

A. g. b. 1291

Anno 1638.

W-

<36625619740017

S

33

<36625619740017

Bayer. Staatsbibliothek

Johann. VII.
Nicht nicht nach ihm aufzusehen,
sondern er ist der ein und
Christ; etc

A. Gr. b. 1291

Diogenes

Auct. Gr. vet.

p. 741.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΒΙΩΝ, ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ὑποφθιμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ βύδοντων
στίπων, βιβλία ἑ.

DIOGENES LAERTIUS,
De Vitis, dogmat. & apopht. clarorum
philosophorum, Libri X.

HESTCHII ILL. DE IISDEM
philos. & de aliis scriptoribus Liber.

Pythagor. philosophorum fragmenta.

Omnia Græcè & Lat. ex editione postrema.

IS. CASAVBONI NOTÆ AD LIB.
Diogenis, multo auctiores & emendatiores.

Colonia Allobrogum.

Apud SAMVELEM CRISPINVM.

Anno M. DC. XV.

PRAE STANTISSIMO

ATQUE ORNATISS. VIRO,

WOLFGANGO ZVNDELINO,

HENR. STESPH. S. D.

HANC librorum Diogenis posteriorem editionem meam ad te mitto, vir ornatissime, tibi, in amicitia nostræ testimonium, dicatam. Satis superq; nosti non loqui me de Diogene illo qui Cynicorum princeps (si quo & cynismus principatu dignus fuit) exstitit, & cuius vitam inter alias aliorum philosophorum hoc in opere habemus. Illum certè principatum si quis ei denegasset, in has statim voces erupisset,

-- scilicet ut non

Alacriter elatrem primam sedémque fidémque.

Liceat enim mihi ex Horatio ita ludere per parodiam, qua & cum eius bona venia (ut opinor) vsus fuisssem. Suum enim illud verbum elatrem tam aptum in cynico philosopho inuenire locum libenter vidisset. Verùm ad illum inter philosophos principatum ut redeam, ac de illo seriò loquar, non dubium tamen est quin potius Aristippo hic inter Cynicos principatus debeat, si quidem & ille Cynicus censeri debeat: ut placuisse Diogeni videmus: quippe qui regium canem illum appellaret. Hoc enim eum inter canes titulo honorans, se illi inter cynicos primatum dare non animad-

uertebat. Verum absit vt tantum virum, id est tantis natura dotibus (etiamsi magis illis abuteretur quàm vteretur) præditum, & talem verè qualem Horatius descripsit his verbis, Omnis Aristippum decuit color, & status, & res, (quibus respondentia verba apud hunc scriptorem, initio vitæ illius, leguntur) tam sordidum in locum deijciamus.

Verum, dum tamdiu duobus illis philosophis immoror, alijs iniuriam facere videri possim: quod mihi ad differendum de illis satis spatij non relinquam. Sed hunc ad deletum partiri nos operas oportet. Ipse igitur in hanc velut consultationem conferens quidquid pro mea parte virili (id est, pro iudicii mei modulo) possum, dico, videri mihi eos præ cæteris futuros principum aulis accommodatos philosophos qui neque omnino sint aulici, (id est, aulico prorsus ingenio, qualis fuit Aristippus) neque nihil aulicum habeant. Ac tales fuisse illos existimo qui neque à negotiis politicis, neque à legationibus abhorruerunt. Verum ultra non pergam: ne sus Mineruam. Quis enim aptum aulis principum virum melius deligere possit eo qui multis & propter prudentiam & propter doctrinam ornamento fuit, & de omnibus bene instituendis tradere præcepta potest? Vale.

HENRI-

=====

HENRICVS STEPHANVS

LECTIONIS DIOGENIS LAERT-

iiij studiosis S. D.

 VVM cogito quàm sint multa de quibus mihi apud vos est agendum, simul etiam cogitem necesse est, minimè mihi esse in iis quæ alioqui de hoc opere deque illius scriptore libentissimè præfarer, tempus insumendum. Vicissim tamen apud me reputo, futurum, si nihil de illo præfatus, de cæteris verba faciam, vt *ἀνιπλοῖς* *χρησίσαι* hæc mea prolegomena (si modò hoc possunt nomine appellari ea de quibus hîc tractabo) aggressus esse dicar. Quidni igitur priorem epistolæ ad Ioannem Cratonem scriptæ partem, in qua illud argumentum tractabo, vobis legendam proponam? ei verò qui eam iam legerit, reponam? id est, secundo apponam? Ad nonnullos quidem certè quod attinet, à quibus ea iam lecta fuit, illos dici potero imitari qui ea fercula quæ priores cōuiuæ omnino intacta reliquerunt, posterioribus apponunt. Cæterum commodè hoc cedit, quòd illi priori argumenti mei parti priorem illius epistolæ partem aptam fore videmus.

En igitur vobis illam. *Philosophicas vitas ad te mitto, vir præstantiss. vel potius philosophorum vitas. Pleraq; enim (si verum fateri volumus) nihil minus sunt quàm philosophica, id est philosophis digna. Nisi potius dignas quidem illis hæc vitas, sed illos philosophorum nomine indignos fuisse dicamus. Aulicæ quidem certè philosophiæ (libet enim cum aulico de rebus aulicis loqui) conuenien-*

res quasdam philosophorum vitas hîc inueniemus. vtpote ex quibus discemus primum quidem τὸ ἐρυθειᾶν ἀποξύσαι τὸ θεσπῶπου : (quid enim magis perniciosum aulicis quam verecundia?) deinde verò τὸ κολακδτικῶς ἔχειν, φιλοψευδῶς, φιλοχρημάτως, φιλοχλοίως, φιλοσκωμῶνως, φιληδόνως. addo etiam (vt vestratibus aulicis gratificer) φιλοπότως. Scilicet οὐτός ἐστιν ὁ ἡδὺς βίῃ, ὁ τειπόῃ, ὁ τεισμακάεις. Sed quid? (dices mi Crato) me quoque in aulicorum numero poni? Nequaquam certè. neque enim quicumque est aulicus, id est, in aula viuit, is etiam vita & moribus aulicus esse putādus est. Quum igitur illis quos dixi, vitā aliquam conuenire existimem ex multorum philosophorum vitis conflata, nimirum Aristippi, (qui certè verè aulicus philosophus fuit) Diogenis, Cratetis, Epicuri: tibi contra tuiq; simili bus Socraticam quadrare censeo. Sed hætenus iocatus sim. norunt enim omnes, non quæ meliores, sed quæ doctiores nos reddant, ex hoc Diogenis opere petenda esse. Dixissem sapientiores: nisi sapientem cum bono copulari ab ipso quoque Horatio meminissem, veluti quum scribit Epist. lib. 1.

Néve putes alium sapiente bonoque beatum.

Item,

An tacitum sylvas inter reptare salubres,
Curantem quicquid dignum sapiente bonoque
est?

Item,

Vir bonus & sapiens audebit dicere, Pentheu.

Item.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse paratum.

Et Cicero ipse sapientes à bonis separari queritur, idq; magnam perniciem asferre dicit. Hæc est igitur illa pernicies (inquit) quod alios bonos, alios sapientes existimant. Neque tamen quum dico ex his Diog. libris petenda esse quæ nos doctiores non quæ meliores reddant, hæc velim ita accipi quæ si
nulla

nulla hîc legerentur quæ quod sit boni viri officium nos docerent (boni viri inquam, non ad Christianam, sed ad philosophicam exigendo normam) sed quoniam alij sunt aliorum libri è quibus ea melius à nobis disci queant, siquidem vel vnus Epicteti libellus (cuius vitam à Diogene nostro pratermissam esse miror) aptior nobis huius rei doctor fuerit. Verum vt rari sunt aurei istius libelli lectores, sic certè rari sunt qui meliores se quàm doctiores esse malint.

Et ex ea quidem præfatione hætenus. Addo autem, tatum abesse vt fucum lectori faciat qui huic operi præfixus est titulus, vt contrà hi libri plus habere in recessu, quàm fronte promittant, dici possint, ad plerosque locos quod attinet. Multa enim obiter nobis commemorat, vltra ea de quibus ipsum verba facturum titulus pollicetur. Ac quamuis hoc tantum in se recipiat locis aliquot, vt summa doctrine vniuscuiusque philosophi capita proponat (quod vocat κεφαλὴ καὶ ἐν κεφαλαῖς, vel ὅτι κεφαλῶν: interdum addens καὶ συγγραμμάτων) tamen nonnunquam aliquid etiam amplius præstat. Audimus enim alicubi dicentem, κεφαλαιωδῶς μὲν ταῦτα· ὅτι μέγιστος δὲ ὧδε ἔχει.

Atque hæc quidem de opere ita dicta sint vt simul ad scriptorem eius pertineant: magis autem propriè ad scriptorem ipsum pertinere, ac de illo peculiariter dici videri poterunt quæ subiungentur. Primum igitur animaduertendum hoc est, verisimile esse, eum fideliter philosophorum dogmata referre: & ad Epicuri quidem doctrinam quod attinet, vel ipsum Ciceronem testatum nobis hoc facere. Quum enim multos in eius libris doctrinæ Epicuræ locos legamus, videmus Ciceronia-

na ab iis quæ Diogenes ex Epicuro affert, vix vno verbo, quod quidem sensum immutet, aberrare. Quæ autem in causa esse possint cur ea quæ ab ipso Aristotele afferuntur, cum Aristotelicis quæ habemus conferentes, ubiq; non inueniamus quæ nobis satisfaciant, alius erit dicendi locus. Deinde considerandum nobis fuerit, apud eum sæpe illud occurrere quod est hominis qui bona fide agere instituit. Quidnam autem est? quod, quum sæpe contingat vt facienda sit mētio rei alicuius de qua antè verba fecerit, videmus passim eum ostendere se minimè eorum de quibus antea scripserit, esse immemorem: quum de illis à se iam dictum esse admoneat. Quod si fortè tamen alicubi hoc omit- tit, aut etiam de vna eadēque re non idem vtro- bique scribit, hoc inde accidere potuit quod eun- dem vtroque autorem non sequatur. Sed esto, a- liquod alicubi *ἀνάρτημα μνημονικόν* excidisse, quis id de quo venia in faciliore etiam operibus datur, in difficiliore non ignoscat?

SED (vt ab hoc scriptore ad me transeam) mi- rabimini, nec immeritò, quum videbitis Dioge- nem ex mea ipsius officina, & illis tamen meis annotationibus priuatum prodire quas in priore editione secum habuerat. Verum magna me spes tenet, futurum vt quum me facti mei rationē red- dentem audiueritis, consilium vobis meum pro- bem. Attendite igitur. Quum annotationes illas, priori editioni adiunctas, ad finem vsque non per- duxissem, & ad illas eò perducendas simulque re- cognoscendas (vtrumque enim vna eadēque o- pera effectum dare statueram) non tantū mihi es- se otij viderem quanto esset opus: ambigere mens
mea

mea cœpit vtrum fatius esset, easne imperfectas iterum edere, an in id tempus quo perfectas pariterque recognitas ederẽ, reseruare. Ac vicit tandem hæc sententia, reseruandas in id tempus esse. Eo autem facilius impetraturũ me veniam speravi, quod sicut meas illa prior editio annotationes habuerat, nunc ista Isaaci Casauboni notas habitura esse: quæ omnibus gratæ antea fuissent, nunc multò gratiores, vtpote & multo auctiores & emendatiores, futuræ essent. Neque tamen satis confidebam fore vt multas multorum querimonias vitarem, nisi nouas aliquas & ipse symbolas hoc in opus contulissem, quæ illarum annotationum desiderium quibusdam minuerent (in illis enim cum alia præstabam, tum verò hoc, quod plurimorum locorum qui integritati suæ restituti essent, & non paucorum qui expleti fuissent, rationem reddebam) meamque mentem variis curis ab huiusmodi commentationibus auocari potius quàm alienari, planum omnibus fecissem. Commodum autem dum multas chartas meas (cuiusmodi sunt quæ aduersaria vocantur) quæ miserè disiectæ dispersæque erant, euoluo, in quadam Schediasmata, ex eorum numero quæ nondum edita sunt, incido: & quidem, tanquã *θεοῦ ἀπομνημονεύματα*, in oculos incurrit pars illa quæ quosdam huius nostri scriptoris locos ex coniectura emendatos habebat.

Illas igitur quas inde habeo emendationes, primum proponam, deinde & aliquas alias ipsis addam. Quum autem tres sint quas in meis in Illustrum annotationibus exhibiturum me hîc sum pollicitus, inde initium sumam. Et quidem pri-

mum ei locum dabo qui ibi secundus est : quòd ea
 coniectura qua locum illum suæ integritati mihi
 restituisse videor , per somnium in mentem mihi
 venerit : vt exponam quum ipsum locum propo-
 fuero. Is est in principio vitæ Menedemi , pag. 172.
 οὐτε σκίωλ' οὐτε ψήφισμα ποσὶν κεῖται τῷ ὅφω γράφειν. Quū
 absurdum & ineptum esse vidissem , dici γράφειν
 σκίωλ', & tamen quomodo emendandus esset hic
 locus perspicere nequiuissem , aliquot post diebus
 somnians, quendam, à quo pridie petieram aurum
 mólitum (vt vulgo vocamus) cuius est ad scriben-
 dum vsus, mihi id attulisse, & mensæ meæ chartam
 imposuisse , in qua literis aureis (ex illo nimirum
 auro) scripsisset ρ'άψαι, tribus in locis. Ego experre-
 ctus non mólitum sed somniatum illud aurum es-
 se cognoui. neque hoc miratus sum: sed vnde illud
 ρ'άψαι mentem somniantem subisset, mirabundus
 cogitare cœpi. Sed quum post biduum in eundem
 Diogenis locum incidissem, & illius somniati ρ'άψαι
 recordatus fuisset, εὐρηκα dixi : en veram loci illius
 scripturam, οὐτε σκίωλ' ρ'άψαι οὐτε ψήφισμα ποσὶν κεῖται
 τῷ ὅφω γράφειν. Esse enim elegantissimam paronoma-
 siam in ρ'άψαι & γράφειν (quum vix vlla dici posset es-
 se in ρ'άπτειν & γράφειν) omnes vident. Cæterum il-
 lud ρ'άψαι puto mei somnij velut appendicem fuisse,
 ex eo quod in aliqua præcedentium noctium
 coniectura illa mihi in mentem venisset, verum
 postea excidisset.

Venio ad primam illam meam emendationem
 coniecturalem, siue coniecturam emendatricem,
 quam promisi itidem apud Illustrium, in Demo-
 crito, pag. 26. πῶν τε ἡλίον καὶ πῶν σελήνην ἐν πύκτων δ' ὧν καὶ
 πῶν περὶ ὧν ὁ Γρηγόριος συγκατατίθηται. Ibi annoto, Iunium leui
 brachio

brachio loci huius emendationem tentasse, quum
 pro *δι ὧν* ex Diogene reponens *τινῶν*, eum sibi visus
 sit restituisse: & tamen sub hoc lateat loco hulus
 aliud, ex eorum genere quæ *καλα* vocantur. Nunc,
 quod ibi dixi, verè à me dictum esse, & illius peri-
 culosi hulceris chirurgiam me inuenisse, spero vt
 omnibus probem. Dico igitur illam lectionem *δι
 ὧν*, quæ nihil omnino significare hic potest, multò
 propius ad veram accedere quàm illam quæ è Dio-
 gene sumitur, *τινῶν*. Contendo enim ex *δι ὧν* facien-
 dum esse *δινῶν*. Quum autem magnam testium
 turbam me adducturum promiserim, quodam à
 loco initium sumam qui paruo interuallo eum
 quem emendavi sequitur, *τὸ δίνης αὐτίκας οὐσὶς τὸ γινέ-
 σιως πάντων*. Item ex alio qui paruo eundem præce-
 dit interuallo, vbi dicitur de atomis, *θερεσθαι δ' ἐν τῷ
 ὅλῳ δινεμέναις*. Habes & in Leucippi vita locos qui
 pro hac mea emendatione faciunt: quinetiam in
 vita Epicuri.

Ad tertium & vltimum locum transeo illorum
 de buibus me apud Laertium dicturum promisi.
 Is est apud Illustrium in Platone, pag. 55. in fine.
 nam ibi legitur. *ὅς τις δέκα ἐδὴ μαθὼν τιῶο*, vbi Iunius
 vertit, *qui dena carminum genera perdidit*. quum ta-
 men Epicharmus nihil minus hic quam de nume-
 ro denario vel alio cogitauerit: ideoque nec illa
carminum genera, quæ cum illo *dena* coniungerentur,
 fingere oportuerit. Quid igitur voluit Epicharmus?
 nimirum particulæ *δι* addidit aliam particulam
 Doricam *κα*, ex earum genere quæ *καταπλησματικαὶ*
 vocantur.

Sed antequam ab Illustrio discedam, id est, ab
 iis quæ Illustrio cum Diogene sunt communia,

utpote ex hoc sumpta, de illa emendatione mea dicam, qua ποπικα pro ἐπιδικα reposui. Locus est hic pag. 12. πρὸς μὲν οὐκ ὡς τῶν ὀρέων, τὰ τε ὀπιδικα καὶ μεθοδικα, παρέδωκε περὶ τούτων πλήθους. At ποπικα contrā, non ὀπιδικα, conuenire cum methodicis, alius locus ostendit. Sed quum postridie locum illum in mea editione Diogenis, & quidem in priore etiam, legerem, inueni illam ipsam vocem ποπικαί. quam me ex aliquo veteri exempl. habuisse necesse est: quum alioqui eam minimè recepturus essem.

Nunc apud Diogenem Laertium quarendus mihi Diogenes Cynicus: & festiuum eius dictum, festiuus (si vera reperiatur coniectura mea) reddendum. Quærenda igitur pag. 405. vbi occurreret hic versus à Diogene τὸ ἐρασιπρόχην dictus,

Τοὺς ἄλλοις ἐνάειζ', ἀπὸ δ' Ἐκπρόχου ἴχαιο χεῖρας.

Ego enim persuadere mihi non possum quin Diogenes non ἐνάειζε, sed, permutata tantum vnius literæ sede, ἐνάειζε dixerit, alloquens τὸ ἐρασιπρόχην. Præsertim verò quum festiua & hoc modo futura sit accommodatio illorum verborum quæ versum claudunt, -ἀπὸ δ' Ἐκπρόχου ἴχαιο χεῖρας. Nam ἐρασιπρόχην porrigenti manum ut τὸ ἐρασιπρόχην accipiat, facete dicitur ἀπὸ ἐμοῦ ἴχαιο χεῖρας.

A Diogene Cynico ad Menedemum venio, cuius domus à pag. 172. vsque ad 184. extenditur. Ea autem domus pars in qua aliquid me quærere oportet, est pag. 176. τὸ μὴδὲν ἡπλὸν τηρεῖν παειόντα καὶ ὑποκύντοντα, Ἀγαμέμνονος τε καὶ Ἡγήτορος. Hic ego pro ὑποκύντοντα substituendum puto contrarium ὑποκύντοντα: & quum de Menedemo illud intelligeretur, hoc de Cratete dici. ut locus ita legatur & interpungatur, τὸ μὴδὲν ἡπλὸν τηρεῖν παειόντα καὶ ὑποκύντοντα, Ἀγαμέμνονος τε καὶ Ἡγήτορος.

μὴν οὐκ ἔστιν ἡ γῆσι πάλιν ἀποκαλεῖν. id est, *Illum nihilominus obseruasse tempus quo prateribat: & tum caput subnitentem, Agamemnoneium & Hegesepolin* (quasi urbium administratorem, seu gubernatorem: id est, aptum ad gubernandas vrbes, vel dignum qui urbium gubernaculis præesset) *appellasse*. Scimus autem illud ὑπεκὺπλιν esse reuerentiæ, qua aliquem prosequimur, signum. Cuius ὑπεκὺπλεως exemplum in Turcis potissimum videmus.

Nec quoddam nouum vocabulum omittere nolo, quod ex quadam mea emendatione profectum est, nec rectè inuentum à me dici potest, nisi coniectura mea vera comperiatur. Id vocabulum est ἀνδεικακία, quod ego apud Diogenem pro illo ἀνέξικακία, tam vsitato vt triuiiale dici queat, repono: in Arcesilao, pag. 281. At Iunius contrà, apud Illustrium nouitate illa offensus, pro ἀνδεικακία, vel potius pro genitiuo ἀνδεικακίας, substituit ἀνέξικακίας, ex Diogene. Vide quæ apud Illustrium annotaui.

Illud autem dictum Arcesilai in quo vocabulum esse deprauatum suspicor, vel potius persuasum habeo, facit vt recorder cuiusdam dicti philosophi alius, Theodori videlicet, in quo itidem peccatum esse existimo: & ita peccatum vt eodem modo ob deprauatam scripturam gratiam amittat, & frigidum sit: quamuis alioqui non idē sit deprauationis genus, sed longè diuersum. Neque enim de nouo agitur vocabulo, sed de voce κακῶς, quam in cōtrariam καλῶς mutandam arbitror. Locus est pag. 156. Κακῶς ποιεῖτε ἄνδρες Κυριωαῖοι, ἐκ τῆς Διθύης εἰς πινὺν Ἑλλάδα με ἐξορίζοντες. Quam lectionem & interpretes sequutus est: qui vertit *Malè facitis*. At ego substi-

tuens, *καλῶς ποιεῖτε*, substituo etiam, in eius interpretatione, *Rectè facitis*. Ostendat enim mihi quispiam quid *χάειν* (ut vocat Diogenes) alioqui possit dici habere illius dictum. Apud Antisthenem verò, pag. 372. ubi legimus, *πῶ γὰρ σοφῶς ξέγον ἑδὲν, οὐ δ' ἄπο*, pro ἄπο scribendum suspicor *ἄπερον*.

Alias habeo, quas possim his addere, coniecturales emendationes, sed eas in eum reseruabo locum ubi *ταῖς ἀντιγραφοπίστοις* (nam coniecturalibus *ταῖς ἀντιγραφοπίστοις* libet opponere) coniungi poterunt: sicut iam in meis illis annotationibus priori editioni adnexis quædā etiā coniecturæ inueniuntur. Quoniam tamē Laertiū videmus multa in suo sermone noua habere, & quidem talia fortasse nonnulla ut non solum *ξένα*, sed *ἀλλόκοτα* etiam vocari possint, vos admonendos putavi, nonnulla etiam inueniri quæ suspecta esse possint, & in quibus culpa in librarios reiicienda videatur. Exemplum afferam ex principio vitæ Thaletis, pag. 15. *μετὰ τὰ πολιτικά τ' φυσικῆς ἐγύετο θεωρίας*. Neque enim dubito quin ille *ἐγύετο*, non *ἐγύετο*, scripserit: (sicut *ἐπαπιδεῖναι* & ab illo & ab aliis simili metaphora dicitur.) Mihi videor alioqui vsum quendam huius verbi *γίνεσθαι*, aut verbi *εἶναι*, cum genitiuo itidem obseruasse apud Xenophontem, illi propemodum peculiariter: sed qui tamen talis esset ut ex eo (nisi me fallit memoria) defendi hic non posset.

Cæterum & ex ipso interprete quædam emendari à vobis poterunt. De cuius interpretatione, simulque de eius recognitore Brognolo (cuius quædam calci huius operis adiuncta sunt) in illis in ipsum Diogenem annotationibus dicam. Valete.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΩΝ

τοὺς βίους γέγραφεν ὁ Διογένης.

Id est,

PHILOSOPHORVM CATALOG-

us, quorum vitas Diogenes scripsit.

Αἰχίνης	128	Επίκουρος	706
Αλεξίνθ, ὁ καὶ Ἐλεγξίνθ		Επιμενίδης	77
160		Επίχαρμ.	616
Ἀλμαίων	620	Εὐκλείδης	160
Ἀναξαγόρας	91	Εὐδόξ.	622
Ἀναξαρχος	668	Εὐκλείδης	158
Ἀναξίμανδρ.	88	Ζεύων ὁ Κιθιεύς	434
Ἀναξίμανης	89	Ζεύων ὁ Ἐλεάτης	644
Ἀνάχαρσις	71	Ἡρακλείδης	358
Ἀντιόχης	365	Ἡράκλειτος	627
Ἀρίστιππ.	131	Ἡελλ.	539
Ἀριστοτέλης	300	Θαλήης	15
Ἀείων	536	Θεόδωρ.	145
Ἀρκασία.	272	Θεόφρασ.	324
Ἀρχέλα.	98	Ἰππαρχία	427
Ἀρχίτας	617	Ἰππάτος	621
Βίας	56	Καρνεάδης	294
Βίων	284	Κέβης	172
Γλαύκων	171	Κλεάνθης	341
Δημήτρι.	351	Κλειτόμαχ.	298
Δημόκριτ.	650	Κλεόβουλος	61
Διογένης ὁ Κυνικός	377	Κράτωρ	269
Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης		Κράτης ὁ Ἀθηνᾶιος	266
666		Κράτης Ἀσκηόνομος	419
Διόδωρ.	162	Κεῖτων	169
Διονύσι.	340	Λακύνδης	293
Ἐμπεδοκλῆς	600	Λύκιππος	647

Λυκῶν	344	Πυθαγόρας	567
Μελίωτος	643	Πύρρων	669
Μονέδημος	172	Σιμμία	171
Μονέδημος Κωλώπου μαθη-		Σίμων	170
της	431	Σόλων	30
Μένιππος	429	Σπύσιππος	252
Μητροκλής	425	Στίλπων	163
Μόνιμος	417	Στράτων	339
Μύρων	74	Σφαῖρος	548
Ξενοκράτης	256	Σωκράτης	100
Ξενοφάνης	639	Τίμων. οὗτος ὃ καλεῖται	
Ξενοφών	120	καὶ Σίμων, ὃς παλαι-	
Ὀνησίκριτος	419	οἷς τισὶν αἰτιζεάφοις	
Παρμενίδης	641	699	
Περίανδρος	65	Φασίδων	157
Πιπτακός	50	Φερειώτης	82
Πλάτων	186	Φιλόλαος	621
Πολέμων	263	Χείλων	46
Πρωταγόρας	661	Χρυσίππος	549

Est alicubi & unum idémque nomen plurale, sicut & pluribus simul dabatur. Tale est Κυριωαῖοι. hi autem erant philosophi, Aristippi (qui Cyrenai-
cus philosophus vocabatur) sectam sequuti. Ex his
verò Cyrenaicis alij Ηγασιαῖς, ab Hegesia, alij Ἀννι-
κερείοις, ab Anniceride, alij Θεοδώριοις à Theodoro
seipsos appellarunt. Vide à p. 144. vsque ad 155.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ

βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῆς ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον
α' τῆς ι.

DIOGENIS LAERTII DE

vita & sententiis eorum qui in philosophia
claruerunt, Liber I.

Τὸ προοίμιον.

Prooemium.

Ὁ τῆς φι-
λοσοφίας ἔρ-
γον ἔγροι φα-
σιν ἀπὸ βαρ-
βάρων ἀρ-
ξαι. μετρηθεὶς γὰρ τῶν μὲν
Πέρσης Μάγους, τῶν δὲ Βα-
βυλωνίους ἢ Ἀσσυρίους Χωδ-
δαίους, καὶ Γυμνοσοφιστὰς πα-
ρὰ Ἰνδοῖς· τῶν τε Κυπρίους
καὶ Γαλάτας πρὸς καλυμμέ-
νους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθίους·
καὶ δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ
Μαγικῇ, καὶ Σωτίων ἐν τῇ εἰ-
καστικῇ περὶ τῆς ἀρχαίας. φοί-
ρική τε γινέσθαι ὧρον, καὶ
Θράκα Ζόμολξιν, καὶ Λίβυν Ἀπλάτα. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ

Hilosophiā
à barbaris
initia sum-
psisse non-
nulli autu-
mant. Nam
Persis Magos, Babylonis &
Assyriis Chaldaeos, Indis
Gymnosophistas, Celtis seu
Gallis Druidas, & qui Se-
mnotheri appellabatur, eius
rei fuisse autores, ait Aristo-
teles in Magico, & Sotion
in decimotertio Successio-
nis libro. Phœnicē præter-
ea fuisse Ochum: & Zamol-
xim, Thracem: & Atlātem,
Libycum. ad hæc Ægyptij,

Νείλου γινέσθαι παῖδα Ἡ-
 φαιστον· ὃν ἀρξαι φιλοσοφίας,
 ἧς πρὸς περὶ ὧντας, ἰδέας ἔτι
 καὶ περὶ φήτας. Ἄπο δὲ πύ-
 ρου εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μα-
 κεδόνα ἐτῶν ἔτι μωρίαδας
 τέσσαρας καὶ ὀκτακίχλια ὀ-
 κτακόσια ἔτη ἕξηκοντατεία.
 ὃν οἷς ἡλίου μὲν ὀκλείψας γι-
 νέσθαι τετακοσίας ἐβδωμη-
 κοντατρεῖς, σελλιώνες δὲ ὀ-
 κτακοσίας τετακονταδύο. ἀ-
 πο δὲ τῶν μαγῶν, ὧν ἀρξαι
 Ζωροάστρου τὸν Πέρσιον, Ἑρ-
 μόδωρος μὲν ὁ Πλατωνικός
 ὃν περὶ περὶ μαθημάτων φησὶν
 εἰς τὴν Τερίαν ἀλῶσιν ἔτη
 γινόμεναι πεντακίχλια· Ξαν-
 θος δὲ ὁ Λυδὸς εἰς τὴν Ξέρ-
 ξου δόξαν ἀπὸ τοῦ Ζωροά-
 στρου ἕξακόσια φησὶ. καὶ μετ'
 αὐτὸν γινόμεναι πολλοὺς ἕνας
 μαγῶν καὶ δόξωχων, Ὀ-
 σαίας καὶ Ἀστράψυχος καὶ
 Γαβρύας καὶ Παζάτας, μέ-
 χρι τῆς Περσῶν ὑπὸ Ἀλε-
 ξάνδρου καταλύσεως. λαί-
 δανεισι δὲ οὐτοὺς τὰ τῶν Ἑλ-
 ληνῶν καταργήματα, ἀφ'
 ὧν μὴ οὔτε φιλοσοφία, ἀλ-
 λά καὶ γινέσθαι αἰσθάνων ἡρ-
 ᾶς, βαρβαροὺς προσάπτοντες.
 Ἰδὲν γοῦν περὶ μὲν Ἀθήναίσις γινόμεναι Μουσῶν, περὶ δὲ Θε-

filium Nili fuisse Vulcanū,
 qui philosophiæ aperuit
 principia: porro ipsius rei
 antistites, sacerdotes ac pro-
 phetas appellari solitos. Ab
 hoc autem ad Alexandrum
 Macedonum regem fluxisse
 annos quadragesies octies
 mille octingentos sexagin-
 tates. quo toto tempore so-
 lis defectus apparuisse tre-
 centos septuagintates, lunæ
 autem octingentos trigin-
 tados. Enimvero à magis,
 quorum principem fuisse
 Zoroastrem Persen memo-
 riæ proditum est, Hermo-
 dorus Platonius in libro
 De disciplinis, usque ad ex-
 cidium Troiæ, annos quin-
 quies mille computat: Xan-
 thus verò Lydus, à Zoroa-
 stre usque ad Xerxis transi-
 tū, sexcētos enumerat. Post
 autem, magos plurimos sibi
 invicē successisse, Ostanas,
 Astrapsychos, Gobryas ac
 Pazatas: donec ab Alexādro
 eversum est Persarum re-
 gnum. Sed hi profectò per
 imprudentiam, Græcorum
 rectè facta inuenta que bar-
 baris applicant. Ab iis enim
 non solum philosophia, ve-
 rum ipsum quoque homi-
 num genus initio manavit.
 Nam Musæo Athenæ, The-

Ἰδὲν γοῦν περὶ μὲν Ἀθήναίσις γινόμεναι Μουσῶν, περὶ δὲ Θε-

ἑαίης Λίνου· καὶ τὸν μὲν, Εὐ-
μόλπου παῖδα φασί, ποιῆσαι
τὴν κοσμογονίαν καὶ σφαῖραν τῶν
πᾶσι φάσιν τε ἔξ ἐνός τὰ πάντα
γενέσθαι, καὶ εἰς ταῦτ' ἀνδρὺς εἶναι.
τὴν τελευτὴν οὐδ' ἔτι, καὶ αὐ-
τῷ ὁπιγγραφέσθαι πέδε τὸ ἐλε-
γίον,

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχ' τὸ
φθαρτικὸν ἔδρας,
Μισσαῖον φθιμένοισιν σῶμα· ὅ-
τ' ἐπὶ τῷ τάφῳ.

Ἀπὸ τῆς πατρὸς τὴν Μισσαίαν καὶ
Εὐμόλπου καλοῦνται παρ'
Ἀθηναίοις. τὸ δὲ Λίνον, παῖδα
τῆς Ἑρμοῦ καὶ Μούσης Οὐρανί-
ας· ποιῆσαι τὴν κοσμογονίαν, ἡ-
λικῆ καὶ σελήνης πορείαν, ἐσθ-
λῶν καὶ καρπῶν γένεσιν. τού-
τῳ ἀρχὴ τῶν ποιημάτων ἦδε,
Ὡς ποτὲ τοι χρόνος ἔστω ὅν
ὧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει.

ὅθεν λαβὼν Ἀναξάγορας, πάν-
τα ἔφη χημάτα γεγονέναι ὁ-
μοῦ, νοῦν δὲ ἐλθόντα, αὐτὰ δια-
κοσμήσαι. τὸν δὲ Λίνον τελευτῆ-
σαι ἐν Εὐβοίᾳ, ὅθεν δὲ ὑπὸ
Ἀπολλωνίου καὶ αὐτῷ ὁπιγ-
γραφέσθαι,

Ἐδὲ Λίνον Θεβαῖον ἐδέξατο
γαῖα θανόντα,
Μούσης Οὐρανίης υἱὸν ἐσ-
τεφάντα.

bæ Lino inclytæ sunt. Ho-
rum alterum, EVmolpi fi-
lium, asserunt primum deo-
rum generationē tradidisse,
sphaeramque inuenisse, & ex
vno fieri atque in idem re-
solui omnia, dixisse. Hunc
Phaleris obiisse diem, ibi-
que sepultum esse, inscri-
ptumque ipsi, tumulo hoc
epigramma,

*EVmolpi exanimem Musæ
terra Phalera
Claudit in hoc tumulo, pi-
gnora chara patris.*

Porro Musæi pater EVmol-
pidis apud Athenienses co-
gnomen dedit. Linum verò
Mercurio musæque Vrania
genitum affirmant, scripsis-
se autem mūdo generatio-
nem, solis item & lunæ cur-
sus, animalium & fructuum
generationes. Hoc autem
operi suo fecit initium,

*Tempus erat quo cuncta se-
mul sunt cōdita quondā.*

Quæ sequutus Anaxagoras,
& ipse simul facta omnia
asseruit, eaque mente acce-
dēte composita. Linum au-
tem in EVbœa occubuisse,
sagitta ab Apolline percuf-
sum, in quem hoc extat e-
pitaphium,

*Candida purpureis redimi-
tum tempora fertis
Thebanum Vrania conti-
net vna Linum.*

4
 καὶ ὥδε μὲν ἀφ' ἑλλήνων ἤρ-
 ξε φιλοσοφία· ἥς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνο-
 μα πρὸς βαρβαρον ἀπέτραπται
 προσωποποιήσαντες. οἱ δὲ πρὸς ἑσπερίαν
 διδόντες ὀκείνοισι, ὡς ἄρα οἱ
 καὶ Ὀρφέα τὸν Θράκα, λέγον-
 τες φιλόσοφον γενέσθαι, καὶ εἶ-
 ῥα λόγον. εἰ δὲ, εἰ τὸν ὡς
 θεῶν ἔκταρ ὀνομάσαντα ποιεῖν,
 καὶ φιλόσοφον καλεῖν, ὅτι οἶδα
 τίνα δεῖ προσωποποιεῖν τὴν πᾶν
 τὴν ἀνθρώπινον πάθος ἀφει-
 δομένην τοῖς θεοῖς προστεί-
 ψαι, καὶ τὰ ἀπαντίως ὑπὸ τι-
 νων ἀνθρώπων ἀντικειμένον
 καὶ τῆς φωνῆς ὀργανῶν. τὸν
 δὲ ὁ μὲν μῦθος ὑπὸ γυναικῶν
 ἀπολέσθαι φησὶ· τὸ δ' ἐν Δίῳ
 τῆς Μακεδονίας ὀπίσθαι,
 κεραυνωθῆναι αὐτὸν, λέγον ἕ-
 πως,

Θρήϊκα χρυσολύριον τῆδ' Ὀρ-
 φέα Μῆσα ἔθαψαν,
 ὃν κτείνεν ὑψιμέδων Ζεὺς
 ψολόοντι βέλει.

οἱ δὲ φάσκοιτες ἀπὸ βαρβα-
 ρων ἄρξαι φιλοσοφίαν, καὶ τὸν
 ἔργον παρ' ἑκάστοις αὐτῆς ἐκ-
 τίσθαι καὶ φασὶ τοὺς μὲν Γυ-
 μνοσοφιστὰς καὶ Δρυΐδας αἰ-
 νιματωδῶς ἀποφθεγγόμε-
 νοις φιλοσοφῆσαι, σέβειν θεοὺς,
 καὶ μηδὲν κακὸν εἶναι, καὶ

Itaque philosophia non à
 barbaris, sed à Græcis ini-
 tium habuit: cuius & ipsum
 nomen barbaram omnino
 abhorret appellationē. Qui
 autem illius inventionem
 barbaris assignant, Orpheū
 quoque Thracem in me-
 dium adducunt, philoso-
 phum fuisse, & quidem an-
 tiquissimum. Equidem is
 qui de diis talia commen-
 tus est, an philosophus ap-
 pellandus sit, nescio. Videāt
 certē, qui ita volunt, quo sit
 censendus nomine, qui diis
 vitia, quæ rarò à turpibus
 quibusque, & flagitiosis ho-
 minibus geruntur, adscri-
 bit. Hunc autem à mulieri-
 bus discerptum perisse fa-
 ma est. Cæterū ex eo epi-
 grāmā quod in Dio Ma-
 cedoniē insculptum est, ful-
 mine interiisse cognosci-
 tur, ubi & sepultus à Musis
 asseritur:

*Orphea candenti traiectum
 fulmine Thracem,
 Cum aurata Aonides hic
 posuere lyra.*

Exponunt etiam mores &
 instituta singulorum, qui
 barbaros aiunt philosophiæ
 principes fuisse: Gimno-
 sophistas ac Druidas ob-
 scure ac per sententias phi-
 losophari, colendos deos,
 nihil mali faciendum, &

εὐδρείαν ἀσκήν. ποὺ γυνὴ Γυ-
 μνοσοφιστὰς καὶ θανάτου κα-
 τὰ φρονεῖν φησι Κλείταρχος ἐν
 τῇ δωδεκάτῃ· ποὺ δὲ Χάλ-
 δαίοις καὶ ἀστρονομίαν καὶ
 μεθέρησιν ἀσχολεῖσθαι· ποὺ δὲ
 μαγῶν καὶ τε παραπίας δι-
 ων ἐξαπείλειν καὶ θυσίας καὶ
 θυρᾶς, ὡς αὐτοὺς μόνοις ἀκου-
 ομήν. ἀποφαινέσθαι τε καὶ
 τι οὐσίας θεῶν καὶ γῆς ἑσέως,
 οὐ καὶ πῦρ (εἶ) καὶ γλῶττι καὶ ὕ-
 δωρ· τῶν δὲ ξοάνων κατὰ γι-
 γώσκον, καὶ μάλιστα τῶν λε-
 γόντων ἄρρενας (εἶ) θεοὺς, καὶ
 θηλείας· καὶ τε δικαιοσύνης
 λόγους ποιεῖσθαι, καὶ ἀνὸς σπον-
 ῆναι πρὸς θάπτεσθαι· καὶ ὅ-
 σον νομίζειν μνητεῖν ἢ θυγατεῖ
 μίγνυσθαι, ὡς ἐν τῷ εἰκοσῷ
 τεύτῳ φησὶν ὁ Σαπίων. ἀ-
 σκήν τε καὶ μαντικὴν καὶ μεθέρ-
 ρησιν, καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφα-
 νίζεσθαι λέγοντας. ἀλλὰ καὶ
 εἰδώλων πλήρη (εἶ) τὴν αἴρα,
 καὶ ἀπόρρησιαν ὑπὸ ἀνάθυ-
 μιᾶς εἰς κενόμην τῶν
 ὀψιπῶν τῶν ὀξυδερκῶν· καὶ οὐ-
 σιμήματα τε καὶ χρυσοποιίας
 ἀπαγορεύειν. πούτων δὲ ἐσθῆς
 ῥοβή, λευκή· σιτῆς δὲ ἄνη· καὶ
 λαχανον, ἔσφην, τυρός τε, καὶ
 ἄψος ἄπληγος καὶ κάλαμος, ἢ βακτηρία, ὥς καὶ τοῦτοις (φασὶ) τῷ

exercendam fortitudinem.
 Priores illos mortis quoque
 esse contemptores Clitar-
 chus asserit in duodecimo
 libro : Chaldaeos circa a-
 stronomiae rationes prae-
 dictionesque occupari : ma-
 gos deorum vacare cultui,
 & preces illis ac vota & sa-
 crificia, quasi soli ab iis ex-
 audiantur, offerre : de deorum
 substantia & generatione
 differere, quos item ignem,
 terram & aquam esse arbi-
 trentur : signa statuasque re-
 prehendere : & eorum in
 primis qui mares esse deos,
 ac foeminas, dicunt, errores
 improbare : de iustitia ver-
 ba facere : iniquumque ar-
 bitrari atque impium igni
 sepelire : iustum matri ac
 filiae misceri, ut in vigesimo
 tertio libro ait Sotion. di-
 uinationem praeterea prae-
 dictionemque exercere, sibi
 deos apparere asserentes,
 plenum esse daemonibus ae-
 ra, qui tenuiter, ac veluti ex
 evaporatione cernentium
 oculis influant : exteriorem
 cultum & auri usum inter-
 dicere. His autem vestis,
 candida : lectus, humus : esca,
 olus, caseus panisque ciba-
 rius est. Arundine pro bacu-
 lo utuntur, cuius in summi-

πρὸς ἀνθρώποιο καὶ ἀπ' αἰθέριον·
 πρὸς τὴν γῆν καὶ μαντείαν ἔδει
 ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν
 τῷ Μαγικῷ, καὶ Δείνων ἐν τῇ
 πέμπτῃ τῶν ἰσορειῶν· ὅς καὶ με-
 δερμίδω δόμωρον φησὶ τὸν Ζω-
 ράστριν ἀστρολόγῳ εἶναι. φη-
 σὶ δὲ τοῦτο καὶ ὁ Ἑρμόδωρος.
 Ἀριστοτέλης δ' ἐν περὶ φιλοσοφίας,
 καὶ περὶ φύσεως τῶν Αἰγυπτίων, καὶ
 δύο κατ' αὐτοὺς εἶναι ἀρχάς,
 ἀγαθὸν δαίμονα καὶ κακὸν δαί-
 μονα· καὶ τῷ κακῷ ὄνομα εἶναι
 Ζὺς καὶ Οὐρανός, τῷ δὲ
 Ἀδης καὶ Ἀρεμάνιος. φησὶ
 δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ Ἑρμύππος ἐν τῷ
 περὶ τῶν μαγῶν, καὶ
 Εὐδόξος ἐν τῇ Περίοδῳ, καὶ
 Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδοῇ τῶν
 φιλιππικῶν· ὅς καὶ ἀναβιβά-
 σονται καὶ τοὺς Μάγους φησὶ
 τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐσονται ἀ-
 θανάτοις, καὶ τὰ ὄντα ταῖς
 αὐτῶν ἐπιλήψεσι διακυβεῖν.
 Ταῦτα δὲ καὶ Εὐδήμιος ὁ Ρό-
 διος ἰσχυρεῖται. Ἐκαταῖος δὲ καὶ
 γυμνοσολοφιστὰς ἀπογόνους
 εἶναι τῶν Μάγων φησὶν· ἐνίοι δὲ
 καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τούτων εἶναι.

tate præfixum casum orī
 applicantes mandunt. Ma-
 gicæ illos diuinationis igna-
 ros Aristoteles ait in libro
 quem inscripsit Magicum,
 & Dinon in quinto Histo-
 riarum libro: qui Zoroa-
 stre quoque ex interpre-
 tatione nominis sui, astro-
 rum asserit fuisse cultorem.
 Hoc ipsum & Hermodorus
 tradit. Ægyptiis verò anti-
 quiores esse magos Aristo-
 teles autor est in primo De
 philosophia libro, duobusque
 iuxta illos esse principia,
 bonum dæmonem & ma-
 lum: alterum ex his Iouem
 & Oromasdem, alterum
 Plutonem & Arimanium
 dici, quod Hermippus quo-
 que in primo de Magis ait,
 atque Eudoxus in Periodo,
 & Theopompus octauo Phi-
 lippicorum libro. Qui &
 reuicturos homines, iuxta
 magorum sententiam dicit,
 immortalésque futuros, &
 vniuersa illorum precatio-
 nibus consistere. Ista Eude-
 mus quoque Rhodius tra-
 dit. Porro Hecataeus, deos
 quoque ex eorum sententia
 esse genitos ait: Clearchus
 verò Solensis, in libro De di-
 sciplina, Gymnosophistas
 à Magis fluxisse asseuerat:
 plerique & Iudæos ab his
 duxisse originem tradunt.

οὗς πύπυς καταγνώσκου-
 σιν Ἡρόδοτον οἱ τὰ παλαιὰ Μά-
 γον χάσαντες. μὴ γὰρ αὖ εἰς
 πῆ ἥλιον βέλην ἑξέρξω ἀ-
 κοντίσας, μηδὲ εἰς τὴν θαλάσ-
 σιν πέδας καθεῖναι. θεοὺς
 ὑπὸ τῷ μάγῳ ὡς αἰετοῖς
 τοῖς. τὰ μέγιστα ἀγάλματα εἰ-
 κώτως καταρρεῖν. πῶ δὲ τῶν
 Αἰγυπτίων φιλοσοφίας εἶ-
 ποῦντι τὸν θεὸν τε θεῶν καὶ ὑπερ-
 δικαιοσύνης. φάσκον τε ἀρ-
 χὴν μὲν εἶναι πῶ ὕλιν, εἶτα τὸ
 πάντα σοιχεῖα ὅς αὐτῆς δια-
 κεισθῆναι, καὶ ζῶά τινά ἀπο-
 τελεσθῆναι. θεοὺς δὲ εἶναι ἥλιον
 καὶ σελήνην. πῶ μὲν, ὅστι-
 ειν, πῶ δὲ, Ἰσὺν καλουμέ-
 νῳ. ἀνιπτεσθῆναι τε αὐτοὺς δια-
 τεκταμένους καὶ δράκοντες καὶ
 ἰέρακτες καὶ δῖον, ὡς φησι
 Μάνεθρος ἐν τῇ τῶν φυσικῶν
 ὁππομῇ, καὶ ἑκατάμῳ ἐν τῇ
 περὶ τῆς παλαιᾶς Αἰγυπτίων
 φιλοσοφίας. κατασκευάζειν
 τὸ ἀγάλμα καὶ τεμένει, πῶ
 μὴ εἶδιναι πῶ τὸ θεῶν μορφῶν.
 τὸν κόσμον γῆν καὶ φθαρτὸν
 καὶ σπαιρεσθῆναι. πῶς αἰέρας
 πῶ εἶναι, καὶ τῇ πύπῳ κράσῃ τὸ
 ὅτι γῆς γίνεσθαι. σελήνην ἐκ-
 λείπειν εἰς τὸ σκίασμα τῆς γῆς
 ἐμπιπλοῦσαν. πῶ ψυχὴν καὶ ὅτι διαμένειν καὶ μεταβάλλειν.

Herodotum præterea in ius
 vocant, mendaciūq; arguūt,
 qui Magorum historiam
 scripsere. neque enim iacula
 in solem torſisse Xerxem, ut
 ille ait, nec compedes mari
 immisſisse: quod hi à magis
 dij sunt traditi: signa tamen
 & statuas ex disciplinæ in-
 stituto è medio sustulisse.
 Ægyptiorum autem huius-
 modi philosophiam de diis
 ac iustitia dixere. Materiam
 principium fuisse rerum: ex
 ea deinceps quatuor ele-
 menta discreta, perfectas-
 que complures animantes:
 solem ac lunam deos esse,
 alterumque, Osirim, alte-
 ram, Isim, appellatos: expri-
 mere illos per scarabeum
 & draconem, accipitrem, a-
 liaque animalia, Manethus
 autor est in Naturalium e-
 pitome, & Hecataeus in pri-
 mo De Ægyptiorum philo-
 sophia libro. Statuas præ-
 terea & fana à se fabricari,
 quod ignorent effigiem dei:
 mundum genitum morta-
 lémque, & ad sphaeræ simi-
 litudinem rotundum: stellas
 ignem esse, quarum tempe-
 rata commixtione cuncta
 super terram nascantur: lu-
 nam deficere quum in terræ
 incidit umbrā: animā & per-
 durare & subinde migrare:

ὑποὺς κτ' αἰέρας ἔχοντες ὑποτε-
 λείδου· τὰ τε ἄλλα φυσιο-
 γαίῃ, ὡς Ἐκαταίος τε καὶ Ἀει-
 σαγώρας ἰσοροῦσι. ἔδειξαν δὲ
 καὶ νομοὺς ὑπὲρ δικαιοσύνης, οἷς
 εἰς Ἑρμῆα ἀνενέγκαν· καὶ
 τὰ βύχνησιν τῶν ζώων θεοὺς ἐ-
 δόξασαν. λέγουσι δὲ καὶ ὡς
 αὐτοὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρο-
 γίαν καὶ ἀριθμητικὴν ἀνέ-
 ρον. καὶ τὰ μὲν πρὸ τῆς δυνάμεως
 ὧδε ἔχει. φιλοσοφίαν ὅτι πρῶ-
 τος ὠνόμασε Πυθαγόρας, καὶ
 εἰ αὐτὸν φιλοσόφον, ἐν Σικυῶνι
 διαλεγόμενον Λέοντι τῷ Σι-
 κυωνίων τυράνῳ ἢ Φλιασίων,
 καὶ οὗτος φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Πον-
 τικὸς ἐν τῇ πρὸ τῆς ἀπὸ μνη-
 δέας γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον,
 ἀλλ' ἢ θεόν. οὗτος ὅτι καλεῖται
 σοφία, καὶ σοφὸς ὁ ταύτῃ ἐ-
 παγγελλόμενος, ὅς ἐστιν ἀνὰ
 τὰ ἀκρότητα ψυχῆς ἀπικει-
 βόμενος· φιλόσοφος ὅτι ὁ σο-
 φία ἀπαζόμενος. οἱ δὲ σο-
 φοὶ, καὶ σοφισαὶ ἐκαλοῦντο.
 καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιη-
 ται, σοφισαὶ καὶ οὗ καὶ Κρα-
 τῖν· ἐν Ἀρχιλόχῳ, πρὸς πρῶτον

pluuias ex aeris conuerfio-
 nibus fieri. Ista & huius-
 modi illos de rerum natura
 differere Hecataeus & Ari-
 stagoras tradunt. De iustitia
 quoque leges constituerunt,
 quas ad Mercurium refe-
 runt. Vtiles quasque & vsui
 hominum accommodatas
 animantes diuino honore
 prosequuti sunt. Afferunt
 & ipsi, geometriam, astro-
 logiam & arithmetica, se
 primos inuenisse. De inuen-
 tione autem haecenus. Phi-
 losophiam verò Pythago-
 ras primus appellauit, se-
 que philosophum, quum
 Sicyone conueniret Leon-
 tem Sicyoniorum tyran-
 num, siue Phliasiorum, ut
 ait Heraclides Ponticus in
 libro quem inscripsit, Περὶ
 τῆς ἀπὸ μνηδέας. nullum enim homi-
 num, sed solum Deum, esse
 sapientē. Antea enim σοφία
 hoc est sapientia, dicta, quae
 nunc philosophia dicitur, &
 qui hanc profitebantur σοφοί
 hoc est sapientes, appellati.
 Quicumque ad summam a-
 nimī virtutem excreuerunt,
 hos nunc honestiore voca-
 bulo, autore Pythagora,
 philosophos, hoc est sapien-
 tia studiosos, appellamus.

Ipsi tamen sapientes sophistae etiam sunt dicti. Neque
 hi solum, verum poetae quoque, sophistarum appella-
 tione honorantur. Nam Cratinus in Archilocho, Ho-

Ὀμηρὸν καὶ Ἡσίοδον ἐπαμ-
νῶν, ὡς πᾶς καλεῖ. σοφοὶ δὲ
ἐομίζοντο οἶδε, Θαλῆς, Σό-
λων, Περὶ ἀνδρῶν, Κλεόβου-
λῳ, Χείλων, Βίας, Πιττακός.
τίποις δεσπαιβμοῦσιν Ἀνα-
χαρην τὸν Σκύθην, Μύστω-
ρα τὸν Χιλιέα, Φερεκύδην τὸν
Σύμιον, Επιμνίδην τὸν Κρή-
ταινιοι καὶ Πεισίστρατον τὸν τύ-
ραντον. καὶ οἱ μὲν, σοφοί. φι-
λοσοφίας δὲ δύο γενέσασιν ἀρ-
χαί, ἢ τε ἀπὸ Ἀναξίμανδρου, καὶ
ἢ ἀπὸ Πυθαγόρου· τὸ μὲν, Θα-
λῆος ἀκροκότῳ. Πυθαγόρου
δὲ Φερεκύδης καθηγήσατο· καὶ
ἐκαλεῖτο ἡ μὲν, Ἰωνικὴ, ὅτι Θα-
λῆς Ἰωνῶν (Μιλήσιος γὰρ) κα-
θηγήσατο Ἀναξίμανδρου· ἡ δὲ,
Ἰταλικὴ, ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτε
τὰ πλεῖστα καὶ πρὸς Ἰταλίαν διέ-
τειλε. καταλήγει δὲ ἡ μὲν εἰς
Κλειτόμαχον καὶ Ἀρίσταντον
καὶ Θεόφραστον, ἡ Ἰωνικὴ· ἡ δὲ
Ἰταλικὴ, εἰς Ἐπίκουρον. Θα-
λῆος μὲν γὰρ Ἀναξίμανδρος, ὃς
Ἀναξίμενης, οὗ Ἀναξαγό-
ρας, ὃς Ἀρχέλαος, ὃς Σωκρά-
της, ὁ πρὸς ἡδὲ καὶ εἰσαγαγὼν
καὶ οἱ τε ἄλλοι Σωκρατικοὶ καὶ
Πλάτων, ὁ πρὸς ἀρχαίαν Ἀκα-
δημαίαν συστήσαντος· ὃς Σπύ-
ριον.

merum & Hesiodū admi-
ratus, ita illos vocat. Sapien-
tes autem habiti sunt, Tha-
les, Solon, Periander, Cleo-
bulus, Chilo, Bias, Pittacus.
His annumerant plerique
Anacharsim Scytham, Mi-
sonem Cheneum, Pherecy-
dem Syrum, Epimenidem-
que Cretensem. Addunt alii
Pisistratum tyrannum. Et
hi quidem sapientes dicti.
Enimvero philosophiæ duo
fuere principia, unū quod
ab Anaximandro, alterum
quod à Pythagora fluxit.
Anaximandri Thales præ-
ceptor fuit, Pythagoræ ve-
rò Pherecydes: appellatūm-
que est id philosophiæ ge-
nus, Ionicum, quòd Thales
ex Ionia fuerit (Milesius e-
nim quum esset, Anaximā-
dum instituit) hoc autem
Italicum, quòd illius autor
Pythagoras, in Italia ut plu-
rimum philosophatus sit.
Definit autē Ionica in Cli-
tomachum, Chrysippum, &
Theophrastum: Italica in
Epicurum. quippe Thaleti
successit Anaximander, A-
naximandro Anaximenes,
Anaximeni Anaxagoras, A-
naxagoræ Archelaus, ei ve-
rò Socrates, qui primus e-
thicen inuenit: huic verò cū
Socratici reliqui, tū in pri-
mis Plato, qui veterē Acade-
miā instituit: Platoni Speu-
σιππίον.

σιππῶ & Ξενοκράτης, ὃ Πο-
 λέμων, ὃ Κραύτωρ & Κράτης,
 οὗ Ἀρκεσίλαος, ὃ πλεὶς μέσσω
 Ἀκαδημίαν εἰγισάμενος· οὗ
 Λακύνδης, ὃ πλεὶς νέαν Ἀκα-
 δημίαν φιλοσοφῆσας· ὃ Καρ-
 νεάδης, ὃ Κλειτόμαχος. καὶ
 ὧδε μὲν εἰς Κλειτόμαχον.
 εἰς δὲ Χρύσιππον οὕτω κατὰ
 ἀρχήν· Σωκράτους Ἀντισθέ-
 νης, οὗ Διογένης ὁ Κύων, ὃ
 Κράτης ὁ Θηβαῖος, ὃ Ζή-
 νων ὁ Κιθιεύς, ὃ Κλεάνθης,
 οὗ Χρύσιππος. εἰς δὲ Θεό-
 φραστον ὕτως· Πλάτωνος
 Ἀριστοτέλους, οὗ Θεόφραστος.
 καὶ ἡ μὲν Ἰωνικὴ πύτον κα-
 τὰ ἀρχήν τὸν ἔχον· ἡ δὲ Ἰτα-
 λικὴ οὕτω. Φερεκύδους Πυ-
 θαγόρας, ὃ Τηλαυγῆς ὁ υἱός,
 οὗ Ξενοφάνης, οὗ Παρμενί-
 δης, οὗ Ζεύων ὁ Ἐλεάτης, οὗ
 Λεύκιππος, οὗ Δημόκρι-
 τος, οὗ πολλοὶ μὲν, ἐπ' ὀνό-
 ματος δὲ, Ναυσιφάνης καὶ
 Ναυκύνδης, ὧν Ἐπίκουρος.
 Τῶν δὲ φιλοσόφων, οἱ μὲν
 γρόντας δογματικοί, οἱ δὲ ἐρε-
 κτικοί· δογματικοὶ μὲν, ὅτοι
 περὶ τῶν πραγμάτων ἀπο-
 φαίνονται, ὡς καταληπτῶν· ἐ-
 ρεκτικοὶ δὲ, ὅσοι ἐπέχουσι περὶ

sippus & Xenocrates, ei Po-
 lemon, Polemoni Crator &
 Crates : cui Arcesilaus, qui
 mediā inuexit Academiā:
 ei Lacydes, qui nouam A-
 cademiam inuenit : Lacydi
 Carneades, eique Clitoma-
 chus. atque in hunc modum
 in Clitomachum desinit. Sic
 autem in Chrysippum : So-
 crati successit Antisthenes,
 Antistheni Diogenes Cy-
 nicus, ei verò Crates The-
 banus, Crati Zeno Citti-
 eus, Zenoni Gleanthes, cui
 Chrysippus. In Theophra-
 stum verò sic desinit : Plato-
 ni succedit Aristoteles, Ari-
 stoteli verò Theophrastus.
 & hunc quidem in modum
 Ionica philosophia desinit.
 Porro Italicæ hæc series
 fuit : Pherecydi Pythago-
 ras, Pythagoræ Telauges
 filius successit, ei Xenopha-
 nes, cui Parmenides, huic
 Zeno Eleates, Leucippus
 Zenoni, Democritus Leu-
 cippo : Democrito cōplu-
 res, sed inter reliquos Nau-
 siphanes Naucydæsq̃ ce-
 lebrantur. Eis verò suo or-
 dine successit Epicurus.
 Philosophi autem generali-
 ter in duo genera distribu-
 untur. Quidam ex his do-
 gmatici sunt dicti, qui de
 rebus, veluti comprehendi
 possunt, dissierunt : alii ἐρε-
 κτικοί, qui nihil definiunt,

αὐτῶν, ὡς ἀκαταλύτων.
καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατέλιπον
ὑμνήματα, οἱ δὲ ὅλως οὐ
συνέγραψαν, ὡς τὸ κατὰ Ζή-
να, Σωκράτης, Στίλπων, Φί-
λιππος, Μενέδημος, Πύρ-
ρων, Θεόδωρος, Καρνεάδης,
Βρύσων· κατὰ τινὰς, Πυθα-
γόρας, Λεῖτων ὁ Χίος, πλείω
ὁπισθίων ὀλίγων. οἱ δὲ ἀνα-
ἐν συγγραψάντες, Μελίσιος,
Παρμενίδης, Ἀναξαγόρας.
πολλὰ δὲ Ζήνων, πλείω Ξε-
νοφάνης, πλείω Δημοκρίτης,
πλείω Ἀριστοτέλης, πλείω Ε-
πίκουρος, πλείω Χρύσιππος.
τῶν δὲ φιλοσόφων, οἱ μὲν ἀπὸ
πόλεων θεωρητοῦντο, ὡς
οἱ Ἡλιακοί, καὶ Μεγαρεῖς,
καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Κυρηναῖ-
κοί· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεων, ὡς οἱ Ἀ-
καδημαῖκοι καὶ Στωϊκοί· ἀ-
πὸ συμπλομάτων δὲ ὡς οἱ
Περικατητικοί· ἢ ἀπὸ σκωμ-
μάτων, ὡς οἱ Κωικοί. οἱ δὲ
ἀπὸ ὁμιλίσεων, ὡς οἱ Ἐπιδάμ-
μικοί. τινὲς ἀπὸ οἰήσεως,
ὡς οἱ Φιλαλήδεις, καὶ Ὀκλε-
ητικοί, καὶ ἀναλογητικοί. ἔ-
τι οἱ δὲ ἀπὸ τῶν διδασκα-
λῶν, ὡς οἱ Σακρατικοί καὶ
Ἐπικουρεῖς, καὶ τὰ ὅμοια.
καὶ οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς τοῦ φύσιν πραγματείας, φυσικοί· οἱ δὲ,

& de rebus ita disputant ut
comprehendi non possint.
Ex his plerique ingenij sui
monumenta reliquerunt,
alii nihil penitus scribere.
His, ut quidam volunt, So-
crates annumeratur, Stil-
pon, item Philippus, Me-
nedemus, Pyrrho, Theo-
dorus, Carneades, Bryso :
Pythagoras etiam secun-
dum quosdā, Aristo Chius,
præter paucas epistolas. A-
lij sunt qui singula tantum
opuscula scripserunt, Me-
lissus, Parmenides & Ana-
xagoras. Multa scripsit Ze-
no, plura Xenophanes, plu-
ra Democritus, plura Ari-
stoteles, plura Epicurus, sed
Chrysippus plurima. Phi-
losophorum alij à ciuitati-
bus sunt appellati, ut Eliç-
ses, Meg·renses, Eretrici,
& Cyrenaici. Quidam à lo-
cis, ut Academici, Stoici.
Ab euentu nonnulli, ut Pe-
ripatetici : nonnulli ab i-
gnominia, ut Cynici : alij
ab effectu, ut Eudæmoni-
ci: quidam à fastu, ut qui se
φιλαλήδεις, hoc est veritatis
studiolos, & ἐκλεκτικούς, &
ἀναλογητικούς, vocant. Sunt
item qui à præceptoribus
sunt dicti, ut Socrati-
ci & Epicurei : atque alij,
quòd de natura rerum scri-
psere, Physici; alij, quia

ἀπὸ τῆς τοῦ ταύτης γοῆς, ἡ-
 δικοί· διαλεκτικοὶ δὲ, ὅσοι
 τοῦ πῦρ λόγον περιτρέφουσιν
 κατατείνονται. Μέρη δὲ φι-
 λосоφίας τρία, φυσικόν, ἠθι-
 κόν, διαλεκτικόν. φυσικόν μὲν,
 τὸ τοῦ κόσμου, καὶ τῶν ἐν αὐ-
 τῷ· ἠθικόν δὲ, τὸ τοῦ βίου
 καὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς· διαλε-
 κτικόν δὲ, τὸ ἀμφοτέρων τοῖς
 λόγοις προσβέβηκός. καὶ μέχρι
 τοῦ Ἀρχελάου τὸ φυσικὸν εἶδος
 ἦν· ἀπὸ δὲ Σωκράτους, ὡς
 περὶ εἴρηται, τὸ ἠθικόν· ἀπὸ δὲ
 Ζήνωνος καὶ τοῦ Ἐλεάτου, τὸ δια-
 λεκτικόν. τὰ δὲ ἠθικὰ γέ-
 νασιν αἱρέσεις δέκα, Ἀκαδη-
 μαϊκὴ, Κυρῶναϊκὴ, Ἡλεία-
 κὴ, Μεγαρικὴ, Κυωικὴ, Ἐ-
 ρετρικὴ, Διδυμετικὴ, Περει-
 πατητικὴ, Στωϊκὴ, Ἐπικού-
 ρει· Ἀκαδημαϊκῆς μὲν οὐκ
 τῆς ἀρχαίας πρὸς Πλάτωνα,
 τῆς μέσης Ἀρκεσίλαον, τῆς
 νέας Λακύνδην, Κυρῶναϊκῆς
 Ἀεισιππὸν καὶ Κυρῶνα,
 Ἡλείακῆς Φαίδωνα καὶ Ἡλείον,
 Μεγαρικῆς Ἐυκλείδην Με-
 γάρων, Κυωικῆς Ἀντιθένην
 καὶ Ἀθηνῶνα, Ἐρετρικῆς Με-
 νέδημον, Ἐρετριδῆ, Διδυ-
 μετικῆς Κλειτόμαχος Κλεχ-
 δόνιον, Περιπατητικῆς Λεϊπτελῆς Σαγερῆς, Στωϊκῆς

circa mores potius se oc-
 cuparunt, Ethici: cæteri à
 differendo διαλεκτικοὶ vocati
 sunt, hi nimirum qui ver-
 borum ac rationum acumi-
 ne pugnant. Diuiditur au-
 tem philosophia in partes
 tres, Physicam, Ethicam, &
 Dialecticam. Physicæ pro-
 prium est de mundo, & de
 ijs quæ sunt in eo, differere:
 Ethicæ verò, de vita mori-
 búsque tractare: porro Dia-
 lecticæ, ambarum partium
 afferre rationes. Sola usque
 ad Archelaum Physica viguit:
 à Socrate verò (ut prædi-
 ctum est) Ethica initium
 sumpsit, & à Zenone Elea-
 te Dialectica. Ethicæ verò
 pars in sectas decem scin-
 ditur, Academicam, Cyre-
 naicam, Eliacam, Megari-
 cam, Cynicam, Eretricam,
 Dialecticam, Peripateticā,
 Stoicam, & Epicuream.
 Veteris Academiae prin-
 ceps fuit Plato, mediæ Ar-
 cesilaus, nouæ Lacydes, Cy-
 renaicæ Aristippus Cyre-
 naeus, Eliacæ Phædon Eliæ-
 sis, Megaricæ Evclides Me-
 garensis, Cynicæ Antisthe-
 nes Atheniensis, Eretricæ
 Menedemus Eretriensis, Dia-
 lecticæ Clitomachus Chal-
 cedonius, Peripateticæ A-
 ristoteles Stagiritæ, Stoicæ

Ζηῶν Κιττιεύς. ἡ δὲ Ἐπι-
 κούρειος ἀπ' αὐτῆς κέκληται
 Ἐπικούρειος. Ἰσχυρίζεται δ' ἐν
 τῷ περὶ αἵρέσεων, ὅτι οὐκ ἔστιν
 αἵρεσις καὶ ἀρχαὶς τῇ. περὶ
 τῷ Μεγακλῷ, δευτέρῳ Ἐ-
 ρετρικῷ, τρίτῳ Κυρῶναι-
 κῷ, τέτάρτῳ Ἐπικούρειον,
 πέμπτῳ Ἀντικέρειον, ἕκτῳ
 Θεόδωρειον, ἑβδόμῳ Ζηῶ-
 νειον, ὡς καὶ Στωϊκῷ, ὅγ-
 δόν Ἀκαδημαϊκῷ τῷ δρ-
 γῶν, ὡς καὶ Περὶ παθητι-
 κῶν οὐτε δὲ Κυρικῷ, ὅτε Ἡ-
 ρακλῷ, ὅτε Διδυκετικῷ. τῷ
 μὲν γὰρ Πυρρώνειον οὐδὲ οἱ
 πολλοὶ θεωροῦσιν, ἀλλὰ
 τῷ ἀσάφει. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς
 μὲν αἵρεσιν τῇ φασὶν αὐτῶν,
 καὶ τὰς δὲ οὐ δοκεῖ μὲν γὰρ αἵ-
 ρεσις τῇ. αἵρεσιν δὲ λέγουσιν (φα-
 σὶ) τῷ λόγῳ τινὶ καὶ τὸ φα-
 νόμενον ἀκολουθοῦσαι, ἢ δο-
 κεῖσθαι ἀκολουθεῖν. καὶ δὲ ὁ
 ἀλόγος αὖ αἵρεσιν τῷ σκεπτι-
 κῷ καλοῖμεν. εἰ δὲ αἵρεσιν
 τοῖς πολλοῖς ἐκκλίσθαι ἐν δόγμα-
 σιν ἀκολουθίαν ἔχουσιν, ὅτε τ'
 αὐτὰ θεωροῦσθαι αἵρεσις. οὐ
 γὰρ ἔχει δόγματα. αἱ δὲ μὲν δρ-
 γῶν καὶ δόδοχα, καὶ ποσῶ-
 να μέρη καὶ πόσαι φιλοσοφίας

Zeno Citticus. Porro Epi-
 curea ab autore ipso ap-
 pellata est. Cæterum Hip-
 poborus in libro de sectis,
 novem ait fuisse sectas at-
 que instituta. Ex his Me-
 garicam primo loco con-
 stituit, secundo Eretricam,
 tertio Cyrenaicam, quarto
 Epicuream, quinto Anni-
 ceriam, sexto Theodoriā,
 septimo Zenoniam, ean-
 demque Stoicam, octavo
 Academicam veterem, no-
 no Peripateticam: Cynicæ
 autē & Eliacæ atque Dia-
 lecticæ nullam mentionem
 facit. Ea verò quæ Pyrrho-
 nia dicitur, propter obscu-
 ritatem à plurimis repu-
 diatur. Hanc ipsam tamen
 plerique ex parte sectā esse
 dicunt, ex parte negant. Eam
 denique sectam dici aiunt,
 quæ rationem aliquā, iux-
 ta id quod apparet & in-
 promptu est, sequitur aut
 sequi videtur: iuxta quod
 & περὶ τῆς καὶ non incongruè
 sectam appellabimus. Ve-
 rum si sectam intelligimus
 appellationem ex his do-
 gmatibus constantem, quæ
 sibi ipsis consentiant, non
 iam appellabitur secta: ne-
 que enim dogmata siue de-
 creta habet. Ista de philo-
 sophiæ initiis, auctibus,
 partibus ac sectis, paucis

αἱρέσεως. ἔτι δὲ περὶ ὀλίγου καὶ
ἐκλεκτικὴ τις αἵρεσις εἰσήχθη
ὑπὸ Ποτόμῳ ὁ τῷ Ἀλεξαν-
δρέως, ἐκλεξαμένῃ τὰ ἀρέ-
σταντα ἕξ ἐκαστῆς τῶν αἱρέσεων.
ἀρέσκει δὲ αὐτῷ, (καθὰ φησιν
ἐν τῇ σοιχωσίᾳ) κειμήλια τῆς
ἀληθείας (εἶ). τὸ μὲν, ὡς ὑφ' ἧς
γίνεται ἡ κρίσις, πούτις τὸ ἡ-
γεμονικόν· τὸ δὲ, ὡς δι' ἧς, οἷον ἡ
ἀκριβὲς ἀπὸ φαντασίαν. ἀρ-
χάς τε τῶν ὄλων, πῶς τε ὕλῃ
καὶ τὸ ποῖόν, ποιήσιν τε καὶ τόπον·
ἕξ αὖ γὰρ καὶ ὑφ' ἧς καὶ πού καὶ
ἐν ᾧ. τελευτᾷ δὲ (εἶ) ἐφ' ᾧ πᾶν-
τα ἀναφέρεται, ζῶν καὶ πᾶσαν
ἀρετὴν τελείαν, ἐκ ἀνδρῶν τῶν
τῷ σώματος καὶ φύσιν καὶ τῶν
ἐκτός. λοκτέον ὅτι περὶ αὐτῶν
τῶν ἀνδρῶν, καὶ περὶ τῶν γε πρὶ
Θαλῆ.

diximus. Quanquam haud
ita pridem ἐκλεκτικὴ quæ-
dam secta à Potamone A-
lexandrino inuenta est, qui
de singulis sectis, quæ sibi
placuerent, selegit. Visum au-
tem illi est (ut in Institutio-
ne sua fatetur) multiplex
esse veritatis examen: unū,
à quo iudicium fiat, hoc est
principale: alterū, per quod,
id est solertissimam inti-
māque imaginem. Initiā-
que rerum omnium mate-
riam & qualitatem, effectio-
nem ac locum; ex quo, & à
quo, & ubi, & in quo. Fi-
nem verò ad quem cuncta
referantur, vitam ait esse o-
mni virtute perfectam, non
absque corporis naturali-
bus externisque bonis. Sed
iam de viris ipsis, cuius-
modi fuerint, dicendum,
ac primum de Thalete.

ΘΑΛΗΣ.

ΘΑΛΗΣ. Ν πίνω ο
 Θάλης, ὡς
 μὲν Ἡρόδο-
 τος καὶ Δῆρις
 καὶ Δημόκει-
 ρος φασί, πατρὸς μὲν Ἐξαμίου,
 μητρὸς δὲ Κλεοβουλίνης, ἐκ τῆς
 Θαλιδῶν, οἱ εἰσι φοίνικας, ἁ-
 γνέσται τῆς ἀπὸ Κάδμου καὶ
 Ἀγνώστου, καὶ τὰ καὶ Πλά-
 των φησί. καὶ περὶ τὴν συ-
 νῆδα ὀνομάσθη ἀρχόντος Ἀθή-
 νης Δαμασίος, καὶ τὸν καὶ οἱ
 ἐπὶ αὐτοῖς ἐκλήθησαν, ὡς φη-
 σι Δημήτριος ὁ Φωκὴς ἐν τῇ
 τῆς ἀρχόντων ἀναγραφῇ. ἐπο-
 λιγραφῆται δὲ ἐν Μιλήτῳ, ὅ-
 τε ἦλθε σὺν Νελέῳ ἐκ πεσόν-
 τιν φοινίκης. ὡς δὲ οἱ πλείους φα-
 σὶν, ἰταλῶν Μιλήσιος ὡς, καὶ
 ἡλικίας λαμπερῆς. μετὰ δὲ τὰ πο-
 λυτικά τὸ φυσικὴν ἐχρῆτο θεω-
 ρίαν, καὶ κατὰ τινὰς μὲν σύγ-
 γرامμα κατέλιπεν ἰδέσθαι. ἡ δὲ
 εἰς αὐτὴν ἀναφορὰ μὲν ναυτικὴ
 ἀστρολογία, φώκου λέγεται (εἰ)
 τὴν Σαμίαν (καλλίμαχος δὲ αὐ-
 τὸν οἶδεν εὐρεῖν τὸν ἀρχεῖν τῆς
 μικρᾶς, λέγοντι ἐν τοῖς ἱαμβοῖς
 ἔργῳ,

THALES.

Thales ita-
 que (ut He-
 rodotus, Du-
 ris ac De-
 mocritus
 aiunt) pa-
 tre Examio, matre Cleo-
 bulina, ex Thelidarum fa-
 milia, qui Phœnicum no-
 bilissimi, à Cadmo & Age-
 nore originem ducunt, Pla-
 tone quoque teste, natus:
 primusque sapiens vocatus
 est, quo tempore Damasius
 Athenis princeps erat: sub
 quo septem quoque sapien-
 tes appellati sunt, ut scribit
 Demetrius Phalereus in
 Descriptione principū. Mi-
 leti autem civis adscriptus
 est, profectus cum Neleo ex
 Phœnice, quum patrio solo
 excidisset, seu (ut alijs visū
 est) indigena Milesius, &
 claro genere natus. Post
 reip. negotia sese ad cōtem-
 plandam rerum naturā trās-
 tulit. Sanè iuxta quosdam
 nullum ingenij sui monu-
 mētum reliquit. Nā quæ in
 eū refertur Nautica astro-
 logia, Phoci Samij esse per-
 hibetur. Callimachus inue-
 torē fuisse minoris vrsæ, ac
 notasse illius stellas, tradit,
 qua Phœnices nauigāt: cu-
 ius versus sunt hi,

Καὶ τὰ μαζῆς ἐλέγετο σθμῆ-
σαδαι

Τοὺς ἀστέρας, ἢ πλέυσι φοί-
νικες)

κατὰ τινὰς δὲ δύο μόνον συν-
γραψέ, πρὸς Ἑπῆς καὶ ἰση-
μερίας, τὰ ἄλλα καταληπτὰ
εἶ) δοκιμάσας. δοκεῖ δὲ κατὰ
τινὰς πρῶτος ἀστρολογῆσαι, καὶ
ἡλιακὰς ὁκλείψεις καὶ Ἑπῆς
θεοειπεῖν, ὡς φησὶν Εὐδημος
ἐν τῇ πρὸς τῶν ἀστρολογουμένων
ἰσορείᾳ· ὁ δὲν αὐτὸν καὶ Ξενοφάνης
καὶ Ἡρόδοτος θαυμάζει. μάρ-
τυρεῖ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειτος
καὶ Δημόκριτος. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸν
πρῶτον εἰπεῖν φασὶν ἀθα-
νάτους τὰς ψυχὰς· ὧν ὅτι χοί-
ειλλαθὲ ὁ ποιητής. πρῶτος δὲ
καὶ πλεὺς ἀπὸ Ἑπῆς ὅτι Ἑ-
πλεὺς πάρεσθον οὖρε, καὶ πρῶ-
τος τὸ τῆς ἡλίου μέγεθος τῆς σε-
λιωαίου ἐπικρατοῦσθον καὶ εἰ-
κοσθὸν μέρθ' ἀπεφῆνατο, κα-
τὰ τινὰς. πρῶτος δὲ καὶ πλεὺς ὁ-
σεραν τῆς μιλῶς, τελεκαδάει-
πε. πρῶτος δὲ καὶ πρὸς φύ-
σεως διγέχθη, ὡς τινες. Α'-
ριστοτέλης δὲ καὶ Ἰωπίας φα-
σὶν αὐτὸν καὶ τοῖς ἀψύχοις
μεταδιδόναι ψυχὰς, τεκμαι-
εσμένον ἐκ τῆς λίθου τῆς μα-

*Plaustri notasse dictus est
minuscultas*

*Stellas, periti quæis Phæni-
ces nauigant.*

Secundum quosdam duo
sola conscripsit, de conuer-
sione & æquinoctio, cætera
facilia esse ad percipien-
dum arbitratus. Putat ple-
rique primum astrologiæ
secreta rimatum, solis de-
fectus cōuersionesque præ-
dixisse, ut ait Eudemus in
ea quam de astrologia scri-
psit, historia: quocirca Xe-
nophanem & Herodotum
illum maximè fuisse mi-
ratos, id ipsum autem He-
raclitus Democritusque
testantur. Sunt qui illum
immortales animos pri-
mum dixisse asseuerent: ex
quibus est Chærilus poe-
ta. Primus & solis cur-
sum à conuersione in con-
uersionem reperit, solisque
magnitudini lunarem or-
bem comparatum, septin-
gentesimam & vicesimam
illius partem esse, primus
(ut quibusdam placet) di-
xit. Primus etiam mensis
ultimam, τετραδάδην, hoc est
trigesimam, vocauit. De
natura quoque primus ipse
differuit. Inanimatis etiā il-
lum animas inesse putasse,
Aristoteles & Hippias auto-
res sunt, coniicientē id ex

magnete

γῆτιδος καὶ τοῦ ἡλέκτρου. ὧς δὲ
 περὶ Αἰγυπτίων γεωμετρεῖν μα-
 θήντα φησὶ Πάμφιλον πρὸς τὸν
 κατὰ κράτος κύκλου τὸ τετραγ-
 ων ὀρθογώνιον, καὶ δύσασθαι βέν.
 οἱ δὲ Πυθαγόραν φασὶν, ὡς ὅτι
 ἀπολλόδωρος ὁ λεγόμενος. οὗ-
 τος δὲ πρὸς γὰρ ὅτι πλείστον
 αὖ φησὶ Κριμαχὸς ἐν τοῖς
 ἱαμβοῖς Εὐφροβὸν διρεῖν τὸν
 φρόνα οἶον σκελετὰ καὶ τετ-
 ραγώνια, καὶ ὅσα γεωμετρικῆς ἔχ-
 εται διαιρέσεως. δοκεῖ δὲ καὶ ἐν
 τοῖς πολιτικαῖς αἰετὰ βεβη-
 λῶσθαι. Κρείστου γὰρ πύμ-
 νος πρὸς Μιλησίοις ὅτι
 συμμαχία, ἐκώλυσε· ὁ αὖτε,
 Κύρου κρατήσαντος, ἐσωσε τὴν
 πόλιν. καὶ αὐτὸς δὲ φησιν ὡς
 Ἡρακλείδης ἰσορείμον ἦν αὐ-
 τὸν γυναικὶ καὶ ἰδὲ τῷ. ἔ-
 νιοι δὲ καὶ γῆμαι αὐτὸν, καὶ
 Κίβιστον υἱὸν ἔχον· οἱ δὲ, ἀ-
 γαστοὶ μέντοι, τῆς δὲ ἀδελ-
 φῆς τὸν υἱὸν δεῖσθαι. ὅτε καὶ
 ῥωτῆσέντα δὲ τί ὅ τεκνοποι-
 εῖ, διὰ φιλοτεκνίαν, εἰπὼν. καὶ
 λέγεισιν ὅτι τῆς μητρὸς ἀναγ-
 καζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νη-
 Δία, ἔλεγον, οὐδέπω κατ-
 ῥός· εἴτα, ἐπιδὴ παρῆλθεν,
 ἐλκεμένης, εἰπὼν, ὅκετι κατ-
 ῥός. φησὶ καὶ ὁ Ρόδιος Ἰε-

magnetē lapide & succino.
 Ab Ægyptijs verò præcepta
 geometriæ eruditum, pris-
 mū descripsisse circuli tria-
 gulum rectis lateribus, &
 immolasse bouem, refert
 Pamphilonij Pythagoram
 dicunt, ut Apollodorus sup-
 putator. Porro quæ Calli-
 machus ait, Euphorbum
 Phrygem inuenisse ^{αλὴν}
 & trigona, quæque ad lineæ
 speculationem pertinent, ea
 iste auxit atque propagauit.
 Constat illum & reipubl.
 cōmodis optimè cōsuluisse.
 Nam quum socios Mi-
 lesios Cræsus habere ora-
 ret, obstitit ille: eaque res
 postea, Cyro victoria pou-
 to, salus ciuitatis fuit. Soli-
 tariam cum ac priuatam vi-
 tam adamasse tradit Hera-
 clides. Quidam uxorem du-
 xisse, filiūque Cibissum
 procreasse, alij cælibem per-
 seuerasse, sororisque filium
 sibi adoptasse ferunt. Et
 quum rogaretur cur liberis
 non daret operam, Quod
 filiorum amore non tenere-
 tur, respondisse. Virgenti
 matri ut se matrimonij vin-
 culis astringeret, Adhuc in-
 tempestiuum esse dixit; in-
 grauescēte iam ætate quū
 sibi acrius insisteret, Iam
 (inquit) intempestiuū est.
 Scribit autem Hieronymus

ρώνυμ. Θ ἐν τῇ δευτέρῳ τῇ
 αὐτοῦ δὴν ὑπομνημάτων, ὅτι
 βυλόμεν. Θ δεῖξαι ῥᾶον τῇ
 πλετεῖν, φορὰς μεγάλους ἐ-
 λαιῶν ἐσεῶς, θεωροήσας, ἐμι-
 νόσατο τὰ ἐλαμῆσαι, καὶ
 πᾶσι πᾶσι συνεῖλε χεῖμα. Θ
 ἀρχὴν τῇ πᾶν τῶν ὕδωρ ὑ-
 περῖαιτο, καὶ τὸ κόσμον ἐμψυ-
 χον καὶ δαμόνων πλήρη. τὰς τε
 ὥρας τῆς ἐνιαυτοῦ φασὶν αὐτὸν
 θύρειν, καὶ εἰς τετρακοσίας ἔξη-
 κοντα πέντε ἡμέρας διδῶν. ὁ-
 δεῖς τε αὐτὸν καθηγῆσατο,
 πάλιν ὅτ' εἰς Αἴγυπτον ἔχων
 πᾶσι ἰδούσι συνεδίετριψεν. ὁ
 τῇ Ἰρῶνυμ. Θ καὶ ἐκμετρήσας
 φασὶν αὐτὸν τὰς πυραμίδας,
 ἐκ τῆς σκιάς ὡρατηρήσαντα
 ὅτε ἡμῶν ἰσομεγέθους εἴσι. σι-
 νεβίῳ δὲ καὶ Θρακυβέλω τῇ
 Μιλησίων τυραννίῳ, καὶ τὰ φη-
 σιν Μινύης. τὰ δὲ ὡς τὸ πεί-
 ποδα, φασὶν, τὸ ἀρεθέντα ὑ-
 πὸ τῇ ἀλίων, καὶ δὲ πεμ-
 φθέντα τοῖς σοφοῖς ὑπὸ τῆς δῆ-
 με τῇ Μιλησίων. φασὶν γὰρ
 Ἰωνικὸν τινὰς νεανίσκος
 βόλον ἀγροῦσαι ὡς Μι-
 λυσίων ἀλίων· ἀναπαύον-
 τ. Θ δὲ τῆς τείποδος, ἀμφι-
 σβήτησις ἦν, ὥς οἱ Μιλήσιοι
 ἐπιμύσαν εἰς Δελφοὺς, καὶ ὁ θεὸς ἔχρησεν ὕτως,

Rhodius in secundo Com-
 mentariorum, quum vellet
 ostendere quàm sit facile
 ditari, præcognita futura
 vbertate, conduxisse olea-
 ria, pecuniâsque inume-
 ras sibi comparasse. Prin-
 cipium omnium aquam ef-
 se dixit, & animatum mū-
 dum, ac dæmonibus plenū.
 Anni tempora, illorūque
 vicissitudines primum in-
 uenisse ferunt, eūque in
 trecētos sexagintaquinque
 dies diuississe. Nullo præce-
 ptore usus est, nisi quod Æ-
 gyptiis sacerdotibus, eò
 profectus, familiariter ad-
 hæsit. Porro Hieronymus
 mensum esse pyramidas,
 umbram obseruando, me-
 moriæ tradidit, quādo no-
 bis equa magnitudine sunt.
 Thraſybulo quoque Mile-
 ſiorum tyranno, vt ait Mi-
 nyes, conuixit. Quæ verò de
 tripode à piscatoribus in-
 uento, sapiētibusque à ple-
 be Milesiorum dedicato,
 memoratur, manifesta sūt.
 Aiunt enim Ionicos adole-
 scentes quosdam à piscato-
 ribus Milesiis iactum retis
 emisse: capto deinde & edu-
 cto tripode, orta contentio
 non antè est sedata quàm
 Delphos à Milesiis missum,
 responsūque à deo est,

Ἐλγνι Μιλήτου τείπεδος πί-
 ρει Φοῖβον ἐρωτάς·
 Τίς σοφίη πάντων περὶ τοῦτος;
 πύτε τείπεδι αὐδῶ.
 Δίδωπν αὖθις Θεῶν, ὃ ὅτι ἄλλω,
 καὶ ἄλλω ἄλλω, ἕως Σόλω-
 νος. ὃ ὅτι φησὶ σοφία περὶ τοῦτον εἶ-
 πν δῖον, καὶ ἀπέστειλεν εἰς Δελ-
 φούς. Ταῦτα δὴ ὁ Κολοίμαχος
 ἐν ποίσι ἰάμβοις ἄλλως ἰσχυρεῖ,
 ὡς ἂν Λεαυδρίου λαβὼν, τῷ Μι-
 λησίῳ. Βαθυκλέα γὰρ τι-
 να Ἀρκάδα φιάλῃ κατελι-
 πῖν, καὶ ὅπως κῆψαι δοῦναι
 τῷ σοφῶν τῷ περὶ τοῦτος. ἐδῶ-
 γον δὲ Θεῶν, καὶ κτ' ἐξείσοδον
 πάλιν Θεῶν. ὃ ὅτι τῷ Διδυ-
 μάῳ Ἀπολλωνι ἀπέστειλεν, εἰ-
 πὼν ὕψω, καὶ τὸν Κολοίμα-
 χον,
 Θεῶν με τῷ μεδευῶτι Νει-
 λέω δῆμου
 Δίδωσι, τῷ τοῦτος λαβὼν αἰ-
 σείον.
 τὸ ὅτι πρὸν ὕψω εἶχεν. Θεῶν
 Ἐξάμειο Μιλήσιος Ἀπολ-
 λωνι Δελφίνῳ Ἐλλεύων ἀ-
 ετῆον δῖς λαβὼν. ὃ δὲ πε-
 ριεικὼν πάλιν φιάλῃ τῷ Βα-
 θυκλέῳ παῖτι, Θυρίων ὁ κα-
 λείπεται, καὶ δὲ φησὶν Ἐλλεύων ἐν
 τῷ ὡς Ἀχιλλέως, καὶ Ἀλέξων ὁ Μιλήσιος ἐν ὡς Ἀτῶ μωδι-
 κῶν. Ἐν δὲ οὗτος ὁ Κνίδιος καὶ Ἐν δὲ οὗτος ὁ Μιλήσιος, φασι τῷ

*De tripode ex Phœbo quaris
 Milesia proles?*

*Huic tripodem addico cui sit
 sapientia prima.*

Datur ergo Thaleti, Tha-
 lesque illum alij dat, & rur-
 sus alius alij, donec ad Solo-
 nem ventum est: qui deum
 primum esse sapientiā asse-
 rens, illum Delphos misit.
 Ista Callimachus in Iambis
 aliter tradit accepta à Leā-
 dro Milesio: Bathyclem e-
 nim quempiam Arcadem,
 phialam reliquisse, atque
 iussisse dari sapientissimo,
 datamque Thaleti, ac per
 orbē rursū Thaleti: quā
 ille Apollini Didymæo mi-
 sit, sic dicens, secundū Cal-
 limachum,

*Plebem regenti me Thales
 Nileo dat,*

*Clarum bis hoc qui iam asse-
 quitus est donum.*

Pedestris autē oratio sic se
 habet: Thales Examij fi-
 lius, Milesius, Apollini Del-
 phinio, Græcorum præmiū
 bis nactus. Qui autem cir-
 cumtulcrat phialam Bathy-
 clis filius, Thyriōn vocaba-
 tur, ut Eleusis ait in libro
 De Achille, & Alexo Myn-
 dus in nono Fabulosofo-
 rum. Evdocus autem Cnidius,
 Euanthésque Milesius, aiūt

Κρεῖσσου ἑνὸς φίλων λαβεῖν
 ὡς τὸ βασιλείῳς ποτήριον
 χρυσοῦν, ὅπως δὲ τῷ σοφω-
 τάτῳ τῷ Ἑλλήνων. τὸ δὲ δοῦ-
 ναι Θηῆν, καὶ πειθίσθαι εἰς
 χεῖλωνα. ὅτι πικρὰν εἶναι τὴν
 Πυθίαν τίς αὐτὴν σοφώτερος, καὶ
 τὴν ἀντιπῆν, Μύσωνα· πρὸς δὲ λέ-
 ξομεν. τὸν οἱ πρὸς τὸν Εὐδο-
 ξον ἀντὶ Κλεόβουλου ἰδέσθαι,
 Γλάτων δὲ ἀντὶ Περικλέους.
 πρὸς αὐτὴν δὲ τάδε ἀνείπεν ὁ
 Πύθιος,

Οἱ τὰ ἴον τινα φημι Μύσων· ἐν
 Χλωὶ γνέσθαι,

Σὺ μάλλον παραπίδρασιν ἀρη-
 εῖν τα πικρὰ λίμνην.

ὁ δὲ βωπῆσας, ὡς Ἀνάχρησις.
 Δαίδαχος δὲ ὁ Πλατωνικός
 καὶ Κλέαρχος φιάλῃν ἀπο-
 σταλῆναι ὑπὸ Κρεῖσσου Πι-
 ττακῶ, καὶ ἔτι πρὸς ἐκείνῳ
 ἄνδρων δὲ ἐν τῷ τείποδι, ἀρ-
 χέας ἀθλον ἀρετῆς τῷ σοφω-
 τάτῳ τῷ Ἑλλήνων τείποδα
 δύναι· κερδῆναι δὲ ἀριστόδη-
 μον ἀπαρξάμενον, ὃν πρὸς αὐ-
 τῷ Χείλωνι. μέμνηται τὸ
 αἰετοδόμηκε καὶ ἀλκαῖος ἡ-
 πως, ὡς γὰρ δὴ ποτ' αἰ-
 ετοδόμον φασὶν ἐκ ἀπάλα-
 μνον ἐν Σπάρτῃ λόγον εἰ-
 πεῖν, χεῖματ' αἰὲρ, πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς πέλετ' ἐξελός.

Cræsi amicū quēdam au-
 reū poculū à rege acce-
 pisse, ut illud sapientissimo
 Græcorū daret, ipsūque
 Thaleti dedisse, peruenisse-
 que ad Chilonē. ei verò, quū
 à Pythio quæreret quisnam
 esset se sapientior, respōsum
 esse, Misonē: de quo suo lo-
 co dicemus. Hūc Eudoxus
 pro Cleobulo, Plato pro Pe-
 riciandro ponit. De ipso hæc
 respondit Apollo,

Οὐτάρτε quendam prognatū
 Chene Mysonem,

Te magis esse aio rebus sub-
 limibus aptum.

Qui autem rogauerat, A-
 nacharsis fuit. Dædachus
 verò Platonius & Clear-
 chus, phialam à Cræso ad
 Pittacū missam, atque ita in
 orbem circumlatam, ferūt.
 Andron verò in Tripode,
 Argiuos ait virtutis præmiū
 sapientissimo Græcorū tri-
 poda constituisse: cūque
 Aristodemū Spartanū fuisse
 iudicatum, qui item con-
 cesserit Chiloni. Meminit
 Aristodemi Alcæus quoque,
 illi ascribens dictum illud a-
 pud Spartiatis celebre,

Paupe nemo probus, quanti-
 us dives habetur.

ὅντι δὲ φασὶν ὑπὸ Περειάνδρου
 Θρασύβουλου τῆς Μιλησίων τυ-
 ραννὸς πλοῖον ἐμφερτὸν ἀπο-
 σταλῆναι. τὸ δὲ πρὸς πλὴν
 Κώαν θάλασσαν ναυαγήσαν-
 τοι, ὅτερον εὐρεθῆναι πρὸς
 τινὼν ἀλιέων τὸν τρίποδα.
 φανόδιον δὲ πρὸς πλὴν Α'-
 θινῶν θάλασσαν εὐρε-
 θῆναι, καὶ ἀνενεχθῆναι εἰς Ἀ-
 θῆνας, ἡγεμένης ἐκκλησίας. Βίαν-
 τι περὶ θῆναι. ὅθεν τί δὲ,
 ὅτι πρὸς Βίαντος λέξομεν.
 ἄλλοι φασὶν ἠφαιστότευκτον
 εἶναι αὐτὸν, καὶ δοθῆναι πρὸς
 τὸν θεὸν Πέλοπ γαμοῦντι· αὐ-
 τὸς τε εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν, καὶ
 σὺν τῇ Ἑλένῃ ἀρπάζειντα ὑ-
 πὸ Ἀλέξανδρου ῥιφθῆναι εἰς
 πλὴν Κώαν θάλασσαν πρὸς
 τὴν Λαλαμένην, εἰπούσης ὅτι
 πρὸς μάχης ἔσαι. χρόνῳ δὲ
 Λεβεδίων ἱνῶν ἀντὶ τοῦ γούπον
 ὠνησαμένῳ, καὶ λαβῆναι
 καὶ τὸν τρίποδα. μαχομέ-
 νων δὲ πρὸς τοὺς ἀλιεῖς,
 ἡνέσται πλὴν ἀνδρῶν ἕως τῆς
 Κώης καὶ ὡς ἔδεν ἱνῶπιον.
 τοῖς Μιλησίοις μητροπόλει ἔ-
 σαι μινύσων. οἱ δὲ ἐπειδὴ
 ὅθεν πρὸς βούλῃσι ἠλογοῦν-
 τοι, πρὸς τοὺς Κώοις πολε-

Nonnulli à Periandro ad
 Thrasybulum Milesiorum
 tyrannum, onustam naucem
 missam referunt. Ea verò
 quum circa Coum mare
 naufragium fecisset, inuen-
 tum post à piscatoribus tri-
 podem, qui ea vehabatur.
 Phanodicus verò, circa ma-
 re Atticum repertum, atque
 in urbem delatum scribit,
 factaque contentione, ex
 decreto publico Bianti mis-
 sum. Causam suo loco dice-
 mus, quum de Biante dicē-
 dum erit. Alij à Vulcano fa-
 brefactum tradunt, ac pro
 munere Pelopi à deo datū,
 quum ille vxorem duceret:
 demum ad Menelaum per-
 uenisse, raptūque cū He-
 lena ab Alexandro in Cou
 mare fuisse coniectum, La-
 cæna rixarum causam fore
 asserente. Postea, quum
 quidam illic Lebedij retis
 iactum mercati essent, tri-
 poda quoque fuisse cōpre-
 hensum: & quum exorto cū
 piscatoribus iurgio, Coum
 ascendissent, nihilque profi-
 cerent, Milerum, quæ erat
 metropolis, eam rem detu-
 lerunt. Missi à Milesijs le-
 gati, qui eam rem compo-
 nerent, infecto negotio re-
 uersi sunt Milesij, vt se con-
 temptos viderunt, aduersus
 Coos armis decernere pa-

μοῦσι· καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν
 πιπλόντων, ὅκπιπλει χρυσμὸς
 δοῦναι τῇ σφωτάτῳ· καὶ ἀμ-
 φότεροι σωήνεσαν Θάλην. ὁ δὲ
 μετὰ τὴν ἀεικλίαν τῇ Διδυμαίῳ
 τίθησιν Ἀπόλλωνι. Κώοις μὲν
 οὐκ ἔστιν ἐχρήσθαι τὸν ἔρπον,
 Μὴ δὲ τερὸν λήξει νεῖκος
 μρόπων καὶ Ἰώνων,
 Πρὶν τείποδα χρύσειον, ὃν Ἡ-
 φαιστὸς βόηε πόντῳ,
 Ἐκ πόλεως πέμψητε, καὶ εἰς
 δομοὺς ἀνδρῶν ἵκηται
 ὅς τις δαίηκε τὰ τ' ὄντα, τὰ τ'
 ἐσόμενα, πρὸς τ' ἐόντα.
 Μιλησίοις δὲ,
 Ἐκ γόνε Μιλήτε τείποδ' ὅ-
 περ φοῖβον ἐρωτᾷς;
 ὥς περ εἶρηται, καὶ πόδες μὲν ἔπως.
 Ἑρμιππὸς δ' ἐν ταῖς βίοις,
 εἰς τὸν αἶα φρεῖ τὸ λεγόμενον
 ὑπὸ τινῶν πρὸς Σωκράτους.
 Ἐφασκε γάρ, φησὶ, τειῶν τέκτων
 ἕνεκα χάριν ἔχον τῇ τύχῃ.
 πρῶτον μὲν, ὅτι ἀνθρώπου ἐχρὸς
 μιν, καὶ ἐθελον εἶτα, ὅτι ἀνὴρ,
 καὶ ἐγυνή· τείπον, ὅτι Ἑλλῆς,
 καὶ ἐβαρβαρὸς. λέγεται δ' αἰ-
 γόμενος ὑπὸ χροῦς ἐκ τῆς οἰ-
 κίας, ἵνα τὰ ἄσπρα καταλοήσῃ,
 εἰς βόθρον ἐμπεσεῖν· καὶ αὐτὰς αἰ-
 νοιμὸς ἐκ τῆς φάναι τὴν χροῦν, Σὺ

rant: plurimisque hinc inde
 cadētibz, diuino oraculo
 responsum est, sapientissi-
 mo dandum tripodā. Mox
 in Thaletem utraque par-
 tes consensere. Hunc ille
 postea Didymæo deuouit
 Apollini. Cois itaque re-
 sponsum,

*Non prius Ionii Meropésque
 à Marte recedent,*

*Quàm tripodē auratū, pela-
 gus quem misit in altum
 Vulcanus, vos rursus ipso
 mittatis in ades:*

*Mox hominis, cui sit sapien-
 tia noscere prompta*

*Qua sint, qua fuerint, qua
 mox ventura trahantur.*

Milesiis (ut suprā iam di-
 ximus) responsum viro illi
 dandum qui sapientia pri-
 mus esset omnium. sed de
 his haecenus. Hermippus
 autem in Vitis, in hunc re-
 fert quod à quibusdam de
 Socrate dicitur. Aiebat e-
 nim (inquit) triū maximè
 rerum causa gratias se for-
 tunæ agere. Primum, quòd
 homo, non belua: deinde,
 quòd vir, non mulier: ter-
 tiò, quòd Græcus esset na-
 tus, non barbarus. Fertur,
 quum domo exiret cōtem-
 plandorum siderum causa,
 in subiectā fossam incidisse,
 petulantique probro dictū
 ab anu domestica, Qua ra-

γῶ, ὦ Θάλῃ, τὰ ἐν ποσσὶν ἐ δυνάμει
 ἰδεῖν, τὰ δὲ πρὸ τοῦ ἔρα-
 νῶ οἱ γινώσκουσιν· οἷόςδε δὲ αὐτὸν
 ἀστρονομὸν καὶ Τίμον· καὶ ἐν
 τοῖς Σίλλοις ἐπαυγεί· αὐτὸν,
 λέγον,

Οἷόν θ' ἐπὶ αὐτῇ Θάλαττα σφῶν
 σφῶν ἀστρονόημα.

τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπὸ αὐτῆς
 φασὶ Λόβων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἐ-
 πιτείνην διακόσια· ὅτι γεγρα-
 φται δὲ αὐτῇ ὅτι τῆς εἰκότος
 τῆς,

Τὸν δὲ Θάλῃ Μίλητος ἰατρὸς
 διέψατο ἀνέδειξεν
 Ἀστρολόγον πάντων πορε-
 σβύτατον σφίσι.

ἥν τε ἀδομένων αὐτῇ τὸ δὲ
 εἶναι, οὐτὶ τὰ πολλὰ ἐπι-
 φρονίμῳ ἀπεφάνετο δοξάν·
 ἐν τιμάτῃ σφῶν, ἐν τι κα-
 δὲ τὸν αἰετοῦ. λύσης γὰρ ἀνδρῶν
 κατὰ τὴν γλώσσαν ἀπρακτο-
 λόγους. φέρεται δὲ ἀπο-
 φθέματα αὐτῇ τὰ δὲ πορεσβύ-
 τατον ἥν ὄντων, θεός· ἀγρό-
 νητον γὰρ. καθύπερθε, κόσμος·
 ποίημα γὰρ θεῶν. μέγιστον, πό-
 τος· ἀπαντα γὰρ χωρεῖ. τά-
 χος, νοῦς· διαπαντός γὰρ τρέ-
 χει. ἰσχυρὸς ταυτον, ἀνάγκη· κρα-
 τεῖ γὰρ πάντων. σφωρότατον,
 χρόνος· ἀνδρείος καὶ γὰρ πάντας.

tione, ô Thales, quæ in cæ-
 lis sunt comprehensurum te
 arbitraris, qui ea quæ sunt
 ante pedes, videre non va-
 les? Astronomiæ sanè fuisse
 studiosissimum, & Timon
 sciuit: qui illum in Sillis lau-
 dat, quum ait,

*Qualis erat sophiaque Tha-
 les cælique peritus.*

Porro quæ ab eo scripta
 sunt, ad ducetos versus per-
 tingere Lobon Argius au-
 tor est: in scriptis que ima-
 gini ipsius versus hos,

*Hunc quæ nutrit Milesia
 terra Thaletem,*

*Astrologum primi nominis
 ipsa tulit.*

Quæ autem eius nomine
 circumferuntur, hæc sunt:
 Non multa verba pruden-
 tis animi indicium sunt. V-
 num aliquid sapiens diuina,
 vnum quippiam præclarū
 elige. obstrues enim os lo-
 quaciū hominum non pau-
 corum. Feruntur eius & istæ
 sententiæ: Antiquissimum
 eorum omnium quæ sunt,
 deus: ingenitus enim. Pul-
 cherrimum, mundus: a deo
 enim factus est. Maximum,
 locus: capit enim omnia
 Velocissimum, mens nam
 per vniuersa discurret: For-
 tissimū, necessitas: cūcta e-
 nim superat. Sapiētissimū, tē-
 pus: inuenit namque omnia.

ΟΥ' ΔΕΝ ἔφη τὸ θάνατον διαφέ-
 ρειν τῷ ζῆν. Σὺ οὖν (ἔφη τις)
 διὰ τί ἐκ ἀποθνήσκεις; ὅτι,
 ἔφη, καὶ ἐν διαφύσει. πρὸς τὸν
 πυθόμηνον τί πρότερον ἐγ-
 γράφει, νύξ ἢ ἡμέρα. Ἡ νύξ
 (ἔφη) μιᾷ ἡμέρᾳ πρότερον.
 ἠρώτησέ τις αὐτὸν εἰ λήθει
 θεὸς αὐτῶν αἰδίκων, ἀλλ'
 οὐδὲ διαφύκειν ἔφη. πρὸς
 τὸν μοιχόν, ἐροῦμεν εἰ ὁμοσε
 μὴ μεμοιχυνέναι, ΟΥ' χεῖρεν
 (ἔφη) μοιχείας ὁππορκαί. ἐρω-
 τηθεὶς τί δισκωλον, ἔφη, τὸ
 εἶναι τὸν γῶναι· τί δὲ δυσκωλον,
 τὸ, ἄλλω ὑποτίθεσθαι· τί δὲ δι-
 σκον, τὸ ὁπτιλχανεῖν· τί τὸ
 δεῖν, τὸ μήτε ἀρχὴν ἔχειν μή-
 τε τέλος. τί δισκωλον εἶναι
 τε διαφύκειν, Γέροντα (ἔφη)
 τύραννον. πῶς αὖτις αὐτοχίαν
 ῥᾶσα φέρεται, Εἰ ποὺς ἐχθροὺς
 χεῖρεν παρασπονδὰς βλέπει.
 πῶς αὖ ὄρεται καὶ δικαιότατα
 βώσασθαι, Εἰ αὖ αὖ ποὺς ἀγῶνι
 ὁπτιλμυθῶν, αὐτοὶ μὴ δρῶμεν.
 τίς ἀδαιμυθῶν, ὁ πῶν σῶμα
 ἐγχεῖ, τὸ δὲ τῶν ὁπτορ, τὸ
 δὲ ψυχὴν ἀπαίδευτος. φίλων
 παρόντων καὶ ἀπόντων μεμνη-
 σθαι φησὶ. μὴ πῶν ἔψιν καὶ με-
 πίζεσθαι, ἀλλὰ πῶν ὁπτιλμυ-
 θῶν ἐπὶ καλόν.

Nihil ait mortem à vita dif-
 ferre. Tu verò (aiebat quis-
 piam) quare non moreris?
 Quia nihil (inquit) differt.
 Sciscitanti cuidam vtrum
 prius factum esset, nox an
 dies: Nox (ait) vna prius
 die. Interrogatus, lateretne
 deos homo malè agens, Ne
 cogitans quidem, inquit.
 Percontanti adultero an iu-
 raret non commisisse se a-
 dultorium, Non est (ait)
 periurium adulterio dete-
 rius. Interrogatus quidnam
 esset difficile, Se (inquit) i-
 psium noscere. quid contra
 facile, Ab alio moneri.
 Quid suauissimum, Frui.
 Quid Deus, Quod initio &
 fine caret. Quid difficile,
 Vidisse tyrannum (inquit)
 senem. Quo pacto aduersæ
 fortunæ impetus quispiam
 ferat facillimè, Si inimicos
 (ait) videat deterius affe-
 ctos. Quomodo optimè ac
 iustissimè viuemus, Si quæ
 in alijs reprehēdimus, (ait)
 ipsi non faciamus. Quisnā
 felix sit, Qui corpore (in-
 quit) sanus, fortuna locu-
 ples, animo nō ignauus ne-
 que imperitus est. Amicorū
 præsentium & absentium
 æquè memores debere esse.
 Non cōponere faciem, sed
 bonarū artium studiis ani-
 mū excolere præclarū esse.

Μὴ πλείνται (φῃσι) κακῶς μνη-
 σθὲν ἡμετέρω σε λόγῳ πρὸς
 τοὺς πιστεύοντες κακοὺς ἡγοῦνται.
 Οἱ δ' αὖτε ῥαυτοὺς εἰς ἐν ἴκῃς (φῃ-
 σὶ) τοὺς γονοῦσι, τοὺς αὖτε
 πρὸς δέχου καὶ πρὸς τῶν τέ-
 κνων. τὸν Νεῖλον εἶπε πλη-
 θύνειν ἀνακοπήσιν ὧν τῶν ῥέου-
 ματων ὑπὸ τῶν ἐτησίων ἐναν-
 τίων ὄντων. φησὶ δ' Ἀπολλο-
 δόρου ἐν τοῖς χρονικοῖς γα-
 γρηῖται αὐτὸν καὶ τὸ πρὸς
 τὸν ἴσον τῆς τελευτῆς πέμ-
 πτης οὐλυμπιάδος. ἐτελεύτησε
 δ' ἐτὶ ἐξ ὀδομήκοντα ὀκτώ, ἢ
 (ὡς Σωσικράτης φησὶν) ἐννε-
 γήκοντα. τελεύτησεν δ' ὅππῃ τῇ
 πεντηκστῇ ὀγδοῇ οὐλυμπιά-
 δι, μεγάλῃ καὶ Κρείττει. ὡς
 καὶ τ' Ἄλιον ὑποχέσθαι αὐτὸν
 μεθύρας πρᾶσαι, τὸ ρεῖθρον
 πρὸς τρεῖς ἡμέρας. γέροντας δὲ
 καὶ ἄλλοι Θόλῃ (καθὰ φη-
 σὶ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν
 τοῖς ὁμοῦμοις) πέντε. ῥήτωρ
 Κερκυραῖος, κακὸς ἦλθ'·
 ζωγράφος Σικωνίος, με-
 γαλοφυής· πείτης ἀρχαῖος
 πάνυ, καὶ Ἡσιόδοτος καὶ Ὀμηροῦ
 καὶ Λυκούργου· τέταρτος,
 οὗ μνήσεται Δοῦρις ἐν τῷ πε-
 ρὶ ζωγραφίας πέμπτῳ, νεώ-
 τερος, ἄδελφος, ὁ μνημονεύει Διονύσιον ἐν Κεῖταικοῖς. ὁ δ' οὖν

Noli (inquit) ditari nequi-
 ter, neque in ius te vocet
 sermo contra coniunctos
 tibi ac socios dictus. Quæ-
 cunque (ait) stipendia pa-
 rentibus intuleris, eadem
 ipse à filiis expecta. Nilum
 ait excrefcere, quando ete-
 fixæ, qui contrarij sunt, vn-
 das repellunt. Ortum pri-
 mo anno tricesimæ quintæ
 Olympiadis Thalẽ, Apol-
 lodorus in Chronicis tra-
 dit, mortuũmque etatis an-
 no septuagesimo, siue (vt
 Soficrates ait) nonagesimo:
 quinquagesima quippe &
 octaua Olympiade esse de-
 functum. Cræsi verò fuisse
 temporibus, cui & pollici-
 tus sit Halyn fluuium sine
 ponte traicere, translato
 cursu. Fuisse & alios quin-
 que huius nominis, Deme-
 trius Magnesi in Æqui-
 uocis fatetur: primum, rhe-
 torem Calantinianum: se-
 cundum, pictorem Sicyo-
 niũ: tertiũ, Megalophyen,
 eũmque antiquissimũ, fer-
 mē Hesiodi, Homeri, Ly-
 curgique tēporibus; quar-
 tum, cuius meminit Doris
 in libro De pictura: quintũ,
 iuniorē & obscurum, cu-
 ius & Dionysius in Criticis
 mentionem facit. Sapiens

σοφὸς ἐτ' ἡλύτισεν ἀγῶνα θεώ-
 μων ὁ γυμνικὸν, ὑπὸ τε καύ-
 ματι ὁ καὶ δὴ ψοῖς καὶ ἀδενείας,
 ἥδη γηραιός· καὶ αὐτὰρ ὅππῃ γέ-
 ραται τὰ μνήματι,
 ἢ ὀλίγον τὸ δὲ σῆμα, τὸ δ' ἐκλέος
 ἔραυόμηνες

Τῷ πολυφροντίσῳ τῷ
 Θάλητος ὄρη.

ἔσι καὶ παρ' ἡμῶν ἐς αὐτὸν ἐν
 τῷ περὶ τῷ τῷ ὅππῃ γαίμα-
 των, ἡ παρ' ἐμῶν, τὸ δὲ τὸ ὅππῃ
 γαίμα,

Γυμνικὸν αὐτὸς ἀγῶνα θεώ-
 μένον, ἡλίου Ζεῦ,

Τὸν ὅφον ἀνδρα Θάλητι
 ἡρπαῖας ἐκ σταδίων.

Αἰνέω ὅππῃ μιν ἐγὼ ἀπὸ γαί-
 ματος. ἡ γὰρ ὁ περὶ σβίς

Οὐκέθ' ὁρᾶν ἀπὸ γῆς ἀ-
 σέρας ἡδυνάτο.

Τούτου ὅτι τὸ Γνωθὶ σαυτὸν· ὅ-
 τινι Ἀντιθένης ἐν ταῖς διαδο-
 χαῖς Φημονόης εἶπεν, ἔξι-
 διοποιήσασθαι τὸ αὐτὸ Χείλω-
 να. καὶ δὴ τῷ ἐπὶ αὐτῷ (ἄξιον γὰρ
 ἐν ταῖς καθολικαῖς καὶ κεί-
 νων ὅππῃ μνησθῆναι) λόγῳ φέ-
 ρεται τοῖς τοῖς. Δάμων ὁ Κυ-
 ρηναῖος, γηραιὸς καὶ τῷ
 φιλοσόφῳ, πάντων ἐξ ἡμετέρων,
 μάλιστα τὸ τοῖς ἐπὶ αὐτῷ.

Ἀναξίμενης δὲ φησὶ πάντας ὅππῃ
 ποιητικῆς. ὁ δὲ Δικαίάρχης, ὅτε σοφοὺς ὅτε φιλοσόφους

igitur Thales obiit, quū cer-
 tamē gymnicum spectaret,
 æstu scilicet, ac siti & infir-
 mitate fatigatus, iam vetu-
 lus: in cuius rei testimo-
 nium hæc extant epigram-
 mata,

*Gymnicon aspiceret quum
 rursus agona, Thaletem
 Traxisti è stadiis Iuppiter
 Eelie.*

*Hunc laudo, calo propius
 quod duxeris: ultra
 Non poterat terris astra
 videre senex.*

*Ne mpe hic exiguus tumu-
 lus, sed sidera scandit
 Gloria, sunt cuius hæc
 monumenta Thale.*

Huius illud est, Nosce te-
 ipsum, quod Antisthenes in
 Successionibus ait fuisse
 Phemonoes, idque sibi v-
 surpasse Chilonem.

Hoc in loco generatim
 ipsorum facienda mentio
 est, quænam fuerit de illis
 inter veteres & quanta dis-
 cordia. Damon Cyrenæus,
 quum de philosophis scri-
 beret, omnes in simulavit,
 & septem in primis. Anaxi-
 menes autē omnes ait poe-
 ticæ fuisse magis studiosos.
 Dicaearchus, neque sapien-
 tes, neque philosophos

φασὶν αὐτοὺς γινέσθαι, συνε-
πιεῖς ἡ τινας καὶ νομοθετικούς.
Ἀρχιτίμος τε ὁ Συρακῆσι Θ-
ομίλει αὐτῶν γέγραφε πα-
ρὰ Κυβέλλῃ, ἢ καὶ αὐτὸς φησὶ
πρὸς Πυθαγῶν· Εὐφῶρος δὲ πρὸς
Κρείσων, πάλιν Θόλῳ. φασὶ δὲ
ἔτι καὶ ἐν Πανιώνίῳ καὶ ἐν
Χείλων καὶ ἐν Δελφοῖς συ-
νέειν αὐτοὺς. διαφωνοῦ-
ται δὲ καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν,
καὶ ἄλλα ἄλλο φασὶν εἶναι, ὡς
ὁ κείμενος,

Ἦν Λακεδαιμόνι Θ- Χείλων
σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεγε,
μὴδὲν ἄγαν, καὶ ῥῶ πάντα
πρὸς ἐσι καὶ ἀνά.

ἐπιστάζονται δὲ καὶ πρὸς τὸ αἰ-
εῖναι αὐτῶν. Λεανδρὶ Θ- μὲν
ἵδαντι Κλεοβύλῃ καὶ Μυσω-
ν Θ- Λεωφάντων Γορσιάδα,
Λεβέδιον ἢ Εὔφρονον ἐλκεῖ-
ναι, καὶ Εὔπιμνίδῃ καὶ Κρήτῃ.
Πλάτων δὲ ἐν Πρωταγόρῃ
Μύτωνα αὐτὶ Περικλέους.
Εὐφῶρος δὲ αὐτὶ Μύσων Θ-
αἰσχροσύνην, οἱ δὲ καὶ Πυθαγόραν
πρὸς ἐξέφρασι. Δικαίαντος
δὲ τέσσερας ὁμολογημένους ἡ-
μῶν πρὸς διδῶσι, Θόλῳ, Βία-
τῃ, Πιπτακόν, Σόλωνα. ἄλ-
λεις δὲ ὀνομάζει ἐξ, ὧν
ὁ κείμενος τρεῖς, Αἰσίοδημον, Πάμφιλον, Χείλωνα

eos fuisse asserit, sed corda-
tos planè viros, legumque
latores. Archetimus Syra-
cusanus illorum cum Cy-
pseio congressum scripsit,
cui se quoque interfuisse
ait. EVphorus apud Cræ-
sum, præter unum Thalē,
conuenisse tradit. Aiūt au-
tem quidam & in Panio-
nio, & Corintho, & Del-
phis eos conuenisse: illo-
rumque sententias ponunt,
quænam cuius sit exponē-
tes, vt illud, *Lacedæmonius*
fuit Chilon sapiens, qui hæc
ait, Nihil nimis. Tempori
cuncta insunt bona. Magna
& de illorum numero dis-
cordia est. Leandrius enim
pro Cleobulo & Mysone.
Leophātum Gorfia, Le-
bedium siue Ephesium in-
ferit, Epimenidémque Cre-
tēsem. Plato autem in Pro-
tagora, Mysonem pro Pe-
riandro. EVphorus pro
Mysone ponit Anachar-
sim: alij Pythagoram adii-
ciunt. Porro Dicæarchus
quatuor nobis consensu
omnium sapientes tradit:
Thalem, Biantem, Pitta-
cum atque Solonem. tum
sex alios nominat, quo-
rum ex numero tres ele-
git: Aristodemum scilicet,
Pamphilum, Chilonem

ὁ κείμενος τρεῖς, Αἰσίοδημον, Πάμφιλον, Χείλωνα

σοφὸς ἐτ' ἡλύτισεν ἀγῶνα θεώ-
μενον γυμνικόν, ὑπὸ τε καύ-
ματι καὶ διψοῖς καὶ ἀσθενείας,
ἥδη γηραιός· καὶ αὐτὰς ὀπιγ-
ραπῆαι τῷ μνήματι,

Ἡ ὀλίγον τὸ δὲ σῆμα, τὸ δ' ἐκλέος
ἐραυόμηνες

Τῷ πολυφροντίσῳ τύτῳ
Θάλητος ὄρη.

ἔστι καὶ παρ' ἡμῶν ἐς αὐτὸν ἐν
τῷ περὶ τῷ τῷ ὀπιγραμμά-
των, ἡ παρ' ἐμῶν, τοὺς τὸ ὀπι-
γραμμά,

Γυμνικὸν αὐτὸς ἀγῶνα θε-
ώμενον, ἡ ἐλπε Ζεῦ,

Τὸν θεὸν ἀνδρα θεῶν
ἡρπαξας ἐκ σταδίων.

Αἰνέω ὅτι μιν ἐγὼς ἀπήγα-
γας. ἡ γὰρ ὁ περὶ σβίς

Οὐκέτι ὁρᾷν ἀπὸ γῆς ἀ-
σέρας ἡ δυνάτο.

Τούτου ὅτι τὸ Γνωθὶ σαυτὸν· ὁ-
πρὸς Ἀντισθένης ἐν ταῖς διαδο-
χαῖς φημιονόης (εἰ) φησὶν, ὅτι
διοποιήσασθαι τὸ αὐτὸ Χείλω-
να. περὶ δὲ τῷ ἐπὶ αὐτῷ (ἀξιον γὰρ
ἐν ταῖς καθολικαῖς καὶ κεί-
νων ὀπιμνησθῆναι) λόγους φέ-
ρουνται ποῖοι. Δάμωνα ὁ Κυ-
ρίων αὐτῷ, γεγραφὼς περὶ τῷ
φιλοσόφῳ, πᾶσιν ἐΓ. α. λεῖ,
μάλιστα τὸ ποῖς ἐπὶ αὐτῷ. Ἀναξίμενης δὲ φησὶ πάντας ὀπιθ-
εῖν ποιητικῆς. ὁ δὲ Δικαίάρχης, ὅτε σοφοὺς ὅτε φιλοσόφους

igitur Thales obiit, quū cer-
tamē gymnicum spectaret,
æstu scilicet, ac siti & infir-
mitate fatigatus, iam vetu-
lus: in cuius rei testimo-
nium hæc extant epigram-
mata,

*Gymnicon aspiceret quum
rursus agona, Thaletem
Traxisti è stadiis Iuppiter
Eelie.*

*Hunc laudo, calo propius
quod duxeris: ultra
Non poterat terris astra
videre senex.*

*Ne mpe hic exiguus tumu-
lus, sed sidera scandit
Gloria, sunt cuius hæc
monumenta Thale.*

Huius illud est, Nosce te-
ipsum, quod Antisthenes in
Successionibus ait fuisse
Phemonoes, idque sibi v-
surpasse Chilonem.

Hoc in loco generatim
ipsorum facienda mentio
est, quænam fuerit de illis
inter veteres & quanta dis-
cordia. Damon Cyrenæus,
quum de philosophis scri-
beret, omnes in simulavit,
& septem in primis. Anaxi-
menes autē omnes ait poe-
ticæ fuisse magis studiosos.
Dicæarchus, neque sapien-
tes, neque philosophos

ἄλλους δὲ φησὶ πάντας ὀπιθ-
εῖν ποιητικῆς. ὁ δὲ Δικαίάρχης, ὅτε σοφοὺς ὅτε φιλοσόφους

Φησὶ αὐτοὺς γεγονέναι, σωε-
 ποὺς ἢ τινας καὶ νομοθετικοὺς.
 Ἀρχιτίμος τε ὁ Συρακούσιος
 ὁμιλοῦν αὐτῶν γέγραφε πα-
 ρὰ Κυβέλλῳ, ἢ καὶ αὐτὸς φησὶ
 περὶ τῶν· Εὐφῶρος δὲ περὶ
 Κρείσῳ, πάλιν Θόλῳ. φασὶ δὲ
 ἔλθαι καὶ ἐν Πανιώνίῳ καὶ ἐν
 Κορίνθῳ καὶ ἐν Δελφοῖς συ-
 νῆδαι αὐτοὺς. διαφωνοῦν-
 ται δὲ καὶ ἀποφάσκει αὐτῶν,
 καὶ ἄλλα ἄλλο φασὶν εἶναι, ὡς
 ὁ κεῖνο,

Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων
 σοφὸς, ὃς τάδ' ἐλάττει,
 μὴδὲν ἄγαν, καμρῶ πάντα
 πρὸς ἐσι καλῶ.

σασιάζεται δὲ καὶ περὶ τῶν ἀ-
 εὐθιῶν αὐτῶν. Λεανδρίῳ μὲν
 γὰρ ἀντὶ Κλεοβούλου καὶ Μύστω-
 νος Λεωφάντων Γορσιάδα,
 Λεβέδιον ἢ Εὐφείσιον ἐγκρί-
 νει, καὶ Ἐπιμένιδίῳ τὸ Κρήτα.
 Πλάτων δὲ ἐν Πρωταγόρᾳ
 Μύσωνα ἀντὶ Περικλέους.
 Εὐφῶρος δὲ ἀντὶ Μύσωνος
 αἰάχρην, οἱ δὲ καὶ Πυθαγόραν
 προστίθει. Δικαίαρχος
 δὲ τέσσερας ὡμολογημένους ἡ-
 μῖν περὶ διδωσι, Θόλῳ, Βία-
 τῳ, Πιπτακῶν, Σόλωνα. ἄλ-
 λους δὲ ὀνομάζει ἕξ, ὧν
 ἐκλέξασθαι τρεῖς, Ἀεὶς ὁδημον, Πάμφιλον, Χείλωνα

eos fuisse asserit, sed corda-
 tos planè viros, legumque
 latores. Archetimus Syra-
 cusanus illorum cum Cy-
 pselo congressum scripsit,
 cui se quoque interfuisse
 ait. EVphorus apud Cræ-
 sum, præter vnum Thalē,
 conuenisse tradit. Aiūt au-
 tem quidam & in Panio-
 nio, & Corintho, & Del-
 phis eos conuenisse: illo-
 rumque sententias ponunt,
 quænam cuius sit exponē-
 tes, vt illud, *Lacedæmonius*
fuit Chilon sapiens, qui hac
ait, Nihil nimis. Tempore
cuncta insunt bona. Magna
 & de illorum numero dis-
 cordia est. Leandrius enim
 pro Cleobulo & Mysone,
 Leophātum Gorsia, Le-
 bedium siue Ephesium in-
 ferit, Epimenidēque Cre-
 tēsem. Plato autem in Pro-
 tagora, Mysonem pro Pe-
 rianthro. EVphorus pro
 Mysone ponit Anachar-
 sim: alij Pythagoram adii-
 ciunt. Porro Dicæarchus
 quatuor nobis consensu
 omnium sapientes tradit:
 Thalem, Biantem, Pitta-
 cum atque Solonem. tum
 sex alios nominat, quo-
 rum ex numero tres ele-
 git: Aristodemum scilicet,
 Pamphilum, Chilonem

Λακεδαιμόνιον, Κλεόβουλον,
 ἀναχάρσιν, Περειάνδρον. ἔνιοι
 πρὸς ἑτέραν Ἀκουσίλαον, Κά-
 βαρ Σκάβρα, Ἀργεῖον. Ερ-
 μιππῶ δ' ἐν τῇ περὶ τῶν σο-
 φῶν, ἐπὶ καὶ δεκάφησιν, ὧν
 πρὸς ἑπτά, ἄλλοις ἄλλως αἰ-
 ρεῖται· ἑπτά δὲ, Σόλωνα, Θα-
 λῶν, Πιπτακὸν, Βιάντα, Χεί-
 λωνα, Κλεόβουλον, Περει-
 ἄνδρον, Ἀναχάρσιν, Ἀκουσίλαον,
 Ἐπιμενίδην, Λεώφραντον, Φρε-
 γιδῆν, Ἀεισόδημον, Πυθαγό-
 ραν, Λάστον Χαρμαντίδου ἢ
 Σισυμβρίνῃ, ἢ (ὡς Ἀεισό-
 ξων) Χαβρίνῃ· Ἐρμιονέα,
 ἀναξάγοραν. Ἰσχυρότατος δ'
 ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ἀναγρα-
 φῇ, Ὀρφέα, Λίνων, Σόλω-
 να, Περειάνδρον, Ἀναχάρσιν,
 Κλεόβουλον, Μύσωνα, Θαλῶν,
 Βιάντα, Πιπτακὸν, Ἐπιχάρ-
 μον. Πυθαγόραν φέρονται δὲ
 καὶ τῷ Θαλῶν ὁπισθοῦς
 αἰεῖν.

Θαλῆς Φρεγιδῆι.

Πυνθαίνομαί σε πρῶτον
 Ἰώνων μύθειν λόγοις ἀμφὶ
 τῶν θεῶν χρημάτων εἰς τοὺς
 Ἕλληνας φαίνειν. καὶ τάχα
 μὴ ἡ γῶμη τοι δικάη, εἰς τὸ
 ξυμὸν κατὰθεῖναι γραφῶν,
 μᾶλλον ἢ ἐφ' ὁποιοισι μὴ ὅτι.

Lacedæmonium, Cleobu-
 lum, Anacharsim, & Periā-
 drum. Addunt quidā Acu-
 silaum, Cabam, siue Scabrā,
 Argium. Hermippus autē
 in libro De sapientibus, de-
 cem & septem fuisse tradit,
 quorum ex numero septē,
 alij aliter eligunt. Sic autem
 illos computat: Primo loco
 ponit Solonem, tum Tha-
 lem, Pittacum, Biantē, Cleo-
 bulum, Chilonem, Perian-
 drum, Anacharsim, Acusi-
 laum, Epemenidē, Leophā-
 tum, Pherecydem, Aristo-
 demum, Pythagoram, La-
 sum Charmantidæ seu Si-
 symbrini, siue (ut Aristoxe-
 nus tradit) Chabrimi filiū,
 Hermioneum, Anaxagorā.
 Enimvero Hippobotus in
 descriptione philosopho-
 rum, hanc illorū seriem ex-
 ponit: Primò Orpheū, de-
 inde Linū, tum Solonem,
 Periandrum, Anacharsim,
 Cleobulū, Mysonem, Tha-
 lem, Biantem, Pittacum, E-
 picharmiū, & extremo loco
 Pythagoram. Feruntur &
 istæ Thaletis epistolæ:

Thales Pherecydi.

Audio te primum Ionū
 de diuinis rebus apud Græ-
 cos palam differere parare.
 Verum iustiore fortasse sen-
 tentia inter amicos ea quæ
 scripseris, leges, quàm
 passim quibuscunque per-

πρίπιν, χρέμα εἰς οὐδὲν ὄφε-
 λ.Θ. εἰ δὴ τοι ἡδίων, ἐθέλω
 ἡμεῖς ἀναχλωπὴς παρὲς ὀ-
 πὴν γράφεις· καὶ ἡ καλὸν ἔστι,
 ὡς σὺ ἀφίξομαι εἰς οὐρανόν.
 ἢ γὰρ αὖ σὺ φρονήσεις εἴημεν ἐ-
 γόττε καὶ Σόλων ὁ ἀθηναῖος,
 πλώσαντες μὲν εἰς κρήτιον, καὶ
 πλὴν καὶ ἰσορίην, πλώσαντες
 δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὁμιλήσαντες
 τοῖς ἐκείνῃ ὅσοι ἱερεῖς τε καὶ
 ἀστρονόμοι· ὡς σὺ δὲ μὴ
 πλώσῃμεν. ἦξει γὰρ καὶ ὁ Σό-
 λων, ὡς ὅππότε πησ· σὺ μὲν τοι
 χειροφιλέων, ὀλίγα φοιτῇς
 εἰς ἰωνίην. ὅδε σε πύθῃ ἴαχαι
 ἀνδρῶν ξείνων, ἀλλὰ (ὡς ἔλ-
 πομαι) ἐνὶ μοιῶν χρέμα τι
 πρὸς καὶ τῇ γραφῇ· ἡμεῖς δὲ
 οἱ μηδὲν γράφοντες πειχω-
 ρίοντες πλὴν τε Ἑλλάδα καὶ Ἀ-
 σίην.

Θαλὺς Σολωνί.

Ἰπποκράτης ὁ ἀθηναῖος
 δοκίμους ἀνέμοι δὲ μοι δῖοι τὰς ἐν
 Μιλήτῳ οἶκον ποιεῖσθαι πα-
 ρὰ τοῖς ἀποίκις ὑμέων. καὶ
 γὰρ οὐδὲν ταῦτα τοι δεινὸν ἡδύν. εἰ
 δὲ ἀρχαλήσεις ὅτι καὶ Μιλή-
 σιοι τυραννέονται (ἐχθαίρεις
 γὰρ πάντας ἀσυμνήτας) ἀλλὰ
 τέρπειο αὖ σὺν τοῖς ἐταίροις
 ἡμῶν καὶ ἑταίροις.

mittes, nullo illis emolu-
 mento futura. Equidem si
 tibi gratum cognouero, vo-
 lo cōscius eorum quæ scri-
 bis, esse: ac, si quidem iubes,
 ad te maturè proficiscar.
 Neque enim adeo amentes
 ac stolidi sumus, ego & So-
 lon Atheniensis, ut quum
 nauigio Cretam petieri-
 mus visendi gratia, Ægy-
 ptumque iidem penetra-
 uerimus, ut istis sacerdoti-
 bus & astronomis congre-
 deremur, ad te non pari stu-
 dio nauigaturi simus. Ve-
 niet enim & Solon ipse, si
 annuas. Nanque tu loci il-
 lius amore detentus, rarò
 in Ioniam transis, neque pe-
 regrinorum hominum de-
 siderio tangeris. Verum uni
 tantum, ut spero, scribendi
 negotio incumbis. At nos,
 qui nihil scribimus, Græ-
 ciam Asiàmque peragra-
 mus. Vale.

Thales Soloni.

Athenis si excedas, Mile-
 ti, ut equidem reor, com-
 modissimè habitare pote-
 ris. Est enim vestra colo-
 nia, patierisque graue ni-
 hil. Quòd si & apud Mile-
 sios execraris tyrannidem,
 (æquè enim vbique ty-
 rannos infestos habes,) ac
 cum amicis nobiscum vi-
 uere erit iucundissimum.

ἐπέσειλε δὲ σοὶ καὶ Βίης ἦκεν
 εἰς Πειλῶν· σὺ δὲ εἰ περ-
 σίωες ἐσθλὸν τοῖς Πεινέων ἄ-
 συ καὶ οἰκέειν, καὶ αὐτοὶ ὡς
 σε οἰκήσομεν.

Σ Ο ' Λ Ω Ν.

Σόλων Εξεκλιδῆος ἱδὺς Σα-
 λαμίνιου, περὶ τὸν μὲν
 πρῶτον σάραχθαι εἰσηγήσατο Ἀ-
 θηναίοις· τὸ δὲ ὑπὸ λυτρώσεως
 σωματίων τε καὶ κτημάτων· καὶ
 γὰρ ὅτι σώμασιν ἐδανείζοντο,
 καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθί-
 πνον· ἐπὶ αὐτῶν δὲ τῶν ἀλλοτρίων ὀφει-
 λομένων αὐτῶν πατρώων,
 συνεχώρησε περὶ τούτων, καὶ πρὸς
 λοιποὺς τὸ ὅμοιον περὶ τῶν
 περὶ τούτων. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκ-
 λήθη σάραχθαι. φανερὸν δὲ ὅτι
 τίς ἐπὶ ταῖς λοιπῇς νόμοις
 ἐθίκετο, οὐδὲ μακρὸν αὐτῷ εἶναι διε-
 ξιέναι, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κα-
 τέδετο. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πα-
 τείδῃ αὐτῷ ἀμφισβητομέ-
 νης, δηλονότι τῆς Σολωνίδου,
 ὑπὸ τε Ἀθηναίων καὶ Μεγα-
 ρέων, καὶ πολλῶν τῶν Ἀ-
 θηναίων ἐπὶ ἀκρότων ἐν τοῖς
 πολέμοις, καὶ ψηφισα-
 μένων εἴ τις ἐστὶ συμβου-
 λούσθαι περὶ Σολωνίδου
 δόξαι, ἀποδεχόμενοι, καὶ αὐτὸν
 δόξαι.

Scripsit ad te Bias ut Pri-
 nam proficiscaris : eam tu
 urbem si libentius inhabi-
 taueris, & ipsi eò ad te ad-
 uolabimus. Vale.

S O L O N.

Solon Execestidæ filius,
 Salaminus, primus i-
 psam σάραχθαι inuexit A-
 theniensibus. Sic autem ap-
 pellabatur corporum pos-
 sessionumque redemptio.
 Plurimi enim per summam
 inopiā fœneratoribus cor-
 pora sua exponebant, ac
 super his fœnerabantur.
 Quum igitur septem sibi
 talenta ex patrimonij sui
 iure deberentur, ea primò
 remisit, ac reliquos idem
 facere exemplo suo prouo-
 cavit : eaque lux σάραχθαι
 appellata est. Hoc illi, id
 quod minimè obscurum est,
 felix initium faustumque
 fuit ad cæteras condendas
 leges : quas enumerare lon-
 gissimum esset, minimèque
 necessarium, quum illæ ta-
 bulis æreis incisæ sunt. Est
 autem hoc ipsius factum
 vel celeberrimum. Quum
 de Salamine, ipsius patria,
 inter Athenienses & Me-
 garenses fermè usque ad
 internecionem armis dimi-
 catum esset, multisque cla-

dibus acceptis, capitale apud Athenienses esse cœpisset.

μάχεσθαι, θανάτῳ ζήμιζεσθαι.
 ἢ περὶ μαίνεται πρὸς ποιεῖσθαι
 μὲν καὶ σεφαιώσαμιν εἰ-
 σίπουν εἰς τὴν ἀγορὰν. ἔνθα
 πῶς Ἀθηναίους ἀνέγνω δὲ
 τὴν κήρυκτον τὰ σωτῆριοντα
 πρὸς Σαλαμῖν καὶ ἐλεγεία, καὶ
 παρώμηνον αὐτοῖς. καὶ αὐτοῖς
 πρὸς τοῖς Μεγαρέας ἐπολέ-
 μησαι, καὶ οὐκ ἔχον δὲ Σόλωνα.
 ὡς δὲ τὸ ἐλεγεία τὰ μάλιστα
 κατὰ ψαλμοὺς τῶν Ἀθηναίων,
 ταῦτα,
 Εἴλω δὲ πῶς ἐγὼ φολεγάν-
 ον καὶ Σικινίτης
 Ἀντί γ' Ἀθηναίους, πατεῖ δ'
 ἀμεψάμιν.
 Αἴψα γὰρ αὖ φάτις ἤδε μετ'
 ἀνθρώποις γήρυτο.
 Ἀπὸ τοῦ ἑτοῦς αἰὲρ τῶν Σαλα-
 μῖν ἀφέντων.
 εἶτα,
 Ἰοῦντο εἰς Σαλαμῖνα μαχησέ-
 μοι πρὸς νῆστυ
 Ἰμερτῆς, χαλεπὸν τ' ἀγὼς αἰ-
 πτωσόμενοι.
 ἔπειτα δὲ αὐτοῖς καὶ ἐν Θράκῃ
 Χερρόνησον περικτήσασθαι.
 ἵνα δὲ μὴ δοκοῖν βία μόνον,
 ἀλλὰ καὶ δίκη πρὸς Σαλαμῖνα

set, si quis legem de vindi-
 canda insula ferret; soli-
 citus Solon ne vel tacendo
 parum reipub. consularet,
 vel consulendo sibi nocce-
 ret, subitam sibi demētiam
 simulat, cuius prætectu non
 dicturus modò prohibita,
 sed & facturus erat. De for-
 mis habitu more vecordiū
 in publicum euolat, factò-
 que concursu hominum,
 quò magis consilium dis-
 simulet, insolitis sibi versi-
 bus, per præconem suade-
 re populo cæpit quod ve-
 tabatur; omniūque ita
 animos cepit, vt aduersus
 Megarenses bellum extem-
 plo decernerent, insulæque
 deuictis hostibus Atheni-
 ensium fieret. Versus autem
 quibus potissimū illos
 induxit, sunt hi,

*Olim utinam fuerim Phole-
 gædrius aut Sicinites,
 Ac mutata foret Attica
 terra mihi.*

*Nam subito fama hæc homi-
 nū volitabit ad aures,
 Atticus unus adest qui
 Salamina fugit.*

Deinde,

*Quin Salamina igitur, sar-
 turi dedecus, imus,
 Subdita quod nobis insu-
 la restituet?*

Persuasit Atheniensibus in Thracia quoque sibi vendica-
 rent Chersonesum. Ac ne magis vi quàm iure Salaminam

κακῆσθαι, ἀνασκάψας τινὰς
τύφους, ἔδειξε πῶς νεκροὺς
πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένοις,
ὥς ἡνέρος θάπτεον Ἀθηναίοις.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς πῶς τάφοις
πρὸς ἑὸν βλέποντας, καὶ ἀπὸ
τῆς δῆμον τοῖς χημαῖσμοις
ἐλκεχαράμηνες, ὅπως ἡνέ-
ριον Ἀθηνᾶίων, ἐνιοὶ δὲ φα-
σι καὶ ἐγράψαι αὐτὸν εἰς τὸν
κατάλογον τῶ Ὀμήρου, με-
τὰ τὸν

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγχι
δυοκαίδεκα νῆας,
στῆσε δ' ἄγχι ἰν' Ἀθηνᾶίων
ἴσαντο φάλαγξ.

τῷ δὲ λοιπῷ πρὸς εἶχον αὐτῷ
ὁ δῆμος, καὶ ἡδέως καὶ τυραν-
νεύσθαι ἠθέλον παρ' αὐτῷ. ὁ
δὲ οὐχ εἴλετο, ἀλλὰ καὶ Πει-
σίρατον τὸν συγγυῆ, καὶ θά-
φῃσι Σωσικράτης, πρὸς αὐτό-
μενος, τὸ ἐφ' ἑαυτῷ δὲ κώ-
λυσεν. ἦξας γὰρ εἰς τινὰ ἐκ-
κλησίαν μετὰ θωρακῶ καὶ ἀ-
σπίδους, πρὸς αὐτοῖς πῶς
ὀπίθεσιν τῷ Πεισιράτῳ· καὶ
οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν
ἔτοιμος· εἶπ' λέγων ταῦτα,
Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ μὲν,
σοφώτερος, τῷ δὲ, ἀδρειότε-
ρος εἰμὶ. σοφώτερος μὲν τῷ

possidere viderentur, effos-
sis quibusdam tumulis, ca-
davera ad orientem solem
cōversa, qui Atheniensibus
sepeliendi mos erat, osten-
dit, sepulcra item ipsa ad o-
rientem posita, insculptaq;
ipsis familiarum nomina:
quod quidem proprium A-
theniensium fuit. Aiunt ple-
riq; illum exinde Homeri
scripsisse catalogū ab eo lo-
co ubi Aiaccem ex Salamina
duodecim duxissenaves ait,
*Dux Salamine aderat bisseis
navibus Aiax,*

*Castra ubi Cecropia quondam
posuere cohortes.*

Ex eo iam tempore plebis
in se animos ita conuerte-
rat, ut sibi illum omnes vno
animo imperare cuperent.
Eis verò ille in tantum ab-
fuit ut acquiesceret, ut (au-
tore Soficrate) Pisistratum
quoque propinquū suum,
quum sibi tyrannidem pa-
rare intelligeret, quantū in
se fuit, prohibuerit. Nam e-
vocata concione, profectus
in publicū, lorica armatus
& clypeo, Pisistrati insidias
& improbos conatus ape-
ruit. Neque id solum, ve-
rum & iuuare paratum, ac
pro libertate sese pugnatū
asseueravit, Viri, inquit,
Athenienses, aliis quidem
sapientior, aliis verò for-
tior sum. Sapientior enim
illis

πῶ ἀπ' αὐτῶ Πεισιράτῃ μὴ
 σιωπῶντων· ἀνδρείτερος δὲ
 ἦν ὅπως αὐτῶν μὲν, δὲ δὲ
 δὲ σιωπῶντων. καὶ ἡ βελή,
 Πεισιρατίδαι ὄντες, μαίνε-
 σαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε
 ταῦτι,

Δείξει δὴ μακίλῃ υἱὸν ἐμὸν
 βασιλῆος χρόνῳ ἀσπίς,
 Δείξει ἀλυστῆρος εἰς μέτρον
 ῥυθμῆς.

τὰ δ' αὖτε τῷ Πεισιράτῃ τυ-
 ραννίδος περιέχοντος αὐτῷ
 ταῦτα λέω,

Ἐκ νεφύος φέρεται χρόνῳ
 βία καὶ χαλαΐζει,
 Βροτὴ τ' ἐκ λαμπρῆς γίνε-
 ται ἀσπερῆς.

Ἀνδρῶν δὲ ἐκ μεγάλων πόλεις
 ἔλυνται εἰς ἓ μονάρχου
 Δῆμος αἰδομένη δουλοσιώλῃ
 ἔπειτα.

ἦδη δ' αὐτῷ κρατοῦντος ἔπει-
 θων· ἦν καὶ τὰ ὅπλα περὶ τῆς στρα-
 τηγίας, καὶ εἰπὼν, ὅτι πατεῖς βε-
 βούησθαι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ,
 ἀπὸ πλοῦσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ
 εἰς Κύπρον. καὶ περὶ Κροῖσον
 ἦλθεν· ὅτε καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ
 αὐτῷ, Τίς σε ἰδοκεῖ ἄδαι-
 μον, Τέλλῳ (ἔφη) Ἀθη-
 ναῖῳ, καὶ Κλέοβις καὶ Βίτων, καὶ
 τὰ θρυλλόμενα. φασὶ δὲ ἕνεσθαι καὶ

illis sum qui Pisistrati co-
 natus non animadvertunt:
 fortior autem iis qui sciunt
 illos quidem, sed metu silēt.
 Senatus verò, quòd stude-
 ret Pisistrato, insanire illum
 proclamabat. At ille, Meam
 (inquit) insaniam civibus
 breui tempus ostendet, quā
 veritas in lucem venerit. E-
 legi autem ipsius de tyrannide
 Pisistrati, sunt hi

*Vis niuis ἐκ nebuloso agita-
 tur in æthere grando,*

*Horrendum excutiunt ful-
 gura clara sonum.*

*Et cecidere viris persæpe po-
 tentibus urbes.*

*Detrusa inque ferum plebs
 stolidum imperium est.*

Iam verò Pisistrato rerum
 potito, minimè obtempe-
 rans, ante curiam arma de-
 posuit, dicens illud, O pa-
 tria, tibi equidem verbo &
 opere auxiliatus sum. in Æ-
 gyptum nauigavit, atque
 inde Cyprū profectus, po-
 stremò ad Cræsum peruenit.
 à quo interrogatus, quis nā
 sibi felix videretur, Telus,
 inquit, Atheniēsis, & Cleo-
 bis, & Bito & cætera quæ
 sunt in ore omnium. Aiunt
 quidam, Cræsum, quum se
 exquisitissimo omnium or-
 namentorum genere com-

τα θρυλλόμενα. φασὶ δὲ ἕνεσθαι καὶ κασμήσας· αὐτὸς δὲ Κροῖσος παρ-

παραπῶς, ἢ καθίσας εἰς τὸν
 θέρον, ἤρειτο αὐτὸν εἶτι θεαμα
 κάλλιον τεθεάται. ὁ δ' ἄλε-
 κτρυόνας εἶπε, φασαίης, καὶ
 ἑώς· φισκῶ γὰρ αἶψα κεκό-
 σμυται, καὶ μωρῶ καλλίονι.
 οἱ δὲ δὲν πε ἀπαλλαγεῖς, ἐγγύε-
 πον Κιλικίᾳ, ἢ πόλιν ὤκισεν
 ὡς αὖτ' αὐτῇ Σόλῃς ὁ κάλε-
 σεν. ὁλίγους τὲ τινες τῶν Ἀθη-
 ναίων ἐγκατέκισεν, οἱ τὰ χρο-
 νῶ πτωχῶν φωνῶν ἀποξενώθεν-
 τες σκολικίζεν ἤεχθησαν. καὶ
 εἰσιν οἱ μὲν ἔνθεν, Σολεῖς· οἱ δὲ
 ἀπὸ Κίπρου, Σόλαιοι. ὅτε δὲ τὸ
 Πεισίστρατον ἔμαθεν ἦδη τυ-
 ραννεῖν, τοῦδε ἔχραψε πρὸς τοὺς
 Ἀθηναίους,

Εἰ δὲ πέπονθα τε δεινὰ δι' ὑ-
 μετέρῃ κακότητι,
 Μή τι θεοῖς πούτων μοῖραν
 ἐπαμύνατε.

Αὐτοὶ γὰρ τοῖς τοῖς ὑψήσατε,
 ῥύσαι δόντες,
 Καὶ δὲ ταῦτα κακῶς ἔχε-
 τε δουλοσύνην.

Τῶν δὲ εἰς μὲν ἕκαστος δῖον
 περὶ ἔχραψε βαίνῃ,
 Σύμπασιν δὲ ὑμῖν κοῦφον
 ἐνεσιν ὅσον.

Εἰς γὰρ Γλαῶντες ὁρᾶτε, ἢ εἰς
 ἑπὶ αἰόλον ἀνδρὸς,
 Εἰς ἔργον δὲ ὅθεν γιγνώσκον βλέπετε.

posuisset, sublimique in so-
 lio sederet, interrogasse eū
 an pulchrius unquam spe-
 ctaculum viderit: illumque
 dixisse, gallos gallinaceos,
 fasianos atq; pavones. Na-
 turali enim eos nitore & in-
 credibili speciositate vesti-
 ri. A Cræso deinde in Citi-
 ciam profectus, urbē condi-
 dit, atque ex suo nomine
 Solos appellavit: in qua A-
 theniensem aliquot statuit,
 qui tractu temporis quum
 patriam vocē corrupissent,
 σκολικίζεν dicti sunt. Et ap-
 pellabantur hi quidem So-
 lenses: qui Cyprij verò, So-
 lij. Quum verò Pisistratum
 in tyrannide perseverare
 didicisset, ita Atheniensibus
 scripsit,

Si vestro meritas pendetis
 crimine pœnas,
 Non culpa in iustos reiicien-
 da deos.

Hos nam ipsi immunes vestra
 fouistis in urbe,
 Qui miseris vobis subdita
 colla premunt.

Quiuis enim vestrum vulpis
 vestigia calcat:
 Verum mens stolidus est o-
 mnibus atque levis.

Suspicitis nam linguam ho-
 minis versutaque verba,
 Quod tentet, nemo cernere
 curat, opus.

ἔπειτα μὲν ταῦτα Πεισίστρατος
δὲ αὐτὸς φεύγοντι τὸπον ὅθι
σελλήνῃ ἔσταν.

Πεισίστρατος Σόλωνι.

Οὐτὲ μόνον Ἑλλήνων
τυραννίδι ἐπεδμήσω, ἔτε ὡς ἔ
πεισύνει μοι, ἥντις ὄντι τῶν
Κοδριδῶν. αἰχμαλώτων γὰρ ἐγὼ ἀ
νέμωμαι. Ἀθῆναιοι παρέ
ξεν Κοδρῶ τε καὶ τῶν ὀκείνων
ἥντις ἀφείλοντο. τὰ τε ἄλλα
ἀμάρτανω ἔδεν ἢ πρὸς θεοὺς ἢ
πρὸς ἀνθρώπους. ἀλλὰ καὶ οὕτω
σὺ διεθήκας πρὸς θεοὺς. Ἀ
θῆναις, ὅππῃ πολε
τεύειν. καὶ ἀμεινόν γε πο
λετεύουσιν ἢ καὶ δημοκρα
τίαν. εἰ γὰρ οὐδὲν αὐτοὶ ζῇ.
καὶ οὐ τύραννον ἐγὼ οὐ πλεονόν
καὶ φθόρου ἰαζώματός καὶ
τῆς τιμῆς. ὅποια δὲ καὶ
ποῖς πρὶν βασιλεύειν ἦν τὰ
ῥητὰ γέγραπτα. ἀπάγμι δὲ ἔκαστος

[Inter alias hæc clariores sunt
eius sententiæ: Quæ nō po
suisti, ne tollas. Ne mentia
ris. Probitatem iureiurando
certiorem habe. Principem
agere noli, nisi edoctus sub
eas. Principi consule non
dulciora, sed optima. Intel
lectum fac ducem, ne malè
loquaris. Deos honora, &
parentes reuerere. Nihil e
quidē homini metuendum
est, nisi ne felicitatem ex
cludat. Nemo stultus tacere
potest. Populi rector prius
se quàm populum rectè in
stituere debet. Praui homi
nis lingua acutior est gla
dio. Si principes & maiores
secundum leges vixerint, v
naquæque ciuitas optimè
regi poterit.] Hæc ille. Pisi
stratus autem quum illius
fugam didicisset, sic ad eum
scripsit,

Pisistratus Soloni.

Neq; solus Græcorum ty
rānidem arripui, neque mi
hi rem alienam vsurpauī. Quippe genus à Cecrope duco.
Id enim mihi meo iure vendico, quod Athenienses olim
quum iureiurando firmassent, Codro illiúsque genti præ
bituros, postmodum abstulerant. Cæterum in deos vel in
homines nihil aliàs pecco. Leges, quas ipse Atheniensi
bus dedisti, seruari, atque secundum eas viuere iubeo. Et
quidem melius seruantur quàm possent, si multitudinis
imperio res ageretur. Permitto enim nemini iniuriam
fieri. Ac tyrannus ego, præter dignitatem & honorem,
nihil à plebe differo, solis eis stipendiis contentus, quæ
iis quoque qui ante me regnarunt, debebantur. Denique

Ἀθηναίων τὸ αὐτὸ κλήρε δε-
 κάτῳ, ἢ ἐμοὶ, ἀλλὰ ὁπόθεν
 ἔσται ἀνθρώπων εἰς τε θυσίας
 δημοτελεῖς, καὶ εἴ τι ἄλλο τῶν
 κοινῶν, καὶ ἡ οὐ πύλεμα ἡ-
 μάς καταλάβει. σοὶ δὲ ἐγὼ
 ὅτι μίμφομαι μινύσαι τι
 πρὸ ἐμὴν δέξασθαι. ἄνοια
 γὰρ τῆς πόλεως μολὼν ἢ καὶ το
 ἐμὸν ἔχει ἐμινύει· ἐπὶ τε
 αἰμαδία τὴν ἀρχὴν ὁποῖαν τινα
 ἐγὼ καταστήσομαι. ἐπὶ μα-
 θῶν, τάχα αὐτὸν ἔχει καὶ δια-
 ρύει, ὅθεν ἐφυγες· ἐπὶ ἀντι-
 νῶ οἴκαδε, πισθίων μοι καὶ
 αἰωμότῳ, ἄχρι μηδὲν πίσε-
 σθαι Σόλωνα ἐκ Πεισιράτου.
 ἴσθι γὰρ μηδὲ ἄλλον ἵνα πε-
 πονθέναι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. ἡ
 ἀξιώσης τῶν ἐμῶν φίλων
 εἰς εἶ, ἔσθαι αἰὰ πρὸς τοὺς (καὶ
 γὰρ τι ἐν σοὶ ἐνορῶ δειλὸν ἢ
 ἄπιστον) εἴτε ἄλλως Ἀθηναί-
 ον οἰκεῖν, ὅπως τετραψύται. ἡ-
 μῶν γὰρ εἴεκα μὴ ἐσθῆσο τῆς
 πατρίδος. Ταῦτα μὲν Πεισι-
 στρατος.

Σόλον γὰρ ὅρον ἀνθρώπων
 βίην φησὶν εἶναι ἐβδομήκοντα.
 δεκαὶ γὰρ καὶ ὀκτὼς ἀνομοθετήσαι·

annos esse ait. Videtur autem id præclare statuisse:

Atheniensium singuli deci-
 mas frugum suarum sepa-
 rant, non in usus nostros
 consumendas, verum sacri-
 ficiis publicis commodisque
 communibus: & si quando
 bellum contra nos ingre-
 rit, in sumptus deputandas.
 Tibi equidem nihil succē-
 seo, quod mentem meam
 cōsiliūmq; detexeris: quip-
 pe qui id potius reipubl.
 studio ciuitatis, quàm mei
 odio, detexeris, ac præterea
 quod ignorares cuiusmodi
 ego rex futurus essem. Id
 enim si didicisses, æquo ani-
 mo & conatus meos fortè
 tolerasses, & te fugæ haud-
 quaquam commisisses. Re-
 di igitur domum bona fide,
 mihi & iniurato credens,
 nihil esse periculi à Pisistra-
 to Soloni. Nosti enim ne-
 minem, etiam ex inimicorū
 numero, mali quippiam à
 me perpeßum. Denique si
 placuerit frui nostra amici-
 tia, inter primos eris. Nihil
 enim in te fraudis perfidia-
 ve conspicio. Quod si alio-
 qui habitare Athenis nolue-
 ris, pro arbitrio tuo id faci-
 es: tantum, ne nostri causa
 patria excideris. Vale. Hæc
 Pisistratus.

Solon autem humanæ vi-
 tæ terminum septuaginta

Εάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς γονέας,
 ἄτιμος ἔσω· ἀλλὰ καὶ ὁ τὰ
 πατέρα κατεδιδόκως, ὁμοί-
 ως· καὶ ὁ ὀρῶν, ὑπεύθυνος
 ἔσω παντὶ τῷ βυλομόρῳ ῥα-
 φείῳ. Λισίας δ' ἐν τῷ καὶ
 Νικίᾳ Δράκοντα φησὶ γερρα-
 φέναι τὸν νόμον, Σόλωνα δ'
 τεθικέναι τὸν τε ἡγεμῶνα
 εἰρηῆς τῷ βήματι. συνέ-
 στασε δὲ καὶ τὰς τιμὰς τῷ ἐν
 ἀθροῖσι ἀθλητῷ, Ολυμπιονί-
 κῃ μὲν τὰς πέντε κοσίας
 δραχμὰς, Ἰσθμιονικῇ δ' ἐ-
 κατόν, καὶ ἀιθίορον ὅππῃ τῷ
 ἄλλων· ἀπειροῦ καλὸν γὰρ εἶ-
 αίνειν τὰς τέτων τιμὰς· ἀλ-
 λά μόνον ἐκείνων τῷ ἐν πο-
 λείοις τελευτήσαντων, ὧν
 καὶ τοὺς ὑποὺς δημοσίᾳ τρέφε-
 σθαι καὶ παιδεύεσθαι. ὅθεν καὶ
 ἐξήλουσαν καλοὶ καὶ ῥατοὶ γί-
 νεσθαι καὶ πόλεμον· ὡς Πο-
 λυζήλῳ, ὡς Κυναιγέει,
 ὡς Κλημάχῳ, ὡς συμπα-
 ντες οἱ Μαραθωνομάχοι. ἔ-
 τι δ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστο-
 γίτων καὶ Μιλτιάδης, καὶ
 μυρίοι ὄντες. ἀθληταὶ δὲ καὶ
 ἄπτε μὲν οἱ, πολυδάπανοι, καὶ

Si quis parētes nō enutrie-
 rit, is ignobilis & obscurus
 esto. Similiter & qui patri-
 monij versuram fecerit. Is
 item qui scētatur otium, o-
 mnibus accusare volētibus
 obnoxius esto. Porro Ly-
 fias in oratione quam con-
 tra Niciam scripsit, Draco-
 nem asserit eā scripsisse le-
 gem, Solonemque tulisse.
 Eum item qui nequitia ac
 flagitijs insignis esset. tribu-
 nali publicisque suggestis
 arcendum statuit. Athleta-
 rum quoque præmia casti-
 gata moderatione correxit.
 Ei quidem qui Olympia vi-
 cisset, quingētas drachmas,
 qui verò Isthmia, dari cen-
 tum constituit: eademque
 ratione in certaminibus ce-
 teris. Esse enim absurdum
 huiusmodi honores modū
 desiderare, solum verò eos
 qui in prælijs occubuissent,
 præmijs esse illustrandos:
 quorum filios ex publico
 nutriendos erudiendosque
 præcepit. Quo sanè animati
 vniuersi, fortiter ac strenuè
 in bellis dimicabant. Sic
 Polyzelus, sic Cynægirus,
 sic Callimachus, sic omnes
 qui in Marathonis expedi-
 tione pugnaverūt. Sic præ-
 terea Harmodius, Aristogi-
 ton, Miltiades, innumerabilesque alij. Hi verò dum ex-
 ercentur, nimium pretiosi sumptuosique athletæ, & dum

νικῶντες ὅτι ζήμιοι, καὶ σεφα-
νοῦνται καὶ τῇ πατρὸς μὲν-
λον ἢ καὶ τῷ ἀνταγωνιστῶν. γέ-
ροντες τε γυρομενοί, καὶ τῇ Εὐ-
επίδω,

Τεῖβονες ἐκλείποντες οἵχοι-
ται κροῖας·

ὁ δὲ συνιδὼν ὁ Σόλων, μετεί-
ως αὐτοῖς ἀπεδέξατο. καὶ μάλιστα
ὁ κακὸς, τὸν ὅτι τῶν τῇ
τῷ ὁ φανῶν μιντεῖ μὴ σωσι-
κεῖν, μινδὶ ὅτι τῶν τῷ, εἰς ὃν
ἡ κρίσις ῥήχεται, τῷ ὁ φανῶν τε-
λευτησάντων. κακὸς, δακτυ-
λι γλύφω μὴ ἔξειναι σφραγι-
δα φυλάττειν τῷ πρῶτον τῷ
δακτυλίου. καὶ εἰς ἓν αὐτὸ φθαλ-
μὸν ἔχοντος ἐκκόψῃ τις, ἀν-
τεκκόπειν εἰς δύο. Ἄ μὴ ἔθῃ,
μὴ αὐτῇ· εἰ ὅ μὴ, θάνατος ἢ
ζήμια. τῷ δὲ ῥήχοντι, αὐτὸν μεθύων
ληφθῆναι, θάνατον εἶναι πᾶσι ζήμια.
τὰ τε Οἰκίῃς ἔξ ὑποβολῆς γέ-
ρα φερέα φωδεῖσθαι, οἷον ὁ-
πῶς ὁ πρῶτος ὁ ἐληξεν, ἐκεί-
θεν ἄρχεσθαι πᾶν ἐχόμενον.
μετὰ τὸν οὖν Σόλωνα ὁ μινθὸν ἐ-
φώτισεν ἢ Πισίστρατος. ὥς φη-
σι Διδοχίδας ἐν πέμπτῳ Με-
τρίκῳ. ὡς ὁ μάλιστα τὰ ἔπι-
ταυτῇ. οἱ δὲ ἄρ' Ἀθῆνας εἶχον, καὶ τὰ ἔξῃς. πρῶτος ὁ Σό-
λων πᾶσι περὶ αἵμα, ἐν τῷ καὶ νεανὸς ἐκαλεσέν, καὶ πρῶτος πᾶσι
συναρχοῦν τῷ ὅτι αὐτὸς ἀρχόντων ἐποίησεν, εἰς τὸ σωτηρίαν·

vincunt, reip. detrimento
sunt, & contra patriam ma-
gis quàm aduersus hostes
coronantur: ac iuxta E Vri-
pidem, quum senuerint,
Tramis relicta deteruntur

pallia:

Id præuidens Solō, eos par-
cius accepit. Præclarè & il-
lud statuit, vt curator cum
pupillorum matre non co-
habitaret: cauitq; ne is fieret
curator ad quē post pupil-
lorum obitum substantia
spectaret. Illud item, non li-
cere anulario, eius qui anu-
lum vendidisset, seruare si-
gillum. Et qui alteri vnum
oculum eruerit, ei ambos e-
rui debere: & quæ non po-
suisti, ne tollas: si quis secus
faxit, capitale esto. Princi-
pem, si ebrius deprehensus
esset, morte mulctandum.
Homeri poemata, vt ordi-
ne resarcirētur, scripsit, vt ef-
set versuū sensuumque cō-
sequentia. Magis ergo So-
lon quàm Pisistratus Ho-
merū illustrauit, vt in quin-
to Megaricorum Diuchi-
das ait. Primus autem tri-
gesimā diem mensis, ἐν τῷ καὶ
νέ· appellauit, nouέμque
principū numerū ad senten-
tias dicēdas prim⁹ instituit:

ταυτῇ. οἱ δὲ ἄρ' Ἀθῆνας εἶχον, καὶ τὰ ἔξῃς. πρῶτος ὁ Σό-
λων πᾶσι περὶ αἵμα, ἐν τῷ καὶ νεανὸς ἐκαλεσέν, καὶ πρῶτος πᾶσι
συναρχοῦν τῷ ὅτι αὐτὸς ἀρχόντων ἐποίησεν, εἰς τὸ σωτηρίαν·

ὡς Ἀπολλόδορος φασὶν ἐν
 δευτέρῳ τοῦ νομοθετοῦ. ἀλλὰ
 καὶ τὰς ἀσέως γῆρομένης, ὅτε
 μετὰ τῷ ἔξ ἄσεθεν ἔτε μετὰ
 πόλεων, ἀλλ' ἔσθ' ἐν ταῖς πα-
 ροίῳ ἐπείχῃ. ἔλεγε δὲ τὸ μὴ
 λόγον εἰδῶλον εἶναι τῷ ἔργον·
 βασιλεὺς δὲ τὸ ἰσχυρὸς ἐπὶ τῇ
 δυνάμει. τοὺς δὲ νόμους τοὺς ἀ-
 ραχίοις ὁμοίους· καὶ γὰρ ἐκείνους,
 εἰ μὴ ἐμπεσῇ τί κοῦφον καὶ
 ἀδυνάτον, σέθεν· εἰ δὲ μὴ μέγιστον,
 δεικνύειν οἴχεσθαι. ἔφασκε τε
 σφραγίζεσθαι τὸ μὴ λόγον σι-
 γῇ, πῶς σὺ γὰρ δὲ χαίρει· ἔλεγε
 δὲ τοὺς τοῦ τῶν τυράννων
 δυναμένους, τοῦ ἀπλησίου εἶναι
 ταῖς ψήφοις ταῖς ὅπῃ τῷ λο-
 γισμῷ. καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκά-
 στω ποτὲ μὲν πλείω σημαί-
 νειν, ποτὲ δὲ ἥττω· καὶ τούτων
 τοὺς τυράννους ποτὲ μὴ ἔκαστον
 μέγαν ἄρῃ καὶ λαμπρῷ, πο-
 τὲ δὲ ἄνυμον. ἐρωτηθεὶς δὲ τί
 καὶ πατρὸς τὸν νόμον ἐκ ἐστῆ-
 κε, διὰ τὸ ἀπελπίσαι, ἔφη.
 πῶς τε ἡκιστα ἀδικοῖεν οἱ ἀν-
 δρες, εἰ ὁμοίως (ἔφη) ἀ-
 χροῖντο πῶς ὀδυνάμενοι οἱ
 μὴ ἀδικέμενοι. καὶ τὸ μὴ κόρεν
 ὑπὸ τῆς πλούτου γυνάσκειν,
 πῶς δὲ ὑβρεῖν ὑπὸ τῆς κέρου.

ut Apollodorus in secundo
 libro De legislatoribus re-
 fert. Seditione autem inter
 urbanos, agrestes, ac mari-
 timos exorta, neutrum se
 partium fecit. Aiebat, ser-
 monem esse imaginē qui-
 dem operis: regem verò, qui
 esset fortissimus viribus. Le-
 ges aranearum telis esse si-
 millimas. illis quippe si-
 quid leue & imbecillum in-
 ciderit, involui ab eis atque
 contegi; siquid maius aut
 grauius, perumpi ac peri-
 re. Sermonem quidem silē-
 tio, silentium verò tempore
 signari dicebat. Qui apud
 tyrānos autoritate valeret,
 eos calculis quibus in com-
 ponendis rationibus uti-
 mur, comparare consueue-
 rat. Vtenim illi interdum
 maiorem numerum, inter-
 dum minorem significant,
 ita & tyrānos horum quem-
 que prout libitum fuerit, a-
 liquando illustrem & in-
 ciyrtum, aliquādo obscurum
 habere & ignobilem. In-
 terrogatus quamobrem cō-
 tra parricidam legem non
 tulisset, Quòd desperasset
 (ait) hoc scelus. Quo pacto
 itē homines minimē huma-
 na iura violarent, si sic do-
 leāt & afficiātur, qui iniuriis
 nō laceffūtur, ut qui laceffū-
 tur.

ἡξίωσε τε Ἀθῆναις τὰς ἡ-
 μέρας καὶ σελυῖν ἄγαν. καὶ
 θέσπιν ὁκώλυσε τραγωδίας
 ἄγαν τε καὶ διδάσκειν, ὡς ἀνώ-
 φητον ψευδολογίαν. ὅτ' οὖν
 Πεισίστρατος ἐαυτὸν κατέτρω-
 σεν. ὁκείθεν μὲν ἐφη ταῦτα φύ-
 ναι τοῖς τε ἀνθρώποις συνεβέ-
 λουεν (ὡς φησὶν Ἀπολλόδω-
 ρος ἐν τῇ περὶ τῶν φιλοσόφων
 αἰρέσεων) τὰ δὲ, Κόμο καὶ χα-
 ρίαν ὅρκου πισοτέραν ἔχει. μὴ
 ψεύδου. τὰ ἀπουδαῖα μὲν ἔτα.
 φίλους μὴ ταχὺ κτῶ. εἰς δ' αὖ
 κτήση, μὴ ἀποδοκίμαζε. ἄρχε,
 παρθόν μαθὼν ἄρχεσθαι. συμ-
 βέλθε μὴ τὰ ἡδίστα, ἀλλὰ τὰ
 κακίστα. νοῦν ἡγεμόνα ποιεῖ.
 μὴ κακοῖς ὁμιλεῖ. θεὸς τίμα,
 γονέας αἰδοῦ. φασὶ δ' αὖτὸν
 καὶ Μίμνερμον γράψαντος,
 Αἰὶδ' ἄτερ νέστον τε καὶ ἄρχα-
 λείαν ῥοδεδώνων
 Ἐξήκοντα ἔτη μοῖρα κίχοι
 θανάτου,
 ὅππῃ μὲν ταῦτα αὐτῷ εἰπεῖν,
 Ἀλλ' εἴ μοι καὶ νῦν ἔτι πί-
 σται, ἔξ ἧς τὸ πο-
 Μὴδὲ μέγαρ' ὅτι σ' οὐ ποῖον
 ἐπεφρασάμην.
 Καὶ μεταποίησεν αἰγυῖα τὰ δὲ. ὧδε δ' αἶδει,
 Ὁ Γδωκόντα ἔτη μοῖρα κίχοι θανάτου.
 τῶν δ' ἀδομδῶν αὐτῷ ὅτι τὰ δὲ,

Athenienses verò ut dies se-
 cundum lunæ cursum age-
 rent, monuit. Thespim tra-
 gœdias agere ac docere pro-
 hibuit, inutilem eas falsilo-
 quentiam vocans. Vbi er-
 go seipsum Pisistratus con-
 sternasset ac vulnerasset,
 Hinc (ait) ista pullularunt.
 Sunt autē eius monita qui-
 bus consulere solebat ho-
 minibus (ut ait Apollodorus
 in libro De philosophorum
 sectis) huiusmodi: Virtutē
 atque probitatē iuramento
 fideliorē cense. Mentiri
 noli. Præclara studiosè me-
 ditare. Amicos citò noli pa-
 rare, quos autem paraueris,
 ne reiicias. Tunc rege, quā
 primum didiceris regi. Cō-
 sule non quæ suauissima,
 sed quæ sunt optima. Ani-
 mum ac rationem ducem
 sequere. Noli malis cōgre-
 di. Deos honora. Parentes
 reuerere. Fertur & Mimner-
 mum increpasse, quum scri-
 psisset, sexagesimum annū
 fatalem esse: monuisseque
 ut octuagesimum scriberet.
 Sunt item quæ metro cele-
 bratur eius præcepta, in hūc
 sensum,

Πεφυλαχμένους ἀνδράς ἵνα-
σον,

Ὅρα μὴ κρυπθὲν ἔχουσιν
Κραδίη, φαιδρά περὶ σθένεσσι
πρὸς πάτρη,

Γλώτται δὲ οἱ διχάμωτος

Εἰς ἀδελφὰς φρονὸς γέροντι.

γέγραφε δὲ δῆλον μὲν ὅτι τοῖς
νόμοις, καὶ δημοκρατίας δὲ καὶ
εἰς αὐτὸν ὑποθήκας, ἐλε-
γεία, καὶ τὰ πρὸς Σολομῶντι
καὶ τῷ Ἀθηναίων πολιτείας
ἐπιπινάκιον, καὶ ἱάμβους καὶ
ἐπιδόμους. ὅτι δὲ εἰκόνος αὐτοῦ
ὅτι γέγραπται τὰδε,

Ἡ Μήδων ἀδίκων παύσας ὅ-
τεον, ἠδὲ Σίλωνα

Τόνδε τεύχεϊ Σολομῶντι θε-
σμοθετῶν ἰδόν.

ἠκμαζε μὲν οὖν πρὸς τὴν τεσ-
σαρακὸς ἐκτὴν Ὀλυμπιά-
δα, ἥς τῷ τρίτῳ ἔτει ἦρξεν Ἀ-
θηναίων, καὶ δὲ φησὶ Σωσι-
κράτης ὅτε καὶ τῇσι τοῖς
νόμοις. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Κύ-
πρῳ, βιοῖς ἔτη ὀγδοήκοντα.
τῶν ὅπσις κήψας τοῖς ἰδίοις
τὸν ἔσθον, ἀποκομίσαι αὐ-
τῷ τὰ ὅσα εἰς Σολομῶνα, καὶ
τεσσεράσδε εἰς τὴν χώραν
ἀπείρα. ὅθεν καὶ Κρατὶντι ὅτι
τοῖς Χείρεσι φησὶν, αὐτὸν ποιῶν
λέγοντα,

Tu si sapiis, fac singulos probè
observes:

Ne fortè quisquā tegat quod
habet intus

Odium, & interim vultu lo-
quatur blando.

Ac lingua duplex ex atra so-
net mente.

Cōstat eum scripsisse leges,
conciones quoque, & ad se-
se quædam exhortatoria.
Elegia de Salamina, Athe-
niensiumque repub. ad quin-
que millia versuum: lam-
bos etiamnum & Epodos.
Porro ipsius imagini in
hunc sensum epigramma
inscriptum est,

Qua dudum insanas Medo-
rum propulit iras,

Legiferum Salamis pulcra
Solon a parit.

Floruit autem maximè cir-
ca quadragesimam sextam
Olympiadem, cuius tertio
anno princeps Atheniensium
fuit, ut ait Soficrates: quo e-
tiam tempore leges eis de-
dit. Obiit autem in Cyprio,
ætatis suæ anno octuagesi-
mo: hoc suis mandans, ut
Salamina eius ossa trans-
ferrent, atque in cine-
rem soluta per prouinciam
disseminarent. Quocirca
& Cratinus in Chirone i-
psum ita loquentem fa-
cit,

Οἴκῳ ᾧ νῆσον, (ὡς μὲν ἀνθρώ-
πων λόγος,)

Ἐσπαρμένος κτ' ἅσας Αἴαν-
τος πόλιν.

ἔστι δὲ καὶ ἡμέτερον ἐπιγράμ-
μα ἐν τῇ περὶ Ἡρόδοτου παμ-
μέτρῳ, ἐνθα καὶ περὶ πάντων
ἐκτελευτησάντων ἐλλογίμων
διείλεται παντὶ μέτρῳ καὶ
ῥυθμῷ, ἐπιγράμμασι καὶ μέ-
λεσιν, ἔχον ἕτως,

Σῶμα μὲν ἦρε Σόλωνος ἐν δὲ
λοδοπῇ Κύπριον πῦρ,
ὅσα δ' ἔχει Σαλαμῖς, ὧν
κόνις ἀσάχνης.

Ψυχὴ δ' ἄξονες ἄδους ἐς ἔ-
ραον ἤγαγον. οὗ γὰρ
Θῆκε νόμοις αὐτοῖς ἀχθεῖα
κουφότατα.

ἀπεφθεγγάτο δὲ (φασί) Μινδὲν
ἄραν. καὶ αὐτὸν φησι Διοσκου-
ρίδης ἐν τοῖς ἱστορικῶν βύμα-
σιν, ἐπειδὴ δακρύοι τὸν παῖ-
δα τελευτήσαντα (ὃν ἡμεῖς
ἐπαρμένη φασί) περὶ τὸν εἰ-
πόντα, Ἀλλ' ἔδεν ἀνύτεις,
εἰπὼν, Δι' αὐτὸ δὲ τὸ δα-
κρύον, ὅτι ἔδεν ἀνύτεις. φέρον-
ται δὲ αὐτὰ καὶ ἐπιστολῇ
αὐτοῦ.

Σόλον Περιάνδρῳ.

Ἐπαγγέλλεις μοι πολλὰς
τοὶ ἐπιβουλὰς. σὺ δ' εἰ μὴ μὲν πολλὰς ἐμποδὼν ἅπαντας ποιήσας,

*Ego hanc (ut aiunt homines)
insulam colo,*

*Sparsus per omnem Aiacis
urbem strenui.*

*Extat de illo & nostrum e-
pigramma, ex eo cuius iam
suprà meminimus Epigrā-
matum libro, ubi & de sa-
pientibus omnibus & do-
ctrina præstantibus viris,
omni genere metrorum lu-
simus,*

*Cypria defunctum subtraxit
flamma Solonem,*

*Ossa sed in cineres versa te-
net Salamis.*

*Mox animus nitido sublatus
ad athera curru:*

*Quippe sacras leges pondera
grata tulit.*

*Aiunt & hanc ipsius fuisse
sententiam, Nihil nimis. I-
psūmque refert Dioscorides
in Commentariis, quum
lacrymaretur ac lugeret de-
functum filium, diceretur-
que à quodam, At nihil pro-
ficis, respondisse, Ac pro-
pter hoc ipsum illacrymor,
quia nihil proficio. Ferun-
tur & istæ eius epistolæ:*

Solon Periandro.

*Scribis tibi plurimos in-
fidiari. At tu, siquidem
omnes e medio tuleris,*

ἐκ αὐφθάνοις. ὅππευ λυσιτελεῖς δι'
αὐτὶς καὶ τῶν ἀνυπέπιων, ὁ
μὲν δὲ διὸς φέρει αὐτῶν, ὁ δὲ σὺ
καταγίγνεις, ἐκ ἑσθ' ὅ, τι ἐκ ὁρ-
ρώδευῃς. καὶ τῇ πόλει χά-
ρει καταπόρτο ἔξ ἑρῶν λυμὴν
ὑπὸ πῶ εἶπες. αἰεὶ σὺν μὲν ἐν λυ-
ἀπὶ χάρει, ἵνα τῆς αἰτίας ἀ-
παλλαγῇς. εἰ δὲ παντὸς τυ-
ραννίαν, φρεσὶ τίς εἴη ὅπως
πῶ ἀλλοδαπῶν δυνάμει
μείζονα ἔχεις τῆς ἐν τῇ πόλει,
καὶ ἐδείξῃς τι τοι δεινός· μηδὲ
σὺ ἐκποδὼν τινὰ ποιεῖς.

Σόλων Εἰς ἐπὶ Μενιδίῳ.

Οὐ γὰρ τε οἱ ἐμοὶ δισμοὶ ἄρα
Αἰθιωαίοις ὅππευ πολὺ ὀνήσεν
ἔργον, καὶ τε σὺ καθήρεας πῶ
πῶν ὠνήσας. πό, τε γὰρ θεῖον καὶ
οἱ νομοθέται οὐ κατ' ἐαυτὰ
δυνάμει ὀνήσας τὰς πόλεις, οἱ
δὲ αἰεὶ τὸ πλεῖστον ἄγοντες ὅ-
πως αὐτῶν γινώμης ἔχωσι. οὕτω
δὲ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, οὐ
μὲν ἀγόντων εἰσὶν ὠφελίμοι·
κακῶς δὲ ἀγόντων, καὶ δὲν ὠ-
φελούσιν. καὶ δὲ οἱ ἐμοὶ ἀμεί-
βεαι εἰσὶ, καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνο-
μοθέτησα· οἱ δὲ ὅππευ τρέπον-
τες τὸ κοινὸν ἔβλαπτον, οἱ
ἐκ ἐγὼ ὄντο ἐκποδὼν Πεισι-
στράτῳ ὅππευ θέσας τυραννίδι.

ne sic quidem proficies. In-
sidiabitur enim tibi quis-
piam ex iis quos minimè
suspectos habes, partim si-
bi quidem metuens, partim
te reprehendens, quòd o-
mnia formides, nihilque
non metuas, partim item
ciuitati gratificari cupiens.
Esset ergo optimum absti-
nere tyrannide, ut causas o-
mnis mei⁹ euaderes. Quòd
si tyrannidi omnino insi-
stendum censes, compares
tibi necesse est externas vi-
res, & peregrina auxilia vr-
banis viribus maiora, ut
iam tibi nullus infestus sit,
& tu neminem extorrem
agas. Vale.

Solon Epimenidi.

Neque leges meæ profe-
ctò Atheniensibus profu-
turæ multum erant, neque
tu eis antiquatis, ciuitatì
fuiſti emolumento. Deus e-
nim ac latores legum non
soli iuuare ciuitates possunt,
sed qui multitudinē agunt
in quamcunque sententiā
volunt. His enim, si rectè re
administrent, deus ac leges
vtilēs sunt: sin autē malè, ni-
hil profunt. Neq; sanè meæ
leges ac iura, quæ scripsi,
quicquā profuerūt, sed qui
illas transgressi sunt, magna
reipub. inuexere detrimēta,
qui Pisistrato, ne tyrānidem
inuaderet, non obstiterunt:

ἐδὲ ἐγὼ πρὸς τὸν ἀντιπάλον, πρὸς τὸν
 ἐκείνῳ ὅτι πιστότερός, καλε-
 κεύων Ἀθηναίους, ἐμὲ ἀλη-
 θεύοντος. ἐγὼ δὲ δέωμος πρὸς
 τὸ στρατηγὸν τὰ ὅπλα, εἶπεν, ἤν
 μὲν μὴ ἀνιδανόμενων Πεισι-
 στρατον τυραννισείοντα εἶναι ζυ-
 γετώτερος, ἤν ὅτι ὁκνοῦντων
 ἀμυνάσαι ἀλκιμώτερος. οἱ
 ὅτι μακίαν Σίλωνος κατεγί-
 νωσκον. τελευτῶν ὅτι ἐμαρτυ-
 ράμενος, ὅτι πατεὶς, οὗτος μὲν
 Σόλων, ἐπιμὸς τε καὶ λόγιος καὶ
 ἔρις ἀμύνειν, τοῖς δὲ αὖ καὶ
 μάνεσθαι δοκῶν ὥστε ἀπειμὶ
 οἱ ἐκ μέσου ὁ μόνος ἐχθρὸς
 Πεισιστράτου· ἔπειτα καὶ δορυφο-
 ροῦντων αὐτὸν εἶτι βέλονται.
 ἴσθι γὰρ τὸν ἄνδρα, ὃς ἐταῖρε,
 δεινότατα ἀψάμενον τῆς τυ-
 ραννίδος. ἔρξατο μὲν δημαγω-
 γῆν, εἶτα δὲ ἐαυτῷ τραύμα-
 τα ποιήσας, παρήγαγον ἐπ' Ἡ-
 λιαίαν ἐβόα, φάμενος πεπον-
 θέναι ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν·
 καὶ φύλακας ἡξίει τῶνδε
 χαῖν οἱ τετρακοσίους τοὺς
 νεωτάτους· οἱ δὲ, ἀνικουσί-
 παντες μὲν, παρέχον τοὺς ἄν-
 δρας· οὗτοι δὲ ἦσαν κορυμηφό-
 ροι. καὶ μετὰ τὸ τοιοῦτον δὴ-
 hi armati validis fustibus

neq; verò futura prædican-
 ti mihi fides habebatur. Ille
 fidelior existimabatur A-
 themiēsis bladiens, quàm
 ego veraprolonquens. Posi-
 tis igitur armis pro curia,
 his quidem qui Pisistratum
 gestire tyrannidem non a-
 nimaduverterent, sapientio-
 rem: eis verò qui libertatem
 reipubl. asserere metuerent,
 fortiozem esse me dixi. At
 illi Solonis interpretaban-
 tur insaniam: tādēmita pa-
 triam contestatus excessi,
 O patria, hic quidem So-
 lon ille tibi opem ferre &
 facto & dicto promptus
 & paratus est, cæterum his-
 ce & insanire videor. Ita-
 que te deferta proficiscor,
 solus ex omnibus Pisistrati
 inimicus: isti verò & favere
 & obsequi parati sunt. No-
 sti enim hominem. amice,
 quanto ille astu, quo inge-
 nio, qua arte tyrannidem
 inuasit. Nam cœpit blan-
 dē plebem illicere, deinde
 sibi etiam vulnera infixit,
 ac progressus in publicum,
 easque se ab hostibus acce-
 pisse vociferans, orabat
 quadringentos robustissi-
 mos iuvenes sibi custodes
 darent. At illi, me quidem
 reluctantē & reclamante,
 acquieverunt. Erant autem
 His itaque stipatus statum

μον κατ' ἔχουσιν. ἢ μά τι εἴ-
ασινδον ἀποθνήσκει τοὺς πένη-
τας ἀντὶ τῆς ἐπιείας, οἳ γὰρ δὴ
νῦν ὅλ' ἅπαντας ἐνὶ δουλοῦσι
Πεισιφάτῳ.

Σόλον Πεισιφάτῳ.

Πιστεύω μηδὲν κακὸν ὑπὸ
σὺ πίπῃσθαι καὶ γὰρ πρὸ τῆς
τυραννίδος φίλος σοὶ ἔμην. καὶ
νῦν ὅ μ' ἔμην ὁ δὲ φερόμενος ἢ τῶν
ἄλλων τις Ἀθηναίων ὅτ' ὦ
μηδ' ἐσκε τυραννίς. εἴτε γὰρ ὅφ'
ἐνὸς ἄρχοντος ἀμεινον αὐτοῖς,
εἴτε δὲ δημοκρατεῖσθαι, πε-
πίστω ἢ ἐκείνους γινώσκει.
καὶ σε φημι πάντων τυραννέων
εἰς βέλτιστον. ἐπ' ἀνέκειν δέ μοι
Ἀθηναῖοι καλῶς ἔχον ὁρῶ,
μηδ' ἐτις μὲν ψήφεται, εἰ δὲ
δύο Ἀθηναίους ἰσοπλι-
τείαν, καὶ παρὲν τυραννείν
αὐτοῖς ὅτι ἀξιώσας, νῦν ἐπ' ἀνέ-
κειν ἄρεσκόμην οἷς σὺ πρὸς ὅ-
στις.

Σόλον Κροίσῳ.

Ἀγαθαί σε τῆς πρὸς ἡμᾶς
φιλοφροσύνης καὶ νῦν πάλιν Ἀ-
θηναῖοι, εἰ μὴ πρὸς πάντας μοι
εὖ οἰκίσαν ἐν δημοκρατίᾳ, δε-
ξάμενοι αὖ μ' ἔμην πάλιν δὴ αἰ-
ταν ἔχον ἐν τῇ πρὸς σὺ
βασιλείᾳ, ἢ Ἀθηνῶσι,

reipubl. evertit. Dúmque
illi spe inani pauperes suos,
ne mercede seruirent, libe-
rare student, omnes vnà
sub iugum missi sunt, vni-
que seruiunt Pisistrato.

Solon Pisistrato.

Credo equidem nihil me
abs te passurum mali. Nam
ante tyrannidem tibi ami-
cus eram, ne nunc quidem
magis infensus quàm alius
quiuís Atheniensium qui
tyrannidem non ament. Si-
ue autem vnus imperio re-
gi, siue publicè rem admi-
nistrari illis vtilius sit, ex
sua quisque sententia sta-
tuat. Certè tyrannorum te
omniũ esse præstantissimũ
fateor. Athenas autem re-
dire mihi vtile non esse co-
gnosco, nequis me iustè re-
prehendat, qui Atheniensí-
bus dudum republ. ex æ-
quo administrandam tra-
dideram, præsensque obla-
tam mihi tyrannidem spò-
te declinaueram, modò re-
diens, factum tuum subita
pœnitentia probare videar.

Solon Cræso.

Amplector mirificè tuam
in nos beneuolentiã: & per
deos immortales, nisi apud
me iā pridè statuisse ibi sedē
habere vbi respub. sit libera,
mallē apud te in tuo regno
vitã quàm Athenis agere,

τυραν. οὐδ' ὅτ' βιαίως Πεισι-
στράτης. ἀλλὰ καὶ ἡδίων ὑμῖν
ἢ βιοτὴ ἐνθά πασι τὰ δίκαια
καὶ ἴσα· ἀφίξομαι δ' οὐκ πα-
ρά σε, ἀπεύδων τοι ξέν' ὅτ' γέ-
νέσθαι.

ΧΕΙΛΩΝ.

Χεῖλων Δαμαγῆτης Λα-
κεδαιμόνιος. ἔπος ἐ-
ποίησεν ἑξαμεῖα εἰς ἐπὶ δ' ἑκατό-
σια, καὶ ἔφασκε περ' οἴαν περὶ
τοῦ μάλιστα λογισμῷ καὶ διη-
πλίῳ εἶναι ἀνδρὸς ἀρετῶν. περὶ
τῶν ἀδελφῶν δὲ συφορεῖται ὅ-
τι μὴ ἐφορεῖς ἐγγύετο, αὐτὸς
ὄντος. Εἰς μὲν γὰρ ἐπίσταμαι
ἀδικεῖν, σὺ δ' οὐκ. γέρονες δὲ
ἐφορεῖς καὶ τῶν πεντηκοντῶν ἐ-
κτὼν Ὀλυμπιάδα. Παιφί-
λη δὲ φησι καὶ τὸ ἐκτὼν. καὶ
περὶ τὸν ἐφορεῖν γινέσθαι ὅτι
Εὐθύδημος, ὡς φησι Σωσι-
κράτης, καὶ περὶ τὸ εἰσηγήσα-
το, ἐφόρει τοῖς βασιλεύσι
πρὸς ἀδελφῶν. Σάτυρος δὲ
Λυκούργον. ἔστι δ' (ὡς φησιν
Ἡρόδοτος) Ἰπποκράτης δυο-
μῆν' ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν λεγόν-
των αὐτομάτων ζισάντων,
συμβουλεύσας ἢ μὴ γῆραι,
ἢ, εἰ ἔχοι γυναῖκα, ἐκπέμ-
ψαι, καὶ παῖδας ἀπείπασαι.

violenter tyrannidem ex-
ercente Pisistrato. Verum
ibi suavius ex instituto no-
stro vivimus, ubi sunt omni-
bus equa & communia iura.
Veniā tamen ad te, ut tuo
vel hospitio tantisper fruam.

CHILLO.

CHilo Lacedæmonius
patre Damageto fuit.
Hic scripsit Elegiā ad ver-
sus ferè ducentos. Dicebat
autem futurorū providen-
tiam ratione comprehendi
posse, pro virtute viri. Indi-
gnanti fratri quòd ephorus
ipse non fieret, quum ille
fuisset, Ego (inquit) pati
iniurias scio, non tu. Fuit
autem ephorus circa quin-
quagesimam & quintam
Olympiadem. porro Pam-
phila circa sextam ait: pri-
mūmque ephorū fuisse sub
Euthydemo, autore Sosi-
crate: primūmq; instituisse
ut ephori regibus adiunge-
rentur: Satyrus Lycurgum
dixit. Hic (ut Herodotus in
primo *historiarum* libro re-
fert) Hippocrati in Olym-
pia sacrificanti quū feruere
absque ignis adminiculo
lebetes cœpissent, consu-
luit, aut persisteret cælebs,
aut, si duxisset uxorem, di-
mitteret, filiōsque necaret.

φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Αἰσώπου πε-
 ρείδαι, ὁ Ζεὺς τι εἴη πειῶν· ἢ
 ἢ φαίαι, Τὸ μὲν ὑψηλὰ λαπει-
 νοῦν, τὸ ἢ λαπεινὰ ὑποῦν. ἐ-
 ρωτηθεὶς τίνι διαφύσσιν οἱ
 πεπαυμένοι οἱ τῶν ἀπαυδέν-
 των, ἔφη, Ἐλπίσιν ἀγαθῶν. τί
 δὲ κολον, Τὸ τὰ ἀπόρρητα
 ἀπαγγέλλειν, καὶ χαλῶν δὲ δια-
 δίδαι, καὶ ἀδικούμενον διώσασθαι
 φρεν. πρὸς ἑταίρῃ καὶ ταῦτα,
 Γλώττης κρατεῖν, καὶ μάλιστα
 ἐν συμποσίῳ. μὴ κακολογεῖν
 τοὺς πλησίον· εἰ ἢ μὴ, ἀκούσεσθαι
 ἐφ' οἷς λυπήσεσθαι. μὴ ἀπει-
 λεῖν μηδενί. γυναικῶδες γὰρ.
 Ταχύτερ' ὅπῃ τὰς ἀτυχίας τῶν
 φίλων ἢ ὅπῃ τὰς ἀτυχίας πο-
 ρείεσθαι. γάμον ἀτελῆ ποιεῖ-
 ναι. τὸν τεθνηκότα μὴ κακολο-
 γεῖν. γῆρας τιμᾶν. φυλάτ-
 τειν ἑαυτὸν. ζημίαν ἀρετῆς
 μάλλον ἢ κέρδος αἰσχεῖν· ἢ μὴ
 γὰρ ἀπαξ ἔκλυπται, τὸ δὲ δια-
 παντός. ἀτυχοῦντι μὴ ὀπι-
 γνᾶν. ἰσχυρὸν ὄντα, πρᾶον
 εἶναι, ὅπως οἱ πλησίον αἰ-
 δῶνται μᾶλλον ἢ φοβῶνται.
 μαυθαίνει τῆς αὐτῆς οἰ-
 κίας καλῶς πρὸς ἑταίρῃ.
 πῶς γλώττιαν μὴ πρὸς τρέ-
 χον τὸ νοῦν. θυμὸν κρατεῖν.

Ferunt eum & Æsopum in-
 terrogasse quidnam faceret
 Iupiter, illumque respon-
 disse, Excelsa humiliat, &
 humilia extollit. Rogatus
 quo differunt periti ab im-
 peritis, Bona (inquit) spe.
 Quid difficile, Arcana (in-
 quit) reticere, & otium re-
 ctè dispensare, iniuriásque
 tolerare posse. Præcipiebat
 & hæc: Lingua semper qui-
 dem, sed in convivio præ-
 sertim continenda. Proxi-
 mo non maledicendum, a-
 lioqui audituros quæ no-
 bis dolebunt. Nemini in-
 tentandas minas: esse enim
 muliebres. Promptius ad a-
 micorum aduersos casus,
 quàm ad secundos succes-
 sus accurrendum. Vxorem
 humilem, apparatu modi-
 co ducendam. Mortuo non
 maledicendum. Honoran-
 dam senectutem. Cauendū
 sibi ipsi. Damnum potius
 quàm turpe lucrum eligen-
 dum: nam id semel tan-
 tum dolori esse, hoc sem-
 per. Elato secundis rebus
 non arridendum. Fortem,
 mansuetum esse oportere,
 ut proximi non tam me-
 tuant quàm revereantur.
 Discendum domui suæ ri-
 te præesse. Linguam præire
 animo non permittendum.
 Superandam iracundiam,

μαντικῶ μὴ ἐχθαίρειν. μὴ ἐπιθυμεῖν ἀδυνατῶν. ἐν ὁδῶ μὴ ἀπεύδειν. λέγοντα μὴ κινεῖν πρὸς χεῖρα· μανικόν γὰρ νόμοις πείθεσθαι. ἡρεμία χρῆσθαι. τῇ δὲ ἀδουρῶν αὐτῆς, μάλιστα ἀδοκίμησεν ἐκεῖνο, Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετόξευται, διδοὺς βάσανον φανεραὺν ἐν ᾧ χρυσὸς ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶ τε νοῦν ἔδωκεν ἔλεγχον. φασὶ δὲ αὐτόν ποτε, γηραιὸν ἤδη ὄντα, εἰπεῖν ὡς ἐδὲν σιωπεῖν ἄγρομον ἑαυτῷ ἐν τῇ βίῳ· διαλέξεν δὲ περὶ ἐνός· κείνων γὰρ ποτε φίλων δίκην, αὐτὸς μὲν κτ' ἢ νόμον, ἢ ᾧ φίλον πείσσειν ἀποδιδέσθαι αὐτῆς, ἵνα ἀμφοτέρω καὶ ἢ νόμον καὶ ἢ φίλον τηρήσῃ. ἐνδοξότατος ὁ μάλιστα πρὸς τοῖς ἑλλησιν ἐγγύετο, περὶ πῶν πρὸς Κυθῆρας, τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς. καταμαστῶν γὰρ πρὸς φύσιν αὐτῆς, Εἰ δὲ (εἴ φη) μὴ ἐκχρῶναι, ἢ γρηγορήναι καταβυθισθῆναι. καὶ οὕτως ἐπενοήσατο. Δημάρατος μὲν γὰρ, φυγὰς ὧν Λακεδαιμονίων, ἔβλεπεν συνεβοόλυσεν τοὺς ναῦς συνέχον ἐν τῇ νήσῳ. perspicaciter praeuiderat. Demaratus enim Lacedaemone fugiens, Xerxi consuluerat in ea insula naues contineret:

Divinationem non execranda. Impossibilia non appetenda. In via non festinandum. Inter loquendum non agitata manu: esse enim vecordiū. Obtemperandum legibus. Quietem adamandam. Inter cæteras eius sententias hæc maximè placuit, qua dixerat, lapideis cotibus aurum examinari, & dare apertum sui documentum: auro autem bonorum malorumque hominum mentem cuiusmodi sit, comprobari. Aiunt, illum, quum iam esset vetulus, dixisse sibi non esse consciū in tota vita ingratitude: una tamen se modicè moueri, quod quum semel inter amicos illi iudicandum esset, neque contra ius agere aliquid vellet, persuaserit amico iudicium à se prouocaret, ut sic nimirum utrunque, legem & amicum, seruaret. In maxima gloria præcipuè apud Græcos fuit, quod de Cythere insula Laconiae prædixerit. Nam quum illius naturam situmque didicisset, Utinam (inquit) hæc nunquam fuisset, aut certe simulac nata est, submersa esset. Præclare siquidem ac

& pro-

καὶ ἐδύναται ἡ Ἑλλάς, εἰ ἐ-
πίσθ' ἔβη. ὅς ἐστιν τε Νι-
κίας ὅτι τῷ Πελοποννησια-
κῷ κατὰ σφραγίδα μὲν τῷ νῆ-
σιν, φερούσῃ ἐγκατέστησεν Ἀ-
χαιῶν, καὶ παμπόλλα τοὺς
Λακεδαιμονίους κακὰ διέθη-
κε. βραχυλόγος τε ὡς ὅθεν
καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος
τῷ τῷ ἑσπέρῳ Χειλῶνειον
καλεῖ. Βραχὺν δ' εἶπ' ὅς τ' ἰε-
ρὸν ἐκτίσσει τὸ ἐν Βραγχίδαις.
ὡς δ' ἴδωμεν πῶς τῷ πεντη-
κωστῷ δευτέρῳ Ὀλυμπιάδα,
ὅτε Ἀίσωπος ὁ λογοποιὸς
ἤματι. ἐτελεύτησε δ', ὥς
φασιν Ἑρμιππῶς, ἐν Πίῳ,
τὸν μὲν Ὀλυμπιονίκῳ ἀσπα-
σάμενος πυρμῆς. ἔπειτα δ'
τὸ πῶς ἔσθ' ὁλοῇ τε χρεῖσται
ἐδυνεῖα πολυετίας. καὶ αὐτὸν
πάντες οἱ καὶ τῷ πανήγυριν
ἀνθρώπων παρέπαισαν. ἔστι
δὲ καὶ εἰς τὸν ὀπίσθαιον ἡ-
μῶν,

Φωσφόρε σοὶ Πολύδευκας ἔχω
χάριν ἔνεχον ἦος
Χειλῶντος πυρμῆς χλω-
ρὸν ἔλεν κότινον.

Σὺ δ' ὁ πατήρ σε φαιδύχον ἰ-
δὼν τέκνον ἤωσεν ἡδείς,
οὐ γὰρ μεσητόν· ἐμοὶ πότος ἴτω θάνατος.

& profectò in ditionem ho-
stium venisset Græcia, si id
regi persuasisset. Postea ve-
rò Nicias bello Peloponne-
siaco eversa insula, præfi-
dium illic Atheniensium sta-
tuit, Lacedæmoniōsq; mul-
tis cladibus afflixit. Erat in
loquendo brevis: atque ob
eam rem Aristagoras Mile-
sius hunc loquendi morem
Chilonium appellat. Senue-
rat iam circa quinquagesi-
mam secundam Olympi-
adem, quo tempore florebat
Æsopus orator. Obiit au-
tem (ut Hermippus ait) Pi-
sæ, amplexus atque oscula-
tus filium, quòd in Olym-
pia fuisset coronatus. De-
functum asserunt immodi-
ca lætitia & senij imbecilli-
tate. Omnes autem qui ad
celebritatem conuenerant,
honorificentissimè iusta
persoluerunt. Est & in hunc
nostrum epigramma,

Phosphore reddatur Pollux
tibi gratia, quòd fert
Chilonis natus tempora cin-
cta pugil.

Serta videns nati gentior, si
letus obiit
Mortem, non mirum: mors
mibi talis eat.

ὅππ' ἴδ' εἰκόν' ὅ- αὐτῷ ὅππ' ἔ-
γραπταί ποδὲ,

Τόνδε δορυσέφαι ὅ- Σπάρτῃ
Χείλων ἐφύτευσεν,
ὅς τ' ἦν ἐπὶ ἀσφῶν περὶ-
πτερὶς ἐφυσσώμενος.

ἀπφθίξεται, Εὐρύα, πάρα
δ' ἄτα. ἔστιν αὐτῷ καὶ ὅππ' ὁ-
λόν ποδὲ.

Χείλων Περίανδρῳ.

Επισέλλεις ἐμὴν ἀσφατεῖαν
ὅππ' ἐκδάμψας, ὡς αὐτὸς καὶ ἐ-
ξέποις. ἐλὼν ἴδου καὶ τὰ οἰ-
κία σφύρα ἡμῶν ἀνδρὶ μο-
ναρχῶ, καὶ πλεοντυραννῶν ἀ-
δαμονίζω ὅστις καὶ οἶκοι ἔ-
αὐτὸς αὐτῷ κατθανῇ.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Ἰθακὸς ὧς ῥήαδ' ἴδ', Μι-
Π τυλλωαῖος. φησὶ δὲ
Δῆρις τὸ πατέρα αὐτῷ
Θράκα (ἴδ'). οὗτος κατὰ τὸν Ἀλ-
κίαν καὶ ἡρόδοτον ἀδελφῶν,
Μυαλῆρον κατέκτετε τὸν Λέσ-
βου τύραννον, καὶ πρὸς τὸν Ἀχλ-
λείτιδος χώρας μαχομένων
Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων,
ἐστράτηγεν αὐτὸς, Ἀθηναίων
δὲ Φρυγῶν παγκρατίας καὶ
ὀλυμπιονίκης. σινέσθητο δὲ

Ipsius item imagini in-
scriptum,

Hoc sapiens forti natus Lace-
damone Chilon,
Qui è numero septem ma-
ximus unus erat.

Eius est ea sententiola, Spō-
fioni non deesse iacturam.
Brevis quoque epistola i-
psius fertur huiusmodi:

Chilo Perianthro.

Iubes uti militia vacem,
extorrisque agam, quasi tu
in tuto futurus sis. Atqui e-
go monarchæ nec sua tuta
esse puto, felicemque cum
tyrannum censeo, cui in sua
domo absque sanguine cō-
tigerit mori.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Pittacus Mitylenæus Hyr-
rhadio patre, quæ Thra-
ca fuisse Duris autor est.
Hic una cum Alcæi fratri-
bus Melanchrum Lesbii ty-
rannū profligavit. Et quum
de agri Achillitidis posses-
sione inter Athenienses &
Mitylenæos armis decerne-
retur, imperator ipse exerci-
tus cū Phrynone Athenien-
sium duce, qui & pæcratia-
stes & olympionices fue-
rat, singulari certamine pu-
gnare instituit. Rete igitur

μνησάμενος πρὸς αὐτόν· καὶ
 δίκτυον ἔχων ὑπὸ πῦρ ἀσπί-
 δα, λαβράκως περιέβλεπε τὸ φρό-
 νημα· καὶ κτείναν ἀνιστάτο τὸ
 χεῖρ· ὅς εἰσεν μὲρ τοῖς φησὶν
 Ἀπολλοδώρου ἐν τοῖς χρο-
 νικοῖς ὁμοδινασθεῖν αὐτῷ Ἀθη-
 ναίοις πρὸς τὸ χεῖρ πρὸς τοῖς
 Μιτυληναίοις, ἀκούοντος τῆς
 δίκης Περιάνδρου· ὃν καὶ τοῖς
 Ἀθηναίοις περὶ κεῖναι. τό-
 τε δὲ οὐκ ἔτι Πιπτάκον ἰσχυρῶς
 ἐτίμησαν οἱ Μιτυληναῖοι,
 καὶ πᾶς ὄρχλι' ἐνεχίευσαν
 αὐτῷ. ὁ δὲ δέκα ἔτη κατὰ
 χρόν καὶ εἰς τὸ ξὺν ἀγαθόν τὸ
 πολίτευμα, κατέδετο πῦρ
 ὄρχλι', καὶ δέκα ἐπέβρω δὲ
 λα. καὶ χώραν αὐτῷ ἀπέ-
 νειμαν οἱ Μιτυληναῖοι· ὁ δὲ
 ἱερὰ ἀνῆκεν, ἥτις νῦν Πιπτά-
 κει· καλεῖται. Σωσικρά-
 τος δὲ φησὶν ὅτι ὀλίγον ἀπο-
 τεμόμενος ἔφη, Τὸ ἥμισυ πῦρ
 πάντος πλείον ἔστι. ἀλλὰ καὶ
 Κρείστου διδόντος χημάτα,
 ἐκ ἐδέξατο, εἰπὼν ἔχιν ὧν
 ἐδέξατο, διπλασια· ἅπαν-
 δὲ γὰρ τὰ δέλεα τέλει θύσαν-
 τος κακὰ νοσηκάναι. Πам-
 φίλα δὲ φησὶν ἐν δευτέρῳ
 τῶν ὑπομνημάτων, ὡς πὺν υἱὸν αὐτοῦ Πυρράϊον καθεήμε-

clypeo tegens, Phrynonem
 eo, dum nō cauet, inuoluit,
 ipsoque perempto agrum
 seruauit. Postea verò Athe-
 nienses disceptasse cum Mi-
 tylenæis de possessione a-
 gri, ipsūque a Periandro
 controuersię iudice Athe-
 niensibus adiudicatum, tra-
 dit Apollodorus in Chro-
 nicis. Hinc igitur Pittacum
 in summo honore Mityle-
 nœi habuere, eique princi-
 patum tradiderunt, quem
 ille quum decem annis te-
 nuisset, ac republ. præcla-
 ris ordinibus constituisset,
 seipsum sponte magistratu
 abdicauit. Decē inde alios
 superuixit annos, agrum-
 que sibi à Mitylenæis tradi-
 tum sacrauit, qui nunc Pit-
 taciū dicitur. Porro Sosi-
 crates partem ipsius absci-
 disse, dimidiūque plus to-
 to dixisse testatur. Sed &
 Cræso pecunias ad se mit-
 tente, suscipere noluit, du-
 plo plura quam vellet se ha-
 bere contestatus. Defuncto
 enim fratre sine liberis, hæ-
 reditatem ad se pertinere.
 Pamphila autem in secūdo
 Commentariorum, Thyrrhæum
 refert ipsius filium,

νον ὅππῃ κρεῖν ἐν Κίμην χαλ-
καῖς τις πέλεκυ ἐμβόων ἀ-
νέλοι. τῷ δὲ Κυμαίων πρὸς αὐ-
τῶν τὸν φονέα τῷ Πιττακῷ,
μαθόντα καὶ ἀπολύσαιτα εἰ-
πεῖν, Συγγνώμη μετανοίας
κρείστων. Ἡράκλειος δὲ φη-
σιν Ἀλκαῶν ὑποχρίειν λα-
βόντα καὶ ἀπολύσαιτα φάσαι,
Συγγνώμη ὑμφορίας κρείσ-
των. νόμοις δὲ ἔθηκε τῷ με-
θύοντι, εἰὰν ἀμάρτη, διπλῶν
εἶ) πῶς ζημίαν. ἵνα μὴ με-
θύωσι, πολλὰ κτ' πῶς νῆσον
οἶνυς γινόμεναι. εἶπε τε χα-
λεπὸν, ἐδλὸν ἔμειναι. (οὐ
καὶ Σιμωνίδης μέμνηται,
λέγων, Ἄνδρα ἀγαθὸν ἀ-
λαθέως ᾗνέσθαι χαλεπὸν,
τὸ Πιττακίον. μέμνηται αὖ-
τις καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγό-
ρα.) Ἀνάγκη δ' ἔσθ' θεοὶ μά-
χονται. καὶ, Ἀρχὴ ἄνδρα δει-
κνύει. ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε τί
ἄριστον, Τὸ παρὲν οὐ ποιεῖν.
καὶ ὑπὸ Κρείστου, τίς ἀρχὴ
μεγίστη, Ἡ τῷ ποικίλῃ (ἐ-
φη) ξύλῳ σημαίνων τὸν νό-
μον. ἔλεγε δὲ καὶ τὰς νί-
κας ἀνδρὶ αἵματος ποιεῖσθαι.
ἐφη δὲ καὶ πρὸς τὸν Φωκαϊ-
κὸν φάσκοντα, Δεῖ ζητεῖν
αἰσχροπῶν ἀποουδαῖον, Ἄν λῖαν (ἐφη) ζητῆς, ἔχθ' ὁρήσεις.

quum federet in tonstrina
Cumis, iniecta securi ab æ-
rario fuisse necatum: à Cu-
manis verò vinctum homi-
cidam ad Pittacū missum,
atque ab eo pœna fuisse ab-
solutum, dicente, quū rem
cognouisset, Indulgentiam
pœnitentię esse præferendā.
Heraclitus autem Alcæum
asserit habuisse captivum,
liberūque dimisisse, ve-
niāmque supplicio meliorem
dixisse. Ebrios, quum pec-
carent, duplici incommodo
afficiēdos per leges statuit,
ut cauerent temulentiam:
abundat quippe vino insu-
la. Ferūtur eius istæ senten-
tię: Perdifficile est bonū esse:
(cuius & Simonides memi-
nit, Plato item in Protago-
ra.) Necessitati ne deos qui-
dem reluctari. Principatum
virum declarare. Interroga-
tus aliquando quid esset o-
ptimū, Quod in præsentia
(inquit) occurrit, bene a-
gere. A Cræso item rogatus
quodnam esset maximum
imperium, Ligni, inquit,
varij. legem nimirū innuēs.
Dicebat autem victorias si-
ne sanguine acquiri. Pho-
caico item dicenti, queren-
dū esse studiosum ac frugi
virum, Etiāsi valde, inquit,
quæsieris, non inuenies.

καὶ τοῖς πρὸς τιμωροῦσιν ἑστῶσι
 ἀνθρώποις, Χρὲν ἔφη. ἀ-
 φηίς, πρὸ μέλλον. πιστὸν, γῆ-
 ἀπιστῶν, θαλάσσια. ἔλεγε τε
 σωτὴρ ἀνθρώπων, πρὶν γῆρας αἰ-
 τῆς δουλείας, θεωροῦσά οὕτως
 μὴ γῆρας ἀνδρείων δὲ, γῆρας
 μὲν δὲ θανάτου. ὁ μὲν γὰρ πορὰ τῆς
 τῆς, μὴ πορὰ λεγέ. ἀποτυχῶν
 γὰρ, γλαυκῶσι, αὐτοχόας μὴ οὐ-
 νεῖδίζον, νέμεσιν αἰδοῦμενον.
 πορὰ γὰρ ἀθῆκῶν λαβόντα, ἀ-
 ποδιδῶν. φίλον μὴ λέγαν κα-
 κῶς, ἀλλὰ μὴ δὲ ἀχθῶν. ἀ-
 σέβειαι ἀπείν. σωφροσύνην
 φιλεῖν. δὲ γὰρ θείαν ἔχον, πίστιν,
 ἐμπειρίαν, ὅτι δὲ ζῶντα, ἐ-
 μπειρίαν, ὅτι μέλειαι. τῶν δὲ ἀ-
 δοκῶν αὐτῶν μάλιστα ἀδο-
 κίαν τε δὲ, ἔχοντα δὲ πόξον
 καὶ ἰσοδύναμον φάρμακον, σείσαν
 ὅτι οὐκ ἔστι κακόν. πιστὸν γὰρ ἔ-
 στω γλῶσσα δὲ γὰρ σώματος λα-
 λῶν, διχόμυθον ἔχοντα κραδίη
 νόημα. ἐποίησε δὲ καὶ ἡγεῖα. ἔ-
 πη ἔξαιόσθα, καὶ ὑπὸ νόμον
 κατὰ νόμον τοῖς πολίταις.
 ἡκμαζεῖν οὐκ ὀφείλει τὴν τεσσα-
 ρακονταὶ δυνάμεις. ὁλυμπιά-
 δα ἔτελειόσθα δὲ ὅτι Ἀεὶς ο-
 μόνος, πρὸ τῆς ἰσότητος πεντη-
 κοςῆς δυνάμεως Ὀλυμπιάδος,

Percontantibus quidnam
 esset maximè gratum, Tē-
 pus, ait; Quid obscurum,
 Futurorum euentus, inquit:
 Quid fidele, Terra: Quid
 contra infidum, Mare, in-
 quit. Dicebat prudentium
 virorum esse prius quàm
 aduersa contingant, præui-
 dere ne veniāt: fortium ve-
 rò quum illa contigerint,
 æquo animo ferre. Quod,
 inquit, facere instituis, noli
 prædicare: nam si facere ne-
 quiueris, rideberis. Infeli-
 citatem nemini impropera-
 ueris; ne iustæ querimonix
 pateas. Deposuitum quum
 acceperis, redde. Amico no-
 li maledicere, ac ne inimico
 quidem. Pietatē colas: fru-
 gi esto: pudicitiam ama: ve-
 ritati stude: fidem, peritiam,
 dexteritatem, amicitiam,
 diligētiamq; custodi. Quæ
 verò cecinit, ac maximè pro-
 bantur, hæc sunt: Sumpto
 arcu & iaculis sagittiferā-
 que pharetra, impetendum
 hominem improbum. nam
 fidū nihil lingua loqui va-
 let, dum cordi duplex altè
 insedit sensus. Feci item ad
 sexcentos elegos versus, &
 carptim de legibus ad ci-
 ues. Floruit maximè circa
 XLII. Olympiadē. Mortuus
 est autē sub Aristomene, ter-
 tio anno LII. Olympiadis,

βίοις ἔσθ' ἐπὶ ἐβδόμηκοντα, ἢ-
 δι γηραιός. καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ μνή-
 ματος ἐπιγέγραπται τόδε,
 Οἱ καίοις δακρυοῖς ἀγναμέ-
 να καὶ δάπνι

Εὐθαδὸς Πιττακὸν ἦδ' ἱερὰ
 Λεσβῶ.

Ἀπόφθεγμα αὐτοῦ, Καρεὸν
 γινώσκω. Γέροντες καὶ ἑπτά Πιτ-
 τακὸς νομοθέτης, (ὥς φησὶ Φα-
 βωεῖν ἐν ἀπομνημονευμά-
 των πρῶτον, καὶ Δημήτριος
 ἐν ὁμωνύμοις (ὅς καὶ μικρὸς
 θεωρεῖται ὁρδύγη. τὸν δ' αὖ
 σφόδρὸν λέγεταί ποτε νεανί-
 σκω συμβαλδομένῳ πρὸς
 γάμου ταῦτα εἰπεῖν ἃ φησὶ
 Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμ-
 μασι,

Ξεῖν ἐγὼ Ἀτάρνειος τις ἀνέ-
 ρετο Πιττακὸν ὕπνῳ

Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα
 τὸν Ἰρράδιον.

Ἀπὸ αὐτοῦ, γέρον, δοῖός με καλεῖ
 γάμος· ἢ μία μὲν δὴ

Νύμφη, καὶ πλεῖτον καὶ χρῆν
 κατ' ἐμέ.

adolefcentemque illum puerorum vocibus monitum, æ-
 qualem sibi duxisse. Id factum Callimachus in Epigram-
 matis venustissimè scribit,

Nūper Atarnaus rogabat Pittacon hospes,

Hyrrhadij natum, quem Mitylena tulit:

Chare senex, gemina inuitat me tæda, puella

Vna mihi par est gente simulque opibus:

quum vixisset supra annos
 septuaginta, iā totus senio
 confectus, sepultumque in
 Lesbo, monumento ipsius
 inscriptum epigrammate te-
 statur,

*Condidit hoc tumulo lacry-
 mis te Pittace Lesbos*

*Sacra suis, obitu languida
 facta tuo.*

Est illa eius sententia, Tem-
 pus nosce. Fuis & alter Pit-
 tacus legislator, cuius &
 Phauorinus in primo Cō-
 mētariis, & Demetrius
 in AEquiuocis meminit,
 qui & minor appellatus est.
 Fertur autem sapiens ille
 quum ab Atarnete adoles-
 cente compelleretur vt mo-
 neret vtra sibi ducenda esset
 vxor, (duas quippe se ex-
 petere, alteram quidem o-
 pibus sibi & genere parem,
 alteram vtraque in re excel-
 lentem) bacillo, senum ad-
 miniculo, sublato, admo-
 nuisse pergeret ad triuium
 ciuitatis, quò ludendi causa
 pueri conueniunt, eosque
 consuleret quid facto opus
 esset, sequereturque illorū
 monita. Sicque factum esse,

Ἡ δ' ἐτέρη παρθένη. τί λώ-
ϊν; εἰ δ' ἄγε σὺ μοι
βλάδσον π' ἑτέρω εἰς ὕ-
μῳ αἶον ἄγῃ.

Εἴπει, ὃ ὅσκιπωνα γαργυλὸν
ἔπλον αἰέρας.

Ἡ δὲ κύνες σὺ πάντες ῥέ-
σῃ ἔσθ'.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς
βίβλικας ἔχοντες

Ἐσρεφον ἄρειν παῖδες
ἐν τεύχεσσι.

Κείνων ἔρχο (Φησὶ) μετ' ἱ-
χία. καὶ μὲν ἐπέστη

Γληστόν· οἱ δ' ἔλεγον, Τὴν
καὶ σπαντὸν ἔλα.

Ταῦτ' αἶων ὁ ξείν' ἐφείσα-
το μεῖζον οἴκῳ

Δράξασθαι, παῖδων κλη-
δοῖα σὺν δέσποτι,

Τὴν δ' ὀλίγην, ὥς κείν' ἐς
οἶκον ἦγατο νύμφην.

Οὕτω καὶ σὺ Δίῳ τὴν καὶ
σπαντὸν ἔλα.

δοκίῃ δ' ὅκ' ὀφείδεως αὐτὰ
εἰρηκέναι. Ἀχλὺς ἔσθ' ὅσ' αὐ-

τὴν ἔσθ' ἡ γυνή, ἐπειδὴ τὴν
Δράκοντ' ἀδελφὴν τῆς Γον-

σίλας, σφ' ὅρα κατεπεβαρβύε-
το αὐτὴν. τὴν Α' λκαῖ' ὅσ' αὐ-

τά ποδα μὲν καὶ Σάραπον ἀποκαλεῖ, δὲ τὸ πλατύ ποδον εἶ-

ται καὶ ὅπ' αὐτὴν τὸ πόδε· Χειροπόδιον ὅσ' αὐτὴν ἐν τοῖς
ποσὶ βαλάδας, αὖ χειράδας ὅσ' αὐτὴν ἰσχυρὰ· Γαυρεῖκα ὅσ' αὐτὴν εἰκὴν

*Altera sed praestat. tu fare
quod expedit, oro,*

*Ducenda in thalamos utra
mihi uxor erit?*

*Dixerat: ille breui elato, senis
arma, bacillo,*

*Ecce (ait) hi totam rem (mi-
hi crede) docent.*

*Illi autem celeres scuticis le-
uioribus orbes*

*Gyrabant latis in triuiis
pueri.*

*I, sequere illorum vestigia (di-
cit:) & ille*

*Accedit, recinunt, Tu tibi
sume parem.*

*Hæc ubi deprendit, inueniunt
aquis lusibus hospes*

*Commonitus, magnis adi-
bus abstinuit,*

*Ac tenuem modicæ uxorem
duxit in ædes:*

*Ergo Dion posthac tu tibi
sume parem.*

Videtur autem ex affectu i-
ta dixisse. Nam nobiliorem
ipse duxerat Draconis filij
Penthili sororem, quæ illi
immodicè superba erat.

Hunc Alcæus Σαράποδα &
Σάραπον vocat, quod latos
pedes traheret: Χειροπόδιον
αὐτ, quod vulnera in pedib⁹
haberet, quæ χειράδες appel-
lantur: Γαυρεῖκα, quod frustra

τά ποδα μὲν καὶ Σάραπον ἀποκαλεῖ, δὲ τὸ πλατύ ποδον εἶ-
ται καὶ ὅπ' αὐτὴν τὸ πόδε· Χειροπόδιον ὅσ' αὐτὴν ἐν τοῖς
ποσὶ βαλάδας, αὖ χειράδας ὅσ' αὐτὴν ἰσχυρὰ· Γαυρεῖκα ὅσ' αὐτὴν εἰκὴν

ζανειῶντα· Φύσκωνα δὲ καὶ Γά-
σωνα, ὅτι ταχὺς ἦν· ἀλλὰ
μὴ καὶ Ζοφοροδερπίδαν, ὡς
ἄλυχον· Ἀγάσυρτον δὲ, ὡς ὀπι-
σεσυρμύων καὶ ῥυπαρὸν. πύ-
τῳ γυμνάσιον, σίτον ἀλείν,
ὡς φησὶ Κλέαρχος ὁ φιλόσο-
φος· καὶ αὐτὰ ὅτι ὀπισθόλιον
πρόνδε·

Πιττακὸς Κρείσω.

Κέλευαί με ἰκνεῖσθαι εἰς Λυ-
δίαν, ὅπως σοι τὸ ὄλβον ἴδοιμι·
ἐγὼ δὲ καὶ μὴ ὀρεῖς πέπεισμαι
τὴν Ἀλυσίαν παῖδα τῷ βα-
σιλῆων πολυχρυσότατον πέ-
λαιν. ἐδὲν τε πλεόν ἄμμιν ἰ-
κομύοις εἰς Σάρδεις· χρυ-
σοῦ γὰρ εὐδύμεθ', ἀλλ' ἂν πί-
παιμι, ἄρκια καὶ τοῖς ἐμοῖς
ἐταίροις. ἔμπεας δὲ ἵξομαι,
ὡς ἀνδρὶ ξείνῳ ἡγοίμην ποι-
σινδύμιλ·

Β Ι Α Σ.

Βίας Τευτάμης, Πειλωδῆς,
θεοκεκεμύ· τῷ δὲ ἐπὶ αὐ-
τὸν Σατύρου. τῶν οἱ μὲν
πλάσιον· Διῶεις δὲ παροι-
κον φησὶ γεγονέναι· φανόδι-
κος δὲ κίρας αἰχμαλῶτας

intumesceret : Physonem
verò & Gastronem, quòd
pingui esset aqualiculo z-
φοροδερπίδ· quoque, quòd
obtusam haberet oculorum
aciem : Agasyrtum verò,
quòd obtrectatoribus pate-
ret, & sordidus esset. Huic
exercitium fuit moliendi
tritici, vt Clearchus philo-
sophus testatur. Est autem
eius brevis epistola huius-
modi:

Pittacus Cræso.

Iubes me in Lydiam ve-
nire spectatum opes tuas.
Ego, etsi illas minime aspe-
xi, nihil ambigo, Alyattis fi-
liū regum omnium esse o-
pulentissimum auròque re-
fertissimum. Neque vetò
amplius quicquam habitu-
ri sumus, si Sardis ad te ac-
cesserimus. Auro enim ipsi
non indigemus, contenti
modico vitæ stipendio,
quantum satis sit mihi & a-
micis. Veniā tamen, vt tibi
perhumano & hospitali vi-
ro familiaris efficiar. Vale.

Β Ι Α Σ.

Βίαντι Πριένæο pater fuit
Teutamus Hunc Saty-
rus septem reliquis prætu-
lit. Fuisse opulentum pleri-
que autumat· Duris aduenā
fuisse testatur. Phanodicus
verò, captiuas cum puellas

λυτρώσασθαι Μεσσηνίας,
 θήλαι τε αὖς θυγατέρας, καὶ
 πατρὶας ἐπιδοῦναι, καὶ εἰς
 τὴν Μεσσηνίαν ἀποσεῖλαι
 τὰς πατρῶν αὐτῶν. χρόνῳ δὲ
 ἐν ταῖς Ἀθῴαις (ὡς περὶ
 ῥηται) τὸ τελευτῶν ὁ
 ὑπὸ τῶν ἀλγέων, τὸ χαλ-
 κὸν ὀπτηρῶν ἔχοντος. Τῷ
 σοφῷ Σατύρῳ μὲν φησὶ παρ-
 ῥηταῖν τὰς κόρας (οἱ δὲ, τὴν πα-
 τέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος)
 εἰς τὴν ὀκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὴν
 Βίαντα σοφόν, διηγησάμεναι
 τὰ κατ' ἐαυτὰς. καὶ αὖτις δὴ ὁ
 περὶ καὶ ὁ Βίας ἰδὼν, ἔφη τὴν
 Ἀπολλῶν σοφὸν εἶναι. καὶ δὲ περὶ
 ἡμετέροις δὲ λέγουσιν ἐν Θηβαίαις
 τὴν Ἡρακλεῖ αὐτὴν ἀναθεῖναι,
 ἐπὶ ἀπόρῳ τῷ Θηβαίων
 ἀποκίαν εἰς Πελοπόννησον
 πῶς ὡς περὶ καὶ Φανόδικος φησὶ.
 λέγεται δὲ καὶ Ἀλυσία πολιορ-
 κουμένη τῷ Πελοπόννησόν, τὴν Βίαντα,
 πῶς αὖτε δύο ἡμιόνας, ἔξῃ
 σὺ εἰς τὸ στρατόπεδον. τὸν
 δὲ, σιωπῶντα, καὶ καταλα-
 γῶναι μέχρι καὶ ἀλόγῳ
 εἰσπεῖν αὐτῶν τὴν ἀδύ-
 νειαν καὶ ἐβουλήθη ἀπεῖσα-
 σθαι, καὶ εἰσεπεμψέν αὐτὸν.
 Βίας δὲ σπεύς φάμεν χέας,

redemisse Messenias, sibi-
 que in filias nutrisse, ac po-
 stea adiectis dotibus, Mes-
 sanam parentibus illas re-
 misisse. Breui post inuento
 Athenis (ut diximus) à pis-
 catoribus aureo tripode,
 cui erat inscriptum, Sapiē-
 ti, Satyrus quidem puel-
 las, alij verò (ex quibus Pha-
 nodicus est) illarum pa-
 trem in concionem venisse
 ait, Biantemque, exposi-
 tis quæ in se egisset, appel-
 lasse sapientem, sicque tri-
 poda ad eum missum: co-
 nspecto dixisse Biantem,
 Apollinem esse sapientem:
 neque illum admisisse. A-
 lij Thebis Herculi sacraf-
 se ferunt, quòd illinc esset
 oriundus: Prieneque The-
 banorum colonia, Phano-
 dico idipsum asserente.
 Fertur, quum ab Alyatte
 Priene, ipsius patria, obsi-
 deretur, Biantem ex indu-
 stria duos saginasse mulos,
 eosque in castra impulisse:
 eis conspectis obstupuisse
 regem quòd bruta quoque
 animalia tam nitidè habe-
 rent: ac de soluenda obsi-
 dione cogitantem, explo-
 randi gratia nuntium in vi-
 bem misisse: Biantem
 consilio regis explorato,

καὶ ἀνῶθεν οἶπον παρὰ χεῖρας, ἔδει-
 ξε τὰς ἀνθρώπων· καὶ τέλος μα-
 θὼν ὁ Ἀλυάτης, εἰρηνώως ἐ-
 σπείσατο πρὸς τοὺς Πειλιέας.
 οὐκ ὦν δι' αὐτὰς πέμψαντι
 πρὸς τὸν Βίαντα ἵνα ἡκῇ παρ'
 αὐτὸν, ἔρχ' ὅ, (φασὶν) Ἀ-
 λυάτης καλῶς κερμυα ἐ-
 δίειν, ἴσον τὰς κλαμεν. λέγεται
 ὅτι καὶ δίκας δεινότατος γερονέ-
 ναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῶν μὲν τοι
 τῇ τῷ λόγον ἰσχυρῶς πρὸς ἐχθρῶν
 πο. ὅθεν καὶ Δημοδίκος ὁ Ἀλεί-
 ειθ' ὅτι ἀνιπίεται, λέγουν,
 Ἦν τύχης κείνων, δικάζ' αὖ
 Πειλιῶν δίκην. καὶ Ἰωπώ-
 νας, αὖ καὶ δικάζεσθαι Βίαντος
 τῷ Πειλιέως κρείσσον. τῶν
 οὖν καὶ ἐτελεύτα τὸν ἔσπον. δι-
 κὴν γὰρ ὑπὸ τιν' αὖ λείας ἦ-
 δη ὑπὸ γηρῶς ὑπαρχῶν, μετὰ
 τὸ κατὰ παῖσιν τὸν λόγον, ἀπέ-
 κλινε πρὶν κεφαλὴν εἰς τοὺς τῷ
 τῆς θυγατρὸς ἢ κόλπους. εἰ-
 πόντος ὅτι καὶ τῷ ἔξ' ἐναντίας, καὶ
 τῷ δίκας ὦν πρὶν ψῆφον ἐνε-
 κόντων τὰς ὑπὸ τῷ Βίαντος
 βοηθουμένων, λυθέντες τῷ δι-
 καστικῷ, νεκρὸς ἐν τοῖς κόλ-
 ποις δόρεθ' ἦ. καὶ αὐτὸν μεγαλο-
 πορεπῶς ἔθαψαν ἡ πόλις, καὶ
 ἐπέγραψαν,

magnos arenæ acervos tri-
 tico operuisse, hominique
 ostendisse: eo agnito regem
 cum Prienenſibus pacem
 percussisse, mōxque regem
 Bianti, ut ad se veniret, mā-
 dasse, illūmque dixisse, E-
 quidem Alyatten cepas e-
 dere ac flere iubeo. Fer-
 tur & in causis orādis sum-
 mus atque vehementissi-
 mus fuisse, bonam tamen
 in partem dicendi vim ex-
 ercere solitum: idque De-
 modicum Alirium signifi-
 casse, quum diceret, oratori
 Prienæam causam esse imi-
 tandam: Hipponactemque
 similiter, qui dum laudare
 quempiam summæ inte-
 gritatis vellet, cum Biante
 Prienensi ait causas egisse
 præstantius. Mortuus est &
 ipse in hunc modum: Cau-
 sam pro amico dixerat iam
 vetulus, & quū a dicendi la-
 bore quievisset, caput in si-
 nu nepotis ex filia fessus re-
 clinavit. Quū verò aduersa-
 rius itidem perorasset, iudi-
 cēsque sententiam pro eo
 tulissent qui causæ suæ Biā-
 tem habuerat patronū, so-
 luto iudicio, nepotis in gre-
 mio efflauisse animam cō-
 pertus est. Ipsūmque ma-
 gnificè sepeliuit ciuitas, at-
 que eius laudes tumulo in-
 scripsit,

Κλένην ἐν δαπέδοισι Πειλώης
 φωτὰ καὶ ὑπὲρ
 Ἡδὲ Βίαυτα πέτρα, κόσμον
 Ἴωσι μέγαν.

ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς,
 Τῇδὲ Βίαυτα κέκυνθε, τ' ἀτρύ-
 μας ἕξαρχῳ Ἑρμῆς
 Εἰς αἰδῶ πολὺ γῆραι
 ὑπόρρον.

Εἴπερ, εἴπερ δίκλῳ ἐτέρῳ τι-
 νος, εἴτ' ἀποκλινθεῖς
 Παιδὸς ἐς ἀγκυλίδας, μα-
 κρόν ἐτείνον ὕπνον.

ἔποιησε δὲ καὶ Ἰωνίαι, τίνα
 μάλα αὖ ἔσπον ἀδαιμο-
 ροί, εἰς ἔπη δισχίλια. ἧν δὲ
 ἀδομένων αὐτῇ ἀδοκίμῃσε
 παθεῖ, ἅς οἱ σὺν δρέσκει πᾶσιν ἐν
 πύλαις κε μέγας· πλείους γὰρ
 ἔχ' ἔχειν. αὐθαδῆς δὲ ἔσπον
 πύλαις βλαβρὰν ἐξέλαμ-
 ψεν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν ἰσχυρόν
 γινώσκει, τῆς φύσεως ἔργον·
 τὸ δὲ λέγει διδάσκει τὰ συμ-
 φέοντα τῇ πατείδι, ψυχῆς ἰ-
 διον καὶ φρονήσεως. ἀπο-
 εἶαν δὲ χρημάτων πολλοῖς καὶ
 οὐκ ἐπὶ πύλαις γινώσκει. ἔλεγε
 δὲ ἀτυχῇ εἶναι τὸν ἀτυχίαν μὴ
 φέροντα. καὶ νότον ψυχῆς, τὸ
 ἧν ἀδυνατῶν δᾶν, ἀλλο-
 τείων δὲ κακῶν ἀμνημόνιστον
 εἶναι. σωτηρεῖς τί δισχερεῖς,

*Petra Prienaum tegit hac be-
 ne culta Biantem,
 Ornamentum ingens qui
 fuit Ioniis.*

Est & nostrum in eūdem,

*Hic situs est Bias, Hermes
 quem duxit ad orcum,
 Albentem niueis tempora
 cana pilis.*

*Vt causam dixit socij, inclina-
 tus in vlnas*

*Mox pueri, somnum soluitur
 in tenuem.*

Scriptit autem de Ionia ad
 duo millia versuum, quā-
 nam ratione quis felix esse
 posset. Placuerunt eius istæ
 in primis sententiæ: Ciui-
 bus placere omnibus stu-
 de: habet enim id multum
 gratiæ. contra verò fastus
 ac superbia semper nocuit.
 Et illud, Corpore quidem
 esse validum, naturæ mu-
 nus est: porro quæ utilia
 sint patriæ, dicere, animi &
 prudentiæ proprium. Pecu-
 niarum autem copiā etiam
 plurimis fortè obuēnisse.
 Infelicem dicebat, qui fer-
 re nequiret infelicitatem:
 morbumque animæ im-
 possibilia amare & appete-
 re, alieni verò incommodi
 non meminisse. Interroga-
 tus quidnam esset difficile,

Τὴν δὲ πρὸς τὸ χεῖρον ἔφη μεταβο-
 λῶν ἀγχιμῶς ἐνεγκεῖν. συμ-
 πλέων ποτὲ ἀσεβέσι χαμαζο-
 μόνῃς τῆς νεῶς, καὶ κείνων τὰς
 θεοὺς ὅππῃ καλῶν, Σιωπετε
 (ἔφη) μὴ αἰσθωνταὶ ὑμᾶς ἐν-
 θὰ δὲ πλέοντας. Σιωπήθεῖς ὑπὸ
 ἀσεβέσι ἀνθρώποις τί ποτὲ ὄντι
 ἀσεβεία, ἐσθλα. τί γὰρ αἰτίαν
 ἢ σιγῆς πυθομένης, Σιωπῶ (ἔ-
 φη) ὅτι παρὰ τῶν ἐδὲν τοῖς πρὸς-
 ηκόντων πωθάνῃ. Σιωπήθεῖς τί
 Γλυκὺ ἀνθρώποις, Ἐλπίς, ἔ-
 φη. ἥδιστον ἔλεγε δικάζειν μετα-
 ξὺ ἐχθρῶν ἢ φίλων. τῶν γὰρ
 φίλων πάντως ἐχθρὸν ἔσθλα
 ἢ ἔτερον, τῶν δὲ ἐχθρῶν ἢ
 ἔτερον φίλον. ἐρωτήθεῖς τί
 ποιῶν ἀνθρώπων ὅτι τέρπεται, ἔ-
 φη, Κρδαινῶν. ἔλεγε τε τὸ βίον
 ἔτῳ μετρεῖν ὥς καὶ πολὺ καὶ
 ὀλίγον χρόνον βιωσομένης. καὶ
 φιλεῖν ὥς μισήσοντας. τοὺς
 γὰρ πλείους εἶ) κακοὺς. συ-
 νεβέλευε τε ὧν δὲ, Βραδείως
 ἐγχείρει τῆς παραπλομένης.
 ὅτι αὐτὴ ἔλη, βεβαίως τη-
 ρῶν δὲ γὰρ. Μὴ ταχὺ λά-
 λει μάστιγαν γὰρ ἐμφαίνει.
 Φρόνησιν ἀγάπα. Περὶ θεῶν
 λέγε, ὥς εἰσιν. Ἀνάξιον αὖ-
 ὄρα μὴ ἐπαίνει δὲ πλεον.

Ferre, inquit, fortiter mu-
 tationem rerū in deterius.
 Nauigabat cum impiis ali-
 quando, & quum tota tem-
 pestate navis quateretur
 fluctibus, illique deos in-
 vocarent, Silete (inquit) ne
 vos hic illi nauigare sen-
 tiant. Percontāti impio ho-
 mini quid esset pietas, nihil
 respondit: quūque ille si-
 lentij causam sciscitaretur,
 Quia, inquit, de rebus nihil
 ad te pertinentibus quæris.
 Rogatus quid esset dulce
 hominibus, Spes, ait. Malle
 se inter inimicos quàm in-
 ter amicos iudicare dice-
 bat: quippe ex amicis alte-
 rum prorsus futurum ini-
 micum, ex inimicis autem
 alterum amicum. Fortè in-
 terrogatus quidnam faciens
 homo delectatur, Lucrans,
 inquit. Dicebat vitæ tem-
 pus ita metiendum, quasi &
 diu & parum victuri simus:
 ita amandum, quasi odio si-
 mus habituri. malos enim
 esse plurimos. Sic autē con-
 sulebat, Siquid agere insti-
 tuis, lentè id aggredere: cæ-
 terum in eo quod elegeris,
 firmiter persiste. Noli citò
 loqui: est enim insanix in-
 diciū. Prudentiam dilige.
 De diis ita ut sunt loquere.
 Indignum hominem diui-
 tiarum gratia laudare noli.

Πείσας λάβει, μὴ βιασάμεν. Ὅ, τι ἀνέχοντο παλαιότερον, εἰς
 διὸς ἀνέπικτι. Εὐφρόδιον δ' ἀπο-
 νέπτει εἰς γήρας ἀνδράμειον
 σοφίαι βεβαίωτερον γὰρ τοῦ τῶν
 ἄλλων κτημάτων. μέμνηται
 τὸ Βίαντον καὶ Ἰππώναν, ὡς
 παλαιότερον. καὶ ὁ δούτινος
 Ἡράκλειος μάλιστα ἀπὸν ἐ-
 πήκει, χαίρας, ἐν Πειλῷ
 βίας ἐχέοντο ὁ Τεῦταμειος, ὃς
 πλείων λόγος ἢ τῶν ἄλλων. καὶ
 οἱ Πειλῶντες ὅτι αὐτὸν τεῦτον
 κατέφρασαν τὸ Τεῦταμειον
 λεγόμενον. ἀπεφθίσαντο, οἱ
 πλείοι κακοί.

Per-suadens accipe, non co-
 gēs. Quicquid boni egeris,
 in deos refer. Viaticum tibi
 ab adolescentia ad senectū-
 tem sapientiam compara-
 ea quippe sola est certa ve-
 rāque possessio. Meminit
 Biantis (ut diximus) etiam
 Hipponax, & insuavis He-
 raclitus ipsum præcipue cō-
 mendat. his verbis: Priene
 oppidū Biantem tulit, Teu-
 tami filium, cuius est opi-
 nio illustrior quā cæte-
 rorum, Et Prienenses facel-
 lum ipsi dedicarunt, quod
 Teutamium dicitur. Eius
 est sententia, Plures mali
 sunt. Huius etiam feruntur
 esse sententiæ: Quicquid
 proposueris, firmiter ser-
 uans perseuera. Duo maxi-
 me contraria sunt consilio,
 ira scilicet & festinatio.
 Diu deliberatos amicos e-
 lige, eosque vno affectu, nō
 vno habeas merito, Ami-
 cos sequere quos non pu-
 deat elegisse. Amici vitam,
 tuam puta gloriam.

ΧΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.

Κλεόβουλος, ἑταίρος,
 Λίνδος. ὡς ὁ Δῆμιος,
 Καρ. ἐνιοι ὅτι εἰς Ἡρακλέα
 αἰσάσαντο τὸν Χρῆστον ἀπὸν ῥώ-
 μην καὶ κατέκειτο διαφέρον με-
 γάλαν τε τῆς ἐν Αἰγυπτῷ

CLEOBVLVS.

Leobulus Euagoræ fi-
 lius, ex Lindo, siue (ut
 Duris auctor est) ex Caria
 fuit. Eius genus plerique ad
 Hercule referunt. Corporis
 viribus ac forma fuisse in-
 gnē, Ægyptumque perci-
 piendæ philosophiæ gratia

φιλοσοφίας ᾗ μέλει τε αὐτῷ
 θυγατέρα Κλεοβουλίνην, αἰ-
 νιγμάτων ἑξαμέτρων ποιή-
 τειαν ἧς μέλει τε καὶ Κρατί-
 νῳ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράμα-
 τι, πληθυντικῶς ὀπιγραψας.
 ἀλλὰ καὶ τὸ ἱερὸν τῷ Ἀθηνᾶς
 ἀναγεώσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Δα-
 ναῦ. οὗτος ἐποίησεν ἄσματα
 καὶ χρίφες εἰς ἑπτὰ τριγύ-
 λια. καὶ τὸ ὀπιγραμμά τινες
 τὸ ὅτι Μίδα τῶτον φασὶ
 ποιῆσαι,

Χαλκῇ παρθένῳ εἰμι, Μίδου
 δ' ὅππῃ σήματι κεῖμαι,
 ἔστ' αὖ ὕδωρ τε ρέῃ, καὶ δένδρεα
 μακρὰ τεθῆλη,
 Ἡελίος τ' ἀνιῶν λάμπῃ,
 λαμψαὶ τε σελιῶν,
 Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, αἰακλύζῃ
 ἡ θάλασσα,
 Ἄτ' ὅτ' τῇδε μέγιστα πλυνκλαύ-
 σω ὅππῃ τύμβῳ,
 Ἀλλ' ἔγω παειῶσι, Μίδας ὅτι
 τῇδε τέταπται.

Φῥοισι δ' ἡ μὲν τύειον, Σιμο-
 νίδε ἄσμα, ὅπως φησὶ, Τίς
 κεν ἀνῆσθε νῶς πίσυνῳ ἑλίν-
 δου ναέταν Κλεόβουλον ἀ-
 κανάοις ποταμοῖς, αἰθε-
 ροῖ τ' εἰαρινοῖς, ἀελίου τε
 φλογὶ χρυσᾶς τε σελάνας,

petiisse tradunt: natamque
 illi filiam Cleobulinam, he-
 xametrorum ænigmatum
 vatem: cuius & Cratinus
 meminit in eiusdem nomi-
 nis poemate, plurali inscri-
 bens numero. Sed & Mi-
 neræ phanum à Danao
 constructum, illum instau-
 rasse aiunt. Scripsit autem
 carmina, obscurasque sen-
 tentias ad tria millia ver-
 suum. Midæ quoque Mau-
 soleo inscriptum epigram-
 ma ab eo factum, non de-
 sunt qui sentiant,

*Ænea sum virgo, Midæ quæ
 incumbo sepulcro,
 Dum fluit unda levis, subli-
 mis nascitur arbor,
 Dum sol exoriens & splendi-
 da luna relucet,
 Dum fluvij labuntur, inun-
 dant littora fluctus,
 Hic constanter ago, lacrymis-
 que in marmore tincto
 Fixa: Midam moneo hic tu-
 mulatum chare viator.*

Innituntur autem Simoni-
 dis testimonio, qui vitupe-
 rare videtur, quòd tātas lau-
 des in eius statuam tanto
 verborum strepitu congef-
 ferit, ut eam indeficientibus
 omnibus vernis floribus, so-
 lisque flāmis & aureæ lunæ,

καὶ παλαιάσιν δίναις ἀντι-
 θέτω μέν· ὁ δὲ αἰὶν· ἀπαντα
 τὰ δὲ θεῶν ἥστων· λίγον δὲ καὶ
 βροτῶν παλάμαι θραύονται.
 μὲν φῶς αἰὲ βουλά· ἔγδ
 ὅμῳ τὸ ὀπίσθαιμα,
 πολλοῖς ἔτισι περὶ χροῖ·
 (φασί) τὸ Μίδα. φέρεται δὲ
 αὐτὸ ἐν τοῖς Παιφίλῃς ὑπο-
 μνήμασι καὶ ἀνιγνῶναι τοῖον,
 εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυνά-
 μεις· τῶν δὲ ἐκείνων
 Παῖδες τελέωνται, δὲ ἀνδιχα
 εἶδος ἔχουσιν·
 Αἱ μὲν, λῶν καὶ ἑσπιν ἰδεῖν·
 αἱ δὲ αὐτὲς, μέλαιναί·
 Αἰσάτοι δὲ τεύσται ἀποφθινύ-
 θουσιν ἀπασιν.
 ἔτι δὲ ὁ ὀνιαντός· τῶν δὲ ἀδόμε-
 νων ὁδοκίμησεν αὐτὰς τάδε,
 Ἀμεισία τὸ πλεον μέρ· ἐν
 βροτῶν, λόγον τε πληθύν·
 ἀλλ' ὁ καμρὸς ἀρκέσι. φέρεται
 τὶ κεδνόν. Μὴ μάταιος ἀχα-
 ρὲς γινέσθω. Ἐφῆ δὲ δεῖν
 σωσιχίζειν τὴν θυγατέρα,
 παρδίνες μὲν τὴν ἡλικίαν, τὸ
 φρενέιν δὲ, γυναικας. ὑπο-
 δείκνυσι ὅτι δεῖ παιδεύεσθαι καὶ
 τὰς παρδίνους. ἔλεγε τε τὸν
 φίλον δεῖν ἀεργετεῖν, ὅπως
 ἢ μάλλον φίλ· τὸν δὲ ἐχθρὸν, φίλον ποιεῖν. φυλάσσεσθαι γὰρ
 τῶν φίλων, τὸν φόρον· τῶν δὲ ἐχθρῶν, τὴν ὀπίσθαιμα.

& æquoreis vndis compa-
 rauerit: ipsūmq̃ Cleobu-
 lum apertè fatuum appel-
 lat. Vnde constat Homeri
 illud nō esse, qui multis an-
 nis Midā præcessit, vt aiunt.
 Fertur in Cōmentariis Pā-
 philæ ipsius huiusmodi æ-
 nigma,

*Est genitor proles cui sit bisse-
 na: sed horum*

*Cuius triginta nata, sed dis-
 pare forma:*

*Ha nuncis tota, fuscis sed vul-
 tibus illa:*

*Atque immortales quū sint,
 moriuntur ad vnā.*

Est autem annus. Sunt &
 istæ ex sententiis illius ce-
 lebres: Imperitia in omni-
 bus maiori ex parte domi-
 natur, & multido verbo-
 rum: sed tempus sufficiet.
 Sentire atque sapere illustre
 aliquid & inclytum stude.
 Inanis & ingratus ne sis. Fi-
 lias nuptui locari oportere
 ætate virgines, sed pruden-
 tia & sensu mulieres: do-
 cēs per id virgines quoque
 erudiendas esse. Dicebat a-
 micos beneficiis fouendos
 vt amiciores sint, inimi-
 cos autem amicos facien-
 dos. Cauendam enim ca-
 lumniam amicorum, infidiā-
 que inimicorum fugiēdas:

ἢ μάλλον φίλ· τὸν δὲ ἐχθρὸν, φίλον ποιεῖν. φυλάσσεσθαι γὰρ
 τῶν φίλων, τὸν φόρον· τῶν δὲ ἐχθρῶν, τὴν ὀπίσθαιμα.

Καὶ, ὅταν τις ἐξίη τῆς οἰκίας,
 ζητεῖτω πρότερον τί μέλλει
 πράσσειν· καὶ, ὅταν εἰσέλθῃ
 πάλιν, ζητεῖτω τί ἐπράττει.
 Συμβέλλει τε οὖτο σῶμα
 ἀσκεῖν. φιλήκοον εἶ) μάλ-
 λον ἢ φιλόλογον· φιλομαθῆ
 μάλλον ἢ αἰμαθῆ. Γλῶσσαν
 εὐφημὸν ἴχειν. Ἀρετῆς οἰ-
 κεῖον εἶ), κακίας ἀλλότερον.
 Ἀδικίαν φεύγειν. Πόλει τὰ
 βῆτις ἀσμενέειν. Ἡδονῆς
 κρατεῖν. Βία μηδὲν πράτ-
 τειν. Τέκνα παιδεύειν. Ἐ-
 χθρὰ δαλύειν. Γυνακὶ μὴ
 φιλοφρονεῖν, μηδὲ μάχε-
 σθαι, ἀλλοτείων παρὲντων.
 τὸ μὲν γὰρ, ἀνοίαν, τὸ δὲ, μανίαν
 σημαίνει. Οἰκέτιον παρρηγιον
 μὴ κολάζειν· δοκῶν γὰρ παρρη-
 νεῖν· Γαμῶν ἐκ τῶν ὁμοίων.
 Ἀνὴρ γὰρ οὐκ ἐκ τῶν κρείττωνων λά-
 βης (φροσὶ) δεσποτίας κτήσῃ
 τῆς συζυγέας. Μὴ ὀπιγλαῖν
 τοῖς σκωπτομένοις· ἀπεχθῆ-
 σθαι γὰρ τοῖς. Εὐτυχῶν μὴ
 ἰδοὶ ἐπὶ φανῶ. Ἀπορήσας,
 μὴ λαπεινῶ. Τὰς μεταβο-
 λὰς τῆς τύχης χυναίως ὀπί-
 σασθαι φρεν. Ἐτελεύτησε δὲ
 γηραιὸς, ἔτη βίους ἑβδό-
 μῆκοιτα· καὶ αὐτῷ ἐπι-
 γράφη,

Illud item ante quā domo
 quis exeat, quid acturus sit,
 apud se pertractet: rursus
 quum redierit, quid egerit
 recogitet. Consulebātque
 corpus ritè exercendum.
 Audiendi magis quā lo-
 quendi studiosum esse o-
 portere: intentum studiis
 potius quā indoctum.
 Linguam non maledicam
 esse debere. Proprium vir-
 tutis, esse alienū à vitio, iniu-
 stitiā fugere. Ciuitati ea cō-
 sulenda quæ sunt optima.
 Voluptatem frænandā. Vi
 nihil agendū. Erudiendos
 liberos. Inimicitias soluen-
 das. Cū muliere neque blā-
 ditiis agendum, neque præ-
 sentibus extraneis iurgan-
 dū: illud quippe vecordiā,
 istud vesaniam significare.
 Famulū vino hilarem non
 puniendum: videri enim id
 dementius esse. Vxorē sibi
 pacem eligendam: Nam si
 clariore te duxeris, (inquit)
 affines, dominos habebis.
 Iis qui conuitiis perstrin-
 guntur non insultandū: ini-
 micos quippe ex ea irrifio-
 ne fieri. Dum secūda fortu-
 na arridet, superbire noli:
 aduersa perstrepente noli
 frāgi. Fortunæ mutationes
 fortiter perferre disce. Ob-
 iit senex annorum LXX, e-
 iúsque laudes tumulo in-
 scriptū epigrāma continet,

Extinctum

Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον αἰ-
ποφθιδρον καὶ πενθεῖ
Ἡδὲ πᾶσα Λίνδος, ποτὶ ῥω
ἀγαλλομένη.

ἀποφθίζατο Μιτρῶν ἄεισον.
ἣ Σόλωνι ἐπεσεῖλον ἔγω.

Κλεόβουλον Σόλωνι.

Πολλοὶ μὲν ἕντες εἰσὶν ἐ-
ταῖροι, καὶ οἷός ἐστι πάντι· φάμι
ὅτι ἰσχυρὸν τὸ ἀριωτάτατον ἐστὶ
ἐταῖρον Σόλωνι καὶ Λίνδον δα-
μακρατομένην· καὶ ἂν ἄσπετος πε-
λαγία, ἐντα οἰκίον τε καὶ ἐν δαμόν
ὅτι Πησιγράτης. καὶ τοὶ ἐταῖροι
ὅτι καὶ σὺ περὶ τοὺς βασιλῆας.

*Extinctum luget Cleobulum
patria Lindus,
Patria qua medio est undi-
que cincta mari.*

Scripsit & ipse breuem epi-
stolam Soloni, sic.

Cleobulus Soloni.

Amici quidem tibi sunt
permulti, singulisque do-
mus est. verum ego Soloni
commodissimam fore ad
inhabitandum, Lindū cen-
seo, ciuitatem liberam. Est-
que insula maritima: vbi si
morari volueris, nihil à Pi-
sistrato mali formidabis,
atque ad te amici undique
confluent. Vale.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.

PERIANDER.

Εἰς ἄνδρος, Κυψέλλης,
Π Κλεόνδριον, ἀπὸ τῆς τῆς
Ἡρακλείδων γένεως. ἥ τις
γῆρας Λισιδίω, καὶ αὐτὸς Μέ-
λισσαν ἐκδήσας, πρὶν Περικλέους τῆς
Ἐπιδανείων τυραννίδος, καὶ Ἐ-
ρεχιδείας τῆς Ἀεισοκρατίας
παίδος, ἀδελφῆς δὲ τῆς Ἀεισο-
δμήνης, θυγατέρας, οἱ σχεδὸν πα-
σης Ἀρκαδίας ἐπὶ ἥρξαν (ὡς
φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς
ἐν τῷ περὶ ἀρχῆς) παῖδας ἔχ-
οντες· ἐποίησε δὲ, Κυψέλλον καὶ
Λυκόφρονά· τὸ μὲν νεώτερον, σιω-
πῶν, τὸ δὲ ὡρεσθίτερον, ἀφρονά.

Periandro Corinthio Cy-
pselus pater fuit, ex He-
raclidarum gente. Vxorem
autem Lysiden duxit, quā
ipse Melissam appellabat,
Procletis Epidaurensium ty-
ranni & Eristhenes Aristocratis filie, sororisque A-
ristodemis, filiam, qui (ut ait
Heraclides Ponticus in li-
bro De principatu) totius
fermè Arcadiæ domina-
bantur. Duos ex ea fi-
lios genuit, Cypselum &
Lycophronem: alterum ex
his iuniorem, prudentem,
maiores natu, stolidum.

E

χέονω δὴ ὑπὸ ὀργῆς βδελύσσων
 ποδοθρόνῃ λακτίσας πλὴν γυ-
 ναικα Ἴκνον ἔσται, ἀπὶ κτείνε,
 παιδὲς δὲ βολαῖς πδηακί-
 δων, αἳ ὕστερον ἔκαυσε. τὸν τε
 παῖδα ἀπὸ κήρυξεν εἰς Κῆκυ-
 ραν, λυπόμενον δὲ τῇ μη-
 τρί, ὃ ὄνομα Λυκόφρων. ἥδη
 δὲ ἐν γῆρα καὶ θρασὺς μετεπέμ-
 πτε αὐτὸν ὅπως ὠφελάσθῃ ἢ
 τυραννίδα· ὃν φθάσαντες οἱ
 Κῆκυραῖοι διεχρήσαντο. ὃ δὲν
 ὀργισθεὶς ἐπιμύσει τοὺς παῖδας
 αὐτῶν πρὸς Ἀλυάτῃω ἐπὶ
 ἐμπορίῃ. πρὸς χούσις δὲ τῇ νεώ
 Σάμω, ἰκετεύσαντες πλὴν Ἡ-
 ραν, ὑπὸ τῷ Σαμίων διεσώθη-
 σαν. καὶ ὅς αὖτε μήσας ἐτελθύ-
 τισαν, ἥδη γεροντὺς ἔτι ὀϊδύη-
 κόντα. Σωπκράτης δὲ φησὶ
 πρὸς τρεῖς Κρείσου τελευτή-
 σαι αὐτὸν ἔτεσι τετάρτῳ κόντα
 καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς τεσσαρακ-
 σῆς ἐντάτης Ολυμπιάδῃ.
 τὸν Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τῆς
 ξέρον φησὶν (εἰ) Θρασυβούλω
 τῷ Μιλησίων τυράννῳ. φη-
 σὶ δὲ Ἀείσιππος ἐν περὶ τῶ
 πρὸ παλαιᾶς περὶ τῆς, πε-
 ρὶ αὐτῆς τὰδε, ὡς ἄρα ἐρα-
 σίῃσα ἡ μήτηρ αὐτῆς Κρά-
 τεια, συνελὼ αὐτῷ λάθρα.

Post aliquantum temporis,
 accensus ira, missam sub
 gradus prægnantem coniū-
 gem, calcibus percussit, ac
 necavit, pellicum persuasus
 calumniis: quas tamen po-
 stea igne cremavit: puerum-
 que Lycophrona matri fle-
 tu iusta soluentem abdicavit,
 atque in Corcyram agi
 præcepit. Iam verò vicinus
 senio, illum ut ei tyrannidē
 per manus daret, ad se ac-
 cersiri iussit. Eius deprehē-
 so consilio, Corcyrenses il-
 lum prævenientes intere-
 merunt. Hoc ille comper-
 to, furibundus succensus, eorum
 liberos ad Alyatten præle-
 candos misit. Quum autem
 navis appropinquasset Sa-
 mo, Iunoni vota facientes,
 à Samiis servati sunt. Quod
 ille ubi didicit, mœrore cō-
 fectus excessit e vita, annos
 natus ferè octoginta. So-
 licrates eum ante Cræsum
 obiisse diem asserit, x l. &
 vno annis ante quadragesi-
 mam nonam Olympiadem.
 Hunc Herodotus in
 primo Histor. Thrasybuli
 Milesiorum tyranni hospi-
 tem fuisse ait. Aristippus
 autem in primo De Antiq.
 delic. libro, hæc de illo re-
 fert: Matrem eius Crateam
 illius amore ferventem,
 clam congredi solitam,

καὶ ὅς ἦδ' ἐπο. παρ' ἐνὶ τῷ γυμνασίῳ
 βαρὺς πᾶσι ἐγχετο, δὲ τὸ
 δῆλόν ἐστι τῇ φορᾷ. ἀλλὰ καὶ
 ἔφορος ἰσορεῖ ὡς βύξαιτο, εἰ
 νικῶσα Ὀλύμπια τεθρίπ-
 πῳ, χυσοῦν ἀνδριάντα ἀνα-
 δύναι. νικῶσας δὲ καὶ ἀπὸ
 ῥῶν χροῖς, καὶ τὰ ἑορταῖα
 ὁπλῶν κακισμῶν ἀνὰ ἰ-
 δὲ τὸς γυναικας, πάντα ἀ-
 φείλετο τὸν κόσμον, καὶ ἐπὶ μὲν
 τὸ ἀνάθημα. λέγουσι δὲ τινες
 ὡς δολήσας αὐτὴν τὸν τάφον
 μὴ γνωσθῆναι, τοῖσ' αὖτε τι ἐμνη-
 χαντο. δὺσιν ὁκέλευσεν
 νεανίσκοις (δείξας τινὰ ὁδὸν)
 ἐξ ἑδῶν νύκτωρ, καὶ τὴν ἀπαντή-
 σαι αὐτὴν καὶ θάψαι. ἐπὶ τῷ
 βαδίζον ἄλλοις τε καὶ τού-
 των τέτταρας, καὶ ἀνέβη τὰς
 δάψαι· πάλιν τε καὶ τούτων
 πλείονας. καὶ οὕτως αὐτὸς
 τοῖς περὶ τοὺς ὀνυχῶν ἀνι-
 ρέει. Κορίνθιοι δὲ ὅτι τι
 κυροτάφιον ἐπέγραψαν αὐτῇ,
 πῶς,

Πλῆτε καὶ σοφίης ἀντάειν
 πατρὸς ἡδὲ Κόρινθου
 Κόλποις ἀλχέοις γῆ Πε-
 ρείας δρον ἔχει.

ἔστι καὶ ἡ πόλις,

illo non inuito, tantoque
 flagitio acquiescēte. Quod
 ubi cognitum est, dolens se
 fuisse deprehensum, gravius
 iam ciuibus instabat. Porro
 Ephorus in historia, vouis-
 se illum tradit, si Olympia
 quadriga vicisset, auream
 statuam deo sacraturum,
 victoria verò potitum, &
 auro egentem, quadam ce-
 lebritate populari, mulieri-
 bus procedentibus ornatis,
 mundum ademisse mulie-
 brem, atque ita donarium
 misisse asserūt. Illum, quum
 sepulcrum suum ignorari
 vellet, tale quippiam moli-
 tum. Duobus iuuenibus
 viam quandam ostendisse,
 ac iussisse noctu per illam
 incederēt, eūque qui pri-
 mus occurrisset, interime-
 rent ac sepelirent: postque
 illos, quatuor alios misisse,
 qui eos necarent ac sepul-
 turæ traderent: rursus cōtra
 eos misisse plures, itidē-
 que ut facerent imperasse,
 atque ita ipsum primis ob-
 uium, occisum esse. Enim-
 nero Corinthij cenotaphiū
 illius versibus illustrarunt,
 Et sophia ex nummis Perian-
 drum terra Corinthus
 Clarum, listoreo continet
 alma sinu.

Extat & nostrum in eun-
dem,

Μὴ ποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε
 τυχεῖν τιμῆς, ἀλλὰ
 Τὸ πρὸ πάντων, ὁμοῦς οἷσι δι-
 δῶσι θεός.
 Καὶ γὰρ ἀδυμήστας ὁ σφόδρως
 Περὶ ἀνδρῶν ἀπίσθη,
 Οὐνεκεν ὅκ' ἐτυχεν παρ' ἡζύου
 ἧς ἔδελεν.
 τοῦ περὶ δὲ καὶ πρὸς, Μηδὲν χρημα-
 τῶν ἐνεκα παρτίειν· δεῖν γὰρ
 τὰ καρδαντὰ καρδαίνειν. ἐποίη-
 σε γὰρ καὶ ὑποθήκας εἰς ἑπταδυσ-
 χιλία. εἶπε τε πρὸς μὲν ἰόντας
 ἀσφοδῶς τυραννήσιν, τῇ δ' ἄ-
 νοία δορυφορεῖσθαι, καὶ μὴ τοῖς
 ὀπλοῖς. καὶ ποτε βωτηδεῖς δὲ
 τί τυραννεῖ, ἔφη, ὅτι καὶ τὸ
 ἐκείνως ἀποσλῶαι καὶ τὸ ἀ-
 φαιρεθῆναι κίνδυνον φρεῖ.
 ἔλεγε γὰρ καὶ τούτῳ, Κολὸν ἡ συ-
 χία. Ἐπισφάγεις, παρτετεία.
 Κρῖ δ' αἰχρὸν. Δημοκρατία,
 κρεῖττον τυραννίδος. Αἱ μὲν ἡ-
 δοναί, φθαρταί· αἱ δ' ἱμαί, ἀ-
 θάνατοι. Εὐτυχῶν μὲν μείκειρος
 ἴδι· δυστυχῶν δ' ἐφ' ἑνὶ μῶ.
 Φίλοις δ' αὖτε καὶ καὶ ἀτυχῶ-
 σιν ὁ αὐτὸς ἴδι. Ὁ ἀνὸς μολο-
 γήσης, δὲ πρὸς. Λόγον δ' ἀπορρή-
 των ἐκφορὰν μὴ ποιεῖ. Μὴ
 μόνον πρὸς ἀμάρτανοντας, ἀλ-
 λά καὶ πρὸς μὲν ἰόντας, κόλαζε.

*Ne tibi iam doleat si non optas
 ta sequaris,
 Sed iuuet id superi quod tri-
 buere dei.*

*Nam sapiens Stygias Perian-
 der cessit ad umbras
 Extinctus, quod non qua-
 voluit valuit.*

Huius illud est, Nihil pecu-
 niarum gratia agendum. o-
 portere enim alias modo
 qui inhonestus non sit, lu-
 crari. Scripsit & ὑποθήκας ad
 duo millia versuum. Dice-
 bat his qui tutò regnare
 vellent, summa ope niten-
 dū vt benevolentia non ar-
 mis stiparentur. Rogatus a-
 liquando cur in tyrannide
 persisteret, Quia, inquit, &
 sponte & inuitum cedere
 æquè periculosum est. Di-
 xit & hæc: Bona res est
 quies, ac periculosa temeri-
 tas. Turpe lucrum. Populi
 administratio tyrānide præ-
 stantior est. Voluptates cor-
 ruptibiles sunt, honores im-
 mortales. Inter secundas res
 esto moderatus, inter ad-
 uersas prudens. Amicis &
 felicibus & infelicibus eun-
 dem te præbe. Quodcūque
 pollicitus fueris, serua. Inter
 loquendum caue ne secre-
 ta pronunties. Non pec-
 cantes modò, verum &
 peccare gestientes, punito.

ἔτ' ὁ ποσειδῶν δόρυ φέρεται ἔ-
 ρει, καὶ τὸ δόρυ εἰς τυραννίδα
 μετέστη· καὶ ἔκ ἐκείνου ἄσπετος
 πρὸς βαλομένης, καὶ δὲ φασὶν
 Εὐφῶρος καὶ Ἀριστοτέλης. ἤκ-
 μαζε δὲ πρὸς πρὸς τετακτοσύνην
 ὁ δὲ δὲ Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐτυ-
 ραννῆται ἐπὶ τετάρτῃ κούρῃ. Σω-
 τίων δὲ καὶ Ἡρακλείδης καὶ
 Παμφίληται πρὸς πέμπτῃ τῷ ὕ-
 πομνημάτων δύο φασὶν Περει-
 ἀνδρες γεγονέναι, τὸ μὲν, τύραν-
 νον· τὸ δὲ, σοφὸν καὶ Ἀμπρα-
 κιώτην. τὸ καὶ Νεάνθη φησὶν
 ὁ Κυζικηνὸς, ἀνέψους τε ἑῶν
 ἀλλήλοισι. καὶ Ἀριστοτέλης μὲν τὸ
 Κορίνθιον φησὶν ἑῶν τὸν σοφόν·
 Πλάτων δὲ οὐ φησὶ. πούτε δὲ,
 Μένετι τὸ πάν. ἤδελε δὲ καὶ τὸν
 Ἰωμόν δι' ὁρῶντα φέρεται δὲ αὐ-
 τῷ καὶ ὁπισθολή.

Περειανδρῶν τῶν σοφῶν.

Πολλὰ χάρις ὦ Πυθίῳ Ἀ-
 πάλῳ, ὅτ' εἰς ἐν ἡμέραν
 αὐτῷ. ἡξοῦντι καὶ ἐς Κόριν-
 θον ταῖς ἐμαῖς ὁπισθολαίς. ἐγὼ δὲ
 εἰς ἐμαῖς ἀποδεχομαι, ὡς ἴσεται
 αὐτοὶ, ὅτι δαμολικωτάτα. πεύ-
 ρομαι ὡς πέρυτι ἐχθρότο ὑμῶν
 δῖα πρὸς τὸ Λυδὸν εἰς Σάρδεις.

Primus hic armatis circum-
 septus inaccessit, magistratūque ad tyrannidē tran-
 stulit, neque in vrbe viuere
 quosuis permittebat, vt E-
 phorus & Aristoteles tra-
 dunt. Clauit autem circa
 trigesimam octauā Olym-
 piadem, exercuitque tyran-
 nidem annos x l. Porro
 Sotion atque Heraclides &
 Pamphila in v. Comment.
 duos aiūt fuisse Periandros,
 tyrannū alterum, alterum
 verò sapientem, eūque
 Ambraciotem. Quin eos
 Neanthes quoque Cyzice-
 nus ait patruels sibi inui-
 cem fuisse. Porro Aristote-
 les Corinthiū asserit fuisse
 sapientem, Plato negat. I-
 psius & hoc est: Exercitatio
 potest omnia: nā & Isthmū
 quoque potuit perfodere.
 Ipsius aliquot feruntur epi-
 stolæ, cuiusmodi hæc est.

Perian der Sapientibus.

Gratias immortales ago
 Pythio Apollini, quod in v-
 num coactos epistolæ meæ
 repererunt, ipsæque Corin-
 thum (vt confido) perdu-
 cētur. Expecto itaque vos.
 Certè ipsi videbitis quā
 ciuilitèr vos excipiam. Sic-
 ut igitur anno præterito
 Sardis in Lydiam venistis,

ἤδ' ὧν μὴ ὀκνῇτε καὶ παρ' ἐ-
μὲ φοιτῆν τὸ Κορίνθου τυραν-
νον. ὑμᾶς γὰρ καὶ ἄσμενοι ὄψον-
ται Κορίνθιοι φοιτοῦντας εἰς
οἶκον τὸ Περειανδρῆ.

Περειανδρῆ Προκλεί.

Αἰμὴν μὲν ἀκούσιν τῶν δα-
μαρπτος τὸ ἄγος· τὸ δ' ἐκὼ πατὴρ
παυδὶ ἢ ὑπὸ θυμοῦ ποιη-
σαις ἀδικίαις. ἢ ὧν παῖσον τὰν
ἀπλῶσαν πατὴρ παυδῶς, ἢ ἐργ-
οὶ ἀμυνούμαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ
αὐτὸς ποινὰς ἐτίμα πῶς τε
θυγατεὶ καὶ καυῶσαις αὐτῶν καὶ
πᾶσαν Κορίνθιον εἴματα. ἐ-
ργαζομαι δ' αὐτῶν καὶ Θρασύβουλος
ἔτι.

Θρασύβουλος Περειαν-
δρῶ.

Τὰ μὲν κήρυκε σὺ ἐδὲν ὑπε-
κυνάμειω. ἀγαθὸν δ' αὐτὸν εἰς
λήϊον, ποιεῖ ὑπὸ φύλας τῶν ἀ-
γαθῶν ῥαβδῶ παίων ἀπε-
δείξον, ὁ μὲν τὸν ποτὸς ὀκείνου.
καὶ σοὶ ἀναγγεῖ, εἰ ἐπὶ οἷοι,
ὅ, τι μεν ἀκούσεν ἢ ἴδοι. σὺ τε
ποίει ἔτι, ἢ γὰρ ἐθέλης
καρτιῶσαι πῶς αἰσυνῶν
τείλω· πῶς ἐξόχοις τῶν πολι-
τέων ἐξαίρων, ἢ γὰρ τίς ἐ-
χθρὸς τοὶ φαίνεται, ἢ γὰρ μή.
ὅ, πῶς ἀνδρὶ αἰσυνῶν καὶ
τῶν τίς ἐπαίρων.

ita nunc oro ne pigeat ad
me quoque proficisci, Co-
rinthi tyrannum. Videbunt
enim vos non sine gratula-
tione Corinthij, Periandri
domum adeuntes.

Periander Procleo.

Nobis quidem nō ex sen-
tentia fuit uxoris scelus.
Tu autem sponte filio in-
grato siquid egeris, peccas.
Aut igitur immanitatem in
filium compesce, aut ego il-
li opem feram. Nam & ipse
fatis diu pœnas dedit.

Thrasymbulus Periandro.

Præconi quidē tuo nihil
dissimulaui, sed ipsum in
segetem inducens, eminen-
tiores spicas bacillo feriens
decutiebam, subsequente
illo, tibi que, si interrogares,
referret quicquid vel vide-
rit vel audierit à me. Tu er-
go sic facito, si quidem ty-
rannidē tutò tenere cupis,
atque in ea constabiliri, ci-
uitatis principes tolle, siue
illi amici, siue inimici videā-
tur. Quippe tyranno amici
quoque sæpe iuspecti sunt.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ Ο΄

Σκυΐτης.

Αναχάρσις ὁ Σκυΐτης, Γυνὴ
 Ἐσσυμῆ λυγρὸς υἱὸς, ἀδελφεὶς
 Ἡ Καδουίδου τῆς Σκυθῶν βασι-
 λέως, υἱὸς δὲ Ἑλλιωίδος.
 διὸ καὶ διγλωττῶν λυγρὸς ἦ-
 ποίησε τῶν τε ὠρεῶν τοῖς Σκυ-
 θαῖς νομίμων, καὶ τῶν ὠρεῶν
 τοῖς Ἑλλησιν, εἰς ἀτέλειαν
 βίου, καὶ τὰς τῆς πόλεμον, ἐπὶ
 οὐκ ἀκοσμία παρέχετο καὶ ἀφορ-
 μὴν παροιμίας διὰ τὸ παρρη-
 σιαστὴς εἶναι, Τίτῳ δὲ Σκυθῶν
 ῥῶσιν λέγει δὲ αὐτὸν Σωσιπρά-
 τος ἡγεῖν εἰς Ἀθῆνας καὶ τίτῳ
 τεσσαρακοσίων ἐβδόμην Ὀ-
 λυμπιάδα, ὅπῃ ἀρχόντες
 ἔγχετο. Ἐρμιππὸς δὲ
 πρὸς τίτῳ Σύλων οἰκίαν ἀ-
 φικόμενον, τῶν δεσποτῶν τῶν ἑ-
 νικαλέουσαι, μιλύσαι ὅτι πα-
 ρείη πρὸς αὐτὸν Ἀναχάρσις, καὶ
 βίλοιτο αὐτὸν δεῖσθαι, ξένος
 τε, εἰοῖον τε, γινέσθαι. καὶ ὁ δε-
 ράπων εἰσαγγείλας ἐκδύστη
 ὑπὸ τῆς Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ,
 ὅτι αὐτὸς ἐν ταῖς ἰδίαις πατεῖσι
 ξένους ποιῶνται. ἐνθεν ὁ Ἀνα-
 χάρσις ἡγεῖται ἐφῆ, νῦν αὖτις ἐν τῇ
 πατρίδι εἶμι, καὶ προσήκειν αὐτῷ
 ξένους ποιῆσαι. ὁ δὲ καταπλαγείς
 τὸ ἐπιμώτησθαι, εἰσέφησεν αὐτὸν,

ANACHARSIS.

A Nacharhis Scythæ,
 Gnuri quidem filius,
 Caduidæ verò Scytharum
 regis frater, matre Græca
 fuit: quamobrem & utrius-
 que linguæ peritus erat.
 Scripsit autem & de Scytha-
 rum legibus, & de iis quæ a-
 pud Græcos legitima & so-
 lennia sunt, ad frugaliorem
 ac viliorē victum, itē-
 que de re bellica ad nongē-
 tos versus. Præstitit prouer-
 bij occasionem, eo quòd es-
 set audax & constans in di-
 cendo, ut qui eius constan-
 tiam imitaretur, Scythicum
 dicendi genus diceretur i-
 mitatus. Eum Socrates A-
 thenas cōcessisse x l. & vii.
 Olympiade, sub EVcrate
 principe, tradit. Porro
 Hermippus Solonis iuisse
 domū, & cuidam ex familia
 iussisse nūtiaret ei Anachar-
 sim adesse pro foribus, ut il-
 lius conspectu & hospitio, si
 fieri posset, frueretur: puerū
 intrus hæc nuntiasse Soloni,
 eiusque iussu hæc illi renū-
 tiasse, In propriis regionibus
 hospites fieri. Ad hæc
 introgressum dixisse Ana-
 charsim, Modò se esse in pa-
 tria, atque ad se pertinere
 hospites facere. Eam viri
 dexteritatē admiratū Solo-
 nē, cōtinuò illā admisisse,

καὶ μέγιστον φίλον ἐποίησατο.
 μετὰ χρόνον δὲ ᾤξα ἡρόμε-
 νος εἰς τὴν Σκυθίαν, κυνομί-
 ζων τὰ νόμιμα ᾤξα λυγρὸν δὲ
 πατείδος, πολλὰ ὦν ἐν τῇ ἡ-
 λωίζεν, πρὸς τοὺς ἐν κων-
 γασίῳ πατρὸς ταδελφῶν. τελευ-
 τᾶ, εἰπὼν, Δια' ἡμῶν τὸν λόγον
 ὅτι Ἑλλάδος σπώδιται,
 ὅτι τὸν φθόνον ἐν τῇ οἰκείᾳ
 ἀπολείπει. ἐνιοὶ δὲ τελευτᾶς Ἑλ-
 ληνικὰς ὅλας τελομένης ὅλας χη-
 ρεύει. καὶ ἐστὶν ἡμῶν εἰς αὐτόν.
 Ἐς Σκυθίαν Ἀναχάρσις ὅτι
 ἦλυθε πολλὰ πλανηθεὶς,
 Πάντας ἐπιθεβουῶν ἡδε-
 σαι Ἑλλανοίκοις.

Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἀκραντὸν ἐνὶ
 σωματέσσιν ἔχοντα
 Πτυώδης ἐς ἀθανάτους ἡρ-
 πασεν ὥς αὖ δόναι.

ὁ πρὸς τὴν ἀμπελον εἶπε τρεῖς
 φρεῖν βότρυς· τὸν παρὸν, ἡ-
 φονῆς· τὸν δούτερον, μέθης· τὸ
 σείτον, ἀνδρίας. θαυμάζειν
 δὲ ἔφη πῶς ᾤξα τοῖς Ἑλλη-
 σιν ἀγροῖζονται μὲν οἱ τεχνί-
 ται, κείνους δὲ οἱ μὴ τεχνί-
 ται. Ἐρωτηθεὶς πῶς ἔκ αὐτοῦ γέ-
 νοιτο τις φιλοποτίας, Εἰ ποῦ
 ὁ φθόμος (εἶπεν) ἔχοιτας τῶν
 μεθύοντων ἀχμωσιῶν. Θαυ-
 μάζειν τε ἔλεγε πῶς οἱ Ἑλλη-

& arctissimis amicitiae vin-
 culis sibi deuinxisse. Post a-
 liquantulum temporis re-
 gressum in Scythiam, quum
 patrias leges immutare vel-
 let, Græcāsque toto conatu
 niteretur inducere, in ve-
 natu à fratre sagitta percus-
 sum interiisse, dicentem,
 sermonis & disciplinæ gra-
 tia se ex Græcia seruatum, per
 inuidiam in domo & patria
 periisse. Quidam Græco ri-
 tu sacrificantem occisum
 tradūt. Est autem nostrum
 in illum epigramma,

*In Scythiam patrias rediens
 Anacharsis adoras,
 Orabat Græco viuere more
 suos:
 Vix ea quum summo infelix
 versaret in ore
 Verba, senem superis dira
 sagitta dedit.*

Huius illud dictum memo-
 ratur: Vitem vvas tres fer-
 re, primā voluptatis, secun-
 dam ebrietatis, tertiā mœ-
 roris. Mirari se dixit, quo-
 modo apud Græcos artifi-
 ces certaret, iudicarentque
 qui artifices non essent. Ro-
 gatus quo pacto quis abste-
 mi⁹ fieret, Si turpes, inquit,
 ebriosorum motus sibi ante
 oculos ponat. Mirari itē se
 dicebat, quinā fieret ut Græ-

νενομιστοῦτες καὶ τῶν ὑ-
 βελόντων, τοὺς ἀθλητὰς τι-
 μῶσι δὴ τῇ τυπῇ ἀλλήλους.
 μακρὰν τέπαρας δακτύλοις
 ἢ πλάγας ἔνεως, ποσὺτον ἔ-
 φη τοὺς θανάτους τοὺς πλέοντας
 ἀπέχων. τὸ λοιπὸν μακρὰς φαρ-
 μακὸν ἔλεγε, δὲ τὸ ἀλειφομέ-
 νους τοὺς ἀθλητὰς ὅτι μαίνεσθαι
 ἀλλήλοις. πῶς (ἔλεγε) ἀπα-
 γρηγύοντες τὸ ψυδέναι, ἐν
 ταῖς καπηλείαις φανδῶς ψεύ-
 δονται; καὶ θαυμάζειν φησὶ
 πῶς Ἕλληες ἀρχόμενοι μὲν ἐν
 μικροῖς πίνυσι, πληθέντες δὲ ἐν
 μεγάλοις. ὅτι γὰρ εἴ τι ἂν αὐ-
 τῶ ταῖς εἰκόσι, Γλώσσης, γασ-
 τρῆς, αἰδοίων κρατεῖν. Σωτη-
 θεὺς εἰ εἰσὶν ἐν Σκυθῶν αὐ-
 τοῖ, εἶπε, Ἀλλ' ἔδὲ ἀμπελοὶ.
 Σωτηθεὺς τίνα τῶν πλοίων εἰ-
 σὶν ἀσφαλές εἶναι, ἔφη, τὰ νε-
 νεωλκημένα. καὶ τὸ φη θαυ-
 μασιώτατον εἰρακέναι ὡς
 πῶς Ἕλληες, ὅτι τὸ καπνὸν
 ἐν τοῖς ὄρεσι κατὰ γένεσιν, καὶ
 ὃ ζῦλα εἰς πῶν πόλιν κομίζου-
 σιν. Σωτηθεὺς ὥστερι πλείους
 εἰσὶν, οἱ ζῶντες, ἢ οἱ νε-
 κροί, ἔφη, τοὺς οὖν πλέον-
 τας πῶν τίθης; ὁ νεκρὸς μέν
 ὑπὸ Ἀπικῶν ὅτι Σκυθῆς ὄν,

ci aduersus eos qui iniuriis
 laceſſunt legem ferentes, a-
 thletas, quum se inuicem
 ferunt, honorent. Quum
 didiciſſet quatuor digitos
 nauiſ eſſe craſſitudinem,
 Tantum, inquit, a morte
 abſunt qui nauigant. O-
 leum veſaniae pharmacum
 dixit, quòd eo vncti athle-
 tae contra ſe mutuò magis
 inſanirent. Qui ſit, inquit,
 vt qui mentiri vetant, in
 cauponum tabernis aperte
 mentiantur? Mirari ſe di-
 xit, cur Græci initio con-
 uiuij paruiſ poculiſ vterē-
 tur, vbi verò ſaturati eſſent,
 maioribus. Inſcribitur au-
 tem ipſius imaginibus, Lin-
 gua, ventre, pudendis con-
 tinendum eſt. Rogatus an
 in Scythia ſint tibiae, Ne
 vites quidem, inquit. Per-
 contanti quænam eſſet ſe-
 curiſſima nauiſ, Ea, inquit,
 quæ in portum venerit. I-
 ſtud quoque ſe apud Græ-
 cos mirabile vidiffe refere-
 bat, quòd fumum in mon-
 tibus relinquerent, ligna
 in vrbem conueherent. In-
 terroganti, vtrum plures
 ſint viui quàm mortui, Na-
 uigātes, inquit, vtra in parte
 conſtituiſ? Exprobrātī ipſi
 Attico, quòd Scythia eſſet,

Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὄνειδος ἢ πα-
τεῖς, σὺ δ' ἴσ' πατεῖς. Σω-
πιδεῖς τί βέλ' ἐν ἀνθρώποις ἀ-
γαθόν τε καὶ φθῶλον, ἔφη,
Γλῶσσα. κρείττον ἐλέγχε' ἐνα-
φίλον ἔχειν πολλοῦ ἀξίον, ἢ
πολλοὺς ἀνδένους ἀξίους. τί μὲν
εἰς τὸ ὠφελισμένον ἔφη τόπον
εἰς τὸ ἀλλήλους ἀπατᾶν καὶ
πλεονεκτεῖν ὑπὸ μακρῆς πα-
ρὰ πότον ὕδατος, ἔφη, Μισοά-
κιον, εἰ μὲν γάρ τ' οἶνον οὐ
φθῆς, γέρον γῆν' ἰδὺς ὕδωρ
οἶσθς. Ὀρε δ', εἰς τὸν βίον ἀΓ-
κυραῖ τε καὶ κεραμικὸν ἔργον, ὥς
Ζηνες. καὶ ὅτε σείλον ὥδε.

Ἀναχάρσις Κροίσω.

Εἰς βασιλῆς Λυδῶν, ἀ-
φιγμαι εἰς τὴν Ἑλλῶν, δι-
δαχθῆσθαι καὶ ἡδὲ τὰ πότῳ
καὶ ὅτι περὶ ματᾶ. χρυσὸν δ' ἐ-
δὲν δέμας, ἀλλ' ἀποχρημῆ ἐ-
πανήκην εἰς Σκύθας ἀνδρα
ἀμείνονα. ἤκα γυνὴ εἰς Σαρ-
δῆς, πρὸ μεγάλης ποικίλης
ἐν γυνή τοι γυνέσθαι.

ΜΥΣΩΝ.

ΜΥΣΩΝ Στρυμόν, ὥς
φησι Σωπικράτης, Ἐρ-
μιπποῦ πατρὸς Τιβεμῶνος· τὸ γέ-
νος Χίωδες, ἀπὸ κώμης τινός

At mihi (ait) dedecori est
patria, sed patriæ tu. Ro-
gatus quidnam esset homi-
nibus bonum ac malum,
Lingua, inquit. Melius
(aiebat) est, amicum vnum
egregium, quàm gregarios
multos, possidere. Forum,
ad fallendum inuicem, at-
que ad dandas auaritiæ
manus destinatum locum
dicebat. Ab adolescente in
conuiuio passus contume-
liam, Adolescens (inquit)
si modo, quum iuuenis es,
vini non fers, quando
senueris aquam feres. In-
uenit (vt quidam volunt)
ad vitæ vsum ancoram &
figuli rotam. Scripsit & hæc
epistolam.

Anacharsis Croëso.

Ego. Lydorum rex, in
Græciam adueni, Græco-
rum mores & studia, & in-
stituta percepturus. Auro
autem nihil egeo: satisque
mihi est ad Scythas re-
deam melior atque doctior.
Veniam tamen ad te Sar-
dis, plurimi faciens tibi fa-
miliarem & amicum fie-
ri.

ΜΥΣΩΝ.

ΜΥΣΩΝ Στρυμόνις υἱός
(vt ait Socrates)
Cheneus genere, Hermi-
ppo autore, traditur, a vico

Οἱ παῖδες ἢ Λακωνικῆς· πῶς
 οἷς ἐπὶ τὰ καλὰ ἐθιμύται. Φα-
 σὶ δ' αὖτις καὶ τυράννους πατρὸς
 ἦ). λέγεται δὲ πρὸς τὴν Θ-
 Αναχρῆσθαι πωλοῦσθαι καὶ
 εἴ τις αὐτὸ σφώτερος εἴη, πῶς
 Πυθαγόρειον ἀπὸ πρὸς εἰρηται
 ἐπὶ Θύγῃ βίω ὑπὸ Χείλω-
 τος,
 Οἱ παῖδες τινὰ φημὶ Μύσων
 ἐν Χίω ἔχοντα
 Σωκράτην πρὸς πείθειν ἀφ' ἑ-
 ἑαυτοῦ καλῶνται.
 πολλὰ παραμυθία δὲ ἔχοντα
 εἰς πῶς κώμῳ, καὶ θυρεῖν αὐ-
 τὸν δέξαι ἐχέτω δρότρον
 πρὸς ἀμύθητον καὶ εἰπεῖν,
 Ἀλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν
 δρότρου· Καὶ μάλα (εἶπεν)
 ὥστε ὀπισκρυάξαι. ἄλλοι δ'
 πρὸς χρησμὸν οὕτως ἔχον φη-
 σιν, Ἡ τεῖον τινὰ φημὶ καὶ
 ζητοῦσι τί ἔστιν ὁ Ἡ τεῖος.
 Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶ)
 Λακωνικῆς, ὅθεν εἶ) τὸ Μιθ-
 ρα. Σωσιπράτης δ' ὅν δ' ἀπο-
 χεῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡ τεῖον εἶ),
 ἀπὸ δὲ μητρὸς, Χίω εἶ). Εὐ-
 δύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου
 τοῦ Ποντικῷ, Κρήτη φη-
 σιν εἶ). (Ἡ τεῖον γὰρ, πό-
 λιν εἶ) Κρήτης) Ἀναξί-
 ρατος δ' Ἀρκάδα. μέμνηται δ' αὐτὸς καὶ Ἰππώνωξ, εἰπὼν,

Οἷος ἢ Λακωνικοῦ sic
 dictus, numeraturque in-
 ter septem sapientes. Aiunt
 eius patrem tyrannum fuisse.
 Ferunt a quodam, Py-
 thiam quum ab Anachar-
 sibe quaereretur, quidnam
 se esset sapientior, respon-
 disse (ut de Chilone præ-
 diximus in Thaletis vita)
 Οἷον quendam Myso-
 nem Cheneum, se sapientio-
 rem esse. Hoc illum ora-
 culo sollicitatum, ad vi-
 cum peruenisse, eumque
 reperisse æstate stiuam ara-
 tro aptantem, ac dixisse,
 Atqui, ὦ Myson, non ara-
 tro vacandi nunc tempus
 est: illumque respondisse.
 Imò satis tempestivum ad
 illud parandum. Alij ora-
 culum illud non Οἷον,
 sed Eteon dixisse autumāt,
 inquiruntque quid sit E-
 teus. Parmenides quidem
 pagum esse Laconia, unde
 fuerit Myson: Socrates
 verò in Successionibus, pa-
 tre Eteum, matre Che-
 neum fuisse tradit: EV-
 thyphron Heraclides Pon-
 tici filius Cretem allerit
 (esse enim in Creta oppi-
 dum Eteum) Anaxilaus Ai-
 cadem tradit. Meminit i-
 psius & Hipponax, dicens,

Καὶ Μύσων, ὃν Ἀπόλλων ἀ-
νεῖπον ἀνδρῶν σωφρονέστατον
πάντων. Ἀεῖσόζων Θ δὲ φη-
σιν ὃν πῖς ἀπαράδελφον, ἔσθ' ῥ' ὦ
Τίμων Θ αὐτὸν καὶ Ἀπηναι-
του γαγονέειν· μισανθρωπεῖν
ἐθρ. ο φθιῶν γὰρ ὡς ἐν Λακε-
δαίμονι μόνον ἐπὶ δ' ἡμῶν γε-
λῶντα· ἄφρων δὲ τιν Θ ὅππ-
σαντ Θ, καὶ πυθομέν' ἔδρα· τί
μηδενὸς παρόντος γελᾷ, φαναι,
Δι' αὐτὸ τὸ πο. φησὶ δὲ Ἀεῖσό-
ζων Θ ὅτι ἔθ' καὶ ἄδοξον
ἦν, ὅτι μὴ δὲ πόλεως, ἀλλὰ
κώμης, καὶ ταῦτα ἀφανές. ὅθεν
ἔδρα πλεῖστον ἀδοξίαν αὐτῷ, καὶ τὰ
αὐτῷ τινὰς Πεισιστράτῳ πεί-
θειναι τῷ τυραννῶ· χαλεπὸς
Γλαύτων Θ τὸ φιλοσόφου μέ-
μνηται γὰρ αὐτῷ καὶ ἔπος ἐν τῷ
Πρωτὰ γόρα, ἀντὶ Περικλέους
θεῖς αὐτὸν· ἔφασκε δὲ, Μὴ ἐκ
τῆς λόγων τὸ πραγματά, ἀλλ'
ἐκ τῆς πραγμάτων πρὸς λόγους
ζητεῖν. ἔσθ' ἔνεκα τῆς λόγων
τὰ πραγματά συντελεῖσθαι,
ἀλλ' ἔνεκα τῆς πραγμάτων
πρὸς λόγους. κατέστρεψε δὲ βίους
ἐπὶ πλεία καὶ ὄννησεν ἡκοντα.

Et Myso, quem virorum o-
mnium sapientissimum A-
pollo prædicavit. Aristoxenus in Varia historia,
hunc ab Apemanti & Ti-
monis moribus non mul-
tum abfuisse testis est, qui
pe qui hominum osor fue-
rit, quique deprehensus
Lacedæmone solus in soli-
tudine riserit. Quum ab eo
rogaretur, qui cum de im-
prouiso deprehenderat, cur
nemine præsentem rideret.
At ob hoc ipsum rideo, di-
xisse. Ex hoc habitum igno-
bilem, quod non ex vrbe,
sed ex vico, eoque obscu-
ro, natus esset, obque eam
ignobilitatem, quæ ipsius
sunt, a plerisque Pisistrato
tyranno attribui, idem Ari-
stoxenus auctor est, præter
Platonem philosophum.
Nā meminit illius in Pro-
tagora, illum pro Perian-
dro constituens. Dicebat
autem, Non ex verbis res,
sed ex rebus verba esse in-
quirenda: neque propter
verba res perfici, sed rerum
gratia verba consummari.
Defunctus est autem ætatis
anno xcvi.

ΕΡΙΜΕΝΙΔΗΣ.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, κατὰ φησὶ
 Θύπουπος καὶ ἄλλοι συ-
 γχοί, πατρὸς μὲν Φαισίου· οἱ
 δὲ Δωπιδίου· οἱ δὲ Ἀγισταρκίου·
 Κρήσις τὸ γένος, ἀπὸ Κνωσσοῦ,
 καθεύδον τῆς κομῆς τὸ εἶδος πα-
 ρησιάζων. ὅπως ποτὲ πεμ-
 φθεὶς ὡρᾷ τῆς πατρὸς εἰς ἀ-
 γρὸν ὁππότερ᾽ ἔβλεπον, ὅτ' οὐδὲν κτ'
 μεσημβρίαν ὁκλίνας, ὑπ'
 αὐτῆς ὡπτι κατεκοιμύθη· πρὶν
 καὶ πενήκοντος ἔτη. δὴ γινώσκας ὅ-
 τι πατρὸς αὐτοῦ, ἐζητεῖ τὸ πρεσβυ-
 τόν, νομίζων ἐπὶ ὀλίγον κεκοι-
 μῆσθαι, ὡς ὅτε ἔχθ' ὤκεισε, πα-
 ρεχόμενος εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ με-
 τασκευασμένηα καταλαβὼν καὶ
 παρ' ἑτέρῳ πλὴν κτῆσιν, πάλιν
 ἦκα εἰς αὐτὸν δὴ παρορυσμένηα.
 καὶ καὶ ὅτε εἰς πλὴν ἐαυτοῦ εἰσιὼν
 οἰκίαν, ὡς ἐτύχε τοῖς παυ-
 λαομένοις τις εἴη· ἕως δὲ νεώ-
 τερον ἀδελφὸν θύρων τότε ἦδη
 γινώσκοντα ὄντα, πᾶσαν ἔμαθε
 παρ' ὁκείνου πλὴν ἀλήθειαν.
 γινώσκεις ὅτε ὡρᾷ τοῖς Ἑλλη-
 σι, διοριλέσας τοὺς ὑπὸ γῆφθι,
 ὅθεν Ἀθηναίοις τότε λοιμὸς
 καταπεχόμενοις ἐχρησεν ἡ Πυ-
 θία καθεύδον πλὴν πάλιν· οἱ

ΕΡΙΜΕΝΙΔΕΣ.

Epimenides (ut ait Theo-
 pompus aliisque com-
 plures) patrem habuit Phae-
 stium, alij Dosiadem, alij
 Agestarcum tradunt: Cretē-
 sis genere, Cnoso oriundus:
 ubi ex vici natura effigiem
 mutasse perhibetur. Missus
 enim aliquando à patre ut
 ouem rure deferret, meri-
 diano tempore diuertit ex
 itinere, atque in spelunca,
 LVII annos perpetuos
 obdormiuit. Dehinc somno
 excitatus, quærebat ouem:
 putabat enim se parum ob-
 dormisse. Quam quum non
 inuenisset, in agrum reuer-
 titur. Quum vero rerum om-
 nium faciem immutatā
 cerneret, agrumque in al-
 terius ius concessisse, stu-
 pore attonitus, & dubius
 rediit in oppidum. Ibi quū
 domum suam vellet ingre-
 di, quisnam esset interroga-
 tus, vixque agnitus à iunio-
 re fratre iam vetulo, omnē
 ex illo didicit rei veritatem.
 Porro illius fama per Græ-
 ciam volante, Deo esse cha-
 rissimus existimat⁹ est. Vn-
 de & Athenienses quum a-
 liquādo peste laboratēt, re-
 spōso à Pythia accepto, ut
 bē expiari oportere, Niciā

ὃ πῆλυσεν ναῦν τε καὶ Νικίαν
 τὴν Νικηράτῃ εἰς Κρήτιν, κα-
 λουῶτες τὴν Ἐπιμενίδην. καὶ
 ὅς ἤθων Ὀλυμπιάδι τεσσα-
 ρακὸς ἢ ἑκτὴ ἐκαθῆρον αὐτῇ
 πρὸ πόλεως, καὶ ἔπαυσε τὸ λοι-
 μὸν τῆτον τὸ ἔσπον· λαβὼν περὶ
 ἑλκῶν μύλαιά τε καὶ λυκά, ἤγα-
 γε περὶ τὸ ἄρειον παῖρον· κα-
 κῆιδεν εἰσέναι οἱ βέλονται,
 περὶ τῆς πῆλυσας τοῖς ἀκολούθοις, ἐν-
 στα αὐτὰ καὶ κλινοὶ αὐτῇ ἑκα-
 στον, θυφὺν τὰ περὶ σκευὴν θεῶν
 καὶ ἔτι λῆξαι τὸ κακόν. ὁ δὲν ἔ-
 λε καὶ νῦν ὅτι θυρεῖν καὶ τοῖς δή-
 μοις τὴν Ἀθηνῶν βωμοὺς ἀ-
 νωνύμους, ὑπόμνημα τὸ τότε
 θροῦνός, ἔξελάσεως. οἱ δὲ τὴν
 αἰτίαν εἰπεῖν τῇ λοιμῶν τὸ Κν-
 δώνειον ἄγος, σημαίνοντα πρὸ
 ἀποδηγίαν· καὶ δὲ τὸ πρὸ ἀπο-
 θανεῖν δύο νεαίας, Κρατῖνον
 καὶ Κτησίβιον, καὶ λυθῆναι πρὸ
 συμφορᾶν. Ἀθηνῶν οἱ δὲ τάλαν-
 τὸν ἐψηφίσαντο δοῦναι αὐτῇ,
 καὶ ναυῶ πρὸ εἰς Κρήτιν ἀ-
 παύσσειν αὐτὸν. ὁ δὲ τὸ μὴ ἀργύ-
 ριον οὐ προσήκατο· φιλίαν
 δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποίησεν
 Κνωσίων καὶ Ἀθηνῶν.
 καὶ ἔπειτα ἤθων ἐπὶ οἴκῳ,
 μετ' οὐ πολὺ μετήλλαξεν,

Nicerati filium naui misse-
 re, Epimenidémque ex Cre-
 ta aduocarunt. Profectus
 autem Olympiade XLVII,
 lustrauit urbem, pestém-
 que compescuit, hoc mo-
 do: Sumpsit oues nigro &
 candido vellere, duxitque
 in Arium pagum, atque in-
 de quò vellent abire per-
 misit, his qui illas sequebā-
 tur mandans, vbicunque il-
 læ accubuíssēt singulas ma-
 ctarent peculiari cuidiam
 deo: atque in hunc modum
 quieuit lues. Ex eo iam ho-
 diéque per Atheniensium
 pagos, aras sine nomine in-
 ueniri certum est, in eius
 quæ tunc facta est expia-
 tionis memoriam. Alij cau-
 sam dixisse pestis Cyloniū
 scelus, liberationémque si-
 gnificasse, atque ideo mor-
 tuos duos adolescētes Cra-
 tinum & Ctesibium, atque
 ita cladem quieuisse. Athe-
 nienſes ea pernicie liberi,
 homini talentū decernunt,
 & nauim quæ illum in Cre-
 tam reueheret. Verum ille
 pecunia repudiata, amicitia
 & societatem Atheniensium
 & Gnosiorum impetrauit,
 reuersusque domum paruo
 post tempore migrauit è vi-
 ta, ætatis suæ anno cētesimo
 quinquagesimo septimo,

(ὡς φησὶ Φάσγρον ἐν τῷ περὶ
μακεδόνων) βίους ἔτη ἑπτά καὶ
πενήκοντα καὶ ἑκατὸν· αἷς δὲ
Κρήτες λέγουσι, ἐνὸς δέοντος
πενήκοντα· αἷς δὲ Ξενοφάνης ὁ
Κολοφώνιος· ἑκακοῦναι φη-
σὶ, τὴν παρὰ τοῦ πῶς πενή-
κοντα καὶ ἑκατὸν. ἐποίησε δὲ
Κρήτων καὶ Κορυζαντῶν γέ-
νεσιν καὶ θεογονίαν, ἔπη πεν-
τακισχίλια· Ἀργεῖς ναυπη-
γίαν τε, καὶ Ἰάσον· εἰς Κόλ-
χιν ἀποπλοῦν, ἔπη ἑξακισ-
χίλια πεντακῆσιν. συνέγρα-
ψε δὲ καὶ καταλογάδιον πε-
ρὶ θεῶν, καὶ τὸ ἐν Κρήτῃ πο-
λυτείας· καὶ περὶ Μίνω καὶ Ρα-
δαμανθίου, εἰς ἔπη τετρα-
κισχίλια. ἰδρύσασθαι καὶ παρὰ
Ἀθηναίοις τὸ ἱερὸν τῶν ἑσπε-
ρίων θεῶν, ὡς φησὶ Δόξων ὁ
Ἀργεῖος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν.
λέγεται δὲ καὶ περὶ τῆς οἰκίας
καὶ ἀγροῦ καθῆραι, καὶ ἱερὰ
ἰδρύσασθαι. εἰσὶ δὲ οἱ μὴ κοι-
μηθεῖσθαι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλ-
λὰ χροῖον τιὰ ἑκπατήσας,
ἀχελούριον περὶ ῥίζοις ποταμῶν.
Φέρεται δὲ αὐτὸ καὶ ὅτι Σόλων
πρὸς Σόλωνα τὸν νομοθέ-
την, περὶ ἑχούσα πολιτείαν
ὡς διέταξε Κρησὶ Μίνας.
ἀλλὰ Δημήτριος ἡ Μάγνης

ut ait Phasgo in libro De
longævis: sicut autem Cre-
tenses tradunt, ducentesimo
nonagesimo nono: Xenophanes
verò Colophonius
audisse se dixit, centesimo
quinquagesimo quarto. Scri-
psit autem Curetum & Co-
rybantum generationem, &
theogoniā ad quinque mil-
lia versuum. Argus quoque
navis apparatus & structu-
ram, & Iasonis in Colchon
navigationem, ad sex millia
& quingentos versus. Scri-
psit & prosa oratione de sa-
crificiis & repub. Creten-
siū, ac præterea de Minoe
& Rhadamantho, ad qua-
tuor millia versuum. Con-
struxit & apud Athenienses
phanum verendorum deo-
rum, ut ait Lobon Argivus
in libro De poetis. Fertur e-
tiam primus domus atque
agros expiasse, delubraque
crexisse. Sunt qui illum non
obdormisse, sed ad tempus
expatium assueverent, in-
tentum videlicet radicibus
secandis. Extat ipsius ad So-
lonem conditorem legum
epistola de ea republ. quam
Minos Cretensibus tra-
didit. Sed Demetrius Ma-
gnus in lib. De poetis

ὅτι τοῖς περὶ ὁμογύμνον ποιη-

ἥ ὅτε καὶ συλγραφέων, δι' ἧς ἔ-
χιν πειράται ἢ ὁπισθολιῶ ὡς
νεαράν. καὶ μὴ τῇ Κρητικῇ φω-
νῇ γαχαμυδύλω, Ἀττικῇ δὲ καὶ
ταύτην ἐὰν ἐρῷ ἢ καὶ ἄλλω
θερὸν ὁπισθολιῶ ἔχουσαι οὕ-
τως.

Ἐπιμενίδης Σόλωνι.

Θάρρ' εἰ, ὦ ἐταῖρε. αἱ γὰρ ἔτι
ζητεῦόντες Ἀθηναίοις καὶ μὴ
ἀνομημένοις ἐπεθήκατο Πι-
σίστρατος, εἶχε καὶ τὰν ἀρχὴν ἀ-
εὶ, ἀνδραποδίζάμεν θ' αὖτις
πολιήτας· νῦν δ' ἐκ κακῶς ἀν-
δρας δουλώται· τοὶ μεμνημέ-
νοι τὰς Σόλων θ' μαύσι θ',
δύχοντι παῖδα αἰχρῖας, καὶ
ἀνέξονται τυραννέμενοι. ἀλλ'
αἱ καὶ Πισίστρατος κατὰ χεῖρ'
τὰν πόλιν, καὶ μὴ εἰς παῖδας
τίμω ἔλπιμαί τὸ κράτος κε-
ῖσθαι. δυσμάχανον γὰρ ἀνθρώπως
ὑβριστεῖν ἄσταντας ἐν τεθμοῖς ἀ-
εῖς οἰς, δ' ἔλως ἡμεν. τὸ δ' ἢ μὴ
δύσασθαι, ἀλλ' ἔρπε εἰς Κρητίω
ποθ' ἄμμε. που τὸ γὰρ ἔκ ἐσείτα
τοὶ θενοὶς ὁ μὲν ἀρχος. αἱ δ' ἐπὶ
πλατεῖν ἐγκύρτων τί τιθῆναι
τοὶ φίλοι, δὲ μαίνω μὴ τι θενοῖν
παύσης. καὶ ἔπος μὲν ὤδε.

Φησὶ δὲ Δημήτριος τινὰς

ac scriptoribus æquiuocis;
epistolam ut recentem, ne-
que Cretensī, sed Attica
loquutione, ipsaque non
satis antiqua scriptam, ar-
guere nititur. Sit illa sanè
recens, ut vult ipse, ego &
aliam ipsius epistolam re-
peri in hunc modum.

Epimenides Soloni.

Confide, ὁ amice. Si e-
nim vel seruire assuetis, vel
non bene institutis Athe-
nienſibus Pisistratus immi-
neret, imperium profectò
diuturnum habuisset. cæte-
rùm viros haud sanè malos
aut ignavos seruire com-
pulit, sed qui monitorum
Solonis memores præ pu-
dore ingemiscāt, seruire que
tyrānidi diutius haudqua-
quam ferent. Verùm et si
Pisistratus civitatem occu-
parit, non tamen ad illius
liberos imperium spero de-
ducendum. Est enim per-
difficile hominibus liberis,
præclarisque institutis legi-
bus, sub seruitute durare.
Tu autem noli quæso va-
gus agi, sed in Cretam ve-
nire ad nos matura, ubi ty-
rānus nullus cuiquam mo-
lestus est. Si verò illius ami-
ci fortè, ut sit, in itinere in-
ciderint, metuo ne quid si-
nistri tibi eueniat. Hæc ille.

Quidā, Demetrio autore,
tradunt

ἰς οὐρανὸν ὡς λάβοι τῶν νυμ-
 φῶν ἐδισμάτι, καὶ φυλάττοιεν
 χηλὴ βροτοῦ. πρὸς φρόνους τε
 καὶ ὀλίγους, μηδὲ μὲν κενεῖσθαι
 ἀποκείσθαι, μηδὲ ὀφθῆναι πο-
 τὲ ἐδίων, μάλιστα αὐτὰ καὶ
 Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ. λέ-
 γουσιν δὲ τινες ὅτι Κρήτες αὐ-
 τὰ θύουσιν ὡς θεῶν. φασὶ γὰρ καὶ
 γνωστικῶτατον γεγονέναι. ἰδόντα
 γοῦν τὴν Μοιρῶν χάριν παρ'
 Ἀθῆναισι, ἀγνοεῖν (φανῆναι)
 αὐτοῖς ὅτι κακῶν αἴτιον ἔσται
 τὸ πρὸς τὴν χειρὸν αὐτοῖς. ἐπεὶ
 καὶ τοῖς οὐδοῦσιν αὐτὸ δὲ φε-
 ρῆται. τῶντα ἔλεγε πομπῶν
 πρὸς τὴν χρονοῖς. λέγεται ὅτι
 αἷς καὶ πρὸς αὐτὸν Αἰακὸν
 λέγει, καὶ Λακεδαιμονίοις
 πρὸς αὐτὸν τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων
 ἄλωσιν. πρὸς τὴν θύειν τε
 πολλὰ κίς σὺν βελωκέναι.
 Θεόπρωτος δ' ἐν τοῖς Δαυ-
 μασίοις, καὶ τὰ σκυλάζοντος
 αὐτὰ τὸ τῶν νυμφῶν ἱερὸν, ῥα-
 γνῶναι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ, Ἐ-
 πιμένιδι, μὴ νυμφῶν, ἀλ-
 λά Διός. Κρησὶ τε πρὸς
 πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων ἡ-
 πρὸς ὑπὸ Ἀρκάδων, καὶ δὲ πρὸς
 πρὸς εἰρηται. καὶ δὲ καὶ ἐ-
 λήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶν.

tradunt accipere solitum à
 nymphis cibum, eumque
 intra bouis ungulam con-
 ditum seruare, paulatimque
 inde sumere, nullaque ex-
 inde egestione indigere, ne-
 que visum vnquam edere.
 Meminit huius & Timæus
 in secunda. Sunt item qui
 dicant, Cretenses illi sacri-
 ficia offerre, vt deo. Aiunt &
 diuinationis fuisse peritissi-
 mum. Siquidem quum a-
 pud Athenienses M. χίαν
 vidisset, ignorare eos dixisse
 quantarum cladum causa
 locus ille futurus esset, quod
 si scirent, dentibus illum
 discerpturos. Hæc autem
 prædixit multis antè tēpo-
 ribus. Fertur & primus se
 Æacū dixisse, Lacedæmo-
 niisque prædixisse captiui-
 tatem quam passuri erant
 ab Arcadibus, ac seipsum
 reuiuiscere sæpe simulasse.
 Theopompus autem in Mi-
 rabilibus refert, quū nym-
 pharum templum exædifi-
 caret, vocem ἐ καὶ λαπσῶν,
 Epimenides, non nymphis,
 sed Ioui dedicato: Creten-
 sibus item pronuntiasse belli
 exitum, quod inter Arcadas
 & Lacedæmonios ageba-
 tur, eum quem prædixi-
 mus. Quo in bello deser-
 ti ab Orchomeniis, in ius
 hostium concessere.

ἡμεῖς αὐτὸν ὅσα ὥρ' ἔτι κατε-
κοιμήθη· καὶ γὰρ τὸ τοιοῦτον Θεο-
πομπῳ. Μυρωνιανὸς δ' ἐν
ὁμοίοις φησὶν ὅτι Κρήτα αὐ-
τὸν ἐκάλουν Κρήτες· καὶ τὸ
σῶμα αὐτὸ φυλάττεισι Λακε-
δαιμόνιοι παρ' ἑαυτοῖς, κατὰ
τι λόγιον, ὡς φησι Σωσίσις
ὁ Λάκων. γράναι δ' καὶ Ἐπι-
μνίδαι ἄλλοι δύο, ὃ, περὶ γε-
νέας, καὶ περὶ τοῦ Δωριεὶ γε-
γεννημένους περὶ Ῥόδου.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Φερέκυδης, Βάδου, Σύ-
ριος, καὶ φησὶν Ἀλέξαν-
δρῳ ἐν διαδοχαῖς. Πιπτακοῦ
διακλήσει. πῶτον φησὶ Θεοπομ-
πῳ περὶ τὸν περὶ φύσεως καὶ
θεῶν Ἑλλήσι γενέσθαι. πολλὰ
δὲ καὶ θαυμάσια λέγεται περὶ
αὐτοῦ. καὶ γὰρ περὶ τὸ αἰγυπτι-
οῦ Ψάμμου περὶ παλαιῶν, καὶ
ναυῶν ἐκδρομῶν ἰδόντα, εἶ-
πεν ὡς μετ' ἐπὶ πολὺ κατὰ δύ-
σεται· καὶ ἐν ὁφθαλμοῖς αὐτοῦ
κατὰ δύναι. καὶ ἀνιμνήσκει
ἐκ φρέατος ὕδατος, πίνοντα,
περὶ πέν ὡς εἰς πείτην ἡμέ-
ραν ἔστιτο σέσμος· καὶ γένεσθαι.

Senuisse illum intra tot dies
quot obdormisset annos,
non desunt qui asseuerant.
hoc enim Theopompus ait.
Hunc à Cretensisbus Curetē
appellari solitum. Myronia-
nus in Similibus autore est.
Corpus eius apud se Lace-
dæmonij seruant, responso
quodam admoniti, ut refert
Sofibius Lacedæmonius.
Fuerunt alij duo Epimeni-
des, genealogiæ scriptores,
& tertius qui Doricè Rho-
di historiam scripsit.

PHERECYDES.

Phercydes, Badyos fili-
us, Syrius, ut in Succes-
sionibus Alexander tradit,
Pittaci auditor fuit. Eum
Theopompus asserit primū
omniū de natura & de diis
scripsisse. Plurima de illo &
stupenda memorantur. Deā-
bulantem enim secus littus
Psammium, quum intuitus
fuisset nauem plenis velis
currentem, post paulū mer-
gendam prædixisse, atque
ut dixerat, se inspectate cō-
tigisse. Haustam rursus a-
quam ex puteo quum bibe-
ret, post diem tertium ter-
ræ motum futurum prædi-
casse: atque ita factum esse.

μὴν ὅτι τε εἰς Ὀλυμπίαν εἰς
Μεσσηνίαν, τῷ ξένῳ Περικλῆϊ
συμβουλευσάμενοι μετὰ
τῷ οἴκῳ καὶ τῷ μὴ πειθεσθῆναι
Μεσσηνίαν ὅτι ἐδωκέναι. καὶ
Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν, μήτε
χρυσὸν ἡμῶν μήτε ἄργυρον,
ὥς φησι Θεόπομπος ὅτι τοῖς
Σαυμασίοις πρὸς ταῦτα ὅτι αὐ-
τῷ ἵνα περὶ τὸ Ἡρακλέα· ὅν
καὶ αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασι-
λευσιν κλυτὰ Φρηνὸν δὴ πεί-
θεσθαι. ἔνιοι δὲ Πυθαγόρα
πρὸς ταῦτα φησὶ δὲ Ἐρ-
μιππος, πολέμου συνεστῶτος
Ἐφεσίοις καὶ Μάγνησι, βελό-
μον τοῖς Ἐφεσίοις νικῆσαι,
πρὸς ταῦτα ἵνα παρὸντος ποδὲν
εἰπὼν δὲ εἰπόντος, Ἐξ Ἐφέ-
σου, ἔλκυσόν με πόινω (ἔφη)
τῷ σπύλῳ, καὶ δεῖς εἰς πλὴν τῆς
Μαγνήτων χώρας καὶ ἀπαλ-
χλόν σου τοῖς πολίταις, με-
τὰ τὸ νικῆσαι, αὐτοῖς μετὰ ταῖς.
ὅπως κηφέναι τε ταῦτα Φρε-
νὸν δὲ. ὁ μὲν ἀπὸ τῆς γλῶσσης οἱ δὲ,
μετὰ μίαν ὁπλίζοντες κρα-
τῆς τῷ Μάγνητων. καὶ πόν-
τε φρηνὸν δὲ μετὰ λαλῶν
ταῖς ἀπὸ τῆς αὐτοῖς, καὶ με-
γαλοφρενῶς τιμῶσιν. ἔνιοι

Quum denuo Messianam a-
scendisset in Olympiā, Peri-
clao hospiti consuluisse, cum
tota familia inde migrare
maturaret: neglexisse illū,
Messianamque paulo post
captam ab hostibus fuisse.
Lacedæmoniis solitum di-
cere, Neque aurum neque
argentum honorandum, ut
Theopompus in Mirabili-
bus scribit. Præcepisse hoc
sibi in somnis Herculem:
quæ & eadem nocte regi-
bus, Pherecydi ut obtempe-
rarent, iussisse. Sunt qui Py-
thagoræ ista adscribāt. Tra-
dit Hermippus, illum, quū
inter Ephesios atque Ma-
gnesios vigeret bellum, cu-
peretque Ephesios vincere,
quendam ex prætereuntibus
interrogasse unde esset, &
quum se ille Ephesium di-
xisset, adiecisse, Trahe me
per crura, & in agro Ma-
gnesio pone, civibūque tuis
annuntia, ut parta victoria
me in eo loco sepeliant: ad-
iecitque se esse Pherecydē.
Hæc ubi ille civibus renun-
tiavit, magna eos victoriæ
incessit spes. Postridie verò
cōmisso prælio, Magnesios
fundūt, victorēsq; Pherecy-
dē ex vita migrasse compe-
riūt, quæ etiā sepeliētes ma-
gnifice honorauerūt. Quidā

δὲ φασιν ἕξοντα εἰς Δελφοὺς
 ἀπὸ τῆς Κωρυκίης ὅθι αὐτὸν
 διοκῆσαι. Ἄλλοι δὲ οὖν
 πάλιν Πυθαγόρῃ καὶ τῷ γω-
 εῖμον αὐτῷ, φησὶ, νοσήσαντα
 αὐτὸν ὑπὸ Πυθαγόρῃ ταφῆναι
 ἐν Δήλῳ. οἱ δὲ, φθασάντα τὸ
 βίον τελευτήσαντα, ὅτε καὶ Πυθα-
 γόρῃ ἀναγνομένη, καὶ πω-
 θανομένη πῶς διακρίνοιο, δια-
 κρίνοντα τὸν θυρᾶς τὸ δάκτυλον
 εἰπεῖν, Χρωτὶ δήλα καὶ ποῦ-
 τεῦθεν ἀπὸ τοῖς φιλολόγοις
 ἡ λέξις ὅτι τῷ χρεῖνων ταύ-
 τεταί· οἱ δὲ ὅτι τῷ βρυτίων
 χρωμένη, διαμεινάνουσιν. ἔ-
 λεγέτε ἔτι οἱ θεοὶ πῶς τρά-
 πίζανθωρεν κολῆσιν. Ἄνδρων
 δὲ ὁ Εὐφρόσιος δὺο φησὶ γε-
 γενῆναι οὐρεῶν, Συείας· τὴν
 μῆ, αἰετὸν· τὴν δὲ, θεολόν, ἢ
 ὡς Βάδου, ὡς καὶ Πυθαγό-
 ραν χολάσαι. Ἐρατοδότης δὲ
 ἑναμόνον, καὶ ἑτερον Ἀθηναῖον,
 χυμολόν. σώζεται δὲ τῆς Συ-
 είας πόλις, τῆς βιβλίου ὁ σινέχρα-
 ψιν, ὅτι ἡ ἀρχὴ, Ζεὺς μὲν καὶ χρο-
 νος εἰς αἰεῖ, καὶ χθὼν ἰώ.
 Χθονίη δὲ ὄνομα ἐχέμεν
 τῇ, ὅτι εἰδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέ-
 ρας διδοῖ. σώζεται δὲ καὶ ἡλιο-
 τροπιὸν ἐν Συρᾷ τῇ νήσῳ.

profectum Delphos è morte
 Corycis seipsum deiecisse
 aiunt, denique sepultum esse.
 Alij à pediculis consumptum,
 obiisse diem tradunt. Ari-
 stoxenus verò, quum de Py-
 thagora eiusque familiari-
 bus scriberet, refert, illum,
 quum à Pythagora qui visi-
 tandi gratia aduenerat, ut
 sese haberet interrogatus
 esset, digitum immisisse per
 ianuam ac dixisse, Apertè
 inspicere: unde ea vox postea
 à philosophis in malà partem
 accipi solita. Qui autem ea
 in meliorem partem utun-
 tur, peccant. Dicebátque
 deos μέσσην θυρεῶν vocare.
 Porro Andron Ephesius
 duos tradit fuisse Pherecy-
 des, Syros: astrologum al-
 terum, alterum theologum,
 Badyos filium, cuius Pytha-
 goras studiosus fuerit. E-
 ratosthenes vnum tantum
 Syrium, alterum Athenien-
 sem genealogum fuisse, asse-
 rit. Seruatur adhuc Phere-
 cydis Syri, quem scripsit, li-
 bellus de rerum principio,
 cuius initium est, Iuppiter
 quidem atque Tempus idē,
 & Tellus erāt semper. Ter-
 renæ autem nomē fuit Tel-
 luri, postquam ipsi Iuppiter
 præmium dedit. Seruatur &
 heliotropiū in Syra insula.

Φησὶ δὲ Δῦρις ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ
ἱερῷ, ὅτι γὰρ ἀφ' αὐτοῦ τὸ
ὀπίσθια ποδὲ,

Τῆς σοφίας πάσης ἐν ἐμοὶ τέ-
λει· ὡς δὲ τι πλεῖον,

Πυθαγόρῃ τῷ μὲν λέγει τῷ θ',
ἐπισημαίνων ἀπάντων

Ἐστὶν αἱ ἑλλάδα γένε' ἡ ψεύ-
δομα ὡς αἰσχροδύον.

Ἰωδ' ὁκτίος φέρει αὐτὰ φησὶν,
ὡς ὁ μὲν λυορεῖ τε κακασμέ-

ν' ὅτι καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίγγει ψυχὴν τερ-

πὸν ἔχ' βιοτόν.

Ἐστὶν Πυθαγόρῃς ἐτύμως ὁ
σοφὸς πέρι πάντων

Ἀνθρώπων γνῶμας εἶδε καὶ
ἔξεμαθεν.

Ἐστὶ καὶ ἡλὼς ὅπως ἔχον τῷ μέ-
τρω τῷ φρεκρατεῖω,

Τὸν κλεινὸν φρεκώδ' ἰω,
ὃν τίχτει ποτὲ Σύρος·

Ἐς φθίγγειας λόγους ὅσιν
Ἀλλάξαι τὸ πορὶν εἶδος·

Θεῖναι τ' ἄδ' οὐ καλῶν
Μαγνήτων, ἵνα νικῶ

Δοῖα ποῖς ἑφέσοιο
Γενναίοις πολέταις.

Ἦν γὰρ χησμός, ὃν ἦδ' ἔχ'·
Μοιῶν, τὲ πο καλῶν.

Καὶ θήκει παρ' ὀκείνοις.
Ἀρ' οἶα τὸτ' ἀρ' ἀληθές

Ἦν, εἴ τις σοφὸς, ὄντως

Refert autem Duris in se-
cundo Sacrorum, inscriptū
eius tumulo hoc epigramma,

Desinit in me omnis sapien-
tia: prima quod autem
Pythagoræ nostro tribuatur
palma, fatebor
Id, sed ob hoc quia primus erat
in gente Pelasga.

Ion autem Chius de ipso
sic scribit,

Virtutum ornatus insignibus
atque pudore
Hic animo vivit suaviter
ex animis.

Atque, ut Pythagoræ sapien-
tia summa, virorum
Multorum mores vidit &
edidicit.

Est & nostrum sic se habens
carmine Pherecratio,

Insignis Pherecydes,
Syros quem parit olim,
Turpes in pedicillos
Permutasse priorem
Formam dicitur: atque
Magnetum in regionem
Se iussisse trahi, quod
Donaret generosis
Palnam illustrem Ephesinis.
Oraculum fuerat, quod
Solus poverat ipse,
Hoc mandans: moriturque
Latus sic apud illos.
Verum est hoc igitur, quod,
Si verè est sapiens quis,

Καὶ ζῶν' ὅτι οἷον ἔστι,
 Χ' ὥπεν μηδὲν ὑπάρχῃ.
 γέρονε δ' ἔχ' πλὴν ποταμὸς ὡς
 ἐν ἀπείρῳ ἑλκυσσάμενος· καὶ ὅτι
 σφίλιν ὡς δέ.

Φρεσὺς δὲ Θηλέης.

Εὖ θνήσκεις, ὅταν τοι τὸ
 χρεὼν ἦκοι. νῦν σὺ με καταλε-
 λαβήκε, δεδεγμένον τὰ ὄντα
 σοφά μιν· φθαρῶν ἔβρυον
 πᾶς, καὶ με εἶχεν ὑπὸ δαίμονι· ἐ-
 πίσκεψα δὲ ὧν τοῖσιν οἰκλήθη-
 σιν, ὅπλυν με καταδάψωσιν, ἐς
 σὲ πλὴν γραφίῳ ἐνέγκω. σὺ δὲ
 μὴ δοκιμάσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις
 σοφοῖς, ἥ τω μιν φῆνον· μὴ δὲ
 ἐδοκιμάσῃτε, μὴ φήνης. ἐμαί
 μ' ἔγωγε ὡς δακνέω. ἔστι δὲ ἐκ
 αἰτρεκίῃς πρηγμαμάτων, καὶ δὲ ὑ-
 πὸ χρέονι, ἥ τ' ἀληθὲς εἰδέ-
 ναι. ἅπαντα δὲ αἶψ' ὅπλιν ἔγωγε θεο-
 λογίαν, τὰ ἄλλα χρεὼν νοεῖν.
 ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ
 δὲ νοίσω πεζοῖς· ὅτι
 μὴ γὰρ, οὔτε γὰρ ἵνα ἰντροῶν,
 οὔτε ἵνα ἐπαίρεις εἰς μέν.
 πορσεύωσι δὲ τῇ θύρῃ, καὶ
 ἐς ἐμὸν οἶον οἶον τι εἶναι,

*Vivus utilis usque
 Extinctusque iuvabit.*

Aliorum etiam in eum fe-
 runtur epigrammata. Fuit au-
 tem circa sexagesimam non-
 nam Olympiadem Est eius
 quoque ad Thaletem hu-
 iusmodi epistola:

Pherecydes Thaleti.

Bene moriaris quum tibi
 fatalis dies supervenerit.
 Morbus me inuasit quū
 tuas accepi literas, pedicu-
 lis operiebar, & febris qua-
 tiebar totus. Mādaui itaque
 quibusdam ex familiaribus,
 ut quum me sepelierint, ad
 te perferant quæ scripsi. Tu
 autem, si quidem ea proba-
 veris cum sapientibus reli-
 quis, ita legenda demum
 trades: sin autem improba-
 veris, nolito edere. mihi cer-
 tē necdum satis placebant.
 Est ibi quidem non certa
 rerum fides. neque enim id
 recepi, neque quid sit verū
 me scire professus sum. For-
 tē quædam de theologia re-
 servavi: cætera intelligere
 oportet. Omnia quippe in-
 dico potius quam aperio.
 Morbo autem diebus sin-
 gulis inualecente, neque
 medicorum quempiam ne-
 que amicorum penitus a-
 mitto. Cæterum assistenti-
 bus pro foribus, & interro-
 gantibus quō in statu sim,

διεῖς δ' ἄκτυλον ὅκ' ἔ' κληή-
 σης, ἢ δὲ ἄλως ἔ' θυον τῷ κα-
 κῷ, καὶ παρῆπ' αὐτοῖσι, ἥκειν
 εἰς τὴν ὑστεραίαν ὅππ' ἴης φε-
 ρεῖν δέω ἱεφάς.

Καὶ ἔπει μὲ οἱ κληθέντες
 σοφοί, οἷς Ἰνέες καὶ Πεισίστρατον
 τὸ πύρρηνον παρὰ κατὰ μέγιστον
 λεκτέον δὲ παρὰ τῷ φιλοσό-
 φῳ, καὶ παρὰ τὸν γε ἀρκτέον
 ἀπὸ τῆς ἰωνικῆς φιλοσοφίας, ἥς
 κατηγάσατο Θαλῆς, οὗ διήκου-
 σον Ἀναξίμανδρον.

digito per ostij claustra di-
 missio, quam pestilenti ma-
 lo teneat ostēdi, admonui-
 que ut postridie conue-
 niant ad solennes Pherecy-
 dis inferias. Vale.

Atque hi sunt qui appel-
 lati sunt sapientes : quibus
 nonnulli Pisistratum etiam
 tyrannum adscribunt. Ve-
 niendum verò iam ad phi-
 losophos, ac primò inchoā-
 dū ab Ionica philosophia,
 cuius principem Thaletem
 fuisse memorauimus, Ana-
 ximandri præceptorem.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων ἢ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
ἀδοκμησάντων, Βιβλίον β' τῷ ι'.

DIOGENIS LAERTII
de philosophorum vita,
Liber II.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ.

Ναξίμαν-
δρου Πρα-
ξιάδου, Μι-
λήσιος. οὗτος
ἔφασκεν ἀρ-
χὴν ἢ στοιχεῖον πρὸ ἀπειρον, οὐ
διορίζων αἶρα, ἢ ὕδωρ, ἢ ἀλ-
λότι. καὶ τὰ μὲν μέρη μετα-
βάλλειν, πρὸ δὲ παντὶ ἀμετάβλη-
τον εἶναι. μέσῳ τε πῦρ καὶ κεῖ-
σθαι, κέντρῳ τὰς ἐπέχουσας,
ἔσθαι σφαίρειδ'· πῦρ τε σελή-
νῳ ψευδοφαῖν, καὶ ἀπὸ ἡλίου
φωτίζεσθαι. ἀλλὰ καὶ τὸν
ἥλιον ἐκ ὑάκθονα τῆς γῆς, ἢ
καθαρώτατον πῦρ. οὖρε δὲ καὶ
γνώμονα πρῶτος ἤρεσεν ὅτι
τὸ σκιοθῆρων ἐν Λακεδαίμονι,

ANAXIMANDER.

Naximan-
dro Milesio
Praxiades
pater fuit.
Huius est
illud, Prin-

cipium elementum immē-
sum hoc, & infinitum esse,
non tamen definiēs aera &
aquā, aut aliud quippiam.
Partes quidem eius immu-
tari, totū verò immutabile.
Durare medio loco terram
cētri instar constitutā, glo-
bosāque esse & rotūdā.
Lunam falso lucere lumine,
splendorēque à sole mu-
tuari. Solem terræ æquare
magnitudinē, & esse puris-
simum ignem. Primus autē
gnomonē inuenit, ipsūq;
Lacedæmone in loco captā-
dæ vmbrae idoneo statuit,

καὶ φησι ΦαλαεῖνΘ ἐν
 παιδατῇ ἰσοεῖα· Ἐπεί τε
 καὶ ἰσημερίαι σημαίνοντα καὶ ὠ-
 ρισκόπανα τε σκύβασε. καὶ γῆς
 καὶ θαλάσσης περιμέτρων περι-
 πος ἔχον· ἀλλὰ καὶ σφαί-
 ραν κατεσκεύασε. τῷ δὲ δρε-
 σκόντων αὐτῇ πεποιήται κα-
 φλαιώδη τι καὶ ἔκθεσιν, ἥ περ
 περιέτυχεν καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος
 ὁ Ἀναξίμω· ὅς καὶ φησιν
 αὐτὸν ἐν τοῖς χρονικοῖς, καὶ δευ-
 τέρῳ ἐτὶ τῷ πεντηκωστῇς ὁ Γόργιος
 Ὀλυμπιάδος, ἐτῷ δὲ ἐξη-
 κονταεσάρων· καὶ μετ' ὀλίγον
 τελευτῆσαι, ἀκμάσαντά τι
 μάλιστα καὶ Πολυκράτῃ τὸν
 Σάμῃ τυράννον. οὗτου φασὶν
 ἀδόντΘ καὶ ἀγαλάσαι τὰ
 παιδάρεα· τὸν δὲ μαθόντα,
 φάσαι, Βῆτιον οὐκ ἡμῖν ἀσέον
 ὄντα τὸ παιδάρεα· γέροντες δὲ καὶ
 ἄλλΘ ἈναξίμανδρΘ ἰσο-
 εῖκος, καὶ αὐτὸς ΜιλήσιΘ, τῇ
 Ἰάδῃ γεγραπός.

ANAXIMENES.

AΝΑΞΙΜΕΝΗΣ ΕΥΡΥΣΤΡΑΤΟΣ
 ΜΙΛΗΣΙΘ, ἠκούσεν Ἀνα-
 ξίμανδρον. ἔνιοι δὲ καὶ Παρμε-
 νίδου φασὶν ἀκούσαι αὐτόν. ὅ-
 πως δὲ γινώσκειν αἶρα εἶπε, καὶ τὸ
 ἀπειρον. κινεῖσθαι δὲ τὰ ἀστρα οὐχ ὑπὸ γῆν ἀλλὰ περὶ γῆν.

quod (ut ait Phavorinus in
 Omnimoda historia) con-
 versione solis , & æquino-
 ctia notaret. Ὁ σκοπὸς quo-
 que fabricatus est , ac pri-
 mus terre marisque circui-
 tus descripsit, & sphaerā in-
 super construxit. Quæ verò
 accommodata sibi videri sunt,
 summam (prout memo-
 riæ occurrebant) exposuit.
 Apollodorus Atheniensis
 illum in Chronicis ait se-
 cundo anno LVIII. Olym-
 piadis, annum egisse ætatis
 sexagesimumquartum , ac
 paulo post obiisse diem: flo-
 ruisse autem maxime sub
 Polycrate Samiorum tyrā-
 no. Aiunt eum canentem à
 pueris irrisum, eoque com-
 perto dixisse , Canendū er-
 go puerorum causa modu-
 latius. Fuit & alius Anaxi-
 mander historicus , & ipse
 Milesius, Ionicus scriptor.

ANAXIMENES.

ANaximenes EVRYSTRA-
 TI filius, Milesius, Ana-
 ximadri auditor fuit. Qui-
 dam & Parmenidē audisse
 asserūt. Hic initiū dixit æra
 & infinitū. Moueri sidera nō
 supra terrā, sed circa terrā.

κινεῖσθαι δὲ τὰ ἀστρα οὐχ ὑπὸ γῆν ἀλλὰ περὶ γῆν.

κίχρηται τε Γλώσση Ἰάδι, ἀ-
πλή καὶ ἀφείπῳ. καὶ γὰρ γινώσκεται
μὲν (καὶ θὰ φησιν Ἀπολλόδω-
ρος) τῇ ἑξήκωσθ' ἢ τετῇ Ὀλυμ-
πιάδι, ἐτελεύτησε δ' ὡς πλεον
Σαρδίων θῆωσιν. γινώσκει δὲ
καὶ ἄλλοι δύο, Λαμψακῶν οἱ,
ρήτωρ, καὶ ἰσορρεκτός, ὃς ἀδελ-
φὸς ὑὸς δὲ τῷ ῥήτορι τῷ τὰς
Ἀλξάνδρου περὶ ἑξῆς γινώσκει-
ται. ὅς τις δ' ὁ φιλόσοφος καὶ
ἐπίσειλον ὡς δὲ.

Ἀναξίμανδρος Πυθαγόρου.

Θαλῆς ἐκ καλῶς ὅτι γήρως
καὶ ὑπὸ μὲν οἷον αἵχεται ἀφρο-
νῆς, ὡς πρὶν εἰώθειν, ἅμα τῇ ἀμ-
φιπόλῳ περὶ ὧν ἐκ τῆς αὐλῆς
τὰ ἄστρα ἐθιγέτο. καὶ (ὅς γ' ἐς
μνήμην ἔθετο) θηδύδου, εἰς
τὸ κρημνῶδες ἐμβὰς καὶ ἀπὶ-
πίει. Μιλησίοισι δ' ἂν νῦν ὁ αἰθε-
ρλόγος ἐν πτωδὲ καίται τέλει.
ὑμέες δὲ οἱ λεγόμενοι, αὐ-
τοὶ τε μεμνόμεθα τῷ ἀν-
δρὶ, οἱ τε ἡμέων παῖδες τε
καὶ λεγόμενοι. ὅτι δὲ ξιό-
μεθα δὲ ἔτι τοῖς ἐκείνῃς λό-
γοις. ἀρχὴ γάρ ποτε παντὸς τῆς
λόγου Θαλῆς ἀνακείδω. Καὶ
παῖδες,

Vsus est autem Ionica lo-
quutione, simplici & mini-
mè fucata. Sexagesimater-
tia Olympiade natum esse,
atque eo anno quo Sardis
capta sit, obiisse diem A-
pollodorustradit. Fuerunt
& alij duo Lampfaceni, e-
ius nominis, orator unus,
alter historicus, qui orato-
ris nepos Alexandri gesta
conscripsit. Extat philoso-
phi Anaximenis epistola
huiusmodi:

Anaximenes Pythagoræ.

Thales ab ætatis flore ad
senectutem per studia vir-
tutis humanitatisque per-
uectus, inclyta morte defū-
gitur. Is quum (ut consue-
uerat) una cum ancillula si-
dera inspecturus, atrio do-
mus matutinus exisset, im-
memor ut sese loci situs ha-
beret, dum æthera securus
explorat, in subiectam fo-
ueam cecidit. Milesij fide-
rum observatoris hunc fi-
nem tradunt. Cæterum nos
qui literarum amore tene-
mur, tanti viri iugiter me-
minimus, atque in illius
maximè doctrina acquies-
cimus, initiumque sermo-
nis nostri Thaletem sem-
per instituimus. Rursum al-
ia ad eundem:

Ἀναξίμανης Πυθαγόρη,
 Εὐβουλότατος ἢς ἡμέων,
 μεταστὰς ἐκ Σάμου εἰς Κρό-
 τωνα, ἐνθάδ' εἰρηνεὺς. οἱ δὲ
 Αἰακίδαι παῖδες ἄλλοις τὰ
 κακὰ ῥ' ὀδοῖσι καὶ Μιλησίους ἐκ
 ὀπλήπυσιν αἰσυνώηται. δε-
 γνὸς δὲ ἡμῶν καὶ ὁ Μήδων βα-
 σιλεὺς, ἐκ ἧν γὰρ ἐξέλωμεν δα-
 σμοφορέειν· ἀλλὰ μέλλουσιν δὴ
 αἰμφοῖν ἢ δὲ θεείης ἀπάντων,
 Ἴωνες Μήδους καὶ Σικελίας εἰς
 πόλεμον κατασῶσι ἢ ἐκέτι ἢ
 πῶς ἡμῶν σωθείης. κῶς αὖ οὐκ
 Ἀναξίμανης ἐν θυμῷ ὀπείχου
 αἰσινελογίην, ὃν δείματι ἐὼν
 ὀλέθρου ἢ δουλοσιόης; σὺ δὲ εἰ
 κατὰ θυμὸν μὲν Κροτωνιήτης
 καὶ τοῖσι ἄλλοισι Ἰταλιώτησι,
 φοιτῶσι δὲ τοι λεχλυώται καὶ
 ἐκ Σικελίης.

Α' ΝΑΞΑΓΟΡΑΣ.

Ἀ' Νάξαγoρας, Ἡγησιβόλου
 ἢ Εὐβουλου, Κλαζομε-
 νίδος υἱὸς ἦκυσεν Ἀναξίμανους.
 καὶ πρῶτος τῆς ὕλης νῦν ὀπείχε-
 σεν, ὀρξάμενος ὅτι τῷ περὶ συλ-
 λήματος, ὃ ὅτι ἡδέως καὶ με-
 γαλοφρονέως ἠρμυνομένηον,
 πάντα χεῖματα ἡσυχάζει· εἴτα
 νῦν ἢ τῶν αὐτὰ διακείμενα.

Anaximenes Pythagoræ.

Consultius nobis egisti,
 ut quietus viueres, qui ex
 Samo Crotonem commi-
 grasti. Nam AEcidæ cum
 aliis infensi sunt, tum Mi-
 lesiis tyranni dominan-
 tur. Medorum item rex
 nobis acriter imminet, ni-
 si velimus esse tributarij:
 quanquam videntur Iones
 pro libertate omnium cum
 Medis dimicare. Ita enim
 illi nos undique urgent,
 ut nulla nobis spes salutis
 sit. Quónam igitur animo
 possit Anaximenes cæli se-
 creta rimari, cuius iugis
 aut mortis aut seruitutis
 incumbit metus? Atqui tu
 Crotoniatis atque Italis
 cæteris gratus atque in
 pretio es, quem accedunt
 & ex Sicilia studiosi qui-
 que.

ANAXAGORAS.

Anaxagoras Hegesi-
 bulo siue EVbulo pa-
 tre, Clazomenius, Anaxi-
 menis fuit in primis stu-
 diosus. Primus hic mate-
 riæ, quam ὁ ἡσυχάζει appellant,
 mentē adiecit, in principio
 operis sui sic scribens, O-
 mnia si mul erāt, deinde ac-
 cessit mēs, eaque cōposuit:

παρ' ἧ νοῖς ἐπεκλήθη. καὶ
φησὶ δὲ αὐτῷ Τίμον ἐν τοῖς
Σίλλοις ἔπω,

Καὶ περ Ἀναξάγορῳ φασ'
ἔμμεναι ἄλκιμον ἥρω,
Νοῦν, ὅτι δὴ νόθ' αὐτῷ· ὅς
ἔξαπίνης ἐπαγίρας
Πάντα σιωπῇ κροσεν ὁμῶς τε-
ταραγμέν' αὖ θέσθαι.
ἔπος δ' ἡγεῖα καὶ πλεῖστον δὲ φέ-
ρων ἴω, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφρο-
σύνη. ὅς γε τὰ πατρῷα παρε-
χωρησε τοῖς οἰκείοις. αἰτιαθεὶς
γὰρ ὑπ' αὐτῷ ὡς ἀμύμων, Τί-
μου (ἔφη) ἐχ' ὑμῖς ὅππῃ μὲν
οὐ καὶ τελευτᾷ ἀπέστη. καὶ πάλιν
τῷ φισικῶν θεωρίαν ἴω, οὐ
φροντίζων τῇ πολιτικῶν. ὅτε
καὶ πρὸς τὴν εἰπόντα, Οὐδὲν σοι
μῆτις τῇ πατρίδος; Εὐφρόνως
(ἔφη) ἐμοὶ γὰρ καὶ σφόδρα μῆτις
τῇ πατρίδος· δείξας τὸν οὐρανόν.
λέγεται ὅτι καὶ πῶς ἐξ ἑξ
ἐλάβασιν εἴκοσιν ἐτῶν εἰ-
ναὶ βεβιωκάναι ὅτι ἐβδόμη-
κοντα δύο. φησὶ δ' Ἀπολ-
λόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς,

quamobrem & Mens sine
animus dicitur. Timon hoc
ipsum de Anaxagora fate-
tur in Sillis, dixisse scilicet
mentem confusis primò re-
bus accessisse, omniaque
compegisse, simul atque or-
dinasse. Timonis carmen
ita habet,

Nunc ubi Anaxagoras Mens
est, fortissimus heros,
Qui mentem subitò (nā mens
non defuit illi)
Composuisse putat fuerant
quæ incondita quondam.

Hic nō modò generis glo-
ria & opibus, verum animi
quoque magnitudine cla-
rissimus fuit: quippe qui v-
niuersum patrimoniū suis
sponte concessit. quo quum
ab eis in simularetur negli-
gentiæ, Quid ergo, (inquit)
nōne vos ista curatis? De-
mum ab eis profectus ad
speculandam rerum natu-
ram se contulit, rei & pu-
blicæ & priuatæ omnino
negligens: adeo vt cuidam
se ita compellanti, Nullāne
tibi patriæ cura est? dixerit,
Mibi verò patriæ cura, &
quidem summa est, digitū
in cælum intendens. Fertur
in Xerxis transitu annum
ætatis vicesimum egisse, vi-
xisseque annos LXXII.
Apollodorus in Chronicis

γηγηῆσθαι αὐτὸν τῇ ἐξοσμη-
 κας ἢ Οὐλυμπιάδῃ, τεθνηκέναι
 ὅτι τὸ πρῶτον ἔπει τῆς ἐξο-
 σμηκας οὐ γέννησεν. ἤρξατο ὅ-
 φιλοσοφεῖν Ἀθῆναιον ὅτι
 Κωμῆς, ἔτι εἴκοσιν ὥν, ὡς φησι
 Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ
 τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ· ἐνθα
 καὶ φασὶ αὐτὸν ἐπὶ δῆταί-
 ψαι τελέοντα. ἔπος ἔλεγε τὸ ἡ-
 λιον μύθον· εἶδεν δὲ πυρρὴν καὶ
 μέγαν τὸ Πύθοπον νήσου. οἱ δὲ
 φασὶ Τάνταλον. τίς δὲ σελλωῶν
 οἰκίστης ἔχιν, ἀλλὰ καὶ λόφοις
 καὶ φαράγγας· ἀρχὰς δὲ τὰς ὁ-
 μοιομερείας. καὶ θάλασσαν γὰρ ἐκ τῶν
 ψημμάτων λεγούμενων τὸ χρυ-
 σὸν συνεισάγει, ὥς πως ἐκ τῶν ὁ-
 μοιομερῶν μικρῶν σωμάτων τὸ
 πᾶν συγκεκρίσθαι. καὶ νοῦν μὲν
 ἀρχὴν κινήσεως· τῶν δὲ σωμά-
 των τὰ μὲν βαρέα τὰ κείτω πό-
 τον, ὡς τὸ γῆν· τὰ δὲ κοῦφα τὰ
 αὔω ὅτι ποιεῖν, ὡς τὸ πῦρ· ὅθεν δὲ
 καὶ αἶρα, τὸ μέγαν. ὥς πως γὰρ
 ὅτι τὸ γῆς πλατείας οὐσης καὶ
 θαλάσσαν ὁσπερ ὡαί, δῆτα
 μιαινόντων ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῶν ὁ-
 ρῶν. τὰ δὲ ἄστρα κατ' ἀρ-
 χὰς μὲν τοιοῦτως ὅνευ χηναί,
 ὡς τε καὶ κορυφῶν τῆς γῆς τὰ
 αἰεὶ φαινόμενον εἶδεν πόλον,

floruisse cum lxx. Olym-
 piade, septuagesimæque ο-
 ctavae primo anno defecisse
 refert. Philosophari Athe-
 nis cœperat sub Callia, vi-
 cesimo ætatis anno, ut De-
 metrius Phalereus in De-
 scriptione principum re-
 fert: ubi & triginta annos
 commoratum tradunt. Di-
 cebat solē, candens ferrum
 esse, ac penitus ignitum: &
 Peloponēso maiorem. Alij
 hoc ad Tantalum referunt.
 Lunam habitacula in se ha-
 bere & colles & valles. Ini-
 tia rerum similitudines ha-
 bere partium. Vt enim ex
 minutissimis quæ vocan-
 tur ramentis, aurum con-
 stat, ita & ex parvis simi-
 lium partium corporibus,
 hoc totum esse compo-
 sitū, mentemque initiumque
 motus. Et graua corpora
 inferiorem locum, ut ter-
 ram: leuia superiorem ob-
 tinuisse, ut ignem, medium
 acri atque humori distri-
 butum. Ita enim super ter-
 ræ latitudinem mare subsi-
 stere, humoribus à sole in
 vaporem conuersis. Sidera
 principiò quidem turbato
 & confuso motu ferri so-
 lita, ita secundum terræ
 verticem, eum qui sem-
 per apparet polum versari,

ὕστερον δὲ ἤϊκλιν λαβεῖν. καὶ
 τὴν γαλαξίαν ἀνὰ κλάσιν τῆς
 φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ κατὰ συμ-
 πομένων τῶν ἄστρον. τοὺς δὲ κο-
 μήτας, σιῶσδον πλανητῶν, φλό-
 γας ἀφ' ἐντῶν. τοὺς τε δὲ τ-
 παντας οἶον ἀπὸν θήρας ἀπὸ τῆς
 αἰέρος ἀποπαλλεῖσθαι. ἀνέμοις
 γίνεσθαι λεπυρομένους τῆς αἰ-
 ερος ὑπὸ τῆς ἡλίου βροχίας,
 σύγκρουσιν νεφῶν· ἀστραπαὶς,
 ἔκ τε ψιν νεφῶν· σέσμῶν, ὑπο-
 νόσῃσιν αἰέρος εἰς γῆν. ζῶα
 γινέσθαι ὅς ἐστι ὕδρου καὶ θερμοῦ
 καὶ γλώσσης· ὕστερον δὲ, ὅς ἐστι
 ἀήλων. καὶ ἄρ' ὅτι ἀπὸ τῶν
 δεξιῶν, θήλεα δὲ ἀπὸ τῶν αἰ-
 εσερῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν περι-
 πτεῖν πρὸς Αἰγὸς ποταμοὺς
 γινόμενους τῆς λίθου πτώσιν, ὅν
 εἶπεν ἐκ τῆς ἡλίου πεσεῖσθαι. ὅ-
 θεν καὶ Εὐρείπιδ' ἰω, μαθητὴν
 οἱ ταῦτα, χρυσέου βῶλον εἰ-
 πεῖν τὴν ἡλίον ἐν τῇ αἰθήρῃ.
 ἀλλὰ καὶ εἰς Ὀλυμπίαν ἤϊκλιν
 ἐν δερματίνῳ καθίσαι, ὡς
 μέγ' ἰοντος ὕσιν· καὶ γινέσθαι
 πρὸς τὴν εἰπόντα, εἰ τὰ
 ἐν Λαμψάκῳ ὄρη ἔσονται ποτὲ
 θάλαττα. φασὶν εἶπεῖν, Εἰ ἀν-
 γεῖ ἡσὶν· καὶ μὴ ὀπιλίπῃ.

postea verò inclinationem
 accepisse. Lacteum orbem
 reflexum esse solaris lumi-
 nis, non intermicantibus
 astris. Cometas errantium
 stellarum esse concursum.
 flammās ex se emittentiū,
 eosque veluti scintillas ab
 aëre vibrari. Ventos fieri,
 quum aer à sole tenuatur.
 Tonitrus nubium esse col-
 lisionem, coruscationes co-
 frictionem itidem nubiū,
 terræ motus successionem
 aeris in terram. Animān-
 tes primò ex humore &
 calore terræque manasse,
 postea ex se iuicem natus
 esse, mares à dextris, fœ-
 minasque à sinistris. Aiunt
 illum prædixisse eum qui
 circa Ægos fluuium conti-
 git lapidis lapsum, quem
 ex sole casurum dixerit:
 eaque ratione inductum
 EVripidem ipsius discipu-
 lum, solem in Phaëthon-
 te fabula auream glebam
 appellasse. Profectum quo-
 que in Olympiam sereno
 & lucente cælo sedisse pel-
 licea indutum veste, quasi
 breui eruptura pluvia, sic-
 que contigisse. Percontan-
 ti an Lampsaceni montes
 mare essent aliquando fu-
 turi, dixisse ferunt, Ita sa-
 nè, nisi tempus defecerit.

ῥαπιδίς ποτε εἰς τὴν γῆν
 τι, εἰς θωείαν (ἔφη) ἑλίαν
 καὶ σελήνην καὶ ἕραν. πρὸς τὸ
 εἰπὼν, εἰς ῥήτης Ἀ' θωαίαν,
 οὐ μὲν οὖν, (ἔφη) ἀλλὰ
 ὁμεινὶ ὁμοῦ. ἰδὼν δὲ Μαυσώ-
 λευ τὸ φῶς, ἔφη, Τάφῳ πο-
 λυτελεῖς λυγρῶ μέγας ὄψιν ἔ-
 σται εἰδῶλον. πρὸς τὸν δὲ σφ-
 ρυδαῖν ὅτι ὅπῃ ξένης τελευ-
 τᾷ, Πανταχόθεν (ἔφη) ὁμοία
 ὅσῃν ἡ εἰς ἅδ' ἐκ καταβάσις. δ-
 κῇ δὲ πρὸς τὸ (καθὰ φησι
 ῥαβδερῖν) ἐν παντοδαπῇ ἰ-
 σοείᾳ) πῶς ὁ μὲν ποίη-
 σεν ἀπὸ φήνας, εἰ δὲ πρὸς ἄρε-
 τῆς καὶ δικαιοσύνης. ὅπῃ
 πλείον δὲ πρὸς τὴν τῶ λόγου
 Μητρόδωρον τὸν Λαμψακη-
 νόν, ἡρώεμον ὄντα αὐτῶν, ὃν καὶ
 πρὸς τὸν ἀπὸ δάσκει τὸ ποιητῆς
 πρὸς τὴν τῶ φυσικῶν πραγμα-
 τείων. πρὸς τὸ δὲ Ἀναξά-
 γορας καὶ βιβλίον ἔξεδωκε συλ-
 λεκτῆς. φησὶ δὲ Σειλιώδης ἐν
 τῇ πρὸς τὴν τῶ ἰσοειῶν, ὅπῃ
 ἄρχοντος Διμύλε λίσσον ἔξ ἑ-
 ραιε πεσεῖν τὸν δὲ Ἀναξάγοραν
 εἰπὼν ὡς ὅλ' ὁ ἕρανός ἐκ
 λίθων συλλέγειτο τῇ σφόδρα
 δεῖ πρὸς τὴν ἡσὶ σπινθῆρας,
 καὶ μὲν δὲντα κατενεχθήσεσθαι.

Rogatus cuius rei causa
 natus esset, Inspiciendi (in-
 quit) cæli, & solis & lunæ.
 Dicenti cuidam, Atheniẽ-
 sibus priuatus es, Non ego
 illis, (ait) sed illi me. Quum
 vidisset Mausoli sepulcrũ,
 Monumentũ (inquit) pre-
 tiosum, & lapidibus orna-
 tum, diuitiarum imago. In-
 dignanti cuidam ac mole-
 ste ferenti quod in alieno
 solo moreretur, Bono, in-
 quit, esto animo: idem ci-
 nim undique in infernum
 descensus est. Videtur au-
 tem (vt Phauorinus in O-
 mnimoda historia testa-
 tur) primus Homeri poe-
 ma de virtute & iustitia
 compositũ esse dixisse, mul-
 tũque Metrodorum Lá-
 psacenum familiarem suum
 ad eam opinionem contu-
 lisse. Quem in iis etiam quæ
 ad naturæ historiam atti-
 nent, constat poetæ fuisse
 in primis studiosum. Pri-
 mus autem Anaxagoras li-
 brum à se scriptum edidit.
 Enimvero sub principe Di-
 mylo cecidisse de cælo lapi-
 dem, Anaxagorãque tum
 dixisse, cælũ omne ex lapi-
 dibus esse compositũ, ac ve-
 hemẽti circuitu cõstare: a-
 liàs cõtinuò summa vi im-
 petus lapsurum, Silenus in
 primo Historiarũ autor est.

πρὸς τὴν δίκην αὐτὴν δ' ἀφορα
 λέγεται. Σωτρίων μὲν γὰρ φησιν
 ἐν τῇ δ' ἀδοχῇ τῇ φιλοσόφων,
 ὑπὸ Κλέωνος αὐτὸν ἀσεβείας
 κεισθῆναι, διότι τὸ ἥλιον μύ-
 θρον ἔλεγε δ' ἀπύρεν· ἀπολογη-
 σαιδὲν δ' ὑπὸ αὐτῆς Πει-
 κλέους τοῦ μαθητῆ, πέντε τα-
 λαίτοις ζημιωθῆναι καὶ φυ-
 γασθῆναι. Σάτυρος δ' ἐν
 τοῖς βίοις ὑπὸ Θεκυδίδου
 φησὶν εἰσαχθῆναι πρὸς δι-
 κήν, ἀντιπολιτευσαμένου
 τοῦ Πεικλεί· καὶ οὐ μόνον ἀ-
 σεβείας, ἀλλὰ καὶ μηδισμοῦ
 καὶ ἀπονεί· καταδικασθῆναι
 θανάτῳ. ὅτε καὶ ἀμφοτέρων
 αὐτῶν πρὸς ἀγγελοῦντων, τὸ τε
 κατὰ δίκην καὶ τὸ τῶν παίδων
 τελευτῆς, εἰπεῖν, πρὸς μὲν
 τῆς καταδικῆς, ὅτι Ἄρα κα-
 κίων καὶ μοῦ πάλαι ἡ φύσις
 κατεψήφισατο· πρὸς δὲ τῶν
 παίδων, ὅτι Ἡδὺν αὐτοὺς
 θνήσκουσιν γυνήσας. οἱ δ' εἰς
 Σόλωνα τοῦτο ἀναφῆκον· ἄλ-
 λοι εἰς Ξενοφῶντα. τοῦτον δὲ
 καὶ θάψαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν
 αὐτοὺς Δημήτριος φησὶν ὁ
 Φαίηρος ἐν τῷ πρὸς γήραος.
 Ἑρμιππὸς δ' ἐν τοῖς βίοις
 φησὶν ὅτι καθεύχθη ἐν τῷ δε-
 σμῳτικῷ τεθνηξόμενος. Πεικλῆς δ' παρελθὼν εἶπεν εἴτε

Varia de huius damnatio-
 ne referuntur. Nam in Suc-
 cessione philosophorū tra-
 dit Sotion à Cleone impie-
 tatis accusatum, quòd so-
 lem candentem dixerit la-
 minam, ac penitus igni-
 tam: defensum autem à Pe-
 ricle discipulo, quinque ta-
 lentis mulctatum, exilio-
 que damnatum fuisse. Por-
 rò Satyrus in Vitis, à Thu-
 cydide accusatum, quòd
 cōtraria Pericli in reipubl.
 administratione sentiret,
 neque impietatis modò,
 verum & proditiōis: ab-
 sentemque morti addictū.
 Et quum illi renuntiata ef-
 set, & damnatio sua & fi-
 liorum mors, ad alterum
 dixisse, Iampridem aduer-
 sum illos atque se ex æquo
 naturam tulisse sententiam:
 ad alterum, Sciebam me
 genuisse mortales. Alij hoc
 ad Solonem referunt, alij
 ad Xenophontem. Hunc
 autem manibus etiam pro-
 priis sepelisse liberos, De-
 metrius Phalereus in libro
 De senectute testatur. Her-
 mippus in Vitis, carcere
 inclusum, addictumque
 morti, tradidit. Periclem
 verò percontatum an alius

vitam

ἔχουσιν ἐγκαλεῖν αὐτὰς καὶ τὸ
βίον· ὅθεν ὁ εἰπόντων, Καὶ
μὴ ἐγὼ (ἔφη) τοῦτε μαθη-
τὴς εἰμι. μὴ οὖν διαβολαῖς ἐ-
παρθύνετε ἀποκτείνετε τὸν ἀν-
δρωπον, ἀλλ' ἐμοὶ πειθευτές
ἀφείτε καὶ ἀφείζη. ἐκ ἐνέγκων
ὁ δὲ εἰπὼν, εἰ αὐτὸν ὁξήσαρχον.
Ἰδώνυμ· ὁ δὲ παρὰ δευτέρῳ τῷ
παρὰ δὲ ὡς ὑπομνημάτων φη-
σὶν ὅτι ὁ Γεελκλῆς παρήγα-
γον αὐτὸν ὅτι τὸ δικαστήριον,
διεφύκτο καὶ λεπτόν ὑπὸ νό-
σῳ, ὥστε ἦεν μᾶλλον ἢ κεί-
σας ἀφείδωμαι. καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς
δίκης αὐτῆς, ποσαῦτα. ἔδοξε δὲ
πῶς καὶ Δημοκρίτῳ ἀπεχθῶς
ἐχέειν, ἀποτυχὼν τῆς περὶ
αὐτὴν κοινολογίας. καὶ τέλος
ἀποχωρήσας εἰς Λάμφακον,
αὐτῷ κατέσχευεν. ὅτε καὶ τῶν
ἀρχόντων τῆς πόλεως ἀξιου-
σιν τί βάλεται αὐτῷ ἡμέτερα;
φαίει, πῶς παῖδας, ὃν ὡς ἀνεί-
ποθαύη μὴ καὶ ἐπὶ τὸς παῖδας
συγχωρεῖν. καὶ φυλάττεται τὸ
ἔθος καὶ νῦν. τελευτήσαντα δὲ
αὐτὸν ἔταψαν ὀντίμοι οἱ
Λάμφακνοι, καὶ ὅτε ἔταψαν,

vitam in aliquo criminare-
tur, quum nullum ei crimē
impingi cōperisset, dixisse,
Atqui ego discipulus istius
sum. Nolite igitur iniquis
calumniis inducti illū per-
dere, verūm mihi potius
obtemperate, liberūmque
abire permittite: sicque fa-
ctum esse. Hāc tamen illum
iniuriam agrē tulisse, ac
sponte inde discessisse. Ve-
rūm Hieronymus in secun-
do Commentariorum, Pe-
riclem asserit illum addu-
xisse in iudicium, incertis
gressibus nutantem, & prae-
nimia aegritudine confectū
macie, misericordiaque iu-
dicum potius quān quod
innocens fuerit inuentus,
dimissum esse. tam varia de
ipsius damnatione inter au-
tores minimē obscuros ha-
betur opinio. Nec defuere
qui existimarent illum De-
mocrito infestū fuisse quod
ab illo non fuerit admissus
in colloquiū. Lampfacum
postea profectus, illic diem
suum obiit. Vbi rogantibus
eum principibus ciuitatis,
num quid fieri mandaret,
iussisse ferūt ut pueri quot
annis quo mense defecisset,
ludere permitterentur, ser-

uarique & hodie consuetudinem. Defuncto igitur Lam-
pfaceni honorificē iusta persoluerunt, eiusque tumulum
epigrammate illustrauerunt:

Εἰς δὲ πλείστον ἀνδρείας ὅπῃ
τέρμα παρήσας

Οὐρανίου κόσμου κτίται
Ἀναξαγόρας.

ἔσι καὶ ὑμῶν εἰς αὐτὸν,

Ἡλίον πυρόντα μύδρον πο-
τὲ φάσκον ὑπάρχειν,

Καὶ δὲ πῦρ θαλεῖν μέλει
Ἀναξαγόρας.

Ἀλλ' ὁ φίλος Περικλῆς μὲν
δύσατο πῦρον, ὁ δ' αὐτὸν
Ἐξαγαγὼν βίοντα, μετὰ χεῖρ
σοφίης.

γέγονασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀ-
ναξαγόρας, ὧν ἐν ἑδρῇ πάντα
ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ῥήτωρ Ἰσοκρά-
της· ὁ δ', ἀνδρὶς αἰσθητοῦς, ὃς
μέμνηται Ἀντίγον· ἄλλος,
γραμματικὸς, Ζίλωδοτι.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

Αρχέλαος, Ἀθηναῖος,
ἢ Μιλήσιος· πατρὸς Ἀ-
πολλοδώρου, ὡς δέ τινες, Μύ-
δωνος, μαθητὴς Ἀναξαγόρου,
διδάσκων Σωκράτους. οὗτος
πρῶτος ἐκ τῆς Ἰωνίας πύ-
φισκῳ φιλοσοφίαν μετήγα-
γον Ἀθήνας. καὶ ἐκλήθη φυ-
σικός. παρ' οὗ καὶ ἐλήχον ἐν αὐτῇ
ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκρά-
τους πρῶτος ἢ Διὶ εἰσαγαγόν-

Hic situs ille cui rerum pa-
tuere recessus,
Atque arcana poli, ma-
gnus Anaxagoras.

Est & nostrum in eūdem,

Candentem ferri massam
Phaethonta putavit
Quondam, & ob id morti
addictus Anaxagoras.

Hunc tamen incolumem Pe-
ricles servavit: at ille
Rursus ob inuisam perdidit
inscitiam.

Fuere & tres alij eodem no-
mine, in quorum nullo fue-
re omnia. primus, orator ex
Socratis discipulis: statua-
rius alter, cuius meminit
Antigonus: tertius, grama-
ticus, Zenodoti discipulus.

ARCHELAVS.

Archelaus, Atheniēsis,
sive Milesius, patrem
habuit Apollodorum, sive
(ut quidā scripsere) Mido-
nem: Anaxagoræque disci-
pulus, & Socratis magister
fuit. Primus hic ex Ionia
physicam philosophiam A-
thenas inuexit, & appellat⁹
est Physicus, quòd in eū phi-
losophia defierit naturalis,
Socrate Ethicē introducen-

πρὸς αὐτὸν ὅτι καὶ οὗτος ἀφ' αὐτοῦ
 ἡδυνήθη. καὶ γὰρ πρὸς τὸν νόμον πε-
 φιλοσόφηκε καὶ καθ' ὃν καὶ δι-
 καίων παρ' ἑλαβὼν Σωκρά-
 τος, πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ εὐρεῖν
 ὑπὸ τῆς φύσεως. ἔλεγε δὲ δύο αἰτίαι
 εἶναι τῆς ζωῆς, θερμὸν καὶ ψυχρόν.
 καὶ τὰ ζῷα ἀπὸ τῆς ἰλύθου γί-
 νηται καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ
 τὸ αἰσχρὸν ἐκ φύσεως, ἀλλὰ νόμω.
 ὅτι γὰρ αὐτὸς ἔταξεν ἔχει. τῇ-
 κούμην φασὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τῆς
 θερμότητος καὶ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ πυρὸς
 δὲ σπινθίλαι, ποιεῖν γὰρ καὶ
 τὸ καὶ πρὸς αὐτὸν, αἰετὶς γὰρ αὐτὸν.
 εἶναι οἱ μὲν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, ὅ-
 τι ὑπὸ τῆς τῆς πυρὸς πρὸς αὐτὸν
 φασὶ κρατεῖται. γὰρ αὐτὸν δὲ
 φασὶ τὰ ζῷα ἐκ θερμότητος τῆς
 γῆς, καὶ ἰλὺν πρὸς αὐτὸν γά-
 λακτι, οἷον ἔσφιον, αἰνείσης. ὅ-
 τω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῇ-
 σαι. πρὸς αὐτὸν εἶπε φωνῆς γί-
 νηται πρὸς τὸ αἰσχύνη πληθύνει.
 Τὸ δὲ θαλάσσιον ἐν τοῖς καί-
 λαις δὲ τῆς γῆς ἡ θουιδὴ λυ-
 σαι αἰετὶς. Μέγιστον τῶν αἰσχύ-
 νων ἡ λειον, καὶ τὸ πᾶν ἀπειρεν.
 γὰρ αὐτὸν καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρ-
 χέλαοι. ὁ χωρογράφος τῆς
 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατρὸς αἰσχύ-
 νης, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας, ὁ δὲ
 λ. τ. τεχνολογία ῥήτωρ.

te. Quanquam ne hic qui-
 lem Ethicæ rudis fuisse vi-
 deatur: namque de legibus
 philosophatus est, & de ho-
 nesto & æquo. Porro So-
 crates, quod hæc ab illo sum-
 pta propagauerit, inuenisse
 putatus est. Duas esse gene-
 rationis causas assererat,
 calidum & frigidum. Ani-
 malia de limo nata. Iustum-
 que & turpe non natura cō-
 stare, sed lege. Hac autem
 ratione nitebatur: Lique-
 ntē calore aquam, vbi ignis
 inflammatur ardore, terrā
 efficere: vbi verò circūfluit,
 aerem gignere. atque ideo
 illam quidem ab aere, hunc
 autem ab ignis leui facili-
 que motu continere. Gigni
 verò animalia ex terræ ca-
 lore, quæ limum lacti simil-
 limum ad escam eliquaue-
 rit: sic & homines natos. Pri-
 mus vocem, aeris percussū
 diffiniuit. Mare in concauis
 per humum veluti colatum
 cōsistere dixit: maximū-
 que siderū solem, & omne
 hoc, infinitum appellauit.
 Fuerunt & tres alij eiusdem
 nominis. Primus, chorogra-
 phus, qui omnem ab Alexā-
 dro peragratam terram de-
 scripsit: alius, qui quæ natu-
 ræ sunt propria, versu pro-
 didit: tertius, orator, qui &
 artem oratoriam scripsit.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Σωκράτης Σωφρονίστιος
 μηδ' ὡς ἰός λιθουργοῦ, καὶ
 Φαιναρέτης μαίας, (ὡς καὶ
 Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησὶν)
 Ἀθωαῖος, τῷ δῆμον Ἀλω-
 πικῆθεν. ἐδόκει δ' συμποιεῖν
 Εὐεπίδῃ· ὃν Μνησίλοχος
 ἔτω φησὶ,
 φρύγας ὅτ' καὶ γόνον δράμα τῶν
 Εὐεπίδου,
 καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαντα
 ὑποτίθησιν.
 καὶ πάλιν, Εὐεπίδης, σωκρα-
 τογόμοις· καὶ Κωμίας πεδή-
 ταις,
 Ἡ δὲ σὺ σεμνὴ καὶ φρονεῖς ἔτω
 μέγα·
 ἔξεςι γὰρ μοι. Σωκράτης γ'
 αἵτις.
 Ἀεὶ σφάνης νεφθῆαις.
 Εὐεπίδης δ' ὁ τὰς τραίω-
 δίας ποιῶν
 Ταῖς περὶ λυγρὰς ἔπος ὅτ' τὴν
 σοφάς.
 ἀκούσας δ' Ἀναξάγρου, κατὰ
 τινος, ἀλλὰ καὶ Δάμου·
 οἷς Ἀλέξανδρος ἐν δῖα δούχαις,
 μετὰ τῷ ὀκείνῃ κατὰ δίκην δι-
 ἤκουσεν Ἀρχελάου τῆς αἰσικῆς· καὶ
 παιδικὰ γινώσκει φησὶν Ἀ-
 εὐόξεν· Δοῦεις δ' καὶ δουλεύσαι αὐτὸν καὶ ἐργάσασθαι λι-
 θοῖς. εἶναι τε αὐτὸν καὶ τὰς ἐν ἀκροπολεὶ χάετας ἐνίοι φασὶν,
 ἐν δὲ δούρῃ οὐκ· ὃν καὶ Τίμωνα ἐν τοῖς Σίλλοις εἰπὺν,

SOCRATES.

Socrates Sophronisco pa-
 tre lapidario, matre Phē-
 nareta, obstetrice, natus,
 quemadmodum Plato in
 Theæteto meminit, Athe-
 niensis patria, pago Alope-
 censis fuit. Non defuerunt
 qui illū iuvasse EVripidem
 existimauerint. Vnde Mne-
 filochus ait, Phrygibus no-
 uo EVripidis poemati &
 Socratem sarmenta mini-
 strasse. Ac rursus EVripides
 Socratis, ut socij & adiuto-
 ris, meminit. Aristophanes
 quoque hoc ipsum in Nu-
 bibus tradit, hunc asserens
 EVripidem fuisse, qui tra-
 gœdias scripserit eloquen-
 tiæ sapiētiæque plenissimas.
 Quum igitur Anaxagoræ,
 secundum quosdam audi-
 tor fuisset, & Damonis, ut
 Alexāder in Successionibus
 ait, post eius damnationē,
 ad Archelaum se physicum
 contulit, cui in deliciis fuisse
 scribit Aristoxenus. Por-
 ro Duris seruisse illū ait, &
 sculpisse lapides: opus illius
 esse Gratias quæ sunt in ar-
 ce, vestitas, pleriq; asserunt.
 Vnde illū & Timon in Sillis
 ita depingit his versibus,

Ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπικλινέων
 ζόφου, ὁμολέχου,
 ἑλλικῶν ἐπειδὸς, ἀκροῦ
 λόγου ἀποφηνῶν,
 Μυκτῆρ ῥητορῶν, μικτῶν δ' ἱπατικῶν,
 εἰρωνυμῶν.
 ὡς δ' ἐν τοῖς ῥήμασι, εὐκρίτως δὲ
 νῆς, ὡς φησὶ καὶ Ἰδομενεὺς. δὲ
 καὶ οἱ τελέωντες αὐτὸν ἐκώ-
 λυται τέχνης διδάσκειν λό-
 γου, ὡς φησὶ Τεσσοφῶν. καὶ Ἀ-
 ριστοφάνης αὐτὸν κωμωδεῖ, ὡς
 τὴν πᾶσαν λόγον κρείττω ποιούμε-
 να. καὶ γὰρ περὶ τούτου, (ὡς φησὶ καὶ
 Φαυορίνῳ ἐν πανταδαπῇ ἱ-
 στορίᾳ) μετὰ τῆς μαθητῆς Αἰ-
 σκίνητος ῥητορίας ἐδιδάξε. λέγει
 δὲ περὶ καὶ Ἰδομενεὺς ἐν τοῖς
 αἰσθητοῖς Σωκρατικῶν. καὶ
 περὶ τούτου βίβας δι' ἡμέτερον, καὶ
 περὶ τούτου φιλοσόφων καὶ ἁ-
 δινάων ἐτελεύτα. φησὶ δὲ
 αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὁ Σπινθάρ-
 ρου καὶ χρηματιστάτου. τίς δὲ τῶν
 γυναικῶν βολύμενον κέσμα ἀ-
 θροίζεν· εἴτ' ἀποδύσασα, πάλ-
 λιν ἡδύναται. Κεῖ τῶν αὖτε ἀν-
 εῖσται αὐτὸν ἀπὸ τῆς βραχυρίας,
 καὶ παιδεύσας, τὴν καὶ ψυχὴν χά-
 λειος βραδεία, ἀνιήτει
 φησὶν ὁ Βυζάντιος. γινώσκοντες
 ὅτι φησὶ καὶ διαείαν μηδὲν

*Fluxit ab his legūmq; loquax
 lapidūmq; politor,
 Græcorum vates, imposturæ-
 que magister,
 Derisor, rhetorq; subatticus,
 & simulator.*

Erat quippe in oratoria (si-
 cut etiā Idomeneus refert)
 promptus atque acer: sed
 eum tyranni triginta dicen-
 di artem (vt ait Xenophon)
 docere vetuerunt. Agitur
 & ab Aristophane, vt qui
 deteriore rationem me-
 liorē faceret. Primus quippe
 (vt Phauorinus in Omni-
 moda scribit historia) cum
 Æschine discipulo oratoriæ
 campos aperuit: Idomeneo
 id ipsum in libris quos de
 Socraticis scripsit asserente,
 primūque de vitæ ratione
 disseruit, ac primus philo-
 sophorum damnatus mori-
 tur. Ait autem Aristoxenus
 Spinthari filius pecunias il-
 lum ex ministerio suo ad
 necessarium victum cōgre-
 gare solitum: cæterum Cri-
 tonem cum ab emendican-
 da quotidiana stipe atque
 ab officinæ subduxisset mi-
 nisterio, gratiā animi ipsius
 admiratum, eique se in dis-
 ciplinam dedisse, Deme-
 trius Byzantius auctor est.
 Animaduertens autem na-
 turalis speculationis fructū

Εἰς τοὺς ἡμᾶς, τὰ ἡθικὰ φι-
λοσοφεῖν ὅπῃ τε τῷ ἔργῳ ἡ-
βίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ κεῖνα
δὲ φασκεν ζητεῖν,

Ὅ, τί ποίον μετ' ὁμοῖσι κακόν τ'
ἀγαθόν τε τέτυκται.

πολλάκις ὁ βιαστότερον ἐν ταῖς
ζητήσεσι διαλεγόμενον κοινὸν
λίζεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι τὴν ἀλλοτρίαν, τὸ
πλέον τε γινώσκειν καὶ ἀφ' ἑ-
νός. καὶ πάντα ταῦτα φρεσὶν
ἀνδραγαθῶς. ὅθεν καὶ λακ-
κούμενος, ἐπειδὴ ὡς ἔχεται, τινὸς
θαυμάσαντος, εἰπεῖν, Εἰ δέ
μὲν ὅτι ἡ ἀκτις, δίκην αὖ
αὐτῇ ἡ ἀγλαῖα; καὶ ταῦτα ὁ
Δημήτριος. ἀποδημίας δὲ ἔκ-
ει δέησεν, καὶ οἱ πλείους,
πλὴν εἰ μὴ στρατεύεσθαι ἔδει.
τὸ δὲ λοιπὸν αὐτόθι μέναν,
φιλονεικότερον συνεζήτησε τοῖς
πρὸς διαλεγόμενοις, ὥς ὥστε
ἀφελέσθαι πλὴν δόξαν αὐ-
τοῦ, ἀλλ' ὥστε τὸ ἀληθὲς
ἐκμαθεῖν περὶ αὐτῶν. φασὶ δ'
εὖ εἰπὶ δὲ αὐτῷ δόντα τὸ
Ἡρακλείου σύγγραμμα, ἔρε-
σθαι, Τί δοκεῖ; τὸ δὲ φάναι,
Ἀ' μὲν σωῆκα, καὶ οὐκ αἶμα· οἱ
μὲν δὲ, καὶ αὖ μὴ σωῆκα.

re. Fertur, quum EVripides ei legēdum Heracliti opuscu-
lum dedisset, rogarētq; quid sibi videretur, dixisse, Ea qui-
dē quæ intellexi, fortia sunt: puto item & quæ nō intellexi:

n. ullum esse, eamque ad of-
ficia vitæ nihil esse neces-
sarium, inuexit primus E-
thicus, de quæ illa & in offi-
cinis & in publico quoti-
die philosophans, ea potius
inquirenda hortabatur quæ
mores instruerent, & quo-
rum usus nobis domi esset
necessarius. Illic enim, Ho-
meri testimonio, nobis

--agitur primumque pro-
būmque.

Sæpe verò inter loquendū,
agente id orationis vehe-
mētia, iactare digitos sole-
bat, & crines vellere, ita ut à
plerisque rideretur, habere-
tūque despectui: quæ tamē
omnia ferebat æquo ani-
mo. Vnde & quum fuisset à
quodam calce percussus,
admirantibus illius tolerā-
tiam, dixit, Quid enim, si
me asinus calce impetisset,
num illi diem dixissem? hæc
Demetrius. Peregrinatione
verò illi opus non fuit, quæ-
admodum plurimis, nisi in-
quātum militauit, sed sem-
per eodem in loco manens,
contētus cum familiaribus
ac studiosis disputabat, ni-
tebatūque summo ingenij
acumine non tam illos ex-
sententia refellere, quam i-
pse quid verū esset, inueni-

πλὴν Δελίῳ γὰρ τὴν θ' αἰτίαν
 καλυμμένην ἐπεμύειτο ὅτι καὶ σω-
 μασκίας, καὶ λιῶ δ' ἐκτής. ἐ-
 στρατεύσατο γὰρ εἰς Ἀμφί-
 πολιν καὶ ξενόφωνα ἀφ' ἱπ-
 πῶν πορεύσας ἐν τῇ καὶ Δελίῳ
 μάχῃ, διέσωσεν ὑπολαβών.
 ὅτε καὶ πάντων φερόντων Ἀ-
 θηναίων, αὐτὸς ἡρέμα ἀνέ-
 χρεται, παρεπιστρεφόμενος ἡ-
 συγῇ, καὶ τηρῶν ἀμυνάσασθαι εἴ-
 τις οἱ ἐπὶ λῆστοι. ἐστρατεύσατο
 ὅτι καὶ εἰς Ποτίδαιαν διὰ τα-
 λάτης περὶ ἧν ἔκ' ἐν λιῶ, τὸ πο-
 λέμεν καλούμενον. ὅτε καὶ μετ'-
 καινότητος ἰλῆος ἐφ' ἐνὸς χι-
 ματος αὐτὸν φασί, καὶ ἀει-
 σβύσας αὐτὸν δι' ὅσον χωρήσας
 Ἀλκιβιάδην τὸ ἀρίστειν. ὃ καὶ
 ἐραδίως φησὶν αὐτὸν Ἀει-
 σιππος ἐν τετάρτῳ περὶ πα-
 λαιᾶς περὶ φῆς. Ἴων δ' ὁ
 Χίος καὶ νέον ὄντα εἰς Σά-
 μον σὺν Ἀρχελάῳ ἀποδη-
 μῆσαι, καὶ Πυθῶ δ' ἐλθεῖν
 Ἀειστέλης φησὶν. ἀλλὰ καὶ
 εἰς Ἰσθμόν, ὡς φασὶν ἐν τῷ
 πρῶτῳ περὶ τῶν ἀπομνημο-
 νευμάτων. λιῶ δ' καὶ ἰσχυρο-
 γώμον καὶ δημοκρατικός,
 ὡς δῆλον ἐκ τῶν μὴ εἰρη-

verum Delio quopiam na-
 tatore indiget. Cura illi ve-
 hemens fuit corporis exer-
 citationis, et atque præclari
 habitus. Denique in Am-
 phipolin armatus militiam
 sequutus est, atque prælio
 commisso circa Delium, la-
 psus equo Xenophontem
 apprehendit, atque serva-
 vit. Confugientibus Athe-
 nienſibus cæteris, ipse lento
 passu abibat, sæpe clam re-
 trospiciēs, & vlcisci cupiēs,
 si quis ense incautos inuade-
 re tentasset. Militavit & in
 Potidæam per mare: (nam
 pedibus minimè licebat,
 obſistente bello) quo tem-
 pore nocte tota in vno ha-
 bitu permāſiſſe tradunt. Et
 quum in ea expeditione
 fortissimè pugnasset ac vi-
 cisset, victoriam Alcibiadi
 sponte concessisse, quem à
 Socrate amatū Aristippus
 in quarto De antiquis deli-
 ciis testatur. Ion autē Chius
 iuuenem cum Archelao in
 Samum peregrinatum ve-
 nisse tradit: Aristoteles &
 Pythonem profectum ait.
 Isthmum quoque Phauori-
 nus in primo Commenta-
 riorum adiisse refert. Erat
 autem constans animi, in-
 victæque sententiæ, & in pri-
 mis popularis rei studiosus:

quod cū ex aliis cōstat, tū ex eo maximè, quod iubentibus

τοῖς περὶ Κεῖτιαν, καλῶσι
 Λέοντα τὸ Σαλαμίνιον πλοῦτον
 ἄνδρα ἀγαθὸν πρὸς αὐτοῖς,
 ὥς τε ἀπολέσθαι· ἀλλὰ χυμὸν
 ἔσθ' ἀποψήφισσάσαι τῷ δόξα
 στρατηγῶν· καὶ ὅν αὐτῷ ἀπο-
 δρᾶναι τὴν εἰρήνης, μὴ ἐθέλῃ-
 σαι. τοῖς τε κλαίοισιν αὐτὸν ὅτι
 πλῆξαι, καὶ τοῖς καλλίσυς λό-
 γοις ἐκείνους δεδεμένον δῖα θέ-
 σαι· αὐτάρ κης τε λῶ καὶ συμ-
 νός· καὶ ποτε Ἀλκιβιάδης (κα-
 θὰ φησι Παιφίλη ἐν τῷ ἑβδό-
 μῳ βιβλίῳ ὑποδημάτων) διδόν-
 τος αὐτῷ χώραν μεγάλην ἵνα
 οἰκοδομήσεται οἰκίαν, φαναι,
 Καὶ εἰ ὑποδημάτων ἔδω, βύρ-
 σαν μοι ἐδίδους ἵν' ἐμαυτῷ ὑ-
 ποδήματα ποιησάμην· καὶ
 κατὰ γὰρ αὐτὸν λῶ λαβών.
 πολλὰ κίς δ' ἀφορῶν εἰς τὰ
 πληθὺν τῶν περὶ σκομένων, ἐ-
 λεγε πρὸς αὐτὸν, Ποῦν ἔρχο-
 μαι ἀπὸ ἐχθρῶν· καὶ συνεχέσθ' ἐκεί-
 να αὐτὸν φθέρει τὸ τῶν ἱαμβείων,
 Ταὶ δὲ ἀργυρώματα δέσιν, ὅτε
 πορφύρα.

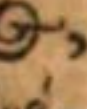
Εἰς τοῖς τραγωδοῖς ἔχουσιν,
 ὅς εἰς τὸ βίον.

ὡς περὶ ἔφησε ὅτι καὶ Ἀρχελαίου
 τῆ Μακεδόνος, καὶ Σκώπας
 τῆ Κρανωνίου, καὶ Εὐρυ-
 λόχου τῆ Λαρισαίου, μήτε

qui cum Critia erant nobi-
 libus, Leōtem Salaminium
 illustrem & opulentum vi-
 rum ad se deduci perimen-
 dum, haudquaquam cessit,
 solusque aduersus decem
 potētissimos duces senten-
 tias ferre ausus est: & quum
 liberè quò veller abire car-
 cere liceret, noluit, & plo-
 rantes seuerè increpauit,
 pulcherrimosque sermones
 illos vinctus prosequutus
 est. Frugi item erat & con-
 tinens. Refert Pamphila in
 vii. Comment. quum Al-
 cibiades grandem illam a-
 ream ad construendam do-
 mum largiretur, dixisse, An
 verò, si calciamentis mihi
 opus esset, corium dares vt
 calceos mihi ipse confice-
 rem? atqui ridiculus essem si
 acciperem. Sæpe quū eorū
 quæ publicè vendebantur
 multitudinem intueretur,
 secum ista voluebat. Quàm
 multis ipse non egeo. Ac
 semper habebat in ore iam-
 bos illos quibus argentum
 & purpura, & cætera id ge-
 nus, tragœdiis potius quam
 vsui vitæ necessaria docen-
 tur. Archelaū præterea Ma-
 cedonem & Scopam Cran-
 nonium, Eurylochūque
 Larissæum aspernatus est
 magno animo, quum ne-

χρήματα ποσέμεν· αὐτῷ,
 μήτε παρ' αὐτοῖς ἀπελθών.
 ὅς τις τε λῶ πλὴν διαίταν ἔ-
 πως, ὥς τε πολλὰ κίς Ἀθῆναι
 λοιπὴν γυμνασίων μόνον· ἔκ-
 νόησε. φησὶ δ' Ἀεισώτης
 δύο γυναῖκας αὐτὸν ἀγαγέ-
 σθαι· πρώτην μὲν, Ξανθίπ-
 πην, ἧς αὐτῷ γυνεὺς
 Λαμπερκλέα· δεύτεραν δ',
 Μυρτώ, πλὴν Ἀεισείδου τῆς Δι-
 καῖς θυγατέρα. λῶ καὶ ἄ-
 ρθρον λαβεῖν· ἧς γυνε-
 ῖς Σωφρονίσκον καὶ Με-
 νέξαν· οἱ δὲ, πρώτην γῆ-
 ραι πλὴν Μυρτῶ φασίν· ἔ-
 νιοι δ', καὶ ἀμφοτέρους ἔχιν ὁ-
 μῶν· ὧν ὅτι Σάτυρος τε καὶ
 Ἰδώνυμος· ὁ Ρόδιος. φασὶ
 γὰρ, βουληθέντας Ἀθῆναιους,
 εἰς τὸ λειπανδρεῖν, συνανξή-
 σαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι,
 Γαμεῖν μὴ αἰς λῶ μίαν, παμ-
 δοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἧς ἑτέρας·
 ὅτιν περ ποιεῖσθαι καὶ Σωκρά-
 πην. λῶ δ' ἱκανὸς καὶ τῷ
 σκεπτόντων αὐτὸν ὑποορᾶν.
 καὶ ἐσμενύετο ὅτι τῇ αὐτῇ
 λεία, μισθόν τε ἔδεναι εἰσε-
 πορᾶσθαι. καὶ ἔλεγον, ἥδι-
 στα εἶδων, ἥκιστα ὄψου πορᾶ-
 σθαι· καὶ ἥδιστα πίνων,

que ab eis missas pecunias
 accepit, neque ad eos ipse
 proficisci voluit. Adeo au-
 tem parcè ac temperatè vi-
 xit, ut quum Athenas pestis
 sæpenumero vastaret, solus
 ipse nunquam ægrotaverit.
 Duas illum uxores duxisse,
 priorem Xanthippen, ex
 qua Læproclem genuerat:
 alteram Myrtonem Aristi-
 dis illius Iusti filiam, quam
 & sine dote acceperit, quæ-
 que sibi Sophroniscum Me-
 nexæmque peperit, Ari-
 stoteles autor est. Alij Myr-
 tonem prius duxisse, pleri-
 que utrasque simul habuisse
 tradunt, ex quibus & Saty-
 rus est & Hieronymus Rho-
 dius. Nam Athenienses, quū
 bellis ac lue ciuibz exhau-
 istam civitatem reparare, so-
 bolémque propagare vel-
 lent, decreuisse referunt uti
 urbanam quidem unam u-
 xorem ciues ducerent, lice-
 ret autem & ex altera pro-
 creare liberos: idque tum &
 Socratē fecisse. Magna ve-
 rò animi sublimitate carpē-
 tes se atque obiurgantes
 contemnebat. In facilitate
 victus maximè gloriabatur,
 mercedémque a nullo exi-
 gebat. Dicebat autem, qui
 suauissimè comederet, eum
 minimè obsonio egere: &
 qui cum voluptate biberet,

ἤκιστα τὸ μὴ παρὲν ποτὸν ἀνα-
 εδμεν· καὶ ἡ χάρις των δέομεν,
 ἔχιστα, εἰ) θεῶν. τὸ το δὲ ἐνέ-
 σαι καὶ τῷ ἑαυτοῦ καμωδοποιῶν
 λαβεῖν, οἱ λαθάνουσιν ἐκποτίζ-
 δι' ὧν σκώπιοισιν ἐπαμνοῦν-
 τες αὐτόν. Αἰετοφάνης μὲν
 ἔτως·

ὦ τῆς μεγάλης ὀπιθυμίας
 ὀφίας ἀνθρώπε διχάζως,
 ὧς δαίμον παρ' Ἀθηναί-
 οῖς καὶ τοῖς ἄλλοις διαζῆς.
 εἶτα,

Μνήμον καὶ φροντισῆς, καὶ τὸ
 ταλαίπωρον ἔνεστιν

Ἐν τῇ γνώμῃ, οὐκ ἔτι κάμεις
 ἔθ' ἐς ὧς ἔτε βαδίζων,

οὐτ' αὖ ῥιζὸν ἄχθῃ λίαν,
 ἔτ' αἰείδων ὀπιθυμίας,

οἶνε τ' ἀπέχη καὶ ἄδδῃ φα-
 γίας, καὶ τῷ ἄλλων ἀνοήτων.

Ἀμφίπας δὲ ἐν τείβωνι πα-
 ριζὸν αὐτόν, φησὶν οὕτως,

Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτισ' ὀλί-
 ζον, πολλῶν δὲ ματαόταθ',

ἤκεις καὶ σὺ πρὸς ἑμαῖς, καρ-
 τερεκός τ' εἶ. ποθὲν αὖ σοι χλαῖ

να γυόιτο; τετὶ τὸ κακὸν τῷ
 σκυτοτόμον κατ' ἐπήρειαν γε-

γυήται. οὗτος μὲν ποῖ πεινῶν ἔ-
 τως, ἔπῳ ποτ' ἔτλη κολακεύ-

σαι. τὸ το δὲ αὐτὸ τὸ ὑποπτικόν

cum quod præsens non sit,
 poculum non quærere nec
 expectare. Eumque diis
 maximè propinquum, qui
 minimis egeat. Hoc si quis
 velit, à Comicis doceri po-
 terit, qui profectò, illum
 dum vituperare conantur,
 laudant. Aristophanes e-
 nim sic illum Comœdiis a-
 git,

O præclaræ sapientiæ ama-
 tor homo,

Quàm felix Athenis & in-
 ter Græcos eris,

Si memores, & curis ple-
 nus, & ærumna inest

Animo, neque fatigaris aut
 stās, aut sedēs, aut ambulās:

Sed ne algens quidē multum
 doles neque prædere cupis,

Et vino abstines, & exercita-
 mentis, & id genus stolidis.

Porro Amiphas palliatum
 illum inducens, sic ait, So-
 crates, paucorum optime
 virorum, multorumque
 vanissime, & ipse ad nos
 tandem venis, patiēsque
 es? Vnde tibi pallium hy-
 bernum? Hoc incommo-
 dum per coriarij contigit
 malignitatem. Hic tamen
 esuriens, assentari nunquā
 sustinuit: ceterum eius rei
 quā sepe inimicus fuerit,

καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ
 Αἰσιφάνης, λέγων οὕτως,
 ὅτι
 Βρεθὺν τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ
 τῷ φθαλμῷ ὡς ἀβόηεις,
 Καὶ νουθετεῖς, καὶ καὶ πολλὰ
 αἰσχρὰ, καὶ ἐν ὑμῖν σεμνο-
 ῶστα πέεις.
 καὶ πικρὸς τε πρὸς τοὺς καὶ τοὺς
 ἀμφοτέρους, καὶ λαμπρὰ
 ἡμπαροῦ καὶ θάλασσαν ἐν τῇ Πλά-
 τωνα συμποσίῳ παρ' Ἀγά-
 θου βαδίζων. ἱκανὸς δ' ἀμ-
 φότερα λῶ, καὶ πρὸς τρεῖς καὶ
 ἀπὸ τρεῖς. ὡς πρὸ τῆς Θεαίτη-
 τος, ὅτε δὴ τῆς ἡμέρας διδμεχθεῖς,
 εἶδον ἀπὲς περὶ, καὶ θὰ καὶ
 Πλάτων φησὶν. Εὐθύφρονα δ'
 πάλιν πατεῖν γραμματικὸν ξενίας
 δίκην, ὅτε ὅστις τινὰ δὲ ἀλε-
 χθεῖς ἀπήγαγε. καὶ τὸν Λύσιαν δ'
 ἡδικώτατον ἐποίησε πρὸς τρεῖς-
 τας. ὡς γὰρ ἱκανὸς ἀπὸ τῶν
 τραγμάτων τοὺς λόγους διεί-
 σκειν. ἐνέτρεψε δὲ καὶ λαμ-
 πρὸς κλέα τὸν υἱὸν τῆς μητρὸς ἀ-
 γλαυκὸν, ὡς παρὰ καὶ ξε-
 νοφῶν εἶρηκε. καὶ Γλαύκων-
 να ὡς τὸν Πλάτωνα ἀδελ-
 φὸν δέλοντα πολιτεύεσθαι,
 ἀπέσπασε, δὲ τὸ ἀπείρως
 εἶχεν, ὡς φησὶ ξενοφῶν.

quàmque magno & alto a-
 nimo fœdam istam adula-
 tionem contempserit, Ari-
 stophanes idem testatur in
 hanc sententiam, *Elatu* *sa-*
stu vias terit, oculisque in-
nuit, & discalciatus mala
multa tolerat, & inter nos
vultu gravitatem prae se fert.
 Quàmque hoc vitæ insti-
 tuto degeret, interdum ta-
 men temporis serviens, ve-
 nustiore habitu amicieba-
 tur, ut in Platonis Sympo-
 sio ad Agathonē profectus.
 A Equa illi & hortādi & de-
 hortādi facultas fuit. Deni-
 que Theætetum, quum de
 disciplina differeret (ut ait
 Plato) mirificè immutatum
 diuinumque fermè remisit.
 E Vthyphrona, qui patri
 diem dixerat, quædam de
 iustitia & pietate loquens,
 ab instituto reuocavit. Ly-
 fidem autem hortādo, ma-
 ximè moralem fecerat. erat
 enim illi ingenium ad eli-
 ciendos ex rebus sermones
 accommodatum. Lampro-
 clem filium in matrem im-
 mitem ac ferum (ut ait Xe-
 nophon) suadendo ad re-
 uerētiam reduxit. Glauco-
 nem præterea Platonis fra-
 trē ad remp. accedere volē-
 tē, proposito retraxit, quod
 is rudis esset, ignarusque rerū:
 idem (ut refert Xenophon)

Χαρμίδην ὃ πικρὰντὶον ἐ-
πέσσει, οἰκείως ἔχον. ἐπὶ ἥρε
δὲ καὶ εἰς φρόνημα Ἰφικρά-
τιω τ' ἐρατηζόν, δέξας αὐτὰς
τὴν κούρεως Μίδου ἀλεγεινύ-
νας ἀντιοῦ τῷ Κόμῳ πῆρυ-
ζαμένοις. καὶ αὐτὸν Γλαυκονί-
δης ἡξίε τῇ πόλει ἀειποιεῖν,
καθὰ τὸν φασιανὸν ὄρνιν, ἢ
ταύ. λέγει ὅς θάουται, τὰ μὲν
ἐκαστον εἰπεῖν ἀν' ἑαδῶς ὅσα
ἔχει, φίλους δ' ἐκ ἀν' ὀνομάσαι
ὅποσους κεκτηται· ὅπως ὁλιγρό-
τως ἔχον περὶ αὐτοῦ. ὁρῶν δ'
Εὐκλείδην ἐσπουδακότεν πε-
ρὶ τοῦ εἰσελκοῦ λόγους, ὡς
Εὐκλείδης (ἔφη) σοφιστῆς
μὴ διωκτὴς καὶ ἀνθρώποις
δὲ οὐδαμῶς. ἔχρηστον γὰρ ἄε-
ποεῖν πρὸς τὰ αἰχρο-
λογία, ὡς καὶ Πλάτων ἐν
Εὐθυδήμῳ φησὶ. Χαρμίδου
τε οἰκέτας αὐτὸν διδόντος, ἵν'
αἶψ' αὐτῷ προσδεύοιτο, ἔχ
εἴλετο· καὶ τὸ καλλὸν ὑπερεῖ-
δεν Ἀλκιβιάδου, κατὰ τινὰς.
καὶ ἐπὶ ἡνὲ γολίω, ὡς καλλίστον
κτημάτων, καθὰ καὶ Ξενο-
φῶν ἐν συμποσίῳ φησὶν. ἔ-
λεγε δὲ καὶ ἐν μόνον, ἀγαθὸν
εἶναι, πρὸς ὅπως ἡμεῖς καὶ ἐν μόν-
ον κακόν, πρὸς ἀμαθίαν.

Charmidem contrà, quia
esset maximè idoneus ad
capessendâ, incitavit. Iphi-
crati quoque duci animos
adiecit, quum ostendisset ei
gallos gallinaceos tonsoris
Midæ, aduersus eos qui e-
rant Calliæ, pennis ac ro-
stro dimicantes. Ipsum
Glaucônides ciuitati appli-
care optabat, non secus ac
fasianum auem aut pauo-
nem. Dicebat autem facile
cuius esse quæ habet ali-
quis, mira proloqui, ami-
cos autem quos possideat
nominare difficillimum:
tantam in eis obseruandis
inesse negligentiam. Eὐκλι-
dem verò quum videret fo-
rensiū causarū in primis
studiosum, O (inquit) Eὐ-
clides, sophistis quidem vti
poteris, hominibus nō po-
teris. Inutile enim arbitra-
batur ac turpe hisce dare o-
peram, sicut & Plato in Eὐ-
thydemo testatur. Dederat
illi Charmidos domesticos
pueros, vt ab eis domū de-
duceretur, sed noluit ipse
suscipere. Sunt qui dicant
illum Alcibiadis eximiam
formam aspernatum. Otiū,
vt possessionum omnium
pulcerrimam laudabat, vt
in Symposio testatur Xe-
nophon. Dicebat & vnicū
esse bonum, scientiam: ma-
lum cōtrà vnicum, insitiā.

πλὴν ὅτι καὶ ἀγύειαν εἶδεν
 συμὲν ἔχοντα πᾶν τὸ νόστιμον,
 καὶ ἰπὸν τὸ γυναικῶν τινὸς
 αὐτῷ ὡς εἴη Ἀντιθένης μητρὸς
 Θράκης, Σὺ δὲ ὦν (εἴφη) ὅ-
 πως αὖ γυναικῶν ἐκ δούλῳ Ἀ-
 θηναίων γυγείσθαι; Φαίδωνα
 δὲ δὴ ἀχιδνωσάντων οἰκὴ-
 ματος καὶ δήμενον περὶ τὰς
 Κεῖτωνι λυτρώσασθαι, καὶ
 φιλόσοφον ἀπειργάσασθαι. ἀλ-
 λά καὶ λυεῖσθαι ἐμὰ θάνατον ὅ-
 τι καὶ σὺ μηδὲν λέγεις ἀπο-
 τῆναι. αἱ τὶς μὴ οἶδεν ὅτι καὶ
 θάνατον εἴ τι τε ὥρχειτο συνεχὲς,
 τῇ τὸ σῶμα τὸ ἀξία λυ-
 πτεῖν ἢ γυναικῶν τινὸς τοι-
 αύτου γυναικῶν, ὡς καὶ Ξενο-
 φῶν ἐν συμποσίῳ φησὶν. ἔλε-
 γε ὅτι καὶ περὶ μαίνεται τὸ δαι-
 μόνιον τὰ μέλλεν αὐτῷ ποιεῖν,
 οὐδὲ ἀρχαῖα, μικρὸν μὲν μὴ
 εἶναι, πολλὰ μὲν δὲ. καὶ εἰδέναι
 μὴ μὴδὲν, πλεονάζειν τὸ
 εἰδέναι. τοὺς τε τὰ ὦρα πολ-
 λὰ ἐωνημένους, ἀπογινώσκων
 ἔλεγον εἰς τὰς ὥρας ἵσθαι.
 καὶ ποτὲ ἐρωτηθεὶς, Τίς ἀ-
 ρετὴ νέου; Τὸ μὴδὲν ἄγαν,
 εἶπεν. ἔφασκε τε δέειν γεω-
 μετρεῖν, μέχρι αὖτις μέτρῳ
 δυνάμει γὰρ τε ὡς λαβεῖν

Opes ac nobilitates nō so-
 lum nihil in se habere hone-
 statis, verū & omne ma-
 lum ex eis oboriri. Deni-
 que quum dixisset ei qui-
 dam, Antisthenē matre esse
 Threicia, Tūc (inquit)
 arbitraris ex duobus Athe-
 niēsis a deo insignem vi-
 rum natū? Phedonem quo-
 que captivitatis necessitate
 quæstui turpi expositum,
 Critoni redimendum præ-
 cepit, spectatūque philo-
 sophū fecit. Sed & fidibus
 canere didicit quum vaca-
 ret, minimē improbum seu
 pudendum dicens, quod
 quisque nesciat, discere. Σε-
 rius itē saltabat, eam exer-
 citationem plurimum ad
 tuendam bonam valetudi-
 nem conducere existimās,
 sicut & Xenophon in Sym-
 posio testatur. Asserebat &
 dæmonium sibi futura præ-
 dicere: ac bene incipere
 paruum non esse, sed maxi-
 mum: & scire se nihil præ-
 ter hoc ipsum quod nihil
 sciret. Eos itē qui præconia
 magno emerent, desperare
 aiebat se ad maturitatis tē-
 pus peruenturos. Rogatus
 aliquando quænam sit iu-
 uenum virtus, Nihil nimis,
 inquit. Geometriæ eous-
 que dandam operam mo-
 nebat, quoad quisque pos-
 sit terram mēsurā accipere

καὶ ὡς ἀδουῖαι. Εὐεπίδου
 δ' ἐν τῇ ΑΥ' Ἰη εἰπόντος ὡς
 ἀρετῆς, Κράτιστον εἰκὴ τῶν
 εἴαν ἀφαιρῆναι, αἰσας δ' ἔχῃ
 δευφῆσας, γαλοῖον ἔῃ, ἀνδρά-
 ποδον μὲν, μὴ δὲ εἰσκόμδον,
 ἀξιοῦν ζητεῖν. ἀρετὴν δ' ἔ-
 τω εἴαν ἀπολωλέναι. ἐρωτη-
 θεὶς πότερον γῆραι ἢ μὴ, ἔφη,
 ὅτι αὐτῇ ποιήσης, μετα-
 γώσῃ. ἔλεγέ τε θαυμάζειν
 τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατὰ-
 σκαυάζοντων. τὸ εἶναι λίθου
 περὶ νοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται
 αὐτῷ. δι' ἀμελεῖν, ὡς μὴ
 ὁμοίοις τὰ λίθω φαίνεσθαι.
 ὡς οὖν καὶ τοὺς νέους σπου-
 χέως καποπείζεισθαι. ἵνα εἰ εἰς
 καλοὶ εἴεν, ἀξιοὶ γίγνοιτο· εἰ
 δ' αἰσχροὶ, παιδεία πρὸς δυσ-
 εἶδειαν ὅπως ἀλύπτοι. κα-
 λέσας δὲ δειπνον πλουσίους,
 καὶ τῆς ξανθίππου αἰδοῦμε-
 νης, ἔφη, Θάρρ' εἰ. εἰ μὲν γὰρ
 εἴεν μέτεροι, συμπεριενεχθεῖεν
 αὐτῷ· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῷ
 ἔδεν μελήσει. ἔλεγε τοὺς μὲν
 ἄλλους ἀνθρώπους ζῆν, ἵνα
 ἐθίοιεν. αὐτὸν δὲ ἐδίδειν,
 ἵνα ζῷ. πρὸς τὸ ἐκ ἀ-
 ξιόλογον πλῆθος ἔφασκεν,

se ideo edere ut viveret.
 imperitam multitudinem

& dare. EVripide verò de
 virtute ita differente, ut di-
 ceret præclarum esse teme-
 re hanc dimittere, surgens
 egressus est, ridiculum esse
 dicens, Mancipium, si non
 inueniatur, dignum inqui-
 sitione iudicare: virtutem
 verò pessum perire permit-
 tere. Interrogatus utrum
 melius esset uxorem duce-
 re, necne, Vtrumuis horum
 (inquit) egeris, pœnitentia
 duceris. Mirari se dicebat
 cur hi qui lapidea signa
 sculperent, summa ope ni-
 terentur ut lapis homini
 quam simillimus euadat, se-
 ipsos curare negligerent, ne
 similes lapidibus & videan-
 tur & sint. Hortabatur &
 iuuenes ut se iugiter in spe-
 culo intuerentur, ut, si qui-
 dem formosi essent, digni
 ea specie fierent: sin autem
 deformes, eam deformita-
 tem eruditione tegerent.
 Quum vocasset ad cœnam
 diuites, & Xanthippen mo-
 dici puderet apparatus. Bo-
 no, inquit, esto animo.
 nam, si quidem modesti e-
 runt frugique, mensam
 haudquaquam aspernabun-
 tur: sin autem intempe-
 rantes, nulla nobis de his-
 ce cura fuerit. Aiebat alios
 homines viuere ut ederent,

Ad hæc vulgus ignobile &
 idem fermè facere dicebat,

ὁμοίῳ εἰ τις τετραδραχμον
ἐν ἀποδοκιμαζῶν, τὸν τὸ ποι-
ῶν σωρὸν ὡς δόκιμον ἀπο-
δοκίμῃ. Αἰχίνῃ δ' εἰπόντες,
Πάντες εἰμὶ, καὶ ἄλλοι μὲν ἐ-
χῶ, δίδωμι δέ τοι ἐμαυτὴν. Ἄρ-
ου (εἶπεν) ὅτι αἰσθάνῃ τὰ μέ-
γιστα μοι δίδους; πρὸς τὸ ἀπο-
δοκίμῳ δὲ ὅτι τὰ παρὰ
δοκίμῳ, ὅπως ἐπαρέστησαν οἱ
πεισάμενοι, Ἄρα, ἔφη, μή τι
σοι μετάνοι; πρὸς τὸ εἰσά-
μενοι, Θάλαπρον σου κατέγνωσαν
Ἀλκίνοιοι, καὶ κείνων (φασὶν)
ἡ φύσις. οἱ δ' ἔπειτα Ἀναξωγέ-
ραν φασί. τῆς γυναικὸς εἰπέ-
σης, Ἀδίκως ἀποθνήσκεις, Σὺ
δ' (ἔφη) δικάως ἐβέλει; ὅναρ
δοξας τινὰ αὐτῇ λέγειν,
Ἡματὶ καὶ περὶ τῷ Φθίλῳ
ἐβέλει ἰκαίνο,
πρὸς Αἰχίνῳ ἔφη, Εἰς τεί-
νω ἀποθανοῦμαι. μέλλοντί
τε τῇ αὐτῇ κώνειον πεισάμεν, Ἀ-
πολλόδωρος ἱματίον ἐδίδου
καλὸν, ἢ ὅτι κείνῳ ἀναποθάνῃ.
καὶ ὅς, τί δ' (ἔφη) τὸ ἐμεῖ
ἱματίον ἐμβύωναι μὲν ὅτι πη-
δῶν, ἀναποθανεῖν δ' οὐχί; πρὸς
τὸ εἰπόντα, Κακῶς οὐδεὶς σε
λέγει. Καλῶς γὰρ (ἔφη) λέ-
γει ὅτι ἐμαυτῇ. Στρέψαντες

ac si quis singulos nummos
reprobaret, cōgestū ex hisce
cumulū, ut probabilē, susci-
peret. Quum illi dixisset Ἀ-
schines, Pauper sum, & a-
liud habeo nihil: me ipsum
autem tibi do: An verò tu,
inquit, non animaduertis
quàm mihi maxima tradas?
Indignanti cuidam quòd
despiceretur, quum summā
rerum triginta tyranni sibi
vendicassent, Ergòne (in-
quit) pœnitet te? Referenti
quòd illum Athenienses mo-
ri decreuissent, Et natura il-
los, inquit. Hoc alij ad Ana-
xagoram referunt. Dicente
ei vxore, Iniuste morieris:
An tu, inquit, iuste malle?
Quum in somnis quendam
sibi ista dicentem audisset,

*At te frugifera sistet lux ter-
tia Phthia,*

ait ad Ἀschinem post diem
tertium se moriturum. Die
qua cicutam bibiturus erat,
Ἀπολλόδωρος ei palliū pre-
tiosum obtulit, ut in illo
moreretur: & ille, Quid, in-
quit, num pallium meum
viuenti conuenit, vita fun-
cto non conueniet? Nun-
tianti, quendam ipsum ma-
ledictis incessere, Bene, in-
quit, loqui nō didicit. Quā
disruptam pallij sui partem

Ἀντιθένοισι τὸ διεργάζεσθαι τῶν
 πείρων. εἰς τοὺς μὲν φανέας, ὁ-
 ρῶσα (ἔφη) ὅτι τῶν πείρων
 πλὴν κανοδόξιας. πρὸς τὸν εἰ-
 πόντα, Οὐ σοὶ λοιδορεῖται ὁ
 δεῖνα; Οὐ γὰρ (ἔφη) ἐμοὶ γὰρ
 οὐ πρὸς ἐστὶ ταῦτα. ἔλεγε δὲ
 τοῖς κακομοῖς δεῖν ὁπίστηδες
 ἑαυτὸν διδόναι. εἰ μὲν γὰρ τι τῶν
 πρὸς ὄντων λέξειεν, διορθώ-
 σονται· εἰ δὲ ἄλλοι πρὸς ἡ-
 μάς. πρὸς Ξανθίππῳ, πρὸς
 τῶν μὲν λοιδορεῖσθαι, ὅς τε
 οὐ καὶ πειράσας αὐ-
 τήν, Οὐκ ἔλεγον (εἶπεν) ὅτι
 Ξανθίππη βρογνῶσα, καὶ ὅς
 δὴ πρὸς ἡμᾶς; πρὸς Ἀλκιβιά-
 δῳ εἰπόντα, ὡς ἔκ ἀνεκτῆς ἢ
 Ξανθίππῃ λοιδορεῖται, Ἀλλ'
 ἔργον (ἔφη) συνεΐθισμαι, κα-
 τὰ τὸν εἰς τὴν ἑλπίδα ἀκούων
 συνεχέας. καὶ σὺ μὲν, εἶπε, χι-
 νῶν βοώντων ἀνέχῃ. τῶν δὲ
 εἰπόντων, Ἀλλὰ μοὶ ὡς καὶ
 νεοτῆς τίς ποτε. Καὶ μοι (φησὶ)
 Ξανθίππη παιδίαν γυναικῶν πο-
 τὲ αὐτὴ ἀνὰ γυναικῶν καὶ τοιμαῦτον
 πειράσασθαι, συνεβόλθουν οἱ
 γυναικοὶ χερσὶν ἀμύνεσθαι,
 Νῆ Δί' (εἶπεν) ἴν' ἡμῶν πυ-
 κτερόντων, ἕκαστος ὁ μὲν λέγοι,
 Εὐὲ Σώκρατες, οὐ Ξανθίππη.

vertisset Antisthenes, & in-
 spectandam omnibus de-
 disset, Aspicio (inquit) per-
 scissuram pallii tuam vani-
 tatem. Dicenti cuidā, Nón-
 de tibi ille maledicit? Non,
 inquit: mihi enim ista non
 adsunt. Dicebat expedire
 ut se se ex industria comi-
 cis exponeret. Nam, si qui-
 dem ea dixerint quæ in no-
 bis corrigenda sint, emen-
 dabunt; sin aliās, nihil ad
 nos. Xanthippe, quum in
 eum prius conuitia & ma-
 ledicta ingessisset, post verò
 & sordidis aquis perfudif-
 set, Nónne (inquit) dice-
 bam Xanthippem tonantē
 quandoque pluituram? Di-
 centi Alcibiadi non esse to-
 lerabilem Xanthippem adeo
 morosam, Atqui, ait, ego i-
 ta hisce iampridem assue-
 tus sum, ac si iugiter sonum
 trochlearem audiam. An
 verò tu nō toleras clamore
 perstreptentes anseres? illo
 dicente, At mihi oua pul-
 lólque pariunt, Et mihi
 (ait) Xanthippe filios gi-
 gnit. Quum pallium illa sibi
 in platea sustulisset, mo-
 nerentque familiares, in-
 iuriam manu ulciceretur,
 Præclare, (inquit) ut nobis
 corrixantibus quisque ve-
 strum acclamet, Eia So-
 crates, eia Xanthippe.
 Asperioris

ἔλεγε πυνθῆναι βαχία μωα-
 κί, καὶ ὅτι οἱ ἰσχυροὶ θυμοεῖ-
 δισιν ἴσους. Ἀλλ' ὥς ἐκείνους
 (φίλοι) πυνθῶν κρατήσονται, ῥα-
 δίας αὖ ἄλλων πείζονται.
 ὑποκλῶν αἰδέσθην ζώμε-
 νος, πῶς δῆλοις ἀνθρώποις
 συμπεριχέσσομαι. ταῦτα δὲ
 ὑπαινύσσας λέγων καὶ παρόντων,
 πρὸς τὸ Πυθίαι μὲν τυρῆσθαι,
 Χαιρεφάντι δ' ἄν' ἔσσης ἐκείνο δὲ
 τὸ πείθεσθαι μένον,
 Ἀνδρῶν ἀπαντῶν Σωκράτης
 σφωτάτος.

ἀφ' ἧ δὲ καὶ φθονὸς μάλιστα
 καὶ δὴ καὶ ὅτι διήλθει τοῖς
 μεγαλοφρονούσας ἐφ' ἑαυ-
 τοῖς, ὡς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι αὐ-
 τὸν αἰεὶ καὶ τὸν ἄνυτον ὡς καὶ
 ἐν τῷ Πλάτωνος βιβλίῳ Μένωνι.
 ὅπως γὰρ ἐφ' ὧν τὸ ὑπὸ Σωκρά-
 τος χλευασμὸς, πρὸς τὸν μὲν
 πηλοῦσαν αὐτῷ τοῖς πρὸς Ἀει-
 σοφάνην, ἔπειτα καὶ Μελίτων
 αἰετῶσαν ἀπὸ τῆς Ἰναδοῦ κατ'
 αὐτὴν γραφὴν ἀσεβείας καὶ ἄλλ'
 νέων ὁμοφθοράς. ἀπὸ τῆς Ἰναδοῦ
 μὲν οὖν τὴν γραφὴν ὁ Μελίτων,
 εἶπε δὲ τὴν δίκην Πολυδ-
 κτος, ὡς φησὶ ἡ ἀδελφεὶς
 ἐν τῇ περὶ δαπάνης ἱστορίᾳ. αἰετῶ-
 γραφὴ δὲ τὸ λόγον Πολυ-

Asperioris ingenij uxori ita
 congregiendum monebat,
 ut equis animosis equites.
 Nam sicut illi, quum eos
 semel subegerint, reliquis
 facile utuntur: ita & mihi
 post Xanthippes usum, re-
 liquorum mortalium faci-
 listoleratio obueniet. Ista
 & huiusmodi gerens quoti-
 die & dicens, Pythiae testi-
 monio laudatus est, quæ
 Chærephonti id oraculum
 edidit, quod in omnium o-
 re est, nimirum hoc,
*Mortalium unus Socrates ve-
 re sapit.*

Ex quo magna in illum in-
 uidia conflata est: præter-
 eaque quod eos qui seipso
 magni facerent & æstima-
 rent, ut stolidos & insensa-
 tos arguisset. Eorum ex nu-
 mero Anytus est, sicut in
 Memnone Plato ait. Is e-
 nim à Socrate rideri se non
 ferens, primum quidem A-
 ristophanem aduersus illū
 inuexit, atque in eum ma-
 ledicta pronuntiauit. Post
 verò Melitum etiam indu-
 xit, ut illi crimē impietatis
 adolescentiumque corru-
 ptiones obiiceret. Et Meli-
 tus quidem apud iudices
 illum accusauit: sententiam
 verò Polyuctus dixit, ut ait
 Phauorinus in Omnimoda
 historia: orationem Poly-

κράτης ὁ σοφιστής, ὡς φησιν
 Ἑρμιππῶς, ἢ Ἄνυτος, (ὡς
 ἔντες.) θεωροῖμασε δὲ πάντα
 Λύκων ὁ δημαγωγός. Ἀντιθέ-
 νης δὲ ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων
 διαδοχαῖς, καὶ Πλάτων ἐν Ἀπο-
 λογίᾳ, τρεῖς αὐτὸς κατηγορεῖ-
 σαι φασιν, Ἄνυτον καὶ Λύκωνα
 καὶ Μελίτωνα. τὸ μὲν Ἄνυτο, πρὸς
 τῶν δημαγωγῶν καὶ τῶν πολιτι-
 κῶν ἀρχισύμβουλον· τὸ δὲ Λύκωνα,
 ὑπὸ τῶν ῥητόρων· καὶ τὸ Μελίτωνα,
 ὑπὸ τῶν ποιητῶν οὓς ἀπαντὰς ὁ
 Σωκράτης διέσκεπε. καὶ βωεῖ-
 νος δὲ φησιν ἐν τῷ πρώτῳ τῆς
 ἀπομνημονεύματων, μὴ εἶναι ἀ-
 ληθὴ τὸν λόγον τῆς Πολυκράτους
 καὶ Σωκράτους· ἐν αὐτῷ γὰρ
 (φησὶ) μνημονεύει τὸ ὑπὸ Κό-
 νωνος τειχῶν ἀνασταθέντων,
 ἃ γέγονεν ἐν ἑτεσιν ὅς τις Σω-
 κράτους τελευτῆς ὕστερον· καὶ
 ἔστιν ὅπως ἔχον· ἢ δ' ἀντιμαρτυρία
 τῆς δίκης τῆτον εἶχε τὸ ἔσπον.
 ἀνάκειται γὰρ ἔτι καὶ νῦν. (τη-
 σὶ βωεῖνος ἐν τῷ Μητρώῳ)
 Τὰ δὲ ἐγράψατο καὶ ἀντιμαρτυρο-
 γήσατο. Μήνιος Μήνιπυ Πιτ-
 τίδι Σωκράτει Σωφρονί-
 σης Ἀλωπεκίδου, Ἀδικεῖ
 Σωκράτης, οὓς μὲν ἢ πό-
 λεις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἑτέρους δὲ καὶ ἀδαιμό-
 νια εἰσηγούμενος· ἀδίκαι ὅτι καὶ τοὺς νέους διαφθείρων.

crates sophista scripsit, ut
 Hermippus refert, siue (ut
 quidam volunt) Anytus:
 præparauit autem omnia
 Lycon orator. Porro An-
 tisthenes in Philosophorū
 successionibus, & in Apolo-
 gia Plato, tres illū accusasse
 tradunt, Anytum, Lyconem
 ac Melitum. Anytum qui-
 dem opificum ciuiliūmque
 partes tuentem, Lyconem
 oratorum, Melitum verò
 poetarum, quòd eos omnes
 carperet Socrates. Phauori-
 nus in 1. Commēt. veram
 non esse Polycratis in So-
 cratem orationem tradit,
 quòd in ea facta sit mentio
 muroῦ à Conone instau-
 ratio. Id verò factum
 constat v. anno post mor-
 tem Socratis, atque ita se
 habet. Enimuero causæ i-
 psius coniuratio hoc modo
 gesta est: Seruatur enim ha-
 ctenus, inquit Phauorinus
 in Metroo. Accusauit Meli-
 tus Meliti filius Pitheensis
 Socratem Sophronisci filiū
 Alopecensem de hisce cri-
 minibus. Iura violat Socra-
 tes, quos ex maiorum insti-
 tuto suscepit ciuitas, deos
 esse negans, alia verò noua
 demonia inducens. Contra
 ius & fas iuuenes corrūpit.

τίμημα θανάτου. ὁ δὲ αὖτε φί-
 λώτερος, Λισίε γραψάντων
 ἀπολογία αὐτῶν ἀναγνῶν. ἔ-
 φη, Καλὸς μὲν ὁ λόγος, ὦ Λυ-
 σία, ἐμὴν ἀρμοσίαν ἐμοί. δη-
 λαδὲ γὰρ καὶ τὸ πλέον δίκαιον
 καὶ ἐμὴ φιλοσοφία. εἰποὶ τὸς
 ὅτι Λισίε, Πῶς, εἰ καλὸς ὅστις
 ἐλθές, καὶ ἀνσὶ ἀρμοσίαις ἔ-
 φη, Οὐ γὰρ καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ
 ὑποδήματα εἴη σὺν ἐμοί ἀναρ-
 μεσθαι, κεινομένων δὲ αὐτῶν, φη-
 σι ἰούς. ὁ Τιβεριδὲς ὅτι περὶ
 σίματι, Πλάτων αἰαδῶμαι
 ὅτι τὸ βῆμα, καὶ εἰπὴν, Νεω-
 τας ὦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 ὅτι τὸ βῆμα ἀναβάντων
 πρὸς δικαστὰς ἐκβοῶσι, Κατὰ
 βῆμα, πού τις κατὰ βῆμα. ὅτι
 καὶ περὶ δικαστῶν, δίκαιοις
 ὁδοῦν καὶ μία πλείοσι ψήφοις
 ὅτι ἀπολυουσὶν, καὶ τιμωμέ-
 νων ὅτι δικαστῶν τίς γὰρ πε-
 ς αὐτὸν ἢ ἀποτίσκει, πέντε
 καὶ ἑκοσθὲν ἔφη δραχμαῖς ἀ-
 ποτίσκει. Εὐβουλίδης μὲν
 γὰρ φησιν ἑκατὸν ὁμολογῶσαι
 πορνεύσάντων ὅτι ὅτι δικαστῶν,
 ἔτεκα μὲν (εἰπε) ὅτι ἐμοί δὲ
 πορνεύσάντων ὑμῶν καὶ δι-
 κῶν ὅτι ἐν πορνεύσει στήσεως.

Pœna illi mors. Philosophus verò, quum illi Lyfias
 quā pro eo scripserat apo-
 logiam recitasset, Bona (in-
 quit) & præclara est oratio,
 Lyfia, mihi tamen minus
 congruit. Erat enim illa iu-
 diciali instituto vicinior
 quam ut philosopho con-
 venire videretur. Percōtan-
 ti Lyfiæ cur si bona esset, nō
 sibi cōgrueret oratio, Nōn-
 ne (inquit & indumenta &
 calciamenta speciosa esse
 possent, neque tamen mihi
 conuenire? Quum verò iu-
 dicium ageretur, ascendisse
 Platonem in suggestum re-
 fert Iustus Tiberiensis in
 Stemmate, ac dixisse, Mini-
 mus natu quum sim, viri A-
 thenienses, his omnibus qui
 tribunal ascenderūt: inter-
 pellatūmque a iudicibus re-
 clamantibus, Descēde. Da-
 mnatus igitur est iudicium
 ducentis octoginta & vna
 sententiis, supra eas quibus
 absoluebatur. Tractatibū-
 que inter se iudicibus quid
 illum potius conueniret
 pati an pendere, xxv. dra-
 chmas soluturum se di-
 xit. Quanquam Eubuli-
 des centum esse pollicitum
 dixerit. Verum tumultu-
 antibus iudicibus, Eorum
 (inquit) gratia quæ à me
 gesta sunt, censeo me in Prytaneo publicè ali debere

καὶ οὐ θάνατον ἀπὲς κατέγνω,
 πρὸς δέντες ἄλλας ψήφοις
 ὁδοήκοντα. καὶ δευτεῖς, μετ' οὐ
 πολλὰς ἡμέρας ἔπει τοῦ κώ-
 νειον, πολλὰ καλὰ καὶ χαρὰ
 διαλεχθεῖς, ὁ Πλάτων ὅν τι
 φαίνοντι φησὶν. ἀλλὰ καὶ πα-
 αῖα κατὰ τινὰ ὁποίουσιν, ὅ ἢ
 ἀρχὴ, Δήλι' Ἀπολλων χεῖρε, καὶ
 Ἀρτεμι, παῖδε κλειώ. Διονυ-
 σόδωρος δὲ φησὶ μὴ εἶναι αὐτὸν
 παλαιά. ὁποίησε ὅ καὶ μῦθον
 Αἰσωπίον, καὶ πάντο ὁπτετυ-
 γμένως, ὅ ἢ ἀρχή,

Αἰσωπος ποτ' ἔλαξε Κορίν-
 θιον ἄστυ νέμεισι,
 Μὴ κείνην δρέττω λαο-
 δίκωσφι.

ὁ μὲν οὖν ἔξ ἀνθρώπων ἦν. Α-
 θηναῖοι δ' ἔδυσαν κατέγνω,
 ὥς τε κλείσαι καὶ παλαίστρας καὶ
 γυμνάσια· καὶ τοὺς μὲν ἐφυγά-
 δευσαν, Μήδιον δὲ θάνατον
 κατέγνωσαν. Σωκράτη ὅ χαλ-
 κῆς εἰκότι ἐτίμησαν το, ἡ
 ἔδυσαν ἐν τῇ πομπῇ. Λυσίπ-
 πος αὐτὸν ὁρίσασθαι. Ἀνυ-
 πόν τε ὅτι διμήσαντα αὐτὸν με-
 ρὲς ἔξ ἐκέρυξαν Ἡρακλεῶτα.
 ὅ μόνον δὲ ὅτι Σωκράτης
 Αθηνᾶοι πεπονθῆαι ἦτο,
 ἀλλὰ καὶ ὅτι πλείων ὄσον.

Tū illi, adiectis aliis LXXI.
 sententiis, mox illum dam-
 nant, & continuo conie-
 ctus in vincula, post paucos
 dies cicutam bibit, multa
 prius de immortalitate ani-
 morū ac præclara differens,
 quæ in Phædone Plato di-
 gessit. Pæana quoque illum
 scripsisse plerique autumāt:
 cuius est initium, Delie A-
 pollo, salve, & Diana, pueri
 gloriosi. Porro Dionysodo-
 rus pæana illius nō esse me-
 morat. Fecit & Æsopiam
 fabulam nō multum com-
 positè, cuius initium est,

*Ciuihus Æsopus dixit quæis
 culta Corinthus,
 Ne virtutem in ius iudice
 plebe vocent.*

Atque in hunc modum So-
 crates excessit è vita. Athe-
 nienſibus eius facti tantum
 pœnitentiæ incesſit, mox ut
 palæſtras & gymnasia clau-
 derēt, & alios quidem exi-
 lio, Melitum verò morte
 damnarent. Socratem ærea
 imagine publicè honora-
 uere, quā à Lyſippo perfe-
 ctam in vrbis celeberrimo
 loco statuerunt. Anytum i-
 pſa die, dum peregre eſſet,
 Heracleotæ exterminarūt.
 Huiusmodi designarunt A-
 thenienſes non modò in
 Socrate, verum & in aliis
 viris illustribus permultis.

καὶ ὁ Ὀμηρεν (καθὰ φησὶν
 Ηρακλείδης) πεντήκοντα δρα-
 χμαῖς, ὅς μαρτύριον, ἐτίμη-
 σαι καὶ Τυρταῖον ὡς ἀκό-
 πητον καὶ Ἀστυδάμαντα
 ὡς πρὸν πρὸς αἰχμήν, ἐ-
 τίμηται εἰκόνι χαλκῇ. Εὐρι-
 πίδης δὲ καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν
 τῇ Πυθαγόρῃ, λέγων, Ἐκάνετ'
 ὁκλήτε τὰν πάνσοφον τὰν ὀ-
 δὴν ἐλγύνεσθαι ἀνδρῶν μῆσιν.
 καὶ πᾶσι μὲν ὧδε. Φηλόχωρος δὲ
 φησὶ περὶ τελευτῆς καὶ Εὐρι-
 πίδου τὴν Σωκράτους. ἐγγράφη-
 ῖν δὲ (καθὰ φησὶν Ἀπολλόδω-
 ρος ἐν τοῖς χρονικοῖς) ὅτι Ἀ-
 ψαφίωνος, ἐν τῇ τετάρτῃ ἐ-
 τῇ δὲ ἐβδομηκοστῇ ἐβδόμῃ
 Ὀλυμπιάδῃ, Θαρηγίωνος
 ἔκτῃ, ὅτε καδαίρει καὶ πόλιν
 Ἀθηνῶν, καὶ Ἄρτεμιν ἡμέ-
 ρῃ Διήλιοι φασὶν. ἐτελεύτησε
 δὲ τῇ περὶ τὴν ἐτῇ δὲ ἐννεήκο-
 στῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδῃ, γε-
 γονώς ἐτὶ ἐβδομήκοντα. καὶ
 ταῦτά φησι καὶ Δημόπειος ὁ
 φησὶν. ἔνιοι δὲ ἔχοντα ἐ-
 τὴν τελευτῆσιν αὐτὸν φασὶν.
 ἀμρότεροι δὲ ἡκούσαι Ἀναξά-
 γωρος, καὶ ὅπως καὶ Εὐριπίδης,
 ὅς καὶ τῇ περὶ τὴν ἐτῇ δὲ
 ἐβδόμῃ περὶ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδῃ, ἐγγράφη ὅτι Κλειάρχου.

Nanque (vt ait Heraclides)
 Homerum veluti insanien-
 tem drachmis quinquagin-
 ta multarunt: Tyrtaeumque
 mentis impotem dixerunt,
 & Astydamantem primum
 ex ludo Aeschyli sapientissi-
 mum ærea imagine hono-
 rauerunt. Eis Euripides quo-
 que id exprobrat in Pala-
 mede, doctam philomelam
 innocuamque musam infe-
 ctatos clamans. Quanquam
 Philochorus Euripidē an-
 te Socratem obiisse tradat.
 Nascitur Socrates (vt ait
 Apollodorus in Chronicis)
 sub Apsephione, septuage-
 simæ & septimæ Olympi-
 dis anno quarto, Tharge-
 lionis mensis sextæ, quo die
 lustrant Athenienses ciui-
 tatem, Dianamque natam
 Delij tradunt. Moritur pri-
 mo anno nonagesimequin-
 tæ Olympiadis, septuagesi-
 mo ætatis anno. Eadem fer-
 mē Demetrius Phalereus
 ait. Sunt qui sexagenarium
 obiisse referāt. Vterque ve-
 rò, Socrates & Euripides,
 Anaxagoræ auditores fue-
 re. Porro Euripides primo
 anno LXXV. Olympi-
 dis sub Calliade ortus est.

δοκῇ δέ μοι καὶ περὶ τῶν φυσικῶν
ὁ Σωκράτης διελέχθαι, ὅπου
καὶ περὶ προνοίας ἡνὰ δὲ
λέγεται, καὶ θαφισί καὶ ξυνο-
φῶν, καὶ περὶ μόνων τῶν ἡ-
δικῶν ποιεῖσθαι τοὺς λόγους ἀν-
τὸν εἰπών. ἀλλὰ καὶ Πλάτων ἐν
τῇ ἀπολογία μνησθεὶς Ἀναξα-
γόρου καὶ ἄλλων φυσικῶν ὁ Σω-
κράτης ἀρνεῖται, περὶ πάντων
αὐτὸς λέγει, καὶ περὶ ἀντιπαιδείας
πάντα Σωκράτει. φησὶ δὲ Ἀ-
ριστοτέλης μᾶλλον τινὰ ἡθόν-
τα ὅκ Σουείας εἰς Ἀθήνας,
τά τε ἄλλα καταγῶναι πρὸς
Σωκράτους, καὶ δὴ καὶ βίαιον ἔ-
σεσθαι πρὸς τελευτῇ αὐτοῦ. ἔ-
στι δὲ καὶ ἡ ὥρ' εἰς αὐτὸν ἔτι,

Πῖνέ νυν ἐν Διὸς ὦν, ὦ Σώ-
κρατες ἢ σε γὰρ οἶτως

Καὶ τοφθὲν εἶπε θεὸς, καὶ
θεὸν ἢ θεοῖν.

Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κῶνιον
ἀπλῶς μὲν εἰδέξω.

Αὐτὸ δὲ ἔξ' ἐπιον πέπο τε καὶ
σώματι.

Πούτω τις καὶ θαφισί Ἀριστο-
τέλης ἐν τείτω περὶ ποιητικῆς,
ἐφίλονεϊ καὶ Ἀντιόχου Λη-
μνίου, καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατο-
σκόπος, ὡς Πυθαγόρα Κύδων

Viderur autem mihi Socra-
tes & de naturalibus disse-
ruisse, quandoquidem & de
prouidentia plerumque di-
sputat, ut Xenophon ait:
tamen si de rebus quæ ad bo-
nos mores faciunt, tantum
verba cum fecisse asseueret.
Sed & Plato in Apologia
mentionem Anaxagoræ fa-
ciens aliorumque physico-
rum, quæ Socrates negat, de
his dicere ipse comproba-
tur, & quidem quum sua o-
mnia Socrati semper attri-
buat. Refert Aristoteles
magum quendam ex Syria
profectum Athenas, Socra-
tem pluribus in rebus re-
prehendisse, violentamque
illi mortem futuram prædi-
xisse. Est nostrum in illum
adscriptum epigramma,

Nunc bibe apud superos, bone

Socrates: ipse enim Apollo

Te sapere haud leuiter dixit,
et is sapiens.

*Ciuius ingratis tibi erat por-
recta cicuta:*

*Ast iidem hauserunt protin-
us ore tuo.*

Fuit ei (ut refert Aristoteles
tertio De poetica) cum An-
tiocho Lénio, & Antipho-
ne prodigiorum interprete
contentio, quemadmodum
& Pythagoræ cum Cydone

καὶ Οἰάται· καὶ Σάγαις Ομή-
ρω ζῶντι, ἀποθανόντι δ' Ξενο-
φάνει· καὶ Κίλοφω· καὶ Κί-
κω· καὶ Ησίοδω ζῶντι, τελευτή-
σαντι δ' Ὁμήρῳ καὶ Ξενο-
φάνει· καὶ Πινδαρῷ Ἀμφιμέ-
νους· καὶ Κίω· καὶ Θάλητι· καὶ Φε-
ρέσει· καὶ Βίαντι Σάλαρ· καὶ
Πειλῶ· καὶ Πιπλῶ Ἀντιμε-
νίδας· καὶ Ἀλκίω· καὶ Αἰσά-
κω· καὶ Σιμόνιδι· καὶ Τιμοκρέωνι.
ὅτι δὲ ἀδελφεὰ μὲν
γὰρ αὐτῶν, τῶν λεγόμενων σω-
κρατικῶν, οἱ κορυφαῖοι· οἱ μὲν
Πλάτων, Ξενοφών, Ἀντιόχ-
ης· τῶν δὲ φησιν ὅτι δέκα οἱ
ἀδελφοὶ τῶν ἀδελφῶν, Αἰσχί-
νης, Φαίδων, Εὐκλείδης, Ἀρί-
στιππος· λεκτέον δὲ τῶν
ἐν τῷ Ξενοφῶντι, εἴτε τῶν
Ἀντιόχους ἐν τοῖς κυνικοῖς,
εἴτε τῶν σωκρατικῶν,
εἴτε τῶν Πλάτωνος· ἐπὶ
καταρχῇ τῶν δέκα αἰρέσεων· καὶ
τῶν τῶν Ἀκαδημειῶν αὐτῶν
συνοψήσαντο. ἡ μὲν οὖν ἀκολου-
θία τῶν ἐν τῷ τῶν ὅρων· γε-
γορεῖ δὲ Σωκράτης καὶ τρεῖς, ἰ-
σοεικὸς, τῶν ἡγεσιν ἀρσενίων γε-
γραφώς· καὶ ἄλλοι, τῶν
παθητικῶν, Βιθυνός· καὶ ἑ-
τεροι, ὅτι χαλμαίων ποιη-
τῆς· καὶ ὁ Κίω, ὅτι κλήσης θείων γεγραμμένος.

& Onata, viuentique Ho-
mero cum Sagari, vita fun-
cto cum Xenophane Colo-
phonio. Hesiodo item cum
Cercore, quo defuncto cū
Xenophane, cuius iam su-
pra meminimus: Pindaro
cum Amphimene Coo,
Thaleti cū Pherecyde, Biā-
tique cum Salaro Prieneo,
Pittaco cum Antimenide &
Alceo, Anaxogoræ cum So-
sio, Simonidæque cum
Timocreonte. Verum ex iis
qui successere Socrati, & ap-
pellantur Socratici, nobilif-
simi sunt, Plato, Xenophō,
& Antisthenes. Ex his verò
qui decem dicuntur, clarif-
simi fuerunt quatuor, Æ-
schines, Phædon, Euclides
& Aristipus. Primò igitur
dicendum de Xenophonte,
deinceps de Antisthene in-
ter Cynicos, tum de So-
craticis, atque ita demum
de Platone, qui & decem se-
ctarum princeps est, pri-
mâque Academiam ipse
constituit. Hic ergo succes-
sionis esto modus. Fuit & al-
ius Socrates historicus, qui
Argos diligenter descripsit:
alius item peripateticus, Bi-
thynus: atque alius poeta e-
pigrammatū: & alius Cōus
qui deorum preces in-
uocationesque conscripsit.

Ξενοφῶν, Γρύλλου μὲν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῷ δὲ μὲν Ἀρχιδῶναι δὲ μὲν ὅτι καὶ δεῖ-
 δῆστος εἰς ὑπερβολὴν. τούτῳ
 ἐν σκοπῷ φαίνεται ἀπατησά-
 ῖα Σωκράτην, διατεῖναι τὴν
 βακτηρίαν, καὶ κορυφὴν παρ-
 εῖναι, πτωχολόγον ποῖ π-
 παρὰ σκοπῷ τῷ περὶ φρο-
 νων ἐκαστον· ἀποκρινάμενος δὲ,
 πάλιν πυθεσθαι, τοῦ ὅτι καλοὶ
 καὶ χαῖροι γίνονται ἀνθρώποι;
 ἀπορίστω τῷ ὅτι, Ἐπειταίνω,
 (φάναι) καὶ μαθήσασθαι καὶ ποιῶν τεύ-
 ρειν ἀκρεατὴς Σωκράτους υἱός.
 καὶ περὶ τῶν ὑποδυνασάμε-
 νων τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώ-
 ποις ἡγάγην, ἀπομνημονό-
 ματα ὅτι χράσας. ἀλλὰ καὶ ἰ-
 σορίαν φιλοσόφων περὶ τῶν ἐ-
 χράσας. καὶ αὐτὸν φασιν Ἀεί-
 σιππῳ ὅτι τετάρτῳ περὶ πα-
 λαμαῖς περὶ τῆς, ἐραδῶναι
 Κλενίαν· περὶ οὗ καὶ ταῦτα εἰ-
 πεῖν, Ναὶ γὰρ ἐγὼ Κλενίαν
 ἡδίστον μὲν δεῶμαι ἢ τὰλλα
 πάντα ἐν ἀνθρώποις καλὰ.
 τυφλὸς ὅτι τῷ ἄλλων πάντων
 δεξάμενος αὖτὲν Κλενίου ἐνός ὅπως γινώσκω. ἄχθεμαι ὅτι καὶ
 νυκτὶ καὶ ὕπνῳ, ὅτι ἐκείνον οὐχ ὁρῶ· ἡμέρᾳ δὲ καὶ ἡλίῳ

XEnophō, Grylli filius,
 Atheniensis, pago Ar-
 chius fuit: verecundus ad-
 modum, & ultra quam dici
 possit speciosus. Ait, cum,
 quū Socratem in angiporto
 quadam habuisset obuium,
 porrecto baculo transire
 prohibitum: percontāti ve-
 ro, ubinam venirent quæ
 humanis vñibus sunt neces-
 saria, quum ille respōdisset:
 rursus, ubinā boni ac probi
 homines fierent, hærente
 illo, dixisse Socratē, Sequere
 igitur, & discere. Ex eo tem-
 pore Socratis auditor fa-
 ctus, primus omnium quæ
 dicebantur notis excepta in
 publicum edidit, Commē-
 taria inscribens, primūque
 philosophorum scripsit hi-
 storiam. Hūc adamasse Cli-
 niam Aristippus in quarto
 De antiq. deliciis meminit,
 atque ad eum hæc dixisse,
 At nunc ego Cliniam liben-
 tius intueor quàm cetera o-
 mnia quæ sunt inter homi-
 nes speciosa, cæcūque mal-
 lem ad cætera fieri, dū vnici
 Clinia cōspectu fruerer. An-
 gor noctu & in sōnis quòd
 illum non video: diei ac soli

ἥ μιν ἰσὺν χάριν οἶδα, ὅτι μοι
 Κλεπίαν ἀναφαίνουσιν. Κύρω δὲ
 φίλος ἐχέτω τῶτον τὸ ἔθ-
 ρος ὡς αὐτὰς συνήθης Περ-
 ξέου ὄνομα, γένος Βοιω-
 τῶν, μαθητὴς μὲν Γοργίου τοῦ
 Λεοντίνου, φίλος δὲ Κύρω. ὅπως
 ἐν Σαρδίσι διατείνων ὡς
 τὰ Κύρω, ἐπέμψεν εἰς Ἀθη-
 νὰς ὅπως οὐλὴν ἐκφοῶντι, κα-
 λῶν αὐτὸν ἵνα γῆνηται Κύρω
 φίλος. ὃ δὲ πῶς οὐλὴν δε-
 κνύς Σωκράτει, καὶ σύμβουλον
 ἤρειτο· καὶ ὅς ἀπέστειλεν αὐτὸν
 εἰς Διφύδην χρησόμενον τὰ θεῶν.
 πείσεται ξυνοφῶν· ἢ καὶ ὡς
 τὸ θεόν. πειθαίρεται ἔτι εἰ καὶ
 ἀπέναι πρὸς Κύρω, ἀλλ' ὅ-
 πως. ἐφ' ᾧ καὶ Σωκράτης αὐτὸν
 ἠτιάσας, συνεβέβηκε δὲ ἔξ-
 ῆναι. καὶ ὅς γίνεται ὡς Κύ-
 ρω, καὶ τὸ Περξέου φίλος
 ἔχῃ ἡπὶ τὸν ὡς αὐτὰς. τὰ μὲν
 οὐκ ἔλλα τὰ καὶ πῶς ἀνάβα-
 σιν γυμνάσια καὶ πῶς καὶ τοδὸν
 ἰκανῶς αὐτὸς ἡμῖν διηγῆται.
 ἐχέτω δὲ διέκειτο πρὸς Μέ-
 νωνα τὸν Φαρσάλιον πρὸς τὸν
 γένον τῆς ἀναβάσεως τὸν
 ξυνοφῶν. ὅτε καὶ λοιδο-
 ρῶν αὐτὸν· φησὶν αὐτῷ μεί-
 ζον καὶ γῆνηται παιδικῶς.

gratias ago quod Clinia
 mihi faciem reuelant. In
 Cyri amicitiam hoc modo
 venit : Erat illi familiaris
 quidā, Proxenus nomine,
 Bæotius genere, discipulus
 Gorgiæ Leontini, Cyro
 notus & charus. Is apud
 Cyrum Sardis morabatur.
 Scripsit autem Xenophon-
 ti epistolam Athenas, ac-
 cersens illum, & Cyro a-
 micum fieri suadens. Hanc
 ille Socrati ostendit, consi-
 liumque petebat. Eum ille
 Delphos misit, in ea re dei
 consilio vsurum. Paruit
 Xenophon, profectusque
 ad deum, rogat, num pro-
 ficisci ad Cyrum debeat
 necne, sed quomodo. Ea
 in re Socrates illum etsi mo-
 dicè insimulabat, profici-
 sci tamen monuit. Vbi au-
 tem ad Cyrum venerat, ita
 se illi insinuauit, vt non
 minus illi amicus charus-
 que fuerit quàm Proxenus.
 Omnia igitur quæ in ascē-
 su Cyri ac descensu con-
 tigēte, nobis ipse diligen-
 tissime tradidit. Inimici-
 tias autem aduersus Me-
 nonem Pharsalium grauif-
 simas exercuit, qui fue-
 rat accensus tempore pe-
 regrini militis ductor : cui
 inter cætera maledicta &
 illud obiecit, maioribus
 illo se vsum amasis.

ἀλλὰ καὶ Ἀπολλωνίδῃ τινὶ ὀ-
 νειδίξει τετραῖσιν τὰ ὄπλα.
 μετὰ δὲ πῶς τε ἀνάβασιν καὶ
 τὰς ἐν τῷ Πόντῳ συμφορὰς, καὶ
 τὰς ὡρᾶς ἀποδησῆς τὰς Σθύ-
 ρου καὶ τῆς Ὀδρυσῶν βασιλείας,
 ἦκεν εἰς Ἀσίαν πρὸς Ἀγησί-
 λαον τὸν Λακεδαιμονίων βασι-
 λέα, μισθοῦ πρὸς Κύρου στρατιώ-
 τας αὐτῷ ὡρᾶσθαι· φίλῳ τε
 καὶ εἰς ὑποβολὴν παρ' ὃν καμ-
 ἐν ὅτῃ Λακωνισμῷ φυγὴν
 ὑπ' Ἀθηναίων κατεγνώσθη.
 ἤρμόμην δὲ ἐν Ἐφέσῳ, καὶ
 χρυσὸν ἔχων, πρὸς μὲν ἡμῖν Με-
 γάβυζον δίδωσι, τῷ δὲ Ἀρτέμι-
 δος ἱερεῖ, φυλάττειν, ἕως αὖ
 ἐπανήθῃ· εἰ δὲ μὴ, ἄγαλμα
 ποιησάμενον ἀναθεῖναι τῇ θεῷ.
 καὶ ὅτῃ ἡμίσεως ἐπέμψεν εἰς Δελ-
 φούς ἀναθήματα· ἐν τεύθειν ἦλ-
 θεν μετὰ Ἀγησίλαον εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα, κακῶς δὲ εἰς τὸν πρὸς
 Θεβαίους πόλεμον· καὶ αὐτῷ
 πρὸς ὅτιαν ἔδωσαν οἱ Λακεδαί-
 μονιοι· ἐν τεύθειν ἔδωκεν τὸν Ἀγη-
 σίλαον, ἦκεν εἰς Σκιλλωνίαν,
 χωρίον τῆς Ἠλείας, ὀλίγον
 τῆς πόλεως ἀπέχον. εἶπε-
 ποδὲ αὐτῷ καὶ γυναικὸς ὀ-
 νομα Πιλησίαν, καὶ δὲ φη-
 σι Δημήτριον· ὁ Μάγνης·

Apollonidi item cuidā ex-
 probrauit quod perforatis
 esset auribus. Post ascen-
 sum verò & Ponticas cla-
 des, foederāque à Seurho
 Odrysorum rege violata,
 se in Asiam contulit ad A-
 gesilaum Lacedaemonio-
 rum regem, Cyrique mili-
 tes illi sub mercede præsti-
 tit, ac se illi totum deuouit,
 amicissimūque fuit. Quo
 tempore, quod Laconicas
 partes tueri videretur, exi-
 lio damnatus ab Athenien-
 sibus est: profectus deinde
 Ephesum, dimidium auri
 quod secum tulerat, Mega-
 byzo Dianæ sacerdoti ser-
 uandum tradit quoad re-
 uerteretur: sin secus, sta-
 tuam ex eo confectam deæ
 consecrare iubet. Ex dimi-
 dio reliquo donaria in Del-
 phos misit. Inde cum Age-
 silao in Græciam ad bellum
 cōtra Thebanos profectus
 est, Lacedaemoniis com-
 meatum illi suppeditanti-
 bus. Hinc iam omisso Age-
 silao, in agrum Eleæ, Scil-
 luntē venit, ab vrbe hand
 procul distantem. Sequeba-
 tur autem illum & mulier-
 cula Philesia nomine, ut re-
 fert Demetrius Magnesi-

καὶ δύο υἱεῖς, Γρύλλος καὶ Διό-
 δωρος, ὡς φησὶ Δειναρχος ἐν
 τῷ περὶ ξενοφώντα ἀποστα-
 σέοι καὶ Διόσκουρι ἐπεκα-
 λουμένῳ. ἀφικόμενος δὲ τῷ Με-
 γάβυζο καὶ παρῶν τὴν πανη-
 γυρίαν, κομισάμενος τὰ χρη-
 ματα, χρεὶον ἐπαρίσταντο, καὶ κα-
 θίστοσε τῇ θεῷ δι' ἧς πόλαις
 ἐρεῖσι πύλαις, ὁμόθυμον
 τῷ ἐν Εἰφίσῳ πύτυθι
 διέτελε κυνηγεῖν, καὶ τοῖς φί-
 λοις ἐσιῶν, καὶ τὰς ἰσορίας
 συλκάζων. φησὶ δὲ ὁ Δεί-
 ναρχος ὅτι καὶ οἰκίαν καὶ ἀ-
 γρὸν αὐτῷ ἐδωκεν Λακεδαι-
 μόνιοι. ἀλλὰ καὶ φιλοπρίδαν
 τὴν παρτιάτιν φασὶν αὐτῷ
 πέμψαι αὐτῷ δωρεάν, ἀνδρὶ
 ποδὶ αἰχμαλώτῳ ἐκ Δαρ-
 δανῆ καὶ τῷ δῖῳ δέδωκεν αὐτὰ ὡς
 ἐβούλετο. Ἡλείους τε στρατο-
 σάμενοι εἰς τὴν σκιλλουῶντα, καὶ
 βραδυμόνων Λακεδαιμονίων,
 ἐξῆλθον πρὸ χερσίων. ὅτε καὶ οὖν
 ἦσαν αὐτὰ εἰς Λέπρεον ὑπε-
 ξῆλθον μετ' ὀλίγον οἰκίαν
 καὶ αὐτὸν ξενοφώντα εἰς πύ-
 λιν πρῶτην, εἶτα καὶ
 εἰς Λέπρεον πρὸς τοὺς πα-
 ῖδας· καὶ καί θεν σὺν αὐτοῖς
 εἰς Κόρινθον διαφθίονται.

& duo liberi, Gryllus ac
 Diodorus, ut ait Dinar-
 chus in libro De repudio
 aduersus Xenophontem,
 qui etiam gemini vocati
 sunt. Adueniente verò Me-
 gabyzo sub occasione pu-
 blicæ festiuitatis receptis
 pecuniis, prædium emit,
 & deæ consecrauit, quod
 amnis interfuit Selenus,
 eiusdem nominis cum E-
 phesino. Hinc verò vena-
 tionibus vacabat, amicis
 conuiuia faciens, historiâs-
 que conscribens. Refert
 Dinarchus Lacedæmonios
 illi domum agrumque de-
 disse. Philopidam præter-
 ea Spartiatam aiunt ad eū
 illuc dono misisse mancipia
 ex Dardania captiua abdu-
 cta, ipsūque arbitrio suo
 illa disposuisse, quo tem-
 pore Elienses in Scillunta
 cum exercitu profectos La-
 cedæmoniis remorantibus
 agrum cepisse. Tum ve-
 rò Xenophontis filij cum
 paucis seruis clam se sub-
 ducentes, in Lepreum con-
 cessere. Xenophon quo-
 que ipse in Elim pri-
 mò, postea in Lepreum
 ad filios venit, atque in-
 de cum illis Corinthum
 profectus, saluus euasit,

καὶ αὐτὸς κατοικήσας. ἐν τούτῳ
 δὲ ὑπεφεισμένον Ἀθηναίων
 βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις, ἐπε-
 μψατοὺς παῖδας εἰς τὰς Ἀθή-
 νας στρατευομένους ὑπὲρ τῶν Λα-
 κεδαιμονίων. καὶ γὰρ ὅτι πεπαί-
 δευτο αὐτὸς ἐν τῇ Σπάρτῃ,
 καὶ οὗτος φησὶ Διοκλῆς ἐν τοῖς
 βίοις τῶν φιλοσόφων. ὁ μὲν οὖν
 Διόδωρος ἐδὲν ὅτι φανε-
 ροῦται, ἐκ τῆς μάχης ἀναπαύ-
 ζεται. καὶ αὐτὰς ὑπὸς ὁμῶν υἱοῦ
 γίνεται τὰ δέλφω. ὁ δὲ Γρύλλος
 τελευτᾷ καὶ τοῖς ἰωπέαις,
 (ὡς δὲ ἡ μάχη ἐπὶ Μαντι-
 νείᾳ) ἰχυρῶς ἀγωνισάμενος
 ἐτελεύτησεν, ὡς φησὶ Ἐφορος
 ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκὸς ἢ Κηρύσο-
 δῶρε μὲν ἱππαρχοῦτος, Ἡγη-
 σίλειος δὲ στρατηγοῦτος. ἐν ταύ-
 τη τῇ μάχῃ καὶ Ἐπαμινώνδας
 ἐπέπεσε. πτωτικῶς δὲ καὶ τὸ ξενο-
 φῶντα φασὶ θύειν ἐς εὐμενέον·
 ἀπαγγέλλειν δὲ τὸς δι' αὐτὰς τῆς πα-
 νάτου, ὅπως ἐφαιώσατο· ἐπε-
 τα μαθόντα ὅτι χρυσίως, πάλ-
 λιν ὅτι δέσται τὸ σέφρον. ἐ-
 νιοὶ δὲ ἐδὲ δακρύσαι φασι
 αὐτὸν, Ἀλλὰ γὰρ (εἰπεῖν) ἤ-
 δειν θνητὸν γε χρυσίως. φη-
 σὶ δὲ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐλευ-
 μιν καὶ ὅτι τὰ φίλον Γρύλλος

vbi etiam postea habitavit.
 Interea quum decreuissent
 Athenienses afflictis Lace-
 dæmoniorum rebus opitu-
 lari, filios Athenas milita-
 tum Lacedæmoniis mittit.
 Apud Spartanos quippe in-
 stituti fuerāt, vt refert Dio-
 cles in Vitis philosopho-
 rum. Ex ea pugna Diodo-
 rus nullo præclaro facino-
 re illustris seruatus est, ei-
 que filius ex fratris nomi-
 ne fuit: porro Gryllus in-
 ter equites fortissime di-
 micans (erat autem ea pu-
 gna circa Mantineam) ho-
 nestâ morte defungitur,
 magistro equitum Ceph-
 sodoro, & imperatore ex-
 ercitus Agesilao, vt ait E-
 phorus in v & x x Histo-
 riarum libro. In ea pugna
 & ipse Epaminondas The-
 banorum dux cecidit. Fer-
 tur Xenophon tunc coro-
 natus sacrificasse, & quum
 filium corruisse didicisset,
 coronam deposuisse: vbi
 verò acriter pugnante op-
 petisse comperit, eam rur-
 sus capiti imposuisse. Sunt
 qui illum ne lacrymatum
 quidē dicant, solūmque di-
 xisse, Sciebam me genuisse
 mortalē. Refert Aristoteles
 Grylli laudes & epitaphia

μείει ἴσοι συγγραψίαν, τὸ
 μίρις καὶ τῷ πατρὶ χαρίζο-
 μνοι. ἀλλὰ καὶ Ἑρμιππὸς ἐν
 τῷ περὶ Θεοφράστου, καὶ Σω-
 κράτης φησὶ Γρύλλου ἐγκώμιον
 γράφειναι. Τίμων δ' ἐπι-
 σκώπει αὐτὸν ἐν τούτοις,
 Ἀδινική τε λόγον διὰς ἡ
 πεισῶν, ὃ ἔτι πέρις,
 οἷον ξεινοφώων, ἢ τ' Αἰχίνου
 ἐκ ἐπιπιδῆς,
 Γράψω. καὶ ὁ μὲν βίβλιν αὐτῷ ποι-
 ῶν δὲ. ἡ γὰρ ζεῖ καὶ τὸ τέταρ-
 τὸν ἴσος τῷ τε πέρις καὶ ἐννευκω-
 εὖς Ὀλυμπιάδης. καὶ ἀναβέβη-
 κασὺν Κέρω ἐπὶ ἀρχόντος ξε-
 ναιέπου, ἐν ἡμετέρῳ ἔτει τῷ
 Σωκράτους τελευτῆς. καὶ τὴν
 ψὶ (καὶ δὲ φησὶ Σπυριανίδης
 ὁ Ἀθηνῶν ἐν τῇ τ' ἀρχόντων
 καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ)
 ἔπειτα περὶ τῷ πέρις καὶ ἐ-
 κατόστῃς Ὀλυμπιάδης, ἐπὶ
 ἀρχόντος Καλλιδημίδου, ἐφ'
 οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου
 Μακεδόνων ἡρξεν. τὴν δὲ
 ἐν Κερεινῶν (ὡς φησὶ Δημή-
 τριος ὁ Μάγνης) ἤδη δηλα-
 δὴ γράφειν ἰκανῶς. αὐτὸς γὰρ
 τε ἄλλα γέροντος ἀγαθός, καὶ
 δὴ καὶ Φίλιππος καὶ φιλο-
 κούριος καὶ ἑκτικὸς, ὡς οὐκ ἔστι συγγραμμάτων δῆλον.

tunc innumeros scripsisse,
 partim ut eius virtus cele-
 bris fieret, partim item ut
 patri gratificarentur. So-
 cratem item Grylli laudes
 conscripsisse, Hermippus
 testis est in libro De vita
 Theophrasti. Timon cum
 (ut solet) infectatur.

Hæc vita Xenophōtis fuit.
 Floruit maximè IIII anno
 xc & IIII Olympiadis,
 ascenditque cum Cyro sub
 principe Xenæcto, anno
 vno ante Socratis mortem.
 Obiit autem (ut ait Stesi-
 clides Atheniensis in De-
 scriptione principum &
 Olympionicum) anno pri-
 mo cv Olympiadis, sub
 principe Callidemide, sub
 quo & Philippus Amyntæ
 filius Macedonibus impe-
 rabat. Obiit Corinthi
 (ut ait Demetrius Magne-
 sius) ad maturam iam
 prouectus senectutem, vir
 profectò cum in cæteris
 præstans ac bonus, tum
 equorum venationisque
 ac disciplinæ militaris in-
 primis studiosus, ut ex li-
 bris eius intelligi potest.

ἁσέβης τε καὶ φιλοθύτης, καὶ
 ἱερεῖα διαγιγνώσκων ἱκανός, καὶ
 Σωκράτη ζηλώσας ἀκρίβως.
 συνέγραψε δὲ βιβλία πρὸς τὸ
 τετραράκοντα, ἄλλων ἄλλως
 διαμεμενῶν· πλεονεχίαν τε ἀνάστα-
 σιν, ἥς καὶ βιβλίον μὲν ἐποίησε
 περὶ οἰκονομίας, ὅλης δὲ καὶ Κύρου
 παιδείαν, καὶ Ἑλληνικά, καὶ
 ἀπομνημονεύματα συμποσίων
 τε, καὶ οἰκονομικόν, καὶ περὶ ἰσ-
 τικῆς, καὶ κωμικῆς, καὶ ἱπ-
 παρχικῆς, ἀπολογίαν τε σω-
 κράτους καὶ περὶ πόρων, καὶ ἱε-
 ρωνά ἢ τυραννικόν, Ἀγισιλαόν
 τε, καὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαι-
 μονίων πολιτείαν, ἡν οὖν φησὶν
 ἐκ τῆς ξυνοφῶντος ὁ Μάγνης
 Δημήτριος· λέγεται δὲ ὅτι
 καὶ τὰ Θεκυδίδου βιβλία λαν-
 θάνοντα ἐφύετο διὰ δυνάμεως,
 αὐτὸς εἰς ὁδὸν ἤγαγεν. ὁ κα-
 λεῖτο δὲ καὶ Ἀπικὴ μουσα Γλυ-
 κότητι τῆς ψευδεῖας, ὅθεν καὶ
 πρὸς ἀλλήλους ζηλοτύπως
 εἶχον αὐτὸς τε καὶ Πλάτων, ὥς
 ἐν τῇ περὶ Πλάτωνος ἀπόφω-
 ρῳ· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν ἡμῶν
 ὁμηγερέματα τὸν ἔχοντα τὸ
 ἔργον,

Religiosus præterea & sa-
 crificiis intentus, qui res
 sacras non mediocriter te-
 neret, & Socratem ad un-
 guem imitatus. Scripsit au-
 tem quadraginta libros, a-
 liis aliter eos diuidentibus:
 Ascensum Cyri, cuius per-
 singulos libros, non autem
 totius operis præmium
 fecit: Cyri institutionem:
 Græcorum res gestas, &
 Commentaria, Sympo-
 siumque & Oeconomicum:
 De re equestri & De vena-
 tione: ἱππαρχικόν præterea
 & Socratis Apologiam, &
 De seminibus, Hieronem
 siue Tyrannicum, Agesi-
 laum, & Atheniensium ac
 Lacedæmoniorum tempu-
 blicam: quam non esse Xe-
 nophontis Demetrius Ma-
 gnesius testatur. Fertur &
 Thucydidis libros eatenus
 latentes quum subducere
 posset, ipse primus in eius
 viri gloriam in lucem de-
 disse. Appellabatur autem
 musa Attica præ dulcedine
 eloquentiæ & incredibili
 facilitate. Vnde illi cum
 Platone non omnino con-
 ueniebat, ut suo loco quum
 ad Platonem venerimus,
 dicemus. Sunt autem & in
 hunc nostra epigrammata
 sic se habentia,

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη
 ξενόφων δὲ Κῦρον,
 Ἀλλ' αὖθις ἐς Διὸς
 ἦτις ἄρει.

Παιδείης γὰρ ἐῆς Ἑλληνικῇ
 ποταμῶν δειξας,
 ὧς καλὸν ἡ σοφίῃ μνησά-
 πτω κρατεῖ.

Ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα.

Εἰ γὰρ π' ξενόφων Κρανῶ Κε-
 κρεπὸς τε πολίται
 εὐχὰ κατέγων, τῷ φίλῳ
 χάειν Κῦρον.

Ἀλλὰ Κόρινθος ἐδεκτο φιλό-
 ξον· ἡ σὺ φιληδῶν
 Οὐ πως ἀρέσκει, καὶ οἱ καὶ
 μὲν ἐγὼ.

Ὀρεν δ' ἀπαχρόδι ἀκμάσσει
 αὐτὴν πρὶν πῶς ἀνάπῃ καὶ ὁ-
 δοκῶσι τὸ Ὀλυμπιάδα, σὺν
 πῶς ἄλλοις στωκρατικοῖς· καὶ Ἰ-
 στροφιστὴν αὐτὴν φυγεῖν καὶ
 ψήφισμα Εὐβούλου, καὶ κα-
 τελεῖν καὶ ψήφισμα τῷ αὐτῷ.
 κηρύσσει δὲ ξενόφωντες ἐπὶ αἰ-
 ποῖ· αὐτὸς ἔπος δέουτε-
 ρος, Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς Πυ-
 ρραίου. τῷ πῶς Θεσηίδα πε-
 πηκοῖ, γεγραπὸς ἄλλὰ
 π' καὶ βίον Ἐπαμεινώνδου καὶ
 Πυρρίδου· πεῖρος, ἰατρὸς Κῶος·
 τέσσαρ' ἄνδρες, ἰστορίαν Ἀννικαῖκῳ
 γεγραπὸς· πεμπὸς, μυθῶν τε

Non tantum ad Persas Cy-
 rus Xenophonta vocavit
 Quam virtus, qua itur li-
 mina ad alta Iouis.

Ipse suum ostendit, Græcorum
 gesta recensens,
 Nobile & egregij Socratis
 ingenium.

Item aliud de eius morte.
 Sis quanquam ingratis Xe-
 nophon eiectus Athenis,
 In te ob fauorem Cyri a-
 mici regium:

Te tamen excepit fugitiuum
 grata Corinthus,
 In qua hospes urbe nosti
 latu vivere.

Inueni alibi claruisse illum
 circa octogesimam & no-
 nam Olympiadem vnâ cū
 Socraticis cæteris. Istrus
 autem asserit illum ex de-
 creto Eubuli exulasse, e-
 iusdémque postea senten-
 tia rediisse. Septem verò
 fuere Xenophontes. Pri-
 mus, hic ipse: secundus, A-
 theniensis, Pythostrati il-
 lius frater qui Theseidos
 poema composuit, qui in-
 ter cætera Epaminondæ
 quoque vitam conscripsit
 ac Pelopidæ: tertius, Cou-
 medicus: quartus, qui An-
 nibalis historiam scripsit:
 quintus, qui prodigia fa-
 bulosa commentus est:

τετρατεῖαν πεποταμῶν τε μὲν ἄνδρες

ἔκτος, Πάειϑ, ἀγαλματο-
ποιός· ἑβδόμεϑ, κωμωδίας
ἀρχαίας ποιητής.

Αἴσχινῆς.

Αἰσχίνης, Χαρίνυ τῆς δηλο-
ποποιᾶ· εἰ δὲ, Λυσανίης· Ἀ-
δύωαίϑ· ἐκ νέου φιλόποινϑ.
διὸ καὶ Σωκράτους ἐκ ἀπέστη·
διὸ καὶ ἔλεγε, Μόνϑ ἡμᾶς οἴ-
δε τιμαῖν οὐ τῆς δηλοποποιᾶ. τῶ-
πον ἔφη Ἰδομενίδης ἐν τῇ δε-
σμοφθειῶ συμβαλῶσαι πρὸς
τὴν φυγῆς Σωκράτει, καὶ οὐ
Κείτωνα. Γλάτωνα δὲ, ὅτι
ὡς Ἀεσίππῳ μῦθον φίλϑ,
Κείτῳ πρὸς πρὸς τοὺς λό-
γους. διεβόητο δὲ ὁ Αἰσχίνης
καὶ μάλιστα ὑπὸ Μενεδήμου τῆς
Ἐρετειέως, ὡς τοὺς πλείστοις
δολοῦν, ὅντας Σωκράτους,
ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων πρὸς
ξαναδίωκτας· ὧν οἱ μὲν καλεῖται
νοὶ Ἀκέφαλοι, σφόδρ' εἰσὶν ἐκ-
ληγμένοι, καὶ ἐκ δὴ φαίνοντες
τὴν Σωκρατικὴν ἀπορίαν·
οὓς καὶ Πεισίστρατϑ ὁ Ε-
φέσιϑ ἔλεγε μὲν εἶναι Αἰσχίνε.
καὶ τῇ ἐπὶ αὐτῷ τοὺς πλείστοις
Πύρρῳϑ φησὶ Πασιφών-
τος εἶναι τὸν Ἐρετεικοῦ· εἰς
τοὺς Αἰσχίνε δὲ καὶ ἀπατάται.

sextus, Parius, sculptor e-
gregius: septimus, antiquæ
comœdiæ poeta.

ÆSCHINES.

Æschines, Charini lu-
canicas vendentis, si-
ue (ut volunt) Lyfaniæ fi-
lius, Atheniensis, à puero
miræ indolis, laborumque
patientissimus fuit. Quo-
circa & à Socrate nunquam
discessit: atque ideo Socra-
tes de illo dicere solebat,
Solut nos colere novit Æ-
schines. Hunc Idomeneus
tradit in carcere fugam So-
crati suadere tentasse, non
Critonem: verum Plato-
nem, quum magis faueret
Aristippo, Critoni verba il-
la accommodasse. Vocatur
in ius Æschines, & in pri-
mis à Menedemo Eretrien-
se, quòd Socratis nomine
dialogos complures inue-
xerit, quos à Xanthippe se
accepisse memorabat: ex
quibus illi sunt, qui vocan-
tur Ἀκέφαλοι nimium remis-
si, nec Socraticam constan-
tiam aut copiam præferen-
tes: eos tamen Æschinis non
esse Pisistratus Ephesus as-
serit, sed bonam partem
septem illis adscribi, Per-
sæus refert Pasiphontis E-
retrici esse, atque ab eo
Æschinis insertos libris.

Antisthenes

ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀντισθένης τὸν τε
 μικρὸν Κῦρον, καὶ τὸν Ἡρακλέα
 καὶ ἰλάσων, καὶ Ἀλκιβιάδην,
 καὶ τοὺς ἄλλων ὅς ἐσκδυώρη-
 ται. εἰ δὲ οὐκ ἔστιν Αἰσχίνης τὸ
 σωκρατικὸν ἥθος ἀπομαμα-
 χμένοι, εἰσὶν ἐπὶ ἀ' παρ' οὗτο, ὅς
 Μιλτιάδης (διὸ καὶ ἀδενέσε-
 εῖν πως ἐχέ) Κημίας, Ἀξίο-
 χος, Ἀσπασία, Ἀλκιβιάδης,
 Τηλαυγής, Ρ' ἰών. φασὶ δὲ αὐ-
 τὸν δὲ ἀπορεῖν ἢ δεῖν εἰς σκε-
 λῖαν παρ' οὗτον, καὶ ὑπὸ
 μὲν Πλάτωνος παρ' οὗτο, ὅς
 ὑπὸ δὲ Ἀεῖσιππου συσταθῆναι.
 δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλος ὅς ἐπαλόμε-
 νον Ἀ' θω' αἶζε, μὴ πολὺν
 σοφιστὴν, ἀδολοκωπῶν
 πῶτε καὶ παρ' οὗτον καὶ Ἀ-
 εῖσιππον ἐμμίαν ὅς ἀκρο-
 αῖς ποιεῖσθαι· εἴτε συλζα-
 φειν λόγοις δικαστικοῖς τοῖς ἀ-
 δικουμένοις. διὸ καὶ τὸ Τίμων-
 να εἰπὶν ἐπ' αὐτῷ, -ἦτ' Αἰ-
 σχίνης ἐκ ὀπιπείθης, Γράψαμ.
 φασὶ δὲ αὐτῷ λέγειν σωκρα-
 τῇ, ὅτι δὴ παρ' οὗτον ἐπεζέτο ὑ-
 πὸ πνίας, παρ' ἐαυτῷ δανεί-
 ζεσθαι τῷ στίων ὑφαρμακ-
 τῷ. πούτου τοῖς δὲ λόγοις
 καὶ Ἀεῖσιππος ὑπὸ πνίας.

Antisthenes quoque Paruū
 Cyrum, & Minorem Her-
 culem, & Alcibiadem, cæte-
 rorumque liberos ab eo
 fuisse conscriptos. Sunt autē
 Æschinis dialogi, qui Socra-
 ticum expriment morem,
 septem isti: Primus, Miltia-
 des (ideoque quodammo-
 do imbecillior est) deinde
 Callias, tum Axiochus, As-
 pasia, Alcibiades, Telauges,
 & Rhinon. Aiunt ipsum in-
 opia adactum, venisse in Si-
 ciliam ad Dionysium, atque
 à Platone despectum, ab A-
 ristippo fuisse illi commen-
 datum, ibique prolatis dia-
 logis quibusdam accepisse
 munera, demum Athenas
 reuersum, ibique minimè
 docere philosophiam suam
 ausum, quòd illic Platonis
 & Aristippi esset clarissimū
 nomen. Auditores sibi mer-
 cede quæsiuisse, deinde in
 defensionem innocentium
 se ad scribendas orationes
 iudiciales cōuertisse: atque
 ideo Timonem de illo di-
 xisse ferūt, quòd in persua-
 dendo potens fuerit. Aiunt
 illi dixisse Socratem quum
 premeretur inopia, ut à se-
 ipso usus exigeret sibi
 subducendo cibaria. Hu-
 ius dialogos Aristippus
 etiam suspectos habuit.

ἐν ταῖς Μεγάροις ἀναγνώσκον-
 τος αὐτὸς φασὶ σκῶψαι, εἰπόν-
 τα, Πόθεν σοι, ληστὰ, ταῦτα; φη-
 σὶ δὲ Πολύκευτος ὁ Μενδαῖος
 ἐν ταῖς περὶ τὴν τῶν πατρὸς Διο-
 νύσιον, ἄχρι τῆς ἐκπύσεως
 συμβιῶναι αὐτὸν τῷ τυραννίῳ,
 καὶ ἕως τῆς Δίωνος εἰς Συρα-
 κούσας καὶ θόδου· λέγοντι δὲ
 σὺν αὐτῷ Καρχηῶν τὸν καμω-
 δοποιόν. φησὶται δὲ καὶ ὅτι πολλὰ
 περὶ Διονύσιον Αἰχίνου. ὡς δὲ
 καὶ ἐν τοῖς ῥηπαικοῖς ἰκανῶς γε-
 γυμνασμένον, ὡς δὴλον ἔκ-
 τε τῆς ἀπολογίας τῆς πατρὸς Φαί-
 ακος τῆς στρατηγού, καὶ δι' ὧν
 μάλιστα μιμνήσκται Γοργίου τὸν
 Λεοντίων. καὶ Λισίας δὲ
 κατ' αὐτὴν συγγράφει λόγον,
 περὶ συκοφαντίας ὅπως ἀ-
 ψας. ὅς ἐστι δὴλον ὅτι καὶ ῥη-
 παικὸς τις ὤν. γινώσκοντες δὲ
 αὐτὴν φέρεται εἰς, Ἀριστο-
 τέλους ὁ Μύθος ὅτι πολλὰ καὶ
 πάντων μέντοι τῶν Σωκρα-
 τικῶν διαλόγων Παναιτίου
 δὴ καὶ εἰς δὲ καὶ τοὺς Πλά-
 των, Ξενοφώντος, Ἀντιόχου,
 Αἰχίνου. διαφέρει δὲ πε-
 ρὶ τῶν Φαίδων καὶ Εὐκλεί-
 δου. τοὺς δὲ ἄλλους ἀναρεῖ πάν-
 τας. γινώσκοντες δὲ Αἰχίνου ὅτι καὶ
 περὶ τὸν αὐτὸν ἔπος· δεύτερος δὲ

Nam dum eos Megaris le-
 geret, subfannatum ferunt,
 ac dixisse, Unde tibi ista, fur-
 cifer? Refert Polycritus Mé-
 desius in primo De Diony-
 sio, vixisse illum cum tyran-
 no quoad tyrannide exci-
 derit, & usque ad Dionis in
 Syracusas reditum: cum illo
 asserses & Carcinum comi-
 cum fuisse. Fertur & eius ad
 Dionysium epistola. Erat
 autem in arte oratoria ma-
 ximè exercitatus, ut ex ea
 oratione quam pro defen-
 sione patris Phæacis magi-
 stri militum scripsit, & ex
 eo quod Gorgiam Leonti-
 num imitatus est, maximè
 constat. Scripsit autem &
 Lyfias orationem contra il-
 lum, quam inscripsit De
 calumnia: ex quibus profe-
 ctò liquet oratorem præci-
 puum fuisse. Erat ei & fami-
 liaris quidam Aristoteles
 nomine, cognomento My-
 thus. Panætius omnium
 Socraticorum veros esse
 dialogos censet, Platonis,
 Xenophontis, Antisthenis,
 Æschinis: de Phædonis tā-
 tum & Euclidis ambigit, ce-
 teros dānat. Octo autē fue-
 rūt hoc nomine. Prim⁹, hic
 de quo loquimur: secūdus,

δεύτερος δὲ

ὁ τὰς τέχνας γεγραφώς τὰς
 ῥητορικάς· τέτατος, ὁ ῥήτωρ ὁ
 καὶ Δημοσθένιος· πέμπτος, Ἀρ-
 καδίης μαθητὴς Ἰσοκράτης· πέμ-
 πτος, ὁ Μιτυληναῖος, ὃν καὶ
 ῥητορμασίγα ἐκάλουν· ἕκ-
 τος, Νεαπολίτης, φιλόσοφος
 Ἀκαδημαῖκος, Μελανθίου τῷ
 Ῥοδίου μαθητῆς καὶ παιδικῆς
 ἐβδόμος, Μιλήσιος, πολιτι-
 κὸς συγγραφεὺς· ὀγδόος, ἀν-
 δριαντοποιός.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Αρίστιππος τὸ μὲν γένος Λύ-
 Κυρηνάιος, ἀφιγμένος
 ἐκ Ἀθηνῶν, καὶ φησὶν Αἰ-
 σκίνη, καὶ κλέει Σωκράτους.
 ὅπως σοφιστὺς (ὡς φησὶ Φα-
 νίας ὁ ὠκυπαθητικὸς ὁ Ἐρέ-
 σις) πρῶτος τῶν Σωκρατι-
 κῶν μισθοὺς εἰσέπραξεν, καὶ
 ἀπέσχετο χρήματα τῶν διδα-
 σκόντων. καὶ ποτὲ πέμψας αὐτῶν
 μισθὸν εἰσεσι, παλινδρόμοις ἐ-
 λαβὼν· εἰπόντος Σωκράτους τὸ
 δαιμόνιον αὐτῶν μὴ ὀπιτρε-
 πεῖν· ἐδύς χεῖρα ἔδωκε τού-
 τῳ. Ξενοφῶν τε εἶχε πρὸς
 αὐτὸν δυσμῆκος· διὸ καὶ τὸν
 καὶ τὴν ἡδονῆς λόγον Σωκράτει
 καὶ Ἀεσίππῳ ἀντιτίθενται.

qui artem oratoriam con-
 scripsit: tertius, orator De-
 mosthenis emulus: quartus,
 Arcadia profectus, Socra-
 tisque discipulus: quintus,
 Mitylenæus, quem & fla-
 gellum oratorum vocabāt:
 sextus, Neapolitanus, Aca-
 demicus philosophus, Me-
 lanthij Rhodij discipulus,
 idemque in deliciis habi-
 tus: septimus, Milesius ci-
 vilis scriptor: octauus, sta-
 tuarius.

ARISTIPPVS.

Aristippus genere Cyre-
 naicus fuit: profectum
 verò Athenas Socratis fa-
 ma percitum Æschines tra-
 didit. Is (vt ait Phantias pe-
 ripateticus Eresius) primus
 Socraticorum mercedē ex-
 egit, & quæstu philosopha-
 tus est, præceptorique pecu-
 nias mittebat. Cui quum
 aliquādo viginti minas mi-
 sisset, ille eas continuò re-
 misit, asserens deum Socra-
 tis id sibi non permittere.
 Displicebat id nimirum So-
 crati. Xenophon quoque
 aduersus eum infesto fuit
 animo. Quocirca & librum
 contra voluptatem in Ari-
 stippum scripsit assertorem
 voluptatis, eamque Socra-
 ti disputationē assignauit.

ἔμειν' ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ἐν
 τῇ περὶ αἰρέσεων, ἐκάνισεν
 αὐτὸν, καὶ Πλάτων ἐν τῇ περὶ
 ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις ἐρήκαμεν.
 ὡς δὲ ἰκανὸς ὁρμόσασθαι καὶ πό-
 τῳ καὶ χεόνῳ καὶ ποσειδῶνι, καὶ
 πᾶσαν πείσασθαι ὁρμονίας ὑ-
 ποκείνασθαι. διὸ καὶ πρὸς
 Διονυσίῳ τῷ ἄλλων ἐνδοκίμη-
 ματῶν, αἰεὶ ποσειδῶνι δὲ
 δίατιθέμεν. ἀπέλαυε μὲν γὰρ
 ἡδονῆς τῇ παρ' ἑνὶ τῶν, ἐκ ἐθέ-
 ρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῇ
 ἐπαρ' ἑνὶ τῶν. ὅθεν καὶ Διοχάρης
 βασιλικὸν κῶα ἐλεγε αὐτὸν. ὃ
 δὲ Τίμων παρέφαγγε ὡς θυ-
 πτόμενον, ἔπῳσέ πως εἰπὼν,

Οἶά τ' Ἀεσίππε τρυφῇ
 φύσις ἀμφοφόοντο
 Ψύδῃ.

τῶν φασι ποτε κελύσαι τρῖς
 δίκαι πεντήκοντα δραχμῶν ἐω-
 νηθῆναι. αἰτίασα μὲν δὲ τι-
 νος, Σὺ δὲ ἔκ αὐτῆς (εἶπεν) ὁβολὸς
 τῶν ἐπρίω; ὅπῃ βύσαντος δὲ,
 Τοσοῦτον (εἶπεν) ἐμοὶ δυνάσται
 αἱ πεντήκοντα δραχμαί. Διο-
 νυσίῳ δὲ ποτε, βίων ἐταρῶν ἑ-
 στῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελύσαι-
 νος, τὰς βεῖς ἀπήγαγε, εἰπὼν,

ex illis vellet eligere. Tum ille tres simul abduxit, dicens,

Theodorus quoque in li-
 bro De sectis, illum cōvitiis
 agit, & Plato in libro De a-
 nima, sicut in aliis memora-
 uimus. Erat autem ei inge-
 nium facile, ut se accom-
 modaret loco, tēpori per-
 sonæ. Nouerat omnem cō-
 uenientiæ simulare rationē.
 Quamobrem & Dionysio
 plus cæteris probabatur,
 quia ad omne quod emer-
 geret, bene affectus instru-
 ctusque videretur. Nam ut
 libenter percipiebat præsen-
 tium voluptatem, ita ut ab-
 sentibus frueretur, nō labo-
 rabat: unde & Diogenes i-
 psum regium appellabat ca-
 nem: eūque Timon ut ni-
 mis delicatum acriter mor-
 det, quum ait,

*Qualis Aristippi mollis natu-
 ra sophiste,*

*Quæ potuit tactu à falso dis-
 cernere verum.*

Aiunt illum aliquando ius-
 sisse perdicem quinquagin-
 ta drachmis emi: tantum
 luxuriæ grauius ferenti cui-
 dam respondisse, Tu istam
 obolo non emerēs? & quū
 annuisset ille, Mihi verò, in-
 quit, quinquaginta drach-
 mæ tantum valent. Tres for-
 mosas meretrices ei in cō-
 spectū dari aliquando Dio-
 nyfius iussit, eūque quam

tres simul abduxit, dicens,

ΟΥΔ' ἂν Πάριδι συνώλεται
 μίαν περικεῖται. ἀπαγαγὼν
 μὲν τοὶ (φασὶν) αὐτὰς ἄχρι τοῦ
 θυρώματος, ἀπέλυσαν. ἔπειτα ὡς
 καὶ ἐλέσθαι καὶ καὶ ἀφενῆσαι
 πολὺς. διό ποτε εὐράτωσα, οἱ δὲ
 πλάτωνα πρὸς αὐτὸν εἶπεῖν,
 σὺ μόνῳ δέδοται καὶ χλαμύ-
 δα φορεῖν καὶ ῥάκος. Διονυσίου
 δὲ πρὸς πύσαντος αὐτὸν ὡς ἐ-
 ρχτο. μενέλαος δὲ τινος,
 εἶτα, Οἱ μὲν αἰεῖς (εἶπεν) ὑπο-
 μένουσι ραίνεσθαι τῇ θαλάτ-
 τη, ἵνα καθεὶδον θηράσωσιν· ἐγὼ
 δὲ μὴ ἀνάγκη κράμματα
 ῥαίνεσθαι, ἵνα βλέπον λάβω,
 παρὸν ποτὲ αὐτὸν λάχανα
 πλυνόντων διολύμης ἐσκωψήκατο
 φησιν, Εἰ ταῦτα ἔμαθες πρὸς
 φέρεσθαι, ἐκ αὐτῶν τυραννῶν αὐ-
 λαὶ ἐδεράπυες. οἱ δὲ, Καὶ σὺ
 (εἶπεν) εἴ ποτε ἤδεις ἀνθρώποις
 ὁμιλεῖν, ἐκ αὐτῶν λάχανα ἐπλυνες.
 Σωτηθεὶς τί αὐτὸν πειράζοντα
 ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ δυνά-
 σασθαι παρ' ὁμοῦ ὁμιλεῖν.
 ὁ δὲ δὴ ζόμενος ποτ' ὅτι τῶν πο-
 λυτέρων ζῶ, Εἰ πῶς (ἔφη) εἰ αὐ-
 τὸν ὅτι, ἐκ αὐτῶν ἐν ταῖς ἡμέραις
 ἐορταῖς ἐγένετο. Σωτηθεὶς ποτε
 τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι,

neque Paridi tutum fuisse
 quod unam prætulerit cæ-
 teris. Eas igitur ad vestibulum
 usque deduxit, ac dimisit. adeo
 erat in eligendo & in contemnendo
 facilis. Ideoque Stratonem, siue (ut
 alij volunt) Platonem, ad eum
 dixisse tradunt, Tibi soli &
 chlamydem & pannum ferre
 datum est. Cōsputus a Dio-
 nysio æquo animo tulit. eam
 iniuriam quum quidam æ-
 grè ferret, Piscatores, in-
 quit, ut gobium venentur,
 mari patiuntur se aspergi,
 & ego ut balenam accipiam,
 non patiar excreatione as-
 pergi? Prætereūtem quan-
 doque Diogenes olera ab-
 luens obiurgavit, & dixit,
 Ista tu si parare tibi didicis-
 ses, tyrannorum aulas non
 ambires: Tu verò (ait ille)
 siquidem conuersari cum
 hominibus scires, olera pro-
 fectò non lauisses. Interro-
 gatus quidnam sibi ex phi-
 losophiæ studiis quæsisset,
 Posse, inquit, omnibus fi-
 dēter loqui. Quum probro
 sibi daretur quod pretiosè
 & exquisitissimè viveret: Si
 vituperandum (ait) hoc ef-
 fet, in celebritatibus deorū
 profectò non fieret. Roga-
 tus aliquando quid ha-
 bent eximium philosophi,

ἔφη, Εὰν πάντες οἱ νόμοι ἀνα-
ρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν. βω-
τηθεὶς ὑπὸ Διονυσίου δὲ τί οἱ
μὴ φιλόσοφοι ὅτι τὰς τῶν
πλεσίων θύρας ῥχονται, οἱ δὲ
πλείστοι ὅτι τὰς τῶν φιλοσόφων
ἐκέτι, ἔφη, ὅτι οἱ μὴ ἴσασιν
ὧν δεόνται, οἱ δὲ ἴσασιν. βω-
τηθεὶς τίνι δὲ φέρεσιν οἱ πε-
παυμένοι τῶν ἀπαίδευτων,
ἔφη, ὅτι οἱ δεδασμασμένοι
ἴπποισι τῶν ἀδασμάτων. εἰσὼν
ποτε εἰς ἐταίρας οἰκίαν, καὶ
τῶν σὺν αὐτῷ μεραϊκῶν τι-
νὸς βυθριάστουτος, ὃ τὸ εἰσελ-
θεῖν (ἔφη) χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸ
μὴ δύνασθαι ἔξελθεῖν. ἀνι-
γμα τινὸς αὐτῷ προτείναν-
τος, καὶ εἰπόντος, Λῦσον, τί, ὦ
μάταγε (ἔφη) λύσαι θέλεις, ὃ
καὶ δεδεμένον ἡμῖν πρᾶγμα τα-
παρέχῃ, ἄμενον ἔφη ἐπαί-
πῳ ἢ ἀπαίδευτον (εἶ). οἱ μὴ
γὰρ, χρημάτων, οἱ δὲ, ἀνθρω-
πισμοῦ δεόνται. λοιδορούμε-
νός ποτε ἀνέχεται τῷ δὲ ὅτι
διώκοντες, εἰπόντος, τί φεύ-
γεις; ὅτι (φησὶ) τῷ μὴ κα-
κῶς λέγειν, σὺ πῶς ἔξοισίαν
ἔχεις; τῷ δὲ μὴ ἀκούειν, ἐργό.

tur. Quum aliquādo cōiitiis ageretur, abibat: insectatore
verò prosequēte ac dicente, Cur fugis? Quoniam, inquit,
maledicēdi tu potestatem habes, audiendi ego non item.

Si omnes, inquit, leges inte-
reant æquabiliter vivemus,
Percontanti Dionysio cu-
ius rei gratia philosophi di-
uitum limina terunt, philo-
sophorum verò diuites non
ita, Quòd illi, inquit, sciunt
quibus indigent, at hi ne-
sciunt. Quum illi vitio ver-
tisset Plato quòd tam lautè
vivere, Num, inquit, tibi
videtur bonus vir esse Dio-
nysius? illo annuente, Atqui
ille (ait) multo me lautius
vivit. unde nihil prohibet
quempiam lautè & bene vi-
vere. Interrogatus quo dif-
ferant docti ab indoctis,
Quo, inquit domiti equi
ab indomitis. Ingressus ali-
quando meretricis cubicu-
lum, quū erubesceret qui-
dam ex his qui cum eo erāt
adolescentibus, Νό, inquit,
ingredi turpe est, sed egredi
non posse, turpe est. Quum
à quodam sibi propositum
esset ænigma, & vt solueret
importunè ab eo ipso qui
proposuerat vrgeretur,
Quid, inquit, ὁ stolide: vis
vt solvam, quod etiam liga-
tum, nobis exhibet nego-
tium? Melius esse dicebat in
mendicum euadere, quàm
indoctum: illic enim pecu-
niis, hīc humanitate indige-

εἰπόντες ἄνδρες ὡς αἰεὶ ποιεῖτε φι-
λοσόφους βλέπετε ὡς αἰεὶ ταῖς
ἐν πλοσίων θυραῖς, καὶ γὰρ καὶ
οἱ ἰατροὶ (φησὶ) ὡς αἰεὶ ταῖς ἐν
νοσημάτων· ἀλλ' ἐπεὶ τὸ τοῦτο ἔστι
ἐλπίς αὐτοσσεῖν ἢ ἰατρῶν εἶναι.
εἰς Κόρινθον αὐτῶν πλεόντι πο-
τε καὶ χυμαζομένην ὡς συνέβη τα-
ραχύναι. πρὸς ἣν τ' εἰπόντα,
Ἡμεῖς μὲν οἱ ἰδιώταις ἐδιδό-
καμεν, ὑμεῖς δ' οἱ φιλόσοφοι
διδάσκετε; Οὐ γὰρ ὡς οἱμοίαις
(ἐφη) ψυχῆς ἀγωνιῶμεν ἕκασ-
τοι. σεμνωμένους ἄνδρες ὅτι
πολυμαθία, ἐφη; Ὡς ὅτι ἔχ-
οι τὰ πλείστα ἐδιδόντες καὶ γυμ-
ναζόμενοι ὑγιαίνουσι μᾶλλον τ'
τὰ δέοντα πρὸς φρονημάτων, ὅ-
πως ἔχῃ οἱ πολλὰ ἀλλ' οἱ χρη-
σιμα ἀναγνώσκοντες, εἰσὶ σπασ-
τάριοι. πρὸς τ' ὑπὸ αὐτῶν λογι-
ζάμενον δίκην εἰπόντα καὶ νι-
κήσαντα, ὡς αἰεὶ φάσκοντα πρὸς
αὐτὸν, τί σε ὠνήσῃ Σωκράτης;
ἐφη, τὸ τοῦτο, ποῖς λόγους, ἡς εἶπας
ὑπὸ ἐμοῦ, δὴν θεῖς εἶ. τὰ δ' ἔρι-
στα ὑπετίθει τῇ θυγατρὶ Α'-
ρήτῃ, συνασκῶν αὐτῇ ὑποσπι-
κῶν τὴν πλείον (φη). Σωτηθεὶς
ὑπὸ τῆς τ' εἰπόντα, τί αὐτῶν ὁ ὑὸς αἰμεί-
νων ἔσται παμδευθεὶς, καὶ εἰ
μὴδὲν ἄλλο, (εἶπεν) ὅτι γοῦν

Indignanti cuidam, ac di-
cēti quod philosophos cer-
neret obsidere diuitum fo-
res, Et medici, inquit, lan-
guentium ianuas frequen-
tant: non tamen ideo quis-
piā agrotare mallet, quā
mederi. Corinthum nau-
gabam aliquando, & quum
tempestate iactaretur, tur-
bari cōperat: in ea pertur-
batione cuidam insultanti
ac dicēti, Nos imperiti non
metuimus, vos philosophi
cur trepidatis? Non, inquit,
de eadem anima vtriusque
nostrū cura & metus in-
cumbit. Glorianti cuidam
quod multa didicisset, ait,
Sicuti non qui plurima co-
medunt & exercentur, me-
lius valēt, quā qui sumūt
necessaria: ita non qui pluri-
ma, sed qui vtilia legerunt,
studiosi habēdi sunt & eru-
diti. Oratori qui causam
pro se dixerat & vicerat,
sciscitanti, Quid tibi profuit
Socrates? Hoc, inquit, ut o-
ratio quam pro me habui-
sti, vera sit. Aretam filiam
præclaris monitis institue-
bat, exercens eā ut id quod
nimium esset, contemneret.
Rogatus a quodam, in quo
melior euasurus esset filius,
si erudiretur, Et si nulla (in-
quit) alia in re, certē vel in

τῷ διατρώε καθεδεῖται λί-
 θος ὅπῃ λίθω. σιωπῶντος ἑνὸς
 αὐτῷ υἱόν, ἤτησε πεντακοσίας
 δραχμας· τῷ δ' εἰπόντος, Το-
 σούτε δύναμαι ἀνδράποδον
 ὠνισσάσθαι, περιῶ (εἴφη) καὶ ἑ-
 ξῆς δούο. ἀργύριον εἶπε πρὸς
 τῷ γυναικὸν λαμβάνειν, ἔχ-
 ῖν αὐτὸς χεῖρ, ἀλλ' ἵνα ἐκεί-
 νοι εἰδῶσι εἰς τίνα δεῖ χεῖρας
 ποῖς ἀργυρίοις. ὁ γὰρ οὐδὲν ποτε
 ὅτι δίκην ἔχων, ἐμι-
 θῶντο ῥήτορα, Καὶ γὰρ (εἴφη)
 ὅταν δεῖπνον ἔχω, μάλα μὲν μι-
 θῶμαι. ἀναγκάζομαι ποτε
 ὑπὸ Διονυσίου εἰπεῖν τι τῷ ἐκ
 φιλοσοφίας, Γρηγόριον (εἴφη) εἰ-
 πὼν λέγειν μὲν παρ' ἐμοῦ πω-
 θάνη· τὸ δ' ὅτε δεῖ λέγειν, σύ με
 διδάσκεις. ὅπῃ τέττω δὴ ἀγα-
 νακτῆσαντα τὸν Διονύσιον, ἔρχο-
 τον αὐτὸν κατακλείναι· καὶ τὸν,
 Ἐνδοξότερον (φαναι) τὸ πῶπον
 ἢ δελφίνας ποιῆσαι. αὐτοῦτος
 τινὸς ὅπῃ τῷ κολυμβᾶν, Οὐκ
 αἰσχύνῃ (εἶπεν) ὅπῃ δελφί-
 νῳ ἔργῳ διαζονθόμενος·
 ἐρωτηθεὶς ποτε τίνι διαφῆ-
 ῖ σοφὸς τῷ μὴ σοφῷ, εἴφη,
 Εἰς ἀγῶνας ποῖς δούο γυμνῶς
 ἀπόσειλο· καὶ εἶση. αὐτοῦ-
 τος τινὸς ὅπῃ τῷ πολλὰ πίνειν,

theatro nō sedebit lapis su-
 per lapidē. Quum ipsi qui-
 dam commendasset filium,
 quingentas postulauit dra-
 chmas: cui ille quum dice-
 ret, Tanti emere mancipiū
 possum, Eme, (inquit) &
 habebis duo. Pecuniam se
 ab amicis accipere dicebat,
 non ut ipse vteretur, sed ut
 scirent illi quas ad res pecu-
 niis vti conueniat. Probro
 illi semel obiiciētibz quod
 in causa propria condux-
 rit rhetorē, Atqui (inquit)
 & cocum, dum cœnam fa-
 cio, conduco. Cogente ali-
 quādo Dionysio ut aliquid
 ex philosophia loqueretur,
 Ridiculum (ait) est, si qui-
 dem me ut loquar interro-
 gas, & quando loqui oport-
 eat, ipse me doces. Ad hæc
 verò indignatus Dionysius,
 extremum omnium iussit
 accumbere: sed ille, illustrē
 (inquit) hunc locum volui-
 sti facere. Gloriabatur qui-
 dam, ac sibi applaudebat de
 natandi peritia, ad quē ille,
 Nō erubescis, inquit, in iis
 quæ delphinis propria sunt
 gloriari? Interrogatus quid
 differat sapiēs ab insipiēte,
 Mitte, ait ambos nudos ad
 ignotos, & disces. Exultanti
 quidam quod multū bibens

καὶ μὴ μεθύσκεσθαι, Τὸ πο καὶ
 ἡμίονοι, φησί. πρὸς τὸν αἰ-
 ζώωρον ὅτε ἐταῖρα συνοικεῖ,
 Ἀρα γὰρ (εἶπεν) μή τι διενέγκαι
 εἰκία λαβεῖν ἐν ἡ πολλοὶ πο-
 τε ὤκηται, ἡ μὴδεῖς; εἰπόντι
 ὁ, κ'. Τί δέ, πλοῦσαι ἐν νηὶ, ἡ
 μωροὶ ποτε ἐνέπλουσαν, ἡ μὴ-
 δεῖς; Οὐ δα μὲν. Οὐ δ' ἄ-
 ρα γυναικὶ (εἶπεν) συνεῖναι ἡ
 πολλοὶ κέχρωται, ἡ μὴδεῖς.
 πρὸς τὴν αἰζώωρον ὅτε Σωκρά-
 τος μαθητὴς ὢν ἀργύριον
 λαμβάνει, καὶ μάλα (εἶπε) καὶ
 γὰρ Σωκράτης, περιπόντων αὐτοῦ
 ὑγίων καὶ σίτον καὶ οἶνον, ὀλίγα
 λαμβάνοντα, τὰ λοιπὰ ἀποπέμ-
 πει. εἶχε γὰρ ἱεμίαν τοῖς πρὸς
 τοῖς Ἀθηναίων ἐξοῇ ὅτι Εὐτυ-
 χίδην ἀργυρώνητον. ἐξήτο καὶ
 Λαίδην τῇ ἐταῖρα, καὶ φησὶ
 καὶ Σωτρίων ἐν δευτέρᾳ τῷ δ' α-
 δοχῶν. πρὸς οὗ τοῖς μεμ-
 νομένους εἶπεν, ἔχω Λαίδαν,
 ἀλλ' ἐκ ἔχουμαι. ὅτι εἰ πο
 κρατεῖν καὶ μὴ ἡτῶσθαι ἡ-
 δονῶν, αἰετον, κ' τὸ μὴ χεῖ-
 ναι. πρὸς τὸν οἰκιστὰ αὐ-
 τοῦ πολυτελεῖ ὁψωνίαι, εἶπεν,

non inebriaretur, Hoc, in-
 quit, etiam mulus facit. Ad
 eum qui illi quod meretri-
 ci cohabitaret, exprobra-
 bat, Dic age, inquit, nūquid
 differat eam domum acci-
 pere quam multi aliquan-
 do inhabitauerint, aut quā
 nemo? Negante illo, Quid?
 inquit: num differre putas
 ea naui ferri in qua innu-
 meri sæpe nauigauerint, an
 in qua nullus? Minimè, in-
 quit ille. Num ergo (in-
 quit) differt, vtri mulieri
 congregiare, ei quæ neque
 multis fuerit exposita, an ei
 quæ nullis? Culpatus, cur
 ex Socratis disciplina ve-
 niens, pecuniam acciperet,
 Et meritò, inquit. nam So-
 crates quum ipsi plerique
 mitterent triticum & vi-
 num, paucis in suos vsus
 reseruatis, remittebat reli-
 qua. Habuit enim ille pe-
 nuarios Atheniensium prin-
 cipes, ego autem Eurychi-
 dem emptitium seruum.
 Vtebatur & Laide meretri-
 ce, vt refert Sotion in 11.
 Successionum libro. Qua
 ex re quum sugillaretur à
 plurimis, habere se Laidem
 respondit, non à Laide se
 haberi. Nam continere se

à voluptatibus, neque eis manus dare præclarum ef-
 se, non eorum sibi vsum interdiceret. Exprobrantem si-
 bi lautiores & delicates cibos, hac ratione compescuit,

Σὺ δ' ἔκ αὐτῶν βόλῃ ταῦτ' ἐ-
 ρίω; ὁμολογήσαντες δέ,
 Οὐκ ἔτι ποίνῃ (ἔφη) φιλή-
 δοντες ἔρχομαι, ἀλλὰ σὺ φιλαρ-
 γυρῆς. Σίμῳ ποτὲ τῷ Διονυσίῳ
 ταμίῳ πολυτελεῖς οἴκῳ αὐτῷ
 καὶ λιθοσρώτοις δακρυώτοις, (ὡς
 ἔφρουξεν καὶ ὁ λειψόμενος) ἀναχέμε-
 νάμεντες, πρὸς ἐπίπυσσιν τῇ ὀ-
 ψει. τῷ δ' ἀγανακτήσαντες.
 Οὐκ εἶχον (εἶπε) τόπον ὅπι-
 τηδρότερον. πρὸς Χαρώνδαν
 ἐκπρόντα, (οἱ δὲ, πρὸς Φαίδω-
 να) Τίς ὁ μεμνημένος;
 ἔρχομαι (φησὶν) ὁ κακοδαίμων,
 καί μοι κακοδαίμονές εἰσι οἱ
 Περσῶν βασιλεῖς. ἀλλ' ὅρα μὴ
 ὡς ἐδὲν τῶν ἄλλων ζώων πα-
 ρὰ τῷ τὶ ἡατῆται, ὥπως ἐδ'
 αὐτῷ αὐτῶν περὶ. κακοὶ κακῶς
 δ' ἀπόλονται οἱ κίναδοι, οἵτι-
 νες κολῶν ἡμῶν ἀλφίμα δα-
 βδήκων. ὁ γὰρ ζόμενος ποτ'
 ὅπῃ τῷ πολυτελεῖ ζῆν ὑπὸ
 Πλάτωνος, ἔφη, Ἄρα φαίνε-
 ται σοι Διονύσιος ἀγαθός; τῷ
 δ' ὁμολογήσαντος, Καὶ μὲν
 (ἔφη) ζῆν ἐμὴ πολυτελέσειεν.
 ὥς τ' ἐδὲν κολύει καὶ πολυτῶς
 καὶ καλῶς ζῆν. ἐρωτώμεντες
 πῶς ἀπέθανε Σωκράτης, ἔ-
 φη, Ὡς αὐτὸς ἔρχομαι ἀξάμενος.

Tu (inquit) ista tribus o-
 bolis non emerēs? fatente
 illo, Non tā igitur, inquit,
 ego voluptati studeo, quā
 tu avaritiā. Ostendebat ei
 Simus. Dionysij quæstor
 magnificè instructas ædes
 & pavimenta pretiosa, (e-
 rat autem Phryx) tum ille
 spurca quammaximè potuit
 ei in faciem coniecit. Indi-
 gnante illo, Non habui (in-
 quit) opportuniorē locū.
 Charondæ, siue (ut quidam
 volunt) Phædoni interro-
 ganti quisnam esset un-
 guentis delibutus, Ego, in-
 quit, infelix, & me infeli-
 cior Persarum rex. Cæte-
 rum vide ne, ut cæteræ ani-
 mantes propterea nihil sui
 amittunt, sic ne homo qui-
 dem. Mali verò malè per-
 eant cinædī, qui unguenta
 pretiosa nobis exprobrant.

Interrogatus quomo-
 do Socrates obiisset diem,
 Vtinam, inquit, sic ego.

Πολυξένῃ ποτὲ τῷ σοφιστῷ
 εἰς ἡδονῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ δια-
 σαμίνῃ γυναικίᾳ τε καὶ πο-
 λυτελεῖ ὀφθαλμῶν, ἔπειτα αἰτια-
 σαμένη, μικρὸν ὀφθαλμῶν,
 Διώστω (ἔφη) καὶ σὺ μεθ'
 ἡμῶν σήμερον γυμνάσαι; τῷ δ'
 ὁππότε αὐτῆς, Τί οὖν (ἔφη)
 ἐμὴν φεῖ; εἰ οὖν γὰρ ἐπὶ ὀφθαλ-
 μῶν ἀλλὰ τὸ ἀσθενὲς αἰτια-
 σάτω. τῷ δὲ διασάτω τῷ ἐν ὁδῷ
 βαρύνοντος ἀργύριον, καὶ βα-
 ρυνόμενον, (ὡς φασὶν οἱ πολλοὶ
 τὸ Βίωνα ἐν ταῖς διατριβαῖς)
 Ἀπὸ χεῖ (ἔφη) τὸ πλεόν, καὶ ὁ-
 σον διώστω βαρύνει. πλέων
 ποτὲ, ἐπὶ τὸ σκάφει ἐγὼ
 πειρατικόν, λαβὼν τὸ χρεῖσθαι
 ἡεὶ θύμῃ ἐπὶ τῇ εἰς θάλασσαν,
 ὡς μὴ δέλων ὡς ἀκατέβηκε,
 καὶ δὴ δὴ ἀνέμωξεν. οἱ δὲ καὶ
 ὁππότε φασὶν αὐτὸν, ὡς ἄ-
 ματον ταῦτα ὑπ' Ἀρείσιππου
 ἢ ὅτι ταῦτα Ἀρείσιππον εἰπο-
 λῶ. Διονυσίῳ ποτὲ ῥομένῳ
 ὁππότε ἦκει, ἔφη ὁππότε μετὰ
 δώσῃ ὧν ἔχῃ, καὶ μετὰ δὴ ἡψάσθαι
 ὧν μὴ ἔχῃ. ἐγὼ δὲ οὕτως
 ἀποκρίνασθαι, Ὅποτε μὲν
 σοφίας ἐδιδούμην, ἤκουον ὡς
 πρὸς Σωκράτη· νῦν δὲ γρη-
 μύχῃ δέομεν, ὡς σὲ ἢ
 καὶ κατεγνώσκετ' ἀνθρώπων

Intrauit ad illum aliquādo
 sophista Polyxenus, intui-
 tūque mulieres composi-
 tas, & magnificè instructū
 conuiuium, accusare luxum
 eiusmodi cœpit. Continuit
 se ille modice, ac demum,
 Potésne, inquit, hodie no-
 biscum esse? Et quum ille
 annuisset, Cur ergo inquit)
 quereris? Videris enim non
 delicatiorem mensam ac-
 cusare, sed sumptum. Ge-
 stabat eius famulus in iti-
 nere pecuniam, & quum
 premeretur onere, Effunde
 (ait) quod nimis est, & fer
 ea quæ potes. testatur id
 Bion in Diatribis. Quum
 aliquando nauigaret, didi-
 cissetque nauem esse pirati-
 cam, acceptum aurum nu-
 merabat, deinde velut im-
 prudenti & inuito lapsum
 ē manibus iactauit in mare,
 ingemuitque grauiter. Sūt
 qui illum & hæc dixisse me-
 morent, Melius est vt hæc
 ab Aristippo, quàm Ari-
 stippus propter ista pereat.
 Interroganti Dionysio ad
 quid venisset, Vt, inquit,
 quæ habeo impartiar; quæ
 non habeo, accipiam. Alij
 sic eum respondisse referūt,
 Quando sapiētia egebam,
 adij Socratem: nunc pecu-
 niarū egens ad te veni. Ar-
 guebat maximè homines

ὥς τὰ σκεδύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορα-
σίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίβας
εἰκὴ δοκιμαζόντων. οἱ δὲ, τῷ πο-
διοχόρῳ φασι. καὶ ποτὲ πρὸς
πότον κελύσαντος Διονυσίου ἐ-
κασὸν ἐν πορφύρᾳ ἐδήτει ὀρ-
χήσασθαι, τὸ μὲν Πλάτωνα μὴ
προσέειπεν, εἰπόντα,

Οὐκ αὖθις δυνάμειω θῆλειω ἐν-
δύωαι σολεῖ.

τὸ δὲ Ἀείσιππον λαβόντα, καὶ
μυλόντα ὀρχήσασθαι, ἀσόχως
εἰπεῖν,

--- καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν

Οὐ σὺ ἡγεσάμενος καὶ ἀφάρτα-
ρήσεται.

Δεόμορος ποτὲ πρὸς φίλον Διο-
νυσίον, καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων,
εἰς πόδας αὐτοῦ ἐπεσε. πρὸς
οὗ τὸ ἐπισκώψαντα, Οὐκ ἐ-
γώ (φησὶν) αἴτιος, ἀλλὰ Διο-
νύσιος ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀ-
κρὰς ἔχων. ἀφαιρῶν ἐν Ἀσίᾳ,
καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Ἀρταφέρνη τῷ
σατραπῆ, πρὸς τὸ εἰπόντα,
Καὶ ὧδε θαρρείς; Πότε γὰρ,
(εἶπεν) ὧ μάταιε, θάρρησαι μὲν
αὖθις μὴν ἢ νῦν, ὅτε μὴ-
λω Ἀρταφέρνη ἀλαλέξῃς;
τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδεύ-
ματων μεταχρόντας, φιλο-
σοφίας δὲ ἀπολειφθέντας,

quod in auctionibus qui-
dem vasa inspicerent, vitam
verò non inspicerent. Hoc
alii Diogenis fuisse volunt.
Iusserat aliquando Diony-
sius in convivio, ut singuli
in veste purpurea saltarent,
id Plato renuit dicens,
Effæminata veste non possum

tegi,
Quum sim vir, & virili na-
tus stemmate.

Sumptam verò Aristippus
induit, & quum saltare in-
ciperet, propriè promptè-
que dixit,

-neque in sacris Liberi
Patris, pudica mens unquam
corrumpitur.

Orabat aliquando pro ami-
co Dionysium, & quum re-
pelleretur, ad pedes eius
corruit. Id factum quum
argueret quispiam, Non e-
go (inquit) in culpa sum,
sed Dionysius, qui aures
habet in pedibus. Moraba-
tur in Asia, & quum ab Ar-
tapherne satrapa fuisset cō-
prehensus, interrogatus à
quodam an ibi confide-
ret, Quasi verò, (inquit) ὁ
stulte, magis unquam fi-
dens fuerim quàm modò
sum, alloquuturus Atta-
phernem. Eos qui libera-
libus imbuti disciplinis,
philosophiam neglexissent,

ὁμοίους ἔλεγε τοῖς τ' Πλω-
 λότης μνηστῆρας. καὶ γὰρ οὐκ εἶναι
 Μηδίων μὲν καὶ Πολυδώραν καὶ
 τὰς ἄλλας θεραπαινίδας ἔχειν.
 πᾶσαι δὲ μνηστῆρας αὐτῶν πλὴν
 διαπονεῖται δυνάσασθαι γῆμα. τὸ
 δὲ ὁμοίον καὶ Αἰείδων τ' γὰρ Ο-
 δυσσεύς, κατὰ βάνα εἰς Ἄϊδου,
 τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν
 ἐώρακάναι καὶ σωτυτυχηκάναι,
 πλὴν δὲ βασιλεύσαν αὐτῶν μὴ
 τεθεῖσθαι. οὐδὲ οὖν Αἰεῖς ἰπ-
 ποδοδρομῆς τινὰ ὄρεται ἄλλοι
 τοὺς καλὰς παιδας μαθησάντων,
 ἔφη, οἷς ἄνδρες γυμνασμοὶ χρη-
 σονται. πρὸς τὸ εἰπόντα ἐν αἰ-
 τία, ὡς ἀπὸ Σωκράτους πρὸς
 Διονύσιον ἔλθοι· ἀλλὰ πρὸς
 Σωκράτη (εἶπεν) ἦλθον, παι-
 δείας δειδύμεν. πρὸς δὲ Διο-
 νύσιον, παιδίας. ἔξ ὁμιλίας
 αὐτῶν χρηματισαμένῳ φησὶ
 Σωκράτης, Πόθεν σοι ποσῶ-
 τα; καὶ ὅς, Ὅθεν σοι τὰ ὀλίγα.
 ἐπαίρας εἰπάσης πρὸς αὐτὸν,
 Ἐκ σέ κ' ὦ, ὅτ' μνηστῆρας (ἔφη)
 γυμνασκεῖς, ἢ εἰ δὲ ὀλοχρίνων
 ἔσται φασκεῖς ὑπὸ τῶνδε κεκεν-
 τῆσθαι· ἢ τι ἀσπατό τις αὐτὸν τ'
 υἱὸν ἀπορρίπτειν οὖντα, ὥς πορ' ἐκ
 ἐξ αὐτῶν γεγνηότα· καὶ ὅς,

Penelopes aiebat procis es-
 se simillimos. illos enim &
 Melantho & Polydoram
 ancillas cunctaque potius
 habere quam dominæ i-
 pſius nuptias sperare po-
 tuisse. Simile quiddam &
 Aristo dixisse fertur: Vlyſ-
 sem quippe, quum descen-
 disset ad inferos, mortuos
 ferè vidisse omnes, alloquu-
 tùmque esse, reginam verò
 ipsam ne videre quidem
 potuisse. Aristippus verò
 rogatus quænam iuvenes
 oporteat discere, Ea (inquit)
 quæ viris vsui futura sunt.
 Exprobranti cuidam quòd
 à Socrate ad Dionysium se
 contulisset, Atqui (inquit)
 ad Socratem disciplinæ in-
 digens profectus sum, ad
 Dionysium autem pecuniæ
 egenus veni. Multas iā pe-
 cunias consequuto quum
 diceret Socrates, Vnde ti-
 bi tam multa? ille inquit,
 Vnde & tibi pauca? Dicen-
 te scorto, Ex te gero vte-
 rum, Non, inquit, hoc ma-
 gis nosti, quàm si per spi-
 nas densissimas ambulans
 dicere posses, Ista me pu-
 pugit. Causante quodam
 quòd filium quasi non ex se
 natum proiiceret, An verò

Καὶ τὸ φλέγμα (φησὶ) καὶ τοὺς
φθεῖρας ὅς τε καὶ ἰσχυρὰ καὶ
νωμδύες, ἀλλ' ἀχρεῖα ὄντα ὡς
πορρωτάτω ρ' ἰπποδύ. οὐδε-
ξάμεθα τὸ ἀργύριον ὡς
Διονυσίου, Πλάτων θ' ἀράτος
βιβλίον, πρὸς τὸν αἰτιασάμε-
νον, Εἰ γὰρ μὴ γὰρ (εἶπεν) ἀργυ-
ρίων, Πλάτων θ' βιβλίων ὅτι
ἐνδοξος. πρὸς τὸν εἰπόντα τίνας
ἐνεκα ἡλεγχεται ὡς Διονυ-
σίῃ, Οὐ γὰρ ἐνεκα (φησὶν) οἱ δὲ
λοι ἐλέγχουσιν. ἢ τὴν Διονύσιον
ἀργύριον καὶ ὅς, Ἀλλὰ μὴν ἐ-
φησ' ὅτι ἀπορήσῃ τ' ποφόν. ὁ δ'
ὑπολαβὼν, Δὲς, (εἶπε) καὶ πρὸς
τύπου ζητῶμεν. δόντος θ', Ἐρᾶς
(εἶπε) ὅτι ὅτι ἡ πόρνη καὶ εἰπόντος
πρὸς αὐτὸν Διονυσίῃ,

Ὅς τις γὰρ ὡς τύραννον εἰμπο-
ρθεύεται,

Κεῖν καὶ σὶ δοῦλ' θ'. καὶ ἂν ἡ δὲ
θερὸς μολῇ.

ὑπολαβὼν, Οὐ γὰρ ἐστὶ δοῦλος,
ἀλλ' ἐλεύθερος μολῇ. τὸ πρὸ Διο-
κλῆς φησὶν ἐν τῷ πρὸς βίων
φιλοσόφων. ἄλλοι γὰρ εἰς Πλά-
τωνα ἀναφύουσιν. ὁρμαδεῖς
πρὸς Αἰσχίνην, μετ' ἐπολὺν,
Οὐ γὰρ ὁ ἀλλὰ χηρὸς μεθ' ἡμῶν;
παυσόμεθα (εἶπε) ληρῶντες; ἀλλὰ ἀναμειβεῖς ὡς αὐτὸς ἡμᾶς
ὅτι τὸ κύλικος φλυαρῶν ὁ ἀλλὰ ἔστι; καὶ ὅς, Ἀσμεν ὡς, εἶπε

An verò (inquit) ignora-
mus & pituitam & pedicu-
los ex nobis gigni, quæ ta-
men velut inutilia quam-
lōgissimè proiicimus? Quū
à Dionysio pecuniam ipse,
Plato librum accepisset, in-
simulante ipsum quodam,
Ego, inquit, pecuniis indi-
geo, Plato libris. Percon-
tanti cuius rei gratia ipsum
Dionysius argueret, Eius,
ait, cuius arguunt cæteri.
Postulabat pecuniā à Dio-
nysio, & ille, Dixisti, in-
quit, non egere sapientem:
Da, inquit ille, & postea de
his quaeramus. & quum
dedisset, Vidēsne (ait) me
non indigere? Dicente ad
eum Dionysio, Qui ad ty-
rannum proficiscitur, ille
eius est servus, quamvis li-
ber iuerit, Non est (in-
quit) servus, si liber ve-
nit. Hoc Diocles refert in
libro De vita philosopho-
rum. alij Platonem id di-
xisse tradunt. Iratus Æ-
schini, Nōne mox redibi-
mus, ait, in gratiam, ne-
que delirare desistemus?
Num expectabis quoad
quispiam de nobis scuta
loquatur ad pocula? Et il-
le, Grato (inquit) animo:

Μνημόνους πίνω (εἶπεν ὁ
 Αἰσίοπας) ὅτι σοὶ πρῶτος
 εὖ προσέτερος ὢν προσήλ-
 θον. καὶ ὁ Αἰσχίνης, Εὐχάρη, καὶ ἡ
 Ἥρα, ἀλόγως εἶπας· ὅπρῃ
 πολλῶν μου βῆτιών ὑπάρχεις.
 ἐγὼ μὲν ἔχθρα, σὺ δὲ φιλίας
 ἀρχίς. ἐν ταῦτα μὲν εἰς αὐτὸν ἀ-
 ναφέρεται. γράσας δὲ Αἰ-
 σίοπας τέσσαρες· πρῶτος ὁ
 λόγος· καὶ δεύτερος, ὁ τὰ πρῶ-
 τῆς Ἀρχαδίας γράσας· τρίτος, ὁ
 μὴ ἐξιδάκτος, θυγατρὶς τοῦ
 πρῶτου τέταρτος, ὁ ἐκ τῆς νεω-
 τῆρας Ἀκαδημίας. τῷ δὲ Κυρη-
 ναϊκῷ φιλοσόφῳ φέρεται βί-
 βλία, πρῶτα μὲν ἰσορίας τῶν καὶ
 Λιβύων, ἀπὸς διμύνα διονυ-
 σίῳ· ἐν τῇ, ὅν ὡς ἀλόγοι πέντε
 καὶ εἴκοσι, οἱ μὲν Ἀττικῶν, οἱ δὲ,
 δωδεκάδικοι ἀλέκτω γράσας·
 νοι, οἱ δὲ, Ἀρτόκλας, Πρὸς
 τοὺς ναυαγούς, Πρὸς τοὺς φυ-
 γάδας, Πρὸς πτωχόν, Πρὸς
 Λαίδα, Πρὸς Πῶρον, Πρὸς
 Λαίδα πρὸς τὴν κατόπιον, Ἑρ-
 μείας, Ἐνύπνιον, πρὸς
 τὸν ὅτι τῆς κύλικος, Φι-
 λόμηνος, πρὸς τοὺς οἰ-
 κείοις, πρὸς τοὺς ὀπιτιμῶντας
 ὅτι κέκτηται οἶνον παλαιόν καὶ
 εὔταρτος, πρὸς τοὺς ὀπιτιμῶντας ὅτι πολυτελῶς ὀψωνεῖ.

Memento ergo (ait Aristip-
 pus) quod ad te, quum ma-
 ior essem natu, prior accef-
 si. Et Æschines, Rectè, in-
 quit, per Iunonem dixisti:
 nam me multo profectò
 melior es. ego enim inimici-
 tiarū, tu amicitiae princeps
 fuisti. Et ista quidem de
 illo referuntur. Fuerunt au-
 tem Aristippi quatuor. Pri-
 mus, iste de quo nobis ser-
 mo est: secundus, qui Arca-
 diae historiam scripsit: ter-
 tius, qui, quod à matre do-
 ctus esset, μητρὸς δὲ δακίῃ dictus
 est, prioris nepos ex filia.
 quartus, ex noua Academia
 profectus. Huius autē Cy-
 renaici philosophi libri istī
 memorantur, tres historiae
 Libycæ libri ad Dionysium
 missi. Dialogi vigintiquin-
 que, alij quidem Attica, alij
 verò Dorica loquutione
 scripti. Sunt autem hi, Arta-
 bazus, Ad naufragos, Ad fu-
 gitiuos, Ad mendicum, Ad
 Laidem, Ad Porū, Ad Lai-
 dem de speculo, Hermias,
 Somnium, Ad eum qui pre-
 erat poculo, Philomelus, Ad
 domesticos, Ad increpantes
 quod vetus vinum scor-
 tāque possideret, Ad vi-
 tuperantes quod magni-
 ficè instrueret mensam:

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρήτιω πτω-
 συγὰτέρᾳ, Πρὸς τὸ εἰς Ὀλυμ-
 πίαν γυμνάζοντα ἑαυτὸν. Ἐ-
 ρώτησις, Ἀλλήρωτησις· Χρεία
 πρὸς Διονύσιον, Ἀλλή ὅτι τὸ
 εἶκον, Ἀλλή ὅτι τὸ Διονυ-
 σίῃ συγὰτῃ· Πρὸς τὸ οἰόμενον
 ἀτιμάζεσθαι, Πρὸς τὸ συμβε-
 λθεῖν ὅτι χρεώτῃ. ἔνιοι δὲ
 καὶ διατριβῶν αὐτὸν φασὶν ἔξ
 γεγραφέναί. οἱ δὲ ἔδ᾽ ὅλως
 γεγραφαί· ὧν ὅτι καὶ Σωσικράτης
 οἰεῖται. καὶ τὸ Σωτίωνα ἐν
 δευτέρῳ, καὶ Παναίτιον, ἔστιν
 αὐτῷ συγγραμματα τὰδε· Πε-
 εὶ παιδείας, Γεεὶ ἀρετῆς,
 Περτρεικὸς, Ἀρτάβαζ, Ἐ-
 Ναυαγοί, φυγάδες, Διατριβῶν
 ἔξ, Χοειῶν τεύχεα, Γεεὶ Λαί-
 οδα, Πρὸς Γῶργον, πρὸς σω-
 κράτην, πρὸς τύχης. τέλ. ὁ δὲ
 ἀπέφαινε πτωλεΐαν κίνησιν εἰς
 αἰδοῖσιν ἀναδιδομένην. Ημεῖς
 δὲ ὅτι περὶ τὸ βίον ἀνεγράψα-
 μεν αὐτῷ, φρενὸν δὲ διήγαγε
 τοῖς ἀπὸ αὐτῷ Κυριωαῖκός, οἱ
 τινες ἑαυτοὺς, οἱ μὲν Ἡγησιακός,
 οἱ δὲ Ἀννικαρεῖς, οἱ δὲ Θεοδώ-
 ρεῖς προσωνόμαζον. ἔμιν
 ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπὸ Φαίδων, ὧν
 τοῖς κορυφαίοτατοις Ἐρε-

Epistola ad Aretem filiam,
 Ad eum qui seipsum exer-
 cebat in Olympia. Interro-
 gatio, alia Interrogatio:
 χρεια ad Dionysium, alia De
 imagine, alia de Dionysij fi-
 lia, Ad eum qui arbitra-
 tur se contemptui & igno-
 miniae haberi, Ad eum qui
 consulere moliebatur. Ple-
 rique illum & διατριβῶν sex
 libros explicuisse asserunt,
 alij prorsus scripsisse negant,
 ex quibus est Socrates
 Rhodius. Porro & Sotion
 in secundo, & Panætius
 hæc illum scripsisse referunt,
 videlicet, De disciplina, De
 virtute, Exhortatorius, Ar-
 tabazus, Naufragi, Fugiti-
 ui, Diatribarum libri sex,
 Sententiarum libri tres, Ad
 Laidem, Ad Porum, ad
 Socratem, De fortuna. Fi-
 nem verò definiuit lenem
 motum ad sensum ema-
 nantem. Age verò, quo-
 niam ipsius vitam descri-
 psimus, nunc eos qui ab il-
 lo fluxere, Cyrenaicos suo
 ordine prosequamur. Ex
 his alij quidem Ἡγησιακοί,
 Ἀννικαρεῖς alij, alij Theo-
 dorios seipsos appellaue-
 re. Sed & illos etiamnum
 qui à Phædone mana-
 runt, ex quibus Eretri-
 cos

πρὸς ἑαυτὸν ἔτι πῶς· Ἀεὶσίππῳ
 δὴ καὶ οὗτος ἢ θυγάτηρ Ἀρήτης,
 καὶ Αἰθίοψ· Πολεμαδὸς, καὶ
 Ἀντίπατρος Κυρηνάϊος· Ἀ-
 ρήτης δὲ Ἀεὶσίππου, ὁ μὴ-
 τρώδης ὁππότε κληθεῖς, ὁ Θεό-
 δωρος ὁ ἄσπετος, εἶτα θεός· Ἀν-
 τιπατρου δὲ Ἐπιτιμήδης Κυ-
 ρηνάϊος, ὁ Παραβάτης, ὁ Ἡ-
 γησίας, ὁ Πεισιθανάτος, καὶ Ἀν-
 νίκευς, ὁ Πλάτων ἀλυτρώ-
 σάμενος· οἱ μὲν οὖν ὅτι τῆς
 ἀφροδισίας Ἀεὶσίππου μέιναν-
 τες, καὶ Κυρηνάϊοι περὶ σαυ-
 ρὰς δίντες, δόξαις ἐχέωντο ποι-
 αῖναι· δύο πάθη ὑφίσταντο,
 πόνον καὶ ἡδονὴν· πλεονέκτημα
 κίνησιν, πλεονέκτημα ἡδονῇ· τὸ δὲ πό-
 νον, τραχὺ κίνησιν· μὴ δὲ ἀ-
 φροδισίαν τῆς ἡδονῆς, μὴ δὲ
 ἰδίον (ὡς εἶ)· καὶ πλεονέκτημα ἀδοκη-
 τῶν πάντων ζώοις· τὸ δὲ, ἀποκρε-
 στικόν· ἡδονὴν μὲν τοὶ πλεονέκτημα
 σώματος, καὶ καὶ τέλος (ὡς εἶ),
 (καθὰ Φίσι καὶ Παναίτιος ἐν
 τῷ περὶ τῶν αἰρέσεων) οὐ πλεονέκτημα
 καὶ ἀσθηματικὴν ἡδονὴν, πλεονέκτημα
 ἐπὶ ἀναιρέσει ἀφροδισίων, καὶ
 οἷον ἀσχησίαν, καὶ ὁ Ἐπίκυρος
 ἀποδέχεται, τέλος (ὡς εἶ) φασί.

eos nobilissimos dixere. Sic
 autem illorum seriem re-
 censeamus. Aristippum au-
 diuit Arete filia & Æthiops
 Ptolemæus, & Cyrenæus
 Antipater: Arete verò au-
 ditor fuit Aristippus, Metro-
 didactus cognominatus: e-
 ius verò Theodorus, qui
 primo ἄσπετος deinde θεός ap-
 pellatus est. Antipatrum E-
 pitimedes Cyrenæus audi-
 uit: eius Paræbates auditor
 fuit: Paræbatis Hegesias qui
 Πεισιθανάτος est dictus, & An-
 niceris, à quo Plato redem-
 ptus est. At enim qui Ari-
 stippi instituta amplexi sūt
 & ab illo Cyrenaici sūt ap-
 pellati, hisce opinionibus ut-
 untur. Duas perturbatio-
 nes ponunt, dolorem &
 voluptatem: voluptatē, le-
 nem motum, dolorē verò
 asperum motum appellan-
 tes. Nihil differre à volu-
 ptate voluptatē, neque plus
 altera commune habere al-
 teram: atque illam quidem
 cunctas animantes appete-
 re, hunc autem aspernari.
 Voluptatem autem corpo-
 ris intelligunt, quam & fi-
 nem esse dicunt (ut etiam
 Panætius in libro De sectis
 tradit) non eam quæ in sta-
 tu sit, & doloris priuatio-

ne consistit, & veluti à turbatione omni quietem a-
 git, quam suscepit Epicurus, finemque constituit.

δοκεῖ δ' αὐτοῖς καὶ τέλος ἁ-
 δαιμονίας διαφθεῖν. τέλος μὲν
 γὰρ εἶναι πλεονέκτης μέγας ἡδονῶν
 ἁδαιμονίαν δὲ, τὸ ἐκ τῶν με-
 εικῶν ἡδονῶν σύστημα, αἷς
 συναριθμοῦνται καὶ αἱ παρω-
 χηκῆσαι καὶ αἱ μὲν λυσεσθαι. εἶναι τε
 καὶ μεικλὺν ἡδονῶν, δι' αὐ-
 τῶν ἀρετῶν πλεονέκτης δὲ ἁδαιμο-
 νίας, καὶ δι' αὐτῶν, ἀλλὰ δια-
 τὰς καὶ μέγας ἡδονάς. πῶς γὰρ δ'
 εἶναι τὸ τέλος εἶναι πλεονέκτης
 τὸ ἀπορρεῖν πῶς ἡμᾶς ἐκ παύ-
 δων ὡκειῶδες πῶς αὐτῶν, καὶ
 τυγχόντας αὐτῆς, μηδὲν ὀπιζή-
 σθαι. μηδὲν τε ἔτι φθίβειν, ὡς
 πλεονέκτης ἀντιῶν αὐτῇ ἐξ ἡδονῶν.
 εἶναι δὲ πλεονέκτης ἀγαθόν,
 καὶ ἀπὸ τῶν ἀχρημοτάτων γέ-
 νηται, καὶ δὲ φησὶν Ἰπποβότος
 ἐν τῇ περὶ τῶν αἰρέσεων. εἰ γὰρ
 καὶ ἡ περὶ ξίς ἀποπτος εἴη, ἀλλ'
 οὐκ ἡ ἡδονὴ δι' αὐτῶν ἀρετῇ
 καὶ ἀγαθόν. ἡ δὲ τῆς ἐξουσίας
 ὑπεξαίρεσις (ὡς εἴρηται παρ'
 Ἐπικούρου) δοκεῖ αὐτοῖς μὴ
 εἶναι ἡδονή. οὐδὲ ἡ ἀνδονία,
 ἐξουσίας. ἐκ κινήσεως γὰρ εἶναι ἀμ-
 φότερα, μὴ οὐσίας τῆς ἀπο-
 νίας ἢ τῆς ἀνδονίας κινή-
 σεως. ὅτι εἰ ἡ ἀπονία οἶονεῖ
 καὶ ἀνδονίας ὅτι κατὰ σῶσιν.

Videtur autem eis finis à
 beata vita differre : finem
 quippe esse particularem
 voluptatem, beatam autem
 vitam siue felicitatem, vo-
 luptatum particulariū con-
 stare conuentu, quibus &
 præteritæ connumerantur
 & futuræ. Particularē quo-
 que voluptatem propter se
 eligendam, felicitatem verò
 non propter seipsam, sed
 propter particulares volu-
 ptates expetendam. Testi-
 monio nobis esse, finem ha-
 bendam voluptatem, quòd
 à pueris hanc nobis natura
 conciliauerit etiam absque
 iudicio rationis : & quum
 illa fruimur, nihil amplius
 inquirimus, quòdque nihil
 æquè ac dolorem naturali-
 ter fugimus. Voluptatem
 præterea bonum esse, etiā si
 à turpissimis proueniat re-
 bus, vt ait Hippobotus in
 lib. De sectis. Si enim fœda
 sit actio, voluptatem tamen
 per seipsam eligendam esse,
 bonūque existimandam.
 Porro illa doloris amotio
 quam tuetur Epicurus, eis
 non videtur voluptas esse,
 ne que priuatio voluptatis,
 dolor : vtrique enim esse in
 motu constituta, quum
 non sit motus doloris vo-
 luptatisque priuatio. Quip-
 pe doloris illa vacatio ve-
 luti dormientis status est.

δυνάσται δὲ φασὶ καὶ τὴν ἡδονὴν
 ἔχειν μὴ αἰρεῖσθαι καὶ δὲ αἰσ-
 φιλίᾳ καὶ πάσας μὲν τοὺς ψυχ-
 κας ἡδονὰς καὶ ἀλγυδονὰς ὅππῃ
 σωματικαῖς ἡδοναῖς καὶ δὲ γν-
 ὄσι γίνεσθαι. καὶ γὰρ ὅππῃ ψυχῇ
 τῇ τῇ πατρίδος ἀντιμειρία, ἢ
 τῇ τῇ ἰδίᾳ, χροῶν ἐστὶ γίνεσθαι.
 ἀλλὰ μὲν οὐδὲ καὶ μὴ μὲν τῇ
 ἀγαθῶν ἢ πονηρῶν ἡδονῶν
 φασὶν ἀποτελεῖσθαι. ὅθεν ἡρε-
 σκεν Ἐπικούρω. ἐκλύεται γὰρ
 πρὸς χρόνον τὸ τῆς ψυχῆς κίνη-
 μα. λέγουσι γὰρ μὴ καὶ ψυχῶν
 πρὸς ὅρασιν, ἢ πρὸς ἀκούω, γί-
 νεσθαι ἡδονὰς. τῶν γὰρ μιμου-
 μένων. θρηνῶν ἡδέως ἀκούο-
 μιν, τῶν δὲ καὶ δὲ θείων, ἀνδρῶν.
 μέσας τε καὶ αἰσθάνειν ὡς νόμα-
 ζον ἀνδυνία καὶ ἀπονία.
 πολὺ μὲν τοὺς τῶν ψυχῶν τοὺς
 σωματικὰς ἀμείνεις εἶναι,
 καὶ τὰς ὀχλήσεις χεῖρας τὰς
 σωματικὰς. ὅθεν καὶ ταύ-
 τας καλᾶσθαι μᾶλλον τοὺς
 ἀμαρτανόοντας. χαλεπώτε-
 ρον γὰρ τὸ πονεῖν, οἰκειότερον
 δὲ τὸ ἡδέσθαι ὑπελάμβανον.
 εἰδέναι καὶ πλείονα οἰκονομίαν
 εἶναι δατέρεν ἐποιοῦντο. διὸ
 καὶ καὶ ταύτῃ αἰρετῆς οὐ-
 σης τῆς ἡδονῆς, τὸ ποιητικῶν.

Posse quosdam aiunt volu-
 ptatem minimè appetere,
 per animi peruerfionem: nō
 tamen omnes animi volu-
 ptates ac dolores in corpo-
 reis voluptatibus & dolori-
 bus fieri: quippe qualibet
 simplice ex patrie prosperi-
 tate, siue priuata felicitate
 gaudium gigni. Imò ne ex
 memoria quidem seu expe-
 ctatione bonorū volupta-
 tem perfici dicunt: quod
 placet Epicuro. Nam tem-
 pore motum animi efflue-
 re, quin ne solo quidē visu
 vel auditu voluptates cōsta-
 re posse, quando & eos qui
 lamentationes imitātur, li-
 bēter audimus, veras autem
 illibenter atque iniucundē.
 Porro priuationem huius-
 modi aut voluptatis aut do-
 loris medios status appella-
 bant. Longè tamē esse prae-
 stantiores corporum quàm
 animorum voluptates, de-
 terioresque corporis quàm
 animi affectiones: quocir-
 ca & his peccantes magis
 cruciari. Durius quippe do-
 lere, lætari verò familiarius
 & gratius arbitrabantur:
 quocirca & maior illis e-
 rat corporis cura quàm a-
 nimi. Vnde quum inde
 quoque constet eligendam
 voluptatem, pleraque ta-
 men quæ sunt efficientia

ὀνίων ἡδονῶν ὀχληρὰ πολ-
 λάκις ἐναντιοῦνται· ὥς δυσ-
 κολῶτατον αὐτοῖς φαίνεται
 τὸ ἀθροισμὸν τῶν ἡδονῶν, ἄ-
 δαμονίαν μὴ ποιεῖν. ἀ-
 ρέσκει δὲ αὐτοῖς, μήτε τὸ σο-
 φὸν πάντα ἡδέως ζῆν, μήτε
 πάντα φαῖλον, ὁππῶδ' ὡς·
 ἀλλὰ καὶ τὸ πλείον. ἀρκεῖ ὅ-
 καὶ καὶ μίαν τις περὶ πῆλιν
 ἡδέως ἐπαναίῃ. τίς φρε-
 νησιν, ἀγαθὸν ἢ εἴ τι λέγου-
 σιν, οὐδὲ αὐτὸν δὲ αἰρεῖται,
 ἀλλὰ δεῖ τὰς αὐτῆς φειγι-
 νόμενα· τὸ φίλον, τῆς χρείας
 ἕνεκα, καὶ γὰρ μέγας σώμα-
 τος μέγας αὖ παρῇ, ἀσπα-
 ζεται. τῶν δ' ἄρετῶν ὀνίας καὶ
 πῶς αὖ φρενας συνίστα-
 νται. τίς σωματικῶν ἀ-
 σκησιν συμβάλλεται πρὸς
 ἀρετῆς ἀνάληψιν. τὸν σο-
 φὸν μήτε φθονήσεν, μήτε ἐ-
 ραδιήσεται ἢ δεσπομονή-
 σειν. γίνεσθαι γὰρ ταῦτα πα-
 ρὰ κενῶν δόξαν. λυπήσε-
 σθαι μὲν ποικίλ' φοβήσεται·
 φρεσὶ γὰρ γίνεσθαι. καὶ τὸν
 πλοῦτον ὅς, ποιητικὸν ἡδονῆς
 εἴ τι, οὐδὲ αὐτὸν αἰρεῖται. τὰ τε
 πάθη, καὶ ἀληπία· ἔλεγον
 οὐκ αὐτὰ ἐκ ἀφ' ὧν γίνεσθαι.

quarundam voluptatum,
 quum sint molesta, sæpe ad-
 uersari, ut difficillima eis vi-
 deatur voluptatum conge-
 ries, quæ beatam vitam ef-
 ficere non possit. Placet au-
 tem eis neque sapientē sem-
 per in voluptate viuere, ne-
 que rursus insipientem sem-
 per in dolore, verum maio-
 re ex parte sic utrunque af-
 fici. Satis autem esse, si quis
 vel per vnā incidentem
 voluptatē suauiter afficia-
 tur. Prudentiam quidē bo-
 num esse asserunt, non autē
 propter seipsam appetendā,
 sed eorum gratia quæ nobis
 ex illa proueniunt. Amicum
 necessitatis causa amplectē-
 dum. Nam & corporis par-
 tes quandiu adsunt, adama-
 ri. Virtutes quasdā impru-
 dentibus & communes esse.
 Corporis exercitationem
 conferre ad virtutem cape-
 sendam. Sapientem nunquā
 inuidia tentandum, neque
 cupiditati, neque supersti-
 tioni vnquam cessurū. Ista
 enim ex inani opinioni cō-
 tingere: metu tamen & do-
 lore pulsandum. id quippe
 naturaliter fieri. Diuitias
 præterea voluptates effice-
 re, neque per se appetēdas.
 Perturbationes item cōpre-
 hendi posse dicebant, non
 autem etiam ex quibus fiūt.

ἀφίσταντο δὲ καὶ τῶν φιλικῶν,
 διὰ πρῶτον ἐμφαντοδρῶν ἅκα-
 ταληψίαν. τὸ δὲ λογικῶν, διὰ τὴν
 ἀρχησίαν, ἥπιον πο. Μελέα-
 γρος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ δο-
 ξῶν, καὶ Κλειτόμαχος ἐν τῷ
 περὶ τῶν αἰρέσεων,
 φασὶν αὐτοὺς ἀρχησάμενοι γινώσκειν
 τὴν φιλικὴν μέτρον καὶ τὸ διγ-
 λεκτικόν. διαβάσαι γὰρ καὶ οὐ
 λέγει καὶ δεσπομονίας ἐκ-
 τὴς εἰς, καὶ τὸ περὶ θανάτου φό-
 βον ἐκφύγειν. τὸ περὶ ἀγαθῶν
 καὶ κακῶν λόγον ἐκμεμαθη-
 κότα. μηδὲν τε εἰς φύσιν δι-
 καιον, ἢ καλόν, ἢ αἰσχρὸν, δι-
 λαγνόμεν καὶ εἶναι. ὁ μὲν ποισου-
 δαίμων οὐδὲν ἀποπον παραίξει
 διὰ τὰς ὀπτικὰς ζήμιας καὶ
 δόξας· εἰς δὲ τὸ σφόν. περ-
 κοπῶν τε ἀπολείποισι, καὶ ἐν
 φιλοσοφίᾳ, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις.
 φασὶ δὲ καὶ λυπεῖσθαι ἄλλον
 ἄλλου μολῶν, καὶ τὰς αἰ-
 σήσεις μὴ πάντοτε ἀληθεύειν.
 οἱ δὲ Ἡγησιαῖοι λεγόμενοι,
 σκοποὺς μὲν εἶχον τοὺς αὐ-
 τοὺς ἡδονὴν καὶ πόνον. μήτε
 δὲ χάρειν διὰ εἰς, μήτε φι-
 λίαν, μήτε ἀρχησίαν· διὰ τὸ
 μὴ εἶναι αὐτὰ τῶν αἰρέσεων
 ἡμᾶς αὐτὰ, ἀλλὰ διὰ τὰς

Naturalium rerum inquisi-
 tionem mittebant, quod
 comprehendere nō posse ma-
 nifestè colligerent. Logice
 propter summū eius vsum
 attingebant. Tamen Mele-
 agri sententia est in secūdo
 De opinionibus, & Clito-
 machi in primo De sectis,
 eos & physicam & dialecti-
 cam æquè aspernari. Posse
 enim & aptè dicere, ac extra
 superstitionem esse mortis-
 que metum effugere, qui
 rationem bonorum malo-
 rumque didicerit. Nihilque
 natura iustum esse, aut ho-
 nestum vel turpe, sed cōsue-
 tudine ac lege. Vir tamen
 bonus nihil agit perperam
 ob imminētia damna, o-
 pinionesque sinistras cui-
 tandas. Esse autem sapientē
 profectum quendam in iis
 quæ vel in philosophia, vel
 in cæteris bonis & honestis
 artibus non satis promoue-
 runt. Aiunt & dolore affici
 alium alio magis, sensusque
 non semper vera nuntiare.
 Verum enimvero ij qui di-
 cuntur Hegesiaci, eandem
 sanè de voluptate ac dolore
 habuere sententiā: præter-
 ea neque gratum esse ali-
 quid, neque beneficentiam,
 neque amicitiam, quod i-
 sta non per seipsa appetā-
 mus, sed vsum ac necessitia-

χρείας καὶ αὐτοῖς, ὧν ἀπόν-
 των μηδὲ ἐκείνα ὑπαρχειν.
 τίω δ' αἰσχυροῖα, ὅλως ἀ-
 δυνάτον εἶναι. τὸ μὲν γὰρ σῶμα
 πολλῶν ἀναπεπληῖσθαι παθη-
 μάτων, τίω δὲ ψυχῇ συμ-
 παθεῖν τῷ σώματι καὶ τα-
 ράττεισθαι, τίω δὲ τύχῃ πολ-
 λαὶ τῶν κατ' ὑπὸ δακρυεῖν.
 ὥς τε δὲ τῶν αὐτῶν ἀνυπαρκτῶν ἢ
 ἀδυναμιῶν εἶναι. τίω τε ζῶντι
 καὶ τὸ θάνατον αἰρετόν. φύσιν
 τε ἔδεν ἡδονὴν ἢ ἀλγέας ὑπε-
 λάμβανον. δὲ δὲ σπένδον ἢ
 ζῆλον ἢ κόρον, τοῖς μὲν ἡδέ-
 σθαι, τοῖς δὲ ἀλγέας ἔχον, π-
 νίαν καὶ πλεον, πρὸς ἡδον-
 ῆς λόγον, εἶναι ἔδεν. μὴ γὰρ δὲ α-
 φερὲν τῶς ἡδονῆς τοῖς πλου-
 σίοις ἢ τοῖς πένησι. δουλείαν
 ὅπσις ἐλευθερία ἀδελφὸς φο-
 ρον πρὸς ἡδονῆς μέτρον, καὶ ἀ-
 γρίαν καὶ δούλῃαν, καὶ δόξαν
 ἀδοξία. καὶ τῷ αὐτῷ ἀφερναι τὸ
 ζῆν λιστελές εἶναι. τῷ δὲ φερ-
 νίμῳ, ἀδελφὸς φορον. τὸν σε σ-
 φὸν ἐαυτῷ ἔνεκα πάντα πορ-
 ξαν. ἔδεναι γὰρ ἡγεῖσθαι τῶν
 ἄλλων ὅπσις ἀξιὸν αὐτῶν.
 καὶ γὰρ τὸ μέγιστον δοκῇ παρ'
 αὐτῷ καρποῦσθαι, μὴ εἶναι
 ἀντύξια ὧν αὐτὸς παύεται.

tis gratia, ac propter eos,
 qui si absint, illa nec subsi-
 stere quidem. Esse autem
 impossibile cumulatè con-
 tingere beatā vitam: corpus
 quippe morbis multis pas-
 sionibúsque affligi, animā
 verò simul cū corpore pati
 & vnā turbari, complura i-
 tem quæ speremus, à fortu-
 na impediri: propter ista i-
 gitur atque huiusmodi, bea-
 tam vitam non posse obti-
 neri. Vitā præterea ac mor-
 tem eligēdam. Natura item
 suaue atque insuaue nihil
 opinabantur: cæterum pro-
 pter rerum vel raritatē vel
 nouitatē, vel satietate lætari
 alios, alios angi. Diuitias
 vel paupertatem nihil ad
 voluptatis valere rationem:
 neque enim aliter ea volu-
 ptate diuites quā paupe-
 res affici. Seruitutem æquē
 atq; libertatem, nobilitatē
 atque ignobilitatem, gloriā
 vel ignominiā nihil differ-
 re ad voluptatis modū, at-
 que insipienti quidem ex-
 pedire si viuat, id verò sapi-
 ti indifferens esse. Sapiētem
 sui ipsius gratia cuncta fa-
 cturum: alium quippe ne-
 minē æquē ac se dignū arbi-
 trari. quālibet enim ingētia
 videatur ab eo cōsequutus,
 non tamen eorum quæ ipse
 præstiterit, merita æquare.

ἀνὴρ ὧν καὶ τὰς ἀδελφάς ἐκ
 ἀκελεύσας πλὴν ὀπίσσωσιν, ἢ
 τ' ὀλίγοις φαινομένων πάντα
 παρὰ πῆν. ἔλεγον τὸ ἀμάρτη-
 ματα συγγνώμης τυγχάνειν· καὶ
 ὅτι ἐκόντα ἀμάρτανειν, ἀλλὰ
 ὑπὸ πάσῃ πιεζόμενον. καὶ μὴ
 μισήσῃ, μολὼν δὲ μετὰ διδά-
 ξει. πόν τε σοφὸν ἔχει ἔτι πλεον-
 νάσῃ ἐν τῇ τῷ ἀγαθῶν ἀρέ-
 σι, ὡς καὶ τῇ τῷ κακῶν τυγχί-
 νει. ὡς δὲ μένον τὸ μὴ ὀπι-
 στήσας ζῆν, μηδὲ λυπηρῶς· ὁ
 δὲ παρὰ γινέσθαι τοῖς ἀδελφο-
 ρήσας παρὰ τὰ ποικιλικὰ τ' ἡ-
 δονῆς. οἱ δὲ Ἀννικέρειοι, τὰ μὴ
 ἀλλὰ, καὶ ταῦτα τοῦτοις ἀπέ-
 λιπον δὲ καὶ φιλίαν ἐν βίῳ καὶ
 χάριν, καὶ παρὰ γονέας τιμῶν,
 καὶ ὑπὸ πατρίδ' ὅτι παρὰ-
 ξεν. ὅθεν δὲ ταῦτα, καὶ ὁ
 γλήσας ἀναδίδεται ὁ σοφός,
 καὶ ἐν τῇ πῶν ἀδελμονήσας, καὶ ὁ
 ὀλίγα ἡδὲ αὖ παρὰ γρήσας αὐτῶν.
 πλὴν τε τῶν οἷον ἀδελμονίαν δι-
 ὀν πλὴν μὴ εἶναι ἀρετῶν· μηδὲ
 ὅτι ἀδελφὴ πλὴν πᾶσι πέλας ὑπαρ-
 χῶν. μὴ εἶναι τε αὐτόρκεν τ' λό-
 γον παρὰ τὸ ἵνα ῥόησας, καὶ τ' ὅτι
 πολλῶν δὲ ξηρὸν ὑπαρῶν γρήσας

Tollebant & sensus, quòd
 certam non inferunt notio-
 nem, quique sine delectu a-
 gere cuncta videretur. Eo-
 rum peccata veniam dice-
 bāt promereri: neque enim
 sponte peccare, sed aliqua
 perturbatione coactos. Nō
 odio quēquam habiturum,
 sed potius eruditurum. Sa-
 pientem non adeo in bo-
 norum electione inhæsu-
 rum, ut in malorum fuga:
 finem constituendo, ut
 neque in labore neque in
 dolore viuatur. Idque eos
 assequi qui circa volupta-
 tum materiam neutram in
 partem inclinationes sunt.
 Porro Annicerij in cæte-
 ris ab istis non dissenti-
 unt. Relinquunt autem a-
 miticiam in vita, & gratiā,
 honorēque aduersus pa-
 rentes, & pro patria præ-
 clarū aliquod facinus. Quo-
 circa quamvis molestias sa-
 piens ac negotia subeat, ni-
 hilominus beatè victurum,
 etsi minimum voluptatis il-
 li suppetierit. Amici felici-
 tatem non per se appeten-
 dam, neque ei proximè pa-
 tere sensui, neque satis esse
 in ratione momenti, ut con-
 fidere possimus, & multorū
 opinione celsiores euadere:

δεῖν ὅτι αἰετίζεσθαι, δεῖν τὴν ἐκ
πολλῶν συντραφεῖσθαι ἡμῶν
φάουλιν δεῖν δεσιν. τὸν τε φί-
λον μὴ δεῖν τὰς χρεῖας μόνον
ἀποδέχεσθαι, ὡς ὑπερλαμπροῦσιν
μὴ ὅπως φεῖσθαι· ἀλλὰ καὶ
ὡς καὶ ἡ γερουσία εὖ νοῖαν, ἥς
ἐνεκα καὶ πόνης ὑπομείνειν,
καὶ τοὶ ἡδέμενον ἡδονῶν τέλος·
καὶ ἀχθόμενον ὅτι τῇ σέρεσθαι
αὐτῆς, ὅμως ἐκκρίως ὑπομέ-
νειν δεῖν τὴν πρὸς τὸν φίλον
στοργίαν. οἱ δὲ Θεοδώριοι κλη-
θέντες, ἢ μὴ ὀνομασίαν ἔσσαν-
σαν ἀπὸ Θεοδώρου τῆς πρὸς γε-
ραιμίδος, καὶ δόγμασιν ἐχρή-
σαντο τοῖς αὐτοῖς. ὡς δὲ οἱ Θεόδω-
ρος πάντα ταῦτα ἀναιρῶν τὰς
ἐνδεῶν δόξας· καὶ αὐτὸς περὶ
ἐπύχου βιβλίου ὅπως γραφ-
ομένη περὶ δεῶν, ἐκ ἀκατα-
φρονήτων· ἔξ κ' φασὶν Ἐπίκου-
ρον τὰ πλείστα λαβόντα εἰπεῖν.
ἡ καὶ δὲ καὶ Ἀννικίδος ὁ Θεό-
δωρος, καὶ Διονυσίου τῆς δεῶν
λεκτικῆς, καὶ φασὶν Ἀντι-
θένης ἐκ φιλοσόφων δεῶν δε-
χῆς. τέλος δὲ ὑπελάμβανε
καὶ λύπην· τὴν ἡδονήν,
ὅτι φρονήσας· τὴν δὲ, ὅτι ἀ-
φροσύνην. ἀγαθὰ δὲ φρονή-
σι· καὶ δικαιοσύνην· κακὰ δὲ,

oportere verò in optimis
quibusque assuefieri, pro-
pter inolitam & infitā no-
bis affectionem vitiosam.
Amicum, nō propter vsum
ac necessitatem solum sus-
cipiendum, quæ profectò si
desierit, non erit ille aver-
sands, verū etiam propter
infitam benevolētiā, cu-
ius gratia dolores quoque
esse subeūdos. Quamvis e-
nim finem in voluptate cō-
stituant, doleāntque si illa
priuari contingat, sponte
tamen sustinendos labores
volunt pro summo in ami-
cum studio affectūque sin-
gulari. Qui autē Theodorij
sunt appellati, à Theodoro
quem prædiximus, traxere
cognomē, eiusque decretis
vsi sunt. Porro Theodorus
ipse omnes de diis opinio-
nes sustulit. Denique librū
ipsius De diis inscriptum
offendimus non contēnen-
dum, ex quo & Epicurum
complura sumpsisse asserūt.
Audiuit autem Anniceri-
dem Dionysiumque diale-
cticū, vt ait Antisthenes in
Philosophorum successio-
nibus. Finem opinatus est
gaudium & inērorem: al-
terum constare prudentia,
alterum verò impruden-
tia. Bona esse prudentiam
atque iustitiam: mala verò,

τὰς ἐναντίας ἔξῃς μέσα δ', ἡ-
 δονίαν καὶ πόνον. ἀνὴρ δ' καὶ φι-
 λία, δὲ τὸ μὴ τε ἐν ἄφροσιν
 αὐτῷ εἶναι, μὴ τ' ἐν σοφοῖς. τοῖς
 μὲν γὰρ, τὸ χρεῖας ἀναμετρίσεως,
 καὶ πλεονεξίας ἐκποδῶν
 εἶναι. τοῖς δὲ σοφοῖς, αὐτὰρ-
 κείας ὑπάρχοντας, μὴ δεῖ-
 ναι φίλων. ἔλεγε δὲ καὶ δῶ-
 λογον εἶναι, τὸ σπουδαῖον μὴ ἔξ-
 αγαγῆν ὑπὸ τῷ πατείδῳ
 αἰσίν. καὶ γὰρ ἀποβάλλειν πλεονεξίαν
 φέρουσι ἕνεκα τῷ ἄφρο-
 νῶν ὠφελείας. εἰναι δὲ πα-
 τείδα τὸ κόσμον. κλέψιν τε
 καὶ μοιχεύσιν καὶ ἱεροσυλίᾳ
 ἐν καμῶ. μηδὲν γὰρ εἶναι πύ-
 των αἰσχρὸν φύσει, τὸ εἶναι σό-
 τοις δοξῆς αἰσχυρῆς, ἢ σύλκῃ-
 τα ἕνεκα τῷ ἄφρονον συν-
 νοχῆς. φανερῶς δὲ τοῖς ἐρω-
 τήμασι ἀνδρὶ πάσης ὑπορά-
 σσεως χρῆσθαι τὸν σφόν.
 διὸ καὶ ποικίλοις λόγοις ἡρώ-
 τα, Ἀρὰ γε γυνὴ χρημα-
 τικὴ χρῆσιμος ἀνείη παρ' ὅ-
 σον χρηματικὴ ὅτι; ναί. καὶ
 παῖς καὶ νεανίσκος χρῆσιμος
 ἀνείη παρ' ὅσον χρηματι-
 κός ὅτι; ναί. ἔκοντο καὶ γυνὴ
 καλὴ, χρῆσιμος ἀνείη παρ'
 ὅσον καλὴ ὅτι. καὶ παῖς καὶ νεανίσκος καλός, χρῆσιμος ἀνείη

contrarios habitus: media
 voluptatem & dolorem.
 Sustulit & amicitiam, quod
 ea neque insipientibus ad-
 sit neque sapientibus. In il-
 lis enim, sublato usu, amici-
 tiam quoque evanescere.
 Sapientes verò, quum sibi-
 ipsis sufficient, amicis non
 indigere. Probabile dice-
 bat, prudentem virum non
 seipsum pro patria pericu-
 lis exponere: neque enim
 pro insipientium commo-
 dis amittendam esse pru-
 dentiam. Essetque patriam
 mundum. Furto quoque &
 adulterio & sacrilegio, quum
 tempestivum erit, daturum
 operam sapientem. Nihil
 quippe horum turpe natu-
 ra esse, si auferatur de hisce
 vulgaris opinio, quæ est stul-
 torum imperitorumque ple-
 becula conflata est. Sapien-
 tem publicè absque ullo
 pudore ac suspitione scor-
 tis congressurum. Aiebāt-
 que istiusmodi argutiis,
 Nōne mulier literis in-
 structa utilis erit, quia lite-
 rata est? & puer itidem &
 adolescens utilis erit, quia
 literaturam callet? Ita sa-
 nè. Et mulier igitur uti-
 lis est, quia pulchra erit: &
 puer & adolescens utilis

καλός, χρῆσιμος ἀνείη

εἴη παρ' ὅσον καλὸς ὅτι; ναί.
 καὶ παῖς ἄρα καὶ νεανίσκος κα-
 λός, πρὸς τὸτ' αὖ εἴη χρησί-
 μος πρὸς ὃ καλὸς ὅτι; ναί. ἔστι
 καὶ χρησίμους πρὸς τὸ πλησιάζειν.
 ὡς διδομένοισιν, ὅτι καὶ γὰρ,
 οὐ καὶ εἴ τις πλησιασῶν
 χῶτον παρ' ὅσον χρησίμους
 ὅτι, καὶ διαμυρταίνει. καὶ εἰ ἄ-
 ρα κάλλει χρησιμεύω, παρ' ὅ-
 σον χρησίμους ὅτι, διαμυρτήσε-
 ται. τοιαῦτα ἄλλα διερωτῶν ἴχρυς
 πρὸς λόγον. δοκεῖ καὶ θεὸς καλεῖ-
 ναι, Στίλπωνα καὶ αὐτὸν ἐρω-
 πήσαντα οὕτως, Ἀρὰ γὰρ
 θεόδωρε, ὃ εἶπες, τί το καὶ
 εἰς ὅτι πινύσαντες δὲ, φησὶ δ' εἶπες
 θεός; τί δ' ὁμολογήσαντα,
 θεός εἰ ἄρα, ἔφη. δεξαμένους
 καὶ ἀσμένους, γελάσας φησὶν,
 Ἀλλ', ὦ μόχθηρε, πρὸς λόγον
 πούτω καὶ κολοιοῖς αὖ ὁμολογή-
 σθαι εἶπες, καὶ ἄλλα μυρία. οἱ δ'
 οὐκ ἔφη θεόδωρος πρὸς καθίστας
 ποτὲ Εὐρυκλείδῃ πρὸς ἰσω-
 φάντῃ, λέγει μοι (ἔφη) Εὐρυ-
 κλείδῃ, τίνες εἰσὶν οἱ ἀσε-
 βῶντες πρὸς τὰ μυρία;
 εἰποντα δ' ὅτι οἱ, οἱ τοῖς
 ἀμυνήτοισιν αὐτὰ ἐκφύοντες, ἀ-
 σεβεῖς ἄρα (ἔφη) καὶ σὺ, τοῖς ἀ-
 μυνήτοισιν διηγουμένους. καὶ μέντοι
 παρ' ὅλιγον ἐκινδυνώσας εἰς

erit, quia formosus est? Ita
 sanè. Puer igitur & ado-
 lescent pulcher, & ad hoc
 erit profectò utilis ad quod
 formosus natus est. Assen-
 tiebatur. Est autem utilis
 ut ei congregiatur. Quibus
 concessis inferebat, Siquis
 ita utatur eiusmodi con-
 gressione quando id utile
 est, non peccabit. Neque i-
 gitur, si utatur pulchritudi-
 ne, dum id utile est, peccat.
 His igitur atque huiusmo-
 di interrogatiunculis audi-
 tores capiebat. Videtur au-
 tē idcirco appellatus deus,
 quòd quum illum Stilpo
 percontatus esset, Putasne,
 Theodore, te id esse quod
 diceris? atque ille fateretur:
 Deus ergo (inquit) es. Id
 quum ille gratè accepisset,
 subridēs ait, Atqui, infelix,
 (inquit) ea ratione & cor-
 nicè te esse fatereris, & alia
 huiusmodi innumera. Quum
 assideret aliquando Theo-
 dorus Euryclidi hierophā-
 tæ, Dic mihi (ait) Eurycli-
 des quínam sunt qui circa
 mysteria impij sunt? quum
 respondisset ille, eos eius
 criminis reos teneri, qui
 ea necdum initiatis aper-
 rent: Et tu ergo (inquit)
 impius es, qui ista nondum
 initiatis enarres. Parum
 autem abfuit, quin peri-
 clitaretur ne traheretur in

Ἀριον ἀναχθῆναι πᾶν, εἰ μὴ
 Δημήτριος αὐτὸν ὁ Φαληρεὺς
 ἐρύσσει. Ἀμφικράτης δ' ἐν
 τῷ περὶ ἐνδοξῶν ἀνδρῶν, φησὶ
 κώνειον αὐτὸν πιεῖν καὶ ἀδικα-
 εῖν. ὁ δ' ἀπεικάζων δὲ τῷ Πτο-
 λεμαῖῳ τῷ Λάτρου, ἀπεσδή-
 ποθ' ὑπ' αὐτῆς πρὸς Λισίμα-
 χον πρεσβυτὴς ὅτε καὶ παρρη-
 σαζομένῳ φησὶν ὁ Λισίμα-
 χος, Λέγε μοι, Θεόδωρε, οὐ σὺ
 ὁ ἐκπεσὼν Ἀθηνῶν; καὶ ὁ,
 ὣς ὡς ἀκήκοας. ἡ γὰρ τῷ Ἀ-
 θηναίων πόλις καὶ δυναμένη
 με φέρειν, ὥς ὡς ἡ Σεμὴν τὸν
 Διόνυσον, ἔξελθε. πάλιν δ'
 εἰπόντος τῷ Λισίμαχῳ, Βλέπε
 ὅπως μὴ παρέσῃ πρὸς ἡμᾶς
 ἔτι, Οὐκ αἶν, (εἴ φη) αἶν μὴ
 Πτολεμαῖος ἄποσείλη. Μύ-
 θρος δ' ἐπὶ τῷ διοικητῇ τῷ Λισί-
 μάχῳ, παρὲς ὧτος, καὶ εἰπόν-
 τος, Εἴσεις σὺ μὴ μόνον θεοὺς
 ἀγνοεῖν ἀλλὰ καὶ βασιλέας,
 Πῶς (εἶπεν) ἀγνοῶ, ὅπου γὰρ καὶ
 σε θεοὺς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω;
 φασὶ δ' ἐποτρυνῶν Κορίνθῳ παρ-
 ῥησαυα αὐτὸν, συχναὶ ἐπα-
 γόμενον μαθητὰς. Μητρο-
 κλῆα δ' τὸν κωϊκὸν σκαύδι-
 κας πλωτὸν εἰπὼν, Σὺ ὁ σο-
 φιστὴς καὶ αὐτοτῶν ἐχρηζες
 μαθητῶν, εἰ λάχανα ἐπλήεις.

Arium pagū, nisi cum De-
 metrius Phalereus eruisset.
 Amphicrates verò, in libro
 De viris illustribus, ait il-
 lum damnatum, venenam-
 que bibisse. Quum verò a-
 pud Ptolemæum Lagi fi-
 lium moraretur, legatus a-
 liquando ad Lyfimachum
 ab illo missus est. Magna
 verò fiducia vtenti, ait Ly-
 fimachus, Die mihi, Theo-
 dore, nōne tu Athenis ex-
 cidisti? Et ille, Rectè iudi-
 cas, inquit: nam me Athe-
 nienſium ciuitas ferre non
 valens, non secus ac Seme-
 le Dionysium, expulit. Rur-
 sus dicenti Lyſimacho, Ca-
 ue ne vltcrius ad nos pro-
 ficiscare, Non (inquit) re-
 uertar, nisi me mittat Pto-
 lemæus. Aderat Mythrus
 Lyſimachi dispensator: Is
 quum diceret, Videris non
 solum deos, verum & reges
 ignorare: Quo pacto (in-
 quit) illos ignoro, quando-
 quidem te diis inimicum
 puto? Fertur quum aliquā-
 do Corinthū venisset, ma-
 gna discipulorum turba co-
 mitatus, & Metrocles Cy-
 nicus σκαύδικας (id enim est
 syluestre olus) abluens, ei di-
 ceret, At tu sophista ne-
 quaquam multis discipulis
 egeres, si olera dilucres:

ὃ δ' ὑπολαβόντα εἰπεῖν, Καί
 σὺ εἴτῃ ἀνθρώποις ἡδύς ὁμι-
 λεῖν, ὥς αὐτοῖς τοῖς λαχά-
 νοις ἐχρῶ. τὸ ὅμοιον ἀναφύε-
 ται (καθὰ τὸν ποσειδίππον) ὥς
 τε Διογῆρη καὶ Ἀείσιππον.
 τοῦτος μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ νύ-
 ταις. Τελύτατον δ' εἰς Κυ-
 ρηνίῳ ἀπελθὼν, καὶ Μαρίῳ
 συμβίβας, ἐν πάσῃ τιμῇ διέτρε-
 τυλχάνων. ἔνθεν τὸ πρῶτον ἐκ-
 βάλετο, λέγεται χαλεπὸν τι
 εἰπεῖν. ἔφη γὰρ, Κακῶς ποιεῖτε,
 ἄνδρες Κυρηνάιοι, ἐκ τῆς Λι-
 βύης εἰς τὴν Ἑλλάδα μετέξο-
 εἰζόντες. Θεόδωρον δὲ γιγνώ-
 σκον εἰκοσι. πρῶτος, Σάμιος,
 υἱὸς Ροίκου. ἡτὸς δὲν ὁ συμβε-
 λθύσας ἀνδράκας ὑποτέθειται
 τοῖς θεμυίοις τὸ ἐν Εὐφείῳ
 γινώ. (καθὺ γάρ ὃντος τὸ πό-
 τος, τοῖς ἀνδράκας ἔφην τὸ ξυ-
 λῶδες ἀποδοχόντας, αὐτὸ τὸ σε-
 ρεῖν ἀπαθεῖς ἔχον ὕδατι) δεύ-
 τερος, Κυρηνάιος, γεωμέτρης,
 ὃς δὴ καὶ Πλάτωνος πελάτης, ὁ
 ποσειδάμωνος φιλόσοφος.
 τρίτος, ὃς πρὸ φωνητικὸν φέ-
 ρεται βιβλίον πώμαλον. πέμ-
 πτος, ὁ πρὸ τῶν νόμων ποιῶν
 πτωχεύματα μέν, ἀρξά-
 μων. ἔκτος, Τρπάνδρος ἑκτός,
 Στωϊκός ἐκδομος, ὁ τὰ πρὸς Ῥωμαίων πτωχεύματα μέν,

dixisse, Et tu si cum homi-
 nibus conuersari didicis-
 ses, profectò istis oleribus
 non vterere. Simile quid-
 dam (ut suo loco diximus)
 de Diogene & Aristippo
 memoratur. Huiusmodi
 Theodori fuisse vitam ac
 doctrinam comperimus.
 Demum verò Cyrenen pro-
 fectus, apud Marium in
 pretio diu vixit: ubi quum
 primum eiiceretur, non il-
 lepidum quiddam dixisse
 fertur, Malè (inquit) faci-
 tis, viri Cyrenaici, qui me
 ex Libya in Græciam exu-
 lem agitis. Fuerunt autem
 Theodori viginti. Primus,
 Samius Rhœci filius, qui
 consuluit carbones funda-
 mentis Ephesini templi
 subiici. nam quum humi-
 dus esset locus, carbones
 ait reiecta ligni natura so-
 liditatem accipere humori
 inuiolabilem. Secundus,
 Cyrenaicus geometra, cu-
 ius & Plato auditor fuit.
 Tertius, hic ipse philoso-
 phus. Quartus, cuius fertur
 libellus De vocis exercita-
 tione. Quintus, qui de le-
 gislatoribus scripsit, à Ter-
 pandro initium sumēs. Sex-
 tus, Stoicus. Septimus, qui
 Romanas res conscripsit.

Ὀκτώθε, Συρακούσιθε, πρὸς
 τακτικῶν γεγραμμένος· ἕνατος,
 Βυζάντιθε, ἀπὸ λόγου πολι-
 τικῶν· δέκατος, ὁμοίως, ὃς Ἀ-
 ευστέλης μνημονεύει δὲ τῆς
 ὀπτιμῆς τῆς ῥητορικῆς· ἐν δέκα-
 τος, Θεβαῖθε, ἀνδριαντοποιός·
 δωδέκατος, ζωγράφθε, οὗ
 μνημονεύει Πολέμων· πεντακα-
 δέκατος, ζωγράφθε, Ἀθη-
 ναῖθε, ὃς γράφει Μινώ-
 δικος· τεσσαρεσκαδέκατος,
 Ἐφέσιθε, ζωγράφθε, ὃς μέ-
 νωνται Θεοφάνης, ἐν τῇ πρὸς
 γραφικῆς· πεντεκαδέκατος,
 ποιητῆς ὀπτιγεγραμμάτων· ἐκ-
 καδέκατος, γεγραμμένος πρὸς
 ποιητῆς· ἐπικαδέκατος, ἰα-
 τρὸς, Ἀθηνῶν μαθητῆς· ὀκτω-
 καδέκατος, Χίθε, φιλόσοφος
 Στωϊκός· ἐννεακαδέκατος,
 Μιλήσιθε, καὶ αὐτὸς Στωϊκός
 φιλόσοφθε· εἰκοσὸς, ποιητῆς
 τραγῳδίας.

ΦΑΙΔΩΝ.

Φαίδων, Ἡλείθε, τῆς Ἀ-
 πατειδῶν, συνεδῆεν τῇ πα-
 τρίδι, καὶ ἰωάντα ἄσθενος ἰωάν
 ἐπὶ οἰκῆματός, ἀλλὰ τὸ δύ-
 ρειον πρὸς τὸ θεῖον μετέειπε Σω-
 κράτους, ἕως αὐτὸν λυτρώσασθαι
 πρὸς πρὸς Ἀλκιβιάδην ἢ Κρι-
 τωνα πρὸς τὸν καὶ πρὸς τὸν εἰλδὸς θεῖως ἐφιλοσόφει.

Octavius, Syracusanus, qui
 De re militari scripsit. No-
 nus, Byzantius in causis ci-
 vilibus clarus. Decimus si-
 militer, cuius & Aristote-
 les in oratorum Epitome
 mentionem facit. Undeci-
 mus, Thebanus sculptor.
 Duodecimus, pictor, cuius
 & Polemon meminit. De-
 cimus tertius, Atheniensis
 pictor, de quo Menodotus
 scribit. Decimus quartus,
 Ephesus pictor, cuius
 Theophanes in libro De
 pictura meminit. Decimus
 quintus, epigrammatum
 poeta. Decimus sextus, qui
 De poetis scripsit. Decimus
 septimus, medicus, Athenæi
 discipulus. Decimus octa-
 uus, Chius, philosophus
 Stoicus. Decimus nonus,
 Milesius, & ipse philoso-
 phus Stoicus. Viceſimus,
 tragædiarum scriptor.

PHÆDON.

PHædon Eliensis nobili
 familia, una cum patria
 captus, coactus est intra sel-
 lulam infami se questui ad-
 dicere: adiecto tamē ostio-
 lo, Socratis contubernio
 præceptoréque fruebatur,
 quoad ipsum Alcibiades
 seu Crito, Socrate monente,
 redimeret: ex quo liberali-
 ter philosophiæ operā dedit.

Ἰρωνύμου δ' ἐν τῷ περὶ ἐπο-
χῆς καὶ ταπρόμου, δούλον αὐ-
τὸν εἴρηκε. δῖα λόγους ὅ σινε-
ραψα γησίους μὲν, Ζώπυρον,
Σίμωνα, καὶ δισαζόμδρον Νι-
κίαν. Μήδιον (ὃν φασί τινες
Αἰχίνε, οἱ δὲ Πολυαίνε) Ἀν-
τίμαχον, ἢ παρυσύτας (καὶ
οὗτος δισαζέται) Σκυθικοῖς
λόγοις (καὶ πού τις τινὲς Αἰ-
χίνε φασί.) δῖα δόχους δ' αὐτῶν
Πλείσαν, Ηλεῖ. καὶ τεύ-
ποι ἀπ' αὐτῶν οἱ περὶ Μονέδη-
μον καὶ Ἐρετρίεα καὶ Ἀσκλη-
πιάδην καὶ Φλιάσιον, μετὰ-
ροντες ἀπὸ Στίλπων. καὶ
ἕως μὲν πούτων Ἡλείακοι
περὶ σκηροβύοντο. ἀπὸ δὲ Μονε-
δήμου, Ἐρετρίακοι. περὶ ἧ λέ-
ξομεν ἐν ὑσέρῳ, δῖα πὲρ καὶ αὐτὸν
κατὰρχὴν αἰρέσεως.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ.

Εὐκλείδης ἀπὸ Μεγάρων
πρὸς Ἰωμῶν, ἢ Γυῶος
κατ' ἐνίας, ὡς φησὶν Ἀλέξαν-
δρος ἐν δῖα δόχαῖς. ἔτ' καὶ
τὰ Παριδρίδην μετεχρίζε-
το, καὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν Μεγα-
κοὶ περὶ σκηροβύοντο, εἴτ' ἐρι-
τικοὶ, ὑστερὸν δὲ δῖα λεκτικοὶ,
ἢ οὕτως ὠνόμασε περὶ τὸς

Hunc Hieronymus in li-
bro De assensu retinendo,
seruum fuisse asseuerat.
Scripsit autem Dialogos, de
quibus nihil dubitatur, Zo-
pyrum & Simonem: de Ni-
cia controuersia est. Me-
dum, quem Æschinis esse
plerique tradunt, alij verò
Polyæni. Antimachum siue
Senes: & de hoc ambigitur.
Scythicos sermones etiam
quidam Æschinis esse asse-
uerant. Successor autem e-
ius fuit Plistanus Eliensis,
& ab eo tertius, Menede-
mus Eretrieus, Asclepiadés-
que Phliasius, à Stilpone
profecti, atque vsque ad eos
Eliaci sunt appellati: à Me-
nedemo autem Eretrici: de
quo postea dicemus, idcir-
co quòd ipse sectæ princeps
atque autor fuerit.

EVCLIDES.

Euclides Megaris oppi-
do, quod Isthmo adiacet,
siue iuxta quosdam, Ge-
lous, vt in Successionibus
tradit Alexander. Parme-
nidis librorum in primis
studiosus fuit. Ab eo Me-
garici denominati sunt,
qui postea ἐριστικοὶ, po-
stremò dialectici sunt.
Quos ita primus Dionysius

Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος,
ὅς τ' ἐπὶ τῷ Σώτησι καὶ ἀπο-
κρίσει τοῖς λόγοις διατίθεσθαι.
τῷ τούτῳ φησὶν ὁ Ἑρμόδω-
ρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα, καὶ
τοῖς λοιποῖς φιλοσόφοις, με-
τὰ τῷ Σωκράτει τελευτῶν,
δείσαντας τὸν ὁμότητα τῆς τυ-
ραννίδος. ὅς τις ἐν τῷ ἀγαθῷ ἀ-
πεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι
καλούμενον. ὅτε μὲν γὰρ φερό-
νται, ὅτε δὲ δεῖν, καὶ ἄλλοτε
νοῦν, καὶ τὰ λοιπά. τὰ δ' ἀντι-
κείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνὴρ, μὴ
εἶναι φάσκον. ταῖς τε ἀποδεί-
ξεσιν ἐνίστατο, καὶ κατὰ λήμματα,
ἀλλὰ κατὰ ὁπφοράν. καὶ τὸ
ὅτι τῷ ἀγαθῷ λόγον ἀνὴρ,
λέγον ἥτοι ὅτι ὁμοίων αὐτὸν
ἢ ὅτι ἀνομοίων συνίσταται. καὶ
εἰ μὲν ὅτι ὁμοίων, τῷ αὐτῷ
δείνμαλλον, ἢ οἷς ὁμοία ὄντι
ἀναστέφεται. εἰ δ' ὅτι ἀνο-
μοίων, παρὴν τῷ ἀγαθῷ
σιν. ὅτι τῷ αὐτῷ καὶ τῷ αὐτῷ
τῷ τῷ Τίμων, τῷ ἀγα-
θῷ καὶ τοῖς λοιποῖς Σω-
κρατικοῖς.

Ἀλλ' ὅτι μοι τούτων φλεδόνων
μῆτις, καὶ γὰρ ἄλλος

Οὐδὲν ὅτι Φαίδωνος, ὅτι
γέμεν, καὶ εἰς αὐτὸν

Εὐκλείδου, Μεγάρωνος ὅς ἐμὲ λύσαντες εἰσμοῦ.

Carthaginienſis idcirco ap-
pellauit quòd interrogando
ac reſpondendo ſermones
libròſque componerent. Ad
hunc ait Hermodorus, poſt
Socratis mortem veniſſe
Platonem, ac philoſophos
reliquos metu atrocitatis
tyrānorum compulſos. Hic
bonum eſſe vnum definiuit
multis nominibus celebre.
Aliquando enim hoc dici
prudentiam, quandoque
deum, aliàs mentem appel-
lari. & huiuſmodi cætera.
Quæ bono aduerſa viderē-
tur ſuſtulit, ea ne eſſe quidē
dicens. Vtebatur probatio-
nibus, non his quæ per aſſū-
ptiones, ſed quæ per cōclu-
ſiones ſiunt. Diſputationem
item quæ fit per ſimilitudi-
nem, ſuſtulit, dicēs illam ſa-
nè aut ex ſimilibus cōſiſte-
re, aut ex diſſimilibus. Et, ſi
ex ſimilibus conſiſtit, circa
ipſa potius quàm quibus
ſunt ſimilia verſari rationē
debere: ſi autem ex diſſi-
milibus, ſuperuacaneā eſſe
comparationem. Idcirco &
Timon illum vnà cū ceteris
Socraticis mordet, nullius
ſibi horum curā eſſe dicens,
non Phædonis, non alte-
rius cuiuſpiam, neque EV-
clidis, qui Megarēſibus cō-
tentionis rabiem inuexit.

διαλόγοις ὃ συνέγραψον ἔξ,
 Λαμπριάου, Αἰσχίνου, Φοίνι-
 κα, Κεῖτωνα, Ἀλκιβιάδου,
 Ἐρωτικόν. τὸ δὲ Εὐκλείδου
 διαδοχῆς ἔστι καὶ Εὐκλείδης ὁ
 Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν
 διαλεκτικῇ λόγοις ἠρώτησε,
 τὸν τε ψευδόμενον καὶ τὸν ἀλα-
 θάνοντα, καὶ Ἠλέκτραν, καὶ ἑκα-
 καλυμμένον, καὶ σωρείτιω, καὶ
 παρατίνιω, καὶ Φθακρῶν. οὗτοι
 πάντες φησὶ τις τῶν κερμικῶν,

Ὁ ὑβριστικὸς δ' Εὐκλείδης
 παρατίνας ῥωτῶν,
 Καὶ ψυθεῖσ' ἀλαζόνοι λόγοις
 τοὺς ῥήτορας κυλίων,
 Ἀπὸ τῶν ἔχων Δημοθένης τὴν
 ῥωτοςωμυλήσαν.

εἰσὶν οὖν αὐτῶν καὶ Δημοθένης
 αἰκηκλένας, καὶ ῥωτικότεροι ὧν
 πάντας αὐτῶν. ὁ δ' Εὐκλείδης καὶ
 πρὸς Ἀριστέλειω διεφύετο,
 καὶ πολλὰ αὐτὸν ἀνέβλεπεν.
 μετὰ δὲ ἄλλων ὄντων τῆς
 Εὐκλείδου διαδοχῆς Ἀλξίνος
 ἐχόμενος, Ἠλείος ἀνὴρ, φι-
 λονόκοιτος· διὸ καὶ Ἀλξίνος
 ὁπεκλήθη. διεφύετο ὃ μάλιστα
 πρὸς Ζήνωνα. φησὶ δ' Ἑρμιπ-
 πος οὗτοι αὐτῶν ὡς ἄρα ἀπὸ τῶν
 ἐκ τῆς Ἠλίδος εἰς Οὐλυππίαν,

Dialogos autem cōscripsit
 sex, Lampriam, Aeschinem,
 Phœnicem, Critonem, Al-
 cibiadem, Amatoriū. Porro
 ex Eucclidis successione est
 & Eucclides Milesius, qui
 & plurimos in dialectica
 modos rationesque inter-
 rogandi tradidit, mentien-
 tem & fallentem, Electram,
 conuelatam, acervalem,
 corneam, & item caluam.
 Et istum non defuit ex Co-
 micis qui carperet,

*Contumeliosus Eucclides ce-
 ratinas interrogans,
 Et mendacibus fastuosisque
 verbis rhetores versans,
 Abiit Demosthenes habens
 volubilitatem.*

Videtur Demosthenes hūc
 audiuisse, & quum ῥα lite-
 ram pronuntiare vix pos-
 set, emendasse iugi exerci-
 tio. Neque item obscurum
 est Eucclidem aduersus
 Aristotelem inimico ani-
 mo fuisse, eūque in plu-
 rimis reprehendisse. Inter
 ceteros verò qui ex Euc-
 clidis ludo manauerunt,
 Alexinus Eliensis fuit, vir
 acer, & contentionis viri-
 bus ac nervis clarus: vnde
 & Alexinus cognominatus
 est. Maximè autem Ze-
 noni infestus erat. Hunc
 ait Hermippus ex Elide
 in Olympiam profectum,
 ibique

ἀπό τῶν φιλοσοφῶν. τῶν δὲ μα-
θητῶν αὐτῆς πυνθανομένων δὲ
τί τῆδε κατοικεῖ, φανταῖ βουλευ-
σάμενοι συστήσασθαι τῷ Ο-
λυμπιακῷ κλήρῳ. τοῖς
δὲ καὶ τοῖς ἐφοδίοις θλιβομέ-
νοις, καὶ τῶν χειρῶν νοσούντων κα-
ταγόντας, ἀπελθεῖν, καὶ τῇ λοι-
πῇ διατελεῖν ἔρημον τὸν Ἀλε-
ξίον σὺν οἰκᾷ τῇ μόνῃ. ἐπειθε-
μέντοι νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλ-
φειῷ νυχθεῖς καλὰ μῶ, καὶ
ἔτι τελευτήσας. καὶ ἔστιν εἰς
αὐτὸν ἡμῶν ἔτις ἔχον,
Οὐκ ἄρα μῶτος τῷ οἰκῇν
εἰκάσθαι,

Ὡς ἀτυχὲς τις ἐὼν τῇ πόδι
καλυμδὼν περὶ πῖρ πῶς
ἦλθ. ὅς οἱ σεμνὸς αἰὴρ, πρὶν
Ἀλφειὸν
Ποτ' ἐκπράν, Ἀλεξίῳ
ἐνῆσκε νυχθεῖς καλὰ μῶ.
ἡγεαφεῖ δὲ οὐ μόνον πρὸς Ζή-
νονα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα βιβλία,
καὶ πρὸς Ἐφορον τὸν ἱστοριο-
γράφον. Ἐξ Εὐβουλίδου δὲ καὶ
Ἐφαιπὸς γέγονεν ὁ Οὐλύ-
σιος, ἱστορίας γεγραφὼς τὰς
καὶ τοῖς χρόνοις τοῖς ἐαυτοῦ. ἐ-
ποίησε δὲ καὶ τραγῳδίας πλείους,
ἐν αἷς Ἀδούκιμει καὶ τοῖς Ἀ-
γῶναι. γέγονε δὲ καὶ Ἀντιγό-
νῃ τῇ βασιλείᾳ διδάσκειν,

ibique philosophatum. Di-
scipulis autem rogantibus
cur illic moraretur, dixisse,
velle se sectam instituere,
quam Olympiacam voca-
ret. Illos verò, quum rerum
omnium penuria, & præter-
ea insalubri loco affligeren-
tur, ab eo recessisse, iamque
Alexinum solum ac deser-
tum vno tantum famulo
comite ibi remoratum. Po-
stea dum nataret in Alpheo
flumine, arundinis acumi-
ne læsum, vita excessisse. E-
st in ipsum nostrum epi-
gramma sic se habens,

*At non inanis hercle erat illa
fama,
Cnidam natanti misero trans-
fixum pedem
Clauo : nam Alexinus prius
flumen Alpheum
Quam transfretasset, canna
fixus occidit.*

Scriptit non solum ad Ze-
nonem, verum & alios cō-
plures libros, & ad Ephorū
historicum. Ex Eubulidis
disciplina & Euphātus fuit
Olynthius, qui temporis sui
conscriptit historiam. Scri-
psit & tragædias plurimas,
quibus in certaminibus
maximè probatur. Fuit &
præceptor Antigoni regis;

πρὸς ἐν καὶ λόγον γέγραφε πρὸς
 βασιλείας, σπύδρα δὲ δοκιμῶν-
 τα. τὸ βίον ὃ γῆρα κατέσρεψεν.
 εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι διακηκοί-
 τες Εὐβουλίδου, ἐν οἷς καὶ Ἀ-
 πολλωνίου ὁ Κρόνους.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ.

Διόδωρος, Ἀμεινίου, Ἰα-
 σίου, καὶ αὐτοῦ Κρόνου ὁπτι-
 κῶν, πρὸς ἧς φησι Κόμημαχος
 ἐν ὁπτιχάμμασιν, αὐτοῦ ὁ Μω-
 μος ἔγραφε ἐν ποίχοις, ὁ Κρό-
 νος ὁ δὲ σφόδρα. ὡς ὅτι καὶ ἔπος
 διαλεκτικὸς, πρὸς δόξας
 εὐρύνει καὶ ἐγκαταλυμένον
 καὶ κερατίνῳ λόγον, κατὰ ἡ-
 νας. ὅπως πρὸς Πτολεμαίῳ παρ
 Σαπφῆος διατετακέναι λόγους τι-
 νὰς διαλεκτικοῖς, πράττειν
 πρὸς Στίλπονόν τε καὶ πρὸς Ἀ-
 γρίππῳ μὴ δυνάμενον διαλύ-
 σαί. ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ τε
 ἄλλα ἐπεμύνη καὶ δὴ καὶ Κρό-
 νος ἤκουσεν ἐν σκώμματι
 μερῶν. ὅθεν δὴ τὸ σκεπτικόν,
 καὶ λόγον γέγραφε πρὸς τὸ πρὸς
 ἑλπίματι, ἀδὲ μία τὸ βίον κα-
 τέσρεψε καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς
 αὐτὸν,

Κεῖνε Διόδωρε τίς σε δαμό-
 νων κακῶν.

Ἀδὲ μία ξυμπίρρυσεν,

ad quem etiam librum De
 regno scripsit perutilem at-
 que laudatissimum. Vitam
 verò senectute finiuit. Fue-
 runt & alij complures au-
 ditores Eubulidis, inter
 quos & Apollonius Cro-
 nus.

DIODORVS.

Diodorus Amenij filius
 Iaseus, & ipse cogno-
 minatus Cronus, quem &
 Callimachus in Epigram-
 matis mordacissime infe-
 ctatur, ac parietibus inscri-
 bit illud, Cronus est sapiens.
 Erat & iste dialecticus, pri-
 mūque inuenisse à quibus-
 dam existimatus est iuuolu-
 tum & cornutum differendi
 genus. Hic apud Ptolemaeū
 Soterem commorās, quum
 à Stilpone sermones quosdā
 dialecticos interrogatus ex
 templo nequiuisset soluere,
 à rege increpatus, Cronus-
 que in iurgio vocatus, con-
 uiuiū deferuit, egressusque
 librum de ea propositione
 conscripsit, vitamque ma-
 iore finiuit. Est in ipsum
 nostrum epigramma in hūc
 modum,

Crone Diodore quis te de-
 monum mala

Affectione compulit,

Ἰν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβόλης εἰς
τάραρον,

Στίλπωνα ἡλύσας ἐπὶ
Αἰνιγματώδης, καὶ γὰρ διέφθης
Κρόνῳ,

Ἐξώδην ποῦ ῥῶ καί ποτα τε.
Τῶν δ' ἀπὸ Εὐκλείδου ὄψι καὶ
Ιχθύας Μετάλλου, ἀνὴρ γλο-
ριῶς· πρὸς οὐ καὶ Διογένης
ὁ κωικός δὲ ἀλλοτρὸν πεποίηται.
Κλειόσαχος τε ὁ Θέειος,
ὃς πρῶτος πρὸ ἀξιωματῶν
καὶ κατηγορημάτων, καὶ τῶν ποι-
κλῶν συνέγραψε, καὶ Στίλπωνα
ὁ Μεγάρων, δὲ ἀσημότατος φι-
λοσοφῶν, πρὸ ἧς λεκτέον.

ΣΤΙΛΠΩΝ.

Στίλπωνα, Μεγάρων, τῆς
Ἑλλάδος, διηκουσίου
τῶν ἀπὸ Εὐκλείδου γενῶν· οἱ δὲ
καὶ αὐτὸς Εὐκλείδου ἀκούσας
φασὶν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ Θρακυ-
μαχου τῆς Κιωνίδος, ὃς ἦν ἰ-
χθύας γένεσις, καὶ διὰ φησὶν
Ἡρακλείδης ποταπὸν δ' ἀρε-
σιλογία καὶ σφισεία πρὸς ἡγε-
τας ἄλλους, ὥστε μικρὸν δει-
σαι πᾶσι πρὸς Ἑλλάδα ἀ-
φερῶσαν εἰς αὐτὸν μετῴσαν.
πρὸς τοῦτου φησὶ Φίλιππος ὁ
Μεγάρικος καὶ λέγειν οὕτω,

*Vt tu te in atrum mitteres in
tartarum,*

*Quod non solutis Stilponis a-
nigmatis*

*Victus fuisti? iure ergo depre-
henderis*

*Cronus remotis τ, & cappa
literis.*

Fluxit ab Euclyde Ichthyas
Metalli filius, vir illustris:
ad quē Diogenes Cynicus
dialogū scripsit. Clinoma-
chus item Thurius, qui pri-
mus de proloquiis & præ-
dicamentis & cæteris huius-
modi scripsit. Est Stilpo Me-
garensis clarissimus philo-
sophus, de quo nunc dicen-
dum est.

STILPO.

Stilpo Megarensis, eius
Soppidi quod in Græcia
est, audiuit quosdā ex Euc-
clidis familia. Alij & ipsius
Eucclidis fuisse auditorem
tradunt. Thrasy Machi e-
tiam Corinthij illius qui
Ichthyæ familiaris erat,
ut ait Heraclides. In tan-
tum verò & inuentione
& eloquētia præcessit alios,
ut parum abfuerit, quin o-
mnis Græcia in illum in-
tenta, in Megara transisse
diceretur. De eo Philippus
Megaric⁹ ita ferme retulit.

Παρὰ μὲν γὰρ Θεοφράστου Μη-
 τρώδωρον τὸ θεωρηματικὸν καὶ
 Τιμαγόραν τὸ Γῆϋον ἀπεσπα-
 σε, ὡς δὲ Ἀειστέλης ὃ τὸ Κυ-
 ριωμαϊκοῦ Κλείταρχον καὶ Σιμ-
 μίαν· ἀπὸ δὲ τῶν Ἰθαλοκελικῶν,
 Παμώνειον μὲν ἀπὸ Ἀεισείδου.
 Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριακὸν
 Εὐφάντην, καὶ Μύρμηκα τὸν Ε-
 ξαινέτην, ὡς δὲ Ἀγρομένους ὡς
 ἡέξοντας, ἀμφοτέρους ζη-
 λώτας ἔχει. χρεὶς δὲ εἶναι τού-
 των, Πρασιδμήον μὲν τὸν πεπα-
 τητικὸν καὶ φισικὸν ἐμπειροῦ ὄν-
 τα, Περσηγάγε, καὶ τὸν ῥητορικὸν
 Ἀλκιμέν, ἀπάντων πρωτεύ-
 οντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ῥητόρων,
 Κράτητά τε, καὶ ἄλλους πλείους
 ὅσοις ἐδήρασε· καὶ δὴ καὶ Ζωώ-
 να τὸν φοίνικα μετὰ τούτων ἀ-
 φείλετο. Ἰὼ δὲ καὶ πολιτικώτα-
 τος· καὶ γυναικα ἠγάγετο· καὶ ἐ-
 παύρα σιωπῶν Νικαρέτη, ὡς
 φησὶ Πυθαγόρας ὁ Ὀνήτωρ. καὶ θυ-
 γατέρα ἀκόλαστον ἐχθρήσεν,
 ἰὼ ἔφημε γυναικὸς τις αὐτῆς
 Σιμμίας Συρακούσιος. Ταύ-
 τος δὲ καὶ τὸν βίβουλον, εἶ-
 πέ τις πρὸς τὸν Στίλπωνα,
 ὡς καταχινώοι αὐτόν· ὃ δὲ,
 Οὐ μᾶλλον (εἶπεν) ἢ ἐ-
 γὼ ταύτην κοσμεῖ. ἀπεδέ-
 χετο δὲ αὐτὸν (φασὶ) καὶ

A Theophrasto quidem
 Metrodorus illum specu-
 lationis studiosum, & Ti-
 magoram Geloum auulsi-
 ab Aristotele verò Cyre-
 naico, Clitarchum & Sim-
 miam. Porro à dialecticis,
 Pæonium quidem ab Ari-
 stide : Diphilum verò Bo-
 sphorianum Euphanti, &
 Myrmecem Exeneti filium,
 qui ad se arguendum vene-
 rant, utrosque sui studiosos
 habuit. Præter hos autem
 Phrasidemum peripateti-
 cum physicumque peritif-
 simum ad se attraxit, Alci-
 mumque oratorē omnium
 qui in Græcia tum flore-
 bant eminentissimum. Cra-
 terem insuper, & complu-
 res alios in sua retia indu-
 xit, Phænicemque Zeno-
 nem unā cum illis abstulit.
 Erat præterea maximè ci-
 vilis, ac præter uxore quam
 duxerat, Nicarete etiam
 pellice utebatur, ut Onetor
 ait, filiāque parum pud-
 cam genuit, quam duxit
 Simmias Syracusanus, eius
 necessarius. Hæc dum lasci-
 vius viueret, Scilponique
 à quodam renuntiatum ef-
 fet eam sibi probro esse,
 Non, inquit, ista maiori
 mihi probro est, quam ego
 illi ornamento. Suscepit
 hunc honorificè ut (aiunt)

Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ. καὶ ἐπὶ
 κρατὶς Μεγάρων ἤλυθον, καὶ
 ἐδίδου τε δῶκεν αὐτῷ, καὶ
 παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμ-
 πλεῖν. ὁ δὲ, μετρίον μὲν τι
 πᾶν γὰρ ἐπεσκήκατο δρῆσαι-
 μόν, ὅτι πρὸ ὁδὸν, μετῆλθεν
 εἰς Αἴγυπτον, ἕως ἔκειντο αἰ-
 πέπλοισιν. ἀλλὰ καὶ Δημή-
 τριος ὁ Ἀντιγόνης, καὶ ἄλλα-
 βὼν τὰ Μεγάρων, πρὸς οἰκίαν
 αὐτῆς φυλαχθῆναι, καὶ πάντα
 τὰ ἀρπαγμένα ἐπιστρέφειν αἰ-
 ποδοθεῖναι. ὅτε καὶ βυλομυρῶ
 παρ' αὐτῆς ἦν ἀπολωλότων
 ἀναγραφὴ λαβεῖν, ἔφη μηδὲν
 ἦν οἰκείων ἀπολωλέναι, παι-
 δεῖας γὰρ μηδὲν ἔχοντο, καὶ
 ἄλλοι τε λόγον ἔχον καὶ ἔπι-
 στήμιον. καὶ αὐτῆς διαλεχθεὶς
 πρὸς ἀνθρώπων ἀρεσείας, οὐ-
 πως εἶχεν ὥστε προσέειπεν αὐ-
 τῷ, τίς ποτε φασὶ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν
 τῆς τῆς Φειδίου τοιοῦτον τινα
 λόγον ἐρωτῆσαι, Ἀρὰ γὰρ ἢ
 τῆς Διὸς Ἀθηνᾶς, θεὸς ὅστις
 Φειδίας, Ναι. Αὐτῇ δὲ
 γὰρ (εἶπεν) οὐκ ἔστι Διὸς, ἀλλὰ
 Φειδίου συγχωρεῖται, Οὐκ
 ἄρα (εἶπεν) αὐτῇ θεὸς ὅστις.
 ἐφ' ᾧ καὶ εἰς Ἀρείον παῖδα
 πρὸς κληθέντα, μὴ δρῆσαι,

& Ptolemæus Soter, quum
 Megara, ipsius urbem, vi-
 ctor obtinuisset, ac tradita
 sibi pecunia oraret ut in Æ-
 gyptum secum nauigaret.
 Tum ille pecuniæ modi-
 cum admisit: eam profe-
 ctionem reuens, in Ægi-
 nam contendit, quoad ille
 remearet. Demetrius quo-
 que Antigoni filius quum
 cepisset Megara, domum
 illi reservari, cunctamque
 direptam substantiam re-
 stitui curavit. Vbi, quum ea
 quæ amiserat, ut scriptis si-
 bi traderet moneret, nihil
 ille suum se perdidisse re-
 spondit: quippe doctrinam
 & eruditionem sibi ademisse
 neminem, reliquamque
 sibi esse & eloquentiam &
 disciplinam, atque illum
 mortalis beneficentiæ ad-
 monuit tanta orationis vi,
 ut rex illius iam studiosus
 prorsus auditor fieret. Aiunt
 illum ita quendam de Phi-
 diæ Minerva compellasse,
 Num, inquit, Minerva Io-
 uis filia deus est? Quum ve-
 rò annuisset ille, dixisse,
 At ista non Iouis, sed
 Phidiæ est: concedebat.
 Non ergo, inquit, ipsa deus.
 Qua ex re quum in Arium
 pagum pertractus fuisset,
 nihil inficiatum ferunt.

φάσκεν δ' ὀρθῶς διφλέχθαι.
 μὴ γὰρ εἶναι αὐτὸν θεόν, ἀλλὰ
 θεὸν θεοὺς ὃ εἶναι τοὺς ἄρρενας.
 καὶ μὲν τοὺς Ἀρεοπαγίτας ἄ-
 θείως αὐτὸν καλεῖσθαι τῆς πό-
 λεως ἕξθ' εἶναι, ὅτε καὶ Θεόδω-
 ρον τ' ὀπίκλιω θεὸν ὀπισκω-
 πήοντα εἰπεῖν, Πόθεν ὃ τὰ τ' ἡ-
 δὲ Στίλπω; ἢ ἀσάσυνας οὐ-
 τῆς τ' κῆπον εἰδεάσασθαι; καὶ δὲ
 δηλώσας, ὅτι τοὺς μὴ δοκῶντας
 Στίλπον ὃ, κομίσσεται. Κρά-
 τιτος γὰρ αὐτὸν ῥωτήσας,
 εἰ οἱ θεοὶ χάρισι ταῖς ψευ-
 κωμήσεσι καὶ ἄχαῖς, φασὶν
 εἰπεῖν, Περὶ πάντων μὴ ἐρώ-
 τῶ, ἀνύητε, ἐν ὁδῷ, ἀλλὰ μό-
 νον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Βίωνας ἐρωτή-
 σέντα εἰ θεοὶ εἰσιν, εἰπεῖν.

Οὐκ ἀπὸ ἐμὲ συνεδάτης ἱ-
 χλον θαλαπείριε πρὸ σβυ;
 καὶ δὲ ὁ Στίλπων καὶ ἀφί-
 λης, καὶ ἀντίπλεας ὁ πρὸς
 τε τ' ἰδιωτῶν ὁ θεός. Κρά-
 τιτος γὰρ ποτὲ τοῦ καὶ αὐ-
 τοῦ μὴ πρὸ ἐρωτηθέντος ἐκ ἀ-
 ποκρίσεως, ἀποπαρδόν-
 τος δὲ, Ἡ δὲν, ἔφη, ὡς πάν-
 τα μᾶλλον φθίγγει ἢ ἀδελ-
 φά, ἀλλὰ καὶ ἰχάδα πρὸς τὴν αν-
 τὸν αὐτῷ ποτὲ καὶ ἐρώτημα,

imò rectè se loquutum af-
 feruisse: non enim deum es-
 se, sed deam: deos quippe
 mares esse: Areopagitas ta-
 men nihilo placatiores fa-
 ctos, iussisse cōtinuò ipsum
 vrbe excedere. quo etiam
 tempore Theodorum, co-
 gnoimento deum, iurgio di-
 xisse, Vnde hoc nouerat
 Stilpo? num amota palla i-
 psam inspexerat? Erat iste
 profecto audacissimus, ve-
 rùm Stilpo vir compositissi-
 m⁹, & maximè facetus. De-
 nique quum rogasset illum
 Crates an dij precationibus
 ac diuinis honoribus gau-
 deant, Noli me, inquit, fa-
 tue, in via de hisce rogare,
 sed solum ac seorsum. Hoc
 ipsum & Bionem interro-
 gatū, an sint dij, dixisse tra-
 dunt,

*Tūne senex turbam à nobis
 propellere curas?*

Fuit & Stilponi ingenium
 simplex, neque vlla simula-
 tione fucatum, ita vt impe-
 rite quoque concioni se ac-
 commodare nullo negotio
 posset. Cratete denique Cy-
 nico, semel ad id quod fue-
 rat interrogatus non respō-
 dente, sed crepitum ventris
 emittente: Sciebam, inquit,
 te omnia potius quam quæ
 deceret loquuturum. Cari-

cam illi aliquando interrogatiunculamque proposuerat:

δεξάμενον καὶ φαγεῖν. τῷ δ',
 ὦ Ηράκλεις, εἰπόντος, ἀπο-
 λώλενα πλὴν ἰσχάδα· οὐ μόν-
 ον (εἴφη) ἀλλὰ καὶ τὸ ἐρώτη-
 μα, ὃ ἡμῶν ἀρραβῶν ἢ ἰσχάς.
 πάλιν δ' ἰδὼν τὸ Κράτηα χα-
 μῶν σιλικῶν αὐμμένων, ὦ
 Κράτης (εἴπει) δοκέεις μοι
 χεῖρας ἔχειν ἰαματίου καυνοῦ,
 ὅπως ἡμῶν καὶ ἱματίου. καὶ τὸ
 αἰδέμεντα παρωδήσας εἰς αὐ-
 τὸν ὕπνω,
 Καὶ μὲν καὶ Στίλπωνα ἔσιδον
 χαλεπὸν ἀλγὲς ἔχοντα
 Ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυ-
 φώεσθαι ἐμμεραι ἄντας.
 Ἐνθάτ' εἰζέσκει, πολλοὶ δ'
 αὐτὸν αὐτὸν ἐταῖροι
 Τίμω δ' ἀρετῇ ὡς ἀνδρείου
 διώκοντες κατέπεισον.
 λέγεται δ' ἔτι καὶ Ἀθηνῶσιν ἐ-
 πιτρέψαι πρὸς αὐτὸν τοῖς, ὥς τ'
 ἀπὸ τῆς ἐργασθειῶν σπουδῆς
 ἵνα αὐτὸν διασῶν καὶ τινὲς
 εἰπόντος, Στίλπωνα, θαυμά-
 ζουσι σε ὡς θηρίον, οὐ μόν-
 ον, (εἴπει) ἀλλ' ὡς ἀν-
 δρωπον ἀληθινόν. δὲ ὅς δ'
 ἀγῶν ὅν ἐν τοῖς ἐκτετακτοῖς, ἀ-
 νήρει καὶ τὰ εἶδη· καὶ ἔλεγε τὸν
 λέγοντα ἀνδρωπον (εἴ), μηδέ-
 γα· οὔτε γὰρ πένδε λέγειν οὔτε
 πένδε. τί γὰρ μὲν πένδε ἢ πένδε; ὅτε ἄρα πένδε. καὶ πάλιν

eam verò ille statim come-
 dit: & quum diceret illi Stil-
 po, Hercle, caricam perdi-
 di, Non solum inquit) ca-
 ricam, sed & interrogatiū-
 culam, cuius arra hæc fuit
 carica. Rursus quum vidis-
 set hyeme Cratetē adustū,
 O Crates, inquit, videris
 mihi nouo indigere pallio,
 quasi diceret, Veste & men-
 te: ad hanc eius vocem ru-
 bore suffusum, ita in illum
 lusisse Cratetem,

*Atqui ego Stilponem Megaris
 mala multa ferentem,*

*Vidi, ubi monstrosi esse ferūt
 habitacula Typhoei,*

*Hic contēdebat iuuenum co-
 mitante caterua,*

*Nil sani misera quàm de
 virtute docebat.*

Fertur Athenis hominū ita
 in se studia vertisse, vt ex of-
 ficinis ad eum confluere
 visendum. Vbi quum quidā
 diceret, Admirantur te, ὦ
 Stilpo, veluti belluam, Mi-
 ninè, inquit ille, sed velut
 hominem verum. Cæterum
 quum esset disputator acer-
 rimus, species quoque tol-
 lebat, dicebatq; qui homi-
 nem diceret neminem ef-
 se, neque hunc aut hunc
 dicere Qui enim hunc
 magis quam hunc? non
 igitur hunc. Rursusque

Τὸ λάχανον ἐκ ἑστὶ τὸ δεινύ-
 μδρον· λάχανον μὲ γὰρ ὡς περὶ
 μυεῖον ἐστὶν. ἐκ ἄρα ὅτι τὸ το
 λάχανον. φασὶ δὲ αὐτὸ ὁμι-
 λουῦντα Κρατῆτι, μετὰ ξὺν ἀπεύ-
 σαι ἰχθὺς παρίσταν. τὴ δὲ ὅππ-
 σωμένε, καὶ φασκοντῶ, Κα-
 ταλείπης τὸ λόγον; Οὐκ ἔρ-
 γε γε (ἔφη) ἀλλὰ τὸ μὲν λόγον
 ἔχω, σὲ δὲ καταλείπω· ὁ μὲν γὰρ
 λόγος περιμένει, τὸ δὲ ὅψον
 πεπερασμένον. φέρονται δὲ αὐτῷ
 διάλογοι ἐν ἑαυτοῖς, Μόχος,
 Αἰεσίππῳ ἢ Κρητίαν, Πύ-
 λαμαῖον, Χαιρέκρατης, Μη-
 τρώκῃς, Ἀναξίμενης, Εὔπι-
 ρῆς, Περὶ τὴν ἑαυτοῦ θυγα-
 τῆρα, Αἰσώτης. Τούτῃ καὶ Ἡ-
 ρακλείδης φησὶ τὸ Ζεῶνα ἀ-
 κοῦσαι τὸ τὸ σοφὸν κτίσιν. γη-
 ραῖον δὲ τελευτήσας φησὶν
 Ἑρμῖππον, οἶνον παρσενεγ-
 κάμενον, ὅπως θάπῃον ἀπο-
 θάσῃ. ἔστι δὲ καὶ εἰς τὸν ἡμῶν.
 Τὸν Μεγάρειαν τὸν Στίλπωνα (γι-
 νώσκες δὲ ἴσως)
 Ἰήρας ἐπεὶ νόσος καὶ θεῖλε,
 δὺς μάχον ζυγόν,
 Ἀλλ' οἶνον θύρε τὸ κακῆς
 σωμείδης
 φέρτερον ὡς ἰοχόν. πῶν γὰρ ἡ-
 παρ.

Olus quod ostenditur non
 est. olus enim ante mille an-
 nos fuit: non est igitur hoc
 olus. Fertur quum Crateti
 colloqueretur, inter loquē-
 dum festinasse ut pascas e-
 meret, quum cum ille reti-
 nere vellet ac diceret, Ser-
 monem relinquis? Minimè,
 inquit: sed sermonē habeo,
 & te derelinquo. sermo
 quippe manet: cibus autem
 venum dabitur, nisi festina-
 uero. Feruntur ipsius dialo-
 gi novem, non satis gratia
 habētes, Moschus, Aristip-
 pus siue Callias, Ptolemæus,
 Chæreocrates, Metrocles, A-
 naximenes, Epigenes, Ad fi-
 liam suam, Aristoteles. Hu-
 ius auditorem fuisse Zeno-
 nem Stoicorum principem
 Heraclides refert. Senem
 verò defecisse Hermippus
 testis est, hausto prius me-
 ro, ut citius moreretur.
 Est autem in hunc Stilponē
 nostrum epigramma,

Stilpona nosti Megarensē
 illum forsitan,
 Quem quum senectus cepit,
 morbus improbus,
 Iugumque triste, vinum bigæ
 pessima
 Inuenit, aurigam illico longè
 optimum.

περὶ σοφίᾳ ὅτι ὑπὸ Σοφί-
λου τῷ χρομικοῦ ἐν δράματι
γάμου,

Στίλπωνος ὅτι βύσμα θ' ὁ
Χαεῖνελόγος.

ΚΡΙΤΩΝ.

Κρίτων, Ἀθηναῖος ὅπως
μαλιστα φιλοσοφῶντα
διετέθη πρὸς Σωκράτην, καὶ
ὅπως ἐπεμελείτο αὐτὸν ὥστε
μηδέ ποτε λείπειν τί τι πρὸς
τὴν χρείαν. καὶ οἱ παῖδες δὲ
αὐτὸν διδάσκουσιν Σωκράτους,
Κριτόβουλος, Εὐμοχρῆς, Ε-
πιχρῆς, Κτήσιππος. ὁ δ' οὖν
Κρίτων διαλόγους γράψας
ἐν ἐνὶ φερεμένοις βιβλίοις ἐ-
παισίδεκα, τοὺς ὑπογεγραμ-
μένους, ὅτι ἐκ τῶ μαθεῖν
οἱ ἀγαθοὶ, Περὶ τῶ πλείον ἔ-
χειν, Τί τὸ ὀππότεον, ἢ Πολι-
τικός, Περὶ τῶ καλοῦ, Περὶ
τῶ κακουργεῖν, Περὶ ἄθρημο-
σύνης, Περὶ νόμου, Περὶ τῶ
δαίματος, Περὶ τεχνῶν, Περὶ σω-
φίας, Περὶ σοφίας, Πρωτα-
γόρας, ἢ Πολιτικός, Περὶ
γεγραμμάτων, Περὶ ποιητικῆς,
Περὶ τῶ καλοῦ, Περὶ τῶ μα-
θεῖν, Περὶ τῶ γινῶσθαι, ἢ Περὶ ὀππότεον, Τί τὸ ὀππότεον.

Reprehensus est à Sophilo-
comico in comœdia quæ
inscribitur γάμος.

CRITO.

CRito Atheniensis, unus
Comnium maximè exi-
mio quodam amore Socra-
ti affectus est, atque eius i-
ta curam egit ut nunquam
aliquid ex his quæ sunt ad
usum necessaria illi deesse
pateretur. Ipsius liberi So-
cratis auditores fuere, Cri-
tobulus, Hermogenes, Cre-
sipus, Epigenes. Crito igi-
tur dialogos decem & se-
ptem scripsit, qui vno con-
tinentur codice, ita inscri-
ptos, Non ex disciplinis
constare probitatem, Quid
sit abundare, Quid ido-
neum siue civile, De hone-
sto, De Deo, Quid sit male-
facere, De fertilitate, De le-
ge, De artibus, De congres-
su, De sapientia, Protago-
ras siue Civilis, De literis,
De poetica, De honesto, De
disciplina, De sciētia, Quid
sit scire.

ΣΙΜΩΝ.

Σίμων, Ἀθηναῖος, σκυ-
ποτόμος. ὅπως, ῥητορὶς
Σακράτους ὅτι τὸ ῥητὸν ἦεν,
καὶ διαλεγόμενα τινὰ, ὧν ἐ-
μνημόνους, ὑποσημαίνουσιν ἐ-
ποιεῖτο· ὅθεν Σκυτικοὺς αὐτῶν
τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. εἰσι
ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ἐν ἑνὶ
φύλῳ βιβλίῳ· Περὶ θεῶν,
Περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, Περὶ τοῦ κα-
λοῦ, Τί τὸ καλόν, Περὶ δι-
καιοσύνης, δύντερος· Πε-
ρὶ ἀρετῆς, ὅτι εὐδαιμονία·
Περὶ ἀνδρείας, πρῶτος, δύν-
τερος, τρίτος· Περὶ νόμου, Περὶ
δημαγωγίας, Περὶ τιμῆς, Πε-
ρὶ ποιήσεως, Περὶ ἀπαθείας,
Περὶ ἔρωτος, Περὶ φιλοσο-
φίας, Περὶ ὁπσιμίας, Περὶ
μουσικῆς, Περὶ ποιήσεως, Τί τὸ
καλόν, Περὶ διδασκαλίας, πῶς
τὸ διδάσκειν, πῶς κρίνειν,
πῶς τὸ ὄντος, πῶς ἀρετῆς, πε-
ρὶ ὁπιδείας, πῶς τὸ ῥητὸν
εἶναι, πῶς φιλοκερδίας, πῶς ἀ-
λαζοείας, πῶς τὸ καλὸν· οἱ
δὲ, πῶς τὸ βέλους, πῶς ῥη-
τορική, ἢ πῶς ὁπιδείας, πῶς
κακουργίας. ὅπως (φασί) πρῶ-
τος διέγεγεναι τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς· ἐπεὶ γὰρ λαμβάνει ὁ Περ-
ικλέους ἀρετὴν αὐτὸν, καὶ καλοῦντο· ἀπείναντες αὐτῷ,

SIMON.

Simon, Atheniensis co-
riarius. Quoties ad eius
officinam perrexisset So-
crates, atque differeret, o-
mnia quæ meminisse pote-
rat, notabat. Vnde & ipsius
dialogos Σκυτικὰς appellant,
quòd inter huiusmodi opi-
fices sint habiti. Sunt au-
tem numero xxxiii, qui
vno itidem codice com-
prehenduntur. De diis, De
bono, De honesto, Quid sit
pulchrum & honestum, De
iusto, duo: De virtute, quòd
doceri non possit: De for-
titudine siue virilitate, tres:
De lege, De popularitate,
De honore, De poesì, De
bona valetudine, De amo-
re, De philosophia, De sci-
entia, De musica, Quid sit
pulchrū, De disciplina, De
differendo, De iudicio, De eo
quod est, De numero, De
diligentia, De operando, De
auaro, De iactantia, De hone-
sto. Alij autē, De consulendo,
De ratione siue aptitudi-
ne, De maleficientia. Fertur
hic primus omnium Socra-
ticos sermones differuisse.
Quū autē Pericles pollice-
retur si ad se veniret, cūcta
illi necessaria exhibiturum,

ἐκ αὐτῆς παρρησίας ἀποδο-
ῶται. γένετο δὲ καὶ ἄλλος Σί-
μων ῥητορικὰς τέχας γλῆσ-
σας καὶ ἑτέρας, ἰατρὸς καὶ Σε-
λεύκων τὸ Νικάνορα· καὶ τις
ἐκδριαντοποιός.

ΓΛΑΥΚΩΝ.

Γλαῦκων, Ἀθηναῖος· καὶ
τούτου φέρονται ἐν ἐνὶ διαλόγοι
ἀνέσθαι· Εὐθύλῳ, Εὐριπίδῃς,
Ἀμύντιχος, Εὐθίας, Λισί-
σιδῆς, Ἀριστοφάνης, Κέφα-
λος, Ἀντισθένης, Μενέξενος.
Φέρονται καὶ ἄλλοι δύο καὶ τε-
σάρκοντα, οἱ νοθεύονται.

ΣΙΜΜΙΑΣ.

Σιμμία· ὁ Θεβαῖος· καὶ
τούτου φέρονται ἐν ἐνὶ
διαλόγοις τρεῖς καὶ εἴκοσι, περὶ
σοφίας, περὶ λογισμοῦ, περὶ
μουσικῆς, περὶ ἐπῶν, περὶ ἀν-
δρείας, περὶ φιλοσοφίας, περὶ
δυσθερίας, περὶ χαυματιῶν, πε-
ρὶ διδασκαλίας, περὶ τέχνης,
περὶ τῆς ὁπλιστικῆς, περὶ πο-
λεως, περὶ αἵρετῆς καὶ φθι-
κτῆ, περὶ φίλων, περὶ τῆς εἰ-
δῆς, περὶ ψυχῆς, περὶ τῆς θύ-
ζης, περὶ δυνατῆς, περὶ χη-
ματιῶν, περὶ ζωῆς, τί πῶς κα-
λὸν, περὶ ὁπμιθείας, περὶ ἐ-
ρωτος.

Libertatem (inquit) ven-
dere consilij non fuerit.
Fuit & alius Simon, qui
scripsit artem rhetoricam:
alius item medicus Seleuci
& Nicanoris necessarius:
atque alius quidam scul-
ptor.

GLAVCON.

Glaucō Atheniensis,
nouem itidem in co-
dice vno scripsit dialogos,
Phidylum, Euripidem, A-
myntichum, Euthiā, Ly-
sithidem, Aristophanem,
Cephalū; Anaxiphemum,
Menexenum. Feruntur e-
ius & alij trigintaduo, sed
suspecti & supposititij.

ΣΙΜΜΙΑΣ.

Simmias Thebanus fuit.
Et huius feruntur dia-
logi vigintitres, vno volu-
mine, De sapientia, De ve-
ritate, De musica, De ver-
sibus, De fortitudine, De
philosophia, De ratiocina-
tione, De literis, De doctri-
na, De arte, De regimine,
De decoro, Quid eligendum
quidve fugiendum sit, De
amico, De scientia, De ani-
ma, De bene viuendo, De
possibili, De pecuniis, De
vita, Quid sit honestum,
De diligentia, De amore.

ΚΕΒΗΣ.

ΚΕβης, ὁ Θεβαῖος. καὶ τῶν
του φέρονται διαλόγοι
τρεις, Πίνωξ, Ἐβόλμη, Φρύ-
νιχος.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ.

ΜΕνέδημος ἦτος ὧν ἀπὸ
Φαίδωνος, Κλεισθένος,
τῶ ὧν Θεοπροπιδῶν καλου-
μένων υἱός, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μὴ,
ἀρχιτέκτωνος ὅ καὶ πένητος.
οἱ δὲ καὶ σκωροῖρά φον αὐτὸν εἶ-
φασί, καὶ μαθεῖν ἐκάτερα τὸν
Μενέδημον. ὃ δὲν γραψάντος
αὐτοῦ ψήφισμά τι, καθεστατό
τις Ἀλεξίνειος, εἰπὼν ὡς ἔτε
σκωρὸν ἔτε ψήφισμα πρὸς ἡ-
μέτερον σοφῶν γραφὴν. πεμφθεὶς
δὲ πρὸς τὸν Μενέδημον ὑπὸ
τῶν Ἐρετειέων εἰς Μέγαρα,
ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς
Πλάτωνα, καὶ ἡμετέρις κα-
τελιπε τὴν στρατείαν. Ἀσκλη-
πιάδου δὲ τῶ φιλασίῳ πρὸς
αὐτὸν αὐτὸν, ἐγγύετο ἐν
Μεγάρῳις πρὸς Στίλπωνα.
ἔπειτα ἀμφοτέρω διήκουσαν.
καὶ νῦν δὲν πλοῦσαντες εἰς Ἡ-
λιν, Ἀγχιπύλῳ καὶ Μόσχῳ τοῖς
ἀπὸ Φαίδωνος παρέσθον.

CEBES.

CEbes, & ipse Theba-
nus, scripsit dialogos
tres, qui inscribuntur: Ta-
bula, Septima, Phryni-
chus.

MENEDEMVS.

Menedemus Phædo-
nis Clisthenis filij,
ex familia Theopropida-
rum, filius fuit viri sanè no-
bilis, sed opificis, ac pau-
peris. Alij tabernaculo-
rum sutorem fuisse tradunt,
& utrunque didicisse Me-
nedemum. Quocirca, quū
decretum quoddam tulif-
set, reprehensum ab Ale-
xinio quodam, quòd sci-
licet non conueniret sa-
pienti, neque tabernacu-
lum neque decretum scri-
bere. Missus autem ab E-
retriensibus in Megaram
præsidio futurus, conten-
dit ad Platonem in Acade-
miam, inque illius retia nō
inuitus incidit, deseruitque
militiam. Cæterum Ascle-
piade Phliasio ad se illum
pertrahente, Megaris apud
Stilponem egit, eiūsq̃ue
ambo auditores fuere. In-
de nauigantes Eliden, An-
chipylo & Moscho Phædo-
nis discipulis cōgressi sunt.

ἢ μίχρην μὲν πύτων (ὡς πορ-
είρηται ἐν τῇ δὲ Φαίδων Θ.)
Ἡλειακοὶ πορσεύοντο.
Ἐρετρικοὶ δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ
τῆς πατρίδος τῆς πορσεύου ὁ λό-
γος. φαίνεται δὲ ὁ Μενέδη-
μος σιμῶς ἱκανῶς γινώσκων
ὅτι αὐτὸν Κράτης παρωδῶν
φασί,
Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην,
καὶ ταύρον Ἐρέτριον.
ὁ δὲ Τίμων ἔπει,
Ἀθηναίαν ἴσας ὠφρυμένους
ἀφροσύνας.
ἔπει δὲ ὡς σιμῶς, ὡς Ἐγρύ-
λοχον τὸν Κασσανδρέα μετὰ
Κλειππίδου Κυζικίου με-
ρακίᾳ κληθέντα ὑπὸ Ἀντι-
γόνου, ἀντιπεῖν· φοβεῖσθαι γὰρ
μὴ Μενέδημον αἰδοῖται. ὡς
γὰρ καὶ ὁπικίης καὶ παρρη-
σιασῆς. μερακίᾳ γὰρ κα-
ταδρασμοῦ, εἶπε μὲν ἔ-
διν· λαβὼν δὲ κάρφον, διέ-
ξαφεν εἰς τοῦδα φθόνον· ὡς
νομίεν οἱ ἄνθρωποι· ἕως ὁρώντων
πάντων σιωπῇ τὸ μοιράκιον
πλὴν ἔχειν, ἀπὸ πλάγχθης, ἱε-
ρεσκλέους δὲ ὅτι τῆς Πειραιῶς
συνανακόπτοντο αὐτὰς ὅτι
Ἀμφιαράν, καὶ πολλὰ λέ-

atque tum adhuc, ut supra
(quum de Phædone loque-
remur) dictum est, Ἡλειακοὶ
appellabantur: postea verò
ab eius patria, de quo nunc
sermo est, Eretrici vocati
sunt. Constat Menedemum
honestate ac gravitate fuis-
se celebrem, qua ex re Cra-
tetem quoque sic in illum
iocatum,

*Phliasiūque Asclepiadem,
taurūque Eretrensem.*

Timon item, elato superci-
lio, quum dicturus assurge-
ret, fuisse illum, notat, his
verbis,

*Dicturus fastuosus erat, tu-
dibúsque cachinnus.*

Adeo autem ea gravitate
insignis fuit, ut quum EV-
rylochus Cassandæus ab
Antigono accersiretur unà
cum Cleippide Cyziceno
adolescente, abnuerit: me-
tuere enim ne id Menede-
mus persentiat: erat enim
summæ in obiurgando gra-
uitatis atque præcipuæ au-
toritatis. Denique quum
adolescens in illo motu te-
merario ferretur, dixit qui-
dem nihil, cæterum sum-
pta festuca pingebat in pa-
uimento traiectioni figuram,
dum interim spectantibus
omnibus adolescens infi-
gni contumelia notari se
intelligens, abscessit. Hic

rocles in Pireo de Amphiarao illum obtundebat, & quum

γοντος δὲ τῆς δυνάσεως τῆς Ε-
 ρειρίας, ἄλλο μὲν καὶ εἶπεν, ἡ-
 ρώτησε δὲ εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγο-
 νος φράσκει. πρὸς δὲ τὴν θρα-
 συμόμοι μοιχόν, Ἀγνοεῖς (ἐ-
 φη) ὅτι οὐ μόνον κράμβη χυ-
 λὸν ἔχει χηρσόν, ἀλλὰ καὶ ρα-
 φανίδες; πρὸς δὲ τὴν νεώτερον
 πεκραγῶτα, Σκεψαι (ἐφη) μή τι
 ὅπιοθεν ἔχων λήηθας. Ἀντίγο-
 νου δὲ συμβουλευομένου εἰ ὅπῃ
 κἄν αὐτὸν ἀφίκοιτο, σιωπήσας
 πολλὰ μόνον ἐκέλευσεν ἀπαλ-
 γεῖλαι ὅτι βασιλέως υἱὸς ὅτι.
 πρὸς δὲ τὴν αἰαθην σάαφέ-
 εν τὰ τί αὐτῷ εἰκότως, κρώ-
 τησαι εἰ ἀγρόν ἔχει φήσαντες
 δὲ, Καὶ πάμπλεστα κτήματα,
 πορδύου πίνω, (ἐφη) καὶ καί-
 γων ὅππ τι με μὴ συμβῇ σοι καὶ
 ταῦτα κατὰ οὐδὲν, καὶ κομψὸν
 ἰδιώτιον ἀποσπείν. πρὸς δὲ
 τὴν πυθόμανιν εἰ γήμαι ὁ σπυ-
 δαῖος, ἐφη, πότερον ἔγρ' σοι
 σπουδαῖος δοκῶ, ἢ ὅς φησιν
 πρὸς δὲ τὴν Εἰ γρ' πίνω (εἶπε) γε-
 γόνηκα. πρὸς δὲ τὴν εἰπόντα πολ-
 λὰ τὰ ἰζαδὰ, ὅπῃ δὲ πο πόσα τὴν
 ἀριθμὸν, καὶ εἰ νομίζεις πλείω τῶν
 ἑκατόν. μὴ δυνάμει. ὅς τῶν
 καλοῦμένων ὅπῃ δειπνὸν ἔρως
 φερεῖν τὴν πολυτέλειαν, κληθεῖς ποτε, οὐδὲν μὲν εἶπεν

plurima de Eretriae loque-
 retur excidio, nihil aliud lo-
 quutus est, tantum rogavit
 quid in eū Antigonus tra-
 iicit. Audacter exultanti a-
 dultero, Ignoras, inquit, nō
 modò brassicæ succū inesse
 incundum, sed & rapha-
 nō. Clamanti adolescentu-
 lo & vociferanti, Vide (in-
 quit) ne quid retrò, dum
 nescis, habeas. Consultanti
 Antigono an luxuriosum
 adiret conuiuiū, hoc illi so-
 lum renuntiari iussit, Me-
 mento regis te esse filium.
 Stupidum quēdam nescio
 quid nihil ad rem dicentē,
 interrogavit an villam ha-
 beret, & quum ille multa se
 habere prędia dixisset, Per-
 ge, (inquit) & illorum curā
 gere, ne & illa negligenter
 curanda perdere cōtingat,
 & amittere simplicē urba-
 nitatem. Sciscitanti cuidam
 an vxor esset ducenda sa-
 piēti, Non ego, inquit, tibi
 sapiens videor? Et quū an-
 nuisset ille, At ego (ait) du-
 xi. Dicente quodam com-
 plura esse bona, rogat quot
 numero, & an putet plura
 esse quā centum. Sæpius
 dolebat quòd luxuriosa
 conuiuia magnificūque
 apparatus nequireret ferre.

φερεῖν τὴν πολυτέλειαν, κληθεῖς ποτε, οὐδὲν μὲν εἶπεν

σιωπῶν δ' αὐτὸν ἐνεθέτησε, μὴ
 ναι θιάας προσελάμβανεν.
 δὲ δὴ οὐκ ἐπὶ παρρησιαστικὸν
 τὸ μικρὸν καὶ ἐκινδυνάσσειν
 ἐν Κύπρῳ, ὡς Νικοκρέοντι
 σιωπῶν Ἀσκληπιάδης τῷ φίλῳ.
 τὸ γὰρ τοῦ βασιλέως ὀφθαλμοῦ
 ἐοικὼς τελοῦντος, καὶ καλέ-
 σαι καὶ τύποις, ὡς ποῖ τις
 ἄλλοις φιλοσόφους, τὸ Μενε-
 δημόν ἐπὶ τῷ, ὡς εἰ καλὸν ἔω
 ἢ τῷ ποῖταιν ἀδρῶν συμμαχο-
 γῇ, καθ' ἡμέραν ἔδε γίνεσθαι
 τὸ ἐοικὼς εἰ δὲ κ', ὡς
 τῶν καὶ γυν. ὡς τὸ τὸ
 ἀπαντήσας τὸ τὸ τὸ τὸ
 καὶ εἰπόντ' ὡς τὸ τὸ
 τὸ ἡμέραν ἔχοι χαλᾶζου-
 σαι ὡς τὸ δὲ καὶ τὸ φιλο-
 σόφον, ἔτι καὶ μὴδ' αὐτῶν
 ἐπὶ τὸν ἐνέκερ, δεικνύς ὅτι
 τῆς θυσίας, ὡς καὶ πάντα
 καὶ ἐν φιλοσόφῳ ἀκούειν.
 ἔως, εἰ μὴ τις αὐτοῦ σὺ-
 πνὸς διεπύμασθαι, καὶ ἀπώ-
 λοντο. ὅλον χαλᾶζον ἐν
 τῷ ποῖταιν, τὸ Ἀσκληπιάδης
 φασὶν εἰπὼν, ὡς ἢ μὴ τὸ αὐ-
 τοῦ ἀμασίαν ἐστὶν αὐτοῖς,
 ἢ δὲ τὸ Μενεδήμου παρρησία
 ἀπώλετο. ἔω δὲ (φασὶν)

Vocatus verò semel ad cœ-
 nam, intuitusque lautissimis
 cibis diuitem mensam, ni-
 hilo loquutus est, sed tacitus
 eam luxuriam coarguit, dū
 solas oleas in cibum sum-
 psit. Huius denique liberta-
 tis causa parum abfuit quia
 in Cypro apud Nicocreon-
 tem periclitaretur cum A-
 sclepiade amico. Nam quū
 eos rex ad mensuam cele-
 britatem euocasset, sicut &
 philosophos ceteros, Me-
 nedemum dixisse ferunt, Si
 quidem honesta est huius-
 modi virorum congrega-
 tio, quotidie sunt festa ce-
 lebranda: sin alias, superflue
 quoque modo celebrat. Ad
 hæc tyrannus quum ita
 occurrisset, hanc diem ha-
 bere se celebrē, vt negotiis
 omissis philosophis con-
 gredi liceret, ille seuerius
 adhuc in sententia persi-
 tit, ostendens ex sacrificio
 oportere nunquam non
 philosophos audiendos.
 Quid plura? nisi à tibicine
 admoniti fuissent, forsitan
 periissent. Vnde quum in
 naui iactarentur fluctibus,
 Asclepiadem dixisse ferunt,
 tibicinis peritam modula-
 tionē sese seruasse, Menede-
 mi verò cōfidetiā perdidis-
 se. Erat autem (vt fertur)

καὶ ὁκκαίτης καὶ τὰ τ' ἄλλα αὐ-
 τῶν φρεσίν. ἔτερου τὰς τι-
 νὰς παρ' αὐτῶν βλέπειν, ὅ-
 τε βάθρα κύκλῳ δέκειτο,
 ἀλλ' ἑαυτὸν καὶ ἑτυχευει-
 πατὶν ἢ καθήκον, ἤκουε καὶ
 αὐτὸς τὸν τ' ἑσπέρων διακει-
 μένους. ἀργονιάτης μὲν τοι (φα-
 σὶν) ὡς ἄλλως καὶ φιλόδοξος.
 ὥστε πρῶτον τὸν τέκτονι σω-
 οικοδομοῦντες αὐτὸς τε καὶ ὁ
 Ἀσκληπιάδης, ὁ μὲν Ἀσκλη-
 πιάδης ἐφαίνετο γυμνὸς ὅππῃ
 τὸ τέρας τὸ πηλὸν ὡς φέ-
 ρων. ὁ δ' εἴ τινα ἴδοι ῥ' ἄνδρον,
 παρεκρύπτετο ὅππῃ δ' ἤφατο
 τῆς πολιτείας, ἥτως ὡς ἀρ-
 γονιάτης, ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν
 τιθεὶς, διήμαρτε καὶ τὸ θυμα-
 τείν. καὶ ποτε Κράτητος πε-
 εῖσα μὲν αὐτὸν, καὶ καθάπι-
 εδὲν εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται,
 ἐκέλευε τισὶν εἰς τὸ δεσμοφύ-
 ριον ἐμβάλλειν αὐτόν. τὸν δὲ
 μνηστὴρ ἦτιον τηρεῖν παριόντα
 καὶ ὑποκύνοντα, Ἀγαμέμνο-
 νιόν τε καὶ Ἡγήσιππον ἀπο-
 καλεῖν. ὡς δ' ὅπως ἠρέμα καὶ
 δεσπομονέστερος. σὺν μὲν
 Ἀσκληπιάδῃ κατ' ἀγνοίαν
 ἐν πανδοκείῳ ποτὲ κρεάτων ρι-
 πτουμένων, φαρυγὸν, ὅππῃ δ'

& simplici in docendo ap-
 paratu, neque in schola vl-
 lum circa illū, vt fieri solet,
 ordinē vidiffes. Non sub-
 sellia erant per gyrū dispo-
 sita, non aliud quippiā, sed
 vt singulis aut sedere, aut
 stare, aut ambulare contin-
 git, ita illum audiebāt. Alias
 tamen gloriæ auidū, igno-
 miniaque metuentem fuisse
 tradunt. adeo, vt quum
 prius opifici suam ipse at-
 que Asclepiades nauaret o-
 peram, & Asclepiades super
 lecta lutum ferre cernere-
 tur nudus, is, si quem aspi-
 ceret prætereuntē, occulta-
 retur. Postea verò quā ad
 temp. accessit, ita erat an-
 xius atque sollicitus, vt quū
 aliquando thura poneret,
 extra thuribulum miserit.
 Circūsteterat illum Crates
 aliquando, & quòd ciuilia
 negotia subisset, probro da-
 bat. Tum ille quibusdam
 præcepit vt illū carceri in-
 cluderent. Ille nihilominus
 prætereuntem obseruabat,
 respiciensque Agamemno-
 niū & Ἡγήσιππον vocabat.
 Erat autem nescio quid in
 eo religionis, & in supersti-
 tionem pronior. Denique
 manducauerat aliquando
 per ignoratiam in taberna
 meritoria proiectas carnes
 cum Asclepiade. Id quum
 animad-

μάθοι, ὁ αὐτὴν τε καὶ ὠχρία·
 ἕως Ἀσκληπιάδης ὅτε τιμῇ-
 σεν αὐτῷ, ὡς οὐδὲν (εἰπὼν) ἡ-
 γόχλησεν αὐτὸν τὰ κρέα, ἢ ὅ-
 τι τούτων ὑπονοίᾳ. τὰ δ' ὁ-
 λα μεγάλουχος ἀνὴρ ἰὼ καὶ
 Ἰδαιεύθῃ. κατὰ τε πλὴν Ἰξιν
 πλὴν σωματικῶν, ἡ δὲ καὶ πρὸς
 εὐπείᾳ ὑπάρχων, ἐδὲν ἡπὶ ἄ-
 θλητῶν σφαιρῶν τε καὶ ὀπικ-
 καυδῶν τὸ εἶδος· πίων τε καὶ
 τετεμνῶν. τὸ δὲ μέγεθος
 σύμμετρον, ὡς δῆλον ἐκ τῆς
 εἰκόνος τῆς ἐν Ἐρετείᾳ ἐν τῷ ἁρ-
 χαῖω σαδῶ. ἐστὶ γὰρ (ὡς ὀπίστη-
 δεῖ) ὁ δὲ γυμνὸν, τὸ πλείστα
 μέν φανόν τοῦ σώματος. ἰὼ
 Ἰκαί' φιλυπόδουχος, καὶ (δὲ τὸ
 νοσῶδες τῆς Ἐρετείας) πλείω
 σωματικὴν συμπόσιν· ἐν οἷς καὶ
 ποιητῶν καὶ μουσικῶν. ἡσπα-
 ζετο δὲ καὶ Ἄρατον καὶ Λυκό-
 φωνα, καὶ τῆς τραγῳδίας ποιη-
 τῶν καὶ τῶν ῥοδίων Ἀνταγόραν.
 μάλιστα δὲ πάντων. Συμπε-
 ροῦσεν· εἶτα καὶ τοῖς μὲν-
 κοῖς· ἐπειτὰ Σοφοκλεῖ· καὶ δὲ καὶ
 Ἀχαιοῖ, ὡς καὶ δὲ τρεῖς ἐν
 τοῖς Σατύροις, Αἰχύλω δὲ τὸ
 πρὸς τῶν ἀπεδιδού. ὅθεν καὶ
 πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους
 ταῦτα (φασὶ) περὶ φέρετο,

animaduertisset, nausea pal-
 loréque turbabatur, donec
 illum Asclepiades seuerius
 obiurgans, non carnes di-
 ceret eiusce mutationis cau-
 sam esse, sed præsumptam
 de illis fatuam opinionem.
 Aliàs magnanimus fuit vir,
 & planè liberalis. Corporis
 in eo iā senis habitus & sta-
 tus durabat qui erat in iu-
 uene, athletæ instar firmus,
 validus atque adusta facie,
 obesus item & attritus fuit,
 mediocrisque proceritatis,
 vt ex ea cōstat imagine quæ
 Eretriæ in veteri stadio cer-
 nitur. Est enim veluti ex in-
 dustria ita sculpta, vt cūctā
 ferè nuditatem corporis
 præferat. Erat præterea in
 suscipiendis amicis omni
 officio deditus: & quia pa-
 rum salubris erat Eretria,
 conuiuia sæpe inter poetas
 musicosque celebrabat. A-
 mabat Aratū & Lycophro-
 nem tragicum poetam, An-
 tagorāque Rhodium, sed
 maxime omnium studebat
 Homero: deinde etiā lyri-
 cis: deinceps Sophocli, at-
 que Achæo inter satyros
 veluti secundas partes, Æ-
 schylo autem primas sem-
 per dabat. Vnde & aduersus
 eos qui contrā in republ.
 lentirent ita ferebatur,

Ἡλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀνέ-
νων ἰσχύς,
Καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς βρα-
χὺ χροῖον.

Ταῦτα δὲ ὅτιν Αἰχαιοῦ ἐκ τῆς
σατυρικῆς Οἰμωγῆς. ὥς τε
πλάσιον οἱ λέγοντες μηδὲν
αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς
Μηδείας τ' Εὐεπίδου, ὡς ἐν
ποῖς Νεόφρονος τ' ἑῷ τῷ Σικυω-
νίᾳ φασι. τῷ δὲ διδασκάλῳ τ'
πρὸς πλάτωνα καὶ Ξενοκράτειον
ἐστὶ τε πρὸς αὐτὸν τ' Κυρη-
ναῖον κατεφρόνει. Στίλπωνα
δὲ τε θαυμάζει καὶ ποτε βω-
πιθεῖς πρὸς αὐτὸν, ἄλλο μὲν οὐ-
δὲν εἶπε πλὴν, ὅτι ἐλθὺ θέ-
λει. ὡς δὲ καὶ οὐ κατανόητος
ὁ Μενέδημος, καὶ ἐν ταῖς συ-
γχαῖς δυσανταχρόνιστος. ἐ-
στρεφτό τε πρὸς πάντα, καὶ
ἀρησιλόγος. εἰς ἰκνώτατος τ'
(καθὰ φησὶν Ἀντιθένης ἐν
διαδοχαῖς) ὡς, καὶ δὴ καὶ
πόδε ἐρωτᾷ νείωθι, τὸ ἔτε-
ρον, τὸ ἑτέρω ἑτέρων ὅτι;
Ναί. ἔτερον δὲ ὅτι πὸς ὠφε-
λεῖν τὴν αἰατοῦ; Ναί. Οὐκ
ἄρα πὸς αἰατὸν, ὠφελὲν ἐ-
στίν. αἰήρει δὲ (φασι) καὶ
τὰ ἀποφατικά τῶν ἀξιωμα-
των, καὶ ἀποφατικά τιθεῖς.

*Deprehensus olim est ab im-
potenti celer,
Et tarda cepit testudo regem
alutum.*

Hæc autem Achæi sunt ex
Omphale satyrica. Fallun-
tur igitur qui illum nihil
præter Euripidis Medeam
legisse dicunt, quam inter
Sicyonij Neophronis poe-
mata legunt. Magistros, Pla-
tonem & Xenocratem, præ-
tereaque Paræbatem Cyre-
naicum aspernabatur. Stil-
ponem solum admirabatur.
De quo dum aliquando in-
terrogaretur, nihil aliud di-
xit, nisi Liberalis est. Erat
illi ingenium varium & cal-
lidum, atque in componen-
do ita orationem accommoda-
bat, ut neque quum vellet
emergere prospiceretur, at-
que ideo illi difficile occur-
reretur. Versabat omnia, in-
finitamque orationis copiam
fundeat. Acerrimus item
in concionibus erat, ut in
Successionibus. tradit Anti-
sthenes, atque huiusmodi
rogatiunculis compellare so-
lebat, Num aliud ab alio
differt? ita sanè. Aliud est
autem prodesse quam bo-
num? concedebatur. Nō igitur
prodesse bonum est. Tolle-
bat & proloquia negativa,
affirmativa verò ponebat.

καὶ τῶν τὰ ἀπλὰ πρὸς δεχό-
 μῃ, τὰ ἔχ' ἀπλὰ ἀνῆρει,
 λέγοντι δὲ συνημμένα καὶ συμπε-
 πλεγμένα. φησὶ δ' Ἡρακλεί-
 δης ὅτι τοῖς δόγμασι πλατων-
 ικῶν εἶ) αὐτὸν, διαπαίζειν δὲ
 τὰ διαλεκτικά· ὥς τε Ἀλκι-
 νος ποτὲ διδρωθήσεται· εἰ πέ-
 πωται τ' πατέρα τυπῶν, Ἀλλ'
 ἔτ' ἐτυπῶν (φάναι) ἔτε πέ-
 πωμαι. πάλιν τ' ἐκείνους λέ-
 γοντες, Εἰ μὴ εἰπὼν, ναὶ, ἢ
 ἢ, λῦσαι δὲ ἀμφιβολίας, Γυγίον
 (εἶπε) πῶς ὑμετέρεσι νόμοις
 ἀκολουθεῖν, ἔξον ἐν πύλαις ἀν-
 τιδιδῶμαι. Βίωνος τε δὲ πρὸς
 κατὰ τρέχοντος τῶν μαίτεων,
 νεκροῖς αὐτ' ἐπισφάττειν ἔλε-
 γε. καὶ ποτὲ τινὸς ἀκούσας ὡς
 μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τὸ πάντων
 ἐπιτυχάνειν ὧν τις ἐπιθυ-
 μῇ, εἰπεῖν, πολὺ δὲ μείζον τὸ
 ἐπιθυμεῖν ὧν δεῖ. φησὶ δ' Ἀν-
 τίγον· ὁ Καρύσιος γράψαι
 αὐτ' μηδὲν, μηδὲ συντάξαι·
 ὥς τε μηδὲ σπεύζειν ἐπὶ τίνος
 δόγματι· ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσι
 (φησὶν) ὡδὲ μάχμος ὡς τ'
 ὑπὸ πᾶσι φῶν ἀπ' ἡεῖ. ὁμοῦ δ'
 οὐκ οὐκ ἐν τοῖς λόγοις ὑ-
 παρχῶν, ἐν τοῖς ἔργοις παραό-
 λωτος ὡς.

Simplicia ; ex iis maximè
 probans quæ simplicia non
 sunt, auferebat, ea & coniū-
 cta & complexa dicēs. Scri-
 bit Heraclides, decretis qui-
 dem eum fuisse Platonīcū,
 dialecticē autem eum fuif-
 se aspernatū. Denique sci-
 scitanti Alexino an adhuc
 patrem cædere defisset, di-
 xisse, Neque cecidi, neque
 desij. Addente illo oportere
 ambiguitatem solui, Ita, vel
 Non, dicendo, Ridiculum
 (inquit) est, vestras leges se-
 qui, quum liceat in portis
 reluctari, & cōtrā niti. Quū
 Bion diuinos studiosè ac di-
 ligenter insectaretur, mor-
 tuos illum iugulare dixit.
 Alio rursus dicente, maxi-
 mum esse bonum omnibus
 quæ quisque cupiat frui,
 Multo (inquit) maius est ea
 solum quæ deceat cupere.
 Refert Antigonus Cary-
 stius, eū nihil scripsisse ne-
 que composuisse, ita ne do-
 gma quidē vllum asseruif-
 se. Porro in quæstionibus
 (inquit) ita pugnax erat,
 vt non prius discederet quā
 in eius oculis ardentis spiri-
 tus indicia deprehenderen-
 tur. Verum enimvero quū
 in verbis esset talis, factis
 tamen erat placidissimus.

Ἀλεξίνον γὰρ πολλὰ κατὰ-
 παύζων καὶ σκληρῶς ὀπισκώ-
 πων, ὅμως αὐτὸν οὖν ἐποίησε, καὶ
 γυναῖκα παρὰ πέμψας ἐκ
 Δελφῶν ἕως Χολκίδος, ἡ-
 λαβὼν δὲ καὶ κλωπίας τε καὶ
 τὰς κατὰ ὁδὸν ληστείας. φί-
 λος τε τῷ Μάκισα, ὡς δὴλον
 ἐκ τῆς περὶ Ἀσκληπιάδου
 συμφορᾶς, ἔδειν τι διαφύσεως
 Πυλάδου φιλοσοφίας. ἀλλὰ
 παρ᾽ ἐβύτερος Ἀσκληπιάδης,
 ὡς λέγεσθαι ποιητῶν μὲν αὐτὸν
 εἶναι, ὑποκείμενόν δὲ Μενέδη-
 μον. καὶ ποτὲ φασὶν Ἀρχιπό-
 λιδος τρεῖς χίλια αὐτοῖς δια-
 ζάψαντος, σπειζομένους πρὸς
 τοῦ τὶς δευτέρου ἀρετῆς, μηδέτε-
 ρον λαβεῖν. λέγεται ὅτι καὶ γυναῖ-
 κας ἀγαγόμεναι αὐτοῖς· ὧν πρῶ-
 τὴν διζατέρα, Ἀσκληπιάδου.
 καὶ ὁ δεύτερος, Μενέδημον. κα-
 πειδὴν ἐτελεύτησε τῷ Ἀσκλη-
 πιάδῃ τὸ γυναικόν, λαβεῖν τὸ
 τῷ Μενέδημῳ· ὁ δὲ γόνος τε, ἐ-
 περὶ δὲ περὶ τῆς πολιτείας,
 πλεσίαν γῆμα. ἔδειν μὲντοι
 ἡπὶ οὐ μὲν οὐκ οἰκίας ὀπιτρε-
 ψαι τῷ Μενέδημῳ, καὶ διοίκησιν
 τῇ περὶ τὴν γυναῖκα. ὁ μὲντοι
 Ἀσκληπιάδης περὶ κατέσχευεν
 ἐν Ἐρετρῇ γηραδὸς ἡδὴ, συ-

Denique quū Alexinō plu-
 rimum illuderet & obiur-
 garet grauitē, fouit tamen
 illum beneficiis. Nam ipsius
 cōiugem ex Delphis Chal-
 cidem vsque deduxit, itine-
 ris furta latrociniaque me-
 tuentem. Amicitias pie san-
 ctēque tuebatur, vt ex ea
 que illi cum Asclepiade fuit
 coniunctione constat, quæ
 profectō adeo insignis e-
 rat, vt nihil à Pyladis dista-
 ret beneuolentia. Verū
 maior natu erat Asclepia-
 des, ita vt poeta ipse, Mene-
 demus verō histrio dicere-
 tur. Fertur Archeopolis tria
 millia illis designasse: & quū
 orta esset amica contentio
 vter secūdo loco acciperet,
 neutrum accepisse. Vxores
 quoque ambos duxisse fa-
 ma est, Menedemum ma-
 trem, Asclepiadem filiā: &
 quū defuncta esset vxor
 Asclepiadis, Menedemi ce-
 pisse coniugem: illūque
 quod reipub. præesset, a-
 liam duxisse nobilem & lo-
 cupletem: nihilominus
 quoniā communis eis erat
 domus, rei familiaris admi-
 nistrationem priori vxori
 permisisse. Igitur Ascle-
 piades ante illū vita excelsit
 Eretrię, iam longæuus,

ζήσας τῷ Μενεδήμῳ σφόδρα
 ἀτελῶς ἀπὸ μεγάλων. ὥς τε
 καὶ μετὰ χρόνον ἤθοντος ὅππῃ
 κῶμον ῥωμῆς τοῦ Ἀσκλη-
 πιάδου, καὶ τῆς νεανίσκου ἀπο-
 κλειόπῳ / αὐτῷ, ὁ Μενέδημος
 ἐκ ἤθου περ εἰσδέξαται, εἰπὼν,
 Ὅτι Ἀσκληπιάδης αὐτῷ, καὶ
 καὶ τῆς ὧν, τὸς θύρας ἀνοίγῃ.
 ἦσαν δ' οἱ σωματοποιήσαντες
 αὐτοῖς, Ἰππώνικος τε ὁ Μακε-
 δὼν καὶ Ἀγέτωρ ὁ Λαμιεύς ὁ
 μὲν, ἐκαστέρῳ δοῖς τετράκοντα
 μνᾶς, ὁ δὲ Ἰππώνικος Μενεδή-
 μῳ εἰς ἐκδοσὶν τῆς θυγατέρων
 δις χιλίας δραχμας. ἦσαν δὲ
 τρεῖς, (καθὰ φησὶν Ηρακλεί-
 δης) ἡ Εὐρωπίας αὐτῷ γυναι-
 κὸς γεγεννημέναι. τὰ δ' ἐσυνώ-
 σα τῶτον ὅππῃ οἰεῖτο τὸ ἔργον
 θεωρίσας μετὰ δυοῖν ἢ τετῶν,
 ἕως βραδέως ἡμέρας. ἐ-
 πιτό τις ἐκδῆι τοὺς ὄψα-
 ρημένους, καὶ αὐτοὺς ἦδη δεδῆ-
 πηκότας ὥς τε εἴ τις ἔχει θᾶτ-
 τον, ἀπὸ καμπίων ἐπὶ συνθάλετο τῷ
 ἐξίοντων τί εἴη ὄψα κείμενον,
 καὶ πῶς ἔχει τοῦ χρόνου. εἰ ἂν
 οὐκ ἀκαχάριον ἢ τειχέριον, ἀνε-
 χόρως εἰς τὸ κρεάδιον, εἰς ἡμέ-
 ραν δὲ τοῦ μὲν δέρεος διαδοῖς ὅππῃ
 τὸ καλὸν τοῦ δὲ χερμῆος, κώ-

quum una diu memorabili
 benevolētię suauitate vixis-
 sent. Fertur post aliquan-
 tum temporis quum Ascle-
 piadis amafius ad cōuiuium
 venisset, arcerētque illum
 ianuis adolescentes, Mene-
 demum iussisse introduci,
 ac dixisse, Asclepiades etiā
 sepultus ei ianuas aperit. E-
 rant autem qui ambos fo-
 uerent, Hipponicus Mace-
 do & Agetor Lamieus. Ex
 his alter utrique xxx mi-
 nas largitus. Hipponicus
 verò Menedemo duo millia
 drachmarum in filiarum
 dotem. Duxerat autem (ut
 ait Heraclides) ex Oropia
 uxores tres. Porro conuiuia
 in hunc modum faciebat.
 Prius ipse cum duobus aut
 tribus prandebat, dum dies
 in vespēram vergeret. Tum
 verò vocabat quispiam eos
 qui aduenerāt & ipsos iam
 cœnatos. Itaque siqui ci-
 tius venisset, percontā-
 bantur exeuntes quid esset
 appositum, an recens id
 esset necne, & siquidem vel
 olusculum vel satiuscu-
 lum quippiam audissent,
 recedebant, sin verò car-
 nes, ingrediebantur. Lectu-
 lis estate καὶ θερινῇ, hyeme ver-
 uecum pelles superpone-

διον. περικεφαλαίον δ' αὐτῷ
 φέρειν ἔδωκε. ποτὲ δὲ διαζώον,
 ποτήριον, ὃ μᾶλλον ἢ κοτυ-
 λιαίῃς τράχημα, δέρμιθ', ἢ
 κύαμος ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν αἰώνων
 ἀπιθ', ἢ ῥόα, ἢ ὠχοί, ἢ νῆ-
 Δί, ἰσχυροί. αὐτὰ πάντα φησὶν ὁ
 Λυκάφρων ἐν τοῖς πεποιημέ-
 νοις σατύροις αὐτῷ, ὅς Μενέ-
 δημος ὁπότερ' αὐτὸν, ἐγκώμιον
 τῷ φιλοσόφῳ ποιήσας τὸ δρά-
 μα. ὧν καὶ τινὰ ἐστὶ ποιητὴς,
 ὅς ἐκ βραχίας δακτύλου ἢ βασι-
 κυλίσ

Ἄτ' τοῖς κυκλεῖται πρὸς μέ-
 τρον, τράχημα δὲ
 ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκούσις
 λόγος.

τὰ μὲν οὖν πρῶτα κατεφρο-
 νεῖτο, κύων καὶ λῆρος ὑπὸ
 τοῦ Εἰρεταίου ἀκούων ὕστερον
 δὲ ἐθαυμάσθη, ὥστε καὶ τὴν
 πόλιν ἐλκεῖσθαι. ἐπεί-
 σθουσε δὲ καὶ πρὸς Πτολε-
 μαῖον, καὶ Λισίμαχον, τιμώ-
 μενθ' ἀνταχού, ὃ μὲν ἀλλὰ
 καὶ πρὸς Δημήτριον. καὶ τῆς
 πόλεως διακόσια τάλαντα τε-
 λούσης πρὸς ἑαυτὸν αὐτῷ, τὰ
 πενήκοντα ἀφείλε. πρὸς ὃν
 διαβλήθεις, ὥς τὴν πόλιν ἐλ-
 κεῖζων Πτολεμαῖον, ἀπολο-
 γηταὶ δὲ ὁπισθολῆς, ἧς ἡ ἀρχή,

bant. Porro pulvinar sibi
 afferri oportebat. Poculum
 quod circumagebatur, co-
 tyla maius non erat. Bella-
 ria illis, fabæ ac lupini. In-
 terdum verò & pyra vel
 mala punica & huiusmodi,
 cum matura, tū præcocia,
 sæpe & caricæ. Ea omnia
 memorat Lycophron in sa-
 tyra quam inscripsit Mene-
 demum, philosophi cōscri-
 bens laudes. quorum quæ-
 dā huiusmodi quoque sunt,

*Vt ex pusillo poculum conui-
 uio*

*Versatur illis ad mensuram,
 sed mera*

*Sermo eruditus studiosis sunt
 bellaria.*

Primo igitur contemptui
 haberi cœpit, canisq; ab
 Eretrienfibus ac delirus ap-
 pellari. Postea verò in sum-
 ma admiratione omnium
 fuit, adeo ut ciuitatis quo-
 que gubernacula ipsi trade-
 rētur: legationib; que cre-
 bris ad Ptolemaum & Ly-
 simachum, præterea ad De-
 metrium functus, ubique
 honoratus est. Quinque
 illi ciuitas ducenta quotan-
 nis talenta persolueret,
 quinquaginta remisit. A-
 pud quem accusatus quòd
 traderet Ptolemæo ciuita-
 tem, se per epistolam pur-
 gavit, cuius hoc initium:

Μενέδημος βασιλεῖ Δημητρίῳ
χαίρειν. Ακούω πρὸς σε ἀνατε-
στάτω δὲ ὁ ὑψίστος λόγος ὅτι δὴ
ἐλέπιν αὐτὸν τῷ ἀντιπολι-
τευομένῳ Ἰνῶ Αἰγύλιον. δο-
κεῖ δὲ ἐμβρυάζεσθαι πρὸς βό-
ται πρὸς Δημήτριον ὑπὸ τῷ
Ἰνῶ, ὡς καὶ Εὐφραντὸς
ἐν ἰσορείαις μνημονεύει. ἡ γὰρ πα-
ρὰ αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος, καὶ
μαθητῶν ἀνεκέρυττον αὐτὸν. καὶ
ἰώντα ἐνίκᾳ ποτὶς βαρβαρίαις
πρὸς Λισμαχίαν, χάφει ψή-
φισμα αὐτῷ Μενέδημος ἀ-
πλοῦν τε καὶ ἀκόλακον, ὅτι ἡ δρ-
χὴ, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ πρῶτοι
εἶπον, Ἐπειδὴ βασιλεύς Ἀν-
τίγονος μάχῃ νικήσας ποτὶς
βαρβαρίαις, πρὸς γένεταίς ἐν
ἰδίαις, καὶ τὰλλα πάντα πρὸς
σὲ καὶ γένειον, ἔδοξε τῇ βελίῃ
καὶ τῇ δῆμῳ. δὴ ταῦτα δὴ καὶ
τὴν ἄλλαν φιλίαν ὑποπίδουσαις
πρὸς δίδουσαι πρὸς πόλιν αὐτῆς,
δὴ βάλλοντος Ἀεῖσοδήμου,
ὑπεξῆλθε καὶ διέπειθεν ἐν Ἰ-
νῶ, ἐν τῇ τῷ Ἀμφιάρεω
ἰερῷ· ἐνθα χρυσῶν ποτηρίων
ὑποπομένων (καὶ φησὶν Ἐρ-
μύππος) δόγματι κοινῇ τῷ
Βοιωτῷ ἐκ γούρου μετελθεῖν.
ἐν τούτῳ ἀδυσμήστῳ λαβράκῳ,

Menedem⁹ Demetrio regi.

Audio tibi de nobis plu-
rima fuisse narrata, &c. Per
eam illum admonet cauere
vnum ex iis qui sibi essent
infern, Æschylum nomine.
Constat illum ad Demetriū
pro Oropo grauissimè legā-
tione functum, vt Euphan-
tus quoq; in Historiis me-
minit. Erat eius in primis
studiosus Antigonus, seque
ipsius discipulum esse præ-
dicabat, & quum barbaros
fudisset circa Lysimachiā,
decretū ei scripsit simplex
atque ab assentatione alie-
num, cuius initium est: Du-
ces & consilij primores di-
xerunt, Quoniam Antigo-
nus rex prælio domitis bar-
baris aduenit in Eliam, ei-
que prosperè cuncta succe-
dunt, visum est senatui ac
plebi. Horum igitur gratia,
& præterea propter sum-
mam cum illo amicitiam,
quod illi ciuitatem prode-
ret suspectus habitus, in-
mulante Aristodemo, clam
exiit, atque Oropi moratus
est in Amphiarai phano. I-
bi quū perissent aurei ca-
lices (vt Hermippus ait)
communi Bœotiorum de-
creto loco migrare iussus
est. Inde profectus moerēs,

M +

παρεσδύς εἰς πύλιν πατείδα,
 καὶ πύλιν τε γυναικα καὶ τὰς
 θυγατέρας ἀφ' ἑαυτῶν, πρὸς
 Ἀντίγονον ἐλθὼν, ἀδυμία τ'
 βίον κατέσρεψε. φησὶ δ' αὖ-
 τὸν Ἡρακλείδης, πάντων ἀν-
 τίων, πρὸς ἑαυτὸν ἡγούμενον τῆς
 Ἐρετειέων, πολλάκις ἤλυθε
 ῥῶσά τιν' πόλιν ἀπὸ τῆς τυ-
 ραννῶν, ὅταν γένοιτο Δημή-
 τριον. ὅκ' αὖ δὴ οὕτως περὶ οὗτοι
 ἀπὸν Ἀντίγονον πύλιν, ἀλλὰ
 διαβολῇ ἀνδραβείν
 ψυδῇ. φοιτᾶν τε πρὸς τ'
 Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐ-
 λθὼν ῥῶσά τιν' πατείδα. τοῦ
 δὲ μὴ εἶναι, ὅτι ὑπ' ἀδυμίας
 ἀσπότησαντα ἐπὶ αἱ ἡμέραι, τ'
 βίον μεταλλάξαι. τὰ ὅμοια
 τοῦτω καὶ Ἀντίγονος ὁ Κερύ-
 σιος ἰστέρι. μόνω δὲ Περσέω
 διαφύσιον εἶχε πόλεμον. ἐ-
 δόκει γὰρ, Ἀντίγονον βουλομένον
 πύλιν δημοκρατίαν ἀποκατα-
 σῆσαι τοῖς Ἐρετειεῦσι χάριν
 Μενεδήμου, καλῶσαι. διὸ καὶ
 ποτε πρὸς τὸν πόλιν ὁ Μενέ-
 δημος ἦν ἔξας σὺν τοῖς λό-
 γοις, τὰ τε ἄλλα ἔφη, καὶ δὴ,
 φιλόσοφος μὲν ποῖ τοῦτο, αἰνὴρ δὲ καὶ τ' ὄντων καὶ τῶν ἡγού-
 μενων χάρις. ἐτελεύτησε
 δὲ (καὶ τ' Ἡρακλείδης) τέλει πύλιν καὶ ἐβόλετο καὶ ἐτ' ἄλλοις.

& patriam clanculum in-
 gressus, uxorem ac filias su-
 mens, se ad Antigōnū con-
 tulit, ibique vitam mœrore
 terminavit. Refert Heracli-
 des his omnino contraria.
 Nam illum, senatus princi-
 pem, Eretriam à tyrannis
 sæpe liberasse Demetrij vi-
 ribus fretum. Non igitur
 Antigono prodidisse ciuita-
 tem, sed falsam subiisse ca-
 lumniā, profectumque ad
 Antigōnum, quum, ut pa-
 triam è seruitute eriperet,
 illum inducere non posset,
 septem dies totos cibo ab-
 tinuisse, atque ex animi do-
 lore vita excessisse. His simi-
 lia & Antigonus Carystius
 refert. Soli autem Persæo in-
 exorable indixit bellum.
 Haud enim obscurum erat,
 Antigōnū, quum Menede-
 mi gratia, Eretriesibus rem-
 pub. voluisset restituere, ab
 eo fuisse prohibitum. Quo-
 circa in conuiuiο Menede-
 mus in illum acriter inue-
 ctus, inter cætera sic ait, At-
 qui iste quidē philosophus
 est, sed vir omnium qui sunt
 aut fuerunt vel futuri sunt
 profectò nequissimus. Mo-
 ritur autem (ut ait Hera-
 clides) septuagesimumter-
 tium agens ætatis annum.

καὶ εἰς αὐτὸν ἡμεῖς ὅτιν ἔτως
ἔχον·

Ἐκλυον (Μενέδημα), τὸν
μόρον, ὡς

ἔχον ἀπέσβησεν, ἐν ἡμέρησιν
ἐπὶ αὐτῷ

Μηδὲν ἐδίωκεν· καὶ τ' ἔργον ἐ-
ρέξας Ἐρετρικόν,

Ἀλλ' ὁμοῦ ἀνάνδρον, ἀψυχὴν
γὰρ ἡγήματον

ἔπειτα.

Ἐπειμὶ οἱ Σωκρατικοί, καὶ οἱ
ἀπ' αὐτῶν. μετὰ τὸν δὲ ὅτι

Γλάπωνα τ' ἃ Ἀκαδημίας
καταρξάμεθα, καὶ πρὸς αὐτῶν,

ἐπὶ οἷσι γέγονασιν ὑλόγιστοι.

In eius autem laudem nos
quoque ita scripsimus,

*Audita nobis Menedeme mors
est tua,*

*Qui sponte ad septem dies ni-
hil sumpseris*

*Ciborum, opus quidem aggres-
sus Eretricum,*

*Sed non virile: suavit nam im-
potentia*

Hoc animi.

Et hi quidem Socratici &
qui ab eis profecti sunt.

Transseundum autem est
ad Platonem, qui instituit
Academiam, & ad eos qui
ab ipso, quotquot fuerunt
eloquentes.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων ἕ, ἀποφθεγμάτων, τῶν φιλοσοφίᾳ
ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον γ' τῷ ι'.

DIOGENIS LAERTII
de philosophorum vita,
Liber III.

ΠΛΑΤΩΝ.

PLATO.

Πλάτων, Ἀ-
είνων ὁ ἕ, ἕ
Περικτιό-
νης, ἡ Ποτώ-
νης, Ἀθη-
ναῖος, ἡ τις τὸ γένος ἀνέφε-
ρεν εἰς Σόλωνα. τούτου γὰρ ὡς
ἀδελφὸς Δρωπίδης, ἕ Κει-
τίας, ἕ Κόλαιρος, οὗ Κειτίας
ὁ τὸ τεράκιον, ἕ Γλαύκων, ἕ
Χαρμίδης ἕ Περικτιόνη, ἡς
ἕ Ἀείνωνος Πλάτων, ἕ ἅτος
ἀπὸ Σόλωνος. οἱ δὲ Σόλων
εἰς Νηλεῖα καὶ Ποσειδῶνα
ἀνέφερε τὸ γένος. φασὶ δὲ
καὶ τὸ πατέρα αὐτοῦ ἀνάγειν
εἰς Κόδρον τὸν Μεγάρου,

Lato, Ari-
stone patre
& matre
Perictio-
na, siue Po-
tona, Athe-
nis natus est. Mater à Solo-
ne genus duxit. Solonis
quippe frater Dropides
Critiam genuit, cuius filius
Calæschrus: huic Critias fi-
lius, qui vnus fuit ex trigin-
ta, & Glaucō: ab isto Char-
mides & Perictione geniti
sunt: atque ex ea & Aristo-
ne Plato sextus à Solone
nascitur. Porro Solō ad Ne-
leum & Neptunū genus re-
fert. Aristonem quoque pa-
trem à Codro Melanthi fi-
lio originē ducere tradunt,

οἵτινες ἀπὸ Ποσειδῶν Θ' ἰσο-
 ρουῶται, καὶ Θρασύλον. Σπύ-
 στωσθ' δὲ ἐν ταῖς ὀπιζγραφο-
 μέναις Πλάτωνος περὶ δεῖπνα,
 καὶ Κλέαρχος ἐν ταῖς Πλάτω-
 νος ἐγκομίαις, καὶ Ἀναξιλί-
 δης ἐν ταῖς δευτέραις περὶ φιλο-
 σόφων, φασὶν, Ἀ' Ηρώτησιν ἡ
 λόγος, ὡραίαν ἔσσαν πλὴν Περει-
 κτιόνῳ βιάζεσθαι τὸν Ἀεί-
 σωνα, καὶ μὴ τυχερίαν. παυό-
 μεν τε τῆς βίας ἰδεῖν πλὴν τῆς
 Ἀπόλλωνος ὅψιν, ὅθεν κα-
 θαρὰν γάμου φυλάττει, ἕως
 τῆς ἀποκνήσεως. καὶ γίνεται
 Πλάτων (ὥς φησὶν Ἀπολλο-
 λόδοτος ἐν χρονικοῖς) ὁ Γ' δὴ καὶ
 ὁ Γ' δὴ ὁ Γ' Ὀλυμπιάδι, Θαρ-
 γηλιῶν Θ' ἐβδόμη· καθ' ἣν
 Δῆλιοι τὸν Ἀπόλλωνα γυμέ-
 νον φασί. τελευτᾷ δὲ (ὥς
 φησὶν Ἑρμιππός) ἐν γάμοις
 δεῖπνῶν, τῷ περὶ τῶν ἑτῶν ὁ Γ'
 δὴ καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιά-
 δος, βίους ἔπος ἐν περὶ τοῖς
 ὁ Γ' δὴ ὁ Γ' Νεάρχης δὲ φησὶν
 αὐτὸν τετάρτῳ καὶ ὁ Γ' δὴ ὁ Γ' τε-
 λελευτῆσαι ἑτῶν. ἔστιν οὖν ἰσο-
 χράτους νεώτερος ἔτεσιν ἑξ. ὁ
 μὲν γὰρ, ὅτι Λισιμάχου· Πλάτων
 ὁ δὲ Ἀμεινίου γέγονεν, ἐφ' ᾧ
 Περικλῆς ἐτελευτήσεν. ἡ
 δὲ τῇ δὴ μὲν Κολαυτοῦ, ὥς φησὶν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ

qui à Neptune iridem san-
 guinem trahere Thrasylo
 teste memorantur. Enim-
 uero Speusippus in lib. qui
 Platonis De cœna inscribi-
 tur, & Clearchus in lauda-
 tione Platonis, & Anaxili-
 des in De philosophis lib.
 asserunt Athenis famam esse
 Aristonem Perictionæ, quæ
 esset speciosissima, vim in-
 ferre conatum esse: verum
 fuisse illius conatus irritos,
 vidisseque in somnis Apol-
 linem, atque ab eo mûdam
 à iugali copula quoad pa-
 reret, uxorem seruasse. Na-
 scitur autem Plato (ut Apol-
 lodorus testatur in Chro-
 nicis) LXXVIII Olymp.
 Thargelionis septima, qua
 die natum Apollinæ Delij
 autumant. Moritur autem
 (ut Hermippus tradit) pri-
 mo anno centesimæ octauæ
 olympiadis, in nuptiis dis-
 cumbens, octogesimum &
 primū ætatis agens annum.
 Neæthes octogintaquatuor
 annos natum defecisse scri-
 bit. Est igitur Isocrate mi-
 nor natu annis sex. Ille qui-
 pe sub Lyfimacho: Plato
 sub Aminia natus est, sub
 quo & Pericles diem obiit.
 Erat autem familia Collyte,
 ut refert Antileo in secundo

πρὸ χρόνων. καὶ ἐγέννηθη κα-
 τὰ τινας ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῇ Φει-
 δίδου οἰκίᾳ τοῦ Θόδητος, (ὡς
 φησι Φαβώει. ὅτι ἐν παντοδα-
 τῇ ἰσορείᾳ) τοῦ πατρὸς αὐτοῦ
 μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθέντες
 κλητεύου, καὶ ἐπανεγείνοντο
 εἰς Α'θῆνας, ὑπὸ ὑπὸ Λα-
 κεδαιμονίων ἐξεβλήθησαν βοη-
 θουμένων Αἰγινήταις. ἀλλὰ καὶ
 ἐχορήγησεν Α'θῆναι Δίωνος
 ἀνδρισκοῦτος, ὡς φησὶν Α'θη-
 νύδωρος ἐν οἷδῳ ποταμίων.
 ἔχε δ' ἀδελφὸς Α'δείμαντον
 καὶ Γλαύκωνα, καὶ ἀδελφὴν
 Ποτῶνιν, ἧς ἦν Σωδύσιπ-
 πος. καὶ ἐπαδύθη μὲν γράμ-
 ματα πρὸς Διονυσίῳ, ὃ καὶ
 μνημονεύει ἐν τοῖς ἀντερασαῖς·
 ἐγχεύσασα τοῖς πρὸς Α'είσω-
 νι πρὸς Ἀργίῳ παλαίστῃ· ἀφ' ὧ
 καὶ Πλάτωνος δὲ πρὸς Ἀλξίαν
 μετωνομασθῆναι, πρῶτον Α'εί-
 σοκλῆς ὑπὸ τῇ παππῶ καλέ-
 μεν ὄνομα, καὶ οἱ φησὶν Α'-
 λέξανδρος ἐν δὲ Φαβώει. ἔ-
 νιοι δ' ὅτι πρὸς πλάτυτητα
 τῆς ἐρμηνείας ἔπρεπε ὀνομα-
 σθῆναι ἢ ὅτι πλατὺς ἦν τὸ
 μέτωπον, ὡς φησὶ Νεάνθης.
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ παλαιῶν φασὶν
 αὐτὸν Ἰσμοῖ, καὶ οἱ καὶ

De temporibus. Natus est
 secundum quosdam in AE-
 gina, in Phidiadae domo, e-
 ius qui Thaletis filius fuit,
 ut Phavorinus ait in Omni-
 moda historia, patre ipsius
 cum cæteris missio ut agri
 sortiretur, Athenasque re-
 verso, quum à Lacedæmo-
 niis qui Æginensibus o-
 pem tulerant, expulsi sunt.
 Ludos quoque magnificos
 Athenis exhibuit, Dione
 sumptus suppeditante, ut
 ait Athenodorus in octavo
 Περὶ παιδων libro. Fratres ha-
 buit Adimantum & Glau-
 conem, sororemque Poto-
 nam, de qua Speusippus na-
 scitur, literasque apud Dio-
 nyfium didicit, cuius & in
 Anterastis meminit. Exer-
 citatusque est apud Aristo-
 nem Argium palæstritam,
 à quo & Plato propter e-
 gregium corporis habitum
 cognominatus est, quum
 prius Aristocles ex avi no-
 mine vocatus esset, ut in
 Successionibus tradit Ale-
 xander. Sunt qui ob ora-
 tionis ubertatem & miram
 latitudinem sic appellatum
 putent, siue quod ampla
 fuerit fronte, ut Neanthes
 scribit. Nec desunt qui
 in Isthmo palæstra se ex-
 ercuisse velint, sicut &

Δικαίρχος ἐν πρώτῳ πε-
ρίων καὶ γραφικῆς ὁπιδιαν-
τα καὶ ποιήματα γράψαι,
πρῶτον μὲν διδυράμβους, ἔπει-
τα καὶ μῦθον καὶ τραγωδίας. ἰ-
σχυρόφωνός τε (φασὶν) ὡς,
καὶ Τιμόθεος φησὶν ὅτι Ἀθη-
ναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. λέγε-
ται δὲ ὅτι Σωκράτης ὄναρ εἶ-
δεν κύκλον νεοτὸν ἐν τοῖς γόνα-
σιν ἔχον, ὃν καὶ ὡραζόμενα πτε-
ρυγίσαντα ἀναπύλαι, ἡδύ-
κλαίξαιτα· καὶ μεθ' ἡμέραν
Γλαύκωνα αὐτῷ συσπύλαι· τὸ δὲ
τοῦτον εἰπὼν εἶπεν ὁ ὄρνις. ἐφι-
λοσόφει δὲ πρὸς ἀρχὴν ἐν Ἀ-
καδημίᾳ, εἶτα ἐν τῇ κήτῳ πρὸς
τὸν Κολωνόν, ὡς φησὶν Ἀ-
λέξανδρος ἐν ἡμετέροις καθ'
Ἡρακλείτου. ἐπιταμὴν ποιη-
τῶν ἀγωνιεῖσθαι τραγωδίας
πρὸς τοῦ Διονυσίου θεάτρου,
Σωκράτους ἀκούσας κατέφλε-
ξε τὰ ποιήματα εἰπὼν,
Ἦρως ἐπὶ μοῖαν ὦδε, Πλά-
των νῦν τι σείοχατίζει.
πρῶτον δὲ γένους (φα-
σὶν) εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σω-
κράτους. ὁκείνους δὲ ἀποχθόνους,
πρὸς εἶχε Κρατύλῳ τε πρὸς Ἡ-
ρακλείτῳ, καὶ Ἐρμοχίδῃ πρὸς
τὸν Παρμενίδου φιλοσοφῶντι.

Dicæarchus in primo De
vitis. picturæ quoque fuisse
studiosum ac poemata scri-
psisse, primò quidē dithyrā-
bos, deinde melos ac tragœ-
dias. Vox illi gracilis fuit,
ut ait Timotheus Atheniē-
sis in libro De vitis. Fertur
& Socrates vidisse per so-
mnum oloris pullum sibi
in gremio plumescere, qui
continuò exortis alis in al-
tum aduolans suauissimos
cantus ediderit. Postridie
quum Plato sibi à patre cō-
mendatus esset, hunc cygnū
quē viderat dixisse. Philo-
sophari cœpit primum in
Academia, inde se in hortū
qui iuxta Colonom est cō-
tulit, ut Alexāder in Succes-
sionibus scripsit, Heraclitū
adducens testem. Demum
quum tragicum certamen
esset initurus, ante Diony-
siacum theatrum audito So-
crate igni poemata exussit,
dicens,

*Hinc ades o Vulcane, Plato
nam te eget in hac re.*

Hinc annum vicesimum æ-
tatis agens, Socratem audi-
uit. Illo decedente, Cratylo
Heracliti discipulo, & Her-
mogeni Parmenidis philo-
sophiā tuētī, operam dedit.

ἔπειτα ἡρόδοτος οὐκ τὸ καὶ εἰ-
κοσὴν ἐτὴν (καὶ θά φησιν Ἑρμό-
δωρος) εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐ-
κλείδην σὺν καὶ ἄλλοις τισὶ
Σωκρατικοῖς ὑπεχώρισεν. ἔ-
πειτα εἰς Κυρῆναιον ἀπῆλθε
πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθημα-
τικόν· καὶ κειθὲν εἰς Ἰταλίαν
πρὸς τοὺς Πυθαγorejκοὺς, φι-
λόλαον καὶ Εὐρύπουν· ἐνθεν τε
εἰς Αἰγύπιον, πρὸς τοὺς πρε-
σβυτάτους· ὅ φασιν καὶ Εὐκλείδην
αὐτῷ συνακολουθεῖν, καὶ αὐ-
τὸν νοσήσαντα πρὸς τῷ ἰσθμῷ
ἀπολυθῆναι τῇ δὲ θαλάττῃς
θεραπεία· ὅθεν καὶ εἰπεῖν,

Θάλασσα κλύζει πάντα τὰν-
θρώπων κακὰ.

ἀλλὰ καὶ καθ' Ὅμηρον φάναι
πάντας ἀνθρώπους Αἰγυπτίους
ἰατροὺς εἶναι. διέγω δὴ ὁ Πλά-
των καὶ τοῖς μάλιστα συμμίζειν·
ἐξ ὧν τὸ πρὸς τῷ Ἀσίᾳ πολέμοις
ἀπέστειλεν. ἐπὶ τῇ θῶν δὲ εἰς Ἀ-
θῆναι, διέπειραν ἐν Ἀκαδη-
μίᾳ. τὸ δὲ ὅτι γυμνάσιον, πρε-
σβυτάτους ἀλσώδεις, ἀπὸ τινος
ἥρωος ὀνομασθῆναι Ἀκαδήμειαν,
καὶ θά καὶ Εὐρύπολιν ἐν Ἀστρα-
τεύσει φησὶν,

Deinde quum esset annorū duodetriginta, ut ait Hermodorus, Megara se ad Euclidem cum aliis aliquot Socraticis contulit. Hinc Cyrenem profectus, Theodorum mathematicum audiuit: atque inde in Italiam, ad Pythagoricos, Philolaum atque Eurytū, concessit. Ab his se in Ægyptum ad prophetas sacerdotisque recepit. quod & Evripidem aiunt unā cum ipso profectum esse: atque ibi morbo comprehensum, a sacerdotibus marina curatione fuisse absolutum: qua ex re postea dixerit,

Mare uniuersa proluit hominum mala.

Quin & dixisse iuxta Homerum Ægyptios omnes medicos esse. Decreuerat Plato etiam congredi Magis, verum propter Asiæ bella proposito destitit. Regressus verò Athenas, in Academia commorabatur. Est autem locus in suburbano nemorosus, à quodam heroe Academio nomine appellatus, sicut & Evropolis in Astrateutis memorat, dicens,

Ἐν ἀσπίοις δρόμοισιν Ἀκα-
δήμου θεῷ.

ἀλλὰ καὶ Τίμων εἰς τὸν Πλά-
τωνά λέγον φησί,

Τῶν πάντων δὲ ἡγεῖτο πλατύ-
σατος ἀλλ' ἀγορητὴς

Ἡδυεπὴς, τέλιν ἰσοχράτος,
οἱ θ' Ἐκαδήμου

Δένδρ' ἐφεζόμενοι ὅπα λει-
εόεσσαν ἱεῖσι.

Πότερ' ἐν γὰρ δὴ τῷ Ἐκαδη-
μῷ ἐκδηῖτο. οἱ δὲ οὐκ ἔστι φι-
λόσοφος καὶ Ἰσοκράτης φίλος
αὐτοῦ. καὶ αὐτῷ Πραξιφάνης
συνέγραψε δακτυλῷ τινὰ πε-
ρὶ ποιητῶν ἡγουμένῳ, ἐν αἰ-
γῶ δὲ Πλάτωνι ὅτι ξε-
νωθέντος τῷ Ἰσοκράτει. καὶ αὐ-
τὸν φησὶν Ἀεισόξενος τὴν
ἐστρατεύσασθαι, ἅπαξ μὲν εἰς
Τάναρον, δεύτερ' ἐπὶ Κό-
ρινθον, τρίτον δὲ πρὸς Δελφίω ἔνθα
καὶ ἀρίσδυσαι. μῆξιν τε ἐ-
πιηήσατο τῷ τε Ἡρακλει-
τείῳ λόγον καὶ Πυθαγρε-
ικῶν καὶ Σωκρατικῶν. τὰ μὲν
γὰρ αἰσθητὰ, καθ' Ἡράκλει-
τον τὰ ὁνοματὰ, καὶ Πυθαγό-
ραι τὰ ὁπολιτικά, καὶ Σω-
κράτει ἐφιλοσόφει. λέγεισι
δὲ τινες (ὧν ὅτι καὶ Σάτυρος)

*In ambulacris Academi um-
brosis dei.*

Sed & Timon in Platonem
loquens, inquit,

*Hos inter dux ille Plato cel-
sissimus ibat,*

*Cuius ab ore melos manabat,
quale Hecademi*

*Arbustis lepida modulantur
voce cicada.*

Antea enim per, scribeba-
tur Hecademia. Hic igitur
philosophus Isocrate amico
utebatur. Enimvero Praxi-
phanes quandam conscrip-
sit inter eos habitam de
poetis scholā, quum in ru-
re Platonis hospitio frueretur
Isocrates. Ter illum mi-
litasse Aristoxenus auctor
est, primò in Tanagram, se-
cundò in Corinthum, ter-
tiò in Delium, ubi & victo-
ria potitus sit. Miscuit He-
racliteorum Pythagoreo-
rumque ac Socraticorum
rationes. atque in iis quidē
quæ sensibus subiacēt, He-
racliti partes tuebatur: por-
rò in iis quæ ad intelligen-
tiam pertinent, Pythagoræ
acquiescebat: in rebus autē
civilibus Socratem suum
maximè amplectebatur: at-
que ita in vnum corpus tri-
plicem philosophiæ cōpe-
git rationem. Aiunt quidā
(ex quibus Satyrus est)

ὅτι Δίωνι ὁπείσειλεν εἰς Σικελίαν ὠνήσασθαι πείρα βιβλία Πυθαγορικά καὶ Φιλόλαο μιν ὧν ἕκατόν. καὶ γὰρ ἐν ἀπορίᾳ (φασὶν) λέγει, καὶ Διονυσίου λαβὼν ὑπὸ τὰ οὐδὲν ἤκοντα τάλαντα, ὡς καὶ Οὐνήτωρ φησὶν ἐν τῇ ὁπηρεαφομένῳ, Εἰ χρηματίζεται ὁ σφόδρα. πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμικοῦ ποιεῖται, καὶ πλείστα μεταγράψας, καὶ φησὶν Ἀλκίμος ἐν τοῖς περὶ Ἀμυνίου, ὅτι τέληρα. ἔνθα καὶ ἐν τῇ περὶ τῶ φησὶ τῶτα, φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων σκεπτικόν δέ. ὁ πλάτων φησὶν, αἰσθητὸν μὴ εἶναι, τὸ μὴδέποτε ἐν τῇ ποιῶ μὴδέ ποσῶ ὄντα μένον, ἀλλ' αἰεὶ ῥέον καὶ παταγίζον· ὡς ἔξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸ αἰεθμόν, τούτων ἔτε ἴσων, οὔτε τινῶν, ἔτε ποσῶν, ἔτε ποιῶν ὄντων. τῶτα δὲ ὅτι ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μὴδέποτε πέφυκα. νοητὸν δὲ, ἔξ οὗ μὴδὲν ἀπογίνεται μὴδέ ποσὸς γίνεται. τοῦτο δὲ ὅτι ἢ τῶν αἰσθητῶν φύσις, λέγει ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ συμβέβηκεν εἶναι.

Dioni illum scripsisse in Siciliam, uti tres libros Pythagoricos sibi emeret à Philolao centum minis. Erat enim satis opulentus, acceptis à Dionysio plusquam octoginta talentis. Sicut & Oneror scribit in libro cuius est titulus, An pecuniosum oporteat esse sapientem. Multum illi Epicharmus contulit comicus, cuius & plurima transcripsit, ut Alcimus in eis libris quos ad Amyniam scripsit quatuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur, Constat autem & Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id ita inspicendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed diffuat semper atque immutetur. Veluti si numerum ex iis tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorū semper generatio est, nunquā verò substantia. Intelligibile verò cui nihil vel accedit, vel decedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandē semper esse contingit.

Addidit

καὶ μὲν οὐκ ἐπὶ χρεῖος πρὸς τὸ
 αἰσθητὸν καὶ νοητὸν ἐναρξάντες
 εἴρηκα, ἀλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ
 παρήσαν, καὶ ὑπὲρ λίσσον ἐπώ-
 ποικα. τοῦ δ' αἰεὶ παρέσθ' ὁ-
 μοια, οἷον ὅτι αὐτῶν αἰεὶ. δι-
 λὰ λεγεται μὲν χάθ' ὁρᾶ-
 τον γινέσθαι τὸ θεῶν. πῶς ὅτι καὶ
 ἀμύχανόν γ' ἀπὸ τινος μνη-
 δίνῃ, πρὸς ὁρᾶτον μολοί. ὅκ' ἄρ'
 ἐμολεπῶτον ἐσθ' ἐν, ἐσθ' ἐμὰ
 δὲ αὐτῶν περὶ, τὸ δ' ὦν ἀμύχανος
 νῦν ὡς λέγεται, μὴ γὰρ τὰ δ' εἶναι.
 ποτ' ἀριθμὸν ἔστω πρὸς ὁρᾶτον, αἰ
 ὅτι λῆς τὸ ἀρτίον. ποτε δὲ μὲν
 λῆς ψαφον, ἢ καὶ τὰν ὑπάρ-
 χουσαν λαβεῖν. ἢ δοκεῖ καὶ τοῖς καὶ
 ὁ αὐτὸς εἶμεν; ὅκ' ἐμὴν τάχα.
 ἐσθ' ἐμὰν, ἐσθ' ἐμὰν ποτὶ μέτρον πυχρὸν
 ἐσθ' ἐμὰν κατεδέωρ λῆς τις ἐπὶ περὶ
 σερρὸν μακρὸς, ἢ τὸ πρὸς ἐ-
 σθ' ἐμὰν ἀπὸ ἀμύχανον, ἐσθ' ἐμὰν ὑπάρ-
 χου καὶ νοτὸν τὸ μέτρον. ἐσθ' ἐμὰν ὡς
 νῦν ὡς καὶ πρὸς ἀνθρώπων. ὁ μὲν
 γὰρ αὐξάνει, ὁ δὲ γαμὰν φθίνει. ἐν
 μετὰ ματὰ δὲ πάντες ἐντὶ
 πρὸς τὸ χροῖον. ὁ δὲ μετὰ ματὰ σ-
 σὲ καὶ φύσιν, καὶ ὅκ' ἐμὰν ἐν τῷ αὐτῷ
 μέν, διὰ τὸ ἐπὶ περὶ εἶναι καὶ αὐτὸ
 δὲ τὸ παρὸς ἀκόπος. καὶ τὸ δὲ
 καὶ γὰρ χρεῖος, διὰ τοῖς καὶ νῦν ἀλ-
 λὰς τελέτομας, καὶ αὐτὸς διὰ τοῖς,
 καὶ ὅκ' ἐμὰν αὐτοὶ κατὰ τὸν λόγον.

Ea quæ sunt in hac pa-
 gina Græca, fuerunt ab in-
 terpretibus prætermissa.
 Nam videntur esse imper-
 fecta, quæ ab Epicharmo hîc
 dicuntur desumpta.

ἔτι φησὶν ὁ ἀλκιμος καὶ τω-
 τί, φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν
 τὰ μὴ διὰ τοῦ σώματος αἰ-
 σθάνεσθαι, οἷον ἀκούσθαι, βλέ-
 πουσθαι· τὰ δὲ αὐτὴν καθ' αὐ-
 τὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ
 σώματι χρωδύλω. διὸ καὶ τῶν
 ὄντων τὰ μὴ αἰσθητὰ εἶναι·
 τὰ δὲ νοητὰ ὧν ἕνεκα καὶ
 Πλάτων ἐλέγχετο ὅτι δεῖ τοὺς
 σπουδαίους πρὸς τὸ πάντος ἀρχαίως
 ὁπιδυμοῦντας, περὶ τὸν μὴ
 αὐτὰς καθ' αὐτὰς διγέσθαι
 τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητος, καὶ
 μονάδας, καὶ πλῆθος, καὶ μέ-
 γθος, καὶ εἰς αἰνῶν, καὶ κίνησιν·
 δεύτερον, αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ
 καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον,
 καὶ τὰ ποιεῖν ὑποδέσθαι·
 τρίτον, τῶν ἰδεῶν σπουδαίους ὅ-
 σαι περὶ διγύλας εἶσιν, οἷον
 ὁπιδυμῶν, ἢ μέγθος, ἢ δε-
 σποτεία· ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ
 παρ' ἡμῶν, διὰ τὸ μετεχάν εἶ-
 κείνων, ὁμῶνυμα ἐκείνοις ὑ-
 παρχοί. λέγουσι οἱ, δίκαια
 μὴ, ὅσα τὸ δίκαιον. καλὰ δὲ,
 ὅσα τὸ καλόν. εἰς δὲ τῶν εἰ-
 δῶν ἐν ἑκάστον αἰδιό· τε καὶ
 νόημα καὶ περὶ τοῦτοις ἀπα-
 ρίς. διὸ καὶ φησὶν ἐν τῇ φύσει
 τὰς ἰδέας εἶσθαι, καὶ ἀπὸ
 τῶν εἰδῶν. τὰ δὲ διὰ

Addidit hæc præterea Alci-
 mus, Aiunt autem sapiētes,
 animam, alia quidē senti-
 re per corpus, puta viden-
 do atque audiendo: alia ve-
 rō ipsam per seipsam ani-
 maduertere, nullo corporis
 officio utentem. Quocirca
 eorum quæ sunt, alia sensi-
 bus percipi, alia intelligen-
 tiæ ratione comprehendi.
 Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui cupe-
 rent rerum initia colligere,
 ipsas primū species, quas
 ideas vocat, secundū seipsas
 distribuere, puta similitudi-
 nem & monadem, multitu-
 dinem atque magnitudinē,
 statumque & motum. Se-
 cundō ipsum per seipsum
 honestum ac bonum, ius-
 tum, atque huiusmodi cæ-
 tera subiicere. Tertiō con-
 spicere quæ sibi mutuō co-
 hærent ideæ, puta scientiam
 aut magnitudinem siue do-
 minationem, simul & illud
 cogitare, ea quæ sunt apud
 nos, ex illorum participa-
 tione eis equiuoca fieri. Ex-
 emplī causa, Dico iusta esse
 quæ iusta communicant:
 honesta, quæ honesto. Est
 autem vnaquæque species
 æterna, ac præterea intelli-
 gentia omni perturbatione
 vacua. Quocirca & ideas in
 natura velut exemplaria di-
 xit subsistere. Alia his esse

ταύτας ἐοικέναι, τοῖτων ὁμοι-
ότατα καθεσώσα. οὐ πίνω
ὅτι χρεῖται· ἀλλὰ τε τῷ ἀγα-
θοῦ καὶ ἀλλοῦ τῷ ἰδεῶν οὕτω
λέγει, Ἀλλὰ ὅτιν αὐλήσις τί-
ποτα ἔχει; πάντες ἔν. Ἀνθρώ-
πος ἔν αὐλήσις ὅτι; ἔδαμοις.
Φρεῖδω. τί δ' αὐλήσις; τίς
εἰμὴν τοῖ δοκεῖ ἀνθρώπων, ἢ
ἐγὼ; πάντες ἔν. Οὐκοῦν
δοκεῖς ἔπως ἔχῃ καὶ ἀλλοῦ
ἀγαθοῦ; τὸ μὲν, ἀγαθόν, τὸ δὲ,
ποτα ἔχει; εἰ μὲν καὶ αὐτὸ ὅς-
τις δέκα εἰδῇ μαθὼν τίω, οὐ
ἀγαθὸς ἤδη γινεται. ὥς περ γὰρ
εἰ τίω αὐλήσιν αὐλήσις μα-
θὼν, ἢ τίω ὄρχησιν ὄρχησας
τίς, ἢ πλοκαῖς πλοκαῖ, ἢ παῖ
καὶ ὁμοίως τῷ τοιούτῳ ὅ, τι τοι
λέγεις, οὐχ αὐτὸς εἴη καὶ ἀτέ-
χνα, τεχνικός γε μάλ. Πλά-
των ὅν τῷ ἀλλοῦ τῷ ἰδεῶν ὑπο-
λήψα φησὶν, Εἴπερ ὅτι μνή-
μη τὰς ἰδέας ὅν τοῖς ἔσιν ὑ-
παρχέει, ὅτι τὸ τίω μνήμην
ἡρεμοῦ τινος καὶ μόνον
ἔστι. μόνον δὲ ἔστιν ἔτε-
ρον ἢ τὰς ἰδέας. τίνα γὰρ αὐ-
τόν (φησὶ) διεσώζετο τὰ
ζῶα μὴ τῇ ἰδέας ἐφαπτόμε-
να, καὶ ἀλλοῦ τῷ τὸν νοῦν
φεισκόον εἰληφότα; νῦν δὲ μνη-
μονεύει τῇ ὁμοιότητι τῇ καὶ

similia quæ maximè ad istarum similitudinem consistant. Epicharmus igitur de bono atque ideis ita ferè differit, Num tibi arum cantus res aliqua est? Ita sanè. Homo igitur ipse catus est. nihil minus. Age videamus: Tibicen aliquis homòne tibi videtur necne? Homo profectò. Nónne igitur idè tibi videtur de bono, aliud esse bonum, aliud verò rē? si quidem secundum seipsum quisquis illud didicerit, iam bonus efficietur. Quemadmodum qui tibi arum cantum didicerit, tibicen, qui saltare, saltator, qui completi, complexor meritò dicitur: atque in hunc modum de cæteris, quòd qui ea didicerit, non ars ipsa, sed artifex vocatur. Plato in opinione De ideis, ait, Si quidem est memoria, ideas in his quæ sunt existere, quòd memoria quietæ cuiusque rei ac manentis sit: manere autem præter ideas nihil. Quo enim (inquit) modo servarentur animantes, nisi & ideam attigissent, & præterea naturalem mentem accipissent: Meminit autè similitudinis & pabuli cuiusmodi illis esse soleat,

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
 N ij

ἐνδοκίμωρα διότι πᾶσι τοῖς
ζώοις ἐμφυτὸς ὅτιν ἢ τῆς ο-
μοιότητος θεωρεῖα. διὸ καὶ τῶν
ὁμοφύλων αἰσθάνεται. πῶς οὖν
Ἐπιχάρμῳ; Εὐμαίε, τὸ
σοφὸν ὅτιν ἔχει ἐν μόνον,
ὅτι ὅσα τῶν ζῴων αἰσθάνεται καὶ γινώ-
σκει. καὶ γὰρ Σίλβος τῶν θηέ-
ων ὁρῶν τῶν θηέων, αἰλῆς κατα-
μαθεῖν ἀτενέες, ἔτι τίκτει τέ-
κνα ζῶντα, ὅτι ἐπιδάσκει καὶ
ποιεῖ ψυχῶν ἔχον. τὸ δὲ σοφὸν
αἰφύσας τὸ δὲ οἶδεν ὡς ἔχει
μόνα. πεπαίδευται γὰρ αὐτὸς
ὑπὸ καὶ πάλιν, θαυμαστὸν
οὐδὲν ὅτι μετὰ τὸ οὕτω λέ-
γειν, καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐ-
τοῖς, καὶ δοκεῖν καλῶς πεφυκέ-
ναι. καὶ γὰρ ἂν κύων κενὸν κηρύ-
σον εἶδος φαίνεται, καὶ βοὺς
βοῖ, ὅνθ' ὅτι καλλίσον, ἔτι
ἔτι. καὶ ταῦτα καὶ τὰ ποικίλα
ὅλα τῶν τεσσάρων βιβλίων
ᾧ ἀπήγγισεν ὁ Ἀλκιμος,
ᾧ ἀσκημάτων πρὸς τὸν Ἐπι-
χάρμῳ Πλάτωνι ἀεικνυ-
μὸν ὡς ὅτι. ὅτι δ' οὐδὲν
αὐτὸς ὅτιν ἔχει ἢ γινώσκει
αὐτὸς σοφίαν, μαθεῖν ὅτι καὶ
πύτων, ἐν οἷς τὸ ζηλώσαντα
παραμαρτυρεῖται, ὡς ὅτι ἔγωγε
δοκέω. δοκέω γὰρ σαφέες ἄντι
τῶν, ὅτι τῶν ἐμῶν μνῆμα ποτὶ
ἐσπείτα λόγον πύτων ἔτι

ostendens quòd sit animali-
bus omnibus insita simili-
tudinis intelligentia. Quo-
circa & quæ sunt eiusdem
generis sentiunt. Porro E-
picharmus ita fermè ait, Sa-
pientia non in vno tantum
consistit, sed quæ viuunt o-
mnia, notionem quoque
habent. Nam gallina, si ad-
uertere volueris, non parit
viuētes pullos, sed oua prius
incubat, & calore animat.
Hæc autem sapientia, vt sese
habeat, natura nouit sola.
Ab ea quippe eruditur. Ac
rursum, Nihil profectò mi-
rum, si ita loquar, & place-
re eas sibi & videri præclarè
natas. Nam & canis canem
videtur esse pulcherrimus,
& boui bos, & asinus asino,
suis item sui videtur venu-
stare præstare. Ista & huius-
modi quatuor libris prose-
quitur Alcimus, admonens
quantum emolumētū Plato
ex Epicharmo sibi compa-
rauerit. Quòd autem neque
Epicharmus ipse hoc igno-
rauerit, ex iis conicere li-
cet, quæ prælagiens ac velu-
ti diuinans fore imitato-
rem sui, sic ferè ait, Vt autè
ego puto, imò pro com-
perto habeo, mearum ad-
huc erit memoria rerum,
meorūque sermonum,

ἐσπείτα λόγον πύτων ἔτι

καὶ λαβὼν τις αὐτὰ, φειδύ-
 σαι τὸ μέτρον ὃ νῦν ἔχει, εἶμαι
 δοῦν καὶ πορφύραν λόγῳ ποι-
 κίλας καλοῖς, δις πάλαις Θ-
 ῶν, τοὺς δὴ καὶ ἀπὸ παλαιῶς ἀ-
 ποφαί. δοκεῖ γὰρ πλάττων καὶ
 τὰ Σώφρονος τὰ μιμογραφία φε-
 βιλία ἢ μιμηδία περὶ τοῦ
 εἰς Α' Σώφρονος ἡγεμονίαν, καὶ
 ἡτοιοῖται περὶ αὐτῶν. ἀ καὶ
 ἀρεδύων ὑπὸ τῇ κεφαλῇ
 αὐτῶν. τοὺς γὰρ πύπλους εἰς
 Σικελίαν περὶ τοῦ μὲν Σέαν
 ἢ νῆος καὶ τῶν κρατήρων, ὅτε
 καὶ Διονύσιος ὁ Ἑρμοκρά-
 τος, τυραννέων, ἐν ἡμέ-
 ρῃ ὥστε συμμίσσαι αὐτῶν. ὅς,
 ἡγεμονίαν φεῖ τυραννί-
 δος, καὶ φάσκων ὡς ἐκ ἑσ-
 τὸς κρείττον ὁ συμφορῇ αὐτῶν
 μόνον, εἰ μὴ καὶ ἀρετῇ διαφέ-
 ρει, περὶ ἡγεμονίας αὐτῶν. ὅς γι-
 νῆος γὰρ, οἱ λόγοι σου (φῆσι)
 κερντιῶσι. καὶ ὅς, σὺ δὲ γε
 τυραννέων. ἐν τούτῳ ἀγα-
 νακτῆσαι ὁ τύραννος, περὶ
 τοῦ μὲν αὐτῶν ὡς μισοῦσιν αὐτῶν
 εἶναι ἡγεμονίαν, ὑπὸ δὲ ὡ-
 νος καὶ Α' εἰς ὁμῶς, τοῦτο
 μὲν ἐκ ὁμοίαν, παρέδωκε δ'
 αὐτὸν πύπλῳ τῷ λακιδάμο-
 νίῳ καὶ καμῶν δὲ περὶ βίαν ἀφικμένῳ, ὥστε ἀποδο-
 ῖναι. καὶ καὶ γὰρ ἀγαθὸν αὐτὸν εἰς Αἴγναν, ὅτι περὶ σκόν.

eisque quicquam acceptis
 metro soluto, quo nunc co-
 stat, coloréque adiecto pur-
 puram venustate verborum
 componet, inuictusque ipse
 alios facile superabit. Vide-
 tur Plato Sophronis quo-
 que mimographi libros an-
 tea neglectos primus Athe-
 nas inuexisse, gestumque
 ex eis duxisse, qui & sub e-
 ius capite fuerint reperti.
 Ter autem nauigauit in Si-
 ciliam, primò quidem ut in-
 sulam crateréique videret,
 quo tempore Dionysius
 Hermocratis filius tyrānus
 impulit ut secum loquere-
 tur. Vbi quum ille de tyrā-
 nide differeret, dicens non
 id præstare quod sibi soli
 esset utile, nisi & virtute ex-
 celleret, offensum tyrānum,
 & iratum dixisse aiunt, Ver-
 ba tua otiosorum senū sunt:
 & ille, Et tua, inquit, tyrā-
 nidem sapiunt. Ad hæc in-
 dignatum tyrannum primo
 quidem necare illum vo-
 luisse: deinde verò à Dione
 & Aristomene exoratum, id
 quidem non fecisse, verum
 Polidi Lacedæmonio, qui
 per id temporis legatus ad se
 venerat, eum tradidisse, ut
 venundaretur. Eum ille in
 Æginam adductū vendidit.

ὅτε ἡ Χαρμάνδρου Χαρ-
 μανδρίδου ἐξέταστο αὐτῷ
 δίκῃ θανάτῳ, καὶ τὸν παρ'
 αὐτοῖς τεθέντα νόμον, τὸν περὶ
 τοῦ ὀπιθεῖν Ἀθηναίων τῇ
 νήσῳ, ἀκείων ἀποθνήσκειν.
 ὡς δ' αὖτις ὁ θεὸς τὸν νόμον,
 καὶ θά φησι φαβοῦντο ἐν
 παντοδατῇ ἰσοερίᾳ. εἰπόντος
 δέ τινος (ἀλλὰ καὶ παιδιᾶν)
 φιλόσοφον (εἶ) τὸν ὀπιθεῖν,
 ἀπέλυσαν. ἔνιοι δὲ φασὶ πα-
 ραχθῶν αὐτὸν εἰς πῦρ ἐκ-
 κλησίαν, καὶ τηροῦν μὴδ' ὅ-
 τι οὐκ ἐδέξατο· εἰ ποίμνος
 ὃν ἐδέξατο τὸ συμβαῖνον. οἱ
 δὲ ἀποκτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐδέ-
 γνωσαν, πωλεῖν δ' ἔκει' αὖ τῷ
 ἔσθῳ τῷ αἰχμαλώτῳ. λυ-
 θῶντα δ' αὐτὸν καὶ τὴν πα-
 ρὼν Ἀννίκαρις ὁ Κυρῶναιος
 εἴκοσι μνῶν (οἱ δὲ, τετράκον-
 τα) καὶ ἀναπέμψαι Ἀθηνᾶζε
 περὶ τοῖς ἐταίροις. οἱ δ' ἄ-
 θῆς τὰ ῥέειον ἔξ' ἡμῶν, οὐ-
 περ οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν, μὴ
 μόνον ἐκείνοισι ἀξίους εἶναι πλά-
 τωντο κήδεσθαι. ἔνιοι δὲ καὶ
 Δίωνα ἀποσελεῖν φασὶ τὸν ἀρ-
 γῆον, καὶ τὸ μὴ περὶ εἶναι,
 ἀλλὰ κηπίδιον αὐτῷ τὸ ἐν Ἀ-
 καδημία περὶ εἶναι. τὸ μὲν ποι-
 πόλεν λόγῳ ὑπὸ τοῦ Χαβερίου

Quo tempore Charmander
 Charmandridis filius eum
 mortis reum esse accusavit.
 Iuxta promulgatam enim
 apud eos legem capitale e-
 rat, si quis Atheniensium eā
 insulam adiisset: atque ipse
 eam legem tulerat, ut Pha-
 uorinus memorat in Omni-
 moda historia. Cæterum
 quum à quodam fuisset per-
 iocum dictum. philosophū
 eum esse qui ascendisset, ab-
 solutum dimiserunt. Afferūt
 plerique illum & in concio-
 nem adductum, ubi quum
 observaretur, nihil penitus
 loquutum fuisse, prompto
 animo quicquid continge-
 ret, accipere paratum: illos
 eum minimè quidem occi-
 dendum, sed solum venden-
 dum captiuorum more de-
 creuisse. Aderat fortè Anni-
 ceris Cyrenaicus, is eum vi-
 ginti minis, siue (ut alij vo-
 lunt) triginta redemit, remi-
 sitque Athenas ad amicos.
 Illi exemplo pecuniam An-
 niceridi remiserunt. Sed
 hanc ille omnino accipere
 noluit, asserens non eos so-
 los dignos esse quibus Plato
 curæ esset. Alij Dionem eā
 mississe pecuniam dicunt, il-
 lumque eam nulla ratione
 admisisse, sed hortulū quo-
 que in Academia sibi cōpa-
 rasse. Polidē verò à Chabria

ἡπείρωται, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἐν Ἑλικῇ καὶ ἀποντωθῆναι,
 τὴν δαίμονιν μινώσαντος αὐτῆς
 διὰ τὸ φιλόσοφον· ὃ καὶ φαίω-
 εἶνθ' οὐκ ἐν τῷ ποταμῷ τῆς
 ἀπυμνημονομαμάτων. οὐ μὲν
 ὁ ἡσυχάζοντι Διονύσιος· μα-
 θῶν δ' ἐπέσειλε πλάτωνι, μὴ
 κακῶς ἀγορεύειν αὐτῷ. καὶ
 ὅς αὐτὸν ἐπεικέ, μὴ ποσά τινα
 αὐτῷ χελεῖν· ὥστε Διονύ-
 σιος μιν ἠγάπα. δυνάμεν πορὸς
 νεώτερον ἢ καὶ Διονύσιον, αἰτῶν
 γὰρ καὶ ἀνθρώποις τοῖς κατ'
 τὴν πολιτείαν αὐτῆς ζήσμε-
 νοις. ὃ δὲ, καὶ περὶ ὑποχρέωτος,
 ἐκ ἐπίστασιν· ἐνίοι δὲ φασὶ καὶ
 κινδυνεύσαι αὐτὸν ὡς ἀναπεί-
 θοντα Δίωνα καὶ θεώσαν· ὅτι
 τῇ τῆς νήπιος ἐλθὺν θεοῖα· ὃ τε
 καὶ Ἀρχύτας αὐτὸν ὁ Πυθα-
 γωρικός, καὶ φασὶ ὅτις οὐκ ἔστι
 πορὸς Διονύσιον, παρητήσατο,
 καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθῆνας. ἔστι
 δ' ὅτις οὐκ ἔστι.

Ἀρχύτας Διονυσίῳ ὑπομνήσας.

Ἀπὸς καὶ καὶ πάντες οἱ
 πλάτωνος φίλοι πῶς πορὸς
 λαμίσκον τε καὶ φωτίδαν, αἰ-
 πολαμίσκοι τὸν ἄνδρα, κατ'
 τὴν πορὸς τὴν γρομῆαν ὁμολο-
 γίαν. ὁρῶντες δ' καὶ ποιεῖν, μιν ἀ-
 σκόμενος πῶς τὰς ἀποδοῖς,

superatum, & postea in He-
 lice fuisse submersum, fama
 est, daemone illi indicante
 ista illum philosophi gratia
 percepti, ut Phavorinus in
 primo Commentariorum
 meminit. Atqui non quieuit
 Dionysius ipse, verum quum
 didicisset quae illi contigis-
 sent, scripsit Platoni, orans
 ne in se maledicta ingere-
 ret. Ad quem ille scripsit, non
 sibi tantum superesse otij, ut
 Dionysij meminisset. Secun-
 do profectus est ad iuniorē
 Dionysium, postulans terrā
 atque homines qui iuxta
 constitutam ab eo temp. vi-
 uerent. Id ille, quanquam
 pollicitus, non prestitit. Nec
 abfuit secundum quosdam
 suspicio illum magno sui
 periculo Dioni & Theotæ
 persuadere tetasse, illorum-
 que erexisse animos ad li-
 berandam insulam. Quo tē-
 pore Archytas Pythagori-
 cus scripta ad Dionysium
 epistola purgavit illum à
 suspicione, atque ereptum
 Athenas remisit. Est autem
 epistola huiusmodi:

Archytas Dionysio S.

Misimus omnes Platonis
 necessarii Lamiscū & Pho-
 tidam, virum illum abs-
 te recepturi iure antiquæ
 nostræ amicitiae. Recte i-
 gitur feceris, si memineris

βούκη παύσης ἄμμε παρεκ-
 λεις ποτὶ τὸν Πλάτων. ὁ ἄφι-
 ξιν, ἀξιώσας πρὸς τρεῖς πεδύτας
 αὐτὸν καὶ ἀναδέχεσθαι τὰ τε
 θύα καὶ τὰ πρὸς πύλιν ἀσφα-
 λεια, μὴ ὄντι τε καὶ ἐφορμι-
 ῶντι. μέμνηται ὅτι καὶ πύλιν, ὅτι
 πρὸς πολλῶν ἐποίησεν τὰν ἄ-
 φικιν αὐτῶν καὶ ἀγάπας ἐκ
 πύλιν πρὸς χροῖον, ὡς ἐδέναι τῶν
 παρτίν. αἱ δὲ τινες γάρονε βα-
 χυται, ἀνδρῶπιζεν καὶ κα-
 ποδιδοῦν ἄμμεν ἀβλαβῆ τ
 ἀνδρα. ἔαυτα καὶ ποιῶν, δίκτυα
 πρὸς ἑξῆς, καὶ ἄμμεν χρεῖν.

Τεῖτον ἦλθε δὲ ἀλλὰ ξων
 Δίωνα Διονυσίῳ. ἐπὶ τυχὼν
 ὅ, ἀπορακτος ἐπὶ τὸν ἦλθεν εἰς
 πύλιν πατεῖδα ἐνθα πολυτελείας
 μὴ ἐχῆσαν, καὶ πῶς πολιτι-
 κὸς ὢν ἐξ ὧν γάρονε. αἵτιον
 ὅτι πρὸς ἦδη τὸ δῆμον ἀμμοῖς πο-
 λιτῶμασιν ἐνεθίσταν. φησὶ
 ὅτι Πάμφιλον ἐν τῷ πύλιν καὶ
 εἰκοσὶ ὡς τῶν ὑπομνημάτων, ὡς
 Ἀρχάδην καὶ Θεβαῖας με-
 γάλῳ πόλιν οἰκίζοντες πα-
 ρεκδοῦν αὐτὸν νομοθετεῖν.
 ὁ δὲ, μαθὼν ἴσον ἔχειν ἐδέναι
 λοιπὰς, ἐκ ἐπορεύθη. λόγος,
 ὅτι καὶ χρεῖα σιωπεῖται τῷ
 στρατῶν, φεύγοντι πανάγως,

quanto à nobis studio ef-
 flagitasti Platonis ad te ad-
 ventum, ut nos illum veni-
 re hortaremur, facturum te
 spondens omnia: illumque
 liberè accedere & abire per-
 missurum. Memor esto igitur
 quanti illius adventum
 feceris, quòdque eo tēpore
 pl⁹ ceteris amaveris. Quòd
 si qua orta simultas est, hu-
 manius te agere conveni,
 illumque nobis restituere
 illæsum. Hæc enim si facis,
 iustitiam coles, ac nobis
 gratificaberis.

Tertiò accessit, Dionem
 reconciliaturus Dionysio:
 sed quum id obtinere ne-
 quisset, infecto negotio ad
 patriam rediit. Vbi ad remp.
 accedere quidem noluit,
 quamvis maximè civilis ef-
 set, ut ex his constat quæ
 scripsit. Ratio autè cur abs-
 tinuerit à publicis nego-
 tiis, illa in primis fuit, quòd
 plebs aliis institutis & mo-
 ribus assueverat. Refert Pā-
 phila in vigesimoquinto
 Commentariorum Arca-
 das ac Thebanos condita
 ciuitate ingentis magnitu-
 dinis rogasse illum ut eam
 remp. instrueret: quos quū
 ille didicisset æqualitatem
 sectari nolle, profectū non
 esse. Fertur & Chabriā du-
 cem, reū mortis, sequutus,

μνηστὴς ἢ πολιτὴς τοῦτο
 παρὰ βέλους· ὅτε καὶ
 ἀντίτι αὐτὸς εἰς πλὴν ἀκρόπο-
 λιν σὺν τῇ χαλκείᾳ, ἡρώδης
 ὁ συκοφάντης ἀπατήσας
 φησὶν, εἰς σὺν μαχόμενον ἡ-
 κεις, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σε τὸ ἑ-
 κτάπαις κώνειον ἀναιδρῆι, τὸ
 δὲ φαίει, καὶ ὅτε ὑπὸ τῆς
 πατρίδος ἐστὶν θύμῳ, ὑπέ-
 ιδον τοὺς κινδύνους· καὶ νῦν
 ὑπὸ τῆς κατὰ κόντος διὰ φίλον
 ὑπομῖν. ἔτι παρὰ τὸ ἐν
 βωπὴσιν ἄρξεν παρὶστέκεν, ὥς
 φησι φαλαγγίᾳ ἐν ὁδῷ
 παρὰ τῆς ἰσοείας· καὶ παρὰ
 τὸ καὶ πλὴν ἀνδύσιν τὸς ζῆ-
 τήσας ἐπὶ πον εἰσηγήσασθαι λεω-
 δάμαντι τῷ θασίῳ· καὶ παρὰ
 τὸ ἐν φιλοσοφίᾳ παρὶ τὸ οὐδὲ
 ὠτόμασε, καὶ σοιχίον, καὶ διὰ
 λεκτικῶν, καὶ ποιήματα, καὶ τὸ
 ἀριθμὸν τὸ μετρίκην, καὶ τὸ π-
 ράπων τὸ ἐπίπεδον ἐπιφανῆσαι,
 καὶ διὰ τὸ ἐννοεῖν. καὶ παρὰ
 τὸ φιλοσόφων ἀντεῖπε τὸς
 τὸ λόγον τὸ λύσις τὸ κεφάλαιον,
 ἐκ δὲ τῆς αὐτὸν καὶ λίσσιν ἐν
 τῷ φαίδρῳ· καὶ παρὰ τὸ ἐ-
 δωρῆσαι τὸ χρονοματικῆς πλὴν
 δυνάμιν. παρὰ τὸς τε ἀντὶ φη-
 κὼς σχεδὸν ἀπασιν τοῖς παρὰ αὐ-
 τὸς ζῆτεῖται διὰ τὴν ἐμνημόνευσιν δημοκρίτου. πούτε φησὶ

quum id ciuium nemo ten-
 tate yoluisset: quando &
 arcem cum Chabria ascen-
 denti Crobylus sycophan-
 ta conuitiatus dixit, Alteri
 opem laturus accedis, qua-
 si verò nescias & te mane-
 re Socratis venenum? Ad
 quem ille, Quando pro pa-
 tria militabam, pericula
 pertuli, & modò amici gra-
 tia ne desim officio, perli-
 benter me periculis expo-
 no. Primus hic (ut Phaou-
 rinus ait in octauo Omni-
 modaæ historiæ) dialogos
 introduxit, primusque in-
 quisitionis modum per re-
 solutionē Leodamæi Tha-
 sio induxit, & primus in
 philosophia nominauit An-
 tipodas, & Elementum, &
 Dialecticam, & Poemata,
 & Prælongum in numero,
 extremorumque planam
 superficiem, ac Dei proui-
 dentiam. Primus etiam phi-
 losophorum orationi Ly-
 sia Cephali filij contradi-
 xit, ipsam ad verbum ex-
 ponens in Phædro, primus-
 que Grammaticæ vim spe-
 culatus est. Quumque pri-
 mus omnibus ferè qui ante
 se fuerāt, contradixerit, que-
 ri solet cur Democriti men-
 tionem non fecerit. Refert

Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς εἰς
 Ὀλύμπια ἀνιόντος, πῶς ἔλ-
 λωας ἅπαντας ὅτις γραφῶναι
 πρὸς αὐτὸν. ὅτε καὶ διωνι-
 σιανέμιζε μύλοντι στραβὺν
 ὅπῃ διονύσιον. ἐν ᾧ πρὸς πρῶτον
 τῷ ἀπομνημονοματίων φα-
 σωεῖνε φρεται, ὅτι Μιθρι-
 δάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα
 πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν
 Ἀκαδημίαν, καὶ ὁτέρεσεν,
 Μιθριδάτης ὁ ῥοδόδακτου Πέρ-
 σης, μούσας εἰκόνα ἀνέθηκε
 πλάτωνος, ὡς Σιλανίων
 ὅποιον. φησὶ δ' Ἡρακλεί-
 δης ὅτι γὰρ ὧν ἔτις ὡς
 αἰδήμων καὶ κόσμιος, ὥστε
 μηδέποτε ὁ φθύναι γελῶν
 ὑπαράγει. πῶς δ' ὧν, ὁ-
 μος ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ
 τῷ κομικῶν. ὅτι περὶ
 τοῦ ἐν Αὐτοχάρει φησὶν
 ἔτις,

--ἐν γὰρ ὅτιν ἐδὲ ἐν.

Τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ὅτιν, ὡς
 φησι πλάτων.

ἀλλὰ καὶ Ἀναξάνδριδος ἐν
 Θηραῖς.

Ὅτε τὰς μοεῖας ἔτρωγον,
 ὡς περ πλάτων.

ἀλλὰ καὶ Τίμων, ἔτις ὁ
 γεωμετρίων ἀπὸν,

ὡς αὐτὸς πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Neanthes Cyzicenus, hūc,
 quum in Olympia aliqua-
 do descendisset, Græcorum
 in se omnium ora conuer-
 tisse, ac eodem tempore
 Dioni congressum, aduer-
 sus Dionysium bellare in-
 stituenti. Porro in primo
 Commentariorum Phauo-
 rini fertur, Mithridatem
 Persam Platonis statuam
 in Academia locasse, ita in-
 scriptā, Mithridates, Rho-
 dobatii filius, Perses, Musis
 imaginem Platonis dicavit
 Silanionis opus. Tradit
 Heraclides iuuenem Plato-
 nem adeo fuisse verecun-
 dum, adeo compositum, ut
 nunquam risisse, nisi modi-
 cè, deprehensus sit. Quum
 tamen esset eiusmodi, ne sic
 quidem comicorum con-
 uitia effugit. Theopompus
 enim in Autochare sic ait,

Unum enim ne unum qui-
 dem est.

Sed vix duo sunt unum, nar-
 rat ut Plato.

Sed & Anaxandrides in
 Thesco,

Quando vocabat oleas noster
 ut Plato.

Timon quoque ita illum
 agit,

Vt conficta Plato astutus mi-
 racula finxit.

Et Alexis in Meropide,

Ἀλέξῃς Μερσπίδι,
Εἰς χαρὲν ἦκεις. ὥς ἐργὺ
ἀπορυσμύη
Αἶω κατὰ τὴν πατρίδα,
ὡς περ Πλάτων,
Σοφὸν ἔδεν θυρεὸν, ἀλλὰ κο-
πιῶ τὰ σκῆψιν.

In tempore ipso tu venisti,
verum ego
Sursum ac deorsum tristis, ut
Plato feror
Misera, labore frustra lassus
cruribus.

Καὶ ἐν Αἰκυλίῳ,
Λέγεις περὶ ὧν ἔκ οἶδα, συλ-
λῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσῃ λίτρον καὶ
κρόμμον.

Et rursus in Ancyliōne,
Ignota nobis narras, planè
cursitans
Platonis instar, ac nosces ce-
pe & litron.

Ἀμφίς Ἀμφικράτῃ,
Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ, τι ποτ' ὄσιν,
οὐ σὺ τυλχάνειν
Μήλεις δὲ τῷ τῷ, ἢ πονοῖ-
δα περ ἐργῷ,
Ὡς δὲ ποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀ-
γαθὸν. περὶ σε δὲ.

Amphis in Amphicrate,
Atqui bonum illud quod nan-
cisci cogitas
Te posse, propter hanc, certè
id minus scio
Platonis illud quàm bellum
bonum ò here.

Εν δὲ Δελιδημίδῃ,
—ὦ Πλάτων,
Ὡς ἔδεν οἶδα πλὴν σκυθρω-
πάζειν μόνον,
Ὡς περ Κρατίδης σεμνῶς ἐπὶ ἡρ-
κὸς τὰς ὀφρῦς.

In Dexidemide verò ait,
Aliud nil potes quàm mœre-
re, mi Plato,
Et fronte semper corrugata,
ut cochlea.

Κρατῖνος ψυδύποβος ἡμῶν,
Αὐτὸς περ εἰ δὴλον ὅτι, καὶ
ψυχρὸν ἔχει.
Κατὰ ὡς Πλάτων ἔκ οἶδα,
ὕπονον δ' ἔχειν.

Cratinus in subditio,
Homo es profecto, mentem-
que & sensus habes:
Iuxta Platonem, vix scio, ve-
rùm arbitror.

Ἀλέξῃς Οὐλυμπιόδωρῳ,
Σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν, αἶον ἐ' ἤμερον.
Τὸ δ' ἀθάνατον ἔζηρε περὶ τὸν αἶρα.

Alexis Olympiodoro,
Homo, fuit quidem mortale,
in me quod fuit:
Mortale quod non fuit, in
auram evanuit.

Ταῦτ' ἔχολή πλάτωνθ;
 Καὶ ἐν ᾧ διασώτω,

Ἡ μετὰ πλάτωνθ' ἀδολε-
 χεῖν καὶ μόνος.

Χλιδάζει δ' αὐτὸν καὶ ἀνα-
 ξίλας ἐν Βωτρυλίῳ καὶ Κε-
 κω καὶ πλοσίαις. Αἰεσίππθ'
 δ' ἐν τῷ τεταρτῷ περὶ πα-
 λαμαῶν τρυφῆς, φησὶν αὐτὸν
 Ἀστέρες μεираκίς τινός, ἀ-
 στερολογεῖν σιωπασκευδὲς ἐρα-
 δῶναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνθ' τῷ
 περὶ τρυφῆς. ἔνιοι καὶ φαί-
 δρε φασί. δηλοῦν δὲ τὸ ῥῶτα
 αὐτῷ τὰδε τὸ ὅτι γράμμα-
 τα, αὐτὸ καὶ περὶ αὐτῷ γράψαι
 εἰς αὐτοῖς,

Ἀστέρες εἰσαθρεῖς ἀσὴρ ἐμός·
 εἶδε γροῖμ' ἐμῷ

Οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὁμ-
 μασιν εἰς σε βλέπω.

Καὶ δῆλο,

Ἀσὴρ πρὶν μὲ εἰλαμπεῖς ἐνὶ
 ζωοῖσιν ἐῷθ',

Νυνὶ δὲ θανάτων λάμπεις ἐ-
 σπερὲς ἐν φθιούχοις.

Εἰς δὲ τὸν δῖον αὐτὸν ὦδε,

Δ' ἔκρυα μὲ ἐκείνη τε καὶ ἱ-
 λιάδεσσιν ἡμετέροις

Μοῖραι ὅτι κλωσαν δῆποτέ
 γ' ὁμοῖαις

Σοὶ δὲ, Δίον, ῥέξαντι καμῶν ὅτι νίκιον ἔργον,

Δαίμονες ἀρεῖας ὑπὲρ δαῖας ἔχουσιν.

Num hæc ex Platonis scho-
 la?

Et in Parasito,
 Aut cum Platone solitarium
 loqui.

Subiannat & hominem A-
 naxilas in Botrylione &
 Cerco & πλοσίαις. Aristip-
 pus in quarto De antiquis
 deliciis ait illum adolescē-
 tis cuiusdam Stellæ nomi-
 ne, qui cum eo Astrologiæ
 dabat operam, amore ca-
 ptum: Dionis etiam cuius
 meminimus. nonnulli &
 Phædrum amasse putant.
 Indicium autē amoris fuisse
 epigrammata ab eo in
 illos conscripta,

O utinam cælum fierem quæ
 sidera cernis,

Mi Stella, ut multis in te
 oculis tuerer.

Iam dudum vivis lucebas
 lucifer, at nunc

Extinctus lucas Hesperus
 Elysiis.

In Dionem verò in hunc
 modum,

Et lacrymas Hecuba & Tro-
 ianis fata puellis

Decreuere recens ex gene-
 trice satis:

At tibi post partos præclaro
 Martis triumphos,

Spes reliqua est nullis cla-
 re Dion superis.

Κεῖσσι δ' ἄρυχ' ὦν παρὶ-
 δι, τίμηθ' αἰσίοις,
 ὧς ἐμὸν ὀκμήνας θυμὸν ἔ-
 ρωυ Δίων.

ἔπειτα καὶ ὅτι γὰρ φησὶν
 ἐν Συρακούταις ὅτι τῷ τῷ-
 φῶι ἀλλὰ μὲν καὶ Ἀλέξειδος
 (φασὶν) βασιλεὺς, καὶ φαίδρε,
 καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, τὸν ἐ-
 ποίησε τὸ ἔργον,

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἀλέξιος ὄν
 μόνον εἴφ' ὅτι καὶ
 ὧς ἔπειτα, καὶ πάντι παρ' αὐτοῖς ἐ-
 πιστρέφεται.

Οὐμὲν, τί μὲν ὄντος καὶ οὐ-
 σίου, εἴτ' ἀντήσας
 ἔσονται, καὶ ἔτι φαίδρον
 ἀπωλέσθαι;

ἔχον τε ἀρχαῖαν αἰσάν, εἰς τὸ
 καὶ αὐτὸν ἔτι ποιῆσαι,
 Ἀρχαῖαν αἰσάν ἔχον τὸν ὀκ-
 Κολοφώνθ' ἐταῖραν,
 ἥς καὶ ὅτι ῥυτίδων ἐξέτω
 δριμύς ἔρως.

Ἀλλ' οἱ, νεότητος ἀπαντή-
 σαι τὸς ὀκείνους
 Πρωτοπλόκ, δι' ὅσους ἤλθε-
 τε πυρκαϊῆς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀγάθωνα.
 Τὸν ὅτι, ἀγάθωνα φιλοῦν,
 ὅτι χεῖλεσσι εἶχον.
 ἤλθε γὰρ ἡ πλὴν ὡς δὴ
 ἐπομένῃ.

*Te patria ampla fouet, cu-
 mulat te ciuis honore,
 Quo mihi nunc mentem
 perdis amore Dion?*

Hoc enim illius sepulcro
 inscriptum Syracusis tra-
 dunt. Quin & Alexima-
 masse fertur, & Phædrum,
 quemadmodum diximus,
 in quos scripsit in hunc
 modum,

*Nunc quoniam nihil est qua-
 quo se verterit omnis,
 Solum quod pulcer visus
 Alexis ait,*

*Quid mi anime os canibus
 prodis? mox inde molestus
 Detrectas, Phædrum sicci-
 ne perdidimus?*

Archeanassa quoque Co-
 lophoniam vsum esse, in quā
 sic scripsit,

*Archeanassa mihi est mere-
 trix Colophonia, seris
 Cuius & in rugis sedit a-
 cerbus amor.*

*Quas miseri flammæ, per
 quanta incendia ab istis
 Libata illa quibus prima
 inuenta fuit!*

In Agathonem item,

*Suavia dans Agathon, ani-
 mæ ipse in labra tenebã.
 AEgra etenim properans
 tanquam abiitura fuit.*

Καὶ διῆο.

Τῷ μῆλῳ βδελύω σε· σὺ δ' εἰ
μὲ κοῦσα φ. λείς με,

Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθε-
νίης μετὰδος·

Εἰ δ' ἄρ' ὅ μὴ γίναιτο νοεῖς,
τὸτ' αὐτὸ λαβῶσα

Σκέψαι πλεὺς ὥρην ὡς ὀλιγο-
χρόνι Θ.

Μῆλον ἐρῶ, βάλλε με φι-
λῶν σέ τις· δὴ ὅπινδον

Ξανθίππῃ κα' ἐρῶ καὶ σὺ μα-
ραυνόμεθα.

Φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρε-
τειέας τοὺς σαλυνδιδέντας
αὐτῶν εἶναι.

Εὐβοίης γὰρ Θ- ἡμεῖς Ἐρετει-
κὸν, ἄλγιστον Σούσων

Κείμεθα· φθὺ γαίης πόσον
ἀφ' ἡμετέρης.

Κα' κεῖνο.

Ἀ' Κύπρις Μούσῃσι, Κορά-
σια τὰ Ἀφροδίταν

Τιμᾶτ', ἢ τ' ἔρωτ' ὕμνον
ἐφοπλίζομαι.

Αἱ Μούσαι ποτὶ Κύπριν, Ἀ'-
ρει τὰς ὠμόλιστα

Ἡμῖν εἰ πέταται τὸ τὸ
παυδάριον.

Καὶ διῆο.

Χρυσὸν αἰὲρ θύρων, ἐλπι βερόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν

ὄν λῖπον εἰς θυρῶν, ἢ τ' οὐδ' ὄν δορε βερόχον.

Ὅμῃα τοι Μόλων ἀπεχθῶς ἔχων φρεσὶ αὐτὸν, οὐτ' οὐδ' οὐ

Item aliud,

Malo ego te ferio: tu me si
diligis, illud

Suscipe, me imparti & vir-
ginitate tua.

Hoc fieri si posse negas, hoc
suscipe malum, &

Quam pereat paruo tem-
pore forma vide.

Malum ego, me iaculatur, a-
mat qui te, annue quaeso,

Xanthippe: tibi mox nam,
& mihi, forma perit.

Aiunt & illud in Eretrien-
ses infidiis exceptos, ipsius
esse,

Eubœæ fuimus Eretrum ge-
nus: at prope Susas

Condimur, heu nostra tam
procul à patria!

Et illud,

Hæc Venus ad Musas, Vene-
rè exhorrescite nymphæ,

In vos armatus aut Amor
insiliet.

Cui contrà Musa, Lepida hæc
ioca tolle, precamur:

Aliger huc ad nos non vo-
lat ille puer.

Item aliud,

Aurum qui reperit, laqueum
abiicit alter, amisso

Auro, collo aptat quem re-
perit laqueum.

At verò Molon hostili ad-
uersus illum animo, non id

(Φησὶ) θαυμάσων εἰ Διονύσιον ἐν Κορίνθῳ, ὅτι εἰ πλάτων ἐν Σικελίᾳ. εἴοικε δὲ καὶ ξενόφων πρὸς αὐτὸν ἔχειν ὁμοφροσύνην. ὡς τῶν γεωγράφων φιλονεικῶντες, τὰ ὅμοια γεγραψάσιν, Συμποσίον, Σωκράτους ἀπολογία, τὰ Ἡθικά ἀπομνημονεύματα· εἴθ' ὁ μὲν, πολιτείας· ὁ δὲ, Κύρου παιδείαν. καὶ ἐν τοῖς νόμοις ὁ πλάτων, πλάσμα φησὶν εἶναι τὴν παιδείαν αὐτῆς· μὴ γὰρ Κορίνθιον τοῦτον. ἀμφότεροι τε Σωκράτους ἀπομνημονεύοντες, ἀλλήλων οὐδαμῶς, πλὴν ξενόφων Πλάτωνος ἐν τεύτῳ τῆς ἀπομνημονεύματων. λέγεται δ' ὅτι καὶ Ἀντιόχης μὲν ἀναγνώσκων τὴν τῶν γεγραμμένων αὐτῶν, παρεκάλει αὐτὸν ὡς τυχεῖν. καὶ πυθόμενος τί μὲν ἀναγνώσκων, εἶπεν, ὅ,τι πρὸς τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλήξαν· τὸ δ' εἰπόντες, Πῶς ἐν σὺ πρὸς αὐτῶν τοῦ γεγραψῆς; καὶ διδάσκοντες ὅτι πρὸς πέτα, ἔγραψα διάλογον καὶ πλάτωνος, σάπωνα ὅτι γεγραψας. ὅς ἐστι διετελοῦσιν δημοτερείως ἔχοντες πρὸς διήλους. φασὶ δὲ καὶ Σωκράτην ἀκούσαντα τὸν Λύσιον, ἀναγνώσκοντα Πλάτωνος,

ait esse mirandum si Dionysius Corinthi, sed si Plato esset in Sicilia. Videtur & Xenophon haudquaquam amico in illū fuisse animo. Nam veluti cōtentionis studio similia scripsere, Symposium, Socratis defensionem, Commentaria moralia. Ad hæc ille De republ. hic Cyri scripsit infantiam, quam in suis Legibus Plato fictam dixit: neque enim eiusmodi fuisse Cyrum. Tū ambo quum Socratem semper habeant in ore, nusquā reperies sui inuicem fecisse mentionem. Semel tantum Xenophon Platonis meminit in tertio Commentariorum. Fertur & Antisthenes, quum eorum quæ scripserat quippiam recitare vellet, orasse illū ut adesset recitanti. Et quum rogāti cuiusmodi id esset, libri eius titulum explicuisset, De eo, inquit, quod non sit cōtradecere, Tu ergo (ait ille) de hoc ipso quomodo scribis? Et quum doceret contra suam venire sententiā, scripsit aduersus Platonē dialogum, Sathonem illum inscribens. Ex eo iam alienis animis in se inuicem fuere. Aiunt, Socratē, quū Platonis Lysidē audisset recitari,

ἀναγνώσκοντα Πλάτωνος,

Ἡράκλεις (εἰπεῖν) ὡς πολλά
 μου κατεψεύδεθ' ὁ νεανίσκος.
 ἐκ ὀλίγα γὰρ ὧν ἐκ εἴρηκε Σω-
 κράτης, γάρφαρον αὐτὴν· εἶχε δ'
 φιλέχθρος ὁ πλάτων καὶ
 πρὸς ἀρίστιππον· ἐν γὰρ τῷ πε-
 ρεὶ ψυχῆς διαβδμήων αὐτὸν
 φησὶν ὅτι ἔπαρεγγύετο Σω-
 κράτει τελευτῶντι, ὅμ' ἐν
 Αἰγίνῃ ἢ καὶ συνέχης. καὶ
 πρὸς Αἰγίνῃ δέ τινα φιλο-
 τιμίαν εἶχε. φασὶ δ' ὅτι περ.
 καὶ αὐτὸς ἀδελφοὶ περὶ
 Διονυσίῳ. ἐν ἧδ' ὄντα δὲ ἀπο-
 εἶαν, ὑπὸ μὲν πλάτωνι ὅτι πα-
 ρεψεύσαι, ὑπὸ δ' ἀρίστιππου
 συσαδύσαι. τοῖς τε λόγοις οἷς
 κείτωνι περὶ τὴν φωνήν, ἐν τῷ
 διασπορῶν περὶ τῆς φυγῆς
 συμβελλούσιν, φησὶν Ἰδομε-
 νεύς (εἶ) Αἰγίνῃ· τὸν δ' ἐκεί-
 νῳ περὶ δεῖναι δὲ τὴν πρὸς
 τῶν δυσμέλειαν. αὐτὸς δὲ
 πλάτων οὐδαμῶς ἤν' ἐαν-
 τὸς συγγραμμάτων μνήμην
 πεποίηται, ὅτι μὴ ἐν τῷ πε-
 ρεὶ ψυχῆς, καὶ ἀπολογία·
 φησὶ δ' Ἀριστοτέλης πρὸς τὴν
 λόγον ἰδεῖν αὐτὸς, μετὰ δὲ
 ποιήματος (εἶ) καὶ περὶ λό-
 γου. τῶν μόνον περὶ μεῖναι
 πλάτωνι φάσκειν ὅτι που
 φησὶν, ἀναγνώσκοντι τὸ περὶ

Proh dii immortales, dixisse, quàm multa de me mentitur adolescens. Scripsit quippe non pauca vir ille quæ Socrates non dixit. Fuit illi & aduersus Aristippum haud obscura similtas. Nā in libro De anima illuminat, quòd adfuerit morienti Socrati, quum in Ægina vicino Atticæ loco per id temporis moratus sit. Erat illi cum Æschine quoque ut fertur, Socratis auditore, contentio : quippe quum à Dionysio magnificeret, egensque rerū omniū ad eum profectus esset, à Platone despectum, atque ab Aristippo fuisse commēdatū. Porro sermones quos Critonem fecit in carcere loquentem, quum Socrati consuleret fugam, Æschinis fuisse tradit Idomeneus, illi verò à Platone huius odio fuisse attributos. Eius verò nusquam in libris suis Plato mentionem fecisseprehenditur, præterquam in libro De immortalitate animæ, & in Socratis defensione, idque tenuiter. Enimvero stili ipsius genus, inter poema & prosam orationē mediū ait Aristoteles fluere. Hūc solum Platoni assēdisse quodam loco Phavorinus ait, quum librum De anima recitaret.

ψυχῆς, πῶς δ' ἄλλως ἀνάσσει αἱ
 πάντας ἐνιοί τε φασὶν ὅτι φί-
 λιπτατοῦ οὐ ποῦ τίς τις
 νόμοις αὐτῷ μετέγραψεν ὄν-
 τας ἐν κηρῷ. τούτου δ' καὶ Ἐπι-
 νομίδα φασὶν εἶναι. Εὐφρο-
 νίου καὶ Παναγτιῶ εἰρήκαστος,
 πολλάκις ἐστραμμένω δὲ ῥῆ-
 ματι τὸ ἀρχαῖον τῆς πολιτείας, καὶ
 πολιτείας Ἀριστοξένος φησὶ
 πᾶσαι σχεδὸν ἐν τοῖς Πρωταγό-
 ρου μετέγραψαι ἀντιλογικοῖς.
 λόγος δ' ἐπεὶ ποτὶ μετέγραψαι αὐτὸν
 τὸ φαίδρον· καὶ γὰρ ἔχει μεира-
 κωδὸς τιτὸ θεόβλημα. Δι-
 καίμαχος δ' καὶ τὸ ἔργον τὸ με-
 τῆς ὅλον ὅτι μέμφετα, ὡς
 φορβικόν. ὁ γὰρ Πλάτων λέ-
 γεται, διασάμδος ἵνα κινδύ-
 οντα, αἰτιάσασθαι. τὸ δ' εἰπόν-
 τας, ὡς ὅτι μικροῖς. Ἀλλὰ τὸ
 μετέγραψαι (εἶπεν) ὁ μικρὸν ἐρω-
 τηθεὶς εἰ ἀπομνημόνισμα τι
 αὐτῷ εἶσαι ὡς ὅτι τὸ μετέγραψαι.
 ἀπκείνατο, ὀνόματος δὲ
 τὸ γὰρ μετέγραψαι, εἶτα πολλά εἶ-
 ναι. εἰσελθόντες ποτὲ ἀνο-
 κράτους, εἶπε μετεγρῶσθαι τὸ
 παῖδα αὐτὸν γὰρ μὴ δυνάσθαι,
 δὲ τὸ ὡς γὰρ αἰετῶν. ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἵνα τὸ παῖδων, Μεμεταγρῶσθαι
 αὐτῷ (εἶπεν) εἰ μὴ ὡς γὰρ ζῶντι. ἐφ'
 ἵνα μετεγρῶσθαι, ὡς δὲ καὶ κατέβη

recitaret, reliquos omnes
 surrexisse. Plerique autu-
 māt Philippum Oroncium
 ipsius leges quæ erāt in ce-
 ra, transcripsisse: huius &
 Epinomida esse aiunt. Euc-
 phoriō ac Panætiū initium
 librorum De rep. sæpius in-
 ventū inuersum atque im-
 mutatū dixere. Eam ipsius
 remp. Aristoxenus totam
 fermè in Protagoræ con-
 traditionibus asserit scri-
 ptam. Phædrum primò il-
 lum scripsisse fama est. ha-
 bet enim quæstio illa non
 nihil iuuenile. Porro Di-
 cearchus totum id scriben-
 di genus, vt graue ac mo-
 lestum carpit. Platonem
 tradunt quū vidisset quen-
 dam aleis ludentem, incre-
 passe: & quum ille, Quam
 me in paruis reprehendis?
 diceret, respondisse, At est
 consuetudo non parua res.
 Rogatus an ipsius monu-
 menta sicuti superiorum
 futura essent, Primum (in-
 quit) comparare oportet
 nomen, tum multum pro-
 motum fuerit. Ingresso ali-
 quando Xenocrati, Cæde,
 inquit, hunc puerum: nam
 ipse, quod iratus sim, ne-
 queo. Cuidā item seruorū,
 iam inquit) vapulasses, nisi
 iratus essem. Quū equo in-
 sedisset, continuo delin-
 quens

φῆσας ἀλαβεῖσθαι μὴ ἰσχυ-
 ροφία ληφθῆ. τοῖς μεθύουσιν
 συνεβόλανε καὶ ἐπιείξεσθαι·
 ἀποσῆσεσθαι γὰρ τὸ ποιῶντος ἀ-
 γνημοσύνης. πρὶν δ' εἰς μέθυ
 εἰσάμεναι παρέπον ἔλεγε, πλὴν ἐν
 ταῖς ἐορταῖς τῆς καὶ τοῦ οἴνου δόν-
 τος θεῶ. καὶ τὸ πολλὰ καὶ καθεύ-
 δεν ἀπῆρεσκον αὐτῷ. ἐν γὰρ
 τοῖς νόμοις φησὶ, Κοιμώμενος
 καὶ εἰς εὐδενὸς ἄξιός ἐστι. ἔτι δὲ
 ὁδισον τὰ ἀκουσμαίων τὰ δὲ ἡ-
 θῆσαν· οἱ δὲ, τὸ λέγειν τὸ ληθῆ. καὶ
 παρὰ δὲ θῆσας δ' ἐν τοῖς νόμοις
 φησὶν ἔπως, Κοιμῶν μὴ ἡ δὲ ἡ-
 θῆσα, ὡς ξένε, καὶ μόνιμον· εἰ οἶκε καὶ
 ἑρὰ δῖον πεῖθῃν. ἀλλὰ καὶ ἡ ξίνα
 μνημόσυον αὐτῷ λείπεσθαι ἢ
 ἐν φίλοις ἢ ἐν βίβλοις. ἔξετό-
 πιζε δὲ καὶ ἀπὸ τὰ πλείστα,
 καὶ ἀτάκτους φασί. καὶ ἐτελεύ-
 τετα μὲν ὅν εἰσπορεύεσθαι, φι-
 λία πε βασιλεύοντος ἔπος πρὶς-
 καδέκατον, καὶ ἀτάκτους φασί.
 εἰς φησὶν ἀπομνημονεύ-
 μάτων τρεῖς· ὅφ' ἔστι καὶ ὁπιζ-
 μηθεῖσθαι φησὶν ἀπὸν Θεό-
 πομπος. Μυρωνιαῖος δ' ἐν
 ὁμοίῳ φησὶ φίλων παρ-
 μίας μνημονεύειν παρὰ τὸ Πλά-
 των φησὶν, ὡς ἔπος αὐ-
 τῷ τελευτήσαι. καὶ ἐτάφη

dicens vereri se ne equi fe-
 rocitate raperetur. Ebriis
 consulere solitus erat ut in
 speculo se studiosè intuerē-
 tur, quoad eiusmodi fœdi-
 tate deterrentur. Potare
 usque ad ebrietatem nus-
 quam decere monebat,
 præterquam in diebus festis
 dei largitoris vini. Somnus
 item immodicus illi displic-
 cebat. In legibus siquidem
 ait, Dormiens autem nemo
 ullius pretij est. Veritatem
 suaviorem auditu omnibus
 quæ dicerentur. alij, Vera
 loqui iucundius omnibus,
 dixisse putant. Sic autem &
 de veritate dixit in Legi-
 bus, Præclarum quiddam
 est veritas, ô hospes, at-
 que durabile, verum id
 persuadere non facile vi-
 detur. Optabat insuper me-
 moriam sui, vel in ami-
 cis vel in libris relinqui.
 Locis & ipse utebatur plu-
 rimum. Moritur eo quo
 diximus modo, χ'ιιι. Phi-
 lippī regis anno, ut Phauro-
 rinus in ιιι. Comment. re-
 fert, à quo & obiurgatum
 fuisse illum Theopompus
 auctor est. Myronianus in
 Similibus ait Philonē me-
 minisse prouerbij de Pla-
 tonis pediculis, quasi sic
 ille defecit. Sepultus est

ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα πὺν
 πλείους χρόνον διετέλεσε φι-
 λοσοφῶν. ὅθεν καὶ Ἀκαδημαϊ-
 κὴ θεωρητορὺν ἢ ἀπ' αὐτῆς
 αἵρεσις. καὶ παρεπέμφθη παν-
 δημαίως τῷ αὐτίδι, διαδέ-
 μανθ' ὅτι πὺν τ' ἔσπον. Ταδε
 κατήγει Πλάτων καὶ διέθετο·
 τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων χειρὸν, ὃ
 γέγων βορρᾶθεν ἢ ὁδὸς ἢ ἐκ
 τῆ Κιφισιάσιν ἰσθμῷ, νότοθεν τὸ
 Ἡράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων·
 πρὸς ἡλίου δὲ ἀνιόντος Ἀρχέ-
 στρατος φρεάειον, πρὸς ἡλίου
 δὲ δυσόμενος Φίλιππον Χο-
 λιδᾶν καὶ μὴ ἐξέστω τῷ τομῆ-
 διν ἢ μὴτε ἀποδοῦναι, μὴτε δι-
 λαῖσθαι, ἀλλ' ἔστω Ἀκαδημαϊ-
 οῦ τῷ παιδίᾳ εἰς τὸ διωαπὸν.
 καὶ τὸ ἐν Εὐεισιᾶδων χειρὸν, ὃ
 πρὸς Κόμην μάχου ἐπιδράμει, ὃ
 γέγων βορρᾶθεν Ἐϋρυμέ-
 δων Μυειννέσιον· νότοθεν δὲ
 Δημοστράτος Εὐπετέρων· πρὸς
 ἡλίου ἀνιόντος Ἐϋρυμέ-
 δων Μυειννέσιον, πρὸς ἡλίου
 δυσόμενος Κιφισιάς. ἀργυρεῖα
 μὲν τρεῖς φιάλλιν ἀργυρεῖα,
 ἕνευ παρ' ἑξ' ἐ' κυβεῖον ἄ-
 γον μ' ἐ' δακτύλιον χρυσοῦν,
 καὶ ὀνόπιον χρυσοῦν, ἀγόντα
 σιωάμφω δ' δραχμας, ὀβο-
 λους τρεῖς. Ἐπὶ κλείδης ὁ λιθοτῆμ· ὁ φείλει μοι τρεῖς μὲν αἵ,

autem in Academia, ubi
 plurimum temporis philo-
 sophatus fuerat. Unde &
 quæ ob eo fluxit secta, Aca-
 demica est appellata. Cor-
 pus ei elatum honorificè, &
 ab iis qui eò conuenerant
 conditum. Eiusmodi fuit i-
 psius testamentum. Hæc le-
 gavit Plato atque reliquit.
 Hephæstiadeum fundum,
 cui ab aquilone vicina via
 est quæ ducit à templo Ce-
 phisiadum, ab austro Hera-
 cleū Hephæstiadū, ab ortu
 solis Archestratus Phrea-
 tius, ab occasu Philippus
 Cholidensis. Hunc autem
 nemini licitum sit aut ven-
 dere, aut alienare, sed sit A-
 dimanti filij quantum fieri
 potest. Eneresiadūque
 fundū quæ emi à Callima-
 cho, cui ab Aquilone vici-
 nus est EVrymedon My-
 rinnusius, ab austro Demo-
 stratus Xypeteron, ab ortu
 EVrymedon Myrinnusius,
 ab occasu Cephissus. Argēti
 minas tres, argenteā phia-
 lam pendentem drachmas
 CLXV, cymbium ponde-
 ris drachmarū quadragin-
 taquinque, annulū aurū,
 & in aurem auream, ambo
 drachmas quatuor & tres
 obolos pēdētia. EVclides la-
 picida mihi debet minas 3.

Ἀρτεμὺν ἀφ' ἡμῶν ἐλθὺ θύραν·
οἰκίαν καταλείπω, Τυχωνα,
Βίκταν, Ἀπολλωνιάδην, Διονύσιον·
σκέδην τὰ γεγραμμένα
ἧν ἔχ' τὰ ἀντίγραφα Δημήτριος.
ὁφείλω δ' εἰδέναι εἶναι.
ὅππῃ οἱ ὧ, Σωθένης, Σπυρίωνα,
Δημήτριος, Ηγίας,
Εὐρυμέδων, Κωμύμαχος,
Θράσιππος· καὶ διέδετο μὲν ἕ-
τως. ἐπεγράφη δ' αὐτῷ ὅππῃ
γεγραμμένα τὰδε,

Πρώτη.

Σωφροσύνην περ φέρων θνητῷ
ἦδ' ἐπεδίκησεν,

Εὐθαδὸς δὲ καὶ ταῦτα δῖος
Ἀριστοκλέης.

Εἰ δὲ τις ἐκ πάντων σοφίης
μέγαν ἔχεν ἔπαυτον,

Τὸτον ἔχ' πλείστον, καὶ φθί-
νῃ ἔχ' ἔπαυτα.

Ἔτερον δέ.

Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ κρύπτει πόδε
σῶμα Πλάτωνος,

Ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν
ἔχ' μακάρων.

Υἱὸς Ἀείνωνος, πόντις καὶ
πυλὸς ναίων

Τιμᾶ ἀνὴρ ἀγαθὸς θεῖον
ἰδὼντα βίον.

Καὶ ἄλλοι ὧ νεώτερον.

Αἰετὲς, τίπτε βέλους ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'
φονὴν, ἢ τίς ἔστι;

Dianam dimitto liberam;
famulos relinquo Tycho-
nem, Bictam, Apolloniadē,
& Dionysium: supellectilem
& vasa scripta, quorum ha-
bet exemplar Demetrius.
Nulli autem quicquam de-
beo. Curatores erunt So-
sthenes, Speusippus, Deme-
trius, Hegias, Eurymedon,
Callimachus atque Thra-
sippus. Hoc testamenti i-
psius exemplar. Sepulcrum
eius his illustratum est epi-
grammatibus: quorum il-
lud primum est,

*Iustitia cunctis prestans, vi-
tæque modesta,*

*Hoc situs in tumulo diuus
Aristoclees.*

*Si quenquam ad magnos sa-
pientia vexit honores,*

*Hunc citra invidiam vexit
et ipsa virum.*

Item alterum,

*Corpus habet gremio conte-
ctum terra Platonis,*

*Mens sed habet superum
tectâ beata deum.*

*Divinum quem iam venera-
tur quisquis honestus*

*Et probus est, cuius vel pro-
cul est regio.*

Et aliud recentius,

*Quid monumenta super vo-
lucrum regina volasti?*

Ἀς δὲ σὺ δὴ δὴ οἶκον ἀπο-
 σκοπεῖς;
 Ψυχὴς εἰμὶ Πλάτωνος ἀπε-
 παρμένης εἰς ὄλυμπον
 εἰκὼν, σῶμα δὲ τὸ γηχρὸς
 ἄλτῃς ἔχει.
 Ἔστι δὲ ἡμέτερον ὅπως
 ἔχει.
 Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος ἀν-
 ἔλλαδά φῦσε Πλάτωνα,
 Ψυχὰς ἀνθρώπων θεάμνα-
 σιν ἡκίσατο;
 Καὶ γὰρ οὗτος γηχρὸς Ἀσκλη-
 πιδος ὄντι ἰππῆρ
 Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθά-
 ναστος Πλάτων.
 Καὶ ἄλλοι, ὡς ἐτελεύτησεν.
 Φοῖβος ἐφύσε βροτοῖς Ἀσκλη-
 πιδὸν ἡδὲ Πλάτωνα.
 Τὸν μὲν, ἵνα ψυχῶν, τὸ δὲ, ἵνα
 σῶμα σῴσι.
 Δαιμόνιος δὲ θεὸς γάμον πόλιν
 ἤλυθεν ὡς ποτε αὐτῷ
 ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζηνὸς
 ἐνιδρύσασθαι.
 Καὶ τὰ μὲν ὅττι θεάμνατα ταῦ-
 τα μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ, Σπύρ-
 σιππος Ἀθηνῶν, Ξενοκρά-
 τος Χαλκηδόνιος, Ἀλκί-
 μέδης Σαλαμῖνης, Φίλιπ-
 πος ὁ Ὀπούντιος, Ἐρστιάδης
 Περὶνθιος, Δίων Συρακού-
 σος, Ἀμύκλος Ἡρακλεώτης, Ἐραστος καὶ Κορίσκος Σκεψί-
 ος.

Tu mihi dic superum quam
 tueare domum.

Diva ego sublata in cælum fe-
 ror umbra Platonis,
 Terrenum at corpus Atti-
 ca servat humus.

Est & nostrum in hanc sen-
 tentiam,

Ni doctum Græcis genuisses
 Phœbe Platonem,
 Prorsus nemo animis qui
 medeatur erat.

Corporis est medicus satus ex
 re Asclepius agri,
 Æternæ ut sapiens est ani-
 ma ipse Plato.

Et aliud de eius morte,
 Produxit nobis Asclepion at-
 que Platonem
 Phæbus, ut hic corpus cu-
 ret, & ille animum,
 Coniugium celebrare volens,
 quam condidit olim
 Urbē adit ipse, Iouis quàm-
 que solo posuit.

Atque ita se habent epigrā-
 mata. Discipuli verò fuere
 Speusippus Atheniēsis, Xe-
 nocrates Chalcedonius, A-
 ristoteles Stagiritēs, Philip-
 pus Opuntius, Hestius Pe-
 rinthius, Dion Syracusa-
 nus, Amyclus Heracleotes,
 Erastus & Coriscus Scepsii,

Τιμόλαος Κυζικηνός, Ευ-
 υαίων Λαμψακηνός, Πίθων &
 Ηρακλείδης Αἰνιοί, Ιππο-
 θαλής & Κδήμιος Ἀθη-
 ναῖοι, Δημήτριος Ἀμφιπολί-
 τής, Ηρακλείδης Ποντικός, &
 ἄλλοι πλείους, συν εἰς & γυναί-
 κας δύο, Λαοθένεια Μαιτινι-
 κή, καὶ Ἀξιοθέα Φλιασία, ἢ &
 ἀνδρεία ἠμπίχετο, ὥς φησι Δι-
 κταίρχος. ἔνιοι δὲ & Θεόφρα-
 στον αἰῶσαι φασὶν αὐτῇ, καὶ
 Ὑπρίδιον τὴν ῥήτορα Χαμαι-
 λέω φησὶ, & Λυκαῦρνον. ὁμο-
 ῖως Πολέμων ἰσορεῖ & Δημο-
 δένειον. Σαβῖνος λέγει & Μνη-
 σίστρατον Θάσιον, ὡς αὖτις ἐ-
 μένουν ἐν δ' μελετητικῆς ὕ-
 λης & εἰκός ἐστι. φιλοπλάτωνι
 δὲ σοὶ δικαίως ὑπαρχούσῃ, &
 παρ' οὐτινοῦ τὰ τοῦ φιλο-
 σοφου δόγματα φιλοτίμως ζη-
 τοῦσθαι, αἰατὰ καὶ ἠγασμένῳ ὑ-
 πογράψαι καὶ πρὸ φύσιν τῶν
 λόγων, καὶ πρὸ τάξιν τῶν
 διαλόγων, καὶ πρὸ ἔφο-
 δον τῆς ὁπαραγωγῆς, ὥς οἶόν
 τε σοιχῶδως καὶ ἐπὶ κε-
 φαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀ-
 μοιρεῖν αὐτῇ τῶν δογμα-
 των πρὸ πρὸ βίβη συν-
 αργεῖν. γλαῦκα γὰρ εἰς

Timolaus Cyzicenus, E-
 uæon Lampfacenus, Pitho
 & Heraclides Aenij, Hippo-
 thales & Callippus Atheniē-
 sis, Demetrius Amphipoli-
 tes, Heraclides Ponticus, &
 complures alij. Cum his
 & mulieres duæ, Lasthenia
 Matinea, & Axiothea Phlia-
 sia, quæ (ut Dicæarchus au-
 tor est) virili utebatur ve-
 ste. Theophrastum item il-
 lius fuisse auditorem qui-
 dam referunt, & Hyperidē
 oratorem, Chamæleon &
 Lycurgum ait, Polemo &
 Demosthenē scribit ipsius
 fuisse studiosum. Sabinus i-
 tem ait & Menestratum
 Thasium in quarto De me-
 ditatione libro, & est id qui-
 dem verisimile. Verume-
 nimvero quum Platonis in-
 primis studiosa sis, idque
 haud sanè iniuria: Philoso-
 phi summi dogmata pecu-
 liari quodam amore ac stu-
 dio præ ceteris indagare so-
 leas, operæpretium existi-
 maui, & sermonum illius
 naturam, & dialogorū or-
 dinem, & persuasionis aut
 inductionis vim, pro viri-
 bus, veluti per elementa ca-
 pitæque digerere, vti neque
 de illius vita quā collegim⁹,
 dogmata quoque & decreta
 desiderantur: alias quippe
 iuxta proverbium, Noctuam

Ἀ' θύας (φασὶν) εἰ δὲ ἡ σοὶ τὰ
 κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. δὲ γὰρ ὅς τις
 πίνων φασὶ περὶ τοὺς γράψαι
 Ζώνων τ' Ἐλεάτιν. Ἀ' εἰς ο-
 τέ τις ὅς τις περὶ τῷ περὶ ποιη-
 τῶν, Ἀ' λ' ἑαυτὸν Στυρέα ἢ
 Τήϊον, ὡς καὶ Φαύων τ' ὅς τις α-
 πομνημονεύμασι. δοκεῖ δέ μοι
 Πλάτων, ἀκριβέστερας τὸ εἶδος,
 καὶ τὰ περὶ τῶν διηγεῖσθαι αὐτῶν
 περὶ τῶν καὶ ὅς τις τὸ εἶδος
 ἀποφθεῖσθαι. εἰς ὃ δὲ γὰρ ὅς τις
 λόγος δὲ βωτήσεως καὶ ἀποκρί-
 σεως συγκαίμεν τὸ περὶ τῶν
 τῶν φιλοσοφούμενων καὶ ποιη-
 τῶν, μετὰ τὸ περὶ τῶν ἡτο-
 ποιῶν τὸ περὶ λαμβανόμενων
 περὶ τῶν καὶ τὸ καὶ πᾶσι λέγειν
 κατὰ σκευὴν. δὲ γὰρ καὶ τὸ δὲ
 τέχνη λόγος, δι' ἧς ἀνασκευά-
 ζομεν τὸ ἢ κατὰ σκευὴν ἀζομεν δὲ
 ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τὸ
 περὶ δὲ γὰρ ὅς τις τῶν. τοῦ δὲ λό-
 γου τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν
 αὐτῶ τῶν χαρακτήρες, ὁ, τε ὁ-
 φηγητικός καὶ ὁ ζητητικός. δι-
 αρεῖται δὲ ὁ ὁ φηγητικός εἰς
 δύο ὁ ἄλλος χαρακτήρας, θεω-
 ρηματικὸν τε, καὶ ποικιλι-
 κόν. καὶ τῶν, ὁ μὲν θεωρηματι-
 κός εἰς τὸ φυσικόν καὶ λογικόν
 sistit, alterū in actione. Primum in naturale ac rationale,

Athenas, si ea quæ per spe-
 cies distribuuntur, enarrare
 tibi oportebit. Dialogos i-
 taque primū Zenonem E-
 leatam scripsisse ferunt. A-
 ristoteles in 1. De poetis, A-
 lexamenū Styreum siue Te-
 ium, sicut & Phavorinus in
 Commentariis tradit. Cæ-
 terum Plato (meo quidem
 iudicio) id genus expoliuit,
 adhuc alioqui rude, atque
 perfecit. Ita non solum or-
 nata & expolita orationis,
 verum & ipsius inventionis
 dignissimè sibi primatum
 vendicat. Est autem Dialo-
 gus ex interrogatione & re-
 sponione compositus, de
 ea re quæ vel philosophiam
 vel reip. partes attingat, cū
 decenti & congrua expres-
 sione personarum quæ as-
 sumuntur, accuratāq; cōpo-
 sitione verborū. Dialectica
 est disputandi ars per quā ali-
 quid aut probamus, aut im-
 probamus ex interrogatio-
 ne itidē & respōsione disle-
 rentiū. Enimvero Platonicæ
 orationis geminus stilus
 est, vterq; summus. Alter ex
 his qui instituit atq; inbuit,
 appellatur ὁ φηγητής, alter in
 inquirendo versatur, dici-
 turque ζητητικός. Prior ille in
 duo distinguitur genera, al-
 terum in speculatione con-

ὁ δὲ πραγματικός, εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν. τὸ δὲ ζήτητικὸν, καὶ αὐτὰ δύο εἰσὶν οἱ θεωρητικοὶ χαρακτῆρες, ὁ, τε γυμναστικός, καὶ ἀγωνιστικός. καὶ τὸ μὲν γυμναστικὸν, μαθητικός τε καὶ πειραστικός· τὸ δὲ ἀγωνιστικὸν, ἐνδεικτικός καὶ ἀνατρεπτικός. ἔλατθαν δὲ ἡμᾶς ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασι. λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν, δραματικούς, τοὺς δὲ, διηγηματικούς, τοὺς δὲ, μικτοὺς. ἀλλ' ἐκείνοι μὲν τραγικῶς μόνον ἢ φιλοσόφως, πλεὺς διαφορὰν τῶν διαλόγων θεωροῦν ματαίως. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν φυσικῶν, οἷον ὁ Τιμαίος· τὰ δὲ λογικῶν, ὁ, τε Πολιτικός καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης καὶ Σοφιστής· τὰ δὲ ἠθικῶν, ἢ τε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κεῖπων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαίδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενος τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαί, καὶ Φίλητος, Ἰππάρχος, Ἀντερασταί· τὰ δὲ Πολιτικῶν, ἢ τε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομίς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός·

secundū in morale ac ciuile diuiditur. Porro secundus ille itidem in duas species scinditur, prima quæ exercetur, vocaturque gymnastica, secunda in certaminibus est, & agonistica dicitur. Quin & gymnasticæ bipartita diuisio est, altera velut incunabula exercitationis fouet, vocaturque Mæutica; altera iam suis viribus nititur, tentatque quid possit, & Pirastica dicitur. Agonistica item est bipartita distinctio, alia demonstrationi inseruit, & Endictica vocatur: alia exhortatur, & Anatreptica dicitur. Neque sanè nos fugit plerosque Platonis dialogos aliter ac nos distinguere. Dicunt enim ex his alios dramaticos, quòd quasi poema videantur imitari: alios quòd narrationi inseruiant, diegemáticos: mixtos, alios appellant. Sed ea sanè distinctio dialogorum scenæ quàm philosophorū scholæ videtur accommodatior. Sunt ex iis quidam qui ad Physicam pertinent, vt Timæus: ad Logicen, vt Politicus, Cratylus, Parmenides & Sophista: sunt qui ad Morale, vt Apologia, Cri-

ton, Phædon, Phædrus, Symposium, Menexenus, Clitophon, Epistole, Philebus, Hipparchus & Anterasta: ad Ciuile verò respubl. Leges, Minos, Epinomis, & Atlanticus.

τῆ δὲ μαυθυτικῇ, Ἀλκιβιάδαι,
Θεάγης, Λύσις, Λάχης· τῆ δὲ
πειρασικῇ, Εὐθύφρων, Μένων,
Ἴων, Χαρμίδης, Θεαίτητος·
τῆ δὲ ἀνδρακτικῇ, ὡς ὁ Πρωταγόρας·
καὶ τῆ ἀνατρεπτικῇ, Εὐθύδημος,
Ἰππίαί δύο, Γοργίας. καὶ οὐ μὴ δὲ
ἀλλόθεν, τί ποτε ὅτι, καὶ τίνες αὐτῶν
δοξαί, ἀπὸ χρηλέων. ὅπρῃ δὲ
πολλῆς αἰτίας ὅτι, καὶ οἱ μὴ φα-
σὶν αὐτὸν δογματίζεσθαι, οἱ δὲ οὐ
φῶν· καὶ οὐ μὴ τούτων δὲ ἀλλόθεν
μὲν. αὐτὸ πίνων τὸ δογματίζε-
σθαι, ὅτι δόγμα τι εἶναι, ὡς τὸ
νομοθετεῖν, νόμοις τι εἶναι. δό-
γμα δὲ ἑκατέρως καλεῖται, τὸ
τὴ δόξα ὁ μὲν καὶ ἡ δόξα αὐ-
τῇ. πίνων δὲ τὸ μὴ δόξα ὁ μὲν,
ὡς αἰτίας ὅτι· ἡ δὲ δόξα, ὑπό-
ληψις. ὁ πίνων Πλάτων οὐ μὴ
οὐ κατελήφον, ἀποφαίνε-
ται, τὰ δὲ ψευδῆ διγέγχεσθαι, οὐ μὴ
τῶν ἀδελφῶν ὅπρῃ καὶ οὐ μὴ
αὐτῶν δοκοῦντων ἀποφαίνεται
δὲ τῶν παρῶν προσώπων, Σω-
κράτης, Τιμαῖος, τῆ Ἀθηναιῶ-
ξερος, τῆ Ἐλεάτου ξένου. εἰ-
σὶ δὲ οἱ ξένοι οὐχ, ὡς τίνες
μπελάδων, Πλάτων καὶ Παρ-
μενίδης, ἀλλὰ πλάσματα
εἰσὶν αἰώνυμα· ὅπρῃ καὶ τὰ

Mæuticam astruunt Alci-
biades duo, Theages, Lysis,
Laches: Pirasticam, Euthy-
phron, Menon, Ion, Char-
mides, Theætetus: Endicti-
cam, Protagoras: Anatre-
pticam, Euthydemus, Hip-
piæ duo, Gorgias. De dia-
logo quidnam sit, & quænam
sint eius differentia, hæte-
nus. Quoniam verò infini-
ta cōtentio est, aliis dicen-
tibus ipsum dogmata infer-
re, aliis negantibus, age de
his quoque videamus. Do-
gmatisque proprium est do-
gma afferre, sicut & legisla-
toris, leges instituere. Porro
dogmata siue decreta indif-
ferenter vocantur, & quæ
opinamur, & opinio ipsa.
Ex his autem quod opina-
mur propositio est: opinio
autem, persuasio ipsa siue
opinatio. Plato igitur quæ
perceperat, ea exponit, quæ
verò sunt falsa, coarguit. De
rebus incertis non definit.
Atque de his quidem quæ
ipse opinatur, quatuor in-
ducit personas, Socratem,
Timæum, Atheniensem ho-
spitem, peregrinū Eleatem.
Sunt autem peregrini, non
(ut quidam opinantur) Pla-
to & Parmenides, sed fig-
menta sine nomine sunt.
Quando & Socratis atque

Σωκράτους καὶ τὰ Τιμαίου λέγον
 Πλάτων δογματίζει. πρὸς δὲ
 τῶν ψευδῶν ἡ ἐλχομένη εἰσαγά,
 οἷον Θρασύμαχον, καὶ Κρισι-
 πλέα, καὶ Πῶλον, Γοργίαν τε, καὶ
 Γρωβάρην· ἐτι δ' Ἰππίαν καὶ
 Εὐθύδημον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ὁ-
 μοίους. ποιεῖται δὲ τὰς ἀπο-
 διδείξεις πλείους ὡς χρῆται τῇ τῆς
 ἐπαγωγῆς ἑξέως, ὅ μιν μόνον
 ἑξέως, ἀλλὰ διχῇ. ἐστὶ μὲν γὰρ ἐ-
 παγωγή, λόγος δὲ τινῶν δή-
 γων τὸ ὅμοιον ἐαυτῇ δὴ δὲς οἰ-
 κείως ὁππότερον. δύο οὖν τ' ἐπα-
 γωγῆς εἰσὶ ἑξέως, ὅ, τε καὶ ἐ-
 ναντίωσιν, καὶ ὅ ἐκ τ' ἀκολου-
 θίας. ὁ μὲν καὶ τ' ἐναντίωσιν, ἐστὶν
 ὅς ἐστι τῇ ῥωτωμένῳ πρὸς τῇ
 ἀπόκλεισιν ἀκολουθήσῃ τὸ ἐναν-
 τίον. οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῶ
 πατεὶ ἢ τοὶ ἑτέρῳ ὅτι, ἢ ὁ αὐ-
 τός. εἰ μὲν οὖν ἑτέρῳ ὅτι τῷ ἐ-
 μου πατρὸς ὁ σὸς πατὴρ, πατρὸς
 ἑτέρῳ ὢν, ὅ ἐκ αὐτοῦ εἴη πατήρ· εἰ δὲ
 ὁ αὐτός ὅτι τῷ ἐμῷ πατεὶ, ὁ
 αὐτός ὢν τῷ ἐμῷ πατεὶ, ὁ ἐμὸς
 αὐτοῦ εἴη πατήρ. καὶ πάλιν, Εἴ μὴ
 ὅτι ζῶν ὁ ἄνθρωπος, λίθος αὖ
 εἴη, ἢ ξύλον· ὅ ἐστι δὲ λίθος ἢ
 ξύλον· (ἐμφυχον γὰρ ὅτι καὶ
 ὅτι αὐτὸ κινεῖται) ζῶν ἄρα ἐ-
 στί. εἰ δὲ ζῶν ὅτι, ζῶν δὲ καὶ
 κύων καὶ ὁ βοῦς, εἴη αὖ καὶ δὲ ἄνθρωπος ζῶν καὶ κύων καὶ βοῦς.

Timæi verba, dū loquitur,
 pro decretis infert Plato.
 Qui mendacij coarguantur
 inducit Thrasymachū, Cal-
 liclē, Polum, Gorgiā, Prota-
 gorā, Hippiam atque EV-
 thydemum, & huiusmodi
 cæteros. At verò quum pro-
 bationibus & argumēti cō-
 clusionibus locus est, pluri-
 mum utitur inductione, eā-
 que non vnica, sed biparti-
 ta. Est enim inductio oratio
 ex veris quibusdā simile si-
 bi verum propriè colligens
 atque inferēs. Eius sunt spe-
 cies duæ, ea quæ ex cōtrario
 fit, & quæ ex consequenti.
 Quæ igitur ex cōtrario fit
 eiusmodi est, vt interrogāti
 circa omnē responsionē cō-
 trariū inferatur. Vt, exempli
 causa, Pater meus aut alius
 est quā pater tuus, aut idē.
 Si igitur alius est pater me-
 quā pater tuus, quū sit alius
 quā pater, non erit pater.
 Si idem est qui pater meus,
 idē existēs qui pater meus,
 meus erit pater. Et rursus: Si
 animal homo est, lapis aut
 lignum erit. Non est autem
 lapis aut lignum, animatus
 quippe est, & ex seipso mo-
 uetur, animal igitur est. Si
 autē animal est, animal ve-
 rō & canis & bos, erit & ho-
 mo animal & canis & bos.

ζῶν καὶ κύων καὶ βοῦς.

καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐπαγωγὴς κατ'
 ἐναντίωσιν καὶ μάχην ἔχων,
 ὡς ἐχέτω, καὶ πρὸς τὸ δογματί-
 ζειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ διγυγίαν.
 ὁ δὲ ἀκολυθίας ἐστὶ διπλῆς, ὁ
 μὲν, τὸ ὅτι μέρος ζητούμενον
 ὁ δὲ πρὸς τὸ μέρος ἀποδεδεικ-
 μέν. οἷον ἐν τῇ
 περὶ μέρους καὶ ἐστὶν ὁ μὲν
 πρῶτος, ῥητορικός· ὁ δὲ δεύτε-
 ρος, διαλεκτικός. οἷον ἐν τῇ
 περὶ μέρους ζητεῖται εἰ ὁ δὲ ἀπέ-
 κτηται ἀποδείξις, τὸ εἶναι αὐτὸν
 κατ' ἐκείνον τὸ χρόνον ἡ-
 μαρμένον. ῥητορικός δὲ ἐστὶν ὁ
 ἔχων τὸ ἐπαγωγὴς ἔπος· ὅτι δὲ
 καὶ ἡ ῥητορικὴ πρὸς τὸ ὅτι
 μέρος ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν πρῶτον
 μαρτυρεῖται· ζητεῖται γὰρ πρὸς
 αὐτὴν τὸ δικαίον, ἀλλὰ τῷ ὅτι
 μέρος δικαίων. ὁ δὲ ἕτερος ἐστὶ
 διαλεκτικός, ἀποδοχθέν-
 τος τὸ κατὰ τὸν δεύτερον μέρος.
 οἷον ζητεῖται εἰ ἡ ψυχὴ αἰ-
 θανάτος, καὶ εἰ ἐκ τῶν τεθνεό-
 των οἱ ζῶντες· ὅθεν ἀποδεί-
 κνυσθαι ἐν τῇ πρὸς ψυχῆς δια-
 τικῇ κατὰ τὸν δεύτερον, ὅτι ἐκ τῶν
 ἐναντίων τὰ ἐναντία. καὶ
 οὐκ ἔστι τὸ κατὰ τὸν πρῶτον
 ἀντιτάσσεται, ἐκ τῶν ὄν-
 των ὅτι μέρος· οἷον ὅτι τὸ κα-
 τὰ τὸν δεύτερον ἐκ τῶν ἐξηγορέναι, καὶ
 ἀντιτάσσεται καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ
 μικρότερου, καὶ ἀντιτάσσεται.

Hac igitur inductionis spe-
 cie quæ per contrariū fit, v-
 bi rixæ locus est, utitur Pla-
 to, non ad asserendum do-
 gma, sed ad refellendū quod
 falsum fuisset obiectū. Est
 & alia ipsius species, quæ
 per consequens: & ea du-
 plex: altera quidē id quod
 in parte quæritur per id
 quod est in parte demon-
 strat: altera quod vniuersa-
 liter per id quod in parte
 est probat. Prior illa orato-
 riū, sequens dialecticorum
 est. Queritur in prima an i-
 ste occiderit. Argumentum
 est eo tempore repertū esse
 cæde cruentum. Est autē (ut
 diximus) oratorū ea indu-
 ctionis species. Quippe rhe-
 toricæ vis & officiū est cir-
 ca particularia, non circa v-
 niuersalia versari. Quærit
 enim non de iure ipso, ve-
 rum de particularibus iu-
 stis. Altera verò dialectico-
 rum, probatur quippe vni-
 versum per partes. Quem-
 admodum quæritur an sit
 immortalis anima, & an ex
 mortuis sint qui viuunt, qđ
 in libro De anima proba-
 tur per vniuersale quoddā,
 quod contraria ex cōtrariis
 fiāt. Idque ipsum vniuersa-
 le ex quibusdā particulari-
 bus cōficitur, ut somnus ex
 vigilia, & contrā, itē inque
 maius ex minore, & cōtrā.

πύτῳ ἢ ἐχῆτο εἰς πλὴν τῶν εἰ-
 αυτῶν δοκοῦντων καὶ ἀσκητῶν.
 ἔσθῳ ἢ τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τρα-
 γῳδίᾳ πρῶτον μὲν μόνον ὁ
 χορὸς διεδραμάτιζεν, ἕστερον
 δὲ Θέσπιδος ἑνὸς ὑποκριτῶν ἕξ-
 ὄντων ἕκαστος τῆς διανασταμένης τῆς
 χορῶν, καὶ δεύτερον Αἰχύλος,
 τῇ τῇ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ σιω-
 πῶντες αὐτῶν πλὴν τραγῳδίας
 ἕκαστος καὶ τῆς φιλοσοφίας ὁ λό-
 γος, πρῶτον μὲν μόνον οἰ-
 δῆς, ὡς ὁ φυσικός, δεύτερον ἢ
 Σωκράτης πρῶτον ἢ ἡ δι-
 κὴν, τρίτον ἢ Πλάτων τῇ δὲ
 λουκτικόν, καὶ ἐτελεστικῶν τῇ
 φιλοσοφίᾳ. Θρασύλῳ δὲ
 φησὶ καὶ καὶ πλὴν τραγικῶν τε-
 τράλογον ἐκδοῦναι αὐτὸν τὰς
 δὲ τετραλογίας. οἷον ἐκείνοι τὴν τετραπ-
 λῶν δράματιν ἠγνοῦντο, Διονυ-
 σίοις, Λυαίοις, Παναθη-
 ναίοις, Χυθίοις. ὧν τὸ τρίτον
 ἡ Σατυρικόν. τὰ ἢ τῇ παρα-
 δράματι ἐκδοῦντο Τετραλο-
 γία. εἰς πέντε (φῆσιν) οἱ
 πάντες αὐτῶν γήσοι δὲ τελο-
 γοί, ἕξ καὶ πενήκοντα τῆς
 μὲν πολιτείας εἰς δέκα δια-
 ρεσμένης (ἡ καὶ διείσκε-
 σθαι ἔχον ὅλην τὴν Πρω-
 ταγόρα ἐν τοῖς ἀντιλογικοῖς,

Hac autem specie utebatur
 ad asserenda quæ percepisset.
 Nam ut olim tragœdiâ
 prius quidem chorus solus
 agebat, postmodum verò
 Thespis unum inuenit hi-
 strionem, ut chorus inter-
 dum requiesceret, secundū
 postea Æschylus adiecit, &
 tertium Sophocles, atque
 in hunc modum tragœdia
 consummata est: ita & phi-
 losophiæ ratio dudum cir-
 ca vnâ tantum Physiæ
 speciem iuxta vertebatur.
 Accessit Socrates, & adie-
 cit Ethicen. Tertiam Plato
 dialecticen addidit, & con-
 summato philosophiæ o-
 peris extremam manum ap-
 posuit. Thrasyllus autem
 asserit illum iuxta tragicū
 quadriloquium dialogos
 suos edidisse. Tragœdi-
 enim quatuor poematibus
 certabant, Dionysiis, Le-
 næis, Panathenæis, Chy-
 tris. Erat autem quartum
 poema Satyricum. Porro
 quatuor poemata quadri-
 loquia appellabantur. Sunt
 igitur omnes eius dialogi,
 de quibus nihil ambigitur,
 quinquaginta sex, Respu-
 blica in decem diuisa li-
 bros: quàm & apud Prota-
 goram totam fermè inue-
 niri in Contradictionibus,

φισί φαίνετο· ὅτι παντοδα-
πῆς ἰσοείας δευτέρῳ) τῷ δὲ
νόμον, εἰς δυοκαίδεκα. Τετρα-
λογίας δ', ἐνθάδε, εἰνὸς βιβλίου
χώρῃ ὁπερχούσης τῆς πολι-
τείας, καὶ εἰνὸς τῷ νόμον. ὡρο-
πῶ μὲ οὖν Τετραλογίαν τί-
θησι, τῶ κοινῶ ὑπόθεσιν ἔ-
χουσαι. ὡροθεῖξαι γὰρ βού-
λεται οἱ ποιεῖν αὐτὴν εἰς ὅτι φι-
λοσοφικῆς βίῃ. διπλαῖς δ' ἔχῃ-
ται ταῖς ὁπρὸς αὐτὰς ἐκάστη τῶ
βιβλίων· τῇ μὲν, ἀπὸ τοῦ ὀνό-
ματος· τῇ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὡρο-
ματος. ταύτης δ' τετραλο-
γίας, ἥ τις ὅτι ὡροπῶ, ἡ γὰρ
ταῖς Εὐθύφρων, ἡ ὡροπῶσις. ὁ
ὡροπῶσις δ' ὅτι πειραστικός·
διύτερος, ἀπολογία Σωκρά-
τους, ἡ δίκος· πείπος, Κεῖτωι,
ἡ ὡροπῶσις τετρακτέα, ἡ δίκος· τέ-
ταρτος, Φαίδων, ἡ ὡροπῶσις ψυ-
χῆς, ἡ δίκος. δευτέρα τετρα-
λογία, ἥ τις ἡ γὰρ Κρατύλος,
ἡ ὡροπῶσις ὀρθότητος ὀνομάτων,
λογικός· Θεαίτητος, ἡ πει-
ραῖς ὁπρὸς ἡμῶν, πειραστικός·
Σοφιστής, ἡ ὡροπῶσις ὄντος,
λογικός· Πολιτικός, ἡ ὡροπῶσις
βασιλείας, λογικός. τῆς πεί-
πος ἡ γὰρ Παρμενίδης, ἡ
ὡροπῶσις ἰδεῶν, λογικός. Φί-
λετος, ἡ ὡροπῶσις ἡδονῆς,

tradit Phavorinus in secū-
do Omnimodæ historia.
Leges in duodecim divi-
duntur. Sunt autem huius-
modi quadriloquia novem
numero, Legibus vno vo-
lumine, & reipubl. libris,
in vno itidem inclusis. Pri-
mum igitur quadriloquium
ponit, quod communem
hypothesin habere videat-
ur, ostendere volens cu-
iusmodi esse debeat vita
philosophi, duplicique in
libris singulis inscriptione
utitur, altera ex nomine,
ex re altera imposita. Hu-
ius quadriloquij, quod pri-
mum est, in capite ponitur
Euthyphron, siue De san-
ctitate. Est autem ipse dia-
logus tentativus. Hunc se-
quitur Socratis Defensio,
moralis. Tertio loco Cri-
ton, siue De eo quod agen-
dum est, moralis. Quarto
Phædon, siue De anima,
moralis. In secundo verò
quadriloquio præponitur
Cratylus, siue De rectitu-
dine nominum. Logicæ
partes agens Theætetus, si-
ue De disciplina, tētatius.
Sophista, siue De eo quod
est, logicus. Politicus, siue
De regno, logicus. In distri-
butione tertia ponitur pri-
mo loco Parmenides, siue
De ideis, logicus. Secundo
Phileb⁹, siue De voluptate,

ἡθικός· συμπόσιον, ἢ πρὸς ἀγα-
 θοῦ, ἡθικός· αἰδρῶ, ἢ πρὸς ἑ-
 ρώτος, ἡθικός· τῆς τετάρτης ἡ γί-
 νεται Ἀλκιβιάδης, ἢ πρὸς ἀν-
 θρώπου φύσεως, μαυθυτικός·
 Ἀλκιβιάδης δεύτερος, ἢ πρὸς
 πρῶτου, μαυθυτικός· Ἰπ-
 παρχος, ἢ φιλοκαρδής, ἡθικός·
 Ἀντερασαί, ἢ πρὸς φιλοσο-
 φίας, ἡθικός· τῆς πέμπτης ἡ γί-
 νεται Θεάγης, ἢ πρὸς φιλοσο-
 φίας, μαυθυτικός· Χαρμίδης,
 ἢ πρὸς σωφροσύνης, πειραστι-
 κός· Λάχης, ἢ πρὸς ἀνδρείας,
 μαυθυτικός· Λύσις, ἢ πρὸς φι-
 λίας, μαυθυτικός· τῆς ἑκτῆς ἡ-
 γίται Εὐθύδημος, ἢ Εἰσι-
 κός, ἀνατρεπτικός· Πρωταγό-
 ρας, ἢ Σοφισαί, ἐνδοκτικός·
 Γοργίας, ἢ πρὸς ῥητορικῆς, ἀνα-
 τρεπτικός· Μένων, ἢ πρὸς ἀρε-
 τῆς, πειραστικός· τῆς ἑβδόμης ἡ-
 γίται Ἰππία δύο· πρῶτος,
 ἢ πρὸς τῆς καλῆς· δεύτερος, ἢ
 πρὸς τῆς ψεύδους, ἀνατρεπτικοί·
 Ἴων ἢ πρὸς Ἰλιάδος, πειραστι-
 κός· Μενέξενος, ἢ Ἐπιτά-
 φιος, ἡθικός· τῆς ὀγδόης ἡ-
 γίται Κλειτοφῶν, ἢ πρὸς ἀνα-
 τρεπτικός, ἡθικός· πολιτεία, ἢ
 πρὸς δικαίαν, πολιτικός· Τί-
 μαχος, ἢ πρὸς φύσεως, φυσικός.

moralis. Tum Symposium, siue De amore, moralis. Po-
 stremò Phædrus siue De bo-
 no, moralis. In quarto præ-
 ponitur Alcibiades prior, si-
 ue De hominis natura, μα-
 υθυτικός. Alcibiades secundus,
 siue De precatatione, obstet-
 tricius. Hipparchus siue De
 lucri studio, moralis. Ante-
 rastæ, aut Philosophia, mo-
 ralis. Quintæ præfertur in
 capite Theages, siue De
 sapientia, obstetricius: ac
 deinceps Charmides siue
 De frugalitate, tentatiuus.
 Laches, siue De fortitudi-
 ne, obstetricius. Lyfia, siue
 De amicitia, obstetricius.
 Sextæ princeps est Euthy-
 demus, siue Contentiosus,
 anatrepticus. Tum Prota-
 goras seu Sophistæ, endicti-
 cus. Gorgias siue De rhe-
 torica, anatrepticus. Me-
 non siue De virtute, tenta-
 tiuus. Septimæ præponuntur
 Hippia duo, De honesto
 prior, posterior De menda-
 cio, ambo exhortatiui. Ion
 siue De Iliade, πειραστικός.
 Menexenus siue Epitaphius
 moralis. Octauæ primum
 sibi locum vendicat Clito-
 phon siue Exhortatiuus,
 moralis. Respublica seu De
 iustitia, civilis. Timæus
 siue De natura, physicus.

Κριτίας, ἢ Ἀτλαντικός, ἢ Ζη-
κός. τὸν ἀνάτης ἡγεῖται Μίνως,
ἢ πρὸ νόμου, πολιτικός. Νό-
μοι, ἢ πρὸ νομοθεσίας, πολι-
τικός. Ἐπινόμις, ἢ Νυκτερι-
γὸς σύλλογος, ἢ φιλόσοφος,
πολιτικός. Ἐπιστολαὶ τρις-
καὶ δέκα, ἡθικά· (ὅν αἱς ἐχθα-
ρα, Ἐπὶ πρὸς τὴν. Ἐπὶ κούρας
ἢ Ἐπὶ ὁρίαν. Κλέων Χαί-
ρη) πρὸς Ἀριστόδημον, μία·
πρὸς Ἀρχίταν, δύο· πρὸς
Διονύσιον, τέσσαρες· πρὸς Ἐρ-
μείαν καὶ Ἐρασον, καὶ Κορί-
σκον, μία· πρὸς Λεωδάμαντα,
μία· πρὸς Δίωνα, μία· πρὸς
Περδικκάν, μία· πρὸς τοὺς
Δίωνας εἰκαίους, δύο. καὶ ἕτερος
μὲν ἔτι διαρρεῖ, καὶ τινες. ἔ-
τιοι δὲ, (ὧν ὅτι καὶ Ἀριστοφά-
νης ὁ γεγραμμένος) εἰς πε-
λορίας ἐλκοῖσι τοὺς δὲ γὰρ οὖρους·
καὶ πρὸς τὴν μὲν ἡγεῖται, ἢς ἡ-
γεῖται πολιτεία, Τίμαιος,
Κριτίας· δευτέραν, Σοφιστὴς,
πολιτικός, Κρατύλος· τρι-
τὴν, Νόμοι, Μίνως, Ἐπ-
νόμις· τετάρτην, Θεαίτη-
τος, Ἐπὶ θυφρών, Ἀπολο-
γία· πέμπτην, Κρίτων, Φύ-
δων, Ἐπιστολαί. τὸ δ' ἄλ-
λα καθ' ἐν καὶ ἀτάκτως. ἀρ-
χονται δὲ, εἰ μὴ (ὡς θεωρεῖται) ἀπὸ τῆς πολιτείας

Critias seu Atlanticus, mo-
ralis. Nonæ præfidet Mi-
nos siue De lege, civilis.
Leges siue De ferenda le-
ge, civilis. Epinomis siue
philosophus, civilis. Epi-
stolæ tredecim, morales,
quibus præponebat Ἐπ-
π ἀγίην, Epicurus autem
Ἐ π δίαγειν. Cleon verò Χαί-
ρη. Ex his una est ad Ari-
stodemum, ad Archytam
duæ, ad Dionysium quatuor,
ad Hermiam & Erastum &
Coriscum una, ad Leoda-
mantem una, ad Dionem
una, ad Perdiccam una, ad
Dionis necessarios duæ. Est
autem huiusmodi iuxta
Thrasylum librorum illius
distinctio, cui plerique ac-
cedunt. Alij autē, ex quibus
& Aristophanes Gramma-
ticus est, in triloquia eius
dialogos ita distribuunt:
Primam ponunt cui præsit
Respublica, Timæus, Cri-
tias. Secundam, cui Sophi-
sta, Politicus, Cratylus. In
tertia Leges statuunt, Mi-
noen & Epinomida. In-
quarta Theætetū, Ἐπὶ θυ-
φρωνα, Defensionem. In
quinta, Phædonem, Cri-
tonem, Epistolas. Cætera
singula & sine ordine po-
nunt. Incipiunt quidam, ut
prædiximus, à Republica,

οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀλκιβιάδου τῆς μεί-
ζονος· οἱ δ', ἀπὸ Θεάγους· ἔ-
νιοι δ', Εὐθύφρωνος· ἄλλοι,
Κλειτοφώντος· τινὲς, Τιμαίου.
οἱ δ', ἀπὸ Φαίδρου· ἑτέροι,
Θεαιτήτου. πολλοὶ δὲ ἀπολο-
γίαν ἢ ἀρχαίαν ποιοῦνται. νο-
θεύονται δ' ὅτ' ἔσθ' ἀγαθόν οὐ μο-
λοχουμένως Μίδων ἢ Ἰωπο-
σρόφου, Ἐρυξίας ἢ Ἐρασί-
στρατος, Ἀλκυῶν, Ἀκέφροτος ἢ
Σίσυφος, Ἀξίοχος, Φαίακες,
Δημοδόκος, Χυμδών, Ἐβδό-
μη, Ἐπιμνίδης. ὧν ἡ Ἀλ-
κυῶν, Λέοντος υἱὸς εἶναι δοκεῖ,
καθὰ φησι Φαβωέλνους ἐν τῇ
πέμπτῃ ὅτ' ἀπομνημενθυμά-
των· ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποι-
κίλοις, πρὸς τὸ μὴ ἀσυνόπῃον
εἶναι τοῖς ἀμαθέσι πλεονέχου-
ματείαν. ἰδιαιτέραν μὲν σοφίαν
ἡγεῖται εἶναι πλεονέχου νοητῆς,
ἢ ὅντως ὄντων ὅπῃς ἡμεῖς. ὡς
φησι πρὸς θεὸν καὶ ψυχὴν σώ-
ματος καὶ χειρὸς ἡμῶν. ἰδίαν δ'
σοφίαν καὶ φιλοσοφίαν κα-
λεῖ, ὅρῳ ἐστὶν ἡ δεινὰ σο-
φίας. κοινῶς δ' λέγεται παρ'
αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπει-
ρία· οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸ δι-
μυρτόν. χεῖται δὲ καὶ ὅτ' ἔστι
ἀγαθόν τινος σημαίνοντων

alij à Maiore Alcibiade, ple-
rique autē à Theage, alij ab
Euthyphrone, nonnulli à
Clitophonte, quidam à Ti-
maeo, alij à Phædro. Sunt i-
tem qui à Theæteto inci-
pant, sunt qui à Defensio-
ne. Ex his autē dialogis qui
Platoni inscribuntur, hi sine
vlla controuersia adulteri-
ni sunt, Midon siue Hippo-
strophus, Eryxias siue Era-
sistratus, Alcyon, Acepha-
lus siue Sisyphus, Axiochus,
Phæaces, Demodocus, Che-
lidō Septima, Epimenides.
Ex his Alcyon Leontis cu-
iusdā esse fertur, vt Phaue-
rius in quinto Commen-
tariis refert. Enimvero
nominibus utitur variis,
vti ne illius opera imperi-
tis & rudibus conspicua
sint. Propriè tamen sapien-
tiam esse arbitratur earum
rerū quæ intelligentia com-
prehenduntur: & quæ verè
sunt, scientiam, quam de
Deo ait animamque à cor-
pore disiunctam. Propriè
verò sapientiā & philoso-
phiam vocat appetitionem
quandā ac desiderium diuinæ
sapientiæ. Communiter a-
pud ipsum sapiētia dicitur
etiam omnis peritia. Vt
quum, verbi gratia, sapiē-
tem vocat artificem. Utitur
& iisdem sepe nominibus
in signifi-

τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν. ὁ γὰρ αὐτὸς
 φαῦλον λέγεται παρ' αὐτῶν
 καὶ ὅτι τὸ ἀπλὸν, ὡς καὶ ὁ
 Εὐριπίδης ἐν Λυκίμνῳ φέ-
 ρεται ὅτι τὸ Ἡρακλῆος ἔπος,
 φαῦλον, ἀκομψον, τὰ μέγισ' ἀ-
 γασθόν, πᾶσαι ἐν ἑρῷ ἀειτά-
 μοιδον σοφίαν, λέγῃς ἀτελεί-
 ωνα. καὶ τὰ ὅτι Πλάτων ἐνίο-
 τε αὐτῶν καὶ ὅτι τὸ καλὸν ἔστι
 δι' ὅτε καὶ ὅτι τὸ μικρὸν. πολ-
 λάκις δὲ καὶ διαφύσσιν ὀνό-
 μασιν ὅτι τὸ αὐτὸ σημασιμέ-
 νον καὶ τὸ αὐτὸ πῶς οὐκ ἰδέαν,
 καὶ εἶδος ὀνομάζει καὶ γένος,
 καὶ ὁμοῦ δῆμα, καὶ ἀρχὴν, καὶ
 αἴτιον. καὶ τὰ ὅτι καὶ ταῖς ἐνα-
 τίας φωναῖς ὅτι τὸ αὐτὸ. τὸ
 γὰρ αἰσθητὸν, καὶ ὃν καλεῖ
 καὶ μὴ ὄν. ὃν μὲν δὲ τὸ γένος
 αὐτὸ εἶναι. μὴ ὄν δὲ, δῆμα πῶς
 συνεχῇ μεταβολῶν. καὶ πῶς
 ἰδέαν, ἔτε κινεῖσθαι, ἔτε
 μόνον καὶ ταῦτα, καὶ ἐν, καὶ
 πολλὰ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὅτι πλεόν-
 των εἶδους αἰ ποιεῖν. ἔστι δὲ ἡ ἔξ-
 ἡγησις τῶν λόγων αὐτῶν τρι-
 πλῆ. πρῶτον μὲν γὰρ ἐκδιδα-
 ξαι καὶ ὅτι, τι ὅτιν ἐκαστον τῶν
 λεγόμενων ἔπειτα, τίνος ἐνεκα
 λέλοκεται, πότε καὶ καὶ τὸ πρῶτον
 γινώσκον, ἢ ὅτι εἰκόν. καὶ μέρει,

in significandis variis rebus.
 Φαῦλον si quidem apud il-
 lum, etiam pro simplici po-
 nitur, sicut & apud EVripide-
 dem in Lycimnio de Her-
 cule in hunc modum,

*Neglectū, inornatum, atque
 ut plurimum probum*

*Re metientem, non verbis
 sapientiam,*

*Sermone nunquam palliato,
 at simplici.*

Vtitur eo Plato quandoque
 & pro pulcro & honesto, a-
 liquando pro parvo. Sæpe
 verò & variis nominibus
 vtitur in eadē significatio-
 ne. Namque ideam & spe-
 ciē nominat & genus & ex-
 emplar & initiū & causam.
 Vtitur & cōtrariis vocibus
 ut idem significant. Nā sen-
 sibile & quod est & quod
 non est dicit. esse quidem
 propter generationem, non
 esse autem propter assiduā
 mutationem. Ideam itidem
 appellat quod neq; moue-
 tur neque manet, & idem,
 & vnum, & multa. Idem
 verò & in plurimis facere
 solitus est. Est autem libro-
 rum eius triplex expositio.
 Primò enim docere oportet
 eorum quæ dicuntur v-
 nūquodque quid sit, dein-
 de cuius rei gratia dictū sit:
 utrū ex principali intentio-
 ne, an similitudinis parte;

καὶ εἰς δόγματων καθασκάλω
 ἢ εἰς ἑλεγχόν τινος διαλεγο-
 μένου· τὸ δὲ πείπον, εἰ ἔρθως
 λήσονται. ὅτε δὲ καὶ ση-
 μεῖα τινὰ τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ
 ὡρατίθενται, φρεὶ καὶ ὡρα-
 τούτων τί εἴπωμεν. χ' λαμ-
 βάνεται πρὸς τὰς λέξεις καὶ τὰ
 σχήματα, καὶ ὅλως πῶς Πλα-
 τωνικῶς συνήθαι· διπλῆ,
 πρὸς τὰ δόγματα, καὶ τὰ δρέ-
 σκοντα Πλάτωνι· χ' ὡρεσι-
 γμένον, πρὸς τὴν ἐκλογὴν
 καλλιγραφίας· διπλῆ ὡρε-
 σιγμένη, πρὸς τὰς ἐνίων δι-
 ορθώσεως· ὁβελὸς ὡρεσιγμένος,
 πρὸς τὰς ἐκαίους ἀδετήσεως·
 ἀντίσιγμα ὡρεσιγμένον, πρὸς
 τὰς διπλὰς χρήσεως καὶ μεταθε-
 σεως τῶν γραφῶν· κεραίνιον,
 πρὸς πῶς ἀργυρῶν τῆ φιλοσο-
 φίας· ἀστειρίσκος, πρὸς πῶς
 συμφωνίαν τῶν δόγματων· ὁβε-
 λὸς, πρὸς πῶς ἀδετήσιν. τὰ μὲν
 σημεῖα ταῦτα, καὶ τὰ βιβλία, το-
 σαῦτα ἄνω (ἀντίσημα φη-
 σὶν ὁ Καρύσιος ἐν τῷ ὡρῶν
 Ζιῶντος) νεωστὶ ἐκδοθέντα
 εἴ τις ἠθέλει διαγινώσκειν, μισθὸν
 ἐτέλει τοῖς κακτημένοις. τὰ δὲ
 δρέσκοντα αὐτῷ ταῦτα ἴω.
 Ἀθανάσιον ἔλεγε πῶς ψυχῶν,

& ad dogmatum assertio-
 nem, vel ad refellendi con-
 tra differentem. tertio verò
 an rectè dictum sit. Verum,
 quoniā ipsius libris & no-
 ta quædam apponuntur, a-
 gè de his quoque pauca lo-
 quamur. χ enim litera ad
 dictiones ac figuras assumi-
 tur, prorsus ad Platoniam
 consuetudinem. χχ duplex
 ad dogmata opinionisque
 eius peculiare. Περὶ ἐκλογῆς
 ad electiores quasque sen-
 tentias ornatiusque verbo-
 rum apponitur. Duplici pe-
 riestigmeno ad quorūdam
 emendationes adhibetur.
 Obelus periestigmenus ad
 superflua quæque iugulan-
 da præponitur. Antisigma
 ad vsus duplices scripturæ-
 que translationes adhibe-
 tur. Cerannium ad philoso-
 phiæ institutionem assumi-
 tur. Asteriscus ad conue-
 nientiam dogmatū. Obelus
 ad improbationē. Sunt igitur
 huiusmodi notæ, & hic
 librorum numerus, ut An-
 tigonus Carystius in libro
 quem nuper de Zenone e-
 didit, refert. Ea si quis di-
 gnoscere voluisset, mercedē
 his qui docerent pendebat.

Quæ verò illi placuerunt,
 huiusmodi fuerunt: Im-
 mortalem esse animam,

καὶ πολλὰ μεταμφομένην τὸν
 σῶμα, ἀρχὴν τε ἔχειν αἰ-
 θμητικὴν· τὸ δὲ σῶμα, γεω-
 μετρικὴν. ὡς ἔτι δ' αὐτὴν
 ἰδέαν τοῦ πάντι διεσώτως πινύ-
 ματο. αὐτὴν κίνητον ὅτι ἔστι καὶ
 τελευτή. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογι-
 κὸν μέρος, πρὸς τῇ κεφαλῇ κα-
 θιδρύσκει· τὸ δὲ θυμὸς δὲ, πε-
 ρὶ τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ὅτι θυ-
 μητικόν, πρὸς τῇ στήθι καὶ
 τὸ ἥπαρ συνίσταται. πρὸς ἔτι
 ὅτι ἐκ τοῦ μέγιστου διαπαντός κυ-
 κλω τὸ σῶμα, καὶ συνεστάναι
 ἐκ τῶν στοιχείων, διαμεθεῖσθαι
 τε καὶ ἀρμονικὰ διαστήματα,
 δύο κύκλοις ποιεῖν συνεμμέ-
 νοις, ὧν τὸν ἑνὸς κύκλου, ἑξά-
 χη τμηθέντα, τοῖς ἅπαντας ἐ-
 πὶ αὐτῷ κύκλοις ποιεῖν. καὶ τοῦτον
 μὲν καὶ διαμέτρῳ καθεῖσθαι ἐπὶ αἰ-
 εῖς ἑρὰ ἑσθῆν· πρὸς δὲ, καὶ
 πλοῦσαν ὅτι τὰς ἑξῆς. διὸ
 καὶ κρατεῖν αὐτὸν ἕνα ὄντα. ὅτι
 γὰρ ἑτέρων ἑσθῆν διηρῆσθαι.
 καὶ ὅτι μὲν, ἔστι τῶν τοῦ· τοῖς δὲ,
 πατέρεσσι. λέγουσιν τὸν μὲν, τῆς
 ψυχῆς κίνησιν ἔστι· τὴν δὲ, τοῦ
 ὅλου καὶ τὰς αὐτῶν πλατωμένων
 φασί. οὕτω δ' ἐχούσης τῆς
 ἐκ μέσου τομῆς αὐτῇ πρὸς
 ἀρμολογίαν πρὸς τὰ ἔχοντα,

& de corporibus ad corpo-
 ra, perpetuis vicibus migra-
 re, eiusque initium consta-
 re numeris. Corporis prin-
 cipium, Geometriæ itē con-
 stare ratione. Diffiniebat eā
 ideam esse penitus remoti
 spiritus, seipsam mouentem
 & motum præstantem cor-
 pori, & esse tripartitam. Ra-
 tionalem ipsius partem sitā
 in capite, irascibilem in cor-
 de, concupiscibilem in um-
 bilico & iecore consistere.
 Continere item ex medio
 semper corpus per gyrum,
 atque ex elementis consta-
 re: diuisamque secundum
 harmoniæ interualla, duos
 orbes efficere coniunctos,
 ex his interiorem circulum
 in sex alios scissum, septem
 reliquos circulos facere,
 eumque iuxta diametrum
 ad læuam intrinsecus habe-
 re sedem. Alterum verò se-
 cundum latus ad dexte-
 ram, ideoque ipsum obti-
 nere quòd sit vnicus. Alte-
 rum quippe interius in plu-
 res esse diuisum, atque hunc
 ipsius, illos alterius esse.
 dicens hanc quidem animi,
 illam verò vniuersi esse mo-
 tionem, errantiumque si-
 derum motus, ita se ha-
 bentes vt ex medio sit
 scissio sibi ad extrema con-
 gruens atque coniuncta.

γινώσκειν τὰ τε ὄντα καὶ ἀναρ-
 μόζειν δὲ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὰ
 στοιχεῖα καὶ ἁρμονίαν. καὶ γίνε-
 σθαι δόξαν μὲν, καὶ τὸν πατέρα
 κύκλον ὀρθοσμένον· ὅπῃ σῆμιον
 δὲ, καὶ τὸ αὐτῆς. δύο οὖν τὰ πάν-
 των ἀπὸ φησιν ἀρχαίς, θεὸν καὶ
 ὕλην, ὃν καὶ νομῶν περὶ σαχρόδης
 καὶ αἰτίον. εἰ δὲ πῶς ὕλην ἀ-
 ρημάτισον καὶ ἀπύρετον, ἔξ ἧς
 γίνεσθαι τὰ συσκειμένα. ἀπὸ
 κτῶς δὲ ποτε αὐτὴν κινεμέ-
 νην ὑπὸ τοῦ θεοῦ φησὶν εἰς ἓνα
 συναχθεῖν αὐτὴν τὸν ποῦν, τάξιν αἰα-
 ξίας κρείττονα ἡγησάμενον.
 τραπέσαι δὲ πῶς εἰσαν αὐ-
 τῇ εἰς τέσσαρα στοιχεῖα, πῦρ,
 ὕδωρ, αἶρα, γῆ. ἔξ ὧν αὐτὴν
 τε τὸ κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γί-
 νασθαι. μόνην δὲ πῶς γῆν ἀ-
 μετάβολον εἰ φησὶ· νομίζων
 αἰτίαν τῆς γῆς ἀρμάτων διαφο-
 ρὰν ἔξ ὧν σύσκειται. τῷ μὲν γὰρ
 ἄλλων ὁμογενῆ φησὶν εἶναι τὰ
 σχήματα. ἅπαντα γὰρ ἔξ ἐνὸς
 συσκεισθαι τοῦ περὶ μήκους τρι-
 γώνου, τὸ δὲ γῆς ἰδίον εἶναι τὸ σχή-
 μα. πυρὸς μὲν γὰρ εἶναι στοιχεῖον πυ-
 ραμίδα, αἶρος τὸ ὀκτάεδρον, ὕ-
 δατος τὸ ἑξαεδρον, γῆς δὲ κύ-
 βον. ὃθεν μήτε γῆν εἰς αὐτὰ με-
 ταβάλλειν, μήτε αὐτὰ εἰς γῆν.

nosse quæ sunt, atque apta-
 re, eo quod in seipsa per
 harmoniam elementa ha-
 beat. Et opinionem quidē
 fieri secundum alterius cir-
 culum se subrigentem, sciē-
 tiam verò secundum alium
 qui sit idem. Duo omnino
 esse rerum principia, deum
 atque materiam. Illum &
 mētē & causam appellat:
 esse autem materiam infor-
 mem & infinitā, ex ea con-
 cretiones fieri. Ea quum a-
 liquando temere & inordi-
 natē moueretur, à deo ait
 in locum unū coactā, quod
 ordinem temeritati præsta-
 re censuerit. Porro huius-
 modi essentiam in quatuor
 elementa conuersam, ignē,
 aquam, aerem, terram. Ex
 his mundum ipsum & quæ
 in eo sunt nasci. Solam ter-
 ram ait immutabilem, cau-
 sam esse putans figurarum
 ipsius, ex quibus constet,
 differētiam. Aliorum quip-
 pe figuras eiusdem generis
 dicit, compositas nimirum
 omnes ex vno oblōgo triā-
 gulo, terræ verò propriam
 esse figuram. Ignis enim e-
 lementum esse pyramidem,
 aeris quod ὀκτάεδρον vocat,
 aquæ ἑξαεδρον, terræ au-
 tem cubū. Quocirca neque
 terram in ista mutari, ne-
 que in terram ista cōverti.

ἡ δὲ ἀκρίβεια δ' εἰς τοὺς οἰ-
κείους τοὺς ἐκαστον, ὅτι ἡ πε-
ριφορὰ σφίγγουσα καὶ πρὸς τὸ
μέσον συνάγουσα συσκέλει τὰ
μικρὰ· τὰ δὲ, διακρίνει τὰ
μεγάλαια. διὸ καὶ τὰ ἤδη μετα-
βάλλοντα, καὶ τοὺς περὶ μετα-
βάλλει· κόσμον τε εἶ) ἕνα γῆρι-
πὸν, ὅπερ δὴ καὶ αἰσθητὸς ὄντων
ὑπὸ θεῷ κατασκευασμένης Θ.
ἐμφυχοῖ τε εἶ), δὲ τὸ κρείττον
εἶ) τοῦ ἀψύχου τὸ ἐμφυχον. τοῦ-
τό τε δημικρῶμα ὑποκείσθαι
τοῦ βῆτις αἰτίαι. ἕνα τε αὖ-
τὸν καὶ ἀπειρον κατασκευά-
σαι, ὅτι καὶ τὸ ὑποδύμα ἐν
ῥῷ, ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐδημικρῶσε.
σφαιροειδὴ δὲ, δὲ τὸ καὶ τὸ γῆρι-
νήσαντα τοῖς τὸν ἔχον σχήμα. ἐ-
κείνοι μὲν γὰρ περιέχον τὰ ἄλλα
ζῶα τοῦτον δὲ, τὰ σχήματα πάν-
των. λείον δὲ, καὶ οὐδὲν ὄργανον
ἔχοντα κύκλῳ, δὲ τὸ μηδε-
μίαν εἶ) χεῖρσιν αὐτῶν. ἀλλὰ
μὲν καὶ ἀφ' ὅτερον δὲ αὐτῶν ἐν
τῷ κόσμῳ, δὲ τὸ μὲν διαλυέ-
σαι εἰς τὸ θεόν. καὶ τῆς μὲν
ὅλης γῆρας αὐτίον εἶ) τὸν
θεόν, ὅτι πέφυκεν ἀγαθοποιόν
εἶ) τὸ ἀγαθόν. τὸ δὲ ἐραστὴς
τῆς γῆρας τὸ ἄριστον αὐτίον.

Nō autem suis locis discre-
ta esse singula, quod circū-
ferentia constringens, & ad
medium cogens, parua hæc
componit, eaque quæ sunt
maiora discernit. atque id-
eo, quum species mutant, &
loca mutare. Mundum unū
esse genitum, nam & sensi-
bilis est à deo conditus: a-
nimatumque esse, quod
præstantius sit quod ani-
matum est, quam quod
caret anima. Huiusmo-
dique opificium supremæ
causæ subiectum, unū-
que conditum fuisse, non
infinitem: quod etiam ex-
emplar ad quod creatus fue-
rit, unicum sit. Esse autem
ad sphaeræ similitudinem
rotundum, quod conditoris
ea quoque figura sit. Illum
quippe cæteras continere
animantes, hunc autem o-
mnium figuras. Leuem iti-
dem & absque ullo per gy-
rum instrumēto, quod hu-
iusmodi nullus sibi usus sit.
Immortalem præterea du-
rare mundum, eo quod nō
dissoluatur in id quod non
est. Ac totius generationis
causam esse cælū, quod boni
sit benefacere. Porro cæli
generationis autorem sumē
bonū atque excellentissimū.

τὸ γὰρ καμίσκ' αὖτ' ἡμεῖς, τὸ
 αἰετον εἶ) αὖτ' οὐκ αἴτιον.
 ὥστε ὅπρ' ἐποιούτω οἱ θεοί,
 ὅμοι' ὅτι τὰ δρίστω οἱ οὐρα-
 νός, καλλιστός γε ὢν, ἐθονὶ αὖ
 ὅμοι' εἶη αὖτ' ἡμεῖς, ἀλλ' ἢ
 τὰ θεῶν. συνεσάναι ὅτι τὸ κόσμον
 ἐκ πυρὸς, ὕδατος, αἰέρος, γῆς.
 ἐκ πυρὸς μὲν, ὅπως οὐρανὸς ἦ.
 ἐκ γῆς ὅτι, ὅπως σερφεός. ὕδ' ὕ-
 δατος ὅτι καὶ αἰέρος, ὅπως ἀνδρο-
 γος. (αἱ γὰρ αὖτ' σερφεῶν διωα-
 μεις δύο μεσότησιν ἀνδρογυν-
 ον, ὥς ἐν ἡμέρᾳ τὸ πᾶν.) ἔξ
 ἀπάντων ὅτι, ἵνα τέλειται καὶ
 ἀφ' ὅταρ' ὅτι. χρόνον τε ἡμέ-
 ραν εἰκόνα τὸ αἰδίου. καὶ κεῖ-
 νον μὲν αἰεὶ μένειν, τιμὴ ὅτι τὸ
 οὐρανὸν φεραν, χρόνον εἶ). καὶ
 γὰρ νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ μῆνα,
 καὶ τὰ πᾶντα πάντα, χρόνου
 μέρη εἶ). διό τ' αὖ, ἀνδρὶ τῆς
 τὸ κόσμου φύσεως, ἐκ εἶ)
 χρόνον· αἶμα γὰρ ὑπάρχον
 αὐτῷ καὶ χρόνον εἶ). πρὸς
 δὲ χρόνου ἡμέραν ἡλίον καὶ
 σελήνην καὶ τὰ πλανώμενα
 ἡμέραν. ὅπως ὅτι ἐξ ἀδηλῶν τ'
 ὥρων ἢ αἰθμοῦ, καὶ μετὰ χη
 τὰ ζῶα αἰθμοῦ, τὸ τὸ ἡλίου
 φῶς ἀνάψαι τὸ θεόν. εἶ) δὲ
 εἴεντ expertes, accendisse

Eius quippe quod sit in re-
 bus conditis pulcherrimū,
 eum esse cōditorem, quem
 intelligibilium omnium con-
 stet esse praestantissimum.
 Itaque quoniam huiusmodi
 deus est, cælum verò præ-
 stantissimo illi simile est,
 quoniam pulcherrimū cer-
 nitur, nulli creaturæ erit si-
 milius quàm deo soli. Con-
 stare verò mundum ex i-
 gne, aqua, aere, & terra. Ex
 igne quidem, ut visibilis sit:
 ex terra, ut solidus: ex aqua
 & aere, ut proportionē
 non vacet: (nanque solidorū
 vis duobus maximè
 mediis proportionē sumit,
 ut unū fiat hoc totū) ex om-
 nibus verò, ut perfectū at-
 que immortale sit. Tēpūs-
 que sempiterni imaginem
 fuisse, idque semper mane-
 re: celi autē motus tempus
 esse. Noctem enim ac diem
 ac mensem & huiusmodi
 cetera esse tēporis partes. id
 circo absque mundi natura
 non constare tempus: simul
 enim atque cōditus fuerit,
 & tempus illi affuisse. Porro
 post temporis generatio-
 nem, & solem, & lunam, &
 errantia genita. Ut au-
 tem horarum manifestus
 & certus esset numerus,
 animantēsque numeri non
 solis radios deum. Lunam

ὡς μὲν τῆς γῆς κύκλον σε-
λιώσω, ἐν δὲ τῷ ἐχόμενῳ ἡ-
λιον, ἐν ᾧ τοῖς ἐπάνω τοῖς πλα-
γῆας. ἑμψυχον δὲ πάντως,
ὅθεν τὸ ἑμψυχὸν πορὰ δεξιᾶς.
ἵνα ᾧ ὁ κόσμος τελειωθῇ γινώ-
μεν ὅμοιως ὡς νοητῶς ζώω,
ἢ ἢ ἄλλων ζώων γινώσκειν
φύσιν. ὅπρῃ οὐκ ἐκείνῳ εἶχε,
ἢ τὸ ἑρμιον δεῖν ἔχειν. θεοὺς
μὲν οὐκ ἔχειν τὸ παρὰ πνεῦμα
εἶναι τεία γῆν τᾶλλα, πῶς ἂν,
ἐνυδρον, πρὸς. γινώσκων πορεσ-
βυτάτω μὲν εἶναι τῶν ἐν τῷ ἑ-
ρανοῖ θεῶν. γινώσκειν δὲ δι-
μουρρημα, ὡς νύκτα ἢ ἡμέ-
ραν ποιεῖν. οὕτως δὲ ὅτι τῷ
μέτῳ, κινεῖται πρὸς τὸ μέ-
σον. ὅπρῃ δὲ αἰτίαι εἰσὶ
δύο, τὰ μὲν ὁρατά μὲν εἶναι, τὰ
δὲ ὅτι ἀναγκάσας αἰτίας (φῆσι)
λεκτέον. ταῦτα δὲ ὅτιν, αἶθρ,
πῦρ, γῆ, ὕδωρ. ἢ ἐκ ὄντων μὲν
στοιχεῖα κατ' ἀκρίβειαν, ἀλ-
λά δεκτικά, ταῦτα δὲ ἐκ τῶν
πειρῶντων εἶναι συνιδεμένων,
καὶ ὁρατῶν εἰς ταῦτα. στοι-
χεῖα δὲ αὐτῶν εἶναι τὸ, τε πρὸς-
μηκας πείρῳν καὶ τὸ ἰσο-
σκελές. ἀρχὰς μὲν οὐκ εἶναι
καὶ αἰτία τὰ λεχθέντα δύο,
rum elementa porrectum
Initia igitur & causas reru

quidem supra eminentem
terræ circulum, solem pro-
pius huic orbi, in superio-
ribus verò vaga sidera ferri.
Esse prorsus animatu, quia
sit animato motui deuinct⁹
& alligatus. Vt autem per-
ficeretur hic mundus, esset-
que similis intelligibili ani-
māti, aliorum quoque ani-
malium conditam esse na-
turam. Quoniam igitur ille
habebat: cælum quoque vt
haberet operepretium fuis-
se. Deos ergo esse vt pluri-
mum igneos. Esse autem &
reliqua genera animantiũ
tria, volatile, aquatile, terre-
stre. Terram esse antiquis-
simam omnium qui essent
in cælo deorum. Fuisse au-
tem conditam, vt diei no-
ctisq; tēpora & vices va-
riaret. Eam, quum media
sit, circa medium moueri.
Quoniam verò causæ (in-
quit) duæ sunt, alia quidem
constantiam ac firmitatem
esse, alia verò necessaria ex
causa creata dicendũ. Sunt
autem ista, aër, ignis, terra,
aqua, quæ quidem non ex-
actè erant elementa, sed ad
percipiendũ apta. Hæc au-
tem ex triangulis constare
compositis, atque in ipsos
dissolui. Esse autem ipso-
triangulum & æquilaterum.
esse duo quæ prædiximus,

ᾧν ᾧδ' ἄδ' ἄμα τ' διὸν καὶ τ'
 ὑλιν. ὅπως ἀνάγκη ἀμορφον
 εἶναι, ὡς ὅτι καὶ ὅτι τῶν ἄλλων
 δεκτικῶν. αἴτιον δὲ τούτων εἶναι
 ἀνάγκης εἶναι. ἐπεὶ γὰρ πῶς
 τὰς ιδέας γινώσκοντες τὰς ἐστίαις, καὶ
 δι' ἀνομοιότητάς τε δυνάμειος κι-
 νεῖσθαι, καὶ κινεῖσθαι τὰ κι-
 νηθέντα εἰς αὐτῆς ἀντικινεῖν.
 ταῦτα δὲ πρὶν μὲν διόρθως κινεῖ-
 σθαι καὶ ἀτάκτως. ὅτι δὲ ἡρ-
 ξαντο συνιστάναι τὸν κόσμον, ὅτι
 τῶν ἐνδεχομένων ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 συμμετρῶς καὶ τεταγμένως γε-
 νέσθαι. τὰς μὲν γὰρ αἰτίας καὶ
 πρὸ τῆς κρανοποιίας δύο εἶναι, καὶ
 πλείω γένεσιν, ἀλλ' ἐξ ἀφείας,
 ἔχοντες δὲ μόνον, καὶ ἀτάκτως. ὅτι δὲ
 δὴ δὲ ὁ κόσμος ἐγένετο. λαβεῖν
 καὶ ταύτας τάξεις. εἰς ἀπάντων
 δὲ τῶν ὑπαρχόντων σωμάτων
 γινώσκειν τὸν κρατὸν. δοκεῖ δ' αὖ-
 τῶν τῶν θεῶν, ὡς καὶ πλεονέχων,
 αἰσώματον εἶναι. ἔτι γὰρ μάλι-
 στα φθοράς καὶ πάθος ἀνεπί-
 δεκτον ὑπαρξάν. τὰς δὲ ιδέας
 ὑφίσταται (καθὰ καὶ περὶ εἰρη-
 ται) αἰτίας ἕνας καὶ ἀρχὰς τοῦ
 ποιῶντος εἶναι τὸ φύσις συνεσῶ-
 τα, οἷα ὅτι ὅτι αὐτά. Περὶ δὲ ἀ-
 γασθῶν ἢ κακῶν ποιῶντα λέγει.

quorum exemplar sit deus
 ac materia. Id verò infor-
 me esse necesse est, sicut
 alia perceptioni accommo-
 data. Horum autē causam
 ex necessitate esse, quippe
 quæ receptis ideis essentias
 gignat, ac per potentiæ dis-
 similitudinem moueatur,
 motūque suo quæ mouen-
 tur ex ea in diuersum mo-
 ueri. Porro ista quidem pri-
 mō tumultuario & inordi-
 nato motu agitari: at ubi or-
 natus adhiberi cœptus, de-
 bitum ordinem & modum
 ex deo accepisse. Causas e-
 nim & ante celi creationē
 duas fuisse, & tertiam ge-
 nerationem, eas tamen per-
 obscuras, vestigiāque dun-
 taxat, & incōpositas, & eas
 demum perfecto mundo
 accepisse ordinem. Ex o-
 mnibus verò quæ subsiste-
 rent corporibus factum esse
 cælum opinatur, & deum,
 sicut & materiam, incorpo-
 ralem esse. Sic enim corru-
 ptione & perturbatione nul-
 la omnino affici. Ideas sicut
 prædiximus, causas quas-
 dam atque principia ponit,
 ut huiusmodi sint quæ na-
 tura consistunt, qualia &
 ipsa sunt. Enimvero de bo-
 nis ac malis ita differebat.

τέλει μ' εἶ) πλεὺς ἱσομοίω-
σιν τῇ δυνάμει πλεὺς δ' ἀρετῇ,
αὐτάρ κη μ' εἶ) πλεὺς δ' αἰμο-
νίας, ὁργανῶν δ' ὡς δεῖσθαι τῷ
πλεὺς σῶμα. πλεονεκτημάτων,
ἰσχυρῶς, ὑγίαιας, ἀσπιδήσεως, τῷ
ὁμοίῳ καὶ τῷ ἐκτὸς, οἷον πλε-
του καὶ ἀφροσύνης καὶ δόξης. ὅ-
θεν δ' ἡ πλεονεκτικὴ αἰμοσύνη
τὸ σφόν, καὶ τὰ αὐτὰ μὴ παρῇ.
πολιτεύσεσθαι αὐτῶν, καὶ γαμή-
σθαι, καὶ τοῖς καί μιν νόμοις οὐ
ᾤεται δεῖσθαι. ὅκ δ' ἡ πλεονεκ-
τικὴ αἰμοσύνη νομισθεῖσθαι τῇ ἐ-
αυτῇ πατείδι, εἰ μὴ τέλος
ἀφροσύνης ὁρᾷ τὰ ἀφρο-
σύνην ὅν ἐκείνην δὲ ἀφρο-
σύνην δέμου. οἶεται δὲ καὶ
δεῖν ἐφορᾶν τὰ ἀνθρώπινα
καὶ δαίμονας εἶ). ἐννοιαὶν τε
καλοῦ πλεονεκτικῶς ἀπεφθίνατο
πλεὺς ἐχρηστέω τῷ ἐπαμνεῖ καὶ
λογικῶ καὶ χρηστέω καὶ
πλεονεκτικῶ καὶ ἀρμότιοντος.
αὐτῶν πάντα ἐχέσθαι τῷ ἀκο-
λύτου τῇ φύσει καὶ ὁμολο-
γούμενῳ. διγέχθη δὲ καὶ πε-
εὶ ἰσομοίῳ ὁρμήσις. ὥς-
τε καὶ πλεὺς ὁρμήσις τῷ ὁρ-
μῶς ἀποκείνεσθαι καὶ ἐρα-
τῶν, πλεονεκτικῶν αὐτῶν δὲ αὐτῶν
καὶ ἀκόρως χρηστέω.

Finem esse, Deo similem fieri. Virtutem sufficere quidem ad bene beatéque vivendum: cæterum instrumentis indigere, corporis bonis, robore, sanitate, integritate sensuum, & cæteris id genus: exterioribus item, puta opibus, generis claritate, gloria, & huiusmodi cæteris. Ea etsi non affuerint, nihilominus tamen beatum fore sapientē. Accessurum item ad reip. uxorem ducturum, legesque positas non prævaricaturum. Laturum insuper patriæ suæ quantum fieri poterit commodas leges, idque, nisi per summā plebis seditionem operam suam reip. iudicavit inutilē fore. Arbitratur & deos humana cernere atque curare, & dæmones esse. Notionemque honesti primus definiuit, eam quæ à laudabili & rationabili vtilique & decoro, & congruo non discerneretur: quæ simul omnia, id quod per naturam fit consequens, ac pro confesso habeatur, attingant. Differuit de ratione & rectitudine nominum, atque adeo rectè respondendi & interrogandi scientiam primus ipse cōstituit, affatim usus.

ἐν ᾧ τοῖς διαλόγοις καὶ πρὸς δι-
 καιοσύνην θεῶν νόμον ὑπε-
 λάμβανον, ὡς ἰσχυρότεραν
 πειστέραν τὰ δίκαια πεί-
 θειν, ἵνα μὴ καὶ μετὰ θάνατον
 δίκας ὑπόχρουν οἱ κακοῦργοι.
 ὅθεν καὶ μυθικότερος ἐνίοις ὑ-
 πελήφθη, τοῖς συγγραμμά-
 σιν ἐγκαταμίξας τὰς τοιαύτας
 διηγήσεις, ὅπως διὰ τῶν ἀδήλων
 ἔργων τῶν ἔχον τὰ μετὰ τὸ θά-
 νατον, οὕτως ἀπέχωνται τῶν
 ἀδικημάτων. καὶ ταῦτα μὲν ἡ
 αὐτὴ τὰ ἀρέσκοντα. διήρει δὲ
 (φησὶν ὁ Αἰσιοτέλης) καὶ τὰ
 ποσάγματα πρὸς τὸ ἔργον. τῶν
 ἀγαθῶν ὅτι τὰ μὲν ἐν ψυχῇ, τὰ δὲ
 ἐν σώματι, τὰ δὲ ἐκ πόσ. οἷοι,
 ἢ μὲν δικαιοσύνη, καὶ ἡ φρόνη-
 σις, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ἡ σω-
 φροσύνη, καὶ τὰ ποιαῦτα, ἐν
 ψυχῇ. τὰ δὲ καλλίον, καὶ ἡ
 ἁλξία, καὶ ἡ ὑγία, καὶ ἡ ἰσχύς,
 ἐν σώματι, οἱ δὲ φίλοι, καὶ ἡ
 τῆς πατρίδος ἀδελμονία, καὶ ὁ
 πλοῦτος, ἐν τοῖς ἐκ πόσ. τῶν ἀ-
 γαθῶν ἄρα τρία εἶδη ὅτι, τὸ
 μὲν, ἐν ψυχῇ, τὰ δὲ, ἐν σώματι,
 τὰ δὲ, ἐκ πόσ. τῆς αἰτίας τρία
 εἶδη, ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς ὅτι φισ-
 κή, ἢ δὲ ἐπαμεικκή, ἢ δὲ ξυμική.
 φισκὴν μὲν οὕτω ταύτην λέγουσιν,

Porro in dialogis iustitiam
 diuinam legem arbitratus
 est, ut ad iuste agendum po-
 tentius persuaderet, ne post
 mortem poenas improbi
 luerent. Quocirca cum
 plerique fabulosum puta-
 uere, quod eiusmodi nar-
 rationes interdum suis scri-
 ptis interferat, ut, quod in-
 certum sit ista post mor-
 tem sic se habere, admoniti
 mortales iura violare per-
 timescant. Atque in hunc
 modum ille sensit. Distri-
 buebat autem (ut ait Ari-
 stoteles) res in hunc mo-
 dum. Ex bonis, (inquit)
 quædam sunt animi, quæ-
 dam corporis, alia extrin-
 secus. Iustitiam, pruden-
 tiam, fortitudinem, fruga-
 litatem, & cætera id genus,
 in animo ponebat: pulchri-
 tudinem & habitum præ-
 clarum, sanitatem & forti-
 tudinem, in corpore: ami-
 cos autem & patriæ felici-
 tatem, atque diuitias, inter
 exteriora numerabat. Bo-
 norum igitur tria esse ge-
 nera, alia in anima, alia in
 corpore, alia extrinsecus.
 Tres item esse amicitia
 species, naturalem socia-
 lem, atque hospitalem.
 Naturalem, qua paren-
 tes liberis afficiuntur,

ὡς οἱ γονεῖς πρὸς τὰ ἐκγονα
ἔχουσιν, καὶ οἱ συγγενεῖς πρὸς
ἀλλήλους· ταύτῃ δὲ κεκληρώ-
ται καὶ τὰλλα ζῶα ἐταρκεῖν
τῷ καλοῦ μὲν πῶς ἀπὸ συν-
θείας γινώσκουσιν, καὶ μηδὲν
πρὸς ἑκούστων γινώσκουσιν· ἀλλ' οἷον
ἡ Πυλάδου πρὸς Ὀρέσιν, ἢ τῇ
Ξονικῇ φιλίᾳ, ἢ ἀπὸ συστά-
σεως καὶ ὁμοθυμαδὸν γινώ-
σκουσιν πρὸς τοὺς ξένους. τὴν ἄρα
φιλίαν, ἢ μὲν ὅτι φιλίαν, ἢ δὲ
ἐταρκεῖν, ἢ τῇ Ξονικῇ. πρὸς τι-
νάσιν δὲ τινες τετάρτῃ ἐρω-
τικῇ. τὴν πολιτείαν δὲ εἶδη
πέντε. τὴν μὲν αὐτῆς, ὅτι δημο-
κρατικὴν· ἄλλο δὲ, ὁλιγαρχι-
κὴν· τρίτην δὲ, ὁλιγαρχικὴν· τέ-
ταρτον βασιλικὴν· πέμπτον, τυ-
ραννικὴν. δημοκρατικὴν μὲν οὖν
ὅταν αἱ πόλεις κρατεῖται τὸ
πλῆθος, καὶ τοὺς ἀρχαίους καὶ
τοὺς νόμους δι' ἐαυτὴν αἰρεῖται.
ἀριστοκρατία δὲ ὅταν ἢ μὴ
οἱ πλείστοι, μὴ οἱ πένητες,
μὴ οἱ ἐνδοξοὶ ἀρχαίον, ἀλλ'
οἱ ἀεῖοι τῆς πόλεως πρὸς α-
ὐτοὺς. ὁλιγαρχία δὲ ὅταν
ἀπὸ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ αἰ-
ρεῖνται. ἐλάττω δὲ εἰσὶν οἱ
πλείστοι τῶν πέντη. τῆς δὲ
βασιλείας, ἢ μὲν καὶ νόμον,

cognatique se mutuò alte-
rūrum diligunt: eam verò
in cæteras quoque animā-
tes esse diffusam: Socialem,
quam sine vlllo consanguini-
tatis vinculo sola con-
suetudo conciliat, cuius-
modi Pyladis & Orestis
fuisse memoratur: Hospi-
talem, qua ex commenda-
tione vel literis hospitibus
coniungimur. Addunt ple-
rique quarto loco & ama-
toriam. Ciuitatem itidē
in species quinque distin-
xit. Aliam popularem, aliā
quam optimates exerceāt,
tertiam quæ diffundatur in
paucos, regiam quartam,
quintam tyrannicam. Po-
pularem reimp. in eis esse
ciuitatibus in quibus ad
imperium multitudinis a-
gitur res, eiusque nutu ma-
gistratus eliguntur, & pro
illius arbitrio feruntur le-
ges: Aristocraticam, vbi ne-
que diuites, neque paupe-
res, neque nobilitate vel
gloria illustres dominan-
tur, verum soli ij qui sunt
in ciuitate optimi, rem ad-
ministrant: Oligarchicā,
quando à censibus magi-
stratus eliguntur. sunt e-
nim pauciores pauperibus.
Regnum bifariam scindi,
aliud enim secundū legem,

ἢ ὅτι καὶ γὰρ ὅτι ἐστίν. ἢ μὲν οὖν
ἐν Καρχηδόνι, καὶ νόμον· (πο-
λιτικὴ γὰρ ἐστίν) ἢ ὅτι ἐν Λακε-
δαίμονι καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ γέ-
νη· (ἀπὸ γὰρ γενέσεως γένους
ποιοῦνται τὴν βασιλείαν) τυ-
ραννίς δὲ ἐστίν ἐν ἣ ὁ ἄριστος
ἐξέχων ἢ βιάσθων ὑπὸ τι-
νι ἄρχονται. τῆς ἄρα πολι-
τείας ἢ μὲν ἐστὶ δημοκρατία, ἢ
δὲ, ἀριστοκρατία, ἢ δὲ, ὀλι-
γάρχια, ἢ δὲ βασιλεία, ἢ δὲ,
τυραννίς. τῆς δὲ δικαιοσύνης
ἐστὶν εἶδη τρία. ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς,
ἐστὶ πρὸς θεοὺς· ἢ ὅτι, πρὸς ἀνθρώ-
πους· ἢ δὲ, πρὸς τοὺς ἀπο-
χομένους· οἳ μὲν γὰρ, θύοντες καὶ
νόμοις, καὶ τῶν ἱερῶν ὅτι μελέ-
μενοι, δηλόν ὅτι πρὸς θεοὺς
ἀσεβέουσιν· οἳ δὲ δάνεια ἀπο-
διδόντες καὶ ὁρῶντες ἀδικίας,
δικαιοπραγοῦσι πρὸς ἀνθρώ-
πους· οἳ δὲ τῶν μνημείων ὅτι με-
λέμενοι, δηλόν ὅτι πρὸς
τοὺς ἀποχομένους. τῆς ἄρα δι-
καισύνης, ἢ μὲν πρὸς θεοὺς
ἐστίν, ἢ δὲ πρὸς ἀνθρώπους, ἢ
δὲ πρὸς τοὺς ἀποχομένους. τῆς
ὅτι σῆμης εἶδη ἐστὶ τρία· τὸ
μὲν γὰρ, ἐστὶ πρακτικόν· τὸ δὲ,
ποιητικόν· τὸ δὲ, θεωρητι-
κόν. ἢ μὲν γὰρ οἰκοδομικὴ καὶ ναυ-
πηγικὴ, ποιητικαὶ εἰσιν· ἐστὶ γὰρ αὐτῶν ἰδίῃν ἔργον πεποιημένον.

aliud secundum genus esse.
Secundum legem constare
Carthaginiesium regnum:
ciuile quippe esse: Lace-
dæmoniorum verò & Ma-
cedonum secundum genus.
habent enim regni succes-
sionem quandam per ge-
nus. Tyrannidem dici, quā
impulsi & vi adacti ciues
ab aliquo reguntur. Iusti-
tiæ tria esse genera: aliud
circa deos, alterum circa
homines, tertium circa de-
functos versari. Nam &
qui sacra secundum leges
faciunt, sacrarumque re-
rum curam habent, reli-
giosi in deos ac pij sunt:
qui verò mutua deposita-
que restitunt, iusti erga
homines sunt: qui autem
vita functis iusta persoluunt,
tertiam illam iustitiæ par-
tem exequuntur. Disciplina
similiter tres esse spe-
cies: aliam quidem in a-
ctione consistere, & practi-
cen dici: aliam ex operis ef-
fectu constare, & appellari
poeticen: tertiam specula-
tioni studere, & rhetori-
cen vocari. Nam ædium
nauiumque structurā cer-
tū est ad effectricem illam
pertinere. nam ex illis opus
aliquod factum videmus:

πολιτικὴν ὅτι καὶ αὐλητικὴν καὶ κι-
 θαρικήν, καὶ αἱ τοιαῦται, πορε-
 κτικαί· ἔτι γὰρ ὅτι οὐδὲν ἰδεῖν
 διαπὼν αὐτῶν πεποιημένον, ἀλλ'-
 λὰ πορεύεσθαι τι· ὁ μὲν γὰρ αὐλεῖ
 καὶ κιθαρίζει, ὁ δὲ πολιτεύε-
 ται· ἡ δὲ νομοθετικὴ, καὶ ἁρμο-
 νικὴ, καὶ εὐλογικὴ, θεωρητι-
 καί· ἥ τε γὰρ πορεύεσθαι, ἥ τε
 ποιεῖσθαι ἔστιν· ἀλλ' ὁ μὲν γεω-
 μέτρως θεωρεῖ πῶς πορεύεσθαι ἀλ-
 λήλας, ἔχουσιν αἱ γραμμαί· ὁ
 δὲ ἁρμονικῶς, τοῖς φθογῆς· ὁ
 δὲ εὐλογικῶς, τὰ ἄστρα καὶ τὸ
 κόσμον· τῶν ἄρα ὁπσιμηδὺν αἱ
 μὲν εἰσι θεωρητικαί, αἱ δὲ πορε-
 κτικαί, αἱ δὲ ποιητικαί· τὰ ἰα-
 τρικῆς ὅτιν ἐῖδη πέντε· ἡ ὤ,
 φαρμακευτικὴ· ἡ δὲ χειρουργι-
 κή· ἡ δὲ διαιτητικὴ· ἡ δὲ νοσογνω-
 μονικὴ· ἡ δὲ βοηθητικὴ· ἡ μὲν
 φαρμακευτικὴ, διὰ φαρμά-
 κων ἰάται τὰς ἀρρώστιας· ἡ δὲ
 χειρουργικὴ, διὰ τοῦ τέμνειν καὶ
 καίειν ὑγιάζει· ἡ δὲ διαιτητικὴ,
 διὰ τῆς διατᾶν ἀπαλλάττει
 τὰς ἀρρώστιας· ἡ δὲ νοσογνω-
 μονικὴ, διὰ τοῦ γινῶσθαι τὸ ἀρρώστη-
 μα· ἡ δὲ βοηθητικὴ, διὰ τοῦ βοή-
 θησαι, εἰς τὸ πᾶσι χεῖμα ἀ-
 πόματ' ἔχει τὸ μὲν γινώσκον· τῆς
 ἄρα ἰατρικῆς ἡ μὲν, ὅτι φαρμακευτικὴ, ἡ δὲ, χειρουργικὴ·
 ἡ δὲ, διαιτητικὴ, ἡ δὲ, βοηθητικὴ, ἡ δὲ, νοσογνωμονικὴ·

politiam verò & tibiarum
 cantus, pulsusque citharæ,
 & huiusmodi cætera, pra-
 cticæ subesse. Neque enim
 cōsummato actu quippiam
 remanet quod oculis sub-
 iectum sit: cæterum in ipso
 actu vis omnis est: itaque
 alius tibiis, alius fidibus ca-
 nit, alius temp. gerit. Porro
 geometria, & harmonia, &
 astrologia sub intelligentiâ
 cadunt, & speculationi tan-
 tummodo inserviunt. Ne-
 que enim vel agunt vel ef-
 ficiunt quicquam, sed geo-
 metra quidem contēplatur
 ut sese habeant ad inuicem
 lineæ, harmoniacus sonos
 ratione diiudicat, astrolo-
 gus sidera atque cælum.
 Medicinæ itē quinque spe-
 cies esse: aliam quippe dici
 pharmaceuticē, quæ mor-
 bis medicata potione sub-
 ueniat: aliam chirurgicā,
 quæ sectione & vstione cu-
 ret: tertiam, quæ sola victus
 ratione & ordine arceat æ-
 gritudines, appellariq; dia-
 teticē: quartā, quæ ex celeri
 discretionē morborum suc-
 currat egris, vocariq; νοσο-
 γνωμονικὴν· quintā, adiutricē
 dici, quod strenuo auxilio
 doloribus cōtinuò liberet.

νόμου διαρέσας δύο· ὁ μὲν
 γὰρ αὐτὸς, γεγραμμένον· ὁ δὲ,
 ἀγραφοῦς. ὧς μὲν ἐν ταῖς πό-
 λεσι πολιτευόμεθα, γεγραμ-
 μένον· ὅτι· ὁ δὲ κτ' ἐστὶν γινώ-
 μένον· ἔστι δὲ ἀγραφοῦς κα-
 λεῖται· οἷον, πρὸς μὴ γυμνὸν πο-
 ρεύεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν, μηδὲ
 γυναικεῖον ἱμάτιον φορεῖν
 λέσθαι· ταῦτα γὰρ ἐστὶν νόμοι
 κελεύει, ἀλλ' ὁμοῦς οὐ ποιεῖται
 πομῶν, διὰ τὸ ἀγραφοῦς νόμῳ
 κελεύεσθαι. τὰ ἄρα νόμου ὅτιν
 ὁ μὲν, γεγραμμένον· ὁ δὲ, ἀ-
 γραφοῦς. ὁ λόγος διαρεῖται
 εἰς πέντε, ὧν εἰς μὲν ὅτιν οἱ
 πολιτευόμενοι λέγουσιν ἐν
 ταῖς ἐκκλησίαις, ὅς καλεῖται
 πολιτικός· ἑτέρα δὲ διαίρεσις
 λόγου, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν,
 εἰς ἐπιδείξιν τε θεωρεῖν
 σιν, εἰς ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ
 κατηγορίας. τὸ δὲ πρῶτον εἰ-
 δος, ὅτι ῥητορικών· πέμπτη δὲ δι-
 αίρεσις λόγου, ὃν οἱ ἰδιώται
 διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους·
 ἔστι δὲ ὁ τρίτος πρὸς α-
 γορεύεται ἰδιωτικός· ἑτέρα δὲ
 διαίρεσις λόγου, ὃν οἱ κτ' βρα-
 χὺ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινό-
 μενοι τοῖς ἐρωτῶσιν διαλέγον-
 ται. οὗτος δὲ καλεῖται ὁ λόγος
 σιν λόγου, ὃν οἱ τεχνῖται πρὸς τὸ
 εἰ αὐτῶν διαλέγονται τέχνης,

Legis item geminam esse
 distributionem, alteram
 scriptam, alteram verò non
 scriptam. priorem illam es-
 se civilem, qua administra-
 mus remp. quæ verò citra
 scripturam constat, eam à
 natura & usu proficisci,
 quale est nudum in forum
 ambulare non debere, aut
 muliebri veste uti, quod
 nulla scripta lege prohibe-
 tur. nam ab eiusmodi sola
 citra scripturam naturalisque
 lex vetat. Sermonem seu
 orationem in quinque di-
 uidit. Esse enim eius genus
 quoddam quo utuntur in
 concionibus hi qui admi-
 nistrant rempubl. idque ci-
 uile appellari. Aliud quo u-
 tuntur oratores in demon-
 stratione, dum vel laudant
 vel vituperant, vel accu-
 sant quempiam: esse verò
 id genus oratorium. Ter-
 tiò quo priuati inter se mu-
 tuò colloquuntur, dicique
 priuatum. Quartum quo
 compendio ij qui rogant
 & respondent, ad interro-
 gata differunt, vocarique
 id genus dialecticū. Qua-
 tò quo artifices dum de sua
 arte differunt, loquuntur,

διαλεκτικός. πέμπτη δὲ διαίρε-
 σιν λόγου, ὃν οἱ τεχνῖται πρὸς τὸ
 εἰ αὐτῶν διαλέγονται τέχνης,

ὅς δὴ καλεῖται τεχνικός. τὸ
λόγου ἄρα, τὸ μὲν ὅτι πολιτι-
κόν, τὸ δὲ, ῥητορικόν, τὸ δὲ, ἰ-
διωτικόν, τὸ δὲ, διδασκαλικόν, τὸ
δὲ, τεχνικόν. ἡ μουσικὴ εἰς
τεῖα διαμεῖται. ἔστι γὰρ ἡ μὴ,
ὅτι τὸ σῶμα τὸ μόνον, οἷον ἡ
ὠδὴ· δευτέρου δὲ, ὅτι τὸ σῶμα-
τος καὶ τῶν χρωμάτων, οἷον ἡ κιθα-
ρωδία. τεῖτον ἀπὸ τῶν χρωμάτων
μόνον, οἷον κιθαριστική. τῆς
ἄρα μουσικῆς ὅτι τὸ μὴ, ἀπὸ τῶ
σώματος μόνον· τὸ δὲ, ἀπὸ τῶ
σώματος καὶ τῶν χρωμάτων· τὸ δὲ,
ἀπὸ τῶν χρωμάτων. διαμεῖται δὲ ἡ
ἀγχιμία εἰς εἶδη τέτταρα. ἐν
μὴ, εἰς ὧσιν οἱ πορνεῖται κα-
λοὶ καὶ γαστοὶ καὶ δίκαιοι, τοὺς
ἐκ τούτων γεγενημένους, ἀ-
γχιεῖς φασὶν εἶναι. ἄλλο δὲ,
εἰς ὧσιν οἱ πορνεῖται δεδυ-
ρασυκότες καὶ ἀρχόντες γε-
γενημένοι, τοὺς ἐκ τούτων ἀ-
γχιεῖς φασὶν εἶναι. ἄλλο δὲ, εἰς
ὧσιν οἱ πορνεῖται ὀνομαστοί,
οἷον ἀπὸ στρατηγίας, ἀπὸ σε-
φαντικῆς ἀγχιόνων· καὶ γὰρ τοὺς ἐκ τούτων γεγενημένους, ἀ-
γχιεῖς πορναγορβύσκουσιν. δῆλον εἶδός, εἰς αὐτοὺς τις ἡ γυνάδας
πύλινος καὶ μεγαλόπυλος, καὶ ἥτιον ἀγχιεῖς φασὶν. καὶ τῆς γε
ἀγχιείας αὕτη κρατίστη. τῆς ἄρα ἀγχιείας τὸ μὴ, ἀπὸ πορ-
νεῖων ὀπτηκῶν, τὸ δὲ, διωσασῶν, τὸ δὲ, ἐνδοξῶν, τὸ δὲ, ἀπὸ
τῆς αὐτῆς καλοκαγαθίας. τὸ καλλὸς διαμεῖται εἰς τεῖα. ἐν
μὴ γὰρ αὐτὰ ὅτι ἐπαμνετὸν, οἷον ἡ δὲ τῆς ὕψους ἀμορφία.

appellarique id artificio-
sum. Musicam in tria seca-
ri : Quandam enim voce
sola constare, ut cantum:
aliam voce simul & manu,
ut citharæ cantus: tertiam
solis manibus perfici, ut
quā si lente oris organo ci-
tharam percutimus. Nobi-
litem quatuor in species
diuidi. Nam qui claris, bo-
nis iustisque maioribus
fuerint nati, eos nobiles
vocari, quorum item pa-
rentes potentes ac princi-
pes fuere: item vocari no-
biles, quorum sint maiores
fama & opinione celebres,
quam vel ex bellicis rebus
præclarè gestis, vel ex cer-
taminum coronis reporta-
uerint: alterum esse nobili-
tatis genus, idque præstan-
tissimum, quum quis per
se animi magnitudine ex-
cellit. Pulchritudinem i-
tem in tria distinguit: a-
liam quippe esse laudabi-
lem, ut formosam faciem:

ἄλλο δὲ, χρησικόν· οἶον, ὄργανον
 καὶ οἰκία καὶ τὰ ποιεῖν παρὰ
 χρῆσιν εἰς καλὰ. τὸ δὲ παρὰ
 νόμοις καὶ ὅππῃ δὲ δυνάμει, καὶ
 τὰ ποιεῖν, παρὰ ὡφελείαν ὅτι
 καλὰ. τοῦ ἄρα κάλλους τὸ μὲν
 ὅτι παρὰ ἐπάμνητον, τὸ δὲ παρὰ
 χρῆσιν, τὸ δὲ παρὰ ὡφελείαν. ἡ
 ψυχὴ διαμερίζεται εἰς τρία. τὸ μὲν
 γὰρ αὐτῆς, ὅτι λογικόν· τὸ δὲ,
 ὅτι θυμηλικόν· τὸ δὲ, θυμικόν.
 πούτων δὲ τὸ μὲν λογικόν ὅτι αἴ-
 τιον τοῦ βελούεσθαι, καὶ λογί-
 ζεσθαι, καὶ δὲ ἀννοεῖσθαι, καὶ πάν-
 των τῶν ποιεῖν τὸ δὲ ὅτι θυμη-
 λικόν μέν· ὅτι τῆς ψυχῆς αἴ-
 τιον τοῦ ὀπιθυμεῖν φαγεῖν, καὶ
 τοῦ πλησιάζειν, καὶ τῶν ποιεῖν τὸ
 δὲ θυμικόν μέν· αἴτιον ὅτι
 τοῦ θάρρειν, καὶ ἡδεσθαι καὶ λυ-
 πῆσθαι καὶ ὀργίζεσθαι. τὸ ἄρα
 ψυχῆς ὅτι τὸ μὲν, λογικόν, τὸ δὲ,
 ὀπιθυμητικόν, τὸ δὲ, θυμικόν.
 τῆς τελείας ἀρετῆς εἶδη τέττα-
 ρα· ἐν μὲν, φρόνησις· ἐν δὲ, δικαιο-
 σιμῶν· τρεῖς δὲ, ἀνδρεία· τέ-
 τarton, σωφροσύνη. τῶν ἡ
 μὲν φρόνησις, αἰτία τοῦ παρὰ τ-
 τειν ὀρθῶς τὰ πράγματα·
 ἡ δὲ δικαιοσύνη, τοῦ ἐν ταῖς
 κοινωνίαις καὶ τοῖς συναλλάγμασι δικαιοπαγεῖν. ἡ δὲ
 ἀνδρεία, τοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ φόβοις μὴ ὑβρίζεσθαι παρὰ
 ποτὶ

aliam quoque vsui desce-
 uire, vt instrumentum &
 domum, quæ præterquam
 quòd speciosa sunt, vsibus
 nostris commoda etiam
 sunt: tertiam legibus stu-
 diisq; constare, eamque
 humanæ vitæ commodis
 maximè consulere. Anima
 tres itidem partes esse, ra-
 tionalem, concupiscibi-
 lem, & irascibilem. Ex his
 autem rationalem sedem
 esse consilij, cogitationis,
 consultationis, & huius-
 modi reliquorum. Concu-
 piscibilem esse appetendi
 cibi vel coitus, & similium
 causam. Irascibilem verò
 confidetiæ, voluptatis, do-
 loris, & iracundiæ autorem
 esse. Perfectæ consumma-
 tæque virtutis esse species
 quatuor, primam pruden-
 tiam, secundam iustitiam,
 fortitudinem tertiam, quartam
 temperantiam. Ex his pru-
 dentiam vt rectè agantur
 omnia causam esse. Iusti-
 tiam verò inter cōsortia &
 humanæ vitæ commercia,
 nō violandi iuris autorem:
 fortitudinem autem, ne in-
 ter pericula & terrores à
 fortiter cœptis deficiamus:

ἀλλὰ μὲν ἐν ἡ ὁ σωφροσύνη,
 τε κρατεῖν τὸ ὅτι θυμῶν, καὶ ὑ-
 πόμνησμάς ἡδονῆς δουλοῦ-
 δαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν. τῆς
 ἀρετῆς ἄρα τὸ μὲν ὅτι φρόνη-
 σις, ἄλλο δὲ δικαιοσύνη, τρίτον
 αἰδρεία, τέταρτον σωφροσύνη.
 ἡ ἀρχὴ διαμεῖται εἰς μερὴ
 πέντε· ἐν αὐτῇ, εἰς τὸ κατὰ νόμον· ἐν
 ὅ, εἰς τὸ κατὰ φύσιν· ἐν ὅ, εἰς
 τὸ κατὰ ἔθος· τέταρτον, εἰς
 τὸ κατὰ γένος· πέμπτον ὅ, κατὰ
 βίαν. οἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς πόλεσιν
 ἄρχοντες ὑπὸ τοῦ πολιτῶν ἐ-
 παὶ αἰρεθῶσι, καὶ νόμον ἄρ-
 χουσιν· οἱ δὲ κατὰ φύσιν, οἱ ἄρρε-
 νες, ὁ μόνον ἐν τοῖς ἀνθρώποις
 ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις,
 (ὅτι πολλοὶ γὰρ πανταχοῦ τὰ ἄρ-
 ρενα τὸ θηλείων ἄρχ) ἡ δὲ τὸ
 κατὰ ἔθος ἀρχὴ τοιαύτη ὅτι, οἷαν
 οἱ παιδαγωγοὶ τὸ παιδῶν ἄρ-
 χουσι· καὶ οἱ διδάσκαλοι τὸ φοι-
 τῶντων. καὶ γένος δὲ ἀρχὴ
 τοιαύτη τις λέγεται, οἷαν οἱ
 Λακεδαιμόνιοι βασιλεῖς ἄρ-
 χουσιν· ἀπὸ τοῦ γένους τινὸς ἡ
 βασιλεία. καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ

porro temperantiam ad fre-
 nandas cupiditates, ut à nul-
 la voluptate subigamur, ho-
 nestéque vivamus, sua no-
 bis lege præscribere. Magi-
 stratus in quinque partitur,
 in legitimum, naturalem,
 æquum ac rectum, in eum
 qui fit per generis succes-
 sionem, & denique in vio-
 lentum & tyrannicū. Nam
 magistratus civitatum si e-
 ligantur à civibus, secundum
 legem imperant. Per na-
 turam verò mares ubique
 non modò inter homines,
 verum inter alia animalia
 quoque, fœminis præsumt.
 Ex consuetudine verò &
 pædagogi pueris, & magi-
 stri discipulis imperāt. Per
 genus autem, quemadmo-
 dum Lacedæmoniorum re-
 ges dominantur. nam ex
 genere regnum sortiuntur.
 Eodem modo & apud Ma-
 cedones reges imperant:
 quippe & illic regnum ex
 genere institutum est. Por-
 ro qui coactis per vim ac
 civibus inuitis regnant,
 ij violenti ac tyranni vo-
 cantur. Oratoria sex spe-

τὴ αὐτὴν ἔχον ἀρχουσι καὶ γὰρ ἐκεῖ ἀπὸ γένους ἡ βασιλεία καθί-
 σταται. οἱ δὲ βιασάμενοι ἢ ὡς ἀκερυσσέμενοι ἄρχουσιν ἀκόντων
 τοῦ πολιτῶν· ἡ τοιαύτη ἀρχὴ κατὰ βίαν λέγεται (εἶ). τῆς ἀρχῆς
 ἄρα ὅτι τὸ μὲν, κατὰ νόμον, τὸ δὲ, κατὰ φύσιν, τὸ δὲ, κατὰ
 ἔθος, τὸ δὲ, κατὰ γένος, τὸ δὲ, κατὰ βίαν. τῆς ῥητορίας εἶδη

ὅταν μὲν γὰρ καλῶσι πο-
 λεμεινὴν ἢ συμμαχίην πρὸς τι-
 να, καλεῖται τὸ ποιῶν εἶδος
 πρὸς τῇ· ὅταν δὲ ἀξιῶσι μὴ
 πολεμεινὴν μηδὲ συμμαχίην,
 ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγειν, τὸ ποιῶν
 εἶδος ὅταν ἀποτῇ. τρίτον
 εἶδος τῆς ῥητορείας ὅταν τις
 φάσκη ἀδικεῖσθαι ὑπὸ ἑνὶ
 καὶ πολλῶν κακῶν αἰτίον
 ἀποφαίνῃ. τὸ δὲ ποιῶν εἶδος
 κατηγορία ὀνομάζεται. τέ-
 ταρτον εἶδος τῆς ῥητορείας ἀπο-
 λογία καλεῖται, ὅταν ἀποφαί-
 νῃ αὐτὸν μηδὲν ἀδικοῦντα,
 μήτε ἄλλο ἄποπον μηδὲν
 πρὸς τὸν ταῦτ' τὸ δὲ ποιῶν ἀ-
 πολογίαν καλεῖσι. πέμπτον εἶ-
 δος ῥητορείας, ὅταν τις εὖ λέ-
 γῃ καὶ ἀποφαίνῃ καλὸν καὶ κα-
 θόν· τὸ δὲ ποιῶν εἶδος κα-
 λεῖται ἐγκώμιον. ἕκτον εἶδος,
 ὅταν τις ἀποφαίνῃ φαῦλον· τὸ
 δὲ ποιῶν εἶδος καλεῖται ψό-
 γος. τῆς ἄρα ῥητορείας τὸ εἶδος
 ὅταν ἐγκώμιον, τὸ δὲ ψόγος, τὸ
 δὲ πρὸς τῇ, τὸ δὲ ἀποτῇ, τὸ
 δὲ κατηγορία, τὸ δὲ ἀπολογία.
 τὸ ὁρθῶς λέγειν διαρεῖται εἰς
 τέσσαρα· ἐν μὲν, ἃ δεῖ λέγειν·
 ἐν δὲ, ὅσα δεῖ λέγειν· τρίτον,
 πρὸς οἷς δεῖ λέγειν· τέταρτον δὲ, πῶς
 δεῖ λέγειν, ἃ μάλιστα συμφέρειν τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι.

cies tradit. Nam quoties
 iusserit orator bellum sus-
 cipere, & auxilium contra
 aliquem ferre, id genus vo-
 catur Adhortatio: quum
 verò quietem agere, neque
 bellare, neque opem ferre
 monuerit, appellatur ea spe-
 cies Dehortatio: tertia, quū
 qui se à quopiam iniuria
 affectum, & cōplura incō-
 moda perpeſsum docuerit:
 eiusmodi verò vocatur Ac-
 cusatio. quarta species, De-
 fensio dicitur, quum is qui
 accusatur, se neque violasse
 ius, neque aliud quicquam
 temere & perperam egisse
 probarit: quinta deinceps
 species, quum quis bene &
 cōmodè dixerit, honestum
 que ac bonum prædicaue-
 rit, eaque Laus siue ἐγκώ-
 μιον dicitur: sexta deinde,
 quum turpem ac malum
 probauerit, & hæc Vitu-
 peratio potest appellari.
 Rectè dicere in quatuor
 scindit. Primum enim
 quid dicere oportet ob-
 ſervandum: secundò quàm
 multa dicere: tertio, ad
 quos: quartò, quando sit
 dicendum. Ea igitur oportet
 dicere quæ vtilia futu-
 ra sint & dicenti & audi-

τι. πὸ δὲ ὅσα δεῖ λέγειν, μὴ
 πλείω μηδὲ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν.
 πὸ δὲ πρὸς οὓς δεῖ λέγειν, αὐτὰ τε
 πρὸς πρεσβυτέρους ἀμαρ-
 τάνοντας διαλέγεται, ἀρμότ-
 τουτας δὲ τοῖς λόγοις διαλέ-
 γεται ὡς πρεσβυτέροις· αὐτὰ τε
 πρὸς νεωτέρους, ἀρμόττουτας
 δεῖ λέγειν ὡς νεωτέροις. πη-
 νίκα δὲ λέγειν ὅτι, μήτε πρε-
 τέρω μήτε ὑσέρω· εἰ δὲ μή,
 διαμαρτήσεσθαι καὶ κακῶς ἐ-
 ρεῖν. ἡ δὲ ῥησὶς διαμερεται εἰς
 τέσσαρα· ἢ γὰρ χημάσιν, ἢ σώ-
 μασιν, ἢ ταῖς ὁπσις ἡμῶν, ἢ
 τοῖς λόγοις. τοῖς μὲν οὖν χη-
 μάσιν, ὅταν δεδομένῳ πρὸς
 βουλήσῃ τις εἰς χημάτων λό-
 γον ἄπορῇσιν· τοῖς δὲ σώμα-
 σιν δὲ ποιῇσιν ἀνὴλες, ὅταν
 πρὸς ἀγνοούμενοι τυπιομένοις
 πρὸς βουλήσιν. οἱ δὲ παιδευ-
 οντες, καὶ ἰατρυνοῦντες, καὶ διδά-
 σκοντες ἀγαθόν τι, ὅποι ταῖς
 ὁπσις ἡμῶν ἀργυρεῖσιν· ὅταν δὲ
 εἰσελθῶσιν εἰς δικαστήριον ἀν-
 λος ὑπὸ ἀλλεβουχίδος, καὶ λόγον
 τινα ὁπλῆκῃ εἴπῃ ὑπὸ αὐτῷ, ὅ-
 πος δὴ λόγῳ ἀργυρεῖ. τὰ ἄρα ἀ-
 ργυρεῖας ἢ μὲν ὅτι δὲ χημά-
 των, ἢ μὲν δὲ σώμάτων, ἢ δὲ
 ὁπσις ἡμῶν, τεταρτή δὲ λόγον.

tori. Quæ dicere cōueniāt,
 ea sunt ut neq; nimis multa
 neque pauciora quàm satis
 est, dicātur. Quibus autem
 dici oporteat, ut si quidem
 ad peccantes seniores dicē-
 dum sit, verba illi ætati cō-
 grua loquamur: sin verò ad
 iuniores verba faciēda sint,
 maiore autoritate utamur
 in dicendo. Quando verò
 dicendum, ut neque prius,
 neque posterius quàm ra-
 tio exigit, dicatur. Alioqui
 profectò vitium non effu-
 giet, qui secus facit. Benefi-
 centia quadrifariam diui-
 ditur. Aut enim pecuniis,
 aut corporibus, aut disci-
 plinis, aut verbis beneficiū
 præstari. Pecuniis quidem
 beneficium constat, quum
 quis egenos, ut inopia li-
 berentur, pecuniis iuuat:
 Corporibus verò, quum se
 mutuò fouent homines, &
 ab iniuria cædentiūque
 petulantia vindicant. Por-
 ro qui disciplinis erudiūt,
 vel medicinæ arte subue-
 niunt, vel boni aliquid do-
 cent, tertio illo beneficen-
 tiæ genere utuntur. At quū
 in iudicium quispiam in-
 gressus pro amico dixerit,
 eūque vi orationis ad-
 iuuerit, hic beneficentiæ
 munus verbis expleuit.

διοριεῖται τὸ τέλος τῶν πραγ-
 ματων εἰς τέτταρα εἶδη· ἐν
 μὲν καὶ νόμον τέλος τὸ πραγ-
 ματα λαμβάνει, ὅταν ψήφισμα
 γένηται, καὶ πέθ' ὁ νόμος τε-
 λεισθῇ. καὶ φύσιν δὲ τέλος τὸ
 πράγμα λαμβάνει ἢ, τε ἡ-
 μέρα καὶ ὁ ὀνισαυτός, καὶ αἱ ὥραι·
 καὶ τέχῃ δὲ τέλος τὰ πραγ-
 ματα λαμβάνει, οἷον ἡ οἰκοδο-
 μική (οἰκίαν γὰρ τις ὀπιτελεῖ)
 καὶ ἡ ναυπηγική· πλοῖα γὰρ. καὶ
 τύχῃ δὲ γίνεται πῶς πραγ-
 μασι τέλος, ὅταν ἄλλως καὶ
 μὴ ὡς ὑπολαμβάνει τις ἀπο-
 βάνῃ. τὸ τέλος ἄρα τῶν πραγ-
 ματων τὸ μὲν καὶ νόμον, τὸ δὲ
 καὶ φύσιν, τὸ καὶ τέχῃ, τὸ
 δὲ καὶ τύχῃ ὅσιν. ἡ δυνάμις
 διοριεῖται εἰς τέτταρα εἶδη· ἐν
 μὲν, ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ
 λογίζεσθαι καὶ ὑπονοεῖν· ἕτερον
 δὲ, τὰ σώματι, οἷον πορθεῖσθαι
 καὶ δίδόναι καὶ λαμβάνειν, καὶ τὰ
 πο· αὐτὰ· πείπον, ὃ δυνάμεθα
 πλήθι στρατιωτῶν καὶ χημεί-
 των, ὃθεν καλεῖται πολλὴν
 δυνάμιν ἔχων βασιλεὺς. τε-
 τάρτη δὲ διάρσις δυνά-
 μεως, πάσχειν, καὶ ὅπως ποιεῖν καὶ
 κακῶς· οἷον, ἀρρώστειν καὶ παρ-
 εῖν· ὁ δὲ δυνάμεθα, καὶ ὑγιεῖς
 γίνεσθαι, καὶ πάντα τὰ πο· αὐτὰ.

Finem itidem rerum qua-
 dripartitum facit. Nam res
 aut secundum leges finem
 accipiunt: ut quum decretū
 aliquod lege firmatur &
 impletur. Aut secundum
 naturam finis rebus acce-
 dit. Nanque & dies & an-
 nus, & anni tempora natu-
 rali lege decedunt. Aut se-
 cūdam artem finis rei im-
 ponitur. Architectus enim
 arte consummat ædificiū,
 & navium fabricator, itidē
 perficit navem. Aut fortui-
 tō finis contingit, ut quum
 secus ac putabam⁹, & præ-
 ter opinionem aliquid ac-
 cidit. Aut igitur legitimus
 est rerum finis, aut natura-
 lis, aut arte constat, aut
 fortuitu. Potentiam iden-
 tidem quatuor in species
 diuidit: vnam quippe esse
 qua cogitare animo & o-
 pinari possumus: alteram,
 qua corpore valemus, ut
 proficisci & accipere, &
 dare, & cætera id genus:
 tertiam, qua vel pecuniarū
 copia, vel multitudine mi-
 litū potentes dicimur: (vn-
 de & multum posse dicitur
 rex) quartam, potētiae dis-
 tributionem qua & facere
 ac pati bene & malè possu-
 mus. Nam & infirmari, &
 erudiri, conualescere vale-
 mus, & huiusmodi omnia.

ἥτις ἄρα δυνάμειος ἢ μὲν ὅτι
 αἰσθητοῖα, ἢ δὲ ἐν τῷ σώματι,
 ἢ δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ χρη-
 μασιν, ἢ δὲ ἐν τῷ ποιεῖν καὶ πά-
 ρειν. τὸ φιλανθρωπίας ὅτι
 εἰδητεία· ἐν μὲν, ὅτι τὸ προσ-
 γείας γινώσκον, οἷον ἐν οἷς
 ἑνὲς τὸ ἀτυχόντα πάντα προσ-
 σαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν
 ἐμβάλλοντες χαίρει ἰσχυρῶς· ὅ-
 λο εἶδ' ὅτι, ὅταν τις βοηθητι-
 κὸς ἢ παντὶ τῷ ἀτυχούντι· ἔ-
 τερον εἶδος ὅτι τὸ φιλανθρω-
 πίας, ἐν ᾧ ἑνὲς φιλοδυσπι-
 σάει· εἰσιν. τὸ ἄρα φιλανθρω-
 πίας, τὸ μὲν ὅτι δὲ τὸ προσ-
 σαγορεύειν, τὸ δὲ, ὅτι τὸ ἀρ-
 γεῖν, τὸ δὲ, ὅτι τὸ εἰσάγειν καὶ φι-
 λοσυμπάσκειν. ἢ ἡ δαίμο-
 νία διαμεῖται εἰς πέντε μέρη·
 ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς, ὅτι ἡ δού-
 λια· ἢ δὲ, ἡ δαίμωνια καὶ ὑ-
 γίεια τοῦ σώματος· τρεῖς, ἡ
 τυχεῖα ἐν ταῖς πράξεσι· τέ-
 τερτον, ἡ δόξια ὅτι τοῖς ἀν-
 θρώποις· πέμπτον, ἡ πορεία
 χρημάτων καὶ ὅτι εἰς τὸ βίον
 χρησισμὸν. ἢ μὲν ἡ δούλια
 γίνεται ἐκ παιδείας, καὶ ἐκ τῶ
 πολλῶν ἐμπειρῶν γινώσκει·
 ἢ δὲ ἡ δαίμωνια, ἐκ τῶ τῷ
 σώματι· ὅτι ὅτι οἷον, εἰάν τις
 ὁφθαλμοῖς ὁρᾷ, καὶ τοῖς ὠσὶν

Primam itaque potentiae
 speciem constare animo,
 secundam corpore, tertiam
 exercitu atque pecuniis,
 quartam in faciendo & pa-
 tiendo. Humanitatem tri-
 plicem inducit. Quandam
 enim compellatione fieri,
 ut quum fortè obuiū quen-
 que humaniter quis salu-
 tat, & dextram porrigens,
 comiter excipit. Aliam esse
 eius speciem, quum quis
 afflictis opem clementer
 impendit. Tertiū eius ge-
 nus quo conuiuia inter se
 homines celebrant. Aut i-
 gitur salutationis officio,
 aut ope & auxilio, aut con-
 uiuiο, frequentique con-
 gressu constare humanita-
 tem. Felicitatē in quinque
 partitam diffinit. Primam
 eius partem, bene consule-
 re: secundam, sensibus &
 bona valetudine corporis
 vigere: tertiam, in rebus ge-
 rendis fortunatum esse:
 quartam, gloria & autori-
 tate apud homines excelle-
 re: quintā, pecuniis rebū-
 que cæteris ad omnes vsus
 vitæ affluere. Sanam con-
 sultationem ex eruditione
 multarūmq; rerū peri-
 tia & experimēto cōtinge-
 re. Sēsū integritatē ex cor-
 poris membrīs accidere, ut
 si quis cernit oculis, audit

ἀκούῃ, καὶ τῇ ῥῆνι καὶ τῷ σώματι
 αἰσθάνηται ὧν δεῖ αἰσθάνεσθαι·
 τὸ δὲ ποιεῖτον, ἀμειψία. ἡ δὲ
 ἀτυχία, ὅταν ἐφ' αὐτὸ σκοπεῖ,
 παρὰ τὴν κατ' ὁρθὸν αὐτὸ δεῖ
 παρὰ πλεονεξίαν ἀπουδαῖον. ἀδοξία
 δ' ὅταν τις ἐν ἀκρίβει. ἀ-
 πορεία δ' ὅταν τις παρὰ
 τὰς ἐν τῷ βίῳ χρήσεις ἕτως ἐ-
 χῇ, ὥστε καὶ φίλους ἐν ποιεῖται,
 καὶ φιλοτίμος καὶ ἀπόρως ἀπο-
 λητὸς γῆται. ὡς δ' ὑπαρχέτω τα-
 πεία, ἕως ὅταν ἀδαμονίαν τε-
 λείωσιν. ἡ ἄρα ἀδαμονία ὅταν
 τὸ μὲν, ἀβελία, τὸ δὲ, ἀμειψί-
 α, καὶ ὑγία τὸ σώματι, τὸ
 δὲ, ἀτυχία, τὸ δὲ, ἀδοξία, τὸ δὲ,
 ἀπορεία. αἱ τέχαι εἰς τρία
 διαμεμενται· ἡ μὲν, περὶ τῆς, ἡ δὲ,
 δευτέρα, ἡ δὲ, τρίτη. περὶ τῆς μὲν
 οὐκ, ἡ μὲν διδυτική καὶ ὑλοπο-
 μική· περὶ τῆς σκευαστικαὶ γὰρ εἰ-
 σιν. ἡ δὲ, χαλκουργική καὶ ἡ τεκτο-
 νική, μετὰ σκευαστικαὶ εἰσιν. ἐκ
 μὲν γὰρ τῆς σιδήρεως ἡ χαλκουργική
 ὅπλα ποιεῖ, ἡ δὲ τεκτονική ἐκ τῆς
 ξύλων, αὐλῆς καὶ λύρας. ἡ δὲ
 χηρική, οἷον ἱππική, τοῖς χα-
 λκοῖς χρῆται, ἡ πολεμική τοῖς
 ὅπλοις, ἡ μεσική τοῖς αὐλοῖς καὶ τῇ λύρᾳ. τέχνης ἄρα τρία εἶδη ὅτι·
 τὸ μὲν ἐπερὶ τὸν πόλεμον, τὸ δὲ ἐπερὶ τὸν πόλεμον, τὸ δὲ ἐπερὶ τὸν πόλεμον. τὸ ἀγαθὸν εἰς
 τέτταρα γῆν διαμεμενται· ὧν ἡ ἐν λέγομεν εἶναι τὴν πλεονεξίαν ἐ-
 χόντα ἰδίᾳ ἀγαθόν· ἄλλο δὲ, αὐτὸ πλεονεξίαν καὶ πλεονεξίαν διανο-

auribus, narium præterea
 & oris sensu valet ubi opus
 est. Tertium esse, quum quis
 quod agere intendit, ita e-
 gerit, ut decet sapientem &
 strenuum virum. Quartum
 illud, scilicet gloriae cele-
 britatem, ex opinione bo-
 nitatis emanare. Postremum
 rerum affluentia est, quum
 cui ad vitæ usus ita suppe-
 tit pecuniarum copia, ut & a-
 micos fouere beneficio, &
 largè ac liberaliter cuncta
 necessaria subministrare va-
 leat. Porro cui hæc suppe-
 tat omnia, eum perfecte feli-
 cè ac beatum esse. Artes trifa-
 riâ diuidit. Prima in tracta-
 tione ferri & metallorum,
 materiâque cédenda, constat,
 quod ista quasi præparet:
 Secunda, quæ ex his cōficiat
 aliquid. nā ex ferro ærarius
 arma fabricat, ex lignis fa-
 ber tibias & lyras facit:
 Tertia in usu earum rerum est.
 siquidē equestris frænis v-
 titur, armis bellica, musica
 tibiis & lyra. Bonum in qua-
 tuor genera diuiditur. Pri-
 mō bonum dicimus eum qui
 habeat virtutem: Secun-
 dō virtutem ipsam & iu-

τὸ μὲν ἐπερὶ τὸν πόλεμον, τὸ δὲ ἐπερὶ τὸν πόλεμον, τὸ δὲ ἐπερὶ τὸν πόλεμον. τὸ ἀγαθὸν εἰς
 τέτταρα γῆν διαμεμενται· ὧν ἡ ἐν λέγομεν εἶναι τὴν πλεονεξίαν ἐ-
 χόντα ἰδίᾳ ἀγαθόν· ἄλλο δὲ, αὐτὸ πλεονεξίαν καὶ πλεονεξίαν διανο-

σιώλω λέγμεν ἀγαθὸν εἶ).
 τρίτον δ', οἷον στία καὶ γυμνά-
 σια τὰ πρὸς φορὰ καὶ φάρμα-
 κα τέταρτον δ' φαμεν εἶ) ἀγα-
 θὸν, οἷον αὐλητικὸν καὶ ὑπο-
 κειτικὸν καὶ τὰ ποιαῦτα. ἀγα-
 θοῦ ἄρα τέσσαρα εἶδη ὄντι· τὸ
 μὲν, τὸ δ' ἀρετῇ ἔχον· ἕτερον
 δ', αὐτὴ ἢ ἀρετὴ· τρίτον δ', στία
 καὶ γυμνάσια τὰ ὠφελίμα· τέ-
 ταρτον δ', αὐλητικὸν καὶ ὑπο-
 κειτικὸν καὶ ποιητικὸν ἀγα-
 θὸν λέγμεν εἶ). τῶν ὄντων τὰ
 μὲν ὄντι κακά, τὰ δ' ἀγαθὰ, τὰ
 δ' ἕτερα. τούτων κακὰ μὲν λέ-
 γμεν ταῦτα, τὸ δυνάμει βλά-
 πειν αἰ, οἷον ἀκρασίαν καὶ ἀ-
 φροσύνην καὶ ἀδικίαν, καὶ τὰ
 ποιαῦτα· τὰ δ' οὕτοις ἐναντία
 ἀγαθὰ ὄντι· τὰ δ' ἐνίοτε μὲν ὠ-
 φελίειν, ἐνίοτε δ' βλάπτειν, οἷον
 τὸ πειπατεῖν, καὶ τὸ καθεῖναι,
 καὶ ἐδίδειν, ὃ ἔλας μὴτε ὠφελί-
 ναι, μὴτε βλάψαι δυνάμει·
 ταῦτα γὰρ ἔτε ἀγαθὰ, ἔτε
 κακά ὄντι. τὰ ἄρα ὄντων, τὰ μὲν
 ἀγαθὰ, τὰ δ' ἐκ, κακά, τὰ δ' ἐκ,
 ἕτερα τούτων. ἀνομία διαφεύκει εἰς τρία· ἐν μὲν, εἰάν τις οἱ
 νόμοι ἀπειθαῖοι, ἀνομία φαμεν εἶ). ἕτερον δ', εἰάν τις καί-
 μένοις νόμοις ἐμμένωσιν οἱ πολῖται, καὶ τὸτο φαμεν ἀνομίαν
 εἶ). τρίτον δ', εἰάν, μὴ ὄντων τῶν νόμων, καθεῖναι καὶ ὀπίσθε δὴ
 ματα χρῆσθαι πολιτείῳ· καὶ τὸτο ἀνομίαν προσγο-
 ροῦμεν. τῆς ἀνομίας ἄρα ἐν μὲν ὄντι, νόμοις ἀπειθαῖοις

stitiam dicimus bonum :
 Tertio, cibis & commodā
 exercitationē ac medica-
 menta. Quarto demū loco
 bonū dicimus tibiariū can-
 tum, histrionicā, atque hu-
 iusmodi cætera. Eorū quæ
 sunt, quædā dicimus mala,
 quædam bona, alia neutra.
 Ex his mala esse quæ sem-
 per nocere possunt, ut est in-
 temperantia, demētia, ini-
 quitas, & huiusmodi: bona,
 quæ his cōtraria sunt: me-
 dia, quæ neutram partem
 tuetur, cuiusmodi sūt hæc,
 deambulatorio, sessio, cibiq;
 perceptio, quæ omnino ne-
 que prodesse possunt, neque
 obesse: ea igitur neque bo-
 na esse neque mala. Opti-
 ma legū moderatio in tria
 diuiditur. Primò, si sint le-
 ges præclaræ & graues: se-
 cūdo, si ciues eas leges quæ
 ita latæ fuerunt, omni stu-
 dio obseruet: tertio, si iuxta
 cōsuetudines ac studia quo-
 rūlibet positis legibus be-
 ne republ. administratur.
 Est igitur prima pars eiusce
 moderationis, ut sint leges

εἰ)· ἄλλο δ', ἐὰν ποῖς ἡσ νόμοις
 ἐμυδρῶσι· τείπον δ' ἐὰν ἔθῃσι
 καὶ ὀπιτηδεύμασι χρῆσῃς πο-
 λιτεύωνται. διαρρίπται ἡ ἀνο-
 μία εἰς τρία· ὧν ἐν μὲν ὅτιν, ἐὰν
 ὧσιν· οἱ νόμοι μοχθηροὶ, καὶ
 πρὸς ζένης καὶ πρὸς πολίτας·
 ἑτέρην δ', ἀν ποῖς ὑπαρχοῖσι μὴ
 πείθωνται· ἄλλο δ', ἐὰν ὅλως
 μηδεὶς ἡ νόμος. τ' ἄρα ἀνομίας
 ἐν μὲν ὅτι, τὸ μοχθηροὺς εἰ) τοῖς
 νόμοις· ἄλλο δ', ἐὰν ποῖς οὐσι μὴ
 πείθωνται· τείπον, ἐὰν μηδεὶς
 ἡ νόμος. τὰ ἐναντία δια-
 ρρίπται εἰς τρία. οἷον, ἀγαθὰ
 κακοῖς ἐναντία φανερὸν εἰ). ὡς
 πῦρ δίκαιοσύνη τῇ ἀδικίᾳ,
 καὶ τ' φρόνησιν τῇ ἀφροσύνῃ,
 καὶ τὰ ποιῶντα. κακὰ δ' κακοῖς
 ἐναντία εἰ), τ' ἀσωτία καὶ τ'
 ἀνῆλυθέρια, καὶ τὸ ἀδίκως σρε-
 βλῶσαι τῷ δίκαιῳ σρεβλοῦ-
 σαι· καὶ τὰ ποιῶντα κακὰ κα-
 κοῖς ἐναντία ὅτι. τὰ δ' ὡς οὐδέ-
 τέροις οὐδέ τέρα, οἷον τὸ πίνε-
 σαι τῷ πλουτεῖν. ἐκάτερον
 γὰρ κατ' αὐτὸ ἔτ' ἀγαθόν, ἔτε
 κακόν· ἐναντία δὲ ὁμοῦ. τὸ δὲ
 βαρὺ τῷ κούφῳ, καὶ τὸ ταχὺ τῷ
 βραδεί, καὶ τὸ μέλαν τῷ λευκῷ,
 ὡς οὐδέ τέρα οὐδέ τέροις ἐναν-
 τία ὅτι. τῇ δ' ἐναντίων ἄρα, τὰ μὲν ὡς ἀγαθὰ, κακοῖς ἐναν-
 τία ὅτι· τὰ δ', ὡς κακὰ κακοῖς· τὸ δ', ὡς οὐδέ τέροις οὐδέ τέρα.

optimæ: secunda, ut intra
 illas maneat: tertia, ut
 præclaris consuetudinibus
 studiisq; viuatur. Contraria
 huic laudabili legum mo-
 derationi iniquitas in tria
 itidem scinditur. Primum
 ex his est, si sint leges latæ,
 peregrinis & ciuibus no-
 xia: alterum, si his quæ sunt
 minimè obtemperetur: ter-
 tiò, si bona nulla omnino
 sit lex. Contraria trifariam
 ita diuiduntur, quæ admo-
 dum bona malis contraria
 dicimus, ut iustitiam iniu-
 stitiæ, sapientiam insipien-
 tiæ, & huiusmodi cætera.
 Mala autem malis contra-
 ria, ut prodigalitas illibera-
 litati, & iniusta pœna iniu-
 stæ impunitati, & cætera id
 genus mala malis contraria
 sunt. Porro neutris neutra
 contraria sunt, pauperem
 esse & diuitem. neutrum e-
 nim per se neque bonum
 neque malum, contraria
 tamen. Verum leuia gra-
 uioribus, tardis velocia,
 & nigra candidis, ut neu-
 tris neutra contraria sunt.
 Contrariorum igitur par-
 tim ut bona malis contra-
 ria sunt, partim ut mala
 malis, partim ut neutra
 neutris contraria dicuntur.

τῶν ἀγαθῶν τρεῖς εἰσὶν εἴδη· τὸ
μὲν γὰρ ὅτι ἐκ τῶν ταῦτά· τὰ δὲ με-
δεκτὰ, τὰ δὲ ὑπαρκτὰ. τὰ
μὲν οὖν ἐκ τῶν ὅτι ὅσα ἐνδεχέται
ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ
ὑγίεια· μεδεκτὰ δὲ, ὅσα ἔχειν
μὴ μὴ ἐνδεχέται, μετὰ χεῖν
δὲ αὐτῶν ἐνδεχέται· οἷον, αὐτὸ
τὸ ἀγαθὸν ἔχειν μὴ ὅτι ἐνδεχέ-
ται. ὑπαρκτὰ δὲ, ὅσα μὴ τε
μετὰ χεῖν, μὴ τε ἔχειν ἐνδεχέ-
ται, μετὰ χεῖν δὲ αὐτὰ ἐνδεχέ-
ται, ὑπαρχειν δὲ δεῖ· οἷον τὸ
απουδαῖον εἶναι καὶ δίκαιον εἶναι, ἀ-
γαθὸν ὅτι καὶ ταῦτα ὅτι χεῖν
ὅτι μετὰ χεῖν ὅτι, ἀλλὰ ὑπαρ-
χειν δεῖ, απουδαῖον εἶναι καὶ δι-
καιον εἶναι. τῶν ἀγαθῶν ἄρα τα-
μὲν ὅτι ἐκ τῶν ταῦτά· τὰ δὲ, μεδε-
κτὰ, ταῦτά· ὑπαρκτὰ. ἡ συμ-
βολία διαμερεῖται εἰς τρεῖς.
ἔστι γὰρ αὐτῆς, ἐν μὲν ὅτι τῶν
περιχομένων χρόνων λαμ-
βανόμενον, ἐν δὲ ὅτι τῶν μελ-
λόντων, ἐν δὲ ὅτι τῶν ἐνε-
σώπων. ταῦτά· μὲν οὖν ὅτι τῶν
περιχομένων πρῶτα δείγμα-
τα, οἷον τί ἐπαυόν Λακε-
δαιμόνιοι πιστεύσαντες· ταῦτά· δὲ
ὅτι τῶν παρόντων, οἷον, ἀ-
πορρίψαι τείχεα ἀδελφῶν, δει-
λοὺς ἀνδράπους, σῖτον ολίγον·
ταῦτά· δὲ ὅτι τῶν μελλόντων,

Bonorum tria sunt genera,
alia enim ex his haberi, a-
lia participari, alia subsiste-
re. Prima illa sunt quæ esse
possunt, ut est iustitia & sa-
nitas: secunda, quæ haberi
quidem nequeunt, eorum
tamen participes esse pos-
sumus, ut bonū ipsum ha-
bere possibile non est, ne-
que tamen est impossibile
illius participatione frui:
subsistentia verò, quæ ne-
que participationem ad-
mittunt, neque habere pos-
sibile est, sed esse oportet,
ut probum esse, & iustum
esse & bonum. ea verò ne-
que habere neque partici-
pare licet, sed sufficere, ut
probum esse, & iustum es-
se. Consilium itidem tri-
partitum est, aliud quippe
à præterito, aliud à futuro,
aliud à præsentī tempore
sumitur. Præteritum tem-
pus exempla suppeditat,
dum attenditur quid, cur
quæque gens passa sit, ut
caueamus: aut quid pru-
denter egerit, ut imitemur,
utpote quid passi sint La-
cedæmonij, dum confidunt:
præsens autem, rem ipsam
quæ in manibus est, confi-
derare monet, puta imbe-
cilles muros, homines ti-
midos, annonæ carita-
tem, & cætera huiusmodi.
Futurū, prospicere suadet,

οἷον, ταῖς ὑπονοίαις μὴ ἀδικεῖν τὰς παρεσβείας, ὅπως μὴ αἰδοῖται ἡ Ἑλλάς χύματα. ἥ ἄρα συμβουλίας τὰ μὲν ὅτι ἐκ τῆς παρειχομένων, τὰ δὲ ἐκ τῆς παρῶντων, τὰ δὲ ἐκ τῆς μελλόντων. ἡ φωνὴ διαιρεῖται εἰς δύο. ἓν μὲν αὐτῆς ὅτι ἐμψυχον, ἓν δὲ ἄψυχον. ἐμψυχον μὲν ἡ τῆς ζώων φωνή· ἄψυχον δὲ, φθόγγοι καὶ ἤχοι. ἡ ἐμψύχου φωνῆς ἢ μὲν, ὅτι ἐλξάματα, ἢ δὲ, ἀλξάματος. ἐλξάματος μὲν ἡ τῆς αἰθρώπων· ἀλξάματα δὲ, ἡ τῆς ζώων. ἡ ἄρα φωνῆς ἢ μὲν, ἐμψυχός· ἢ δὲ, ἄψυχος. τῆς ὄντων τὰ μὲν ὅτι μερῶν, τὰ δὲ, ἀμερῶν. τούτων δὲ τῆς μερῶν τὰ μὲν, ὁμοιομερῆ· τὰ δὲ ἀνομοιομερῆ. ἀμερῆ μὲν οὐκ ὅτι μὴ ἔχῃ διαίρεσιν, μηδὲ ἐκ τινος σύγκειται, οἷον ἥ τε μονάς καὶ ἡ εἰς μὴ ἐξ ὁ φθόγγος· μερῶν δὲ, ὅσα ἐκ τινος σύγκειται, οἷον αἵ τε συλλαβαὶ καὶ συμφωνίαι, καὶ ζῶα, καὶ ὕδωρ, καὶ χρυσός. καὶ ὁμοιομερῆ μὲν ὅσα ἐξ ὁμοίων σύγκειται· καὶ μηδὲν διαφέρει τὸ ὅλον τῷ μέρει εἰ μὴ τῷ πλήθει· οἷον τὸ ὕδωρ καὶ τὸ χρυσίον καὶ

vti ne quid fiat temere, habendam bonæ opinionis rationem, vt non esse violandas suspitione legationes, ne Græcia gloriam honestatis amittat. Vox in duo diuiditur: est enim animata alia, alia inanimata. Animata quidem animantium, inanimata verò sonorum atque crepituum. Porro animata bifariam diuiditur: est enim altera literata, altera illiterata. Literata, vt hominum: illiterata, vt animalium. Eorum quæ sunt, alia diuidua, alia indiuidua dicimus. Diuiduorum verò alia sunt similium partium, alia dissimilium. Atque indiuidua quidem sunt quæ diuisionem non admittunt, & simplicia sunt, neque ex aliquo composita, vt monadem, punctum ac sonum, indiuidua dicimus. Diuidua verò quæ sunt ex aliquo composita, vt syllabæ & consonantiæ, animantes & aqua, & aurum. Similium partium sunt quæ ex similibus componuntur: neque totum à parte nisi multitudine differt, puta aqua atque aurum, &

πάν τὸ ποιῶν. ἀνομοιομερῆ δ',
ὅσα δὲ ἀνομοίων μέρων σύλκει-
ται, οἷον οἰκία καὶ τὰ τοιαῦτα.
τῶν ὄντων ἄρα τὰ μὲν ὅτι με-
ριστὰ, τὰ δὲ, ἀμερῆ. τῶν δὲ με-
ριστῶν, τὰ μὲν ὁμοιομερῆ, τὰ δὲ,
ἀνομοιομερῆ. τῶν ὄντων, τὰ μὲν
ὅτι καθ' ἑαυτὰ, τὰ δὲ πρὸς τι
λέγεται. τὰ μὲν οὖν καθ' ἑαυ-
τὰ λεγόμενα, ὅτιν' ὅσα ἐν τῇ
ἐρμηνείᾳ μηδενὸς πρὸς δεῖ-
ται. ταῦτα δ' αὖ εἴη οἷον ἀνθρώ-
που, ἵππου, καὶ τὰ ἄλλα
ζῷα. πούτων γὰρ ἕδεν δὲ ἐρμη-
νείας χωρεῖ. τῶν δὲ πρὸς τι λε-
γόμενων, ὅσα πρὸς δεῖται τι-
νὸς ἐρμηνείας, οἷον τὸ μεῖζον
τινός, καὶ τὸ θάπτεον τινός, καὶ
τὸ κάλλιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. πό, τε
γὰρ μεῖζον, ἢ θάπτεον ὅς ἐστι μεῖ-
ζον, καὶ τὸ θάπτεον τινός ἐστι. τῶν
ὄντων ἄρα, τὰ μὲν αὐτὰ καθ' ἑαυ-
τὰ λέγεται, τὰ δὲ πρὸς τι.
ὧς δὲ καὶ τὰ πρὸς τι διήρη, καὶ τὰ
ἀεισοτέλιον.

Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πλά-
των φιλόσοφος Ῥόδιος, μα-
θητὴς Παναγτίου, καὶ δὲ φησι
Σέλακος ὁ γραμματικὸς ἐν
πρῶτῳ πρὸς φιλοσοφίας. καὶ ἄλλος, περὶ πατητικὸς, μαθητὴς
ἀεισοτέλους καὶ ἑτέρου, Πραξιφάνους καὶ τῆς ἀρχαίας καμω-
δίας ποιητῆς.

cetera huiusmodi. Dissimi-
lium partium dicimus quæ
ex dissimilibus constant, ut
est domus, & huiusmodi
cætera. Eorum quæ sunt,
alia per se, alia verò ad a-
liquid dicuntur. Ea quidem
per se dicimus, quæ nulla
interpretatione, ut intelli-
gantur, indigent: eiusmodi
sunt homo, equi, & anima-
lia reliqua. nihil horum in-
terpretatione indiget. Ea
verò ad aliquid dicuntur,
quæ interpretatione qua-
dam egent, ut est maius ali-
quo, & aliquo celerius,
& melius, & huiusmodi
reliqua. Nanque maius mi-
nore maius est, & celerius
aliquo est celerius, & in
hunc modum cætera. Ita
& priora diuidebat secun-
dum Aristotelem,

Fuit & alius Plato philo-
sophus Rhodius, Panætij
discipulus, ut ait Seleucus
Grammaticus in i. De phi-
losophia libro, & alius Pe-
ripateticus, Aristotelis dis-
cipulus, & alius Praxipha-
nis, alius item poeta priscæ
comædiæ.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων ἢ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον δι' τῆς ι'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophtheg-
matis eorum qui in philoso-
phia claruerunt,
Liber IIII.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ.

Α' μὲν οὖν
Πλάτωνος
ποσῶτα ὡς
ἐς τὸ διωα-
τὸν ἡμῶν συν-
αγαγεῖν, φιλοπόνως διεληφό-
σι τὸ λεγόμενα, ὥς τὰν δρόον.

Διεδύξατο δ' αὖτὸν Σπύ-
σιππος Εὐρυμέδοντος, Α'-
θηναῖος. τῷ μὲν δῆμῳ Μυρ-
ρηνέσιος ὡς, ὅς δ' ἐπ' ἀδελ-
φῆς αὐτοῦ Πρωτόνους· ἢ ἐχο-
λάρχησεν ἐπὶ τῷ ὅκτῳ, ἀρξάμε-
νος ἀπὸ τῆς οἰσδούς καὶ ἐκα-
τοστῆς Ὀλυμπιάδος· Χαιεί-
των τε ἀγάλματα ἀνέστηκον
ἐν τῷ μυσείῳ τῷ ὑπὸ Πλά-
τωνος ἐν Ἀνταδμήτῃ ἰδρυθέντι.

SPEUSIPPVS.

Væ de Pla-
tone dicen-
da erāt, pro
viribus di-
xim⁹, quid
de eo viro
singuli sensissent, studiosè
in vnum corpus colligen-
tes.

Successit autem ei Speu-
sippus, Eurymedontis fi-
lius, Atheniensis, pago
Myrrhinusius, Potones,
Platonis sororis, filius. O-
cto autem annos scholæ
Platonice præfuit, à cen-
tesimaoctaua Olympiade
initium sumens. Gratia-
rum signa in schola collo-
cauit, quæ fuit à Platone
in Academia extructa:

καὶ μένει μὲν ὅππῃ τῆς αὐτῆς
 Πλάτωνι δογματῶν· ἔτι μὲν τὸ
 γῆτος διέμενε τοιοῦτος· καὶ γὰρ
 ὀργίλος καὶ ἡδονῶν ἡπίων ἦν.
 φασὶ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ θυμοῦ τὸ
 κυνίδιον εἰς τὸ φρέαρ ῥίψαι·
 καὶ ὑπὸ ἡδονῆς ἐλθεῖν εἰς Μα-
 κεδονίαν ὅππῃ τῇ Κασάνδρῳ γά-
 μον. ἔγεντο δὲ αὐτῷ καὶ αἱ
 Πλάτωνος ἀκούειν μαθη-
 ται, Λαοδεία τε ἡ Μαιτι-
 νική, καὶ Ἀξιοδεία ἡ Φλιασία.
 ὅτε καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν
 χάφον πωτασικῶς, φησὶ,
 Καὶ ἐκ τῆς Ἀρχαδικῆς σε μα-
 θητείας ὅτι τῇ φιλοσοφίᾳ κα-
 ταμαθῇ. καὶ Πλάτων μὲν ἀ-
 τελεῖς φέρων, τοὺς παρ' αὐτὸν
 φοιτῶντας ἐποιεῖ· σὺ δὲ δα-
 σμολογῇς, καὶ παρ' ἐκόντων καὶ
 ἀκόντων λαμβάνεις. οὗτος πρὸς
 τοὺς (καθὰ φησι Διόδωρος ἐν
 ἑπομένῳ βιβλίῳ πρὸς τῷ) ἐν
 τοῖς μαθημασιν ἐδεάσατο τὸ
 κοινόν, καὶ συνωκείωσε καθόσον
 ἦν δυνατὸν ἀλλήλοις· καὶ
 πρὸς τὴν Ἰσοκράτους τὰ
 καλεῖμενα ἀπὸ ῥήτων ἐξελύεγ-
 κεν, ὥς φησι Καίνος· καὶ
 πρὸς τὴν Δίον ὡς τὸ φορμῖα
 τῆς φρυγανῶν αἰσχία ποιού-
 σιν. ἤδη γὰρ ὑπὸ πρὸς αὐτοῦ
 καὶ τὸ σῶμα διέφθαρτο·

Perstitit autem intra Pla-
 tonis dogmata, etsi mori-
 bus eiusmodi non fuit. Nā-
 que & iracundus erat &
 voluptatibus deditus. De-
 nique aiunt illum ira con-
 citatum, catulū in puteum
 iecisse, voluptatēque deli-
 nitum in Macedoniam ad
 Cassandri nuptias profectū
 esse. Fertur & Platonis di-
 scipulas Lastheniam vate,
 & Axiotheam Phliasiam, i-
 psū quoque audiuisse.
 Quo etiam tempore Dio-
 nysius ita ad illum morda-
 citer scribens ait, Et ex Ar-
 cade discipula tua philoso-
 phiam discere possumus.
 Et Plato quidem gratis sua
 limina terentes docebat, tu
 verò tributa exigis, & à
 volentibus & nolentibus
 accipis. Primus hic (ut
 ait Diodorus in primo
 Commentariorum) in di-
 sciplinis quid esset com-
 mune, vestigavit, easque
 quantum fieri poterat, sibi
 inuicem iunxit atque fœ-
 derauit. Primus item quæ
 ab Isocrate dicebantur ar-
 cana edidit, ut Cæneus
 refert: ac primus quo pa-
 cto ex gracilioribus li-
 gnis capacia & in ven-
 trem tumentia vascula
 fierent inuenit. Quum
 verò iam paralyti corpus
 illi omne resolutum esset,

καὶ πρὸς Ξενοκράτη διεπέμ-
πετο, ὡς καλῶν αὐτὸν ἤθεϊν,
καὶ τὴν χολὴν διαδέξασθαι.
Φασὶ δὲ ἐφ' αἵμαξι αὐτὸν φε-
ρέμενον εἰς τὴν Ἀκαδη-
μίαν συναιτῆσαι Διογένη, καὶ
Χαῖρε, εἰπεῖν· τὸν δὲ φάναι,
Ἀλλὰ μὴ σύ γε, ὅστις ὑπο-
μέμνεις ζῆν ποιούτως ὦν. καὶ
τέλθ' ὑπὸ αἰθυμίας ἐκὼν
τὸν βίον μετήλλαξε, γη-
ραιὸς ὦν. καὶ ὅταν ἡμῶς εἰς
αὐτὸν,

Ἀλλ' εἰ μὴ Σπύσιππον ἐ-
μαίθανον ὡς εἰσὶν αἰῶν,
οὐκ αὖ ἐπισέ με τις, τὸ δὲ
λέξας, ὡς ἄρ' ἐλωὶς
οὐχ' Πλάτωνι πρὸς αἵμα-
τος. ἐγὼ αἰθυμῶς
καὶ τθανὼν αὖ δὲ τι σφόδρα
μικρόν.

Πλάταρχος δὲ φησιν ἐν τῇ
Λυσαιδρῶς βίῳ καὶ Σύλλα,
φθαρτὴν ἐκζέσαι αὐτὸν. ὡς δὲ
καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένον, ὡς
φησι Τιμόθεος ἐν τῇ περὶ
βίων. ἐτ' (φησὶ) πρὸς τὸ ἐ-
ρῶντα πλείονα ἀμόρφον, ἔφη,
τί δέ σοι δεῖ τούτου; ἐγὼ γὰρ σοὶ δέκα τελαίων ἀμορφότεραν
δύησιν.

Καταλέλοιπε δὲ πᾶμπλεῖσα ὑπομνήματα, καὶ δαλό-
γους πλείονας ἐν οἷς καὶ Ἀείσιππον τὸν Κυρηνάιον. Περὶ
πλούτου, α'. Περὶ ἡδονῆς, α'. Περὶ διακοσμήσεως, β'.

accerfio Xenocrate, ora-
uit ut sibi docendo suc-
cederet. Aiunt illum quum
vehiculo ferretur in Aca-
demiam, obuium habuisse
Diogenem, & quum illi
Salve dixisset, hoc ab eo
responsum acceperisse, At tu
nequaquam salve, qui eius-
modi quum sis, viuere sus-
tines. Demum verò ma-
iore impulsus, quum iam
senio confectus esset, mor-
tem sibi sponte consciuisse.
Porro Plutarchus in vita
Syllæ ac Lyfandri, pedicu-
lis efferuescentibus illum
interiisse ait. Erat enim
corpore fragili, quod testa-
tur Timotheus in libro De
vitis. Hic ad diuitem qui
amaret deformem mulie-
rem, ait, Quid tibi isthac
opus est? ego tibi decem
talentis formosiorē in-
ueniam.

Reliquit autem cōplura
commentaria & dialogos
plurimos, inter quos & A-
ristippus Cyrenæus est, De
diuitiis vñ, De voluptate
vñ, De iustitia vñ,

Περὶ φιλοσοφίας, α'. Περὶ
 φιλίας, α'. Περὶ θεῶν, α'. Φι-
 λόσοφος, α'. Περὶ Κέφα-
 λον, α'. Κέφαλος, α'. Κλει-
 νόμαχος, ἢ Λυσίας· Γολίθης,
 α'. Περὶ ψυχῆς, α'. Περὶ Γρύλ-
 λον, α'. Αἰσιππος, α'. Τε-
 χνῶν ἑλεγχος, α'. ὑπομνη-
 ματικοὶ διάλογοι, Τεχνικόν,
 α'. Διάλογοι τῶν περὶ πλὴν
 πραγματείαν ὁμοίων, α', β,
 γ', δ', ε', ζ', θ', ι'. Διαρέσεις,
 καὶ περὶ τὰ ὅμοια ὑποθέσεις.
 Περὶ γῆν καὶ εἰδῶν ὁμοειδέ-
 ματων· Περὶ τῶν Ἀμάρτυ-
 ρων, Πλάτωνος· Ἐγκώμιον· Ἐ-
 πιστολαί, περὶ Δίωνα, Διο-
 νύσιον, Φίλιππον· Περὶ νομο-
 δισίας, Μαθηματικὸς, Μαν-
 δρόβουλος, Λυσίας, Ὀρεσι, Τά-
 ξις ὑπομνημάτων. Σίχοι μ',
 γ', δ', ε', περὶ τὸν γράφει
 καὶ Σιμωνίδης τὰς ἰσοείας, ἐν
 αἷς κατὰ τετάρτην τὰς περὶ ἑξῆς
 Δίωνος τε καὶ Βίωνος· ἐν δ' ἑ-
 τέρῳ ὑπομνηματικῶν φαι-
 δαεινὸς φησὶν ὡς Ἀεὶς ὁ τέ-
 λης αὐτῆς τὰ βιβλία τριῶν
 ταλάντων ὠνήσατο. γέγονε
 Σπύσιππος καὶ ἑτερος, ἰατρὸς, Ἡεφίλτος Ἀλεξανδρεὺς.

De philosophia vnum, De
 amicitia vnum, De diis v-
 num, Philosophus vnum,
 Ad Cephalum vnum, Ce-
 phalus vnū, Clinomachus
 siue Lysias, Ciuis vnū, De
 anima vnum. Commenta-
 riorum ad Gryllū vnū, Ari-
 stippus vnū, ἑλεγχος artium
 vnum, ὑπομνηματικοὶ διάλο-
 γοι, Artificiale vnum, Dia-
 logi earum rerum quæ sunt
 in quaque re similes de-
 cem, Diuisiones & argu-
 menta ad similia, De gene-
 ribus & speciebus exēplo-
 rum, Ad Amartyrum, Pla-
 tonis laudes. Epistolæ ad
 Dionem, Dionysium, Phi-
 lippum. De legis sanctione,
 Mathematicus, Mādrobu-
 lus, Lysias, Diffinitiones,
 Commentariorum ordi-
 nes, Versus propè infiniti.
 Ad hunc Simonides scribit
 historias, in quibus Dionis
 ac Bionis gesta signauerat.
 Eius libros Aristotelē tri-
 bus talentis emisse Phauo-
 rinus in secundo Commē-
 tariorum autor est. Fuit &
 alter Speusippus, medicus,
 Erophilus Alexandrinus.

Ξενοκράτης, Ἀγαθηνο-
 ρου, Καρχηδόνι· ὅπως ὁκ-
 νέε Πλάτων· ἤκουσε, καὶ εἰς
 Σικελίαν αὐτῷ συνεπέδημη-
 σον. ὡς δὲ πλεονέχων νωθεύς,
 ὥστε φασὶ λέγειν τὸ Πλάτωνα,
 συλκείνοντα αὐτὸν Ἀριστοτέ-
 λει, τῷ μὲν μῦθῳ δέει, τῷ
 δὲ, χαλινῷ. καὶ Εἰς οἶον ἵππον
 οἶον ὄνον ἀλείφω! σεμνὸς δὲ
 τὰ τε ἀλλὰ Ξενοκράτης καὶ
 σκυθρωπὸς αἰεὶ, ὥστε αὐτῷ
 λέγειν συνεχρὲς τὸ Πλάτωνα,
 Ξενοκράτης, θύε ταῖς Χάρισι.
 διῆγέ τε ἐν Ἀκαδημίᾳ τα-
 πλεῖστα· καὶ εἴποτε μῦθοι εἰς
 ἄστυ ἀπέναι, φασὶ τοὺς ἄστυ-
 βώδης πάντας καὶ πορνικοὺς
 ὑποσέληεν αὐτῷ τῇ παρῳδῳ.
 καὶ ποτε καὶ τρυφῶν πλεονέ-
 χῳ εἶναι ἐδελήσαι πετρεῖαν
 αὐτὸν, καὶ δῆθεν διωκομένην
 ὑπὸ τινων καταφυγεῖν εἰς τὸ
 οἰκίδιον. τὸ δὲ, ἐνεκα τῆς ἀν-
 δρωπίνης, εἰς δὲ ξάδι, καὶ ἐνὸς
 ὄντος κλινίδος δεομένη με-
 ταδοῦναι τῆς κατακλίσεως· καὶ
 τέλος πολλὰ ἐκλιπαρεῖν-
 σαι, ἀπορακτὸν ἀνασλῶναι.
 λέγειν τε πρὸς τοὺς πωτα-
 γομένους, ὥς ὅτι αὐτὸς ἀνδρὸς·

Xenocrates, Agatheno-
 ris filius, Chalcedonius, à
 primis ferme annis Plato-
 nis auditor fuit, eique in
 Siciliam proficiscēti comes
 itineris adhæsit. Erat autem
 hebes ingenio ac tardus, a-
 deo ut quum illum Plato
 Aristoteli cōferret, alterum
 fræno, alterum diceret ege-
 re calcaribus. illudque, Cui
 equo quem asinum iungo!
 Alioquin severo semper ac
 serio habitu & ore perdura-
 bat, ita ut sæpe ad illum
 Plato diceret, Xenocrates,
 Gratiis sacra facito. Vixit
 autem ut plurimum in Aca-
 demia. Siquando verò ad
 urbem profecturus esset,
 turbas omnes tumuluofo-
 rum ac impudicorum eius
 observare transitum solitas
 tradunt, eius inquietandi
 gratia. Phrynen denique,
 nobile scortum, illum ali-
 quando tentasse, quum vi-
 delicet à quibusdam dedita
 opera infectaretur, ab eo
 intra ædiculam admissam
 humanitatis causa. Quum-
 que solus illic & vnicus le-
 ctulus esset, oranti lectuli
 ipsius partem concessisse:
 demum quum multa nequic-
 quam orasset, infecto opere
 profectam esse, ac dixisse
 pereōtantibus, se non à viro,
 sed à

ἀλλ' ἀπ' ἀνδριάντος ἀνα-
 στή. ἔνιοι δὲ Λαίδα φασὶ
 ὡς καὶ ἀκλῆναι αὐτὰς τοὺς
 μαθητὰς· τὸ ὅπως εἶ) ἐσχρα-
 τῇ, ὥς καὶ ποιμαὶ καὶ καύ-
 σης πολλάκις ὑπομῖναι πε-
 ρεῖ τὸ αἰδοῖον. ὡς δὲ καὶ ἀ-
 ξιόπισθ' σφοδρὰ ὥς τε μὴ ἐ-
 ζὸν ἀλώμετον μάρτυρεῖν, τού-
 τω μόνῳ συνεχώρεω Ἀθη-
 ναῖοι. καὶ δὴ καὶ αὐταγκίστατο
 ὡς. Ἀλλ' ἄνδρου γε μὴ σιχρὸν
 ἀργύριον ἀποσείλας αὐτὰς,
 τεισγλίαι Ἀπικαὶς ἀφ' ὧν,
 τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν· εἰ-
 πὼν, ὁκείνω πλείονων δεῖν
 πλείονας τρεῖς φονεῖ. ὁμῶς καὶ
 ὑπ' Ἀντιπάτρου πρυμφοδὴν
 μὴ παρσιᾶσαι, ὡς φησὶ Μυρω-
 νιαὶ ἐν ὁμοίοις. καὶ χρυ-
 σὰς σεφάνῳ ὑμνηθέντα ἐπ' ἀ-
 θλῶ πολυποσίας, πῖς κατὰ
 χοῖσι ὡς δὲ Διογέσιῳ ὁξείοντα
 δεῖναι πρὸς τὸ ἰδρυμένον Ἑρ-
 μῆν, ἐνθάδε ὑδέναι καὶ
 πρὸς ἀνθίνους εἰώθεν. λόγος
 δὲ αὐτὴν μετὰ καὶ δῆλων πρυ-
 μφοδῆναι παρσιβυτίῳ πρὸς
 φίλιππον. καὶ τοὺς μὲν, δώ-
 ρεις μαλθακομένους, καὶ ἐς
 τὰς κλήσεις συνιέναι καὶ τῷ
 φιλίππῳ λαλεῖν· τὸν δὲ,
 ἐμδότερον πύτων ποιεῖν.

sed à statua exire. Quidam
 verò discipulos Laidem illi
 iniecisse in lectulū tradunt,
 illūmq; adeo fuisse con-
 tinentem, vt quum se ad
 libidinem incitari præsē-
 sisset, & secare & vrere ve-
 renda sæpe pateretur. Tāta
 verò illius verbis fides ha-
 bebatur, vt quum iniurati
 nullius testimoniū admit-
 teretur, huic soli remiserint
 Athenienses iusiurandum.
 Erat præterea maxime fru-
 gi, ita vt quum illi Alexan-
 der magnam pecunię sum-
 mā misisset, sublati solum
 tribus minis Atticis, reli-
 quum remiserit, dicens illi
 opus esse pluribus, qui plu-
 res enutrirēt. Ab Antipatro
 quoque sibi missam pecu-
 niam non suscepisse Myro-
 nianus in Similib⁹ testatur.
 Corona quoque aurea do-
 natū in præmium largioris
 computationis, ab his qui
 se continebant apud Dio-
 nysum, quū inde esset pro-
 fectus, eam ante Mercurij
 statuam deposuisse, vbi flo-
 reas etiam coronas pone-
 re solitus erat. Missum illum
 cum cæteris legatum ad
 Philippum fama est, ac re-
 liquos quidem donis emol-
 litos, & conuiuia celebraf-
 se, & cum illo sæpe in col-
 loquium venisse, eum verò
 horum neutrum fecisse.

οὐτε γὰρ Φίλιππος αὐτὸν παρ-
 σέτω δὲ τοῦτο. ὁ δὲ ἐλθὼν τὰς
 τοῖς παρόσβεισ εἰς τὰς Ἀθήνας,
 φάσκειν ὡς μάλιστα αὐτοῖς
 Ξενοκράτης συνήλυθ'· καὶ
 τοῖς ἐποιοῖσι (ἔ) ζήμιον αὐ-
 τὸν. μαθόντας δὲ παρ' αὐτῶν
 ὡς νῦν καὶ μᾶλλον φρονέ-
 σεον (ἔ) τὴ πόλεως αὐτοῖς,
 (τοῖς μὲν γὰρ ἡδὲ ἐδωρεδόκη-
 σεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μη-
 δένι λόγῳ ὀφθαλμοῖς) φα-
 σὶ διπλασίως αὐτὸν τιμῆσαι.
 καὶ τὸν Φίλιππον δὲ λέγειν ὕ-
 σερον, ὡς μόνον εἴη Ξενο-
 κράτης τῷ πατρὶ αὐτὸν ἀφι-
 γμένων ἀδωρεδόκητος. ἀλλὰ
 καὶ παροσβύων παρὲς Ἀντίπα-
 ρον καὶ αἰχμαλώτων Ἀθη-
 ναίων καὶ τὴ Λαμιακὸν πόλε-
 μόν, καὶ κληθεὶς ὅππῃ δεῖ-
 πνον παρὲς αὐτὸν, παρὲς ἐνέ-
 κατόσαυτί,

ὧς Κίρκη, τίς γὰρ κεν ἀνὴρ, ὅς
 ἐναΐσμος εἴη,

Πεὶν πλὴν πάσαις ἐδὴτύος
 ἡδὲ ποτῆτος,

Πεὶν λύσαι' ἐτέρους καὶ ἐν
 ὀφθαλμοῖσι ἰδέσθαι;

καὶ τὸν, ἀποδέξασθαι πῶς
 ἀσχήαν, ἀθὺς ἀρεῖναι. σερ-
 διου δὲ ποτε διωκομένου ὑπο-

absoluit ac remisit. Quum

neque enim illū adeo Phi-
 lippus admiserat. Quocir-
 ca & Athenas reuersos le-
 gatos dixisse, frustra Xeno-
 cratem secum iuisse: & quū
 illi parata iam esset mulcta,
 comperto ex illo ut sese res
 haberet, monente tunc ma-
 ximè reipubl. curam haben-
 dam: quippe Philippum cæ-
 teros donis corrupisse, se
 verò nulla ratione inclina-
 ri ad suum consensum pos-
 se peruidisse. Ea ex re du-
 plici honore honestatum
 asserunt. Philippum quo-
 que tandem dixisse solum
 Xenocratem ex omnibus
 qui ad se venerant, legatis,
 munera spreuisse. Ad anti-
 patrum quoque legatione
 functus, ut qui ex Atheniē-
 sibus in bello Lamiaco ca-
 pti fuerant, redderet, ab eo
 inuitatus ad cœnā, hisce ad
 illum metro verbis usus est,
Quis cupiat Circe prudens vel

sanior unquam
Sustineat bibere, atque cibum

gustare, priusquam
Soluantur socij, mihi vel red-

dantur ad unum?
 Quibus docet non se prius
 cibum gustaturum, quā
 quod petebat impetrasset,
 amicōsque ac ciues abso-
 lutos videret. Eius hāc dex-
 teritatem ille perlibenter
 amplexus omnes continuo
 aliquando passer accipitri

ἰέραλθ' ἔχ' εἰσπηδήσας εἰς
τοὺς κόλπους αὐτοῦ, κατὰ ψήσεις
μαθήει· εἰπὼν τὸν ἱκέτην δεῖν
μὴ ὀκιδόναι. σκωπτόμενος
ὁ Βίων, ἔκ' ἔφη αὐτῷ ἀ-
ποκενῶσαι. μηδὲ γὰρ πῶς ἴα-
σθαι ὑπὸ τῇ κραιώδεις σκω-
πιδόμῃ ἀποκείσεως ἀξιοῦν.
πρὸς δὲ τὴν μήτε μαθητικὴν, μήτε
γυμναστικὴν, μήτε ἀστρονομίαν
μημαθητὴν, βελόμετρον δὲ παρ'
αὐτὸν φοιτᾶν, Πορβίου, ἔφη·
λαβὰς γὰρ ἔχεις φιλοσοφίας.
οἱ δὲ ὅτε φασὶν εἰπεῖν, Παρ'
ἐμοὶ γὰρ πόκος ἔ' κινάπεται.
εἰπὼν δὲ Διονυσίου πρὸς
Πλάτωνα ὡς ἀφαιρήσας τις
αὐτῷ τὸν τράχηλον, παρὼν ἔτος
καὶ δείξας τὸν ἴδιον, Οὐκ αὖ
γε (ἔφη) τις πρὸς τὸν τέτυκται.
φασὶ, καὶ Ἀντιπατρου ποτὲ ὕ-
δοντες εἰς Ἀθῆνας ἔχ' ἀσπα-
σαμένους αὐτὸν, μὴ πρὸς τὸν
αὐτὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν πρὸς
λογον ὃν ἔλεγε δὲ περὶ ἀνάστασιν.
αὐτοφύλακτος δὲ ὢν, πολλάκις
ἐκαστὴν ἡμέραν διεμύθευ, καὶ
ὥρας μίαν φασὶν ἀπένειμε
στοιχείῃ.

Καὶ πλείους ὅσα κατὰ λεί-
λοιπε συγγράμματα καὶ ἔφη,
καὶ παραινέσεις· ἃ ὅτι ταῦ-
τα, Περὶ φύσεως, α', β', γ', δ', ε', ς'. Περὶ φιλοσοφίας, ζ'. Περὶ

futurus præda se in eius si-
num recepisset, operuit ac
fouit, dicens non oportere
supplicem prodere. Quum
à Bione obiurgaretur, Non
tibi, inquit, respondebo e-
quidem. nā neque tragœdia
comœdiam, quum ab ea la-
cessitur, responsione digna-
tur. Adeū qui neque musi-
ca, neque geometria, neque
astronomia instructus, lu-
dum suum frequentare cu-
piebat, Abi, inquit, ansis
enim & adminiculis philo-
sophiæ cares. Alij sic dixisse
ferunt, Apud me enim vel-
lus non mollitur. Quum
Platoni Dionysius diceret,
Caput tibi quispiam tollet,
aderat hic, & suum osten-
dens, Nullus, inquit, id pri-
quàm istud abscindet. Aiūt,
Antipatro Athenas profe-
cto, & se salutāti non antea
respondisse quam cœptam
finiret orationem. Porro
gloriæ & fastus in primis
cōtemptor fuit, ac sæpe in-
terdiu meditationi infer-
uiebat, atque unam silentio
distribuebat horam.

Scriptit autem plurima,
Commentarios nimirum,
Paræneses, & versus. Ea fe-
rè ista sunt, De natura libros
sex, De philosophia sex, De

πλούτου, α'. Α'ρκαι, α'. Πρεὶ
 τῷ ἀρεΐς, α'. Πρεὶ τῷ πη-
 δίου, α'. Πρεὶ ἐγκρατείας,
 α'. Πρεὶ τῷ ἀφελίμου, α'.
 Πρεὶ τῷ ὑβουδέρ, α'. Πρεὶ τα-
 ναίτου, α'. Πρεὶ ἐκκοσί, α'. Πρε-
 εὶ φιλίας, α', β'. Πρεὶ ὁπτε-
 κείας, α'. Πρεὶ τῷ ἐναγτί, α',
 β'. Πρεὶ ἀδαμονίας, α', β'.
 Πρεὶ τῷ ῥαφίν, α'. Πρεὶ μνή-
 μης, α'. Πρεὶ τῷ ψύδαις, α'.
 Κόμικλῆς, α'. Πρεὶ φρονη-
 σεως, α', β'. Οἰκονομικός, α'.
 Πρεὶ σωφροσύνης, α'. Πρεὶ
 δυνάμει νόμου, α'. Πρεὶ πο-
 λιτείας, α'. Πρεὶ ὁσιότητος, α'.
 ὅτι φθασομένη ἢ ἀρετή, α'. Πρε-
 εὶ τῷ ὄντος, α'. Πρεὶ εἰμφο-
 ρήτης, α'. Πρεὶ τῷ παθῶν,
 α'. Πρεὶ βίῳ, α'. Πρεὶ ὁμο-
 νοίας, α'. Πρεὶ μαθητῶν, α',
 β'. Πρεὶ δικαιοσύνης, α'. Πρε-
 εὶ ἀρετῆς, α', β'. Πρεὶ εἰδῶν,
 α'. Πρεὶ ἡδονῆς, α', β'. Πρεὶ
 βίῃ, α'. Πρεὶ ἀνδρείας, α'. Πρε-
 εὶ τῷ ἐνός, α'. Πρεὶ ιδέων, α'.
 Πρεὶ τέχνης, α'. Πρεὶ θεῶν,
 α', β'. Πρεὶ ψυχῆς, α', β'. Πρε-
 εὶ ὁπισθίμης, α'. Πολιτικός,
 α'. Πρεὶ ὁπισθημοσύνης, α'.
 Πρεὶ φιλοσοφίας, α'. Πρεὶ
 τῷ Παριφρίδου, α'. Α'ρχέδη-
 μου, ἢ Πρεὶ δικαιοσύνης, α'.

diuitiis vnum, Arcadem v-
 num, De infinito vnum,
 De puero vnum, De con-
 tinentia vnum, De utili
 vnum, De libero vnum,
 De morte vnum, De vo-
 luntario vnum, De amicitia
 duos, De scribendo v-
 num, De memoria vnum,
 De modestia vnum, De
 contrario duo, De felici-
 tate duo, De mendacio v-
 num, Calliclem vnum, De
 prudentia duo, De econo-
 micum vnum, De frugali-
 tate vnum, De potestate le-
 gis vnum, De repub. vnum,
 De sanctitate vnum, Quod
 virtus tradi possit, vnum,
 De eo quod est, vnum, De
 fato vnum, De perturba-
 tionibus vnum, De vitis v-
 num, De concordia vnum,
 De discipulis duo, De iu-
 stitia vnū, De virtute duo,
 De speciebus vnum, De vo-
 luptate duo, De anima
 duo, De scientia vnum, Po-
 liticum vnum, De vita v-
 num, De fortitudine vnū,
 De vno vnum, De ideis v-
 nū, De arte vnum, De diis
 duo, De anima duo, De
 scientia vnum, Civilem v-
 num, De scientificis vnum,
 De philosophia vnum, De
 Parmenide vnum, Archede-
 mus siue De iustitia vnum,

Περὶ ἀγαθοῦ, α'. Τῶν περὶ τῆς
 δόξης, α', β', γ', δ', ε', ζ',
 η'. Λύσεις τῶν περὶ τοὺς λόγους
 α', β'. Φυσικῆς ἀκροάσεως, α', β',
 γ', δ', ε', ζ'. Κεφαλαιον, α'. Περὶ
 εἰρηῶν καὶ εἰδῶν, α'. Πυθαγό-
 ρεια, α'. Λύσεις, α', β'. Διαμέ-
 ρησις Θεῶν βιβλία, κ' μ' γ'.
 Τῆς περὶ τὸ δὲ λέγειν περὶ
 μαθητικῆς βιβλία ιδ', μ', α', β',
 γ', δ'. μετὰ τοῦτο βιβλία ιε', καὶ
 ἄλλα βιβλία ις'. περὶ μαθη-
 ματικῶν τῶν περὶ τὴν λογικὴν λο-
 γικῶν, βιβλία θ'. τῶν περὶ τὰ
 μαθηματικά, βιβλία ε'. τῶν περὶ
 τὴν δόξαν, ἄλλα βιβλία
 δύο. περὶ γεωμετρικῶν, βι-
 βλία ε'. ὑπομνημάτων, α'. ἐναν-
 τίων, α'. περὶ ἀριθμικῶν, α'. Α'-
 ριθμικῶν θεωρίαι, α'. περὶ ἀσ-
 τηρικῶν, α'. Τῶν περὶ ἀστρο-
 λογίας, ε'. Στοιχεῖα πρὸς Ἀλέ-
 ξανδρον, περὶ βασιλείας, δ'.
 πρὸς Ἀρῶναν, πρὸς Ἡφαι-
 σίων, α'. περὶ γεωμετρίας, α', β'.
 σίχρι μ' κ' β' δ' σ' λ' θ'.

Αἱ δὲ τῶν αὐτῶν δ' ὁμοῦς αὐτὸν
 ὄντα ποιῶν ὅτι περὶ αὐτὸν πο-
 τε, τὸ μετρίκιον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ναί. καὶ αὐτὸν ὡς εἶται Δη-
 μήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ

tus frangeretur. Eum Demetrius Phalereus emit, &

R iiij

De bono vnum, De iis quæ
 circa mentem sunt, octo,
 Solutio eorum quæ acci-
 dunt orationi, vnum, De iis
 quæ de physicæ ratione au-
 diuntur, sex, Caput, vnum,
 De generibus & speciebus
 vnum, Pythagorea, vnum,
 Solutiones, duo, Diuifio-
 nes, octo, Positionum libros
 xxxiii, De ratione dif-
 ferendi libros xiiii. Post
 hæc libros xv & alios xvi.
 De disciplinis eorum quæ
 circa distinctionem versa-
 ri possunt libros ix, Eo-
 rum quæ circa mentem sunt
 alios libros iii, Eorum
 quæ circa disciplinas ver-
 santur libros sex, De his
 quæ circa mentem libros
 duos alios, De geometris
 libros quinque, Commen-
 tatorum vnum, Contra-
 riorum vnum, De numeris
 vnum, Numerorum specu-
 latio vnum, De intervallis
 vnum, De iis quæ in astro-
 logia versantur libros sex,
 Elementa ad Alexandrum,
 De regno lib. iiii, Ad A-
 rybam, Ad Hephæstionem,
 De geometria duo, Versus
 cccxlv.

Eum tamen, quum tan-
 tus ac talis esset, Athenien-
 ses aliquando vendiderunt,
 ut eo modo in exilio posi-

ἐκάτερον ἀποκατέστη· ξενο-
κράτει μὲν πλεὺς ἤδ' ἀρετήαν,
Ἀθηναίοις δὲ τὸ μαζίκιον. τῷ-
τὸ φησι Μυρωνιανὸς ὁ Ἀμα-
σειανὸς ἐν τῇ περὶ τῶν ἡρώ-
εικῶν ὁμοίων κεφαλῶν. διε-
δέξατο δὲ Σπύσιππον, καὶ ἀ-
φηγήσατο τὴν ὁλὴν πέντε καὶ εἴ-
κοσι ἔτη ὅππῃ Λισιμάχου, ἀρ-
ξάμενος καὶ τὸ δεύτερον ἔ-
τος τῆς δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς
Ὀλυμπιάδος. ἐτελεύτησεν ἡνυ-
κτὸς, λεκαῖν περὶ πλάσας, ἔ-
πος ἤδη γέροντος δέύτερον καὶ
οἷον φάμεν ὅτι καὶ εἰς αὐ-
τὸν ἔπεσε,

Χολκὴν περὶ πλάσας λεκαῖν
ποτὲ, καὶ τὸ μέτωπον
πλήξας, ἵαχεν ὡς οὐρανόν,
εἶτ' ἔθανεν.

Ὁ πάντα πάντῃ ξενοκράτης
ἀνὴρ γέρονς.

Γενέσθαι δὲ καὶ ἄλλοι ξενο-
κράτης 5. ὁ, τέτακτικός, ἀρ-
χὴν σφόδρα καὶ ὁ συγγε-
νὴς ἅμα καὶ πολίτης τῇ περὶ
εἰρηδῶν φιλοσόφῳ. φρε-
ται δὲ αὐτῷ λόγος Ἀρσινό-
εως, γεγραμμένον περὶ Ἀρ-
σινόης ἀποθανούσης· τέταρ-
τος, φιλόσοφος, ἐλεγεῖαν γε-
γραμμένος ἐκ ὀπίσθεν. (ἴδιον
δὲ ποιητὴν μὲν γὰρ ὅτι ὁνομαζόμενοι περὶ ὁμοφειν, ὅτι τυγχάνει

utrique succurrit: Xenocra-
ti enim libertatē restituit,
Atheniensibus verò impo-
sito illi viro ab urbe exilio
satisfecit. Hoc ait Myro-
nians Amastrianus in pri-
mo Historicorum similium
capitulorum. Suscepit autē
Speusippus scholā, ac prae-
fuit annos xxv. Docere
autem coeperat sub Lysi-
macho centesimædecimæ
Olympiadis anno secun-
do. Moritur noctu, quum
in sartaginem fortē offen-
disset, ætatis agens annum
octogesimum secundū. Nos
de eo sic diximus,

*In peluim quondam lapsus
male cautus athenam,
Frontem laesit, et ὡς vociferatus, obit
Xenocrates, vir ille, qui unus
omnibus fuit omnia.*

Fuerunt & alii quinque
eiusdem nominis. Primus
antiquissimus, huius phi-
losophi ciuis ac propinquo.
Fertur eius oratio quæ in-
scribitur Arsinoetica, de Ar-
sinoe defuncta. Alter, phi-
losophus, elegiæ scriptor,
non satis probatus. Ita enim
se habet res, ut poetæ qui-
dem, si prosa oratione
scribere velint, præstent:

πρὸς χάρις δὲ ὀπιτιδέμενοι
ποιητικῇ, πιαίεσι. τῷ δὴλον,
τὸ μὲ φύσει (ἢ), τὸ δὲ τέχνης
ἔργον) πέμπει, ἀνδριαντο-
ποιος· ἔκτος, ἁσμάτα γὰρ χα-
φῶς, ὡς φησιν Ἀεὶς ὁ ἕταρος.

ΠΟΛΕΜΩΝ.

Πολέμων, φιλοστράτου μὲν
ἑὸς υἱός, Ἀθηνῶν, τῷ δὴ-
μῶν (Ἰνδῶν. γέγονε δ' ὧν, ἀ-
κόλαστος τε καὶ δακρυόδης
ὡς οὕτως, ὥστε καὶ περιφρεῖν
ἀργύρεον πρὸς ταῖς ἐτίμοις λύ-
σας τῷ ὀπιτιμῶν. ἀλλὰ καὶ
ἐν ταῖς συνωποῖς διεκρυπτεῖν.
ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ πρὸς
κίονι τινὶ τεύχεον διέκειτο
πρὸς πηλασμένον αὐτὸν, ὅθεν ἡ
ὁμοίαν τῇ περιφρεῖν καὶ πε-
φασιν. καὶ ποτε συνθέμενος
τοῖς νέοις, καὶ ἐπεφανώμενος,
μεθύων εἰς πλὴν ξενοκράτους
ἦξε χαλῶν. ὁ δὲ, οὐδὲν δα-
πρατὴς, ἤρετόν τοις ὁμοίως
(ὡς δὲ περὶ σωφροσύνης) ἀ-
κούον δὲ τὸ μετὰ κίον, κατ' ὁ-
λίγον ἐσηράσθη καὶ ὥς ἐγλύετο
φιλόπον, ὡς ὑπεβόησαν
τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸν δαδὲ-
ξαντα πλὴν χαλῶν, ἀρξά-
μενον ἀπὸ τῆς ἐκτῆς καὶ δεκάτης

qui verò pedestri oratione
scribere consueverunt, si
poeticae sibi partes vendi-
care velint, non assequan-
tur. Id ex eo liquet, quod
alterum naturæ, artis alte-
rum opus est. Alius, statua-
rius fuit. Postrem⁹, Aristo-
xenoteſte, odas conscripsit.

POLEMO.

Polemō Philostrati fi-
lius Atheniensis, pago
OEtensi oriundus, quum
esset adolescens, adeo im-
pudicus ac lubricus fuit, ut
pecunias circumferret, quò
paratior esset & instructior
ad voluptates implendas,
eas itidem in viis & angis-
portis occuleret. In Acade-
mia quoque iuxta columnā
quandam reperta est pecu-
nia ab eo illic in usus simi-
les recondita. Aliquando
verò ex composito cum
sodalibus ebrius, & coro-
natus Xenocratis irrupit
scholam. Quo ille nihil
deterritus, eam quam cœ-
perat orationem, arden-
tius quoque prouexit. Erat
autem sermo de tempe-
rantia. Ea illius oratio-
ne sensim impurus adoles-
cens seipsum collegit, at-
que ita, ut industria & stu-
dio ceteros vinceret, eique
in schola regenda succede-
ret, incipiens a centesima

δεκάτης ὀλυμπιάδος. φη-
 σι δὲ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος
 ἐν τοῖς βίοις, τὸ πατέρα αὐτοῦ
 περὶ τὸν τε εἶναι τῷ πολιτῷ,
 καὶ ἄρματα φῆσαι. φυγεῖν
 δὲ τὸν πολέμονα καὶ δίκῃ
 κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναι-
 κὸς, ὡς μεираκίοις συνόν-
 τα. τοῦτον δὲ ὀφείδειναι τὸ
 ἦτος ἀρξάμενον φιλοσοφεῖν,
 ὥστ' ὅτι ταῦτα χήματος τῆς
 μερῆς πάντοτε μένειν. δηγὰ
 καὶ πῶς φωνῇ ἀνδροίωτος
 ὡς διὸ καὶ θηραθῆναι Κρα-
 νταῦτον αὐτῆς. κυνὸς γυνῶ
 λυπῶντος, καὶ πῶς ἰγνύει
 διασπασάντος, μόνον μὴ ὠ-
 χριάσαι καὶ ταραχῆς γνο-
 μένης ὅτι τῆς πόλεως, πυ-
 θόμενον τὸ γυνὸς, ἄτρεπτον
 μέναι. ἐντε τοῖς θεατρῶσι ἀ-
 συμπαθές αὐτῶ. Νικο-
 κράτου γυνὴ ποτε, τῆς ὅτι κα-
 λυμένης Κλυταμνήστρα, ἀνα-
 γνῶσκοντος τι τῆς ποιητῆς αὐ-
 τῆς τε καὶ Κράτητι, τὸν μὴ
 συνδρατίδουσα, τὸν δ' ἴσα καὶ
 μὴ ἀκοῦσαι. καὶ ὅπως ὡς
 ποιεῖται οἷον φησὶ Μελαίνιος
 ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς περὶ ζω-
 γραφικῆς. φησὶ γὰρ δεῖν αὐ-
 τὰ δεικνύναι τινὰ καὶ σκληρότη-
 τα τοῖς ἔργοις ὅτι τρέχον,

decimasexta Olympiade.
 Refert Antigonus Cary-
 stius in Vitis, patrem eius
 fuisse primarium ciuitatis,
 equosque iugales nutrire
 solitum: fugisseque iudiciū
 Polemonein ab vxore ne-
 quitiae insimulatum, quod
 adolescentibus congrede-
 retur. Tantam verò inter
 ipsa philosophandi princi-
 pia oris atque habitus as-
 sumpsisse constantiam, ut i-
 dem semper permaneret,
 vocemque nunquam im-
 mutaret. Quibus ex rebus
 Crantorem quoque sui in
 primis studiosū fecit. Quin
 a cane rabioso impetitus
 dum suram morſu discerpe-
 ret, ne expalluit quidē: tu-
 multūque in ciuitate exci-
 tato, percontatus quidnam
 contigisset, immobilis per-
 stitit. In theatris quoque
 nulla miseratione moueba-
 tur. Nicostrato enim poeta,
 qui cognominabatur Cly-
 tæmnestra, quiddam sibi
 Cratetique recitante, illō-
 que in affectum commise-
 rationis translato, hic ita
 perseuerauit, ac si non audi-
 uisset. Eiusmodi autem pro-
 fectò fuit qualem describit
 Melanthius pictor in libris
 De pictura. Ait enim oportere
 contumaciā quādam
 atque duritiā operibus

ὁμοίως ὅ καὶ ἐν τοῖς ἡδέσιν. ἔ-
 φασκε δὲ ὁ Πολέμων δεῖν ἐν
 τοῖς ποσάγμασι γυμνάζεσθαι,
 καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς
 θεωρήμασι, καθάπερ ἄρμο-
 νικόν τε τέχνη καὶ ἀπὸντα, καὶ
 μαλισταῦτα· ὡς καὶ μὲν πρὶν ἐ-
 ρώτησιν θαυμάζεσθαι, καὶ ὅτι
 δέδεσιν ἐαυτοῖς μάχεσθαι. ὡς
 οὐκ ἀσείδης τις καὶ ἡγυῖαι,
 παρητηδύμενος ἄφροσιν Ἀεισο-
 φάνης παρὰ Εὐεπίδου, ὁξώ-
 τας καὶ Σιλφώτα. ἄπερ (ὡς
 αὐτὸς φησὶ) καθάπερ γουῶντα
 τὰ βεῖθεος κρέας μέγα. ἀλ-
 λα' μὲν ἐδὲ καὶ ζῶν ἐλεγε
 πρὸς τὰς θέσας, (φασὶ) πα-
 ρητῶν ὅτι ἐπεχίρει. δὲ δὴ οὐκ
 τὸ φιλοχρηναῖον ἐτιμᾶτο ἐν τῇ
 πόλει. καὶ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐκ πε-
 πατηκὼς ὡς, δὲ τείδων ἐν τῇ
 κήπῳ, παρ' ὃν οἱ μαθηταὶ μι-
 κρά καλὺδία ποιησάμενοι, κα-
 τ' ὡκοῦν πλησίον τῆς μουσείου
 καὶ τῆς Ἰξέδρας. ὡς ἐώκει
 δὲ, ὁ Πολέμων καὶ πάντας
 ἐξηλώκει τὸ ξυνοκρατεῖν· καὶ
 ἐραδίως αὐτὸς φησὶν Ἀεί-
 σιππεῖον ἐν τετάρτῳ παρὰ
 λαοῦ τρυφῆς. αἰετοῦ ἐ-
 μέμνητο ὁ Πολέμων αὐτὸς,
 πρὶν τὰ κακία καὶ τὸ ἀσχετὸν ἐνεδέδυτο τὰν δρῶν καὶ τὸ βαρύνει,

& moribus ex æquo mo-
 derari. Polemo autem di-
 cebat oportere in rebus ex-
 erceri, non in dialecticis
 speculationibus, ne breuē
 quandam artem sorbentes
 atque meditantes, dum in
 rogationibus admirationi
 habentur, affectu sibiipsis
 repugnarent. Erat igitur
 virbanus adiuncta seuera
 constantia: idque fugiebat
 quod de Euripide scribit
 Aristophanes, acidum eum
 atque asperum vocans. Ne-
 que verò sedens dicebat
 quum rogaretur, sed am-
 bulans. Itaque propter sum-
 mum probitatis studium
 in ciuitate honorabatur:
 Maximè autem post de am-
 bulationem quiescebat in
 hortulo, iuxta quem dis-
 cipuli constructis breui-
 bus tuguriolis prope scho-
 lam exhedramque habi-
 tabant. Videtur autem
 Polemo Xenocratem in
 cunctis æmulatus, eum-
 que amasse Aristippus in
 quarto De antiquis de-
 liciis refert. Semper e-
 nim illius innocentiam &
 ficitatem Polemo in ore
 habebat: induerat il-
 lius quoque grauitatem,

οἰοῦναι Δωρεὺς τις οἰκονομία.
 ὡς δὲ καὶ φιλοσοφοκλήης, καὶ
 μάλιστα ἐν ἐκείνοις ὅπου καὶ
 τῶν κρομικῶν τὰ ποιήματα ἀν-
 τικύων τις ἐδόκει συμποιεῖν
 Μολοπήκος. καὶ ἐνθα ὡς (καὶ τὸ
 Φρυγίχον) ἐγαῦσις, καὶ δὲ ὑπό-
 χυτος, ἀλλὰ περὶ μιν ἔλε-
 γον οὐκ τὸν ὕμνον, ὅτι κὼν
 εἶ) Σοφοκλέα· Ὅμηρον δὲ, Σο-
 φοκλέα τραγικόν.

Ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ἤδη
 ὑπὸ φθίσεως, ἱκανὰ συγγραμ-
 ματα καταλιπών. καὶ ἔστιν ἡμῶν
 εἰς αὐτὸν,

ΟΥ' κ' αἴτης; Πολέμωνα κεκρύ-
 ψα μιν, ὃν θύο τῇδε

Α' ῥῶς ἴα, τὸ δένον ἀνθρώ-
 πων πάθος·

ΟΥ' μὲν ὃν Πολέμωνα, τὸ σῶ-
 μα δὲ τὸ ποτὶ αὐτὸς

Μύλων ἐς ἄστρα διαβαίνειν,
 θῆκεν χάμα.

ΚΡΑΤΗΣ.

Κράτης, πατρὸς μὲν ὡς Ἀν-
 τιγόνης, Θεάσιος δὲ
 τῶν δῆμων, καὶ ἀκρεατὴ· ἅμα
 καὶ Σώμης πολέμωνος· δι-
 λὰ καὶ διεδέξατο πλὴν σχολῶν
 αὐτῶν καὶ ἔτιως διήλω ὠφελεί-
 πτω, ὥστε καὶ ζῶντες ἐμόνον
 τῶν αὐτῶν ἥτις ὅτι περὶ δειμῶν,

veluti Doricus quidam in
 musica modus. Erat autem
 & Sophoclis in primis stu-
 diosus, atque in illis maxi-
 mē locis, ubi iuxta comicos
 canis quidam Molossicus
 secum una poemata fecisse
 videbatur: & ubi (iuxta
 Phrynicum) non elatus
 aut turbidus, sed mitis in-
 cedit atque placidus. Dice-
 bat enim Homerum qui-
 dem epicum esse Sophocle,
 Sophoclem verò Homerū
 tragicum.

Obiit iam vetulus ex
 phthisi, reliquitque opus-
 cula non sanē pauca. No-
 strum est tale de eo carmē,

*Heus bone: si nescis, tegimus
 Polemona, viator,*

*Quē morbus hic iam collo-
 cavit pessimus:*

*Imò non Polemona, sed hoc
 quod ad astra profectus,
 Humi reliquit corpus semi-
 putridum.*

CRATES.

Crates, Atheniensis, pa-
 tre Antigene ortus, pa-
 go Thriasius fuit, auditor
 simul amatorque Polemo-
 nis, illiusque successor scho-
 læ. Ita verò sibi profuere in-
 vicem, ut non modò viuen-
 tes eadē studia sint sequuti,

διὰ καὶ μέλει σχεδὸν ἀναπνοῆς
 ἑταίμοι καὶ δὴν δὴν λοιν, καὶ πα-
 νόντε τῇ αὐτῇ. ταφῆς ἐκοινώ-
 νειτω. ὅθεν Ἀνταγόρας εἰς
 αὐφω τῆτον ὅποιόνσε τ' ἔσ-
 πον,

Μνήμαί τε δὲ Κράτητα θεο-
 δία καὶ πολέμοινα

ἔννεπε κρύπτεσθαι ἔννε πα-
 ρχόμεν.

Ἄνδρες ὁμοφρεσιῶν ἡ μεγαλή-
 πορας, αὐτὸν ἀπομῦθος

Ἰερός ἦεν δαίμονις σό-
 ματος.

Καὶ βίους ναταρός θφίας
 ὅτι θεῖον ἐκείνῳ

Αἰῶνα, σρεπτοῖς δόγμασι
 πεπιδύμεν.

ὅνθεν καὶ Ἀρκεσίλαον μετελ-
 δόντα ὡς Θεοφρίστου πρὸς
 αὐτοῖς λέγειν, ὡς εἶπεν θεοὶ ἔ-
 νες ἢ λείψανα τῆ χειρὸς γέ-
 νοις. καὶ γὰρ ἦεν φιλοδη-
 μωδός· διὰ οἶον Διονυσόδωρον
 ποτὲ φασὶ τὸν αὐλητὴν εἰ-
 πῖν, σεμνυμένον ὅτι τῷ
 μνήματι τῷ κεχυμάτων αὐτῶν
 μήτ' ὅτι τελέεις, μήτ' ὅτι
 κρύπτει ἀκηκοῖαι, καὶ δάτω
 Ἰσμελίω. συσίτην δὲ φησὶν
 αὐτῷ ὁ Ἀντίμαχος· εἶπεν ὡς
 Κράτει, ὁμοθυμῶς συμβιβού-
 των τούτων τε καὶ Ἀρκεσίλαου.

verum ad ultimam ferè re-
 spirationem alter alteri si-
 miles fuerint, & mortui
 eodem sepulcro sint con-
 diti. Vnde & Antagoras
 ambos versu laudavit in
 hanc sententiam.

*Hoc Polemonia situm tumu-
 lo sanctumque Cratetē
 Qui facis hac, narra, quis-
 quis es hospes, iter.*

*Mutua quos pariter iunxit
 concordia, uorum*

*Ambrosius sacro fluxit ab
 ore lepos.*

*Et sua qua monitis fuerat
 contracta seueris*

*Vita illustravit secula mū-
 dities.*

Hinc & Arcesilaum, quum
 ad eos à Theophrasto di-
 uerteret, dixisse ferunt, illos
 depresso quospiā, aut aurei
 seculi reliquias. Erant enim
 ingenio minimè vulgari,
 aut multitudinis fauoribus
 dedito, sed quod de Diony-
 sodoro tibicine fertur, illis
 conuenientissimè aptari po-
 test, quem aliquando dixisse
 tradunt exultantē atque
 gloriātē, quòd nihil ex suis
 pulsibus, neque in tricis,
 neque ad fontem vnquam
 audiuisset, sicuti Ismenii.
 Cœnare apud Crantorem
 solitū refert Antigonus, cō-
 corditer ambobus, Arcesi-
 lao etiā adiecto, viuētib.

πῶς ὁ οἶκον Αῤκεσίλαον μὲν
ἔχον μετὰ Κραντορῷ, πολέ-
μονα ὁ σὺν Κράτῃ μετὰ
Λισικλέους τινὸς τῶν πολι-
τῶν. ὡς δὲ (φασὶν) ῥώιδῳ,
Κράτης μὲν (ὡς περὶ εἰρηται)
πολέμων ὁ Αῤκεσίλαῳ ὁ,
Κραντορῷ.

Τῆς δὲ τῶν ὁ Κράτης (κα-
τὰ φασὶν Ἀπολλόδωρῳ ὅτι
πεῖται τῶν χρονικῶν) ἀπὸ λῆ-
ξις, τὰ μὲν φιλοσοφία, τὰ δὲ,
πρὸς κωμῶδίας, τὰ δὲ,
λόγους δημοτικῶν καὶ περὶ
ἐλευθέρων. ἀλλὰ καὶ μαθητὰς
ἔχοντας· ὧν Αῤκεσίλαον,
πρὸς ἑλξομῶν (διήκουσε γὰρ
καὶ τούτου) καὶ Βίωνα τὸν
Βορυσθενίτην· ὅτε δὲ Θεο-
δώρειον ἀπὸ τῆς αἰρέσεως ὀπι-
καλέωτον· πρὸς ἑ καὶ αὐτὸς
λέξομῶν· ἐχοντὶ ὡς Αῤκεσί-
λαῷ. γέγονασι δὲ Κράτη-
τες δέκα. πρῶτος, ὁ τῆς ἀρ-
χῆς κωμῶδίας ποιητῆς· δεύ-
τερος, ῥήτωρ Τρομυαῖος, ἰσ-
κράτης· τρίτος, ἑφρωρύ-
χος, Ἀλεξάνδρωσιων· τέ-
ταρτος, ὁ κύων, πρὸς ἑλξο-
μῶν· πέμπτος, φιλόσοφος πε-
ριπατητικὸς· ἕκτος, Ἀκαδη-
μαϊκός, ὁ περὶ εἰρημένῳ· ἑβ-
δομος, Μεγίστης, γραμματικὸς.

Habuisse item Arcesilaum
vnā & Crantorem, Pole-
monēque vnā cum Cra-
tete & Lyficlide quodam ex
ciuibus. Erat, autem (in-
quit) amator, vt prædictum
est, Polemonis quidē Cra-
tes, Crantoris autem Arce-
filaus.

Moriens autem Crates
(vt Apollodorus in tertio
Chronicorum ait) libros
reliquit, alios quidem phi-
losophicos, alios de comæ-
dia. Orationes item popu-
lares alias, & alias de lega-
tionibus. Habuit & disci-
pulos fanē memorabiles.
Horum ex numero fuit Ar-
cesilaus auditor eius, de
quo in consequentibus di-
cemus, & Bion item Bo-
rysthenites: ac postremò
Theodorus, à quo secta
Theodorica denominata
est: de quo item dicemus
mox post Arcesilaum.
Decē verò fuerūt Cratetes.
Primus, antiquæ comæ-
diæ poeta: secundus, orator
Trallianus, de Isocratis fa-
milia: tertius, vallorum ef-
fossor, qui cum Alexandro
militauit: quartus, Cyni-
cus: de quo postea dicem⁹:
quintus, philosophus Peri-
patericus: sextus, Academi-
cus, quē prædiximus: septi-
mus, Malotes, grāmaticus:

Ὀκτώθου, γεωμετρικὰ γεγρα-
φώς· ἑννατος, ὀπτιγμαμάτων
ποιητὴς· δέκατος, Ταρσός, φι-
λόσοφος· Ἀκαδημαϊκός.

ΚΡΑΝΤΩΡ.

Κραντῶρ, Σολός, θαυ-
μαζόμενος ἐν τῇ ἑαυ-
τῷ παιδείᾳ, ἀπῆρον εἰς Ἀθή-
νας, καὶ ξονοκράτους διήκουσε
πολέμου συχολάζων.

Καὶ κατέλιπον ὑπομνή-
ματα εἰς μυριάδας σίχων
πρὸς ὧν τινὰ τινες Ἀρκεσι-
λάω προσέειπον. φασὶ δὲ αὐ-
τὸν σωτηθέντα τίνι θηραθείη
ὑπὸ πολέμου, εἰπεῖν, τῷ
μήτε ἰξύτερον μήτε βαρύτε-
ρον ἀκούσαι φερόμενον. ὅτε
νοσήσας εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀ-
νεχώρησε, καὶ καὶ περὶ αὐτῆς. οἱ
δὲ, πάντα χρόνον προσήεσαν αὐ-
τῷ, νομίζοντες ὅτι ὁ νόσος, δι-
λὰ βίβλεται αὐτόν τι χελῶν συ-
νήσασθαι. ὧν ὡς καὶ Ἀρκεσί-
λαος, θέλων ὑπὸ αὐτῷ συ-
στῆναι πολέμῳ, καὶ τῷ Σών-
τος, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἀρκεσιλάου
λεξομένου. ὅθεν καὶ αὐτὸν ὑγια-
ναῖτα δὲ ἀκούειν πολέμου.
ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα θαυμα-
σθεῖται.

octauus, qui geometrica
scripsit: nonus, poeta epi-
grammatū: decimus, Tar-
sensis Academicus philo-
sophus.

CRANTOR.

CRantor, Solēsis, quum
capud suos haberetur
in honore, concessit Athe-
nas, ibique Xenocratis au-
ditor, Polemonisque socius
in dicendo fuit. Reliquit
autem Commentaria ad xxx
versuum millia. Ex eis quæ
dam Arcesilao non desunt
qui applicent. Fertur quum
interrogatus esset quam-
obrem ita se Polemoni ad-
dixisset, respondisse, quia
illo nunquam neque acu-
tius neque grauius audisset
loquentem. Is quum inci-
disset in morbum, in Ascle-
pianum secessit, ibique de-
ambulabat. Continuo ad
eū illuc undique cōfluxere
discipuli, existimātes illum
non secessisse morbi causa,
sed quod ibi scholā veller in-
stituere. Aderat tum illic &
Arcesilaus, volens ab illo se
ad Polemonem commēda-
ri, quanquam amatore suo,
sicuti, quum ad Arcesilaum
venerimus, dicemus. Qua
ex re non solum nihil suc-
censuit, sed ipse quoque,
quum sanus factus esset, se
ad audiendū Polemonem

contulit, atque inde multum illi & gloriæ & laudis accessit

λέγεται ὅτι καὶ τὸ εἶδος κα-
ταλιπεῖν Ἀρκισιλάω, ταλάντων
ἔσσαν δυοκαίδεκα. καὶ βωτηθέν-
τα πρὸς αὐτὸ ποῦ βούλεται τα-
φῶναι, εἰπεῖν,

Εν γῆς φίλοις μυχόισι κρυ-
φθῆναι κελόν.

λέγεται ὅτι καὶ ποιήματα γρά-
ψαι καὶ ἐν τῇ πατρίδι ὅππῃ τὰ τ'
Ἀθῆναις ἱερῶς σφραγισάμεν θ'
αὐτὰ θῆναι. καὶ φησι Θεά-
γητος ὁ ποιητὴς ἔπωσεν ὡς
αὐτὸς,

Ἦν δ' αὖν ἀνδρώπρις, ὃ δ' ὅππῃ-
πλεον λῶδαν ἐμέσας,

Κραντῶρ, καὶ γῆρας ἤλυθεν
ἔτι πρὸς τῷ.

Γῆ σὺ δ' ἐπεθνεῖω τὰ πόνιερ' ἐν
αἶθρ' ὑποδέξῃ,

Ἦρ' ὅγε καὶ ζῶει καὶ δι' ἐν ἄ-
δυμνῃ.

ἐθαύμαζε δ' ὁ Κραντῶρ πάν-
των δὴ μὲν Ὀμηροῦ καὶ
Εὐριπίδου, λέγων ὅτι καὶ δὲς, ἐν
τῷ κρείω τραγικῶς ἅμα καὶ
συμπαιδῶς γράψαι. καὶ πρὸς
φρέσιν τὸ σίχον τὸ ἐκ τῆ Βύλε-
εφόπου,

Οἶμοι. τί δ' οἶμοι; θνητὰ ποί-
πεπόνθαμεν.

λέγεται ὅτι καὶ Ἀνταγόραν πέν-
ποιητὸν, ὡς Κρατῶρος εἰς τῷ
τα ποιημένα φρεσὶν ταῖς,

Fertur & substantiam Ar-
cesilao reliquisse talentorū
duodecim. Et quum ab eo
rogaretur ubinam sepeliri
vellet, dixisse,

*Terra in latebris condi ami-
cis expedit.*

Poemata quoque scripsisse
dicitur, eaque signata in
Minervæ phano in patrio
solo condidisse. Theætetus
quoque poeta illum laudās
& viris & musis fuisse in
primis gratum canit, atque
sub ipsam senectutem quū
defecisset, humo conditum,
illic tranquillo ævo frui. I-
psius autē carmē sic habet,

*Gratus erat superis, musis
sed gratior ipsis*

*Crantor, & huic nondum
cana senectū aderat.*

*Exanimem sed terra virum
tu suscipe sacrum.*

*Vitam ut mollem istic ipse
quietus agat.*

Admirabatur Crantor præ
cæteris Homerum & Euri-
pidē, dicens, operosum esse
& industria plenū proprie-
tate servata tragicè simul
cum affectu misericordiæ
scribere, proferebatq; ver-
ficulum ex Bellerophonte,
*Humana quantum, dij boni,
passi sumus!*

Antagorā quoque poetam
fertur ut Crātoris versibus
in amorē ferri huiusmodi,

Ἐνδοίη μοι θυμός, ὅποι γῆϋ
 ἀμφιβόητον,
 Ἡ σὺ δ' αὖτ' ἐπεὶ τὸν αἰεττὸν
 εἶπες,
 Τῶν ἰσότης ἑρεβός τε πάλαι
 βασιλεία τε παῖδας
 Γείνατο γυῖ, πελάγεσσιν ὑπ'
 Ἄριθ' Ὠκεανοῖο.
 Ἡ σὺ γὰρ Κύπριδος ἡμᾶς παῖδες
 γῆ, ἢ σὺ γαῖης,
 Ἡ ἀέμενον. ποῖ σὺ κακὰ
 φρονέων δὴ δῆσαι.
 Ἀνθρώπων ἡδ' ἐσθλὰ, τὸ καὶ
 σπένδονα διφυόν.
 ὣς ὃ καὶ δὴν ὅς οἱ ὀνοματοποιῆ-
 σαι. τραγῶδον γὰρ αὖτ' ἀπελέκω-
 τον εἶπεν ἔχιν φωνῶν, καὶ φλοιῶ
 μιστὴ καὶ τιν' ποιητῶ σκί-
 φος μεσὺς εἶ) τὸς σίχους καὶ
 τὰς Θεοφράστους θέσας ὅς τ' ἔω
 γαῖα φθάνει.

Θαυμάζεται ὃ αὐτὴ μά-
 λιστα βιβλίον τὸ περὶ πένθους.
 καὶ τέσσαρες περὶ πολέμου, καὶ
 καὶ Κράτητος, ὑδρωπικῇ δὲ
 δισσὴ νοσήσας. καὶ εἰς αὐτὸν
 ἡμῶν,
 Ἐπικλυσσε καὶ σὺ, Κραντῶρ, ἡ
 γόπων κακίση,
 Χ' ἔγωγε κατὰ θεῖς εἰς μέλαιναν
 πλετῶς ἄβυσσον.

Καὶ σὺ μὲν ὅκει δὲ νῦν χαίρεις, σῶν λόγων δὲ
 Χόρη ἔσθλ' Ἀκαδημία, καὶ Σόλοι, πατεῖς σὺ.

Mens foret illa mihi, cecini
 qua feruidus olim
 Progeniem diuum aeternam,
 celebrare, Cupido
 Te primum inciperem, &
 quot natos edidit atra
 Nox Erebusque senex, alto
 sub gurgite lati
 Oceani, Terraque sotos, Ve-
 nerisque puellum,
 Ventorumque vagos cursus,
 humanaeque vota,
 Naturamque tuam canerem,
 corpusque gemellum.

Erat autē & in nominibus
 fingendis acer. Nam tragæ-
 dum dixit infractam habe-
 re vocem, & cortice plenā:
 & poetae cuiusdam versus
 σκίφης plenos esse ait, &
 Theophrasti quæstiones
 ostreis conscriptas esse.

Laudatur eius maxi-
 mē liber quem De luctu e-
 didit. Obiit ante Polemo-
 nem & Cratetem aquæ in-
 tercutis morbo. Est nostrū
 epigramma in eum huius-
 modi,

Inundavit & te Crantor
 pessimus morbus,
 Atque ita in atram descen-
 disti Plutonis abyssum:
 Tu quidem illic nunc gaudes:
 at sermonum
 Tuorum vidua est Acade-
 mia & Soli patria.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

Αρκεσίλαος, Σάθου, ἢ Σκυῖου (ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τεύτῳ χρονικῶν) πίταναιος τῆς Αἰολίδος· οὗτος ὅστις τῆς μέσης Ἀκαδημίας καταρξάμενος, ὅππῃ τὸς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐναντιότητες τῶν λόγων. ὁ δὲ καὶ εἰς ἑκάτερον ὅπερ χείρησε, καὶ ὁρῶντος τὸν λόγον ἐκίνησε τὸν ὑπὸ πλάτωνα ὁρῶντα δοκίμιον· καὶ ἐπαίησε δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐπιστημώτερον. παρέθηκε δὲ Κράνπει τοῦτον τὸν ἔργον. τέταρτος ἀδελφὸς ὧν εἶχε, δύο μὲν ὁμοπατεῖς, δύο δὲ ὁμομητεῖς. καὶ τῶν ὁμομητείων πρεσβύτερον, πολυάδιν, τῶν δὲ ὁμοπατείων, Μοιρέαν, ὃς ὡς αὐτὸς ὁπότερον πῶς. ἤκουσε δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀντολύκου τοῦ μαθηματικοῦ, πολέμου τυχεράνους, ὅρῃν ἀπαίρειν εἰς Ἀθῆνας, μεθ' ἧ καὶ εἰς Σάρδεις ἀπεδήμουν· ἔπειτα ξάνθου τοῦ Ἀθηναίου μουσικοῦ· μεθ' οὗ Θεοφράστου διήκουσεν. ἔπειτα μετῴκειν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Κράνπει· Μοιρέαν μὲν γὰρ, ὃν περὶ τὸν αὐτὸν ἀδελ-

ARCESILAVS.

Arcefilaus, Seuthi siue Scythi filius (sicut Apollodorus in 111. Chronicorum ait) Pitaneus ex Aeolide. Primus hic mediam inuexit Academiam, negationes continens propter sermonum contrarietates: primusque in utranque differere partem aggressus est. Idque orationis genus quod Plato tradiderat, per interrogationem ac responsum, ex umbra in certamen ac puluerem primus eduxit. Crantori verò in hunc modum congressu est. Quartus erat ex fratribus, qui illi duo erant ex eodem patre duoque eadem ex matre nati. Ex his alter, qui eodem ex patre maior natus erat, Pylades, qui verò ex matre, Mæreas dicebatur, quique eius curator erat. Audiuit itaque principio quidem Antolycum mathematicum, ciuem suum, antequam proficisceretur Athenas, qui cum Sardis quoque perrexit: deinde Xanthum Atheniensem, musicum, post quem Theophrasti auditor fuit. Tum demum in Academiam se ad Crantorem contulit. Mæreas enim frater, quem prædiximus, ad oratoriam ediscendam hortabatur, sed illum

φός, ἢ ἤμ' αὐτ' ὅπ' ἰμπερικλώ-
 οῖ φιλολοφίας ἦρα. καὶ αὐτὸς
 Κραντὼρ ἐρωτικὸς δ' ἄρα τε θεὸς,
 ὅπ' ἰδέο, τὰ δ' ἔξ' Ἀνδρ' ἡμέδης
 Εὐριπίδου περ σενελέκα, μένος,
 ὧ παρθέν', εἰ σώσαι μί σ', εἴ σ' ἡ
 μοι χάειν;

καὶ ὅς τ' ἐχόμενα,
 Ἄρου με (ὦ ξένη) εἴτε δ' ἔμ' ὅτ'
 ἐθέλεις, εἴτ' ἄλλοχον.

ἐκ τούτου σωθῆσιν ἀνθρώποι.
 ἵνα καὶ τ' Θεόφραστον κινεζόμε-
 νον φασὶν εἰπεῖν, ὡς ἄφυκτος
 καὶ ἀεπιχείρητος ἀπεληλυθὼς
 τ' ἡγετιμὸς εἴη νεανίσκος. καὶ
 γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβελείας α-
 τος καὶ φιλοχράματος ἱκανῶς
 γρόμενος, ἠπείθετο καὶ ποιη-
 τικῆς.

Καὶ αὐτὸς φησεται ὅπ' ἰ-
 χράματα εἰς Ἀττάλῳ ἔπως
 ἔχοντα,

Πῆγμας ὅχ' ὅπλοισι κλεινὴ μόν-
 ον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις

Πολλάκις αὐδάται πύσαν
 ἀνὰ ζαθέλω.

Εἰ δ' ἔκ' ἐκ δίοθεν θεμιτὸν θνα-
 τὴν νόον εἰπεῖν,

Ἐορῆται εἰσαὼσις πολλὸν ἀ-
 οἰδοτέρη.

Ἰδμεν καὶ εἰς Μενόδωρον, τ'
 Εὐδάρμου, ἐνὸς τῶν συχλο-
 σῶν βίωμερον,

sed illum philosophiæ iam
 amor ceperat. Eo amore
 flagrantem Crantor in eum
 affectus, EVripidis ex An-
 dromeda versiculo produ-
 cto rogat,

O virgo, si te seruem, habebis
 gratias?

Cui ille quod mox sequitur
 respondit,

Duc, hospes, ancillā me, aut,
 si vis, coniugem.

Ex hoc iam pariter ambo
 morabantur. Aegrè tulisse
 Theophrastum aiunt illius
 recessum, ac, dixisse, Quam
 ingeniosus promptusque
 adolescens ἐσχολᾷ disces-
 sit! Nanque quum esset in
 dicendo grauissimus, atque
 in scribendo satis exercita-
 tus, poeticæ quoque ope-
 ram dedit.

Feruntur eius epigram-
 mata in Attalum in hanc
 sententiam,

Sæpe per egregiam memoratur
 Pergamus armis

Urbem, & equis Pisam &
 religione sacram.

At si mortali fas presagire
 futurum,

Rursus erit multo comme-
 morata magis.

Atque in Menodorum, EV-
 dami filium, vnum ex con-
 discipulis amantem,

Τηλὲ μὲν Φρυγίῃ, Τηλὲ δὲ Ἰσῇ
Θυάτειρα,
Ὡς Μενόδωρε, σὴ πατεὶς
Καδανὰδῃ.

Ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀ' χέροντα, τ' οὐ
φατὸν, ἴσα κέλευθα,
Ὡς δὲ τοῖς αἰδρωῶν παντοθεν
μετρεῖς ἔδρα.

Σῆμα δὲ ποῖ πῶς ῥ' ἔξεν δρι-
φραδὲς Εὐ' δαμεις, ὥσπερ
Πελλῶν πινυέων ἦτα
πρὸς φιλέσσερς.

ἀπιδέχτο ὅτι πάντων μετῶν
ὁμιλεῖν, ὅτι καὶ εἰς ὕπνον ἰὼν
πάντως τί ἀνέγινωσκεν. ἀλλὰ
καὶ ὁρθρὰ λέγων ὅτι τὸν ἐ-
ρώμενον ἀπέναι, ὅπότε αὖ
βούλοιο ἀναγνῶναι. τὸν τε
Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι
φωνῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὀνομα-
των καὶ ῥημάτων ἀποείναι
ᾧ δαχεῖν. Ἰῶνα δὲ καὶ ἐ-
χαρακτίζειν ἐνέθ' ὧν. διη-
κουσε δὲ καὶ Ἰωπονίκου τῷ
γεωμέτρῳ· ὃν καὶ ἔσκωψε,
τὰ μὲν δὴ αὖ νωθρὸν ὄντα καὶ
χασμώδη, ὃν δὲ τῇ τέχνῃ
τε θεωρημένον, εἰπὼν πῶς γεω-
μετεῖαν αὐτὴν χρίσκοντες εἰς
τὸ σῶμα ἐμπλήσῃ. τῶτον
καὶ ᾧ δακρύσαντα ἀναλαβὼν
εἶποι, εἰς τοῦτον ἐθεράπυ-
ξεν, εἰς ὅσον ἀπικατέστησεν

*Sacra quidem procul est Phry-
gia, & procul est Thyatira,
Tua Menodore patria &
Cadanade.*

*Verum ad tuis tetrum patet
undique liber ad Orcū,
Quem perspicaci mensus
es praesentia.*

*Evdamus insigni tibi sed de-
dit arte sepulcrum,
Pauperrimo quidem, ve-
rum charissimo.*

Amplectebatur Homerum
maximè ex omnibus, cuius
adeo studiosus erat, ut sem-
per antefomnum eius ali-
quid legeret. Manè quoque
quum surgeret, dicens se ad
amasiū ire, quum se velle
legere innueret. Pindarum
quoque dicebat esse in pri-
mis idoneum implere vo-
cem verborumque ac no-
minum copiam praebere.
Stilum etiam Ionicum ex-
pressit, quum esset iunior.
Hipponici item geometrae
auditor fuit, in quem ioca-
tus ille plerumque est, quod
quum esset hebes & obtu-
sus & oscitans, artis tamen
intelligentiam assequutus
videretur, hianti sibi geo-
metriam in os aduoluisse
aiebat: eum etiam demen-
tem aliquando effectum
domi secum habuit, atque
tam diu illius curam egit
quoad redderetur sensui.

Κράτητος ὃ ἐκλιπόντος κατέ-
χε πύργω, ἐκχωρήσαν. Θ
αὐτῷ Σωκρατίδου υἱός. Διὰ
ὃ τὸ πᾶν πάντων ὅτι ἐχόν, εἰ δὲ
βιβλίον (φασί) τί συνέγρα-
ψεν. οἱ δὲ, ὅτι ἐφωράθη ἕνα
καπορθῶν, ἃ φασιν οἱ μὲν ἐκ-
δοῦναι, οἱ δὲ, καὶ ἀκασῶσαι.
ἐφκει δὲ θαυμάζειν καὶ τὸ
Πλάτωνα, καὶ τὸ βιβλία ἐκέ-
κμητο αὐτῷ. ἀλλὰ καὶ τὸ Πύρ-
ρωνα, κατὰ τινὰς, ἐζηλώκει
καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἶχετο, καὶ
τῶν Ἐρετρικῶν ἠπείτο λόγον.
ὅθεν καὶ ἦέχτο ὅτι αὐτῷ ὑπ'
Αἰείδων Θ,

Πρότερον Πλάτων, ὅπως δὲ
Πύρρων, μέσος Διόδωρος.
καὶ ὁ Τίμων ἐπ' αὐτῷ φησὶν
ἔπος,

Τῇ γὰρ ἔχων Μενέδημος ὑπὸ
σῆνοις μόλυβδον

Θήσεται, ἢ Πύρρωνα τὸ παῖ
κρέας, ἢ Διόδωρον.

καὶ διαλιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λε-
γόντα,

Νήξομαι εἰς Πύρρωνα, καὶ εἰς
κολίον Διόδωρον.

Ἦν δ' ἀξιωματικῶς Θ καὶ
συνημένον Θ, καὶ ἐν τῇ λαγίᾳ
διαλεκτικῇ τῶν ὀνομάτων. ὅτι
σκώπτει θ' ἰκανῶς καὶ παρ-

ρησιασῆς διὸ καὶ πάλιν ὁ Τίμων ἔπος πρὸς αὐτῷ,

Cratete autem vita functo
scholam tenuit, cedente si-
bi Socratide quodam. Nul-
lum verò librum scripsisse
ferunt, quod æquè de o-
mnibus suspenderet senten-
tiam. Alij deprehensum dū
quædā emendaret, tradunt:
ea tamen ipsa alij non edi-
disse, alij flammis tradidisse
aiunt. In honore summo
Platonē habuit, librosque
illius studiosè lectitabat.
Sunt qui Pyrrhonem quo-
que imitatum asseuerent.
Dialecticæ quoque fuit nō
imperitus, Eretricorūm-
que sermones ac rationes
calluit. Vnde & de illo ab
Aristone dicebatur,

*Antè Plato, retro Pyrrho,
medius Diodorus.*

Timon etiam sic de illo lo-
quutus est,

*Hinc sequitur Menedemus
habēs sub pectore plūbūm,
Certè aut Pyrrhonem carno-
sum, vel Diodorum.*

Erat autē proloquiis abun-
dè vtens & constrictus, at-
que in loquutione ambi-
guus. Ac præterea obiurga-
tor confidens multum at-
que audax: quod Timon
quoque signauit, qui illius
vehementiam vno versicu-
lo expressit,

Καὶ νέον ἐλήσης ὅτι πλήξεσιν
ἐγκαταμυγίς.

*Et te, quum obiurgas, iuue-
nem vixisse memento.*

ὁ δὲν καὶ πρὸς τὸν θρασύτε-
ρον δ/αλεζόμενον νεανίσκον,
Οὐ λήψεται τις (ἔφη) τὸν
ἀσπραχάω; πρὸς δὲ τὸν
αἰτίαν ἔχοντα παραινέσθαι,
ὡς αὐτὸν ὡς ἐκιν αὐτῷ ὅτι καὶ δο-
καῖ ἕτερον ἕτερου μεῖζον (εἶ),
ἠρώτησεν εἰ καὶ τὸ δακτυλίδι-
κτυλον τὸ δακτυλίδι. Ἡ-
μον θ δὲ τιν θ Χίος ἀφ' οὗτος
ὄντος, καὶ ὑπολαμβάνοντος
(εἶ) καλῶς, καὶ ὅν χλαμύδα
αὐτὸν ἀσπρεφομένης, εἰπόντος
ἡ δὲ δοκαῖ αὐτῷ ὅφρος ἐρα-
δήσεται, ἔφη, πρότερον ἐὰν
καὶ ἔγωγε καλὸς ἢ τις ὡς παρ
σὺ; καὶ αὐτὸν καλὰ ἱμάτια
ἔχῃ; ἐπεὶ δὲ καὶ ὡς ἀκύναιδος
ὡν ὡς εἰς βαρυὸν τ' Ἀρκασίαν
ἔφη,

Ἐξες βρωτᾶν πύτταν, ἢ σιγῶν
ἔχῃ;

*Licet rogem te casta, aut ob-
mutescere?*

ἔφη ὑπολαβὼν,

respondit,

Γυναι

*Quid dura nobis, ὅτι noua
affers sœmina?*

Τί μοι τραχὺ καὶ ὅτι εἰδισμέ-
νως λόγος;

Ἐμὲ δὲ ἀγνῶτον παρ-
ματῶ αὐτῷ παρέχοντος,
ἔφη,

*Verboso item cuidā ignauo
ac molesto, inquit,*

Ἀκόλαστον ὁμιλεῖν γίγεται δού-
λων τέκνα.

*Obsœcra nati seruorū loqui
solent.*

λέγει δὲ ἀλλὰ φλυαροῦντος, ὅ-
 δε τιτῆς τὸν χαλεπὴς τε-
 τυχεῖναι ἔφη. Τισὶ δὲ ὁ αὖτε
 κείνῳ. ὅς τῳ δαυεισι-
 κὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι
 ἀγορεύειν, ἔφη,
 Αἰητοὶ γάρ ποτε καὶ ἀνέμῳ διέ-
 ξοδοι
 Θύληται ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος
 παρῇ.
 ἔσι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου
 τοῦ Σοφοκλέους. ὅς τῳ Ἀλέ-
 ξινῳ τι ἀδελφικὸν, μὴ
 διαμένον κατ' ἀξίαν τῆς
 Ἀλεξίνης τι διηγέσασθαι, τὸ
 φιλοξένῳ ὅς τῳ πλὴν δια-
 κούσας ἀνέμῳ εἶπεν. ἐκείνῳ
 δὲ τὰ αὐτὰ κακῶς ἀδόντας
 πόπης κατὰ λαβὼν, αὐτὸς τὰς
 πλὴν τοῖς αὐτῶν συνεπάτησεν.
 εἰπὼν, ὡς ὑμῖς τὰ ἐμὰ
 διαφθείρετε, καὶ γὰρ τὰ ὑμέτε-
 ρα. ἤχθετο οὖν δὴ τοῖς μὴ
 καθ' ὥραν τὰ μαθηματὰ
 ἀνελήφοσι. φισκῶς δὲ πῶς
 ἐν τῷ ἀδελφείῳ εἰρηπότης,
 οὐκ ἔγρητο. καὶ, Οὐδ' οὐκ
 ταυθιπταὶ τοῖς οὐδὲν αὖτε εἰ-
 πὼν τὸν ὄνομα. ὅ καὶ πολλοὶ
 τῶν μαθητῶν ἐζήλουον, καὶ πλεονέ-
 ρητορείαν καὶ πᾶν τὸ γῆμα.

Loquaci itidem obtundēti
 nimio verborum strepitu,
 Næ malam quidē (inquit)
 nutricem nactus est. Qui-
 busdam verò nihil respon-
 debat. Fœneratore quodā,
 ac discendi studioso, quid-
 dam se ignorare dicente,
Nescit latentes transitus vē-
torum avis

Fœmella, fœtus adsit ni in
præsentia.

Sumpta sunt autem ista ex
 OEnomao Sophoclis. A-
 lexinum quendam dialecti-
 cum, Alexini quædam com-
 modè ac pro merito enar-
 rare non valentem, quid
 Philoxenus aduersus late-
 ritios operarios egisset, ad-
 monuit. Ille enim, quum
 hoc carmen ipsius malè cā-
 tantes offendisset, lateres
 illorum conculcare cœpit,
 ac dicere, Vos mea corru-
 pitis, ego vestra dissipabo.
 Ferebat grauter, siquis in-
 tempestiuè disciplinas libe-
 rales arripuisset. Natura-
 liter autem nescio quomo-
 do in differendo utebatur
 hoc verbo, Arbitror equi-
 dem, & Non assentietur i-
 stis ille, eum ex nomine ap-
 pellans: idque discipulorum
 quoque plurimi imitaban-
 tur, neque id solum, verum
 & rhetoricē eius, omnem-

que dicendi modū ac figuram, in se nitebantur exprimere.

ὡς ἡ καὶ ἀρεσιλογητικὸς ἀ-
 παντήσας ἀσέχως, καὶ ὅτι τὸ
 περὶ κείνου ἀνεγκαινῶν ἢ πε-
 εἰσὸν τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαντι-
 σιναρμόδια καμρά. πρὶς
 κός τε ὑπὸ πάνθ' ὄντων. πα-
 ρὰ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀ-
 πλώτων εἰς τὴν σχολὴν, καὶ πρὸ
 ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ὅτι πληθύν-
 οντο. ὅτι ἔφραεν ἡδέως· καὶ
 γὰρ ὡς ἀγαθὸς σφόδρα, καὶ ὑ-
 πὶδων ὑποπιμπλάς τις ἀ-
 κούοντας. ἐν τε τῷ βίῳ κοι-
 νωνικῶς ἔχοντο· καὶ ἀερ-
 γητῶν πρὸς ἑαυτοὺς ὡς, καὶ λα-
 οῦ τὴν χάριν ἀνυπόστατος.
 εἰσελθὼν οὐκ ὡς ποτε πρὸς Κτη-
 σίβιον νοθεύων, καὶ ἰδὼν ἀπο-
 εἶα θλιβόμενον, κρύφα βα-
 λαάντιον ὑπέθηκε τῷ περὶ κε-
 φφαλῆς. καὶ ὅς οὖρον, ἄρκεσι-
 λάς (φισί) τὸ πάλαιον. διὰ καὶ
 ὁμοῦτε χιλίας ἀπέστειλον. Ἀρ-
 χίαν δὲ τὴν Ἀρκάδα Εὐμενίει συ-
 σήσας, πολλὰς ἐποίησε τυχεῖν
 τῇ ἀξίας. Ἰδὼν δὲ ἐμὸς τε ὢν καὶ
 ἀφιλαργυρώτατος εἰς ταῖς ἀργυ-
 ρεῖαις δείξας ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ

Erat autem illi inuentionis
 præcipua felicitas. Rite i-
 tem ac faciliè occurrere ob-
 iectis, orationisque ambitū
 ad id quod erat propositum
 referre, atque omni se tem-
 pori accommodare mirifi-
 cè callebat. Magna illi præ-
 terea ultra omnes cæteros
 erat persuadendi quæ vel-
 let acrimonia. Quibus ex
 rebus factum est ut ad eum
 audiendum conflueret plu-
 rimi, & quidem quā illius
 immodico acumine offen-
 derentur. Quod tamen illi
 ipsi æquo animo ac libèter
 tolerabant. Erat enim vir
 egregiè bonus, suōsque au-
 ditores bona spe plenos e-
 mittebat. Erat illi summa
 facilitas in communicādis
 rebus suis, atque ad feren-
 da beneficia pròptus occur-
 rebat: latere quoque gra-
 tiā omni studio quærebat,
 fastū eiusmodi maximè ex-
 horrens. Denique ingressus
 aliquando ad Ctesibium e-
 grotum, vidensque eum in-
 opia rerum angustari, ple-
 num nummis sacculū clam
 eius puluino subiecit: quo
 ille inuento, Arcesilai (in-
 quit) hic ludus est. Sed &

alias mille ad eum solidos misit. Archiam verò Arcadem
 Eumeni commendans, ut magna dignitate fungeretur
 effecit. Liberalis quoque admodum fuit, ipsamque li-
 beralitatem suam argenteis in primis vasis præferebat.

καὶ ὅτι πλὴν Ἀρχεκράτους
καὶ Καμικράτους, τὰς χρυ-
σαίας πάντες ἔσπευδε μάλ-
λον συχοῖς τε ἐπιρκεῖ καὶ
συμπράττει. καὶ ποτε ἑνὸς
ἀργυρώματος λαβόντες, εἰς
ὑποδοχὴν φίλων, καὶ ἀ-
ποδοχῆς, ἐκ ἀπηνήτιστον,
οὐδὲ προσηγορίῃ. οἱ δὲ φα-
νὸν ὅτι πηδῆς χρῆσται, καὶ ἀ-
ποδοχῆς, ἐπεὶ πένης ἦν,
χεύσασθαι. ἡ μὲν οὖν αὐ-
τῷ καὶ ἐν Πιτανῇ περικεῖται,
ἀφ' ἧς ἀπέσφλεν αὐτῷ Πυ-
λάδης ὁ ἀδελφός. δῆλόν τε
ἐχρήσατο αὐτῷ πολλὰ Εὐ-
μένης ὁ τῷ φιλεταίῳ. διὸ
καὶ πούτῳ μόνῳ τῶν δῆμων
βασιλέων προπεφώνη. πολ-
λὸν δὲ καὶ πρὸς Ἀντίγονον Σε-
ραπιδόντων, καὶ ὅτε ἤκοι
ἀπαντώντων, αὐτὸς ἠσύχα-
ζε, μὴ βελομένῳ προει-
πίπειν εἰς γῶσιν. φίλον τε
ἡ μάλιστα Γερσκληῖ τῷ πλὴν
Μουνοχίαν ἔχοντι καὶ τὸν
Πειραιᾶ. ἔντε ταῖς ἐορταῖς
κατῆι πρὸς αὐτὸν ἐκάστοτε.
καὶ δὴ καὶ πολλὰ ἐκείνῳ συμ-
πίπτοντες ὥστε ἀσπασάσθαι τὸν
Ἀντίγονον, ἐκ ἐπίσθης, δῆλόν
ἕως πυλῶν ἤθων ἀνέσρεψε.

atque cum Archecratis &
Callicratis apparatu contē-
dens, aurea quoque vasa in
studio habuit: plurimisque
ea subministrabat, quibus
& convivia & cœnas facie-
bant. Acceperat ab eo qui-
dam ad suscipiendos ami-
cos argētea vasa, quum ve-
rò is egenus esset, non repe-
tiit. Aiunt alij de industria
hæc illum vtenda dedisse,
& quum ea ille redderet,
quia pauper erat, illi largi-
tum fuisse. Erat quidem il-
li & in Pitane substantia, ex
qua ipsi Pylades frater sup-
peditabat ad vitæ vsus. Sed
& Eumenes Philetæti fi-
lius ipsum largissimis fre-
quentibûsque illustrabat
donis; quocirca & huic so-
li præter cæteros studebat
reges. Quum autem Anti-
gono plerique obsequeren-
tur, illiûsque domum salu-
tandi gratia confrequentar-
ent, ipse abstinebat, nolens
in illius notitiam incidere.
Hieroclis item amicitiiis in-
primis fruebatur, qui Mu-
nychiam possidebat & Pi-
reum. Itaque diebus feriis
semper descendere ad eum cō-
sueverat, & quū ab eo quo-
que vt Antigonus salutaturū
iret, induceretur, non ac-
quieuit, sed ad usq. illius ia-
nuas profectus, retro rediit.

μετά τε τῷ Ἀντιγόνῃ ναυ-
μαχίαι πολλῶν περσιόντων,
καὶ ὁπισθία φρακτικὰ
γραφόντων, αὐτὸς ἐσιώπησεν.
ὁ δὲ οὖν ὁ μὲν ὑπὸ τῆς πατρί-
δος εἰς Δημητριάδα ἐπρέ-
σβουσε πρὸς Ἀντίγονον, καὶ
ἐκ δὲ ἐτυχ. τὸ παῦ δὲ διέ-
τειδεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, τὸ πο-
λιτισμὸν ἐκτεπίζων. καὶ ποτε
καὶ δὴ καὶ Ἀθηνῶσιν ἐν τῇ πε-
ραιῇ πρὸς τὰς θεοὺς λέγων ἐ-
χρόνισεν, οἰκίῳς ἔχων πρὸς
Ἰερσκέα· ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς τι-
νων διεβόητο. πολυτελής ὃ
ἄλλαν ὦν, (καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἔ-
τερος Ἀείσιππος;) ὅτι τὰ
δῆπνα πρὸς τοῖς ὁμοιοτάτοις
ἦν, πλεονὲς δὲ ἀπὸ λυτῶν. καὶ
Θεοδότη τε καὶ Φιλαίτη Η-
λείαις ἐπαίραις συνώκει φα-
νερώς, καὶ πρὸς τοῖς δεσφύρεν-
ται πρὸς φρέσιν τὰς Ἀείσιπ-
που χρείας. φιλομειράκιός
τε καὶ καταφθής. ὃ δὲ οἱ
πρὸς Ἀείσιππον τὸν Χίον Στωϊ-
κὸν ἐπικάλουσι αὐτὸν, φηρέα
τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον
καὶ φρασίῳ ἀποκαλουῦντες.
καὶ γὰρ καὶ Δημητρίου τοῦ
πλοῦστατος εἰς Κυρήνῃς, ἐ-
πὶ πλέον ἐραδιῶσαι λέγεται,

Post nauale verò Antigoni
pugnam plurimis eum ad-
euntibus, epistolâsque pro
consolatione scribentibus,
tacuit ipse. Attamē pro pa-
trialelegatione ad Antigoni-
um in Demetriadem functus,
absq; effectu rediit. Omne
igitur tempus vixit in Aca-
demia, reipublicæ negotia
fugiens. Interdum & Athe-
nis in Pireo morabatur, ex
tempore dicens. Hierocle
enim (ut diximus) uteba-
tur familiariter: unde & à
plerisque carpebatur. Ma-
gnificentia præterea excel-
lens, (quid enim rectius di-
ci potest, quàm alter Ari-
stippus?) cœnas cum sui si-
milibus sæpe celebrabat,
ipsèque ad illos proficisce-
batur. Theodotæ item ac
Philetæ Eliensibus scortis
palàm congregiebatur: de-
trahentibus autem, Aristip-
pichreias recensabat. Adole-
scētibus item maximè stu-
debat, eratque in amorem
pronus. Unde illum Aristo-
chius Stoicus corruptorē
iuuenum, disertūque im-
pudicū & temerariū appel-
labat. Nāque & Demetriū,
quū is Cyrenē navigasset,
amasse plurimum dicitur,

καὶ Λεοχάρους τῷ Μυρλεανῷ.
 ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς τοὺς κωμάσαι-
 πας εἶπεν, αὐτὸς μὲν θέλειν ἀ-
 νοῦσαι, ὁκνεῖν δὲ διακωλύειν.
 τοῦτον δὲ ἦρων καὶ Δημοχάρης ὁ
 Λάχτιος καὶ πυθοκλῆς ὁ τῷ
 Βεργίῳ υἱὸς καταδυσσών, ὑπὸ
 ἀντιπαθείας ὤχλησθαι εἶ-
 πεν. ὁ δὲ ταῦτα δὴ οὐκ ἔδρακόν
 τελευτῶν οἱ περιειρημένοι καὶ ἐ-
 πίσκεπτον, ὡς φίλογχλον καὶ
 φιλόδοξον. μάλιστα δὲ ἐπε-
 τίθετο αὐτῷ ὡς Ἰδωνύ-
 μος τῷ δευπατητικῷ, ὅποτε
 συναγοί τοις φίλοις εἰς τιμὴν
 Ἀλκυονέως τῷ Ἀντιγόνη υἱῷ
 ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χρή-
 ματα ἀπέστειλεν ὁ Ἀντίγονος
 πρὸς ἀπόλαυσιν. ἔνθα καὶ
 παρατῶμενον ἐκείσοτε τοὺς
 ὀπικυλικαίους ὁξυμήσεως, πρὸς
 Δεῖδωλον, πρὸς τείνοντά τι
 δαίρημα, καὶ ἀξιουῶντα εἰς
 αὐτὸ λέγειν, εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸ
 τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἰ-
 διόν, τὸ καμῶν ἐκείσων ὀπί-
 σταται. εἰς δὲ τὸ διαβητόμενον
 αὐτῷ φίλογχλον καὶ Τίμωνα τὰ
 τε διὰ φησὶν, ἀτὰρ δὴ τῶτον
 τὸ ἔργον.
 ὡς εἰπὼν, ὁχλοῖο πείσασιν
 εἰς κατέδυσσιν.

& Myrleanum Leocha-
 rem, de quo & ad come-
 santes dixisse, se quidem a-
 perire velle, illum autem
 prohibere. Hunc amabant
 & Demochares Lachetis,
 & Pythocles Bugeli filius:
 quos ille quum deprehen-
 disset, cedere se pro sua pa-
 tientia dixit. Præterea car-
 pebant eum & obiurgabāt
 ij quos diximus, ut vulgo
 addictū gloriæque studio-
 sum. Maxime autem illum
 apud Hieronymum Peri-
 pateticum vexabant, quum
 amicos cogeret ad natalem
 diem Alcyonei, Antigoni
 filii, qua die pecunias plu-
 rimas in sumptus quotan-
 nis mittebat Antigonus.
 Vbi quum deuitaret inter
 pocula differere, Aridelo
 proponenti sibi quiddam
 quod speculatione indige-
 ret, orantique ut super illo
 differeret, dixisse ferunt, At
 hoc ipsum in primis phi-
 losophiæ proprium est, cu-
 iusque rei tempus scire.
 In id autem quod turbæ
 addictus culpabatur, & Ti-
 mon itidem suo more io-
 catur,

*Hæc ait, & turbam dextra
 laudaque frequentem*

Οἱ δὲ μὴν ἤντε Γλαῦκα φει-
 σσίζα τερατοῦτο,
 Ηλέμαπν δὲ κινώτες· ὅθ' οὐ-
 νεκον ὀχλοαρέσκης.
 Οὐ μέγα πρῆγμα τάλας· τί
 πλατύνειαι, ὦ λίδι· ὥς;
 ἔμω ἀλλ' ἔτως ἄτυφ' ὦ,
 ὥς τε ποῖς μαθηταῖς παρήναι
 καὶ δῆλον ἀκούειν. καὶ τιν' ὅ-
 Χις γαυίσκῃ μὴ ἄαρῃ σου-
 μδρ' εἰς τῇ δὲ τειβῇ αὐτῇ, ὅμῃ
 Ἰδωνύμου τῷ περὶ κρημένῃ, αὐ-
 τὸς ἀπαγαγεῖν συνεέστησε τῷ
 φιλοσόφῳ, παρανέσας ἄτα-
 κτεῖν. χάρειν δ' αὐτῇ φρε-
 ναι καὶ κείνῳ. πρὸς τὸ πύθόμε-
 νον δὲ ὅ, ὡς ἐκ μὲν τῶν δῶν
 μεταβαίνουσιν εἰς πλεῖον· ἐπικέ-
 ρειον, ἐκ δὲ τῶν ἐπικουρείων
 ἐδέποτε· ἔφη, Ἐκ μὲν γὰρ
 ἀνδρῶν γάλλοι γίνονται, ἐκ
 δὲ γάλλων ἄνδρες οὐ γίνον-
 ται. λοιπὸν δὲ, πρὸς τῇ τέ-
 λει γινόμεν' ὅ· ἅπαντα κατε-
 λιπε Πυλάδῃ τῷ ἀδελφῷ τῷ
 αὐτῷ· ἀνθ' ὧν εἰς Χίον αὐτὸν
 πρὸς ἡγάγε· τὸ Μοιρέαν λα-
 θάνων, καὶ κείθεν εἰς Ἀθῆνας
 ἀπήγαγε. πρὸς τῶν ὅ· ἔτε γο-
 ναμον ἐπιγάγετο, ἔτε εἰς παιδο-
 ποιήσατο. τρεῖς τε δὲ ἀθήκας
 ποιησάμεν' ὅ· ἔτε, ὡς μὲν ἐν
 Ἐρετείᾳ, πρὸς Ἀμφίκριτον·

*Ingreditur, volucres ululam
 ut mirantur inepta:*

*Illa stupet stolidum, sed tu
 vanissime plebis*

*Captator, quid ob hac tam
 non praclara superbis?*

Cum tamen alioqui ita
 moderatus & fustus fugiēs
 erat, ut discipulos moneret
 & alios audire. Et quum a-
 dolescens quidam Chius
 ex ludo suo, Hieronymi
 quem praediximus scholam
 plus sibi placere significa-
 set, ipse manu appren-
 sum ad illum duxit, philo-
 sophoque commendavit,
 admonens servaret ordi-
 nis ac disciplinae gravitate.
 Perlepidum & hoc illius
 dictum memoratur. Per-
 contanti enim cum ex disci-
 pulis aliis plerique ad sectam
 Epicuream transirent, ex
 Epicureis vero nullus se ad
 ceteras conferret, ait, Quia
 ex viris quidem galli fiunt,
 ex gallis viri nunquam.
 Quum vero iam esset morti
 proximus, sua omnia Pyla-
 di fratri legavit: quod is il-
 lum Chium clam Mœrea,
 atque inde Athenas dedu-
 xerat. Nunquam vero uxo-
 rem duxit, aut filios genuit.
 Tria testamenta conscri-
 psit. Ex his unum Eretriae pe-
 nes Amphicritum deposuit:

τὸ δ' Ἀθηνῶσι, ὡς τινὰς τῶν
φίλων πρὸς τὴν αἰτίαν
λαοῖς οἶκον, πρὸς Θαυμα-
σίαν ἑνατιὰ τῶν ἀναγκάων,
ἀξιῶσαι διατηρήσαι· πρὸς οὖν
καὶ χάφει τωτὶ,

Ἀρκεσίλαος Θαυμασίαν
χαίρειν.

Δέδωκα Διογνέει διαθή-
κας ἐμαυτῷ κομισαί· πρὸς σέ·
ὅτι γὰρ πολλὰκις ἀρρ' ὤσιν,
καὶ τὸ σῶμα ἀσθενῶς ἔχον,
ἐδοξέ μοι διαθεῖσθαι, ἵνα εἴη
ἡμῶν δὲ δημοῖον, μή τι σε ἡδίκη-
κώς ἀπίω, τὸν εἰς ἐμὲ ὁκ-
τηνὸς ἔγωγε πεφιλοῦμαι ἄνθρωπον.
ἀξιόπιστος δ' αἰεὶ τῶν ἐν-
θάδε σου μοι τηρῶν αὐταί, δια-
τετιωὶ ἡλικίαν καὶ πρὸς
ἡμᾶς οἰκειότητά. πειρῶ οὖν
μαμνημένον· διότι ὅτι πίσι
πρὸς ἀναγκαστικῶν ὡς κα-
τατίθεμαι, δικάσῃ ἡμῶν (εἴ),
ὅπως ὅσον ὅτι σοὶ τὰ νῦν ἔ-
μὲ ἀχρημόνως ἡμοι διωκη-
ρὸν ἀκύνται τὸ Ἀθηνῶσι αὐ-
ταὶ ὡς τισι τῶν γινώσκοντων, καὶ
ὡς Ἐρετρία παρ' Ἀμφικλείτῳ.
Ἐτελευτήσῃ (ὡς φησὶν Ἐρ-
μιππος) ἄκρῃ ἐμφορη-
θεὶς πολὺν, καὶ ὡς ἀκόψας, ἡδὴ
μεγανῶς ἔπος πέμπειν καὶ ἐβδόμη
καὶ οὐδὲν ἀποδεχθεὶς παρ' Ἀθηνῶν αἰών· ὡς ἔδειξεν· ἔστι καὶ εἰς τὸ πρὸς ἡμῶν,

secundum Athenis apud
quendam ex amicis: tertiū
domum ad Thaumasiā
quendam necessarium suū
misit, orans ut illud ser-
uaret. Ad quem ita etiam
scripsit,

Arcesilaus Thaumasiæ S.

Testamēta mea Diogeni
tradidi ad te perferenda.
Quia enim sæpius ægroto,
& corpore non rectè valeo,
testamentum cōficere pla-
cuit, ut siquid contingat
inopinatum, sine tua iniu-
ria proficiscar ex vita, qui
vñus ex omnibus maxime
me affectu prosequutus es:
fidissimus autē omniū qui
hic sunt, quū mihi semper
fueris, diligenter ea seruare
stude, tum propter aetatem,
tum propter necessitudinē.
Cura igitur, memoi qua i-
tum tuæ fidei committam,
ut quod apud te in me o-
netur quantum in e est &
negotia mea bonè dis-
posita sint. Posita sunt autē
istā Athenis apud quendam
ex amicis, & Eretriæ penes
Amphicritum. Obiit (ut
Hermippus ait) quum me-
rum immodicè haussisset, ac
offendisset, septuagesimo &
quinto ætatis anno, susce-
ptusque est ab Atheniensi-
bus ut nemo alius,

Ἀρκισίλαε τί μοι, τί ποῦτόν
ἄκρυτον ἀφιδῶς

Ἐσπασας ὥς τε φρονῶν
ἐκπὸς ὀλιδες ἐὼν;

Οἷ' εἰρῶ σ' ἐπὶ πᾶσιν ἐπὶ θά-
νες, δὴ ὅτι μεύσας

Ἰβεισας, ἢ μετεῖη χρησά-
μεν Θ' κύλικι.

Γεγύνασι δὲ καὶ δῆλοι τρεῖς Ἀρ-
κισίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας ἱσο-
μωδίας· δῆλ' ὁ, ἐλεγκτίας· ἔτε-
ρες, ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν
καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπι-
γραμμά τι,

Ἀρτέμυδος πόδ' ἀγαλματινῶν
κόσται γὰρ ὁ μισθός

Δραχμαὶ τὰ πέντε, τῷ
ἐπίσημ' Ἀράτος.

Ἀσπεκτὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης
παλάμῃσιν

Ἀξιοῦ Ἀρκισίλαος υἱός
Ἀριστοδίκου.

Ὁ δὲ θεωρημένος φιλό-
σοφος (καθὰ φησιν Ἀπολ-
λόδοτος ἐν χρονικοῖς) ἠκμαζε
πρὶν εἰς τὴν καὶ ἐκατὸς τῶν
ὀλυμπιάδων.

B I O N.

Bίων, τὸ μὲν γένος τὸ Βο-
ρυθενίτης, ὃν τινῶν ἱστο-
ρῶν καὶ ἀφ' οἷων θεωρημά-
των ἤξευ' ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, αὐ-
τὸς ἀντιγόνῳ διαδεδόκει. Σομῶν γὰρ αὐτὸν,

Arcesilae, meri quid tantum
prodigus hauris,

Extra sis mentem lapsus
ut ipse tuam?

Nec tua metantum mors af-
ficit, ac mihi musas

Immodica laesas sorbitione
doler.

Fuerunt & tres alij Ari-
cesilai. Primus, poeta pri-
scæ comædiæ: secundus, e-
legiæ: tertius, sculptor: in
quem & Simonides hoc
scripsit epigramma,

Tercentum Pariis simula-
crum in signe Diana

Hoc drachmis constat, si-
gnū Aratus quibus est.

Doctus at absoluit c. lo ma-
nibusque Minerva

Arcesilas sculptor, natus
Aristodici.

Prædictus autem philo-
sophus (ut ait Apollodorus
in Chronicis) floruit circa
centesimam & vigesimam
Olympiadem.

B I O N.

Bion genere quidem Bo-
rsthēnites fuit. Qui-
bus verò sit ortus parenti-
bus, & quibus ex rebus ad
philosophiam se contule-
rit, ipse Antigono aperuit.
Quē enim ille sciscitaretur,

Quē enim ille sciscitaretur,

Τίς; πόθεν εἰς αἰδρωῶν; πόθεν
πατέρας ἡδὲ πατρὸς;

αἰδῶμαι ὅτι περιπατῶ
ὡς παῖς, ὅς τις αὐτῶν, ἔμμεν
πατὴρ μὲν ἡ ἀπαλὸς ἀνὴρ,
τὸν ἀνὴρ δὲ δότωμασθαι,
(διεδήλκε δὲ τὸν λαίμαργον
ἐν) ἡ Βορυσθενίτης, ἔχων
ἡ περὶ τὸν, διὰ τὴν συλγὰν
ὅτι ἡ περὶ τὸν, τῆς τῆς δὲ
αὐτοῦ πικρίας σύμβολον. μή-
τηρ δὲ, ἵππο τοῦτος αἰ γήμας,
ἀπὸ οἰκνίας. ἔπειτα πα-
τὴρ ἀνὰ τελευτῶν σάμενός τις,
παρὶν ἡ ἐπελάττει μεθ' ἡ-
μῶν. καὶ με ἀνὰ τῶν τῶν ἡ-
πὸν νεώτερον ὄντα καὶ ἀνὰ
ἐν. ὅς τις καὶ ἀποθνήσκων κα-
τέλιπέ μοι πάντοτε καὶ τὸ κα-
τακύβας αὐτῶν τὰ συλγὰν
ματα καὶ πάντα συλγύσας, ἀ-
νὰ τῶν ἡλθον καὶ ἐφιλοσό-
φῃται.

Ταύτης τοι χρῆς τε καὶ αἵμα-
τι ὅτι ἀνὰ τῶν.

ταῦτα ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ. ὡς τε
παρὰ τῶν τῶν ὅς τις καὶ
φιλονίδης ἰσορροῦντες αὐτὰ
σκόπει δὲ με ὅς τις ἐμαυτῶν. καὶ
ὡς ὡς ἀνὰ τῶν ὅς τις Βίων τα-
μὲν ἀνὰ τῶν τῶν καὶ σοφί-
ας πικρίας, καὶ πλείσας ἀ-
φορμὰς διδωκὼς τοῖς βελομένοις καὶ πᾶσι φιλοσοφίας.

*Fare tuum nomen, patriam,
genus atque parentes,*

sentiens se vituperatū esse
apud regem, atque ideo sic
loquutum, ad illum ait, Pa-
ter quidem meus libertus
fuit, cubito se tergens, (si-
gnificabat autem illum suc-
cidiam & laridum vende-
re) Borysthenites genere,
non habens faciem, sed in
facie scripturam acerbissi-
mi domini: mater autem
ex lupanari, nimirū quam
huiusmodi ducere potuit.
Deinde pater nescio quid
in rem publicanorum con-
mittens, cum tota domo
venundatus est: me ado-
lescentulum haud ingratū
orator quidā emit: is mo-
riens, mihi omnia reliquit:
ego tabulas ipsius exurens,
cunctāsque conscindens,
Athenas concessi, ibique
philosophatus sum,

*Huius me esse patris, generis
me gloriator huius.*

Ista habui quæ de me dice-
rem. Desinant igitur Per-
sæus ac Philonides ea histo-
riæ tradere, me autem ex
me ipso intuere. Et erat sa-
nè Bion aliās versatili in-
genio, & sophista callidus,
puérque circa philosophi-
am se exercere volentibus
occasionem præbuerat.

ἐν ἑσσι καὶ πόλιμος, καὶ ἀπο-
λαύσαι τύφῃ διωάμενος.

Πλείστα τε κατὰ λέλοιπον
ὑπομνήματα, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
φθέγματα χρεώδη πραγμα-
τεῖαν ἔχοντα. οἷον, ὀνειδίζό-
μενος ὅτι τῷ μὴ θηράσαι
μειράκιον, οὐχ οἶόν τε εἰπεῖν
ἀπαλὸν τυρὲν ἀγκίστρῳ ὅτι
σπᾶσθαι. βωτηθεὶς ποτε τίς
μυθῶν ἀγνιστῶν, ἔφη, Ὅ τὰ μέ-
γιστα βελόμενος ἀημερεῖν.
ἐρωτηθεὶς εἰ γήμαν (ἀναφύε-
ται γὰρ καὶ τὸ ποιεῖς αὐτὸν) ἔφη,
Ἐὰν μὲν γήμης αἰχρᾶν, ἔξεις
ποινὴν· ἀντὶ δὲ καλῶν, ἔξεις κοι-
νὴν. τὸ γῆρας ἔλεγε οὐκ ὁρμῶν (εἶ)
τῶν κακῶν· εἰς αὐτὸ γούμῃ πάν-
τα κατὰ φύσιν. πλὴν δόξαν,
ἐπὶ μὲν τέρῃ (εἶ). τὸ καλὸν,
ἁμότερον ἀγαθόν· τὸν πλεον-
τον, ὑδῶρα πραγμάτων. πρὸς
τὰ χρεῖα κατεδουλότα,
Τὸν μὲν Ἀμφιάραιον (ἔφη) ἢ γῆ
κατέπε, σὺ δὲ τὴν γῆν. μέ-
γα κακόν, τὸ μὴ δυνάσθαι φέ-
ρειν κακόν. κατεγίνωσκε δὲ καὶ τὰ
ποῖς ἀνθρώποις κατὰ καὶ ὄντων
μὴ ὡς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ὄν-
των ὡς αἰσθανομένων. ἔλε-
γε δὲ συνεχεῖς ὄντι αἰρετώτερον
ἢ ὅταν δύνῃ χρῖσθαι,

In quibusdam verò civilis
& suavis, fastūque perfrui
valens.

Complura item reliquit
commentaria, sed & sentē-
tias vtilēs & graues: vtilē
lud, Quum sibi probro da-
retur quòd adolescentem
non sibi vendicasset, Non
enim (inquit) possibile est,
mollem caseum hamo at-
trahere. Interrogatus ali-
quando, quisnam anxietate
maiore detineretur, Ille
(inquit) qui se maximè cu-
pit esse felicem & quietum.
Rogatus an ducenda esset
uxor, (refertur enim & ad
hunc istud) Si quidem, ait,
turpem duxeris, pœnam
habebis: sin autem formo-
sam, communiserit. Sene-
ctutem malorum omnium
portum assererat: si quidem
ad ipsam cuncta confuge-
re. Gloriam annorum esse
matrem, pulchritudinem
alienum bonum, diuitias
neruos rerum. Ad eum qui
agros suos vorauerat, Ter-
ra (inquit) Amphiaräum
absorbuit, sed terram tu.
Magnum aiebat malum
esse, ferre non posse ma-
lum. Arguebat eos qui ho-
mines, quasi sine sensu es-
sent, exurerent. Dicebat
autē iugiter, optabilius esse
speciem alteri largiri suam,

ἢ δι' ἄλλου ἀποδρέπειται. καὶ
 γὰρ εἰς σῶμα βλάπτειται καὶ εἰς
 ψυχὴν. διέδοξε δὲ καὶ τὸν Σω-
 κράτην, λέγοντα, ὡς εἰ μὴ εἶχεν
 Ἀλκιβιάδου χρεῖαν, καὶ ἀπεί-
 χθη, μάταιον ἦν· εἰ δὲ μὴ εἶ-
 χεν, οὐδὲν ὅποιον ἔδοξε.
 ὁμοιωθεὶς φασκε τὴν εἰς ἄδου
 ὁδὸν καὶ μὴ ὄντα, γινώσκει
 πέναι. ὁ Ἀλκιβιάδης μὴ μ-
 φείσκει· ἔλεγε, ὡς νέος
 μὴ ὢν, πρὸς ἀνδρας ἀπάγει τῶν
 γυναικῶν νεανίσκον· καὶ γυναι-
 κῶν, τὰς γυναικας τῶν ἀν-
 δρῶν. ὅντιν ῥέδω τὰ ῥήματα
 καὶ ὁμοιωμάτων Ἀθηναίων,
 τὰ φιλοσοφώμενα ἐδίδασκε.
 πρὸς οὖν τὴν αἰτιασάμενον ἔ-
 φη, Πυρεῖς ἐκόμισα, καὶ κει-
 σὰς πωλῶ. ἔλεγε τοῖς ἐν ἄ-
 δου μᾶλλον αἰ κηλαΐζεσθαι εἰ
 ὀλοκλήρεις καὶ μὴ τετελεμέ-
 νοις ἐγχείοις ὑδροφόρου.
 πρὸς τὸν ἀδολέχην, λιπα-
 ρεύοντα συλλαβεῖσθαι αὐτῷ, τὸ
 ἰκανόν τοι πυνύσω (φησὶν) ἐάν
 ἔσθω καὶ τοῖς περὶ τῆς, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ ἔσθω. πλέον μετὰ
 παρῶν, λησάς ἐπείπεσε.
 οἳ δὲ, Ἀπολώλαμεν, εἰπόν-
 τας, ἐάν γινώσκωμεν. ἔρχε' δὲ,
 (φησὶν) ἐάν μὴ γινώσκωμεν.

quam alienam petulante
 ambire. corpore quippe
 atque animo lædi qui id
 fecisset. Sed & Socratem
 in ius vocabat dicens, Nam
 si quidem Alcibiade uti po-
 tuit, & abstinuit, inanis
 fuit: sin vero non valuit,
 nihil magnum fecit. Facile
 esse dicebat ad infernum
 viam: clausis enim oculis
 illuc iri. Alcibiadem cul-
 pans, dicebat illum, dum
 esset adolescens, viros ab
 vxoribus, iuuenem verò v-
 xores à viris abduxisse.
 Rhodi Atheniensibus ad
 oratoriam se exercētibus,
 philosophiā ipse docebat.
 Causante quodam cur ita
 faceret, Frumenta (inquit)
 attuli, & hordeum vendo.
 Dicebat, eos qui essent a-
 pud inferos, magis profe-
 ctò cruciandos, si integris
 quàm si perforatis vasis a-
 quam ferrent. Orante il-
 lum verboso quodam ut
 sibi opem ferret, Satis (in-
 quit) tibi faciam, si inter-
 nuntios ad me miseris, ipse
 verò non veneris. Navi-
 gans cum perditis homi-
 nibus, in latrones incidit:
 dicentibus illis, Peribimus,
 si agnoscamur, At ego
 (inquit) nisi agnoscamur.

πλὴν ὅ οἷσιν ἔλεγε θεωροῦντες
 ἑκάπλω. πρὸς πλείστον μι-
 κρολόγον, Οὐχ ἔπος (ἔφη) ἢ
 οὐσίαν κέκτηται, ἀλλ' ἡ ἐσις
 τῷτον. ἔλεγε τοῖς μικρολό-
 γοις, τῷ μὲν ὑπαρχόντων ὡς
 ἰδίων ὀπιμειῖσθαι ὡς δὲ ἔξ
 ἀμοσείων, μηδὲν ὠφεῖσθαι.
 τῷ μὲν ἀνδρείαν νέεσθαι ὄντας ἔφη
 χεῖσθαι, τῷ δὲ φρονήσας γηρά-
 σκοντας ἀκμάζειν. τοῦτον
 διαφρεῖν πλὴν φρονήσιν τῷ δὲ
 λων ἀρετῇ, ὅθ' ὅτι πλὴν ὁρασὶν τῷ
 δὲ λων ἀδότησεων. μὴ δεῖν ἐ-
 φασκεν ὀνειδίζειν τὸ γῆρας,
 Εἰς ὃ (ἔφη) πάντες ἀχόμα-
 ρα ἔχουσιν. πρὸς τὸν βασκανόν
 ἐσκυθρωπακότα, Οὐκ οἶδα
 (ἔφη) πότερόν σοι κακὸν γέγο-
 νεν ἢ δὲ λω ἀγαθόν. πλὴν δυσ-
 σέβειαν πονηρὸν ἔλεγε (ἔφη) σύ-
 νοικον τῇ παρ' ῥησίᾳ.

Δαλοῖ γὰρ ἀνδρα, καὶ ν' θρασύ-
 σμός τις ἦ.

τοῖς φίλοις, ὅποιοι αὐτῷ ᾖσι,
 σωτηρεῖν. ἵνα μὴ δοκοῖν μὲν
 πονηροῖς κεχεῖσθαι, ἢ χεῖσθαι
 παρητηῖσθαι. ἔτι δὲ τῷ ἀρχίῳ
 μὲν παρητεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊ-
 κα, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε
 Κράτητος. εἰτ' ἀνέλετο ἢ
 Κυωικῶν ἀρχίῳ, λαβὼν

Elationē esse assererat pro-
 fectus impedimentum. Ad-
 diuitem auarum, Non (in-
 quit) hic substantiam pos-
 sidet, sed ab ea ipse possi-
 detur. Tenaces aiebat opū
 ut suarum habere curam,
 verūm ex eis ut ex alienis,
 nihil capere utilitatis. For-
 titudine, inquit, quū sumus
 iuuenes, utimur: at quum
 senescere incipimus, pru-
 dentia valemus. Tantum
 verò prudentiam à virtuti-
 bus cæteris differre asser-
 bat, quantum visum ab a-
 liis sensibus. Dicebat non
 esse exprobrādā senectu-
 tem, ad quam omnes perue-
 nire cupimus. Inuido cui-
 dam subtristi, Nescio (in-
 quit) utrum tibi malum, an
 alteri bonū contigerit. Im-
 pietatem pessimum esse di-
 cebat contubernalem fi-
 duciæ.

*Virum domabit quamlibet
 ferox sitis.*

Amicos qualescunque sint
 oportere seruari, ne videa-
 mur vel malis uti, vel deui-
 tare bonos. Is in principio
 Academiae instituta asper-
 nabatur, quo tēpore Crate-
 tis auditor erat: deinde Cy-
 nicū elegit institutū, sum-
 pto pallio

πείσαν· καὶ πῆραν· καὶ τί γὰρ δὴ
 λοῖματι πεκδύασεν αὐτὸν ὡς
 ἀπὸ δυνάμει· ὅτι τὰ Θεοδώρεα
 μητρίδι διακρύπτει· Θεοδώρεα
 τὴν ἀδελφὴν καὶ πάντῃσι θεο-
 σοφιστοῦσι. μεθ' ὧν Θεο-
 φράστει διήκουσε τὴν περὶ παθη-
 τικῶν. ὡς δὲ καὶ διατριβὴς, καὶ
 πολιτικῆς καὶ γαλοῖα διαφωρῆ-
 σαι, φορτικοῖς ὀνόμασι καὶ τῶν
 τραγῳδιῶν γλώσσῃ. ὅθεν
 δὴ οὐκ ἐπὶ παντὶ εἶδός λόγου
 κερᾶται, φασὶ λέγειν ὅτι
 αὐτὸς τὸ ἔρατοθεν ἦεν, ὡς περὶ
 τῆς Βίων τινος φιλοσοφίας ἀν-
 δρῶν ἐκείνου. ἔφυγες γὰρ ὡς
 καὶ παρὰ δῆμον· οἷα δὲ αὐτὰ καὶ
 ταῦτα,

ὦ πέποιον Ἀρχίτα, ψαλληγε-
 νές, ὁλβιότατε,
 τῆς ὑπάτης εἰδος πάντων
 ἐμπιερύεαι ἀνδρῶν.

καὶ ὅλως καὶ μουσικῇ καὶ γεω-
 μετείᾳ διέπαιζεν. ὡς δὲ πο-
 λυτελής· καὶ διὰ τὸ πο-
 λὺν ἐκ πόλεως ἦμεν, ἐρίο-
 τε καὶ φανερόν· ὅτι τεχνώμε-
 νος· ἐργαζομένη πόδι πόδες· αὐ-
 τὰς ἐπιστὰς χολαστικὰς ἐδιδότας

pro pallio & pera. Nā quid
 illum aliud ad eam animi
 constantiam traduxit? De-
 mum verò se ad Theodo-
 ria transtulit, Theodori
 impij auditorium frequē-
 tans, qui omnia orationis
 genere vti solebat in dicen-
 do. Post hunc verò, Theo-
 phrastum Peripateticū au-
 diuit. Erat autem & spe-
 ctatorum studiosus, risum-
 que mouere auditoribus
 maximè peritus, grauib.
 nominibus aduersum res
 vtens. Qui verò orationē
 suam omni dicendi genere
 temperauerat, aiunt Erato-
 sthenem dixisse de illo, Pri-
 mus omnium Bion philo-
 sophiam vario orationis
 flore vestiuit. Erat illi item
 & faciendis versibus inge-
 nium præcipuè accommoda-
 tū. Eius sunt illa quoque,
*O tener Archyta, nitidoque
 beatule fastu,
 Litibus & cantu superas di-
 cacibus omnes.*

Sed omnino & musicam &
 geometriam pro ludo ha-
 buit. Apparatus quoque
 magnifici ac pretiosi erat
 studiosus, atque ideo ex vr-
 be in urbem sæpe migrabat.
 Interdum & præstigium a-
 liquod arte moliebatur.
 Nam Rhodi nautis persua-
 dit, vt sumpta scholari veste

ἀνδραβεῖν, καὶ ἀκολουθεῖν αὐ-
τῷ. σὺν οἷς εἰς βάλλων εἰς τὸ
γυμνάσιον, ὡς ἐλεπτο ἑαυ-
τοῦ τε νεανίσκων τινῶν ὑπο-
δείας ποιεῖσθαι, καὶ εἰς τὸ ἀ-
ποχεῖσθαι αὐτοῖς ἕως τε τὰς ἡ-
δονὰς, καὶ ὥστε φυλάττειν αὐ-
τῷ ἀνοίας αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ
φιλαυτοῦ ἑαυτοῦ ἰσχυρῶς, καὶ πο-
λὺς ἐλκεῖτο τῷ κοινὰ τὰ
φίλων. παρ' οὗ καὶ εἰς μαθη-
τῆς αὐτοῦ ὅτι καὶ φεταὶ ὅσων
αὐτῷ ὁρῶσαντων, καὶ πο-
τὸς εἰς ἀναγκασίας περὶ
τῶν. ὁ γὰρ Βητίων, εἰς τῶν
συνήθων αὐτοῦ, πρὸς Μενέ-
δημον ποτὲ λέγεται εἰπεῖν,
Εἴθ' ἦτοι, (ὦ Μενέδημε) νύ-
κτωρ συνδέωμαι βίῳ. καὶ
εἰδὼν ἄπορον δοκῶ γε πεπο-
νείσθαι. πολλὰ γὰρ καὶ ἀδυνάτε-
ρον περὶ φρεσὶ τοῖς ὁμιλῶ-
σι, τὸ τοῦ Θεοδώρειον ἀπολαύ-
σας.

Καὶ ὅς ἐστιν ποτὲ ἐμπιστῶν
εἰς νότον, (ὡς ἐφασκον οἱ ἐν
Χαλκίδι. αὐτοῦ γὰρ καὶ κα-
τέρεψα) πείσθαι λαβεῖν ἐ-
πίσθην, καὶ μεταγνώσκειν ἐφ'
οἷς ἐπλημμέλησεν ἕως τοῦ θεί-
ου. ἀποδείξαι δὲ καὶ τῶν νοσοκο-
μῶν δεινῶς διέτιθετο.

se sequerentur, cumque his
ingressus gymnasium con-
spicius fuit. Consuevit & a-
dolescentes sibi adoptare,
ut eis & ad voluptatem ab-
uteretur, & ab eorum bene-
volentia protegeretur. Sed
& sui vehementer amans
fuit, semperque illi in ore
erat, Amicorum cuncta com-
munia. Idcirco & nemo il-
lius discipulus inscribitur,
quum tot habuerit sui au-
ditores. Quosdam verò ad
impudentiam prouexit. Un-
de & Butio quidam ex fa-
miliaribus suis aliquando
ad Menedemum dixisse fer-
tur, Equidem, ô Menede-
me, noctu Bioni coniungor,
nichilque indignum mihi
passus videor. Multa etiam
scelestius congregantibus
colloquebatur. Hæc autem
ex impij Theodori disci-
plina hauserat.

Postremo incidens in
malam valetudinem (ut di-
xerunt qui erant in Chal-
cide: illic enim & vitam
finiuit) ligaturas suscipere
inductus est, & poenitentiam
agere super his quæ pecca-
rat in deum. Eorum verò
inopia quibus infirmorum
cura erat, dire cruciatus est,

ἔως Ἀντίγονοι αὐτῶν δύο
 θανάποντας ἀπέσειλε· καὶ ἡκο-
 λήθει γὰρ αὐτῶν ἐν φορείῳ, κα-
 τά φησι Φαβεινὸς ἐν παν-
 τοδαπῇ ἰσοείᾳ. ἀλλὰ καὶ ὡς
 κατέρρεψε, καὶ ἡμεῖς αὐτὸν ὅ-
 πως ἠτιασάμεθα,

Βίωνα τὸ Βορυσθενίτιον,

ὅτι ἐφύσεν ἢ Σκυθὶς αἶσα,

λέγει ἀκούομεν θεὸς

ὅς ἐδὲν εἶσιν ὄντως.

Κ' εἰ μὴ τὸ δόγμα τὸτ' ἔχων

ἔμμενον, ὡς αὖ εἰκός

λέγειν φρονεῖν ὅπως δοκεῖ.

Κακῶς μὲν, ἀλλ' ἐδοξε.

Νῦν δ' ἐς νόσον πτωὴν μαίεσθαι

καὶ, μὴ θάσῃ διδοικώς,

ὅ μὴ θεὸς εἴη λέγων,

ὁ νῆδον καὶ βλέψας,

ἔπολλὰ χλευάσας βροτοῖς,

οἷον θεοῖς ἐδύον,

οὐ μοῦνον ἐχάρης ὑπὸ,

Βωμῇ τε καὶ τραπέζῃς,

Κρίσῃ, λίπει, θυήμασι,

Θεῶν ἐδάμαρτνας·

οὐ δ' εἶπε μοῦνον, ἠλίπον,

σύγγωτε τοῖς ὅρῃν· ἀλλὰ

καὶ καὶ δῶκεν ὁ μαρῶς

Τράχηλον εἰς ὀπρωδὸν

καὶ σκυτίον βραχίονας

Πεπυσμόν· ὅς ἐδῆσε·

Ράμνον τε καὶ κλάδον δάφνης

ἢ ὅρ' ὑπὲρ ἐθήκεν.

quod Antigonus duos illi
 famulos misit, sequutūque
 est cum in cella, ut Phauo-
 rinus tradit in Omnimoda
 historia. Sed hic quoque
 vita excessit. Illum nos ita
 perstrinximus,

Biona Borystheniten Scy-
 thica tellus produxit, quem
 dixisse audimus deos,
 quod reuera sint nihil. Ac
 si quidem id dogma tueri
 perstitisset, meritò dicen-
 dus esset sensisse ut visum
 fuisset, etsi malè visum
 esset. At nunc tamen longo
 morbo tabescens, ac mo-
 ri pertimescens, qui deos
 non esse dixerat, phanum
 non viderat, mortalibus
 qui illudebat, veris dum
 diis immolarent, non po-
 pinæ quidem ad aras ac
 mense nidori, deorum
 hostiis admouit nares,
 nec, Peccaui dixit, De-
 lictis parcite, sed & a-
 nui collum facile porrexit
 excitandum, brachiâque
 loris persuasus deuinxit,
 rhamnūque & lauri
 ramum ianuae imposuit,

T 2

Ἀπαντᾷ μάλλον, ἢ θανεῖν,
 ἔποιμος ὧν ὑπεργαῖν.
 Μωρὸς δ' ὅς ἢ θελέν τιν' ὅ
 Μισοῦ τοῦ θεῖον εἶναι,
 ὧς τῶ θεῶν ὄντων ὅτι
 Βίων θεληνομίζειν.
 Τοι γὰρ μά τι φρονῶν, ὅτ' ὧ
 Ἀπας ὁ λέμεθ' ἀνθρώπων,
 Τὴν χεῖρα τείνας, ὧδέ πως,
 Χαῖρ' εἶπε, χαῖρε Πλάτωνα.
 Γεγονόσι δ' Βίωνες δέκα·
 πρῶτος, ὁ Φρεκύδης τῶ Συ-
 εῖω συνακμάσας, ὃς φέρεται
 βιβλία δύο· (ἓς τὴν Περικον-
 νήσιον) δεύτερος, Συρακού-
 σος, τέχνας ῥητορικὰς γεγρα-
 φώς· τρίτος, ὁ αὐτὸς οὗτος·
 τέταρτος, Δημοκρίτης, καὶ
 μαθηματικὸς Ἀβδηρείτης,
 Ἀττικῶν γεγραφώς καὶ Ἰάδων
 (ὁ πρῶτος πρῶτος εἶπεν εἶναι) τινὰς
 οἰκίους ἐνθάδε γίνεσθαι ἔξ μη-
 νῶν πλεονέκτα καὶ ἔξ πλεονέκτα
 (ῥα) πέμπτος, Σολῶν, Αἰ-
 διοπικὰ γεγραφώς· ἕκτος, ῥη-
 τωρικός, ὃς φέρεται ἐν τῇ βι-
 βλίᾳ Μισθῶν ὅτι γεγραφέναι·
 ἑβδόμος, μελικὸς ποιητής· ὃς
 δὲ, Μιλήσιος ἀνδριανπο-
 ποιός, ὃς μέμνηται καὶ Πολέ-
 μων· ὅστις, ποιητὴς τραγω-
 δίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων· δέκατος, ἀγαλματοποιός Κλα-
 ζομένης, ἢ Χίος· ὃς μέμνηται καὶ Ἰππώνων.

cuncta perpeti magis quam
 mori paratus. Stultus qui
 mercede volueris deos ef-
 fe, quasi tunc dii essent, quā
 illos Bion demum esse ar-
 bitraretur. Ergo nequic-
 quam sapiens, quum lem-
 bus erat carbo totus, ten-
 densque manum, Salve, in-
 quit, Pluto salve.

Decem verò Biones fue-
 re. Primus, qui Pherocydi
 Syro cōtemporaneus fuit,
 cuius duo feruntur libri.
 est autem Proconesius: se-
 cundus, Syracusanus, qui
 artes rhetoricas cōscripsit:
 tertius, hic ipse: quartus, ex
 Democriti familia, & ma-
 thematicus Abderites, qui
 Atticè scripsit & Ionicè.
 Hic primus esse dixit re-
 giones quasdam, ubi esset
 sex mensium nox & totidē
 dies: quintus, Solensis, qui
 conscripsit Æthiopica: sex-
 tus, rhetoricus, cuius ferun-
 tur libri novem, Musarum
 inscripti: septimus, lyricus
 poeta: octavus, Milesius
 sculptor, cuius & Polemo
 meminit: nonus poeta tra-
 gicus ex his qui Tarsici di-
 cuntur: decimus, itidem
 sculptor Clazomenius, si-
 ve Chius, cuius & Hippo-
 nax meminit.

ΛΑΚΥΔΗΣ.

LACYDES.

ΛΑΚΥΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ,
Κυρήναιος ὅτις ὄντι
ὁ τῆς νέας Ἀκαδημίας κατάρ-
ξας, Ἀρκεσίλαον διαδέξαμε-
νος, αἰὲρ σεμνότερος, καὶ ὅκ-
λινος ἐχρηκώς ζηλωτής. φι-
λόπορος τε ὅκ' ἔκ, καὶ πένης
μὲν, εὐχαιεὶς δ' ἄλλως καὶ ὀ-
μιλῶν. τῶν φασὶ καὶ θεοί-
κατομίζετο γλυκύτατα ἐχρηκάναι.
ὁπερ δὲ γὰρ καὶ θεοὶ τοῖς τα-
μίσι, σφραγισάμενος πάλιν
εἰσὶν τὸ δακτύλιον διατρίψας
ἐρρίπτει, ὡς μηδὲ ποτε αὐτῷ
ἀφαιρεθεῖν καὶ βασιλχεῖν
τῶν ἀποκειμένων. μαθόντα δὲ
τὸ πᾶν δευρόντια ἀπεσφρά-
γισε, καὶ ὅσα ἐβάλετο, ἐβάστα-
ζεν ἐπὶ τὸ δακτύλιον διατρίψας
ὅπως ἐνίει εἰς πύλιναν καὶ τῶ-
ν ποιοῦντα ἔδεπ' ὅποτε ἐφω-
ράη.

Ὁ γὰρ Λακύνδης ἐχρῶ-
λαζον ἐν Ἀκαδημία ἐν τῷ
κατασκευασθέντι κήπῳ ὑ-
πὸ Ἀπάλκῃ τῇ βασιλέως.
καὶ Λακύνδον ἀπ' αὐτῆς
προσηγορεύετο. καὶ μόνος
ἦν ἀπ' αἰῶνος ζῶν παρέδω-
κε πύλινον Τηλεκλείῃ καὶ
Εὐάνδρῳ, τοῖς Φακεῦσι.

LAcydes, Alexandri filius,
Cyrenæus, nouæ Aca-
demiæ princeps, Arcesilai-
que successor fuit, vir exi-
miæ seueritatis, qui institu-
tisui non paucos habuerit
æmulos. Fuit ab adolescen-
tia sume studiosus, & pau-
per quidem, sed gratus ad-
modum atque in sermone
iucundus. Aiunt eū & circa
rem familiarem felicissimè
se habuisse. Quum ex penu
promere quicquā voluisset
obsignato aditu, rursus a-
nulum per foramen intro
iaculabatur, vt nihil inde
ex reconditis rebus tollere-
tur. Id quum animaduer-
tissent famuli, resignabant
quæ signata erant, & quæ
voluissent inde tollebant,
ac deinde anulum in porti-
cum per rimam immitte-
bant: idque quum sæpe fa-
cerent, nunquā deprehendi
potuerunt.

Lacydes igitur Acade-
miæ scholam habebat in
horto, quem Attalus rex
fieri curauerat, Lacydiūm-
que ab ipso appellatus est,
solusque ex omni memoria
uiuēs Phocensibus Telecli
& Euandro scholā tradidit.

ὅθεν ὁ Εὐάνδρου διεδέξατο
 Ἡγησίνους Περγαμῆος, ἀφ' οὗ
 Καρνεάδης. χάριν δ' εἰς τὴν
 Λακύνδιον ἀναφέρεται. Ἀπὸ
 λαγὼν αὐτὸν μεταπειπομένης,
 φασὶν εἰπεῖν, τὰς εἰκόνας πόρ-
 ρῶσεν δεῖν θεωρεῖσθαι. ὅψα δὲ
 αὐτῷ γεωμετροῦντι λέγει
 τίς, εἴτε νῦν καθεύδεις; εἴτε
 μηδὲν νῦν;

Ἐτελεύτησε ὁ σχολαρχεῖν ἀρ-
 χάμενος, πρὶν τετάρτῳ ἔτει τῆς
 τετάρτης καὶ πεντακοστῆς καὶ ἑκα-
 τῆς Ὀλυμπιάδος· τῆς σχολῆς
 ἀφηγησάμενος ἔξωθεν τοῖς
 εἴκοσιν ἔτη. ἡ τελευτὴ ὁ αὐ-
 τῷ, ὡς ἔλυσεν ἐκ πολυποσίας
 καὶ αὐτῷ περὶ παύσεως ἡ-
 μεῖς ἔκτισεν,

Καὶ σέο, Λακύνδη, φάτιν ἔκ-
 λυον, ὡς ἄρα καὶ σὺ
 Βάκχον ἐλὼν αἰδῶ ποσ-
 σὶν ἔστυρες ἄκροισι.
 Ἡσάρεις ὦν, Διόνυτος, ὅταν
 πολὺς ἐς δέμας ἔλθοι
 Δῦσε μάλῃ· διὸ δὴ μήτε
 Λυαῖοι φῦ.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ.

Καρνεάδης, Ἐπικώμου ἢ
 Φιλοκώμου, (ὡς Ἀλέ-
 ξανδρὸς ἐν δ' αὐτοχαις) ὁ Κυ-
 ρηνάιος. ἔπος τὰ τῷ Στωϊ-

Porro Euiandro successit
 Hegesinus Pergamenus, a
 quo Carneades. Lepidum
 verò illud ad Lacydem re-
 fertur. Attalo enim illum ad
 se accersente, dixisse fer-
 tur, imagines procul esse
 intuēdas. Serò autem geo-
 metriae danti operam ait
 quispiam, Num verò nunc
 tempus? An ne nunc quidē?

Obiit autem quum scho-
 lam administrare cœpisset,
 quarto anno cxxxiiii
 Olympiadis, xx & vi
 annis in schola cōsumptis.
 Mortuus est autem ex para-
 lyfi, quam ex immodica
 potatione contraxerat. Et
 nos ita de illo cecinimus,

*Fama est Lacyde pedibus
 quòd traxeris atras
 Exceptum Bacchum Diris
 adusque fores.
 Scilicet hoc verū est, penetrae
 quum corpora, Bacchū
 Soluere membra, ideo non
 satus ille fuit.*

CARNEADES.

Carneades Epicomi, &
 Cue (vt Alexander in Suc-
 cessionib⁹ tradit) Philoco-
 mi fili⁹ Cyrenæus. Hic Stoi-

καὶ βιβλία ἀναγνῶς, ὅππῃ
 λῶς τὰ Χρυσίππου, ὅππῃ
 αὐτοῖς ἀντέλεγε. καὶ ἡμέρας πο-
 σῶν, ὥς τε οὐκ εἶναι ὅππῃ
 Εἰ μὴ γὰρ ὡς Χρυσίππου, ἐκ
 αὐτοῦ ἐξοφίλοισιν ὅππῃ
 ὅππῃ γέγονον, εἰ καὶ τις
 ἄλλος ἐν ταῖς φιλοσοφίαις ἦ-
 ται φησὶν, ἐν ταῖς ἰδι-
 οῖς μάλιστα. ὅθεν καὶ ἐκόμει καὶ
 ἔπρεπον ὄνυχας, ἀρχαία τῇ
 αὐτῇ λόγους. ποσῶν γὰρ ἰ-
 χυον ἐν φιλοσοφίαις, ὥς τε καὶ
 πρὸς ῥήτορας ἀπολύσαντας ἐκ
 τῶν σχολῶν παρ' αὐτὸν ἵεναι,
 καὶ αὐτὸς ἀκούειν. ὡς γὰρ καὶ με-
 γαλοφρονότατος, ὥς τε τὸ γυ-
 μνασίᾳ ἀρχὴν πρὸς πέμψαν αὐ-
 τὸν καὶ ἐπὶ βοᾶν. τὸ γὰρ εἰπεῖν,
 καὶ ὅς μὲν φωνῆς. ὅθεν
 ἑσέχως ἐλόντα ἀμείψασθαι.
 φαίει γὰρ, μὲν ἔχεις τὰς
 ἀκούοντας. δὲν ὥς τε ὡς ὅππῃ
 πηκτικὸς, καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι
 οὐ μαχόμενος. τότε δὲ πρὸς λοι-
 πὸν παρήτετο δὲ τὰς προ-
 ρημίας αἰτίας. ὅπως ποτε
 Μέντιος τῷ Βιθυνῷ μαθητῇ
 ὅπως, καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντα
 εἰς τὴν σχολήν, ὥς ὅππῃ
 αὐτὸς ἡ παλλακίᾳ ὁ Μέν-
 τωρ (καὶ δὲ φησὶ Φαύρου)

corum & Chrysippi libris
 diligentissime perlectis, eis
 modicè reluctabatur, adeo
 quæ id verè faciebat,
 ut sæpius diceret, Nisi
 Chrysippus esset, non essem
 ego. Fuit autem vehemen-
 ter studiosus. Porro physi-
 cæ minus curam habuit,
 ethicæ se magis deuouit.
 Quocirca & cæsariem &
 vngues nutriebat, tanta e-
 rat in literas intentione.
 Adeo autem in philosophia
 valuit, tantumque sibi in ea
 peritorum comparauit, ut
 oratores quoque in ipsius
 scholis ad eum audiendum
 conuenirent. Erat autem
 illi & vox maxima, & præ-
 cipuè sonora, adeo ut gy-
 mnasij princeps ad illum
 mitteret, ac ne ita clamaret,
 admoneret: ad quem ille,
 Da vocis modum, inquit.
 Et ille sapientissime sanè
 congruèque respondit:
 nam, Modum habes, ait,
 auditores. Acriter autem
 inuehebatur, atque in
 quæstionibus erat insu-
 perabilis. Cœnas autem
 ob causas prædictas de-
 clinabat. Hic aliquando
 quum Mentor Bithynus
 discipulus atque auditor
 pellicem suam adama-
 ret, ut Phauorinus refert

ἐν παντοδαπῇ ἰσοείᾳ) μετὰ-
ξὺ λέγων παρώδησεν εἰς αὐ-
τὸν,

Πωλεῖται τις διῦρε γάρων, ἄ-
λιθ', νημερτής,

Μένπει εἰδόμενος ἡμῶν δέ-
μας ἡδὲ καὶ αὐτῶν.

Τὸν γοῶντος τὸ δὲ ἐκκί-
κρη' χθαι λέγων.

καὶ ὅς ἀναστὰς ἔφη,

Οἱ μὲν ἐκφυγον, καὶ δὲ ἡγεί-
ροντο μάλ' ὦκα.

δυνότερον δὲ πως δοκεῖ πρὸς
πρὸς τελευτῶν ἀνερᾶσθαι,
ὅτε σιωχῆς ἔλεγχον, Ἡ σὺς ἡ-
ῶσα φύσις καὶ δὲ γαλῦσι.

Μαθὼν τε ἀντίπατρον φάρ-
μακον πίνοντα ἀποθανεῖν, πα-
ρωρμηθῆναι πρὸς τὸ ἀδάρσες τὸ
ἀπαλλαγῆς. καὶ φησὶ, Δότε
οὖν καὶ μοί. τῷ δὲ εἰπόντων,
Τίς οἰνόμηνι, εἰπεῖν. τελευ-
τῶντος δὲ αὐτοῦ φασὶν ἐκλειψῆν
ἡμέρας σεληνῆς, συμπάσαν
(ὡς αὐτοὶ εἰποῖσι) αἰνιττομένης
τὸ μετ' ἡλίον καλλίστην αὐ-
τῶν. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος
ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν ἔξ
ἀνθρώπων, ἔπει τετάρτῳ τὸ
δευτέρῳ καὶ ἔξῃ καὶ ἑκα-
τῶς ἡς Ολυμπιάδος, βιώσαντα
ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀσδοή-
κοντα.

in Omni moda historia, in-
ter dicendum ita in illum
iocatus est Mentora,

*Tetricus hic quidam versa-
tur homuncio, & idem
Vanus inersq; senex, par Mē-
tori mebráque vocémq;
Exterminari quem schola
ex nostra volo.*

At ille continuo exurgens
intulit,

*Hi dixere quidem, surgunt
sed protinus illi.*

Durius autem videtur cir-
ca finē versatus esse, quum
sæpius diceret, Quæ cōsti-
tuit natura & compegit, ea
& dissoluet.

Quum autem didicisset
Antipatrum veneno hausto
defunctum, & ipse incita-
tus est ad audendum contra
mortem, atque suis, Date
igitur & mihi. Qui quum
dicerent, Quid? ait, Mul-
sum. Defuncto autem illo
defectionem lunæ factam
aiunt, ut compati sibi vide-
ri possit pulcherrimū post
solem sidus. Refert Apollo-
dorus in Chronicis huma-
nis eum excessisse rebus,
Olympiadis cētesimæ sexa-
gesimæ secūdæ anno quar-
to, quum vixisset annos o-
ctogintaquinque.

φρονται ὅ αὐτὰ ὀπισθοῦν
 πρὸς Ἀριαράθην τὴν Καππα-
 δοκίαν βασιλέα. τὰ δὲ λοιπὰ
 αὐτὰ οἱ μαθηταὶ συνέγρα-
 ψαν. αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδέν.
 ἔστι καὶ εἰς τὸν ἡμῶν παλαιολογα-
 δικὸν καὶ Ἀρχεβουλείῳ μέ-
 τρω,

Τί με Καρνεάδην, τί με, μῦ-
 σα, θέλεις ἔλγαν;

Ἄμα θὴς ὅς ἔστι κάποιον ὁ-
 πως δεδοίκε

Τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισκίω
 ποτ' ἔχων κακίστῳ

Νόσον, ἐκ ἧς θελελύσιν ἰσχύειν·
 ἀλλ' ἀκούσας

ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρος
 πῶν ἀπέσβη,

Δότε ποίνῳ (ἔφησε) τί καί-
 μοι πείν· τί μὲν ποί; τί;

Δότε οἶνό μιν. σφέδρα τ' εἶχε
 πρὸς χάραττον,

οὕτως ἢ συνέχουσα με καὶ δια-
 λύσεται δῆ.

Καὶ ὁ ἡμῶν ἐλαστον ἔσθ' ἔτι
 γῆς· ὅντιν δέ

Τὰ πλεονεκτήματα κέρδε' ἔχοντα,
 μεταίειν εἰς ἄδην.

λέγεται καὶ τὸς ὄψεις νυκτὸς
 ὑπὸ γλῶσσαι, καὶ ἀγορεῖν.

καλῶσαι τε τὸ πᾶν δαλύ-
 χον ἄψαι· εἰς κομίσαιτος δέ

καὶ εἰπόντες, Κεκόμικα,

Feruntur eius epistolæ
 ad Ariarathem Cappado-
 ciæ regem. Reliqua ipsius
 conscribere discipuli : ipse
 enim nihil reliquit. Est au-
 tem & in hunc nostrum e-
 pigramma logadico & Ar-
 chebuleo metro,

*Quid Carneadem vis, musa,
 ut arguam?*

*Qui rudis adhuc, non vide-
 bat cur metueret*

*Mortem. unde quum phthisi
 olim laboraret, pessimo*

*Morbo, curam voluit admit-
 tere, sed audiens*

*Antipatrum hausso extinctū
 pharmaco,*

*Date igitur (inquit) & mihi
 quod bibā. Quidnā? Quid?*

*Date mulsum mihi: nā gra-
 uiter habet hac facilis*

*Natura, quæ me continet,
 dissolueturque ilico.*

*At ille nihilominus sub terrā
 cessit, licebātque*

*Plura mala lucra habētem,
 migrare ad Orcum.*

Fertur ei lumina caligine
 offendi solita, ipso nihil ad-
 uertente, iuberéque soli-
 tum puero lucernam accē-
 dere : quam ille quum in-
 tulisset, ac diceret, Attuli,

ΟΥ' ΚΟΥ (εἰπεῖν) σὺ ἀναγί-
νωσκε.

Τέττε πολλοὶ μὲν καὶ ἄλ-
λοι γέγονασιν μαθηταί, ἧλθον
μάλιστα ὁ Κλειτόμαχος· πε-
ρὶ δὲ καὶ λεκτέον· γέγονε μὲν τοι
καὶ ἄλλος Καρνεάδης, ἐλε-
γίας ποιητὴς ψυχρός.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ.

Κλειτόμαχος, Καρχηδόνιος·
ἵππος ἐκδιδέτο μὲν Ἀσδρου-
βας, καὶ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ καὶ πῶ
πατεῖδα ἐφιλοσόφει. ἐλθὼν
δὲ εἰς Ἀθῆνας ἤδη τετάρτα-
κοντα ἔτη γέγονώς, ἤκουσε Καρ-
νεάδου. καὶ καὶνος ἀποδέξάμε-
νος αὐτὸς τὸ φιλόπονον, γράμ-
ματά τε ὀπιοῖνσε μαθεῖν, καὶ
συνήσκει τὸν ἄνδρα. ὁ δὲ εἰς το-
σοῦτον ἤλασεν ὀπιοδείας, ὥς-
τε ἴσθαι τὰ τετρακόσια βιβλία
συνέγραψε. καὶ διεδέξατο τὸν
Καρνεάδην, καὶ τὸ αὐτὸ μά-
λισα δὲ τῷ συγγραμμάτων
ἐφώτισεν· αἰὲρ ὅν ταῖς τελοῖν
αἵρέσεσι διατείνας, ἐν τε τῇ
Ἀκαδημαϊκῇ καὶ Περικατη-
τικῇ καὶ Στωϊκῇ. καθόλου δὲ
τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς ὁ Τίμων
ἔτιω δὲ σύρξ.

respondere consueſſe, Lege
igitur.

Huiusce alij complures
fuere discipuli, sed excel-
luit omnes Clitomachus,
de quo etiam subsequen-
ter dicendum. Fuit & al-
ius Carneades elegiæ poe-
ta, sed frigidus & ob-
scurus.

CLITOMACHVS.

Clitomachus Cartha-
ginienſis, patria lin-
gua Asdrubal appellaba-
tur, in qua etiam apud ſuos
philosophari conſueuerat.
Athenis autem contendit
quadraginta annos natus,
audiuitque Carneadem.
Eius ille induſtriam ani-
maduertens, literas doce-
ri fecit, ac ſtudioſè im-
buit virum. Ad tantum
autem peritiæ prouectus
eſt, vt ultra quadringenta
volumina ſcripſerit, ſuc-
ceſſeritque Carneadi: cu-
ius etiam dicta maximè il-
luſtrauit literis. Verſatus
eſt autem in tribus maxi-
mè ſectis, Academicorum
ſcilicet, Peripateticorum,
atque Stoicorum. Porro
Academicos ita ferè infe-
ctatur Timon,

Οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν πλατυ-
ραμσιῶν ἀνδρῶν.

*Sed neque garrulitas Aca-
demi incondita ludi.*

Ἡμεῖς δὲ πρὸς Ἀκαδη-
μαϊκῶν πρὸς Ἀπὸ Πλάτωνος
διγλωσσότες, ἐλθωμεν ὅτι
πρὸς Ἀπὸ Πλάτωνος περὶ πα-
ταλικῶν, ὧν ἤρξον Ἀεισον
τίαν.

Haecenus de Academi-
cis, qui à Platone fluxere,
ut diximus: veniendum
iam ad Peripateticos & à
Platone venientes: quo-
rum fuit princeps Aristo-
teles, de quo primùm di-
cendum.

ΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
 γμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
 ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον ε' τῶν ι'.

DIOGENIS LAERTII
 de vitis, dogmatis & apophtheg-
 matis eorum qui in philoso-
 phia claruerunt,
 Liber V.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

ARISTOTELES.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ,
 Νικομάχου
 καὶ Φαιστιά-
 δος, Στά-
 γείτης. ὁ δὲ
 Νικόμαχος, υἱὸς ἀπὸ Νικομά-
 χου τοῦ Μαχάονος, τοῦ Ἀσκλη-
 πιδος, καὶ δὲ φησὶν Ἑρμῖ ππ
 ἐν τῇ περὶ Ἀριστοτέλους καὶ
 συνεβίω Ἀμύντα τῷ Μακε-
 δόνων βασιλεῖ, ἰατρὸς καὶ φί-
 λου χρεία. οὗτος γησιώτης
 τῶν Πλάτωνος μαθητῶν,
 τραυλὸς πρὸ φωνῆς, ὡς φη-
 σι Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος
 ἐν τῇ περὶ βίων. ἀλλὰ καὶ ἰ-

Ristoteles
 Nicomachi
 Phæstiadis-
 que filius,
 Stagirites
 fuit. Porro
 Nicomachus à Nicomacho
 Machaonis filio Æsculapii-
 que nepote originē duxit,
 ut Hermippus in eo libro
 quē De Aristotele scripsit,
 tradit. Cōvivit autē Amyn-
 te Macedonum regi, medi-
 cinę & amicitiaę gratia. Hic
 inter omnes Platonis disci-
 pulos maximē excelluit -
 vocéque gracili, ut Timo-
 theus Atheniensis in libro
 De vitis refert, & exilibus

χρηστῆς (φασὶν) ὡς, καὶ μι-
 κροῦματος· ἐδῆ τί τε ὀπισθί-
 μω χρώδῳ, καὶ δακτυλίοις,
 καὶ κυρτῇ· ἔοχε δὲ καὶ υἱὸν Νικό-
 μαχον· ὃς Ἐρπυλίδος τῆς
 παλαμῆς, ὡς φησὶ Τιμόθεος.
 ἀπὸ δὲ Πλάτωνος ἔτι φε-
 ροῦσιν ὥστε φασὶν ἐκεῖνον εἶ-
 πῆν, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπι-
 λὰς, καὶ ταῦτα φερεῖ τὰ πωλά-
 εια γνησθέντα τῷ μητέρᾳ.
 φασὶ δὲ Ἑρμιππὸς ἐν τοῖς
 βίαις, ὅτι φοβερόντος αὐτοῦ
 πρὸς Φίλιππον ὑπὸ Ἀθη-
 ναίων, χαλάρῃς ἐγγύετο τῆς ἐν
 Ἀκαδημία χαλῆς Ξενοκρά-
 τος· ὃν δὲ αὐτὸν καὶ
 διασάμνον ὑπὸ ἄλλω τῷ χα-
 λῷ, ἐλέσθαι φείπατον τῷ
 ἐν Λυκαίῳ. καὶ μέχρι μὲν
 ἀλείμματός ἀνακρίνοντα,
 τοῖς μαθηταῖς συμφιλοῦ-
 σιν, ὃ δὲν Περὶ πατητικὸν
 πρὸς αὐτὸν εἰπὼν. οἱ δὲ, ὅτι
 ἐκ νόσου φείπατο μὲν τι Ἀλε-
 ξάνδρῳ, συμπάρων διγέγετο
 αὐτῷ· ὅπερ δὲ πλείους ἐγί-
 νητο ἤδη, καὶ ἐκείνῳ, εἶ-
 πῶν,
 Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ξενοκράτη δ'
 εἶναι λέγει.
 καὶ πρὸς δέσιν συνεγύ-
 μαζε τοῖς μαθηταῖς, ἅμα

cruribus partisque oculis
 fuit, veste insigni & anulis
 ac tonsura utens. Natus est
 autem illi & filius Nicoma-
 chus ex Herpylide concu-
 bina, ut Timotheus ait.
 Recessit à Platone dum ad-
 huc superuiueret. Vnde di-
 xisse illum tradunt, Aristo-
 teles in nos recalcitrauit,
 non secus atque in matrem
 pulli geniti. Refert Her-
 mippus in Vitis, quū Athe-
 nienſium legatus ad Phi-
 lippum profectus esset A-
 ristoteles, Academicę scho-
 læ præfectum fuisse Xeno-
 cratem: quum verò reuer-
 sus esset, scholamque sub
 alio vidisset, elegisse in Ly-
 ceo φείπατον, illicque vsque
 ad vnctionem deambulan-
 do cum discipulis philo-
 sophari solitum, atque inde
 Peripateticum appellatum
 esse. Alij idcirco sic voca-
 tum asserunt, quòd ex ægri-
 tudine conualescenti ac
 deambulanti Alexandro, af-
 sistens quædam disserere
 soleret. Vbi verò iam plures
 esse cœperant, sedens doce-
 bat, dicens,

*Silere turpe me, & Xenocra-
 tem loqui.*

Ad propositam questionem
 discipulos vnâ exercebat si-

καὶ ῥητορικῶς ἐπασκῶν. ἔπειτα
 μέντοι ἀπεῖρε πρὸς Ἑρμείαν
 τὸν ἄνεχον, Ἀτarnέως ὄντα τυ-
 ραννον, ὃν οἱ μὲν φασὶ παυδικὰ
 γινέσθαι αὐτῷ· οἱ δὲ, καὶ κηδεύσαι
 αὐτῷ, δόντα πλὴν θυγατέρα ἢ
 ἀδελφίδα, ὥς φησι Δημη-
 τριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ
 ὁμοφύμων ποιητῶν τε καὶ συλ-
 λωγῶν. ὃς καὶ δοῦλον Εὐκρί-
 λην φησὶ γινέσθαι τὴν Ἑρμείαν,
 γυνὴν Βιθυνὸν ὄντα, καὶ τὸν δε-
 σπότην ἀνδρόντα. Ἀρίστιππος
 δ' ἐν τῷ περὶ τῶν περὶ παλαιῶν
 τρυφῆς, φησὶν ἐραδιῶσαι τὴν
 Ἀριστοτέλειαν παλλακίδα τῇ
 Ἑρμείᾳ· τῇ δὲ συλχωρήσασθαι,
 ἐγχεῖν τε αὐτῷ, καὶ ἔδυον, ὑ-
 πόχλωρον ὡς γυναικί, ὥς Ἀ-
 θηναῖοι τῇ Ἐλευσινίδι Δη-
 μιτρει. τῷ τε Ἑρμείᾳ Παῖα-
 ναῖον ἔγραψεν, ὃς ἐνδον γέγρα-
 πται. ἐντεῦθεν τε γινέσθαι ἐν
 Μακεδονίᾳ πρὸς Φιλίππῳ,
 καὶ λαβεῖν μαθητὴν παρ' αὐ-
 τῷ τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ αὐτῇ-
 σαι ἀναστῆσαι αὐτῷ τὴν πατερίδα
 καὶ ἀσκαφίσαι ὑπὸ Φιλίπ-
 πῳ, καὶ τυχεῖν οἷς καὶ νόμοις θεῖ-
 ναι. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πολλῇ νόμο-
 θετείᾳ, μιμνήσκον Ἐκνοκρά-
 τιν· ὥς τε καὶ δέκα ἡμέρας
 ἀρχόντα ποιεῖν.

mul & oratoriam docens.
 Deinde ad Hermiam eu-
 nuchum profectus est, A-
 tarnensium tyrannum: quē
 alij quidem delicias ac lu-
 sus ipsius fuisse tradunt, a-
 lij verò sibi affinitate iun-
 ctum, tradita ei filia siue
 nepte, ut refert Demetrius
 Magnesi in libris De poe-
 tis ac scriptoribus æquiuo-
 cis, qui & Eubuli seruum
 Hermiam fuisse ait, Bithy-
 nium genere, quem & do-
 minū suum enecasse. Porro
 Aristippus in primo De
 antiquis deliciis libro, A-
 ristotelem ait Hermiæ cō-
 cubinam adamasse, quam
 ille quum sibi permisisset,
 duxisse eam, & gaudio cla-
 tum immolasse mulieri, ut
 Athenienses Eleusinae Ce-
 reri: Hermiæque pæana
 scripsisse, qui ἐνδον hoc est
 Intus, scriptus est. Hinc
 in Macedonia apud Philip-
 pum vixisse, atque ab eo
 Alexandrum filium eru-
 diendum accepisse, petiis-
 séque instaurari solum pa-
 trium à Philippo eversum.
 Id ubi impetrasset, dedisse
 illi leges. In schola quo-
 que leges tulit imitando
 Xenocratem, ut decem-
 dialem principem face-
 rent.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἐδόκει ὀπιθεῖν
αὐτῷ συγγρηῆσθαι Ἀλέξαν-
δρῳ, ἀπῆρκεν εἰς Ἀθῆνας, συ-
γῆσαι αὐτῷ τὸ συγγρηῆ Κρηγι-
δίτη τὸ Ὀλυμπίον. οὗ καὶ παρ-
ρησιασικώτερον λόγου ὦσα τῷ
βασιλεῖ, καὶ μὴ πιθόμενον αὐ-
τῷ, φασὶν ὀπιπλήξαι εἰ-
πὶν,

Ὀλυμπίε δὴ μοι τέκος ἔσ-
σαι, οἱ ἀγορεύεις.

καὶ δὴ καὶ ἐχρητο. δόξας γὰρ Ἑρ-
μολάῳ συμμετερχομέναι τὸ εἰς
Ἀλέξανδρον ὀπηδουλήν, ἐνσι-
δῆσαι πρὸς τὸν γαλεάρεα,
φθιριῶν καὶ ἀκόμης. καὶ τέ-
λειον λέοντι πρὸς ἀβληθεῖς, οὗ-
τω κατέσρεψεν.

Ὁ δὲ οὖν Ἀριστοτέλης ἐλ-
θὼν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ τεῖα
πρὸς τοὺς δέκα τῆς σχολῆς ἀ-
φηγησάμενος ἔτη, ὑπεζήτησεν
εἰς Χολκίδα, Ἐὐρυμέδοντα
αὐτὸν τὸ ἰσοφαντο δίκην ἀπε-
λίας γραψάμενα, ἢ Δημοφί-
λου, (ὡς φησι Φαβριεῖν) ἐπεὶ δὴ τῶν
τὸ ὕμνον ὀποίησαν εἰς τὸν περὶ
ἐρημῆνον Ἑρμείαν· ἀλλὰ καὶ
ὀπίρσαιμα ἐπὶ τῷ ἐν Δελφοῖς
αἰδοριᾷ, τοῖς ποῦ,

Vbi verò Alexandro in-
stituendo satis visus est na-
uasse operam, eumque sibi
deuinxisse, commendato
illi cognato Callisthene O-
lynthio, Athenas conce-
sit. Eum audacius quàm
par erat, alloquentem re-
gem, & minimè illi obse-
quentem, ab ipso increpi-
tum asserunt versu, admo-
nente ni talia loqui desiste-
ret, maturè periturum: quod
& factum est. versus autem
sic habet,

*Qualia mi loqueris, vereor
sis nate superstes.*

Nanque Hermolao in Ale-
xandrum insidiarum so-
cius fuisse deprehensus, ca-
uea ferrea circumduci cœ-
pit, pædore atque squalo-
re oblitus: leoni postremo
obiectus est: sicque excessit
è vita.

Enimvero Aristoteles
Athenas profectus, quum
illic tredecim annis docuif-
set, clam in Chalcidè con-
cessit, quod ab Euryme-
donte hierophanta impie-
tatis accusatus esset, siue
(ut Phavorinus ait in O-
mnimoda historia) à De-
morphilo, quod hymnum
in eum quem prædiximus
Hermiam scripserit: quod-
que hoc epigramma statux
quæ in Delphis est, incidi
curauerit,

Τόδε ποτ' ἐχόσιος, ὦδρα-
 βάς μακάρων θεμιν ἀγίλῳ,
 Ἐκτείνων Πρωτῶν ποξοφόρων
 βασιλῆς·

Οὐ φανῶς λόγχῃ φονίοις ἐν
 ἀγῶνι κρατήσας,
 Ἀλλ' ἀνδρὸς πίσει χρησάμε-
 νῳ δολίκῃ.

ἐνταῦθα δὴ πρῶτον ἀκόνιτον ἐτε-
 λαυτίσας, ὡς φησὶν Εὐμόλῳ
 ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἰσορειῶν, βίβας
 ἔτη ἑξομῆκοντα. ὁ δ' αὐτὸς
 φησὶν αὐτὸν καὶ Πλάτωνα τετρα-
 κοντούτῳ συσιῶσαι· δισπύ-
 πλων. βεβίωκε γὰρ τεῖα μὲν πρὸς
 τοῖς ἑξήκοντα· Πλάτωνα δὲ ἐ-
 πτακαὶ δεκά ἔτη συωέσῃ. ὁ δὲ
 ἕμῳ ἔχει τὸν τ' ἔσπον, Ἀ-
 ρετὸν πολύμοχθε γῆρι βρε-
 τεῖω, θήρωμα κάλλιστον βίω,
 σὰς πέρι παρθένη μορφαὶ καὶ
 θανείῃ ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι
 πότμῳ, καὶ πόνυς πλῆσαι μα-
 λερὸς ἀκάμαντα. ποῖον ὅππῃ
 φρένα βδελύξαι καρπὸν εἰς ἀ-
 θάνατον, χρυσὸν τε κρεῖσσον καὶ
 γονέων, μαλακαυγητοῖό θ'
 ὕπνῳ. σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Διὸς
 Ἡρακλῆος Ληδαῖς τε κοῦρει
 πόλλ' ἀνέπλασαν, ἔργους ἀν-
 αγερδύοντες δυνάμιν.

*Impius hunc quondam Per-
 sarum morte tyrannus
 Mulctavit, violans iusque
 nefasque, virum.*

*Nam neque collato oppressit
 certamine, verum
 Insidiosè hominis usus ami-
 citia.*

Hic verò (ut ait Eumolus
 in quinto Historiarum) a-
 conitum bibēs, mortuus est
 septuagesimo ætatis anno.
 Idem verò refert ipsum Pla-
 toni trigenarium se in di-
 sciplinam dedisse, sed pro-
 fectò fallitur. Namque se-
 ptimodecimo ætatis anno
 Platonem audire cœpit.
 Est autem hymnus huius-
 modi: Virtus laboriosa ge-
 neri mortalium, honestissi-
 mum vitæ humanæ incita-
 mentum. Pro tua siquidem
 forma, ô virgo, expetenda
 est in Græcia mortis con-
 ditio, & grauium assiduo-
 rumque laborum toleran-
 tia. Talem nimirum infe-
 ris hominum animis fru-
 ctum planè immortalem,
 & auro præstantiorem, pa-
 rentibusque ipsis, somnô-
 que dulcissimo. Nam in
 gratiam tuam Iouis Her-
 cules, & Ledaæ filij, multa
 perpeffi sunt, qui quid pos-
 sent, opere declararunt.

Quia

ὧς περ τοῖς Ἀχίλλεος Αἴας
 τ' αἰδοῖτο δόμοις ἡλθόν· σπῆς δ'
 ἔνθα φίλῃ κορφαῖς Ἀτάρνῃως
 ἱέσθον αἴγῃ χρωσεν αὐχῶς.
 πῖ γ' αἰδιδίμος ἔργους ἀθά-
 νασι τί μιν αὐξήσει μου-
 σῶν, μνημοσύνας θυγάτρεις,
 διὸς ξένῃ σέβας αὐξήσας, φι-
 λίας τε γῆρας βεβαίῃς. ἔστι δ'
 οὐδ' ἔτι τῶν ἡμῶν, οὐ πῶς
 ἔχοι.

Ἐν μὲν δὲ ποτὲ μέλλων Ἀ-
 εἰστέλει αἰετῆρας
 Γράψατο, Διού μῦθ' ἰδὼς
 ὧν ἀνέπελθε.
 Ἀλλ' ἀπὼν ἀκόνιτον, ὑπέκφυ-
 γεῖτο ἀκονίτι.
 Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφά-
 σης ἀδίκους.

Τῶν τε φασὶν παλαιῶν ἐν
 παιδοπαθῆϊς οὐδ' αὖ, λόγον φη-
 σὶ δικανικὸν ἔσθ' ἐαυτὲ συλ-
 λῆσαι, ἐπ' αὐτῇ αὐτῇ τῇ δι-
 κῇ, ὡς λέγειν ὡς Ἀθηνῶν,
 ὅχρησθ' ὅχρη γῆρας κεν, σὺ κεν
 δ' ἐπὶ σὺ κεν.

Φησὶ δ' Ἀπολλόδορος ἐν χρο-
 νικῇ, γῆρας δὲ αὐτὸν αὐτὸν
 πρὸ τῆς ἐπὶ τῇ οὐρανῇ καὶ
 οὐρανῇ ὡς Ὀλυμπιαδὸς
 ὡς δὲ εἰναι Πλάτωνι, καὶ
 ὡς εἰναι παρ' αὐτὸν εἶκασιν
 ἐπὶ ἐπὶ ἀκαχιδίῃ συσταῖτα.

Quin & tui desiderio Achilles & Ajax ad infe-
 ros penetrarunt, tuæque
 formæ luculentissimæ gra-
 tia Atarneæ ciuem solis
 priuauit lumine. Quod e-
 nim clarus spectatusque
 rebus gestis? Hunc immor-
 tales meæ auctiorem red-
 dent musæ, quæ Iouis ho-
 spitalis decus augere solent.
 In hunc est nostrum hoc
 epigramma,

*Nuper Aristotelem, laesa ut
 pietate nocentem,
 Detulit Evrymedon sacri-
 ficus Cereris.*

*Ille aconita bibens subterfu-
 git. hercle aconiti
 Hoc erat iniustum vincere
 re sacrificem.*

Primam hunc orationem
 iudicialem pro se ipso scri-
 psisse, quum huius criminis
 argueretur, Phauorinus in
 Omnimoda historia autor
 est, ac dixisse Athenis,
*Et pyra nata pyris, sicûsque
 in ficibus extant.*

Ait autem Apollodorus in
 Chronicis, natum illū anno
 primo nonagesimæ nonæ
 Olympiadis, perrexissetque
 ad Platonē decimo septimo
 ætatis anno, annosq. vigin-
 ti apud eū fuisse cōmoratū.

καὶ εἰς τὴν Μιτυληνίαν ἦλθεν
 ὅππῃ ἀρχόντος Εὐβουλου, τῷ τε-
 τάρτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἐ-
 κατῆς Ὀλυμπιάδος. Πλά-
 των θ' δὲ τελευτήσαντι τῷ
 περὶ τῷ ἔτει ὅππῃ Θεοφίλου,
 πρὸς Ἑρμείαν ἀπαῖραι, καὶ
 μεῖναι ἐτητεία. ὅππῃ Πυθο-
 δότου δ' ἦλθεν πρὸς Φίλιπ-
 πον, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ὀγ-
 τῆς καὶ ἐκατῆς Ὀλυμπιά-
 δος, Ἀλέξανδρος πεντεκαί-
 δεκα ἐτητῆς γεγονότος. εἰς δ'
 Ἀθῆνας ἀφικέσθαι τῷ δευ-
 τέρῳ ἔτει τῆς ἐνδεκάτης καὶ
 ἐκατῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ
 ὅν Λυκίῳ χρύσειον ἐτητεία
 πρὸς τοὺς δεκά, εἶτα ἀπαῖραι
 εἰς Χάλκιδαν τῷ τρίτῳ ἔτει
 τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ
 ἐκατῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ
 τελευτήσαντι ἐτὶ τριῶν πυν καὶ
 ἑξήκοντα, νόσῳ ὅτε καὶ Δημο-
 κλέει κατὰ σφύρας ὅν Καλα-
 χεία ὅππῃ φιλοκλέους. λέγεται
 δὲ, ὅτι πῶς Κρητιώτης πρὸς
 Ἀλέξανδρον σύστασι, πρὸς-
 κερῦσαι τῷ βασιλεῖ καὶ κεῖ-
 νοι ὅππῃ τῷ πῶτον λυπήσαντι, Ἀ-
 ναξίμενη μὲν αὐξήσαντι, πῶς
 ὅτι ξυνοκράτει δώρα. ἀπίστω δ' εἰς αὐτὸν ὀπίσθεμα καὶ
 Θεόκριτος ὁ Χίος, ἔπος ποιήσας (ὡς φασὶν Ἀμβρυῶν ὅν τῷ
 περὶ Θεοκρίτου)

Tum vero venisse Mityle-
 nen principe Eubulo, quar-
 to anno centesimæ octavæ
 Olympiadis. Verum Plato-
 ne primo anno functo vita,
 sub Theophilo profectum
 esse ad Heriniam, mansisse-
 que annos tres. Sub Pytho-
 doto autem se contulisse
 ad Philippum secundo an-
 no centesimæ nonæ Olym-
 piadis, Alexandro quintum-
 decimum iam annum æta-
 tis agente. Athenas vero
 concessisse secundo anno
 centesimæ undecimæ Olym-
 piadis, atque in Lyceo tre-
 decim annos docuisse, ac
 demum perrexisse Chalci-
 dem, tertio anno centesimæ
 quartædecimæ Olympi-
 adis, morboque periisse, quæ
 esset annorum ferme sexa-
 gintatrium. Quo etiã tem-
 pore Demosthenes in Ca-
 labria defunctus sit sub Phi-
 lole. Fertur autem ob Cal-
 listhenis insidias in Alexã-
 drum, infensum fuisse regi,
 illumque ad eum contristã-
 dum Anaximenem extulisse,
 ac misisse Xenocrati do-
 na. Lusi in eum epigramma-
 te Theocritus Chius, ut ait
 Ambryō in libro De Theo-
 criti vita, in hunc sensum,

Εἰμὶν δ' ἄνδρες ἡδ' ΕΥ' Εὐ-
 λυ αἶμα δούλῃς,
 Σῆμα κοινὸν κενόφρων Τεύ-
 ξεν Αἰσοτέλης.

ἀλλὰ καὶ Τίμων αὐτὸ καθί-
 ψατο, εἰπὼν,
 Οὐδ' ἄρ' Αἰσοτέλης εἰ-
 καροσύνης διέχνησεν.

καὶ ἔτι μὲν οὐ βίβηται φιλο-
 σοφία.

Ἡμεῖς δ' οὖν διαθήσασθαι αὐ-
 τῷ ἐπιχόρῳ, ὅπως πῶς ἐχού-
 σαι, ἔσται μὲν οὕτως· ἐὰν δὲ τι
 συμβαίη, τὰδε διέδοτο Αἰ-
 σοτέλης· ὅτι τὸν μὲν (ἔτι)
 πάντων καὶ διαπαντός Αὐτί-
 πατον· ἕως δ' αὖ Νικαύωρ κα-
 τὰ τὸν ὅτι μετὰ τὸν Αἰσο-
 τήν, Τίμονα, Διοτέλην, Θεό-
 φρασον, ἐὰν βέλεται καὶ ἐνδύ-
 χηται αὐτῷ, τῷ τε παιδίῳ καὶ
 Ερπυλίδῃ καὶ τῷ κατὰ με-
 λειμένων. καὶ ὅταν ὦρα ἡ τῇ
 παιδί, ἐκδοῦναι αὐτῷ Νικαύ-
 ωρι. ἐὰν δ' οὖν τῇ παιδί συμβῇ τι,
 (ὅ μὴ γήνοιτο, ἐὰν ἔσται) πρὸ
 τοῦ γάμου, ἢ ὅτι φθάνῃ γήμνη-
 ται, μήπω παιδίον ὄντων,
 Νικαύωρ καὶ εἴπω καὶ εἴπω
 τῷ παιδί καὶ εἴπω τῷ δούλῳ
 δικαίᾳ ἀξίως καὶ αὐτῷ καὶ
 ἡμῶν. ὅτι μετὰ τὸν Νικαύ-
 ωρ καὶ τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί

*Hermiæ eunuchi simul Eu-
 bulique sepulchrum
 Mente vacans vacuū stru-
 xit Aristoteles.*

Timon quoque sic illum
 agit,

*Sed neque Aristotelis leuitas
 miseranda loquacis.*

Hæc vita philotophi fuit.

Cæterum nos ipsius quo-
 que testamenta legimus in
 hunc fermè modum. Bene
 quidem ac rite erit : quod
 siquid contigerit, ita lega-
 uit Aristoteles. Curatorem
 quidem omnium & per o-
 mnia iussit esse Antipattū.
 Quoad verò Nicanor, ado-
 lescat, curatores ac tutores
 instituit Aristomenem, Ti-
 marchum, Hipparchum,
 Diotelem, & Theophra-
 stum, si voluerit, ac si curā
 suscipere velit filiorum &
 Herpylidis, rerūque o-
 mnium. Quicumque puella
 fuerit matura viro, tradi il-
 lam Nicanori : sin verò
 puellæ quippiam contige-
 rit, (quod absit) vitæque
 priusquam connubio iun-
 gatur, siue etiam postquam
 nupserit, antequam filios
 procreet, excesserit, Nica-
 nor dominus esto, vt,
 & de puero & de cæteris
 dignè nobis ac sese dispo-
 nat. Curet autem Nicanor
 & de puella & de puero

Νικομάχου, ὅπως αὖ ἀξιοῖ τὰ
 πατρὶα, ὡς καὶ πατὴρ ὢν καὶ
 ἀδελφός. εἰ δὲ τι περὶ
 τὸν συμβαίνει Νικάνορι, (ὃ
 μὴ γένοιτο) ἢ περὶ τῆς λαβεῖν
 τὴν παῖδα, ἢ ἐπειδὴ λάβῃ,
 μήπω παιδίων ὄντων εἰς
 αὐτῷ τὸ κεῖν τῇ τάξει, ταῦτα
 κύρια εἰσὶν· εἰ δὲ βούλη-
 ται Θεόφραστος (εἶ) μετὰ τῆς
 παιδός, καθάπερ περὶ Νι-
 κανόρα· εἰ δὲ μὴ, τοῖς ὅτις
 βουλευομένοις μετὰ Ἀν-
 τιπάτρου, καὶ περὶ τῆς παι-
 δός καὶ περὶ τῆς παιδός διοι-
 κῆν ὅπως αὖ αὐτοῖς δοκῇ δο-
 ρῆσαι (εἶ). ὅτι μελεῖσθαι ὅτις
 ὅτις βούλοισι, καὶ Νικάνορα, μνη-
 σθέντας ἐμοῦ καὶ Ἑρπυλίδος,
 ὅτι ἀπουδαία πατρὶς ἐμὴ ἐγέ-
 νετο, τῇ τε ἄλλων, καὶ εἰς
 βούληται ἀνδρα λαμβάνειν, ὅ-
 πως μὴ ἀνέξῃ ἡμῶν δο-
 ρῆ. δοῦναι δ' αὐτῇ περὶ
 τοῖς περὶ τὴν δεδομένοις, καὶ
 δόρυ εἶς τάλαντον, ἐκ τῆς
 κατελελειμμένων, καὶ τε-
 ραπείνας τρεῖς, εἰ δὲ βούλη-
 ται, καὶ τὴν παιδίσκην ἡ
 ἔχῃ, καὶ παῖδα τὴν Πυρρῶν
 οἶον. καὶ εἰ δὲ μὴ ἐν Χαλκίδι
 βούληται οἰκεῖν, τὸν ξενῶνα τὸν περὶ τὴν κήπῳ· εἰ δὲ ἐν Στα-
 γίρῳ, τὴν πατρῴαν οἰκίαν. ὅποτ' ἂν δ' αὖ τούτων βούληται,

Nicomacho, nihil ut illis
 defuit, patris ac fratris una
 implens munus. Quod si
 Nicanori quidpiam conti-
 gerit, (quod absit) siue
 priusquam puellam duxe-
 rit, siue postquam duxerit,
 nondum filis natis, quæ
 quidem ille instituerit, ea
 rata sunt. Sin autem vo-
 luerit, & Theophrastus
 puellæ curam habeat: si a-
 lias, curatores, habito cum
 Antipatro consilio, & de
 puella & de puero disponat
 ut eis videbitur optimum.
 Curam habeant tutores &
 Nicanor, mei & Herpyli-
 dis memores (namque erga
 me studiosa plurimum fuit)
 cæterorumque omnium:
 & si virum accipere volue-
 rit, curent ne indignè nobis
 locetur. Dêntque illi præ-
 terea quæ antea acceperat,
 de nostra substantia talen-
 tum argenti, tresque (si vo-
 luerit) famulas, & ancillam
 quam habet, & Pyrrhæum
 puerum. At, si quidem in
 Chalcide habitare volue-
 rit, hospitium quod ad hor-
 tum est: sin autem in Stagi-
 ris, paternam domum. V-
 trum verò horum maluerit,

καὶ ἀποκλυάσθαι τοὺς ὅτι τῶ-
 πους σκευεύσιν οἷς αὐτὸ δοκῇ κα-
 κίτοις καλῶς ἔχιν, καὶ Ἑρπυ-
 λίδι ἰκανῶς. ὅτι μελεῖ δὴ δὲ
 Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τῶ
 παιδί, ὅπως αὐτὸ εὖ ἔξωσιν ἢ-
 μὴ τοῖς ἰδίοις ὅτι κομισθῇ,
 οὐδὲ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ εἰλη-
 φάμεν αὐτῷ. (εἰ) δὲ καὶ Αἰμ-
 βρακίδα ἡδύθερα, καὶ δοῦναι
 αὐτῷ, ὅταν ἢ παῖς ἐκδοθῇ, πεν-
 τακοσίας δραχμας, καὶ τὴν
 παιδικὴν λυγρῶς. δοῦναι δὲ
 καὶ Θάλητι πρὸς τὸ παιδί σκη-
 λυγρῶς τῇ ὠνηθείσῃ, χιλίας
 δραχμας καὶ παιδικὴν.
 καὶ Σίμῳ χρεὶς τῆς πρὸς τε-
 ρεν δόρυ εἶναι αὐτῷ εἰς παι-
 δα δῖον, ἢ παιδα πορίσ-
 ασαι, ἢ δόρυ εἶναι δοῦναι.
 Τύχωνα δὲ ἡδύθερον (εἰ), ὅ-
 ταν ἢ παῖς ἐκδοθῇ, καὶ Φί-
 λωνα, καὶ Οὐλίμπιον, καὶ τὸ
 παιδίον αὐτῷ. μὴ πωλεῖν δὲ
 τῶν παιδίων μηδεὶνα τῶν ἐμῶν
 διαπομπόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι
 αὐτοῖς. ὅταν δὲ ἐν ἡλικίᾳ
 ᾤκωνται, ἡδύθερα ἀφείναι
 κατ' ἀξίαν. ὅτι μελεῖται
 δὲ καὶ τῶν ἐκ δέδορμένων εἰκό-
 νων ὅτι Γρυλλίων, ὅπως
 ὅτι τελεσθῇται ἀπαιτῶσι, ἢ τε Νικάνωρ, καὶ ἢ Περζένε,

studeant procuratores do-
 mum ita necessaria supelle-
 ctile instruere, ut sibi ho-
 nestè, & Herpyliidi suffici-
 ter instructa videatur. Cu-
 ra sit autem Nicanori &
 Myrmecem puerum non
 indignè nobis ad suos re-
 ferri, cum eius quas cepi-
 mus facultatibus. Sit autem
 & Ambracis libera; quum-
 que puella viro tradetur,
 quingentas illi drachmas,
 ancillamque quam habeat,
 dari iubeo. Sed & Thaleti
 præter ancillam quam ha-
 bet emptā, drachmas mille
 & ancillulam. Simo quo-
 que, absque priore pecunia
 in puerum alium, siue pue-
 rum emi, siue pecuniā dari.
 Tychonem esse liberum,
 quum puella nupserit, Phi-
 lonēque, & Olympium
 eiusque filiolum. Porro eo-
 rum qui mihi famulantur,
 puerorum nullum vendi
 volo, sed hæredes eis uti:
 quum verò adulti erūt, pro
 merito dimitti liberos vo-
 lo. Curēt itē ut consummē-
 tur quæ Gryllioni sunt tra-
 ditæ exculpandæ imagines:
 ubi verò perfectæ erunt,
 suis imponantur locis: Ni-
 canoris quoque ac Proxeni

λὺ δὲ νοήμιον ἐκδοῦναι, καὶ ἢ
 τὸ μνηστὴρ τὸ Νικάνορος καὶ τὸ
 Ἀριμνέστι πρὸς τὴν πεποιημένην
 ἀναθεῖναι, ὅπως μνημεῖον
 αὐτῆς ᾗ, ὅπως δὲ ἄλλοις ἐτε-
 λούται. καὶ τὸ μνηστὴρ τὸ ἡμι-
 τέρας πρὸς Διμήτρα ἀναθεῖ-
 ναι εἰς Νεμέαν, ἢ ὅπως ἀνδο-
 κῆ. ὅπως δὲ ἀντιπρὸς τὴν
 Ἰαφίω, ἐνταῦθα καὶ τὰ Πυθιά-
 δος ὅσα ἀντιπρὸς θεῖναι,
 ὥς περ αὐτὴ προέειπεν. ἀ-
 ναθεῖναι δὲ καὶ Νικάνορα
 σωθέντα, λὺ δὲ λὺν ἱερὸν αὐ-
 τῇ πρὸς ἄμυν, ζῶα λίθινον τε-
 τραπύχην, Διὶ σωτῆρι καὶ Ἀ-
 θηνᾷ σωτῆρι ἐν Στάγειρ.
 τοῦτο ἴχθυον αὐτῇ ἀντιπρὸς
 καὶ τὸν ἔθρον. λέγεται δὲ
 καὶ λοπάδας αὐτῆς πλείδας
 εἶναι καὶ Λύκονα λέ-
 γαν ὡς ἐν πύλῳ θέρμεον ἐ-
 λαίου λούοιτο, καὶ ὄνυχον
 διαπλοῖτο. ἐνιοὶ δὲ καὶ ἀ-
 σκίον θέρμεον ἔχον ὅπως
 θεῖναι αὐτὸν τὰς σωμαχῶ φα-
 σί καὶ ὅποτε κοιμάτο, σφαί-
 ρον χαλκίον βολύμενον αὐτῇ
 εἰς τὴν χεῖρα, λεκάνης ὑπο-
 κειμένης ἢ ἐκ περὶ τῆς
 σφαίρας εἰς τὴν λεκάνην,
 ὑπὸ τοῦ ψόφου ἐξέρχεται.

quam sculpendam cogita-
 bam, matrisque Nicanoris:
 Arimnesti verò, quæ per-
 fecta est, suo statuatur lo-
 co, ut sit ipsius monumen-
 tum, quia sine liberis de-
 functus est. Matris quoque
 nostræ Cererem in Nemea
 locet, aut ubicunque vide-
 bitur. Vbi verò tumulum fe-
 cerit, ibi & Pythiadis sub-
 lata ossa condant, sicut ipsa
 præcepit, sistat, & servari
 Nicanoris votum quod pro
 illo vouimus. Animalia la-
 pidea cubitorum quatuor
 Ioui servatori, ac Mineræ
 servatrici, in Stagiris. Hæc
 testamentorum ipsius series
 fuit. Ferrur autem ollas plu-
 rimas repertas esse, Lyco-
 nemque dicere, illum in
 pelui calentis olei lauari
 solitum, oleumque venun-
 dare. Quidam utrem calen-
 tis olei stomacho illum im-
 ponere consuevisse tradunt,
 & quum se ad quiescendum
 componeret, æream spha-
 ram tenere in manu pelui
 subiecta, eo consilio, ut quum
 dormientis manu excussa
 sphaera in subditum æreum
 vas incidisset, sono illius
 excitus exurgeret.

Ἀποφύρεται δ' εἰς αὐτὸν
 καὶ ἀποφθεγγόμενα καλλίστα,
 αὐτῷ. ἐρωτηθεὶς τί φερέ-
 ντα κέρδος τοῖς Ἀδδομένοις,
 ὅπου (ἔφη) λήγουσι ἀλη-
 θείας, μὴ πισθεύουσι. ὁνει-
 διζόμενοι ποτὲ ὅτι πονη-
 ρὰ αἰσάτω ἡγεμονίᾳ εἰ-
 δώκεν, ὅτ' τὸν ἔσποιν (εἶπεν)
 διὰ τὴν αὐτῶν ἡλάνθαι.
 σωχὲς εἰώθει λέγειν πρὸς τε
 τοὺς φίλους καὶ τοὺς φιλιππωντας
 αὐτῷ, ἐνθα αὐτὸς καὶ ὅπως δια-
 τείνων ἔτυχεν, ὡς ἡ μὲν ὁ-
 ρασι ἀπὸ τοῦ φερέχοντος ἀ-
 ἔρεσ λαμβάνει τὸ φῶς, ἡ δὲ
 ψυχὴ ἀπὸ τοῦ μαθημάτων.
 πολλάκις δὲ καὶ ἀποτεινόμε-
 νοι, τοὺς Ἀθηναίους ἐφα-
 σκεν θυμικῶς πρὸς καὶ νό-
 μοις διὰ πρὸς μὲν χρῆ-
 σται, νόμος δὲ, μή. τῆς
 παρδείας ἔφη τὰς μὲν ῥίζας
 εἶναι πικράς, γλυκεῖς δὲ τοὺς
 καρπούς. ἐρωτηθεὶς τί γη-
 ράσκει ἅχρ', ἁλῆς, ἔφη.
 ἐρωτηθεὶς τί ὅτιν ἐλπίς, Β'-
 χηρεῖται (εἶπεν) ἐνὸς πνιόν.
 Διογένης ἰσάδαι αὐτῷ δι-
 δόντα, νοήσας ὅτι, εἰ μὴ
 λάβῃ, χρεῖαι εἶναι μεμνη-
 κώς, λαβὼν, ἔφη, Διογένη, μετὰ τῇ χρεΐαι καὶ τὴν ἰσά-
 δαι ἀπολωλέκαται. πάλιν δὲ δίδόντος, λαβὼν καὶ μεταβείσας,

Eius esse præclaras istas
 sententias legimus. Inter-
 rogatus quidnam menda-
 ces lucrarentur, Vt quum
 vera (inquit) dixerint, non
 illis credatur. Quum ipsi
 probro daretur quòd fla-
 gitioso homini misericor-
 diter tulisset opem, Non,
 inquit, mores miseratus
 sum, sed hominem. Amicis
 ac discipulis ista consueue-
 rat dicere ubicunque mo-
 raretur, Aspectus quidem
 à circumfuso aere lumen
 accipit, animus autem à
 disciplinis liberalibus. Sæ-
 penumero quum in Atheniẽ-
 ses inueheretur, aiebat illos
 frumenta & leges inuenisse,
 verum frumentis quidẽ
 uti, non autem legibus. Stu-
 diorum liberalium amaras
 radices, fructus autem dul-
 ces esse asseribat. Rogatus
 quidnam citò consenesce-
 ret, Gratia, inquit. Quid sit
 spes, Vigilantis (ait) info-
 mnium. Diogene caricam
 porrigente, cogitans quòd
 nisi acciperet, sententiam
 esset meditat⁹, sumẽs, Dio-
 genem ait caricam simul cum
 usu perdidisse. Rursus ab eo
 porrectam accipiens, atque

(ὡς τὰ παιδεία) εἰπὼν τε Μέ-
γας Διογένης, ἀπέδωκεν αὐ-
τῷ. πειῶν ἔφη δεῖν παιδείαν,
φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως.
Ἀκούσας ὑποτίνῃ λαιδο-
ρεῖσθαι, Ἀπὸντα με (ἔφη) ἡ
μασιγυῖα. τὸ καλλὼς παν-
τὸς ἔλεγε ὅτι σολὶς συστα-
κώτερον. οἱ δὲ τῷ μὲν Διο-
γένη φασὶν οἰεσθαι· αὐτὸν
δὲ, δῶκεν εἰπεῖν ἄμορφίας·
Σωκράτη δὲ, ὀλεσθῆναι ἵκον
τυραννίδα· Πλάτωνα, πρὸς
ρημα φύσεως· Θεόφραστον,
σιωπῆσαι ἀπάτην· Θεόκρι-
τον, ἡεφαντίνην ζῆμιν· Καρ-
νεάδην, αἰδοῦν πορνητὸν βασι-
λείαν. ἐρωτηθεὶς τίνι δια-
φείεσθαι οἱ πεπαιδευμένοι τῶν
ἀπαιδευτῶν, ὅσω (εἶπεν) οἱ
ζῶντες τῶν τεθνηκότων. τίς
παιδείαν ἔλεγε ἐν μὲν ταῖς ἀ-
τυχίαις εἶναι κόσμον, ἐν δὲ ταῖς ἀ-
τυχίαις, καταφυγῆναι. τῶν γονέων
ποῖς παιδευσάσθαι ἐπιμετέρας
εἶναι τὸ μόνον γυνήσασθαι. ποῖς
μὲν γὰρ, τὸ ζῆν· ποῖς δὲ, τὸ κα-
λῶς ζῆν ἀδραχίαν. πρὸς
τὸν καυχώμενον ὡς ἀπὸ μέ-
γλης πόλεως εἶναι, οὐ τοῦτο
ἔφη σκοπεῖν, ἀλλ' ὅστις με-
γλης πατρίδος ἢ ἄξιός ᾖ.
Noli (inquit) hoc attēdere, sed an dign⁹ sit magna & illustri patria

puerili more in sublime
eleuans, quum dixisset,
Magnus Diogenes, eam
illi reddidit. Tria dicebat
pueris esse necessaria, Inge-
nium, exercitationem, di-
sciplinam. Audierat aliquā-
do se à quodam maledictis
esse lacessitum: tum ille,
Absentem (inquit) etiam
verberet. Dicebat pulchri-
tudinem plus quàm episto-
las omnes valere ad com-
mendationē. Plerique Dio-
genem ita statuisse asserūt:
ipsum autem, donum for-
mę dixisse. Socratem verò,
modici temporis tyranni-
dem: Platonem, naturę pri-
uilegium: Theophrastum,
tacitam deceptionē: Theo-
critum verò, eburneum de-
trimentum: Carneadem, re-
gnum solitarium. Rogatus
quo differrent docti ab in-
doctis, Quo (inquit) viuen-
tes à mortuis. Eruditionem
dicebat inter prospera esse
ornamentum, inter aduer-
sa refugium. Parentes qui
liberos erudiendos curaf-
sent, longè honorabiliore
esse iis qui solum genuissēt:
eos enim viuendi tantum,
illos etiam bene beatęque
viuendi autores esse. Glo-
riāti cuidam quòd magnæ
esset urbis ciuis, Noli (in-
quit) hoc attēdere, sed an dign⁹ sit magna & illustri patria

ἐρωτηθεὶς τί ἐστι φίλος, ἔφη,
 Μία ψυχὴ δὲ οὐ σώμασιν ὁμοι-
 οῦσα. ὅν ἄνθρωπων ἔλεγε,
 τοὺς ὧς, ἔγω φείδεσθαι ὡς αἰ-
 ζησομένων, τοὺς δὲ, ἔγως ἀνα-
 λίσκειν ὡς ἀπείκαστα τεθνηζομέ-
 νοις. πρὸς τὸ πυνθόμενον δὲ τί
 τοῖς καλοῖς πολλὴ χρεὶν ὀ-
 μολοῦμεν, τυφλοῦ, ἔφη, τὸ
 ἐρώτημα. ἐρωτηθεὶς τί ποτ'
 αὐτῷ πλεονέχον ἐκ φιλοσο-
 φίας, ἔφη, τὸ, ἀνεπιτόκτως
 ποιεῖν ἃ τινες δὲ τ' ἄπο τῶν
 νόμων φόβον παρῶσιν. ἐρω-
 τηθεὶς πῶς αὖ περὶ καπνοῦ οἱ
 μαθηταὶ ἔφη, Εἰ αὖ τοὺς περὶ-
 χόντας διώκοντες, τοὺς ὧς δὲ
 τας μὴ ἀναμένωσι. πρὸς τὸ εἰ-
 πάντα ἀδολέχων, ἐπεὶ δὲ πολ-
 λὰ αὐτῷ κατέπλησε, μή τι σὺ
 πεφλυμένησα; μα' Δί', εἰ-
 πὼν. οὐ γὰρ σοὶ περὶ εἶχον. πρὸς
 τὸ αἰτιασάμενον ὡς εἴη μὴ ἀ-
 γαθῶ ἔρασαν δέδωκώς (φέρει-
 πε γὰρ ἔγω) Οὐ γὰρ ἀνθρώ-
 πῳ (φίλῳ) ἔδωκα, ἀλλὰ τῷ
 ἀνθρώπῳ. ἐρωτηθεὶς πῶς
 αὖ τοῖς φίλοις περὶ φερσίμε-
 στα, ἔφη, ὧς αὖ ἀξίμεστα
 εὐπείᾳ ἡμῶν περὶ σέθεν. πῶς
 δικαιοσύνην ἔφη ἀρετὴν ψυχῆς,
 δὲ ἀνεκτικὴν τῷ κατ' ἀξίαν.

Rogatus quid sit amicus,
 Una (inquit) anima in duo-
 bus corporibus habitans.
 Homines plerisque dice-
 bat ita esse parcos, ac si sem-
 per victuri essent: alios tam
 prodigos, ac si continuo
 morituri. Percontanti cur
 honesta forma præstanti-
 bus diutius congregimur,
 Cæci (inquit) huiusmodi
 interrogatio est. Rogatus
 quid ex philosophia lucra-
 tus fuisset, Hoc (inquit) ut
 iniussus ea faciam quæ ple-
 rique per legum metum
 faciant. Interrogatus quo
 pacto discipuli egregie
 proficerent, Si excellentio-
 res, ait, prosequentes, tar-
 diiores non morentur. Lo-
 quaci homini quum illum
 improbe probeis multis
 obtudisset, dicenti, Num
 te satis obtudi? Hercle (in-
 quit) non tibi animum ad-
 uerti. Causanti cur stipem
 non bono homini dedisset,
 (nam & ita contigisse fe-
 runt) Non, inquit, homi-
 ni dedi, sed humanitati.
 Rogatus erga amicos qua-
 les esse debeamus, Qua-
 les (inquit) eos erga nos
 esse optamus. Iustitiam
 dicebat virtutem animi v-
 nicuique secundum di-
 gnitatem distribuentem.

καθήκον· ἐφόδιον τὰ γήρα πλὴν
 παιδείαν ἔλεγε. φησὶ δὲ φα-
 λαεῖν ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ τ' ἀ-
 πομνημνυμάτων, ὡς ἐκά-
 στοτε λέγει, ὧ φίλοι, οὐδεὶς
 φίλος. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ζ'. τῆς
 ἡδονῆς ὅτι καὶ ταῦτα μὲν εἰς αὐτὸν
 αἰσφύεται.

Συνέγραψε δὲ πᾶμπλει-
 στα βιβλία, ἀκόλουθον ἡγεσά-
 μιν ὑπογράψαι, δὲ πλὴν τῶν
 πάντας λόγους τῶν δρόσος ἀρε-
 τῶν. Περὶ δικαιοσύνης, α', β',
 γ', δ'. τῶν ποιητῶν, α', β', γ'.
 τῶν φιλοσοφίας, α', β', γ'. Πο-
 λιτικῶν, α', β'. Περὶ ῥήτορι-
 κῆς, Γρύλλος, α'. Νήεντος,
 α'. Σοφιστῶν, α'. Μενέξωνος,
 α'. Ἐρωτικῶν, α'. Συμπό-
 σιον, α'. τῶν πλάτων, α'.
 Περὶ τρεπτικῶν, α'. Περὶ ἰου-
 χῆς, α'. τῶν ἀχῆς, α'. τῶν
 ἀγῆρας, α'. τῶν ἡδονῆς,
 α'. Ἀλέξανδρος, ἢ ἱερὸς
 ἀποίχων, α'. τῶν βασιλείας,
 α'. τῶν παιδείας, α'. τῶν
 τὰ γὰρ τοῦ, α', β', γ'. Τὰ ἐκ τῆς
 νόμων Πλάτωνος, α', β', γ'.
 Τὰ ἐκ τῆς πολιτείας, α', β'.
 Οἰκονομικῶν, α'. τῶν φι-
 λίας, α'. τῶν πᾶσι, ἢ
 πεπονημέναι, α'. τῶν ὅπλων,
 α'. τῶν εἰσιδικῶν, α', β'.

Disciplinam optimum esse
 dicebat viaticum ad sene-
 ctutem. Refert Phauorinus
 in secundo Commentario-
 rum, illum crebrò dicere
 solitum, O amici, amicus
 nemo. Et ista quidem ad
 illum referuntur.

Conscripsit autem in cō-
 plura volumina, quæ, ut
 summa ingenij illius vis,
 ac præcipua circa omne o-
 rationis genus exercitatio
 clarius eluceat, subnecten-
 da necessariò existimaui.
 De iustitia libros quatuor.
 De poetis tres, De philo-
 sophia tres, De republica
 duo, De rhetorica, Gryllus,
 vnum, Nerinthus, vnum,
 Sophista, vnum, Menexe-
 nus, vnum, Amatorius, v-
 num, Conuiuium, vnum,
 De diuitiis vnum, Exhor-
 tationum vnum, De ani-
 ma vnum, De precatatione
 vnum, De nobilitate vnum,
 De voluptate vnum, Ale-
 xander seu De colonis, v-
 num, De regno vnum, De
 doctrina vnum, De bono
 tres, De Platonis legibus
 tres, De eiusdem repub.
 duos, Oeconomicus vnum,
 De amicitia vnum, Quid
 sit tolerare siue tolerantia
 vnum, De disciplinis v-
 num, De his quæ in con-
 tentionem cadunt duos,

Δύσας εἰς τὰς αἰ, δ. Δια-
 ρέσας ὁριστικαί, δ. καὶ εἰ-
 ναντίον, α. καὶ εἰδῶν καὶ
 ἡρώων, α. καὶ ἰδιῶν, α. γ.
 πομπήματα ὁπληστικῶν, γ.
 πομπήματα καὶ ἀρετῆς, α, β,
 γ. Ἐνστάσις, α. καὶ τῶν πο-
 ἀχῶν λεγμένων, ἡ καὶ
 πομπήματα, α. καὶ παθῶν
 ὁρῶν, α. Ἡδονῶν, α, β, γ, δ,
 ε. καὶ σοφίῶν, α, β, γ.
 γ. περὶ ὁπληστικῆς, α. καὶ
 ἀρετῆς, α. Διαρέσας ἐπι-
 καίδηκα. Διαρετικῶν, α. Ε-
 μπίσας καὶ ἀποκρίσας, α,
 β. καὶ κινήσας, α, β.
 Προτάσις, α. Περίσας εἰ-
 στικά, δ. Συλλογισμοί, α.
 πομπῶν ἀνδριτικῶν, α, β,
 γ, δ, ε, ζ. ἡ, θ. Ἀνδρι-
 κῶν ἐνστάσεων μεγάλων, α, β.
 καὶ πομπῶν, α. Μεθο-
 δικά, α, β, γ, δ, ε, ζ, ἡ. πε-
 ρὶ τῆς βυτίον, α. καὶ τῆς
 ἰδέας, α. Ὅροι καὶ τῶν πομπ-
 ῶν, α, β, γ, δ, ε, ζ. Συλ-
 λογισμοί, α, β. Συλλογισ-
 τῶν, καὶ ὁροι, α. καὶ τῆς αἰρετῆς
 καὶ τῆς συμβεβηκότος, α. Τὰ
 πομπῶν πομπῶν, α. Τοπικὸν
 πομπῶν ὁροι, α, β. Γάργα, α.
 Διαρετικῶν, α. Μαθηματι-
 κῶν, α. Ὅροι, β. καὶ δὲ κα.

Solutiones eorum quæ in
 contentione veniunt, qua-
 tuor, Divisiones sophisticæ
 quatuor, De contrariis unum,
 De speciebus & generibus
 unum, De propriis unum,
 Commentaria ὁπληστικῶν
 tres, Propositiones de
 virtute tres, Obiectiones,
 unum, De his quæ quod mo-
 dis dicuntur, siue secundum
 propositum unum, De ele-
 mentis tres, De scientia v-
 num, De perturbationibus
 iræ unum, Moralium qua-
 tuor, De principio unum,
 Divisiones xvii, Divisi-
 bilium unum, De interro-
 gatione & responsione duo,
 De motu unum, Proposi-
 tiones unum, Propositiones
 contentiosæ quatuor,
 Syllogismi unum, Priorum
 analyticorum novem, Po-
 steriorum analyticorum ma-
 iorum duo, De quæstioni-
 bus ad disciplinam pertinen-
 tibus octo, De meliore v-
 num, De idea unum, Termi-
 ni topicorum septem, Syl-
 logismorum duo, συλλογισ-
 τῶν & diffinitiones, unum,
 De eligibili & accidenti v-
 num, De iis quæ ante locos
 sunt unum, Topicorum ad
 diffinitiones duo, Pertur-
 bationum unum, Divisibi-
 lium unum, Mathematicus
 unum, Diffinitiones xiii,

Ἐπιχρημάτων, α', β'. Περὶ ἡ-
 δονῆς, α'. Περὶ τῆς ἀφροδισίας, α'. Περὶ
 εὐνοίας, α'. Περὶ καλῆς, α'. Θε-
 σς δ' ἐπιχρητικαί, πέντε καὶ
 εἰκοσι. Θεσς φιλικαί, β'. Θε-
 σς περὶ ψυχῆς, α'. Πολιτικά,
 β'. Πολιτικῆς ἀκρεσάσιως, ὡς
 ὁ Θεοφράστης, α', β', γ', δ', ε',
 ς, ζ', η', περὶ δικαίων, α', β'.
 Τεχνῶν συναγωγῇ, α', β'. Τέ-
 χης ῥητορικῆς, α', β'. Τέχνη,
 α'. Ἄλλη τέχνη, α', β'. Μεθοδι-
 κῶν, α'. Τέχνης τ' Θεοδέκτου
 εἰσαγωγῆς, α'. Πραγματείας
 τέχνης ποιητικῆς, α', β'. Ἐνδυ-
 μήματα ῥητορικά, περὶ μεγέ-
 θους, α'. Ἐνδυμημάτων δια-
 ρεσς, α'. περὶ λ' ἔξως, α', β'.
 περὶ συμβολείας, α'. Συ-
 ναγωγῆς, α', β'. περὶ φύσεως,
 α', β', γ'. φυσικὸν, α'. περὶ
 τῆς Ἀρχύτου φιλοσοφίας,
 α', β', γ'. περὶ τῆς Σπυ-
 σίππου καὶ Ξενοκράτους,
 α'. Τὰ ἐκ τοῦ Τιμαίου, καὶ
 τῆς Ἀρχυτείων, α'. περὶ τὰ
 Μήϊων, α'. περὶ τὰ Ἀλ-
 κμαίων, α'. περὶ τὰς Πυ-
 θαγορείους, α'. περὶ τὰ Γορ-
 γίους, α'. περὶ τὰ Ξενοκρά-
 τους, α'. Περὶ τὰ Ζεύων, α',
 α'. περὶ τῆς Πυθαγορείων, α'.

Epicherematum duo, De
 voluptate vñ, Propositio-
 num vñ, De volunta-
 rio vñ, De pulchro v-
 num, Quaestiones epiche-
 rematicae x x v, Quaestio-
 nes de amicitia, duo, Qua-
 stiones de anima, vñ, Po-
 liticorum duo, Politicae
 auditionis (sicut Theo-
 phrastii) octo, De iustis duo
 Artium introductio, duo:
 Artis rhetoricae duo, Ars
 vñ, Alia ars, duo, Me-
 thodicū vñ, Artis Theo-
 dectis introductionis v-
 num, Artis poeticae libros
 duos, Enthymemata rhe-
 torica, De magnitudine v-
 num, Enthymematum di-
 uisiones, vñ, De dictio-
 ne duo, De consilio vñ,
 Collectionis duo, De natu-
 ra tres, Physicon vñ, De
 Archytæ philosophia tres,
 De Speusippi Xenocrati-
 que philosophia vñ, Ex
 Timæi Archytæque disci-
 plinis sumpta, vñ, Ad-
 uersus Melissi dicta vñ,
 Aduersus Alcmaeonis di-
 cta vñ, Aduersus Pytha-
 góricos vñ, Aduersus
 Gorgiam vñ, Aduer-
 sus Xenocratem vñ,
 Aduersus Zenonis scita v-
 num, De Pythagoricis vñ,

πρὸ ζώων, α', β', γ', δ', ε', ζ',
 ζ', η', θ'. Ἀνατομῶν, α', β', γ',
 δ', ε', ζ', ζ', η'. Ἐκλογὴ ἀνατο-
 μῶν, α'. Ὑπὸ τῶν συνδέ-
 των ζώων, α'. Ὑπὸ τῶν μυθο-
 λογευμένων ζώων, α'. Ὑπὸ τῶν
 μὴ ζώων, α'. Περὶ φυτῶν, α',
 β'. Περὶ ζωογονικῶν, α'. Γα-
 τεκά, β'. Περὶ μονάδων, α'.
 Σημεῖα χερσῶν, α'. Ἀστρο-
 νομικόν, α'. Ὁπτικόν, α'. Περὶ
 κινήσεως, α'. Περὶ μουσικῆς, α'.
 Μνημονικόν, α'. Ἀπορημάτων
 ὀμπελικῶν, α', β', γ', δ', ε', ζ'.
 Ποιητικὰ, α'. Φιλικῶν καὶ σοι-
 χῶν, ὅκτω πρὸς πῖς τετα-
 κῶν. Ἐπιτεταμένων πρὸς
 ὀμπελικῶν, α', β'. Ἐγκυκλίων,
 α', β'. Μηχανικόν, α'. Περὶ λή-
 ματα ἐκ τῶν Δημοκρίτου, α',
 β'. Περὶ τῆς λίθου, α'. Δι-
 καιώματα, α', β'. Παραβολαί,
 α'. Ἄλλα τε δεκάδ' οὐ. Ἐξηγη-
 μένα καὶ ἥθη, τέσσαρα καὶ
 δέκα. Ὀλυμπιονίκαι, α'. Πυ-
 θιονίκαι μουσικῆς, α'. Πυθι-
 κός, α'. Πυθιονικῶν ἑλεῖχοι, α'.
 Νίκαι Διονυσιακαί, α'. Περὶ
 τραγωδιῶν, α'. Διδασκα-
 λία, α'. Γατριμία, α'. Νό-
 μος συστατικός, α'. Νόμον,
 α', β', γ', δ'. Κατηγεῖων, α'.

De animalibus, nouem, A-
 natomorum octo, Electio
 anatomorum vnum, De
 compositis animalibus v-
 num, De fabulosis ani-
 malibus vnum, De non
 gignendo vnum, De plan-
 tis duo, Physiognomicon
 vnum, Medicinalia, duos,
 De monade vnum, Signa
 tempestatum, vnum, A-
 stronomicon speculatiuus
 vnum, De motu vnum,
 De Musica vnum, Memo-
 riale vnum, Homeritarum
 ambiguitatum, sex, Poeti-
 ca, vnum, Naturalium se-
 cundum elementa, trigin-
 ta octo, Inspectorum pro-
 blematum duos, Libera-
 lium disciplinarum duos,
 Mechanicus vnum, Pro-
 blematum ex Democrito
 sex, De lapide vnum, Pa-
 rabolæ vnum, Inordinata
 xii. Exposita generatim
 xiiii, Iura vnum, Olym-
 pionice, vnum, Pythionice
 musices vnum, Pythicus,
 vnum, Pythionicorum ar-
 gumenta, vnum, Diony-
 siacæ victoriæ vnum, De
 tragædiis vnum, Doctri-
 næ vnum, Prouerbia, v-
 num, Lex commendatitia,
 vnum, Legum quatuor,
 Prædicamentorum vnum,

πρὸς ἑρμηνείας, α'. Πολιτεῖαι
 πόλεων δυοῖν δεύσαν, ἑξή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ ἰδίαι δη-
 μοκρατικαί, οὐλιχρχικαί, α-
 ριστοκρατικαί, καὶ τυραννικαί.
 Ἐπιστολαὶ πρὸς Φίλιππον.
 Σηλυμβρείων ὀπισθολαί. Πρὸς
 Ἀλέξανδρον τέτταρες ὀπισθο-
 λαί. Πρὸς Ἀντίπατρον, ὀννεαί.
 Πρὸς Μέντορα, α'. Πρὸς Ἀ-
 εῖσωνα, α'. Πρὸς Οὐλυμπιά-
 δα, α'. Πρὸς Ἡφαισίουνα, α'.
 Πρὸς Θεμιστοχόραν, μία. Πρὸς
 φιλόχονον, α'. Πρὸς Δημόκει-
 τον, ἑπτη, ὧν ἀρχή, Ἀγνέθεων
 πρὸς βδβθ' ἑκατηκόλε. Ἐλε-
 γία, ὧν ἀρχή, Κόμη τέχνη μη-
 τρὸς θυγάτηρ. γίνονται οἱ πα-
 σαι, μυριάδες σίχων τέτταρες
 καὶ τετταράκοντα, πρὸς τοῖς
 πεντακισχίλοις καὶ ὀχτακοσίοις
 ἑξομῆκοντα. καὶ ποσῶτα
 μὲν αὐτῶν περὶ ἀρχαῖς τούτων
 βιβλία.

Βλέπεται δὲ ἐν αὐτοῖς τά-
 δε. διττὸν εἶναι τὸ καὶ φιλοσο-
 φία λόγον. τὸν μὲν, πρᾶ-
 κτικόν. τὸν δὲ, θεωρητικόν. καὶ
 τὸ πρᾶκτικόν, τὸν τε ἡθικόν,
 καὶ πολιτικόν. ἔτι τὰ τε πρὸς
 πόλιν καὶ τὰ πρὸς οἶκον ὑπο-
 γαγρασθῆναι. τὸ δὲ θεωρητικόν,
 τὸν τε φυσικόν καὶ λογικόν.

De interpretatione unum
 Respublicæ urbiū c lviij
 Scorsumque ad Philippum
 De populari, paucorum-
 que & optimatum & ty-
 rannorum rep. epistolæ.
 Selymbriorum epistolæ ad
 Alexandrum quatuor, Ad
 Antipatrum novem, ad
 Mentorem unam, ad Ari-
 stonem unam, ad Olym-
 piadem unam, ad Hepha-
 stionem unam, ad The-
 mistagoram unam, ad Phi-
 loxenum unam, ad Demo-
 critum versus, quorum in-
 itium est, Sancte deum. E-
 legiæ, quarum est initium,
 Formosæ matris filia. sunt
 in summa versus omnes
 plus minus quadragesies
 quinquies mille, trecenti
 & triginta. Hæc librorum
 illius series, hic numerus,
 in quibus quid agat sum-
 matim exponendum est.

Duplicem esse philoso-
 phiæ rationem, alteram
 versari circa actus, appella-
 rique *πρακτικῇ*, alteram
 in intelligentia & specula-
 tione consistere, & *θεωρη-
 τικῇ* dici. Ad actionem per-
 tinere Ethicæ & Politicæ,
 qua in parte tum de publi-
 ca, tum de familiari re agi.
 Ad intelligentiam Physi-
 cæ Logicæque referri.

ἐπὶ λογικῶν, ὅχ' ὁλομερῶς, ὅτι
 ὡς ἔργον περὶ κεισώμε-
 νοι. καὶ πῶς διπλοῦς ὑποθεμα-
 τὸ σκοπὸς, τὸ τε πιθανόν, καὶ
 πῶς διπλῆς, διεσάφητε. δὴ οὐδὲ
 πρὸς ἑκάτερον διωάμεσιν ἐ-
 χέσθαι, ὁ ἀλεκτικῇ μὲ καὶ ῥ' ἰστο-
 ρικῇ, πρὸς τὸ πιθανόν· ἀναλυ-
 τικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ, πρὸς
 τὸ ἀληθές· οὐδὲν ὑπολείπο-
 μέν· ἔπε τῇ πρὸς δόξῃ, ἔπε
 τῇ πρὸς κείσιν, ἔπε μὲν
 τῇ πρὸς χεῖσιν. πρὸς μὲ οὐκ
 πῶς δόξῃ, τὰ τε ποικίλα καὶ
 μακροδίκῃ, παρέδωκε πρὸς τὰ
 πῶς πλήθος· ἔξ ὧν πρὸς τὰ
 πρὸς ἀλήθειαν πιθανῶν ὅτι χε-
 ρμαίτων οἶόν τε ἀπορεῖν·
 πρὸς ὅτι πῶς κείσιν, τὰ αἰα-
 λυτικά πρὸς τε καὶ ὑστερα.
 ὅτι μὲν οὐκ ἔστι πρὸς τῶν τὰ
 ἀληθειᾶς κείνεται, ὅτι δὲ τῇ
 ὑστερον ἢ συναρρογῇ ἐξετάζε-
 ται. πρὸς δὲ πῶς χεῖσιν,
 τὰ τε ἀπορρογικά, καὶ τὰ πρὸς
 ἐρωτήσεως, εἰσιν τε, καὶ
 ποικίλων ὑπάρχον τε καὶ
 συλλογισμῶν, καὶ τῇ ἰ-
 μίᾳ τούτοις. κεισώμενον δὲ
 πρὸς ἀληθείας, τῇ μὲν κα-
 τὰ φαισάσαν ἐνδημαίτων,
 πῶς ἀδύνησιν ἀπεφάνηται

Porro Logicen instrumen-
 tum esse exactissimum. Eius
 quum geminam destinatio-
 nem ac scopum subiecisset,
 verisimile ac verum, ad v-
 tranque duarum maximè
 rerum viribus nititur. Nan-
 que ad verisimile seu pro-
 babile, oratoria & dialecti-
 ca, ad verū autem analyti-
 ca & philosophia usus est,
 nihil omnino omittens co-
 rum quæ vel ad inuentio-
 nem, vel ad iudicium, vel
 etiam ad usum pertinerent.
 Enimvero ad inuentionis
 adminicula, atque ad eas
 res quæ speculationi & arti
 inserviunt, propositionum
 multitudinem tradidit, ex
 quibus quæstiones proba-
 biliū epicherematū elicere
 affatim licet. Porro ad iu-
 dicandum analytica priora
 & posteriora conscripsisse,
 prioribus assumptionū iu-
 dicia permittens, postero-
 ribus collectionis examen
 tradens. Cæterum ad iudi-
 candū ea quæ sub certamen
 cadunt, quæque in inter-
 rogatione versantur & co-
 tentione sophisticorum ar-
 gumentorum, atque syllo-
 gismis atque his similibus,
 Veritatis verò iudicium
 earum quidem quæ secun-
 dum imaginationem sunt
 actionum sensum definiuit;

τῷ ὃ ἡθικῶν τῷ δὲ πόλιν
καὶ δὲ οἶκον καὶ δὲ νό-
μοις, τὸν νομῶ. τελευτῶν ὃ ἐν
ἐξέδικο, χρῆσιν ἀρετῆς, ἐν βίῳ
τελείῳ· ἔφη δὲ καὶ ἡ ἀ-
δαιμονίαν συμπλήρωμα ἐκ
πειῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῷ δὲ
ψυχῇ, ἃ δὴ καὶ περὶ ταύτης
διωάμει καλεῖ· ἐκ δὲ τῶν
δε, τῷ δὲ σῶμα, υἱείας, καὶ
ἰσχύος, καὶ κάλλους, καὶ τῷ
ἀφροδισιάων· τῷ δὲ ἐκ πόντος,
πλέθους, καὶ ἀφροδισιάων καὶ δό-
ξης, καὶ τῷ ὁμοίων. πῶς τε
ἀρετῇ μὴ εἶναι αὐτάρκη πρὸς
ἀδαιμονίαν. περὶ δὲ οὕτως γὰρ
τῷ τε δὲ σῶμα καὶ τῷ ἐκ-
πὸς ἀγαθῶν· ὡς κακοδαμονή-
οντες τῷ σοφῷ, καὶ ἐν πό-
νοις ἢ, καὶ ἐν πονίᾳ καὶ τοῖς
ὁμοίοις. πῶς μὲντοι κακίαν,
αὐτάρκη πρὸς κακοδαμο-
νίαν, καὶ ὅτι μάλιστα παρῇ
αὐτῇ τὰ ἐκ πόντος ἀγαθὰ, καὶ τὰ
δὲ σῶμα. ταῖς τε ἀρεταῖς ἔφη
μὴ ἀκολουθεῖν. ἐν δὲ χεῖρα γὰρ,
φρένιμόν τινα, καὶ ὁμοίως
δίκαιον ὅσα, ἀκόλαστον καὶ
ἀκρατῆ εἶναι. ἔφη ὃ τὸν σο-
φόν, μὴ εἶναι μὴ ἀπαθῆ, με-
τεροπαθῆ δὲ. πῶς τε φιλίαν

vacare, verum perturbari modicè dixit : Amicitiam,
æquitatem

moralium verò, vbi de re
publica ac domestica, & vbi
de legibus agitur, mentem.
finem autē vnum exposuit,
virtutis vsum in vita perfe-
cta. Felicitatem ait pleni-
tudinem ex tribus maximè
bonis constantem, iis ni-
mirum quæ in animo sunt,
quæ & priora viribus ap-
pellat: iis quæ ad corpus at-
tinent, vt sunt bona valetu-
do, fortitudo, pulchritudo;
cæteraque his similia: at-
que iis quæ extrinsecus ve-
niūt, diuitiis, nobilitate, &
claritudine, atque in hunc
modū cæteri, quibus ter-
tium locum assignauit. Vir-
tutem ad beatam vitam si-
bi minimè sufficere dixit:
quippe corporis bonis ex-
terioribusque indigere. Mi-
serū atque infelicem fore
sapientē, siue doloribus af-
ficiatur, siue inopia, & cæte-
ris huiusmodi incōmodis
premat. Vitium autem
ad miseriam atque infelicem
vitam sufficere, quantum-
libet corporis affluat bo-
nis. Virtutes ait non se in-
uicē sequi. Fieri enim posse
vt prudens quispiam ac iu-
stus, idēque intempe-
rans atque incontinens sit.
Sapientem quidem non o-
mnino perturbationibus
æquitatem

ἀντιζῆλον ἰσότητά δυνάμει ἀν-
 τιστροφῇ. ταύτης δὲ πῶς μὲν
 εἰς συνηλικίαν πῶς δὲ διωτικίαν
 πῶς δὲ ζωντικίαν. εἰ δὲ καὶ
 τὸ πρῶτον μὴ μόνον συνουσίας,
 ἀλλὰ καὶ φιλοποφίας. καὶ ἐ-
 ρασίης δὲ τὸ ἄσπετον, καὶ
 πλεονεξίας, γαμήσιον τε
 μὴ καὶ βασιλείαν συμβιβάζει.
 βίαν περὶ τῶν ὄντων, θεωρη-
 τικῆς, ποιητικῆς, ἡδονικῆς, τὴν
 θεωρητικὴν θεωρεῖν κενόν. ὅ-
 γκα καὶ κατὰ τὴν ἐκκλινάμα-
 σιμαίαν πρὸς ἀρετῆς ἀσφάλει-
 ᾱν εἶναι τῶν φυσικῶν αἰτιῶ-
 λογικῶν πάντων ἐγγύς, ὥστε
 καὶ πρὸς τὰς ὑποκρίσεων τὰς
 αἰτίας ἀποδιδόναι. διότι καὶ
 τὰ ὀλίγα βιβλία συνέγραψε
 φυσικῶν ἀπομνημονευμάτων.
 καὶ τὸν ἀστέριον ἀπέφαι-
 νει, καὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων. ὁ δὲ
 πῶς δὲ αὐτὰ πῶς θεωροῖται
 μέγιστον τῶν ἐρασιῶν, καὶ εἰς
 ἀκίνητον αὐτὸν τὰ δὲ ὀπίσθια,
 καὶ πῶς πρὸς ταῦτα συμπά-
 σκει οἰκονομεῖν. εἰ δὲ
 πρὸς τὰ τέσσαρα στοιχεία καὶ
 ἀπὸ πλεονεξίας, ὥς ἐπὶ ἀσθένει-
 ας αἰετῆς. διότι δὲ αὐτὰ τὴν
 κίνησιν εἰς κυκλοφορικὴν γὰρ.

æquitatem esse definiuit
 reciprocar beneuolentiæ. E-
 ius tres species esse tradi-
 dit: Esse quippe aliam co-
 gnationis, aliã amatoriam,
 tertiam hospitalem. Amo-
 rein non modò congres-
 sionis, verum & philoso-
 phiæ esse. Amaturum quo-
 que sapientem, neque ac-
 cessurum ad rempublicam,
 ducturumque vxorem, &
 cum rege vnâ victurum.

Tribus autem generibus
 vitæ cōstitutis, primo quod
 in speculatione, sequenti
 quod in actu, & tertio quod
 in voluptate consistit: spe-
 culatiuum genus semper
 prætulit. Liberales discipli-
 nas ad apprehensionem vir-
 tutis multū conferre sensit.
 In descriptione rerum na-
 turalium præter cæteros
 rationem maximè sequu-
 tus est, adeo vt minimarum
 quarumque rerum reddi-
 derit causas. Vnde & natu-
 raliū Commentariorum
 complura scripsit volumi-
 na. Deum (sicut & Plato)
 incorporalem diffiniuit, ei-
 usque prouidentiam ad cæ-
 lestia vsque pertingere, ipsū
 verò immobilem esse. Por-
 ro terrena omnia ad cæle-
 stium congruentiam ordi-
 nemque disponit. Præter

elementa ista quatuor esse & quintum aliud, ex quo cæle-
 stia consistant, eiusque motum orbicularem esse variū:

καὶ πάλιν ψυχὴν ὅτι ἀσώματον,
 ἐντελέχειαν οὖσαν πάλιν πρὸς
 πάλιν σωματικῇ καὶ φυσικῇ καὶ
 ὀργανικῇ, διδάμει ζώον
 ἔχοντος. διττὴ δ' αὖτις ὅτι
 κατ' αὐτόν. λέγεται δ' ἐντελέ-
 χειαν, ἥς ὅτι εἶδος τι ἀσώ-
 ματον ἢ μὴ, καὶ δυνάμει, ὡς
 ἐν τῇ κηρῷ ὁ Ἑρμῆς ὅπτη-
 δεύοντα ἔχων ὅπτη δὲ ξανθὰ
 ποιεῖ χρυσῶν καὶ ὁ ἐν
 τῇ χαλκῷ ἀνδρίας. καθ' ἑ-
 ξιν ὅτι λέγεται ἐντελέχεια, ἡ
 τῇ σωτετελεσιμῶν. Ἑρμού
 ἢ ἀνδριάντος. σωματικῇ ὅτι φυ-
 σικῇ, ὅτι τῇ σωματικῇ τὰ
 μὲν ὅτι χερσὶ κινῆται, ὡς τὰ
 ὑπὸ τεχνικῇ γινόμενα, οἷον
 πύργος, πλοῖον. τὰ δ' ὑπὸ
 φύσεως, ὡς φυτὴ, καὶ τὰ τῇ
 ζώον. ὀργανικῇ δ' εἶπε,
 πευτέσι πρὸς τὴν κατεσκευα-
 σιμῶν, ὡς ἡ ὄρασις πρὸς
 τὸ ὁρᾶν, καὶ ἡ ἀκοὴ πρὸς τὸ
 ἀκούειν. διδάμει δ' ἐξ αὐτῆς
 ἔχοντος, οἷον ἐν αὐτῇ τὸ δυ-
 νάμει δ' ἢ πῶς ἢ κατ' ἐνδ-
 γμια. κατ' ἐνδύχην ὡς
 ὁ ἐνδύχης λέγεται ψυχὴν
 ἔχον. καὶ ἔξιν δ', ὡς ὁ κα-
 θύδων. ἢ οὐκ ἔστι ὑπο-
 πίπῃ, τὸ δυνάμει προσέθηκε.

Animam item incorporeā,
 primāque esse ἐντελέχειαν,
 corporis nempe naturalis
 & organici potentia vitam
 habentis. Est autē ea iuxta
 illum duplex. Entelechiam
 verò appellat, cuius sit spe-
 cies quædam incorporea:
 altera ex his quidem secun-
 dum potentiam, ut est Mer-
 curius in cera, informis
 quidem, sed idoneus ad
 percipienda lineamēta, sic-
 ut item in ære statua. Se-
 cundum verò habitum En-
 telechia dicitur, ea quæ est
 consummata ac perfectæ
 Mercurij statuæ. Naturalis
 autem corporis dixit. nam
 sunt corpora alia quidem
 manu & arte elaborata, ut
 sunt quæ ab artificibus fiūt,
 puta turris atque navis: a-
 lia verò sic à natura pro-
 deunt, ut arbores & anima-
 lium corpora. Porro orga-
 nici dixit, hoc est, ad ali-
 quid parati & conditi, ut
 est ad videndum oculus, au-
 risque ad audiendum. vir-
 tute autem vitā habentis,
 ut puta in seipso. Virtute
 autem vel potentia minus
 est secundum efficaciam. Se-
 cundum actionē autē, ut vi-
 gilās habere animā dicitur.
 Secundū habitū autem, ut
 dormiens. ut igitur & hic
 intelligatur, adiecit potentia,

πολλὰ ἢ καὶ διὰ τοῦτο πολλῶν
ἀποφάναι, ὅτι μακρὰν αὖ
εἰς κατὰ τὴν αἰσθησιν. τοῖς γὰρ
ὅλοις φιλοπονώτερος ἐγγύετο
καὶ συρρικνωτέρος, ὥς δὴλον ἐκ
τῆς περὶ μαθημάτων συλ-
ληγῆς, ὅτι τὸ ἀριθμὸν ἐξ-
ἴσῃ ἢ τετρακοσίων, τὰ ὅ-
σα καὶ ἀναμείλικτα. πολλὰ
γὰρ καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀναφύεται
συλλεγμένα αὐτῇ, καὶ ἀπο-
φάνεταί ἀναφύει φωνῆς
ἀσχημάτως.

Γενόμενοι δὲ Ἀριστοτέλης
ὁκτώ τερόντος, αὐτὸς ἔσθ'·
δύο τερόντος, ὁ πολιτευσάμενος
Ἀθῆναι, ὃ καὶ δικανικοὶ
φρονταὶ λόγοι χαλκόντες·
τεῖνος, ὅτι Ἰλιάδος περὶ
μαθημάτων· τέταρτος,
Σικελιώτης ῥήτωρ, πρὸς τὸ
Ἰσχυροῦς Πανηγυρικὸν ἀν-
τιγραφῶς· πέμπτος, ὁ ὅτι
κλιθεὶς Μήδης, Αἰσχίνου τοῦ
Σωκρατικοῦ γνώριμος ἑκτός,
Κυρῶναιος, γεγραμμένος περὶ
πομπικῆς· ἑξῆς, παιδο-
ποιεῖς, ὃ μέμνηται Ἀριστοτέ-
λης ἐν τῇ πλάτῳ βίῳ·
ὁ ἑβδόμος, γραμματικὸς ἄση-
μος, ὃ φέρεται τέχνη περὶ
πλεονασμῶν.

Multa igitur eiusmodi &
alia & de aliis multis in
hunc modum philosopha-
tus est, quæ perlongum ef-
set numerare. Cunctis enim
in rebus summo studio at-
que industria fuit, inuen-
tionisque incredibili copia
viguit, ut ex iis quæ suprâ
annotauimus voluminibus
constat, quæ ad quadringē-
torum numerum ferè per-
ueniunt, de quibus nihil
ambigitur. Nam sunt & a-
lia complura quæ ipsi ascri-
buntur volumina atque
sententiæ.

Verum enimvero octo
fuerunt Aristoteles. Primus
hic ipse, secundus, qui A-
thenis reip. administravit,
cuius etiâ iudiciales legun-
tur orationes, sanè quàm e-
legantes: tertius, qui Iliadē
Homeri scripsit: quartus,
Siculus orator, qui ad Pa-
negyricum Isocratis rescri-
psit: quintus, qui cognomi-
natus est Mythus, Æschi-
nis Socratici necessarius:
sextus, Cyrenaicus, qui De
poetica scripsit: septimus,
pædoticus, cuius meminit
Aristoxenus in Platonis vi-
ta: octauus, grammaticus
obscurus & ignobilis, cui
de pleonasmō ars legitur.

Τὸ δὲ Στάγειτε γρό-
νασι καὶ πολλοὶ γάειμοι, δὲ
φῶν δὲ μάλιστα Θεόφρα-
στον· ὡς ἐλέκτεον.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

Θεόφραστος Ἐρέσιος,
Μελάντιος καὶ φεως υἱός, ὡς φη-
σιν Ἀγνώστωρ· ἐν οἷσδ' ἡ
ἀειπάτων· ἔτι δὲ πρὸς τὴν
ἡμετέραν Λυκίαν τὸ πολί-
τευ ἐν τῇ πατρίδι, εἴτ' ἀ-
κούσας Πλάτωνος, μετέστη
πρὸς Ἀριστοτέλην· καὶ κείνῳ εἰς
Χαλκίδα ὑποχωρήσας, αὐ-
τὸς διεδέξατο πρὸς ὁλὴν Ὀ-
λυμπιάδι τετάρτῃ καὶ δεκά-
τῃ καὶ ἑκατοστῇ. φησὶ δὲ
αὐτὸς καὶ δοῦλος φιλόσοφου
ὀνόματι Πομπύλου, καὶ δὲ φησὶ
Μυρωνίου τοῦ Ἀμαστριανοῦ ἐν
ταῖς πρώταις τῶν οἰκίων ἰσο-
εικῶν καὶ φράσεων.

Ὁ δὲ Θεόφραστος γένοντο
ἀνὴρ συνεπιώτατος καὶ φιλοπο-
νώτατος· καὶ καὶ δὲ φησὶ παμ-
φίλη ἐν ταῖς τε ἀκροῖς καὶ δούτε-
ρω τῇ ὑποσηματιῶν, δι-
δάσκων· Μενάνδρου τὴν κο-
μικὴν δὲ καὶ τὴν ἄρρετικὴν
καὶ φιλόλογος. Κάσσιος δὲ
Ζωὴ αὐτὸν ἀπεδέχετο, καὶ Πτο-
λεμαῖος ἐπιμύσειεν αὐτὸν.

Huius autem Stagiritæ
philosophi complures qui-
dem fuere discipuli, sed o-
mnibus maxime præcelluit
Theophrastus, de quo mo-
dò dicendum est.

THEOPHRASTVS.

Theophrastus Eresius
Melanti, vt Atheno-
dorus in octauo Deambu-
lationum libro ait, fullonis
filius, primò quidem in pa-
tria Leucippi ciuis sui au-
ditor fuit: inde quum Pla-
tonem audisset, se ad Aristo-
telem contulit. Eo item in
Chalcidem profecto, illi in
scholæ regimine successit
Olympiade c x i i i i.
Fertur ipse quoque seruus,
Pompilus nomine, philo-
sophus fuisse, vt refert My-
ronianus Amastrianus in
primo Similium histori-
corum capitum.

Fuit autem Theophrastus
vir summæ prudentiæ, stu-
diique singularis, atque (vt
scribit Pamphila trigesimo
Commentariorum libro)
Menandrum ipsum comi-
cum instituit. Erat item be-
neficus in primis, & ma-
ximè affabilis. Eum Cas-
sander suscepit, Ptole-
mæusque ad illum misit.

πρὸς τὴν δ' ἀποδοχὴν ἡξίωτο
 τῶν δ' Ἀθηναίων, ὥς τε Ἀ-
 γνωρίδης πολήσας ἀσεβείας
 αὐτὴν χάριται, μικρὸν καὶ
 ἐπιπλεον. ἀπλῶταυ τε εἰς
 τὴν δ' ἀπεικλῶ αὐτὴν μαθη-
 ταὶ τοῦ δις γλῆκας. ἔπος τὰ
 τε εἶναι, καὶ τὸ δὲ δικασθεῖν
 τοιαῦτα διέλεκται ἐν τῇ τοῦ
 φαίω τὴν τοῦ πατρίκου ἐ-
 πιστολῇ, ὅτι ὅτι πανήγο-
 ρον, διὸ οὐδὲ συνέδριον ῥ' Ἀ-
 θῶν, οἷόν τις βούλεται, λα-
 βῆν. αἱ δ' ἀναγκῶς ποιῶ-
 σιν ὅτι ἀπορρώσας τὸ δ' ἀνα-
 βῆναι πάντα καὶ ἀμε-
 λείν, ἐκέτι φροῖσιν αἱ ἡλι-
 κία. ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ
 ῥηλαστικὸν ὠτόμακα. ποῖν τὸ
 δὲ ὦν, ὅμοις ἀπὸ δὴ μισ-
 τοῦ ὀλίγον καὶ ἔτ' αὖ, καὶ
 πάντες οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι
 Σοφοκλῆς τὸ Ἀμφικλείδης
 νόμον εἰσενεγκόντος, Μινδύα
 τὸν φιλοσόφων ῥολῆς ἀφῆ-
 γῆσαι, ἀντὶ τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δὴ ὡδοῦν εἰδὲ μὴ, δά-
 νατον εἶναι τὸν ζήμιαν. ἀλλὰ
 αὐτὸς ἐπαπλήγον εἰς νέωτα,
 Φιλκίωνος τὸ Σοφοκλέα γα-
 λαμῶν τὸν ὅμοιον. ὅτε καὶ
 τὸ νόμον μ' ἀκρεθὲν ἐποίησαν
 Ἀθηναῖοι, τὸ δὲ Σοφοκλέα πάντες Ἀθηναῖοις ἐζημίωσαν

Adeo autem Atheniensibus
 acceptus fuit, ut quū illū A-
 gnonides impietatis accu-
 sare ausus esset, parum ab-
 fuerit quin ipse ob eam rem
 crimen ipsum in se retor-
 queret. Accurrebant ad il-
 lum audiendum discipuli
 ad duo millia. Hic in epi-
 stola an Phaniam Peripate-
 ticum, inter cætera, de iudi-
 cio quoque ita loquutus
 est: Tantum abest (inquit)
 ut populi frequentiam con-
 uocem, ut ne confessum
 quidē eiusmodi admittam,
 qualem abiectissimus quis-
 que. Porro recitationes e-
 mendationis autores sunt.
 Protelare autem omnia at-
 que negligere non iam ferūt
 ætates. In ea epistola scho-
 lasticū nominat. Quum ta-
 men esset huiusmodi, seces-
 sit ad tempus & ipse ut phi-
 losophi reliqui Quippe So-
 phocles Amphiclidæ filius
 legem tulerat, uti nequis
 philosophorū præcesset scho-
 læ, nisi id senatus ac plebs
 decreuisset; qui secus face-
 ret, capitale esset. Verū
 sequenti anno denuo reuersi
 sunt, quum à Philone So-
 phocli dies dict' esset. Quo
 tempore Athenienses ea le-
 ge abrogata, Sophocle ta-
 lentis quinque multarunt.

καθοδὺν τὲ τοῖς φιλοσόφοις
ἐψηφίσαντο, ἵνα καὶ Θεόφρα-
στος κατέλθῃ, καὶ ἐν τοῖς ὁ-
μοίοις ᾗ. Τοῦτον, Τύρταμον
λεγομένον, Θεόφραστον, διὰ τὸ
τῆς φράσεως θαυμάσιον, Ἀει-
σοτέλης μετωνόμασεν· καὶ τῷ
καὶ Νικομάχῳ φησὶν ἐ-
ρωτικῶς διατεθῆναι, καὶ ὡς
ὄντα διδάσκον, Ἀείσιπ-
πον ἐν τεταρτῷ πάλαι
λαοῖς περυφῆς. λέγεται δ'
ἐπ' αὐτῷ καὶ Κομμάθεντι
τὸ ὅμοιον εἰπεῖν Ἀεισοτέλῳ,
ὅς τινι πλάτωνα (καθὰ περ εἰ-
ρηται) φασὶν εἰπεῖν ὅτι τε
Ξενοκράτους καὶ αὐτῷ πύττα.
φαῖται γὰρ, πῶ μὲν Θεόφραστον
καθ' ἑαυτοῦ ὁξύτητος πάν-
τ' νοήσεν ἑξῆς μὲν ὄντος, πῶ
δὲ νωστὶς τίμ' φύσιν ὑπάρ-
χοντες, ὡς τῶνδε χαλίνου
δεοί, τῶν δὲ, κέντρον. λέγε-
ται δ' αὐτὸν καὶ ἴδιον κῆπον
χεῖν μετὰ τῷ Ἀεισοτέλει
τελευτήσῃ. Δημιτεῖς τοῦ
φαινεύου, ὅς μὲν καὶ γώ-
μι καὶ αὐτῶν, πῶ σιμωρέ-
ξαιτος.

Φέρεται δ' αὐτῷ ἀπὸ φέ-
μας ταυτὶ χεῖν ὅτι. θάτ-
τον ἔφη πιστεύειν δεῖν ἵππῳ ἀχαλίνῳ, ἢ λόγῳ ἀσιωτά-
κτῳ. περὶ δὲ τὸν ἐν τῇ συμπόσῳ σὺν πᾶσι τὸ ὅλον, ἔφη,

decreueruntque philoso-
phis reditum, ut & Theo-
phrastus remaneret, scho-
lāque ut antea regeret.
Eum, quā antea Tyrta-
mo illi nomen esset, ob diuinam
eloquutionem, Aristoteles
Theophrastum appellauit.
Cuius & filium Nico-
machum (tamen is prae-
ceptor esset) amavit, ut A-
ristippus in IIII De an-
tiquis deliciis meminit.

Fertur Aristoteles dixisse
de Theophrasto & Calli-
sthenē idē quod de se & Xe-
nocrate Plato (ut praedixi-
mus) dixerat. Dixisse enim
quod hic pro excellenti a-
cumine ingenii cuncta fa-
cillimē assequeretur & ex-
poneret, ille tardus & ob-
tus esset ingenio: hunc
fræno, illum egere calcari-
bus. Dicitur & priuatim
hortū post Aristotelis dis-
cessum possedisse, Deme-
trio Phalereo familiari suo
in hoc sibi cooperante.

Nobiles sunt & huius il-
lae sententiae: Citius credē-
dum dicebat infræni equo
quā in verbo incorposito. Ad
illum qui in conuiuio peci-
tus tacebat, Siquidem (ait)

Εἰ μὴ ἀμαθὴς εἴ, φρονίμως
ποιῶν· εἰ δὲ πεπαίδευσαι, ἀ-
φροντως. συνεχὲς τε ἔλεγε,
Πολυτῆς ἀνδρώμα (εἰ) τὸν
χρόνον.

Ἐταύτα δὲ γηραιὸς, βίοις
ἐπεπύκτω καὶ ὁδοῦ κόνις, ε-
πειδὴ οὐδὲν ὀλίγον ἀνῆκε τῷ
πύκνω. καὶ ἔσαν ἡμῶν εἰς αὐτὸν,
Οὐκ ἄρα τὸ τοῦ ματαίου ἔπος
μερόπων τινὶ λέχθη,
Ρῆγυος ποφίης πόζον ἀ-
νέμνον.

Δὲ γὰρ καὶ Θεόφραστος ὅτι ἕως
ἐπὶ εἰμ, ἀπηρες
Ἦν δὲ μακρὸν εἶτ' ἀνέθεῖς κατ-
θάσθαι περιδυσίς.

Φασὶ δ' αὖτὸν ἐρωτηθέντα ὑ-
πὸ τῷ μαθητῷ εἶπε ὁπισκῆ-
πιν, εἰ πῦν, ὁπισκῆπιν μὲν ἔχον
ἔδεν, πάλιν ὅτι πολλὰ τ' ἡ-
δύναι ὁ βίος ὅτε δόξαν κα-
ταλάσσειται. ἡμεῖς γὰρ ὁ πότ' ἡ-
νέχομεθα (ἦ, πότ' ἀποθνή-
σκουσι. ἔδεν κινδύνοι γέσσεσιν
ὅτι φιλοδοξίας. ἀλλ' αὐτοχέ-
τε, καὶ ἡ ποίησι λόγον ἀφερε,
(πολλὸν γὰρ ὁ πόνος) ἡ καλῶς
αὐτῷ πέσειτε (μεγάλη γὰρ ἡ
δόξα) πὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου,
πλείον τοῦ συμφέρεσσι. ἀλλ'
ἐμοὶ μὲν ἔκετ' ἐκποιεῖ βου-
λεύεσθαι τί προσκτεόν, ὑμεῖς δ' ὁπισκῆσαι τί ποιητέον.

imperitus ex, prudentes fa-
cis: sin verò peritus, impru-
denter. Habebat & illud
semper in ore, *Sumptus*
pretiosissimus tempus est.

Obiit senex, ætatis anno
L X X X V, quum modicè
à labore quievisset. In quem
etià est nostrum epigramma,
Haud vanè quidam, Studij,
si sortè relaxes

Rumpi arcum dixit, quis-
quis homo ille fuit:

Nam vegetus Theophrastus
erat firmusque labore.

Laxavit postquam mem-
bra labore, obiit.

Αἰὲρ, illum, quum rogare-
tur à discipulis, num quip-
piam illis mandare vellet,
dixisse, nihil quidem quod
imperaret se habere, nisi
quod multa dulcia gloriæ
obtenta vita mentitur: nos
verò quum vivere incipi-
mus, tunc morimur. Nihil
enim est inanius amore
gloriæ. Sed este felices, ver-
būmque istud aut omitti-
te, (grandis enim labor est)
aut illi intendite (magna e-
nim illi gloria provenit.)
Porro vitæ vanitas amplior
quàm utilitas est. Verum
mihi quidem non iam quid
agendum sit consulere iūp-
petit, vos autem quid fa-
ciendum erit deliberabitis.

ταῦτα (φασὶν) εἰπὼν ἀπέπνευσε, καὶ αὐτὸν (ὡς ὁ λόγος) Ἀθηναῖοι πανδημεῖ παρέπιψαν πρὸς τὸ ἀνδρατιμῆσαι τες. Φαβωεῖν δὲ φησι γράσαντα αὐτὸν ἐν φορείῳ πεφθεῖσθαι. καὶ τὸ πλεονάζον Ἑρμιππον, τὸ δὲ τιθεῖν ἱστορεῖν Ἀρκεσίλαον ἢ Πίταναον, ἐν οἷς ἐφασκε πρὸς Λακωδῆν ἢ Κυρηνάιον.

Καταλέλοιπε δὲ βιβλία καὶ αὐτὸς ὅτι μάλιστα πάνμπληστα, ἃ καὶ αὐτὸς ἄξιον ἡγοῦμαι ἱστορεῖν, ὅσα τὸ πάσης ἀρετῆς πεπληρώσθαι. εἰς δὲ τάδε. Ἀνδριτικῶν πρῶτων, α', β', γ'. Ἀνδριτικῶν ὑσέρων, α', β', γ', δ', ε', ς', ζ'. Περὶ ἀνδύσεως συλλογισμῶν, α'. Ἀνδριτικῶν ὀπτιμῶν, α'. Ἀνηλιδίων τόπων, α', β'. Ἀγρονιστικῶν περὶ τοῖς ἐις τοὺς λόγους θεωρείαις. περὶ αἰσθήσεων, α'. περὶ Ἀναξάγοραν, α'. περὶ τῶν Ἀναξαγόρου, α'. περὶ τῶν Ἀναξιδίων, α'. περὶ τῶν Ἀρχελάου, α'. περὶ ὁλῶν νήσου, συνηθείας, α'. περὶ τῶν λιθουμίδων, α', β'. περὶ τῶν ἀπὸ μὲν χαμμῶν, α'. Ἀκρεάσεως, α', β'. περὶ ἀλμυρῶν, α'. Ἀρετῶν διαφοραί, α'.

Ista dicentem exhalasse animam tradunt. Eum vero (ut fama est) Athenienses pedibus omnes prosequuti, publicè honoraverunt. Refert Phauorinus, illum iā vetulum lectica circumferri solitum: idque dicere Hermippum: eumque id ex Arcesilai Pitanaei historia sumpsisse inter ea verba quæ ad Lacydem Cyrenensem habuit.

Reliquit autem & ipse ingenij sui complura monumenta, & ipsa dignissima sum arbitratus quæ adnotarem. Sunt autē ista, Priorum analyticorum tres, Posteriorum analyticorum septem, De solutione syllogismorum unum, Analyticorum epitome, unū, Deductorum locorum duo, Speculationes eorum quæ circa contentiosam orationē versantur, De sensibus unū, Ad Anaxagoram unum, De Anaxagora unum, De Anaximene unum, De Arche-lao unum, De sale nitro aluminis, unum, De iis quæ durantur in lapides duo, De indivisibilibus lineis unum, Auditionis duo, De ventis unū, Virtutē differentia unum, De regno unum,

περὶ βασιλείας, α'. περὶ παι-
 δίας βασιλείας, α'. περὶ
 βίωσι, α', β', γ'. περὶ γήρας,
 α'. περὶ τῆς Δημοκρίτου α-
 στρονομίας, α'. Τῆς μεταρ-
 σιολογίας, α'. περὶ τῶν εἰδών-
 των, α'. περὶ χυμῶν, ῥοῶν,
 σπυρίων, α'. περὶ τῆς διακό-
 σμου, α'. περὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων, α'. Τῶν Διοφάνους σωμα-
 τολογίας, α'. Διοφάντων, α', β', γ'.
 Ἐρωτικῶς, α'. Ἄλλο περὶ
 ἔρωτος, α'. περὶ ἀδαιμονίας,
 α'. περὶ εἰδών, α', β'. περὶ
 ὀπλάντων, α'. περὶ ὀντο-
 σισμοῦ, α'. περὶ Ἐμπρο-
 κλέους, α'. Ἐπιχρημάτων,
 α', β', γ', δ', ε', ζ', η', θ', ι',
 ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'.
 Ἐνστάσεων, α', β', γ'. περὶ ἐ-
 κτασίου, α'. Ἐπιτομὴ τῆς πλα-
 τῶν ὁ πολυτελείας, α', β'. περὶ
 ἑτεροφωτίας ζώων τῶν ὁμο-
 γήμων, α'. περὶ τῶν ἀθρόων
 φαινομένων, α'. περὶ δακ-
 τῶν καὶ βλητικῶν, α'. περὶ
 τῶν ζώων ὅσα λέγεται φε-
 νεῖν, α'. περὶ τῶν ἐν ζῳῇ δια-
 μόντων, α'. περὶ τῶν παρὰ χεῖρας
 μεταβιβάτων, α'. περὶ τῶν
 φωλαδόντων, α'. περὶ ζώων,
 α', β', γ', δ', ε', ζ', η'. περὶ ἡδο-
 νῆς, ὡς Ἀριστοτέλης, α'. περὶ ἡδονῆς, ἀλγος, α'. Ὁσις, κδ'.

De regis instituto vnum,
 De vitis tres, De senectute
 vnum, De Democriti astro-
 logia vnum, De iis quæ in
 sublimi fiunt vnum, De i-
 imaginibus vnum, De suc-
 cis, cute, & carnibus vnum,
 Περὶ διακόσμου vnum, De ho-
 minibus vnum, Dictorum
 Diogenis collectio, vnum,
 Definitionū tres, Amato-
 rius vnum, Alius de amore,
 vnum, De felicitate vnum,
 De speciebus. duo, De cadu-
 cis vnum, De afflatione dei
 vnum, De Empedocle vnum,
 De epicherematis xvi, i,
 Controuersiarum tres, De
 voluntario vnum, Abbre-
 uatio reip. Platonis duo,
 De diuersitate vocis ani-
 malium eiusdem generis
 vnum, De iis quæ subito
 apparent, vnum, De iis quæ
 morui & vulnere patent,
 vnum, De animalibus quæ
 sapere dicuntur, vnum, De
 iis quæ in sicco morantur,
 duo, De iis quæ colores im-
 mutant, vnum, De iis quæ
 latibula & fossas faciunt, v-
 num, De animalibus, septē,
 De voluptate, sicut Aristote-
 les, vnum, alius De volupta-
 te, vnum. Questiones xxi, iii,

πρὸς θερμὸν καὶ ψυχρὸν, α'.
 πρὸς ἰλίγγων καὶ σκοτώσεων,
 α'. πρὸς ἰδρωτῶν, α'. πρὸς
 καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως,
 α'. Κοιμηθέντων, ἢ πρὸς πέν-
 θους, α'. πρὸς κόπων, α'. πρὸς
 κινήσεως, α', β', γ'. πρὸς λι-
 πῶν, α'. πρὸς λοιμῶν, α'. πε-
 ρὶ λήθης, α'. Μεγαλει-
 κῶς, α'. πρὸς μεγαλοχολίας,
 α'. πρὸς μετρήων, α', β'.
 πρὸς μέλιτος, α'. πρὸς τῆς
 Μητροδώρου συναγωγῆς, α'.
 Μεταρρολογικῶν, α', β'. πε-
 ρὶ μέτρων, α'. Νόμων, καὶ σοι-
 χίων, καὶ Νόμων ὁπτιμῆς,
 α', β', γ', δ', ε', ζ', η', θ', ι'.
 πρὸς τοὺς ὀλισμούς, α'. πρὸς
 ὁδούς, α'. πρὸς οἶκον καὶ ἐ-
 λείκον πρὸς τῶν πρὸς τῶν,
 α', β', γ', δ', ε', ζ', η', θ', ι',
 ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'.
 Νομοθετῶν, α', β', γ'. Πολι-
 τικῶν, α', β', γ', δ', ε', ζ'. Πο-
 λιτικὸν πρὸς τοὺς καίρους, α',
 β', γ', δ'. Πολιτικῶν ἑστῶν,
 α', β', γ', δ'. πρὸς τῆς ἀρί-
 στης πολιτείας, α'. πρὸς λυ-
 μαίων συναγωγῆς, α', β', γ',
 δ', ε'. πρὸς παρρησιῶν, α'.
 πρὸς πῆξεων καὶ τήξεων, α'.
 πρὸς πυρὸς, α', β'. πρὸς πνεύματων, α'. πρὸς πρῶτης, α'.
 πρὸς πρῶτου, α'. πρὸς πρῶτης, α'. πρὸς πρῶτου, α'.

De calido & frigido vnum,
 De vertigine & obtenebra-
 tione vnum, De sudore v-
 num, De affirmatione &
 negatione vnum, Callisthe-
 nes, siue De luctu, vnum,
 De laboribus vnū, De mo-
 tu tres, De lapidis vnum,
 De pestilentiis vnum, de
 exanimatione vnum, Me-
 garicus, vnum, de atra bi-
 le vnum, de metallis duo,
 de melle vnum, de Metro-
 dori collectis vnum, de æ-
 reis duo, de ebrietate v-
 num, Legum secundum e-
 lementa x x i i i i Legum
 epitome, decem, Ad diffini-
 tiones vnum, de odoribus
 vnum, de vino & oleo pri-
 marum propositionū xv ii,
 Legiferorum tres, Politi-
 corum tres, Politicon ad
 tempora quatuor, Cui-
 lium consuetudinum qua-
 tuor, de optima republi-
 ca vnum, Problematum
 collectionis quinque, de
 prouerbis vnum, de con-
 cretionibus & liquefactio-
 nibus vnum, de igne duo,
 de spiritibus vnum, de pa-
 ralyfi vnum, De suffoca-
 tione vnum, de amentia v-
 num, de passionibus vnum,

Περὶ σημείων, α'. Σοφισμά-
 των, α', β'. Περὶ συλλογισμῶν
 λήσεως, α'. Τοπικῶν, α', β'.
 Περὶ τιμωρίας, α', β'. Ὠεί
 τεχνῶν, α'. Ὠεί τυραννίδος,
 α'. Ὠεί ὑδατος, α', β', γ'.
 Ὠεί ὑπὸ πικρῶν ἐνυπνίων, α'. πε-
 ρὶ φιλίας, α', β', γ'. Ὠεί φι-
 λατιμίας, α', β'. Ὠεί φύ-
 σιος, α', β', γ'. Ὠεί φυσικῶν,
 α', β', γ', δ', ε', ζ', η', θ', ι', ια',
 ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη'. Ὠεί
 φυσικῶν ὁππομῆς, α', β'. φυ-
 σικῶν, α', β', γ', δ', ε', ζ', η'.
 Περὶ πικρῶν φυσικῶν, α'. Ὠεί
 φυσικῶν ἰσοειῶν, α', β', γ', δ',
 ε', ζ', η', θ', ι'. φυσικῶν αἰ-
 νῶν, α', β', γ', δ', ε', ζ', η'. πε-
 ρὶ γλῶν, α', β', γ', δ', ε'. Ὠεί
 ψύδους καὶ ὁδονῆς, α'. Ὠεί ψυ-
 χῆς θύσεως μία. Ὠεί τῶν ἀτέ-
 χων πίστεως, α'. Ὠεί τῶν ἀ-
 πλῶν ἀπορημάτων, α'. Α' φ-
 μονικῶν, α'. Ὠεί ἑρετῆς, α'.
 Α' φερμαὶ ἢ ἐναντιώσεως, α'.
 Ὠεί ἀποφάσεως, α'. Ὠεί
 γνῶσεως, α'. Ὠεί γλῶσσης, α'.
 Δελιῶν, α', β'. Διαρέσεως,
 α', β'. Ὠεί τῶν ἀποφωρῶν, α'.
 Ὠεί τὰ ἀδικήματα, α'. Ὠεί
 ἀδολῆς, α'. Ὠεί ἐπὶ νῦ, α'.
 Ὠεί ἐμπειρίας, α'. Ε'πιστολῶν, α', β', γ'. Ὠεί τῶν ἀπομαρτυ-
 ρῶν, α'. Ὠεί ὁκνεύσεων, α'. Ε'γκώμια θείων, α'. Ὠεί ἐστῶν, α'.

de signis vnum, Sophis-
 matum duo, de syllogismo-
 rum solutione vnum, To-
 picorum duo, de cruciatu
 duo, de pilis vnum, de ty-
 rannide vnum, de aqua
 tres, de somno & info-
 mniis vnum, De amicitia
 tres, de liberalitate duo,
 de natura tres, de natura-
 libus xviii. de naturaliū
 abbreviatione duo, Natu-
 raliū octo, Aduersus Phyfi-
 cos vnum, de naturalibus
 historiis, decem, Naturaliū
 causarum, octo, de humo-
 ribus, quinque, de menda-
 cio voluptatis vnum, de a-
 nima quaestio vna, de in-
 dubitata fide vnum, de sim-
 plicibus dubitationibus v-
 num, Harmoniacon vnum,
 de virtute vnum, Occasio-
 nes, siue contradictiones, v-
 num, de negatione vnum,
 de sententia vnum, deri-
 diculo vnum, Meridiano-
 rum duo, diuisiones duae,
 de differentiis vnum, de
 iniuriis vnum, de laude v-
 num, de experientia v-
 num, Epistolarum tres,
 de fortuitis animalibus v-
 num, de selectione vnum,
 Laudes deorum vnum,
 de solemnitatibus vnum,

Ὠεί ἐμπειρίας, α'. Ε'πιστολῶν, α', β', γ'. Ὠεί τῶν ἀπομαρτυ-
 ρῶν, α'. Ὠεί ὁκνεύσεων, α'. Ε'γκώμια θείων, α'. Ὠεί ἐστῶν, α'.

πυχῶν ῥητορικῶν, εἰδὴ ιζ'·
 περὶ ὑποκειμένως, α'. Ὑπο-
 μνημάτων Ἀριστοτελικῶν ἡ
 Θειφραστειῶν, α', β', γ', δ', ε',
 ζ'· φυσικῶν δοξῶν, α', β', γ', δ',
 ε', ζ', η', θ', ια', ιβ', ιγ', ιδ',
 ιε', ις'· φυσικῶν ὁππομῆς,
 α'. περὶ χάριτος, α'. Χαρα-
 κτήρις ἰδιώ· περὶ ψαύ-
 δους, κυδμήτου, α'. Τῶν πε-
 ρὶ τὸ δίκαιον ἰσοπέας, α', β', γ',
 δ', ε', ζ'· περὶ δίκων, α', β', γ'·
 ἰσοπέων γαμυτικῶν, α',
 β', γ', δ'· Επιτιμῶν Ἀριστο-
 τελικῶν περὶ ζώων, α', β',
 γ', δ', ε', ζ'· Επιχρημάτων,
 α', β'· Θεσῆς, γ'· περὶ βα-
 σιλείας, α', β'· περὶ αἰ-
 τιῶν, α'· περὶ Δημοκραίτου, α'
 περὶ ὁμοιοτήτος, α'· περὶ γνέ-
 σιας, α'· περὶ ζώων φρε-
 νήσεως καὶ ἡθους, α'· περὶ κα-
 νήσεως, α', β'· περὶ ὀψείας,
 α', β', γ', δ'· περὶ ὀρεῶν, α',
 β'· περὶ τῆς δόξου, α'· περὶ
 μαίζου καὶ ὕδατος, α'
 α'· περὶ τῆς μοιστικῶν, α'
 περὶ τῆς θείας ἀδαιμονίας,
 α'· περὶ τῆς ὕψους ἀκαδημίας, α'·

artibus oratoriis species
 septem, De simulatione v-
 num, Commentariorum
 Aristotelicorum siue Theo-
 phrasticorum septem, Hi-
 storiarum geometricarum
 quatuor, Epitome Aristo-
 telis, De animalibus sex,
 De diis epicherematū duo,
 Quaestiones tres, De regno
 duo, De causis vnum, De
 Democrito vnum, De ca-
 lumnia vnum, De genera-
 tione vnum, De animalium
 prudentia & moribus v-
 num, De motu duo, De vi-
 su quatuor, Ad terminos
 duo, De eo quod est dari
 vnum, De maiore & mino-
 re vnum, De musicis vnum,
 De diuina felicitate vnum,
 Ad eos qui erant ex Acade-
 mia vnum, Exhortatorius
 vnum. Quo pacto ciuita-
 tes optimè inhabitentur v-
 num, Commentaria vnum,
 De riuo qui erat in Sicilia,
 vnum, De concessis vnum,
 Qui sint modi sciendi, v-
 num, De falso tres, Anteto-
 pica vnum, Astrologice hi-
 storie sex, Arithmeticarum

Πρωτοπρεπτικῶν, α'. Πῶς ἀ-
 εις αἱ πόλεις οἰκεῖται, α'. Τὰ ὑπομνήματα, α'· περὶ ῥύα-
 κος τῆς ἐν Σικελίᾳ, α'· περὶ τῆς ὁμοιογενειῶν, α'· περὶ τῆς
 περὶ ἡμετέρας φυσικῶν, α'· Τίνες οἱ ἔσονται τῆς ὁπίσθιας, α'
 περὶ τῆς ψαύδους, α', β', γ'· Τὰ περὶ τῆς πόπας, α'· περὶ Αἰ-
 γύλου, α'· Ἀστρολογικῆς ἰσορίας, α', β', γ', δ', ε', ζ'· Ἀεθμητικῶν

ἱστοριῶν πρὸς αὐξήσεως, α'.
 Α' κίχθου, α'. πρὸς δίκανι-
 κῶν λόγον, α'. πρὸς δ' ἡγορίας,
 α'. Ἐπιστολαὶ αἱ ὅτι τὰ Α'-
 συκρέοντι, Φανία, Νικανορί-
 πρὸς ἀσβεΐας, α'. Ευιάδος,
 α'. πρὸς καμῶν, α', β'. πρὸς
 οἰκείων λόγον, α'. πρὸς παί-
 δων ἀγωγῆς, α'. Ἄλλο δ' ἡ-
 φορον, α'. πρὸς παιδείας, ἢ πε-
 ρὶ ἀρετῆς, ἢ πρὸς σωφροσύ-
 νης, α'. πρὸς ἐπὶ κῶς, α'. πρὸς
 ἀρεθμῶν, α'. Οἰσικὰ πρὸς
 λόξεως συλλογισμῶν, α'. πρὸς
 ἔραυτο, α'. πολιτικῶν, α', β'.
 πρὸς φύσεως, περὶ καρπῶν,
 περὶ ζώων, α' γίνονται σίχων,
 μ'. β' ω' ν'. ποσαῦτα μὲν οὕτως
 τὰ βιβλία.

Εὐρυν δ' αὐτὰ καὶ ἡ-
 δήκας πῶτον ἐχέουσας τὸν ἑ-
 πον, ἔσσι μὲν αὖ. εἰ δέ τι
 συμβῇ, τὰ δὲ ἡγορίῳ. τὰ μὲν
 οἴκῳ ὑπάρχοντα πάντα δίδω-
 μι μέλει καὶ πατρὶοντι
 τοῖς υἱοῖς Λέοι τοις. ὅτι δὲ τῶν
 παρ' Ἰππαρχοῦ συμβεβη-
 μένων, τὰ δὲ μοι βούλομαι
 γράψαι· τὰ περὶ τὸ μου τιόν
 καὶ περὶ δικὰς συντελεσθῶν,
 καὶ εἴτε δὴ οὐ δύναται περὶ
 αὐτὰς ὅτι κομνηθῶναι πρὸς
 τὸ καθήμιον· εἴτε μὲν Α' εἰς οὐτέλους εἰκόνα τε θῶμαι εἰς τὸ ἱερόν,

historiarum argumentum
 vnum, Acicharus vnum, de
 iudicialibus orationibus v-
 num, Epistolæ ad Astycreō-
 tem, Phaniam, & Nicano-
 rē, de pietate vnum, Euia-
 dis vnum, de temporibus
 vnum, de propriis oratio-
 bus vnum, de liberis edu-
 candis vnum, Alius differēs
 de eadē re, vnum, de disci-
 plina, seu de virtutib⁹ siue
 de frugalitate vnum, Ex-
 hortatorius vnum, de nu-
 meris, vnum, diffinitiones
 de dictione syllogismorum
 vnum, de cælo vnum, Poli-
 tici duo, de natura vnū, de
 fructibus & animalibus,
 quæ in summa cōplexæ sunt
 versibus mille supra cētum
 octogintaduobus. Tot ab
 eo volumina elaborata sūt.

Legi autem & ipsius testa-
 mētum in hæc verba; Bene-
 quidē (vt spero) erit: cæte-
 rum & siquid secus conti-
 gerit, ista statuo. domesti-
 cam omnē supellectilē Me-
 lanthi & Pācreonti Leontis
 filiis trado. Porro ex iis
 quæ ab Hipparcho suppe-
 ditata sunt, ita mihi fieri
 volo: quæ circa scholam
 sunt atque spectacula per-
 fici, vel siquid circa ea in
 melius possit ornari. De-
 hinc Aristotelis imaginem
 eo in templo collocari,

eo in templo collocari,

καὶ τὰ λοιπὰ ἀναθηματὰ, ὅσα
 ἔσονται ὑπάρχον ἐν τῷ ἱε-
 ρῷ εἰς τὸ σῶσιόν οἰκοδομη-
 θῶναι τὸ πρὸς τὰς μουσεῖω
 μὴ χείρον ἢ ὑπερτερον ἀναθεῖ-
 ναι ἢ καὶ πινάκας, ἐν οἷς
 εἰ τῆς γῆς περὶ ὁδοὶ εἰσὶν, εἰς
 τὴν χάτω σοῦ. ὅππτεθρα-
 θῶναι δὲ καὶ τὸ βωμόν, ὅπως
 ἔχη τὴν τέλειον καὶ τὸ θυσιμον.
 βελομαθὶ καὶ τὴν Νικομάχου
 εἰκόνα συνετελεσθῶναι ἰσῶν
 τὴν μὲν πλάσεως ἔχει παραξί-
 τελες, τὸ δὲ ὄψος ἀνδρῶμα ἀπὸ
 τῶν τε γυναικῶν. σάθῶναι δὲ ὅ-
 τε αὐτὸ δὲ καὶ τοῖς καὶ τῶν ἀνδρῶν
 ὅππτεθρα θῶναι εἰς τὴν δὲ ἀ-
 θῆνην καὶ γυναικῶν. καὶ τὰ μὲν
 περὶ τὸ ἱερόν, καὶ τὰ ἀναθη-
 ματὰ, τὰ ποτ' ἔχει τὸ ἔργον. τὸ δὲ
 χωρεῖον τὸ ἐν Σαγίρεις ἡμῶν
 ὑπαρχόν, δίδωμι Κολυμῶν τὰ
 δὲ βιβλία πάντα, Νηλεῖ. τὸ
 δὲ κήπον, καὶ τὸ πείπατον, καὶ
 τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τὰ κήπων
 πύλας, δίδωμι τὸν γυναικῶν
 τῶν φίλων αἰεὶ τοῖς βελομέ-
 νους συλλογίζεσθαι καὶ συμφιλο-
 σοφεῖν ἐν αὐτῷ, ὅππτεθρα ὅτι
 διωμάτων αἰεὶ πᾶσι ἀνθρώποις
 ὅππτεθρα μὴ τελεῖσθαι ὁδοῖς,
 μὴ τελεῖσθαι ὁδοῖς μὴ δὲ οὐδὲ,

ac donaria reliqua, quæ-
 que antea in templo erant.
 deinde porticum, quæ se-
 cundum scholam erat, ex-
 ædificari priore non dete-
 riorem: tabulâsque, in qui-
 bus orbis situs sunt, in in-
 feriore porticu reponi, a-
 ram quoque construi, ita
 ut neque perfectio neque
 honestas desideretur. Volo
 autem & Nicomachi ima-
 ginem absolutè perfici. O-
 pus quidem Praxiteli in-
 iunctum est. Reliqua verò
 impensæ ab eo fieri. Statui
 autem illam iubeo ubicun-
 que illis visum fuerit, qui-
 bus cura erit rerum cæte-
 rarum, quique testamento
 inscripti sunt. Ac de templo
 quidem ac donariis in hunc
 modum statuo. Fundum
 verò quem Stagiris habe-
 mus, Callino lego, libri ôs-
 que omnes Neleo. Hor-
 tum autem & deambula-
 tionem, ædēsque omnes
 horto adjacentes amicis
 inscriptis lego, quique vo-
 luerit in eo vnâ vacare li-
 teris, atque simul philoso-
 phari, quando quidem fie-
 ri non potest ut quisvis
 semper peregrinetur: ea
 tamen lege, ut neque illum
 alienent, neque ut pro-
 prium quisquam possideat,

11 fol. 326.

ἄμ' αὖς ἀν' ἱερῶν κοινῇ κακῇ-
 αὐμοίς, καὶ τὰ πρὸς ἀμύηλους
 οἰκίῳς καὶ φιλικῶς χρωμέ-
 νοις, ὡς πρὸς πρὸς ἡκον καὶ δι-
 κῆμον. ἔγνωσαν δὲ οἱ κοινω-
 νισαῖοι, Ἰππάρχος, Νηλεὺς,
 Στράτων, Κῆμινος, Δημό-
 τιμος, Δημάρατος, Κῆμι-
 δένης, Μῦσαντις, Παισρέων,
 Νικίππος. ὅξεῖναι δὲ βουλο-
 μένῳ φιλοσοφεῖν καὶ Ἀεισο-
 τέλει, τῷ Μειδίῳ καὶ Πυθαγό-
 ρος υἱῷ, καὶ μετέχιν πούτων
 καὶ αὐτῶν πάντων ὀπιμέλειαν
 ποιῆσαι τοῖς πρὸς βουτάποις,
 ὅπως ὅτι μάλιστα πρὸς ἀχθῇ
 καὶ φιλοσοφίαν. θάψαι δὲ καὶ
 ἡμᾶς ὅπως αὐτὸς δεκῇ μάλιστα
 ἀνέκδοτον εἶναι τὴν κήπον, μηδὲν
 πρὸς ἐργον πρὸς τὴν ἐκφύ-
 μῳ τε πρὸς τὸ μνημεῖον ποι-
 οῦντας. ὅπως δὲ συνείρηται,
 μετὰ τὰ πρὸς ἡμᾶς συμβαί-
 νει, πρὸς τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ μνη-
 μεῖον, καὶ τὸν κήπον, καὶ τὸν
 πρὸς ἀπαυγν, θεραπεύοντα,
 συνεπιμελεῖσθαι καὶ Πόμπου-
 λον τοῦτον ἐποικοῦντα αὐτόν,
 καὶ τὴν τῶν ἀνέκδοτον ὀπιμέλειαν
 ποιῶντα ὡς καὶ πρὸς ἄλλους
 τῶν δὲ λισιτελείας ὀπιμελεῖ-
 σθαι αὐτοῖς τοῖς ἔχοντα ταῦ-
 τα. Πομπύλῳ δὲ καὶ Θρέπῳ

sed, veluti sacrum quiddam
 cōmuniter ab hominibus
 possideatur, quique se in-
 uicē amicē ac familiariter
 utantur, sicuti congruum
 ac iustum est. Sint autem
 qui illo cōmuniter uten-
 tur, Hipparchus, Neleus,
 Strato, Callinus, Demoti-
 cus, Demaratus, Callisthe-
 nes, Melantis, Pancreon, &
 Nicippus. Licere autem, si
 philosophari velit, & Ari-
 stoteli Midiae Pythiadisq;
 filio, horum esse participē.
 Ipsiusque curam diligētis-
 simē habere maiores natu,
 ut quammaximē ad philo-
 sophiam instituat, nōs-
 que sepelire in horti parte
 quę eis maximē commoda
 videbitur, nihil superfluum
 circa funus tumulumve fa-
 ciendo. Ut autem dictum
 est, posteaquam nobis re-
 ctē curata sunt omnia, quū
 phanum & monumentum
 & hortus & ambulatoriū
 reparata & resecta erunt,
 unā & Pompylum hunc, qui
 inhabitat, ea curare volo,
 aliarumque rerum quem-
 admodum prius, curā ha-
 bere, illiusque commodis
 prospicere qui ista habent.
 Pompulo autē & Threptā

πολλὰ ἡδὲ δέσμευσι ὄντων, καὶ ἡμῶν
 πολλὰν ἡμεῖς παρεχόμε-
 ναις, εἴ τι πλεονέξουσιν ἐχέουσιν
 παρ' ἑαυτῶν, καὶ εἴ τι αὐτοὶ ἐ-
 κπύονται, καὶ αὐτῶν παρ' Ἱπ-
 παρχῶν αὐτοῖς σωτῆρα χα-
 λήλια δρχμαῖς, ἀσφδρῶς
 εἰμὲν δὲν αὐτοῖς ὑπαρχάν
 ἴσως, καὶ δαπάνη καὶ αὐτοῖς
 δὲν ἔχουσιν Μήαντι καὶ παλ-
 κρείοντι πλεονάμει, καὶ πάντα
 μοι σὺν τετίθεντο. δίδωμι
 δ' αὖτις καὶ Σωματάλλω, καὶ
 τῷ πεδισκίῳ. τῷ δ' ἐπὶ παῖ-
 δος, Μόλωντα ἰδὼν, Κίμωννα,
 καὶ Παρῶν ὄντα, ἡδὲ ἡδὲ
 δέσμευσι ἀφίημι. Μαλίῳ δ' καὶ
 Κόμῳ δὲ δέσμευσι ἀφίημι. ἡδὲ
 τῷ παρὰ τῷ κήπῳ, καὶ σω-
 δραστῶν οὖς καὶ ἀναμεινῶ-
 νας ἡδὲ ἰδὼν, ἀφίημι ἡδὲ
 δέσμευσι. τῷ δ' οἰκηματικῶν
 ἐκβύλων δὲ δέσμευσι Περύ-
 λῳ ἴσα αὖ δὲ δέσμευσι πῶς ὅτι με-
 λῶν καὶ κῶν ἔχουσιν, τὰ λοιπὰ
 ἔσονται. δίδωμι δ' καὶ
 Καρίῳτα Δημοτίμῳ, δὲ δέ-
 κα δὲ Νηλεῖ, Εὐκρόν δ' ἀπο-
 δίδωμι. δίδωμι δ' Ἱππαρχῷ
 Κόμῳ πεισυχίας δρχ-
 μαῖς. Μήαντι δ' καὶ παλ-
 κρείοντι, εἴ μὴ ἐωρῶμεν Ἱπ-
 παρχῶν καὶ ἡμῶν πλεονέξουσιν παρεχόμενον, καὶ νῦν ἐν τοῖς ἰδίῳις

dudum liberis, qui magno
 nobis vsui fuerunt, siquid
 antea à nobis præstitum
 est, & quæ illi acquirerunt,
 & quæ nunc illis ac Hip-
 parcho dari constitui, dra-
 chmas bis mille, tutò ac
 firmiter hæc illis possiden-
 da censeo, sicut & ipsis Me-
 lanti & Pancreonti sæpius
 dixi, cunctaque mihi an-
 nuerunt. do autem illis &
 Somatalem & ancillam. Ex
 pueris autem Molonē qui-
 dem & Cimonem, & Par-
 menontem, iam nunc libe-
 ros dimitto. Manem verò
 & Calliam, quum annos
 quatuor in horto perseue-
 rauerint, in cultu & labore
 se ita gerentes ut culpari
 iustè non possint, liberos
 dimitti iubeo. domesticæ
 verò suppellectilis quum
 Pompylo quantum visum
 fuerit curatoribus suffice-
 re, datum fuerit, quod reli-
 quum erit, constare. Demo-
 timo Carionado, dona-
 cémque Neleo, Eubium
 venum dari placet. dabit
 autem Hipparchus Callino
 drachmas ter mille: Melan-
 ti verò & Pancreonti, nisi
 Hipparchum intueremur,
 & antea nobis fuisse peru-
 tilem, & nunc in suis rebus

μάλα νοναυαγικότα, περὶ
 τάξαιδον αὐτὸν μετὰ Μῆαντι
 καὶ Παλκρέοντος ἑξάχην αὐτά
 ἐπειδὴ ὅς ἔτεσκεῖνοις ἐώρων
 ῥᾶ διόν ὄντα σιωτικονομῆιν,
 λοιπὸν ἐξέρχοντε αὐτοῖς ὑπε-
 λαμβάνον ἐπὶ τεταγμένον τι
 λαβεῖν ὡς ἰππάρχου· δό-
 τω ἰππάρχος Μῆαντι καὶ
 Παλκρέοντι, ἑκάτερω, τελαει-
 τον, διδόναι δ' ἰππάρχον καὶ
 τοῖς ὀπιμνηταῖς εἰς τὰ ἀνα-
 λώματα, τὰ ἐν τῇ δαδῆκῃ γε-
 γραμμένα, καὶ τοῖς ἐκάστου
 καμεῖς τῷ δαπανημῶν. οἰκο-
 νομήσαντα δὲ ταῦτα ἰππάρ-
 χον ἀπλλάχθαι τῷ συμβο-
 λαίῳ τῷ περὶ ἐμὲ πάντων.
 καὶ εἴτι ὅτι τοῦ ἐμοῦ ὀνόμα-
 τος συμβέβηκεν ἰππάρχος
 ἐν Χολκίδι, ἰππάρχου τοῦ
 ὄντος. ὀπιμνηταῖς δὲ εἶσαν τῶν
 ἐν τῇ δαδῆκῃ γεγραμμένων,
 ἰππάρχος, Νηλός, Στράτων,
 Κόμηνος, Δημοκρίτος, Κόμι-
 δένης, Κτησάρχος. αἱ δαδῆκαι
 κείνται ἀντίγραφα τῷ Θεο-
 φράστῃ δακτυλίῳ σσημα-
 σμέναι, μία μὲν ὡς ἡ Ζησιᾶ
 ἰππάρχου μάρτυρες, Κάλ-
 λιππος πελαγός, Φιλόμηλος
 Εὐωνυμῆς, Λύσανδρος καὶ
 Σάπης, Φιλίων Ἀλωπικῆς. ἡ δ' ἑτέρα ἔχει Ὀλυμπόδαρος.

magnum pertulisse naufrā-
 gium, mādaremus profectō
 ea cum Melāte & Pancrēō-
 te educere. Quoniam verō
 non illis facilē fore animad-
 uerti, cū illo vnā dispensare
 ac exequi, cōmodiūsque il-
 lis arbitrat⁹ sum, siquid ab
 Hipparcho cōstitutum ac-
 ceperint. dabit autem Hip-
 parchus Melāti & Pācreōti,
 vtrique, talentum, daturus
 & curatoribus ad ea quæ
 in testamento scripta sunt
 perficienda sumptus neces-
 sarios, suo quæque tempo-
 re. Quæ quum impleuerit
 omnia, absolūtus erit ac li-
 ber à debito omni, & omni-
 bus quæ contraxerat mecū
 instrumentis. Quòd siquid
 meo nomine Hipparcho in
 Chalcide prouenit emolu-
 menti, hoc totum eius erit.
 Curatores autem earū rerū
 quæ testamento inscriptæ
 sunt, hi erunt, Hipparchus,
 Nelcus, Strato, Callinus,
 Demotimus, Callisthenes,
 Ctesarchus. Porro testamē-
 ti exemplaria Theophrasti
 anulo signata apud Hegesiā
 condita sunt. Hipparchi
 testes Callippus Pelaneus,
 Philomel⁹ Euonymeus, Ly-
 sander Hybæes, Philion A-
 lopecēsis. Testamentū alte-
 rū accepit Olympiodorus:

μάρτυρες δ' οἱ αὐτοί. πλεὺς δ' ἔτιμαί ἑλαβον Ἀδείμαντος, ἀπώλεκε δὲ Ἀνδροθένης ὁ υἱός· μάρτυρες, Ἀείωνος Κλειώου, Λισίστρατος Φιδωνίου Θάσιος, Στράτων Ἀρχιλάου Λαμψακλιῶδες, Θισπύριος Θισπύριος ὁ Κερμαῖος, Διοσκυρίδης Διονυσίου Ἐπιχρηφισίου. ὧς δὲ ἔχουσιν αὐτῶν καὶ αἱ διαθήκαι. Ἀκούσαι δὲ αὐτῶν καὶ Ἐρασίστρατον τὸν ἰατρὸν, εἰσὶν οἱ λέγει καὶ εἰκός.

testes iidem fuero. Alterum accepit Adimanthus : tulit autem Androthenes filius : testes Aimnestus Cleobuli filius, Lysistratus, Phidonus Thasius, Strato Arcefilai filius Lampfacenus, Thesippus Thesippi filius è figulis, Dioscorides Dionysij Epicephisius. Hæc series testamentorum illius fuit.

Sunt qui dicant Erasistratum medicum huius fuisse auditorem. & fieri potest.

Successit autem illius scholæ Strato.

STRATO.

ΣΤΡΑΤΩΝ.

Διεδέξατο δ' αὐτὸς ἡ χολὴ Στράτων Ἀρχιλάου, Λαμψακλιῶδες, ὅς καὶ ἐν ταῖς διαθήκαις ἐμνημόνευσεν. ἀνὴρ ὑλογυμνάσιος, καὶ φυσικός· ὅτι καλεῖται ἀπὸ τοῦ ὅτι ἡ δυνάμεις αὐτῶν παρ' ὄντιναι ὁπρὸς ἀεὶ διατετελεῖναι. ἀλλὰ καὶ κατηγήσατο Πτολεμαῖος τοῦ Φιλάδελφου, καὶ ἔλαβε (φασὶ) παρ' αὐτοῦ τέσσαρα ὀκτοήκοντα δραχμῶν ὅς (καθὰ φησιν Ἀπολλοδώρου ἐν χρονικοῖς) ἤρξατο τῇ τεῖτῃ καὶ εἰκοστῇ καὶ ἑκατοστῇ Ὀλυμπιάδι, ἧς ἡλῆς ἀφηνεσάμενος ἔτι ὀκτὼ καὶ δεκά.

Strato Arcefilai filius Lampfacenus (cuius in testamento mentionem fecit Theophrastus) vir eloquentissimus fuit. Physicus autem idcirco appellatus est, quod in ea speculatione præ cæteris diligentissime versatus est. Fuit autem & præceptor Ptolemæi Philadelphi, à quo talentis lxxx donatum aiunt. Enimvero schola præfici cœpit (ut Apollodorus in Chronicis refert) Olympiade cxxiii, eamque annos xviii, tenuit.

ὅσα δ' αὐτὸς ἢ βί-
 βλία λαῶν· περὶ βασιλείας,
 περὶ περὶ δικαιοσύνης, τρία.
 περὶ τιμῆς, ἑ· περὶ θεῶν,
 ἑ· περὶ ἀρχῆς, ἑ· περὶ βίων,
 περὶ ἀδελφότητος, περὶ φι-
 λосоφίας, περὶ ἀνδρείας, πε-
 ρὶ τοῦ κενῆ, περὶ κρητοῦ, πε-
 ρὶ τοῦ πλούτου, περὶ φύ-
 σεως ἀνθρωπίνης, περὶ ζωο-
 γονίας, περὶ μύσεως, περὶ
 ὕπνου, περὶ ὀνυμίων, περὶ
 ὀψίως, περὶ αἰσθησεως, πε-
 ρὶ ἡδονῆς, περὶ χρωμάτων,
 περὶ νόσων, περὶ κείσεων,
 περὶ δυνάμεων, περὶ τῶν
 μετασχησθῶν μηχανημάτων,
 περὶ λυκοῦ καὶ σκοτωπεων,
 περὶ κούφου καὶ βαρέου, πε-
 ρὶ ὀφθαλμοῦ, περὶ χρό-
 νου, περὶ τοῦ καὶ αὐξή-
 σεως, περὶ τῶν ἀπορρυμένων
 ζώων, περὶ τῶν μυθολογου-
 μένων ζώων, περὶ αἰτιῶν,
 λύσις ἀπορρυμένων, τόπων
 παροίμα, περὶ τοῦ συμβεβη-
 κός, περὶ τοῦ ὅρου, περὶ τοῦ
 μέγιστον καὶ ἥπιον, περὶ ἀδύ-
 νου, περὶ τοῦ περὶ τῶν γένους,
 περὶ τοῦ ἰδίου, περὶ τοῦ μέλλον-
 τος, περὶ τοῦ περὶ τῶν καὶ ὅρων, Εὐρηματῶν ὅτι οὐδ' ὅτι τομῆ-
 ματα διτάσσεται· Ἐπιστολαί, ὧν ἀρχὴ, ΣΤΡΑΤΩΝ ΑΡ-
 ΣΙΝΟΗ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Feruntur eius De regno
 libri tres, De iustitia tres,
 De bono tres, De diis tres,
 De magistratibus tres seu
 duo, De viris, De felicita-
 te, De regia philosophia,
 De fortitudine, De inani,
 De caelo, De spiritu, De na-
 tura humana, De genera-
 tione animalium, De con-
 cubitu, De somno, de in-
 somniis, De visa, De sensu,
 De voluptate, De colori-
 bus, De morbis, de iudi-
 ciis, de viribus, de metal-
 licis machinis, de fame, de
 obtenebrationibus, de le-
 ui & graui, de afflatione,
 de tempore, de cibo & in-
 cremento, de animalibus,
 de quibus dubitatur, de
 fabulosis animalibus, de
 causis, Ambiguorum solu-
 tio, Locorum principia, de
 accidenti, de diffinitione,
 Quid sit magis & minus,
 de iniusto, de priore &
 posteriore, Inuentorum e-
 lenchi duo. de Commenta-
 riis ambigitur. Epistolae,
 quarum est initiū, S T R A-
 T O A R S I N O A E S A-
 L V T E M, quadringentae
 quinquaginta.

Τὸν φασὶν ὅτι ἦν
λεπτόν, ὡς ἀναιδήτως τελευ-
τῆσαι. καὶ εἰς ἡμῶν εἰς αὐτὸν
ἦν ἡ γὰρ,

Λεπτός ἀνὴρ δῖμας ἴω, εἰ μὴ
πρὸς χηστὰς χησμοῖς,
Στρατῶνα πῦτον φημί σοι
Λαμψακλιών·
Λαμψακός ὃν φασὶν εἶναι φύσιν.
αἱ δὲ νόστιμα παλαιῶν
Θήσκει λαθῶν, καὶ ἡ δὲ το
θαλάτῃ.

Γενόμενος δὲ Στρατῶνας
ἐκ τῶν περὶ τὸν Ἰσοκράτην
ἐκροατῆς· δεύτερος δὲ αὐτὸς ἐ-
πεὶ τελευτῆς, ἰατρὸς, μαθητὴς Ἐ-
ρασιράτου, ὡς δὲ τινες, Τερ-
σιμος· τέταρτος, ἰσοεικός, φι-
λόσοφος καὶ Περσέως τῷ Ρω-
μαίοις πολεμιστῶν γεγρα-
φὴς περὶ τῆς ἐκείνου ποιητῆς
ὁπλῆς μακρῶν ἐξέδομος, ἰα-
τρὸς δὲ καὶ ὅτι, ὡς Ἀριστοτέλης
φασὶν· ὁ Ἰδρύς, περὶ πατητικὸς,
βεβιωκὸς ὃν Ἀλκιμαδρεῖα.

Τοῦ δὲ οὐκ οὐκ φυσικοῦ φέ-
ρεται καὶ ὁ δὲ φησὶ πῦτον εἶ-
χεσαι τὸν ὅτι, ἡ τὰ δὲ δὲ
τίθεται, εἰ αὖτις πᾶσι. τὰ μὲν
οἶμαι καταλείπω πάντα Λαμ-
πυρίωνι, καὶ Ἀρκεσίλαῳ. ἀπὸ
δὲ τοῦ Ἀ. Πύθωνος ὑπάρχοντός
μοι δόγματα, περὶ τῶν μὲν αἱ

Hunc aiunt fuisse adeo
tenuem ut sine sensu more-
retur. In quem hoc scrip-
tus epigramma,

Corpus erat tenuis, si non o-
racla fuissent,
Stratona dico (si nescis)
Lampsacenum:
Qui morbis semper fuerat lu-
tatus acerbis,
Tandem sine ullo sensu
mortis occidit.

Fuerunt autem Stratones
octo. Primus, Isocratis au-
ditor: secundus, hic ipse:
tertius, medicus, Erasistra-
ti discipulus, siue (ut quidā
aiunt) alumnus: quartus,
historicus, Philippi & Per-
sei, qui aduersus Romanos
pugnauerunt, gestorū scri-
ptor: sextus, poeta epigrā-
matum: septimus, antiquus
medicus, ut ait Aristocles:
octauus, Peripateticus, qui
vixit Alexandriae.

Porro Physici istius fe-
runtur testamenta in hunc
modum, Ista, siquid sinistre
accidat, dispono. Ea qui-
dem quæ domi sunt Lam-
pyrioni & Arcefilao re-
linquo omnia. Porro ex
pecunia quam Athenis ha-
beo, primum quidem

ὁπρὸς αὐτὸν τὰ περὶ τῶν ἐκ-
 φορῶν ὁπρὸς αὐτὸν ἴσως, καὶ
 ὁ ἀνομιμύεται μετὰ τῶν ἐκφο-
 ρῶν, μηδὲν δεῖξον ποιουῶ-
 ντες μήτ' ἀντιδύσειον. ὁπρὸς αὐ-
 τὸν ὅς ἐστιν ἴσως καὶ τῶν
 ὁπρὸς αὐτὸν οἶδε, Ὀλυμπικός,
 Αἰσείδης, Μνησιχόης, Ἰπ-
 ποκράτης, Ἐπικράτης, Γορ-
 γύλας, Διοκλῆς, Λύκων, Αἰ-
 σείδης. κατὰ αὐτὸν ὅς τῶν μὲν
 ὁπρὸς αὐτὸν Λύκωνι, ὁπρὸς αὐτὸν
 ὁπρὸν οἱ μὲν εἰσι πρεσβύτεροι,
 οἱ δὲ, ἄλλοι. κατὰ αὐτὸν δ' αὖ
 ποιοῖεν καὶ οἱ λοιποὶ συγκατα-
 σκευάζοντες τοῦτο. κατὰ αὐτὸν
 δ' αὖτ' καὶ τὰ βιβλία
 πάντα, πλὴν ὧν αὐτοὶ γεγρα-
 φάμεν, καὶ τὰ σκευὴ πάντα, καὶ
 τὸ συσίτιον, καὶ τὰ σφώμα-
 τα, καὶ τὰ ποτήρια. δώτω-
 σαν δὲ οἱ ὁπρὸς αὐτὸν Ἐπι-
 κράτης πεντακοσίας δραχμαί,
 καὶ τῶν παίδων ἕνα ὃν αὐτὸν δο-
 κῇ. Ἀρκεσίλαος δὲ περὶ
 τῶν λαμπυρίων καὶ Ἀρκε-
 σίλαος, ἀράδωσαν τὰς σιν-
 δέκας αἱ εἰς τὸ Δαίτωπον
 ὑπὲρ Ἰραίης καὶ μηδὲν ὀφειλέ-
 τω μήτε λαμπυρίωνι, μήτε
 τοῖς λαμπυρίωνος κληρονόμοις, ὁπρὸς αὐτὸν ἀπὸ τῶν πάντων τῶν συμ-
 βολαίης. δώτωσαν δ' αὖτ' καὶ οἱ ὁπρὸς αὐτὸν ἀργεῖς πεντακο-
 σίας δραχμαί, καὶ τῶν παίδων ἕνα, ὃν αὐτὸν δοκιμάσῃ Ἀρκεσίλαος,

curatores iusta, & quæ post
 funus fieri solenne est, dili-
 genter curabūt, nihil neque
 superfluè neque illiberali-
 ter agentes. Erunt autem
 testamenti curatores, O-
 lympicus, Aristides, Mnesi-
 genes, Hippocrates, Epi-
 crates, Gorgylus, Diocles,
 Lycon, Athanes. Scholam
 quidem Lyconi relinquo.
 nanque alij sunt vel senio-
 res vel occupati. Rectè au-
 tem facient reliqui, si hoc
 ipsum suo iudicio firmaue-
 rint. Libros illi omnes,
 præterquam quos ipsi scri-
 psimus, relinquo, vasa e-
 tiam omnia conviviij stra-
 mentaque & pocula. Dent
 autem Epicrati curatores
 drachmas quingentas, &
 unum ex pueris quemcun-
 que Arcesilaus iudicabit.
 Primum quidem Lampy-
 rion & Arcesilaus pacta
 tollant quæ pro Hirso daip-
 p' statuit, nihilque debeat,
 neque Lampyrioni neque
 Lampyrionis hæredibus,
 sed liber sit ab omni chiro-
 grapho. Dent illi curatores
 drachmas quingentas, &
 ex pueris unum, quemcun-
 que probarit Arcesilaus,

ὅπως αὖ πολλὰ συμπεπονη-
 κώς ἡμῶν, καὶ παρεχόμενον
 χρεῖας, ἔχει βίον ἱκανόν, καὶ
 ἀφύμνησιν ἢ. ἀφίημι δὲ καὶ
 Διοφάντην ἑλθόντα, καὶ Διο-
 κλέα, καὶ Ἀβούω· Συμμίαν δὲ
 ἀποδίδωμι Ἀρκεσίλαῳ. ἀ-
 φίημι δὲ καὶ Δρόμωνα ἑλθόντα.
 ἐπειδὴ δὲ τῶνδε γέννη-
 ται Ἀρκεσίλαος, λογισάμενος
 ἱκανοῦς μὲν Ὀλυμπικοῦ
 καὶ Ἐπικράτους καὶ δῆλων ὅτι-
 μνηστὴρ τῶν γεγονότων ἀνδράνων
 εἰς τὴν ἐκπορὰν, καὶ τὰ δῆλα
 τὰ νομιζόμενα. τὸ δὲ πλεονέκ-
 τιστον κομισάμενος Ἀρκε-
 σίλαος τῶνδε Ὀλυμπικοῦ,
 μηδὲν ἐν οὐλῶν αἰσίων καὶ τοῖς
 χαμεύσι καὶ τοῖς χέθνοις· ἀρά-
 δω δὲ καὶ τὰς συνθήκας δρ-
 κούσας, αἵ δὲ εἴδετο Στρα-
 τῶν τῶνδε Ὀλυμπικῶν καὶ Ἀ-
 μενίας, τὸς κειμένους τῶνδε
 φιλοκράτει Τιταμένε. τὰ
 δὲ πλεονέκτιστον ποιείτω-
 ναι ὡς αὖ δοκῇ Ἀρκεσίλαῳ
 καὶ Ὀλυμπικῶ καὶ λυκόντι.
 καὶ αἵδε μὲν εἰσιν αἱ φερόμε-
 ναι αὐτῷ δῆλα καὶ περὶ
 συνθήκας καὶ Ἀρίων ὁ οἰ-
 κιστὴς.

ut is qui nobiscum multum
 laboravit, magnóque no-
 bis vsui fuit, habeat vnde
 viuere honestè possit. Dio-
 phantum præterea dimitto
 liberum, & Dioclem & A-
 bum. Simmiam autem Ar-
 cesilao reddo. Sed & Dro-
 monem liberum relinquo.
 Vbi verò Arcesilaus adue-
 nerit, computet Hiræus cū
 Olympico & Epicrate cæ-
 terisque curatoribus, fune-
 ris aliorumque solemnium
 sumptus. Quod autem pe-
 cuniæ reliquum erit, acci-
 piat Arcesilaus ab Olympi-
 co, nihil ei molestiæ exhib-
 ès per tempora & annos.
 Tollat autem & pacta Ar-
 cesilaus quæ cōposuit Stra-
 to cum Olympico & Ami-
 nia, cōdita penes Philocra-
 tem Tisameni filium. Mo-
 numentum verò faciant, vt
 videbitur Arcesilao & O-
 lympico & Lyconi. Atque
 hæc quidem (vt fertur) te-
 stamenti illius summa fuit,
 sicut ipsum collegit Aristo
 eius necessarius.

Cæterum Strato ipse (sic-
 ut & supra declaratum est)
 vir insignis & summa ad-
 miratione dignus fuit,

ΑΥΤὸς δὲ ὁ Στρατῶν ἀνὴρ
 γέγονε (καὶ διὰ περὶ καὶ αὐτῶν δῆλωνται) πολλῆς δὲ ἀποδοχῆς ἄξιος,

ἔλατεις ἐν παντὶ λόγον εἰ-
δέναι, καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλῇ
μὲν ὡφιστικῇ, ὅπως εἶδος ἀρ-
χαῖότερόν τε καὶ ἀπουδαί-
οτερόν.

ΛΥΚΩΝ.

ΤΟΥΤΟΝ ΔΙΕΔΕΞΑΤΟ ΛΥ-
ΚΩΝ Αἰσυάνακτος, Τρω-
αδῆς, φραστικὸς ἀνὴρ, καὶ πλεί-
στα παιδῶν ἀρχοῦντος ἀκρῶς συν-
τεταγμένον. ἔφασκε γὰρ δεῖν
παρεσβύχθαι τοῖς παισὶ πῶς
αἰδῶ καὶ φιλοτιμία, ὡς τοῖς
ἵπποις μύωπα καὶ χαλκόν.

Τὸ δ' ἐκ φραστικῶν αὐτοῦ
καὶ πειρηγόνος ἐν τῇ ἐρμη-
νεύᾳ φαίνεται καὶ νῦν. φη-
σὶ γὰρ τὸν τ' εὖ πονεῖν ὅτι παρ-
θέντι πονεῖν χαῖς, βαρὺ γὰρ φορ-
τίον πατεῖ κόρη, δεῖ αὖτις
περιτὸς ἐκτρέφουσα τὸν ἀ-
κμαῶν τῆς ἡλικίας καμρόν.
διὸ δὴ καὶ φασιν Ἀντίστον
εἶπαι αὐτῇ τὸ εἰπεῖν, ὡς ἐκ
κῶ ὡς πρὸς μήλα πῶς ἀω-
δῶν καὶ χάειν ὁμοδίως με-
τελκεῖν, ὁμοῦ ὅτι αὐτὴ τὸ ἀν-
θρώπου, καὶ θάπρ' ὅτι τὸ δέν-
δρου, τῶν λεγόμενων ἐκα-
τον ἐδιδωρεῖσθαι. τὸ δὲ,
ὅτι ἐν μὲν τῇ λέξει γλυκύτης
κῶ παρὰ καί τινες τὸ γάμμα αὐτῇ τῷ ὀνόματι προστίθεται.

in omni orationis genere
versatus, sed physicae maxi-
mè studiis excellens, quod
genus & antiquius est, &
multorum præclara ingenia
exercuit. Successit in eius
locum Lycon.

LYCON.

LYCON Aistyanactis filius,
Troadensis, vir eloquens,
educandis instituendisque
pueris maximè idoneus fuit.
Aiebat enim adiungi neces-
sario pueris pudorem &
laudis studium, velut equis
calcar atque frænum.

Porro ipsius loquutio &
interpretationis copia hinc
apparet. Ait enim in virgi-
nem pauperem, hoc modo,
Graue onus est patri puel-
la, præ dotis inopia excur-
rens in flore ætatis. Unde &
Antigonum de illo hoc di-
xisse ferunt, Possibile non
esse suauevolentiam mali at-
que gratiā aliorum transfer-
ri, sed in ipso homine vel-
uti in arbore, singula quæ
dicerentur oportere inspi-
ci. Cæterum quia in dicen-
do erat suauissimus, idcir-
co quidam etiam ipsius no-
mini G litteram adicie-
bant, ut esset Glycon,
quod dulcedinem sonat.

αὐτὸν τὸν γὰρ αὐτοὶ αὐτοὶ
 αὐτὸν ἀμείνων καὶ ἐπὶ τῷ
 μαζωσκόντων ὅτι δὴ μὴ
 ἔμαθον ὅτι καμῶν, καὶ ἀχ-
 ρῶν, τὸν ἐκδιέκτεν τὸν
 ὅτι, ἐλθὼν αὐτῷ κατηγε-
 ρῆν, ἀδυνάτω μὴ γινώσκοντα ἀ-
 χῆ μὴ αὐτοὺς ἀργίας ἀδιδόρ-
 ονται. τοῖς τε βαλθυσκοῖς
 ὅτι, ὅτι πῶς ἐφασκε τῷ
 λογισμῷ, οἷον ἐστὲν κα-
 νόνι βασιλεύοντα ἀδιδόρ-
 ονται, ὃν ὡς πῶς ὅτι
 κανὼν μὴ ὃν κατὰ τὸν
 δικαίον καὶ ἐπὶ μὴ τὸν ἐκ
 ὃν ἀργίας ἐφασκε πολλοὺς
 ἀπέναι, ἐπὶ ὃν ὃν Ὀλυμπία-
 σι ὁλίγους, ὃν δὲ ἀνὰ πολλὰ-
 κας τε πολλὰ συμβεβύσας
 ἀδιδόρ-οις, τὰ μέγιστα αὐτοὺς
 ὡφίονται.

Ἦν δὲ καὶ καθαρώτατος ὁ
 σώμα, ὡς αὐτὸν ἐβλήτω γῆ-
 ρα μὴ ἀκόσμη ἱματίων, κα-
 τὰ τὸν φησὶν Ἑρμιππῶ. ὁ
 ἀλλὰ καὶ γυμνασικώτατος
 ἐγένετο, καὶ ἀεκτικὸς τὸ σῶμα,
 πῶς τε πᾶσι ὅτι ἀθλητι-
 κῶς ἐπὶ φαίνων, ὡς ὁ λαδίας
 χέμπνης ὢν, κατὰ τὸν Ἀν-
 τίγονος ὁ Κόρυσι. ὁ δὲ τὸν
 ὃν καὶ παλαιὰ λέγεται τὸν
 τὸν παρὶς Ἰλῆα, καὶ τὸν

Porro in describendo su-
 dissimilis erat. In hos verò,
 qui quoniam dum tempus
 esset non didicerant, pœni-
 tentia ducerentur, idque
 reuocare cupiebant, in hūc
 modum iocabatur. Dice-
 bat enim eos qui ignavia
 suæ seram pœnitentiā vo-
 to sarcire quæterent, im-
 possibili seiplos arguere:
 qui autem vellent, planè
 eos aiebat excidisse ratio-
 ne, veluti distorta regula
 naturam recti explorantes,
 seu faciem perturbata aqua
 vel speculo peruerso. Quin
 & ad forensē quidem co-
 ronam complures profici-
 sci, verum ad Olympiacam,
 aut paucos aut neminem.
 Sæpe Atheniensibus con-
 sulens, magno illis emolu-
 mento fuit.

Erat verò mundissimus
 cultu, adeo ut vestium in-
 credibili mollicie ac nitore
 vteretur, ut Hermippus re-
 fert: sed exercitatissimus
 ac valido sanoque corpore
 effectus est, omnemque a-
 thletarum habitū præfere-
 bat, quā (autore Antigono
 Carystio) antea fractiori &
 graciliori esset corpore.
 Quocirca & in patria lu-
 stratus fuit, more patrio
 aq. pila ludo se exercuisse.

ὡς ἐκ ἄλλός τε, ὡς φίλῳ
 τοῖς δὲ Εὐμένῃ καὶ Ἀτά-
 λῳ, οἱ καὶ πλείστα ἐπιχορή-
 γου αὐτῷ. ἐπιράθη δ'
 αὐτὸν χεῖν καὶ Ἀντίοχος, ὃς
 ἐκ ἑτυχεν. οὕτω δὲ ὡς ἐχθρὸς
 Ἰβωνύμῳ τῷ περὶ πατητικῷ,
 ὡς μόνον μὴ ἀπαντᾶν πρὸς
 αὐτὸν εἰς πλεονέκτησιν ἡμέ-
 ραν, δὲ ἥς ἐν τῷ Ἀρκε-
 σιλάῳ βίῳ διηλέγμεθα. ἀ-
 φηγήσατο δὲ τῆς χολῆς ἐπὶ
 τετρακόντα, Στράτων ὁ
 αὐτὸν ἐν ταῖς διαθήκαις κα-
 τὰ λήκοντος, καὶ πλεονέκτημα
 καὶ εἰκοσιμὴ καὶ ἑκατοσιμὴ Ὀ-
 λυμπιάδα. ἔτι μὲν ἀλλὰ καὶ
 πανθοῖδου διήκουσε πρὸς δια-
 λεκτικῷ.

Ἐτελεύτησε δὲ γήρως ἑ-
 πτακτὸν καὶ ἑβδομηκοντα-
 ὅσῳ ποδῶν καὶ κατὰ πορ-
 θεῖς. καὶ ἔστιν καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν,
 ὅτι μὰ τὸν οὐδὲ λυκῶνα πα-

ρήσειεν, ὅτι ποδῶν καὶ

κατὰ πορθεῖς. θαυμάζω τοῦτο
 μάστιγα δὲ ἔχει.

Ὡς ἔπος αἰδοῦ μακρὴν ὁ-
 δὸν, αὐτὸν ὁ πορθεῖς

Ἀλλοτείοις βαδίσας, ἔδρα-
 μα νυκτὶ μὴ.

Γεγύασι δὲ καὶ ὅμοι λυκῶ-
 νες πορθεῖς, Πυθαγορεὺς δὲ ὡς

Erat autem Attalo & E V-
 meni in primis charus, at-
 que inter paucos amicissi-
 mus, qui & illum sæpenu-
 mero regia magnificentia
 donabant. Tentavit & An-
 tiochus illum habere apud
 se, sed spe sua frustratus
 est. Adeo autem inimicus
 erat Hieronymo Peripate-
 tico, ut solus anniuersario
 die ad illum non proficisce-
 retur, de quo in Arcesilai
 vita diximus. Porro scho-
 læ principatum tenuit an-
 nos duos supra quadragin-
 ta, quum illum sibi succes-
 sorem in testamento Stra-
 to reliquisset, Olympiade
 cxxvii. Quin & Pan-
 thædi quoque dialectici
 auditor fuit.

Obiit autem annos na-
 tus septuaginta quatuor,
 afflictus podagriæ morbo.
 In quem nostrum est epi-
 gramma,

*Prætereunda mihi non sunt
 & facta Lyconis,*

*Fecerat infirmum quem
 valetudo pedis.*

*Nanque pede alterius sem-
 per quum nixus adiret,
 Tam longam miror nocte
 volasse viam.*

Fuerunt & alij Lycones.
 Primus, Pythagoricus: se-
 cundus, hic ipse: tertius,

δὲ ὡς ἔπος πορθεῖς,

ἐπὶ ποιητῆς τέταρτος, ἐπι-
γραμμάτων ποιητής.

versificator: quartus, epi-
grammatum poeta.

Huius quoque philoso-
phi testamentum huiusce
reperimus. Ista equidē sta-
tuo de rebus meis, si qui-
dem hunc morbum ferre
nequiuero. Ea quidem quæ
domi sunt, omnia Astya-
nacti & Lyconi fratribus
do, atque ex his reddend-
um censeo quæ Athenis
possedi à quouis sumpta, si-
ue exacta, quæq; in funus
cæterisque solennibus im-
pensa fuerint. Quæ verò in
vrbe & Ægina habeo, Ly-
coni præcipuè do, quòd is
nomen ferat nostrum, me-
cūmque diutissimè atque
cū summo amore sit com-
moratus, sicut dignum e-
rat, quippe qui filij tene-
bat locum. Porro peripa-
tum amicis ac necessariis
relinquo, Buloni, Callino,
Aristoni, Amphioni, Ly-
coni, Pythoni, Aristoma-
cho, Heraclio, Lycomedi,
Lyconi fratrueli. Præficiāt
autē ipsi, quemcūque per-
mansurum in schola, ma-
ximèque vtilem futurum,
existimauerint. Eis verò
consentiāt & reliqui fami-
liares, & mei & loci gratia.

Τοῦ δὲ φιλοσόφου καὶ δια-
θήκης ἐπιετύχησεν ταύτηςδε.
Τὰ δὲ διατίθεμαι περὶ τῶν
κατ' ἐμαυτὸν, εἰ μὴ δυνή-
σῃ τὸν ἀρρώστιας ταύτης
ὑπενεῖν· τὰ μὲν οἴκῳ πάν-
τα δίδωμι τοῖς ἀδελφοῖς, Ἀ-
στυνανκτὶ καὶ Λύκωνι, καὶ οἷμαι
δὲ καὶ ἀποδοθῆναι ἀπὸ τούτων
ὅσα κατακέρηται Ἀθήνησι
ὅτι τινος ἔχων ἢ ἐκπε-
ραχώς· καὶ εἰς τὴν ἐκ φο-
ρὰν ἀναλωθῇ, καὶ εἰς τὰλλα
παινομιζόμενα, τὸ δὲ ὅτι ἄσσει
καὶ Ἀλγῆν, δίδωμι Λύκωνι,
ὅτι καὶ τοῦτομα φρενὴν ἡ-
μῶν, καὶ συνδρατελέειναι πλείων
χρόνον ἀρρώστως πάντῃ, καὶ ἀ-
πὸ δίκην μὲν τὸν τὸν τὰς
ἐχέτω. τὸν δὲ περὶ πατὸν
κατομείπω τὴν γαίμενον τοῖς
βελόδοις, Βέλωνι, Καλλί-
ῳ, Ἀρίστωνι, Ἀμφίωνι, Λύ-
κωνι, Πύθωνι, Ἀριστομάχῳ,
Ἡρακλείῳ, Λυκομήδει, Λύ-
κωνι τῷ ἀδελφῷ. περὶ τῶν
δωσῶν δ' αὐτοῖς ὅτι αὐτοὺς ὑπο-
λαμβάνωσι διαμένειν ὅτι τῷ
πράγματι, καὶ συνέξεν μα-
λιστα δυνήσεσθαι. συγκατα-
σκαυάζεωσαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ γαίμενοι, καὶ μετὰ καὶ τῷ πᾶσι χάριν.

πρὸς δὲ τῆς ἐκφοράς καὶ καύ-
 σεως ὁπρὸς ἡθιωσαν Βού-
 λων καὶ Κλημίνου μετὰ τῶν
 συνόντων, ὅπως μὴτ' αἰγυ-
 λίου καὶ ἡμίτου μὴτε δει-
 ρος. τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γε-
 νομένων μερῶν μετὰ τῶν ἐ-
 μῶν ἀπολίσιν καταχωρησά-
 τω Λύκον τοῖς νεανίσκοις εἰς
 ἑταροχρησίαν, ὅπως καὶ μεῦ καὶ
 τῶν τιμήσαντος ἐμὲ μνήμη γέ-
 νηται διὰ τῆς χρείας αὐτῆς
 φρεσίνκουσα καὶ ἀνδραίῳ ἡ-
 μῶν ἀναδέτω τὸ δὲ τόπον, ὅ-
 πως ἀρμόσιων ἢ, τῆς σάσεως,
 ὁπρὸς βλέψατω καὶ συμπερα-
 ματευθῇ τῶ Διόφαντος καὶ
 Ἡρακλείδης Δημητείου. ἀ-
 πό τῶν ἐν ἄσει, Λύκον ἀπο-
 δότω πᾶσι παρῶν ἃ θεωρί-
 ληφα μετὰ τῶν ἀποδημίαν
 τῶν ἐκείνων. ὁ δὲ καὶ τοῖσι
 τῶν Βέλων καὶ Κλημίνου, καὶ ἂν
 εἰς τῶν ἐκφοράν ἀφύω-
 θῇ, καὶ τὰ δῖα τὰ νομιζό-
 μενα. κομισάτω τῶ τὰ αὐτὰ ἀπὸ
 τῶν ἐν οἴκῳ κοινῇ καταλειπο-
 μένων ἀμφοτέρους ὅτι ἐμοῦ.
 ὑμνοῦνται τῶ καὶ τοῖς ἰατροῖς
 Πασίδεμον καὶ Μειδίαν,
 αἰξίοις ὄντας. καὶ διὰ τῶν ἐ-
 πιμέλειαν τῶν πρὸς ἐμὲ, καὶ τῶν τέχνῶν, καὶ μείζοντα
 ἐν ὑμῖν. δίδωμι τῶ τῶ Κλημίνου παίδῳ Ἡρακλείῳ ζῆλον,

Cæterum funus & crema-
 tio curæ erit Buloni & Cal-
 lino & amicis cæteris, uti
 ne illiberalis neu superflua
 sit. Eas verò quæ mihi erant
 in Ægina partes, post dis-
 cessum meum diuidat Ly-
 con adolescentibus, in v-
 sum olei, ut ex eo mei &
 eius qui me honorauerit v-
 tilitate paretur iusta memo-
 ria: statuamque nostram
 locet eo loco ubi conue-
 nienter stare eam perspe-
 xerit. Cooperetur autem v-
 na & diophantus & Hera-
 clides demetrii filius. Ex
 his autem quæ in vrbe sunt,
 reddat Lycō omnibus quæ
 prædixi præsens post ipsius
 discessum, sequanturque
 Bulon & Callinus, & quæ-
 cunque in funere ac solen-
 nibus cæteris impensa fue-
 rint. Tollat autem ea ex
 his rebus domesticis, quæ
 ambobus communiter à
 me relictæ sunt. Honore
 item & medicos Pasithe-
 min & Midam, dignos
 profecto magno & ho-
 nore & pretio, ob sum-
 mam in me diligentiam
 & artem. Lego & Cal-
 lini filio pateras duas,

ἐν τῇ γυναικὶ αὐτῇ ῥοιὰς κρον
 ζῶντος, φιλοτάπητα, ἀμφι-
 βίον, περὶ σρωμα, περὶ σκα-
 φάμαδ' ὅτα βύτιστα τ' κα-
 τὰ κρητὸν αὐτῶν· οἷς αὖ ἐφ' ὅσον
 ὁ ἐκείνους τηλῶν, καὶ τούτων
 φανερὰ μὴ ἀμνημονεύοντες.
 περὶ δὲ τῶν Στραπιδόντων
 ἐμαυτὸν ὅπως ἔξαρχον Δημη-
 τριῶν, ἡδὲ Σάτω παλαιόντι
 ἀφίημι τέσσαρας, καὶ δίδωμι
 πέντε μνᾶς, καὶ ἱματίον καὶ
 χιτῶνα, ἵνα πολλὰ πεπονθ-
 ῶς μετ' ἐμοῦ, βίον ἔχῃ μο-
 ναίῃ. Κεῖ τῶνι δὲ Καρχη-
 δονίῳ, καὶ πύτῳ τέσσαρας ἀ-
 φίημι, καὶ δίδωμι τέσσαρας
 μνᾶς. καὶ τὸν Μικρὸν ἀφίημι
 ἐλδύδεον καὶ Σάτω Λύ-
 κῳ αὐτὸν καὶ παιδὶ Ἑλέτῳ,
 ἀπὸ τῶν νῦν χρόνων ἔξ ἔτι. καὶ
 Χαρήτῃ ἀφίημι ἡδὲ Σάτῳ καὶ
 Σάτῳ Λύκῳ αὐτὸν. καὶ
 δύο μνᾶς αὐτῶν δίδωμι, καὶ
 τὰ ἐμὰ βιβλία τὰ ἀνεγνωσ-
 μένα τὰ δ' ἀνέκδοτα, καὶ κη-
 νῶν, ὅπως ὁπρὸς αὐτὰ ἐκ-
 δῶν δίδωμι τὴν σύρω ἡδὲ Σά-
 τῳ ὄντι τέσσαρας μνᾶς, καὶ
 τὴν Μένωδῳ δίδωμι καὶ
 ἔτι μὴ ὀφείλει, ἀφίημι αὐ-
 τῷ. καὶ ἱλαρὰ πέντε μνᾶς,

uxorisque illius gemmas
 duas, tapetāsque, alterum
 villosum, alterum purum,
 & sagum & duo puluina-
 ria ex omnibus quæ reli-
 qua sunt optima: ut quan-
 tum ad honoris rationem
 attinet, ne istorum oblitī
 videamur. De his autem
 qui mihi seruierunt, sic sta-
 tuo. Demetrio quidem
 iam diu libero redemptio-
 nis pretium remitto, &
 quinque minas do, & pal-
 lium & tunicam, ut qui
 mecum diu & multum la-
 borauit, honestè vitā exi-
 gat. Critoni autem Chal-
 cedonensi similiter re-
 demptionis pretia relaxo,
 & minas quatuor itidem
 dari iubeo. Micrum libe-
 rum dimitto, ac eum Ly-
 co nutriat, & annos sex ab
 hoc tempore deinceps e-
 rudiat. Charetem itidem
 dimitto liberum, nutriat-
 que illum Lyco: duasque
 illi minas do, & libros
 meos relictos. Eos verò
 qui necdum editi sunt,
 Callino, ut illos edat dili-
 genter. Sed & Syro libero
 minas quatuor lego, &
 Menodoram do, & siquid
 mihi debet, relaxo. Hila-
 ræ item quinque minas,

καὶ ἀμφίταπον, καὶ δύο περὶ
 κεφαλῆα, καὶ περικύμα, καὶ
 κλινὴν ἡν αὖ βούληται. ἀ-
 φήμι δὲ ἡδύθεραν καὶ πλὴν
 τῆς μικροῦ μητέρα, καὶ Νοή-
 μονα, καὶ Δίωνα, καὶ Θάωνα,
 καὶ Εὐφράτορα, καὶ Ἑρμείαν·
 καὶ Ἀγάθωνα, δύο ἔτη ᾠδὴ
 μέναιτα, ἀφείδαι ἡδύθε-
 ρον· καὶ πρὸς φορεαφόροις,
 Ὀφθίωνα καὶ Ποσειδώνιον,
 τέτταρα ἔτη ᾠδὴ μέναι-
 τας. δίδωμι δὲ καὶ Δημη-
 τείῳ καὶ Κρίτωνι καὶ Σύρῳ,
 κλινὴν ἑκάστω, καὶ εἰσώματα
 τῶν καταλειπομένων, ἃ αὖ
 φαίνονται λυκρονι καὶ ὡς ἔχιν.
 ταῦτα ἔστω αὐτοῖς, ἀποδείξα-
 σιν ὁρθῶς ἐφ' ὧν ἕκαστοι τε-
 ταγμένοι εἰσὶ. περὶ δὲ τῆς
 φῆς, εἰάν τε αὐτὸς βούληται
 λυκρον διαπλεῖν, εἰάν τε ἐν οἴ-
 κῳ, ὅπως ποιείτω. πέπτισμα γὰρ
 αὐτὸν οὐδὲν ἡπλιον ἐμοῦ συνο-
 ρᾶν τὸ δούχημον. ταῦτα δὲ πάντα
 δίκονομήσαντι κρεία ἔστω ἢ
 δόσις τῶν ἐν ταῦτα. μάρτυρες,
 Κλημῖν· Ἑρμῖον δὲ, Ἀεί-
 σων Κεῖ· Εὐφρόνι·
 Παιανίδης.

Οὗτοι μὲντοι αὐτῷ συνεπῶς
 τὸ πάντα περὶ πόντι, τὰ τε πε-
 ρὶ παιδείας καὶ πάντας λόγους,

& tapetē villosum, & duos
 pulvinos & peristroma, &
 lectum quencunque volue-
 rit. Liberam item dimitto
 Micri matrem & Noemo-
 nem, & Dionem, & Theo-
 nem, & EVphranorem, &
 Hermiam: & Agathonem,
 ubi biennij tempus imple-
 uerit, dimitti liberum iu-
 beo, & lectuarios Ophe-
 lionem quoque & Possido-
 nium, quum annos qua-
 tuor peregerint, itidē libe-
 rari volo. Demetrio prae-
 terea & Critoni, & Syro
 singulis lectum & stragu-
 lam vestem ex residuis re-
 linquo, ut Lyconi conue-
 nire videbitur. Ista illis do-
 nabuntur, qui profectō o-
 stenderunt quā sollicitē
 sibi commissa peregerint:
 de sepultura verō videbit
 Lycon, siue me hīc siue do-
 mi sepeliri maluerit. Cer-
 tō enim mihi persuasum
 est, illum quod conveniat
 honestūque sit nihilo se-
 gnus cernere quā nos.
 Quum verō pro veritate
 prestitit haec omnia, rata
 sit illi eorum quae hīc sunt o-
 mniū largitio. Testes Calli-
 nus Hermioneus, Ariston
 Chi⁹ EVphroni⁹ Peaniēsis.

Adeo autem sapienter
 ille gessit omnia quae per-
 tinent ad eruditionem
 & studia humanitatis,

ἐν τῇ καὶ τῇ δὲ θεῶν
ἐπὶ τινὰ καὶ σφόδρα οἰκο-
νομικῶς τε καὶ ὀπιδυῶς ἴσχει
ὥστε πάντα ταῦτα ζῆλω-
τεῖται.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Δημήτριος Φανοστράτου,
φληνδῆς ὅπως ἤκουσε μὲν Θεο-
φράστου, δημογρονῶν δὲ Θεοφρά-
στου, ὅτι πόλεως ἔξη-
γήσατο ἡ δέκα, καὶ εἰκόνων
ἡξιώθη χαλκῶν ἔξήκοντα
πρὸς ταῖς τετρακοσίαις· ὧν
αἱ πλείους ἐφ' ἱππέων ἦσαν καὶ
ἀρμάτων καὶ σκυωείδων,
σωτελεσθεῖσαι ἐν ἐξέ τετρα-
κοσίαις ἡμέραις, ποῦτον ἐ-
σπουδάσθη. ἀρξάμενος δὲ αὐτὸν
τῆς πολιτείας φησὶ Δημή-
τριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ὁμο-
νόμοις, ὅπως τε φυγὸν Ἀλέ-
ξανδρον εἰς Ἀθήνας ἦκεν Ἀρ-
παλὸς. πολλὰ δὲ καὶ κάλλιστα
τῇ πατρίδι ἐπολιόδυσσας. καὶ
τὸν Θεοφράστου καὶ κατασκευαῖς
ἤρξατο πλεῖστον, καὶ περὶ ὅκ
ἀφ' ἧς ὦν. ὡς δὲ ὅκ τῆς
ἐστὶν οἰκίας, (ὡς θαβω-
ειν ἐν πρῶτῳ τῷ ἀπο-
μνημονεύματι φησὶν) δηγὰ
αὐτὴ καὶ ἡ λυσιπυγὴ κειλα-
μία τῇ Σωφρόνῃ, (καθὰ τὸ οὐ
ἐπὶ τῇ πρῶτῃ φησὶν)

ut ad testamenta quoque
sua nihilominus diligentia
prudentiamque pertende-
rit, ita ut in ea quoque par-
te sit studiosè imitandus.

DEMETRIUS.

Demetrius, Phanostati
filius, Phalereus, audi-
tor quidem fuit Theophra-
sti: cæterum quum apud
Athenienses cōciōnaretur,
urbī præfuit annos decem,
æreisque statuis honoratus
est trecētis sexaginta, qua-
rum plures equestres erant,
& in curribus ac bigis sta-
bant, summòque studio in-
tra trecētos dies consum-
matae erant. Cœpisse autem
rempub. administrare eo
tempore quo Harpalus A-
lexandrum fugiens Athe-
nas venit, Demetrius Ma-
gnesius in Æquiūocis testa-
tur. Diu autem atque præ-
clarè remp. administravit.
Nanque & redditibus & æ-
dificiis ciuitatem auxit, &
quidem quum adhuc satis
illustris non esset. Erat enim
(ut Phauorinus in primo
Cōmētariorū ait) ex Cono-
nis familia, vetum urbana
ac nobili. Lamia amica (ut
idē ait in primo) utebatur:

ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Κλέωνος πον-
 δέναι ὅτι δ' αὖτε ῥω ἰσο-
 ρεῖ. Δίδυμος δ' ὅτι συμπο-
 σιακοῖς, καὶ Χαριτοβλέφα-
 ρον, καὶ Λαμπητὴν καλεῖσθαι
 αὐτὸν φησὶν ἀπὸ τινος ἐταί-
 ρας. λέγεται δ' ἀποδομόν-
 τας αὐτὸν τὰς ὄψας ὅτι Ἀλεξάν-
 δρεια, κομίζεσθαι αὐτὸς τὸ
 Σαράπιδος. ὅθεν καὶ τοὺς
 παῖδας ποιῆσαι τοὺς μέχρι
 νῦν ἀδομένους.

Σφόδρα δὲ λαμπρὸς ὢν
 ὡς ποῖς Ἀθηναίοις, ὅμως
 ἐπισκοπίσθαι καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ
 πάντα διεσθόντος φόβου.
 ὅπως ἐλθούσης γὰρ ὑπὸ τινων
 δίκῃ θανάτου, ἢ παρὼν ὠ-
 φλον. ἢ μὲν ἐκνεύειν τὸ
 σῶμα τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ ἰὸν
 ἐπὶ ῥυζον εἰς τὸ χαλκόν, κα-
 ταπαύσαι τὰς αὐτὸς τὰς εἰκό-
 νας, καὶ τὰς μὲν ἀποδομοῖ,
 τὰς δὲ βυθίσαι τὰς δ' κα-
 τακόψαι τὰς εἰς ἀμίδας (λέ-
 γεται γὰρ καὶ τὸ το) μία δὲ μόνη
 σώζεται ὡς ἀκροπόλιν. φάτω-
 εἶναι δὲ φησὶν ὅτι πάντοτε αὐτὸ
 ἰσορεῖα, τὸ ποιοῦν τοὺς Ἀ-
 θηναίους, Δημήτριον καὶ θύσαν-
 τος τοῦ βασιλέως. ἀλλὰ καὶ το
 ὅτι τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ὅτι ἐρε-
 ῖται ἀνομίας, ὡς φάτω εἶναι. φησὶ δ' αὐτὸν Ἑρμιπποῦ μετὰ τὸν

sed & à Cleone sese perpes-
 sum esse in secundo tradit.
 Porro Didymus in Sym-
 posiacis ipsum & Χαριτι-
 βλέφαρον, & Λαμπητὴν à
 meretrice quadam appel-
 latum ait. Fertur, quum A-
 lexandrie amisisset oculos,
 à Serapide illos rursus ac-
 cepisse. Quocirca & pæa-
 nas (qui nunc etiam ca-
 nuntur) fecisse.

Verum quum apud A-
 thenienses clarissimus es-
 set, & ipse tamē ab ea quæ
 cuncta consumit invidia,
 tentatus est. Quippe infi-
 dias passus à quibusdam,
 mortis sententiam absens
 excepit. Nō tamē eius cor-
 pore potiti sunt, verū ipsius
 deiicientes imagines, æru-
 gine ex industria fœdatis,
 alias quidem vendiderunt,
 alias summerferunt, aliās-
 que in frustra conciderunt.
 quippe & hoc fertur. Vna
 autem sola in arce servata
 est. Fecisse autē hoc Athe-
 nienfes demetrio iubente
 rege, Phauorinus autor est
 in Omnimoda historia.
 Sed & imperij ipsius admi-
 nistrationem (ut Phauori-
 nus idē ait) impietatis ac-
 cusarunt. Enimvero Her-
 mippus eum tradit post
 Callandri

Κασάνδρου θάνατον φοβή-
 σαι Ἀντίγονοι, ὥστε Πτο-
 λεμαῖον εἰλθεῖν τὸ Σωτῆρα.
 καὶ αὐτὸν ἰκανὸν διατε-
 λῆσαι συμβαλθῆναι τῷ Πτολε-
 μαίῳ πρὸς τοὺς δῆμοις, καὶ
 τὴν βασιλείαν τοῖς ἔξ Εὐρυ-
 δίκῃς παραδεῖναι πασι. τῷ
 δὲ ἐπιεικὲς, ἀλλὰ ὥστε
 εὐνοίας τὴν ἐξουσίαν τῷ ἐκ Βε-
 ρενίκῃς, μετὰ τὴν ἐκείνου
 τελευτὴν ἀξιοθῆναι πρὸς
 πῶς ὥστε φυλάττειν ἐν
 τῇ χώρᾳ μέχρι τῆς δόξης πρὸς
 αὐτῶν. ἀπὸ ταῦτα ἀδυμότερον
 διῶκε καὶ πῶς ὑπνώτων,
 ὑπὸ ἀσπίδος τὴν χεῖρα δε-
 χόμενος, τὸν βίον μετέθηκε.
 καὶ θάπτεται ἐν τῇ Βασιλεί-
 ῃ νομῶ, πλησίον Διοσπό-
 λεως. καὶ αὐτῷ ὅπως ἀφαιρῶν
 ἑμαῖς,

Παρ' ἡμῶν ἀνείλον ἀσπίς τὸν
 ὄφιν Δημήτριον,
 ἵον ἔχουσα πολὺν ἄσκη-
 κτον,

Ὅτ' εἰλῶσα φῶς ἀπ' ὀμ-
 μῶν, δὴ αἶδω μέλαινα.

Ἡρακλείδης δ' ἐν τῇ ὀπίσ-
 μῳ τὸ Σωτῆρος διαδοχῶν, τῷ
 φιλαδέλφῳ τῇ βασιλείαν δε-
 λειν ἐκχωρῆσαι τὸν Πτολε-
 μαῖον· τὸν δ' ἀπερέπειν, φάσκοι, ὅτι, ἂν δῶ δῶς, σὺ ὅχι ἔξεις.

Cassandri necem Antigoni
 metu se ad Ptolemæum So-
 terem contulisse, multum-
 que illic temporis moratū,
 inter cætera consuluisse re-
 gi ut filiis, quos ex Eury-
 dice susceperat, impartire-
 tur regnum. Illo non obtē-
 peratē, sed ei quem ex Be-
 renice genuerat, diadema
 tradente, ab hoc ipso post
 patris mortem fuisse asser-
 uatum in prouincia, quoad
 aliquid de illo statuisset.
 Hic ille mæstior vixit: ac
 veluti dormitans ab aspide
 manum morsus ex vita mi-
 grauit: sepultusq. est in Bu-
 sirite regione prope Dios-
 polin. Ei quoque nos feci-
 mus epigramma in hunc
 modum,

*Occidit aspis sapientem no-
 strum Demetrium
 Virus habens tetri pluri-
 mum:*

*Non flammam ex oculis co-
 ruscās, sed atros inferos.*

Porro Heraclides in Epito-
 me successionum Sotionis,
 Ptolemæū ait Philadelpho
 cōcedere voluisse regnum,
 illūque prohibuisse, di-
 cendo, Si alteri dede-
 ris, ipse non habebis.

Ζ j

ὁπωρὶκα δ' ἐσυκοφαντεῖτο
ἐν ταῖς Ἀθῆναις, (μανθανώ-
νδ' ἢ τῆτο) Μένανδρος ὁ κο-
μικός παρ' ὀλίγον ἤλθε κει-
σθῆναι δι' ἑδὲν δῆλον ἢ ὅτι φί-
λῳ αὐτῷ· δὴ αὐτὸν πα-
ρητήσατο Τηεσφόρος ὁ ἀνέ-
ψιός τῷ Δημοτεῖ.

Πλήθ' ὅ βιβλίων ἢ ἀρίθ-
μῳ σίχων σχεδὸν ἅπαντας πα-
ρήλακε ποιεῖ κατ' αὐτὸν πο-
ταμνικοῖς, ὅ παρ' αὐτοῦ ὦν ἢ
πολύπειρος παρ' ὄντινου ὦν
ὅτι τὰ μὲν ἰσοεικὰ· τὰ δὲ πολι-
τικά· τὰ δὲ ποιεῖ ποιητῶν· τὰ
δὲ ῥητορικά· δημογεωγῶν τε
ἢ πορεοβειῶν· ἀλλὰ μὲν καὶ
λόγον Αἰσωπείων συνάγρα-
μα καὶ δῆλα πλείω. ἔστι δὲ,
τὰ ποιεῖ τ' Ἀθῆναισι νομοθε-
σίας, α', β', γ', δ', ε'. ποιεῖ τῶν
Ἀθῆναισι πολιτῶν, α', β'. πι-
εῖ δημογεωγίας, α', β'. ποιεῖ
πολιτικῆς, α', β'. ποιεῖ νό-
μων, α'. ποιεῖ ῥητορικῆς, α',
β'. Στρατηγικῶν, α', β'. πι-
εῖ Ἰλιόδος, α', β'. ποιεῖ Ὀ-
δυσσεύς, α', β', γ', δ'. Ππολε-
μαῖος, α'. ῥωμικός, α'. φαιδών-
δας, α'. Μαιδων, α'. Κλέων, α'.
Θοκράτης, α'. Αἰεσύμαχος, α'.
Ἀρταξέρξης, α'. Ομητικός, α'.

Quum verò accusatur A-
thenis Menander comicus,
(nam & hoc audio) parum
abfuit quin capitis excipe-
ret sententiam, ob aliud ni-
hil nisi quod amicus huius
esset. Purgavit autem eum
Telephorus Demetrii ge-
ner.

Verum & librorum mul-
titudine ac versuum nume-
ro omnes fermè sui tem-
poris Peripateticos supera-
uit, doctissimus atque peri-
tissimus omnium. Sunt au-
tem ipsius monumēta, par-
tim historica, partim poli-
tica, poetica alia, alia rhe-
torica, concionum ac lega-
tionum, sed & orationum
Æsopiarum collectiones,
& complura alia. Sunt au-
tem, De legibus Athenien-
sium libri quinque, De ci-
uibus Atheniensibus duo,
De ratione ducendi popu-
lum duo, De rep. duo, De
legibus vnum, De rhetori-
ca duo, De re militari duo,
De Iliade duo, De Odyssea
quatuor, Ptolemæus vnum,
Amatorius vnum, Phædō-
das vnum, Mædon vnum,
Cleon vnum, Socrates vnum,
Aristomachus vnum, Arta-
xerxes vnum, Homeris vnum,

Αἰσείδης, α'. Αἰσόμα-
χος, α'. Περὶ τρεπλικῶς, α'. Ὑ-
πὲρ τῆς πολιτείας, α'. περὶ τῆς
δικαιοσύνης, α'. περὶ τῆς Γά-
νων, α'. περὶ βουλευτικῶς, α'. πε-
ρὶ πίστεως, α'. περὶ χάριτος,
α'. περὶ τύχης, α'. περὶ μεγα-
λοψυχίας, α'. περὶ γάμου, α'. πε-
ρὶ τῆς δόξης, α'. περὶ εἰρήνης,
α'. περὶ νόμου, α'. περὶ ἐ-
πιποδευμάτων, α'. περὶ κα-
ρῶν, α'. Διονύσιος, α'. Χρη-
σίδης, α'. Αἰσώων κα-
ταδρομῆς, α'. περὶ Ἀντιφάνους,
α'. περὶ οἰκονομίας, α'. Ε-
πιστολῶν, α'. Ἐκκλησιαστικῶν,
α'. περὶ γήρως, α'. Δί-
κας, α'. Αἰσώων, α'.
χρησίων, α'. Χρησίων ὁ φιλό-
σοφος, α'. τὸν ἰσχυρὸν καὶ
δυναμὴν καὶ κράτην.

Οὗτος, ἀκούσας ὅτι τις
εἰκόνας αὐτῶν κατέστρεψεν Ἀ-
ισώων, ἀλλ' ἐπὶ δρετῶν, ἐ-
φη, δι' αὐτὸν οὐκ εἶναι ἀνέστησαν.
ἔλεγε μὴ μικρὸν εἶναι μέρες
ταῖς ἰφρις· ἐλθόντων οὐκ ὀπίσκει-
ται δυνάμει τῆς βίης. οὐ
μόνον τὸ πλεονεξῆσαι τυφλόν,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ οὐκ ἴσθαι αὐ-
τὴν τύχην. ὅσον ἐν πολέμῳ
δυνάμει σιδηρὸν, ποσὺ τὸν
ἐν πολιτείᾳ ἰσχυρὸν λόγον.

Aristides unum, Aristoma-
chus, unum, Exhortatorius,
unum, Pro rep. unum, De
decennio unum, De Ioni-
bus unum, De legatione v-
num, De fide unum, De gra-
tia unum, De fortuna unum,
De magnificentia unum, De
legibus unum, De nuptiis
unum, De trabe unum, De
pace unum, De studiis unum,
De tempore unum, Diony-
sius unum, Chalcidicus v-
num, Atheniensium incur-
sio unum, De Antiphane
unum, Proœmium histo-
ricum unum, Epistolæ v-
num, Concio iurata unum,
De senectute unum, Iura
unum, Æsopiarum unum,
Sententiarum unum. Por-
ro stilus ipse philosophi-
cus, oratorio robore viri-
búsque permixtus.

Hic ubi comperit Athe-
nienses imagines suas euer-
tisse: At (inquit) virtutem
illi non everterunt, cuius
gratia illas crexerant. Aie-
bat non esse paruum aut ne-
gligendum membrum su-
percilia: posse enim vitam
omnem obscurare. Nō mo-
dò diuitias cæcas afferebat,
verùm & illarum autorem,
fortunam. Quantū in bello
posset ferrum, tantum in re-
pub. eloquentiam valere.

ιδῶν ποτὲ νεανίσκον ἄστωτον,
 ἰδού, ἔφη, τετραγών· ἔρ-
 μῆς, ἔχει σῦρμα, κοιλίαν, αἰ-
 δοῖον, πώγωνα. τῷ τετυφω-
 μένῳ ἀνδρῶν ἔφη τὸ μὲν ὕψος
 δεῖν περιαιρεῖν, τὸ δὲ φρεσὶν ἡ-
 μα καταλιπεῖν. ποῖς νέους
 ἔφη δεῖν, ὅτι μὲν τῆς οἰκίας
 ποῖς γονεῖς αἰδεῖσθαι· ὃν δὲ
 ταῖς ὁδοῖς, ποῖς ἀπαντῶντας·
 ὃν ὅταν ἐρημίᾳς, ἑαυτοῖς.
 ποῖς φίλους ὅτι μὲν τὰ ἀγαθὰ
 πρὸς καλὸν αἰπέναι·
 ὅτι δὲ ταῖς συμφοραῖς, σὺπο-
 μαίτοις. ποταῦν καὶ εἰς τῶ-
 ν αἰαφέρεισθαι δοκεῖ.

Γεγονάσι δὲ Δημήτριον
 Ἀλκιλόγον, εἰώσι· περὶ τοῦ
 Καρχηδονίου ῥήτωρ, καὶ
 Θρασυμάχου πρεσβύτερος·
 δεύτερος, αὐτὸς ἕκτος· τρίτος,
 Βυζάντιον Περικατήϊκος·
 τέταρτος, καλέμενον ῥα-
 φικὸς, καὶ ἄφῆς διηγέσασθαι·
 (ὡς ὅτι καὶ αὐτὸς ζωγράφος)
 πέμπτον, Ἀσπένδιος, μαθη-
 τὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Σωλεύως·
 ἕκτος, Κρηάτικος, ὁ γεγρα-
 φὴς περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώ-
 πης εἴκοσι βιβλῆς· ἑβδομος,
 Βυζάντιος, ὃν περὶ καὶ δεκά
 βιβλίοις γεγραφὸς ἔστι· Κρηάτιος δὲ ἑξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν,

Quum vidisset aliquando
 iuuenem luxuriosum, Ecce
 (inquit) quadrata statua
 habens syrma, ventrem,
 pudenda, barbam. Homi-
 nū fastu turgidorum aiebat
 circumcidi oportere altitu-
 dinem, sensūmq. relinque-
 re. Iuvenes assererat oport-
 ere domi quidem parentes,
 in itineribus autem obuios,
 in solitudine verò seipso
 reuereri. Amicos dicebat
 secundis in rebus adesse ad-
 uocatos : in calamitatibus
 autem, sua sponte atque in-
 uocatos.

Fuerunt autem Demetrii
 memorabiles, viginti. Pri-
 mus, Chalcedonius orator,
 Thrasy-macho antiquior :
 secundus, hic ipse : tertius,
 Byzantius Peripateticus :
 quartus, qui cognominatus
 est ῥαφικός, apertus atque
 ad differendum facilis, i-
 demque ipse pictor : quin-
 tus, Aspendius, Apollonij
 Solensis discipulus : sextus,
 Calantianus, qui de Asia &
 Europa scripsit libros vi-
 ginti : septimus, Byzantius,
 qui tredecim libris Gallorū
 ex Europa in Asiā transitū,

ἑξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν,

καὶ ἐν ἄλλοις ὀκτώ τὰ πρῶτα
 Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον, καὶ
 πρῶτον λίβυς ὑπ' αὐτῶν διοίκη-
 σιν ὁ δὲ δέκατος, ὁ δὲ δέκατος ἐν
 Ἀλεξάνδρεια ὁφιστής, τέ-
 χας γραφῶς ῥητορικάς· ἑ-
 νάτος, Ἀδραμυτίνος, γραμ-
 ματικός, ὁπικληθεὶς ἱξίων,
 ὁ δὲ πρῶτος ἀδικοῦσιν τι δοκεῖν πε-
 ρὶ πρῶτον Ἡρατὸν δέκατος, Κυ-
 ριωνίαν γραμματικός, ὁ
 ὁπικληθεὶς Στάμων, ἀνὴρ
 ἀξιόλογος· ἐν δέκατος, Σιγή-
 ψιος, πλεῖστον καὶ ἀγχιῆς ἀν-
 δρῶν, καὶ φιλόλογος ἀ-
 κρῶς (ἔπος καὶ Μηδῶν δωρεῶν
 θεωρεῖσθαι τὸ πολίτευμα) δώ-
 δέκατος, γραμματικός, Ἐρυ-
 θραῖος, πολιτογραφηθεὶς
 ἐν Τήρῳ. περικαμδέκα-
 τος, Βιθυνὸς Διφύλας τοῦ
 Στωϊκοῦ υἱός, μαθητὴς δὲ
 Παναγτίου τοῦ Ροδίου· τεσσα-
 ρεκαμδέκατος, ῥητορ Σμυρ-
 ναῖος.

Καὶ ἔτι ἄλλοι λογιῶν ποιη-
 τὰ δὲ, πρῶτος, ἀρχαίαν
 καμωδίαν πεποιηκώς· δέκατος
 ἑξῆς, ἐπὶ τῶν ποιητῶν, ἔμωνα σπώ-
 ζεται πρὸς τοὺς φθονερεῖς εἰ-
 ρημένα τὰ δὲ,

Ζωὸν ἀτιμῆσαι τες, ἀπὸ φθόνου ποδείοσι.

Z iij

& octo aliis Antiochi &
 Ptolemæi gesta, Libyæque
 sub ipsius administrationem
 conscripsit: octauus, sophi-
 sta, qui moratus Alexan-
 driæ, artes oratorias scri-
 psit: nonus, Adramytinus
 grammaticus, Ixion appel-
 latus, quod Iunonem in a-
 liquo iniuriis affecisse vi-
 deretur: decimus, Cyre-
 næus grāmaticus, cognomē-
 to Stannus, vir sanè memo-
 rabilis: vndecimus, Scepti-
 us, vir diues ac nobilis, & in
 primis studiosus: (hic etiam
 Metrodorum ciuem pro-
 mouit) duodecimus, gram-
 maticus Erythræus, ciuis
 adscriptus in Mno. deci-
 mus tertius, Bithynius
 Diphyli Stoici filius, disci-
 pulusque Panætij Rhodij:
 decimus quartus, orator
 Smyrnæus.

Atque isti quidem pro-
 sa oratione scripserunt. poe-
 tæ autem hi: Primus, qui
 comædiam scripsit: secun-
 dus, epicus poeta, cuius illa
 sola habentur quæ aduer-
 sus inuidos scripsit,

Oderunt vinum quem mox
 post funera quarent:

Καί ποθ' ὑπὸ τύμβοιο καὶ ἀ-
πὸς εἰδώλοιο
Ἄσθα νεῖκος ὀπῶλθον, εἴεν
δ' ἐσῆσαντο λαός.

τεῖπος, Ταρπκός, Ἀτρεσχεά-
φος· τέταρτος, ἰάμβικος γρη-
φώς, πικρὸς ἀνὴρ· πέμπτος,
ἀνδριαντοποιὺς, ὃς μέμνηται
Πολέμων· ἕκτος, Ἐρυθραῖος,
ποικιλογραφεὺς ἀνθρώπων,
καὶ ἰσοεικὰ καὶ ῥητορικὰ πε-
ποίηκε βιβλία.

ΗΡΑΚΛΕΪΔΗΣ.

Ηρακλείδης Εὐθύφρο-
νος, Ἡρακλεώτης, τῶ
πόντου, ἀνὴρ πλέσιος. Ἀθή-
νησι δὲ παρέβηκε πρῶτον μὲν
Σωδυσίππῳ· ἀλλὰ καὶ τῷ
Πυθαγορείῳ διήκουσε, καὶ τὰ
πλάτωνος ἐζηλώκει· καὶ ὕστε-
ρον ἤκουσεν Ἀριστοτέλους, ὡς
φησι Σωτίων ἐν ὁμιλοῦσιν.
ὁπότε ἐδῆ τί τε μαθηκὴν ἐχρῆ-
το, καὶ ὑποσχεθῆναι τὸ σῶμα,
ὥς τε αὐτὸν ὑπὸ τῷ Ἀπικῶν
μὴ ποντικόν, ἀλλὰ πομπι-
κὸν καλεῖσθαι. περὶ δὲ τῶ το
βάδισμα καὶ σεμνός.

Φέρεται δὲ αὐτῷ συγγραμ-
ματὰ καὶ ἰστορικά τε καὶ αἰετα.
Διάλογον, ὧν ἡδικοῦνται, περὶ

*Et super exanimi nonnunquam
umbra atque sepulchro
Contendere urbes ample po-
puli que potentes.*

tertius, ex Tarso, satyri-
cus; quartus, iambicus, vir
amarulentus: quintus, scul-
ptor, cuius Polemo memi-
nit: sextus, Erythræus, va-
rius scriptor, qui historicos
& oratoricos conscripsit li-
bros.

HERACLIDES.

Heraclides Euthyphro-
nis filius, Heracleotes,
è Ponto, vir diues, Athenas
concessit. Vbi primùm qui-
dem Spensippo se in disci-
plinam dedit, Pythagoreo-
rūmq̃ auditor fuit, Plato-
nēmq̃ imitari nitebatur.
Postremò (ut Sotion in
Successionibus ait) Aristo-
telem audiuit. Hic mollicu-
la veste utebatur, tumētiq̃
fuit corpore, adeo ut illum
Attici non iam Ponticum,
sed Pompicum vocarent.
Porro incessu mitis erat &
verendus.

Feruntur ingenij illius
monumenta præclara atque
optima. Dialogi, quorum
quæ ad mores instituen-
dos faciunt, sunt hæc, De

διγαμίας Γ' ἐν δὲ, καὶ
 φρεσίων καὶ τε ἀσε-
 λείας, α' καὶ καὶ ἀδελφείας, α'
 καὶ τὴν καὶ ἀρετῆς, α' πε-
 ρὶ ἀδελφείας, α' καὶ ἀρ-
 χῆς, α' καὶ Νόμον, α' καὶ τῆς
 σφύρας ἐν τῇ καὶ ὀνομα-
 τῇ, α' Σωφιστικῇ, α' Α'κού-
 σις Σωφιστικῇ, καὶ Κλεονίας,
 α' φασικῇ, καὶ νοῦ. καὶ
 ψυχῆς, καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ
 ψυχῆς, καὶ καὶ φύσεως, καὶ
 εἰδωλῶν, καὶ Διμόκειτον
 καὶ τῆς ἐν ἑρανῶν, α' καὶ τῆς
 ἐν ἑρανῶν καὶ βίῳ, α', β'
 ἀπὸ καὶ νόστων, α' πε-
 ρὶ τῆς ἀγαθῆς, α' καὶ τῆς
 Ζωῶν, α' καὶ τῆς
 Μήτρων, α' γραμματι-
 καὶ δὲ, καὶ τῆς Ομήρου
 καὶ Ησίοδου ἡλικίας, α', β'
 καὶ Ἀρχλόχου καὶ Ομή-
 ρου, α', β' καὶ μουσικῆς δὲ,
 καὶ τῆς παρ' Εὐεπίδῃ καὶ
 Σοφοκλεῖ, α, β, γ' καὶ μου-
 σικῆς, α', β' λύσεων Οἰμη-
 νικῆς, α', β' Θεωρηματι-
 κῆς, α' καὶ τῆς τειῶν τρα-
 γωδοποιῶν, α' Χαρακτῆ-
 ρες, α' καὶ ποιητικῆς καὶ
 τῆς ποιητικῆς, α' καὶ γε-
 γασμοῦ, α' Πεσοπικῶν,
 α' Ηρακλείτου Ἰζηγήσεις, δ'

iustitia tres, vnum, De tem-
 perantia, De pietate, De
 fortitudine, communiter-
 que De virtute vnum, De
 felicitate vnum, De princi-
 pio vnum, De legibus vnū,
 deque his affinibus, De no-
 minibus vnum, Pacta v-
 num, Inuitus amatorius,
 & Clinias vnum. Natura-
 les verò, De mente, De a-
 nima, seorsumque De a-
 nima, & de natura, De i-
 imaginibus seu simulacris.
 Aduersus Democritum,
 De cælis vnum, De his quæ
 sunt apud inferos, De vitis
 duo, De causis morborum
 vnum, De bono vnum, Ad-
 uersus Zenonem vnū, Ad-
 uersus Metronem vnum.
 Grammatici verò, De Ho-
 meri & Hesiodi ætate duo,
 De Archilocho & Homero
 duo. Musici verò de his qui
 apud EVripidem & Sopho-
 clem reperiuntur, duo, De
 musica duo, Solutionū Ho-
 mericarum duo, Theore-
 maticus vnum, De tribus
 tragicis vnum, Figuræ v-
 num, De poetica & poeti-
 cis vnum, De coniectura
 vnum, De præscientia v-
 nū, Heracliti enarrationes
 quatuor, in Democritum

καὶ τὴν Διμόκειτον
 Z iij

ἔξηγησας, α'. λύσεων εἰσι-
κῶν, α', β'. Ἀξιῶμα, α'. πρὸς
εἰδῶν, α'. λύσας, α'. Ὑποῤῥη-
κας, α'. Πρὸς Διονύσιον, α'.
ῤῥητορικὰ ὅ, πρὸς τὸ ῤῥητο-
ρῶν, ἢ Πρωταγόρας. ἰσοει-
κὰ, πρὸς Πυθαγορείων, καὶ
Περὶ ὁρίσματος. πύτων τὰ
μὴ κομικῶς πέπλακον, ὡς τὸ
πρὸς ἡδονῆς, καὶ πρὸς σωφρο-
σύνης τὰ ὅ, τραγικῶς, ὡς τὸ
πρὸς τῷ καθ' αἶδιν, καὶ τὸ
πρὸς ἀσεβείας, καὶ τὸ πρὸς ἐ-
ξουσίας. ἔστι δ' αὐτὸ καὶ με-
σότης τις ὁμιλητικὴ φιλοσό-
φων τε καὶ στρατηγικῶν καὶ
πολιτικῶν ἀνδρῶν πρὸς δῆ-
λους ὁμιλητικῶν. ἀλλὰ
καὶ γωμεικὰ ὅτι αὐτὸ καὶ
διαλεκτικά. δῆλως τε καὶ
ἐν ἅπασιν ποικίλῃ τε καὶ
διηρημένῃ τὴν λέξιν ὅτι,
καὶ ψυχαστικὴν ἰκανῶς δι-
νάμει.

Δοκεῖ δὲ καὶ τὴν πατερί-
δα τυραννικῶν καὶ ἡγεμονί-
ων, τὸ μόνον αὐτὸν κτείνειν, ὡς
φησὶ Δημήτριος ὁ Μά-
γνης ἐν ὁμιλητικῇ. ὅς καὶ
τοῖον δὲ ἰσοφεί πρὸς αὐτὸ
θρέψαι αὐτὸν δράκοντα ἐκ
γῆς, καὶ ἀνέχεσθαι, ἐπει-
δὴ τελευτᾷ ἐμμελῆ,

enarrationes, vnum, Solu-
tionum, quæ in contentio-
nem veniunt, duo, Prolo-
quium vnum, De speciebus
vnum, Solutiones vnum,
Monita ad Dionysium, v-
num, Rhetorici duo, De o-
ratoris officio siue Prota-
goras. Historici, De Pytha-
gorais, & De inuentis. Ex
his alia quidem comicè
fluxit, sicuti De voluptate
& pudicitia: alia tragicè,
sicut De iis quæ sunt apud
inferos, & De pietate, &
De potestate. Obseruat au-
tē sæpenumero & medio-
critatem in dicendo quan-
dam, veluti philosophis, &
ducibus, ciuibûsque viris
adinuicem loquētibûs. Ex-
tāt illius scripta & De geo-
metria & De dialectica. Est
autem in omni genere ora-
tionis varius, & dictione
distinctus, maximamque
habet capiendi animos at-
que oblectandi vim.

Sunt qui asserant illum
& patriam à tyranno libe-
rasse, eo necato (vult De-
metrius Magnesi in ὁ-
μιλητικῇ) qui de illo tale a-
liquid tradit, Nutrisse eum
à puero draconem, & quum
iam moriturus esset, iussis-
se cuidam ex necessariis,

καλῶσαι τινὶ τῶν πτωχῶν αὐτῆ
 πὶ σῶμα κατὰ κρύψαι, τὸν δὲ
 δράκοντα ὅππῃ τῆς κλίνης θεί-
 ναι, ἵνα δοῖται εἰς θεοὺς μετα-
 βιβῆναι. ἐχρύετο δὲ πάν-
 τα. καὶ μετὰ ξὺν πῶντα πύμ-
 πων τὸν Ἡρακλείδην τῶν
 πολλῶν, καὶ ἄφημαιώτων,
 ὁ δράκων ἀκούσας τῆς ὁπι-
 σθεῖς, ἐξέδου τῶν ἱματίων, καὶ
 διετάραξε τοὺς πλείους. ὅτε
 ἐν μέντοι ἔδεκα λόφῃσι πάν-
 τα, καὶ ὡφθῇ Ἡρακλείδης
 ἐχρεῖται ἐδράκῃ, ὁμῶς οἷος ἴω.
 καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὴν οὐ-
 πως ἔχον,

Ἦδε λέει ἀνθρώποισι λιπεῖν
 φάτιν, Ἡρακλείδην,
 ὥς ῥ' ἀθανάτων ἐχρύου ζωὸς
 ἀπασὶ δράκον.

Ἀλλὰ διεφύσθησ' οἰσοφισ-
 μένε. δὴ γὰρ οἱ μὲν θῆρ
 Ἦε δράκον, σὺ δὲ θῆρ ἐσο-
 φῶς ὢν ἐάλως.

Ταῦτα δὲ φησὶ καὶ Ἰσώποβος.
 Ἐρμῆς τῶν δὲ λιμῶν κατὰ χόρον
 τῆς χώρας, φησὶν αἰτεῖν τοὺς Ἡ-
 ρακλεώτας τῇ Πυθίᾳ λύσιν. τῇ
 δὲ Ἡρακλείδην δὲ φθίρειν
 χεῖμασι τοῖς τε θείοις καὶ
 τῶν ἀνθρώπων, ὥς τ' ἀ-
 νειπεῖν ἀπὸ μαγνήσεσθαι τῇ κα-
 κῶν, εἰ ζῶν μὲν Ἡρακλείδης

ut eius corpus occuleret,
 draconemque supponeret
 lectulo, ut putaretur ad
 deos migrasse: factumque
 est ut ille mandauerat. In-
 terea quum Heraclidem ef-
 ferrent ciues, atque laudi-
 bus prosequerentur, audi-
 to clamore draco ex vesti-
 bus prodiit, perturbauit-
 que plurimos. Tandem
 verò aperta sunt omnia,
 vilisque est Heraclides,
 non qualis putari voluit,
 sed qualis erat. Est & in
 hunc nostrum epigram-
 ma,

*Mirum Heraclides quid tan-
 tum optaueris amens,
 Post mortem nobis ut vi-
 derere draco.*

*Falsus at es, (mihi crede)
 fuit nam bellua verè
 Ille draco, sed eras bellua,
 non sapiens.*

Hæc Hippobotus quo-
 que ait. Cæterum Her-
 mippus Heracleotas tra-
 dit, quum fames vastaret
 prouinciam, incommodi
 absolutionem ex Pythia
 quaesisse. Porro Heracli-
 dem theoros, & quam me-
 morauimus Pythiam quo-
 que corrupisse pecuniis, ut
 dicerent tum demum eos
 leuandos incommodis,
 si & vitium Heraclidem

ὁ ΕΥ' ΘΥΦΡΟΝΘ ^Θ χρυσῷ σε-
φάνῳ σεφαιωθεῖν πρὸς αὐ-
τῷ ἀποθανόντι, ὡς ἥρωος τι-
μῶπι. ἐκομίσθη ὁ δὴθεν χρυσ-
μός, καὶ ἐδὲν ὦναι το οἱ πλά-
σαιτες αὐτόν. αὐτίκα γὰρ ἐν
τῷ θεάτρῳ σεφαικίδι ^Θ ὁ
Ηρακλείδης, ἀποπληκτ ^Θ
ἐγέρετο, οἱ τε θεωροὶ κατὰ
κυλισθέντες διεφθάρησαν.
ἄλλὰ καὶ ἡ πυθία πλεὺς αὐτῶν
ῥαυ κατιῦσα εἰς τὸ ἄδυτον,
καὶ ὅπως αἶσα, ἐνὶ τῷ δρα-
κόντων διχθεῖα, πρὸς χρῆ-
μα ἀπέπνυσε. καὶ τὰ μὲν
πρὸς τὸν θάνατον αὐτῆς πο-
σαῦτα.

φησὶ δ' Ἀεῖσόξων ^Θ ὁ
μετισκός καὶ τραγωδίας αὐ-
τὸν ποιεῖν, καὶ Θεσπίδ ^Θ
αὐτὰς ὅπως ἀφῆν. Χαμαι-
λέων τε τὰ παρ' ἐστυῶν φησὶ
κλέψαντα αὐτόν, τὰ πρὸς Ἡ-
σιόδου καὶ Ὀμήρου γράψαι.
ἄλλὰ καὶ ΑΥ' ὁδωρὸς Εἰπι-
κούρει ^Θ ὅπως ἡ αὐτῶν, τοῖς
πρὸς δίκαιοσιώης αἰτιλέ-
γον. ἐπεὶ καὶ Διονύσι ^Θ ὁ
Μετὰθέων ^Θ ἢ Σπίνθαρος,
(ὡς ἐνιοί) γράψας τὸ Περ-
θενοπαῖον, ἐπὶ γράψας Σοφο-
κλέους. ὁ δὲ, πρὸς δόσας, εἰς τι
τῷ ἰδίῳ συγγραμμάτων ἐχρῆτο μάρτυρι οἷς ὡς Σοφοκλέους.

EVthyphronis filium, au-
rea corona honorarent, &
vita functum, vt heroem
venerarentur. At vbi ora-
culum delatum est, nihil
eos qui hanc scenam fin-
xerant, inde esse lucratos.
Cōtinuò enim coronatum
in theatro Heraclidem stu-
pidum atque tactum fide-
re esse, theoros verò deuo-
lutos interiisse, Pythiám-
que ipsa hora quum ascen-
disset in adytum, draconis
morsu continuò efflasse a-
nimam. atque ista quidem
de ipsius morte.

Tradit autem Aristoxe-
nus musicus illum tragœ-
dias etiam scripsisse, The-
spidísque illas prenotasse ti-
tulo. Chamaeleon quoque
ait illa sua furatum de Ho-
mero & Hesiodo scripsisse.
AVtodorus quoque Epi-
cureus illum arguit, con-
tradicens iis quæ ille De
iustitia scripsit. Insuper
& Dionysius Metatheme-
nus, seu (vt alij volunt)
Spintharus Parthenopœum
scribens, Sophocli inscri-
psit. Ille ita credens, in
quibusdam Commenta-
riis suis eius testimoniis
veluti Sophoclis vtitur.

αἰσίου δ' ὁ Διονύσιος
 ἐμύνησεν αὐτῷ τὸ γεγνός· τῷ
 δ' ἀρνεύμενος καὶ ἀπιστοῦντος,
 ὅπως εἴη ἰδεῖν πλὴν ὧρα-
 σιχίδα· καὶ εἶχε παῖν κάλως.
 ἔπος δ' ἰὼ δῶκεν Διονύ-
 σος ὡς δ' ἔτι ἀπιστῶν ἔλε-
 γον, καὶ πλὴν τὸ χλὺν ὀρθῶς χεῖται
 ἔπος ἔχον, πάλιν αὖτε πέσει-
 λαι ὁ Διονύσιος, ὅτι καὶ ταῦτα
 οὐκ ἔστι,

Γρὼν πῆμιν ἔχ' ἀλίσκεται
 παῖς.

Ἀλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ'
 ἀλίσκεται.

καὶ πρὸς τοῖσι, Ἡρακλείδης
 χάμματα ἐκ' ὀπίσθιαται, οὐδ'
 ἠγωνίσθη.

Γεγόνασι δ' Ἡρακλείδαι
 τεσσερακαίδεκα· πρῶτος,
 αὐτὸς οὗτος· δεύτερος, πολί-
 τισ αὐτῷ, πορρῖχας καὶ φλυα-
 εῖας συντάξας· τρίτος,
 κυμαῖος, γεγραφὼς περὶ σικα-
 ῶν πέντε βιβλίοις· τέταρτος,
 κυμαῖος, ῥήτωρ τέχνης γεγρα-
 φὼς πέμπτῃ, Κρητικῶν ἢ
 Ἀλεξανδρινῶν, γεγραφὼς ἑ-
 ξάδοχον ὅν ἐξ βιβλίοις. καὶ
 λεμβυτικὸν λόγον, ὅθιν καὶ
 λέμβος ὁ καλεῖται ἔκτος, Ἀ-
 λεξανδρινῶν, γεγραφὼς τὰ
 περὶ σικαῖ ἰδιώματα· ἑβδομος,

id sentiens Dionysius, illo
 negante & diffidente, misit
 ex exemplari videndos ver-
 sus : & ita per omnia habe-
 bant. Amabat autem iste
 Dionysium : verum ille ne-
 que ita fidē accommodans,
 fortē aiebat & fieri posse ut
 ita se haberet : rursus ad illū
 scripsit Dionysius, Hęc pro-
 fectō comperies,

*Laqueo vetustam non pre-
 hendes simiam:*

*Prendes quidem illam, quan-
 vis agere id denique.*

Et ad hæc, Heraclides lite-
 ras ignorat, nec erubescit.

Fuerunt autem XIII
 Heraclidæ. Primus, hic i-
 pse : secundus, conterraneus
 huius, qui pyrrhichas nu-
 gâsque composuit : tertius,
 Cumanus, qui Persica quin-
 que libris absoluit : quar-
 tus, Cumanus orator qui
 artes rhetoricas scripsit :
 quintus, Callitianus siue A-
 lexandrinus, qui sex libris
 Successionem explicuit,
 orationemque Lembeu-
 ticam, unde & Lembus
 vocabatur : sextus, Alexan-
 drinus, Persicarum proprie-
 tatum scriptor : septimus,

διαλεκτικός Βαργυληΐτης,
 κατ' Επικούρου γεγραφώς
 ὀκτώθ', ἰατρὸς ἦν ἀπὸ Ἰκε-
 τίου ἐννατος, ἰατρὸς Τάραντι-
 νὸς ἐμπειρικός· δέκατ',
 ποιητικός, παραινέσεως γεγρα-
 φώς· ἐνδέκατος, ἀνδριαντο-
 ποιὸς, Φωκαδύς· δωδέκατος,
 ὁπηγεαυμάτων ποιητής, Λι-
 γυρεὺς· τετρακαδέκατος, Μά-
 γνης, Μιθριδατικῆ γεγρα-
 φώς· πεσπρεςκαδέκατος,
 ἀστρολογούμενα συγγεγραφώς.

dialecticus Bargyleites qui
 contra Epicurum scribit:
 octavius, medicus Nice-
 sius: nonus, medicus Ta-
 rentinus empiricus: deci-
 mus, poeticus, qui praece-
 pta conscripsit: undecimus,
 sculptor Phocensis: duode-
 cimus, argutus epigram-
 matum poeta: decimus ter-
 tius, Magnesius, qui scri-
 psit Mithridatica: decimus
 quartus, qui conscripsit
 De astrologia.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον
ς' τῶν ι'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophteg-
matis eorum qui in philo-
sophia claruerunt,
Liber VI.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ.

Νεσθένης,
ἀντιθένης,
Ἀθηναῖος.

ἦν γὰρ δ' ἐκ
ἐπίσταρχης.

ὅταν πρὸς τὸν ἐδίζοντα εἰ-
πὼν, Καὶ ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, Φρυ-
γία ὄν. ἐδόκει γὰρ εἶναι Θράκης
μήτηρ. ὅθεν καὶ ἐν Ταναγρακτὶ
τῇ μάχῃ ἀδοκιμήσας, ἔδωκε
λέγειν σπαρτιάς, ὡς ἐκ αὐτοῦ ἐκ-
δοῦν Ἀθηναῖον ἔγωγε γέ-
νοιτο Ἕλληνας. καὶ αὐτὸς δὲ τις
Ἀθηναῖος, ὅτι πάλιν γηγρεῖς
εἰς σεμναυμένους ἐκφανλί-
ζων, ἔλεγε μετὰ τὴν ἐπίσταρχην
καὶ ἀπὸ τῶν ἀλλήλων ἀλλήλους.

ANTISTHENES.

Antisthenes
Antisthenis
filius, Athe-
nienſis fuit.
Dicebatur
autem non

esse indigena. Quod quum
sibi probro daretur, dixisse
fertur, Et Deū mater Phry-
gia est. videbatur enim il-
lius mater ex Thracia. Un-
de quum in Tanagrenſi
pugna fortiter se geſſiſſet,
autor fuit Socrati ut dice-
ret, Ex duobus Athenienſi-
bus ita fortem nunquā na-
tum eſſe. Ipse quoq. Athe-
niēſibus, quod indigenę ef-
ſent gloriātibus, exprobrās,
dicebat, illos brucis & co-
chleis nihilo nobiliores.

ΟΥΤΟΣ ΚΑΤ' ΑΡΧΑΙΣ Μ' ἤκουσε Γοργίου τῆς ῥήτορας. ὅθεν το ῥήτορικόν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφθέρει, καὶ μάλα ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς περὶ τρεπτικοῖς. φησὶ δ' Ἑρμιππος ὅτι περὶ ἐίλετο ἐν τῇ τῷ Ἰσθμίων πανηγύρει ψάξαι τε καὶ ἐπαγνέσαι Ἀθηναίους, Θηβαίους, Λακεδαιμονίους· εἶτα μὲν τοὶ παραμύθια δαί, ἰδόντες πλείους ἐκ τῶν πόλεων ἀφελμύς. ἔσθον δὲ παρέβηκε Σωκράτει, καὶ τοσούτον ὠναπο αὐτῷ ὥς τε παρήνει τοῖς μαθηταῖς γυμνάσαι αὐτὸς περὶ σωκράτειν συμμαθηταῖς οἰκῶν τε ἐν Πειραιεῖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τοῖς τε τῶν ἀρκούντων ἀδίκους ἀνιῶν, ἤκουσε σωκράτους· παρ' οὗ καὶ τὸ καρτερικὸν λαβὼν, καὶ τὸ ἀπαθεῖς ζηλώσας, κατ' ἑξῆς περὶ τοῦ κωμικοῦ.

Καὶ ὅτι ὁ πρὸς Θάραδον, συνέστησε διὰ τῆς μεγάλης Ἡρακλέους καὶ τῆς κύνου· πρὸν μὲν, ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων· τὸ δὲ, ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἤκουσας. περὶ τὸς τε ὠρίσαστο λόγον, εἰπὼν, Ἀόρος ὅτιν' ὁ τὸ τί μὴν ὅτι δηλῶν. ἔλεγε τε συνεχὲς, Μακρίν μᾶλλον ἢ ἡδαιίν. καὶ, καὶ τὸ αὐτὸς

Hic initio quidem Gorgiam audiuit oratorem. Unde & in dialogis oratorium dicendi genus exprimit, maximeque in veritate & exhortatione. Hermippus autem ait illum in celebritate Isthmia vituperare ac laudibus efferre solitum Athenienses Thebanos, & Lacedaemonios, deinde id vitasse, intuentem plurimos ex vrbe confluere. Postremo Socrati sese addixit, tantumque cum illo profecit, ut moneret discipulos, ut sui sub Socrate essent condiscipuli. Commoransque in Pireo quotidie, quadraginta stadiis emensis audiebat Socratem, a quo & tolerantiam addiscens, tranquillitatis illius imitator effectus, Cynicam primus sectam instituit, princepsque in ea fuit.

Quòdque labor bonum esset, magni Herculis ac Cyri exemplo persuadebat, id à Græcis, hoc à barbaris, mutuatus, primusque definiuit sermonem, dicens, Sermo est qui quicquid sit aut fuerit, exprimit. Dicebat autem identidē, Insania potius quam voluptate afficiar. & illud, Cū eiusmodi

πλοπάζειν γυναιξίν, αἱ χά-
 ει εἰσίνται. πρὸς τὸ Ποντί-
 καὶ μερὶ χιόν, ὡς λόγον φοιτᾷν
 αὐτῷ, καὶ πυθόωρον τίνων
 αὐτῷ δεῖ, φησὶ, Βιβλιαεῖς
 καὶνῶ, καὶ χαρεῖς καὶνῶ, καὶ
 πινακίδος καὶνῶ. τὸ νομῶ πα-
 ρεμφαίνων. πρὸς τὸ τὸ ἐρώ-
 μαται πιδάπλιν γήμη, ἔφη,
 ἂν μὲ καλῶ ὄξεις, καὶνῶ
 αὐτὸ εἰσιν, ὄξεις ποινῶ.
 ἀκούσας ποτὲ ὅτι πλάτων
 αὐτὸν κακῶς λέγει, Βασιλικὸν
 (ἔφη) καλῶς ποιῶντα, κακῶς
 ἀκούει. μνησθῆναι ποτὲ τὰ
 ὀρφικά, τῆς ἱερέως εἰπόντῃ
 ὅτι οἱ αὐτὰ μνησθῆναι πολλῶν
 ἀγαθῶν ὅν αὐτὸς μετίχουσι,
 τί οὖν (ἔφη) ἐκ ἀποθνήσκεις;
 ὀνειδίζουστος ποτὲ ὡς ἐκ εἴης
 ἐκ δὲ οὐχ ἰθυόεντων, οὐτὶ δὲ γὰρ
 ἐκ δὲ οὐ (ἔφη) παλαιστικῶν,
 ἀλλὰ παλαιστικῶς εἰμι. βρωτώ-
 ματος δὲ τί οὐλίβες ἔχει μα-
 θητῶν, ἔφη, ὅτι ἀργυρία αὐ-
 τῷ ἐκδοθήτω ῥάβδω. ἐρωτη-
 ρίς δὲ τί πικρῶς τοῖς μαθη-
 τῶν ὅτι πλήθει, καὶ οἱ ἰα-
 τῆρ, φησὶ, τοῖς καίμοισιν. ἰ-
 δὼν ποτὲ μοιχὸν φεύγοντα, εἰ-
 δὲ τυχεῖς (εἶπε) πηλίκον κίνδυνον
 οὐδὲν δὲ ἀφυγεῖν ἐδύνατο.
 quiti, uel felix, quantum peri

mulieribus consuetudinem habendam, quæ beneficio beneficium retalient. Pontico adolescenti, quum se illi in disciplinam dare vellet, rogarétque, quam re sibi opus esset, Libro (inquit) nouo & stilo nouo, nouaque tabella : animum significans. Interrogantē cuiusmodi vxorē duceret, Si (inquit) formosam duxeris, communem habiturus es: si deformem, poenā. Quum audisset Platonem aliquando sibi maledicere, Regium (inquit) est malè audire, quum benefeceris. Quumque aliquando Orphicis mysteriis initiaretur, dicerétque sacerdos, eiusmodi initiatos bonis plurimis apud inferos perfrui, Cur igitur, ait, ipse nō moreris? Probro ei dabatur aliquando, quòd non esset ex duobus liberis genitus, Neque (inquit) ex duobus luctatoribus, & tamen luctator sum. Interrogatus cur paucos haberet discipulos, Quòd, inquit, argentea illos virga eiicio. Rogatus item cur in discipulos acriter inueheretur, Et medici, inquit, in languidos. Quum vidisset aliquando fugientē mœchum, O, in-
li vno obolo vitare potuisti?

κρεῖττον ἔλεγε (καὶ αὐτοὶ φησὶν
 ἐκείτων) ἐν ταῖς χρείαις εἰς
 κόρακας ἢ εἰς κολακας ἐμ-
 πεσεῖν· οἱ μὲν γὰρ νεκροὺς· οἱ δὲ,
 ζῶντας ἐδίδουσι. ἐρωτηθεὶς
 τί μακαριώτερον ἐν ἀνθρώ-
 ποις, ἔφη, εὖ τυχευῖν ἢ ἀπο-
 θανεῖν. γινώσκω ποτὲ πρὸς
 αὐτὸν ἀποδυσχεμεῖν, ὥς εἴη
 τὰ ὑπομνήματα ἀπολαβε-
 ρῶς, ἔδει γὰρ (ἔφη) ἐν τῇ ψυ-
 χῇ αὐτῇ καὶ μὴ ἐν ταῖς χεί-
 ρας καὶ χροιά φθιν. ὥς περὶ τὸ
 τὸ ἴδιον σίδηρον, ὅπως ἔλεγε
 τοῖς φθονερεῖς ὑπὸ τῷ ἴδιον ἥ-
 θους κατεδίεσθαι. τοῖς βου-
 λομένοις ἀθανάτοις εἶ), ἔφη
 δεῖν ζῆν ἀσεβῶς καὶ δικαίως.
 τότε ἔφη τὰς πόλεις ἀπολλυ-
 εσθαι, ὅταν μὴ δυνώωνται τοῖς
 φαύλοις ἀπὸ τῶν σπουδαίων
 διακρίνειν. ἐπειγόμενον πο-
 τὲ ὑπὸ πονηρῶν, ἔφη, Ἀργυ-
 νιώ μῆτι κακὸν εἶργασμαι.
 ὁμοιοτύπων ἀδελφῶν συμ-
 βίωσιν, πάντες ἔφη τείχους ἰ-
 σχυετέραν εἶ). τοιαῦτα ἔφη
 δεῖν ποιεῖσθαι ἐφόδια, ἀκαὶ
 ναυαγήσαντι συγκαλυμμένη.
 ἐπειδὴ ζώοντες ποτὲ ὅπῃ τὰ πο-
 νηρεῖς συγχεῖσθαι, καὶ οἱ ἰα-
 τροὶ, φησὶ, μετὰ τῷ ἀθηνέωντων
 εἰσὶν, ἀλλ' ἐπυρέθυσιν. ἄπορ' ἔφη, τὸ μὴ σίπυ αἶρας ὁκλέγειν,

Præstare dicebat (ut Heca-
 ton ait) necessitate vigente
 in coruos quàm in assentato-
 res incidere: illos quippe,
 mortuos; istos, viuentes de-
 uorare. Rogatus quidnam
 apud homines esset beatif-
 simum, Felicē, inquit, mo-
 ri. Familiari quodam apud
 se deplorante quòd perdi-
 disset Commētaria, Opor-
 tebat, inquit, ista animo
 potius quàm chartis inscri-
 bere. Sicuti rubigo ferrū, i-
 ta inuidiam inuidos consu-
 mere aiebat. Eos qui cupe-
 rent immortales esse, opor-
 tere dicebat piè viuere ac
 iustè. Ciuitas tunc interi-
 re aiebat, quum bonos dis-
 cernere nequeunt à malis.
 Quum aliquando à malis
 laudaretur, Misere, inquit,
 metuo ne fortè mali quip-
 piam fecerim. Fratrum qui
 essent cōcordes, conuietum
 omni muro dixit esse for-
 tiorem. Ea dicebat paranda
 viatica, quæ cum naufragio
 simul enatarent. Probro illi
 dabatur aliquando quòd
 cōgrederetur malis: At me-
 dici, inquit, inter ægrotos
 versantur, neque tamen fe-
 bricitāt. Absurdum esse di-
 cebat, triticū purgare lolio,

καὶ ἐπὶ πολέμῳ τοὺς ἀχρεῖς·
 αὐτὴ δὲ πολιτεία τοὺς φθονερεῖς
 μὴ παραιτεῖσθαι. Σωτηθεὶς
 τί αὐτῷ συμβέηεν, ὁκ φιλο-
 σοφίας, ἔφη, τὸ δυνάσθαι ἐ-
 αὐτῷ ὁμιλεῖν. εἰπὼν τὸς αὐτῷ
 ὑπὸς τοῦδε πίπον, ἄσον, Σὺ
 μαι, φασὶν, ἀλλήθως. Διουγέ-
 νει χιτῶνα αἰποῦντι, πλύσαι
 περὶ τὰς τοιματίον. Σωτη-
 θεὶς τί τ' μαθήσῃ, ἀναγκαι-
 ὄτα, ἔφη, τὸ κακὰ ἀπομα-
 δῆν. παρεκλινέτω τε κακῶς
 ἀκούοντάς καρτερεῖν μηδὲν
 ἢ εἰλήθους τις βδελύσσεται. ἔστω-
 πτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμέ-
 νον. περὶ τῆς οὐκ ἔχοντος
 ἵππου διασάμειρος φρυακτῇ,
 φασὶν περὶ τὸ Πλάτωνα, ἐδό-
 κης μοι καὶ σὺ ἵππον αὐτῷ
 λαμπρῶς. τί το δὲ ὅτι καὶ
 συνεχὲς ὁ Πλάτων ἵππον ἐ-
 πῆναι. καὶ ποτ' ἔγωγε περὶ
 αὐτὸν νοθεύω, καὶ διασάμε-
 νος λεκαίνω ἔνθα ὁ Πλάτων
 ἐμμένει, ἔφη, Χαλκὶ μὲν ὁ ῥῶ
 ἐστὶν αὐτῷ, τῷ φον δὲ ἔχει ὁ ῥῶ.
 συνεβούλευον Ἀθηναίοις,
 τοὺς ὄντας ἵππους ψηφίσασθαι.
 ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσάντων, ἀλλὰ
 μὴν καὶ στρατηγοὶ, φασὶν, γίνονται
 παρ' ἡμῶν μηδὲν μαθόντες,
 μόνον ὅχι ἐπὶ τῇ δόξῃ. περὶ τὸ εἰπὼντα, Πολλοὶ σε ἐπαινοῦσι,
 Αα ὡ

bellumque inutili milite:
 rem verò publicam invidis
 non exhaustire. Rogatus
 quidnam ex philosophia
 lucratus esset, Mecum, ait,
 colloqui posse. Cuidam ipsi
 in convivio dicenti, Cane,
 Tu (inquit) tibi as infla. Dio-
 geni tunicam petenti, pal-
 lium explicari iussit. Inter-
 rogatus quænam esset dis-
 ciplina magis necessaria,
 Mala (inquit) dediscere.
 Eos hortabatur qui male-
 dictis incesserentur, tolera-
 re, magis quàm si lapidibus
 se quispiam ageret. Plato-
 nem insimulabat ut fastu
 turgidum. Quum ergo fle-
 ret pompa, inspiciens hin-
 nientem frementemque e-
 quum, ad Platonem cōver-
 sus, Tu (inquit) iudicio
 meo præclarus fuisses equus.
 Venerat aliquando ad eum
 mala valetudine affectum,
 & quum vas cerneret ubi
 Plato vomuerat, Bilem (in-
 quit) video, fastum verò
 non video. Atheniensibus
 consulebat, afinos ut equos
 deligerent. Quod quum il-
 li ab omni ratione alienum
 dicerent, At, inquit, apud
 vos duces erunt qui nihil
 didicerunt, solùmque desi-
 gnati sunt. Dicenti ipsi cui-
 dam, Multi te laudant,

Τί γάρ φη, κακὸν ποιήκα;
 σρέψαντος αὐτὸ τὸ διεργώγος
 τῷ τεύκωνος εἰς τὸ περὶ φανέας,
 σωκράτης ἰδὼν, φησὶν, Ὁρῶ
 σοὶ δὲ τῷ τεύκων θύμῳ φι-
 λοδουξίαν. ἐρωτηθεὶς ὑπὸ
 τοῦ, (καθὰ φησι φανίας ἐν
 τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν) τί
 ποιῶν καλὸς καὶ κακὸς ἔσοι-
 το, ἔφη, εἴ τὰ κακὰ ἂν ἔχῃς,
 ὅτι φθονοῦσι μακάρις τῷ
 τῷ εἰδότην. πρὸς τὸν ἐπα-
 νομιῶτα βυφλῶ, Εὐθρόων παῖ-
 δες, ἔφη τρυφήσαν. πρὸς
 τὸ πρῶτον ματιζόν αὐτὸς τῷ
 πλάτῃ μαιράκιον, εἴ περ μοι,
 φησὶν, εἰ φωνὴν λάβοι ὁ χαλ-
 κὸς ὅππῃ τίνι αὖ σεμνυνθῆ-
 ναι; τοῦ δ' εἰπόντος, ὅππῃ
 κάλλει ὅτ' κ' αἰχμὴν ἦν, ἔφη,
 τὰ ὅμοια γαλήνης ἀψύχως.
 Ποντικῷ νεανίσκῳ πελυω-
 ρήσαν αὐτὸν ἐπαγελλομένῳ,
 εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῷ τῷ
 εἰχλῶν, λαβὼν αὐτὸν καὶ δού-
 λακον κοινόν, πρὸς διφιτό-
 πωλιν ἦκε, καὶ σαξάμεν θ' ἀ-
 πήει. τὸ δ' αἰτιούσης τὸ δὲ
 φορῶν, Ὁ νεανίσκος, ἔφη,
 δώσθ' ἐμὸν πλοῖον αὐτὸς τῷ
 τῷ εἰχλῶν ἀφίκηται. αὐτὸς καὶ
 αὐτῷ τῷ φυγῆς ἀτίθ' ἡμέ-
 ραι δοκιῇ, καὶ Μηρίτῳ τῷ θανάτῳ. Ποντικοῖς γὰρ νεανίσκοις,

Quid enim (ait) mali feci?
 Quum pallij discissam par-
 tem conuersam in conspe-
 ctum dedisset, intuitus So-
 crates, Video (inquit) per
 pallium tuam vanitatem.
 Interrogatus à quodam (ut
 ait Phantias in libro de So-
 craticis) quidnam faciendo
 bonus & honestus euaderet,
 Si mala (inquit) quæ ha-
 bes, ab iis qui nouerunt, di-
 diceris esse fugienda. Cui-
 dam delicias laudanti, Ini-
 mici (ait) delicate viuant.
 Adolescenti qui se fictori
 suo conformabat, Dic (ait)
 si vocem æs acciperet, qua-
 nam in re gloriaretur? illo
 dicente, In pulchritudine.
 Non igitur, inquit, erube-
 scis qui cum inanimi glo-
 riaris? Pontico adolescente
 pollicente illum sibi fore
 curæ, si nauis applicaret
 qua falsamenta veherentur,
 sumpto illo & vase nouo,
 abiit ad eam quæ farinam
 venundabat, & oneratus
 abibat. Illa verò pretium
 petente, Hic, inquit, adole-
 scens dabit, si falsamentorum
 ipsius nauis applicuerit. I-
 psc Anyto exilij, & Melito
 mortis, autor fuisse videtur.
 Nanque Ponticis iuuenibus,

καὶ ἐπὶ τῷ πικρῶταίς ἀ-
 φημένους, περὶ τῶν, ἀπὴ-
 ραυτοῖς πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
 εἰπὼν ὅτι ἡ σοφία τεσσάρων ἐστὶν ὅτι
 παρὰ τοῖς ἐφ' ᾧ διαγινά-
 κτεται τοῖς ἀνθρώποις ὅτι
 διαζῆται αὐτὸν. εἰ δὲ ποδοῖ δια-
 σπῆται γυναικὸν κακοσμημένον,
 ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτοῦ,
 καὶ ἐκείνου τὸν ἄνδρα ὅτι δια-
 γινώσκοντες ὅτι ὅτι ὡς τε εἰ
 μὴ ἔχει ταῦτα, εἰ δὲ πρὸς
 (ἀμυνόμενος τὸ πούτοις) εἰ δὲ
 μὴ, περὶ αὐτῶν τὸν κόσμον. Ἡ-
 ρετο αὐτὸν καὶ τὸν δὲ. διδά-
 κτω ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ
 καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀνθρώποις τοῖς καὶ
 εἰσέτις. αὐτὰρ καὶ τὸν δὲ ἀν-
 δρὰ πρὸς ἀδελφονίαν, μηδε-
 τὸς περὶ τοῦ δεινῶν, ὅτι μὴ
 Σωκρατικῆς ἰσχύος. πρὸς τε ἀ-
 νδρῶν, τὸν δὲ ἔργον ἐστὶν, μήτε
 λόγον πλείων δεινῶν μὴ-
 τε μαθημάτων. αὐτὰρ καὶ τὸν δὲ
 τὸν ὅτι πᾶσι γὰρ αὐτῶν ἐστὶν τὰ
 τὸν δὲ. πρὸς τε ἀδελφίαν, ἀν-
 δρῶν, καὶ ἰσὺν τῶν ἀνδρῶν. καὶ τὸν ὅ-
 ρον ἐστὶν τοῖς κατεμένους νόμους
 ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν
 τὸν ἀνδρῶν. γὰρ μὴ σὺν τε τεκνο-
 ποιῆσαι χάριν, τὰς ἀφ' ἐ-
 γάτων συνιόντα γυναιξὶ,

ob Socratis gloriam solici-
 tatis, quum incidisset, eos
 ad Anytum abduxit, dicens
 illum moribus sapientiorē
 esse quā Socratem: qua
 ex re indignatos circumstā-
 tes effugasse illum. Sic ubi
 verò ornatam offendisset
 mulierem, ad domum illius
 proficiscebatur, iubebatque
 virum eius equum proferre
 & arma, ut si quidem hæc
 illi essent, deliciis vacare si-
 neret (his enim iniurias pro-
 pelleret) sin aliās, cultum
 amoueret. Quæ autem illi
 placuere, ista sunt: Docibi-
 lem esse virtutem. Eosdem
 esse nobiles ac studiosos.
 Sufficere virtutem ad beatā
 vitam, nullo indigentem,
 nisi Socratis viribus. Vir-
 tutem quoque operum esse,
 neque verbis multis neque
 disciplinis indigentem: sa-
 pientemque sibi ipsi suffice-
 re: ipsius enim esse quæ a-
 liorum sunt omnia. Gloriæ
 priuationem bonum esse la-
 bori simile. Sapientem non
 secundum constitutas leges
 victurum, sed iuxta virtutis
 normam, ducturumque v-
 xorem procreandorum li-
 berorum causa, formo-
 sissimis quibusque con-
 gressurum mulieribus,

καὶ ῥαδιήσασθαι δὲ· μόνον γὰρ
 εἰδέναι τὸ σοφὸν τῶν χρηστῶ-
 ρῶν. ἀναχράφει δ' αὐτὸ καὶ
 Διοκλῆς ταυτί. πᾶσι γὰρ ὁ φῶ-
 ξενὸν ἐδίδεν, καὶ δ' ἅπαν. ἀξιέ-
 ρας ὁ ἀγαθός. οἱ σπουδαῖοι,
 φίλοι. συμμαχίαι ποιεῖσθαι
 τοῖς ἀψύχοις αἶμα καὶ δικαίους.
 ἀναπαίρετον ὄπλον, ἀρετὴ. κρεῖτ-
 τὸν ὅστις μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν
 πρὸς ἅπαντας τοῖς κακοῖς,
 ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς
 ὀλίγους μάχεσθαι. προσέχων
 τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτον γὰρ τῷ
 ἀμφοτεράτω ἀνιδρόντα. τὸ
 δίκαιον πρὸς πλείονες ποιεῖ-
 σθαι τῷ συγγενεῖ. αἰδρός καὶ
 γυναικὸς ἡ αὐτὴ ἀρετὴ. τα-
 γασθαι κατὰ τὰ κακὰ, αἰσχρά.
 τὸ ποιεῖν πάντα, νόμιζε
 ξενικά. τεῖχος ἀσφodelά-
 τον, φερένησαν· μήτε γὰρ κα-
 τὰ ῥ' εἶναι, μήτε προσδιδόσθαι.
 τεῖχη κατὰ σκεδύας εἶναι ἐν τοῖς
 αὐτοῦ ἀνδράσι λογισ-
 μοῖς.

Διέχετο δ' ἐν τῷ Κυ-
 νοσάργῳ γυμνασίῳ μικρὸν ἀ-
 πώθεν τῷ πυλῶν· ὅθεν τι-
 νες καὶ πρὸ Κυωικῶ ἐν-
 τὺθεν ὀνομαζόμενοι· αὐτὸς
 τε ὅτε καλεῖτο Ἀποκύνων.

καὶ πρῶτον ἐδίπλωσε τὸ πέδιλον, (κατὰ φησι Διοκλῆς)

atque amaturum. Solum
 quippe scire sapientem,
 quænam sint amanda. In-
 scribit illi Diocles & ista:
 Sapienti peregrinum aut
 novum nihil: neque indi-
 gnus est qui ametur vir
 bonus. Studiosi amici. Pro-
 pugnatōres faciunt qui a-
 nimosi & iusti sunt. Virtu-
 tem arma esse quæ tolli non
 possint. Præstat cum paucis
 bonis aduersus malos o-
 mnes, quàm cum multis
 malis aduersus paucos pu-
 gnare. Sollicitè obseruandos
 inimicos: primi enim pec-
 cata sentiunt. Iustum virum
 pluris faciendum quàm
 propinquum. Viri ac mu-
 lieris virtus eadem. Bona
 pulcra, mala, esse turpia.
 Iniqua omnia aliena puta-
 atque peregrina. Murum
 tutissimum prudentiâ esse:
 neque enim decidere neque
 prodi. Mœnia struenda in
 nostris animis quæ capi nō
 possunt.

Differebat autem in gy-
 mnasio quod Κυνόσαργες ap-
 pellatur, nō λόγῃ ἀπὸ τῆς ci-
 uitatis: vnde quidā Cynicā
 sectam appellatam volunt,
 ipsæque cognominabatur
 Ἀποκύνω: ac primus pallium
 (vtaut Diocles) duplicauit,

καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρήτο· βά-
 κλον τε αὐτῷ καὶ πήραν·
 πρῶτον δὲ καὶ Νεανθῆος φη-
 σὶ ἀπλωσάτορματιον. Σω-
 κράτης δ' ἐν τελευτῇ δὴ δό-
 χον διδόνειν τὸ Ἀσπένδιον,
 καὶ πώγωνα καθάιναι, καὶ
 βάκκω καὶ πήρᾳ χρῆσθαι.
 ὧν μόνον ἐκ πάντων Σω-
 κρατικῶν Θεόπομπος ἐπα-
 νεί. καὶ φησὶ δὴν ὄν τε εἶναι,
 καὶ δὲ ὁμιλίας ἐμυθολογίας ὑπα-
 γαγὰς παῖθ' ὀντινοῦ. δὴ-
 λον δ' ἐκ τῆς συγγραμμά-
 τω, καὶ καὶ τοῦ Ξενοφώντος Συμ-
 ποσίου. δοκεῖ δὲ καὶ τῆς
 ἀνδροδισίας Στωϊκῆς κα-
 τάρχει. ὅθεν καὶ Ἀθηνᾶς
 ὁ ὀπταγματοποιὸς φησὶν
 ἔτι πρὶν αὐτῇ,

ὦ Στωϊκῶν μύθων εἰδήμο-
 νες, ὦ παναρίστα
 δόγματ' αὐτῆς ἱσχυρῆς ἐνθέ-
 μνοι σελίσ,

ταῖς ἀρεταῖς ψυχῆς ἀγαθὸν
 μόνον· ἃ δὲ γὰρ ἀνδρῶν
 Μαιά καὶ βιοταὶ ρύσατο καὶ
 πόλεις.

Σαρκοῦ δ' ἡδονὰς φιλ-
 λον τέλος ἀνδράσι δόξας,
 ἡ μία τῇ μνήμῃ λῦσε
 θυγατέρων.

ipsoque solo utebatur, ba-
 culumque sumpsit ac pe-
 ram. Primus autem (ut
 Neanthes tradit) simplicis
 quoque pallij usum habuit.
 Porro Socrates in Suc-
 cessionum tertio, Diodo-
 rum Aspendium & bar-
 bam demisisse, & baculo
 & pera usum esse ait. Hunc
 solum ex omnibus Socra-
 ticis Theopompus laudat,
 dicens fuisse acutissimum,
 & ex suauitate colloquij
 quemlibet capere ac duce-
 re quod vellet. Liquet id au-
 tem ex libris suis, atque ex
 illo Xenophontis Sympo-
 sio: videturque & grauio-
 ris sectæ Stoicæ princeps
 fuisse. Quocirca & Athenæ-
 us poeta epigrammatum sic
 de illis ait,

*Stoicida, spectata cohors, qui
 insignia sacris
 Mandatis melius dogma-
 ta vestra libris,*

*Vnam animi summum vir-
 tutem culmen habere,
 Vrbes quod seruet sola
 quod ipsa homines.*

*Carnis at illecebras aliis, sibi
 finis ut esset
 Vnica perfecit filia Mnē-
 mosynes.*

ἔπης ἡγήσατο καὶ τὸ Διογένης
 αἰπαθείας, καὶ τῆς Κρατήτος
 ἐγκρατείας, καὶ τῆς Ζιζάνων
 καρτείας, αὐτὸς ὑποθέ-
 ρων τῇ πόλει τὰ θεμέλια.
 ὁ δὲ ξυνοφῶν ἡδίστον ἔει-
 πεν ταῖς ὁμιλίαις φησὶν αὐτὸν,
 ἐγκρατέστατον δὲ περὶ πάντα.
 φέρονται δ' αὐτοῦ συλζεάμα-
 ματα, τόμοι δέκα. πρῶτος, ἐν
 ᾧ περὶ λήξεως ἢ περὶ χαρα-
 κτήρων· Αἴας, ἢ Αἴαντος λό-
 γος· Οδυσσεύς, ἢ περὶ Οδυσ-
 σέως· Ὁρέσ· ἀπολογία περὶ
 τῆς δικολογίας, ἢ πορκαρῆ ἢ
 δισίας ἢ Ἰσκρατίης, περὶ τὸν
 Ἰσκρατίην ἀμαρτυρεῖν. τό-
 μος δεύτερος, ἐν ᾧ περὶ ζώων
 φύσεως, περὶ παιδοποιίας,
 ἢ περὶ γάμου, ἐρωτικός· πε-
 ρὶ τῆς σοφιστικῆς φαισισγω-
 μονικός, περὶ δικαιοσύνης καὶ
 ἀνδρείας, περὶ τρυφῆς, περὶ
 πρῶτος, δεύτερος, τρίτος· περὶ
 Θεόγνιδος, δ', ε'· τόμος γ',
 ἐν ᾧ περὶ ἀγαθοῦ, περὶ ἀν-
 δρείας, περὶ νόμου, ἢ περὶ
 πολιτείας, περὶ νόμου, ἢ περὶ
 καλῆς καὶ δικαίας, περὶ ἡδυ-
 δαίας καὶ δουλείας, περὶ πί-
 σεως, περὶ ὀπτιέων, ἢ περὶ
 τῆς πίσεως, περὶ νίκης οἰκο-
 νομικός· τόμος δ', ἐν ᾧ Κῦρος, Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ περὶ ἰχύος.

Hic & Diogeni tranquillitatis, & Crateti continētiæ & Zenoni tolerantia dux & autor fuit. Ipse qui civitati fundamēta subiecit. Enimvero Xenophon suavis-
 simum in colloquio fuisse ait, atque in rebus aliis cō-
 tinentissimum.

Feruntur & ipsius scripta
 tomī x. Primus in quo De
 dictione siue De figuris, A-
 iax siue Aiācis oratio, V-
 lysses siue De Vlyssē, Ore-
 stis defensio, De caufidicis
 Isographe siue Desias siue
 Isocrates, Aduersus Isocra-
 tis ἀμαρτυρεῖν. In secun-
 do tomo De animalium
 natura, De procreatione
 filiorum siue De nuptiis,
 amatorius, De Sophistis,
 φυσιολογικός, Exhorta-
 tatorius primus, secun-
 dus, tertius, De Theognide
 quinque, Tomus tertius,
 in quo De bono, De iusti-
 tia, De fortitudine, De lege
 siue De republica, De lege
 siue honesto & iusto, De li-
 bertate & seruitute, De fide
 & curatore, De interroga-
 tione, De victoria, OE-
 conomicus. In quarto to-
 mo Cyrus, Hercules ma-
 ior siue De fortitudine.

πρῶτον ἐν ᾧ Κύρου ἢ τοῦ
 βασιλέως, Ἀσπασίας, πρῶτον
 δὲ ἐν ᾧ ἀλήθεια, τοῦ
 ἡρώδου ἀντιλογικὸς, σά-
 λων τοῦ ἀντιλέξαν, α, β,
 γ' τοῦ ἡρώδου πρῶτος ζ',
 ἐν ᾧ τοῦ παρθένου ἢ οὐνομα-
 τος, α, β, γ, δ, ε' τοῦ
 ἀποπνεῖν, τοῦ ζῶντος καὶ
 θανάτου, τοῦ ἥν' ἐν α' δού,
 τοῦ οὐνοματων χρησεως, ἢ
 εἰσελθῶς, τοῦ σωπῆσεως καὶ
 ἀποκρίσεως, τοῦ δόξης καὶ
 ὁπρῆσεως, α, β, γ, δ'. τοῦ
 φήσεως, α, β' ἐρώτημα τοῦ
 φήσεως, β' δόξαι, ἢ Ε-
 εσελθῶς τοῦ μαθητῶν
 περὶ νόμων. πρῶτος ἡ, ἐν ᾧ
 τοῦ μοιτικῆς, τοῦ ὁρῶν-
 ῆς, τοῦ ὁμῆρου, τοῦ ἀδι-
 μίας καὶ ἀσέβειας, τοῦ κα-
 χαίης, τοῦ κατὰ νόμου.
 τοῦ ὁδονῆς. πρῶτος θ', ἐν ᾧ
 τοῦ ἐδουσείας, τοῦ πῆς
 ἡρώδου. Ἀ' ἡρώδου, ἢ τοῦ Τη-
 λεμάχου, τοῦ Ελένης καὶ
 Πρωτέως, τοῦ Πρωτέως,
 καὶ καὶ ἢ τοῦ ὁδουσείας,
 τοῦ οἴνου χρησεως, ἢ τοῦ
 μίτης, ἢ τοῦ καὶ κλαπῶ-
 τοῦ κίρκης, τοῦ Ἀμφια-
 ραίου, τοῦ ὁδουσείας καὶ Πρωτέως, καὶ τοῦ κίρκης. π-
 ρῶτον ἐν ᾧ Ἡρακλῆος ἢ μίδης, Ἡρακλῆος, ἢ τοῦ φεγνῆσεως,

In quinto tomo, Cyrus siue
 De regno, Aspasia. In sexto
 tomo, in quo veritas, De
 differendo ἀντιλογικὸς, Sa-
 thon De contradictione,
 tres, de loquutione. In se-
 ptimo tomo, De disciplina
 siue De nominibus quin-
 que, De moriendo, De vita
 & morte, De iis quæ sunt
 apud inferos, De usu no-
 minum siue Contentiosus,
 De interrogatione & re-
 sponfione, De opinione &
 scientia quatuor, De natu-
 ra duo, Interrogatio de na-
 tura duo, Opiniones siue
 Contentiosus, De addiscē-
 do problemata. In octauo
 tomo, De musica, De expo-
 sitoribus, De Homero, De
 iniustitia & impietate, De
 Calchante, De explorato-
 re, De voluptate. In nono
 tomo, De Odyfsea, De vir-
 ga Mineræ siue De Tele-
 macho, Helena & Penelo-
 pe, De Protheo, Cyclops
 siue De Vlyffe, De vini usu
 siue De ebrietate, siue De
 Cyclope, De Circe, De Am-
 phiarao, De Vlyffe & Pe-
 nelope, De cane. In decimo
 tomo Hercules siue Midas,
 Hercules siue De prudētia,

μῶτον ἐν ᾧ Ἡρακλῆος ἢ μίδης, Ἡρακλῆος, ἢ τοῦ φεγνῆσεως,

ἢ ἰσχυροῦ, Κύειο ἢ ῥώμα-
 νοῦ, Κύειοι ἢ κατὰ σκοποῖ,
 Μενέξενο ἢ περὶ τῶ ἀρχάν,
 Ἀλκιβιάδης, Ἀρχέλαο, ἢ
 περὶ βασιλείας. καὶ ταῦτα μὲν
 ὅτι αὐτὸ συνέγραψεν. ὁ Τίμων
 δὲ διὰ τὸ πλῆθος ὀπιτιμῶν
 αὐτοῦ, παντοφύη φλέδονα φη-
 σὶν αὐτόν.

Ἐτελεύτησε δὲ ἀρ' ῥώσῃα,
 ὅτε καὶ Διογένης εἰσιὼν πρὸς
 αὐτόν, ἔφη, Μήτι χρεῖα φί-
 λε; καὶ ποτε παρ' αὐτόν ξι-
 φίδιον ἔχων εἰσῆλθε. τῷ δ' εἰ-
 πόντο, Τίς αὖ ἀπολύσει με
 τ' ὀνών; δείξας τὸ ξιφίδιον,
 ἔφη, Τῆτο. καὶ ὁ δ', Τῶν πύ-
 νων, εἶπον, οὐ τῷ ζῆν. ἔδοκει
 γὰρ πῶς μαλακώτερον φρενὶν
 πλεῖν νότον ὑπὸ φιλοζωίας.
 καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν ὅτως
 ἔχον,

Τὸν βίον ὅσα κύν' ἀνὰ τίθε-
 νες, ὧδε πεφυκός
 ἔστε δακύν κραδίῳ ῥ' ἡ-
 μασιν ἔσώμασιν

Ἀλλ' ἔθ' αὖτες φθισκός. τάχ'
 βεῖ τις ἴσως, τί δ' ἔτι πο;
 Πάντως εἰς αἶδ' αὖ δειτίν'
 ὁδὸν ἔχ'.

Γεγόνασι δὲ καὶ δύοι Ἀντιδι-
 νῆς, βεῖς Ἡρακλείτεο, εἰς

siue de fortitudine, Domi-
 nus siue Amans, Dominus
 siue Exploratores, Mene-
 xenus siue De imperio, Al-
 cibiades, Archelaus siue De
 regno. Atque ista quidem
 scripsit. Timon autem ob
 multitudinem eorum quæ
 scripsit increpans illum,
 ingeniosum nugatorem eū
 dixit.

Obiit morbo, quo tem-
 pore Diogenes ingressus
 ad illum dixit, Num ami-
 co opus est? Aliquando i-
 tem intrauerat sicam ha-
 bens, ad quem ille quum
 diceret, Quis me dolori-
 bus absoluet? ille ostensa
 fica, Hæc, ait: & ille, Dolo-
 ribus dixi, non vita. Vide-
 batur enim ferre mollius
 perferre morbum præ a-
 more vitæ. Est autem no-
 strum epigramma in Anti-
 sthenem ita se habens,

*In vita canis acer eras An-
 tisthenes, ut tu
 Morderes verbis, haud ta-
 men ore homines.*

*Mortuus es phthisicus: ve-
 rum quis fortè rogabit,
 Nonne ducem ad manes
 prorsus habere opus est?
 Fuerunt autem & alij
 Antisthenes tres. Unus ē
 schola Heracliti: alius,*

ἔπειτα, Εφέσιον, καὶ Ρόδιόν
 τις ἰσορικός. ὅπειδ' ἔτι τοὺς
 ἀπὸ Αἰσίου καὶ δι' ἡλυθαίου
 καὶ φαίδωνος, νυνὶ ἔκωστω-
 ρα τοὺς ἀπὸ Ἀντισθένης κυνι-
 κούς τε καὶ Στωϊκοὺς. καὶ ἐχέτω
 ὡς.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Διογένης, Ἰκεσίου τραπεζί-
 τε, Σιπασεύς. φησὶ δὲ Διο-
 κλῆς, δημοσίᾳ αὐτῷ τὴν τρα-
 πεζάν ἔχοντος τὸ πατρὸς, καὶ
 ὡς ἀχράξαντος τὸ νόμισ-
 μα, φυγεῖν. Εὐκλείδης δ' ἐν
 τῷ περὶ Διογένης, ἀντὶν Διο-
 γένει φησὶ τὸτο πράξαι καὶ
 συμβῆναι τῷ πατρί. καὶ μὲν
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς περὶ αὐτοῦ φη-
 σιν ἐν τῷ ποδαλῷ ὡς ὡς ἀ-
 χράξαι τὸ νόμισμα. ἄνιοι δ'
 ὁπρὸς τὸν ἡρόδοτον ἀναπει-
 ῶναι ὑπὸ τῷ τεχνίτῳ, καὶ
 ἔξόντα εἰς δελφοὺς, ἢ εἰς τὸ
 δῆλιον, ἐν τῇ παρείδῃ ἀπόλ-
 λωντος πωδάνεσθαι εἰς αὐτὸ
 πράξαι ἅπαντα ἀναπείδεται. τὸ
 ὅσον χωρήσας, τὸ πολιτικὸν
 νόμισμα καὶ συμβῆς, τὸ κέρμα
 καὶ δηλούσας καὶ φωραθεῖς, ὡς
 μὲν τινες, ἐφυγαδύθη, ὡς δὲ
 ἑτεροὶ, ἐκὼν ὑπέστηλθε, φοβηθεῖς.

Ephesius: tertius, Rhodius
 quidam historicus. Quoniā
 verò eos qui ab Aristippo
 fluxere ac Phædone transe-
 gimus, age, nunc illos qui
 ab Antisthene venerunt,
 Cynicos ac Stoicos, hoc or-
 dine adiiciamus.

DIOGENES.

Diogenes, Icesii mēfarij
 filius, Synopeus fuit.
 Eugisse illum, quum pater
 eius publicè mensam habe-
 ret, ac pecuniam adultera-
 ret, Diocles autor est. Por-
 ro EVbulides in libro De
 Diogene, Diogenem ipsum
 hoc fecisse ait, & cum patre
 vnà pulsum fuisse. Ipse quo-
 que in Podalo de seipso ait,
 falso signare monetā. Qui-
 dam verò eum quum cu-
 rator effectus esset, persua-
 sum ab opificibus aiunt ve-
 nisse Delphos, atque Delū,
 in patriam Apollinis, per-
 contatūque esse an id a-
 geret quod ei suaderetur.
 quod quū sibi permissū es-
 set, euentū rei nō intelligēs,
 de ciuili moneta æs adulte-
 rasse, deprehensūque (ut
 quidā volūt) exilio damna-
 tum esse, ut autem alij pu-
 tant, metu perterritum
 sponte patriam liquisse.

ἐνιοὶ δὲ φασὶ ὡς αὐτὸ πατρὸς
αὐτὸν λαβόντα τὸ νόμισμα,
διὰ φθεῖραι καὶ τὸ μὲν, δε-
δέντα ἀποθανεῖν· τὸν δὲ, φα-
γεῖν, ἤθεῖν τε εἰς Δελφοὺς·
καὶ πωθαιόμενον ἔκεί πα-
ραχαράξαι, ἀλλὰ τί ποι-
ήσας ὀνδρόζότατος ἔσαι, οὐ-
τω λαβεῖν τὸν χρησμόν τοῦ-
τον.

Γενόμενος δὲ ὁ Ἀ. Θιὸν ἡσιν,
Ἀντιθένης παρέβη. τοῦ δὲ
διωτοῦ μὲν, διὰ τὸ μηδένα
προσέειπαι, ἔξελιάζετο τῇ
προσεδρεΐα. καὶ ποτε πλὴν
βακτηρίαν ἐπανατεταμένην,
αὐτῷ πλὴν κεφαλῇ ὑπο-
χῶν, Παῖε, εἶπεν, ἔγὼ δὲ ῥή-
σας ἔγω σκληρὸν ξύλον ὡς
με ἀπείρξεις, ἕως αὐτὶ φαί-
νη λέγων. πομπὴν δὲ ἡγε-
σαν αὐτῷ, καὶ, ὅτε φυγὰς ὡς
ῥμῆσιν ὅτι τὸ ἄτελὲς βίον.
μὴ διασάμει· διὰ δὲ χον-
τα (καθὰ φησι Θεόφραστος
ἐν τῷ Μεγαρικῷ) καὶ μήτε κοί-
τιν ὅτι (πομπήν, μήτε σκό-
πος ἀλαβήμενον, ἢ πομπήν τῇ
τι τῷ δοκοῦντων ἀπολαύσων,
πόρον ἔξωρε τῆς πειρασάσεως,
τείτων διπλώσας πρὸς,
κατὰ τινας, διὰ τὸ ἀνά-
κλειν ἔχον, καὶ ἐνδύδην αὐτῷ.

Sunt qui dicant illū à patre
acceptam pecuniam adul-
terasse: atque illum quidem
in carcere diem obiisse,
hunc autem effugisse: pro-
fectumque Delphos scisci-
tatum esse utrum pecuniam
falso signaret, & quid fa-
ciens clarissimus futurus es-
set, atque ita hoc oraculum
cepisse.

Quum verò Athenas con-
cessisset, convenit Antisthe-
nem. Cum ille quum repel-
leret (quippe ex constitu-
to suo neminem recipiebat)
vicit perseverantia sua: illo
siquidem aliquando inten-
tante baculum, subiecto ca-
pite, Cæde, (inquit) non e-
nim ita durum baculum
reperies, qui me abs te,
quandiu aliquid dixeris, ar-
cere possit. Hinc iam audi-
tor illius factus est, ac veluti
profugus ex patria, se ad
victum simplicem contulit.
Conspecto (ut Theophras-
tus ait in Megarico) inure
discurrete, qui neque cubi-
culum inquireret, neque te-
nebras reuereretur, neque
aliquid eorū quæ ad vescē-
dum idonea viderentur ap-
peteret, & ipse casus suos
consolatus est. Pallium (ut
quidam volunt) primum du-
plicatum in usu habuit, ob
necessarium usum, utque il-
lo se dormiens obvolueret:

πῆρα τε κομίσασατο, ἐνθα αὐ-
 τῷ τὰ σιτία ἦν. καὶ παντὶ τό-
 πῳ ἐχρήσατο εἰς πάντα, ἀφ' ὧν
 τε καὶ καθεύδων καὶ διαλεγό-
 μιντο. ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους
 ἐφασκε, (δύκνεις πλὴν τοῦ διδόν-
 τος) καὶ πομπῆον αὐτῷ κα-
 τὰ δὲ λακύναι ἐνδιδάσκοντα.
 βακχεΐα δ' ὅτ' ἠρέσασατο αὐ-
 τῷ, ὡς ἔφατο μὲν ποῖ καὶ
 διαπαντός ἐφόρος, καὶ μὴ ἐν ἄ-
 ρε, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν αὐτῇ τε
 καὶ τῇ πῆρα, καὶ δὲ φησιν Οἰ-
 λυμπιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, ὡς
 ἔφη, καὶ Πολύδκτος ὁ ῥή-
 τωρ, καὶ Λυσανίας ὁ Αἰγείω-
 ν. ὅπως εἰλας δὲ τινεὶ οἰκί-
 διον αὐτῷ κατανοήσας, καὶ βρα-
 χύωντος, τὸ ἐν τῷ μητρῷ πῆ-
 ρον ἔχεν οἰκίαν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν
 ταῖς ὁπιοῦσιν διασαφεί. καὶ
 Σέρεως μὲν ὅτι ψάμμοις ζεσθῆς
 ἐκυλινδῆτο, χιμῶντο δ' αὐ-
 τῷ αὐτὰς καχιονισμῶντος ὡς
 ἡμέρας, πάντα χρόνον ἐαυτὸν
 σπασκῶν. δὲνός τε λῶ καὶ
 βαρύνοντος ἡμῶν. καὶ
 πλὴν μὲν Εὐκλείδου χολῶν, ἐ-
 λεγε χολῶν. ὅτι δὲ πλάτωντο
 διατελεῖν, καὶ ταπεινῶς. τοὺς δ'
 διονιστακοὺς ἀγῶνας, μεγάλα
 θαύματα μερῶς ἔχει. καὶ τοὺς
 δημαγωγοὺς, ὅχλους διακόντας.

peramque tulit, in qua &
 cibos ferebat, omnique ad
 omnia utebatur loco, &
 prandens & dormiens & lo-
 quens. Quocirca & Athe-
 nienſes aiebat (Iouis porti-
 cū ostendēs) sibi condidisse
 palatium vbi vesceretur. At
 baculo quidem primum
 innitebatur quum infirmus
 esset, deinceps autem eum
 semper ferebat, non quidem
 in vrbe, sed iter agens, vnā
 cum pera, vt refert Atheno-
 dorus Athenienſium prin-
 cept, & Polyeuctus rhetor,
 & Lysinias Æſchrionis fi-
 lius. Quum autem ad quē-
 dam scripsisset vt sibi para-
 ret cellulam, & ille tardius
 id exequeretur, doliū quod
 in Metroo erat, pro domo
 habuit, sicut & ipse in epi-
 stolis testatur. Atque æstate
 quidem sese in feruida are-
 na volutabat, hyeme verò
 statuas niue perfusas com-
 plectebatur, omni ex parte
 seipsum ad laborum tolerā-
 tiam exercens. Acer item e-
 rat in despiciendis aliis. Vn-
 de & Euclidis scholam, al-
 ludens ad nomen, χολῶν, id
 est bilem, appellabat: & Pla-
 tonis auditoriū, cōsumptio-
 nē: Dionysiaca certamina,
 magna miracula stultorum
 dicebat: oratores, Turbæ
 ministros.

ἔλεγε δὲ καὶ ὡς ὅταν μὲν
 ἴδῃ κυβερνήτας ἐν τῇ βίῳ καὶ
 ἰατροὺς καὶ φιλοσόφους, συνε-
 πώτατον τῷ ζῶντι τὸν ἀν-
 θρώπον· ὅταν δὲ πάλιν ὀνει-
 ρεῖται καὶ μάγεις καὶ ποῖς
 πωσέχοντας τοῦτοισι, ἢ ποῖς
 ὀπιδόξῃ καὶ πλούτῳ πεφυσ-
 μημένοις, ὁ δὲν ματαίό τε εἰς νο-
 μίζειν ἀνθρώπους. συνεχές δὲ
 νομίζειν ἔλεγχον, εἰς τὸ βίον
 πᾶσι κοινὸν ἀξιοῦν δὲ λόγον
 ἢ βροχόν. καὶ ποτε πλάτωνα
 ἐν δείπνῳ πολλοὺς κατὰ νοή-
 σαι ἡγάσας ἀψάμενον, τί (φη-
 σὶν) ὁ σοφὸς εἰς Σικελίαν
 πλεύσας τῷ τραπίζων τού-
 των χάριν, νῦν πᾶσι κεμέ-
 νων ὅκ' ἀπολαύεις; καὶ ὁ, ὅς,
 Ἀλλὰ νῆ ποῖς θεός (φησὶ)
 Διόγνητες, καὶ κεῖ τὰ πολλὰ
 πρὸς ἡγάσας καὶ τὰ πιαῖτα ἐγ-
 νόμην. ὁ δὲ, τί οὖν ἔδξ πλεῖν
 εἰς συρακούσας; ἢ τότε ἢ Ἀττι-
 κὴν ὅκ' ἐφρον ἡγάσας; φαβωεῖ-
 νθ' δὲ φησὶν ἐν παντοδαπῇ
 ἰσορείᾳ ἀρίστη πρὸς εἰπεῖν τῷ,
 καὶ δῆποτε ἰσάδας ἐστίων ἀ-
 πλώτερόν τιν' φησὶ τε, Ἐξέσι
 σοι μεταχεῖν τὸν, λαβόντων
 καὶ φαγόντων, ἔφη, Μετα-
 χεῖν εἶπον, οὐ κατὰ φαγεῖν.

Dicebat autem quum
 intueretur in vita guber-
 natores, medicos atque
 philosophos, animalium
 omnium sapientissimū ho-
 minem esse: quum autem
 contra inspiceret somnio-
 rum interpretes, coniecto-
 res, vates, vel huiusmodi
 cæteros, vel qui gloriæ aut
 diuitiis addicti essent, tunc
 demū nihil se stultius exi-
 stimare homine. Aiebat
 arbitrari se, in vita sæpius
 parandum verbum quàm
 laqueum. Intuitus aliquan-
 do Platonem in conuiuio
 magnifico gustantem o-
 leas, Quid (inquit) sapiens
 vir in Siciliam huiusmodi
 mēsarum gratia profectus,
 appositis modò non frue-
 ris? Et ille, At hercle (in-
 quit) Diogenes, & illic o-
 leis & reliquis eiusmodi
 ut plurimum volvebar. Et
 ille, Quid (inquit) Syra-
 cusas nauigare oportebat,
 an tunc Attica oleas non
 ferebat? Phauorinus in
 Omnimoda historia Ari-
 stippum hoc dixisse tra-
 dit. Et præterea aliquan-
 do caricæ comedens ob-
 uiauit illi, dixitque, Licet
 tibi degustare: qui quum
 acceptas edisset, Degusta-
 re, dixi, non Deuorare.

παύει αὐτὸν ποτὲ εὐώμασε
 καὶ αὐτὸς φίλος ἔσται. Διο-
 γένης, φησὶ, Πλάτων τιμὴ Πλά-
 τωνα ὁ καὶ αὐτοῦ δῖος. ποτὲ δ' ὅν
 ὁ Πλάτων, ὅτε ὦ Διόγηνες
 τὸ τυφὸν δὶς φάσεις, δούλω-
 μήν περὶ τὸν δῖον. οἱ δ' εἰ, φασὶ
 ὅτι Διόγηνες εἰπὼν, Γαπὼ τ'
 Πλάτων ὁ τυφὸν. τ' δ' εἰ φά-
 ραι, ἔτι μὲν γὰρ τυφὸς, Διόγε-
 νες. Σωκράτης δ' ὅν τῃ τετάρ-
 τῳ φησὶ τὸ ποτὲ αὐτὸν εἰ-
 πὼν τ' Πλάτωνα τ' κωῶα.
 Διόγηνες οἶνον ποτὲ ἤπνευσε
 αὐτὸν, τὸ ποτὲ ἡμέραν ἰχθυόσας. ὁ
 δ' εἰ, καὶ αὐτὸν ὅλον ἐπικύβη-
 αὐτὸν κῶα, Σὺ (φησὶν) εἰ μὴ
 ἐρωτηθῆς δὴ οὐ καὶ δὴ οὐ πόσα
 ὅτι, εἰ καὶ ἀποκρίνη. οὐτως
 οὐτε ποτὲ τὰ αἰποῦντα δῖ-
 σως, ἔτι ποτὲ τὰ ἐρωτώμε-
 να ἀποκρίνη. ἔστω δὲ ὡς
 ἀπὸ αὐτοῦ. ἐρωτηθεὶς
 ποῦ τῆς Ἑλλάδος εἶδοι ἀγα-
 θοὺς ἀνδρας. Ἀνδρας μὲν (εἰ-
 πὼν) ὁ δαμόν, παῖδας δ' ὅν Λα-
 κωνάμον. αὐτοῦ δαμόν μὲν ὡ
 ποτὲ ὡς ἔδεις ποτὲ ἦει, ἐπε-
 ῖσε περιτρίβειν. ἀπὸ τοῦ δ' ἐν-
 τὸν δ' ὡς εἰδὼς, ὡς ὅτι μὲν
 τοὺς φησὶ ἀφ' αὐτοῦ ἀφικνεμένων
 αὐτοῦ δ' εἰ, ὅτι δ' εἰ τὸ αὐτοῦ
 αὐτὸν βραδύωντων ὁλίγων ὡς.

Calcans ipsius aliquando
 stratum, præsentibus Dio-
 nysij amicis quos ille inui-
 tarat, dixit, Calco Platonis
 inane studium: ad quem
 Plato, Quanto (inquit) ὁ
 Diogenes, fastu tumes, dū
 superbiam te calcare putas?
 Alij Diogenem hoc dixisse
 ferūt, Calco Platonis fastū:
 illūque respondisse, At fa-
 stu alio, Diogenes. Porro
 Sotion in quarto refert hoc
 illi dixisse Platonem Cyni-
 cum. Vinum aliquando po-
 stularat ab eo Diogenes at-
 que caricas: at ille lagenam
 integram misit: ad quem
 Diogenes inquit, Si quidem
 rogatus fueris, Duo & duo
 quot sunt, respondes, Vi-
 ginti: ita neque secundum
 ea quæ posceris das, neque
 ad quæ rogaris, respondes:
 notabat autem illum ut
 verbum. Interrogatus v-
 binam Græciæ viros vidis-
 set bonos, Viros quidem
 (ait) nusquam, sed Lace-
 dæmone pueros vidi. Quā
 seriō quandoque loquere-
 tur, nemōque ipsi intende-
 ret, sese ad sonum musicum
 contulit: congregatis autē
 ad se plurimis, exprobrauit
 quòd ad inepta studiose
 concurrerent, ad ea verò
 quæ gravia essent & utilia,
 negligenter convenirent.

ἦεν τε καὶ μὴ τὴν παρουσίαν
 καὶ λακτίζειν, ἀγωνίζεσθαι
 τοῖς ἀνθρώποις· καὶ δὲ καὶ κο-
 καλὰ δῖα, ὅθεν αὖτε γε μα-
 ματικοὶς ἐδιδύμαζε, τὰ μὲν
 τὸ Ὀδυσσεὺς καὶ αἰάζη-
 ποιῶντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦ-
 ντας. καὶ μὲν καὶ τοῖς μοιστικοῖς
 τοῖς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδαῖς ἀρ-
 μότρεσθαι, ἀναρμόσας ὅτι ἔχον
 τὴν ψυχῆς τὸ ἥθη, τοῖς μαθη-
 ματικοῖς ἀποβλέπειν μὲν πρὸς
 τὸ ἥλιον καὶ πρὸς σελήνην, τὰ
 δὲ ἐν ποσὶ περὶ μακρὰ παρο-
 ρᾶν. τοῖς ῥ' ἵπποις τὸ δύναιτο
 ἐσπυδακέναι καὶ γὰρ, περὶ τ-
 τὴν δὲ ἐδάμωτος. ἀλλὰ καὶ καὶ
 καὶ τοῖς φυλάττειν καὶ ψάλλον μὲν
 πρὸς ἀργύριον, ὑπερβαίνειν δὲ.
 κατεγίγνωσκε ὅτι καὶ τὸ ἐπαμ-
 νοιῶν μὲν τοῖς δικαίους, ὅτι
 χρημάτων ἐπ' αὐτῷ εἶον, ζη-
 λουῶντων ὅτι τοῖς πολυχρημα-
 τίας. ἐκίνοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ
 δύειν μὲν τοῖς θεοῖς ὑπερβαίνειν
 εἰας, ἐν αὐτῇ ὅτι τῇ θυσιᾷ ἵπ-
 τὴν ὑπερείας δειπνεῖ. ἀγαθὰ ὅτι
 καὶ τὸ δούλω, εἰ λαβερθεῖν
 τὰ ὁρῶντες τοῖς διαπύταις, μη-
 δὲν ἀρπάζουσιν τὸ ἐδορυμένων.
 ὅτι καὶ τοῖς ἐγγύχοντα γαμεῖν,
 καὶ μὴ γαμεῖν· καὶ τοῖς μέλλοντα καταπλεῖν, καὶ μὴ καταπλεῖν.

Dicebátque de fodiendo &
 calcitrando certare homi-
 nes, ut autem boni & pro-
 bi fierent, curare neminem.
 Grammaticos admirabatur,
 quòd quum Vlyssis mala re-
 quirerent, sua ignorarent.
 Musicos itidem in ius voca-
 bat, quòd quum lyrae chor-
 das congruè aptarent, ani-
 mi mores inconcinnos ha-
 berent. Sed & mathemati-
 cos carpebat, quòd solem
 & lunam & sidera intuen-
 tes, quæ ante pedes essent,
 negligenter. Oratores item,
 quòd studerent iusta dice-
 re, non autem & facere. A-
 uaros quoque, quòd pecu-
 niam vituperarent, ac sum-
 mè diligerent. Reprehen-
 debat eos qui iustos quidē,
 quòd pecunias contemne-
 rent, laudabant: pecuniosos
 verò imitari sitagebant.
 Stomachabatur eis qui pro
 bona valetudine sacra face-
 rent, inter sacrificia contra
 sanitatem cœnarent. Servos
 mirabatur, qui quum eda-
 ces dominos cernerent, ni-
 hil diriperent ciborū. Lau-
 dabat eos qui uxores du-
 cturi fuissent, & non duce-
 rent: & qui nauigaturi
 essent, non nauigarent.

καὶ πρὸς μὴ λοντάς πολιτεύε-
 σθαι καὶ μὴ πολιτευέσθαι· καὶ
 τοὺς παιδοφύγειν, καὶ μὴ παι-
 δοφύγειν· καὶ τοὺς ἀφροσύναι-
 ζομένους συμβουλεύει τοῖς δύ-
 νάμεναι, καὶ μὴ περὶ σόντας.
 ἦν δὲ καὶ δεινὰς χεῖρας
 ὅτι τοὺς φίλους ἐκτείνεν μὴ
 συνκαταμύσειν τοῖς δακτύ-
 λοις. φησὶ δὲ Μένιππος ὅτι
 τῇ διουσίᾳ παρέσθαι, ὡς αἰ-
 λουὶ καὶ πωλύμενον ἠρωτῶ-
 ντι τί εἰδὲ ποιεῖν ἀπεκρίνα-
 το, αἰδοῦναι ἀρχῆν. καὶ πρὸς τὸ
 κέρυκα, Κέρυσατε, ἔφη, εἴ τις
 ἐθέλει δεσποτῆν αὐτῷ πορίσ-
 σθαι. καὶ λυθεὶς καθεζέσθαι,
 ἔδωκεν, ἔφη, ὁ γὰρ φησὶ καὶ τὸ τοῦ
 ἰχθύος ὅπως ἀνέκριντο περὶ ἀ-
 σκεδῶν. θαυμάζειν τε ἔφη
 εἰ γὰρ καὶ μὴ καὶ λοπάδια ὡν ἔ-
 μνησκοποῦμεν ἀνθρώπων, ὅτι
 μὴ τῇ οὐκ ἀρκεῖσθαι. ἔλε-
 γε τῷ ξενιάδῃ τῷ πορίσ-
 μενῳ αὐτὸν, δεῖν πείθεσθαι
 αὐτῷ, εἰ καὶ δοῦλος εἴη.
 καὶ τὸ ἰατρὸς ἢ κυβερνήτης
 εἰ δοῦλος εἴη, πειθεσθαι αὐ-
 τῷ. Εὐκουλὸς δὲ φησὶν
 ὅτι τῷ ὁπλισμένῳ Διογέ-
 νει παρέσθαι, ὥτως ἄρτι τοῖς
 παῖδας τοῦ ξενιάδου, μετὰ τὰ
 λοιπὰ μαθήματα, ἰππιδίαν, τοξοδίαν, σπονδοδίαν, ἀκοντίζειν.

quique accessuri ad reipub.
 minimè accederent: & qui
 pueros habituri in deliciis,
 se continerent: & qui se
 componerent ad conviven-
 dum regibus, neque tamen
 accederent. Dicebat manus
 ad amicos non complicatis
 digitis extendi oportere.
 Refert Hermippus in Au-
 ctione Diogenis, quòd ca-
 ptus ac venditus, quum ro-
 garetur quid sciret agere,
 responderit, Scire se viris
 imperare: atque ad præco-
 nem, Prædica (inquit)
 Quisnam dominum sibi e-
 mēre vult? Sedere prohibi-
 tus, Nihil (inquit) refert:
 nam & pisces quomodoli-
 bet iaceant, emi. Mirari di-
 cebat, quum ollam quidem
 ac operculum nō sine tactu
 ac tinnitu emamus, solo in
 homine emendo aspectu
 contenti sumus. Dicebat
 Xeniadæ emptori suo, ipsū
 sibi (quanvis esset servus)
 obtemperare oportere: nam
 & medicus & gubernator,
 et si servus, utique ipsi pare-
 tur. Evbulus verò in libro
 qui inscribitur Diogenis
 auctio, ita filios Xeniadæ
 instituisse ait, post discipli-
 nas reliquas, equitare,
 arcus intendere, fundas
 rotare, atque iaculari.

ἐπειδὴ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἐκ-
 πίττειτο τῶν παιδοτείδων α-
 θλητικῶς ἄγχι, ἀλλ' αὐτὸς
 ἐρυθίματος χάριν καὶ ἀε-
 ζίας. κατεῖχον δ' οἱ παῖ-
 δες πολλὰ ποιητῶν καὶ συλ-
 γραφέων, καὶ τῶν αὐτῶν Διο-
 γένους· πάντων τε ἐφόδον
 εὐνοῖαν, πρὸς τὸ ἀμνημό-
 νουτον, ὅτι ἡσκει. ἐν οἴκῳ τε ἐ-
 διδάσκε δὲ σκοπεῖ ἀγλιτῇ ἐθ-
 φῇ χρωδύοις, καὶ ὕδαρ πίνον-
 τας. ἐν χροῖ καὶ εἰς τὰς τε καὶ ἀ-
 κολυμπήτοις εἰργάζετο, καὶ ἀ-
 χίτωνας, καὶ ἀνυποδήτους, καὶ
 σιωπηλοὺς, καθ' αὐτοὺς βλε-
 ποντας ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ δὲ καὶ
 αὐτὸς καὶ ὅτι κωμῆσι.
 οἱ δὲ, καὶ αὐτὸς διόχρους ὅτι-
 μέναι ἐποιοῦτο, καὶ πρὸς
 τοὺς γυνεῖς αἰτητικῶς εἶχον. ὁ
 δὲ αὐτὸς φησὶ πρὸς τὸν ξενιά-
 δην καὶ γηράσκει σὺν τῷ, καὶ
 ἀνόντα ταφίῳ πρὸς τῶν
 ἐν τῷ αὐτῷ. ἐν τῷ καὶ πωλη-
 νομῶν τῷ ξενιάδῃ πῶς αὐ-
 τὸν διαψέπον, ἔφη, Ἐπὶ πρὸς
 εὐπορῶν· τοῦ δὲ Σωμένους Δια-
 τί; Ὅτι μετ' ὀλίγον, εἶπε,
 μέλει τὰ καὶ πῶ ἀνασρέφε-
 σθαι. τοῦτο δὲ δὲ τὸ ὅτι-
 ἡρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνες,
 ὅτι ἐκ ταπεινῶν ὑψηλὰς γίνεσθαι.

Deinde in palæstra nō per-
 mittebat pædotribæ eos in
 morem athletarum excer-
 re, sed id roboris tantum &
 bonæ valetudinis gratia.
 Tenebant verò pueri, poe-
 tarum ac scriptorum alio-
 rum ipsiusque Diogenis plu-
 ra memoriter: omnemque
 illis doctrinæ rationem, ut
 facile memoria teneretur,
 breuiter collectam insinua-
 bat. Domi quoque mini-
 strare docebat cibo leui ac
 vili contentos & aqua. Tô-
 deri ad cutem iubebat, in-
 compositosque deducebat,
 ac sine tunicis & calceista-
 citos, ac se tantum in via
 induentes, educebātque eos
 & ad venationes. Cōtra illi
 Diogenis curam habebant,
 parentibusque commenda-
 bant. Senuisse ipsum apud
 Xeniadem, idem ipse autor
 est, ac vita functum a filiis
 eius fuisse sepultum. Vbi
 percontante Xenia de quo-
 modo se sepeliri mallet, In
 faciem inquit: alio causam
 interrogāte, Quoniam (in-
 quit) post paulum inferio-
 ra conuertenda sunt. Dixit
 autem hoc quia Macedones
 iam obtinerent, atque ex hu-
 milibus sublimes fierent.

εἰς τὸν αὐτὸν εἰς
 οἶκον πολυτελεῖ, καὶ κορυμβοῦντος
 πρὸς αὐτὸν, ὅππῃ δὲ ἐξέμελλετο,
 εἰς τὴν οὖν αὐτὴν ἐπίπρυνον,
 εἰπὼν χιρσὶν ἀπὸ πόνου μὴ δύρη-
 κίνα. ἢ δὲ τὸ τοῦ Ἀριστάρχου
 φασί. φωνήσας ποτὲ, ἰὼ ἀν-
 θρώπων, σιωπῶντων, καὶ δι-
 κτυοῦ τῆ βακτηρίᾳ, εἰπὼν, Ἀν-
 θρώποις ἐκ μέλας, καὶ καὶ δαί-
 ματα ὡς φησὶν Ἐκάρων οἱ τῶν
 ἀσπιδῶν καὶ χιτῶν. φασὶ δὲ
 καὶ Ἀλέξανδρον εἰπεῖν ὡς εἶ-
 πεν Ἀλέξανδρος μὴ ἐγγύ-
 η, ἵνα λήσῃ ἀπὸ διοχρήσεως χιτῶ-
 νος. ἀναπήεις ἔλεγχον οὐ
 πὶς κοφύς καὶ τυφλὸς, ἀλλὰ
 πὶς μὴ ἔχοντα πύραυρον. εἰσὶ δὲ
 καὶ ποτε ἐμμελὲς εἰς νεῶν
 συμπόσιον (καὶ δὲ φησὶ Με-
 τρώκῃς ἐν ταῖς χρεῖαις) πλη-
 γὰς ἔλαβε. μετὰ δὲ ἐξέρχεται
 τὸ ὄνομα εἰς λούκωμα τὸ
 πληγῶν, καὶ ἐκείνῃ ἐξήμε-
 νος ὡς αὐτοὺς ὕβρις καὶ ἐπὶ
 καὶ ἀγνώσκοντες καὶ ὁπι-
 στήμονες. ἔλεγχον αὐτὸν
 καὶ αὐτὸν τὸν ἐπαμειβόμενον,
 ἀλλὰ μηδὲν ἀπολέγειν τὸν ἐ-
 παμειβόμενον σιωπῶντα ὅτι
 τὴν θήραν. ποτὲ δὲ εἰπὼν-
 τας, Πύθια νικᾷ ἄνθρωπος,

Quum se quispian in do-
 mum magnifico instructo
 apparatu induxisset, & spu-
 re vetaret, posteaquam ex-
 creauit, in illius faciē sputa
 cōiecit, deteriorem locum
 ubi spueret se non inuenit-
 se dicens. alij Aristippo id
 applicant. Quum clamasset
 aliquando, Heus homines,
 conuenissentque plurimi,
 baculo illos agebat, dicens,
 Homines, non purgamēta,
 vocaui. ait hoc Hecato in
 primo De sententiis.

Alexandrum dixisse ferunt,
 quod nisi Alexander esset,
 Diogenem se esse voluisset.
 Debiles dicebat, non surdos
 aut cæcos, sed qui peram nō
 haberent. Ingressus aliqua-
 do semitonio capite conui-
 uium iuuenum, quemad-
 modum scribit Metrocles
 in Sententiis, plagas retu-
 lit: postea nomina illorum
 qui se ceciderant inscribēs,
 circuibat in Leucone, ea
 præ se ferens. Ita illis vicem
 contumeliæ reddidit, dum
 reprehendendos & obiur-
 gandos omnibus exposuit.
 Dicchat se canem esse lau-
 datorum, verum laudantiū
 neminē secū ad venādū exi-
 re audere. Dicēte quodā vi-
 ros se in Pythia vincere,

Ἐγὼ μὲν οὖν, εἶπεν, ἄνδρες,
 σὺ δὲ ἀνδράποδα. πρὸς τοὺς
 εἰπόντας, γάρων εἶ, καὶ λοιπὸν
 αἶες· τί δέ, ἐφη, εἰδολὸν
 ἔδραμον, πρὸς τῇ τέλει ἔδη
 με αἰεῖναι καὶ μὴ μῦθον ὀπι-
 τεῖναι; κληθεὶς ὅππῃ δεῖπνον,
 ἔκ ἐφῃ παρέσεσθαι· μὴ δὲ γὰρ
 πρὸς αὐτῷ χάριν ἐγκαί-
 ναι. γυμνοῖς ποσὶ χόνα
 ἐπάτει, καὶ τὰ ὄντα ὅσα αὖτε
 θεωρεῖται. καὶ ὡμὰ δὲ κρέα
 ἐπεχείρησε φαγεῖν, ἀλλ' οὐ
 διωκῆσε. κατελάβετο ποτὲ
 δημοσένιον τὸ ῥήτορα ἐν
 παιδοκείῳ ἀριστώντα. τὸ δ'
 ὑποχερῶν τῷ, τοσούτω,
 ἐφῃ, μῦθον ἔση ἐν τῇ παιδο-
 κείῳ. ἔξινον δὲ ποτὲ θεάσα-
 σθαι θελόντων δημοσένιον,
 τὸ μέσον δάκτυλον ἐκτείνας,
 οὗ τῷ ἡμῖν, ἐφῃ, ὅτιν οἱ Ἀ-
 θηναίων δημογροῦς. ἐκ βόλ-
 λων τῷ ὃ ἄρτον τινὸς καὶ αἰ-
 γυομένῳ ἀνθέσθαι, βουλό-
 μεν τῷ αὐτὸν νεθεῖναι, κερά-
 μεν τράχηλον δήσας, ἔσιρε
 δὲ τὸ Κβαμικοῦ. μιμεῖ-
 σθαι ἐλεγεῖσι χοροδιδασκα-
 λος. καὶ γὰρ ἐκείνοις ὑπο-
 πόνον ἐνδιδόναι, ἕνεκα τοῦ τοῖς
 λοιποῖς ἀψάσθαι τοῦ πρὸς ὁ-
 μόντῳ τόνου. τοῖς πλείεσσι ἔλεγε πρὸς δάκτυλον μαίνεσθαι.

Ego viros equidem, inquit,
 tu mancipia. Quū diceretur
 ipsi, Senex es, iam quiesce
 à labore, Quid enim (ait) si
 in stadio currerem, ad finem
 oporteret cursum remitte-
 re, & non magis intendere?
 Vocatus ad cœnam, affutu-
 rum se negavit, neque e-
 nim sibi priore die gratiam
 habitam. Nudis pedibus
 calcabat niuem & alia quæ
 prædicta sunt: crudas item
 carnes edere conatus est,
 sed in eo non perstitit. Of-
 fendit aliquādo Demosthe-
 nem oratorem in diuerso-
 rio prandentem: illo autem
 cedente, Tanto (inquit)
 magis in diuersorio futu-
 rus es. Peregrinis aliquādo
 Demosthenem videre cu-
 pientibus, medium inteu-
 dens digitum, Hic (ait) vo-
 bis est ille Atheniensium
 orator. Panē eiiciente quo-
 dā & resumere rubescen-
 te, castigare illum volens,
 vicei collum per figuli tra-
 hebat officinam. Imitari se
 dicebat chori magistros. Il-
 los enim tonum excedere,
 ut reliqui cōgruum tonum
 arriperent. Plurimos aiebat
 insanire præter digitum.

ἐν ἡρώτις τ' ἄλλοις περὶ
ταῖς ἀνθρώπων, δόξει μάλιστα
ἐν τῇ λιγανῇ, ἔκείνῃ.
τὰ πολλὰ ἄξια τοῦ μηδ' ἐνός
ἐλεγε παρασκευάσαι, καὶ ἔμ-
παυεν. αἰδριὰς γε μὴ περὶ
χρυσῷ παρασκευάσαι, χρύ-
σιον δὲ ἀφίπαιον. δύο χαλ-
κῶν τ' ἀφ' αὐτῶν αὐτὸν ἔ-
καστος φησὶ, ἄγε ὅπως τὸ
παρασκευάσαι τὸν αὐτὸν τοῦ
δ' ὑποπτεῖ,

Ἄνω ποταμὸν χωρεῖσι παλαιῶν
Εἰ δ' ἴατο ἐν τῷ νοσῶν, ἔκ-
αστος φησὶ, αὐτὸν ἐπείθου, ἀλλ'
ὑπὸς αὐτὸν ὡς ἄνω ποταμὸν ἔχον
ἐν τῷ παλαιῷ, ἢ θελεις τις παρ'
αὐτοῦ φιλοφρονεῖν; οἱ δ' οἱ σα-
φῶς δὲ δίδου, ἐποίησαν ἀκο-
λουθεῖν. ὡς δ' ὑπὸ αἰδοῦς
ρίψας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, μετὰ χρόνον
ὑπαγέσας αὐτὸν καὶ γέλασας,
λέγει, Τὴν σὺν καὶ ἐμὴν
φιλίαν ἀφ' ὧν διήγυσε.
Διοκλῆς δ' ἔκτως ἀναγεί-
φας, εἰπόντων τινὸς αὐτῷ,
Ἐπὶ τῇ ἐμῇ διόχρῳ, ἀ-
παχρῶν αὐτὸν γ' ἡμῶν βολίου
πυρρὸν ἐδίδου φέρειν. ἀρνησα-
μένους δὲ, Τὴν σὺν, ἔφη, καὶ
ἐμὴν φιλίαν ἡμῶν βολίον τι-
θειον διαλύσει. δευτέρως
ὡς τὸ παλαιὸν τῶν χειρῶν πῖνον, ἔξ' ἑρ' ἡμῶν τ' ἡμέρας τ' κατέλλω

Si quis igitur mediū digi-
tum prætendens pergat, in-
sanire videbitur: sin autem
indicem, non ita. Quæ sunt
pretiosissima, ea minimo
venire, & contra. Nam sta-
tuam tribus millibus emi,
farinæ verò chœnicæ duo-
bus æreis. Et qui se emerat
Xeniadē dixit, vide ut quod
præcipitur facias: dicente
illo,

*Sursum sacrorum fluminum
fluunt fontes.*

At si medicum (ait) æger
emisses, non illi obtempe-
rasses, sed diceres Ἄνω πο-
ταμῶν. volebat quispiam a-
pud eum philosophari, cui
ille pernam dedit, ac sequi
se iussit. Ut autem ille præ-
verecundia abiecto quod
ferebat abscessit, post ali-
quantulum occurrens illi
ridens ait, Tuam & meam
amicitiam perna dissolvit.
enimvero Diocles eam rem
ita describit. Dixerat illi
quidam, Impera nobis Dio-
genes: at ille abducto casei
frustum ferendum dedit. il-
lo renuente, Meam (inquit)
ac tuam amicitiam modi-
cum casei dissolvit. Intui-
tus aliquando puerum con-
cava bibentem manu, coty-
lam pera productā abiecit,

εἰπὼν, Παιδίον με νονίκηκον
 ἔτελεία. ἔξέβλεψε δὲ καὶ τὸ
 πρυβλίον, ὁμοίως παιδίον
 διασάμειον, ἐπὶ δὲ κατεαῖξε
 πὲρ σκεδῶν, τὰς κοίλῃς δ' ἔργῳ τῷ
 ψωμίου πλεὺς φακίῃς ὑποδε-
 χόμενον· σιωπῇ γίγρετο δὲ καὶ
 πῶς· Τῶν θεῶν ὅτι πάντες· φί-
 λοι δὲ οἱ θεοὶ τοῖς θεοῖς· κοι-
 ναὶ δὲ τὰ τῶν φίλων· πάντα ἅ-
 ρα ὅτι τῶν σοφῶν. Θεασάμε-
 νος ποτὲ γυναικὰ ἀχρημονέ-
 ερον τοῖς θεοῖς θεωσπείρου-
 σαι, βουλόμενος αὐτῆς θεω-
 ρεῖν πλεὺς δ' ἑσθ' ἀμμονίαν, (κα-
 θὰ φησι Ζωῖλος ὁ Περραιῶς)
 προσελθὼν εἶπεν, Οὐκ ἄ-
 λαβὴν ὧ γυναι μὴ ποτὲ θεοῦ
 ὁπιδεν ἐς ὧτος, (πάντα γὰρ ἐ-
 σιν αὐτῇ πλήρη) ἀχρημονήσης;
 τῷ Ἀκκληπιδῷ αὐεθμικῇ πλη-
 κτίῃ, ὅς τις ὅτι σόμα πι-
 πλοντας ὅτι τρέχων συνέτει-
 ρεν. εἰδὼς δὲ λέγειν τὰς τρα-
 γικὰς ἀρας αὐτῷ σιωπῇ τη-
 κέναι. εἰ γὰρ γυνὴ ἀπολις, ἀοι-
 κος, πατείδος ἐσθ' ἀμμένος, πτω-
 χος, πλανήτης, βίος ἔχων πού-
 φημέραν. ἔφασκε δὲ ἀντιβ-
 δέναι τύχῃ μὴ δαίμονι, νό-
 μῳ δὲ φῶσι, παιδὶ δὲ λόγῳ.
 ἐν τῷ Κρανείῳ ἡλιουμένῳ αὐ-
 τῷ Ἀλέξανδρῳ ὅτις αὖ φησι, Αἱ τισὶν με οὐδέ λείψ· καὶ ἐξ

dicens, Puer me vilitate
 superavit. Proiecit & cati-
 num eodem studio, quum
 vidisset puerum vasculo fra-
 cto, concavo pane lenticulā
 suscipientem. Ratiocinaba-
 tur autem in hunc modum,
 Omnia deorum sunt: diis
 autem amici sapientes sunt.
 Sunt autem amicorū cūcta
 cōmunia: omnia igitur sa-
 pientum sunt. Inspexerat
 mulierem inhonestius diis
 procidentem, eius supersti-
 tionem auferre volens (ut
 Zoilus Pergæus ait) accur-
 rit dicens, Non vereris mu-
 lier ne fortè stante post ter-
 gum deo (cuncta enim ple-
 na ipso sunt) inhonestè te
 habeas? Asclepio percussio-
 rem sacrauit, qui procum-
 bentes in faciem accurrens
 contereret. Solebat etiam
 dicere imprecationes tra-
 gicas sibi occurrisse, esse e-
 nim sine domo, sine ciuita-
 te, priuatum patria, paupe-
 rem, palātem, vitam in dies
 habentem. Aiebat se obii-
 cere fortunæ quidem cōfi-
 dētiam, naturam legi, per-
 turbationi rationem. Ad
 solem sedēti in Craneo ipsi
 assistēs Alexāder, ait, Pete a
 me quod vis: at ille inquit,

Ἀποκρίθησόν μοι, Φασί. μα-
 κράτις αἰαγνῶσκοντες, ἕ-
 ως τὰ τέλη τοῦ βασιλείου ἀ-
 χαρον ἐξοδεύσας, Θάρ-
 ρει (ἔφη) αὐτοῖς γὰρ ὄρω.
 ὅς τὸν συλλογισάμενον ὅτι
 ἡμᾶς ἐχέ, ἀλάμεν τοῦ
 μητιῶν, Εἰς μὲν (ἔφη) ἔχ-
 ὄρω. ἡμοίως καὶ ὅς τὸν
 ἐπὶ τῷ ὅτι κίνησις ὅκ ἐστιν,
 αἰσῶν ἀειπάτει. ὅς τὸν
 λέγειν ἀεὶ τῷ μετεώρων,
 Πιστῶν, ἔφη, πᾶρ δ' ἀπὸ τοῦ
 ἰσχυροῦ ἀνέχου μοχθηροῦ ἐ-
 πιχάσαντο ὅτι πῶ οἰ-
 κίω, μηδὲν εἰσὶν κακόν. Ὁ
 εἰς αὐτὸν, ἔφη, τῆς αἰκίας
 πῶ εἰσέλθοι; τὰ μύρω τῶν
 πόδες δ' ἐν τῷ αἰετῷ, ἔφη, ἀ-
 πὸ τοῦ κεφαλῆς εἰς τὸν αἶρα
 ἀπείται τὸ μύρον, ἀπὸ δὲ τῶν
 ποδῶν, εἰς τὴν ὕπρησιν. ἀ-
 ξιούντων Ἀθηναίων μνη-
 σῶν αὐτὸν, ἡλερόντων ὡς
 ἐὰν ὅς περὶ αἰας οἱ μεμνη-
 μένους τῶν χαίρων, Γηοῖον, ἔ-
 φη, Ἀγασίαν μὲν καὶ Ε-
 παμειῶν δ' ἐν τῷ βορβόρῳ
 ὄξυσαν, ἀτελεῖς δὲ τινες
 μεμνημένοι ἐν ταῖς μακρά-
 ρων γήραις ἔσονται. ὅς τῶν
 ῥησάντας ὅτι πῶ πρᾶπ-
 ζαν μῶς, ἰδοὺ, φησὶ, καὶ

Noli mihi umbram face-
 re. Legerat quidem diutis-
 simè, quumque ad finem
 libri nihil ultra scriptum
 esse ostenderet, Bono (in-
 quit) este animo viri, terrā
 intueor. Ratiocinanti cui-
 dam & concludenti illum
 habere cornua, manu fron-
 tem palpans, Equidem (in-
 quit) illa non video. Idem
 & dicente ipsi quodam non
 esse motum, exurgens am-
 bulabat. Ad eum quide
 caelestibus differebat, Quā-
 do (inquit) de cælo veni-
 sti? Spadone quodam sce-
 lerato domui suæ inscribē-
 te, Nihil ingrediatur malis;
 Dominus (ait) domus qua-
 nam ingreditur? Unguento
 inungens pedes, dixit, à ca-
 pite quidem in aerem ascē-
 dere unguentum, sed à pe-
 dibus in olfactum. Rogan-
 tibus Atheniensibus ut ini-
 tiaretur, atque dicentibus
 quòd apud inferos ij qui
 initiati sunt, præsident, Per-
 ridiculum est (inquit) si qui-
 dem Agesilaus & Epami-
 nondas in cœno degent, vi-
 les autē quique initiati in
 beatorū insulis erunt. Mu-
 ribus ad ipsius mensam sub-
 reptibus, Ecce, (inquit) &
 Diogenes parasitos matris.

Διογηνὴς ἀπὸ τῶν παρὰ τὸν

Πλάτωνος εἰπόντος αὐτὸν κύ-
να, Ναί, ἔφη, ὅ γ' ἐπ' ἀνὴλ-
θον ὅππῃ τοῖς πωρακόσις. ἐκ
τοῦ βουλευέμεν δεινόν, τὰ μὲν πυ-
θόμενον εἰ πολλοὶ ἀνθρώποι
λοιμύται, ἡρήσατο· τὰ δ', εἰ
ποῖσις ὁ χλεῖν, ὡμολόγησι.
πλάτωνος οἰσαμένε, ἀν-
θρώπων δὲ ζῶν διπλοῦ,
ἀπ' ἐξεν, καὶ ἀδοκιμοῦτες, τί-
λας δὲ κτερυόνα εἰς ἐνέκον
εἰς τὴν χορὴν αὐτῆς καὶ φησιν,
ἔπος δὲν ὁ πλάτωνος ἀνθρώ-
πων· ὅθεν τὰ ὅρα περὶ τέ-
την τὸ πλατυώυχον. περὶ τὸ
πυθόμενον ποίᾳ ὥρᾳ δεῖ ἀ-
ριστῆν, εἰ μὲν πλεῖστοι, ἔφη,
ὅταν θέλῃ· εἰ δὲ πένης, ὅταν ἔ-
χη. οἱ Μεγαρεῖς ἰδὼν τὰ
μὲν περὶ τὰ τοῖς δερμασιν
ἐσκενασμένα, τοῖς δὲ παῖ-
δας αὐτῶν γυμνῆς, ἔφη, Λυ-
σιτελές ἔστιν ὅτι Μεγαρέως ἐστὶ
κεῖδον ἢ ἡμῶν. περὶ τὸν ὀντι-
νάξαν· αὐτὸς τὴν δὲ καὶ, εἴτε
εἰπόντι, αὐτὰς· Πάλιν
γὰρ με, ἔφη, παῖτεν μὲν λείψ;
ἔπειτα ποῖς μὲν δηλαδὲ ποῖς,
ὁ χλεῖν δὲ κτερυόνα· τοῖς δὲ σεφά-
νεις, δοξῆς δὲ ἀνθρωπείας. λυ-
χρον μὲν ἡμῶν ἀνθρώπων, ἀν-
θρώπων, φησὶ, ζητῶ. εἰς ἡ-
κει ποτὲ κατὰ κρητίζόμενος·

Platone canem ipsum ap-
pellante, Sanè, inquit, nam
equidem ad venditores re-
meavi. Et balneis exiens
percontati an multi homi-
nes lauarent, negavit: ac ro-
ganti num turba multa, cō-
fessus est. Platone item dif-
finiente, Homo est animal
bipes sine pennis, quum
placeret ista eius diffinitio,
nudatum pennis ac pluma
gallum gallinaceum in e-
ius inuexit scholam, dicens,
Hic Platonis homo est: vn-
de adiectum est diffinitio-
ni, latis unguibus. Inter-
roganti quamam hora pran-
dere oportet, Si diues (in-
quit) est, quando vult: si
pauper, quum potest. A-
pud Megarense intuitus
oues pelibus tectas, illo-
rum autem filios nudos,
ait, Præstat Megarensis a-
rietem esse quam filium.
Ad eum qui se trabe con-
cussierat, ac postea dicebat,
Cave: Num (inquit) ite-
rum me ferire vis? Aiebat
oratores quidem plebis
ministros, coronas autem
gloriæ bullas. Lucernam
interdiu accendens, Ho-
minem, aiebat, quæro.
Stabat aliquando manan-
tibus perlusus undis:

ἢ ὅτι περιεσώπων ἡγεμονίαν,
 παρὰ πλάτων ἐφη, Εἰ βού-
 ληθε αὐτὸν ἡγήσασθαι, ἀπισήτε·
 εὐδαιμόνιος φιλοδοξίαν αὐ-
 τοῦ ἀνείψαντος αὐτῷ κόνδυ-
 λον ἰδὼς, Ἡράκλειος, ἐφη,
 οἷόν μοι χεῖμα ἡγῶμαι, τὸ
 μητὰ περικεφαλαίας περπα-
 τεῖν. ἀλλὰ καὶ Μειδίς κόνδυ-
 λισαυτοῦ αὐτὸν, καὶ εἰπόν-
 τος τευχίλιαί σοι κείνται ὅππῃ
 τῇ βραπέζῃ, τῇ ἔξῃς πυκνικαῖς
 λαβῶν ἱμαῖταις, καὶ κατα-
 λούσας αὐτὸν, ἐφη, τευχίλιαί
 σοι κείνται ὅππῃ τῇ βραπέζῃ.
 Λυσίας τὸ φαρμακοπῶλες πυ-
 ρυλῆς εἰ θεοὺς νομίζει, πῶς
 δὲ, εἶπεν, ἐνομίζω, ὅπως καὶ
 σὲ θεοὺς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω·
 οἱ δὲ, Θεόδωρος εἰπὼν
 τὸτο. ἰδὼν τινα περὶ ῥ' αἰνό-
 μων, ἐπὶ πον, ὦ κακοδαί-
 μον, ἔκ' ὅππῃσιν ὅτι ὡς περ
 ἢ ἐν χερματικῇ ἀμφοτε-
 μάτων περὶ ῥ' αἰνόμω. ὦ κα-
 κὸν ἀνδραγαθὸς, ἔπος οὐδὲ
 ἢ ἐν ταῖς βίαις; ἐνεκαλεῖ τοῖς
 ἀνθρώποις περὶ τῆς τύχης, αἰ-
 τῶνται λέγοντες αὐτοῖς ἀγαθὰ
 τὰ αὐτοῖς δοκοῦντα, καὶ οὐ τὰ
 κατὰ ἀλήθειαν. πῶς ὅτι τοῖς
 περὶ τὰ ὀνειράτα ἐπισημαίνεις
 ἔλεγχον, ὡς ἰσχυρῶν καὶ ἀπείροισιν ὑπάρχει, ἔκ' ὅππῃς ἐρέφονται

his verò qui circumstabant
 illum miserantibus, Plato
 (nam & is aderat) Si vul-
 tis, inquit, illum miserari,
 abite : gloriæ illius cupiditatem
 significans. Colaphū
 à quoriam accipiens, Her-
 cle (ait) nesciebam me ga-
 lea armato capite ambula-
 re. Midia quoque ipsum
 colaphis cædente ac dicen-
 te, Tria millia tibi in men-
 sa posita sunt : postridie
 sumpto pugilū cæstu, cæc-
 que ipso, dixit, Tria millia
 tibi in mensa sunt posita.
 Lysia pharmacopola sci-
 scitante an deos esse crede-
 ret, Quomodo (inquit non
 credo, qui te diis inimi-
 cum puto? Alij Theodo-
 rum hoc dixisse ferunt.
 Quendam intuitus se vndis
 spargentem, ait, O infelix,
 an ignoras quoniam vt in
 graminata erratis asper-
 sus non absolueris, ita nec
 vitæ criminibus euades li-
 ber? Culpabat maximè si-
 qui fortunam causarentur,
 dicens homines quæ sibi
 bona viderentur, non quæ
 vera bona essent, postu-
 lare. Eis verò qui terre-
 rentur ad somnia, dicebat,
 Ea quidem quæ vigilantes
 agitis, non moramini :

ὑπὸ τῶν ἱεροδούλων φα-
 τασκοῦται, πολυπραγμονοῦ-
 σιν. Ολυμπιάσι τὸ κήρυκος
 ἀναιπόντος, Νικᾶ Διώξιπ-
 πος ἀνδρας· Οὐτὸς μὲν δὴ
 αἰδράποδα, ἀνδρας δὲ ἐγχοί.
 ἦ, ἀπὸ τοῦ καὶ πρὸς Ἀθηναίων
 μετὰ τὴν γαμὴν τὴν πύθον αὐτῇ
 συντείψαντος, τῷ μὲν πληγαῖς
 ἐδωσαν, ἐκείνῳ δὲ δῆλον πα-
 ρέχον. φησὶ δὲ Διονύσιος ὁ
 Στωϊκὸς ὡς μετὰ Χαιρώνησαν
 συλληφθεὶς ἀπήχθη πρὸς
 Φίλιππον. καὶ βωτηθεὶς τις
 εἶη, Κατάσκοπος, ἔφη, τῆς
 ἀπλησίας. ὅθεν θαυμαστὴς
 ἀφείηται. Ἀλλ' ἄνδρες ποτὲ
 πέμψαντος ὁππολὶν πρὸς
 Ἀντίπατρον εἰς Ἀθῆνας δεῖξαι
 τὸν Ἀθλία, παρὼν ἔφη, Ἀ-
 θλίας παρ' Ἀθλίας δὲ Ἀθλίας
 πρὸς Ἀθλίον. Περδίκκας ἀ-
 πιλήσαντος, εἰ μὴ ἔχοι πρὸς
 αὐτὸν, ἀποκτενεῖν, ἔφη, Οὐδὲν
 μέγα· καὶ γὰρ καὶ ταῖς καὶ φα-
 λάγγιον τῶν αὐτῶν πρὸς τοῖς.
 ἐκείνῳ δὲ μετῴον ἀποφλεῖν ἠ-
 ξίς, ὡς εἰ καὶ χρεῖς ἐμοῦ
 ζῆσαι ἁδαιμόνως ζῆσαιτο.
 εἰβόα πολλάκις λέγοντον τὸν
 τῶν ἀνθρώπων βίον ῥαδίον
 ὑπὸ τῶν θεῶν δεδωσθαι,

quæ verò dormientes ima-
 ginamini, ea curiosè dis-
 quiritis. In Olympia pro-
 nuntiante præcone, Dio-
 xippus viros vicit, Hic (ait)
 mancipia, sed ego viros.
 Amabatur autem & ab A-
 theniensibus. Nam ado-
 lescenti, quum dolium il-
 lius contriuiisset, plagas in-
 tulerunt, illique aliud de-
 derunt. Refert Dionysius
 Stoicus, illum post Chæro-
 neam deprehensum, abdu-
 ctum esse ad Philippum: à
 quo quis esset interroga-
 tus, Explorator, inquit,
 infatiabilis auiditatis tuæ,
 ex quo admirationi habi-
 tus, liber dimissus est. Mi-
 ferat aliquando Alexan-
 der epistolam Athenas ad
 Antipatrum per Athliam
 quendam, quem adesset
 Diogenes, Athlias, in-
 quit, per Athlium ad A-
 thlium. Perdicca commi-
 nante nisi ad se veniret, il-
 lum se occisurum, Nihil
 (inquit) magni facies: nam
 & cantharus & phalan-
 gium id facerent. Illud au-
 tem non dubitabat contra
 minari ac dicere, quòd si
 & absque se viveret, felici-
 ter victurus esset. Clama-
 bat autem læpius hominū
 vitam facile à diis dari,

ἀποκρύπτει δὲ αὐτὸν ζῆ-
 πύπων μύτικα καὶ μύρα
 καὶ τὰ ὀδοντοπλησία. ἔθεν
 πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ οἴκου ὑπο-
 δύναντον, οὗ πρὸς (εἶπε) μα-
 κείῃ· εἰ, αἰ μὴ σε καὶ ὑπο-
 μύξῃ. τότε ἦ ἔσαν περὶ τὸν
 ἑταίρῳ χεῖρας. Διασάμνῃ
 ποτὲ τοῖς ἱερουμένους τὸ τα-
 μῖον τιτὰ φιδύλῳ ὑφηρμῆ-
 νοι ἄγοντας, ἔφη, οἱ μεγά-
 λαικροὶ καὶ τὸ μικρὸν ἄγου-
 σι. Διασάμνῃ ποτὲ μαρ-
 κῶν λίθους βδελύον ὅτι σω-
 οῦν, εἴ γὰρ, εἶπε· ἰδοὺ τὸ
 καπνῶ. πρὸς τὰ πρὸς αὐτῷ
 μαρμάρεα, καὶ οἰκόντα, βλέ-
 ποντα μὴ δακνῆς ἡμᾶς, θάρ-
 ρείτε, ἔφη, παιδία. κύων τι
 τλῖα καὶ ἔδωκε. πρὸς τὸ ὅτι
 τῷ λεοντῇ δυνάμενον, Γαῦ-
 σαι, ἔφη, τὰ τῆς ἀρετῆς σρώ-
 ματα κατακλύων. πρὸς
 τὸ μακαρίζοντα Κρημαδί-
 νῃ, καὶ λέγοντα ὡς πολυ-
 τελῶν ὄντα Ἀλέξανδρῳ με-
 τέχῃ, Κακοδαίμονι μὲν οὖν ἔ-
 σσι, εἶπεν, ὅς καὶ ἀρίστῃ καὶ
 δυνάμει ὄντα Ἀλέξανδρῳ δό-
 ξῃ. Χρηματίζοντα δυνάμει,
 ἀπαρτεῖν ἔφη τοῖς φίλοις, ὡς
 αἰτεῖν. ὅτι ἀγορᾷ ποτὲ χί-
 ρων ἦν, εἶδε, ἔφη καὶ τὴν κοιλίαν
 ὑποκατατείναντα μὴ πικρῆν.

verum occultari illam que-
 rentibus mulsam, vnguen-
 ta, & his similia. Vnde & ei
 qui a famulo calciabatur,
 Nondum (ait) beatus es,
 nisi te etiam abstergat: hoc
 autem erit, si mancus fue-
 ris. Quum vidisset aliquan-
 do magistratus qui *ἱερομενί-
 μοις* dicebantur, quendam
 ex *ærario* phialam furatum
 abducentes, Magni (in-
 quit) fures paruum ducunt.
 Intuens aliquando adole-
 scentem lapides in crucem
 iacentem, Evge (inquit)
 scopo potieris. Circumstan-
 tibus se adolescentibus, at-
 que dicentibus, Cauebi-
 mus ne mordeas nos: Bono
 (inquit) estote animo fi-
 lioli, canis betis non vesci-
 tur. Glorianti cuidam quòd
 leonis pelle tegeretur, De-
 sine, inquit, virtutis stra-
 menta pudefacere. Beatus
 dicebatur Callisthenes,
 quòd magnificis ab Alexan-
 dro apparatibus excipere-
 tur: at ille, Infelix (inquit)
 est, quòd prædeat accœnet
 quum Alexandro videretur.
 Quum pecuniis egeret, eas
 se ab amicis repetere nō pe-
 tere dicebat. Quandoque in
 foro manibus operans, V-
 tinā, aiebat, liceret sic per-
 fricato ventre non esurire.

μαιράκιον διασάμει· μετα-
 στατρώων δὲ πὶ δειπνον ἀπι-
 δι, ἀποσάσας ἀπὴν αὐτὸς πρὸς
 τοὺς οἰκεῖους, καὶ ἐπέλθου τη-
 ρεῖν. πρὸς τὸ κακοσμημένον
 μαιράκιον πυθόμην· τί, ἔφη
 ἔτι πρὸς τρεῖς λῶξεν αὐτὰ, εἰ
 μὴ νῦν ἀσφάμει· δείξτε πο-
 τερεν γυνὴ ἢ ἀνὴρ. πρὸς
 τὸ κοπιᾶν ἐν τῷ βδελύσσοντι
 μαιράκιον φησὶν, ὅσω βδύ-
 ζον, τοῦτόν γε χεῖρον. ἐν δει-
 πνῷ πρὸς ἐρῶντι αὐτὰ
 τινὲς ὡς ἀεικλῶς κωμῶν καὶ
 ὅς ἀπαλαττόμενοι πρὸς ἑ-
 ρησὸν αὐτῶν ὡς κύνων. Τίς
 ῥήτορας καὶ πάντας τίς ἐνδο-
 ξολογῶντας, πεισινδρώ-
 πους ἀπεκάλει, ἀντὶ τῆς πει-
 σιλικῆς. τὸ πλείστον ἀμαθῆς,
 πρὸς αὐτὸν εἶπε χυσιμύθον.
 Διασάμει· ὅτι αὐτὸς οἰ-
 κία δὲ πρὸς αὐτὸν, πρὸς αὐ-
 τὸν, ἦ δὲ, εἶπεν, ὅτι ἔτι
 κραυγαλέα ῥαδίως ἔξεμέ-
 σης τὸ κακὸν. πρὸς τὸ
 κατατιώμενον μαιράκιον πὶ
 πλῆθος τῶν οὐλομένων, Πά-
 σαι γὰρ, ἔφη, καὶ σὺ τὸ δείγμα-
 τα τῶν παρητιώντων πρὸς φέ-
 ρων. πρὸς τὸ ῥυπαρὸν βδελύ-
 σσον, Οἱ ἐνθάδε, ἔφη, λεύ-
 κμοι, τὸ λεύκον ταῖς παχέος καὶ τρυφῆς πρὸς πάντων μεμφομένους.

Adolescentem intuitus cum
 satrapis ad cœnam obeun-
 tem, abductum ad suos re-
 uocavit, obseruarique ius-
 sit. Composito adolescenti
 quippiam roganti nō prius
 se affirmavit responsurum,
 quàm apertè exploraret
 virne esset an mulier. Plau-
 denti lascivius in balneo a-
 dolescenti, Quāto (inquit)
 melius, tanto deterius. In-
 ter cœnandum ossa illi qui-
 dam ut canes iactabant, ac il-
 le propius accedēs, permin-
 gebat ut canis. Oratores
 atque omnes in dicendo
 gloriam quærentes, Ter
 homines, pro eo quod est
 Ter infelices, appellabat.
 Diuitem indoctum, ouem
 aureo vellere dicebat. Quū
 vidisset prodigi cuiusdam
 domui inscriptum Venalis,
 Sciebam, inquit, quod præ-
 nimia crapula facile domi-
 num euomeres. Causanti
 adolescenti perturbantium
 se multitudinem, Desiste,
 inquit, & tu perturbatio-
 nis indicia proferre. In-
 gressus sordidum balne-
 um, Qui hic se lauant, ait,
 ubi lauantur? Quum ru-
 dem pinguemque citharæ-
 dum omnes causarentur,

αὐτὸς μόνος ἐπὶ νῆϊ. Σωτηθεὶς
 ὁ δὲ τίς ἐφη, ὅτι τηλικαῦτος
 ὢν κατὰ νότον, καὶ ἐλθεῖν οὐ
 ἔκαστα δὲ αἰεὶ κατὰ νότον
 πορεύσθαι ὑπὸ τῆς ἀκρυαίας
 ἡπείρου, χαῖρε δὲ ἐκ τούτου. τὸ
 δὲ εἰπόντος, Δια τί; ὅτι
 (ἐφ) ἂν πᾶσι τὰς ἐγείρεις.
 μακρὰ δὲ δὲ κενυμένη καὶ πλη-
 ρύσας τὸ σπυρίδιον ἀντικρύ
 δέξασθαι ἐκαμπίε. τὸ δὲ πλη-
 ρύς εἰς αὐτὸν ἀφορώμενος,
 δαμνάζειν ἐφη πῶς οὐκ εἶναι
 ἀπέναντι αὐτὸν ὁρώσι λέγοντες
 ὅτι αὐτὸς τινὸς ἰσχυρῶς δεσι-
 δάμοντος, μιᾶς πληγῆς πλεῖον κε-
 φαλίως δὲ ἄρ' ἢ ἔξω, Ἐγὼ
 δὲ γε, εἶπεν, παρὼν ἐξ ἀφ' ἑαυτοῦ
 τρεμεῖν σε πειρήσω. Ἡγήσας
 ὁ δὲ καλῶς τὸν χεῖρα, τί
 αὐτὸς τῆς συγγραμμάτων,
 Μακάριος, ἐφη, τίς χαίρεις, ὦ
 Ἡγήσια, ὅς ἰσχυρῶς μὲν χα-
 πῆσαι καὶ ὑπὸ τῆς ἀλλοτρίας ἀ-
 ληθείας, ἀσκήσιν δὲ παει-
 δὼν πλεῖον ἀληθινῶς, ὅτι πλεῖον
 καὶ χαμνυμένη ὁρμάς. αὐτὸς
 τε τὸ ὀνειδιστὰ αὐτὸς πλεῖον
 φυγῆς, Ἀλλὰ τούτου γε ἐ-
 νεκερ, εἶπεν, ὦ κακὸς δαί-
 μον, ἐφίλοσοφῃσαι, καὶ πά-
 λιν, εἰπόντος τινὸς, Σιγῶν πεῖς
 σου φυγῆς κατέγνωσαν, Ἐγὼ δὲ γε, εἶπεν, οὐκ εἰνὼν μου λῶν.

solus ipse laudabat: roga-
 tus quamobrem, ait, Quod
 talis quum sit, cithara se,
 non latrociniis exerceret.
 Citharædum, qui semper
 ab auditoribus deferreba-
 tur, ita salutabat, Salve gal-
 le: illo autem dicente, Cur
 ita? Quia, inquit, canens
 omnes excitas. Quum ado-
 lescentem plurimi inspice-
 rent, ille sinum lupinis cō-
 plens se incurvabat: multi-
 tudine in eum conuersa,
 mirari se dixit quomodo
 illo dimisso se intueren-
 tur. Dicente quodam ve-
 hementer supercilioso, V-
 no ictu caput tibi pertrin-
 gam, At ego, inquit, a sini-
 stris adstans te tremere fa-
 ciam. Hegesia se depre-
 cante ut sibi librorum ali-
 quid exponeret, Stultus,
 inquit, es Hegesia qui ca-
 ricas quidem non scriptas
 eligis, sed veras: vera au-
 tem exercitatione negle-
 cta, te ad scripta con-
 fers. Ei qui ipsi exilium
 exprobrabat, At huius, in-
 quit, miser, cauta phi-
 losophatus sum. Alio rur-
 sus dicente, Sinopei te exi-
 lij condemnant, Et ego
 illos, inquit, mansionē.

ἰδὼν ποτὲ Ὀλυμπιονίκῳ
 περὶ βαλὰ νέροντα, Ταχέως,
 εἶπεν, ὦ βῆτις, μετέβης
 ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίων ὅπῃ τὰ
 Νέμεα. Σωτηθεὶς δὲ τί οἱ
 εἴθελται ἀναμνητοῖ εἶσιν, εἶ-
 φη, ὅτι κρέσσον ὑείοις καὶ
 βοείοις ἀνωκοδούλωται. ἤ τει
 ποτὲ ἀνδριάντα· Σωτηθεὶς δὲ
 δὲ τί τὸ τοιοῦτον, Μῦθεω,
 εἶπεν, ἀποτυχαίνειν. αἰτῶ
 τινα (καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἐ-
 ποίησε δὲ πλὴν ἀποεία) εἶ-
 φη, Εἴ μὴ καὶ δῶκε δέδωκας,
 εὖς καὶ μοῖ εἰ δὲ μηδὲν, ἀπὸ
 ἐμοῦ ἄρξαι. Σωτηθεὶς ποτὲ
 ὑπὸ τοῦ τυράννου ποιεῖν αἰ-
 νείναν χαλκὸς εἰς ἀνδριάν-
 τα, εἶφη, Ἀφ' ἧς Ἀρμόδιον
 καὶ Ἀλκibiάδην ἐχαλκώ-
 ησαν. Σωτηθεὶς πῶς χεῖρα
 διονύσιου τοῖς φίλοις, εἶφη,
 ὡς θυλάκοις τοῖς μὴ πλήρεις
 κρημῶν, τοῖς ὅμως ῥ' ἰπίων.
 καὶ γὰρ ὅτι γε ἄφαντος ὅπῃ
 πλὴν οὐκ ἔστιν, ὅτι τὸ διὸς παῖς
 Ἡρακλῆς κατέβηκεν ἐνθά-
 δε καποικεῖ, μηδὲν εἰσὶ πτω κα-
 κόν· ὅπρ' ἔγραψε, Μετὰ τὸν
 πόλεμον ἢ σιμμάχῃ. τί μὴ
 φιλαργυεῖα εἶπε μηδὲν
 πολλὰ πάντων τῶν κακῶν.

Intuitus aliquando Olym-
 pionicen oues pascentem,
 Quam cito (inquit) ὁ prae-
 clare, ab Olympiis ad Ne-
 mea te contulisti? Rogatus
 cuius rei gratia athletæ ni-
 hil sentiunt, Quia, inquit,
 suillis ac bubulis carnibus
 extructi sunt. Petebat ali-
 quando statuam: rogatus
 cur hoc faceret, Vt me, in-
 quit, non potiri assuefaciā.
 Quum postularet quempiā
 (quippe & hoc primum fe-
 cit propter inopiam) dice-
 bat, Si quidem & alij dedi-
 sti, mihi da: si verò nemini,
 à me incipe. Interrogatus
 aliquando à tyranno cuius-
 modi ære præstaret statuā
 sculpere, Quo, inquit, Har-
 modius & Aristogiton fusi
 sunt. Rogatus quomodo
 Dionysius amicis utere-
 tur, Vt vasculis, ait: dum
 plena sunt, suspendit, & ab-
 iicit vacua. Inscriserat qui-
 dam domui suæ, uxore nu-
 per ducta, Iouis filius Calli-
 nicus Hercules hic habi-
 tat, nihil ingrediatur mali;
 inscripsit ipse, Post bellum
 auxilium. Cupiditatem ar-
 cem omnium malorū dixit.

ἀποπνεύσαντες ἐπὶ παν-
 τοῦ ἡμέτερου, εἶπε, Εἰ
 ἔτι περὶ τῆς αἰῶνος οὕτως
 ἐδιδίπνεις. τίς ἀγαθὸς ἀν-
 ἄρας, θεῶν εἰκότα (εἶπεν). τὸν
 ἔργου, χαλῶν ὀνείων ἀσπλύνει.
 ἐρωτῶν τίς ἀθλίον ἐν βίῳ,
 εἶπε, Γέρων ἀπώρετος. ἐρωτῶ-
 ν τίς τῶν μελῶν κακίστα δά-
 κρυς, εἶπε, τὸ μὴ αἰεῖν, συ-
 κωφάντης τὸ μὴ ἡμεῖς, κόλαξ.
 ἰδὼν ποτὲ δὲ οὐκ ἐκταύρεως κα-
 κίστα ἐξωρεσφηνμένους, εἶπε,
 πότερ οὗτων χείρων ὄνεις;
 ἔπερὶ χάριν λόγον, εἶπε
 μηδὲν ἰσχυρόν (εἶπεν). πλὴν
 γὰρ ἡ χάρις οὐδὲν ἔλεγε τῷ
 βίῳ. ἀκούσας ποτὲ ὅτι δι-
 δύμον ὁμοιχρὸς συνήφθη,
 ἄξιον, εἶπε, ἐκ τοῦ οὐνοῦ κατὰ
 κρέμασμα. ῥωτῶν τίς δὲ τίς
 τῶν γενομένων χλωρὸν ὄνεις, εἶπε,
 ὅτι πολλὰς ἐχθρὰς τὸν ὄντως
 λαοῦσιν. ἰδὼν γυναικὰ ἐν
 φορέῳ, οὐκ ἔτι τὸν μεῖον,
 εἶπε, ἡ γαλεάρεα. ἰδὼν δὲ ἀ-
 πύλιν ὅτι φρέατὶ κατήμενον,
 εἶπε, Μερᾶκεον, βλέπε μὴ
 ἐμπέσῃς. ἰδὼν ἱματιοκρέ-
 πιν ἐν τῷ βόθρῳ, εἶπε,
 Ἐπὶ ἀλμυρῶν ἢ ἐπὶ ὄνι ἱ-
 ματίον; ἰδὼν ποτὲ γυναικὰς
 ἀπὸ ὑψέας ἀπὸ χονισμένας,

Prodigum quendam intui-
 tus oleas in diuersorio edē-
 tem, Si sic prandisses, ait, nō
 ita cœnares. Bonos viros i-
 mages decorum esse. A-
 morem, vacatium occupa-
 tionem. Rogatus quidnam
 esset in vita miserum, Senex
 ait, egenus. Quænam per-
 niciosissimè morderet bel-
 lua, Ex feris (inquit) ob-
 trectator: ex cicuribus au-
 tem, adulator. Intuitus ali-
 quando cœtauros duos pes-
 sime pictos, ait, Vter horum
 deterior est? Sermonem ad
 gratiam instructum, mel-
 leū esse laqueū dixit. Ven-
 trem, vitæ Charybdiā ap-
 pellabat. Audiens Didymo-
 nem mœchum fuisse com-
 prehensum, Dignus est, in-
 quit, ex ipso nomine suspē-
 di. Rogatus cur pallens es-
 set aurū, Quia, inquit, mul-
 tos habet insidiatores. Mu-
 lierem in lectica intuens,
 non secundum feram ait
 esse caueam. Fugitiuum ser-
 uum ad puteum sedentem
 quum vidisset, Caue (in-
 quit) adolescens, ne excidas.
 Cernens vestimentorum fu-
 rem in balneis, Num, in-
 quit, ad vnguentulum, an
 verò ad aliud vestimen-
 tum? Quum vidisset ali-
 quando mulieres ex oliuæ
 arbore pendere suffocatas,

Εἴθε γὰρ, ἔφη, πάντα τὰ δέν-
δρα τοῖσιν καρπὸν ἰωέλκον.
ἰδὼν λωποδύτῃν, ἔφη,

--τίπτε σὺ ὧδε φρίσσει,

ἢ τίνα συλησθὼν νεκρῷ κα-

τατεθνήκῃ;

ῥωπιδεὶς ἢ παιδισκάειον ἢ
παιδάειον· χοί, ἔφη, Οὐ.

τί δέ, εἰπόντος, Εἰ οὐκ ἀπο-
θανῆς, τίς σε ἐξυῖος; ἔφη, Οὐ
ζηῶν τῇ οἰκίᾳ. μερᾶκιον
ἀμορφὸν ἀφυλάκτως ἰδὼν
κοιμώμενον, νύξας, ἐπὶ γόμφῳ,
ἔφη,

Μὴ τις τοῖς δόντι μετὰ-
φρένων ἐν δόρυ πήξει.

Πρὸς τὸν πολυτῶς οψω-
νοῦντα,

Ὡκύμορες δὴ μοι τέκθῃ
ἔσσεαι, οἱ ἀγροαζεῖς;

Πλάτων· ὁ δὲ ἰδεὼν δια-
λεξιδύς, καὶ ὀνομάζοντες
τραπιζότητα καὶ κυαδότη-
τα, Εἰ γὰρ, εἶπεν, ὦ Πλάτων,
τραπιζάνμ' καὶ κυάρον οὐκ
τραπιζότητα δὲ καὶ κυαδό-
τητα, οὐδαμῶς. καὶ ὁ δὲ, Κατὰ
λόγον, ἔφη· οἷς μὲν γὰρ κυά-
θῃ καὶ τραπιζα θεω-
ρεῖται, ὀφθαλμοῖς ἔχας· ὧ
δὲ τραπιζότης καὶ κυαδό-
της βλέπεται, νοῦν ἔκ' ἔχας.

Vtinam (inquit) arbores
cæteræ fructum huiusmodi
ferrent. Intuitus sepulcro-
rum violatorem, ait,

--sed hic quid, vir bone,
quæris?

An aliquem à vita functis
spoliare laboras?

Rogatus num servulum aut
ancillam haberet, negavit:
dicente, Si ergo mortem
obieris, quisnam te ad se-
pulcrum efferet? Qui do-
mo, inquit, indiget. Quum
animadverteret formosum
adulescentem, incustoditè
obdormientem, manu pun-
gens, Surge, inquit,

Ne quis te à tergo stertentem
cuspide figat.

Ad eum qui pretiosa para-
bat opsonia,

Nate, mihi haud longævus e-
ris.

Platone de ideis differente,
& nominante mēsalitatem
& cyathitatem, Equidem
(inquit) ὁ Plato, mensam
& cyathum video, mēsalita-
tatem verò & cyathitatem
non video. & ille, Rectè
inquit quibus enim cya-
thus mēsaque conspicitur,
oculos habes: quo autem
mēsalitas & cyathitas in-
telligitur, animū nō habes.

Σωτηθεὺς ὑπὸ τινος, ποῖός
 τις οἶ, διόγῃς, δοκεῖ Σω-
 κράτης; εἶπε, Μαινόμενος.
 Σωτηθεὺς ποῖω χειρὶ δειγ-
 μαν, ἔφη, τοῖς μὲν νέεσσι μη-
 δέουσι, τοῖς δὲ παρεσβυτέρεσσι
 μηδὲ παύει. Σωτηθεὺς τί
 δέμου κούρε λαβεῖν, πα-
 ραδίδαι, ἔφη. μετράκιον
 ἰδὼν κούρεπιζόμενον, ἔφη,
 εἰ μὲν πρὸς ἀνδρας, ἀτυχής·
 εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδι-
 κής. ἰδὼν ποτε μετράκιον ἐ-
 ρυπνῶν, θάρρει, ἔφη· τοιοῦ-
 τος ἔστι τὸ ἀρετῆς τὸ χρῶμα.
 οὐκ οὐ ποτε νομικοῖν ἀκού-
 σας, τοῖς δύο κατέκεινον
 εἰπὼν, τὸ μὲν κεκροφέναι, τὸ δὲ
 μὴ ἀπολωλέναι. Σωτη-
 θεὺς ποῖον οἶνον ἠδέως πί-
 νει, ἔφη, τὸ διήγιον. πρὸς
 τὸ εἰπόντα, Πολλοὶ σε κατ-
 αλῶσι, Ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, κα-
 τακαλῶμαι. πρὸς τὸ εἰ-
 πόντα κακὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὐ
 τὸ ζῆν, εἶπε, ἀλλὰ τὸ κακῶς
 ζῆν. πρὸς τοῖς συμβουλεύ-
 οντας τὸ ἀποθρῆναι αὐτὸν δοῦ-
 λον ζῆναι, Γόσιον, ἔφη, εἰ
 Μανὴς μὲν χρεῖς Διογῆνης
 ζῇ, Διογῆνης δὲ χρεῖς Μανὴς
 ἐδυνάται. ἀριστῶν ἡγάας,
 παλαιῶν εἰς νεωτέρων, ῥέψας, φησὶν,

Interroganti cuidam qua-
 lis sibi videretur Socrates,
 Furens, respondit. Rogatus
 à quodam quo tempore
 ducenda sit uxor, Iuuenibus
 (inquit) nondum, senibus
 verò nunquam. Interroga-
 tus quidnam vellet ut cola-
 phum acciperet, Galeam,
 inquit. Adolescentem in-
 tuens se componentem, Si
 quidem, inquit, ad viros,
 frustra: sin autem ad mulie-
 res, nequiter. Videns adole-
 scētulum rubore perfusum,
 Confide, ait, fili: huiusmodi
 est virtutis color. Quum
 duos aliquando audisset le-
 gisperitos, ambos damna-
 uit dicens, alterum quidem
 furatum esse, alterum verò
 non perdidisse. Rogatus cu-
 iusmodi vinum libentius
 biberet, Alienum, inquit.
 Dicente sibi quodam, Plu-
 res te irrident, At ego, in-
 quit, non irrideor. Dicenti
 malum esse vivere, Non,
 inquit, vivere malum est,
 sed malè vivere. Consulen-
 tibus ut fugitium quære-
 ret seruum, Ridiculum (in-
 quit) est, si Manes absque
 Diogene viuat: Diogenes
 absque Mane non possit
 Prandebat oleas, inuectam
 verò inter prandendum pla-
 centiam proiecit, dicens,

Ἐξένε, τυράννοις ἐκποδῶν
μαδισαῖο.

*Longè à tyrannis temet, ho-
spes, auferas.*

καὶ δῆποτε,

μασιζεν δ' ἡάας.

Et aliquando,

--celeres agitabat equos.

ἐρωτηθεὶς ποῦ παρὸς εἰκύνων,
εἶπεν, Πεινῶν, Μῆλταιο.
χορταθεὶς δὲ, Μολοσσικός.
ὅς ἐπαγνοῦντες οἱ πολλοὶ καὶ
πολύμοι δὲ τὸ πόνην σιωπῶντες
ἐναυ αὐτοῖς ὅτι πλεονήθειαν
ὅπως καὶ ἐμοὶ διδάσκει συμ-
βουλῶν, δὲ τὸ φόβον τῶν ἀν-
ηρόνων. ἐρωτηθεὶς εἰ ὁ-
φοὶ πλακοῦνται ἐπίστασι, πάντ'
εἶπεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀν-
θρώποι. ῥωτηθεὶς δὲ τί
πρὸς αἵτας μὴ ὅτι διδασκῶν,
φιλοσόφους δὲ καὶ, εἶπεν, ὅτι
καλοὶ μὴ καὶ τυφλοὶ γινώσκουσιν
ὑπὲρ φιλοσοφῆσαι, καὶ
δύναται. φιλαργύρου ἦται τῷ
δὲ βραδύνοντι, ἀνθρώποι,
εἶπεν, εἰς τὸ φίλόν σε αἵτῳ, καὶ
εἰς τὸ φίλόν. ὁνειδίζοντι δὲ
ποτὲ ὅτι τῷ πρὸς ἄλλους
πρόμισμα, εἶπεν, ἢ ποτὲ
χρόνῳ ἐκείνῳ ὅτ' ἡμῶν
ἐξοὺς τοῖς ὁποῖοι σὺ νῦν
ὁποῖοι δ' ἐξοὺς νῦν, σὺ καὶ
ποτὲ. καὶ πρὸς δὲ ὅτι τῷ
αὐτῷ ὁνειδίσαντα, Καὶ γὰρ ἐν-
εργῶν θάπτονται ἀλλὰ νῦν, καὶ.

Rogatus qualis esset canis,
Esuriens, (inquit Melitæ,
satiatus verò, Molossicus.
Quosdam permulti laudat,
neque tamen ob laborem
audent cum eis una ad ve-
nationē egredi: ita ne mihi
quidem ob dolorum metū
congrēdi atque una vivere
potestis. Rogatus an sapiē-
tes placentis vescerentur,
Omnibus, (inquit) sicut &
homines cæteri. Interroga-
tus cur mendicis largiren-
tur homines, non autem
philosophis, Quia claudi
(inquit) ac cæci fieri potius
quam philosophos euadere
se sperant. Poscebat quid-
dam ab avaro, atque illo
tergiuerante, Ad cibū in-
quit homo te postulo, non
ad sepulcrum. Exprobranti
quod aliquando falso pe-
cuniam signasset, Tempus
(inquit) fuit quum talis e-
ram qualis tu modò: qua-
lis autem ego modò sum,
nunquam tu eris. Alteri
sibi idem exprobranti, At-
qui (inquit) emingebam
tum celerius, modò non ita.

εἰς Μύνδον ἤδων, καὶ δεα-
σαιτο μεγάλας τὰς πύ-
λας, μικρὰν δὲ πάλιν, αὐ-
τοὺς Μύνδοι, ἔφη, κλείσατε
τὰς πόλεις, μὴ ἡ πόλις ὑμῶν
ἐξέλθῃ. δεασάμενοι ποτὲ
πορφύρεα κλέπην πεφωρα-
μένον, ἔφη,

Ἐλάβε πορφύρεον θανάτου
καὶ μοῖρα κραταῖον.

Κρατερὸν ἀξιωματὸς ποτὲ ἀν-
τιπέναι, Ἀλλὰ βίλουμαι,
ἔφη, ἐν Ἀθήναις δὲ ἀλεί-
χῃ, ἢ ποτὲ Κρατερῶ τῆς
πρωτελοῦς τραπέζης ἀπο-
λαύειν. Ἀἰσχιμένει τῷ ῥήτο-
ρι παρὲν ὄντι πορσελῶν, Ἐ-
πίδοι καὶ ὑμῖν, ἔφη, τοῖς πτω-
χοῖς τὸ γαστέρι. καὶ ὁ αὐτὸς
καυρώσει, καὶ ὑμᾶς ὠφρῇ-
σι. δὲ αἰσχιμένους ποτὲ αὐ-
τῷ, τὰ μὲν πορσεῖνας, πορσε-
ῖνας τοῖς ἀκρεαταῖς. ἀγανα-
κτοῦντο δὲ, Τὴν ἀναισχίμε-
νους, ἔφη, δὲ αἰσχιμένους ὁ βολὴν τὰ
εἶχας δὲ αἰσχιμένους. ὁ νεοδίζο-
μενος ποτὲ ὅτι ἐν ἀγορᾷ ἔ-
φαλλον, ἐν ἀγορᾷ γὰρ, ἔφη, καὶ
ἐπὶ πύλαις. ἐν γὰρ δὲ τούτου φα-
σὶν εἶ) καὶ αἰσχιμένους, ὅτι πλάτων
δεασάμενος αὐτὸν λάχανα πλύ-
νοντα, πορσελῶν ἡ συχρὶ οἰ-
σεν αὐτῷ, Εἰ Διονύσιον ἐδεσάμενος, ὅκ' αὖ λάχανα ἐπλυνες.

Myndum profectus quum
videret magnificas portas,
& urbem modicam, Viri,
inquit, Myndij, portas clau-
dite, ne vrbs vestra egre-
diatur. Quū vidisset aliquā-
do hominem in purpuræ
furto deprehensum, inquit,

*Purpureum (te) cepit fatum
violentaque parca.*

Cratereo precante vt ad se
ille proficisceretur, At ma-
lo (inquit) sal Athenis lin-
gere, quàm apud Craterum
frui magnificè instructa
mensa. Anaximenem cōue-
niēs pingui aqualiculo rhe-
torem, Impartire (inquit)
& nobis pauperibus ven-
trem: quippe & ipse ab onere
leuaberis, & nobis emo-
lumento eris. Dissidente il-
lo aliquando, pernam præ-
tendens, auditores in se cō-
uertit. indignante illo, Dis-
putationem (inquit) Ana-
ximenis oboli pretium dis-
soluit. Quū illi probro da-
retur quod in foro mandu-
caret, In foro enim (ait) e-
surio. Quidam & illud hu-
ius esse aiunt, quod intuitus
illū Plato lauante olera, ac-
cedens tacite illi dixerit, Si
Dionysio obsequutus esses,
olera profectò non lauisses:

ὅτι ὁ ἀποκείναι ὁμοίως ἡ-
 συχή, Καὶ σὺ εἰλάχανα ἐ-
 πλιυες, ἔκ αὐτὸν ὄντων ἐ-
 ράπυες. πρὸς τὸ εἰπόντα, Οἱ
 πλείους σου κατὰ γελῶσι. Κα-
 κίωνων τυχόν, εἶπεν, οἱ ὄντες
 ἀλλ' ὅτι ἐκεῖ οἱ τῶν ὄντων ἐ-
 πιστρέφονται, ὅτε ἐξ ὅτων ἐκεί-
 νων. Διασάμην μαιράκιον
 φιλοσοφοῦν, Εὐρυγέ, εἶπεν, ὅτι
 πρὸς τὸ σώματος βλαστὸς ὅτι
 τὴν ψυχῆς καὶ μετὰ τῆς.
 θαυμάζοντες τινὸς τὰ ἐν Σα-
 μοθράκῃ ἀναθήματα, ἔφη,
 πολλὰ αὖ εἰσι πλείω ἐν καὶ οἱ
 μὴ βουδέντες ἀντίθεσται· οἱ δὲ
 τὸ ποδὶ γέρου φασι τὴν Μιλίαν.
 Ἀμόρφω μετὰ κίω ἀπὸν εἰς
 συμπόσιον, ἔφη, χείρων ἐπὶ ἀν-
 ἔξας· τὴν δὲ ἐπὶ ἀν-
 ἔξας εἶπὸντος, Καὶ ἀπὸ τῆς,
 καὶ χείρων ἐκ ἐγρόμεν· ἔφη,
 χείρων μὲν ἔστι, Εὐρυτίων δὲ.
 δίσκολον ἦτο· τὴν δὲ εἰπὸντος,
 Εὐαὶ με πείσης· ἔφη, Εἰ σε ἐ-
 δυνάμην πείσαι, ἔπεισά σε
 αὖ ἀπαίξαι. ἐπὶ ἀν-
 ἔκ Λακεδαιμόνος εἰς ἀθήνας·
 πρὸς οὐκ τὸ πυθόμεν, ποῖ
 καὶ πόθεν; ἔκ τῶν ἀνδρῶν ἰτιδός,
 εἶπεν, εἰς πᾶν γυναικὸν ἰτιν.
 ἐπὶ ἀν-
 ἔκ οὐκ τὸ πυθόμεν εἰ ὅχι· ἔφη, Πολὺ μὲν, εἶπεν, ὅ ὅχι·

illūque ad aurem item
 respondisse, Et si lauares o-
 lera, Dionysio non esses
 obsequutus. Dicenti cuidā,
 Multi te irrident, Et illos
 (inquit) fortè asini: sed non
 illi asinos curant, neque e-
 go illos, respondit. Conspe-
 cto adolescentulo philoso-
 phante, Eia, inquit, amato-
 res corporis ad animæ pul-
 critudinem traducis. Ad-
 mirante quodam ea quæ
 in Samothracia sunt dona-
 ria: Longè, ait, plura essent,
 si & qui seruati non sunt,
 ea dedicassent. alij Diagore
 Medo hoc assignant. For-
 moso adolescenti ad con-
 iuium eunti, Deterior, in-
 quit, remeabis: illo redeun-
 te & postridie ipsi dicente,
 Et abij & deterior effectus
 non sum, Deterior, inquit.
 Postulabat ab Eurytio dif-
 ficile quiddam: illo dicente,
 Si mihi persuaseris, Equi-
 dem (inquit) si persuadere
 possim, suassissem vti te suf-
 focares. Reuertebatur ex
 Lacedæmone Athenas, in-
 terrogabatur quò & vnde
 veniret, A viris, inquit, ad
 mulieres. Rediens ab O-
 lympiis quum rogaretur
 an multa ibi turba fuerit,
 Turba, inquit, multa,

ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι. τοὺς αὖ-
 τοὺς εἶπε ὡς ἔπλετο· εἰ
 συγῆς ὅτι κρημνῶ πεφυ-
 κῆς ὡς τὴ καρπὸς μὴ αὖ-
 ῥα καὶ ἀπογέσεται, κό-
 ραυς δὲ καὶ γῆρας ἐσθίουσι.
 ἑρμῆς ἂν φρεσὶ πλεονεξίας
 αἰετῆρος ἐν Διὶ ποῖς, τὴν
 ὁπλίσαι, τῆς ἀπὸ τῆς Εὐ-
 λωπίας ἀκροάσας. Ἀλλ' ἔα-
 ῥα ποτὲ ὅπως αὐτὸς αὐτῶν, καὶ
 ὑμῖν, ἔρχομαι εἰς μετὰ λέξαι-
 ῖν, ὁ μὲν βασιλεὺς Κρό-
 νος, φησὶ, Διογῆνης ὁ κύων.
 ῥα τῶν τί ποιοῦν, κύων κα-
 λῖται, ἔφη, τοὺς μὴ δίδον-
 ται σάνων, τοὺς δὲ μὴ δίδον-
 τας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς
 δάκνων. ἀπὸ συκῆς ὡς πῶς εἰ-
 τὴ δὲ φυλάττω, εἰπὲν
 αὐτῷ, Αἴ τί τοι παρὼν ἄνθρω-
 πος, ἀπὸ τίς ἔστι, ἔρχομαι ἔν, φη-
 σὶ, αὐτῶν καὶ παρὼν. ἰδὼν ὁ
 Διογῆνης εἰς ἐταίραν πυ-
 κνότερον ἀτερίζοντα, ἰδὲ, ἔφη,
 κερὶ δὲ φεμῶν, ὡς ὑπὸ τοῦ
 τοῦ ἑσ κορασίης τραχηλίζε-
 ται. τὰς δὲ παρὼν ἐταίρας
 ἔχει θανάσιμω μολικράτω
 ὡς ἔπλετο· εἰ. ἀριστῶν τι
 αὐτῶν ἐν ἀγορᾷ οἱ περὶ σῶ-
 ντες συνεχῆς ἔχον, Κύων. ὁ
 δὲ, ἔφη, εἰπαί, εἰς ἐκὼς, οἱ μετὰ ἀριστῶντα περὶ ἔχοντε.

sed homines pauci. Luxu-
 riosos dicebat similes ficu-
 bus quæ per præcipitia na-
 scuntur, quarum fructus
 homo non gustat, corui au-
 tem & vultures comedunt.
 Phryne scortum Venerem
 auream Delphis obtulit,
 quam ille ita inscripsit, Ex
 Græcorum intemperantia.
 Alexandro quoque illi as-
 sistente & dicente, Ego sum
 Alexander magnus ille rex,
 At ego, inquit Diogenes
 canis. Rogatus quidnam
 faciens canis vocaretur,
 Quod eis, inquit, blandior
 qui dant, in eos verò qui
 non dant, oblatro, malos
 autem mordeo. Ex ficu qua-
 dam poma legebat: custode
 dicente, Hic ante paucos
 dies homo suspensus est,
 Ego, inquit, illam purgabo.
 Olympionicen intruens in
 scortum frequenter inten-
 dentem, Ecce (inquit) ut
 aries Martius a puella vul-
 gari per collum captus ab-
 ducitur. Formosa scorta le-
 thali mulso non dissimilia
 dicebat. Prudenti in pla-
 tea, qui circumstabant idem
 tidem acclamabant, Canis:
 at ille, Vos (ait) canes estis,
 qui prædentem circumstatis.

δύο μαλακῶν περικρυπτομέ-
 νων αὐτὸν, ἔφη, Μὴ ἀλαβεῖ-
 ᾷ· κύων τεύχεα ἢ τρώχ.
 πρὸ παιδὸς πεπορνευκότου
 ἐρωτηθεὶς πόθεν εἴη, Τεγα-
 τής, ἔφη. ἀφ' οὗ παλαισὺν
 διασάδου ἰατρὸν ὄντα, ἔ-
 φη, Τί τῶπο; ἢ ἵνα τοῖς ποτέ
 σε νικῆσαντας νῦν καταβά-
 λης; διασάδου ὡς ἐπαύ-
 ρας λίθον εἰς ὄχλον βδελύ-
 οντα, Πρὸς σε, ἔφη, μὴ τὸν πα-
 τέρα πλήξῃς. δείξαντες
 αὐτῷ παιδαρεῖα μαχαιράν,
 ὡς εἰλήφει πρὸς ἑρασῶν, Ἡ
 μὲν μαχαιρά, ἔφη, καλή· ἡ
 δὲ λαβὴ, αἰσχρά. ἐπαμ-
 νομύτων ἑνῶν τ' ὀπιδόντα
 αὐτῷ, ἔφη, Εἰ μὲν δ' ὅκ' ἐπαμ-
 νεῖτε τ' ἄξιον λαβεῖν; ἀ-
 παμνούμενος ὑπότινος τεί-
 λων, ἔφη, Εἰ μὲν ἔχαι-
 σω, ἔχω· εἰ δὲ ἔχρησας, χρεώ-
 μαι. ὑποβολιμαῖος τινὸς εἰ-
 πόντος αὐτῷ ὅτι χρυσὸν ἔ-
 χ' ἐν τῷ ἱματίῳ, Ναί, ἔφη,
 δεῖ τῶπο αὐτὸν ὑποβεβλημέ-
 νον κοιμῶμαι. ἐρωτηθεὶς
 τί αὐτῷ πλεονέχον ἐκ φιλο-
 σοφίας, ἔφη, Καὶ εἰ μηδὲν
 ἄλλ' ἢ τὸ γινώσκοντος πάντων τύ-
 χων παρεσκευάζεσθαι. ῥω-
 τηθεὶς πόθεν εἴη, Κοσμοπολίτης, ἔφη.

Quum duo molles se ab eo
 subduceret, Nolite, inquit,
 vereri: canis betas non co-
 medit. De puero stuprato
 cuius esset rogatus, Tegea-
 tes, inquit. Quum vidisset i-
 gnavum luctatorem medi-
 cinam profitentem, Quid
 hoc, inquit, num & eos qui
 te aliquando vicerunt, nunc
 ipse deiicies? Quum scorti
 filium in turbas iactantem
 lapides cerneret, Cave (ait)
 ne patrem ferias. Puero o-
 stentanti sibi gladium quē
 ab amatore acceperat, Gla-
 dius, inquit, pulcher est, sed
 capulus foedus. Laudatibus
 quibusdam eum qui illi e-
 rogauerat, Me autem, in-
 quit, non laudatis qui acci-
 pere merui? Quum à quo-
 dam pallium exigeretur, Si
 quid (ait) donasti, habeo:
 sin autem exuisti, vtor. Sup-
 positio quodam dicente,
 Aurum habet in pallio, Ita
 fanè, inquit: idcirco illo
 supposito obdormio. Ro-
 gatus quid ex philosophia
 lucratus fuisset, Etsi nihil a-
 liud (inquit) vel hoc ipsum
 quod ad om. nem fortunam
 paratus sum. Interrogatus
 unde esset, Mundanus, ait.
 Sacrificantibus quibusdam

εὐόντων τινῶν

πῶς οὐκ ὅτι τὰ ἄνθρωποι
δαί, ἔφη, καὶ δὲ τὸ πῶς δα-
φὸς οὐκ ἔστι, οὐ δύετε; ὅτι οὐκ
πῶς αἰσθάνομαι, πῶς τὸ ἐ-
μαρτυρεῖται, ἔφη,

Τὴν δὲ οὐκ ἀνείλ, ἀπὸ δὲ
ἐκπῶς ἰσχυροῦς.

τὰς ἐπαύρας, ἔφη βασιλέων
ἐπὶ βασιλείας αἰτέειν γὰρ, τὴν
ἀδούκῃ αὐταῖς. ἡ φιλοφρο-
νῶν δὲ τῶν αἰώνων ἀλῶναι δρόν,
δῆλον, καὶ μὲν, ἔφη, Σάρα-
πιν ποιήσατε. πῶς τὸν ἐδῶ-
ντα ὡς εἰς τὸ πῶς ἀκαθάρ-
του εἶναι, καὶ γὰρ ἡλιθίως, ἔ-
φη, εἰς τὴν ἀποπάπην, ἀλλ'
ὡς μάλιστα. ἐν ἱερῶν δὲ πῶν,
μεταξὺ τῶν παρῶν δῶντων πα-
ρατεθέντων, ἀφ' ὧν αὐτοὺς ἔρ-
ρίψαν, εἰπὼν, εἰς ἱερὸν μὴ δὲν
εἰσὶν ἔρριπται εἰσεῖναι. πῶς
τὸ εἰπὼν ταῦτα, οὐκ δὲν εἰδὼς φι-
λοφροῦς, ἔφη, Εἰ καὶ πῶς
ποιῶμαι φιλοφροῦναι, καὶ πῶς
φιλοφροῦν ὅτι. πῶς τὸ συνι-
σταῖ τὸ παιδα, καὶ λέγον-
τα ὡς ἀφύεσται ὅτι, καὶ τὸ
ἦν κράτιστος, τί οὐκ, εἰ-
πὼν, ἐμὸν χεῖρ ἔστι λέγον-
τας μὲν τὰ πῶς δαί, μὴ πῶς
αὐτὰς δὲ, ἔλεγε μὴ δὲν δῆ-
φροῦν καὶ δῶναι καὶ γὰρ τῶν πῶν
μὴ τε ἀκούει μὴ τε ἀνέχεται.

ut filium à diis impetra-
rent, Vt (inquit) bonum
impetretis, non immola-
tis? Quum stipem ali-
quando posceret, ægrotan-
ti, ait,

*Tu reliquos spolia, sed ab
Hectore contine dextras.*

Scorta dicebat regum ef-
se reginas: petere enim
quodcunque eis videre-
tur. Atheniensibus Ale-
xandrum Liberum patrem
decernentibus, Et me (in-
quit) Sarapin facite. Ex-
probranti quòd loca im-
munda introiret, Et sol,
inquit, in secessus abit,
neque inquinatur. In pha-
no cœmans, inter panes
sordidos appositos, subla-
tos abiecit, dicens, In sa-
crum nihil oportere for-
didum ingredi. Dicente
quodam cur nihil sciens
philosopharetur, Et si (in-
quit) philosophiam si-
mulo, hoc ipsum philo-
sophari est. Laudabatur
puer ad illum adductus,
quòd ingenio excelleret,
essetque optimis mori-
bus, Quid ergo (inquit)
me indiget? Qui recta di-
cerent, eos citharæ simi-
les aiebat: hanc enim ni-
hil audire, neque sentire

εἰς θεῶν εἰσηέναντιος τοῖς
 ἔχουσιν· ῥωτηθεὶς ὃ δὴ τί,
 τοῦτο, ἔφη, παντὶ τῷ βίῳ ὁπ-
 τηδὺν ποιεῖν. ἰδὼν ποτε
 νεανίσκον θηλυμόρφον, οὐκ
 αἰσχύνῃ, ἔφη, χείρνα τ' φύ-
 σις παρὰ σεαυτοῦ βενυλδύ-
 εδρος; ἢ μὴ γὰρ σε ἀνδρα ἵποι-
 σε, σὺ δὲ σεαυτὸν βιάζῃ γυ-
 ναῖκα (εἶ). ἰδὼν ἄφρονά ψαλ-
 τηριον ἄρμολόμον, οὐκ αἰ-
 σχύνῃ, ἔφη, τοῖς μὴ φθόγμοις
 τῷ ἔλῳ πρὸς αρμότιων, τί
 δὲ ψυχὴ εἰς τὸ βίον μὴ ἄρ-
 μότιων; πρὸς τὸν εἰπόντα,
 ἀντιπύδης· εἰμὶ πρὸς φι-
 λοσοφίαν, τί σὺ, ἔφη, ζῆς,
 εἰ τοῦ καλῶς ζῆν· μὴ μήτις
 πρὸς τὸν καταφρονουῦντα τοῦ
 πατρὸς, ἐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, κατα-
 φρονῶν τοῦτο δι' ὃν μίχα
 φρονεῖς, ἰδὼν δὲ περὶ νεα-
 νίσκον ἀπερπῶς λεγούοντα,
 ἐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ἔξ ἡεφαιτί-
 νου κολεοῦ μόλις δύναν ἔλ-
 κων μάχαιραν; οὐκ εἰδίζόμε-
 νος ὅτι ὃν καπιλείῳ πι-
 νει, καὶ ἐκ κουρείῳ, φησὶ, καί-
 ρεται. οὐκ εἰδίζόμενος ὅτι
 παρὰ ἀντιπατρὸς τελευνίον
 ἔατο, ἔφη,

οὐκ οἶμι ἀποβλητ' ὅτι θεῶν ἐ-
 μὴ δὲ δῶρα.

Theatrum ingrediebantur
 ex aduerso exeuntium: ro-
 gatus cur ita faceret, Hoc
 (ait) in omni vita facere
 studeo. Videns aliquando
 adolescentulum effœmina-
 ri, Non pudet (ait) dete-
 rius quàm naturam ipsam,
 de teipso statuere? illa enim
 te virum fecit, tu te cogis
 mulierē fieri. Intuens quē-
 dam parum cordatum a-
 ptare psalterium, Non e-
 rubescis (inquit) qui sonos
 ligno aptes, animum ad vi-
 tam non componas? Di-
 centi cuidam, Idoneus ad
 philosophiam non sum,
 Quid ergo, (inquit) viuis,
 si ut bene viuas nulla tibi
 cura est? Conte nente
 quodam patrem, Non pu-
 det (ait) eum contemnere,
 qui tibi ut magnum sapias
 est autor? Videns decorum
 adolescentem indecorē lo-
 quentem, Non erubescis
 (ait) ex eburnea vagina
 plumbeum educere gla-
 dium? Quum illi probro
 daretur, quod in caupona
 biberet, Et in tonastrina iō-
 deor, inquit. Vitio verteba-
 tur illi quod ab Antipatro
 accepisset palliolum, tum
 illi inquit,

Reiicienda deum non sunt
 insignia dona.

πρὸς τὸν σείσαντα αὐτὸν δο-
 κῶν, εἶπε εἰπόντα, φύλαξ μὲν,
 πλῆζας αὐτὸν τῇ βακτηρίᾳ,
 εἶπε, φύλαξ μὲν. πρὸς τὸν λι-
 παρῶν τῇ εἰσόδῳ, τί σε-
 λησ, εἶπε, τυχεῖν, ὥστε λαίπω-
 ρεῖν, ὅτι τυχεῖν ἄμεινον ὅτι;
 πρὸς τὸν μωρίζοντα, βλέ-
 πων, εἶπε, μὴ ἢ τὸ κεφάλειόν σου
 ἄνωθεν δουρὶσθαι σε τῷ βίῳ
 ὡς ἄρτι. τοὺς μὲν οἰκέτας εἶπε
 δειπνῶν, τοὺς δὲ παύλους εἶ-
 πε, τί μὲν δουλεύετε. ἐραντη-
 οῖς δὲ τί ἀνδράποδα ἐκ-
 λήθη, ὅτι, φησὶ, τοὺς πόδας
 αὐτῶν εἶχον, καὶ τὸ ψυχρὸν οἰ-
 ποῖαν σὺ νῦν ὁ ἔξετάζων. ἀ-
 ποτὴν ἤτε μιν αὐτὸν πυθομένῳ δὲ
 ἔλεγε τί τοὺς μὲν οἰκέτας ὁ βολὸν ζη-
 τεῖ αὐτὸν τὸ μιν αὐτὸν, ὅτι, εἶπε,
 ὡς ἄρτι μὲν τὸν οἶκον πάλιν ἐπι-
 ζωλαδὲν ὡς ἄρτι δὲ τοῦ, θεῶν
 ἐν γυνάσσει κεῖται εἰ πάλιν
 ἀνέλμα. ὁ νεοδίζοντα ὅτι
 αὐτὸς αἰτεῖ, Πλάτων θ' μὴ
 αὐτοῦτος, καὶ κεῖν θ', εἶπον,
 αἰτεῖ ἀλλ'

Ἀχιλλεὺς κεφαλὴν, ἵνα μὴ
 παρὰ τοῖς οἰκέτοις.
 ἰδὼν τὸν οἶκον ἀφύη, ὡς ἄρτι
 τὸ σκοπὸν ἐκείνου, εἶπεν,
 ἵνα μὴ πληγῇ. τοὺς δὲ συντάς
 εἶπε πρὸς ἡδονὴν αὐτοῦ.

Quum illi quidam trabem
 impegisset, ac diceret, Ca-
 ue: virga illum cædens, ait,
 Caue. Supplicante quodam
 meretrici, Quid (ait) vis,
 miser, ab illa quum præ-
 stet frustrari? Vnguents
 delibuto, Vide, ait, ne fra-
 grantia capitis fœtorem
 vitæ præstet. Servos qui-
 dem dominis, malos au-
 tem cupiditatibus servire
 dicebat. Rogatus cur man-
 cipia ἀνδράποδα sint appel-
 lata, Quia pedes, inquit,
 habent virorum, animum
 autem quem tu nunc ha-
 bes qui hoc interrogas. A
 prodigo petebat minam: a
 quo quum rogaretur cui
 ab aliis obolum, ab se pe-
 teret minam, Quia (inquit)
 ab aliis omnibus denuo me
 accepturum spero, abs te
 verò an rursus accepturus
 sim, Θεῶν ἐν γυνάσσει κεῖται hoc
 est, In genibus diuum positum
 est. Quum probro daretur
 quòd Platone non peten-
 te, ipse peteret, Et ille, in-
 quit, petit:

*Sed caput admonens, reliqui
 ne fortè resciscant.*

Sagittarium intuitus impe-
 ritū, iuxta scopum cōsedit,
 dicens, Ne fortè me feriat.
 Eos qui ad voluptatē aspi-
 cerēt, falli ac frustrari dixit.

βωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ θάνα-
 τος, πῶς, εἴπε, κακὸς, οὐ πα-
 ρόντων ἐκ αἰσθανόμεθα;
 πρὸς Ἀλέξανδρον ὅπως ἀν-
 ῥα, καὶ εἰπὼντα, Οὐ φοβῆμαι;
 Τί γὰρ, εἰπὼν, εἰ ἀγαθόν, ἢ κα-
 κόν; τὸ δὲ εἰπὼντος, Ἀγαθόν.
 Τίς οὖν, εἴπε, τὸ ἀγαθὸν φο-
 βεῖται; πλὴν παιδείαν εἴπε,
 τοῖς μὲν νέοις, σωφροσύνην,
 τοῖς δὲ πρεσβυτέροις, ὁρμη-
 μωδίαν, τοῖς δὲ πένησι, πλεῖστον,
 τοῖς δὲ πλοῦσι, κόσμον (εἶ).
 πρὸς Διδύμωνα τὸ μοιχὸν
 ἰατρὸν ὄντα ποτὲ κόρης ὀφ-
 θαλμόν, Ὄρα (φησὶ) μὴ τὸ
 ὀφθαλμόν τῆς παρθένης ἰα-
 τρὸν ὄντα, πλὴν κόρην φθείρης.
 εἰπὼντος τινὸς ὅτι ὑπὸ φί-
 λων ὀπιβουλεύεται, Καὶ τί
 δεῖ φοβᾶσθαι, ἔφη, εἰ δέησας
 τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁ-
 μῶως χρῆσθαι; ἐρωτηθεὶς τί
 κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις, ἔ-
 φη, Παρρησία. εἰσελθὼν εἰς
 διδασκαλίαν, καὶ μούσας μὲν ἰ-
 δὼν πολλὰς, μαθητὰς δὲ ὀ-
 λίγους, Σαῦθροῖς, ἔφη, δι-
 δασκαλὸς πολλοὺς μαθητὰς
 ἔχει. εἰώθει δὲ πάντα ποιεῖν
 ἐν τῇ μέσῳ, καὶ τὰ Δή-
 μητρον καὶ τὰ Ἀφροδίτης. καὶ τοιούτοις τινὰς ἠρώτα λόγοις.
 Εἰ πὲρ ἄριστον μηδὲν εἶναι ἄποψιν, καὶ ἐν ἀγορᾷ ἔσθαι ἀποπρῶτον.

Interrogatus an mala esset
 mors, Quoniam (inquit)
 modo mala, quam præsenti-
 tem non sentimus? Alexan-
 dro stante atque interro-
 gante, Num me times?
 Quid enim (inquit) es, bo-
 num an malum? dicente
 Bonum: Quis ergo (ait)
 bonum timet? Disciplinā,
 iuuenibus quidem sobrie-
 tatem, senioribus solatium,
 pauperibus diuitias, diui-
 tibus ornatum esse dixit.
 Didymoni mœcho curan-
 ti aliquando puellæ oculū,
 Vide (inquit) ne virginis
 oculum curans, puellam
 corrumpas. Dicente quo-
 dam amicos illi insidiari,
 Et quid (ait) agere oportet,
 si amicis & inimicis
 æquē vtendum erit? Ro-
 gatus quid esset inter ho-
 mines optimum, Liber-
 tas, inquit. Ingressus ali-
 quando scholam, quum
 videret musas multas pau-
 cōsque discipulos, Cum
 diis (inquit) præceptor,
 multos habes discipulos.
 Solebat autē omnia palam
 facere, & quæ ad Cererem &
 quæ ad Venerem pertinent:
 atque huiusmodi conclu-
 siuuculis utebatur. Si pran-
 dere nihil mali est, neque
 in foro prandere malum est;

ἢ εἰς τὸ ἀποπνέειν τὸ ἀπὸ τοῦ
 ἔδου ἀποπνέειν ἀποπνέον.
 χεῖρας τε ἐν τῷ μέσῳ
 συνεχῆς, εἶδε δὲ, ἔγειρε, καὶ
 τὴν κεφαλὴν ἀνέγειρε.
 ἔπειτα δὲ λυμὸν παύσασθαι.
 Ἀναστὰς δὲ καὶ ἄλλα εἰς
 αὐτὸν, ὁ μακρὸς δὲ αὐτὸν εἰς κα-
 τὰ λείαν, πολλὰ ὄντα.

Διηλὼν δὲ ἔλεγε, εἶθ' ἡ πύ-
 λαιος, πύλαιος, ψυχικὸς
 πύλαιος, σωματικὸς. ταῦτα,
 καὶ ὡς ἐν γυμνασίᾳ συνε-
 χῆς γινόμεναι φαῖσθαι,
 διηλὼν δὲ τὰ τὸ ἀρετῆς
 ἔργα παρέρχονται. εἶθ' ὁ ἀτελής
 πύλαιος χεῖρας τὸ ἑτέρας,
 ἔδου ὑπὸν ἀλγίας καὶ ἰσχυρὸς
 ἐπὶ τοῖς περὶ ἑαυτοῦ γινόμενης,
 ὡς εἶπεν πύλαιος καὶ τὸ σῶ-
 μα. παρετίθητο δὲ τεκμήρια
 τῆς ἀδύτης ἀπὸ τῆς γυμνασίας
 ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ ἀγινέσθαι. ὁ-
 ρᾶν τε γὰρ ἐν ταῖς τέχναις
 ταῖς βυαῖσι καὶ ταῖς θήραις
 ἐν τῷ τυχεύειν ὁ ζυχεῖται
 πύλαιος τεχνίτης ἀπὸ τῆς μετέτης
 πεποιημένοις ποῖς τε ἀνελκταῖς
 καὶ τοῖς ἀνελκταῖς, ὅσον ὑποφέ-
 ρειν ἐκάτεροι τῇ ἰδίᾳ πο-
 νούσιν τῇ συνεχῇ. καὶ ὡς ἔπειτα,
 εἰ μετῴρεσαν πύλαιος ἀσκησιν
 καὶ ὅτι πύλαιος ψυχικὸς, ὅτι αὐτὸν

non est autem malū pran-
 dere, nec in foro quidem
 prandere malū est. Quūm-
 que ante ora omnium ob-
 nixē operaretur, Utinam
 liceret (aiebat) perfricato
 ventre, a fame conquief-
 cere. Referuntur in eum &
 alia, quæ quūm sint mul-
 ta, prolixum esset & omnia
 prosequi.

Dicebat autē duplicem
 esse exercitationē, alteram
 esse animi, alteram corpo-
 ris: hanc secundum quam
 in exercitio perpetuæ quæ
 fiunt imaginationes præ-
 stāt ad virtutis opera quæ-
 dam adminicula. Porro al-
 terā sine altera esse imper-
 fectā, nihilominus bona ha-
 bitudine & robore inter ea
 quæ cōpetunt adnumera-
 to, quippe quæ veluti circa
 corpus, ita & circa animā
 sint. Adiciebātque argu-
 menta, quòd ad virtutem
 facile exercitio proficiatur.
 Cernere enim se in artibus
 mechanicis & aliis opifices
 ex consuetudine operis nō
 minimam operandi celeri-
 tatem fuisse consequutos.
 Athletas item, & tibicines
 inter sese eminere tāto in-
 teruallo, quāto maiore stu-
 dio & labore versati fue-
 rūt. Atque si quidē ita isti
 exercitationem ad animū
 transtulissent, nequaquam

ἀνωφύως καὶ ἀτελῶς ἐμό-
 χθου. εἰδὲ γε μὴν ἔλεγε
 τοῦτο δὲ ἐν τῇ βίῳ χρεῖς
 ἀσκήσεως καὶ πορθεῖσθαι, δι-
 νατὴν δὲ ἐκείνῳ πᾶν ἐκτι-
 κῆσαι. δεῖον οὖν, ἀντὶ τῆς ἀ-
 χρείας τῶν πόνων εἰς καὶ φύσιν
 ἡγομένους, ζῆν ἀδαμόνως,
 πρὶν ἢ ἀνοίαν κακοδαμόν-
 εσσι. καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ἡ
 κατὰ φύσιν ἡδύτατη πορ-
 ρηθεῖται θεῖσαι. καὶ ὥς τῶν οἱ σινε-
 διαδόντες ἡδύως ζῆν, ἀνδρῶς
 ὅτι τοῦ αὐτοῦ μετίασιν· ἔ-
 τω οἱ τοῦ αὐτοῦ ἀσκηθέν-
 τες, ἡδίων αὐτῶν τῶν ἡδονῶν
 κατὰ φύσιν εἶναι. τοιαῦτα διγίγνε-
 ται καὶ τοιῶν ἐφαίνετο, ὅντως
 νόμισμα τοῦτο χρᾶται, μνη-
 δὲν ἔτω τοῖς καὶ νόμον ὡς τοῖς
 καὶ φύσιν διδοῖς· τὸν αὐτὸν χα-
 ρακτῆρα τῇ βίῳ λέγοντες διεξά-
 γει ὅντως καὶ Ἡρακλῆς, μνηδὲν
 εἰδὲ δεῖαι πορρῆναι. πάν-
 τα τῶν θεῶν εἶναι λέγοντες, καὶ
 τοῖς λόγοις δὴ τῶν οἷος αὐτῶν
 πορρῆναι. Πάντα τῶν θεῶν
 εἶναι φίλοι δὲ τοῖς θεοῖς οἱ
 θεοὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων·
 ταῦτα ἄρα τῶν σοφῶν. πρὶν
 τῇ τῷ νόμῳ, ὅτι χρεῖς αὐ-
 τῷ ἔχει οἷον τῷ πολιτεῖν.

inutiliter aut imperfectè
 laborarent. Nihil dicebat
 in vita omnino absque ex-
 ercitatione perfici, eam ve-
 rò omnia exuperare posse.
 Quū igitur repudiatis in-
 utilibus laboribus natura-
 les insequi, ac vivere bea-
 tè debeamus, per summam
 dementiā infelices sumus.
 Nanque ipsius quoque cō-
 temptus voluptatis, si nos
 assuefecerimus, iucundissi-
 mus fit. Et sicut hi qui
 consueverunt voluptuosè
 vivere, molestè inde se a-
 uelli patiuntur, ita qui ali-
 ter exercitati sunt, facilli-
 mē ipsas contempunt vo-
 luptates. Talia docebat at-
 que etiamnum re ipsa prae-
 stabat, monetas reuera ad-
 ulterans, quòd nihil minus
 naturalibus quàm legiti-
 mis deferret. Eandem vitæ
 formam quam Hercules se
 vivere affirmans, nihil li-
 bertati præferens, omniā-
 que sapientum esse dicens,
 eiusmodi rationibus, quas
 suprā allegauimus usus. O-
 mnia, inquit, decorum
 sunt: amici autem sunt sa-
 pientibus dii: sunt autem
 amicorum omnia cōmu-
 nia: omnia igitur sapiētum
 sunt. Ac de lege, quòd sine
 ipsa geri resp. non possit.

ΟΥ γὰρ, φησὶν, ἀνὸς πόλεως
 ἰσχύει τίς αἰεὶς· αἰεὶον
 γὰρ πόλις νόμος δὲ ἀνὸς πό-
 λεως ἐστὶν ὁ φησὶ· αἰεὶον ἄ-
 ρα ἰδμεν. ἀλλ' ἡρείας δὲ καὶ
 δόξαι καὶ τὸ πικρὸν πάντα
 διπαρεῖ, παρεκσμήματα
 κακίας (εἰ) λέγῃ· μόνην τε ὁρ-
 σάμενος πλὴν (εἰ) ἢ ἐν κόσ-
 μῳ, ἤ γε καὶ κοινὰ (εἰ) δεῖν
 παύσασθαι, γάμον μὴ δὲν
 ἐννοεῖν, ἀλλὰ τὸ πείσασθαι
 τὴν πίστιν συνεῖναι· κοινὰς γὰρ
 ὅλα τὰ καὶ τοὺς ἡμέτεροι, μὴ δὲν τε
 αἰσίων (εἰ) ἢ ἰερέων τὶ λα-
 βόν, ἢ τῶν ζώων τινὸς γούσα-
 σθαι, μὴ δὲ αἰσίων (εἰ) τὸ καὶ τῶν
 αἰσίων κρεῶν ἀφαιεῖν,
 ὡς δὴλον ἐκ τῶν διχοτελειῶν
 ἰσχύει· καὶ τὸ δὲ ὀρθῶς λόγῳ πάν-
 τα ἐν παντί καὶ ὅλα παν-
 τῶν (εἰ) λέγῃ. καὶ γὰρ ἐν τῷ
 ἄρτῳ κρέως (εἰ), καὶ ἐν τῷ
 λαχαρίῳ ἄρτος, καὶ τὸ σωματικὸν
 καὶ τὸ ἐν παντί ὅλα τινῶν αἰσίων
 καὶ τῶν καὶ ὅλα καὶ εἰς κείνο-
 μάτων καὶ συνεισμιζομένων
 ὡς δὴλον ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖν
 (εἰ καὶ αὐτὸ αἰσίων φαίνεται καὶ
 μὴ φιλικῶς τοῦ Αἰγινέτου
 ἀκείνου γινώσκον, ἢ πασι-
 φῶνι ὁ τὸ Λουκιανὸν, ὃν φη-
 σι φασκεῖν ὅτι ἐν παντί παρὰ τὴν

Nā sine ciuitate nihil con-
 feire quod urbanum est:
 vrbs verò ciuitas est: lex
 verò absque ciuitate ad ni-
 hilum utilis est: igitur vr-
 bana lex. Nobilitatē verò
 & gloriam, & huiusmodi
 cetera ridebat, dicens, Ma-
 litia esse velamenta. Solam
 rectam esse remp. quæ esset
 habēda in honore. Dicebat
 & mulieres cōmunes esse
 oportere, nuptias nihil esse
 arbitratus, sed vt quisque
 cuique persuasisset, ita illi
 coiret, communēsque id-
 circo filios fieri. Nihil esse
 iniquum duxit ex templo
 quippiā accipere, aut quod
 uis gustare animal, ne in-
 iustum quidem esse huma-
 nis vesci carnibus: idque ex
 aliarum gentium cōsuetu-
 dine liquere: atque hac ra-
 tia ratione omnia in om-
 nibus & per omnia esse di-
 cens. Nanque & in pane
 carnes esse, & in olere pa-
 nē, quū panis & corpora re-
 liqua, in omnibus per oc-
 cultos quosdam meatus ac
 tumores ingerantur, atque
 vnā euaporent, sicut & in
 Thyeste manifestū est. (si
 quidē ipsius sūt τραγῳδία,
 & non Philisci Aeginetæ i-
 psi familiaris, siue Παύφω-
 τῆς Luciani, quem scribit
 Phavorinus in Omnimoda

ισοεία, μετὰ πλεῖστον πελὺς τῶν
αὐτῆς συγγραψαί.) μουσικῆς
τε καὶ γεωμετρικῆς καὶ ἀστρο-
λογίας καὶ τῶν τοιούτων ἀμύειν,
ὡς ἀχρηστῶν καὶ οὐκ ἀναγ-
καίων.

Εὐστοχάτης δ' ἐγγύετο
ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τὸ λόγον,
ὡς δῆλον ὅτι ὧν θεωρήκα-
μεν. καὶ περὶ τῶν λεγόμε-
νων αὐτοῦ. πλέον γὰρ εἰς Αἴ-
γυτον, καὶ πειρατῶν δόμοις,
ὧν ἦρξε Σκίρπαλος, εἰς
Κρήτιον ἀπαχθεὶς ὅτι περὶ-
σκετο. καὶ τῷ κήρυκι βωτῆ-
ρος τί οἶδε ποιεῖν, ἔφη, ἀνθρώ-
πων δόξαν. ὅτε καὶ δείξας τι-
νὰ Κορίνθιον ἀπαρυφόν, τὸ
περὶ τῶν ξενιάδων, ἔ-
φη, Τοῦτό με πώλει· ἔτι
δεσπότου χήρην. ὠνεῖται δὲ
αὐτὸν ὁ ξενιάδης· καὶ ἀπα-
χθὸν εἰς πλεῖστον Κορίνθον, ἐ-
πίστησε τοῖς ἐαυτοῦ παιδίοις, καὶ
πᾶσαν ὀνεχίεισε τὴν οἰκίαν.
Ὁ δὲ ἔτιως αὐτὸν ὅν πᾶσι
διετίθη, ὥστε ὁ κεῖνός περὶ
ἰών, Ἀγαθός, ἕως, δαίμων
εἰς πλεῖστον οἰκίαν μετ' ἑσθλῶν.
Φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐ-
πιγραφομένῳ παιδαγωγικῷ,
τοῖς παλαιῖς λυβύσασθαι

historia, post obitum eius
scripsisse.) Musicæ verò, &
geometriæ, & astrologiæ,
cæterorumque similium
fuisse negligentem, veluti
inutilium, & quæ minimè
essent necessaria.

Fuit autem promptissi-
mus ad obuiandum iis quæ
dicerentur, ut ex superiori-
bus liquet. Quin & sui au-
ctionem firmissimè pertu-
lit. Nam quum in Aegi-
nam nauigaret, atque à pi-
ratis comprehensus, quo-
rum princeps erat Scirpa-
lus, in Cretam deductus,
venditus esset, præcone in-
terrogante quid sciret fa-
cere, respondit, scire se ho-
minibus dominari. Vnde
quum indicasset digito Co-
rinthium quendam habitum
ingenuo prætereuntē, Xe-
niadē, quem prædiximus.
Huic, inquit, me vède: hic
enim domino indiget. E-
mitigitur illum Xenia-
des, Corinthiumque secum ad-
ducens, filiis præceptorem
dedit, & toti domui præ-
fecit. Is verò ita se gessit
in omnibus, ut sursum ac
deorsum cursitans ille di-
ceret, Bonus genius domū
meam ingressus est. Refert
Cleomenes in libro qui Pæ-
dagogus inscribitur, neces-
sarios suos illum redimere
voluisse,

αὐτὸν ἀελίῃσιν· τὸ δὲ ἄλλοθεν αὐ-
τοῖς εἰπὼν· ἐδὲ γὰρ τοὺς λέοντας
δούλους τῆς τῶν τρεφόντων,
ἀλλὰ τοὺς τρέφοντας τῶν λέ-
όντων. δούλους γὰρ τὸ φοβεῖσθαι·
τὰ δὲ θηρία, φοβῆσθαι πῶς αἰ-
σχύνοισιν τῆς. θαυμαστὴ δὲ τις
ἐστὶν αὐτῶν ἡ ἀνδραπείρα, ὥς τε
ἐκείνῳ ὄντιν αὐτὸν ῥαδίως αἰ-
σχύνοισιν λόγοις. λέγεται γὰρ αὐ-
τοῖς λέοντιν τινὰ Αἰγυπτιῶν
παραλῆσαι εἰς Αἰθιοπίας δούλῳ
ἵππῳ ὑποῖν τὸ ἔτερον ἀνδρο-
πείρα· ὃν ἀκούσαντα τοῦ διο-
γήμου, αὐτῶν ἀποθνήσκον. τὸ δὲ
ὅτι αὐτὸν ὑποῖν ἔτερον ἀπο-
θνήσκον τὸ φοβεῖσθαι, φι-
λοφροῦν τὸ φοβερὸν· ὁμοίως
δὲ καὶ τὸ ἀελίσκον κατὰ ἄρ-
χον. τὸ πείπον αὐτὸν ἀφικό-
μας, μηδὲν ἡπτόν συνεῖναι
πρὸς πάντας φιλοφροῦντα.
ὁ αὐτὸς πῶς φέρει τὸν διο-
γήμου πῶς λόγοις.

Ἦσαν δ' αὐτὰ καὶ Φωκίαν
καὶ Ὀπινλίω χερσὸς, καὶ Στίλ-
πυον ὁ Μετάρως, καὶ διῆος
πλείους ἀνδρες πολιτικοί.

Δέχεται δὲ πρὸς τὰ ὄνει-
ρητα ἐπὶ βίβλιν τελευτῶσαν.

ὁ δὲ πῶς θανάτῳ δάφουσι

ἡ παλαιά γὰρ οἱ μὲν γὰρ βούδης π
 φησὶν, ὅτι ὡς τε λείπειται

voluisse, illum, verò eos fa-
tuos dixisse. Neque enim
leones seruos esse nutrien-
tium, sed è conuerso illos
seruire leonibus. Nam serui
timere est, feras verò ho-
minibus terrori esse. Erat
autem viro mirabilis per-
suadēdi vis, adeo vt quem-
libet oratione faciliè cape-
ret. Fertur denique Onesic-
ritus quidam Æginensis
Athenas misisse alterum ex
duobus liberis suis, Andro-
sthenem nomine: eūque
quum audisset Diogenem,
illic perstitisse: misisse itidē
quem prædiximus Philiscū,
qui erat maior natu, ipsū-
que itidem detentum fuis-
se. Postremò verò ipsum
aduenisse, atque vnà cum
filiis philosophatū esse: tāta
Diogenis sermonibus sua-
uitas inerat.

Audiuit ipsum & Phociō
qui cognominatus est Bo-
nus, & Stilpo Megarenfis,
& cōplures alij ciuiles viri.

Fertur nonaginta ferme annorū obiisse diem. Porro de ipsius morte varia habetur opinio. Sunt enim qui dicāt illum quā bonis pedē crudū comedisset, bilē sibi cōsciuisse, atque ita periisse:

ὧν ὅτι καὶ κερκίδας ὁ Μεγαλο-
πολίτης, ἢ Κρήτης, λέγων ἐν τοῖς
μεγαμφοῖς ἔπος,

Οὐ μὰν ὁ παῖς γ' ἔσσι Σι-
νωπεὺς τιῶν

Ὁ βακχινόρας, διπλοείμα-
τος, αἰδεειόσκατος,

Ἀλλ' αἰεὶ χιλὰ ποτ' ὀ-
δοῖται δεισας,

Καὶ τὸ πῦμα συνδακνών. ἰὼ
γῶδ' αἰεὶ

Διοχῆος Ζαυτοῦ γόν', ἔ-
ρανόσ τε κυῶν.

οἱ μὲν φασὶ πολὺ ποιεῖν κυσὶ
συμμερίσασθαι βουλόμενον,
ἔτι δὲ χιλιῶν τῷ ποδὶ τὸ
τένοντα, καὶ καταστέλλει. οἱ
μὲν τοὶ γῶεμοι αὐτῷ, (καθὰ
φησὶν Ἀντισθένης ἐν διαδο-
χαῖς) εἰκάζον τὸ πῦμα-
τος ἐκκράτησιν. εὐτυχὰς μὲν
γῶδ' ἔχον ἐν τῷ κρανίῳ τῷ
πρὸς τῆς κλεινῆς γυμνασίῳ.
καὶ ὅτι ἔσθ' ἡκον οἱ γῶει-
μοι καὶ αὐτὸν καταλαμβαίνοι
ἐκκαλυμμένον, ἔδ' εἰκα-
σαν αὐτὸν κοιμώμενον. ἔδ' ἔ-
τι ἰὼ τις νυκτὸς καὶ ὑπνι-
λός. ὅθεν ἀποπετάσαντες τὸ
περιώνον, ἐκπνοῶν αὐτὸν κα-
ταλαμβάνουσι. καὶ ὑπέλα-
βον τοῦτο ποιεῖν, βεβούμενοι λοιπὸν ὑπὸ ζῆδεϊν τῷ βίῳ.
ἐνθα καὶ εἰσὶς (ὡς φασιν) ἐγγύετο τῷ γῶεμον, τί-

ex quibus est Cercidas Me-
galopolita, siue Creteſis: di-
cens in Meliambis sic,

Non enim patitur priscus ille
Sinopeus,

Baculifer ille, & duplicatus,
sub diuopastus,

Tandem qui sublatus est, quā
labris dentes obfirmasset.

Et spiritum continuisset, erat
enim verè

Diogenes Iouis filius & ca-
lestis canis.

Alij dicunt quum polypum
canibus partiri voluisset,
morsum in cruris neruo, ac
ex eo defunctum esse. Ipsius
tamen necessarii (ut in Suc-
cessionibus ait Antisthe-
nes) id potius approbant,
quòd spiritum continendo
animam exhalauerit. De-
gebat enim in Cranio: (id
erat gymnasium ante Co-
rinthum) quum verò ex
more familiares adiissent,
pallioque obuolutum de-
prehenderent, non illum
dormire arbitrari (erat
quippe minimè somnolen-
tus) reuelato pallio ani-
mam efflasse inuenerūt, su-
spicati que sunt illum hoc
fecisse desiderio migran-
di ex vita. Hinc inter
eos qui cum sepelirent

νεαυὸν θάψωσι· ἀλλὰ καὶ
μέχρι χερῶν ἤλθον. ἀφικο-
μῶν δὲ τῶν πατέρων καὶ τῶν
ὑφ' ἐχόντων, ὑπὸ βύταις τα-
φύσαι τὸν ἄνδρα, ὥστε τῇ
πύλῃ τῇ φθούσῃ εἰς ἰσθμόν.
ὅτις ἡσάμ τε αὐτὰς κίονα, καὶ
ὅτι αὐτὰς λίθου Παρίου κύ-
να. ὕστερον δὲ καὶ οἱ πολῖται
αὐτὰ χαλκῶς εἰκόσιν ἐτίλη-
σαι αὐτὸν, καὶ ἐπέγραψαν ὅτω,
Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρό-
νῳ· δὴ δὲ σὸν ἔστι

Κῆδος ὁ πᾶς αἰὼν διόγῃρες
καθελεῖ.

Μουῶ· ἐπεὶ βιοπαῖς αὐτάρ-
κτα δοῦσαν ἔδωξας
Θνητοῖς, καὶ ζῶντος οἶμον ἔλα-
φροτάταν.

ἔστι καὶ ἡμῶν ὡς τῆς περὶ κηδ-
ματικῶν μέτρῳ,
Διόγῃρες ἄγε, λέγε, τίς ἐλα-
βέ σε μόρεϊς

Εἰς αἶδος. Ἥραβέ με κινῶς
ἄξιον ὀδῶς.

Ἐγὼ δὲ φασὶ τελευτῶντα
αὐτὸν, καὶ ὠντεῖλαι αὐτὰν ἄτα-
φον· ἵνα ὡς παύθῃτον αὐ-
τῷ μετὰ τοῖς ἢ εἰς γε βόθρον
συνῶσαι, καὶ ὀλίγῳ κόνιν
ἐπαμῆσαι. οἱ δὲ εἰς τὸ ἑλίσσον
ἐμβάειν, ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς
χρήσιμος γένηται.

oborta seditio, ut ferè ad
manus ventum sit. Adueni-
entibus autem patribus il-
lorum atque primatibus ita
sedata discordia, sepultum
esse iuxta portam quæ in
Isthmum fert. Erigentes au-
tem super illius tumulum
columnam, canem desuper
ex lapide Pario sculpsērūt.
Postea & ipsius ciues æreis
illum statuis honorarunt,
ita inscribentes,

*A*Era quidem absunit tem-
pus, sed tempore nunquā
Interitura tua est gloria
Diogenes.

*Q*uandoquidem ad vitā mi-
seris mortalibus aquis
Monstrata est facilis te du-
ce, & ampla via.

Est item de eo tale epigrā-
ma carmine proceleuma-
tico,

*D*iogenes, age loquere, quis
exitus ad inferos

*T*e abstulit, abstulitne canis
morsus ferox?

Aiunt quidam illum, dum
moretetur, mandasse inse-
pultum proiici cadauer, ut
omnes bestiae participes i-
psius essent: siue in foueam
superiecto modico puluere
iniicerent. Alij autem in E-
lissum se immitti voluisse
tradunt, ut esset fratribus
utilis,

Δημήτριος δ' ἐν τοῖς ὁ-
μῶνυμοις φησὶ, τῆς αὐτῆς ἡ-
μέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βα-
βυλῶνι, Διογένην δ' ἐν Κορίν-
θῳ τελευτῆσαι. ὡς δὲ γεραιὸν
καὶ πτωχὸν τεῖπλῳ καὶ δεκά-
πλῳ καὶ ἑκατοσὶν Ὀλυμ-
πιάδα.

Φέρεται δ' αὐτῷ βιβλία
τάδε· Διδόχοι κεφαλῶν,
Ἰχθύας, Κολοῖος, Παρδαλις,
Δῆμος Ἀθηναίων, Πολι-
τεία, Τέχνη ἡθική, περὶ πλά-
τῃς, Ἐρωτικὸς, Θεόδωρος,
Γένεσις, Αἰετάρχος, περὶ
θανάτου, ὁπλισοαί, Τραγω-
δία ἐπὶ αἰ, Ἐλένη, Θυέστης,
Ἡρακλῆς, Ἀχιλλεύς, Μήδεια,
Χρύσιππος, Οἰδίπυς. Σω-
κράτης δ' ἐν τῷ περὶ τῆς
διδόχης, καὶ Σατύρος ἐν τῷ
τεταρτῷ τῶν βίων, οὐδὲν εἶναι
Διογένης φησὶ. τὰ τε τραγω-
δία φησὶν ὁ Σάτυρος φι-
λίσκος εἶναι τῆς αἰγινήτης, γω-
ρίμου τῆς Διογένης. Σωτρίων
δ' ἐν τῷ ἑβδόμῳ ταῦτα μόνον
φησὶ Διογένης εἶναι· περὶ ἀρε-
τῆς, περὶ ἀγαθοῦ, βωτικόν,
πρωχόν, πολυμαθόν, παρδαλιν,
κασσιόδρον, κεφαλῶνα, φιλίσκον, ἀρίσταρχον, σίσυφον, γανυμή-
δην, χρείας, ὁπλισοαί.

Γεγόνασι δὲ Διογένης πέντε· πρῶτος Ἀπολλωνιάτης,

Demetrius autem in Æ-
quiuocis ait, eadem die A-
lexandrum Babyloniam. Dio-
genemque Corinthi, vita
functos esse. Erat autem se-
nex Olympiade c x i i i.

Feruntur eius ista volu-
mina, Dialogi capitum, I-
chtyas, Graculus, Pardus,
Plebs Atheniensium, Res-
publica, Ars moralis, De
diuitiis, Amatorius, Theo-
dorus, Hypsias, Aristarchus,
De morte, Epistolæ, Tra-
gædiæ septem, Helena, Thye-
stes, Hercules, Achilles, Me-
dea, Chrysippus, Oedipus.
Porro Socrates in primo
Successionum, & Satyrus
in quarto De vitis, nihil eo-
rum esse Diogenis affirmant.
Tragædiolas autem ait Sa-
tyrus Philisci Æginensis ef-
se, Diogenis discipuli. So-
tion autem in septimo hæc
sola Diogenis esse ait, De
virtute, De bono, Amato-
rium, Mendicum, πολυμαθόν,
Pardum, Cassandrum, Ce-
phalionem, Philiscum, A-
ristarchum, Sisyphum, Ga-
nymedem, Sententias, Epi-
stolas.

Fuerunt autem quinque Dio-
genes. Primus, Apolloniates,

φισικός. ἀρχὴ δ' αὐτὰ τῶν συλ-
 λεγμένων ἡδε, λόγῳ παν-
 τὸς ἀρχόμενον δοκίμοι γε-
 ῶν εἶναι τὸ ἀρχὴν ἀναμφισβή-
 τητον παρέχεται. δεύτερος,
 Σικωνίος, ὁ γεγράφας τὸ πε-
 εὶ πλατύνησον· τρίτος, αὐτὸς
 ἔσθ'· τέταρτος, Στωϊκός,
 ἦτορ Σελυκίδης, καλεόμενος
 ὁ Βαβυλώνιος, διὰ τὴν γα-
 τονίαν πέμπτος, Ταρσός,
 γεγραφὼς δὲ ποιητικῶν ζη-
 τημάτων ἀλύειν ὅτι χρεῖ. τὸ
 δὲ φιλόσοφον Ἀθηνῶν δώρεος
 φησὶν ἐν ὁ Γδὸν πατρῶν αἰεὶ
 σιμῶν φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀ-
 λείφεσθαι.

physicus. Ei⁹ autē scriptorū
 istud initiū fuit, Quicquid
 est quod dicere aggredior,
 operæpretium esse videtur
 initium irrefragabile po-
 nere. secundus, Sicyonius,
 qui Peloponnesica scripsit:
 tertius, hic ipse: quartus,
 Stoicus ex Seleucia: appel-
 latus est autem Babylonius
 ob vicinitatem: quintus,
 Tarsensis, qui de quæstio-
 nibus poeticis scripsit, quas
 etiam soluere nititur. Hunc
 verò philosophum Atheno-
 dorus in quinto Deambu-
 lationum ait, quod vngi so-
 litus esset, lucidum semper
 apparuisse.

ΜΟΝΙΜΟΣ.

Μόνιμος, Συρακού-
 σιος, μαθητὴς μὲν Διο-
 γένους, οἰκέτης δὲ τινος τρα-
 πίζιτις κορινθίου, κατὰ φησι
 Κοκράτης. πρὸς τὸν σιω-
 χεὺς ἀφικνούμενος ὁ ξενιά-
 δης ὁ τὸ Διογένην ἐωνημέ-
 νος, τὴν ἀρετὴν αὐτῷ καὶ τῷ
 ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ διηγου-
 μένος, εἰς ἔρωτα τὰν δρῶν ἐ-
 νέσθη τὸ Μόνιμον. αὐτίκα γὰρ
 ἐκείνῳ μαθήσαντες ποιηθεὶς,
 πρὸς τεκέρμα διερρῖπι καὶ παῖν
 τὸ ὅτι τὸ βαπτίζης ἀργύριον,

MONIMVS.

MOnimus, Syracusa-
 nus, Diogenis quidem
 discipulus, famulus verò
 mensarij cuiusdam Corin-
 thij fuit, vt Socrates tradit.
 Ad eum Xenocrates, qui Dio-
 genem emerat, quum fre-
 quens commearet, virtutē
 hominis atque in dicendo
 vim admiratus, Monimum
 in ipsius pellexit amo-
 rem. Ille enim continue
 simulata vesania abiice-
 re monetam omnemque
 mensæ pecuniam cœpit

ἕως αὐτὸν ὁ δεσπότης παρητή-
σατο· καὶ ὅς ἄνθ' αὐτοῦ διηγέ-
νοις ἦν. παρηκολούθησε δὲ
καὶ κράτητι τῶν κυνικῶν συ-
χνά, καὶ τῶν μοίων εἶχετο, ὅτε καὶ
μολῶν ὁρῶν αὐτὸν ὁ δεσπότης
ἐδόκει μαί' εἶναι.

Ἐγγύς τ' αὐτὸν ἦλθ' ὁ λόγιμος,
ὥς καὶ Μένανδρον αὐτὸς τ' ἡσο-
μικὸν μεμνήσθαι. ἐν τινὶ γυναι-
κῶν δραμάτων ἐν τῇ ἰσχυρῶ-
μῳ εἶπε οὕτως,

Μόνιμός τις ἦν ἀνθρώπων,
ὃ φίλων, ὅφθι

Ἀδοξότερος, μικρὰν δ' ἔπληρον
ἦν ἔχων.

Πήρας ἢ οὐκ ἔσθ' ἄλλ' αὖτε
καὶ εἰκόν' ὅτ' ἤματι

Ἐφθίγγατ' οὐδὲν ἐμφρὲς,
μαὶ τὸν δ' ἴα,

Τῶν γυναικῶν σαυτὸν, οὐδὲ τοῖς
βοωμένοις

Τούτοις· ἔσθ' ὅτ' αὐτὰ, ὃ πρὸς
σαυτὸν καὶ ὑπὸν.

Τὸ γὰρ ὑπολαβὴν τῷ φρονεῖν
παῦν ἔφη.

ἔτ' ὅτ' μὴ ἐμειδέσθαι εἰς ἑγγύ-
στον, ὥς τε δοξῆς μὴ κατὰ φρο-
νεῖν, πρὸς δὲ δὴν ἴσθαι πα-
ρρησιᾶν.

Γέγραφε δ' ἡ παύγια σπου-
δῆ ληθιῶνα μεμνημένα, καὶ
πρὸς ὁρμῶν δὴ οὐ, καὶ πρὸς ἐπιμὸν.

donec à domino repudia-
tus, continuò se ad Dio-
genem cōtulit. Adhæsit au-
tem & Crateti Cynicosæ-
pius, cæteros id genus stu-
diosè confectatus. Quæ ex
refactum est ut eum domi-
nus adhuc magis insanire
putarit.

Fuit autem vir eloquens
ac doctus, adeo ut Menan-
der comicus ipsius mentio-
nem fecerit in quadam co-
mædia, quæ Hippocomus
inscribitur: sic de eo dicens,
Monimus fuit quidam sciens
vir, ὁ Philo,

Contemptior quidem, ferens
sed manticam.

Tres ergo peras, verum simi-
litudinis

Verbo est loquutus, tale per
Iovem nihil

Quale illud est, Te ipsum no-
scere, aut, consinia

His verba, scurra prater hæc
est sordidus.

Nam cuncta fastum dixit
esse cætera.

Adeo verò gravis ac constans
fuit, ut contempta gloria
solam veritatem appeteret.

Scriptit autem Ludicra
sententiis seriis perimixta,
De appetitionibus duo, &
Exhortatorium.

ΟΝΗΣΙΚΡΙΤΟΣ.

ΟΝΗΣΙΚΡΙΤΟΣ. ΤΕΤΟΝ ΟΙ ΜΕ,
ΑΙΓΙΝΗΤΩ, ΔΗΜΩΤΕΙΟΣ
ΤΟ ΜΑΓΗΣ ΑΣΥΠΑΛΕΑ ΦΗΣΙ.
ΚΑΙ ΕΪΣ Τῷ ΥΛΟΓΙΜΟΝ ΔΙΟ-
ΓΕΝΕΙΣ ΜΑΘΗΤῆΣ.

Εἴη δὲ τι ὁμοίον τετὸν-
δεῖται τοῖς ἑξοφωλῶτα. ὁ κεί-
νῳ μὲν κύρωσι συνεστράτευ-
σαν, ὅτε τὸ Α' λ' ξ' ἀνδρῶν
καὶ τὸ μ', παιδείαν κύρω·
ὁ δὲ, πῶς Α' λ' ξ' ἀνδρῶν ἡ-
χῶν, γέγραφε. καὶ ὁ μ', ἐγκώ-
μιον κύρω· ὁ δὲ, ἀλ' ξ' ἀνδρῶν,
παιδείαν. καὶ τῇ ἐρμηνείᾳ τὸ
ἑξοφωλῶτα, πλὴν ὅτι ὡς
ἀπογραφοῦ ἔξ ἀρχτύπου
δευτέρου.

Γέγονε καὶ Μένανδρος
διογηνεὺς μαθητὴς ὁ ὅτι κα-
λούμενος δρυμῶς, Σαυμα-
γῆς ὁ μῆρς καὶ Ηγασίας
Σιτωπῆς, ὁ Κλοῖος ὅτι
κλῶν καὶ φιλίσκος αἰγινή-
της, ὡς περὶ ἡρώκαμον.

ΚΡΑΤΗΣ.

ΚΡΑΤΗΣ Α' ΣΚΑΝΔΟΥ, ΘΗ-
ΛῶΤΑ, καὶ οὗτος τῷ ἑ-
λ' οἰμῶν τῷ κωὸς μαθητῆς.
ἰππόβοτος δὲ φησὶν οὐ διο-
γηνεὺς αὐτὸν μαθητὴν γεγε-
ναι, ἀλλὰ Βρύσσωνος τῷ Α' χαῖ.
Τύπου πάγια φέρεται ταῦτα,

ONESICRITVS.

ONesicritum quidam
Æginensem tradunt.
Porro Demetrius Magne-
sius Attypalensem fuisse ait.
& hic ex Diogenis ludo
probatissimus.

Videtur autem quiddam
habere simile cum Xeno-
phonte. Ille enim cum Cy-
ro, hic cum Alexandro, mi-
litauit : ille Cyri παῖς, hic
Alexandri scripsit ini-
tia: ille Cyri, hic Alexandri
prosequitur laudes. Est
autem & stilus vtriusque
simillimus, nisi quod apo-
graphus, & quod transcri-
ptum est dissentit ab arche-
typo & exemplari.

Fuit & Menander Dio-
genis discipulus cognomē-
to Drymus, Homeri admi-
rator, & Hegesæus Sinope⁹
Κρυός cognominatus, &
Philiscus Æginensis, vt pre-
diximus.

C R A T E S.

CRates Thebanus, Af-
condi filius, ipse quo-
que inter sapientissimos
Diogenis discipulos fuit:
Cæterum Hippobotus non
Diogenis ipsum fuisse di-
scipulum ait, sed Brysonis
Achiui.

Hui⁹ ista feruntur ludicra,

Γῆρῃ τις πόλις ὅτι μέσῳ ἐνὶ
 οἴῳ περὶ τὸ φῶς,
 Κρήνῃ καὶ πείρᾳ, πῶς ῥ' ὕψος,
 ἔδρ' ἔχουσα,
 Εἰς ἡν ἔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ
 μωρὸς ὡς αἰσίου,
 Οἱ τε λίχθ' ὀρνίθ' ἐπα-
 γαλλόμενθ' ἐπιθήσει,
 Ἀλλὰ θυμὸν καὶ σκόρδα φρεῖ
 καὶ σῦκα καὶ ῥ' ὄρνιθες,
 Ἐξ ὧν ἔπαυται τοῦτο δὲ
 λήλυσ, πῶς τούτων
 Οὐ γὰρ ὅπλα κέκλυται, πῶς
 κέρματός, ἔπειτα δόξης.
 ἔστι καὶ ἐφημερίσιν ὀρυλλεμέ-
 νῃ, ὅπως ἔχουσα. Τίθ' ἡμαχί-
 ρω μᾶλλον δέκα, ἰατρῶν δρα-
 χμῶν, κόλακ' ἑκατὸν δέκα,
 συμβέλλω καπνὸν, πόρῃ τὰ
 λαμπρῶν, φιλοσόφῳ τριώβολον.
 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυρεπανοί-
 κτης, ὅτι εἰς πᾶσαν εἰσέειαι
 οἰκίαν, καὶ νυθετεῖ. ἔστιν αὐτῷ
 καὶ πόδι,
 Ταῦτ' ἔχω ἅσ' ἔμαθον καὶ ἐ-
 φρόντισα, καὶ μετὰ μεσσηνίων
 Σέμν' ἐδάμην τὰ ὅτι πολλὰ καὶ
 ὀλβία τὸ φῶς ἔμαρψα.
 καὶ ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῶν
 πειχέσι ποῖ,
 Θύμῳ τε γοῖνιξ, καὶ τὸ μηδ' αὐτὸς μὴ εἶν.
 φέρεται δ' αὐτῷ καὶ κείνο,
 Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνῳ.

Est quadam medio constructa
 urbs mantica fastu:
 Pulcra quidem & pinguis,
 circumflua, rebus egena,
 Quam nullus parasitus adit
 stolidusve penetrat,
 Deditus aut quisquam da-
 mnosis ganeo scortis:
 Allia sed, panes, ficus, pro-
 fertque lupinos.
 Nec pro gloriola capiunt aut
 sordibus arma.

Est & ephemeris illa vulga-
 tissima, ita se habens, Poni-
 to coquo minas decem,
 medico drachmam, assen-
 tatori talenta quinque, con-
 siliario fumum, meretrici
 talentum, philosopho trio-
 bolum. Vocabatur autem &
 θυρεπανοικτης, quod in o-
 mnem egrederetur domū,
 & corripere. Sunt autem &
 eius hi versus,
 Tantum habeo quantum di-
 dici, quantum ne labore
 Percepi & studio: rapuit sed
 cetera fastus.
 Et quod illi ex philosophiæ
 studio accessisset
 Choenix lupini & cura nul-
 lius rei.
 Fertur eius & illud, Amorē
 sedat fames: sin minus tēpus:

Εἰ δὲ τούτοις μὴ δύω χεῖ-
ραι βρόχος.

ἤκμαζε δὲ καὶ πλὴν σείτιω καὶ
δεκάτιω καὶ ἑκατοσιω Ολυμ-
πιάδα. τούτων φησὶν αἰτιολό-
γος ἐν ἑξαδευχῆς διασάμνον
ἐν τῇ τραγωδίᾳ Τηλέφῳ
συνείδιον ἔχοντα, καὶ τὰλλα
λυπεῖν, αἰῶσαι δὲ πλὴν Κυ-
νικῶ φιλοσοφίᾳ. Ἰσαργυ-
ρῆσαι δὲ πλὴν ἐσίου, (καὶ
ῥῆσαι δὲ ὅτι φαιῶν) ἀθροί-
σασθαι πρὸς τὰ ἑκατὸν ἑξα-
κόσια τάλαντα, τοῖς πολίταις
αἰῶσαι ταῦτα. αὐτὸν δὲ καρτε-
ρῶς ἔπω φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ
ἐκλήμνονα τὸ χρημικὸν αὐτῷ
μνησθῆναι. φησὶ γοῦν,

Καὶ τὸ θέρεος μὴ εἶχεν ἱμά-
τιον δασύ,

Ἰνὲ ἱκρατὴς ἦ, τὸ δὲ χιμῶν
ῥάκος.

Φησὶ δὲ Διοκλῆς πείσαι αὐ-
τὸν διαγῆναι πλὴν ἐσίου μηλό-
εσπον ἀνείναι, καὶ εἶτι δὲ γέειον
εἶναι, εἰς θάλατταν βολεῖν. καὶ
ἱκρατὴς μὴ (φησὶν) ὁ οἶκος
ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἱππάρχιας
δὲ ὑπὸ Φιλίππου. πολλάκις
τε τῇ βακτηρίᾳ τῶν συλγε-
νῶν τινὰς πρὸς ὄντας καὶ ἀπο-
τρέποντας ἐδίωκε καὶ ἰω-
γῶν αἶψα.

*eis verò si uti non vales, la-
queus.*

Floruit circa centesimam
& decimamtertiam Olym-
piadem. Hunc ait Anti-
sthenes in Successionibus,
quum in tragœdia qua-
dam cerneret Telephum
sportulam tenentem, aliàs-
que opulentum, ad cynicam
philosophiam prorupisse:
illūque patrimonio ven-
dito (erat quippe vir nobi-
lis) quum congregasset plus
quàm ducenta talenta, civi-
bus ea diuisisse, adeoque
constanter philosophatum
esse, ut Philemon comi-
cus ipsius mentionem fece-
rit: ait nempe,

*Æstate crassum vestiebat
pallium,*

*Sed hyeme pannum, ut tem-
perans euaderet.*

Refert autem Diocles
persuasisse illi Diogenem ut
peculium dimitteret, ac si-
quid pecuniæ haberet, ia-
ctaret in mare. Atque Cra-
tetis quidem domus illi ab
Alexandro, Hipparchiæ ve-
rò à Philippo. Quosdam ex
propinquis ad se venientes,
atque auertere ab instituto
molientes se penumero ba-
culo persequabatur: con-
stansque perdurabat.

φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Μάγνης
 τραπεζίτη τινὶ ᾧδε
 κατατίθεσθαι τὸ ἀργύριον,
 σωζόμενον, εἰ μὴ οἱ παῖδες ἰ-
 διῶται γρηδεῖν, αὐτοῖς ἀπο-
 δοῦναι· εἰ δὲ φιλόσοφοι, τῷ
 δήμῳ διατεῖναι. μηδ' οὐδ' ὅς
 οὐκ εἰνὸς δέησε δὲ φιλοσοφου-
 ντας. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν, ὅτι
 ἱπποάρχας, (ὧς ἦς λέξο-
 μεν) γρηόμενον παιδὸς αὐτοῦ
 ὄνομα Πασκλέους, ὅτ' ἔξ ἐ-
 φήτων ἐγέρετο, ἀγαγὼν αὐτὸν
 ἐπὶ οἶκον παιδίτης· καὶ
 φάναι τὸν αὐτὸν παῖδον εἶναι
 τὸν γάμον. τοῖς τε τῶν μοιχευ-
 όντων τραγικοῖς, φύγας καὶ
 φόνοις ἔχεν ἐπαθλον· τοῖς τε
 τῶν ἐπαύρας θεωρούντων κω-
 μικοῖς· καὶ ἔξ ἀσωτίας γὰρ
 καὶ μέθης μανίαν ἀπορρέε-
 σθαι. τούτου γάρ ἐ Πασκλέης
 ἀδελφὸς, μαθητὴς Ἐγκλεί-
 δου. χείρον δὲ αὐτῷ παθεῖν
 εἶναι· ἐν δὲ τέρῳ τῶν ἀπο-
 μνημονευμάτων φησὶ. φησὶ
 γὰρ, ᾧδε καὶ αὐτὸν εἶπε τὸ γυ-
 μνασίαν, τὸ ἰχθύν αὐτῷ ἡ-
 πτετο. ἀνακτωῦτος δ', ἔφη,
 τί γὰρ οὐχὶ καὶ αὐτὰ σάβει,
 καὶ δάκρυ τὰ γόνατα; ἤγε
 τε ἀδυνάτον εἶναι ἀδελφίαν
 εὐρεῖν, ἀλλ', ὥς ποτε ἐν ῥοίᾳ, καὶ ἄποιν τινὰ κόπρον εἶναι.

Porro Demetrius Ma-
 gnesius ait deposuisse illum
 pecuniam apud trapezitam,
 ea conditione ut, siquidem
 filij idiotæ essent, eam illis
 redderet: sin autem philo-
 sophi, plebi distribueret.
 nihilo quippe egere philo-
 sophos. Eratosthenes au-
 tem quum ex Hipparchia
 (de qua dicemus) natus si-
 bi esset filius Pasicles nomi-
 ne, eum iam adultum ad
 ancillæ adduxisse domum
 ac dixisse, hoc ei paternum
 esse matrimonium. Cate-
 rum mæchorum apud tra-
 gicos exilia & cædes esse
 præmiū: eos verò qui scor-
 tis congregarentur apud
 comicos, ex luxu & ebrie-
 tate in insaniam verti. Hu-
 ius frater Pasicles fuit, Eu-
 clidis discipulus. Eius fa-
 cetum quiddam Phauori-
 nus in secundo Commen-
 tatorum refert. Ait enim
 quum pro quodam interce-
 deret apud gymnasij prin-
 cipem, eius coxas tetigit:
 illo indignante, Quid e-
 nim (ait ille) nõnne & ista
 tua sunt sicut & genua?
 Dicebátque possibile non
 esse inueniri qui lapsus
 non sit, sed, veluti in ma-
 lo punico, granum etiam
 aliquod putridum esse.

Νικόδρομον ἔξεδίσας ἡ κι-
 θαρῶδον ὑπωπιάσθη· περ-
 οὖς οὐδὲ πτόλιον τῷ μετω-
 πῳ, ἐπὶ γὰρ, Νικόδρομ· Θ-
 ετοίει. τὰς πόρνας ὀπίσθους
 ὕψιστος, συγγυμνάζων ἐαυτὸν
 πρὸς τὰς βλασφημίας. Δημή-
 τριον ἡ φθιγγεῖα πέμψαντα
 αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον, ὡς εἰδι-
 σκον, εἰπὼν, εἶδε γὰρ αἱ κλειῦσαι
 καὶ ἄρτους ἐφέρειν. δῆλον οὐκ
 ὡς ὑδὼρ ἐπινεν. ὑπὸ τῷ Α'-
 λκίῳσιον ἀσυνόμοτον ὀπιτι-
 μηθεὶς ὅτι σινδὸνα ἡμφίετο,
 εἶπε, Καὶ Θεόφραστον ὑμῖν
 δείξω σινδὸνα περικλειμέν-
 ον. ἀπὸς οὐκ ὄντων, ἀπὸ γὰρ
 ὀπίκουρον, καὶ ἐξ ἐκεῖθεν
 μενον. ὃν Θήβας ὑπὸ τῷ γυ-
 μνασάρχῳ μασιγροθεὶς (οἱ
 δὲ, ὃν Κορίνθῳ, ὑπὸ δὲ θυκρά-
 πης) καὶ Νικόδρομ· τοῦ ποδὸς,
 ἐπὶ λεγῶν ἀφ' ἐκείνων,
 ἔλαβε ποδὸς τετραγώνῳ διὰ βη-
 λου· διαπεσίοιο.

Διοκλῆς δὲ φησὶν ἔχθρῳ αὐ-
 τοῦ ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ ἐ-
 ρετρίκου. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἀπορετῆς
 ἦν καὶ ἐδόκει χρησιμεύειν ἀ-
 σκληπιάδῃ τῷ φιλασίῳ, ἀλ-
 λ' αὐτὸς τῶν μερῶν ὁ κρᾶτης,
 εἶπε, Ἐνδον Ἀσκληπιάδης.

Quum Nicodromum ci-
 tharædum irritasset, cæsus
 in faciem est: chartulam i-
 taque imponens fronti in-
 scripsit, Nicodromus fa-
 ciebat. Scorta ex industria
 insectabatur maledictis, v-
 na & seipsum exercens ad
 perferenda conuitia. De-
 metrio Phalereo, qui panes
 ac vinum miserat, conui-
 tiabatur, dicens, Utinam &
 fontes panes ferrent. Con-
 stat igitur aquam bibisse.
 Ab Atheniensibus civilis
 iuris peritis arguebatur
 quòd sindone amiciretur:
 quibus ille, Theophrastum
 (inquit) ostendam vobis o-
 pertum sindone. non cre-
 dentibus, induxit illos in
 tonstrinam vbi ille tonde-
 batur, ostenditque lino co-
 opertum. Quum Thebis à
 principe gymnasiij flagris
 cæsus esset, siue, vt aliis pla-
 cet, Corinthi ab Euthy-
 crate, ac pede traheretur, ri-
 debat dicens,

*Protractum pedibus detrusit
 limine sacro.*

Diocles autem pertractum
 eum à Menedemo Eretri-
 ensi testatur. Nam quum
 esset decorus & Asclepiadi
 Philasio vsui esse videretur,
 tetigit Crates illius coxas,
 dicens, Intus Asclepiades:

ἐφ' ᾧ δις χράναυτα τ' Μενέ-
δημον, ἔλκεν αὐτόν· τ' δὲ, τὴν πο-
δὴν λέγειν. Ζιῶων δ' αὖθ' ὁ
Κιπιδὲς ἐν ταῖς χεῖρας, καὶ
κώδιον αὐτ' φησὶ ποτε περὶ-
εσθ' αὐτὴν πείθωνι ἀρεπὶ τρε-
πιδόμῳ. ὡς ὅτι καὶ πῶς ὅψιν αἰ-
χρὸς, καὶ γυμναζόμενον ἐ-
γλαῖο. εἰώθει δὲ λέγειν, ἐπαί-
ρων τὰς χεῖρας, Θάρρ' εἰ κρά-
της ἔσθ' ὁφθαλμῶν καὶ τῶ
λοιπῷ σώματος. πύτοις δὲ ὅ-
ψιν καὶ καταγελῶντας ἤδη καὶ
συνεασσόμενος ὑπὸ νόσου,
καὶ σε μακαρίζοντας, αὐ-
τοὺς δὲ καταμεμφομένους ὅτι
τῇ ἀργίᾳ. ἔλεγε δὲ, μέγισ-
τον δὲ φιλολοφείν, μέ-
γιστος αὖ δόξωσιν οἱ στρατηγοὶ
εἶναι ὀνηλάται. Σήμοις ἔλεγε
τοῖς μετὰ κολάκων ὄντας, ὥς-
περ τοῖς μύθοις, ὅτι πειδανὸν με-
τὰ λύκων ὥσιν· ἔτε γὰρ ἐκεί-
νοις τοῖς περὶ σήκοντας οὔτε
τύτοις συνείναι, ἀλλὰ τοῖς ἐ-
πιβουλεύουσιν.

Σαυαῖδαν ὁ δὲ οὗτος ὅτι ἀ-
ποθνήσκῃ, ὅτι δὲ περὶ εἰ αὐ-
τὸν λέγειν,

--σεῖ χῆς δὴ φίλε κύρτων,
Βαίνεις εἰς αἰδαο δόμους, κυ-
φὸς ὥρην ὅλῃ γῆρας.

Ἦν γὰρ κυφὸς ὑπὸ χρο-

qua ex re indignatum Me-
nedemum traxisse illum;
idque eum dixisse. Zeno
verò Cittieus in libris Sen-
tentiarum, pellem ouis
quoque insuisse pallio re-
fert, ut esset deformior. E-
rat autem & facie turpis,
& quum se exerceret, ri-
debatur. Solebat autem
sublatis manibus dicere,
Confide Crates pro ocu-
lis & corpore reliquo: hos
enim videbis irrisores iam-
iam & morbo contra-
hi, & beatum dicere, se au-
tem ignaviae arguere. Di-
cebat autem tandiu philo-
sophandum esse, donec vi-
deantur duces exercitus
esse asinarii. Desertos di-
cebat eos qui cum assen-
tatoribus essent, non se-
cus ac vituli quum inter
lupos sunt: neque enim
cum illis qui bene velint,
neque cum his, sed insidia-
tores.

Quum autem sentiret se
morti proximum, inspicie-
bat seipsum dicens,

--vadis nunc, optime curue,
Vadis ad orci ades, longa
gibbose senectae.

Erat quippe ex senectute

ν. πρὸς ἀλέξανδρον πυθό-
μενον εἰ βούλεται αὐτῷ πα-
τείδα ἀπορῆσαι, ἔφη,
καὶ τί δέῃ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀ-
λέξανδρος δῆλον αὐτῷ κα-
τακτάτω. ἔχιν δὲ πατείδα
ἀδελφίαν καὶ πονίαν, αἰδέσθαι
τῆς τύχης καὶ διοχλῆσαι τὴν πο-
λίτις ἀνεπιβλήτους φθόνῳ.

Μένεται αὐτῷ καὶ Μέναν-
δρος ἐν διδυμοῖς ἔπας,
συμπεπατήσας γὰρ πείσαν
ἔχουσέ μοι,
ὡς τὸν Κράτην τῶν Κωϊκῶν
πῶς ἔγνω.

καὶ θυγατὴρ ἔξεδωκε κεί-
νοισι, ὡς αὐτὸς ἔφη, ὅτι πείρα
δοῦναι τεύχεα τῇ ἡμέρᾳ.

ΜΗΤΡΟΚΛΗΣ.

Μαθητὴς αὐτῷ Μιτρώ-
κλης, ἀδελφὸς ἱπ-
παρχίας, ὁ δὲ πρῶτος ἀκρόων
θεοφράστου τοῦ περὶ πατη-
κῶν, τοῦτον διέφθαρτο, ὥς τε
ποτὲ μελετῶν καὶ μεταξὺ
πῶς ἀποπαρδῶν, ὑπὸ ἀδυ-
μίας οἴκοι κατὰ κλῆσθαι, ὡς
ἀποκαρτερεῖν βυλόμηναι.
μαθὼν δὲ ὁ κράτης εἰς ἡλθε
πρὸς αὐτὸν ὡς ἀκροαθεῖς, καὶ
ἐρμῶς ὁπίσθους βιβρωκῶς.

curuatus. Alexandro rogā-
te num vellet restitui ac re-
fici patriam suam, Quid
(ait) opus est? rursus enim
fortassis Alexander eam a-
lius diruet. Habere se pa-
triam, contemptum gloriæ
& paupertatem, quæ in po-
testatem fortunæ nunquam
sint cessura, Diogenisque
ciuem esse, inuidiæ insidias
non metuentis.

Meminit ipsius & Me-
nander in Geminis dicens,

*Mecum ambulabis, tectæ
pallio velut*

*Cratete nuper uxor atro cum
cane.*

Et filiam tradidit illis (ut
ipse ait) probationi trigin-
ta datis diebus.

METROCLEES.

Metrocles Hipparchiæ
frater, illius discipu-
lus, quum prius audiret
Theophrastum Peripateti-
cum, adeo corruptus erat,
ut quum sæpe inter disse-
rendum crepitum ventris
emitteret, præ dolore ani-
mi domi inclusus morare-
tur. Hoc agnito Crates in-
gressus est ad eum cōsolaturus,
ac lupinis industria voratis,

ἐπεὶ δὲ μὲν αὐτὸν καὶ δεῖν τῷ
λόγον μὴδὲν φαῦλον ποιη-
κῆναι· τέρας γὰρ αὐτὸ γεγονέναι εἰ-
μὴ καὶ τὰ πνεύματα καὶ φύσιν
ἀπὸ κείνου πο. τέλ. Θ. ὃ καὶ ἀπο-
παρδῶν αὐτὸν ἀνερρώσκει,
ἀφ' ὁμοιότητος τῷ ἔργον
ὡς ἀμνηστὰς αὐτοῦ. πρῶ-
τεῦθεν ἤκουον αὐτοῦ, καὶ ἐγγύε-
πο ἀνὰ ἱκανὸς ἐν φιλοσο-
φία.

Οὗτος τὰ ἐαυτοῦ συλ-
λεῖν ματὰ κατακαὼν, (ὡς
φασιν ἑκάτων ἐν πρῶτῳ
χειρῶν) ἐπέλεξε,
τὰ δ' ἐς ὀνείρων νεοτέρων
φαντάσματα.

οἷον λῦσις. οἱ δ' ὅτι τὰς Θεο-
φράστου ἀκροάσεις καταφλέ-
ξον, ἐπέλεξε,

ἢ φασιν ἐπὶ μολ' ὡδε, Θετίς
νύ τι σεῖο χατίζε.

Οὗτος Θ. ἔχει τῷ πρῶ-
τάτων τὰ μὲν ἀργεῖα κωνη-
τὸν εἶναι, οἷον οἰκίαν· τὰ δὲ,
χεῖρας καὶ ὀπμηγείας, ὡς
παυδείας. τὸν πλοῦτον, βλα-
βερόν, εἰμή τις αἰξίως αὐτῷ
χεῖρο.

Ἐτελεύτα δὲ ὑπὸ γήρως
ἐαυτὸν πνίξας.

Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ Θεόμ-
βετος καὶ κλεομένης. Θεομβροῦ, δημήτειος ὁ Ἀλεξανδρεὺς.

persuasit quidem illi pri-
mum verbis, nihil mali fe-
cisse: fore quippe prodi-
giosum, si non & secundum
naturam flatum emitteret.
Tum verò & ipse in hu-
iusmodi crepitum erum-
pens, illum similitudine
rei seruauit, ac verbis in
spem erexit. Hinc ipsius
auditor fuit, euasitque
vir in philosophia emi-
nens.

Hic libros suos (ut ait
Hecaton in primo Senten-
tiarum) combussit dicens,
*Hæc somniorum sunt imagi-
nacula:*

acsi diceret, Nugas & de-
liramenta. Sunt qui Theo-
phraستي commentaria, quæ
ex illius ore perceperat,
combussisse ferant, ac di-
xisse,

*Mulciber huc propera, tua e-
get Thetis arte decora.*

Res docebat partim emi-
pecunia, ut domum: partim
tempore & diligentia, ut
disciplinas liberales. Diui-
tias nocere, nisi quis dignè
utatur.

Obiit senex à seipso suf-
focatus.

Porro discipuli eius fuere
Theōbrotus atque Cleome-
nes. Theōbroti auditor fuit
Demetrius Alexandrinus:

Κλεομένης, Τιμόδορος Ἀλε-
ξανδρὸς, καὶ Ἐχέκλης Ἐφε-
σίης· οὐ μὲν ἄλλα καὶ Ἐχέ-
κλης Θεομβρότου διήκουσαν,
ὃς Μενέδημος, περὶ οὗ λέ-
γομεν.

Ἐγγρέτο καὶ Μένιππος σι-
τωπὺς ἐν αὐτοῖς ὁππρωίης.

Ι Π Π Α Ρ Χ Ι Α .

Εθάρτη δὲ τοῖς λόγοις καὶ
ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρο-
κλέους, Ἰππαρχία. Μαρωνί-
ται δ' ἦσαν ἀμφότεραι. καὶ
ἦσαν τῆς κρείττης καὶ τῷ λόγῳ
καὶ τῇ βίᾳ, ἡδεύοντες τῷ μνη-
σάουμένων ὁππρωίᾳ, καὶ
ἐπλούτου, ἐκ ἀφειρίας, οὐ
κλήρους· ἀλλὰ πάντα ὡς κρέ-
αυτῇ. καὶ δὴ καὶ ἡ πείλει
τοῖς γονεῦσιν ἀναιρήσθην αὐ-
τῇ, εἰ μὴ τούτω δοδεῖν. Κρέ-
αυτῇ οὐκ ὡς ἀφειρίας, οὐ
ἐπλούτου, ἀλλὰ τῷ γονεῦσιν αὐτῆς ἀπο-
τρέψαι τὴν παῖδα, πάντα ἐ-
ποίη. καὶ τὴν μὴ πείθων,
αἰσάσθαι καὶ ἀποδεῖναι τὴν
ἐαυτῇ σκεδὴν ἀντικρὺς αὐτῇ,
ἔφη, Ὁ μὲν γὰρ ἔπος· ἡ δὲ
κτῆσις, αὐτῇ περὶ ταῦτα
βελούκα. καὶ γὰρ ἔσεται κοι-
νωνός, εἰ μὴ καὶ τῷ αὐτῷ ὁπ-
πρωίᾳ μαίτων γυναικῶν. εἴλετο
ἡ παῖς, καὶ ταυτὴν ἀνδραβούσα γῆμα συμπεριήει τῷ ἀνδρὶ,

Cleomenis autem Timas-
chus Alexandrinus & Eche-
cles Ephesius, qui & ipse
Theombroton audiuit, à
quo Menedemus, de quo
postea dicemus.

Fuit autem inter illos in-
signis & Menippus Sino-
peus.

Η Ι Π Ρ Α Ρ Χ Η Ι Α .

Capta est & illorum
verbis Metroclis soror
Hipparchia. Erant autem
Maronitæ ambo. Amabat
verò Cratetis vitam atque
verba, neque vlla omnino
procorum excellētia potuit
auelli, non opibus, non no-
bilitate, non pulcritudine:
sed hæc omnia sibi Crates
erat, parentibusque mina-
batur seipsam (nisi huic tra-
deretur) necaturum. Quum
igitur Crates à parentibus
puellæ rogaretur, uti ab
hoc illam propositio auer-
teret, postquā egit omnia,
nec persuasit, exurgens o-
mni sua suppellectile ante
illius oculos exposita, Hic
(ait) sponsus, hæc eius pos-
sessio est, ad hæc delibera.
Neque enim esse nostri cō-
sors poteris, nisi eadē studia
attigeris. Elegit continuo
puella, sumptoque illius ha-
bitu una cū viro circuibat,

καὶ ἐν τῷ φανδᾷ συνεγίνετο, καὶ
ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἀπήει.

Ὅτε καὶ πρὸς Λισίμαχον
εἰς τὸ συμπόσιον ἦλθεν. ἔνθα
Θεόδωρον τὸν ἐπὶ κλίῳ Ἀΐδεον
ἐπὶ ἡλέξε, σόφισμα περτεί-
νασα ποιῶν, ὁ ποιῶν Θεό-
δωρον, ἔκ αὐτὸν ἀδικεῖν λέγει-
το, καὶ ἡ Ἰππάρχεια ποιῶσα τὸ
πο, ἀδικεῖν λέγει τ' αὐτόν. Θεό-
δωρον δὲ τῶν τύπῳ ἐαυτὸν, ἔκ
ἀδικεῖ· οὐδ' ἄρα Ἰππάρχεια
Θεόδωρον τύπῳ ἀδικεῖ. ὁ
δὲ πρὸς μὴ τὸ λεχθέν ἐδὼν
ἀπλῶς, ἀνέστυρε δ' αὐτῆς
θοιμάτιον. ἀλλ' ἔτε κατε-
πλάγη Ἰππάρχεια, ὅτε διε-
τράχθη ὡς γυνή. ἀλλὰ καὶ εἰ-
πόντος αὐτῆς αὐτῆς,

Τίς τις παρ' ἰσοῖς ἐκλεπῶσα
κρίδας;

Ἔγωγε, φησὶν, εἰ μὴ Θεόδωρε.
ὅμη' μὴ κακῶς τοι δοκῶ βε-
βληῖσθαι πρὸς αὐτῆς, εἰ τὸν
χρόνον ὃν ἐμὸν ἰσοῖς περ-
σσεύωσθαι, τῆτον εἰς παιδείαν
κατεχρησάμην; καὶ ταῦτα μὴ
καὶ ὅμη' μωρία τῆς φιλοσό-
φου.

Φέρεται δὲ τῷ Κράτητι
βιβλίον ἐπιστολαί, ἐν αἷς ἀρί-
στα φιλοσοφεῖ, ἧς ἄξιον ἐστὶν
ὅτε ἀκριβοῶς Γλάτωνι.

& congregiebatur in aper-
to, atque ad cœnas profici-
scebatur.

Quo tempore & ad Ly-
simachum ad conuiuium
venit, ubi & Theodorum
impium coarguit, sophisma
huiusmodi obiciēs, Quod
faciens Theodorus iniuste
agere non diceretur, id
Hipparchia si faciat, facere
iniuste non dicitur. Theo-
dorus autem seipsum fe-
riens, iniuste non agit, ne
Hipparchia quidem Theo-
dorum cædens iniuste a-
git. Tum ille ad id qui-
dem minimè respondit, sed
illius pallium traxit. Sed
neque territa, neque tur-
bata est Hipparchia, ut mu-
lier: verum dicente sibi
illo,

*Radios reliquit hæc apud
telas suos.*

Sum equidem (inquit)
Theodore: sed num tibi
malè de me ipsa statu-
videor, si tempus, quod in
telis consumptura eram,
disciplinæ potius impendi?
Hæc alia innumera de
philosophante fœmina di-
cuntur.

Fertur & Crateris E-
pistolatum liber, in qui-
bus præclarè philosopha-
tur. Stilus ipse sæpe Plato-
nis similis videtur.

Scriptis

ἡγάγε' ἡ τραγῳδίας, ὕψι-
 λότατον ἐχούσας φιλοσοφίας
 χαρακτήρα· οἷόν τι καὶ κεῖνο,
 οὐ χεῖς πατρὸς μοι πύργος,
 ἢ μία σέλην,

Πάσης δ' ἡ χερσὶ καὶ πόλισμα
 καὶ δόξα.

Ἐπιμας ἡμῶν ἐνδιατυπώσαι
 πάρα.

Ἐπελύθησε δ' ἡ γηραιὸς, καὶ
 ἐτάφη ἐν Βοιωτίᾳ.

Scriptit & tragœdias altis-
 simo philosophiæ stilo: qua-
 le illud est,

*Non turris una, nec casa u-
 na patria*

*Mihi est, sed uniuersa arces
 terra, & domus.*

*Parata nobis mansio & ca-
 nacula.*

Obiit vetulus, atque in
 Boeotia sepultus est.

MENIPPVS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, καὶ ἔτι
 Κινικός, τὸ ἀνέκαθεν
 ὡς φοῖνιξ, δοῦλος, ὥς φησιν
 Ἀχαιοὺς ἐν ἡθικοῖς. Διοκλῆς
 δ' αὖτ' ἀσποπτεῖ αὐτὸν Ποντι-
 κὸν (ἢ), καὶ Βάτωα καλεῖ-
 σθαι. ἀπὸ τούτου δὲ αἰτίας ὑ-
 πὸ φιλαργείας, ἴσχυσε Θη-
 βαιὸς μέσθαι.

Φρεῖ μὲ οὐκ ἀποσυνάγων ἐ-
 δὲν τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ
 καὶ ἀγέλωτος γεμῖ, καὶ τι ἴσον
 τοῖς Μῆγαρχου τῷ κατ' ἀπο-
 πῆν γρομῶν. φησὶ δ' Ἐρμυπ-
 πος ἡμεροδανείων αὐτὸν
 γεγονέναι καὶ κομῆσθαι. καὶ
 τὸ ναυτικῶς τὸ κωδανείζην καὶ
 ἔξω χειράζην· ὥς τε πᾶμι-
 πλῆστα γένηματα ἀσπορίζην. τέ-
 λος δ' ὅτι βλάσφημος, πάν-

MEnippus, & ipse Cy-
 nicus, patria quidem
 Phœnix, conditione seruus
 fuit, ut ait Achaicus in E-
 thicis. Diocles autem do-
 minum ipsius Ponticum
 fuisse, Batonemque voca-
 tum, tradit. Quum verò pre-
 cupiditate pecuniæ impor-
 tunius peteret, Thebanus
 fieri valuit.

Edidit quidem dignū me-
 moria nihil, at ipsius libri
 multo risu referti sunt, non
 secus atque Melcagri, qui
 tempore eius fuit. Refert
 Hermippus diuturnum fœ-
 neratorem fuisse, vocatum-
 que ex re ἡμεροδανείην
 tandem. Namque nautica
 viura fœnerari solere & pi-
 gnori accipere, ut pecunias
 complures cogeret. Tandē
 infidias perpeffum, omni-

Ecce

πον σὺν θύμῳ, καὶ ὑπὸ αἰθυμίας
 βρόχῳ τὴν βίον μετὰ μαζαί. *ἔστι*
 καὶ ἡμεῖς ἐπαΐξασθαι εἰς αὐτὸν,
 Φοίνικα τὸ γένος, ἀλλὰ κρη-
 νικὸν κινῶν ἡμεῖς δανείσιν,
 (Τὸ ποτὶ ἐπεκλήζετο) οἶδα
 Μένιππον ἴσως, Θηβησιν
 οὗτος ὡς διωρύχῃ ποτὶ, καὶ
 πάντ' ἀπέδωκεν.
 εἰ δ' ἐνόει φύσιν κινῶν, αὐ-
 τὸν αὖ ἐκρέμασεν.

Ἐνιοὶ δὲ τὰ βιβλία αὐτῶν, ἔκ-
 αὐτῶν εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ
 Ζωπύρου καὶ Κολοφωνίων· οἱ τὴν
 πᾶσιν ἐνεκα συγγραφεύωντες,
 εἰδὼσιν αὐτῶν ὡς οὗτοι διω-
 ρύχῳ ὄντι δέσται.

Γενόμενοι δὲ Μένιπποι ἕξ·
 πρῶτος, ὁ γράψας τὸ περὶ λυ-
 δῶν, καὶ ξανθὸν ὅτι τιμώμεθα·
 δεύτερος, αὐτὸς ἕπος· τρίτος,
 Στρατώνικος σοφιστὴς, καὶ τὸ
 ἀνέγραψεν. τέταρτος, ἀνδριανό-
 ποιός· πέμπτος καὶ ἕκτος, ζω-
 γράφοι μέμνηται δ' ἀμφε-
 τέρων ἀπολλόδορος.

Ταῦτα οὖν τὰ κωμικοῦ βι-
 βλία ὅτι δεκάτεια, Νεκυία,
 διαθήκη, ὅτις οὐκ ἀκακο-
 ψυμέναι ἀπὸ τῶν θεῶν περ-
 σῶπου, περὶ τοῖς φυσικοῖς καὶ
 μαθηματικοῖς, καὶ γραμματικοῖς καὶ γυναικείοις, καὶ τῶν
 δημοκλυομένων ὑπ' αὐτῶν εἰκασίας, καὶ τὰλλα.

bus priuatum esse, ac præ
 mœrore laqueo sibi vitam
 extorsisse. Nos autem lusi-
 mus in eum hoc carmine,
*Phœnicem genere, sed Creti-
 cum canem diuturnū fa-
 neratorem,*

*(Sic enim vocabatur) nocti
 Menippū forsità, ut Thebis
 Ille perfodiebat olim, & o-
 mnia profligabat.*

*Si autem canis naturam no-
 uisset, se suspendisset.*

Quidam eius libros non
 ipsius esse, sed Dionysij &
 Zopyri, Colophoniorū, na-
 dunt, qui iocandi causa cō-
 scribentes, velut censori-
 doneo dederunt.

Fuerunt autem Menippi
 sex: Primus, qui de Lydis
 scripsit, Xanthumque bre-
 uiauit: secundus, hic ipse:
 tertius, Stratonicus sophi-
 sta, ex Caria oriūdu: quar-
 tus, sculptor: quintus &
 sextus pictores. utrosque
 memorat Apollodorus.

Cynici autem volumina
 xiiii sunt, Neniæ, Testa-
 menta, Epistolæ composi-
 tæ ex deorum persona. Ad
 physicos & mathematicos,
 grāmaticosque, & Epicuri
 fœtus, & eas quæ ab ipsis
 religiosè coluntur imagi-
 nes, & alia.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, Κωλώτου
τοῦ λαμψακλῶν μα-
θητής.

Οἷ τ' οὐ (καθὰ φησιν ἰω-
πόπου) εἰς τοῦτον τερροτείας
ἦλθεν, ὥστε σὺν γ' οὐ ἀνδρα-
γῶν ἡμᾶς ἀεικέλ, λέγον ὅτι-
σιν οὐ ἀφίχθαι ἐξ ὁδοῦ τ'
ἀμφοτεροῦν, ὅπως πάλιν
καλῶς αὐτὰ ἀπαγγέλοι τοῖς
ἐκείνοις. ὡς δὲ αὐτὰ ἡ
ἐκείνη αὐτῇ χιτῶν φαῖς πο-
δήν, ἀλλ' αὐτὰ ζώνη φοινι-
κί' πλ. οὐ ἀρκούντες ὅτι τ'
κεφαλῆς, ἔχων ὀνυφασμῶνα
πένδεκα σοιχίαι' ἐμβάται
ῥαγκοί, πῶρον ὑδρὸς μεγέθους,
ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μελίνη.

Καὶ ὅτι μὲν οἱ βίσι τῶν κυ-
νικῶν ἐκάστω. περὶ συστοχά-
σασθαι τὴν καὶ τὸ κοινὴν ἀρέσκον-
τα αὐτοῖς, αἵρεσιν καὶ ταύτην
τὴν ἐλκεῖνοντες τὴν φιλοσο-
φίαν, οὐ (καθὰ φασιν τινες)
ἐνστασιν βίαν. ἀρέσκει οὐκ
αὐτοῖς τὴν λογικὴν καὶ τὴν φρι-
κὸν τὸν πόνον ἀειμαρεῖν, ἐμφε-
ρῶς ἀείδουσι περὶ Χίω· μόνον
δὲ περὶ τὴν πᾶν ἡθικὴν. καὶ
ὅτι τινες ὅτι Σωκράτους,
ποῦ το διοκλῆς ὅτι διοχλῆς

ἀναγνώφει, ὅτι ποτὶ φάσκων λέγειν, δεῖ ζητεῖν

E c ij

Menedemus Coloti
Lampsaceni discipu-
lus fuit.

Hic (ut ait Hippobotus)
in tantum prodigiosæ su-
perstitionis venerat, ut sú-
pto habitu furiaë circuiret,
dicens speculatorem se ex
inferno venisse iis qui pec-
carent, ut descendens, hæc
ibi dæmonibus renuntiaret
quæ vidisset. Vestis autem
talis erat: pulla tunica tala-
ris, adstricta puniceo bal-
teo: pileus Arcadicus capiti
impositus, habens intexta
elementa x i i: cothurni
tragici, barba proluxa, vir-
ga in manu fraxinea.

Atque istæ quidem vitæ
sunt singuli cuiusque Cy-
nicorum. Subiicienda nunc
& quæ in genere illis visa
sunt. Siquidem & sectam
hanc philosophiæ esse iudi-
camus, non (ut quidam vo-
lunt) constantiam vitæ. Pla-
cet ergo illis rationalem
naturalemque philosophiā
tolli oportere, ab Aristone
Chionō discedētibz, mo-
ralique soli intendi. Quod-
que plerique Socrati, hoc
Diocles Diogeni inscribit,
hunc asserens dixisse, inqui-
rendum

ὅ, τί τοι ὃν Μεγάρουσι κακόν
τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται.

*Quid domibus nostris praei
rectique generatur.*

σπαρασσώται δ' ἢ καὶ τὰ ἐγκυ-
κλῖα μαθήματα. χράμματα
χρῶ μὴ λαθῆναι ἐφασκεν
ὁ ἀντιθένης τοῖς στωϊκοῖς
χρῶ μὲν, ἵνα μὴ διασρέθουν-
το τοῖς διήοις. περὶ μετὰ
δ' καὶ γεωμετρίαν, καὶ μου-
σικὴν, καὶ πάντα τὰ ποιῶντα. ὁ
χρῶ δὲ διόχῳ περὶ τὸ ὅτι δὲ
κινῶντα αὐτὰ ἀεὶ σκοπῶν,
χρήσιμον, ἔφη, τὸ ἔργον περὶ
τὸ μὴ ὑστῆσαι δεῖπνον. περὶ
τὸν ὅτι δὲ κινῶντα αὐτὰ μου-
σικῶν, ἔφη,

Repudiant & disciplinas
liberales. Denique neque
discendas literas dixit An-
tisthenes, ne frugi effecti,
peruerterentur alienis. Tol-
lunt & geometriam & mu-
sicam, & cætera id genus.
Nempe enim & Diogenes
cuidam ostendenti sibi ὁ
σκοπῶν, Utile sanè inuentum
(ait) ne priuemur cœna. Ad
eum verò qui musicam o-
stentabat, ait,

Γνώμας γὰρ ἀνδρῶν δὲ μὲν οἰ-
κώσται πόλεις,

*Magna reguntur urbes nam
prudentia:*

Εὐτ' δ' οἶκος, ὃ ψαλμοῖσι καὶ
τερετίσμασιν.

*At una cantu non queat re-
gi domum.*

ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εἶναι
τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, (ὡς ἀντι-
θένης φησὶν ἐν τῷ Ἡρακλεῖ)
ὁμοίως τοῖς Στωϊκοῖς· ἐπὶ καὶ
κοινωνία τις τῷ δὲ τῶν αὐτῶν
αἰρέσεσιν ὄντων. ὅθεν καὶ τὸ κινῶν-
σιν εἰρήνη καὶ σπουδὴν ἔχει
ἀρετὴν εἶδόν. καὶ ὅπως ἐβίω καὶ
ζῶων ὁ κατὰ τὴν ἀρετὴν δ'
αὐτοῖς καὶ λιτῶς βιοῦν, αὐτὰρ-
κατὰ χρωδῶν οἰσιν οἰσιν, καὶ τεί-
βωσι μοῖοις, πλάττει καὶ δόξης
καὶ ἀχρησίας κατὰ φρονέσιν.

Placet eis & finem esse se-
cundum virtutem vivere
(ut Antisthenes ait in Her-
cule) quemadmodum &
Stoicis. Nam societas qua-
dā est inter has duas sectas:
unde & Cynismum dixere
breuem ad virtutem viam.
atque ita vixit & Zeno Cit-
ticius. Placet itē eis simplex
& parabilis victus: quip-
pe qui sobriis cibariis vi-
tuntur, & folis palliis,
Diuitias, gloriam nobi-
litateque contemunt.

ἐν τῇ τρυφῇ καὶ βοταίαις καὶ
παντάπασι ὕδατι χρῶνται
ψυχρῷ, σκέπαις τε ταῖς τυ-
χούσαις καὶ πίσι· καὶ θάλασσαν
διουρήν· ὅς ἐφασκε θεῶν μὴ
ἰδύναι, μηδὲν δειδῶναι· τῶν
δὲ θεῶν ὁμοίων, τὸ ὀλίγον
χρῆσθαι. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ
ἡ ἀρετὴ διδασκάλῳ (ἔϊ), κα-
τανοοῦσι ἀντιθένης ἐν τῇ Ἡ-
ρακλεῖ καὶ ἀναπόβλητον ὑπάρ-
χον ἀξέρας ὄν τε τὸ ὄφιν, καὶ
αἰαμύρτητον, καὶ φίλον τῷ ὁ-
μοίῳ, τύχη τε μηδὲν ὀπι-
ρίπειν. τὰ δὲ μετὰ αὐτὸν ἀρετῆς καὶ
κακίας, ἀδιάφορα λέγουσιν,
ὁμοίως ἀρίστωνι τῷ χέει.

Καὶ ἔπει μὴ οἱ κινωτοί.
μετετέον δὲ ὅτι ποῖς Στωϊ-
κοῖς ὧν ἤρξε Ζωῶν, μαθητὴς
ἦν Ἰσοκράτης.

Plerique etiam herbis & a-
qua tantum frigida vtuntur,
operimentisque forte ob-
latis & doliis: sicuti Dioge-
nes, qui dicebat deorum esse
proprium nihil indigere:
eorum verò qui diis essent
similes, minimis egere. Vir-
tutē dicunt esse docibilem,
vt in Hercule ait Antisthe-
nes: esseq; minimè reiiciē-
dū, sed studiosè colendū,
ac sine peccato, sapientem,
& simili amicum, fortunæ
quoque nihil permittendū.
Quæ verò inter virtutē &
vitia sunt, indifferentia (vt
Aristo Chius) appellant.

Et isti quidem Cynici
fuere. Veniendum nunc ad
Stoicos: quorum princeps
fuit Zeno Cratetis disci-
pulus.

Ecce

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶς ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδοκιμασάντων, Βιβλίον
ζ' τῶς ι'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophtheg-
matis eorum qui in philo-
sophia claruerunt,
Liber VII.

ZHNON.

ΗΝΩΝ,
Μνασέως ἢ
δημέως, κί-
τιδας, ἀπὸ
Κύπρου πο-
λίσματος ὕλκιμος, φοινίκας
ἐποίκετο ἐγκόπος. τὸ πρῶτον
ἐπὶ δαίτερα νεοθυκῶς λῶ, ὡς
φησι Τιμόθεος ὁ ἀθηναῖος
ἐν τῇ περὶ βίων. καὶ ἀπολλωνίου
ὃς φησὶν ὁ τυρίος, ὅτι ἰσχυρὸς ἦν,
ὑπομήκης, μεγάλῃ χρωσ. ὅθεν τις
αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κλη-
ματίδα, καὶ δαί φησι Χρύσιπ-
πος ἐν πρώτῳ περὶ ζωῶν.
παχύκνημός τε, καὶ ἀπαγής, καὶ
ἀδονής. διὸ καὶ φησι περὶ σαύου

ZENON.

Eno, Mna-
sij siue De-
mei filius,
Cittieus, ex
Cypro, Gra-
eca ciuitate,
Phœnicibus accolis. Collo
fuit in alteram partem in-
clinatiore, ut refert Timo-
theus Atheniensis in libro
De vitis: Apollonius au-
tem Tyrius, gracili cor-
pore, statu proccero, & atra
cute fuisse illum autor est.
Vnde illum quidam (ut
Chrysippus in Proverbio-
rum ait) Ægyptiū palmi-
tem dixit. Crura habuit
turgida & imbecilla infir-
maque, Idcirco & Persæus

ἐν ὑπομνήμασι συμποτικοῖς
τὰ πλείστα αὐτὴν δεῖπνα πα-
ραιτεῖσθαι. ἔχαιρε δὲ (φασί)
σύκεις χλωεῖς καὶ ὕλιον
καίαις.

Διήκουσε δὲ (καθὰ τὸν
παραίρηται) κράτητος· εἶτα καὶ
Στίλπονός τε ἀκούσας φασὶν
αὐτὸν καὶ ξυνοκράτους ἔτι δέ-
κα, ὡς Τιμοκράτης ἐν περὶ δι-
ωνι· ἀλλὰ καὶ πολέμου τε.
Ἐκάτω δὲ φησὶ καὶ ἀπολλώ-
νι τε ὁ πύριος ἐν πρώτῳ
τοῦ ζωνίου, χρηστειάζο-
μεν αὐτὴν τί ποσά τινος ἀρίστα
βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν
θεόν, εἰ σὺ χρωτίζοιτο τοῖς
τεκεῖς. ὅθεν ζωνέντα, τὰ τῶν
ἀρχαίων ἀναγνώσκων. τὰ
γὰρ κράτητι παρέδωκε τοῦ-
τοι τὸ ἔργον. πορφύραν ἐμ-
πεποδωμένον ἀπὸ τῆς φοινί-
κης, πρὸς τὰς πειραματίας ἀνα-
γασθαι. αὐτὸν δὲ εἰς τὰς
ἀθῆνας ἡδὴ τριαντονίῃς
ἐκάθισεν ὡς τινὰ βιβλιο-
πώλῃ. ἀναγνώσκοντος δὲ
ἐκείνου τὸ δούτερον τῶν ξυνο-
κράτους ἀπομνημονοματίων,
ἡδὲ εἰς ἐπὶ θεῶν πᾶσι δατεῖται
οἱ τοῖοι ἀνδρες. ἀκρί-
τως ὅτι παριόντες κράτητος,
ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτὸν,

in Commentariis conui-
ualibus, ipsum refert com-
plures cœnas declinasse.
Vescebatur perlibenter fi-
cubus recentibus atque ad
solem passis.

Auditōrque (ut dictum
est) Cratetis fuit. Deinde
Stilponem etiam audisse &
Xenocratem decēnio per-
petuo, nō desunt qui affir-
ment, sicut Timocrates in
Dione: Polemonis itidem
frequētas auditoriū. Por-
ro Hecaton & Apollonius
Tyrius in primo De Zeno-
ne libro scribit, quum ora-
culum cōsulisset quo pa-
cto vivere optimè posset,
respondisse deum, Si mor-
tuis cōcolor esset. Quod il-
le quum intellexisset, se ad
legendos antiquorū libros
magno contulisse studio.
Denique Cratetis hoc mo-
do familiaritate usus est.
Purpurā ex Phœnicia mer-
catus aduectās, ad Pireum
naufragium fecit. Ea iactu-
ta subtristior factus, Athe-
nas ascendit annos triginta
natus, seditque iuxta libra-
rium. Legente autē illo se-
cundum Zenophōtis Cō-
mētariorū, delectatus ille,
& iam lætior sciscitatur v-
binā eiusmodi viri mora-
rētur. Opportune tūc præ-
tereunte Cratete, digito il-
lum bibliopola ostendens,

Φησὶ, Τέτω ὡρακολέη-
σον. ὅτε δὲν ἤκουε τῷ κρᾶ-
τητος, ἄλλως μὲν πόνως πρὸς
φιλοσοφίας, αἰδήμον δὲ ὡς
πρὸς πλὴν κωμικῶν ἀναι-
σχωτίαν. ὅθεν ὁ κρᾶτης, βε-
λόμενος αὐτῷ καὶ τῷ Σερα-
πείῳ, δίδωσι χύτραν φα-
κῆς ὅλῃ τῷ κεραιμεικῷ φέ-
ρειν. ἐπὶ δὲ εἶδεν ἀντὶν αἰ-
δοῦνδρον καὶ ὡρακλήμειοντα,
παίσας τῇ βακτηρίᾳ καθάρ-
ρῆναι τὴν χύτραν. φεύγον-
τος δὲ αὐτῷ, καὶ τῆς φακῆς
καὶ τῆς σκιδῶν ρέεσσις, φη-
σὶ ὁ κρᾶτης, Τί φεύγεις φοι-
νικίδιον; οὐδὲν δὲ ὄν πύων-
τας. ὥς μὲν οὕτω τινος ἤ-
κουε τῷ κρᾶτητος. ὅτε καὶ πλὴν
πολιτείας αὐτῷ χάσαντο,
τινὲς ἔλεγον παίζοντες ὅτι
τῷ κωμῶς οὐράς αὐτῷ γε-
γρασέναι.

Γέγραφε δὲ πρὸς τῇ πο-
λιτείᾳ καὶ τῇ πύων
καὶ φύσιν βίου, πρὸς ὁρ-
μῆς ἢ πρὸς ἀνθρώπου φύ-
σεως, πρὸς παθῶν, πρὸς
τῇ καθήκοντι, πρὸς νόμου,
πρὸς τῇ ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ, πρὸς ὄψεως, πρὸς
τῇ ὄλῃ, πρὸς σημείων, Πυθαγορικά, καθολικά, πρὸς λέ-
ξεων, πρὸς βλημάτων Ὀμηρικῶν πάντα, πρὸς ποιητικῆς

Hunc (inquit) sequere. Ex
eo iam Cratetis auditor fa-
ctus est, aptissimus alioqui
ad philosophiam, verum
verecundior quam ut se ad
impudentiam cynicam con-
ferre posset. Id ubi animad-
vertit Crates, curare etiam
in hoc illum studens, ollam
lenticula refertam dedit ut
per Ceramicum ferret. Quum
autem videret pudescere
illum, ac se prae verecundia
tegere, baculo ictam per-
fregit illam. Illo fugiente
& lenticula per crura de-
fluente, Quid (inquit) fu-
gis puniceolum? nihil ma-
li passus es. Aliquandiu i-
gitur audiuit Cratetem.
Quo tempore quum scri-
psisset De rep. quidam io-
cantes aiebant in cauda
canis illum scripsisse.

Præterea scripsit & ista,
De vita secundum naturam,
De appetitu siue De homi-
nis natura, De perturbationi-
bus vel De vitiis, De offi-
cio, De lege, De Græca pe-
titia, De aspectu, De toto,
De signis, Pythagorica, V-
niuersalia, De dictionibus,
Problematum Homericor-
um quinque, de poetica

ἀκρίβειας. ἔστι δ' αὐτὰ καὶ
τεχνικὰ λύσεις, καὶ ἑλεγχόμε-
νοι, ἀπομνημονεύματα, κρά-
τητος ἡθικά. καὶ ταῦτά μὲν τὰ
βιβλία.

Τῷ αὐτῷ οὖν δὲ ἀπέστη. καὶ
τὸ περὶ ἡμετέριον ἤκουσεν ἕως
ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη καὶ φασὶν αὐ-
τὸν εἰπεῖν, Νυνὶ ἀπλόηκα, ὅτε
γενναίηκα. οἱ δὲ ὅτι τοῦ
κράτητος τοῦτ' αὐτὸν εἰπεῖν.
οἱ δὲ, δευτέρου ἐν ταῖς
ἀθλήμασι ἀκούσαντι τὴν ναυα-
γήαν, καὶ εἰπεῖν, Εὖ γε ποιεῖ ἡ
τύχη περὶ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς φι-
λοσοφία. ἔνιοι δὲ, δευτέρου
τὸν ἀθλῶσι τὰ φορτία, ἔτι
παλαιὰ περὶ φιλοσοφίας.
ἀνακρίτων ὅτι ἐν τῇ ποικίλῃ
σοφίᾳ καὶ πειραστικῇ κα-
λυμνῇ, ἀπὸ ὅτι γράφῃς τῆς
πολυγνώτου, ποικίλης, διέθετο
τοῖς λόγοις, βελόμην καὶ τὸ
χρεῖον ἀποδείξασθαι ποιῆσαι.
ὅτι γὰρ τῶν τε ἀκοντῶν τῶν πο-
λεμικῶν τοῖς γλίοις τέρ-
μασις ἀνέβλετο ἐν αὐτῇ.
ὡς ἔπειτα δὴ λοιπὸν ἀκού-
τες αὐτῶν, καὶ δευτέρου Σπώϊ-
κοι ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι αὐτῶν
ὁμοίως, ὡς περὶ Ζηρό-
νιοι καλέμενοι, καὶ αἱ φησι
καὶ ὅτι κοῦρ ἐν ὅτις ἐλάττω.

auditione. Est ipseus item
& Ars & solutiones & Ar-
gumenta, i, Commentaria,
Cratetis moralia. atque isti
quidem libri eius sunt.

Postremo discessit, &
quæ prædiximus audiuit
ad xx annos, ubi & illum
dixisse ferunt, Tunc secun-
dis ventis nauigavi, quādo
naufragium feci. Alij sub
Cratete hoc dixisse aiunt,
Quam bene fortuna facit,
quæ nos ad philosophiam
impellit. Alij, dum Athenis
diuersaretur, audito nau-
fragio, dixisse illum ferunt,
Rectè sane egit fortuna,
quæ nos ad philosophiam
impulit. Quidam deposito
Athenis onere, sic demum
ad philosophiam fuisse cō-
uersum. Vertens igitur se
ad porticum variam, quæ
& Περικαία καὶ ἀπὸ appellaba-
tur, & ex varia & multæ
scientiæ pictura Polygnoti,
Ποικίλη, orationem forma-
bat, volens & locum illum
stabilē facere, nullisque se-
ditionibus ultra violabilē.
Nanque ad m c c c c x x x
ciues ibi fuerant necati. Eò
igitur ad illum audiendum
discipuli iam consuebant,
atque ideo Stoici vocati sūt
etiam qui ab ipso antea Ze-
nonij appellabantur, ut E-
picurus in epistolis ait.

καὶ πρῶτες γὰρ Στωϊκοὶ
ἐκδοιοῦτο οἱ διατείνοντες ἐν
αὐτῇ ποιηταί, καὶ δὲ φησὶ καὶ
Ερατοσθένης ἐν ὁδῷ πρὸς
τῆς ἀρχαίας κωμωδίας· οἱ
καὶ τὸν λόγον ὅτι πλείον ἠ-
ξισαν. ἐτίμων δὲ οὐκ ἀ-
θιωταῖοι σφόδρα τὸ ζῶντα
ὅπως, ὡς καὶ τῶν τειχῶν
αὐτῶν τὰς κλεῖς πρὸς κα-
ταδέσσειν, καὶ χρυσᾶς ἐφα-
νω ζυμῶσαι, καὶ χαλκῇ εἰ-
κόσι. οὗτο δὲ καὶ τοῖς πολί-
ταις αὐτῶν ποιῆσαι, κόσμον ἡ-
γούμενους πρὸ πάνδους εἰκό-
να. αὐτοὶ ποιοῦντο δὲ αὐτῶν
καὶ οἱ ἐν σιδῶσι κηπίεις. ἀ-
πεδέχτο αὐτὸν καὶ ἀντίχο-
ν, καὶ εἴ ποτε ἀθιωτάζε-
ῃσιν, ἤκουεν αὐτῶν· πολλά τε
παρεκδήσει φησὶ δὲ ὡς αὐ-
τόν. ὁ δὲ τοῦτο μὲν παρήτησα-
το, προσάγων δὲ ἕνα τῶν γω-
εῖμων ἀπέστειλεν, ὃς αὐτῷ δν-
μητεῖν μὲν ἔδωκε, κηπίδας δὲ
τὸ γρῶν, καὶ ἤκμαζε κτ'
πρὸς περικλυτὸν καὶ ἑκατο-
στὴν Ὀλυμπιάδα, ἥδη γέ-
ροντος οὐκ ἔτι ζῶντος. ἡ δὲ
ὁπισθοκλήτῃ αὐτὸν τὸν
εἶχε τὸ ἔργον, καὶ δὲ καὶ ἀπολλώνιον· ὁ τύει· ἐν πῶς πρὸς
ζῶντος φησὶ.

Siquidem & ante illū Stoi-
ci qui in illa morabantur,
poetæ dicti erant, ut ait E-
ratosthenes in viii De
antiqua comœdia, à quib'
multum incrementi ea ap-
pellatio accepit. Enimvero
summo in honore apud A-
thenienses habebatur Ze-
no, adeo ut urbis ac mœniū
apud illum clauēs depone-
rent, coronāque aurea &
ærea imagine honorarent.
Hoc autem & ciues ipsius
fecisse ferunt, magno sibi
ornamento fore viri ima-
ginem existimantes. Am-
plectebantur illum & Sido-
nij Cittiensēs. Suscipiebat
illum & Antigonus, & si
quando Athenas cōtendis-
set, auditor eius erat, mul-
tūque orabat ut se ad eum
conferret. In eo ille non
paruit quidē ipse, cæterum
Persæum unum ex familia-
ribus misit, Demetrij filiū,
genere Cittica, qui Olym-
piade cxxx florebat,
Zenone iam sene. Est autē
hic exemplū epistolę Anti-
goni, ut refert Apollonius
Tyrius in his quæ de Ze-
none scripsit.

Βασιλεὺς ἀντίγονος Ζηνῶ-
νι φιλοσόφῳ χαίρειν.

Ἐγὼ τυχὴ μὲν καὶ δόξῃ νο-
μίζω ὑπερβαίνειν πρὸς σὺ βίῃ,
λόγῳ δὲ καὶ παιδείᾳ ἀδαι-
σφοδίῳ, καὶ τῆς τελείας ἀδαι-
μοσίας, ὡς σὺ κέκτησαι. διόπερ
ἐκείνα πρὸς φωνῇ σέ τι πα-
ραγγιζέτω πρὸς ἐμὲ, πεπει-
σμένῳ ὅτι μὴ ὑπερβαίνειν πρὸς
τὴν ἀξιούμενον. σὺ οὐκ ἔπει-
ράσῃ τίς σε πάντως ἐξ ὅσων συμ-
μίσθαι μοι, διηληφώς τοῦτο,
διότι καὶ ἐγὼ εἰς ἐμοῦ παιδεί-
αν ἔσθῃ, πάντων δὲ Μακε-
δόνων συλλήβδω. ὁ γὰρ τὸν
Μακεδονίας ἀρχόντα καὶ παι-
δαίαν καὶ ἄλλον ὅτι τὰ κατὰ
ἀρετὴν, φανερός ἐστι καὶ τοῖς
ὑποτασσάμενοις ὡς ἀπὸ τελευ-
τῶν πρὸς ἀνδρίαν. οἱ δὲ
γὰρ αὖτὸ ἐγούμενον ἢ, ποιού-
ται εἰκὸς ὡς ὅτι πολλοὶ γί-
γνεται καὶ τοῖς ὑποτασσάμε-
νοις.

καὶ ὁ Ζηνὼν ἀντιγράφει ὧδε,
Βασιλεῖ ἀντίγονος Ζηνῶν
χαίρειν.

Ἀποδέχομαι σου τὴν φιλε-
μασίαν, καὶ πόσον τὴν δὴ δυνάμει
καὶ εἰς ὄνησιν τεινούσης, ἀλλ'
ἐχὼ τὴν δημοδοίαν καὶ εἰς διασπο-
ρὰν ἢ πῶς, ἀντέχει παιδείας,

Rex Antigonus Zenoni
philosopho, S.

Ego fortuna me quidem
& gloria vitam tuam an-
teire existimo : cæterum
disciplinis studiisque libe-
ralibus & perfecta felicitate
quam tu possides, longè
abs te præcelli sentio. Quo-
circa te orare statui uti ad
me proficiscaris : id mihi
persuadens te preces meas
minimè irritas fieri passu-
rum. Tu igitur modis o-
mnibus enitere ut tuo con-
tubernio fruamur, certò
sciens, non mei tantum, sed
omnium simul Macedonũ
eruditorem fore. Nam qui
Macedoniæ regem erudit,
atque in virtutem imbuit,
eum & subditos quoque
instruere ad fortitudinem
& probitatem certum est.
Nam cuiusmodi fuerit dux,
tales ut plurimum subditos
fieri necesse est. Vale.

Ad hæc Zeno respon-
dit:

Zeno Antigono regi, S.

Amplector tuum tam ve-
hemens discendi studium,
quòd veram, utilem atque
necessariam, non popula-
rem & quæ ad pervertēdos
mores tendit, eruditionem
apprehendere instituis.

ὁ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος. ἐκ-
καίνων ὃ τι πλεονέχων
ἡδονῶν, ἢ τινῶν θηλαῶν νέων
ψυχῆς, φανερόν ἐστι μόνον
φύσιν πρὸς ἀγλήσαν κλίωσιν,
ἀλλὰ καὶ περὶ αἰρέσεως. φύσις
ὃ ἀγλήσας μετείαν ἀσκησιν
περὶ λαβοῦσα, ὅτι τὸν ἀ-
φρόνως διδάξοντα ῥαδίως
ἐρχεται πρὸς τιμὴν τέλειαν
αὐτοῦ ψιν τῇ ἀρετῇ. ἐγὼ δὲ
συνέχομαι σώματι ἀδυνεῖ
ἐξ ἀγλήρας. ἐγὼ γὰρ εἰμι ὁ γ-
δονέων () διότι οὐ δύνα-
μαι εἶναι συμμίζαι. ἀποσφύλω
δὲ εἶναι τινὰς τῶν ἐμαυτοῦ συ-
χολασιῶν, οἵ ποῖς μὲ καὶ ψυ-
χῶν ἐκ ἀπολείπονται ἐμοῦ.
ποῖς δὲ καὶ σῶμα, περὶ τρεῖς-
σιν. οἷς συνῶν, οὐδὲν ὅς καὶ συ-
σερήσας τῶν πρὸς τιμὴν τέλειαν
ἀδυναμίας ἡκόντων.

Ἀπὸ τῆς ἑλπίδος Περσέων καὶ
φίλωνίδων τῶν Θεβαίων. ὧν
ἀμφοτέρων Ἐπίκουρος μαθη-
μονεύει, ὡς συνόντων ἀντι-
γόνῳ, ἐν τῇ πρὸς ἀριστο-
βουλὸν τῶν ἀδελφῶν ὁπίσθο-
ν. ἐδεξέ μοι καὶ τὸ ψή-
φισμα τὸ πρὸς αὐτοῦ τῶν ἀθη-
ναίων ὑπογραφεῖται. καὶ ἐχ-
ῶ δὲ.

Qui enim philosophiæ a-
more ac studio tenetur, de-
clinatque celebrem illam &
vulgarem voluptatem quæ
quorundam adolescentulorum
animos effœminat, cum nō
natura modò nobilitatem
tueri, verum quidē virtutis
quoque instituto manifestū
est. Porro liberali ac nobili
ingenio si adiiciatur modi-
ca exercitatio, neque desit
præceptoris copia, maturè
ad perfectam virtutis eua-
dit frugem. Equidem nisi
senectus mihi obsisteret (sū
enim octogenarius, corpūs-
que præterea inualidum)
ipse ad te venirem, uti u-
bes. Quia verò id non da-
tur, quosdam ex conturbet-
nalibus meis ad te mittere,
qui animi bonis me mini-
mè inferiores sunt, & cor-
poris etiam cōmodis exu-
perant. His si tu studiosè
congregiare, nihil quod ad
perfectam pertinet beati-
tudinem desiderabis. Vale.

Misit autem Persæū quē
prædiximus, Thebanū-
que Philonidam. Vtriusque
horū Epicurus mentionem
facit in epistola ad Aristo-
bulum fratrem, congressi-
que Antigono memorat.
Placuit Atheniensium quo-
que de illo decretum (quo-
niam est memorabile) sub-
nectere. Est autē eiusmodi:

Ἰστορία.

Ἐὰν ἄρ' ἐνὶ δούρῳ ἄρχοντος,
 ὅτι ἡ ἀκαμαντίδος, πέμπτης
 θυρυαίας, Μαυμακτινείῳ
 ἱερῶν τῆς ὑπὸ τῆς τείτης καὶ
 εἰκαστῆς θυρυαίας, ὁκ-
 κασία κρείσσων τῶν περὶ δούρων
 ἐπιψηφισαν, Ἰππων, κρατι-
 στυλῆς, Συμπετεῶν, καὶ οἱ
 συμπετέωροι, θράκων θράστω-
 ν αἰαχίδης εἶπεν· ὅτι καὶ δὴ
 ζῶντα μασιέας, κητιέας, ἔτι
 πολλὰ καὶ φιλοσοφία ἐν τῇ
 πόλει ἡμῶν, ἐν τε τοῖς
 λοιποῖς αἰνῶσι ἀγαθὸς ὢν διε-
 τέλει, καὶ τοῖς εἰς σύστασιν αὐ-
 τῷ ἡνέων πορδυσμῶν πα-
 ραδόντων, ὅτι ἄρετιν καὶ σω-
 φροσύνην παρώρμα, πρὸς τὰ
 βέλτιστα ὡς ἀγαθὰ τὸ ἴδιον
 βίον ὁκείας ἀπασιν ἀκόλουθον
 ἦν τοῖς λόγοις οἷς διζέγετο
 τῇ τῇ ἀγαθῇ διδόντα τῷ
 δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν ζῶντα
 μασιέας κητιέας, καὶ σεφανῶ-
 να, χρυσῶν σεφανῶν καὶ τὸ νό-
 μων, ἄρετας ἐνεκα καὶ σωφρο-
 σύνης. οἰκοδομήσαι δὲ αὐτῷ
 καὶ τάφον ὅτι τῆς κεραμεικοῦ
 δημοσίας. τὸ δὲ ποιήσεως τῆς
 σεφανῆς, καὶ τῆς οἰκοδομῆς
 τῆς τάφου, χρεστέοντα τὸ δι-
 μῶν ἡδὴ τοῖς ὅτι μνηστομῶν πεντε ἀνδρας ἐξ Ἀθηναίων,

Decretum.

Arrhenida principe, A-
 camantidis tribus, quinto
 magistratu, Augusti deci-
 ma, magistratus decima-
 tertia, præsidentium con-
 cio rata decreuit, Hippo,
 Cratistoteles, Xympeteon,
 & cæteri primarij, Thraſo
 Thraſonis filius Anacæn-
 sis dixit: Quoniam Zeno
 Mnasei filius, Citticus, cō-
 plures annos in ciuitate
 philosophice versatus est,
 atque in omnibus vir bo-
 nus esse perstitit, ac iuuenes
 qui ad illū disciplinæ causa
 conuenerunt, ad virtutem
 & frugalitatem exhortan-
 do, ad ea quæ sunt optima
 intendit, vitam suam ver-
 bis ac doctrinæ suæ consen-
 taneum exemplar omnibus
 proponens, bona fortuna
 visum est plebi laudare Ze-
 nonem Mnasei filium Cit-
 tica, & aurea corona ritè
 ac legitimè ornare propter
 singularem eius virtutem
 & temperantiam: præter
 eaque construere ille se-
 pulturam in Ceramico pu-
 blicè. Coronæ autem fa-
 ciendæ ex ædificandique tu-
 muli, plebem iam quinque
 viros ex Atheniensibus e-
 ligere qui curam habeant,

εἰχεῖν αὖτὶς τὸ ψήφισμα τὸν
 χρηματέα τοῦ δήμου, ἐν σή-
 λαις δύο. καὶ ἐξεῖναι αὐτῶν
 δεῖναι πέντε μί, ἐν ἀκαδημία·
 πέντε δὲ, ἐν λυκείῳ. τὸ δὲ ἀνά-
 λωμα τὸ εἰς τὰς σήλας γιό-
 μνον μεῖσαι τὸ ὅτι δόμοι-
 κήσεως· ὅπως ἅπαντες ἴδω-
 σιν ὅτι ὁ δῆμος ὁ τῶν ἀθη-
 ναίων τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ζῶντας
 τιμᾶ καὶ τελευτῶντας. ὅτι
 δὲ πέντε οἰκοδομῶν κεχρησμέ-
 νηται Θράσον ἀνακταῖς, φι-
 λοκλῆς πειραιῶς, φαίδρο
 ἀναφλύσιος, μέλων ἀκαρ-
 νῶς, μέκωτος συμπαλλῆταις,
 δίων παμανιεῖς.

Καὶ τὸ ψήφισμα μὲν οὕτως
 ἔχῃ.

Φησὶ δὲ ἀντίγονος ὁ κα-
 ρύσιος ὅτι ἀρνεῖσθαι αὐτὸν ἐπὶ
 κητιέα. ὅτι γὰρ εἰς πέντε ὅτι
 σκεδύω τὴν λουτρῶν συμ-
 κομιζόμενων εἰς ὧν, καὶ ἀνα-
 χαφόμενος ἐν τῇ σήλῃ ζή-
 νων τοῦ φιλοσόφου, ἡξίω-
 σε καὶ τὸ κητιέας πρὸς τεθῆ-
 ναι. ποιήσας δὲ ποτε κοῖλον
 ὀπίσθια τῇ ληκύβῳ, ὡς ἐπὶ
 φρενόμισμα, λύσιν ἐποίησεν
 τῶν ἀναγκαίων ἵν' ἔχοι κρα-
 τὸς ὁ διδάσκαλος. φασὶ δὲ

αὐτὸν ἰσθρὶ χίλια ταλάντα ἔχοντα ἤθελον εἰς τὴν Ἑλλάδα,

decretumque hoc scribam
 plebis inscribere columnis
 duabus, licereque sibi al-
 teram in Academia, alte-
 ram in Lyceo ponere. Sum-
 ptus verò columnarum dis-
 tribuere eum qui negotiis
 præest, ut omnes intelligat
 Atheniensium plebem bo-
 nos viros & viuos & de-
 functos honorare. Ad hu-
 iusmodi autem structuram
 electi sunt Thraso Anacæ-
 ensis, Philocles Piræus,
 Phædrus Anaphlystius, Me-
 lon Acarneus, & Micy-
 thus Sympalleteus.

Hoc exemplar decreti
 fuit.

Refert autem Antigonus
 Carystius ipsum se non ne-
 gare Cittiæ. nam quum v-
 nus eorum è numero fue-
 rit, atque in columna de-
 scriptis sit, qui ad lauacri
 structuram contulere Ze-
 nonis philosophi, ut etiam
 Cittiæus adiiceretur orauit.
 Quum verò fecisset aliquā-
 do vasculo cauum opercu-
 lum, circumferebat pecu-
 niam, ut Crates præceptor
 promptum haberet ac pa-
 ratum necessarium victum.
 Aiunt illum plus quàm
 mille talenta habuisse
 quum venit in Græciam,

καὶ αὐτὰ δανείζειν ναυτι-
κῶς. ἦδ' οὖν ὀρτίδια, καὶ μέ-
λι, καὶ ὀλίγον ἄλφειος οἶ-
ναρίη ἐπινε. παιδαίους τε
ἐχέον ἀσπίνως, ἀπαξ ἢ δις
πυπιδισκαρίω τινί, ἵνα μὴ
δοκίμη μισοχρηστῆς εἴη. σὺν τε
αὐτῷ πλὴν αὐτῶν οἰκίαν
ἔκει. καὶ αὐτὰ ἀνλητείδιον
εἰσαγαγὼς πρὸς αὐτὸν,
ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Πρῶτον
αὐτῶν ἀπὸ γὰρ. ὡς τε (φα-
σι) δυσμπαίφορος, ὡς πολ-
λακὶς ἀντίχρονον τὸν βασι-
λέα ὀπιθεύσας αὐτῷ, καὶ
πρὸς ἀειδοκλέα τ' κηθαρω-
δὸν αὐτῷ ἵδ' εἶν' ὅτι
κῶμον, εἶτα μὲν τοὶ ὑποδύ-
ται. ἔξ' ἐκλινε δὲ θησι καὶ τὸ
πλὴν δημοδῆς, ὡς ὅτι ἄκρευ
καθίζεσθαι τὸ βᾶθρον, κερ-
δαίνοντα τὸ γρῶν ἔτερον μέ-
ρος τῆς ὀνοχλήσεως. ἐμὴν
αὐτὴ μετὰ πλειόνων δὲ οὐκ ἦ
πειῶν ἀειπάτει. ὀνίους δὲ
καὶ χαλκὸν εἰσέπραττε τοῖς
πρῶτοις αὐτῶν τοὺς διδόναι μὴ
ὀνοχλεῖν, καὶ δὲ φησι Κλεαί-
της ἐν τῷ πρὸς χαλκοῦ. πλειό-
νων τε πρῶτοις αὐτῶν, δει-
ξας ἐν τῇ σοφίᾳ κατ' ἄκρευ
τὸ ξύλινον ἀειφρὲς τὸ βω-
μῶν, εἶπε, Τοῦτο ποτὲ ἐν μέσῳ ἔκειτο δὲ δὲ πρὸς ἐμποδίσειν.

eaque nautis foenerari so-
litum. Edebat modicè pa-
nem & mel, & suavis vini
paululum bibebat. Pueris
semel ferè aut bis usus est,
& ancillula quadā, ne sexū
odisse videretur. Eandem
quoque domū ipse & Per-
sæus vnā habuit. Is quum
aliquādo tibicinam mulie-
rem ad eum induxisset, ab
se raptam ad Persæum ab-
duxit. Erātque ad illū adi-
tus facilis, neque ipse diffi-
cilè quo quisque vellet cir-
cundabatur: adeo vt sæpe
apud eum Antigonus cœ-
naret rex, atque ad Aristο-
clem citharædum ad con-
uiuīū cum illo vnā itabat.
Sensim tamen id euitasse
traditur ac declinasse, ne ni-
mis esset popularis, adeo vt
in summo gradu consideret
deuitans vel alterā pertur-
bationis partē. Neque verò
cum pluribus quàm duobus
vel tribus ambulabat. Qui-
busdā verò (vt Cleāthes ait
in libro De ære) iubebat æs
dare, circūstantes vt ne sibi
molesti essent. Quū circun-
starent eū multi cōfertique,
ostendēs in porticu in sum-
mo lignea aræ circunferē-
tiam. Hæc (ait) aliquādo in
medio erat exposita: quia
verò impedimento erat,

ἰδίᾳ ἐτέθη. καὶ ὑμεῖς μὲν ἐκ
 τοῦ μέσου βάσαντες αὐτοῖς,
 ἡπὶ οὐκ ἔχοντες ἐνοχλύετε. Δη-
 μοχάρους δὲ τοῦ Λαχίτου ἀ-
 ποσσομένην αὐτὸν, καὶ φα-
 σκόντος λέγειν καὶ γράφειν
 ὡς αὐτὸν χρεῖαν ἔχει πρὸς ἀντί-
 ρονον, ὥς ἐκείνῳ πάντα παρ-
 εῖξοντες, ἀκούσας ἔκετ' αὐτῷ
 συνδιέπειψεν. λέγεται δὲ καὶ
 μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ζωῶ-
 νος εἰπεῖν τὸν ἀντίρνον, οἷον
 εἶναι θεῶν ἀπολωλεκῶς. ὅθεν
 καὶ ἔλαθ' Ὁράσωντος πρὸς βου-
 τὴν τοῦ Ζωῶντος Α' θύοντες ἡπὶ οὐκ
 αὐτῷ πρὸς ἐν Κραμεικῷ ἐκ-
 φῶν. Σωτηθεὶς δὲ ἔλαθ' ἐπὶ
 θαυμάζει αὐτὸν, ὅτι, ἔφη,
 πολλῶν καὶ μεγάλων αὐτῷ
 διδομένων ὑπ' ἐμοῦ, ἐδῆ-
 ποτε ἐχαυνώθη, καὶ ἐπεί-
 νος ὡφθη. ὡς δὲ καὶ ζητη-
 ρικός, καὶ πρὸς πάντων ἀκρί-
 βος λογισμῶν. ὅθεν καὶ ὁ Τί-
 μων ἐν τοῖς Σίλλοις φησὶν
 οὕτως.

Καὶ φοίνισσαν ἴδον λιχό-
 γραιον σκιζῶν ἐνὶ τυφῶ
 Πάντων ἱμεῖς υἱοῖς, ὁ δ' ἔρ-
 ρει γύργατος αὐτῆς.
 Μικρὸς ἰὼν, νομῶ δ' εἶχεν ἐ-
 λάσσαν αὐτὸν σκινδαψοῖο.
 ὅτι μὲν οὖν δὲ καὶ πρὸς

seorsum posita est: vos igitur vosmet ex medio tol-
 lentes, minus molestiarum
 nobis exhibebitis. Demo-
 chare autem Lachetis filio
 salutante illum, atque di-
 cente, siquid opus haberet,
 dicturum se ac scripturum
 Antigono, præbituro o-
 mnia, indignatus, postea illi
 congressus non est. Fertur
 autem post Zenonis mor-
 tem Antigonom dixisse,
 Quale spectaculum perdi-
 di! Vnde & Atheniensibus
 per Thrasonem legatum,
 ut in Ceramico illi sepul-
 turam facerent, petit. In-
 terrogatus autem cur il-
 lū adeo admiraretur, Quia
 (inquit) quum illi à me
 multa & magna sæpe data
 sint, nunquam emollitus
 est, neque humilis appa-
 ruit. Erat autem & ad in-
 quirendum solers, subtilis-
 que in omnibus ac diligēs.
 Vnde & Timon in Sillis de
 eo ita scribit,

Vidi & in umbroso fastu
 Lichangram Phœnissam,

Omnia quæ cuperet, sed hia-
 bat gyrgathus eius

Distillans, & cui scindapso
 erat inferior mens.

Diligenter autē & accuratē
 cum Phi-

φίλῳ καὶ διδασκαλικῶν δι-
 κρίσει, καὶ σωφροσύνης αὐ-
 τῆς. ὅθεν καὶ δαυμασθῆναι
 ὑπὸ ζυγῶν καὶ νεωτέρων,
 ἔχοντων διδασκαλίας τὴν διδα-
 σκαλίαν αὐτῆς. ἦσαν δὲ πλεί-
 ον καὶ γυμνοὶ ὅτι παρσιτι-
 ρές, ὡς φησὶ καὶ ὁ Τίμων,
 Ὅφρα ποιεσάων σὺν ἀγρῷ
 ἡρώ, οἱ πλείονες πάντων
 Παρσιτῶν τ' ἦσαν καὶ κεφά-
 λατοι βροτοὶ ἀνθρώπων.
 Αὐτὸν δὲ συγρόν τε ἦν
 καὶ πικρόν, καὶ τὸ πρῶτον
 σωματικόν. ἰὺν ὅτε
 λῆς τε πόδα, καὶ βαρβαρι-
 κῆς ἐχόμενος μικρολογίας,
 πρῶτον οἰκονομίας. εἰ
 δὲ τὰ ὀπτικῶν, πλείονες δὲ
 μέγας, καὶ ἔχοντες ἀδύνατον, ἀλλὰ
 πρῶτον ὡς. λέγει δὲ οἷον ὅτι
 τὴν κομῆσιν ὀμιλῶν ποτὲ εἴφη.
 ἔχοντι γὰρ τὸ κνηρῶς αὐτῆς
 ὑπερβαίνοντες, διγυμῶς,
 ὑπὸ, ὑποφάγοντες πικρόν. οὐ
 γὰρ ὅτι ἐν αὐτῇ καποπεί-
 σαται. ὡς δὲ κυνικός τις
 εἰ φησὶς ἵνα ἔχῃ ἐν τῇ
 ληκῇ, πρῶτον ἡσυχαστὴν, ὅτι
 εἴφη δὲ πρῶτον. ἀπὸ ληκῆς μὲν τοι

cum Philone dialectico se
 exercebat, atque una vaca-
 bat. Vnde non minori ad-
 mirationi apud iuniorem
 Zenonem est habitus quam
 Diodorus præceptor eius.
 Erant autem cum ipso nu-
 di sordidique homines, ut
 ait Timon,

*Vnam in congeriem donec
 cummlaret egenos,
 Qui lenitate simul superarent
 sordibus omnes.*

Enimvero gestus ipsius
 subtristis grauilque & acer
 fuit. Vnde & rugabat fron-
 tem, & ora contrahebat.
 Vili præterea valde appa-
 ratu erat, & qui barbaricam
 tenuitatem redoleret: idque
 sub prætextu frugalitatis
 faciebat. Siquem obiur-
 gasset, circuncisè id ac bre-
 uiter, neque nimium, sed
 velut ex lōginquo faciebat:
 ut exempli gratia de eo qui
 se nimio studio compone-
 ret, aliquando ait: Quum e-
 nim illi vehiculum quoddā
 lentè segnitèrque transcen-
 deret, Meritò (inquit) su-
 spectum habet lutū: neque
 enim se in illo veluti in spe-
 culo intueri potest. Quum
 verò Cynicus quispiam o-
 leum se in vasculo non ha-
 bere diceret, atque ab eo

postularet, se minime daturum asseueravit: abeunte verò

ὁκέλευε σκέψασθαι ὅποτε-
ρος εἴη ἀναίδεστος.

Ἐρωτικῶς δὲ διακειμένη
Χρεμωνίδου, ὡς διαδισκόν-
των αὐτὰ τε καὶ κλεάνθους,
αἰετοῖ. θαυμάζοντες δὲ τῶ
κλεάνθους, ἐφη, Καὶ τῷ ἰα-
τρῶν ἀκούω τῷ ἀγαθῷ, κρά-
τιστον εἶναι φάρμακον πρὸς τὰ
φλεγμώδη καὶ ψυχρὰ. διού-
ντι δὲ ὑπὸ ἀνακειμένοι ἐν πότῳ,
καὶ τὸ ὑφ' αὐτῶν τὸν ὑφ' ἐαυ-
τῶν σκιμαλίζοντες τὰς πεδί-
αις, οὐκ εἰνὼν τὰς γόνας. ὅπ-
τε φερέντος δὲ, Τί οὖν οἶε-
ται ὑποκρίτω ἑὸν πάθος ὑπὸ
τοῦ; πρὸς δὲ τὸν φιλόπα-
δα, ὅτε τοὺς διδασκάλους ἐφ-
φρένας ἔχιν, αἰεὶ διατεί-
νοντες ἐν παιδαίῳ, ὅτε ἐ-
κείνοις. ἐφασκε δὲ τοὺς μὴ
τῷ ἀθλοίῳ ἀλλοίους, καὶ μὴ
ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, ὁμοίους εἶναι τὰς
ἀργυρεῖας τὰς ἀλξάνδριναι.
ἀποφθάλμους μὲν καὶ ὡς γ-
ραμμοῖς, καὶ τὰ καὶ τὸ νό-
μισμα, οὐδὲν δὲ δια ταῦτα
βητιόνας. τοὺς δὲ τὸ ἀν-
τίον ἀφ' ὁμοίου τοῖς ἀπὸ τοῖς
τετραδράχμοις, εἰκὴ μὲν κα-
πομμένοις καὶ ἀθλοίῳ, κα-
τέλκεν μέντοι πολλάκις τὰς κακοῖς γραφειμέναις ἀλξείας. ἀρῖστον
τοὺς δὲ τὸ μαθητὴ πολλὰ διαλεγόμενος ἐκ ἀφ' ὧν, ἐνία δὲ καὶ

animadvertere iussit uter
esset impudentior.

Quum esset autem in a-
masium Chremonidem af-
fectus, ipso & Cleanthe as-
sistētibus surrexit: quumq;
admiraretur Cleanthes, ait,
Et medicos audio dicentes,
præclarum esse ad tumores
quosque remedium quietē.
Duobus in conuiuio iuxta
se recumbentibus, quum is
qui sibi adiacebat, inferio-
rem socium pulsaret pede,
ipse hunc pulsauit genu: cō-
uerso illi, Quid ergo (ait)
illum abs te pati arbitrans
qui sub te est? Ad eum qui
pueros amabat, neque ma-
gistros habere sensum ait,
si semper inter pueros ver-
sentur, neque illos. Dicebat
autem eruditorum sermo-
nes & imperfectos, Alexan-
driæ pecuniæ similes esse.
Nam gratos quidem oculo-
rum, ac pictos monetē instar,
nihil tamen esse meliores.
Eos verò qui secus essent
tetradrachmis Atticis assi-
milabat, temere quidem ac
rusticè incisus, sed qui pictā
orationem superare possint.
Aristone autem discipulo
non satis ingeniosè mul-
ta, quædam etiam temere

παρὰ τῶν καὶ θρασέως, Ἀδύ-
 νατον εἶπεν εἰ μὴ σε ὁ πατήρ
 μαθύων ἐγχαίρησεν. ὁ δὲν αὐτὸν
 καὶ ἄλλον ἀπεκδήει, βραχυλ-
 γος ὢν. πρὸς δὲ τὸ ὀψοφα-
 γόν, μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς
 καταλιπόντα, πρὸς τεθύν-
 τας πρὸς μεγάλην ἰχθύον, ἀ-
 ρας εἶς τὴν ὡς κατεδίειν.
 ἐμβλέψαντι δὲ, Τί οὖν, ἔφη,
 ποῦ συμβιωταῖς οἷς πάχειν
 καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ δυνά-
 σαι ὀνέκεν ἢ ἐμὴν ὀψοφα-
 γίαν; κραιπνὴ δὲ πειρᾶτε-
 ρον πρὸς τὴν ἡλικίαν ἐρωτῶν-
 τος ζήτημα τι, προσήγαγε
 πρὸς κάππιν, καὶ ὅκλειστον
 ἐμβλέψαν. ἔπειτα ἠρώτησεν εἰ
 δοκεῖ αὐτῷ ἀρμόδιοντα εἶναι ὅ-
 ψι ποιοῦσα ζήτημα. πρὸς
 τὸν φάσκοντα ὡς ταπολλὰ
 αὐτῷ Ἀντιθένης ἔκλεισκει,
 χρεῖαι Σοφοκλέους προσε-
 γκαίμεν, ἠρώτησεν εἴ τινα καὶ
 κολὰ ἔχῃ αὐτῷ δοκεῖ. πρὸς δὲ
 ἔκλειστον φήσας, εἴ τ' ἔκ-
 λειστον, ἔφη, εἰ μὴν τι κα-
 κὸν ὡς εἰρημένον ὑπὸ ἀντιθέ-
 νει, τὸ ὅκλειστον καὶ μνη-
 μονεύων. εἰ δὲ τι καλὸν, ἐδ-
 ὶσθαι μένος κατέχῃ, εἰπόν-
 τος δὲ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ
 δοκεῖ τὰ λοιπὰ τῶν φιλοσόφων,

procaciterque differente,
 Possibile non esset, inquit, i-
 ta dicere, nisi ebrius te ge-
 nuisset pater. Vnde ipsum
 etiam loquacē appellabat.
 Brevis ipse in loquendo &
 circumcisus. Edaci cuidam
 nihil opsoniorum sociis in-
 ter conuiuandum relinque-
 ti, appositum ingentem pi-
 scē sustulit, solūque come-
 dere velle videbatur. Quum
 ille in eum intueretur, Quid
 ergo (ait) socios quotidie
 tolerare arbitraris, si tu
 meam edacitatem ferre non
 vales? Adolescentem instā-
 tius quā per ætatem con-
 ueniret, quiddam inquiren-
 tem, adimoto speculo iussit
 inspicere: rogauit deinde nū
 sibi videretur ei faciei con-
 gruere tales quæstiones.
 Dicente quodam Antisthe-
 nis sibi complura minimè
 placere, adducto in mediū
 Sophoclis testimonio, ro-
 gauit num illi bene quædā
 etiam habere viderentur:
 illo se nescire dicente, Non
 puderet (inquit) siquid ab
 Antisthene malè dictū sit,
 hoc indagare & memori-
 ter tenere: siquid verò boni,
 negligere neque meminif-
 se? Cuidā breuia esse philo-
 sophorum dicta asserenti,

Λέγεις, εἶπε, τάλιθ'· δεῖ
 μέντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐ-
 τῆς βραχείας εἶναι, εἰ δυνα-
 τόν. λέγουσι δὲ τινες αὐτῶν
 πρὸς πολέμους, ὡς δὴ αὖ
 πρὸς θεούς, δὴ αὖ λέγεις, σκυ-
 θρωπάσας εἶπεν, Πόθεν γὰρ ἡ-
 γάπα τὰ διδόμενα; δεῖν δὲ
 εἶπεν τὸν διαλεγόμενον, ὡς πρὸς
 τοῖς ὑποκειτοῖς, πῶ μὲν φω-
 νῶ καὶ πῶ δύναμιν μεγά-
 λην εἶχεν· τὸ μέντοι σόμα
 μὴ διήκειν· ὁ ποιεῖν τοῖς πολ-
 λαῖς μὲν λεγομέναις, αἰδυνάσας
 δὲ. ποῖς οὖν λεγομένοις ἔκ ε-
 φη δεῖν καταλείπειν τὸ πόνον,
 ὡς πρὸς ποῖς ἀγαθοῖς τεχνίταις
 εἰς τὸ διασάσαι· ποιῶντιον
 δὲ, τὸν ἀκούοντα οὕτω πρὸς
 ποῖς λεγομένοις γίνεσθαι ὥς τε
 μὴ λαμβάνειν χρόνον εἰς πῶ
 ὅπως μεῖωσιν νεανίσκου πολ-
 λαῖς λεγομέναις, εἶπεν, Τὰ ὧρα
 στυ εἰς πῶν Γλαῶνται σιωπῶ-
 ρ' ὄνκε. πρὸς τὸν καλὸν, εἶ-
 πόντα ὅτι ἔ' δοκεῖ αὐτῶν εἶ-
 ραδῆσθαι ὁ θεός, κ' εἶναι,
 εἶπεν, ὅ μὲν ἀθλιώτερον εἶσε-
 ῖται τῆς καλῶν. ἔλεγε δὲ
 καὶ τῆς φιλοσόφων τοῖς πλεί-
 στοις, τὰ μὲν πολλὰ ἀσέφοις
 εἶναι, τὰ δὲ μικρὰ καὶ τυχερὰ,
 ἀμαθῆς. καὶ πρὸς τὸν τῶ καφισίε· ὅς, ὅτι βραχέως

Vera, inquit, loqueris: o-
 porteret nempe (si fieri possit)
 breues esse illorum & sylla-
 bas. Dicente quodam de
 Polemone, quod alia pro-
 poneret & alia loqueretur,
 substomachans, Quanti e-
 nim (inquit) faciebat quæ
 dabantur? Operæpretium
 esse dicebat, eum qui dispu-
 taret, in morem histrionū
 voce viribūque magnum
 esse, os tamen aperire non
 debere immodicè: quod ij
 faciunt, qui plurima loquū-
 tur quidem, sed ea bene-
 dicere non possunt. His qui
 bene dicerent, locum mini-
 mē relinquendum, veluti
 præclaris artificibus in spe-
 ctando: contra verò audi-
 torem sic eis quæ dicuntur
 intentum esse oportere, ut
 non vacet illi ad notas fa-
 ciendas. Adolescenti loqua-
 ciori, aures, inquit, tuæ in
 linguam confluxere. For-
 moso cuidam dicenti, non
 videri sibi amatum sapiē-
 tem, Nihil (ait) vobis for-
 mosis esset infelicius. Dice-
 bat & philosophorum plu-
 rimos, multis in rebus esse
 insipientes, in paruis for-
 tuitisq̃ imperitos. Adii-
 ciebatque Caphesij illud:
 qui quum animaduverteret

ὡς ἦν μαθητὴς μεγάλη
φουάν, παύσας, εἶπεν ὡς ἐκ
ἐν τῷ μεγάλῳ, τὸ δὲ κείμενον
εἶπ'· ὁ γὰρ ὅν τῷ δὲ, τὸ μέγα.
νεαίσκος δὲ τιν' ὁ βρασύτε-
ρον ὁ βραχύτερον, ὅς ἐποίησε,
ἔφη, μετράκιον, ἃ ἐπέρχεται
μοι. Ἦ δὲ τιν' ὁ καλὸς καὶ
πλοῦτος, διῆκτος ὅτι μὴ δὲν πρὸς-
κειμένον αὐτῷ, μὴ βουλόμενος
ἀνέχεσθαι, πρὸς τὸν μὴ ὅτι τὰ
κακομύθια τῶν βάντων ἐκεί-
νη αὐτὴν, ἵνα μολυνῇ τὴν
γλάνιδά· ἐπεὶ εἰς τὸ τῶν
πλοχῶν πόπον, ὡς τε σιωπῶντα
σεύεσθαι τοῖς ῥάκιον αὐτῶν.
ἐν τέλει ὁ ἀπὸ λθὼν ὁ νεαί-
σκος. πάντων ἐλεγχυμένων
πίστεον. εἶπ' ὁ τῷ φον, καὶ μά-
λιστα ὅτι τῶν νέων. μὴ ταῖς φω-
ταῖς καὶ ταῖς λέξεσι δόπομινη-
νθῶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ δόξασιν
τὸ χρεῖας τὸ νοῦν ἀνελείδω, καὶ
μὴ ὡς περ ἐψήκωσιν τινὰ ἢ σκευ-
ασίαν ἀνδραγαθίας. δεῖν
τε ἐλεγε τοῖς νέοις πάση κο-
σμιότητι χρῆσθαι, καὶ πορείᾳ,
καὶ γήματι, καὶ πειρασμῷ.
συνεχὲς τε πρὸς φρεσὶ τοῖς
ὅτι τὸ κατὰ πᾶν δὲ διὰ πᾶν
εἰχόμενος, ὅτι

quēdam ex discipulis infla-
tū atque turgidū, percutiēs
dixit, Non si magnus fue-
ris, bonus eris: sed si bonus,
magnus. Adolescente quo-
dam audacius loquēte, Di-
cere (inquit) non possum
adolescens quæ occurrunt
mihi. Rhodio cuidam for-
moso atque diuiti, cæterum
ad aliud nihil vtili, quum
nollet recipere eū ad phi-
losofiam, primò quidem
super gradus cōcisos sedere
illum iussit, vt ab ollam fœ-
daret: deinde verò in pau-
perum locum introduxit,
vt inter pannos eorum ver-
saretur: postremò recessit
adolescens. Nihil fastu esse
indecētius dicebat, id quod
tum in cæteris tum in iuue-
nibus maximè. Monebat,
non circa voces & vocabu-
la memoriam, sed circa in-
telligentiam mentem exer-
cere oportere, vt ne veluti
lixaturam quandam assu-
mamus. Conueniri maxi-
mè iuuenibus dicebat in o-
mnibus vti summa hone-
state, habitu, incessu ami-
ctu: habebatque semper in
ore EVripidis de Capaneo
versus,

Βίθ' μὲν ἑαυτῶν, ἥκιστα δ'
ὀλβωγαῦρος ἦν,
Φρόνημα δ' ἔτι μεῖζον εἶχεν
ἢ πένης ἀνὴρ.

*Erat quidē illi unde viveret,
sed fortuna nō efferebatur,
Neque maiori fastu erat quā
quiuis pauper.*

Ἦγε δ' ἰκιδέν τ' ἱ) τῆς ποιή-
σεως δηλοποιώτερον πρὸς κα-
τάληψιν τῶν ὀπισθημῶν· μηδε-
νός τε ἡμᾶς ἔτις ἱ) ὀνδεῖς
ὡς χρόνος. ἐρωτηθεὶς τις ὅτι
φίλθ', δῆθ' ἐρπ'. δοῦλον
ὅτι κλοπῇ (φασὶν) ἐμασίσθ'
τὸ δ' εἰπόντος, ἐμδρό μοι
κλέψαι· Καὶ δαρῶμαι, ἔφη.
τὸ κδοθ' εἶπε τ' φωνῆς ἀν-
θός ἱ)· οἱ δὲ, τῶν κάλλους τῶν
φωνῶν. τῶν γωεῖμεν τινὸς
παυδαίον μεμολωπισμέ-
νον διασάμθ', πρὸς αὐτὸν,
Ὁρῶ σε, ἔφη, τὸ διμῶ τὸ ἱ-
χνη. πρὸς τ' κεχρισμένον τῶν
μῶρων, τίς ὅτιν, ἔφη, ὁ γωαι-
κὸς ὅζων; διονυσίος δ' τῶν μετὰ-
δεμῶν εἰπόντ' αὐτῶν, δῆθ'
τί αὐτὸν μόνον εἰ διορθοῖ, ἔφη,
εἰ γὰρ σοι πιστεύω. πρὸς τὸ
φλυαροῦν μεῖράκιον, δῆθ' ἱ-
π, εἶπε, δύ' οὐκ ἔχομεν, σό-
μα δ' ἐν, ἵνα πλείω μὲν αἰκούω-
μεν, ἢ πλονα δ' λέγομεν. ἐν συμ-
ποσίῳ κατακείμενος σιγῇ, ἢ
αἰτίαν ἠρωτήθη· ἔφη οὐκ
τῶν ἐγκαλέσαντι ἀπαγεί-
λαι πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι παρῶ τις σιωπᾶν ὀπισθήμενθ'.

Dicebat ad perceptionem
disciplinarum nihil esse a-
lieniū poetica, nulliūque
nos rei maiorem inopiam
perpeti, quā temporis.
Interrogatus quis esset a-
micus, Alter, inquit, ego.
Seruum in furto (ut aiunt)
deprehensum verberabat:
quūque ille diceret, Fata-
le mihi erat furari, Et cæ-
di, inquit. Pulcritudinem
dixit vocis florem esse, alij
verò pulcritudinis vocem.
Quum familiariū cuiusdā
iuuenem liuentem aspexis-
set, Video (inquit ad illum)
tui furoris vestigia. Cuidā
vnguentis delibuto, Quis
(ait) mulierē olet? Diony-
sio cuidam quærenti cur se
solum non corrigeret, Quia
(inquit) tibi minus credo.
Inepta & nihil ad rem lo-
quenti adolescentulo, Id-
circo (inquit) aures habe-
mus duas & os vnum, uti
plura audiamus, loquamur
pauca. In conuiuio tacitus
sedebat: percōtantī causam,
Nuntia (inquit) regi adesse
quendam qui tacere sciat.

ἦσαν δὲ οἱ Σωπῆταιτες ὡς
 πολέμας πρέσβεις ἀφικώ-
 μαι, καὶ βυλόμενοι μαθεῖν
 τί εἴπαιεν πρὸς αὐτὴν πρὸς τὴν
 βασιλέα. Σωπῆταις πῶς ἔχῃ
 πρὸς λοιδορίαν, καὶ θάπερ,
 εἰπαί, εἰ πρεσβυτῆς αἰαπό-
 χεις ἀποσφύλοισι. φησὶ δὲ
 ἀπολλώνιος ὁ τύειος, ἡ-
 κούτης αὐτὴν κράτητος τῆς ἰμα-
 τὸς ἀπὸ σίλπωνος, εἰπεῖν,
 ὡς κράτης, λαβὴ φιλοσόφων
 ἔσθ' ὁπιδέξιοι ἢ δὲ τῶν
 πείσας οὐκ ἔχοντες. εἰ δὲ με-
 βάζῃ, τὸ μὲν σῶμα ὡς εἰς
 ἔσται, ἢ δὲ ψυχὴ ὡς εἰς
 σίλ-
 πωνι.

Συνδιδέτοίψα δὲ καὶ δι-
 δώρῳ, καὶ θά φησιν ἰσχυρότερος
 παρ' ὧ καὶ τὰ δὲ διαλεκτικὰ ἔξε-
 πύνησαν. ἥδη δὲ πρεσβυτέρων εἰ-
 σήει καὶ πρὸς πολέμουνα ὑπὲρ
 αἰτιφίας. ὥστε φασὶν λέγειν
 ὁ κείτων, ἔλασθαι φησ, ὡς ἡ-
 ρων, ταῖς καπῶως παρῆσρεων
 εὐραῖς, καὶ τὰ δόγματα κλεπῶν
 φοιτικῶς μετὰ μφιστῶν; καὶ
 πρὸς τὴν δειξάντα δὲ αὐτῶν δὲ
 λεκτικὸν ἐν τῇ θειζοντι λό-
 γῳ ἐπὶ τῇ διαλεκτικῇ ἰδέας,
 πυθέσθαι πόσας εἰς πρὸς πρὸς
 ταῖς μετὰ αὐτῶν ἀκούσαντα δὲ εἰ-
 κατὸν, δὲ καὶ σίαν αὐτῶν δὲ αὐτῶν

qui autem interrogabant,
 legati à Ptolemæo aduene-
 rant, & discere cupiebant
 quid de illo regi nuntiarēt.
 Interrogatus quónam esset
 animo aduersus maledicta,
 dixit, Velut si legatus absq;
 respōso remittatur. Refert
 Apollonius Tyrius, quòd
 quum Crates eum per pal-
 lium à Stilpōne retraheret
 dixerit, O Crates, commo-
 dissimè auribus philosophū
 teneas. quū igitur persuade-
 ris, tū illū trahere: nā si per vim
 egeris, corp⁹ quidē apud te,
 sed anim⁹ apud Stilpōnē erit.

Verſatum illum & cum
 Diodoro Hippobotus au-
 tor est: apud quem & dia-
 lecticæ studuit. Iā verò pro-
 ficiēs atque prouectus, Po-
 lemonis frequentabat au-
 ditorium, calcandi fastus
 causa. Denique illum dixisse
 ferunt, Nō latet nos, Ze-
 no, te per horti ianuas irre-
 pere, furarique dogmata,
 eaque Phœnicum more in-
 ducere. Fertur quum diale-
 cticus sibi septem species
 dialectices θειζοντι sermo-
 ne demonstrasset, interrogas-
 se quidnam sibi mercedis
 dari vellet, poscētique cen-
 tum, ducentū dedisse: tanto
 discendi amore tenebatur.

ποῦτον ἥσκει φιλομάθεια.
 Ff iij

φασὶ ὅτι καὶ πρῶτον καθήκον
ὠνομακύναι, καὶ λόγον φε-
ῖν πεποικύναι· τοῖς τε Η-
σιόδου σίχους μεταγράψειν
οὕτω,

Κεῖν ὅ μιν πανάεις ὅς δ' αὖ
εἰποῖτι πίθηται.

Εὐδὸς δ' αὖ καὶ κί· ὅς δ' αὖ
αὐτὸς πάντα οἴσῃ.

κρείττονα γὰρ εἶναι τὸν ἀκούσαι
καθῶς διυαίμενον τὸ λεγόμε-
νον, καὶ χρῆσθαι αὐτῷ, πῶς δὲ
αὐτὸς τὸ πᾶν στυγέσθαι πᾶς. τῷ
μὲν γὰρ εἶναι μόνον τὸ σιωπῆναι·
τῷ δ' αὖ πειθέντι προσεῖναι
καὶ πᾶν πράξιν. ἐρωτηθεὶς
(φασὶ) διὰ τί αὐτὸς ὧν, ἐν
τῷ πότῳ διαχίται, εἶπε, Καὶ
οἱ δέρμοι πικροῖόντες, βρε-
χόμενοι γλυκαίνονται. φασὶ ὅτι
καὶ Εὐκράτων ἐν τῷ δ' αὖτέρῳ τῷ
χρησθῶν ἀνέεσθαι αὐτὸν ἐν ταῖς
παιδαῖς κοινωνίαις. ὅτι γὰρ τε
κρείττονα εἶναι τοῖς ποσὶ ὀλισθῆναι
ἢ τῇ γλώττῃ. τὸ δ' αὖ γινέσθαι μὴ
ὡς μικρὸν, ἀλλὰ μὲν μικρὸν
εἶναι· οἱ δ' αὖ, Σακράτους. ὡς ὅτι
καρτερικώτατος καὶ λιπώτατος,
ἀπύρῳ ἔσθῃ χρῶμεθα, καὶ
πεῖθωνι λεπτῷ, ὥς τε λέγεσθαι
ὅτι αὐτῷ,

Τὸν δ' ἢ τ' ἄρ' ἤμερον κρύβεις,
ἢ κ' ὀμβρὸς ἀπείρων,

Aiunt illum primū καθήκον
id est officium, vocasse, li-
brumque de illo scripsisse.
Hesiodi item versus muta-
re solitum in hāc sententiā,
Optimus ille quidem qui pa-
ret recta docenti,

Nec malus ille, potest qui per
se noscere cuncta.

Præstantiorem enim eum
esse, qui bene quod dicitur
audire possit, atque eo uti,
quā qui per seipsum o-
mnia assequitur: huic enim
solum adesse intelligentiam,
qui verò obtemperet, inesse
præterea & effectum. Ro-
gatus cur seuerus quum es-
set, in conuiuio tamen hi-
laresceret, Et lupini ait, quā
sint amari, perfusi tamen
aqua dulcescunt. Porro He-
caton scribit in secundo Sē-
tentiā, eiusmodi con-
sortia non illibenter admit-
tere solitum, ac dicere me-
lius esse pedibus quā lin-
gua labi: bene paulatim ali-
quid fieri non parum esse.
Hoc alij Socratis dicunt.
Erat autem patientissimus,
& simplicissimi victus, cru-
disque tantum cibis uteba-
tur, & tenui pallio, ita ut de
illo diceretur,

Hæc non aeris hyems domuit,
non frigidus imber,

ΟΤ' φλὸς ἡγίοιο δαμάζε-
ται, κ' ἰός αἰνῇ,

ΟΥ' γ' ὡς τις δήμῳ ἐναφί-
βηθε, ἀλλ' ὅγ' ἀτειρὴς
ἁμφὶ διδασκαλίῃ τέταται
ἰκταί τε καὶ ἡμῶρ.

ὣ γ' μὲν Κωμικοὶ ὕμνουν
ἐπαγοῶτες αὐτὸν διὰ τῶν
σκυμμάτων. ἵνα καὶ φιλήμην
φασὶν ὅπως ἐν δράματι φιλο-
σόφους,

Εἰς ἄπορον, ἰσχάς, ὀπιπιεῖν
ὕδωρ.

φιλοσοφίᾳ χαλνὴν γὰρ ὅπως
φιλοσοφεῖ.

Περὶ δὲ διδάσκει, καὶ μαθητὰς
λαμβάνει.

οἱ δὲ, Πόσειδιππος. ἦδη δὲ καὶ
εἰς παρεμίσιν σχεδὸν ἐχώρη-
σαν. ὅτε γὰρ γινώσκῃ αὐτῶν, τῶ
φιλοσόφῳ ζῶων ὁ ἐγκρα-
τέστερος, ἀλλὰ καὶ ποσειδίπ-
πος μὲν φερόμενος, ὥστ' ἐν
ἡμέραις δέκα ἑξήκοντα ἔτη
ἐγκρατέστερος. τῶ γὰρ ὄντι
πάντας ὑπερεβόητο τῶν τε εἰ-
δῶν τε, καὶ τῇ σεμνότητι, καὶ
δὲ τῇ δόξῃ καὶ μακαριότητι. ὁ-
κτὼ γὰρ πρὸς τοὺς ἐνεήκοοντα
ῥιούς ἐτι κατέσπευον, ἀνέσθαι
καὶ ἡμῶν δὲ τελέεσθαι.

Πόσειδος δὲ φησὶν ἐν ταῖς ἡθικαῖς σχολαῖς, δύο καὶ
ἐξομήκοινα ἐπὶ τελευτῇ αὐτὸν. ὅθεν δὲ ἀθλιότατος

*Non solis radij, non vis te-
rissima morbi,*

*Non quicquid vulgo pretio-
sum: inuictus at unus
Instabat grauibus studiis no-
ctesque diesque.*

*Comici tamen impruden-
tes, hunc dum vituperant,
laudant. Nanque Philemon
in comœdia philosophi ait,
Cum pane caricas vorat, &
aquam bibit,*

*Exercet ignotum philosophia
genus,*

*Docet esurire, dehinc audi-
tores capit.*

*Alij Posidippum putant. Iā
verò ferme & in prouerbiū
abiit illud, vt diceretur de
eo, Continentior Zenone.
Sed & Posidippus ait in
Translatis, Itaque diebus
decē Zenone continentius.
Re enim vera omnes præ-
cedebat formæ excellentia
& honestate, magnâque
per Iouē felicitate. Quippe
nonagesimo octauo ætatis
anno vita excessit incolu-
mis atque integer, ac sine
morbo.*

*Perseus autem in Scholis
moralibus septuagintaduo-
rum annorum migrasse tra-
dit ex vita. Athenas quippe*

δύο καὶ εἴκοσι ἐτῶν. ὁ δ' ἀπολ-
λῶνι Θεοφάνει ἀφηγήσατο
τὴν σχολῆς αὐτὸν ἐπὶ δυοῖν δέον-
τα ἐξήκοντα. ἐπελδύτα δὲ οὕ-
τως ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν
πρὸς ἐπίμασε, καὶ τὸ δάκτυλον
πρὸς ἐρρήξε. παύσας ὅτ' ἔτι
τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιό-
βης,

Ἔρχομαι, τί μ' αὖτις;
καὶ πρὸς χεῖρμα ἐτελεύτησον,
ἀποπνίξας ἐαυτόν. Ἀθη-
ναῖοι δ' ἐθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ
κεραμεικῇ, καὶ ψηφίσμασι
ποῖς περὶ τῶν ἐτιμῶν
αὐτοῦ, πρὸς ἀρετῇ αὐτοῦ περὶ
μαρτυροῦντες. καὶ ἀντί-
πατρος ὁ σιδωνίου ἐποίησεν
οὕτως,

Τίμω Θεοφάνει ζώνων κηλὶ φί-
λος, ὅς ποτ' ἐλυμῶν
ἔδραμεν, ἐκ ὅσῃ πῆλιον
ἀνδρέμεν,

Οὐδ' ἂν τὰ γ' Ἡρακλῆϊ ἀέ-
θλια· τίμω δὲ ποτ' ἄστρα
Ἀτραπὸν μοῦν δῶρε
σαοφροσύνας.

καὶ ἄλλοι ζωνόδοτος ὁ στωικός,
διοχάρης μαθητής,

ἔκτισας αὐτὰρ κείαν, ἀφείδ
κονεαυ χεῖρα πλοῦτον

Ζώνων σὺ πολὺ σιμῶς
ἐπισκωλύει.

cōcessisse ætatis anno xxii
Quinquaginta verò & o-
cto annos scholæ præfuisse
Apollonius autor est. Sic
autem obiit. Quum abiret
è schola, offendit, digitum-
que perfregit. Manu verò
terram feriens, dixit illud
ex Niobe,

*En adsum, quid me (oro)
vocas?*

Continuòque se strangu-
lans interit. Athenienses
autem illum in Ceramicò
sepelierunt, decretisque
quæ suprâ prædiximus, ho-
norauerunt, virtutis illi te-
stimonium addentes. In
quem Antipater Sidonius
sic scripsit,

*Hic Zeno ille deus patria,
qui nuper olympum*

*Scandit, nec Ossa Pelion
imposuit.*

*Gesta etenim magni non Her-
culis ista, sed altam*

*Virtute inuenit solus ad a-
stra viam.*

Zenodotus Stoicus Dio-
genis discipulus aliud scri-
psit in hanc sententiam,

*Vixisti frugi, spreto prædium-
teluxu*

*Spectandus, cano Zeno
supercilio,*

Ἄρπυι' ἄλ' ὅσον ὄρεσ. ἀνέ-
 θλήσω δ' ὅσονοια
 Αἴρεσιν ἀπ' ἐς ματέρ'
 ἵβυθ' ἰκείας.

Εἰ δ' ἄτρεα φοίνισσα, τίς οἱ
 φθόνος; ἡ δ' οἱ καὶ δ' ἰκείας
 Κύνος, ἀφ' ἧς χαρίαν ἐλ-
 λας ἐχέσει δα.

ἢ καὶ δ' ἢ καὶ δ' πάντων ἔσθ'
 σωκῶν ἀθωαῖς οἱ δ' ὅτι
 χαμμητοῖς φησὶν ἔσθως,
 ὡς σωκῶν μύθων εἰδήμονες,
 ὡς πάντες αἰετα.

Δόγματα τῆς ἱερᾶς ἐν δέ-
 μασι σελίσι,

Τὰ δ' ὄρεται ψυχᾶς ἀγαθὸν
 μόνον ἀδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Μαιώα καὶ βιοταὶ ῥ' ὕστατο καὶ
 πόλιας.

Σαρκὸς δ' ὕδ' ὑπ' ἄθρημα φίλων
 τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις,
 Ἡμῶν τ' ὡς μνήμης ἡνὶ περ
 γατέρων.

εἴ ποτε ὡς ἐτελ' ὅτ' οἱ ζῶντων
 καὶ ὑμῶν ἐν τῇ παρμύτρῳ
 περὶ τ' ὅσον,

Τὸν κατὰ ζῶντα θανεῖν
 λόγος, ὡς ὑπὸ γῆρας

Πολλὰ καμὸν ἔχουσιν οἱ δέ,
 μάνων ἄσπετος

Οἱ δ' ὅτι περὶ πόλιας ποτ'
 ἔφη. καὶ γὰρ ἀνδρῶν ἰσας,

Ἐρχόμεναι πόματος δὴ τί με, τί με καλεῖς;

Pugnasti ingenio, inuenisti
 mascula verba.
 Et tibi libertas dulcis ami-
 ca fuit.

Si patria es Phœnix, quid
 tum? nā Cadmus & ipse
 Phœnix, cui debet Græcia
 docta libros.

In genere autem de omni-
 bus Stoicis Athenæus epi-
 grammatum scriptor hoc
 edidit,

O Stoica gnari secta, quàm
 insignia vestra
 Dogmata, quæ sacris scri-
 bitis in tabulis!

Esse bonum unam animi vir-
 tutem, sola tuetur
 Quod validas urbes, quod-
 que ea sola homines.

Ast aliis vita scopus esse
 spurca voluptas,
 Una egit pulchra filia
 Mnemosynes.

Diximus iam quemadmo-
 dum Zeno è vita discesse-
 rit, atque in pammetro
 nostro sic de eo scripsimus,
 Cittensem variè extinctum
 Zenonem loquuntur,

Hi confectum annis, hi
 periisse fame.

Ast alij dixisse ferunt lapsu
 male laesum,

Ecce tibi ultro ad sum, quid
 me ita quæso vocas?

ἐνιοὶ γὰρ καὶ τὸν τ' ἔργον τε-
λατῆσαι φασὶν αὐτὸν. καὶ πάλιν
μὴ τ' τελευτῆς ταῦτα.

Φησὶ δὲ δημιῖταιος ὁ μά-
γνης ἐν τοῖς ὁμογύμοις, τὸ πα-
τέρα αὐτοῦ μισέειν πολλὰ-
κις, ἅ τε ἐμπορεῖν, ἀθλῶν αὖτε
καθίστασθαι, καὶ πολλὰ τῶν
Σωκρατικῶν βιβλίων ἀπο-
φθεῖν ἔτι παιδί ὄντι τῷ Ζή-
νωνι· ὃ δὲν καὶ ἐν τῇ πατρίδι
συγκακῆσαι. καὶ ὅπως ἐλθόν-
τα εἰς Ἀθῆνας, κράτητι πα-
ραδοχεῖν. δοκεῖ δὲ (φησὶ) καὶ
τὸ τέλος αὐτοῦ οἰεῖσθαι τῶν
πλατωνικῶν πάλιν τὰς ἀπο-
φάσεις. ὧμυε δὲ (φασὶ) καὶ
καὶ παρὲν, καὶ παρὲν Σω-
κράτης τὸν κύα.

Ἐνιοὶ μὲντοι (ὧν εἰσὶν
οἱ πάλιν καὶ οἱ Σκαπτικὸν)
ὅτι πολλοῖς κατηγοροῦντες τῶν
ζωῶν, πρὸς τὸν αὐτὸν ἐλ-
κύνειον παιδείαν ἀχρῆσον
ἀποφαίνειν λέγοντα ἐν ἀρχῇ
τῆς πολιτείας, δούτερον, ἐ-
χθρὸς καὶ πολεμικὸς καὶ δίκλος
καὶ ἀμνηστὸς λέγειν αὐτὸν διή-
λων ἐπὶ πάντας τοὺς σπουδαίους,
καὶ γονεῖς τέκνων, καὶ ἀδελ-
φοὺς ἀδελφῶν, οἰκέτας οἰκείων.
πάλιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, παρὲν
ἐπὶ πάντας πολίτας, καὶ φίλους,

Nam nonnulli ita mortuum
asserunt. atque de eius mor-
te hæc dicta sint.

Refert Demetrius Ma-
gnesius in Æquiucis, Ma-
seum huius patrem, sæpe
(utpote mercatorem) Athe-
nas aduentantem, complu-
res Socraticos libros Zeno-
ni adhuc puero aduexisse.
Iamque tunc in patria phi-
sophiæ desiderio flagran-
tem, Athenas profectum,
Crateti congressum esse.
Videtur autem (inquit) &
ipse circa negationes erran-
tium finem itatuisset. Sed &
per capparim (ait ille) iu-
rabat sicut & Socrates per
canem.

Quidam tamen (ex quib-
us est Cassius Scephius) in
plurimis Zenonē accusant.
Primò quidem quòd disci-
plinas liberales, inutiles de-
nuntiet, in principio suæ
reipubl. Secundò quòd ini-
micos & hostes & seruos &
alienos sibi inuicem dicat
omnes qui probitati stu-
deant, & parentes filiorum,
& fratres fratrum, & pro-
pinquos propinquorum.
Rursumque in republ. com-
mendat ciues & amicos

καὶ οἰκίους, καὶ ἡδὲ φίλους,
 καὶ ἀποδαίους μόνον. ὥς τε
 τοῖς Στωϊκοῖς οἱ γονεῖς καὶ τὰ
 τέκνα ἔχουσι· ὅ γάρ εἰσι σο-
 φῶν. καὶ πάλαι τὰς γυναικας
 δογματίζον ὁμοίως ὡς τῇ πο-
 λιτείᾳ, καὶ καὶ τοῖς δικαστοῖς,
 μήτε ἰερά, μήτε δικαστήρια,
 μήτε γυμνάσια ὅτι τὰς πό-
 λιν οἰκοδομεῖται. καὶ τε
 νόμισμα πῶς ἔστω χάφειν,
 νόμισμα δ' ἔστ' ἀμείνων εἰ-
 νοκα οἰεσθαι δεῖν καὶ σκοπεῖ-
 ῖν, ὅτε ἀποδημίας ἔνεκον.
 καὶ εἰς τὴν αὐτὴν κελεύει
 καὶ ἀνδρας καὶ γυναι-
 κας, καὶ μηδὲν μόριον ἀποκε-
 κρυφθαι. ὅτι δ' αὐτὸ δεῖν ἢ
 πολιτεία, καὶ Χρύσιππος ὁ ὢν
 πρὸς τὴν πολιτείας φησὶ.
 καὶ τε βωτικῶν διήλεκται,
 καὶ πῶς ἀρχὴν τῆς ὀπτιμαφo-
 ρίας βωτικῆς τέχνης. ἀλλὰ
 καὶ ὡς τὰς δὲ ἀπειθαῖς τὰ πα-
 ραπλήσια χάφει. πικρό-
 ῦσα τινὰ δὲ καὶ τὸν Κασ-
 σίω, ἀλλὰ καὶ ἰσιδῶρω πρὸς
 τὸν γαμινῶν ῥήπει· ὅς καὶ
 ἐκ τῆς Στωϊκῆς φησὶν ἐκ τῆς
 βιβλίῳ τὰ κακῶς λεγόμε-
 να καὶ πῶς Στωϊκοῖς ὑπ'
 ἀδελφοῦ τῆς Στωϊκοῦ
 πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὸν γαμινῶν βιβλίῳ θήκην· εἰ ταῦτα τε θῆναι ἀπ' αὐτοῦ.

& propinquos, ac liberos
 solos esse qui sint studiosi.
 Stoicis itaque parentes ac
 liberi inimici sunt: non e-
 nim sunt sapientes. Uxo-
 resque communes itidem
 in repub. statuat: ac secun-
 dum ducentos, neque sa-
 cra, neque iudicia, neque
 gymnasia in urbibus con-
 strui permittat: atque ita
 de moneta scribat, Num-
 mum verò neque com-
 mutandi gratia, neque pe-
 regrinationis causa parari
 arbitrandum est. Eandem-
 que vestem viros ac mu-
 lieres indui præcipiat, nul-
 lamque corporis nudare
 partem. Porro hanc eius
 esse remp. & Chrysippus in
 libro de rep. scribit. De a-
 matoriis item disseruit in
 principio libri, qui inscri-
 bitur Ars amatoria. Simi-
 lia identidē scribit in Dia-
 tribis. Huiusmodi quæ-
 dam sunt apud Cassium,
 itemque apud Isidorum
 rhetorem Pergamenum,
 qui etiam expuncta ac e-
 rasa ait ex libris quæ ma-
 le sentiret, ac diceret Stoi-
 ci ab Athenodoro Stoico
 (cui commissa erat seruan-
 da bibliotheca Pergame-
 na) deinde reinserta esse,

φωραθέντος τῷ αἰθιωδάρῃ,
καὶ κινδυνεύσαντος. καὶ το-
σαῦτα μὲν περὶ τῷ αἰθιωμέ-
νων αὐτῷ.

Γενόμενοι δὲ ζῶντες ὁ-
κτώ· πρῶτος, ὁ ἑλέτης, πε-
εὶ ἔλξομεν· δεύτερος ἀπὸς
ἑπὶ τείπος, ῥόδιος, τῷ ἐντό-
πιον γεγραφὸς ἰσορείαν ἐνι-
αίαν· τέταρτος, ἰσορικός, τῷ
πύρρῳ γεγραφὸς ἰσορείαν εἰς
ἰταλίαν καὶ σικελίαν, ἀλλὰ καὶ
ἐπιτομὴν τῶν πεπραγμένων
ῥωμαίοις τε καὶ καρχιδονίοις·
πέμπτος, χρυσίππου μαθητής,
βιβλία μὲν ὀλίγα γεγραφὸς,
μαθητὰς δὲ πλείους κατε-
λθοιπὼς ἕκτος, ἰατρὸς ἕρσι-
λειος, νοῆσαι μὲν ἱκανὸς, χε-
ῖρα δὲ ἄπνος· ἕβδομος, γραμ-
ματικός, οὗ περὶ τοῖς ἄλλοις
καὶ ἐπιγραμμάτα φέρεται.
ὀγδοὺς, σιδώνιος πὲρ γῆος, φι-
λόσοφος ἐπικούρειος, καὶ νοῆ-
σαι καὶ ἐκτελεῖν σαφής.

Μαθηταὶ δὲ ζῶντος,
πολλοὶ μὲν ἐνδοξοὶ δὲ, περ-
σαῖος δημητείου, κατὰ δὲ
ὃν οἱ μὲν, γώεμον αὐτῷ,
οἱ δὲ, οἰκίῳ εἶνα τῷ εἰς
βιβλιογραφίαν πεμπομέ-
ναν αὐτῷ περὶ αἰτιζένου,

deprehenso ac periclitan-
te Athenodoro. Haftenus
de iis quæ illi fuerunt ob-
iecta.

Fuere autem octo Zeno-
nes. Primus, Eleates, de
quo dicemus: secundus, hic
ipse: tertius, Rhodius, qui
locorum scripsit historiā:
quartus, historicus, qui
Pyrrhi in Italia ac Sicilia
gesta conscripsit, epito-
ménque Romanarum &
Carthaginensium rerum:
quintus Chrysippi discipu-
lus, qui libros quidem scri-
psit perpaucos, sed com-
plures discipulos reliquit:
sextus, medicus Herophi-
lius, intelligentiæ acumine
potius quàm scriptura cla-
rus: septimus, grammati-
cus, cuius inter cætera e-
tiam epigrammata ferun-
tur: octavus, Sidonius ge-
nere, philosophus Epicu-
reus, sensu & eloquentia
clarus atque apertus.

Zenonis verò discipuli
fuere complures: hi tamen
nobiliores, Persæus De-
metrij filius Citticus. Hūc
alij quidem necessarium,
alij verò famulum illius
tradūt, vnūque ex iis qui
ad scribendos libros missi
sibi ab Antigono fuerant,

ἢ ἡ ὁφείλη τῷ τῷ παιδὶ δὲ
 κυνέας. δὲ πειρὰν δὲ ποτε
 βασιλεὺς λαβεῖν αὐτῶν ὁ αν-
 τίστοχος, ἐποίησεν αὐτῶν κλα-
 σὺς ἀγῆστους ὡς εἴη τὰ
 χεῖρα αὐτῶν πρὸς τὴν πολεμι-
 ων ἀφῆκεν δὲ καὶ σκυθρω-
 πάσας, ὅρας, ἐφῆ, ὅτι ὅκ
 ἐστὶν ὁ πλοῦτος ἀδύνατος·
 βιβλία δὲ αὐτῶν φέρεται τὰδε·
 περὶ βασιλείας, πολιτεία
 λακωνική, περὶ γάμου, περὶ ἀ-
 σκείας, θυέσης. περὶ ῥώτων,
 περὶ ἐπιτομῆς δὲ τριβῶν,
 χερῶν, δὲ ἀπομνημονεύμα-
 τα, περὶ τοῦ πλάτωνος νό-
 μους, ἔς ἀρίστων, μυλτιάδης
 χιό, ὁ πρὸς ἀδύνατον εἰ-
 σησάμενος· Ἡελλος καρ-
 χιδόνιος, ὁ πρὸς ὅπως ἡμῶν
 τέλει εἰπὼν· διονύσιος ὁ με-
 ταξὺ μὲν εἰς τὴν ἡδονὴν. δὲ
 ἡ σφοδρὰ ὁ φθαλμῶν ὡκνη-
 σεν ἔτι λέγειν τὸν πόρον ἀδύ-
 νατον· ἔπος τῷ ἡρακλεώτῃ.
 σφαῖρος βοσποριανὸς, κλεάν-
 θης φασίς ἀσπας, ὁ δὲ δὲ ζά-
 μος πρὸς χολίω· ὃν καὶ ἀ-
 φωμοῖς τὴν σκληροκῆρις δέλ-
 τοις, αἱ μολῆς μὲν γὰρ φονταί, δὲ
 πηρεῖς δὲ τὰ γὰρ φέντα. διήκου-
 σε δὲ ὁ σφαῖρος καὶ κλεάνθοις
 μετὰ τὴν ζυμῶν τελευτή.

cuius & filij Alcyonei nu-
 tritor fuerit. Eius igitur ex-
 perimentum quū aliquan-
 do capere Antigonus vel-
 let, falsò ipsi nuntiarī fecit
 prædia ipsius ab hostibus
 fuisse direpta: & quum tri-
 stior effectus esset, Vides
 (inquit) diuitias non esse
 indifferentes? Feruntur e-
 ius ista volumina, De re-
 gnò, Laconica resp. De nu-
 ptiis, De impietate, Thye-
 stes, De amoribus, Exhor-
 torij, διαπερβαῖν χρόνον IIII.
 Commentaria, In Platonis
 leges, VII. Aristò, Miltia-
 des Chius, qui ἀδύνατον
 hoc est indifferentiam, inue-
 nit: Herill⁹ Chalcedonius,
 qui finem dixit esse scien-
 tiam: Dionysius, qui in vo-
 luptatem transtulit. Nam
 ob vehementem lippitudi-
 nem grauabatur iam dolo-
 rem dicere indifferentem.
 Fuit autem Heracleotes.
 Sphærus Bosphoranus,
 Cleanthes Phanij filius A-
 sius, qui illi in schola suc-
 cessit. Hunc ille cereis du-
 rioribus tabulis compara-
 re solebat, quæ vix quidem
 & cum difficultate scribū-
 tur, sed quæ inscripta fue-
 rint, seruant diutius. Porro
 Sphærus post Zenonis mor-
 tē Cleanthis itē auditor fuit,

καὶ λέξομεν περὶ αὐτῶν ἐν τῇ
 περὶ κλεάνθους. ἦσαν δὲ ζή-
 των Θεμαθηταὶ καὶ οἶδε, (κα-
 δὰ φησιν ἰσχυρότερος) Ἀθηνό-
 δωρος Σολοῦς, Φιλωνίδης
 Θεβαῖος, Κόνητος Κορίν-
 θιος, Ποσειδώνιος Ἀλεξαν-
 δρεὺς, Ζεύων Σιδώνιος.

Κοινὴ δὲ περὶ πάντων τῶν
 Στωϊκῶν δογμάτων ἐδίδε-
 μοι ἐν τῇ Ζεύωνος εἰπεῖν
 βίβλῳ, διὰ τὸ τῷ περὶ κτίστην χυρ-
 εῖται τὴν ἀγρέσεως. ἔστι μὲν οὖν
 αὐτῶν καὶ τὸ περὶ μαθημα-
 τικῶν βιβλία πολλὰ, ἐν οἷς
 ὑπόμνησεν ὡς οὐδεὶς τῶν Στωϊ-
 κῶν. τὰ δὲ δόγματα κοινῶς
 ὅτι ταῦτα. λέγεσθαι δὲ ὅτι
 κεφαλαιῶν, ὡς περὶ καὶ ὅτι
 τῶν ἄλλων ποιεῖν εἰώθεσθαι.
 τριμερὴ φασὶν εἶναι τὸν κατὰ φι-
 λοσοφίαν λόγον· εἶναι γὰρ αὐτῶν
 τὸ μὲν τι, φυσικόν· τὸ δὲ, ἠθι-
 κόν· τὸ δὲ, λογικόν. ἔτι δὲ
 περὶ τοῦ διείλετο Ζεύωνος ὁ κατὰ
 τριεὶς ἐν τῇ περὶ λόγου, καὶ
 Χρύσιππος ἐν τῇ α' περὶ
 λόγου, καὶ ἐν τῇ α' τῶν φυσι-
 κῶν, καὶ Ἀπολλόδοτος ὁ ἐφελ-
 λος ἐν τῇ περὶ τοῦ τῶν εἰς τὰ
 δόγματα εἰσαγωγῶν, καὶ Ὀδρό-
 μος ἐν τῇ ἠθικῇ σοικῶσι,

dicemusque de illo quum
 ad Cleanthem venerimus.
 Erāt autem & isti discipuli
 Zenonis, ut Hippobotus
 ait, Athenodorus Solensis,
 Philonides Thebanus, Ca-
 lippus Corinthius, Posido-
 nius Alexandrinus, Zeno
 Sidonius.

In genere verò de do-
 gmatibus Stoicis omnibus in
 Zenonis vita mihi dicen-
 dum putavi, quòd is eius
 sectæ autor fuerit. Sunt
 quidem eius & conscripti
 libri, in quibus ita loquu-
 tus est ut Stoicorum nemo.

Porro dogmata siue de-
 creta sunt ista in summa.
 Dicemus autem summa-
 tim, ut in aliis cōsuevimus
 facere. Tripartitam esse di-
 cunt philosophiæ ratio-
 nem, aliam quippe Phy-
 sice, Ethice, aliam, ter-
 tiam Logice dici. Sic au-
 tem primus diuisit Zeno
 Citteus in libro De ora-
 tione, Chrysippusque in
 primo De oratione, atque
 in primo Physicorum. A-
 pollodorus item Ephillus
 in primo Introductionum
 ad dogmata, Evdromus-
 que in Morali institutione:

Diogenesque

καὶ διόγρητος ὁ βαβυλωνίος,
 καὶ ποσειδώνιος. ταῦτα δὲ τὰ
 μέρη οἱ μὲν ἀπολλόδοτος πε-
 πησκαλεί· ὁ δὲ χρύσιππος
 καὶ βύδρομος, εἰδὴ ἄλλοι, γρη-
 νίκας καὶ ζώων φιλοσο-
 φίας, ἵστας μὲν καὶ ἐνθύσεις τὸ
 λογικὸν περὶ μοιούτες· ποῖς
 δὲ ἐκόντες, τὸ ἡθικόν· τῇ δὲ
 ψυχῇ, πὲρ φυσικόν· ἢ πάλιν ὡς
 τὸ μὲν ὁκτὸς, εἰς τὸ λογικόν·
 τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, πὲρ ἡθικόν· τὰ
 δὲ ἐκόντες, τὸ φυσικόν· ἢ ἀ-
 γρὸν παμφύτων· τὸ μὲν περὶ
 οὐρανίου φραγμὸν, πὲρ λογι-
 κὸν τὰ δὲ καρπὸν, πὲρ ἡθικόν· τὸ
 δὲ γῆν, ἢ τὰ δένδρα, πὲρ φυσι-
 κόν· ἢ πόλει καλῶς τετεγισ-
 μένη, καὶ κατὰ λόγον διοικουμέ-
 νη. καὶ οὐδὲν μέγας τὸ ἐπὶ τῆς
 περὶ κείνου. (καθὰ τινες
 αὐτῷ φασι) ἀλλὰ μεμν-
 εσθαι αὐτά. καὶ πάλιν ἀντιφάσιν
 μικτὸν ὅτι οἶον. ἄλλοι δὲ
 περὶ τοῦ μὲν τὸ λογικόν τὸ τῆς
 σιδήρεον δὲ, τὸ φυσικόν· καὶ
 περὶ τοῦ ἡθικόν· ὡς ἐστὶ ζώων
 ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, καὶ χρύσιπ-
 πος, καὶ ἀρχέδημος, καὶ
 βύδρομος. οἱ γὰρ πολέμαδες
 διόγρητος ἀπὸ τῶν ἡθικῶν
 ἀρχεται· ὁ δὲ ἀπολλόδο-
 τος, δεύτερον τὰ ἡθικά Πανάρτιος· καὶ ποσειδώνιος, ἀπὸ

Diogenésque Babylonius
 & Posidonius. Has verò
 partes Apollodorus quidē
 Locos vocat, Chrysippus
 verò atque Evdromus, Spe-
 cies: alij, Genera. Enimvero
 Philosophiam animali si-
 milē dicunt, ossibus ac ner-
 vis Logicē, carnibus Ethi-
 cen, animæ Physicē con-
 ferentes. Siue rursus ouò:
 esse quippe superficiē, Lo-
 gicē: sequentia, Ethicē:
 intima & penitus abstrusa,
 Physicē. Sunt qui agro
 frugifero, quippe circumie-
 ctam sepe, Logicē: fru-
 ctum, Ethicē: humum ac
 arbores, Physicē. Nonnulli
 civitati muris optimē septe
 ac pulchræ & ex dignitate
 administratæ, Neutram ve-
 rò partem præferri alteri,
 sicut quidam eorum mixtas
 arbitrantur. easque confu-
 sè ac permixtè tradunt. Alij
 verò Logicē, primam: se-
 cundam, Physicē: tertiam,
 Ethicē statuunt. Ex quibus
 est Zeno in libro De ratio-
 ne, & Chrysippus, & Arche-
 demus, & Evdromus. Pto-
 lemæensis verò Diogenes
 ab Ethicis inchoat: Apollo-
 dorus autem Ethicē secū-
 do in loco constituit. Porro
 Panætius & Posidonius à

τῶν φυσικῶν ἀρχόνται, κα-
ταί φησι Φανίας ὁ ποσειδω-
νίου γάμος, ἐν τῷ περὶ τῶ
τῶν ποσειδωνείων σχολῶν.

Ὁ δὲ κλεάνθης ἔξ μέρη
φησὶ, διαλεκτικόν, ῥητορικόν,
ἡθικόν, πολιτικόν, φυσικόν, θε-
ολογικόν. διῆνοι δὲ καὶ τῶ λό-
γου ταῦτα μέρη φασὶν, ἀλλ'
αὐτῆς τῆ φιλοσοφίας ὡς ζή-
νων ὁ τερσίδης. τὸ δὲ λογικόν
μέρος φασὶν ἔνιοι εἰς δύο
διαμεῖναι ὅπως ἡμᾶς, εἰς ῥη-
τορικὸν, καὶ εἰς διαλεκτικόν.
τινὲς δὲ καὶ εἰς τὸ ὁρῶν, τὸ
περὶ κανόνων καὶ κειθειῶν.
ἔνιοι δὲ τὸ ὁρῶν περὶ διαμε-
ριῶν. τὸ μὲν οὖν περὶ κανόνων καὶ
κειθειῶν περὶ λαμβάνεσθαι
περὶ τὸ πῶς ἀληθεύειν.
(ἐν αὐτῷ γὰρ ταῖς τῶ φαντασιῶν
διαφορᾷ ἀποδιδύμει) καὶ
τὸ ὁρῶν δὲ ὁμοίως περὶ ἐ-
πίγνωσιν τῆς ἀληθείας. δια-
γὰρ τῶ ἐννοιῶν τὸ περὶ ματα
λαμβάνεται. πῶς τὸ ῥητοι-
κὸν ὅπως ἡμῶν ἔστιν, τῶ δὲ
λέγειν περὶ τῶ ἐν διέξοδῳ
λόγον, καὶ πῶς διαλεκτικὸν
τῶ ὁρῶν διαλέγεσθαι περὶ
τῶ ἐν βωτῆσιν καὶ ἀποκείσθαι
λόγον. ὅθεν καὶ ἔτι αὐτῶν
εἰζόνται, ὅπως ἡμῶν διηγεῖται καὶ ψευδῶν καὶ ἑτετέρων.

Physicis initia sumunt, ut
Phanias inquit Posidonij
necessarius; in primo Po-
sidonij, qui De scholis in-
scribitur.

Cæterum Cleanthes sex
philosophiæ partes ait dia-
lecticam, oratoriam, mo-
ralem, civilem, naturalem
theologicam. Alij has par-
tes non rationis, verum phi-
losophiæ ipsius tradunt, ut
Zeno Tarsensis. At partem
in binas disciplinas dividi
plerique autumant, Rhe-
toricam atque Dialecticam.
Quidam verò & indefinitam
speciem quæ de regulis est
atque iudiciis. Alij definitam
ipsam dividunt. nam de re-
gulis atque iudiciis partem
assumunt ad inveniendam
veritatem: in ipsa enim phan-
tasiarum differentias diri-
gunt. Eandem itidem defi-
nitivam ad agnitionem ve-
ritatis, quippe per notiores
res accipiunt. Porro rheto-
ricen artem bene dicendi
circa orationem, ad persua-
dendum idoneam. Diale-
cticam verò rectè disserendi
scientiam, circa orationem
quæ interrogatione & re-
sponsione consistit, versari
dicunt. Quocirca ipsam
ita diffiniunt, Scientiam ve-
ri falsique & neutrius.

καὶ πῶς μὲν ῥητορικῶς συ-
 πῶς δὲ λέγουσι τελευτῇ· τὸ
 μὲν γὰρ αὐτῆς, (εἰ) συμπεριλαμβαν-
 τικόν· τὸ δὲ, δικαντικόν· τὸ δὲ,
 εἰς μαθηματικόν. (εἰ) δὲ αὐ-
 τῆς πῶς διαίρεσιν, εἰς τε πῶς
 εἰς πῶς φράσιν, καὶ εἰς πῶς
 πῶς πῶς πῶς, καὶ εἰς πῶς
 ὑποκεισιν. τὸν δὲ ῥητορι-
 κὸν λόγον, εἰς τε τὸ θεωροῦμι-
 νον, καὶ εἰς πῶς διήγησιν, καὶ
 τὰ πῶς τοῖς ἀντιδίκους, καὶ
 πῶς ὁπλοῦν. πῶς δὲ λε-
 κτικῶς διαίρεται εἰς τε τὸ
 πῶς τῶς σημανομένων, καὶ
 τῶς φωνῆς τὸν· καὶ τὸν μὲν
 τῶς σημανομένων, εἰς τε τὸν
 πῶς τῶς φωνῶν τὸν, καὶ
 καὶ τῶς ὅκ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν
 ὡς λεκτικῶς ἀξιωματικῶν καὶ
 ἀποτελῶν, καὶ κατηγορημα-
 τικῶν, καὶ τῶς ὁμοίων ὁρῶν
 καὶ ὑπὲρ, καὶ γῶν καὶ εἰ-
 δῶν ὁμοίως δὲ καὶ λόγον καὶ
 τῶν καὶ συλλογισμῶν,
 καὶ τῶς πῶς πῶς φωνῶν καὶ
 τὰ πῶς τῶς φωνῶν.
 ὡν (εἰ) ψευδομένων· λόγους
 καὶ ἀληθύνοντας καὶ ἀποφά-
 σιόντας, σωρείτας τε καὶ πῶς
 ὁμοίως πῶς, ἡλιπίς καὶ
 ἀπόψεις, καὶ περαινόντας, καὶ
 εἰς τε καὶ εἰς, καὶ ἀντιδίκους. (εἰ) δὲ τῶς δὲ λεκτικῆς

Ac rhetoricen quidem i-
 psam tripartitam esse dicunt.
 Nam aliam deliberatiuam,
 aliam iudicialem, tertiam
 demonstratiuā. Diuidi au-
 tem in inuentionem & elo-
 quutionem, & dispositionē
 & actionem. Orationē au-
 tem rhetoricam, in exor-
 dium, & narrationem, &
 confutationem & epilogū.
 Cæterum dialecticam di-
 uidi in figuram eorum quæ
 significantur & vocis locū.
 Et locum quidem eorum
 quæ significantur, diuidi in
 figuram eorum quæ fingū-
 tur, atque eis subsistunt, &
 iis enuntiationibus atque
 ex se perfectis & prædica-
 mentis & similibus, rectis
 atque supinis generibus at-
 que speciebus. Eadem ra-
 tione & ex orationibus, ex
 modis atque syllogismis, ex
 eis item quæ præter vocem
 & res sunt sophismatis, (ut
 sunt sermones falsi atque
 veri, & negantes, σωρείται
 & his similes, deficien-
 tes & ambigui, & conclu-
 dentes & obscuri, cornu-
 ti, & οὐτιδες, hoc est, ni-
 hil importantes, & meten-
 tes. Esse autem dialecticæ

διὸν τόπον καὶ τὸ περιηρημέ-
 νον πρὸς αὐτῆς τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ
 δεικνύται ἢ ἐγγράμματός φων-
 νῆ, καὶ τίνα τὰ τῆς λόγου μέρη
 καὶ πρὸς σολοικισμοῦ, καὶ
 βαρβαρισμοῦ, καὶ ποιημάτων,
 καὶ ἀμφιβολιῶν, καὶ πρὸς ἐμ-
 μύοις φωνῆς, καὶ πρὸς μουσι-
 κῆς, καὶ πρὸς ὁρῶν (καὶ δὲ τι-
 νας) καὶ διαρέσεων καὶ λύξεων.
 Ἐπεὶ οὐτά τινες δὲ φασιν (εἶ) τὸ
 πρὸς τῷ συλλογισμῷ δεω-
 εῖαι· τὸ γὰρ ἀποδεχτικὸν ἐμ-
 φαίνειν, ὅπως συμβαίνει αὐτῷ
 πολὺ πρὸς διορθώσιν τῶν δο-
 μάτων, καὶ τύξιν καὶ μνήμην
 τὸ ὁπιστατικὸν κατὰ λυμνα
 ἐμφαίνειν. (εἶ) δὲ τὸ λόγον
 αὐτὸν συσημάτων καὶ ὁπι-
 φραῶν· τὸν δὲ συλλογισμόν,
 λόγον συλλογιστικὸν ἐκ τού-
 των· πῶς δὲ ἀποδεχτικὸν λόγον,
 δεῖ τῷ μόνον καταλαμβάνειν
 νομῶν, τὸ ἥπιον καταλαμ-
 βανόμενον πρὸς πάντων. πῶς
 δὲ φαντασίαν, (εἶ) τύπωσιν ἐν
 ψυχῇ, τὸ ὀνόματος οἰκείως με-
 τιωχμένης ἀπὸ τῶν τύπων ἐν τῇ
 κερῷ ὑπὸ τῆς δακτυλίσκου γνο-
 μῶν. τῆς δὲ φαντασίας, ἢ
 μὲν, κατὰ διηρητικῶν· πῶς δὲ, αἰ-
 κατὰ ληπτικοί. κατὰ ληπτικὴν μὲν,

locum proprium quē prae-
 diximus de voce ipsa, in
 quo ostēditur literata vox,
 & quaedam orationis par-
 tes, ac de solœcismo & bar-
 barismo & poematibus &
 amphiboliis, & de canora
 voce, & de musica, & de
 terminis secundum quosdā,
 diuisionibus item & dictio-
 nibus. Aiunt autem utilissi-
 mam esse syllogismorū in-
 telligētiā ac subtilitatem,
 quippe demonstratiuum o-
 stendere, idque multum ad
 emendationem dogmatum
 conferre, ordinem & me-
 moriam doctum assumptū
 indicare. Esse autem hanc
 orationem & ad cogendum
 & ad concludendum ido-
 neam. Porro syllogismum
 orationem ratiocinantem
 ex his constare. Demōstra-
 tionem orationem esse per
 ea quæ magis comprehen-
 duntur, id quod minus cō-
 prehenditur, de omnibus
 colligentem. Phātasiam ve-
 rò impressā in animo. No-
 minis figurā propriē trans-
 latam figuris quæ in cera
 per anulum fiunt. Verū
 phantasiā aliam esse com-
 prehendere, aliam verō
 comprehendere non pos-
 se, comprehendere quidem

ὡς κείνου εἶναι τὸ πρῶτον
 γινώσκοντες, πῶς γινώσκοντες
 ἀπὸ ὑπάρχοντος· κατ' αὐτὸ τὸ
 ὑπάρχον ἀναπαραγισμένον
 καὶ ἀπομαμασμένον· ἀ-
 κατὰ πῶς δὲ, πῶς μὴ ἀπὸ
 ὑπάρχοντος· ἢ ἀπὸ ὑπάρ-
 χοντος μὴ κατ' αὐτὸ δὲ
 τὸ ὑπάρχον, πῶς μέτραν, ἢ
 μὴ ἐκτυπον. αὐτὸν δὲ τὸ
 ἐξαλεκτικὸν, ἀναλκασίαν εἶναι
 ἀνὰ πῶς ὡς εἶδεν πρῶτον, χου-
 πῶς δὲ πῶς πῶς τε ἀποπῶ-
 σιν, ὅπως ἡμῶν τὸ πότε δεῖ
 συλλογισθῆναι, καὶ μὴ πῶς
 δεῖ συλλογισθῆναι, ἵνα ἐν λόγον
 πῶς τὸ εἶδος, ὡς τε μὴ ἐν δι-
 δόναι αὐτῶν· πῶς δὲ ἀνὰ ἐλ-
 ξίαν, ἵνα ἐν λόγῳ, ὡς τε μὴ
 ἀπὸ γένεως ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ
 ἀνὰ κείνου πῶς δὲ ἀμαται-
 ὦντα, ἢ ἢ ἀνὰ φῶσιν τὰς
 φαντασίας ὅτι τὸν ὁρῶν λό-
 γον. αὐτὸν τε πῶς ὅπως ὡς
 μὴ φανερὸν ἢ κατὰ πῶς ἀ-
 ποπῶς, ἢ ἢ ἐν φαντασιῶν
 πῶς δὲ ἀνὰ ἀμετάπῶν ὑ-
 πὸ λόγον. ἢ ἀνὰ δὲ τῆς
 ἐξαλεκτικῆς θεωρίας τὸν ὁ-
 ρῶν ἀπῶν ἐστὶν ἐν λόγῳ·
 πῶς τε γὰρ δὴν δὲ καὶ τὸ πῶς δὲ
 ἐξαγωγὴν καὶ ὑπ' αὐτῶν,

eam quam rerum esse indi-
 cium dicunt, quæ fiat ab exi-
 stente secundum ipsum exi-
 stens insignitam, atque im-
 pressam alius: non compre-
 hendi verò eam quæ aut
 non ab existēte, aut ab exi-
 stente quidem, non autem
 secundum ipsum existens
 proficiscatur. Ipsam verò
 dialecticam esse necessariā,
 virtutemque in specie vir-
 tutes continentem: ἀπερ-
 στασίαν, scientiam qua do-
 cemur quando cōsentire o-
 porteat, & quādo nō. Porro
 ἀνὰ ἀνὰ τῆς, validam ora-
 tionem ad id quod decet, ne
 impertinenti argumēto ce-
 damus. Itidem ἀνὰ ἀνὰ τῆς,
 quam dicunt vim esse ora-
 tionis, ne ab ipsa in contra-
 riū abducamur. Quam au-
 tem appellat ἀματαιότυπα,
 habitum esse aduersus futi-
 le argumētum intellectum
 ad rectam rationem refe-
 rentem: ipsamque sciētiā
 dicunt, aut certam cōpre-
 hensionem siue habitum in
 intellectu, susceptione ni-
 hil à ratione deuiantē. Cæ-
 terum absque dialecticæ
 speculatione sapientem in
 oratione sine lapsu non fu-
 turum: quippe ex illa di-
 gnosci verum atque falsum,

καὶ τὸ πιθανὸν πὸ τε ἀμφιβό-
 λως λεγόμενον διδύκειν εἰσὶ
 χεῖς τε αὐτῆς, ἕκ ἐξ ὧν οἱ δὲ
 ῥωτᾶν καὶ ἀποκρίνασθαι.
 διατείνειν δὲ πλὴν ἐν ταῖς ἀπο-
 φάσεσι περὶ πέτειαν καὶ ὅτι τὰ
 γινόμενα, ὥς τε εἰς ἀκοσμίαν
 καὶ εἰκαστότητα τρέπεται πρὸς
 ἀγνοήσας ἔχοντας τὰς φαν-
 τασίας· ἕκ δὲ ὡς πὸ ὅξυ, καὶ
 αἰχίνου, καὶ τὸ ὅλον δυνάμει ἐν
 λόγοις φανήσεσθαι τὸ φρόν-
 ης γὰρ αὐτῆς ἐξ ὧν ῥητὴς διαλέγε-
 σθαι καὶ διαλογίζεσθαι, καὶ πρὸς
 αὐτῆς πρὸς τε τὰ προκειμένα
 διαλεχθῆναι, καὶ πρὸς τὸ ῥω-
 τώμενον ἀποκρίνασθαι, ἃ περὶ
 ἐμπείρου διαλεκτικῆς ἀνδρὸς
 εἶναι ἐννοεῖται τοῖς λογικοῖς. ταῦ-
 τὰ τε αὐτοῖς δοκεῖν κεφαλαιω-
 δῶς, καὶ ἵνα καὶ κατὰ μέρος εἰ-
 ποιῶν καὶ τὰς αὐτῶν αὐτῶν εἰς
 πλὴν εἰσαγομένην τεῖναι τέ-
 χην, καὶ αὐτὰ ὅτι λόξεως τί-
 θησι διοκλητῆς οἱ μάλιστα ἐν τῇ
 ὁμηρομῇ τῶν φιλοσόφων·
 λέγοντες ἔτι, ἀρέσκει τοῖς σωϊ-
 κοῖς τὸ πρὸς φαντασίας καὶ αἰ-
 σθησεως περὶ τήνδε λόγον,
 καὶ ὅτι τὸ κεκρίμενον, ὡς ἡ δὲ ἡ-
 δια τὸ πραγματικὸν γινώσκε-
 ται κατὰ τὸν φανταστικόν,

probable item & quod am-
 biguè dicatur intelligi: ea re
 mota iam non licere rite
 interrogare atque respon-
 dere, sed pertingere eā, quæ
 in negationibus est teme-
 ritatem, ad ea etiam quæ
 fiunt, adeo ut in absurdita-
 tem ac vanitatem vertantur
 qui phantasias minimè ex-
 ercitas habent: neque aliter
 acutū & ingeniosum, cau-
 tūque omnino in dicen-
 do & fore & visum iri sa-
 pientem. Eiusdem enim es-
 se rectè & loqui, rectèque
 cogitare, eiusdemque ad ea
 quæ proponantur differe-
 re, & ad ea quæ interrogā-
 tur respondere, quæ sint o-
 mnia viri dialecticæ periti.
 Hæc igitur in eis quæ ra-
 tione colliguntur summa-
 tim illis visa sunt, atque ut
 etiam particularia non o-
 mittamus, & ista quæ secū-
 dum illos ad institutionis
 artem tendunt adiciamus,
 quæ ipsa ad verbū Diocles
 Magnesius in Excursione
 philosophorum ponit, dicēs
 ita, Placet Stoicis ratio-
 nem de intellectu ac sensu
 præponere in ordine velut
 iudicium quoddam, quo
 rerum veritas noscitur. Se-
 cundū genus phantasia est,

καὶ καὶ ὅτι οὐδὲν συγκατα-
 δεῖν καὶ οὐδὲν καταλήψεως
 καὶ νοήσεως λόγος πρὸς ἀνθρώ-
 πον, ὅτι ἀνθρώπου φαντα-
 σίας συνίσταται· πρὸς γὰρ
 τὴν φαντασίαν εἶθ' ἢ διὰ
 τοῦτο, ὅτι κληρονομικὴ ὑπάρχου-
 σα, ὅτι παρὰ τὴν φαντα-
 σίαν, πρὸς ὅτι φρεὶ λόγῳ. διὰ
 φρεὶ δὲ φαντασίαν καὶ φαντασ-
 μα. φαντασμα μὲν γὰρ ὅτι δό-
 κησι δὲ φαντασίαν οἷα γίνεται καὶ
 τοῖς ὑπὸ φαντασίαν δὲ ὅτι
 τύπων ἐν ψυχῇ, πρὸς τὴν
 διανοήσεως, ὡς ὁ χρύσι πρὸς
 τὴν δουλοκρατίαν πρὸς ψυ-
 χὲς ὑφίσταται. καὶ δὲ γὰρ δεκτέον
 τὴν τύπων οἷον τὸν παν-
 σπραγισμὸν ὅτι αἰνέει δεκ-
 τὴν ὅτι πολλὰς τύποις καὶ
 πρὸς αὐτὸ πρὸς αὐτὸ γίνεται.
 νοεῖται δὲ ἡ φαντασία ἢ ἀπὸ
 ὑπάρχοντος καὶ τὸ ὑπάρ-
 χον ἐναπομεινόμενον, καὶ ἐνα-
 ποτετυπωμένον, καὶ ἐναπε-
 σπραγισμένον, οἷα ὅτι ἀνθρώπου
 ὅτι μὴ ὑπάρχοντος. καὶ
 δὲ φαντασιῶν, (κατ' αὐτοὺς)
 αἱ μὲν εἰσὶν αἰσθητικαί· αἱ
 δὲ οὐ. αἰσθητικαὶ μὲν, αἱ
 δὲ αἰσθητικαὶ ἢ αἰσθητι-
 κῶν λαμβανόμεναι· ὅτι αἰ-
 σθητικαὶ δὲ, αἱ δὲ τῆς διανοίας, καὶ ὅτι πρὸς ἀπομάκρυν-
 σιν

& secundum quod oratio
 de consensione & compre-
 hensione & intelligentia præ-
 cedens. Cætera non absque
 phantasia constant: ea quip-
 pe præcedit: deinde mens,
 cuius officium sit enuntia-
 re quod a phantasia patitur,
 exprimit verbo. Differt au-
 tē phantasia a phantasma-
 te. Phantasma enim visum
 animi est, cuiusmodi in so-
 mniis fit: phantasia verò, est
 formæ in animo impressio,
 hoc est mutatio, sicut Chry-
 sippus in x i i Commenta-
 tionum. Neque enim susci-
 piendum est formationem
 huiusmodi esse veluti sigilli
 formam. Nam possibile nō
 est figuras plures eodem in
 loco simul fieri. Intelligitur
 autem phantasia ea esse quæ
 ab existente secundum exi-
 stens impressa, formata at-
 que insignita est: qualis pro-
 fectō non fieret a non exi-
 stente. Enimvero phanta-
 siarum iuxta illos aliæ sen-
 sibiles sunt, aliæ non. Sen-
 sibiles quidem quæ per
 sensus siue sensum acci-
 piuntur: non sensibiles
 autem illæ sunt quæ per-
 ciuntur animo, velu-
 ti incorporalium rerum

καὶ τῶν ἄλλων τ' λόγῳ λαμβανόμενων. τῶν δὲ αἰσθητικῶν ἀπὸ ὑπαρχόντων μετὰ εἴξεως καὶ συγκαταθέσεως γίνονται. εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν καὶ ἐμφάσεως ἕως αὐτῶν ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι εἴ τι καὶ φαντασιῶν αἱ μὲν εἰσὶ λογικαί· αἱ δὲ, δῆλοιοι. λογικαὶ αὖ, αἱ τῶν λογικῶν ζώων· ἄλογοι δὲ, αἱ τῶν δῆλόφων. αἱ μὲν οὖν λογικαί, νοήσεως εἰσὶν· αἱ δ' ἄλογοι, ἐτετυχήκασι νόματος. καὶ αἱ μὲν εἰσὶ τεχνικαί· αἱ δὲ, ἄτεχοι. δῆλως γὰρ θεωρεῖται ὑπὸ τεχνίτου εἰκῶν, καὶ δῆλως ὑπὸ ἀτέχου. αἰσθησις δὲ λέγεται καὶ τοῖς σωματικῇ, πρὸς τὸ ἀφ' ἡγεμονικοῦ πνεύματος, καὶ ὅτι ταῖς αἰσθήσεως διήκον, καὶ ἢ δι' αὐτῶν κατὰληψις, καὶ ἢ ὡς τὰ αἰσθητήρια κατασκευῇ, καθ' ἑκάστην εἰσὶν ἐκείνη γίνονται. καὶ ἢ ἐν ἑαυτῇ αἰσθησις καλεῖται. ἢ δὲ κατὰληψις γίνονται κατ' αὐτοὺς αἰσθήσεως ἢ λευκῶν καὶ μαλακῶν, καὶ τραχέων καὶ λείων· λόγῳ δὲ τῇ δὲ ἀποδείξεως συναρμύων, ὡς ὅτι τὸ θεὸς εἶναι καὶ παρὰ νοεῖν τοῦτοις. τῶν δὲ νοεμένων, τὰ μὲν καὶ ὡς πρὸς ἐνοήθη

& eorum quæ ratione tantum accipiuntur. Porro sensibiles ab his quæ existunt cum cessione & consensione fiunt. Sunt autem phantasiarum etiam evidentia quæ ab existentibus rebus quomodolibet fiunt. Præterea phantasiarum aliæ sunt rationales, aliæ irrationales. Rationales quidem rationalium animalium, irrationales irrationalium sunt. Rationales igitur intelligentia sunt, irrationales nomen hactenus non habent. Et aliæ quidem artificiales sunt, aliæ autem in artem non cadunt. Aliter quidem ab artifice spectatur imago, aliter ab artis imperito. At verò sensus secundum Stoicos dicitur spiritus à principali ad sensum pertingens, & quæ per illos fit comprehensio, sensumque ipsorum opificum, secundum quod plerique fiunt inhabiles: actioque ipsa sensus appellatur. Cæterum comprehensio secundum illos fit sensu quidem, ut albi & nigri, lenis & asperi: ratione verò eorum quæ ex demonstratione colliguntur, puta deos esse, eosque humanis rebus providere. Nam quæ intelliguntur partim per incidentiam:

καὶ ὁμοιοῦντα τὰ δὲ,
 καὶ ἀντιθέτα τὰ δὲ, καὶ
 μεταθεσιν τὰ δὲ, καὶ συνθε-
 σιν τὰ δὲ, καὶ ἐναντιώσιν.
 καὶ φερέτωσαν μὲν οὖν ἐνοήθη
 τὰ αἰσθητὰ καὶ ὁμοιοῦντα
 δὲ τὰ ἀπὸ τινος ὡς ἀκε-
 μιν, ὡς στεφανῆς ἀπὸ τοῦ εἰ-
 κωτοῦ καὶ ἀνδρογίας δὲ, αὐξή-
 τικῶς μὲν ὁ Ἰαπετός καὶ κυ-
 κλωπὶ μειωτικῶς δὲ, ὡς ὁ πυ-
 γμαῖος. καὶ τὸ κεντρὸν δὲ τῆς
 γῆς καὶ ἀνδρογίαν ἐνοήθη
 ἀπὸ τῆς μικροτέρων σφαيرῶν.
 καὶ μεταθεσιν δὲ, οἷον ὁ φθαλ-
 μὸς ὅπῃ ἐστὶν ἡτοῖς. καὶ συν-
 θεσιν δὲ ἐνοήθη ἰσσοπέδου-
 ρος καὶ κατ' ἐναντιώσιν, θά-
 νατος. νοεῖται δὲ καὶ καὶ με-
 τάθεσιν τινὰ, ὡς τὰ λεκτὰ
 καὶ τὸ πῦρ. φυσικῶς δὲ νοεῖ-
 ται δυνάμιον τι καὶ ἀγαθόν
 καὶ καὶ εἶρησιν, οἷον ἄχρ. ποι-
 ᾶ δὲ τινὰ καὶ ὡς φαντασίας
 καὶ αἰσθησεως καὶ νοήσεως
 δογματίζουσι. κειμένην δὲ
 τὴν δυνάμινα φασὶ τυγχά-
 νει πλεὺς καὶ ἀληπτικῶς φαν-
 τασίας, πού τιςι πλεὺς ἀπὸ ὑ-
 παρχοντος, καὶ θά φησι χρύ-
 σιππος ἐν τῇ δωδεκάτῃ
 τῆς φυσικῆς, καὶ ἀντίπατρος καὶ
 ἀπολλόδωρος. ὁ μὲν γὰρ Βονδοῦς

partim per similitudinem,
 alia per rationem, alia per
 compositionem, quædam
 per contrarietatem intelle-
 cta & animaduersa sunt.
 Per incidentiam quidem
 sensibilia intellecta sunt,
 per similitudinem verò quæ
 ab adiacente aliqua re, ut
 Socrates ex imagine. Per
 rationem autem ex incre-
 mento quidem, ut Tityus
 ac Cyclops: ex detrimento
 autem, ut Pygmæus. Sed ad
 centrum terræ ex propor-
 tione intellectum est a mi-
 noribus orbibus. Per trans-
 lationem verò, ut in pecto-
 re oculi: per compositionē
 autem, ut Hippocentaurus
 intelligitur, & per contra-
 rium mors. Nonnulla item
 per transitionem intelligū-
 tur, ut quæ dicta sunt, & lo-
 cus. Naturaliter autem iu-
 stum quippiam & bonum
 noscitur, & per priuatio-
 nem, ut mancus. Hæc sunt
 quæ illi de phantasia & sen-
 su & intelligentia tradunt
 decreta. Astringunt veritatis
 esse indicium comprehen-
 sibilem phantasia, eam
 videlicet quæ ab existente
 proficiscitur, ut Chrysip-
 pus in xxi Physicorum
 tradit, & Antipater & Apol-
 lodorus. Nam Boethus

κειμένα πλείονα ἀπολείπει,
νοῦν καὶ αἴσθησιν, καὶ ὁρᾶν καὶ
ὄψιν καὶ οὐρανὸν καὶ χερύσιππον
ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν πρὸς αὐτὸν ἐν
τῷ πρῶτῳ πειλίσσει, κει-
μένα φησὶν εἶναι αἴσθησιν καὶ
πρόληψιν. ἔστι δὲ ἡ πρόλη-
ψις, ἐννοία φυσικὴ τῶν καθό-
λου. ἀλλοιοὶ δὲ τινες τῶν ἀρ-
χαϊτέρων στωϊκῶν τὸν ὁρᾶν
λόγον κειμένην ἀπολείπου-
σιν, ὡς ὁ ποσειδώνιος ἐν τῷ
πρῶτῳ κειμένη φησὶ.

Τῆς δὲ διαλεκτικῆς θεω-
ρίας συμφώνως δοκῇ τοῖς
πλείστοις ἀπὸ τῆς πρῆς φωνῆς
ἐναρξασθαι τόπον. ἔστι δὲ φω-
νὴ, αἴρ πεπληγμένη, ἢ τὸ ἰ-
δίον αἰσθητὸν αἰσῆς, ὡς φησὶ
διογένης ὁ βαβυλωνίος ἐν τῇ
πρῆς φωνῆς τέχνῃ. ζῶν μὲν
ὅτι φωνὴ, αἴρ ὅτι ὁρμῆς πε-
πληγμένη. ἀλλ' ὡς δὲ, ἔστιν
ἐναρξασθαι καὶ ἀπὸ διανοίας
ἐκ πεμπομένης, ὡς ὁ διογένης
φησὶν. ἢ τις ἀπὸ δεκατέσσα-
ρων ἐστὶν τῶν ἑξῆς. καὶ σῶμα δ'
ὅτι φωνὴ, καὶ τοῖς στωϊκοῖς,
ὡς φησὶν ἀρχέδημος τε ἐν τῇ
πρῆς φωνῆς, καὶ διογένης καὶ
ἀντίπατρος καὶ χερύσιππος
ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν φυσικῶν.
παντὶ γὰρ τὸ ποιοῦν, σῶμα ὅτι
ποιεῖ ἢ φωνὴ πρὸς τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνουμένων.

quidem complura iudiciā
reliquit, mentem, sensum,
appetitionem & scientiam.
Sed enim Chrysippus ab il-
lo dissentiens in primo De
oratione, iudiciū dicit esse
sensum & anticipationem.
Est autem anticipatio na-
turalis intelligentia earum
rerū quæ vniuersaliter sunt.
Alij verò quidam ex anti-
quioribus Stoicis rectā ra-
tionem iudicium tradūt, vt
Posidonius ait in libro De
iudicio.

Verū enimvero dialecti-
cæ speculationis ratio, o-
mnium iudicio, videtur inspi-
cienda à vocis loco. Est autē
vox, ἀέρις: seu (vt ait Dio-
genes Babylonius in arte
quā De voce scripsit) sensus
est, qui propriè auditu per-
cipitur. Animalis quidem
vox, est aer ex impetu per-
cussus: hominis verò vox,
est articulata vox, & quæ ex
mente proficiscitur, vt ait
Diogenes: quæ à x i i i æ-
tatis anno cōsummatur. Sed
& corpus est vox secundum
Stoicos, vt ait Archedemus
quidam in libro De voce, &
Diogenes & Antipater &
Chrysippus in i i Natu-
ralium. Omne enim quod
facit aliquid, corpus est, fa-
cit autē vox quæ à loquen-
tibus ad auditores pertēdit.

λέξις δὲ ὅτι καὶ τοῖς σωί-
 κῶς, (ὡς φησὶν ὁ διογένης)
 φωνὴ ἐγράμματος οἷον, ἡ-
 μῖρα ὅτι λόγος δὲ ὅτι φωνὴ
 σηματικὴ, ἀπὸ δὲ νοήσεως ἐκ-
 πίπτει· ἡ δὲ λέξις δὲ, ἔστι
 λέξις καὶ χαρακτὴρ ἐνικῶς τε
 καὶ ἡλικῶς· ἡ λέξις ποσὶ ἀπὸ
 πούτῃ ποιεῖ καὶ δὲ λέκτον.
 οἷον, καὶ μὴ πῶς ἀπὸ ἰδῶς, θά-
 λαττα καὶ δὲ πῶς ἰάδα, ἡ-
 μῖρα. τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖα
 ὅτι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμ-
 ματα. περὶ ὧν λέγεται τὸ
 γράμμα· ὅ, τε χαρακτὴρ τοῦ
 στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α·
 φωνήεντα δὲ ὅτι τῶν στοιχείων
 ἐπὶ α, α, ε, γ, ι, θ, υ, ω· ἀφω-
 να δὲ, β, γ, δ, κ, π, τ.
 διαφέρει δὲ φωνὴ καὶ λέξις·
 ὅτι φωνὴ μὴ καὶ ὁ ὅχος ὅτι λέ-
 ξις δὲ, πὲρ ἑναρθρον μόνον.
 λέξις δὲ λόγος διαφέρει. ὅτι
 λόγος αἰεὶ σηματικὸς ὅτι,
 λέξις δὲ, καὶ ἀσημαντος, ὡς ἡ
 βίβη· λόγος δὲ, ἐδαμῶς. δια-
 φέρει δὲ καὶ τὸ λέγειν τὸ προφέ-
 ρεσθαι· προφέρονται μὴ γὰρ αἱ
 φωναί, λέγεται δὲ τὰ προαί-
 ρητα, αὐτὰ δὲ καὶ λέκτα τυγχά-
 νει. τὰ δὲ λόγια ἔστι μέρη πέντε, ὡς φησὶ διογένης τε ἐν ταῖς προ-
 φωνῆς καὶ χρύσιππος· ὄνομα, προσηγορία, ῥῆμα, συνδεσμός,
 ὑπόθεσις· (ὁ δὲ ἀντίπατρος καὶ πῶς μεσότηα τίθησι ἐν τοῖς

Dictio autē secundū Stoi-
 cos, (ut Diogenes ait) vox
 literata est, ut Dies est. O-
 ratio autem vox signifi-
 cativa, quæ ex mente profici-
 scitur. Loquutio est dictio
 expressa iuxta gentium va-
 rietatem, quemadmodum
 Attico more dicitur, θάλατ-
 τα, Ionico verò ἡμέρη. Di-
 ctionis verò elementa vi-
 gintiquatuor literæ sunt.
 Dicitur autem litera tri-
 pliciter, elementum, figura,
 & nomen, ut α. Porro se-
 ptem sunt vocalia elemēta,
 α, ε, γ, ι, θ, υ, ω : Mutæ sex,
 β, γ, δ, κ, π, τ. Differt au-
 tem vox à dictione : nam
 vox quidem & sonus est:
 fit enim dictio nihil signi-
 ficans, ut Blitri, non sic au-
 tem oratio. Differunt item
 Dicere ac Pronuntiare.
 Nam proferuntur voces,
 dicuntur autem res quæ dici
 possunt. Orationis verò
 quinque sunt partes, ut ait
 Diogenes in libro De vo-
 ce, ac Chrysippus, Nomen,
 Appellatio, Verbum, Con-
 iunctio, Articulus. Antipater
 Medium adiecit in libris

πρὸς ἀλλήλων καὶ τῶν λεγόμε-
 νων) ἔστι δὲ προσωπεῖα μὴ,
 καὶ τὸ διογνώτω, μέρες λόγου
 σημαῖνον κοινῶς ποιότητα,
 οἷον ἀνθρώπου, ἵππου· ὄνο-
 μα δὲ ὅτι μέρες λόγου δη-
 λοῦν ἰδίαν ποιότητα, οἷον διο-
 γνῶντος, Σωκράτους· ῥῆμα δὲ ὅτι
 μέρες λόγου σημαῖνον ἀσυν-
 ῆτον κατηγόρημα, ὡς ὁ διο-
 γνῶντος, ἢ (ὡς τινες) σοιχεῖον
 λόγου ἀπώτων, σημαῖνον τὴν
 συντακτὸν πρὸς τινος ἢ τι-
 νῶν, οἷον γράφω, λέγω. συν-
 δισμος δὲ ὅτι μέρες λόγου ἀ-
 πώτων, συνδουῶν τὰ μέρη τοῦ
 λόγου. ἄρθρον δὲ ὅτι σοιχεῖον
 λόγου πτωτικόν, διορίζει τὰ
 γῆνη τῶν ὀνομάτων, καὶ τοὺς ἀ-
 ριθμοὺς, οἷον, ὁ, τὸ, τῶ, οἱ, αἱ, τῷ.
 Ἀρεταὶ δὲ λόγου εἰσὶ πέν-
 τε, ἑλλεισμὸς, σαφλῶεια,
 συντομία, ὑπόπνον, κατὰ-
 σκευή. ἑλλεισμὸς μὲν οὖν ὅτι
 φράσις ἀδρόπρωτος ἐν τῇ τε-
 χνῇ καὶ μὴ εἰς αἰά σιωπῆς·
 σαφλῶεια δὲ ὅτι λέξις γνω-
 εῖμος παρὶς ὧσα τὸ νοούμε-
 νον. συντομία δὲ ὅτι λέξις
 αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα περιέχου-
 σα πρὸς δήλωσιν τοῦ πραγ-
 ματος. ὑπόπνον δὲ ὅτι λέ-
 ξις οἰκία πρὸς πρᾶγματι.

De dictione & de his quæ
 dicuntur. Est autem Appel-
 latio secundum Diogenem,
 pars orationis significans
 communem qualitatem, ut
 homo, equus : Nomen ve-
 rò, est pars orationis signi-
 ficans propriam qualita-
 tem, ut Diogenes, Socra-
 tes : Verbum, est pars ora-
 tionis significans incom-
 positum prædicatum, ut
 Diogenes : vel, sicut quidam
 volunt, elementum oratio-
 nis sine casu, significans a-
 liquid constructum, de ali-
 quo, vel aliquibus, ut lego,
 scribo. Coniunctio autem
 pars orationis est sine casu
 connectens orationis par-
 tes. Porro Articulus ele-
 mentum est orationis ca-
 suale, distinguens nominū
 genera & numeros, ut ὁ, τὸ,
 τῶ, οἱ, αἱ, τῷ.

Virtutes orationis quin-
 que sunt, Gracismus, evi-
 dentia, breuitas, decorum,
 compositio. Est igitur Gra-
 cismus, recta secundum ar-
 tem loquutio, non vulgare
 consuetudinem. Evidentia
 est dictio mentis interpres,
 quæ id quod intelligimus,
 aperte loquimur : Breuitas
 est dictio ipsa tantum quæ
 sunt necessaria continens,
 ad significationem rei : De-
 corum dictio est cuique
 rei propriè accommodata :

κατασκευάζει δὲ ὅτι, λέξεις ἐκ-
 παρὰ τὴν ἰδιωτισμὸν. οἱ δὲ
 βαρβαρισμοὶ ἐκ τῶν κακῶν
 λέξεων ὅτι τὰς πρὸς ἑαυτοὺς
 ἁδαιμνοῦσιν ὑπάλωσιν. σο-
 λαισμοὶ δὲ ὅτι λόγος αἰ-
 κατομήτως συντεταγμένον.
 ποίημα δὲ ὅτι (ὡς οἱ παρὰ
 δῶν φησὶν ἐν τῇ περὶ λέ-
 ξεως εἰσαγωγῇ) λέξεις ἐμ-
 μετροῦσιν ὁρρυθμὸς μετασκεδ-
 νῆς πὲρ λυρικοῦ ἐκβεβηκῆα.
 πὲρ ὁρρυθμὸν ἢ ἔτι πὲρ γαῖα με-
 γίστη, καὶ διὸς αἰθέρος ποίησις
 δὲ ὅτι σημαντικὸν ποίημα,
 μίμησιν περιέχον θεῶν καὶ ἀν-
 θρωπείων. ὅρως δὲ ὅτι (ὡς
 φησὶν ἀντίπατρος ἐν τῇ περὶ
 τῶν περὶ ὁρῶν) λόγος καὶ αἰ-
 κατοῦσιν ἀπαρτιζάντως ἐκ πε-
 ρὶ μέρους ἢ (ὡς οἱ χρύσαντος
 ἐν τῇ περὶ ὁρῶν) καὶ ἢ ἀπόδο-
 σις. ὑπογραφή δὲ ὅτι λόγος
 τυπωδὸς εἰσαγωγὴ εἰς τὰ πρά-
 γματα, ἢ ὅρως ἀπλὴς ἐ-
 ρει τὴν πᾶν ὅρως δύναμιν
 περιέχοντα. καὶ δὲ
 ὅτι πληθόνων καὶ ἀναφαρέ-
 των ἐννοημάτων σύλληψις,
 οἷον ζῶον τοῦ πρὸ περιείληφε
 τὰ καὶ μέρος ζῶα. ἐννόημα δὲ
 ὅτι φαντάσμα δειγνοίας, ὅτε ἂν
 οἷον, ὅτε ποιοῦν ὡς περὶ δέ τι ὅν,

Compositio, dictio est qua
 rusticitas dicendo deuita-
 tur. Porro ex vitiis, Barba-
 rismus, dictio est præter
 consuetudinem felicium
 Græcorum : Solæcismus
 autem est oratio incongruè
 constructa. Poema item est
 (vt ait Posidonius in ea in-
 troductione scripsit) dictio nu-
 merosa certa mensura con-
 stans, atque præ orationis
 speciem excedens: vt, Ma-
 xima tellus, & Iouis æther.
 Poesis autem, significatiuū
 est poema, diuinarum hu-
 manarūque rerum imi-
 tationem cōplectens. Defi-
 nitio est (vt ait Antipater in
 primo De definitionibus)
 oratio per resolutionē per-
 fectē enūtiata, siue (vt Chry-
 sippus ait in libro De defini-
 tionibus) assignatio. Descri-
 ptio autē est oratio figuratē
 ad res inducens, siue defi-
 nitio, definitionis vim sim-
 plicius exprimens. Genus
 est plurium cogitationum,
 quæ auferri non possunt,
 conceptio, vt quum di-
 co Animal. Hoc enim cun-
 cta per species compre-
 hendit animalia. Cogita-
 tio est imaginatio mentis,
 neque aliquid existens ne-
 que aliquid faciens, sed
 veluti aliquid existens,

ἢ ὡσαυτεῖ ποιοῦν, οἷον γίνεσθαι
 ἀντιπωμα ἴσπερ ἢ μὴ πα-
 ρέιντος. εἶδος δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὸ
 γένους περιεχόμενον, ὡς ὑπὸ
 τοῦ ζῶος ὁ ἀνθρώπου περιε-
 χεται. γυνικώτατον δὲ ἐστὶν, ὃ,
 γυνήθη ὄν, γυνήθη ἔκ ἐχ'· εἰ-
 δικώτατον δὲ ἐστὶν, ὃ, εἶδος ὄν,
 εἶδος ἔκ ἐχ', ὡς περὶ ὁ στωικρά-
 τως. διαίρεσις δὲ ἐστὶ γένους ἡ
 εἰς τὰ περιειχῆ εἶδη τομὴ·
 οἷον, τὸ ζῶον τὰ μὲν ἐστὶ λογ-
 κὰ· τὰ δὲ, δῆλον. ἀντιδιαίρε-
 σις δὲ ἐστὶ γένους, εἰς εἶδος το-
 μὴ κατὰ ποσότητα, ὡς ἀνὰ κατὰ
 ὑπόφασιν. οἷον, τὸ ὄντων τὰ
 μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ· τὰ δ', ἔκ ἀγα-
 θά. ὑποδιαίρεσις δὲ ἐστὶ διαί-
 ρεσις ἐπὶ διαίρεσιν· οἷον, τὸ
 ὄντων, τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ· τὰ
 δ', ἔκ ἀγαθά. ἢ τὸ ἔκ ἀγα-
 θῶν, τὰ μὲν ἐστὶ κακά· τὰ δ',
 ἀδιάφορα. μεισμός δὲ ἐστὶ,
 γένους εἰς τὸ πᾶν κατὰ τάξεις,
 (ὡς ὁ κρίνης) οἷον, τὸ ἀγαθῶν
 τὰ μὲν ἐστὶ περὶ ψυχῆ· τὰ δ',
 περὶ σώματος. ἀμφιβολία δὲ ἐστὶ
 λόγους δύο ἢ ἢ πλείονα περιε-
 γματα σημαίνουσα λεκτικῶς
 ἢ κρείως, ἢ κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔργου.
 ὡς θ' ἅμα τὰ πλείονα ἐκλέξαι
 ὅσα κατὰ τὸ πᾶν τὸ λέξιν· οἷον,

& aliquid faciens, ut quum
 cogitatur equus etiam non
 præsens. Species est quæ
 sub genere continetur, sic-
 uti sub animalis nomine
 continetur homo. Est au-
 tem maxime generalis, quæ
 quum sit genus, genus non
 habet. Est propria maxi-
 me, quæ quum sit species,
 non habet speciem, sicuti
 Socrates. Est autem gene-
 ris diuisio, scissio in conti-
 nentes species, ut anima-
 lium sunt alia rationalia, a-
 lia irrationalia. Contraria
 diuisio est generis in spe-
 ciem scissio per contrarium,
 velut per negationem, ut
 Existentium quædam sunt
 bona, quædam verò non
 bona. Subdiuisio est diuisio
 sub diuisione, ut illud, Exi-
 stentium alia sunt bona, a-
 lia non bona: eorum autem
 quæ bona non sunt alia ma-
 la sunt, alia indifferentia.
 Partitio autē, est generis in
 locos ordinatio (ut Crinis
 ait) quemadmodum Bono-
 rum alia quidem circa ani-
 mum, alia circa corpus sunt.
 Amphibolia dictio est duas
 aut plures res significans,
 per orationem ac propriè
 & secundum eandem con-
 suetudinem, ut plura simul
 in eadem dictione possint
 colligi: veluti quum dicimus,

αὐλή πεισ πείλωκε. δηλοῦνται
 γὰρ δι' αὐτῆς, τὸ μὴ τοῖς τοῦ, οἰκία
 πείσ πείλωκε. τὸ δὲ, τοῖς τοῦ,
 αὐλή πεισ πείλωκε. δὲ λεκτι-
 κὴ δὲ ὅτιν (ὡς φησὶ ποσειδών-
 νιος) ὅτις μὴ δὲ πεισ πείλωκε καὶ
 ψευδῶν καὶ ὑπερβολῶν. τὸ γὰρ χάνει
 δ' αὐτῇ, (ὡς οἱ χεῦσι πεισ πεισ
 φησὶ) πεισ σημαίνοντα καὶ ση-
 μασιόματα. ἐν μὲν οὖν αὐτῇ πεισ
 φωνῆς σημαίνει αὐτὰ λέγει-
 ται τοῖς σωϊκοῖς.

Εν δὲ τῇ πεισ τῇ πεισ ποσει-
 δώννιος καὶ τῇ σημασιόματων
 πεισ τέλει καὶ οἱ πεισ λεκτῇ
 καὶ αὐτοτελέων καὶ ἀξιωματίων
 καὶ συλλογισμῶν λόγος, καὶ οἱ
 πεισ ὑλιπῶν τε καὶ κατηγο-
 ρημάτων καὶ ὁρθῶν καὶ ὑπὲρ.
 φησὶ γὰρ τὸ λεκτὸν εἶναι τὸ καὶ
 φησὶ αὐτὸν λογικῶς ὑφιστά-
 μενον. τῇ δὲ λεκτῇ τὰ μὲν λέ-
 γουσι εἶναι αὐτοτελέων οἱ σωϊκοί,
 τὰ δὲ ὑλιπῶν. ὑλιπῇ μὲν οὖν ὅτι
 τὰ ἀναπάρτισον ἔχοντα πεισ
 ἐκφορὰν. οἷον, γραφει. ὅτι
 ζῆτοῦ μὲν γὰρ, τίς; αὐτοτελέων
 δὲ ὅτι, τὰ ἀπάρτισον μὲν ἔ-
 χοντα πεισ ἐκφορὰν. οἷον,
 γραφει σωκράτης. ἐν μὲν οὖν
 πεισ ὑλιπῶν λεκτοῖς τέλει καὶ
 τὰ κατηγορήματα, ἐν δὲ τοῖς αὐτοτελέσι, τὰ ἀξιώματα καὶ
 οἱ συλλογισμοί, καὶ τὰ ἐρωτήματα, καὶ τὰ πύσματα.

Αὐλή πεισ πείλωκε, significatur
 enim eadē voce aliquid ta-
 le, Aula ter cecidit : & rur-
 sum tale, Tibicina cecidit.
 Dialectica est, ut ait Posi-
 donius, verorū, falsorum, ao-
 neutrorum scientia. Versa-
 tur autem ipsa (ut Crysi-
 pus ait) circa significantia
 & significata. Hęc igitur at-
 que huiusmodi de specula-
 tione vocis differunt.

Porro in loco qui de re-
 bus significatis est, cōstrui-
 tur oratio de his quę dici
 possunt, & perfectis enun-
 tiatis ac syllogismis, item
 de deficientibus, & prædi-
 camentis, rectis quę ac supi-
 nis. Aiunt autem illud dici
 posse quod secundū ratio-
 nalē subsistat imaginatio-
 nem. Eorum verò alia di-
 cunt esse perfecta Stoici, a-
 lia imperfecta. Ac deficien-
 tia quidem sunt, quę im-
 perfectam habent enuntia-
 tionē, ut quū dicimus, Scri-
 bit : queritur enim, Quis?
 Perfecta verò sunt, quę ple-
 nam habēt enuntiationem,
 veluti quū dicimus, Socra-
 tes scribit. Itaque deficien-
 tibus quidem prædicamēta,
 perfectis verò enūtiata, syl-
 logismi, interrogationes,
 responsiones applicantur.

ἔστι τὸ κατηγορημα, τὸ κατὰ
 τινος ἢ ἀπορροή, ἢ ὁρμή, ἢ ὁρμή-
 μα συστακτὸν πρὸς τινος ἢ
 τινῶν (ὡς οἱ πρὸς ἀπολλοδώ-
 ρον φασιν) ἢ λεκτὸν ὑλισπὲς
 συστακτὸν ὁρμῇ πρὸς πρὸς
 ἀξιωματος ἡγούμενον. τῷ ὅτι κα-
 τηγορημάτων τὰ μὲν ὅτι συμ-
 βάματα, οἷον τὸ δὲ πρὸς πρὸς
 πλεῖν· καὶ τὰ μὲν ὅτι τῷ κα-
 τηγορημάτων ὁρμῇ, ἢ δ' ὑ-
 πλίου, ἢ δ' οὐδέτερον. ὁρμῇ
 μὲν οὖν ὅτι τὰ συστακτὸν ὁρμή-
 μα τῷ πλάγιον πρὸς πρὸς,
 πρὸς κατηγορηματος ἡγούμενον,
 οἷον ἀκούει, ὁρμή, δὲ λέγεται.
 ὑπλίου δ' ὅτι τὸ συστακτὸν
 ὁρμή τῷ παθητικῷ μοδίῳ.
 οἷον, ἀκούομαι, ὁρμῇ. ἢ δ' οὐ-
 τέρα δ' ὅτι, τὰ μὲν δ' ἑτέρως
 ἔχοντα· οἷον, φρονεῖν, πρὸς
 πατεῖν. ἀντιπεπονηδὸτα δ' ὅτι
 ὅτι ἐν τοῖς ὑπλίοις, ἀνύπλίου
 ὄντα. ὁρμῇ δ' ὅτι, οἷον
 κείρεται· ἐμπεριέχει τὸ
 αὐτὸν ὁ κείρεται. πλάγιον
 δ' ὅτι πρὸς εἰς, ἡλικίαν, καὶ
 δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. ἀξιω-
 μα δ' ὅτι ὅτι ὅτι δὲ πρὸς ἢ
 ψῦδ' ὅτι, ἢ πρὸς αὐτοτε-
 λές, ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἐ-
 αὐτῷ ὡς ὁ χρύσιππος φασιν
 ἐν τοῖς δὲ λεκτικοῖς ὅτι.

Est autem prædicatū quod
 de aliquo enuntiatur, aut
 res de aliquo, aliquibū-
 ve composita, (ut Apollo-
 dorus ait) siue dicendum
 deficiens constructum re-
 cto casu enuntiati gene-
 rationem Prædicatorum
 autem, alia quidem sunt
 accidentia, ut navigare
 per scopulos: atque alia
 quidem prædicata recta
 sunt, alia supina, alia neu-
 tra. Recta quidem sunt,
 quæ construuntur cum a-
 liquo ex casibus obliquis,
 ad prædicati generationem,
 ut est, Audit, videt, loqui-
 tur: supina verò sunt, quæ
 cum particula passiva con-
 struuntur, ut est Audior,
 videor. neutra sunt, quæ
 neutro se habent modo,
 ut est sapere, ambulare: re-
 ciproca in agendo & pa-
 tiendo verò sunt, quæ in
 supinis supina non sunt.
 Sunt autem actiones cu-
 iusmodi est illud, Tonde-
 tur: se enim qui tondetur
 complectitur. Obliqui ve-
 rò casus sunt genitiuus,
 datiuus, accusatiuus. E-
 nuntiātū verò est id quod
 aut verum aut falsum est,
 aut perfecta res negans
 quantum in seipsa, ut
 Chrysippus in Dialecti-
 cis definitionibus scribit.
 Enuntiātum

ἀξιωμα ὅτι τὸ ἀποφαντὸν ἢ
καταφαντὸν ὅσον εἴς ἐαυτὰς
οἶον, ἡμέρα ἐστίν, δῖον, ὡς πα-
τεῖ. ὠνόμασαι δὲ τὸ ἀξιωμα
ἀπὸ τοῦ ἀξιῶμαι ἢ ἀδενεῖν
ὅ γὰρ λέγοντες ἡμέρα ἐστίν, ἀξιῶν
δοκῇ τὸ ἡμέρα εἶναι. ὅστις μὲν
οὖν ἡμέρας, δὴ δὲς γίνεται τὸ
παρακείμενον ἀξιωμα· μὴ
ὅστις δὲ ψεύδεται. Διαφέρει δὲ ἀ-
ξιωμα, καὶ βωτήρια, καὶ πύσ-
μα, παρακτικόν, καὶ ὀρκικόν,
καὶ ἀρατικόν, καὶ ὑποθετικόν, καὶ
προσπαρεχθτικόν, καὶ παρὰ-
μαῖον ἀξιωματι. ἀξιω-
μα μὲν γὰρ ἐστίν, ὃ λέγοντες, ἀ-
ποφαντόμεθα ὅτι δὴ δὲς
ἐστὶν ἢ ψεύδεται. βωτήρια δὲ ἐστὶ
παρὰ μαῖον ὅτις εἰς αὐτὸ καὶ τὸ
ἀξιωμα αἰτητικόν δὲ ἀποκεί-
σεως οἶον, ἀρὰ γὰρ ἡμέρα ἐστίν
ἢ ὅτι δὴ δὲς ἐστίν ἢ ψεύ-
δεται ὥς τε καὶ μὲν ἡμέρα ἐστίν, ἀ-
ξιωμα ἐστὶ τὸ δὲ, ἀρὰ γὰρ ἡμέ-
ρα ἐστίν; βωτήρια πύσμα δὲ
ἐστὶ παρὰ μαῖον ὅτις σιμω-
λικὸς ἐστὶν ἀποκείνεται,
ὥς ὅτι τὸ βωτήριον, καὶ δὴ
λαίειν, οἷον ὅτι τὸ δὲ τὸ παρὰ.
παρακτικόν δὲ ἐστὶ παρὰ μαῖον
ὅτι λέγοντες παρὰ μαῖον οἶον,
Σὺ μὲν βάδιζε παρὰ ὅτι ἰνάχην
ρῶας.

Enuntiatum est, aut negās,
aut affirmans quantum in
seipso: puta, Dies est, Dion
ambulat. Appellatū est au-
tem Græcè ἀξιωμα, quod
affirmer vel neget. Nam qui
dicit, Dies est, videtur af-
firmare diem esse. Si enim
dies sit, verum est quod pro-
ponitur enuntiatum: si ve-
rò non, falsum. Differt au-
tem enuntiatum, & inter-
rogatio, & percontatio, &
imperatium, & adiura-
tium, & substantium, &
appellatium, & enuntiatio
simile. Enuntiatum quippe
est, quod dicentes, pronun-
tiamus quippiā aut verum
aut falsū esse. Interrogatio,
res est perfecta quidē sicut
enuntiatum, sed quæ respō-
sionē requirat, ut est, Num
dies est? Hoc neque verum
neque falsum est. Itaque
dum dicimus, Dies est, enū-
tatum est: dum verò dici-
mus, Num dies est? interro-
gatio. Percontatio verò res
est ad quam signanter re-
spondere non possumus, si-
cut in interrogatione, Etiā,
sed dicere, In hoc loco habi-
tat. Imperatium autem res
est, quam dicentes impera-
mus, ut est illud,

*Tu verticosi vade ad Inachi
vadum.*

Hh j

προσαγορεύον δὲ ὅτι προ-
μα, ὃ εἰ λέγει τις, προσαγο-
ρεύει αὐτὸν οἶον,

Ἀτρεΐδῃ κυδιστεῖ ἀνὰ ἀν-
δρῶν ἀγάμεμνον.

Ὁμοιον δὲ ὅτιν ἀξιωματι, ὃ
πλεὺς εἰς φορὰν ἔχον ἀξιωμα-
τικῶς ὡς τινὲ μοειῶ
πλεονασμὸν ἢ πάθος, ἢ ἐπι-
πλῆξ τῶν γένους τῶν ἀξιωματιν
οἶον,

Καὶ γὰρ ὁ παρθενών.

Ὡς περιμύθησιν ἐμφερὲς ὁ
βυκόλῳ.

ἔστι δὲ καὶ παπορητιανὶ προ-
μα, διαιτυροχὸς ἀξιωματος,
ὃ εἰ λέγει τις, ἀπορεῖται. ἀρ-
ἔστι συζητήσεις τε λύπῃ καὶ βίῳ;
ἢ τε ὅτι δὴ δὴ ὅτιν ἔτε ψευδὴ τὰ
ῥατήματα, καὶ τὰ πύσματα, καὶ
τὰ πύτοις ὡς ἀπλήσια, τῶν
ἀξιωματιν ἢ ἀληθινῶν ἢ ψευ-
δῶν ὄντων.

Τῶν ἀξιωματιν τὰ μὲν
ὅτιν ἀπλά, τὰ δὲ ἔχον ἀπλά,
ὡς φασιν οἱ περὶ χυσιππον,
ἢ ἀρχέδημον, καὶ ἀθηνόδω-
ρον, καὶ ἀντίπατρον, καὶ κεί-
νον. ἀπλά μὲν οὖν ὅτι τὰ
συνεσῶτα ἢ ἀξιωματος μὴ
διαφορεῖται, ἢ ἢ ἀξιω-
ματιν οἶον τὸ ἡμέρα

Adiuratum est res quam
si dicat quispiam, compell-
et oportet & obtestetur: ut
illud est,

Maxime rex hominū multo-
rum Atrida Agamemnon,

Est autem simile pronun-
tiato, id quo denūtiati pro-
lationem habens ex quadā
parte abundat, seu vitium
extra genus enuntiatorum
cadit, ut illud,

Formosus an non est hic vir-
ginum locus?

Quāsimilis est hic Priami
natis bussequa.

Est & ambigua res quēdam
& enuntiatio differens, quā
si dicat, quispiam ambigat.
Nōne simile aliquid est
dolor atque vita? Neque e-
nim veræ neque falsæ sunt
interrogationes & percon-
tationes, & his similia, quā
pronuntiata aut vera sint,
aut falsa.

Enuntiatorum alia sim-
plicia sunt, alia non sim-
plicia, ut ait Chrysippus,
& Archedemus, & Athe-
nodorus, & Antipater,
& Crinis. Simplicia qui-
dem sunt quæ constant ex
enuntiato non ambiguo,
vel ex enūtiatis, veluti, Dies

ἢν. ἔχ' ἀπλὰ δὲ ὅτι τὸ συνε-
 σῶτα ἔξ' ἀξιωματος διαφο-
 ρεμένον, ἢ ἔξ' ἀξιωμαίων.
 ἔξ' ἀξιωματῶν μὲν διαφορε-
 μένους, οἷον, εἰ ἡμέρα ὅτιν· ἔξ'
 ἀξιωμαίων δὲ, οἷον, εἰ ἡμέρα
 ὅτι, φῶς ὅτι. ὅν δὲ τοῖς ἀπλοῖς
 ἀξιωμασι ὅτι τὸ ἀποφατι-
 καί, καὶ τὸ ἀρνητικόν, καὶ τὸ σε-
 ρητικόν, καὶ τὸ κατηγορητικόν, καὶ
 τὸ κατηγορητικόν, καὶ τὸ ἀό-
 ριστον· καὶ τοῖς ἔχ' ἀπλοῖς τὸ
 συνειρημένον, καὶ τὸ ἀσυνει-
 ρημένον, καὶ τὸ συμπληρῶν
 ὄν, καὶ τὸ διελθὺν μένον, καὶ
 τὸ αἰτιώδες, καὶ τὸ διαδοχικόν
 τὸ μᾶλλον, καὶ τὸ διασταθμικόν
 τὸ ἥτιον. καὶ ἀξιωματῶν
 ἀποφατικὸν μὲν, οἷον, ἔχ' ἡ-
 μέρα ὅτι. ἑτέροις δὲ πῦντι τὸ
 ὑποκαταφατικόν. ὑποκατα-
 φατικὸν δὲ ὅτι ἀποφατι-
 κὸν ἀποφατικῶν, οἷον, ἔχ' ἡ-
 μέρα ὅτι. τίς τις δὲ τὸ ἡμέρα
 ὅτι. ἀρνητικὸν δὲ ὅτι τὸ συνε-
 σῶς ἔξ' ἀρνητικῶν μορίων καὶ
 κατηγορημάτων· οἷον, ἔδεῖς
 περὶ τῆς. σερητικὸν δὲ ὅτι τὸ
 συνεσῶς ὅκ σερητικῶν μορίων
 καὶ ἀξιωματος καὶ δύναμιν
 οἷον, ἀφελὰ ὁρώμενος ὅτιν ἔπος.
 κατηγορητικὸν δὲ ὅτι τὸ συνεσῶς ὅκ
 πῶς ὁρῶν καὶ κατηγο-
 ρήματος· οἷον, ὁρῶν περὶ τῆς. καὶ
 κατηγορητικὸν δὲ εἰς τὸ συν-

est. Non simplicia autem
 sunt, quæ constant ex enun-
 tiato ambiguo, vel ex e-
 nuntiatis. Ex enūtiato qui-
 dem ambiguo, veluti, Si dies
 est: ex enuntiatis verò, Si
 dies est, lux est. In simplici-
 bus verò pronuntiatis est
 enuntiatiuum & negati-
 uum & priuatiuum & præ-
 dicatiuū & indefinitiuum.
 In his autem quæ simplicia
 non sunt, est connexum &
 solutum & implicitum &
 disiunctum & causale, &
 quod explicat id quod ma-
 ius est, atque id quod mi-
 nus est, pronūtiati quidem,
 vt, Non dies est. Est autem
 huius species quæ supere-
 nuntiatiua dicitur: ea verò
 est enuntiatiui enuntiati-
 uum, vt, Non dies est, ponit
 autem, Dies est. Negati-
 uum verò est quod constat
 ex negatiua particula &
 prædicato, vt, Nullus am-
 bulat. Priuatiuum verò
 genus est, quod ex pri-
 uante particula & enuntia-
 to consistit secundum vim,
 vt, Inhumanus est iste. Præ-
 dicatiuū autē est quod con-

εἰς δὲ πῶς ὁρῶντες ἀκτι-
 κῆς καὶ κατηγορήματος οἶον,
 ἔπος περὶ τοῦ ἀθροῦν δὲ ὅτι
 τὸ συνεχὲς ἔξ ἀθροίσματος
 ἢ ἀθροίσματος μορίων οἶον, τίς
 περὶ τοῦ, ἐκεῖν Θ κινεῖται.
 ἢ δὲ ἔχει ἀπλῶν ἀξιωμα-
 των συνημμένον μὲν ὅτι, (ὡς
 ὁ χρύσιππος ἐν ταῖς διαλε-
 κτικαῖς φησὶ, καὶ διογένης ἐν
 τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ) τὸ συ-
 νεχὲς δὲ τὸ εἰς συναπτικὸν
 συνδέσμου. ἐπαγγίλλεται δὲ ὁ
 συνδέσμος ἔπος ἀκολουθεῖν τὸ
 δὲ ἄλλοτερον τῷ πρότῳ οἶον, εἰ
 ἡμέρα ὅτι, φῶς ὅτι. περὶ
 συνημμένον δὲ ὅτι (ὡς ὁ
 κλείνιος φησὶ ἐν τῇ διαλεκτι-
 κῇ τέχνῃ) ἀξίωμα ὁ ὑπὸ τοῦ
 ὅτι εἰς συνδέσμου περὶ συνη-
 πται, ἀρχόμενον ἀπ' ἀξιω-
 ματος, καὶ λήγον ἐἰς ἀξίωμα
 οἶον, ἐπεὶ ἡμέρα ὅτι, φῶς ὅτι.
 ἐπαγγίλλεται δὲ ὁ συνδέσμος
 ἀκολουθεῖν τε τὸ δὲ ἄλλοτερον τῷ
 πρότῳ, καὶ τὸ πρότερον ὑπε-
 ς αὐτοῦ. συμπλεγμένον δὲ εἰ-
 σιν ἀξίωμα, ὁ ὑπὸ τινῶν
 συμπλεκτικῶν συνδέσμων
 συμπλέκεται οἶον, Καὶ ἡμέ-
 ρα ὅτι, καὶ φῶς ὅτι. διεζευγμένον δὲ ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ ἥτοι διεζευ-
 κτικοῦ συνδέσμου διεζεύχεται οἶον, ἥτοι ἡμέρα ὅτι, ἢ νύξ ὅτι.

stat ex recto casu & præ-
 dicato : ut Dion ambulat.
 Indefinitum est quod ex in-
 definita particula, siue ex
 indefinitis particulis con-
 stat, ut Aliquis ambulat, Il-
 le mouetur. Porro non sim-
 plicium enuntiatorum con-
 iunctum quidem est (ut
 Chrysippus in Dialecticis,
 & Diogenes in arte Diale-
 cticæ tradunt) quod constat
 per Si coniunctionem con-
 iunctiuam. Vult autem hæc
 coniunctio ut subsequens
 statim sequatur quod præ-
 ibat, ut, Si dies est, lux est.
 Adiunctum verò est (ut Cri-
 nis ait in arte Dialectica)
 enuntiatum quod à cōiun-
 ctione, quoniam dependet
 incipiens à pronuntiato &
 in enuntiatum desinens: ut,
 Quoniam dies est, lux est.
 Spondet autem coniunctio
 ista, secundum item sequi
 post primum, primumque
 subsistere. Complexum ve-
 rò enuntiatum est quod co-
 pulatiuis quibusdam con-
 iunctionibus constat, ut, Et
 dies est & lux est. Disiunctū
 autem est, quod aut cōiun-
 ctio disiuncta disiungit, ut,
 Aut dies est, aut nox est.

ἐπαγγέλλεται ὅτι ὁ συνδυασμός
 ὅτις τὸ ἐπὶ τῶν αἰτιωμάτων
 ἔστι· αἰτιώδης δὲ ἐστὶν
 αἰτιώμα τὸ συνασπόμενον διὰ
 τοῦτο οἶον, διότι ἡμέρα
 ἐστὶ, φῶς ἐστὶν· οἶον ἐστὶν αἰτιόν
 ὅτι τὸ πρῶτον τὸ δὲ δεύτερον.
 ὁμοειδὲς ὅτι τὸ μέγιστον αἰ-
 τιώμα ἐστὶ, τὸ συνασπόμενον
 ὑπὸ τοῦ ὁμοειδούς τὸ μέγ-
 ιστον συνδυασμοῦ, καὶ τὸ μέγιστον
 αἰτιωμάτων ἀσπόμενον· οἶον,
 μέγιστον ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ ἐστὶν.
 ὁμοειδὲς δὲ τὸ ἥπιον αἰ-
 τιώμα ἐστὶ, τὸ ἐναγνόν τῶν
 πρῶτον· οἶον, ἥπιον νύξ
 ἐστὶν ἢ ἡμέρα ἐστὶν. ἔτι τῶν αἰ-
 τιωμάτων κατὰ τὰ ἀληθῆ
 καὶ ψεῦδη ἀντικείμενα δη-
 λήτως ἐστὶν, ὧν τὸ ἕτερον τὸ
 ἕτερον ἐστὶν· ἀποφαντικόν· οἶον,
 τὸ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ τὸ ἢ ἡμέρα
 ἐστὶ. συνασπόμενον οὖν διὰ
 τοῦτο ἐστὶ, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τὸ
 λήγοντος μάχεται τῶν ἡγου-
 μένων· οἶον, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς
 ἐστὶ, τὸ δὲ λήγοντος τὸ ἢ ἢ φῶς,
 ἀντικείμενον τῶν λήγοντι, μά-
 χεται τῶν ἡμέρα ἐστὶ. συνασπ-
 μένον ὅτι ἔστι· ἐστὶ, ὅτι
 ἀντικείμενον τὸ λήγον· ἐ-
 μάχεται τῶν ἡγουμένων· οἶον,
 εἰ ἡμέρα ἐστὶ, δὲ ὧν ἀντικείμενον.

Denuntiat autem ista con-
 iunctio alterum enūtiatum
 falsum esse. Causale autem
 est enuntiatum quod per
 Quia connectitur, pu-
 ta, Quia dies est, lux est,
 perinde ac causa sit secundi
 primum. Declarans autem
 quod potius dicitur enun-
 tiatum, est quod constitui-
 tur per eam coniunctionē
 Potius, quod declarat, &
 media enuntiatorum poni-
 tur: ut Potius dies est quā
 nox est. Declarans verò Mi-
 nus, pronuntiatum est su-
 periori contrarium: ut Mi-
 nus nox est quā dies est.
 Præterea enuntiata illa se-
 cundum veritatem & men-
 dacium sibi inuicem oppo-
 sita sunt: quorum alterum
 negatur ab altero, ut, Dies
 est, & Dies non est. Coniun-
 ctum ergo verum est, cuius
 oppositum principali in-
 tentione dicentis repugnat,
 ut, Si dies est, lux est. Hoc
 verum est: nam Non lux
 (quod dicitur oppositum
 designanti) repugnat ei
 quod dicitur, Dies est. Con-
 iunctum aut falsum est, cu-
 ius oppositum antecedenti
 non reluctatur: ut, Si dies
 est, Dion ambulat. Nam
 illud, Dion non ambulat,

τὸ ὅτι, ἢ ἢ δὲ ὧν ἀντικείμενον,
 H h iij

ἢ μαίχεται τῷ, ἡμέρα ὅτι. πα-
 ρασκευαζόμενον δὲ δὴ δὲς μὲν
 ὅτι, ὃ ἀρχόμενον ἀπὸ δὴ δὲς
 εἰς ἀκόλουθον λήξῃ. οἷον, ἐπεὶ
 ἡμέρα ὅτι, ἢ λῖθ' ὅτι ἔσθ'
 γῆς. ψαύδ' ὅτι δὲ ἢ ἀπὸ ψαύ-
 δους ἀρχεται, ἢ μὴ εἰς ἀκόλου-
 θον λήξῃ. οἷον, ἐπεὶ νύξ ὅτι.
 δίων πᾶσι πατεῖ, αὐτὴ ἡμέρας ἔ-
 σης λέγεται. αἰτιῶδες ὅτι δὴ δὲς
 μὲν ὅτι, ὃ ἀρχόμενον ἀπὸ
 δὴ δὲς εἰς ἀκόλουθον λήξῃ, ἢ
 μὴ ἔχῃ τῷ λήγοντι τὸ ἀρχό-
 μενον ἀκόλουθον. οἷον, διότι
 ἡμέρα ὅτι, φῶς ἐστίν. τῷ ἢ γὰρ
 ἡμέρα ἐστίν, ἀκολουθεῖ τὸ φῶς
 ἐστίν. τῷ ὅτι φῶς ἐστίν, ἢ ἔστι
 τῷ ἡμέρα ἐστίν. αἰτιῶδες
 ὅτι ψαύδους ἐστίν, ὃ ἢ τοι ἀπὸ
 ψαύδους ἀρχεται, ἢ εἰς μὴ ἀκό-
 λουθον λήξῃ. ἢ ἔχῃ τῷ λήγοντι
 τὸ ἀρχόμενον ἀκόλουθον. οἷον,
 διότι νύξ ἐστίν, δίων πᾶσι πα-
 τεῖ. πιθανὸν δὲ ἐστίν ἀξιό-
 μα, τὸ ἄνθρωπον εἰς συγκατάθε-
 σιν. οἷον, εἴ τις τίς τέκεν, ἐκεί-
 νη ὀκείνη μήτηρ ἐστίν. ψαύδους
 ὅτι τῷ. οἱ γὰρ ὅρνις ὡοῦ ἐστίν
 μήτηρ.

ἔστι τε τὰ μὴ, ἐστὶ δὲ
 ἡ ἀπὸ τῷ δὲ, ἀδυνάτα. καὶ
 τὰ μὴ, ἀδύνατα. τὰ δὲ, ὅτι
 ἀδύνατα. δυνατὸν μὴ,

non repugnat ei quod dicitur,
 Dies est. Adiunctum
 autem verum est, quod à
 vero inchoās in consequens
 definit, vt Quoniam dies
 est, sol est supra terram.
 Falsum autem aut à falso
 incipit, aut nō in consequens
 definit, vt quoniam nox est,
 Dion ambulat, si dicatur
 id de die. Causale autem ve-
 rum est, quod à vero inci-
 piens in consequens definit,
 non tamen habet desinenti
 initium consequens, vt,
 Quia dies est, lux est. Ei e-
 nim quod dicitur dies est,
 sequitur necessariè, lux est.
 sed quod dicimus lux est,
 non sequitur, dies est. Cau-
 sale verò falsum est, quod
 aut à falso incipit, aut non
 in consequens definit, aut
 habet initium desinenti non
 respondens: vt Quia nox
 est, Dion ambulat. Proba-
 bile pronuntiatum est quod
 ad consensionem inducit, vt
 siquid aliqua peperit, eius
 illa mater est. Est autem id
 falsum: neque enim avis o-
 ui est mater.

Præterea sunt alia possi-
 bilia, alia impossibilia: alia i-
 tē necessaria, alia non neces-
 saria. Possibile quidem est,

τὸ ὅτι δὲ κτλ. τὸ δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι
 τὸ ἐκ τῶν μὴ ἀνατινέμενων εἰς
 τὸ δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι δὲ κτλ.
 ἀδυνάτου ὅτι, ὅτι μὴ εἰς τὸ ὅτι
 δὲ κτλ. τὸ δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι
 γὰρ ἀπὸ αὐτοῦ ἀναγκαστικόν ἐστι
 εἶναι, ὅτι δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι
 ὅτι δὲ κτλ. τὸ δὲ κτλ. εἶναι.
 ὅτι δὲ κτλ. μὲν εἰς τὸ δὲ
 ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνατινέμεται πρὸς
 τὸ δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι ἀρετὴ
 αὐτοῦ. ὅτι ἀναγκαστικόν ἐστι εἶναι,
 ὅτι δὲ κτλ. εἶναι, ὅτι δὲ κτλ.
 εἶναι τε εἶναι, ὅτι ἐκ τῶν μὴ δὲ
 ἀνατινέμενων, ὅτι τὸ δὲ κτλ.
 παρὰ τὸ δὲ κτλ. ἀλλὰ γὰρ ἐστι
 ἀξίωμα τὸ πλείονας ἀφορ-
 μάς ἔχειν εἰς τὸ δὲ κτλ. εἶναι.
 εἶναι, βιώσιμον αὐτοῦ.

Καὶ δὲ κτλ. εἰς τὸ δὲ κτλ.
 ἀξιώματων, ὅτι μὴ ἀπὸ αὐτοῦ
 αὐτοῦ δὲ κτλ. εἰς τὸ δὲ κτλ.
 ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ, πρὸς τὸ δὲ κτλ.
 πλείονας λέγουσιν. ἀλλὰ γὰρ ἐ-
 σιν (ὡς οἱ πρὸς τὸ κελὶν τὰ
 ὅτι) τὸ συνεισνεύον ἐκ λήμματος
 τὸ ὅτι λήμματος, ὅτι πρὸς
 λήμματος, ὅτι ὅτι φεραῖ. ὅτι
 ὅτι οὐτως εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς
 ἐστὶ ἡμέρα. δὲ ἐστὶ, φῶς ἄρα
 ἐστὶ. λήμματος γὰρ ἐστὶ, τὸ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ πρὸς λή-
 ψιν τὸ, ἡμέρα δὲ ἐστὶν ὅτι φεραῖ ὅτι τὸ, φῶς ἄρα ἐστὶ. ὅτι
 δὲ ἐστὶν, οἶον εἰ γῆμα λόγου. οἶον ὅτι τὸ δὲ κτλ., εἰ τὸ α', τὸ β',

quod probat verum esse ex-
 ternis non aduersantibus,
 ne verum sit: vt, Viuit Dio-
 cles. Impossible est, quod
 verum esse probari non po-
 test: vt, Terra volat. Neces-
 sarium est, quod quum
 verum sit, falsum esse non
 potest: aut potest quidem,
 sed quæ extrinsecus sunt,
 falsum esse conuincunt, vt
 Virtus utilis est. Non neces-
 sarium autem est, quod &
 verum est, & falsum tamen
 esse potest, si exteriora non
 repugnent, vt Ambulat
 Dion. Verisimile pronuntia-
 tum est quod plures, vt ve-
 rum sit, occasiones habet:
 vt, Viuemus cras.

Sunt item alia pronun-
 tiatorum differentia, ipso-
 rumque ex inuicem in falsa
 & conuersa incidentia, de
 quibus latius dicemus. O-
 ratio est (vt Crinis ait) quæ
 cõstat ex lemmate vel lem-
 matis, & assumptione & cõ-
 clusione. Est autem huius-
 modi, Si dies est, lux est: as-
 sumptio verò, Dies autem
 est: conclusio, Lux ergo est.
 Modus autem est velut ora-
 tionis figura: cuiusmodi est
 illud, Si primus est, secundus:

ἀλλὰ μὲν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα
 δεύτερον. λογιστικὸν δὲ ὅτι
 τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνδυαζόν,
 οἷον, εἰ ζῇ πλάτων, ἀναπνέει
 πλάτων· ἀλλὰ μὲν τὸ πρῶ-
 τόν· τὸ ἄρα δεύτερον. παρρησι-
 ᾶν δὲ ὁ λογιστικὸς ἴσως τῷ
 ἐν τῷ μακροτέρῳ αἰσ συνταξέσει
 τῷ λόγον ἀρκέσει τὴν πρὸς
 ἀψιν μακρὰν ἔσται καὶ τὴν
 ὀπιθορὰν λέγει, ἀλλὰ συν-
 τήματα ὀπταίνονται· καὶ δὲ α', τὸ
 ἄρα β'. τῷ δὲ λόγον οἱ ἄν-
 εἰσιν ἀπείρατοι, οἱ δὲ πρῶτοι
 καὶ. ἀπείρατοι μὲν, ὡς τὸ πρῶτον
 καὶ μόνον τὸ ὀπιθορὰς μάχεται
 τῇ δὲ τῷ ἀμειψάτων συμ-
 πλεξῇ· οἷον οἱ τοῖστοι, εἰ ἡμέρα
 ὅτι, φῶς ὅτι ἡμέρα δὲ ὅτι π-
 ερπατεῖ ἄρα δῖον. τῷ δὲ πρῶ-
 τικῶν λόγον οἱ μὲν ὀμνύ-
 μως τῷ γὰρ λέγονται πρῶτοι
 τικτοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί. πυλ-
 λογιστικοί μὲν οὐκ εἰσιν οἱ ἄν-
 εἰσιν ἀπείρατοι οἱ τες, ἢ ἀναγ-
 μνοι ὅτι τῷ ἀναδεικνύς,
 κατὰ τὴν δειμάτων, ἢ τινὰ
 οἷον οἱ τοῖστοι, εἰ πρῶτοι
 τεῖ δῖον, κινεῖται ἄρα
 δῖον. πρῶτοι δὲ εἰσιν
 εἰδικῶς, οἱ συνδυάζοντες μὴ
 συλλογιστικῶς· οἷον οἱ τοῖστοι,
 φῶς ὅτι πῶς ἡμέρα ὅτι,

atqui primus est, est ergo
 secundus. Logotropos au-
 tem est, quod ex utrisque
 cōponitur: ut, Si vivit Pla-
 to, spirat Plato: atqui prius
 ita se habet, igitur & poste-
 rius. Inuectum est autem id
 genus in proluxioribus ver-
 borum structuris, ut nō ne-
 cesse esset assumptionem
 longam conclusionemque
 dicere, sed tantummodo in-
 ferre: primum autem est,
 ergo & secundum. Oratio-
 num verò aliarum quidem con-
 clusionem admittunt, aliarum
 non. Non recipiunt quibus
 oppositum conclusionis re-
 luctatur lemmatum connec-
 xioni: cuiusmodi est hoc,
 Si dies est, lux est: dies autē
 est, ambulat ergo Diō. Quæ
 verò conclusionem admit-
 tunt, partim quidem æqui-
 vocæ id genus dicuntur
 conclusiones, partim syllo-
 gisticæ. Syllogisticæ quidē
 sunt, quæ vel absque de-
 monstratione sunt, siue ad
 eas quæ sunt eiusmodi ad-
 ducunt, secundum aliquam
 vel aliquas positiones.
 Sunt autem huiusmodi. Si
 ambulat Dion, nonnetur
 ergo Dion. Conclusivæ au-
 tem sunt specialiter quæ
 colligant non syllogisticè,
 ut falsum est, Dies est,

καὶ ἡμέρα δὲ ὅτιν' ἔκ
ἀρα ἡμέρα ὅτιν' ἔστιν ἄλλοις οἱ δὲ
εἰσι, οἱ δὲ καὶ μὲν πῶς
ἡμέρα πῶς συλλογιστικῶς, οὐ
συνάγεται δὲ· οἷον εἰ ἵππος
ἔστι δῖος, ζῶν ὅτι δῖος· ἀλλὰ
μὴ ἵππος ἔκ' ἐστὶ δῖος· ὅτι
ἀρα ζῶν ὅτι δῖος.

Ἐπεὶ δὲ λόγους οἱ μὲν ἀληθεῖς
εἰσι, οἱ δὲ ψευδεῖς. ἀληθεῖς
μὲν οὖν εἰσι λόγοι, οἱ δὲ ἀλη-
θῶς συνάγοντες· οἷον, εἰ ἡ
ἀρετὴ ὠφελεῖ, ἡ κακία βλά-
πτει. ψευδεῖς δὲ εἰσι οἱ τῶν
ἡμιμάτων ἔχοντες τι ψευ-
δοῦς, ἢ ἀπεραντοὶ ὄντες. οἷον,
εἰ ἡμέρα ὅτιν', φῶς ὅτιν'· ἡ-
μέρα δὲ ὅτιν' ζῆ ἄρα δῖος.
καὶ διωκτοὶ δὲ εἰσι λόγοι καὶ
ἀδιωκτοί, καὶ ἀναγκαῖοι καὶ
καὶ ἀναγκαστοὶ εἰσι ὅτι καὶ ἀ-
ναπόδευτοι γενέσθαι, πᾶσι μὴ χρῆ-
ζειν ἀποδείξεως· ἄλλοι μὲν
παρ' ἀλλοῖς, ὡς οἱ δὲ πᾶσι χρυ-
σίτω πέντε, δὲ ὧν πᾶς λό-
γος πλέκεται· οἷτινες, λαμ-
βάνονται ὅτι τῶν πρακτικῶν
καὶ ὅτι τῶν συλλογισμῶν,
καὶ ὅτι τῶν ὑποκειμένων. περὶ
τῶν δὲ ὅτιν' ἀναπόδευτος, ὅν
ἡ πᾶς λόγος συντάσσεται ἐκ
συντημένων καὶ τῶν ἡγευμένων,

& nox est: dies autem est,
non ergo nox est. Præter
syllogismos autem sunt quæ
probabiliter quidem syl-
logisticis adiacent, non au-
tem concludunt: ut, Si e-
quus est Dion, animal est
Dion, non ergo animal est
Dion.

Orationum item aliæ
veræ sunt, aliæ falsæ. Ve-
ræ quidem sunt, quæ ex
veris colligunt, ut, Si vir-
tus prodest, vitium nocet.
Falsæ autem sunt quæ fal-
sum aliquid in assumptio-
nibus habent, vel quæ non
concludunt, ut, Si dies est,
lux est: dies autem est, vivit
ergo Dion. Sunt quoque
possibiles orationes & im-
possibiles, necessariae & non
necessariæ. Sunt etiam quæ
quod demonstratione non
egeant, & πο' δεκτοὶ dicuntur.
Aliæ quidem apud alios. Ce-
terum apud Chrysippum
quinque ex quibus omnis
ratio textitur: accipiuntur
que in concludentibus &
syllogismis & tropicis. Pri-
ma est huiusmodi, in qua
omnis oratio textitur ex
coniuncto & antecedente,

ἀφ' ἧς ἀρχεται τι συνυμμέ-
 νον, καὶ τὸ λήγον ὁπφορεῖ
 οἶον, εἰ τὸ α' τὸ β'· ἀλλὰ μὴ
 τὸ α'· τὸ ἄρα β'· δῶτερος δ'
 ὅτι ἀναπόδεικτος, ὁ δὲ συν-
 υμμένε καὶ τὸ ἀντικείμενον τῷ
 τῷ λήγοντος τὸ ἀντικείμενον τῷ
 ἡγουμένῳ ἔχων συμπέρασμα·
 οἶον, εἰ ἡμέρα ὅτι φῶς ὅτιν·
 διὰ μὴν ὅτιν· ἔκ ἄρα ἡ-
 μέρα ὅτιν· ἢ γὰρ πρὸς λήψιν
 γίνεται ἐκ τῷ ἀντικείμενον τῷ
 λήγοντι, καὶ ἡ ὁπφορεῖ ἐκ
 τῷ ἀντικείμενον τῷ ἡγουμένῳ.
 οἶον δ' ὅτιν ἀναπόδεικτον, ὁ
 δὲ ἀποφαντικῆς συμπλοκῆς
 καὶ εἰδὸς τῆς ἐν τῇ συμπλοκῇ
 ὁπφορῶν τὸ ἀντικείμενον τῷ
 λοιποῦ οἶον, ἔκ τῆς πλά-
 των, καὶ ζῆ πλάτων· δι-
 ἀ μὴν τῆς πλάτων· ἔκ
 ἄρα ζῆ πλάτων. τέταρτος δὲ
 ὅτιν ἀναπόδεικτος, ὁ δὲ διε-
 ζευμένε καὶ εἰδὸς τῆς ἐν τῇ
 διεζευμένῳ τὸ ἀντικείμενον
 τῷ λοιποῦ ἔχων συμπέρα-
 σμα. οἶον, ἢτοι τὸ πρῶτον, ὃ
 τὸ δεύτερον· διὰ μὴν τὸ
 πρῶτον, ἔκ ἄρα τὸ δεύτερον.
 πέμπτη δὲ ὅτιν ἀναπόδει-
 κτος, ἐν ᾧ πᾶς λόγος συντάσ-
 σεται ἐκ διεζευμένε καὶ εἰδὸς
 τῆς ἐν τῇ διεζευμένῳ ἀντικείμενον, καὶ ὁπφορεῖ τὸ λοιπόν.

à quo inchoat coniunctum
 quippiam & desinens, ut
 si primus, secundus : atqui
 primus, ergo secundus. Se-
 cunda est, quæ per coniun-
 ctum & oppositum conse-
 quentis, oppositam habet
 antecedentis conclusionem,
 ut, Si dies est, lux est : atqui
 nox est, non ergo dies est.
 Fit enim assumptio ex op-
 posito consequenti, con-
 clusioque ex opposito an-
 tecedenti. Tertia demon-
 stratiua est, quæ per negan-
 tem complexionem & v-
 num aliquid eorum quæ in
 complexione sunt, infert
 oppositum reliqui, ut illud,
 Non est mortuus Plato,
 & vivit Plato : atqui mor-
 tuus est Plato, non ergo vi-
 vit Plato. Quarta est, quæ
 per disiunctum, & unum
 eorum quæ sunt in disiun-
 cto oppositam habet con-
 clusionem reliqui, ut illud,
 Aut est primum aut secun-
 dum : atqui primum est,
 non est ergo secundum.
 Quinta est, in qua omnis
 oratio constituitur ex dis-
 iuncto & uno opposito
 eorum quæ in disiuncto
 sunt, infertque reliquum :

εἴη, ἢ πῶς ἡμέρα ἐστίν, ἢ νύξ ἐ-
 στί, ἢ ἡ νύξ ἐστίν, ἢ ἡμέρα ἄρα
 ἐστίν. ὅτι ἀληθεῖς δὲ εἰρηθεῖς
 ἔπειτα καὶ πρὸς σωικοῖς, ὡς
 πῶς ἡμέρα ἐστίν, τὸ φῶς ἐστίν καὶ
 ψῆδος καὶ σκοτεινός. ὡς πῶς νύξ ἐστίν
 καὶ σκοτεινός, τὸ σκοτεινός ἐστίν καὶ ψῆ-
 dos εἰρηθεῖς, ὡς πῶς ἔπειτα εἰρηθεῖς
 γινώσκῃ, πῶς γινώσκῃ. εἰρηθεῖς
 μὴ τι ψῆδος ἐκ ἀκολουθεῖ
 πῶς γινώσκῃ πῶς γινώσκῃ τὸ πέτε-
 σαι πῶς γινώσκῃ ἀκολουθεῖ. καὶ
 ἀπορεῖ δὲ τινες εἰσὶ λόγους
 εἰρηθεῖς καὶ εἰρηθεῖς καὶ εἰρηθεῖς
 εἰρηθεῖς, καὶ εἰρηθεῖς. ἔτι δὲ εἰρη-
 θεῖς καὶ εἰρηθεῖς, εἰρηθεῖς ὁ ποιοῦ-
 πος, καὶ πῶς δὲ οὐδὲν εἰρηθεῖς
 εἰρηθεῖς, καὶ πῶς τὸ τεῖμα εἰρηθεῖς
 καὶ πῶς τῶμα μὴ, καὶ πῶς καὶ
 πῶς τῶμα, καὶ πῶς μέγας καὶ
 δῖος. πῶς δὲ οὐδὲν εἰρηθεῖς,
 καὶ πῶς δῖος ἄρα. ἔτι δὲ ἐστίν
 λόγους συντακτικὸς, καὶ εἰρηθεῖς
 ἀρεῖς καὶ εἰρηθεῖς καὶ συντα-
 κτικὸς, πῶς εἰρηθεῖς καὶ εἰρηθεῖς
 πῶς εἰρηθεῖς. οἷον, εἰρηθεῖς εἰρηθεῖς
 εἰρηθεῖς, καὶ εἰρηθεῖς καὶ εἰρηθεῖς
 εἰρηθεῖς. καὶ πῶς πῶς μὴ ἐν
 πῶς λογικοῖς οἱ σωικοῖς, ἵνα
 μάλα καὶ κρατυῶσι διαλεκτι-
 κὸν αἰετῇ πῶς ὁφείν. πάν-
 τα γὰρ τὰ πρῶτα εἰρηθεῖς ἐν λόγοις θεωρεῖται ὁρᾶται,

ut, Aut dies est, aut nox
 est: non est autem nox, dies
 ergo est. Nam in vero ve-
 rum sequitur secundum
 Stoicos, ut, Dies est, Lux
 est: in falso falsum, ut Nox
 est, Falso tenebrae sunt: &
 in falso verum, ut Volare
 terram, Esse terram. Vero
 tamen falsum non infer-
 tur. Nam dum dicimus es-
 se terram, non sequitur ut
 volet terra. Sunt item am-
 biguae quaedam orationes,
 obscurae ac latentes, &
 σιωπῆται & κρατυίδες & οὐτι-
 δες. Est autem obscura
 & involuta oratio huius-
 modi, Non pauca duo sunt,
 non etiam tria, ne ista qui-
 dem, non autem & qua-
 tuor: atque ita usque de-
 cem. duo autem pauca sunt,
 & decem igitur. οὐτις au-
 tem est oratio coniunctiva,
 ex infinito & finito con-
 stans, assumptionem verò
 & conclusionem habens,
 ut, Si quis est hic, non est ille
 Rhodi. Ac huiusmodi sunt
 in logicis Stoici, ut maximè
 asserant dialecticum solum
 esse sapiētem. Omnes enim
 res per eam quae in verbis
 est speculationem cerni,

ὅσα τε τῷ φυσικοῦ τύπε τυγ-
χάνει, καὶ αὐτὸ πάλιν ὅσα τῷ ἡ-
θικοῦ. εἰς μὲν γὰρ τὸ λογικὸν τί-
θει λέγειν, ὡς τε οὐνομάτων
ὁρθότητος, ὅπως διέταξαν οἱ
νόμοι ἐπὶ τοῖς ἔργοις, ἔκ αὐ-
τῶν εἰπεῖν. Δυσκοῖν γὰρ ἔσαν
συνηθείαν ταῖν ὑποπιπίεσταιν
τῇ ἀρετῇ, ἢ μὲν, τί ἐκαστὸν ὅτι
τῷ ὄντων σκοπεῖν. ἢ γὰρ, τί κα-
λεῖται καὶ ὡς καὶ αὐτοῖς ἔχ-
ει τὸ λογικόν.

Τὸ γὰρ ἡθικὸν μέρθε τὸ φι-
λοσοφίας διαμερῶσιν εἰς τε τὸ
ὡς οὐκ ἔστι καὶ εἰς τὸ ὡς αἰ-
ματῶν καὶ κακῶν πόπον, καὶ
εἰς τὸ ὡς παθῶν καὶ ὡς ἀρε-
τῆς καὶ ὡς τέλους, ὡς τε τῆς
ποσότητος αἰτίας καὶ τῷ ὡς ἀ-
ξίων, καὶ ὡς τῷ κατὰ φύσιν, καὶ
ὡς τῷ ἀποτῶν τε καὶ ἀποτῶν. καὶ
ἔτι δ' ὑποδιαμερῶσιν οἱ ὡς
χεύσασθαι καὶ ἀρχέδημον, καὶ
ζῶον αὐτὸ ἑαυτοῦ, καὶ ἀπολλο-
ύμενον, καὶ διορθῶν, καὶ ἀντί-
παθεῖν, καὶ ποσὸν δῶρον. οἱ μὲν
γὰρ κατὰ φύσιν ζῶον, καὶ ὁ κλεα-
νθης, ὡς αὐτὸ ἀρχαῖοι περὶ, ἀφ-
ελέσθαι ὡς τὸ πραγματῶν
διήκον. ἔτι γὰρ διείλον καὶ τὸ
λογικὸν καὶ τὸ φυσικόν. πλεον-
εῖς ποσὸν οὐκ ἔστι φασὶ τὸ
ζῶον ἔχειν ὅτι τὸ, τηρεῖν ἑαυ-

quæque ad naturam perti-
nent, & quæ rursus ad mo-
res, logicæ egere admini-
culo. Quid dicere oportet
de rectitudine nomi-
num, quo pacto statuerunt
leges in operibus, non facile
dixerim. Porro quum duæ
sint consuetudines, quæ vir-
tuti subincidunt, altera qui-
dem quid quoque sit in re-
rum natura inspicit, alia vo-
rò quid vocetur.

Atque in hunc modum
de rationali philosophiæ
parte differunt. Enimvero
moralem philosophiæ par-
tem in subiectos diuidunt
locos, videlicet de appeti-
tione, de bonis & malis, de
affectibus, de virtute, de fi-
ne, de quæ prima æstimatione,
& de actibus ac de offi-
ciis, de adhortationibus &
dehortationib⁹. In hunc autē
modū subdistingunt, Chry-
sippus, Arche demus, Zeno
Tarsensis, Apollodorus,
Diogenes, Antipater & Po-
sidonius. Nam Cirticus Ze-
no & Cleanthes (ut anti-
quiores) simplicius tracta-
runt. At hi rationalem na-
turalēque philosophiæ
partem diuiserunt. Primam
autem hanc animantis ap-
petitionem fuisse dicunt,
seipsum tuendi atque ser-

πρὸ οἰκείας αὐτῶν τῆ φύσεως
 ἀπ' ἀρχῆς καὶ αὐτὰ φησιν ὁ
 χρυσίππῳ ἐν τῇ πρώτῃ
 πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὸν οἰκεῖον
 λόγον (1) παντὶ ζῳῷ τὴ φύσιν
 τὴ σύστασιν καὶ τὴν ταύτης
 συνείδησιν. ἔτε γὰρ ἀποπειρώ-
 σαι εἰκὸς ἢ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἔτε
 ποιῆσαι αὐτὸ, μήτε ἀπο-
 πειρώσαι μήτε ἐκ οἰκείωνται.
 ἀπολαίπειται τὸν αὐτὸν λέγειν,
 συσταμένῳ αὐτὸ εἰκαίως
 πρὸς ἑαυτὸ. ἔτι γὰρ τὰ τε
 βλάπτοντα διωδύται, καὶ τὰ
 οἰκεῖα προσέεται. ὁ δὲ λέγεισι
 τινες, πρὸς ἡδονὴν γίγνεσθαι
 τὸ πρὸς τὸν ὅρμον τοῖς
 ζώοις, ἢ αὐτὸς ἀποφαίνεσθαι.
 ὅτι γὰρ φησὶν, εἰ ἄρα
 ὅταν ἡδονὴν εἴη, ὅταν αὐτὸν
 καὶ αὐτὸν ἢ φύσιν ὅτι ζῆ-
 τήσεται, τὰ ἐναρμόζοντα τῇ
 συστάσει ἀπολαίπει. ὅν τινος
 ἀφιλαριώεταί τὰ ζῶα, καὶ
 ἀλλὰ τὰ φυτά οὐδὲν τε
 (φασὶ) διήλαξεν ἢ φύσιν ὅτι
 τὸ φυτὸν καὶ ὅτι τὸ ζῶον,
 ὅτι χρεῖς ὁρμῆς καὶ αἰσθή-
 σεως καὶ κεῖνα οἰκονομεῖ, καὶ
 ἐφ' ἡμῶν τὰ φυτὰ φανερῶς γί-
 νεται. ὅκ τινος τῇ τῆς ὁρμῆς
 τοῖς ζώοις ὅτι γυμνασμός, ἢ
 συγχευόμενα παρ' αὐτὰ πρὸς

uandi, natura sibi ipsum ab
 initio ita conciliante : vt
 Chrysippus ait in primo
 De finibus : primum pro-
 prium cuique animanti di-
 cens ipsius fuisse commen-
 dationem, huiusque notio-
 nem. Neque enim fas erat
 animal ipsum vel ab se alie-
 num fieri, vel omnino id
 fieri, vel non sibi maximè
 propinquum fieri. Restat i-
 gitur vt dicamus hanc ip-
 sum sibi maxima concor-
 dia & charitate deuinxisse.
 Ita enim & noxia propellit,
 & quæ sibi sunt vtilia susci-
 pit. Quod autem dicunt
 quidam, primam appetitio-
 nem animantibus ad volu-
 ptatem fieri, falsum esse e-
 uincunt. Accessionem e-
 nim arbitrantur siquid sit
 voluptatem esse, quum i-
 psam per se natura inquisie-
 rit, & quæ commendationi
 suæ sunt accommodata per-
 cepit, quemadmodum ex-
 hilarescunt animalia, vi-
 rescuntque arbores. Nihil
 quicquam (aiunt) discreuit
 natura in arboribus & ani-
 malibus, quando de illis
 absque motu voluntatis ac
 sensu disponit, & in nobis
 quædam ea ratione fiunt.
 Quum verò ex superfluo
 appetitio animantibus ac-
 creuit, qua vtentes peragāt

τὰ οἰκεία, τοῖς ποῖς μὴ τὸ κατὰ φύ-
 σιν τὸ κατὰ ὁρμὴν διοικεῖ-
 σθαι. τὸ δὲ λόγον ποῖς λογι-
 κοῖς κατὰ τελειότεραν θεωσα-
 σίαν δεδομένον, τὸ κατὰ λόγον
 ζῆν ὁρθῶς γίνεσθαι τοῖς κατὰ
 φύσιν. τεχνίτης γὰρ ὅτι ὅτι
 γίνεσθαι τὸ ὁρμῆς· διότι τὸ θεω-
 ρῶς ὁ ζῶων ἐν τῷ κατὰ ἀνθρώ-
 πον φύσει, τέλει ὅτι εἶπε τὸ ὁ-
 μολογουμένως τῇ φύσει ζῆν,
 ὅτι κατὰ ἀρετὴν ζῆν. ἀ-
 γὰρ γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡμᾶς ἡ
 φύσις. ὁμοίως ὅτι καὶ κλεανθῆς
 ἐν τῷ κατὰ ἡδονῆς, καὶ ποσειδών-
 νι ὅτι καὶ ἐκείτων ἐν τοῖς κατὰ
 τελῶν. πάλιν δὲ ἰὼν ὅτι
 τὸ κατὰ ἀρετὴν ζῆν τὰ κατὰ
 ἐμπειρίαν τῆς φύσεως συμ-
 βαλλόντων ζῆν· ὡς φησὶ χρύ-
 σιππος ὅτι ἐν τῷ κατὰ φύσιν πε-
 ρὶ τελῶν· μέρη γὰρ εἰσὶν αἱ
 ἡμέτεραι φύσεις τῆς τῆς ὅλης.
 διότι τὸ τέλει γίνεσθαι τὸ ἀ-
 κολῶς τῇ φύσει ζῆν· ὅτι
 ὅτι κατὰ ἀρετὴν αὐτὴ καὶ κατὰ
 φύσιν τῆς ἡλῶν, καὶ ἐν ἡ-
 γουῶνται ὡς ἀπαγορεύειν εἰ-
 θεὸν ὁ νόμος ὁ κοινός, ὅτι
 ὅτι ὁ ὁρμῆς λόγος διὰ πάν-
 των ὁμοῦ, ὁ αὐτός ἐν τῷ
 διὰ καὶ ἡμῶν τούτων τῆς
 ἐν τῶν διοικήσεως ὄντι.

quæ sua sunt, in eis quidem
 naturali quadam ratione
 appetitionem illam dispo-
 ni. Ceterum quum rationa-
 libus perfectiore præcepto
 data sit ratio, ut ex illius
 præscripto & conuenienter
 naturæ uiuant, ex natura si-
 bi insitum esse: ea quippe
 artifex accedit moderatrix-
 que appetitionis. Quocir-
 ca primus Zeno in libro
 De natura hominis, finem
 ait consentaneè secundum
 naturam viuere: id autem est
 secundum virtutem viuere.
 ad eam quippe natura nos
 duci. Similiter & Cleanthes
 in libro De voluptate, &
 Posidonius, & Hecato in li-
 bro De finibus. Rursus se-
 cundum virtutem viuere,
 idem est quod secundum
 experientiam eorum quæ
 secundum naturam accidunt,
 viuere, ut Chrysippus in
 primo De finibus ait: par-
 tes enim naturæ vniuersæ
 sunt naturæ nostræ. Idcirco
 finis efficitur consentaneè
 secundum naturam viuere,
 secundum suam atque vni-
 uersorum naturam, nihil
 eorum faciendo quæ à con-
 muni lege prohibentur, quæ
 est recta ratio in omnes per-
 ueniens, eademque in Ioue
 hoc principe gubernatio-
 nis omnium quæ sunt.

ἢ δ' αὖτις πῶς πῶς δ' αὖ-
 δαμῶν δ' αὖτις, καὶ βούλειαν
 βίαν, ἵνα πάντα περὶ τῆς
 καὶ πῶς συμφωνίαν τοῦ παρ'
 ἡμῶν δαμῶν δ' αὖτις ἢ τοῦ
 ἡμετέρου βίαν. οἱ μὲν
 αὖτις δ' αὖτις τέλει δ' αὖτις ῥη-
 τῶν, πῶς ἀλλοτρίαν ἐν τῇ τῇ
 καὶ φύσιν οὐκ ἰσχύει. Ἀρχέ-
 δαμῶν δ' αὖτις, πῶς πάντα τὰ κα-
 δαμῶν δ' αὖτις τελοῦντα ζῆν.
 φύσιν δ' αὖτις πῶς μὲν δ' αὖ-
 αὖτις, ἢ ἀλλοτρίαν δ' αὖτις ζῆν,
 πῶς τε κοινῶς, καὶ ἰδίως πῶς
 αὖτις. οἱ δ' αὖτις κλεινῶν
 πῶς κοινῶς μόνον οὐκ ἔχεται
 φύσιν, ἢ ἀλλοτρίαν δ' αὖτις, ἔκτε
 ἢ καὶ πῶς ὅτι μέγιστος. πῶς
 τε ἀλλοτρίαν, δ' αὖτις οὐκ ἔχεται
 λογισμῶν καὶ αὖτις, δ' αὖτις
 αὖτις ἢ ἀλλοτρίαν, καὶ δ' αὖτις
 ἢ φόβον ἢ ὑπέρβα, ἢ τι τῇ
 ἢ ζωῶν. ἐν αὖτις τε ἢ πῶς
 δ' αὖτις, ἢ ἀλλοτρίαν, ἢ ἀλλοτρίαν
 πεποιμένη ἢ πῶς πῶς ὁμο-
 λογίαν πῶς πῶς βίαν. δ' αὖτις
 εἰς φῶς, ἢ πῶς λογικὸν ζῶον,
 πῶς μὲν, δ' αὖτις πῶς ἢ ζωῶν
 θεωρημάτων πιθανότητες
 πῶς ἢ, δ' αὖτις πῶς καὶ τῇ τῇ
 σιωπῶντων. ὅτι ἢ φύσιν ἀ-
 φημεῖς δ' αὖτις ἀλλοτρίαν ἢ φῶς.

Esse autē hoc ipsum felicis
 hominis virtutem & copiā
 vitæ, quum omnia gerun-
 tur ex concentu qui apud
 unumquemque est pro vo-
 luntate gubernationis o-
 mnium. Diogenes igitur fi-
 nem diffinit esse rationi ritē
 obtemperare in eis eligen-
 dis quæ secundum naturam
 sunt: Archedemus autē, ni-
 hil officiorum omittendo
 vivere. Naturam autem
 Chrysippus quidē eam cui
 consentaneē oporteat vive-
 re, & communem intelligit,
 & propriē humanam. At
 verō Cleanthes communē
 tantummodo naturam sus-
 cipit, quam sequi oporteat,
 non etiam particularem.
 Virtutēque affectionem
 esse consentiētem, & ipsam
 propter seipsam esse virtu-
 tem, non ob metum aliquē
 aut spem, aut aliquid eo-
 rum quæ sunt externa, sed
 in sese cuiusque constitu-
 tam esse beatam vitam. Nā
 quum sit animæ insita ad
 consensionem totius vitæ:
 perverti autem rationale
 animal plerumque exteriori-
 bus negotiis inductum,
 plerūque rationaliter per-
 suasum, aliquando autem
 ob familiarium instructio-
 nem. Natura enim occasio-
 nes dat minimē perverfas.

ἀρετὴν ὅτι ἢ μὲν τις κοινῶς πα-
 τὶ τελείωσις, ὡς περ ἀνδρεί-
 ος· ἢ ἡ ἀδεώρηντος, ὡς περ
 ὑγίεια· ἢ ἡ θεωρηματικὴ, ὡς
 φροῦνησις. φησὶ γὰρ ὁ ἐκάτων
 ἐν τῷ περὶ τοῦ πρώτου ἀρετῆς,
 ὅτι θεωρηματικὰς μὲν εἶναι καὶ θεω-
 ρηματικάς, τὰς ἐχούσας πλεονέ-
 σῃσιν ἐκ θεωρημάτων, ὡς
 φροῦνησιν καὶ δικαιοσύνην· ἀ-
 δεωρήτοις δὲ, τὰς κατὰ παρέ-
 νεσθαι θεωρουμένων τῆς ἐκ
 τῶν θεωρημάτων συνεσ-
 κῆσιν, καὶ ἀπὸ τῆς ὑγίειας καὶ
 ἰσχύος. τῇ ἀφροσύνῃ τε θεωρη-
 ματικῇ ὑπερχούσῃ συμβαίνει
 ἀκολυβτὴν καὶ παρεκτείνε-
 σθαι πλεονέχειαν, καὶ ἀπὸ τῆς
 τῇ ψαλίδος οἰκονομίας πλεονέ-
 χου ὅτι γίνεσθαι. καλοῦνται
 δ' ἀδεωήτοι οἱ μὴ ἔχοντες
 συγκαταθέσεις, ἀλλ' ὅτι γί-
 νονται, καὶ ὡς φανέσθαι γί-
 νονται, ὡς ὑγίεια, ἀνδρεία.
 τεκμήριον ὅτι τὸ ὑπαρκτὸν
 εἶναι πλεονέχειαν φησὶ ὁ πε-
 ρὶ δυνάμεως ἐν τῷ περὶ τοῦ πρώτου
 ἡθικοῦ λόγου, τὰ γινέσθαι ἐν
 περὶ τοῦ πρώτου τοῖς ὡς περὶ σωφρο-
 νίας, διορθώσεως, καὶ ἀντιθέσεως.
 εἶναι δὲ καὶ πλεονέχειαν ὑπαρ-
 κτὸν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῇ ἀ-
 ρετῇ. διδακτὸν τε εἶναι ἀπὸ τῆς, (λέγουσιν δὲ πλεονέχειαν ἀρετῆς)
 & Chry-

Est autem virtus alia qui-
 dem communiter omni-
 bus perfectio quædam, vel-
 uti statuæ: alia inuisibilis,
 veluti sanitas, & alia specu-
 lativa, ut est prudentia. Ait
 enim Hecato in primo De
 virtutibus, scientiam qui-
 dem & speculativas quæ
 ex speculationibus constant
 virtutes tueri, ut pruden-
 tiam atque iustitiam: spe-
 culatione autem vacantes
 eas quæ ita fermè per ex-
 tensionem inspiciantur, ut
 illæ quæ ex speculationibus
 constant, veluti sanitatem
 & robur. Quippe & infi-
 pientiam quæ & in specu-
 lationis parte est, sequi con-
 tingit, ac proferri sanita-
 tem, non secus ac fornicis
 structuræ robur accedere.
 Appellantur autem ἀδεωήτοι
 quia confensiones non ha-
 bent, sed accedunt, & circa
 ignavos sunt, ut sanitates
 & vires. Argumentum verò
 quod substantialis virtu-
 tis sit, ait Posidonius in pri-
 mo Moralis orationis,
 quòd in profectu fuerint
 Socrates, Diogenes, & An-
 tisthenes. Esse autem &
 vitium subsistens, quia vir-
 tuti opponatur. Docibi-
 lem verò esse virtutem,

καὶ χρύσιππον ἐν ταῖς περὶ
τῶν ἀρετῶν φησὶ, καὶ κλε-
ανθῆς καὶ ποσιδώνιος ἐν τοῖς
περὶ τρεπικῶν, καὶ ἐκείτων.
ὅτι δὲ διδασκλή οἱ, δηλονότι
ποῦ γινέσθαι ἀγαθοῦς ἐκ φαν-
λων.

Παναίτιος μὲν οὖν δύο
φασὶν ἀρετάς, θεωρητικὴν καὶ
πρακτικὴν· οἱ δὲ λογ-
ικὴν, καὶ φυσικὴν, καὶ ἠθικὴν·
τίτλους δὲ, οἱ περὶ ποσιδώ-
νιον καὶ πλείονας, οἱ περὶ κλε-
ανθῆν, καὶ χρύσιππον, καὶ
ἀντίπατρον. ὁ μὲν γὰρ πολλὰ
φασὶν μίαν λέγειν, τὴν φρόνη-
σιν. ἣν δὲ ἀρετὴν, τὰς μὲν
περὶ αὐτῆς, τὰς δὲ τῶν αὐτῆς ὑπο-
τάχμεναι. περὶ αὐτῆς μὲν τὰς
δε, φρόνησιν, ἀνδρείαν, δικαιο-
σύνην, σωφροσύνην· ἐν εἰ-
δὲ δὲ τούτων, μεγαλοψυχίαν,
ἐγκράτειαν, καρτερίαν, αἴ-
σχροίαν, ἀκελίαν. καὶ τὴν μὲν
φρόνησιν, εἰς ὅπως ἡμῶν κα-
κῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ ἑτετέρων·
τὴν δὲ δικαιοσύνην, ὅπως ἡ-
μῶν ὧν ἀρετέον καὶ ἀλαβη-
τέον, καὶ ἑτετέρων· τὴν δὲ με-
γαλοψυχίαν, ὅπως ἡμῶν εἶναι
ὑπερᾶνω ποιεῖν ἢ συμβαινόν-
των κατὰ τὴν φύσιν τε καὶ ἀπο-
διδόν· ἣ δὲ ἐγκράτειαν, δὴ

& Chrysippus in primo De
fine dixit, & Cleanthes &
Posidonius in Exhortatio-
nibus, & Hecato. Quod au-
tem docibilis sit, ex eo cō-
stat, quod boni ex malis
fiant.

Panætius quidem duas
posuit virtutes, contempla-
tiuam & actiuam. Alij tres,
rationalem, naturalem, &
moralem. Quatuor Posido-
nius, plures Cleāthes, Chry-
sippus, & Antipater. Apol-
lophanes verò vnam dicit
virtutem, prudentiam. Por-
ro virtutem alias quidem
primas, alias verò eis sub-
iectas. primas quidem, ac
veluti principes, has esse,
prudentiam, fortitudinem,
iustitiam, temperantiam.
Harum autem in specie,
magnanimitatem, consci-
entiam, tolerantiam, ingenium,
consilium. Ac prudentiam
quidem, scientiam esse bo-
norum ac malorum, ac me-
diorum. Iustitiā verò scien-
tiam eorum quæ eligenda
sunt, quæque fugienda, quæ-
que sunt media. Cæterum
magnanimitatem, scientiam
quæ habitum faciat excel-
siorem omnibus quæ con-
tingere possint ex æquo
bonorum ac malorum.
Continentiam verò, affe-

διαν αὐτοῦ πέρβαν τὴν κατ' ὀρ-
θὴν λόγον, ἢ ἔξιν ἀνέτητον ἡ-
δονῶν· πλὴν δὲ καρτερεῖαν, ὅππ-
σόμενον ἢ ἔξιν ὧν ἐμυθεύεον
κῆρυμν, καὶ οὐδ' ἐτέρων· πλὴν δὲ
αἰσχυνοίαν, ἔξιν διυρετικῶν τῶν
καθ' ἡκοντος ὅκ τῆ ἀφ' ἧς χη-
μα· πλὴν δὲ ἀδελίαν, ὅππσῃ-
μιν τῆ σκοπεῖσθαι πῶς καὶ πῶς
παράτηντες, παρὰ ξοῦν συμ-
φερόντως.

Αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν κακῶν,
τῶν μὲν, εἴ) παρὸς τὰς δὲ,
ὑπὸ ταύτας οἶον· φεσιμῶν
μὲν, καὶ δελίαν, καὶ ἀδικίαν,
καὶ ἀκολασίαν, ἐν ταῖς παρῶ-
ταις· ἀκράσίαν δὲ, καὶ βρα-
δυείαν, καὶ κακὰ δελίαν, ἐν
ταῖς ὑπὸ ταύτας· εἴ) δὲ ἀνείας
τὰς κακίας, ὧν αἱ δρέται· ἐ-
πισήμια. ἀγαθὸν δὲ κοινῶς
μὲν, τὸ τί ὁφείλει· ἰδίως δὲ, ἢ-
τοι ταῦτον ἢ ἕχ' ἐτερον ὁφεί-
λειας, ὅθεν αὐτῶν τε πλὴν δρέ-
ται καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς· ἀγα-
θὸν περὶ ὧς ἔγω λέγεσθαι.
οἶον, τὸ ἀγαθὸν ἀφ' ἧς συμ-
βαίνει, ὡς τὸ παρὰ ξιν πλὴν κατ'
δρέται· ὑφ' ἧς δὲ, ὡς τὸ απο-
δαῖον τὸ μετέχοντα τὸ δρέ-
της. ὁμῶς δὲ ἔπως ἰδίως οἰεί-
ζονται τὸ ἀγαθὸν, τὸ τ' ἕξιν καὶ
φύσιν λογικῶν, ἢ ὡς λογικῶν.

etionem insuperabilem rectae
rationis, siue habitum volu-
ptatibus invictum. Porro to-
lerantiam, scientiam, siue ha-
bitum earum rerum quibus
insistendum sit, vel non, at-
que mediarum. Ingenium
autem habitum celerem offi-
cij inventorem. Consilium
verò, scientiam inspiciendi
quamnam & quo pacto ge-
rentes utiliter quippiam o-
peremur.

Consentaneum est autem
vitiorum quoque alia prima,
alia his esse subiecta: puta
imprudentiam, formidinem,
iniustitiam, intemperantiam,
incontinentiam, & hebetu-
dinem, & malum consilium
his esse subiecta. Esse autem
earum rerum ignorantiam
initium, quarum scientia
virtus sit. Bonum verò con-
muniter quidem id esse quod
sit utile, propriè verò siue
idem, siue ab utilitate non
alienum. Quocirca ipsam
quoque virtutem & parti-
ceps ipsius bonum, ita mi-
pliciter dici, cuiusmodi sit,
bonum ex quo contingit,
veluti in virtutis actum. A
quo autem, veluti studio-
sum virtutis participem.
Aliter ita propriè definiunt
bonum, quod sit perfectum
secundum naturam ratio-
nalis, vel quasi rationalis.

πρῶτον δ' εἶπεν πρὸς ἀρετὴν,
ὡς μετέχοντα, τὰς τε πράξεις
τὰς κατ' ἀρετὴν καὶ τοὺς ἀπο-
δοῦναι εἶπεν. ὅτι γὰρ ἡμεῖς δὲ,
πρὸς τὴν χάριν καὶ πρὸς τὴν ἀφρο-
σύνην καὶ τὰ ὅσα πλήσια. ὡ-
σπότερ δὲ καὶ τὰ κακίων τὸ μὴ
εἶναι ἀφροσύνην, ἀλλ' ἵνα, ἀδι-
κίαν, καὶ τὰ ὅσα πλήσια. με-
τέχοντα δὲ κακίων, τὰς τε
πράξεις τὰς κατ' ἀδικίαν καὶ
τοὺς ἀποδοῦναι. ὅτι γὰρ ἡμεῖς δὲ,
πρὸς τὴν δυσθυμίαν καὶ πρὸς
τὴν ἀφροσύνην, καὶ τὰ ὅμοια.

ἔτι γὰρ ἀγαθὸν, τὰ μὴ εἶναι
κατ' ἀρετὴν, τὰ δὲ ὅκτις. τὰ
δ' ὅτε πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ἐκ-
πῆς. τὰ μὴ πρὸς ἀρετὴν, ἀρε-
τῆς, καὶ τὰς κατ' ἀδικίαν πρά-
ξεις. τὰ δ' ἐκ τῶν, πῶς, τε ἀπο-
δοῦναι. γὰρ πατερίδα καὶ ἀπο-
δοῦναι φίλον, καὶ πρὸς τοῦτων
ἀδελφότητα. τὰ δὲ ὅτε ἐκ-
πῆς, ὅτε πρὸς ἀρετὴν, τὸ αὐτὰν
εἶναι πρὸς ἀρετὴν καὶ ἀ-
δελφότητα. ἀνάπαλιν δὲ, καὶ
τὰ κακίων, τὰ μὴ πρὸς ἀρετὴν
εἶναι τὰς κακίας, καὶ τὰς κατ'
αὐτὰς πράξεις. τὰ δὲ ἐκ-
πῆς, τὸ ἀφροσύνην πατερίδα εἶναι,
καὶ ἀφροσύνην φίλον, καὶ πρὸς
τοῦτων ἀδελφότητα. τὰ δὲ
ὅτε ἐκ τῶν, ὅτε πρὸς ἀρετὴν,

Huiusmodi verò esse virtu-
tem, ut participes sui actus
ac probos reddat. Acces-
siones verò ipsius gaudium
esse & lætitiā & his simi-
lia. Eodem modo & in-
malis, aliud quidē esse im-
prudentiam, formidinem,
iniustitiam, & his similia:
quæ autem participant, vi-
tiosos esse actus & malos
homines. Horum esse ac-
cessiones maiorem & an-
gorem, & cætera in hunc
modum.

Præterea bona alia esse
circa animum, alia extrin-
secus, alia neque circa ani-
mum neque extra. Ea qui-
dē quæ sint circa animum,
virtutes esse, virtutisque a-
ctiones: quæ verò extrinse-
cus sunt, nobilem habere
patriam, & amicum charum
atque probum, harumque
rerum comitem felicitatē:
quæ verò neque extrinse-
cus neque in animo sunt,
quemque ipsum sibiipsum esse
bonum ac felicem. Rursus
autē mala partim esse circa
animum, ipsa videlicet vitia
actūsque vitiosos: partim
extrinsecus, ut stultam ha-
bere patriam & stolidum
amicum, & quæ ista con-
sequuntur. Infelicitatem
partim neque extrinsecus
esse, neque circa animum,

τὸ αὐτὸν εἰς αὐτὰ ἐστὶ φανερὸν καὶ
 κακοδαίμονα. ἔτι τῶν ἀγαθῶν
 τὰ μὲν ἐστὶ τελικὰ, τὰ δὲ ποιητι-
 κά· τὰ δὲ τελικὰ καὶ ποιητικά·
 τὸ μὲν οὖν φίλον, καὶ παρὰ αὐτὸ
 αὐτὸ γινώσκας ὡς ἡδέας, ποι-
 ητικά ἐστὶ ἀγαθὰ· παρὰ δὲ, καὶ
 φρόνημα, καὶ ἡδυσθείαν, καὶ
 τέρψιν καὶ ἀφροσύνην, καὶ ἀ-
 λυπίαν πᾶσαν καὶ τὴν κατ' ἀ-
 ρετίαν προαΐξιν, τελικὰ. ποιη-
 τικά δὲ καὶ τελικὰ ἐστὶ ἀγαθὰ·
 καὶ δὲ μὲν ἀποτελεῖσι τὴν ἀ-
 δαιμονίαν, ποιητικά δὲ ἀ-
 γαθὰ καὶ δὲ συμπληροῦσιν
 αὐτὴν, ὥστε μέρος αὐτῆς γίνε-
 σθαι, τελικὰ. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν
 κακῶν τὰ μὲν ἐστὶ τελικὰ, τὰ δὲ
 ποιητικά, τὰ δὲ ἀμφοτέρως
 ἔχοντα. τὸ μὲν ἔχον καὶ παρὰ
 αὐτὸ γινώσκας βλάβας,
 ποιητικά ἐστὶ· κατὰ πληξιν δὲ
 ἐστὶ καὶ ἀπεινότης, καὶ δουλεία,
 καὶ ἀτερπία, καὶ δισθυμία, καὶ
 πῶς ἀλυπία, καὶ πᾶσαν πῶς καὶ
 κακίαν προαΐξιν, τελικὰ· ἀμ-
 φοτέρως δὲ ἔχοντα. ὅπρὲι κα-
 δὲ μὲν ἀποτελεῖσι πῶς κακο-
 δαιμονίαν, ποιητικά δὲ κα-
 δὲ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὴν,
 ὥστε μέρος αὐτῆς γίνεσθαι,
 τελικὰ. ἔτι τῶν πῶς πῶς
 ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσὶν ὅξεις,

ut ipsum sibiipsum esse malum
 atque infelicem. Item bo-
 na alia versari circa fines,
 alia in effectu consistere, a-
 lia utrunque. Simul esse a-
 micum quidem, & quæ ab
 ipso nobis proueniunt cō-
 moda, effectu esse bona. Por-
 ro confidentiam, & magni-
 tudinem animi, & liberta-
 tem, & oblectationem &
 lætitiā, & tranquillitatē,
 omnemque virtutis actum,
 finis in parte esse, eadē verò
 utrunque simul esse. Nam
 ex eo quidem quòd perfici-
 unt felicitatem, effecti-
 ua sunt bona: ex eo verò
 quòd illam veluti partes i-
 ipsius implent, ad finem per-
 tinent. Pari ratione malorū
 quoque alia esse finalia, alia
 effectiua, alia in utrunque
 modum se habentia. Inimi-
 cum nempe, & quæ ab ipso
 oriuntur incommoda, effe-
 ctiva esse. Stupiditatem au-
 tem, & humilitatem, & ser-
 uitutē, & molestiā, & mœ-
 rorem ac tristitiā, omnē
 actum malitiæ ad finē per-
 tinere. Ea verò se utroque
 modo habent. Nam & ex
 eo quòd inferunt infelici-
 tatem, effectiua sunt: & ex
 eo quòd eam, utpote ipsius
 partes, implent, ad finem
 pertinent. Præterea bono-
 rū animi, alia habitus sunt,

τὰ δὲ δῖα θεσφς· τὰ δ' οὐτε εἰ-
 ξης, οὐτε δῖα θεσφς. δῖα θεσφς
 μὲν αἰ ἀρεταί· ἔξεις δ', τὸ ὅπι-
 τηδύματ'· οὐτε δ' ἔξεις, ἔτε
 δῖα θεσφς, αἰ ἐν ῥήματι κοινῶς δ'
 ἡμῶν ἀγαθῶν μικτὰ μὲν ὅτιν
 ἄπειρα καὶ ἀγνοία· ἀπλοῦ
 δ' ὅτιν ἀγαθόν, ὅππῃς ἡμῖν. καὶ
 αἰ μὲν παρ' ὅντα, αἰ ἀρεταί· ἔκ
 αἰ δὲ, οἷον χρεῖα, πῶς πατή-
 σης. πάντ' δὲ ἀγαθόν συμ-
 φέρειν εἶναι, καὶ δέον, καὶ λιστε-
 λές, καὶ χρησίμον, καὶ εὖ χρη-
 σόν, καὶ καλόν, καὶ ὠφέλιμον, καὶ
 αἰρετόν, καὶ δίκαιον. συμφέρον
 μὲν ὅτι φέρει τοιαῦτα, ὧν συμ-
 βαίνειν πῶς ὠφελούμεθα· δέον
 δ' ὅτι συνίχῃ ἐν οἷς χρῆ· λυ-
 σίγῃ δ' ὅτι λυγρὰ τὰ τελούμε-
 να εἰς αὐτὸν, ὥς τε τὸ αἰτιότα-
 τὸν λαβεῖν πῶς ἐκ τῆς περα-
 ματείας ὑποαίρειν τῇ ὠφέ-
 λει· χρησίμον δὲ, ὅτι χρεῖαν
 ὠφείας παρέχεται· εὖ χρη-
 σόν δ', ὅτι πῶς χρεῖαν ἐπαμ-
 νεπῶν ἀπορραϊζεται· καλόν δ',
 ὅτι συμμέτρως ἔχει πρὸς τὸ
 ἑαυτοῦ χρεῖαν ὠφελίμον δ', ὅ-
 τι τοιοῦτόν ὅτι ὥς τε ὠφελῆν·
 αἰρετόν δ', ὅτι τοιοῦτόν ὅτι
 ὥς τε ἀλόγως αὐτὸ αἰρεῖσθαι·
 δίκαιον δ', ὅτι νόμον ὅτι σύμ-

alia affectiones, alia neutrū
 eorum. Affectiones quidem
 virtutes sunt: habitus au-
 tem, studia. Porro actio-
 nes neque habitus neque
 affectiones sunt. Commu-
 niter autem bonorum quæ-
 dam sunt mixta, ut fœcun-
 ditas prolis, & quieta sene-
 ctus. Simplex vero bonum
 est scientia: ac semper qui-
 dem præsentia bona, virtu-
 tes: non semper autem, ut
 gaudium, deambulatio. Bo-
 num autem omne condu-
 cens, & opportunum & cō-
 modum, & utile, & hone-
 stum, & pulchrum, & opta-
 bile, & iustum esse. Condu-
 cens quidem quòd ea con-
 ferat, quibus emolumentum
 capimus; opportunū quòd
 ea quæ oportet contineat:
 commodum, quòd ad id
 accommodatum sit, ut ex-
 cedat emolumento extrin-
 secus contra contracta cō-
 mercia: utile, quòd vsum
 præstet utilitatis, honestum
 verò, quòd laudabilem cō-
 nvenientiam operetur: pul-
 chrum, quòd moderate sui
 vsum præbeat: ὠφέλιμον,
 quòd tale sit ut iuvare pos-
 sit: optabile, quòd eiusmodi
 est ut optione præposita
 meritò id eligamus: iustum
 verò, quòd iuri ac legi con-

φωγον, καὶ κοινωνίας ποιη-
 κών. καὶ δὲ λέγουσι τὸ τέλος
 ἀγαθόν, ὡς καὶ τὸ πάντας ἀ-
 πέχον τοῖς ὀπιζήτε μένους ἀ-
 ειθμοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἢ τὸ
 τελείως σύμμετρον. εἶδη δὲ
 εἶ) τὸ καὶ τέλει, δικαίον,
 ἀνδρείον, κόσμιον, ὀπίστημο-
 νικόν· ἐν γὰρ τοῖς δὲ τὰς καλὰς
 πράξεις σωτελείῳται. ἀνά-
 λογον δὲ καὶ τὸ ἀγαθὸν εἶ) εἶδη
 τέλει, τὸ, τε ἀδίκον καὶ τὸ
 δαλόν, καὶ ἀκόσμιον, καὶ ἀ-
 φρον. λέγουσιν δὲ τὸ καλὸν
 μοῖα καὶ μί, τὸ ὅτι ἀνεπαί-
 στειλον παρὰ τοῖς ἐχόντας ἀ-
 γαθόν ἐπαίνα ἄξιον· ἐτέρως
 δὲ, τὸ δὲ πεφυκέναι πρὸς τὸ ἰ-
 διον ἔργον· ἄλλως δὲ, τὸ ὅτι
 κοσμοῦ· ὅταν λέγουσιν μό-
 νον ἢ σοφόν, ἀγαθόν καὶ δὲ
 εἶ). λέγουσι δὲ μόνον τὸ κα-
 λόν, ἀγαθόν εἶ), καὶ δὲ φησιν
 ἐκάτων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ἀ-
 γαθῶν, καὶ χεῖρα πρὸς ἐν
 πῖς περὶ τὸ καὶ δὲ εἶ) δὲ τὸ
 ἀρετῶν, καὶ τὸ μετέχον ἀρε-
 τῆς· ὡς εἰν ἴσον, τὸ πᾶν ἀγα-
 θόν, καὶ δὲ εἶ). καὶ τὸ ἰσο-
 δυνάμειν τῷ καὶ τὸ ἀγα-
 θόν· ὅτι ἴσον ὅτι τούτῳ. ὅτι
 γὰρ ὅτι ἀγαθόν, καὶ δὲ ὅτι
 εἶ) δὲ καὶ δὲ ἀγαθόν ἄρα ὅτι.

corder, efficiatque societa-
 tes. Honestum autem quod
 sit perfectum, dicunt bonū,
 quod omnes à natura ha-
 beat quæsitos numeros, sit-
 que perfectè moderatum.
 Eius quatuor species tra-
 dunt, iustitiam, fortitudinē,
 temperantiam & sciētiam.
 porro his honestas actiones
 cōsummari. Eadem itidem
 ratione turpe quod est, in
 species quatuor scindunt,
 in iniustitiam, formidinem,
 intemperantiam, & insipiē-
 tiam. Dici autem honestum
 vnicè quidem, quod eos qui
 hoc præditi sunt, meritò o-
 mni laude dignos facit. Ali-
 ter autem, bene & apte ad
 opus suum natum esse. Ali-
 ter verò, quod exornet: quū
 dicimus solum sapientem
 bonum honestūque es-
 se. Dicunt autem quod
 honestum sit, id solum esse
 bonum, vt Hecato in pri-
 mo De bonis ait, & Chry-
 sippus in libro De honesto.
 Id autem esse virtutem &
 quod sit virtutis particeps:
 cui æquale illud est, bonum
 omne quod sit, id etiam ho-
 nestum esse. Honestum au-
 tem ac bonum tantundem
 valere. Id autem huic simi-
 le est. Nam quia bonū est,
 honestum est: est autē ho-
 nestum, bonum ergo est.

ἡ δὲ ψαλμὴ, τί το ἔκ ἐστὶν ἀγαθόν.

πλούτῳ δὲ καὶ ὑγίαια ἔστιν οὐ
κακῶς χρῆσθαι· ἔκ ἄρα
ἀγαθὸν πλεονεξία καὶ ὑγεία.
Ποσειδώνιος μὲν τοι καὶ ταῦτα
φησὶ τῷ ἀγαθῷ εἶναι. ἀλλ'
οὐδὲ ἢ ἡδονὴν ἀγαθὸν φα-
σιν, ἐκείτων τε ἐν ταῖς ἐννεακα-
δεκάτῳ περὶ ἀγαθῶν, καὶ χρύ-
σιππος ἐν τοῖς περὶ ἡδονῆς.
εἶναι γὰρ καὶ αἰσθασὶν ἡδονὰς μὴ-
δὲν ὅτι αἰσθῶν, εἶναι ἀγαθόν. ὡ-
φρὲν δὲ ὅτι κινεῖν ἢ ἰσχεῖν,
κατ' ἀρετὴν βλάπτειν δὲ, κι-
νεῖν ἢ ἰσχεῖν, καὶ κακία.

Διχῶς δὲ λέγεσθαι ἀδιά-
φορα· ἀπὸ μὲν τὰ μήτε πρὸς
ἑδαιμονίαν μήτε πρὸς κα-
κοδαμονίαν συνδυάζοντα, ὡς
ἔχει πλοῦτος, δόξα, ὑγίεια,
ἰσχύς καὶ τὰ ὅμοια· ἐνδέχεται
παρ' αὐτῶν καὶ χρεῖς τούτων ἑδαι-
μονεῖν, τὴν ποίαν αὐτῶν χρῆσεως
ἑδαιμονικῆς οὐσίας ἢ κακο-
δαμονικῆς. διχῶς ὅτι λέγεται
ἀδιάφορα, τὰ μήτε ὁρμῆς
μήτε ἀφορμῆς κινητικὰ· ὡς
ἔχει τὸ ἀρτίαις ἔχειν ὅπῃ τῆς
κεφαλῆς τείχας ἢ πει-
τῆς, ἢ ἐκτείνειν τὸ δάκτυ-
λον ἢ συστέλλειν· τῷ πρῶ-
των ἀδιαφόρων ἕκαστον οὐτω
λεγομένων. ὁρμῆς γὰρ ὅτι ἐ-
κτείνειν καὶ ἀφορμῆς κινητικὰ.

diuitiis autem & sanitate
bene & malè uti possumus:
non est igitur bonum opu-
lencia & sanitas. Posidonius
tamē ista quoque bona esse
dixit. Sed neque voluptatē
bonum esse dicunt, & He-
cato in nono De bonis, &
Chrysippus in libris De
voluptate. Esse enim & fœ-
das voluptates: verum nihil
quod fœdum sit, esse bonū.
Prodesse autem est moue-
re, aut habere secundum
virtutem: contrā verò no-
cere est mouere aut habere
secundum vitium.

Duobus autem modis
dici indifferentia. Vno qui-
dem, ea quæ neque ad feli-
citatem, neque ad infelici-
tatem conferunt, ut sunt
diuitiæ, sanitas, vires, glo-
ria, & cætera id genus. Nā
& sine his contingit felicem
esse, quum earum vsus vel
rectus felicitatis, vel prauus
infelicitatis, autor sit. Aliter
autē dicuntur indifferentia,
quæ neque appetitum, ne-
que occasionem mouent: ut
est, vel pares in capite habe-
re capillos, vel impares: vel
extendere, vel contrahere
digitum. Priora enim quæ
diximus indifferentia nō ita
se habent. Illa quippe & ap-
petitū & occasionē mouet.

διὸ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκ λέγεται,
 ὅτι οὐδὲ τῶν ὁπίσθους ἔχον-
 των πρὸς αἴρεσιν καὶ φυγί-
 ναι ἀδύνατον τὰ μὲν λέγουσι
 θεωρημένα, τὰ δὲ ἀποθεω-
 ρημένα. θεωρημένα μὲν, τὰ
 ἔχοντα ἀξίαν ἀποθεωρημέ-
 να δὲ, τὰ ἀνάξιαν ἔχοντα. ἀ-
 ξίαν δὲ, ἥ μὲν τινὰ λέγουσι
 σύμβλησιν πρὸς τὸ ὁμολογεύ-
 μεν βίον, ἥ τις ὅτι πρὸς τὴν
 ἀγαθόν· πλὴν δὲ, ἡ μίσω
 τινὰ δυνάμιν ἢ χρεῖαν συμ-
 βηκομένην πρὸς τὸ κατὰ φύ-
 σιν βίον, ὁμοιον εἰπεῖν ὡς τι-
 να θεωρεῖται πρὸς τὸ κα-
 τὰ φύσιν βίον, πλεονεξία ἢ ὑ-
 γίεια· πλὴν δὲ, ἡ ἀξίαν ἀ-
 μοιβῇ δοκιμασθεῖσα, ὡς αὖ ὁ
 ἐμπειρὸς ὅτι πραγματικῶν
 τάξεσιν ὁμοιον εἰπεῖν ἀμείβεσθαι
 πρὸς τὰς συνήμους
 κεισθῆναι. θεωρημένα μὲν οὖν
 εἰδὴ καὶ ἀξίαν ἔχει. οἷον, ὅτι
 αὐτῶν ψυχικῶν, ἀφύτεια,
 τέχνη, θεωρητικὴ, καὶ τὰ ὁ-
 μοια· ὅτι δὲ τῶν σωματικῶν,
 ζώη, ὑγίεια, ῥώμη, ἀε-
 ξία, ἀρτιότης, κάλλος·
 ὅτι δὲ τῶν ἐκτὸς, πλοῦτον, δό-
 ξαν, ἀγχιότητα, καὶ τὰ ὁμοια·
 ὅτι δὲ τῶν σωματικῶν, θάνα-
 τον, γῆρας, ἀδύνατον, καὶ χεῖραν,

Idcirco alia quidē ex eis e-
 liguntur, quum cetera æqua
 ratione vel eligenda sint, vel
 fugienda. Porro indifferen-
 tium alia quidem producta
 sunt, quæ vocant: alia abdu-
 cta. Producta quidem, quæ
 habeant existimationē, ab-
 ducta verò quæ existima-
 tione careant. Existimatio-
 nem verò quidem conferre
 aliquid ad consentaneā vi-
 tam, quæ circa omne bonū
 est. Aliam verò mediam
 quandam vim, aut vsum cō-
 ferre ad eam vitam quæ sit
 secundum naturam, cuius-
 modi dicere possumus opes
 atque sanitatem, siquid af-
 ferant commodi ad natu-
 ralem vitam. Existimatio-
 nem probati vicissitudinem
 quancunque statuerit peri-
 tus rerum, vt, verbi gratia,
 commutare cum hordeo
 triticum. Esse igitur produ-
 cta, quæ & existimationem
 habent, vt in eis quidē quæ
 ad animam pertinent, inge-
 nium, artem, profectum, &
 his similia. In corporalibus
 autem, vitam, sanitatē, ro-
 bur, bonam habitudinē, in-
 tegratē, pulchritudinē.
 In eis verò quæ sunt exte-
 rius, diuitias, gloriam, no-
 bilitatem, & his similia. Cō-
 trā autem superioribus, in
 iis quidem quæ ad animum
 pertinent, obtusitatem,

πέρωσιν, αἴχος, καὶ τὰ ὅμοια·
ὅππῃ δὲ τῶν ἐκπῆς, πονία, ἀ-
δοξία, διαγύμνια, καὶ τὰ
ὁμοειδή. ἔτε δὲ περὶ
χθι, ἔτε ἀποπερὶ χθι, τὰ ἑ-
τετέρως ἔχοντα. ἔτι, τῶν περ-
ημέων, τὰ μὲν δὲ αὐτὰ περ-
ήνται, τὰ δὲ δὲ ἑτέρα· τὸ δὲ,
καὶ δὲ αὐτὰ καὶ δὲ ἑτέρα. δὲ
αὐτὰ μὲν, ἀφύια, περκοπή,
καὶ τὰ ὅμοια· δὲ ἑτέρα δὲ, πλε-
τος, ἀγύμνια, καὶ τὰ ὅμοια· δὲ
αὐτὰ δὲ καὶ δὲ ἑτέρα, ἰχθὺς,
ἀσπιδόθησα, ἀρτιότης. δὲ αὐ-
τὰ μὲν, ὅτι καὶ φύσιν ὅσιν· δὲ
ἑτέρα δὲ, ὅτι περποιεὶ χρείας
ἐκ ὀλίγας. ὁμοίως δὲ ἔχον καὶ
τὰ ἀποπερηνόμενον, καὶ τὸ ἐναν-
τίον λόγον.

ἔτι δὲ καθήκον φασι· εἶ
ὁ περκαθὲν, βύλογρό· τεῖρε
ἀπολογισμὸν, οἷον τὸ ἀκόλ-
ηον ἐν τῇ ζωῇ, ὁ περ καὶ ὅππῃ τὰ
φυτὰ καὶ ζῶα διατείνονται· ὁρᾷ δὲ
ὅτι καὶ πὶ πούτων καθήκοντα.
καπωνομάσαι δὲ ἔτι ἔτι ὑπὸ
περὶ τὸ ζῶον τὸ καθήκον,
ἀπὸ τῶ καὶ τὸ τινας ἡκαί, τῆς
περὶ ὀνομασίας εἰλημμένης.
ὁρᾷ δὲ, αὐτὸ εἶ, ταῖς καὶ
φύσιν καὶ ἀσκαδύας υἱαίον.

[hebetudinem, inertiam, &
his similia. Porro in rebus
corporis, morrem, morbum,
imbecillitatem, malam ha-
bitudinem] debilitatē, tur-
pitudinem, & his similia.
In exterioribus autem, pau-
pertatem, obscuritatem, i-
gnobilitatem, & cætera in
hunc modum. Neque verò
producta sunt, neque non
producta, quæ neutro se
habent modo. Præterea pro-
ductorum alia quidem per
seipsa producta sunt, alia
verò propter alia : alia &
propter seipsa, & propter a-
lia. Per seipsa quidē, ut in-
geniū, profectus, & similia.
Per alia verò, ut diuitiæ, no-
bilitas, & cætera id genus.
Ob seipsa verò & alia, ut va-
lētia, viuacitas, sensuum in-
columitas. Per seipsa qui-
dē quia per naturā sunt : per
alia verò, quia nō modico v-
sui sūt. Eodē se modo habet
abductū contraria ratione.

Officiū autem id esse di-
cunt, quod cur factum sit
probabilis ratio reddi po-
tēst : pertinere autem id ad
arbores etiam & animan-
tes. notari nanque & in his
officia. Cæterum & à Ze-
none primo τὸ καθήκον ita
appellatum est officiū, ex
eo quòd per quosdam ve-
niat, appellatione sumpta.

esse autem id actionem quādam naturalibus rebus propriā.

ἡ γὰρ οὐκ ὁρμὴν ἀνδρῶν μέ-
 νων τὸ ἡ καὶ θήκοντα εἶναι. τὰ
 δὲ, ὅσα τὸ καὶ θήκον. καὶ θή-
 κοντα μὲν οὐκ εἶναι, ὅσα λόγος
 αἰρεῖ ποιεῖν, ὡς ἔχει, γονεῖς
 ἡμῶν, ἀδελφοὺς, πατερίδα,
 συμπεριφρονέσθαι φίλοις· πα-
 ρὰ τὸ καὶ θήκον δὲ, ὅσα μὴ
 αἰρεῖ λόγος, ὡς ἔχει τὰ παισὶ-
 τα, γονεῖς ἀμύγειν, συγγρηῶν
 ἀφρογνιεύειν, φίλοις μὴ συν-
 διατίθεσθαι, πατερίδος ὑπο-
 ορᾶν, καὶ τὸ ὡς ἀπλήσια. ἔτε
 ὅ καὶ θήκοντα, ἔτε ὡς τὸ κα-
 θήκον, ὅσα ἔτε αἰρεῖ λόγος
 ὡς πέν, ἔτε ἡ παρὰ τοῦ
 οἴου καὶ φθονοῦ ἀντιθέσθαι, κρα-
 φεῖον κρατεῖν, ἐλεγχίδας, καὶ
 τὰ ὅμοια τούτοις. καὶ τὰ μὲν εἶναι
 καὶ θήκοντα, ἀλλὰ ὡς ἀσέως·
 τὰ δὲ, ὡς ἀσέως. καὶ ἀλλὰ μὴ
 ὡς ἀσέως, τὸ δὲ, ὡς ἀσέως ἐ-
 πημεῖσθαι, καὶ αἰσθητικῶν,
 καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ὡς ἀσέως δὲ,
 τὸ πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸ κτήσιν
 ὡς ἀσέως· ἀνδρῶν ὅ καὶ τὸ
 ὡς τὸ καὶ θήκον. ἔτι, τὸ κα-
 θήκον τῶν, τὰ μὲν αἰεὶ καὶ θήκον,
 τὰ ὅσα αἰεὶ. καὶ αἰεὶ ἡ καὶ θή-
 κη τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν· ὅκα
 σέι ὅ, τὸ ὡς αὐτὸν, τὸ ἀποκρίνε-
 σθαι, καὶ ὡς πατεῖν, καὶ τὰ ὅμοια.

Nam ex his quæ secundum
 appetitum geruntur, alia
 quidē esse officia, alia præ-
 ter officium: ea verò officia
 intelligenda, quæ ratio fa-
 cienda suaserit, ut parentes
 honorare, fratresque ac
 patriam tueri, amicos pa-
 rare, illisque adesse. Præter
 officium sunt, quæ ratio fu-
 gienda suggesserit: ut est,
 parentes negligere, fratrum
 omittere curam, amicis non
 consentire, patriamque a-
 spernari: & cætera in hunc
 modum. Quæ autem ratio
 fieri neque vetat, neque
 postulat, ea neque officium
 esse, neque præter officium:
 ut est festucam tollere, tene-
 re stilum, viceum, & cæte-
 ra id genus. Atque alia qui-
 dem officia esse absque er-
 rore, alia cum errore. Sine
 errore quidem, ut valetudi-
 nem suam sensusque tueri,
 & similia. Quæ verò cum
 errore fiunt, ut mutilare
 seipsum, substantiamque
 proicere: eadem ratione
 & de iis quæ præter offi-
 cium sunt. Præterea offi-
 ciorum alia quidem sem-
 per efficienda sunt, alia ve-
 rò non semper. Et semper
 sanè, ut est interrogare at-
 que respondere, & ambula-
 re, & eius generis omnia.

ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῷ
 ὡς τὸ καθήκον. ἔστι γὰρ καὶ
 ἐν τοῖς μέτεσι τὸ καθήκον, ὡς
 τὸ πείθεσθαι τοῖς παιδαγωγοῖς.

Φασὶ γὰρ πλὴν ψυχῆς εἶναι
 ὀκτώμερη. μέρη γὰρ αὐτῆς, τα-
 τε πέντε αἰσθητήρια, καὶ τὸ φω-
 νητικὸν ὄργανον, καὶ τὸ δεικνυ-
 ντικόν, ὁ δὲ ὅτι αὐτὴ ἡ δεικνυ-
 καὶ τὸ γυνητικόν. ὅτι γὰρ τὴν ψυ-
 χὴν ἐπιγίγνεται πλὴν δεικνυ-
 φανὸς ἐπὶ πλὴν δεικνυοῖα, ἀφ'
 ἧς πολλά πάθη βλαστάνειν, καὶ
 αἰσθησασίαι αἴτια. ἔστι γὰρ αὐ-
 τὸ τὸ πάθος καὶ ζῴων, ἡ α-
 λογος καὶ ὡς φῶς ψυχῆς
 κίνησις, ἡ ὁρμὴ πλεονάζουσα. τὸ
 γὰρ παθὼν τὰ ἀνωτάτω (καθὰ
 φησιν ἐκάτων ἐν τῇ δευτέρῳ
 ὡς παθὼν, καὶ ζῴων ἐν
 τῇ ὡς παθὼν) εἶναι γὰρ τέτ-
 ταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυ-
 μίαν, ἡδονήν. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς
 τὰ πάθη κείσθαι εἶναι, καθὰ
 φησὶ χρύσιππος ἐν τῇ ὡς
 παθὼν. ἡ γὰρ φιλαργυρία
 ὑπόληψις ὅτι τὸ ἀργύριον
 καλὸν εἶναι, καὶ ἡ μέθη δὲ, καὶ
 ἡ ἀκολασία ὁμοίως, καὶ τὰ
 ὅμοια. καὶ πλὴν μὲν λύ-
 πην, εἶναι συστολήν ὁρμῆς.

Eadem & in iis quæ sunt
 præter officium, ratio est.
 Est etiam in mediis officiū
 aliquod, ut est pueros ob-
 temperare pædagogis.

Aiunt autem animam o-
 cto in partes esse diuisam.
 Esse autem has illius partes,
 quinque sensus, & vocis &
 cogitationis instrumētum,
 quæ est ipsa mens: & gene-
 randi vim. Enimvero ex fal-
 sis accidere mentis peruer-
 sionem, ex eaque cōplures
 pullulare perturbationes
 atque inconstantiaē causas.
 Est autem secundum Zeno-
 nem ipsa perturbatio irra-
 tionabilis ac præter naturā
 animi motus, aut immodi-
 cus animi impetus. Porro
 perturbationū supremarum
 (ut ait Hecato in secundo
 De perturbationibus, ac
 Zeno in eo quem scripsit iti-
 dem De perturbationibus
 libro) quatuor esse genera,
 dolorem, metum, concupi-
 scētiā, voluptatem. Putāt
 autē perturbationes iudicia
 esse, (ut Chrysippus in li-
 bro De perturbationibus
 ait) quippe auaritiā opinio-
 nem esse de pecunia quòd
 honesta sit: ebrietatēque
 itidem, & intemperantiam,
 & cætera similia. At dolorē
 quidem irrationabilem a-
 nimi contractionem esse.

εἶδεν ἑαυτὸν, ὕψον, φόβον,
 ζήλον, ζηλοτυπίαν, ἄχθος,
 ἐνόχλησιν, ἀνίαν, ὀδυῖν, λυ-
 πῶν. ἔλεον μὲ οὐκ εἶ-
 λυτο, ὡς ὅτι ἀνάγκη κα-
 καταβολῇ. φόβον δὲ, λυ-
 πῶν ὅτι διήστοις ἀγαθοῖς.
 ζήλον δὲ, λυτοῦ ὅτι τῶν δὴ-
 λῶ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ὅτι-
 θυμῷ. ζηλοτυπίαν δὲ, λυ-
 τοῦ ὅτι τῶν δὴλῶ παρεῖναι
 ἂν αὐτὸς ἔχῃ. ἄχθος δὲ,
 λυτοῦ βαρύνεσθαι ἐνόχλη-
 σιν, λυτοῦ σπαρασσέσθαι,
 καὶ διαχωρεῖσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἄλγεσθαι. ἀνίαν, λυτοῦ ἐκ
 ὁμιλοῦσθαι μὲν ἑαυτὸν, ἢ ἐ-
 πτερον μὲν. ὀδυῖν, λυ-
 τοῦ ὅτι πόνον. σύλχσιν, λυ-
 τοῦ ὅτι πόρον, ἀποκινῆσθαι
 καὶ κωλύεσθαι τὴν παρ' ἑαυ-
 τῶν. ὁ δὲ φόβος, ὅτι
 πρὸς δοκίαν κακοῦ. εἰς δὲ τὸ
 φόβον ἀνάγκη καὶ ταῦτα,
 δέμα, ὅκνη, ἀγχυλῆ, ἐκπλη-
 ξις, θόρυβος, ἀγωνία. δέμα
 μὲ οὐκ ὅτι φόβος δέμα ἐμ-
 ποιῶν ἀγχυλῆ δὲ, φόβος ἀδο-
 ξίας. ὅκνη δὲ, φόβος μὲν ἁλ-
 οῦς ἐν ἑαυτῷ. ἐκπληξις δὲ, φόβος
 ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους πραγ-
 ματος. θόρυβος δὲ, κατὰ κα-

Eius autem species miseri-
 cordiam, inuidiam, æmula-
 tionem, zelotypiam, angore-
 rem, conturbationem, tri-
 stitiam, mœrorem, con-
 fusionem. Misericordiam,
 dolorē esse ex alterius pro-
 lata iniuria: inuidiam verò,
 dolorem esse in alienis bo-
 nis: æmulationem, dolorem
 ex eo quod alius eo potia-
 tur quod ipse cupieris: ze-
 lotypiam, ægritudinem esse
 ex eo venientem quod ad-
 sit alteri quod ipse quisque
 habeat: angorem verò, æ-
 gritudinem esse premētem:
 conturbationem, ægritu-
 dinem esse vrgentem, diffi-
 cultatēque præstantem:
 tristitiam, ægritudinem al-
 tius insitam animo, atque
 crescentem: mœrorem, æ-
 gritudinē laboriosam: con-
 fusionem, ægritudinem esse
 irrationabilem, mordentē,
 & præsentia conspici pro-
 hibentem: timorem autem,
 esse metū impendētis mali.
 Porro ad timorem & ista
 referunt, metum, pigritiam,
 pudorem, terrorem, tumul-
 tum, anxietatem. Esse autē
 metum, timorē trepidatio-
 nem facientem. Pudorem,
 metum esse ignominia. Pi-
 gritiam, metum futuri la-
 boris. Terrorem, metum
 ex insuetæ rei imagine pro-
 ficiscentem. Tumultū, me-

τεπίξεως φανῆς· ἀγροῖα δ',
 φόβος ἀδῆλ· ὑπέρμαλ·
 ὅτι δ'· μία δέ· ὅτι ἀλογος ὄρε-
 ξις, ὅφ'· ἡ τὰ πῆτα, καὶ ταῦτα,
 ἀπάτης, μῖσος, φιλονεικία,
 ὀργή· ῥως, μιλῶν, θυμός. ἔστι
 ὅτι ἡ ἀπάτης ὅτι θυμία τις
 ἐν ἀπὸ βίῃ, καὶ οἷον κεχωρισ-
 τὴν ἐκ τῆς ἀπάτης, τε-
 ταυμένη δ'· ὁ δὲ ἀγροῖα δ'· αὐτὸ
 καὶ ἀπαυμένη· μῖσος δ'· ὅτι
 θυμία τις τῆς κακῆς ἐστὶν· τινὶ,
 μετὰ περὶ τῆς ἡμετέρας καὶ πα-
 ρατόσεως· φιλονεικία δ', ὅτι
 θυμία τις τῆς αἰρέσεως· ὀρ-
 γή δ', ὅτι θυμία ὑμφορίας,
 τῆς δοκούσης ἡδονῆς καὶ οὐ
 περὶ τῆς ἡμετέρας· ἔρως δ'· ὅτι ἐ-
 πιθυμία τις, ὅφ'· τῆς ἀπου-
 δαίας· (ἔστι γὰρ ὅτι βίῃ φι-
 λοποιίας δὲ καὶ τῆς ἐμφαι-
 νόμην)· μιλῶν δ'· ὅτι ὀργή
 περὶ τῆς ἀπάτης καὶ ὅτι τῆς
 ὅτι τῆς κακῆς δ'· ὅφ'· ἐμφαι-
 νεται δὲ τῶν δέ,
 Εἰ περὶ τῆς χόλου καὶ αὐ-
 τῆς κακῆς, ἡ
 Ἀλλὰ καὶ καὶ μετὰ τῆς ἡμετέρας
 κόπον ὅφ'· τῆς κακῆς.
 ὅ δ'· θυμός· ὅτι ὀργή· ἀρχο-
 μένη.
 Ἡδονὴ δ'· ὅτι ὁ δὲ ὅφ'·
 περὶ τῆς, ἐφ'· αἰρέται· δοκούσας

tum esse cum adhaesione
 vocis: concupiscentiam ve-
 rò, irrationalem esse appe-
 titum: cui & ista tribuan-
 tur, indigentia, odium, con-
 tentio, ira, amor, iracun-
 dia, excandescētia. Est autē
 indigentia, cupiditas quæ-
 dā, quum eo non potimur
 quod cupimus, ac veluti à
 re ipsa separata, frustra ve-
 rò ad illum nititur. Odium
 verò, est cupiditas qua ma-
 lè cuiquam optamus, cum
 profectu aliquo & incre-
 mento. Contentio, cupidi-
 tas quædā est circa opinio-
 nem tuendā. Ira, libido pu-
 niendi eius est, qui læsisse
 videatur iniuria. Amor au-
 tem est concupiscētia quæ-
 dam in præstanti ingenio
 viros non cadens. Est enim
 insidiatrix industriæ & stu-
 dij per apertam ac se inge-
 rentem pulchritudinem. I-
 racundia est ira inueterata
 & plena odij, vlciscendi tē-
 pus observans: quod hisce
 verbis ostenditur,

*Nam siquidem ad tempus
 bilem sibi concoquat atrā,
 Non tamen ira animo exce-
 det nisi pœna sequatur.*

Porro excandescētia est ira
 nascens, & mox subsistens.

Cæterum voluptas est
 irrationabilis eius rei ap-
 petitus quæ videatur

ὑπάρχειν. ὑφ' ἧς τὰ πηται κή-
λεις, ὅτι χαρεκακία, τέρψις,
δῆλσις. κήλεις μὲν οὕτως ε-
σι ἡδονὴ δι' ὧτων κατὰ κλῶ-
σαι ὅτι χαρεκακία δέ', ἡδονὴ
ὅτι διητοις κακοῖς τέρψις
δὲ, οἶον τέρψις, πορτοπὴ τ'
ψυχῆς ὅτι τὸ ἀνείμν' ον' δῆλ-
σις ὅ, ἀνείμνις ἀρετῆς. ὡς ὅ
λέγειται τινὰ ὅτι τὸ σώμα-
τος ἀρ' ὡς ἡμάδα, οἶον, ποδα-
λαι, καὶ ἀρ' ἡρίτιδες, ἔτω
καὶ πὶ τ' ψυχῆς, φιλοδοξία,
καὶ φιλοδοξία, καὶ τὰ πᾶσα-
πλησία. τὸ γὰρ ἀρ' ὡς ἡμάδα, ὅτι
ἡμάδα μετὰ ἀδενείας τὸ δὲ
ἡμάδα, οἶσις σφόδρα δο-
καῖτες ἀίρετῆς. καὶ ὡς ὅτι
τὸ σώματι ὅ, ἀνείμνις τι-
νὲς λέγονται, οἶον κατὰ ὅς
καὶ δῆλ' ὅς. ἔτω καὶ πὶ τ' ψ-
υχῆς εἰσιν ἀκαταφορέαι· οἶον
φθονρία, ἀνείμνις, ἔει-
δες, καὶ τὸ πᾶσα πλησία.
ἔτι δὲ καὶ ἀπαθείας φα-
σι πρεῖς, χαρὰ, ἀλάβειαν,
ἐκείνησιν. καὶ πᾶσι ἡ χα-
ρὰ ἐναντία φασιν ἔτι τῇ
ἡδονῇ, ὅτις ὅλογον ἔπαρ-
σιν· πᾶσι δὲ ἀλάβειαν, πᾶ
φύσιν, ὅτις ὅλογον ἔκκλινσιν.

ne, timori contrariam, quæ est declinatio sine ratione.

expetenda. Eius partes sunt, delectatio, gaudiū in malis, oblectatio, effusio. Est autē delectatio, voluptas suauitate auditus animam delinens. Insultatio autem, voluptas in malis alienis. Oblectatio, quædam est inductio animique inclinatio, ad voluptatem emolliens. Effusio verò, virtutis dissolutio est atque remissio. Sicut autem in corpore sunt ægrotationes quædam, veluti podagræ, & articulorū dolores: ita & in animo gloriæ & voluptatis appetitio immodica, & cetera eiusdem generis. Est ægrotatio morbus cū imbecillitate. Morbus autem opinatio vehemens eius rei quæ videatur expetenda. Et sicut in corpore casu gignuntur ægri-
tudines, quemadmodum κατὰ φύσιν & ἀνὰ φύσιν, ita & in animo sunt quædam procliuities, ut inuidia, immisericordia, contentiones, ac similia. Esse autem & bonas affectiones aiunt tres, gaudium, cautionem, voluntatem. Esse verò gaudium placidum & constans contrarium dolori, rationabilēque voluntatem. Cautionem verò, malorum declinationem cum ratio-

pur est declinatio sine ratione.

(φοβηθήσεσθαι μὴ γὰρ τὸ σο-
φὸν ἐδάμωσεν, ἀλλὰ βίησιν αὐτῶν
ἦ) τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ ὁμο-
τίαν φασὶν εἶ) πλὴν βέλῃσιν,
ἔσται βύλοζον ὁρεξίν. καὶ δὲ τῶν
οὐκ ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πί-
πει τινὰ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
ὑπὸ ταῖς περὶ τὰς ἀπαθείας·
καὶ ὑπὸ μὴ πλὴν βέλῃσιν, βύ-
νοισιν, ἀμύειαν, ἀσπασμόν,
ἀγάπην· ὑπὸ δὲ πλὴν ἀλά-
βειαν, αἰδῶ, ἀγνοίαν ὑπὸ δὲ τῇ
χρᾶν, τέρψιν, ἀφροσύνην,
ἀθυμίαν. φασὶ δὲ καὶ ἀπαθῆ
εἶ) τὸ φθόνον, δὲ τὸ ἀνέμπε-
τον εἶ). εἶ) δὲ καὶ δῆλον ἀπα-
θῆ τὸ φῶλον, ἐν ἴσῳ λεγόμε-
νον πρὸς σκληρόν καὶ ἀτρεπτόν.
ἀτυφόν τε εἶ) τὸ σοφόν· ἴ-
σως γὰρ ἔχῃ περὶ τὸ ἐν-
δοξόν καὶ τὸ ἀδοξόν. εἶ) δὲ
καὶ δῆλον ἀτυφόν, καὶ τὸ εἰ-
κῆρον τεταγμένον, ὅς ἐστι φῶ-
λον. καὶ αὐτοὶ δὲ φασιν
εἶ) πάντας τοὺς σπουδαίους,
πρὸς μήτε αὐτοὺς περὶ ἡδονῶν
ὁμιλεῖν, μήτε παρ' ἄλλων τὰ
περὶ ἡδονῶν περὶ δέχεσθαι.
καὶ δῆλον δὲ εἶ) αὐτοὺς ἐν,
πρὸς ἀπλησίως λεγόμενον πρὸς
αὐτοὺς οἷον, ὡς περὶ εὐ-
φροσύνην καὶ φάρμακον ποιεῖν.

Metuere enim nunquā la-
pientem, sed cauere. Cupi-
ditati voluntatem contra-
riam dicunt, quæ sit appeti-
tio rationabilis. Quemad-
modū igitur sub prioribus
perturbationibus quædam
cadunt, ita & sub primis af-
fectionibus. Nanque volū-
tati adiungi beneuolentiā,
placiditatem, lenitatē, dile-
ctionem : cautioni autem
verecūdiam, castitatem, &
cætera id genus: gaudio io-
cunditatē, lætitiā, æquani-
mitatē. Aiūt autē & semper
quietum esse, ac perturba-
tionibus vacuum. Esse itē
& alium sine affectu malū,
quod tantundem valet ac si
dicatur durus, & ad virtu-
tis actiones immobilis. Fa-
ctu itidem vacare sapientē:
quippe tanti honorem &
gloriam existimare, quanti
dedecus & ignominiā. Esse
& malum quemlibet sine
fastu: quippe qui equè mo-
uetur ad decus & ignomi-
niam. Seueros item aiunt
esse sapientes omnes, quod
neque ipsi loquantur ad
voluptatem, neque ab aliis
ad voluptatem dicta admit-
tant: esse autem & alios se-
ueros qui ad rationem actis
vini seueri dicantur, quo ad
medicamenta potius quàm

ad propi-

ποῦ δὲ ποῦ ποῦ καὶ πάντων.
 ἀκρίβειαν ποῦ ἀποδοῦναι,
 φυλακῆς τε καὶ τῆς ἐπι-
 τῆς βίτης αὐτῆς παρῆναι,
 ὅθεν ἀποκρυπνύσθαι τὰ
 φαῖναι μὴ ἀποκρυπνύσθαι,
 τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ
 φαῖναι ποῦ πρὸς ἀπλά-
 τως, ἀποκρυπνύσθαι γὰρ ἐν τῇ
 φωνῇ τῇ πλάσματι καὶ τῇ
 εἰδῇ. ἀποκρυπνύσθαι τε εἰ-
 ναι ἐκκρίνειν γὰρ τὸ κατῆ-
 κων. καὶ οἰωθήσεσθαι μὴ
 οὐ μεθυθήσεσθαι δὲ. ἔτι δὲ
 ἐνὶ μακρότατον ποῦ πρὸς
 οἰδῇ μὴ ποῦ ποῦ ἀντὶ φαν-
 τασίας ἀποκρυπνύσθαι, ὅθεν μελα-
 χολία καὶ λήρησιν, οὐ καὶ τὸν
 οἰδῇ ἀρετῆς λόγον, ἀλλὰ
 ποῦ φῶσιν. οὐδὲ μὴ λυ-
 πηθήσεσθαι τὸ σφοδρὸν, ὅθεν τὸ καὶ
 λύπην, ἀλογον εἶναι συστολήν
 ψυχῆς, ὡς ἀπολλοδόωρος
 φησὶν ἐν τῇ ἐνδοκῇ. θεῖος τε
 εἶναι γὰρ ἐν αὐτοῖς οἰονεῖ
 θεόν. τὸν δὲ φαῖλον, ἀθε-
 ον. διττὸν δὲ εἶναι τὸ ἀθεον,
 τὸν τε ἀνατίως τῇ θεῷ λε-
 γόμενον, καὶ τὸ ἐξ ἀθεῶν τικόν
 τῇ θεῷ. ὅπερ ἐκ εἶναι ποῦ
 φαῖλον. θεοσεβείας τε
 ποῦ ἀποδοῦναι ἐμπειρίας καὶ

ad propinationem utuntur.
 Sinceros item esse sapien-
 tes, observareque & cauere
 sollicitè ne quid de se me-
 lius quam sit commendare
 putemur, futo seu arte ali-
 qua mala occultante, & bo-
 na quæ insunt, apparere fa-
 ciente, ac circumcidere vo-
 cis omnem fictionem. Esse
 itidem speciem à negotiis
 remotos. Cauere enim ne-
 quid præter officium faciāt:
 ac eos vinum quidem bi-
 bere, non autem inebriari.
 Nunquam item sanitate
 mentis excidere. Incidere
 tamen aliquando in imagi-
 nationes absurdas, propter
 atræ bilis redundantiam,
 siue ob delirationem, non
 quidem deviatione ratio-
 nis, verum ex imbecillitate
 naturæ. Neque dolore ca-
 piendum sapientem, quod
 ea egritudo, sit animi, ratio-
 ne aduersate, cōtractio, quæ
 admodum Apollodorus ait
 in Moralibus. Diuinos quo-
 que esse, quod in seipsis
 quasi habeant deū. Malum
 verò, impium & sine deo
 esse: quod duplici ratione
 accipitur, siue quod deo
 cōtrarius dicatur, siue quod
 aspernetur deum. Id tamen
 malis omnibus non conue-
 nire. Pios autē & religiosos
 esse sapientes: peritos enim

Ἡ δὲ τοῦ θεοῦ νομίμων
 εἶναι τε πρὸς ἀσέβειαν ὅπως ἡ-
 μῶν θεῶν διαπραξίας. ἀμύ-
 μω καὶ θυμὸν αὐτοῖς θεοῖς, ἀ-
 γνοῖς τε ὑπάρχον. ἐκινδύνην γὰρ
 τὸ πρὸς τοῖς θεοῖς ἀμάρτημα-
 τα. καὶ τοῖς θεοῖς ἀγαθὰ συν-
 τῶναι ὅσους τε γὰρ εἶη καὶ δικαίους
 πρὸς τὸ θεῖον. μόνους τε ἱε-
 ρεῖας τοῖς σοφοῖς. ὅπως κέ φα-
 νταὶ γὰρ πρὸς θεοῦν, ἰδρύσεων,
 καὶ τὰρ μὴν, τὸ δὴ μὲν ἡμῶν πρὸς
 θεοῖς οἰκισίων. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς
 καὶ γυνεὶας σεβασέσθαι, καὶ ἀ-
 δελφοῖς καὶ ἀδελφὰς ἐν δευ-
 τέρᾳ μοίρᾳ μετὰ θεῶν. φασὶ γὰρ
 καὶ πρὸς τοῖς τέκνοις φιλο-
 σοφίαν, φιλίαν καὶ εὐπρίαν, καὶ
 ἐν φάυλοις μὴ εἶη. ἀρέσκει
 τε αὐτοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὸ ἀ-
 μάρτημα, καὶ δὲ φησὶ χρύ-
 στω πρὸς ἐν τῇ τετάρτῃ ἡμῶν
 ἡθικῶν ζητημάτων, καὶ πρὸς αἴ-
 ος, καὶ ζυγίων. εἰ γὰρ δὴ μὲν αἱ
 ἀλλήλων ἕκαστον ἐκ εἶναι, οἱ δὲ
 ψυδὲς ψυδὲς ἴσως εὐδὲ
 ἀπάτη ἀπάτης, ἕδὲ ἀμάρτη-
 μα ἀμάρτηματος. καὶ γὰρ ὁ ἕκα-
 τὸν σαδὶς ἀπὶ χων κανώβη, καὶ
 ὁ ἕνα, ὅπως ἐκ εἰσὶν ἐν κανώ-
 βῳ. οὕτω καὶ ὁ πλεῖον καὶ ὁ ἕ-
 λαττον ἀμάρτανων, ὅπως ἐκ εἰσὶν ἐν τῇ κανώβῳ. Ἡρα-
 κλείδης μὲν τοῖς ὁ τὰρ σὺς, ἀντιπάρων τῇ τὰρ σὺς γινώσκουσιν

καὶ ἀποδίδωκεν, ἀνίστα φα-
 σὶ τὰ μὲν ἡμέτερα. πολὺ τεύ-
 ρωται φασὶ τὸ σφόν ἀν μὴ τι
 καλὸν, ὡς φασὶ χρύσι πτωθ-
 ῶν πρὸς τὸν βίον. καὶ γὰρ
 καὶ μὲν φασὶ, καὶ ὅτι ἀρε-
 τῶν περιουσίαν, καὶ γαμψότητα
 (ὡς ὁ Ζήνων φησὶν ἐν πολι-
 τία) καὶ παροδοποιήσεσθαι. ἔτι
 τε μὲν δοξάζουσιν τὸ σφόν, τευ-
 τῆς. ἡ δὲ μὴ συνίσταται ἀν-
 σιμῶν μὲν ἐν. καὶ μὲν τε αὐ-
 τῶν. ἡ γὰρ καὶ κωμισμὸν συν-
 μαίνει. ἀρετῶν ὁ δὲ, ὡς ἀ-
 ποδίδωκεν ἐν τῇ ἡδονῇ. γέν-
 ονται τε καὶ ἀνθρώπων σφόν-
 κων, καὶ πρὸς αὐτοὺς. μόνον τε,
 ἐλπίδας. ποῖς ὁ φαύλοις,
 δούλοις. ἡ γὰρ πρὸς ἡδονῇ
 εἰς αὐτοὺς ἀποπροσέχεται
 πρὸς τὴν δουλείαν, ὥστε αὐτο-
 προσέχεται. ἡ γὰρ καὶ ἄλλω
 δουλείαν πρὸς ἐν ὑποτάξει, καὶ
 πρὸς πρὸς ἐν κτήσιν τε καὶ ὑ-
 ποτάξει, ἡ ἀντιτίθεται ἡ δε-
 σποτεία, φαύλη ἡ καὶ αὐτή.
 καὶ μόνον δὲ ἡδονῇ εἰς
 ποῖς ποῖς, ἀλλὰ καὶ βασιλεί-
 ας, τῆς βασιλείας ὅσους ἀρ-
 χῆς αὐτοὺς πρὸς ἡδονῇ, ἡ τῆς πρὸς
 ἡδονῇ αὐτοὺς σοφοὺς εἰς αὐτήν, καὶ τῆς
 φασὶ χρύσι πτωθ-
 ῶν πρὸς τὸν βίον καὶ πρὸς τὸν βίον

atque Athenodorus, impa-
 ria peccata dicunt. Accessu-
 rum item sapientem ad rep.
 nisi quid impediatur, ut Chry-
 sippus in 1. De vitis ait: nan-
 que & vitia propulsaturū,
 & ad virtutem excitaturū
 ciues suos. Vxorem item
 ducturum, procreandorum
 liberorum causa, ut Zeno
 ait in rep. Sapientem præ-
 terea non opinaturum, hoc
 est mendacio non accessu-
 rum, neque assensurum cui-
 quam: cynicam sectam am-
 plexurum: esse enim illam
 validam ac celerem ad vir-
 tutem viam, ut Apollodo-
 rus in Moralibus fatetur.
 Gustaturum insuper huma-
 nas carnes, si ita casu obue-
 nerit: solūmque sapientem
 esse liberum, malos autem
 servos. Esse enim libertatem
 per se aliquid agendi, qua
 stulti & mali omnino ca-
 reant. Esse autem & servitu-
 tē aliam quæ in subiectione
 consistat, & tertiam quæ
 in conditione ac subiectione
 sit, cui opponitur domi-
 natio, & ipsa mala. Nō mo-
 dō autem liberos esse sapiē-
 tes, verūm & reges. quum
 sit regnum imperium ne-
 mini obnoxium, quod de
 sapientibus solis asseritur,
 ut Chrysippus ait in libro
 Quod Zeno propriè sit usus

τοῖς ὀνόμασιν. ἐγνωνέναι γὰρ
 φησι δεινὸν τὸ ἀρχόντα πρὸς ἀ-
 γαστῶν καὶ κακῶν· μηδὲν αὖτε
 τῶν φαύλων ἐπίστασθαι ταῦ-
 τα. οὐσίως δὲ καὶ ἀρχαῖς,
 δικαστικοῖς τε καὶ ῥητορικοῖς
 μόνοις εἶναι· τῶν δὲ φαύλων οὐ-
 δέναι. ἔτι καὶ ἀναμνησ-
 τες, πρὸς ἀποειπώσας εἶναι ἀ-
 μνησθήματα. ἀβλαβεῖς τε εἶ-
 ναι· οὐ γὰρ δή ποτε βλάπτειν,
 ἢ τε αὐτοῖς. ἐλεήμεναι τε
 μὴ εἶναι, συγγνώμην τε εἶναι
 μηδενί· μὴ γὰρ παρέρχεται τὰς
 ἐκ τῆς νόμου ἐπιβουλεύσεις
 κολάσας· ἐπὶ τὸ γε εἶπαι, καὶ
 ὁ ἐλεῖται, αὐτὴ τε ἡ ἐπιείκεια,
 καὶ δὲ μὲν ὅτι ψυχὴ πρὸς κο-
 λάσας πρὸς ποικίλῃ καὶ χρησ-
 τῇ, μηδὲ οἶεσθαι σκληροτέ-
 ρας αὐτὰς εἶναι. ἔτι γὰρ ὁ ἑ-
 φὸν καὶ δὲν θαυμάζειν τὸ δο-
 κασιώτατον πρὸς ἀδύνατον, οἷον χα-
 ρώντα, καὶ ἀμπώτιδας, καὶ
 πηχὰς δερμῶν ὑδάτων, καὶ
 πρὸς ἀναφυσθήματα. ἀλλὰ
 μὲν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ (φασὶ)
 βιώσεται ὁ ἀποιδεύων· καί-
 νωνι μὲν γὰρ φύσις καὶ πρὸς κτι-
 κός. πλὴν μὲν τοῖς ἀσκησιν ἀ-
 ποδεδέχεται ὑπὸ τῆς τῆς σώ-
 ματος ὑπομονῆς. ὁ δὲ
 τε (φασὶν) ὁ θεός, αἰτούμενος τὰ ἀγαθὰ πρὸς τῶν θεῶν.

nominibus. Statuere enim
 ait oportere principem de
 bonis ac malis: hæc autem
 malorum scire neminem.
 Similiter ad magistratus &
 iudicia, & oratoriam solos
 illos idoneos, neminemque
 malorum. Esse itidem & incul-
 patos, quod in peccata in-
 cidere non possint. Esse in-
 nocuos: nam neque aliis no-
 cere, neque sibi. Misericor-
 des autem non esse, neque
 veniam alicui habere. ne-
 que enim prætermissuros
 constitutos à lege cruciat⁹.
 Nam cedere misericordi-
 que & mansuetudo ipsa
 nulli inest animæ, aduersus
 cruciatus simulatione be-
 nignitatis, neque illos arbi-
 trari duriores. Sapientem
 nihil eorum admirari quæ
 videantur inopinata & in-
 sperata, ut charonia, flu-
 xusque maris ac refluxus,
 & fontes calentium aqua-
 rum, atque ignium euapo-
 rationes. Enimvero neque
 solitarius (inquiunt) sapiens
 vivet. Est enim familiaris
 natura atque actione gau-
 det, exercitationemque sus-
 cipiet firmandi ac roboran-
 di corporis causa. Orabitq;
 (inquiunt) sapiens, ac vota
 faciet, bona à diis postulans,

καὶ οἱ ποσειδώνιος οὐ πῶς
 παρὰ τὴν ἀβελήτητα καὶ κακότητα, καὶ
 ἐκείνων οὐ πρὸς καὶ δεκάτῳ
 ἀπὸ τῆς ἀβελήτητας. λέγουσι
 δὲ καὶ πῶς φιλίαν οὐ μόνον
 τοῖς τοῖς ἀποδαίσις εἶναι, ἀλλὰ
 πῶς οὐμοιότητα. φασὶ δὲ αὐ-
 τοῖς κοινωνίαν τινὰ εἶναι τῆς
 καὶ τὸν βίον, χρωμένων ἡμῶν
 τοῖς φίλοις ὡς ἑαυτοῖς, δι-
 αφορὰν τε αἰρετὴν ἢ φίλον ἀπο-
 φαινόμεναι, καὶ πῶς πολυφι-
 λία ἀγαθόν· ἐν τε τοῖς φά-
 λαις μὴ εἶναι φιλίαν. μηδὲν
 δὲ τῆς φάλας φιλονεικεῖν.
 πάντας τε τοὺς ἀφρονεῖς μαί-
 νεσθαι. οὐ γὰρ φρονίμοις εἶναι,
 ἀλλὰ καὶ πῶς ἴσως τῇ ἀφρο-
 συνῇ μανίαν πάντα παραπλή-
 νους τε οὐ ποιεῖν τὸ σοφόν,
 ὡς καὶ πάντα φαρμακὸν τὰ αὐ-
 λήματα οὐ ἀνελὶν τὸ ἰσχυ-
 ρία. καὶ τῆς σοφίας δὲ πάντα
 εἶναι· δεδωκέναι γὰρ αὐτοῖς παι-
 τελεῖν ἕκαστον τὸ νόμον. πῶν-
 δὲ φάλας εἶναι τινὰ λέγεται,
 οὐ γὰρ πόνον καὶ τὴν ἀδίκον, ἀλλὰ
 μὲν τὸ πόλεως, ἀλλὰ δὲ τῆς
 χρωμένων φασὶν. τὰς δὲ ἀ-
 ρετας λέγουσιν αὐτὰς κολου-
 δεῖν ἀνθρώπους, καὶ τὸν μῦθον
 ἔχοντα, πάντας ἔχειν. εἶναι γὰρ
 αὐτῶν τὰ θεωρήματα κοινὰ,

ut Posidonius in primo De
 officiis, & Hecato in tertio
 De paradoxis, aiunt. Dicunt
 item amicitiam solos inter
 bonos quos sibi inuicē stu-
 diorum similitudo concili-
 liet, posse consistere. Por-
 ro amicitiam ipsam socie-
 tatem quandam esse dicunt
 omnium quæ sunt ad vitam
 necessaria, quum amicis ut
 nobis ipsis utamur: atque ob
 id amicum eligendum pro-
 nuntiant, amicorumque
 multitudinē inter expe-
 da ponunt: inter malos non
 posse constare amicitiam.
 Cum nemine stultorum esse
 litigandū: omnesque stul-
 tos insanire. Neque enim
 prudentes esse, verum per
 insaniam æqualem stultitiam
 omnia gerere. Sapientem
 omnibus benefacere, sicuti
 & Ismeniam dicimus tibiis
 omnibus bene cecinisse. Sa-
 pientem quoque esse omnia.
 Quippe perfectam illis po-
 testatem à lege præstitam.
 Ceterum malorum ac stulto-
 rum quidem esse quemad-
 modum & iniquorum, ali-
 ter quidem ciuitatis, aliter
 utentium dicimus. Virtutes
 sibi inuicem ita esse conne-
 xas, ut qui vnā habuerit, o-
 mnes habeat: esse enim illa-
 rum cōmunes speculationes,

καθ' αὐτὸν χρύσιπτος ἐν τῷ
 περὶ τοῦ καλοῦ ἀρετῆς φησὶν,
 ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ φυσικῇ
 καὶ τὴν ἀρχαίαν, ἐκείτων δὲ
 ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ ἀρετῆς. ὁ
 γὰρ ἐναρτέον, θεωρητικὸν τε εἶ-
 ναι, καὶ ποιητικὸν τῷ περὶ
 κτεῶν· τὰ δὲ περὶ κτεῶν καὶ αἰ-
 ρετῶν ὅτι, καὶ ὑπομονητέα καὶ
 ἀπονεμητέα καὶ ἐμμενητέα.
 [ὥς τε εἰ τὰ μὲν ἀρετικῶς πειεῖ,
 τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀ-
 πονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμενητι-
 κῶς, φρόνιμος τε ὅτι καὶ αἰ-
 δρῶν καὶ δίκαιος καὶ σφόδρων.
 καὶ φιλανθρωπία τε ἐκείνων ὅτι
 ἀρετῆς ὅτι τι ἴδιον κεφά-
 λαμον· οἷον τὴν ἀνδρείαν ὅτι
 τὰ ὑπομονητέα, τὴν φρόνη-
 σιν ὅτι τὰ πεινυτέα, καὶ μὴ, καὶ
 οὐδ' ἕτερα· ὁμοίως τε καὶ τὰς
 δῆλας ὅτι τὰ οἰκεία τρέφε-
 σθαι.] ἔπονται δὲ τῇ μὲν φρονη-
 σι ἀβελία καὶ σιωπῆς· τῇ δὲ
 σφαιρῶν καὶ ἀλκιμία, καὶ κοσ-
 μιότης· τῇ δὲ δικαιοσύνη, ἰσότης
 καὶ ἀνθρωπιά· τῇ δὲ ἀνδρεία,
 ἀσθένεια καὶ ἀπονία.
 ἀρετῆς δὲ αὐτοῖς μηδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας· τῷ περὶ πα-
 ρητικῶν μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι λεγόντων ὅτι περὶ τοῦ καλοῦ.
 ὥς γὰρ δεῖν φασὶν ἢ ὀρθρὸν εἶναι ξύλον ἢ σφραγῖδα, ἢ ὥς ἢ δίκαιον
 ἢ ἀδίκον ἢ τε δίκαιότερον, οὐτε ἀδίκωτερον. καὶ ὅτι τῷ δῆλον
 ὁμοίως. καὶ μὴ τὴν ἀρετὴν χρύσιπτος μὲν, ἀπολλόδωρος.

vt Chrysippus in primo De
 virtutibus, & Apollodorus
 in Physice secundum anti-
 quum morem, & Hecato
 in i i De virtutibus aiunt.
 Qui enim probus sit, ea di-
 spicere, & agere quæ sint
 agenda: quæ verò facienda
 sint, ea & eligenda esse &
 sustinenda, & distribuenda
 & perseveranter tenenda.

Sequuntur autē prudentiam
 consiliorum maturitas &
 intelligentia, temperantiam
 verò ordinis dexteritas &
 ornatus. Iustitiam autem
 æquitas & gratitudo, forti-
 tudinemque constantia æ-
 que valentia. Placet autem
 eis nullum inter virtutem
 & vitium esse medium: Pe-
 ripateticis contrā inter vir-
 tutem & vitium profectum
 facientibus. Quem admodū
 enim lignum aut distortum
 aut rectum oportere esse
 aiunt, ita iustum vel iniu-
 stū: neque verò iusti⁹ neque
 iniustius: atque in cæteris
 similiter. At virtutem Chry-
 sippus quidem amitti posse:

καὶ αὐτὸν δὲ, ἀναπόδλητον.
 ὁ μὲν ἀποδλητὴς, δὲ μὲν θύω
 καὶ μελαγχολία· ὁ δὲ, ἀνα-
 πόδλητον, δὲ β. β. αἴας καὶ α-
 λήψας· καὶ αὐτὸν δὲ αἰρετὴν
 εἶ. αἰχμὴν μὲν γὰρ εἰς φ'
 οὐκ ἔχουσιν ἀνὰ πῶμον, ὡς αὐ-
 τὸν τὸ καλὸν εἰδότες ἀγα-
 θόν. αὐτάρκη τε εἶ. αὐτὸν
 πρὸς ἁδαιμονίαν, καὶ αὐτὸν
 πρὸς ζῶν καὶ χρυσίον πῶ-
 ν καὶ πρὸς τὸ πρῶτον πρὸς δρ' ἐπὶ,
 καὶ ἐκάτω καὶ πρὸς δευτέρω
 πρὸς ἀγαθόν. Εἰ γὰρ (φη-
 σὶ) αὐτάρκης ὅστις ὁ μεγα-
 λυχία πρὸς τὸ πάντων
 ὑπερβαίνει ποιεῖν, ἔστι δὲ μέρος
 δρ' ἐπὶ, αὐτάρκης ὅστις καὶ ἡ
 ἀρετὴ πρὸς ἁδαιμονίαν, κα-
 τὰ φρεσίν καὶ τῇ δοκοῦ-
 των ὀχληρῶν. ὁ μὲν τοι πα-
 ναίτιος καὶ ποσειδώνιος ἐκ
 αὐτάρκη λέγουσι τὸν ἀρετὴν,
 ἀλλὰ χρεῖαι εἶ. φασὶ καὶ ὑ-
 γείας καὶ χορηγίας καὶ ἰσχύος.
 ἀρετὴ δὲ αὐτοῖς καὶ δὲ παν-
 τὸς χρῆσθαι τῇ ἀρετῇ, ὡς οἱ
 πρὸς κλεάνθου φασίν. ἀνα-
 πόδλητος γὰρ ὅστις, καὶ πάντο-
 τε τῇ ψυχῇ χρῆται ὥσπερ τε-
 λεία ὁ σπουδαῖος. φ' οὐκ εἶτε τὸ
 δίκαιον εἶ, καὶ μὴ δέσσει, ὡς καὶ τὸ νόμον καὶ τὸ ὀρθὸν λόγον.

Cleanthes verò non posse
 ait. Ille, posse amitti per e-
 brietatem & atram bilem:
 ille, non posse ob firmas ac
 stabiles comprehensiones,
 ipsam verò esse eligendam.
 Erubescimus denique in iis
 quæ malè agimus, adeo ut
 quod sit honestum, id solū
 scimus esse bonum, ipsam-
 que sibi sufficere ad bene-
 beatèque viuendum, ut ait
 Zeno & Chrysippus in li-
 bro de virtutibus, & He-
 cato in secundo de bonis.
 Si enim (inquit) magnitu-
 do animi sola sufficit, qua
 omnes fastigio mentis tran-
 scendamus, ipsaque pars
 virtutis est, profectò & vir-
 tus sola sufficit ad beatam
 vitā. ea quoque cōtemnens
 quæ molesta videtur. Panet-
 tius tamen & Posidonius
 virtutem minimè sufficere
 dicunt, verum opus esse bo-
 na valetudine & affluentia
 rerum & robore. Placet itē
 eis virtute semper uti, sicuti
 Cleāthes ait. Amitti enim
 non potest, semperque per-
 fecto animo utetur sapiens.
 Natura quoque ius non
 positione constare, sicuti &
 legem & rectam rationem.

καὶ δὲ φησὶ χρύσιππος ἐν τῇ
 πρὸς καλῶ. δοκεῖ δὲ αὐτοῖς
 μητὲρ πλὴν δὲ φωνίας ἀφίστα-
 σθαι φιλοσοφίας ἐπὶ τῷ ὁ-
 ἴῳ πούτῳ περὶ τὴν ὁλὴν τὴν
 βίον, ὡς καὶ ποσειδώνιος φησὶν
 ἐν τοῖς περὶ τρεπτικοῖς. ἀχρη-
 σεῖ δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μα-
 θήματα φησὶν ὁ χρύσιππος.
 ἔτι δὲ ῥέκεν αὐτοῖς μηδὲν εἶναι
 ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ δῆμα
 ζῶα, δὲ πλὴν ἀνομοιότητος,
 καὶ δὲ φησὶ χρύσιππος ἐν τῇ
 πρὸς τῷ πρὸς δίκαιοσύνης,
 καὶ ποσειδώνιος ἐν πρὸς τῷ
 πρὸς καὶ δὲ κενός. καὶ ἐραδὴ-
 σάτω δὲ τὸ φῶν τῷ νέων τῷ
 ἐμφανόντων δὲ τῷ εἰδὶς καὶ
 πρὸς ἀρετῇ ἀφύια, ὡς
 φησὶ ζώνων ἐν τῇ πολιτείᾳ,
 καὶ χρύσιππος ἐν τῇ πρὸς
 τῷ πρὸς βίῳ, καὶ ἀπολλόδω-
 ρος ἐν τῇ ἡθικῇ. εἶ δὲ τὸ ἐ-
 ρῶτα, ὅτι βολὴν φιλοποιεῖται,
 δὲ καὶ λαλῶ ἐμφανόμηνον
 καὶ μὴ εἶναι συνοισίας, ἀλλ-
 λά φιλίας. τὸ γὰρ στασι-
 νίδης, καὶ πρὸς ἐν ἐξουσία ἔχον-
 τας τὸ βωμόν, δὲ πρὸς μισεί-
 ας, ἀπὲρ αὐτῆς. εἶ δὲ οὐκ ἔ-
 ῥῶτα φιλίας, ὡς καὶ χρύσιπ-
 πος ἐν τῇ πρὸς ἐρατος φησὶ
 καὶ μὴ εἶναι δειμίμηνον αὐτόν.

ut Chrysippus in libro De
 honesto ait. Videtur autem
 eis ne dissonantiam quidem
 à philosophia discedere.
 Hac enim ratione prius de-
 fecturam omnem vitam
 quam defuturam philoso-
 phiā, ut Posidonius in Ex-
 hortationibus ait. Libera-
 les quoque disciplinas esse
 magno usus sapienti, Chry-
 sippus autor est. Placet ut
 illis nullum nobis ad ani-
 mantes cæteras ius esse,
 ob naturæ dissimilitudinē,
 ut Chrysippus in primo
 De iustitia, & Posidonius
 in primo De officiis tradit.
 Amaturum quoque sapien-
 tem eos iuvenes qui præ se
 ferant indolem generosam,
 ingeniumque ad virtutem
 propensum, ut Zeno in li-
 bro De republ. & Chrysip-
 pus in libro De vitis pri-
 mo, & Apollodorus in li-
 bro De moralibus aiunt.
 Amorem verò adminiculū
 beneficiæ propter appa-
 rentem venustatem: neque
 congressus est, verum ami-
 citiæ. Nam Thrasonidem
 & quidem quum haberet
 in potestate amatam, absti-
 nuisse ab ea, ne in odium
 veniret. Esse igitur amorem
 amicitie nodum, ut Chry-
 sippus in libro De amore
 ait, neque esse eum in vitio.

ἡ δὲ καὶ πλεονέχεια αὐτῶν
 ἀρετῆς. Βίον γὰρ, περὶ ὃν
 πῶς, θεωρητικὸν καὶ πρακτι-
 κὸν καὶ λογικόν, ἡ τριτὴν φα-
 σὶ ἀρετὴν γενέσθαι ὃ ὑπὸ
 τῆς φύσεως ἐπιτηδὲς τὸ λογ-
 κὸν ζῶον πρὸς θάλασσαν καὶ
 πρὸς γῆν. Ἀλόφως τε φασὶν
 ὅτι αἱ εἰς αὐτὴν τῆς βίης τὸν ὅ-
 ρον, καὶ ὑπὸ πατερίδων καὶ
 ὑπὸ φίλων καὶ ἐν σκληρο-
 τέρᾳ γήνηται διγυμνάσει, ἢ πη-
 ρύσει, ἢ νόσοις ἀνὰ τοὺς αἰ-
 ρίσκεται ὃ ἀσπίς καὶ κοινὰ εἶναι
 τῇ γυναικὶ δεινὴν πρὸς τοὺς
 θεοὺς ὥστε ἡ ἐντυχόντα τῇ
 ἐντυχούσῃ γηῆσθαι, καὶ δὲ φη-
 σὶ ζῶον ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ
 γυμνασθῆναι ἐν τῇ πόλει πολι-
 τεύειν, ἀλλὰ τε διοχρῆς ὁ κυ-
 νικός, καὶ πλάτων. πάντας τε
 παῖδας ἐκείνης ἐξουδὺν πα-
 τέρων ἔσθον, καὶ ἡ ἐπὶ μοι-
 χίᾳ ζυλοτυπία πρὸς αἰρεθί-
 σεται. πολιτείαν δὲ ἀρί-
 στην, πλεονεχίαν ἢ τε δημο-
 κρατίαν καὶ βασιλείαν καὶ αἰ-
 σκρατίαν. καὶ ἐν αὐτῇ τοὺς ὑδι-
 καὶς δόγμασιν ποιεῖν λέγου-
 σιν, καὶ τούτων πλείονα μετὰ τῇ
 ἀποδείξεων ἢ οἰκείων. ταῦ-
 τα γὰρ ὥς ἐν κεφαλαίοις ἡμῶν
 διελέχθη, καὶ σοιχάσθαι.

Pulchritudinē item virtutis
 esse florem: & quum triplex
 vitæ genus sit, speculatiuū,
 actiuum, & rationale, tertiū
 illud eligendum dicunt.
 Quippe de industria factū
 à natura rationale animal
 ad speculationē & actionē.
 Rationabilitérque aiunt sa-
 pientem seipsum educturū
 ex vita, & patriæ & amico-
 rum causa, siue inter nimium
 acerbos doloris aculeos, si-
 ue membrorum mutilatio-
 nes, aut incurabiles mor-
 bos, illi occumbendum sit.
 Placet itē illis uxores quo-
 que communes esse oport-
 ere apud sapientes, vt qui-
 libet illi congrediatur quæ
 sibi prior occurrat, vt ait
 Zeno in rep. & Chrysip-
 pus in libro De rep. Dio-
 gene itidem Cynico ac Pla-
 tone huius rei autoribus.
 Omnes enim patrum instar
 æqua charitate diligemus,
 tolliturque adulterij suspi-
 cio & zelotypia. Eam verò
 rem publicam esse optimam
 quæ sit mixta ex regnō &
 populari dominatu, opti-
 morūque potentia. Atque
 in moralibus quidē decre-
 tis huiusmodi sunt, plurāq;
 huiusmodi tradunt, nō im-
 probabili ratione subnixi.
 Verū ista summam,
 ac veluti per capita & ele-
 menta tetigisse sufficiat,

Τὸν δὲ φυσικὸν λόγον διαι-
 εῖναι εἰς τέτταρα σωμα-
 τῶν τόπον, καὶ πρὸς ἀρχῶν, καὶ
 σοιχείων, καὶ θεῶν, καὶ περὶ-
 τῶν, καὶ πόθεν, καὶ καὶ. καὶ ἕ-
 πω μὲν εἰδικῶς φυσικῶς δὲ
 εἰς τρεῖς πόθεν, τὸν τε πρὸς
 κόσμου, καὶ τὸ πρὸς τῶν σοι-
 χείων, καὶ τὸ πρὸς τὴν αἰτιολο-
 γικόν. τὸν δὲ πρὸς τὸν κόσμον
 διαιρεῖσθαι φασὶν εἰς δύο μέ-
 ρη. μίαν γὰρ σκέψιν ὁπποῖον
 εἶναι αὐτὰ καὶ ποῦ ἀπὸ τῶν μα-
 θηματικῶν, καθ' ἡμῶν ζητοῦσι
 πρὸς τε τῶν ἀπλανῶν καὶ τῶν
 πλανωμένων οἷον, εἰ ὁ ἥλιος
 ἐστὶ τηλικούτος ἡλικίος φαίνε-
 ται, καὶ ὁμοίως εἰ ἡ σελήνη καὶ
 πρὸς δινησίων, καὶ τῶν ὁμοίων
 τύποις ζητημάτων. ἑτέρα δὲ
 αὐτὰ σκέψιν εἶναι ἥτις μόνοις
 τοῖς φυσικοῖς ὁππότε, καθ'
 ἡμῶν ζητεῖται ἢ τε ὅσα αὐτὰ,
 καὶ εἰ ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστῆρες ἐξ
 ὕλης καὶ εἰδῶν, καὶ εἰ ἡ γῆ καὶ
 ἡ ἀτμός, καὶ εἰ ἡ ψυχὴ
 ἡ ἀψυχὴ, καὶ εἰ φθαρτὸς ἢ ἀ-
 φθαρτος, καὶ εἰ πᾶσι οἷα διαι-
 κεῖται, καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. πᾶν
 τε αἰτιολογικόν, εἶναι καὶ αὐτὸν
 διμερῆ. μίαν δὲ αὐτὰ ὁπ-
 σκέψιν ὁπποῖον εἶναι πᾶσι
 ἰατρῶν ζητῆσαι, καθ' ἡμῶν ζητοῦσι πρὸς τε τὸν ἡγεμονικὸν καὶ τὴν ψυχὴν

Cæterum physicam ra-
 tionem diuidunt in locum
 de corporibus, & princi-
 piis, & elementis, & diis, &
 finibus, & loco, & inani. Et
 ista quidem per species di-
 uidunt: generaliter autem
 in locos tres, de mundo, de
 elementis, tertium de cau-
 sis. De mûdo locum in duas
 distinguunt partes. Vna e-
 nim cōsideratione in ipsius
 ascisci societatem & ma-
 thematicos, perquam de fi-
 xis vagisque sideribus dis-
 putant, quemadmodum si
 sol tantus sit quantus vide-
 tur, & lunæ itidem quanta
 sit magnitudo, & de ortu
 occasuque siderum, atque
 cæteris huiusmodi questio-
 nibus. Alteram eius consi-
 derationem esse, quæ solis
 congruat Physicis, qua quæ-
 sit illius substantia quaeritur,
 ac de sole vtrum genitus, an
 ingenus sit, & vtrum ani-
 matus sit an inanimis, cor-
 ruptibilisne an incorruptus,
 & prouidentia agatur nec-
 ne, atque in hunc modum de
 reliquis. Causalem quoque
 rationem & ipsam esse bi-
 partitam. Eius alteram spe-
 culationem medicis esse cō-
 munem quaestionem, qua in-
 quirunt de principali animæ,

καὶ τὰ ψυχῇ γινόμενων, καὶ
 τῶν ἀπομακρυνόντων καὶ τῶν πού-
 λων οὐμοίων. τὸ δ' ἑτέρου καὶ
 πρὸς τὴν μαθημάτων ἀν-
 τιπαιδείαν οἶον, πῶς ὁρῶμεν
 τίς ἡ αἰτία τῆς καταπλεικῆς
 φαιάσεως, ὅπως τὸ φησιν ὁ
 σαυταῖς, βροχῶν, καὶ ἰριδῶν, καὶ
 ἀστέρων, καὶ κομήτων, καὶ τῶν
 ἀστέρων. δοκεῖ δ' αὐτοῖς
 ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων δύο, τὸ
 ποιοῦν καὶ τὸ πάχον. τὸ μὲν οὖν
 πάχον, εἶναι πᾶσι τοῖς οὐ-
 σίαι πᾶσι ὕλην τὸ ὅτι ποιοῦν,
 πᾶσι αὐτῇ λόγον τὸν θεόν.
 τὸ δ' ὄντα αἰδῶν ἔχει πᾶ-
 σι αὐτῆς δημιουργεῖν ἕκαστα.
 τίς ἡ δὲ τὸ δόγμα τοῦτο ζή-
 νων μὲν οὐ κατὰ τὴν ἐν τῇ πε-
 ρὶ οὐσίας, κλεάνθους δὲ ἐν
 τῇ περὶ ἀτόμων, χρύ-
 σιππου δὲ ἐν τῇ περὶ τῆς φύ-
 σιος τῶν πρὸς τὴν τέλει, ἀρ-
 χέδημος δὲ ἐν τῇ περὶ σοι-
 χίων, καὶ ποσειδώνου δὲ ἐν τῇ
 περὶ φυσικῶν λόγων. ὁ δὲ φέ-
 ρει δὲ φασιν ἀρχὰς καὶ σοι-
 χίας πᾶσι μὲν γὰρ, εἶναι ἀγνύ-
 πους καὶ ἀφθάρτους τὰ δὲ σοι-
 χία, καὶ πᾶσι ἐκπύρωσιν
 φθίρεσθαι. ἀλλὰ καὶ σώμα-
 τα εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ἀμόρ-
 φους τὰ δὲ, μεμορφῶσθαι.

& de iis quæ fiunt in ani-
 mo, & de seminibus, atque
 eius generis cæteris. Reli-
 quum verò mathematicos
 quoque sibi usurpare, quo-
 modo videlicet videmus, &
 quæ sit causa perspicacis i-
 maginationis, qua ratione
 constet nubes tonitruaque,
 & irides & aræ & come-
 tæ, & his similia. Videtur
 autem illis duo esse rerum
 omnium principia, faciens
 videlicet ac patiens. Quod
 igitur patitur, sine qualita-
 te esse substantiam mate-
 riam: quod autem faciat,
 verbum deum esse quod in
 ipsa sit. Hunc enim quippe
 sempiternum per ipsam o-
 mnem singula creare. Ponit
 autem hoc decretum Zeno
 Citticus in libro De essen-
 tia. Cleanthes quoque in
 libro De atomis, & Chry-
 sippus in primo Physicorū
 in fine. Archedemus quo-
 que in libro De elementis,
 & Posidonius in secundo
 naturalis rationis. Differre
 autem aiunt principia & e-
 lementa. Nam illa quidem
 ingenita esse, & corrumpi
 non posse, elementa verò
 per igneam evaporationem
 corrumpi. Sed & corporea
 esse principia, & ipsa infor-
 mia: hæc verò formata.

σῶμα δ' ὅτι (φησὶν ἀπολλό-
 δωρ Θ' ἐν τῇ φυσικῇ) τὸ τε-
 λὲς ἴσασθαι, εἰς μῆκος, εἰς
 πλάτος, εἰς βάθος. τὸ τοῦ καὶ
 στερεοῦ σῶμα καλεῖται. ὅππ-
 οῦσα δ' ὅτι σώματος πέρας,
 ἢ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον
 ἔχον, βάθος δ' οὐκ ἔχον. ταῦτα δ' πο-
 σιδάντι Θ' ἐν Γ' ὡς μετεώ-
 ρων καὶ κατ' ὀπίσθιαν καὶ κατ'
 ὑπὸ σάσιν ἀπολείπει. γραμ-
 μή δ' ὅτι ὅππῃ φαίνεται πέρας,
 ἢ μῆκος ἀπλάτεις, ἢ τὸ μῆ-
 κος μόνον ἔχον. σιγμή δ' ὅτι
 γραμμῆς πέρας, ἥτις ὅτι ση-
 μεῖον ἐλάχιστον. ἐν τε εἰ
 δεῖν καὶ νοῦν, καὶ εἰμαρυμένον
 καὶ δία, πολλὰς τε ἐτέρας ὀ-
 νομασίαις προσονομάζε-
 σθαι. κατ' ἀρχὰς ὑμῶν οὐκ
 κατ' αὐτὸν ὄντα, τρέπιν ἢ
 πᾶσαν οὐσίαν δι' αἰέρας εἰς ὕ-
 δωρ· καὶ ὡς περ ἐν τῇ γο-
 νῇ τὸ σπέρμα ὡς ἐλέχεται, οὐ-
 τω καὶ τοῦτον σπέρματικόν
 λόγον ὄντα τῷ κόσμῳ, τοῖόνδε
 ὑπολιπέσθαι ἐν τῷ ὕδατι, ἡ δ'
 γόνι ἀντὶ τοιοῦτο πλεονέκτως
 πρὸς πλεονέκτως ἔξῃς γένεσιν·
 εἶτα ἀπογόνων πρῶτον τὰ
 πέντα στοιχεῖα, πῦρ, ὕ-
 δωρ, αἶρα, γῆ. λέγει δὲ
 ὡς ἀπὸ τῶν ζώων τε ἐν τῷ

Corpus autem appellat A-
 pollodorus in Physica,
 quod secetur in tria, in
 longitudinem, latitudinem,
 & altitudinem. Id autem
 solidum corpus appella-
 tur. Porro superficies est
 corporis finis, seu corpus
 longitudinem solam habens
 ac latitudinem, sed carens
 altitudine. Hanc autem Po-
 sidonius in quinto De sub-
 limibus & secundum intel-
 ligentiam, & secundum
 substantiam reliquit. Linea
 superficiei finis est siue lon-
 gitude absque latitudine,
 siue corpus solam habens
 longitudinem. Punctus au-
 tem est lineae finis, notaque
 minima. Unum quoque
 deum esse, ipsumque &
 mentem, & fatum, & Io-
 uem, multisque aliis appel-
 lari nominibus. Principio
 igitur illum quum esset a-
 pud se, substantiam omnem
 per aerem in aquam con-
 uertisse. Et quemadmodum
 in foetu semen continetur,
 ita & hanc ferendi ratio-
 nem in humore talem re-
 sedisse materia ad operan-
 dum aptissime parata, ex
 qua cetera post haec gigne-
 rentur. Tum genuisse pri-
 mum elementa quatuor,
 ignem, aquam, aerem, terram.
 Differit ista Zeno in libro

ἐν τῷ ὅλῳ, καὶ χύσασθαι
 ἐν τῇ περὶ τῶν φυσικῶν, καὶ
 ἀρχέδημος ἐν τινὶ περὶ στοι-
 χίων. ἐστὶ δὲ στοιχεῖον, ὃ
 ἐκ περὶ τοῦ γίνεται ἅ' γινώ-
 σκῃ καὶ εἰς ὃ ἔρχεται αἰα-
 λύνεται. ἅ' δὲ τέσσαρα στοιχεῖα
 εἰς ἑαυτὴν πῶς ἀποιοῦν ἑστίαν ἢ
 ὕλην. εἰς δὲ τὸ εἶναι πῦρ,
 τὸ θερμὸν τὸ ὕδωρ, τὸ ὑγρὸν
 τὸν πᾶντα, τὸ ψυχρὸν καὶ
 πῶς γῆν, τὸ ξηρὸν ἢ μίαν
 ἀλλὰ καὶ ἐστὶ ἐν ταῖς αἰεσί. εἰς
 τὸ αὐτὸ μέγεθος. ἀνωτάτω μὲν
 οὐκ εἰς τὸ πῦρ, ὃν δὲ αἰθέρα
 καλεῖσθαι, ἐν ᾧ περὶ πῶς πῶς
 ἢ ἀπλανῶν σφαῖρας γινώ-
 σθαι, εἰς πῶς ἢ πλανωμέ-
 νων μεθ' ἑαυτὴν αἶρα. εἰς
 ὕδωρ ὑποσάθην δὲ πᾶ-
 ντων πῶς γῆν, μέσῳ ἀπάν-
 των ἔσται.

Λέγουσι ὅτι κόσμον ἔχοντα
 αὐτὸν τε ἢ θεόν, πῶς ἐν τῷ
 ἀπάσης ἑστίαν ποιῶν, ὅς δὲ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι καὶ ἀγνώστου,
 ἀμυγρὸς ὢν τῆς διακοσμή-
 σης, καὶ χέρονται πᾶσι θεοῖς
 οἷς, ἀνθρώπων εἰς ἑαυτὸν ἢ
 ἀπασαν οὐσίαν, καὶ πάλιν ἔξ ἑ-
 αυτῶν γινώσκων. καὶ αὐτὸν ὅτι πῶς
 διακοσμήσιν τῶν αἰσθητῶν, κό-
 σμον εἰς λέγουσι καὶ τεῖτον,

De vniuerso, Chrysippus-
 que in primo Physicorum,
 & Archedemus in quodā
 De elementis. Est autem
 elementum ex quo primò
 prodeunt quæ sunt, & in
 quod extremum soluan-
 tur. Esse autem quatuor e-
 lementa simul, infectam
 incompressamque substā-
 tiam materiam. Esse autem
 ignem calidum, aquam li-
 quidam, aerem frigidum,
 terramque aridam: quin-
 etiam adhuc in aere inesse
 eandem partem. Summo
 enim in loco ignem esse,
 quem æthera appellant:
 in quo primum immobi-
 lium astrorum orbem es-
 se natum, deinde erran-
 tium, post hunc aera, tum
 aquam, extremum autem
 omnium terram, quæ me-
 dia omnium sit.

Mundū verò tripliciter
 dicunt, ipsūque deū, quē
 ex omni substantia dicunt
 propriā qualitatem, qui &
 incorruptibilis & ingeni-
 tus sit opifex tanti ope-
 ris ac ornamenti, vt quot-
 annis orbis suos pera-
 gat sol, in seipsum omniū
 substantiam consumens,
 ac eam rursus ex seipso
 gignens: ipsūque or-
 natum astrorum mun-
 dum esse dicunt. Tertium

τὸ συνεσσηκὸς ἔξ ἀμφοῖν. καὶ
 ἔστι κόσμος ὁ ἰδίως ποιὸς τῆς
 τῆς ὅλων οὐσίας, ἢ (ὡς φησι
 ποσειδώνιος) ἐν τῇ μετεωρε-
 λογικῇ σοιχίᾳ) σύστημα ἔξ
 οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τού-
 τοις φύσεων· ἢ σύστημα ὅκ
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἐ-
 νεκα τούτων γεγονότων. ἔρα-
 γος δὲ ὅτι· ἢ ἐράτη διεφί-
 ρεια ἐν ἣ πάντ' ἰδρύεται τὸ θεῖον.
 τὸν δὲ κόσμον οἰκίσται καὶ
 νομοῖ καὶ θενοῖαι, καθά φη-
 σι χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ
 θενοῖας, καὶ ποσειδώνιος ἐν
 περικαιδεκᾶτω περὶ θεῶν,
 εἰς ἅπαν αὐτῆς μέρους διήκον-
 τος τῆς γῆς, καθά φησιν ἐφ' ὑμῶν
 τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ἢ δι' ὧν
 μὲν, μᾶλλον, δι' ὧν δὲ, ἢ πῶν.
 δι' ὧν μὲν γὰρ ὡς ἔξισ κεχώ-
 ρηκον, ὡς δὲ τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν
 γούρων· δι' ὧν δὲ ὡς νοῦς, ὡς
 δὲ τῆς ἡγεμονικῆς. ἔγωγε δὲ
 καὶ τὸ ὅλον κόσμον ζῶον ὄντα
 καὶ ἐμψυχον καὶ λογικόν, ἐ-
 χάν ἡγεμονικόν μὲν τὸ αἰθέ-
 ρα, καθά φησιν ἀντίπατρος ὁ
 τύειος ἐν τῇ ὁρίσῳ περὶ
 κόσμου. Χρύσιππος δὲ
 ἐν τῇ περὶ τῶν περὶ θε-
 νοῖας, καὶ ποσειδώνιος ἐν
 τῇ περὶ θεῶν, τὸν ἡγεμονικὸν τῆς κόσμου·

qui sit ex utrisque compo-
 situs. Est autem mundus
 propriè qualitas vniuersæ
 substantiæ, siue (vt ait Po-
 sidonius in Meteoricis præ-
 ceptis) qui constat ex cælo
 & terra, atque ex illorum
 naturis: siue qui constat ex
 diis & hominibus, eisque
 rebus quæ horum gratia
 conditæ sunt. Cælum au-
 tem est extrema circunfe-
 rentia in qua diuinū omne
 fixum ac locatum est. Mū-
 dum quoque regi ac admi-
 nistrari secundum mentem
 ac prouidentiam, vt Chry-
 sippus ait in v. De prouide-
 tia, & Posidonius in xiii
 De diis, mente per omnes
 illius partes pertingente, si-
 cut & in nostra anima cō-
 tigit: sed per has magis, per
 alias minus. Per quasdam
 enim veluti habitus reces-
 sit, vt per ossa ac neruos: per
 alias, veluti mens, vt per
 principale. Sic igitur &
 mundum totum qui ani-
 mal est, & animatus, ac
 rationalis, habere princi-
 pale suum æthera, vt ait
 Antipater Tyrius in octa-
 no De mundo. Chrysippus
 autem in primo De pro-
 uidentia, & Posidonius in
 libro De diis, Cælum aiunt
 principale esse mundi,

κλεινὸς δὲ, ὃ ἤλειον. ὁ ὑδρὺς πο-
 λὺν πᾶσι δὲ φερόμενος
 πάλιν, τὸ καθαρώτερον τῆς αἰ-
 ρῆς ἐν αὐτῇ. ὁ καὶ περὶ
 τοῦ διὸν λεγόμενος αἰσθητικῶς
 ὡς καὶ χωρὶς αἰσθητικῶν ἐν
 αἰετι, καὶ δὲ τῶν ζώων αἰ-
 σθητικῶν καὶ φυτῶν. δὲ τῶν
 γὰρ αἰσθητικῶν, καὶ ὅτι ἐν αὐτῇ
 κόσμον εἶναι, καὶ τὸν πεπερασ-
 μένον, ὅτι μακρὰ ἔχοντα σφαιρε-
 δῆς. περὶ γὰρ τὴν κίνησιν ἀρ-
 μεδιώτατον τὸ τοιοῦτον. κα-
 τὰ φησι ποσειδώνιος. ἐν γὰρ τῇ
 φυσικῇ λόγῳ, καὶ οἱ περὶ αἰ-
 σθητικῶν ἐν τοῖς περὶ κόσμου.
 ὅτι δὲ αὐτὴ περικυ-
 μένῳ εἶναι τὸ κοινὸν ἵππερ
 ἵππερ ἀσώματα εἶναι. ἀσώματα
 τῶν οἷον κατέχευται ὑπὸ σῶ-
 μάτων οὐ κατέχευται. ἐν δὲ
 τῷ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κοινόν,
 ἀλλ' ἑκάστη αὐτῶν. τῇ το γὰρ
 αἰσθητικῇ τὴν τῶν οὐρανίων
 περὶ τὸ ὅτι γὰρ σύμπνοια
 ὑπονοῖαν (φησὶ γὰρ περὶ τῆς
 καὶ χύσιος μὲν ἐν τῷ
 περὶ κοινῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν
 φυσικῶν τεχνῶν, καὶ ἀπολ-
 λεφαντες ἐν τῇ φυσικῇ, καὶ ἀ-
 πολλοὶ δὲ εἰς, καὶ ποσειδώνιος
 ὁ δὲ τῶν περὶ φυσικῶν λόγῳ.)

Cleanthes vero solē. Chry-
 sippus autem rursus à se
 dissidens in eodem, purissi-
 mum dixit ac liquidissimū
 æthera: quem etiā primum
 asserunt esse deum sensibi-
 liter, veluti infusum esse
 per ea quæ sunt in aere: per
 cunctas animantes & arbo-
 res, per terram autem ipsam
 secundum habitum. Vnum
 esse mundum, & hunc fini-
 tum, globosæque figura: nā-
 que ad motum esse huius-
 modi orbem aptissimum,
 ut ait Posidonius in quin-
 to De ratione physica, &
 Antipater in libris De mū-
 do. Extra ipsum autem cir-
 cunfusus esse vacuum im-
 mensum, quod sit incorpo-
 reum. Incorporeum autem
 id esse, quod à corporibus
 cōtineri queat, non autem
 contineatur. Porro nihil in
 mūdo esse vacuum, sed in-
 ter se mirabili esse vnitatem
 deinctum. Id enim coge-
 re cælestiū ad terrena con-
 cordiam & congruentiam.
 De vacuo autem disserit
 Chrysippus in libro De i-
 nani, & in primo Naturaliū
 artium, & Apollodorus in
 Physica, Apollodorus i-
 tem & Posidonius in se-
 cundo rationis naturalis.

εἴ) δὲ καὶ ταῦτα αἰσώματα, ὁ-
 μαια. εἴτι δὲ καὶ τὸ χρόνον αἰ-
 σώματον, δῆλόν τι οὐκ ἔστι τῆς τοῦ
 κόσμου κινήσεως. Τούτου δὲ τὸ
 μὲν παρωχικότα καὶ τὸν μέγ-
 λοντα, ἀπείρου τὸ δὲ ὀνείω-
 τα, πεπερασμένον. ἄρ' ἔσκε δὲ
 αὐτοῖς καὶ φθαρτὸν εἴ) τὸ κόσ-
 μον, ἅτε γινώσκον τῷ λόγῳ τῶν
 δι' αἰσθήσεως νεμεσίων, οὐ
 τε τὰ μέρη φθαρτά ὅτι καὶ τὸ
 ὅλον. τὰ δὲ μέρη τοῦ κόσμου
 φθαρτά. (εἰς δὲ ἡμεῖς γὰρ με-
 ταβολή) φθαρτὸς ἄρα ὁ κόσ-
 μος. καὶ εἴτι ὁπιδεκτικὸν ὅτι
 τὸ ὅτι τὸ χεῖρον μεταβολῆς,
 φθαρτὸν ὅτι καὶ ὁ κόσμος. ὅ δὲ
 ἔλαττωται γὰρ καὶ ἔξυδα-
 τῶται. γίνεσθαι δὲ τὸν κόσμον,
 ὅταν ἐκ πυρὸς ἢ ἐκ σίαντος ἀπὸ
 δι' αἰέρος εἰς ὑγρὸν, εἴτα τὸ
 παχυμερές αὐτὸ συστάν ἀπο-
 τελεσθῇ γῆ, τὸ δὲ λεπτομερές
 ἔλαττωθῇ, καὶ τῶν τ' ὁπιδέον
 λεπτιωδὲν πῦρ ἀποχυνήσῃ
 εἴτα καὶ μίξιν ἐκ τούτων, φυ-
 τὰ τε, καὶ ζῶα, καὶ τὰ δῆλα
 γινώσκον. ὡς δὲ οὐκ ἔστι γινώ-
 σεως καὶ τῆς φθορᾶς τοῦ κόσμου
 φησὶ ζεύων μὲν ἐκ τῶν πε-
 ς ὅλων, χρόσι ππθ δὲ ἐκ
 τῶν α' ἢ φησικῶν, καὶ ποσει-

Esse autem incorporea hæc
 similia. Tempus præterea
 esse incorporeum, quod in-
 ternallum sit mundani mo-
 tus. Huic præteritum qui-
 dem esse infinitum ac futu-
 rum, præsens autē finitum.
 Placet autem eis corrupti-
 bilem esse mundum, quip-
 pe genitum eorum ratione
 quæ per sensus intelligun-
 tur. Cuius & partes sunt
 corruptibiles, & totū. par-
 tes autem mundi corrupti-
 biles sunt: in se enim inui-
 cem mutantur. est igitur
 corruptibilis mundus. Ac
 quicquid mutari in dete-
 rius potest, corruptibile est.
 mundus autem huic mu-
 tationi & corruptioni ob-
 noxius est. namque & sic-
 catur, & in humorem solui-
 tur. Mundū vero fieri quā
 ex igne substantia per æ-
 rem versa in humorē fue-
 rit, deinde crassior ipsius
 pars effecta fuerit terra,
 porro subtilior in aerē ces-
 serit, eademque magis ac
 magis extenuata in ignem
 euaserit. Tum ex his per-
 mixtis exortas esse ani-
 mantes & arbores, & a-
 lia eiusmodi. De genera-
 tione igitur & corruptio-
 ne mundi & Zenon in li-
 bro qui De toto inscribi-
 tur, disputat, & Chrysippus
 in primo Physicorū, & Posi-
 donius in

πάντων ἐν αὐτῷ κόσμῳ, καὶ
καταλήγει, καὶ ἀντίπατρος ἐν περὶ
τοῦ κόσμου. Παναίτιος δὲ
ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποφασίζει τὸ κο-
σμοῦ ἔσθαι καὶ ζῶον ὁ κόσμος,
καὶ λογιστὴν, καὶ ἐμψυχον, καὶ
ποσειδῶνα, καὶ χρυσίππῳ ἐν αὐ-
τῷ φησὶ τὸν κόσμον ὡς ἀπολ-
λόδωρος φησὶ ἐν τῇ φυσικῇ,
καὶ ποσειδῶνι, ζῶον ἢ ἔ-
στιν ὅτι, καὶ ἐμψυχον αἰ-
σθητικόν. τὸ δὲ ζῶον τοῦ μη-
ζῶος κρείττον' ἔστιν ὅτι τὸν κόσμον
κρείττον' ζῶον ἄρα ὁ κόσμος.
ἐμψυχον δὲ, ὡς δὴ λέγει ἐκ τῆς
ἡμετέρας ψυχῆς, ὅτι ἐξ ἑαυτοῦ
ἀποπείσματος. Βοηθὸς δὲ
φησὶ ἐκ τῆς ζῶον τὸν κόσμον.
ἰτι περὶ εἰς τοῦ ζῶον φησὶ ἐν
πάντῃ τῷ κόσμῳ, καὶ χρυσίπ-
πῳ, καὶ ἀπολλόδωρος ἐν
τῇ φυσικῇ, καὶ ποσειδῶνι
ἐν αὐτῇ φυσικοῦ λόγου, πὲρ
πάντων λέγεται (ὡς φησὶ ἀπολ-
λόδωρος), τὸν κόσμον, καὶ καθ'
ἐπεὶ ἐξ ἑαυτοῦ τὸν κόσμον,
καὶ τὸ ζῶον ἐκ τῆς φύσεως. ὁ
μὲν οὖν κόσμος πεπερασμέ-
νός ἐστι τὸ ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως.

Τῶν δὲ ἀστέρων, τὰ μὲν αἰ-
πλάτῃ σιμετρίᾳ φέρεται πρὸς ὁ-
λῶ οὐρανῶ, τὰ δὲ πλανήτῃ
κατ' ἰδίαν κινεῖται κατὰ φύσιν.

donius in i. De mundo.
Cleanthes item & Anipa-
ter in x De mundo. Porro
Panætius corruptibilem af-
ferit mūdum. Quod autem
sit animal mūdus, & ratio-
nale, & animatum, & intel-
ligibile, & Chrysippus in
primo De prouidentia dif-
ferit, & Apollodorus in
Physica, & Posidonius. Sic
autem animal quod sit sub-
stantia animata sensibilis.
Animal enim eo quod non
sit animal præstantius est.
Nihil autem mundo præ-
stātius est. Est ergo animal
mundus. Porro animatum
esse, inde manifestum est,
quod anima nostra inde
veluti auulsa sit. Boethus
autem ait non esse animal
mundum: vnum autem ef-
fe, & Zeno in libro De to-
to, & Chrysippus, & Apol-
lodoros in Naturalibus, &
Posidonius in primo Na-
turalis rationis tradunt. V-
niuersum autem dicitur (ait
Apollodorus) mundus, &
secundum alterum modum
id quod ex mundo, & exte-
riore vacuo, cōstat. Mūdus
igitur finitus est, sed inane
illud infinitum.

Cæterum sidera illa quæ
fixa sunt, cum cælo toto
vna circumferri, errantia
verò suis motibus agi.

τὸ ἥλιον λοξὴν πρὸς πορείαν
 περιεῖσθαι ὅτι τὸ ζώδιον καὶ
 καὶ, ὁμοίως καὶ πρὸς σελήνην,
 ὑποκείδῃ. εἰ δὲ τὸ ἥλιον
 εἰλικρινές πῦρ, καὶ δὲ φησὶ
 ποσειδώνιος ἐν τῇ 15^ῃ ὅτι
 μετεώρων καὶ μεῖζονα τῆς γῆς,
 ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ 15^ῃ τῆς λόγου
 φυσικοῦ· ἀλλὰ καὶ σφαιρεῖ-
 δῃ, (ὡς οἱ ὅτι αὐτὸν ἐν τὸν
 φασὶν) ἀπὸ λόγου τῆς κόσμου.
 πῦρ ὡς οὐκ εἶ, ὅτι τὰ πυρὸς
 πάντα ποιεῖ μεῖζον τῆς γῆς,
 τῶν πάντων ὑπὸ αὐτῆς φωτί-
 ζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ οὐρανόν.
 καὶ τὸ πρὸς γῆν δὲ ὑποκείδῃ
 σκιάν ἀποτελεῖν, τὸ μεῖζονα
 εἶναι σημαίνει. πάντοθεν δὲ βλέ-
 πεσθαι, ὅτι τὸ μέγεθος. γινώ-
 δεσθαι δὲ πρὸς σελήνην, ὅ-
 τε καὶ πρὸς γῆν τέραν εἶσιν. βέ-
 φεσθαι δὲ τὰ ἔμπερα ταῦτα καὶ
 τὰ ἄλλα ἄστρα τὸ ἥλιον, ἐκ
 τῆς μεγάλης θαλάσσης νοερόν
 ὄντα ἀναμύα· καὶ δὲ σελήνην
 ἐκ ποτίμῳ ὕδατι, ἀέρι μι-
 γήν τυχεῖν, καὶ πρὸς γῆν εἶ-
 σιν, ὡς ὁ ποσειδώνιος ἐν τῇ
 ἑκτῇ τῆς φυσικῆς λόγου· τὸ δὲ
 δῆλον, ἀπὸ τῆς γῆς. δοκεῖ δὲ αὐτῇ
 σφαιρεῖδῃ εἶναι καὶ τὰ ἄστρα,
 καὶ πρὸς γῆν ἀκίνητα εἶναι.

Porro solem obliquum iter
 peragere per signiferū or-
 bem. Lunam similiter nunc
 plenam esse, nunc cornibus
 fulgere. Esse autem solem
 purissimum ignem (ut ait
 Posidonius in decimosē-
 ptimo de cælestibus) ac ter-
 ræ molem sua magnitudi-
 ne vincere, ut idem ait in
 decimosexto Naturalis ra-
 tionis. Esse autem orbicu-
 larem ad mundi rationem,
 idem ipse autor est. Ignem
 idcirco esse, quod omnia i-
 gnis peragat munera: ma-
 iorem autem terræ globo,
 quod tota ab illo illustre-
 tur, neque ipsa modò, sed
 etiam cælum. Id quod &
 terra coni instar umbram
 faciat, maiorem esse signi-
 ficat. Omnibus autem ex
 partibus cerni propter ma-
 gnitudinem. Lunam verò
 plus habere de terra, quip-
 pe quæ illi propior est. Nu-
 triri autem & hæc ignea, &
 astra cætera. Solem qui-
 dem ex mari magno, quod
 sit intellectualis vapor: Lu-
 nā vero ex potabilibus vn-
 dis, quod sit permixta aeri,
 ac vicina terræ, ut Posido-
 nius in sexto De ratione
 naturæ ait: ex terra cætera.
 Putant & sidera globosa
 esse, & immobilem terram

πῶς ὁ σελήνιος ἐκ ἰδίου ἔχει
φῶς, ἀλλὰ παρ' ἡλίου λαμ-
βάνει ὅππασιν ὁρμηθῆναι. ἐκ-
λείπειν δὲ τὸ ἥλιον, ὅππασιν
δύσκει αὐτῷ σελήνιος, καὶ τὸ
πρὸς ἡμᾶς μέρεσ, ὡς ζώνων
ἀναχάφει ἐν τῷ πρὸς ὅλκ.
φαίνεται καὶ ὑποχόμενῃ ταῖς
συνήδοις, καὶ ἀποκρύπτουσα αὐ-
τὴν καὶ πάλιν ἀνακαλύπτουσα.
ἡμεῖς δὲ τὴν πῶς δὲ λε-
κάνης ὑδάτος ἐχούσης. πῶς ὁ
σελήνιος, ἐμπιπύσκει εἰς τὸ τῆς
ἡλίου σκίασμα· ὅθεν καὶ ταῖς
πρὸς σελήνιος ἐκλείπειν μό-
λαις, ὡς περ καὶ δὲ μετὰ τὴν ἡ-
λιῶν καὶ μετὰ τὴν ἡλίου
ἐστὶν ὡς πρὸς τὸ ἥλιον
κατεμένη, ὡς ἀλλὰ τῆς πρὸς
πλάτης, ἢ βορειοτέρα, ἢ νοτιώ-
τερα ἡχομένη. ὅταν μάλιστα τὸ
πλάτος αὐτῆς καὶ τὸ ἡλιακὸν καὶ
τὸ δὲ μετὰ τὴν ἡλίου, εἴτα δὲ
μετὰ τὴν ἡλίου, τότε ἐκ-
λείπει. καὶ φαίνεται δὲ τὸ πλάτος
αὐτῆς καὶ τὸ δὲ μετὰ τὴν ἡλίου ἐν χη-
λαῖς καὶ σκορπίῳ, καὶ κριῶ, καὶ
ταύρῳ, ὡς οἱ πρὸς τὸν ποσει-
δώνιον.

Θεὸν δὲ, εἰς ζῶον ἀθάνα-
τον, λογικόν, τέλειον, ἢ νοῦν
ἐν ἀδαμονία, κακοῦ παρ-
τὸς ἀντιδίκτον, πρὸς ὀντικόν

Lunam proprio quidem
carere lumine, sed id à sole
mutuare. Deficere autem
solem quum ante illum ex
ea parte qua terras respicit,
se opposuerit luna, ut in li-
bro De universo scribit Ze-
no. Apparet enim quando
ex concursione mutua il-
lum occulit, rursūque re-
stituit. Notatur id maxime
per vas æreum patens in
quo sit aqua. Lunam vero
quum in terræ inciderit
vmbra: quocirca tunc so-
lūm hoc defectu laborare,
quum plena fuerit, & qui-
dem quum per diametrum
soli mensibus singulis ob-
iecta sit. Nam quum obli-
quo motu contra solem
moueatur, latitudine dif-
fert, quū vel ad australem,
vel ad septentrionalem ver-
git plagam. Quum tamen
illius latitudo ad solis, &
eam quæ media interiacer
latitudinem venerit, dein-
de fuerit emensa solem, tūc
deficit. Mouetur autem e-
ius latitudo per ea quæ me-
dia sunt in chelis & scorpio
& ariete & tauro, ut ait
Posidonius.

Deū vero esse animal im-
mortale, rationale, perfectū
ac beatū, à malo omni re-
morissimū, prouidentia sua

κόσμος τε καὶ τῷ ἐν κόσμῳ μὴ
 εἶ) ἰδρύτοι ἀνθρωπόμορφον.
 εἶ) ὅ τ' ἰδρ', δημουργὸν τῶν ὁ-
 λων, ὡς πατέρα πάν-
 των· κοινῶς τε, καὶ τὸ μέρθ
 αὐτῆς τὸ διήκον διὰ πάντων, ὃ
 πολλὰς θεωρηθείαις θεω-
 ρομαζέται καὶ ταῖς διωά-
 μεις. Δία μ' γὰρ φασί, δι' ὃν
 τὰ πάντα καὶ ζῶα καλοῦσι,
 παρ' ὅσον τῆς ζῆν αἰτίας ὅτι,
 ἢ διὰ τοῦ ζῆν κεχάρηκεν Ἀ-
 θῆναι ὅ, καὶ πῶς εἰς αἰθέρα
 διέτασεν τοῦ ἡγεμονικῆς αὐτῆς.
 Ἡραν ὅ, καὶ πῶς εἰς αἶρα καὶ
 ἡφαιστον, καὶ πῶς εἰς τὸ τεχνι-
 κὸν πῦρ καὶ ποσειδῶνα, καὶ πῶς
 εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ δῆμητραν, καὶ
 πῶς εἰς γῆν ὁμοίως ὅ καὶ ταῖς
 ἄλλας θεωρηθείαις ἐχό-
 ρημοι τινὸς οἰκειότητος ἀπέ-
 δοσαν.

ΟΥ'σίαν δὲ θεῶν ζῶων
 ἰδρύφισι τ' ὅλον κόσμον, καὶ
 τ' ἕρανόν, ὁμοίως ὅ καὶ χρύ-
 σιππὸς ἐν ταῖς α' τοῦ θεῶν,
 καὶ ποσειδῶνι ἐν τοῦ πρώτου
 τοῦ θεῶν καὶ ἀντίπατρος
 ἐν γ' τοῦ θεῶν κόσμου, αἰερεσιδῆ
 φησὶν αὐτῆς τ' ἐσίαν. Βοηδοῦς
 ὅ ἐν τῇ τοῦ φυσικῶς, ἐσίαν
 θεῶν τῶν ἀπλανῶν σφαῖραν.

mundum, & quæ sunt in
 mūdo administrās omnia.
 Nō tamen inesse illi huma-
 næ formæ lineamenta. Cæ-
 terum esse opificem immē-
 si huius operis, sicut & pa-
 trem omnium. Cōmuniter
 autem & ipsius partem, quæ
 per omnia penetrat, eam-
 que multis appellari nomi-
 nib' iuxta proprietates suas.
 Nanque Græcis Δία appel-
 lari, quod per ipsum sint o-
 mnia. Eundem Ζῶα voca-
 ri, quod vitæ omnium sit
 autor: Ἀθήνην autem, quod
 in æthere distentum sit im-
 perium eius; Ἡραν vero,
 quod in ære: Ἡφαιστόν, quod
 in artificiali igne: Ποσειδῶνα,
 quod in humore: Δῆμητραν,
 quod in terra. Itidem & ap-
 pellationes alias probabili
 quadam ratione indide-
 runt.

De diuina substātia Ze-
 no ait mundū totum atque
 cælū: Chrysippus quoque
 in primo De diis, & Posi-
 donius in primo De diis, &
 Antipater in septimo De
 mundo, ærem ipsius sub-
 stantiam tradunt. Boëthius
 autem in libro De natu-
 ra, dei substantiam fixo-
 rum siderū globum dixit:

φύσιν δὲ, ποτὲ ἢ ἀποφαίνον-
 ται ἢ συνέχουσιν τὸν κόσμον,
 ποτὲ ἢ, ἢ φύσιν τὰ ὅτι γῆς.
 ἐστὶ δὲ φύσις, ἢ ἡ αὐτῆς κί-
 νησις καὶ ἀπερμαλικοῖς λό-
 γοις, ἀποτελεῖσθαι τε καὶ συνέ-
 χουσιν τὰς αὐτῆς ἐν ὧ εἰσμέ-
 νης χρόνους, καὶ ποιῶντα δρῶντα
 ἀφ' οὗ ἀπκείνη. Ταύτῃ
 δὲ καὶ τὸ συμφέροντος σο-
 χάζεσθαι ἡδονῆς, ὡς δῆλον ἐκ
 τοῦ ἀποδείκναι δεικνύσας.
 καὶ εἰμδριδύμεν δὲ φασὶν
 πᾶσι γίνεσθαι Χρύσιπ-
 πος ἐν τοῖς περὶ εἰμδριμέ-
 νης, καὶ ποσὶ δῶνι ἐν β' περὶ
 εἰμδριμένης, καὶ Ζήνωνος. Βοη-
 θὸς δὲ ἐν τῇ α' περὶ εἰμδριμένης.
 ἐστὶ δὲ εἰμδριμένη αἰτία τῶν
 ὄντων εἰρημένη, ἢ λόγος καὶ
 ὅς ὁ κόσμος δι' αὐτὴν ἄγεται. καὶ
 οὐ καὶ μαρτυκῶν ὑφ' αὐτῆς
 πᾶσαν φασὶν, ἢ καὶ περὶ οὐρανίου
 καὶ ἀνθρώπου, τέχνῃ ἀπο-
 φαίνουσι δὲ τινὰς ἐκβάσεις,
 ὡς φησὶ Ζήνων τε καὶ Χρύ-
 σιππος ἐν τῇ β' περὶ μαρτυ-
 κῆς, καὶ ἀποδείκναι καὶ πο-
 σὶ δῶνι ἐν τῇ ιβ' τοῦ φυσικ-
 οῦ λόγου, καὶ ἐν τῇ ε' περὶ μαρ-
 τυκῆς. ὁ μὲν γὰρ παναίτιος
 αἰσπύσας τὸν ἀνθρώπον φησὶν. οὐ-
 θῆναι δὲ φασὶν τὸ ὄντων ἀπὸ πάντων

Naturam verò aliquando
 quidem exponunt, quæ cō-
 tineat mundum, aliquando
 verò quæ germinare humū
 facit, nasci quæ super terram
 omnia. Est autem natura
 habitus ex seipso motum
 accipiens, iuxta seminalem
 rationalem, efficiensque &
 continens quæ ex ipsa con-
 stant, statutis diffinitisque
 temporibus : eaque faciens
 à quibus discreta per natu-
 ram est. Hanc autem & vo-
 luptati præferre commo-
 dum, quod ex hominis cō-
 stat opificio. Fato autē fieri
 omnia Chrysippus in libris
 De fato, & Posidonius in
 secundo De fato, & Zeno,
 Boethus quoque in primo
 De fato tradunt. Est autem
 farum connexa rerū series,
 siue ratio per quam mun-
 dus administratur. Diuina-
 tionem autem omnem aiunt
 subsistere, aut etiam esse
 prouidentiam, ipsamque
 per ascensus quosdam artē
 diffiniunt, ut ait Zeno &
 Chrysippus in secundo De
 diuinatione, Athenodorū-
 que & Posidonius in duo-
 decimo De ratione naturæ
 & in quinto De diuinatio-
 ne. Panætius autē hanc non
 subsistere dixit. Enimvero
 rerum omnium substantiā.

πλὴν περὶ τὴν ὕλην, ὡς καὶ
 χρύσιππος ἐν τῇ περὶ φύσεως
 φυσικῶν, καὶ ζώνων. ὕλη δὲ ὅτι
 ἐξ ἧς ὅτιδηποποῦν γίνεται.
 καλεῖται δὲ διχῶς, οὐσίᾳ τε καὶ
 ὕλῃ, ἢ τε τῶν πάντων καὶ ἢ τῶν
 ὁππότε μέρους. ὅ μιν οὖν τῶν ὅλων,
 ὅ τε πλείων ὅ τε ἐλάττων γίνε-
 ται· ἢ δὲ τῶν ὁππότε μέρους, καὶ
 πλείων καὶ ἐλάττων. σῶμα δὲ
 ὅτι κατ' αὐτοῖς, ἢ οὐσίᾳ καὶ π-
 πρασμένη, καὶ δὲ φησὶν αὐ-
 τίπαρος ἐν δευτέρῳ περὶ οὐ-
 σίας, καὶ ἀπολλόδωρος ἐν τῇ
 φυσικῇ. καὶ ἀπαθητὴ δὲ ὅτιν, ὡς
 αὐτοὶς φησὶν· εἰ γὰρ ὡς ἀτρε-
 πῆ, ὅκ' αὖ τὰ γινόμενα ἐξ
 αὐτῆς ἐγίγνετο· ἐν ἧς καὶ καὶ νῦν
 ὅτι τὴν εἰς ἀπείρου ὅτιν. ὅκ'
 ἀπείρου δὲ φησὶν αὐτῶν ὁ
 χρύσιππος· ὅ γὰρ ὅτι τὴν ἀ-
 πείρου, εἰς ὃ γίνεται ἢ πρὸς
 διὰ ἀκατάληκτος ὅτι. καὶ περὶ
 κράσις ὅτι διόλου γίνεσθαι (καὶ δὲ
 φησὶν ὁ χρύσιππος ἐν τῇ περὶ
 τῇ φυσικῇ) καὶ μὴ κατὰ πο-
 στασὶν καὶ ἀφαιρῶν· καὶ γὰρ
 εἰς πέλαγος ὁ λίγος οἶνος ἐλη-
 θεῖς, ὅππότε ποσὸν ἀντιπαρεκ-
 θέσεται, εἴτα συμφθαρῆσεται.
 φασὶ γὰρ καὶ τινὰς δαίμονας,
 ἀνθρώπων συμπαθεῖν ἔχοντας

primam materiam dicunt,
 ut & Chrysippus in primo
 Rerum naturalium, & Ze-
 no. Est autem materia ex
 qua quidvis constat. Appel-
 laturque dupliciter, mate-
 ria scilicet atque substantia,
 siue illa omnium, siue rerū
 singularum, ac veluti parti-
 cularium causa. At omnium
 quidem materia neque ma-
 ior neque minor efficitur.
 Est autem alia eorum quæ
 in parte sunt. Corpus autem
 esse substantiam definiunt,
 idque finitum, ut Antipater
 ait secundo De substantia,
 & Apollodorus in Physica:
 passibilisque est, ut idem ait.
 Nam si esset immutabilis,
 nulla ratione quæ fiunt ex
 ea fieri possent. Hinc & il-
 lius sectio in infinitum ten-
 ditur, quam infinitā Chry-
 sippus ait. Nihil enim infi-
 nitum est in quod sectio
 cadit. Verum finita est. Cō-
 cretiones item fieri per to-
 tum (ut Chrysippus in ter-
 tio Naturalium ait) & non
 per circumscriptionem, &
 appositionem. Nam pū illū
 vini pelago iniectum, ali-
 quandiu obluetabitur, po-
 stea defluet, atque una cor-
 rumperetur. Quosdam item
 esse daemones dicunt, quibus
 insit hominum misratio,

ἐπὶ πλείους τῶν ἀνθρώπων περὶ
 γυμνάσιον καὶ ἡρώας, ταῖς ὑπολε-
 λειμμέναις τῶν ἀποιδάμων ψυ-
 χάς.

Τῶν δὲ ἐν αἰέτι γινομένων,
 χυμῶνα μὲν εἶναι φασι τῶν ὑπὸ
 γῆς αἰθέρα κατεβυγμένον, δὲ
 πάλιν τῆς ἡλίου πρὸς τὴν ἀφροδί-
 ταν, πάλιν δὲ ἀκραισθάν τῆς αἰ-
 ῆρας, καὶ πάλιν πρὸς ἡμᾶς πο-
 ρείαν. Θέρους δὲ, τὸν ὑπὸ γῆς
 αἰθέρα, καθαρθόμονον τῇ τῆς
 ἡλίου πρὸς ἄρκτον πορείᾳ.
 μετόπισθεν δὲ, τῇ παλινδρο-
 μίᾳ τῆς ἡλίου ἀφ' ἡμῶν γί-
 νεται. * ὡς δὲ περὶ πᾶν αἰ-
 ῶν ῥέει. τῆς δὲ γῆς ὡς αὐ-
 τῶν αἰτίον γίνεσθαι τὸν ἥλιον,
 ἔκαστ' ἐκ τῶν τῶν νέφην. ἴειν
 δὲ, εἶναι αὐτὰς ἀφ' ὑγρῶν νε-
 φῶν ἀνακλασμένας, ἢ (ὡς
 ποσειδώνιος φησὶν ἐν τῇ με-
 τεωρολογικῇ) ἑμφασις ἡ-
 λίου τμήματος ἢ σελήνης, ἐν
 νέφει διδρυσμένη ὡς κείλῳ καὶ
 σιωχῇ πρὸς φαντασίαν, ὡς
 ἐν καπνῷ φανταζομένη καὶ
 κίκα πρὸς φαντασίαν. κομή-
 ται τε καὶ πωγωνίαι καὶ λαμ-
 παῖαι, πυρὰ εἶναι ὑφ' αὐτοῦ,
 πάχους αἰῆρας εἰς τὸν αἰθερώ-
 δη τὸ πᾶν ἀνεχθέντος. σέ-
 λαι δὲ, πυρὸς αἰθέρος ἑξελθὼν ἐν αἰέτι φερομένη ταχέως,

inspectores humanarum re-
 rum. Heroas quoque, solu-
 tas corporibus sapientum
 animas.

Porro ex his quæ manant
 ab aere, hyemem quidem
 esse aiunt aerem super ter-
 ram, congelatum ob solis
 longiorem discessum: ver-
 autem temperiem aeris,
 quando suo ad nos cursu
 sol agitur: æstatem verò e-
 minentem terræ aerem cō-
 fotum & calefactum solis
 ad septentrionem cursu: au-
 tumnū quoque fieri recur-
 su solis à nobis, * ad ea loca
 à quibus fluunt. Cæterum
 eiusmodi tempestatū au-
 torem esse solem nubes e-
 uaporantem. Irim verò re-
 flexos esse ab humidis nu-
 bibus radios, siue (ut ait
 Posidonius in Meteorolo-
 gica) declaratio scissuræ so-
 lis seu lunæ, in nube rosida,
 concava atque continua, ad
 imaginationē veluti in spe-
 culo imaginata magni or-
 bis circumferentiā. Cometas
 autem & pogonias & facu-
 las, ignes esse subsistentes,
 quando crassior aer ad æthe-
 rea loca peruehitur. Iubar
 autē, repētini ignis incēdiū,
 quod citò per aerem fertur,

D I O G. L A E R T I I

καὶ φαντασίαν μήκους εἰμαρ-
 νοντος. ὕψος δὲ, ὅκ νεφες
 μεταβολῶν εἰς ὕδωρ, ὅπως δὲ
 ἢ ἐκ γῆς ἢ ἐκ θαλάττης ἀε-
 νεχθεῖσα ὑγρασία ἀφ' ἡλίου
 μὴ τυγχάνῃ κατεργασίας κα-
 ταψυχθεῖν δὲ τοῦτο πάχυν-
 κος δὲ αἰ. χαλαρὰ δὲ, νεφὲς
 πεπηγὸς, ὑπὸ πνύματος δι-
 θρυφθεῖν. χροα δὲ, ὑγρὸν ἐκ
 νέφους πεπηγὸς, ὡς ποσ-
 δωνι. ὅ ἐν τῷ ὁρίῳ τοῦ φυ-
 σικῆς λογ. ἀσραπὴ δὲ, ἡ ἐκ
 ψιφνέων ὡρατε βομένων,
 ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνύματος
 ὡς ζώνων ἐν τῷ αἰθέρι ὅλου.
 βροντὴ δὲ, τὸν τοῦτων ψό-
 φον, ἐκ ὡρατείας ἢ ῥη-
 ξεως. κεραυνὸν δὲ, ἡ ἐκ ψι-
 φνέων μετὰ πολλῆς βίας
 πίπτειν ἐπὶ γῆς, νεφῶν πα-
 ρατε βομένων ἢ ῥηγνυμένων.
 οἱ δὲ, συσφύλλοι πυρώδεις αἰ-
 ῆρες βιαιῶς καταφραμένους.
 τυφῶνα δὲ, κεραυνὸν πολλῶν
 βίαιον καὶ πνύματι δὴ, ἢ
 πνύμα καπνώδες ἐρρῶχο-
 τος νέφους. τῶρα δὲ, νε-
 φὲς αἰετὸν πνεῖ μετὰ
 πνύματι. ὅ ἐἰς τὰ κοιλάμα-
 τα τῆς γῆς, ἢ καθ' ἀρχαίως
 πνύματος ἐν τῇ γῇ, κατὰ
 φασὶ ποσὸν δὲ ἐν τῇ γῇ.

ac longitudinis imaginem
 deliniat. Pluviam verò con-
 versionem ex nubibus in
 aquam, quum siue ex terra,
 siue ex mari, vi solis sursum
 elatus humor effectu carue-
 rit: id verò congelatum
 pruina dici. Grandinem
 verò concretam nubem à
 vento comminutam. Nivē
 autem humorem ex cōcre-
 ta nube, ut ait Posidonius
 in octavo De ratione natu-
 ræ. Coruscationem, accen-
 sionem nubium, quæ a vē-
 to illiduntur atque rumpā-
 tur, ut Zeno in libro De v-
 niuerso. Tonitruum verò
 fragorem esse qui ex nubiū
 collisione gignitur. Fulmen
 autem, incensionem validā,
 vehemētī cum impetu ter-
 ris irruentem, quum inter se
 vi- ventorum colliduntur
 nubes, atque perfrūpuntur.
 Alij conversionem ignei
 ac flammantis aeris violen-
 ter delapsam. Typhonem
 verò, fulmen violentū, ma-
 gna vi spiritus demissum,
 siue fumantem spiritum ru-
 pta nube dilapsam. Preste-
 rem, nubem igni circumfu-
 sam cum flatu in terræ con-
 cana, seu concluso & coar-
 ctato spiritu in terra, ut
 ait in septimo Posidonius.

ἔστι δ' αὐτῶν τοῖς μὲν, σπασμα-
τίας· τοῖς δὲ, χασματίας·
τοῖς δὲ, καυματίας· τοῖς δὲ,
βρασματίας.

Esse autem illius plura ge-
nera, terræ motus, hiatus,
illuvies, ebullitiones.

Placet autem eis & ordi-
nem ita se habere. Terram
mediam centri rationem
obtinere, postquam globo-
sam aquam, & ipsam idem
habere centrum cum ter-
ra: ita ut in aqua terra sit.
Post aquam aerem sphaeræ
instar. Esse autem in cælo
circulos quinque. Ex his
primum septentrionalem
qui semper appareat: secun-
dum, tropicum æstiuū: ter-
tium, æquinoctialem: quar-
tum, hyemalem tropicum:
quintum, antarcticum, qui
non appareat. Dicuntur
autem ὁμότροποι, quia non
se invicem conveniunt: de-
scribuntur tamē circa eun-
dem polum. Porro zodia-
cus circulus obliquus est,
æquidistans. Quinque au-
tem sunt zonæ super ter-
ram. Prima, septentrionalis
super arcticum circulum
rigore frigoris inhabitabi-
lis: secunda, temperata: ter-
tia, nimia vi æstus inhabi-
tabilis, quæ torrida dici-
tur: quarta, temperata: quin-
ta, australis, itidem frigore
inhabitabilis.

Ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ
διακόσμησις ὧδε ἔχει· μέσσω
πρὸς γῆν κέντρον λόγον ὅτι ἐ-
χουσιν, μεθ' ὧν τὸ ὕδωρ σφαι-
ρεῖσθαι, ἔχον τὸ αὐτὸ κέντρον
τῇ γῇ ὥστε πρὸς γῆν ἐν ὕδατι
εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ, αἰέρα
ἐσφαιρωμένον. κύκλος δὲ
εἰς τὴν πρὸς ἄνω πέντε, ὧν
πρῶτον, ἀρκτικόν, αἰεὶ φαι-
νόμενον· δεύτερον, τροπικόν
θερινόν· τρίτον, ἰσημερινόν· τέ-
ταρτον, χειμερινόν· πέμπτον·
πυκνόν, ἀνταρκτικόν, ἀφανῆ.
λέγονται δὲ ὁμότροποι κα-
ὅτι ἂν συμβαίνεισιν εἰς ἀμύ-
λαις· γράφονται μὲν τοὶ ὁμο-
τῶν αὐτὸν πόλον. οἱ δὲ ζωδια-
κός, λοξός ἐστιν, ὡς ὅτι πρὸς τοὺς
ὁμότροπους. ζῶναι τε ὅτι
τῇ γῆς εἰς ἅπαντας περὶ τὴν, βό-
ρειαν, καὶ ὑπὲρ τὸ ἀρκτικόν κύ-
κλον, ἀοίκητος διὰ ψυχρός·
δευτέρα, ὀκράτος· τρίτη, ἀ-
οίκητος ὑπὸ καυμάτων, ἢ
θαλασσιανῶν καὶ ἀνδρῶν· τε-
τάρτη, ἢ ἀντεύκρατος· πέμπτη,
τότι ὁ ἀοίκητος διὰ ψυχρός.

Δοκῶν δ' αὐτοῖς ἡ μὲν φύσιν
 εἶναι πῦρ τεχνικόν, ὃ δ' αὖ βαδίζον
 εἰς ἡμέραν, ὃ πᾶσι δὲ πνέουσα
 πυρραϊδὴς καὶ τεχνοειδὴς· πλεον
 δὲ ψυχὴν, αἰσθητικὴν. Τού-
 τιν δὲ εἶναι τὸ συμφυεῖς οὐκ οὖν
 πνέουσα· διὸ καὶ σώματα εἶναι, καὶ
 μετὰ θάνατον ὀπίσθιν·
 φθαρτὴν δὲ εἶναι. πλεον δὲ τῶν
 ὀλῶν, ἀφθαρτὸν, ἧς μέρη εἶναι
 τὰς ἐν τοῖς ζώοις. Ζεῶν δ' οὐ
 κηλίδες καὶ ἀντίπαλός ἐστιν τοῖς
 πνεύματι καὶ ψυχῇ, καὶ ποσειδῶνι θεῷ,
 πνέουσα ἐν θερμῷ εἶναι ἡ ψυ-
 χὴν. Τούτῳ γὰρ ὑμᾶς εἶναι ἐμ-
 πόρους, καὶ ὑπὸ τούτου κινεῖ-
 σθαι. Κλεάνθης μὲν οὐκ οὖν πά-
 σας ὀπίσθιν μὲν τὰς μέχρ' ἵσ-
 τὸν πυρῶσεως· χρύσι πᾶσι δ' εἶ-
 ναι τῶν θεῶν μόνων.

Μερὴ δὲ ψυχῆς λέγουσιν
 ὀκτώ, τὰς πέντε αἰσθήσεις, καὶ
 τοὺς ἐν ἡμῖν ἀπαιρητικούς λό-
 γους, καὶ τὸ φανητικόν, καὶ τὸ
 λογιστικόν. ὁρᾶν δ' οὐκ οὖν με-
 τὰ τὴν ὁράσεως καὶ τὴν
 ὑποκειμένην φωτὸς, ἀντινο-
 μῶν καὶ κρυφῶν· καθάπερ φη-
 σι χρύσι πᾶσι δ' εἰς δύο τέρψιν
 φρεσκῶν, καὶ ἀπολλόδωρος.
 γινέσθαι μὲν τοὺς κρυφῶν
 τὴν αἴρην πρὸς τῇ ὁψί.

Opinantur item natura m
 ignem esse artificialem suo
 itinere ad generationem tē-
 dentem: id autem esse spi-
 ritum ignis speciem artifi-
 que prae se ferentem. Ani-
 mam verò sensibilem: eam-
 que esse nobis insitum &
 ingenitum spiritum, ideo &
 corpus esse, ac durare post
 mortem, esse tamen obno-
 xiam corruptioni. Cæte-
 rum vniuersi animam esse
 incorruptibilem, cuius partes
 sunt animantium anima.
 Zeno autem Cittieus, &
 Antipater in libris De ani-
 ma, & Posidonius animam
 spiritum calidum dicunt.
 Hoc enim spirare nos at-
 que ab ipso moueri. Clean-
 thes quidem omnes perdu-
 rare, donec calore destituā-
 tur: Chrysippus verò solas
 sapientium.

Partes autem animae octo
 esse dicunt, quinque sensus,
 & quæ nobis insunt semi-
 nales rationes, vocem præ-
 terea, & sermonem. Videre
 autem quum id quod inter
 visum subiectumque lumē
 est, in conuēditur speciem,
 ut Chrysippus in secundo
 Naturaliū ait. Apollodorus
 aeris illam partem, quæ co-
 ni specie habet prope visū:

πλὴν ὁ βίασιν, πρὸς τὰς ὁρώ-
 μιν ὡς δὲ βακτηρίας οὐκ
 ἔστι δέντρον αἰέρεσσι τὸ βλέπο-
 ντον αἰατὴν ἡλεῖται. ἀκούειν
 δὲ, τὸ μεταξὺ τῆς τε φωνοῦ-
 πος καὶ τῆς ἀκρότης αἰέρεσσι, πλη-
 ποῖός ἐστι φαιδρῆς, εἴτα κυ-
 ματωμένη καὶ ταῖς ἀκοαῖς
 πρὸς πῆλοντος, ὡς κυματω-
 νται τὸ ἐν τῇ δεξαμένῃ ὕδαρ
 καὶ κύκλος ὑπὸ τῆς ἐμβλη-
 ῖντος λίθου. πρὸς ὅσον γί-
 νεται, ἐκλυομένη τῆς αἰσθη-
 τικῆς πόνου πρὸς τὸ ἡγεμονί-
 κόν. αἰτίας δὲ τῆς παθῶν
 ἀπολείπειται πρὸς τὸ πνεύ-
 μα ἔσπας· σπέρμα δὲ λέ-
 γουσιν ἔτι, τὸ οἶόν τε γυναικῶν
 παῖδά αὐτὰ ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸ ἀπε-
 κείσθαι ἀνθρώπου δὲ σπέρμα,
 ὃ μεθίστησιν ὁ ἀνθρώπος, μεθ'
 ὕδατος συγκιρνάσθαι τοῖς τῆς
 ψυχῆς μέρεσιν, καὶ μίμνον πρὸς
 τῆς πρὸς γένων λόγον. ἔτι δὲ
 αὐτὸ χύσις φησὶν ἐν τῇ
 δούτῃ αὐτῆς φησὶν, πρὸς
 μακρὰ πλὴν ὅσον, ὡς δὴλον
 ἐκ τῆς εἰς πᾶσι γυναικῶν κα-
 τοικούντων σπέρματων, ἃ πα-
 λαωθέντα ἔτι φέρεται, ὡς
 δὴλον δὲ ἀπὸ πνεύματος αὐτοῖς
 τῆς δυνάμεως. καὶ ἀφ' ὅλων
 δὲ τῆς σπέρματων αὐτῶν φησὶ καὶ φέρεται εἰς πᾶσι τὸ σπέρμα.

basin verò prope id quod
 cernitur fieri : quemadmo-
 dum per virgam verberato
 aere, quod videtur ibi ma-
 nifestum esse. Porro audire,
 quum is qui medius inter lo-
 quentem & audientem est,
 aer verberatur orbiculari-
 ter: deinde agitated auribus
 influit, quemadmodum &
 cisternæ aqua, per orbes
 iniecto agitur lapide. So-
 mnium verò fieri, quum is
 sensus circa principale sol-
 uitur. Causas verò pertur-
 bationum reddunt eas quæ
 circa spiritum fiunt con-
 versiones. Semen autem esse
 dicunt, quod eiusmodi gi-
 gnere potest à quibus quo-
 que ipsum discretum sit.
 Porro hominis semen quod
 emittit homo, una cum hu-
 mido animæ commisceri
 partibus, pro commixtio-
 ne rationis parentum. Id
 autem Chrysippus in secun-
 do Naturalium ait spiri-
 tum esse secundum substan-
 tiam, idque ex iactis in hu-
 mum feminibus constare,
 quæ quum antiquata fue-
 rint, non iam nascuntur,
 quod scilicet expiraverit
 illorum virtus. Atque ex o-
 mnibus corporis partibus
 defluere id ait Sphærus.

παντων γινῶν γνηθικὸν εἶναι
 τὸ τῷ σώματος μερῶν. τὸ δὲ
 τῇ φηλείαι, ἄγονον ἀποφαί-
 νονται, ἀτονόν τε εἶναι καὶ ὀλί-
 γον, καὶ ὑδατῶδες, ὡς οἱ σφαί-
 ρες φησὶν. ἡ γνημονικὸν δὲ εἶναι
 τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ
 αἱ φαντασίαι καὶ αἰσθημαὶ γί-
 νονται, καὶ ὅθεν ὁ λόγος ἀνα-
 πέμπεται· ὁ δὲ εἶναι ἐν καρδίᾳ.
 ταῦτα μὲν καὶ τὰ φυσικά, τὸ
 ὅθεν ἡμῶν ἀποχρησικῶς ἔ-
 χον δοκεῖ, σοχαζομένοις τῆς
 συμμετείας τῷ συγράμμα-
 τῳ.

Α' δὲ τινες ἐξ αὐτῶν διη-
 νεχθῆσαι, ἔσι ταῦτα.

Α' εἰς τὸν οἶον οἱ φησὶν ἀ-
 γος, ὅτι καλὸν ἰδὲν σφρίγγει,
 τέλει εἶναι φησὶν εἶναι τὸ ἀδύνατον
 ῥως ἔχοντα ζῆν πρὸς τι με-
 τὰ τὸν ἀρετῆς καὶ κακίας, μηδὲ
 λώτινου ἐν ἀπορίᾳ τῷ ἀεὶ
 λαμβάνει ἀπολείποντα, ἀλλ' ἐ-
 πίσης ὅτι πάντων ἔχοντα. εἶ-
 ναι γὰρ ὁμοῖον τῷ ἀγαθῷ ὑπο-
 κειτῆ τὸ φρόν. ὅς αὖτε θερ-
 σίτης αὖτε ἀγαμέμνωνος πρὸς
 στωπον ἀντιτάξῃ, ἐκάτερον ὑ-
 ποκρίνεται πρὸς ἑκόντως. τὸν
 τε φυσικὸν τρόπον καὶ τὸ λογικὸν
 αἰνέει, λέγοντι μὲν, εἶναι ἵππον
 ἡμᾶς τὸ δ', οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.

Omnes ergo gignere cor-
 poris partes. Porro fœ-
 minæ semen infœcundum
 esse aiunt, imbecillumque
 & modicum, & aqueum,
 ut Sphærus ait. Principale
 verò potissimam ac pro-
 priè esse animæ partem, in
 qua imaginationes appeti-
 tûsque gignantur, atque
 unde sermo reddatur. Id
 autem in corde esse.

Sedenim ista secundum illos
 de rebus naturalibus, quā-
 tum sufficere ad præsentis
 operis compendium arbi-
 trati sumus, hætenus sunt
 dicta.

Quænam verò sint in
 quibus illorum sententiæ
 differant, breuiter adno-
 tandum.

Aristo Chius Phalantûs-
 que cognomento Siren, fi-
 nem esse dixit ad aliquid
 inter virtutes ac vitia in-
 differenter vivere, nullam
 quamlibet modicam varie-
 tatem relinquendo, sed se
 æqualiter in omnibus ha-
 bendo. Esse autem sapientem
 præclaro histriani similem,
 qui siue Thersitæ siue A-
 gamemnonis personam lu-
 mat, utrunque decentissi-
 mo gestu imitatur. Natu-
 ralem item ac rationalem
 locum sustulit, dicens, alte-
 rum quidem esse supra nos,
 alium verò nihil ad nos.

μόνον δὲ τὸ ἠθικὸν εἶναι πρὸς
 ἡμᾶς. εὐκρίναι δὲ τοὺς δια-
 λεκτικούς λόγους τοῖς ἀρα-
 χίοις, ἀ καίτοι δοκοῦντα τε-
 χνικὸν τι ἐμφαίνειν, ἀ γρησά-
 ῳ. ἀρεταί τε οὕτε πολλὰς
 εἰσὶν, ὥς ὁ ζῴων, ὅτε μίαν
 πολλοῖς ὀνόμασι καλεῖται, ὡς
 (αἱ οἱ μετὰρτικοί) ἀλλὰ καὶ το-
 πρὸς τι πῶς ἔχῃ. ὅπως δὲ
 φιλοσοφῶν καὶ ἐν κυνοσάρκῃ
 διαλεχόμενος, ἴσχυον ἀρετι-
 σῆς ἀκούσαι. Μιλτιάδης
 οὖν καὶ διφίλος ἀριστάνειοι
 προσηγορεύοντο. ὡς δὲ τις
 πιστικός, καὶ ὁχλῶ πεποιημέ-
 νος. ὅθεν ὁ τίμων φησὶ πρὸς
 αὐτὸν,
 Καί τις ἀριστάνειος γῆρας ἀπο-
 αἰμύλῃς ἔχον.
 πρὸς δὲ πολέμῳ,
 (φησὶ διοκλῆς ὁ μάγνης) με-
 τέπει, ζῴωντος ἀρρῶσις
 μακρὰ πρὸς πόντον. μέγισ-
 τα δὲ προσέχε σῶικα δό-
 γματι, πρὸς τὸ φθόνον δεξασθῆναι.
 πρὸς ὁ πρὸς τὸ ἐναν-
 τιῶν, διδύμον ἀδελφῶν
 τὸ ἔπειν ὁποίησαν αὐτῶν πα-
 ραλαβήν κεν δοῦναι, ἔπειτα
 τὸ ἔπειν ἀπολαβεῖν, καὶ ὅπως
 ἀπερύμνον διήλθον. ἀπ-
 πρίνετο δὲ πρὸς ἀρκισίλαον.

Solam autem quæ mores
 instituat partē ad nos perti-
 nere. Similes autem esse ora-
 tiones dialecticas dicebat
 araneorum telis, quæ etsi
 quid artificiosum indicare
 videantur, inutiles sunt. Vir-
 tutes quoque neque multas
 inuexit, ut Zeno, neque v-
 nam quæ multis appellatur
 nominibus, ut Megarici,
 sed & id quoque quod ad
 aliquid habere dicitur. In
 hunc autem modum philo-
 sophans, atque in Cynosar-
 ge differens, obtinuit ut se-
 cte proprię inuentor dicere-
 tur. Miltiades denique &
 Diphilus Aristonij appella-
 bantur. Erat autē illi magna
 persuadendi vis, plebique
 se maxime accommodabat.
 Vnde & de illo Timon ait,
*Quidam ex Aristonis natus
 de stirpe disert.*
 Congressus autē Polemoni
 (ut Diocles ait Magnesius)
 quum Zeno longū incurris-
 set morbū, sententia deces-
 sit. Maximē autem Stoico
 dogmati ille intendit ani-
 mum, quo dicunt sapien-
 tem esse opinabilem. Cui
 Persæus reluctatos gemi-
 nos fratres induxit, ut al-
 ter ex his illi depositum da-
 ret, alter deinde reciperet:
 atque ita hærentem coar-
 guit. Exercebat autē aduer-
 sus Arcesilaum inimicitias.

ὅτε θεασάμενος αὐτὸν τε-
ρατώδη μὴτραι ἔχοντα, οἴ-
μοι, ἔφη, δέδοται ἀρεσιλάω
ἐπιχειρημακτὶ τῷ ἀνδρείας.
ὡς δὲ φαίμεν νῆα θεμα-
τικὸν οὐδὲν καταλαμβάνειν,
ἄρ' οὐδὲ τὸ πλοῖον, σου κα-
θήκον ὁρᾷ; εἰπὼν ἀρήσα-
μέν· οὐδὲ,

Τίς σ' ἐτύφλασεν (ἔφη) τίς
ἀφείλετο λαμπάδος αὐγᾶς;
Βιβλία δὲ αὐτῷ φέρεται
τάδε· προτρεπτικῶν, β'· ὡς
Ζηνῶντος δογμάτων δέκα ὁ-
λοκλητῶν, σ'· ὡς Θεσίας δια-
τριβῶν, ζ'· Σωτικῶν δέκα τε-
ταί, ὑπομνήματα ὑπὸ Κονο-
δείας, ὑπομνήματα τῶν κέ-
κτομενων δομάτων, ι'· χει-
ρῶν, ια'· ὡς τοῖς ῥήτορας,
ὡς τοῖς ἀλοξίνε ἀντιγρα-
φάς, ὡς τοῖς διαλεκτικοῖς,
Γ'· ὡς Κλεάνθου ἐπιστο-
λῶν, δ'· Παναίτιου δὲ καὶ
Θουκράτης μόνας αὐτῷ τὰς ἐ-
πιστολάς φασί· τὰ δὲ ἄλλα,
τῶν περὶ παθητικῶν ἀρίστων.
τῶν λόγων φησὶ κερὸν ὄντα
ἐκ αὐτοῦ καὶ ὑπὸ ἡλίου, καὶ ὡς
τελευτῶσι. προσεπαύξαμεν
δὲ αὐτῷ τὸν δὲ τὸ ἔργον τῷ
ἰάμβῳ τῷ χολῷ,

Vnde quum vidisset taurum
monstruosum matricē ha-
bentem, Me miserum (in-
quit) datum est Arcesilao
epicherema adversus evi-
dentiā. Academico cui-
dam quicquam se compre-
hendere neganti, Ergone
(inquit) hunc diuitem iuxta
te sedentem non vides? ne-
gante illo,

*Quid cecutis, ait, oculis quis
lumen ademit?*

Feruntur eius ista volumi-
na: Exhortationum libri
duo, De Zenonis dogma-
tibus dialogi, De scholis
sex, De sapientia exercita-
tionum septem, Amatoria
exercitationes, Commen-
taria de inani gloria, Com-
mentaria x v commenta-
riorum, tres, De sententiis
vndecim, Aduersus orato-
res, Aduersus Alexinum re-
scripta, Aduersus dialecti-
cos tres, Ad Cleanthem epi-
stolarum libri quatuor.
Panatius autē & Sosicrates
solas epistolas ipsius esse di-
cunt, ceteras Peripatetici
Aristonis. Hunc fama est,
quum caluus esset, æstum
solis excepisse capite, atque
ita vita functum esse. Lus-
mus autem & ipsum hoc
modo Choliambico car-
mine,

Τί δὴ γάρων ὦν καὶ φάσανθ
ὡ ἀρίστων

Τὸ βρεῖμα δῶκας ὑλ' ἰὼ κα-
τέπλησαι;

Τὸ γὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέον
ζητῶ;

Τὸν ψυχρὸν ὄντως ὄρεσιν οὐ
δείλων ἀδύω.

Γέροντες καὶ δὴ καὶ ἀρίστων
ἰλιπύς πεπατητικός· ὁ δὲ
τρισμολικός καὶ θύλακα· τέ-
ταρτος, ποιητής τραγῳδίας·
πέμπτης, δημάρχος, τέχνας γε-
γραφώς ῥητορικός· ἕκτος, α-
λεξάνδριος πεπατητικός.

ΗΡΙΑΛΟΣ.

ΗΡΙΑΛΟΣ ὁ καρχηδόν-
ιος τέλος εἶπε πρὸς
ὅτις ἡμῶν ὁ πόρ' ὅτι ζῆν αἰεὶ
πάντα αἰσφύοντα πρὸς τὸ
μετ' ὅτις ἡμῶν ζῆν, καὶ μὴ τῇ
ἀγνοίᾳ διαβλημένον. Ἐπὶ δὲ
πρὸς ὅτις ἡμῶν, ἔξιν ἐκ φαν-
τασιῶν πρὸς δεξιὰν ὑποπύ-
κτον ὑπὸ λόγον. ποτὲ δὲ ἔγε-
μεν δὲ τέλος, ἀλλὰ καὶ
τὰς πρὸς ἀσφύς καὶ τὰ πρὸς
ματὰ ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ ὡς
καὶ πρὸς αὐτὸν χαλκὸν ἢ ἀλε-
ξάνδρου γινόμενον ἀνδριάντα, ἢ
σικράτους. διαφέρειν δὲ
τέλος καὶ ὑποτέλειδα. τὸς μὲν
γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφίης σοχάζεσθαι· τὲ δὲ, μόνον τὸν σοφόν.

Quid iam senex, & exosus
senem Aristo

Soli coquendum synciput da-
bas caluum?

Atqui calorem quum ultra
quam est satis quaris,

In frigidum incidisti vel no-
lensorcum.

Fuit autem & alius Aristo
Ilietes Peripateticus: alius
item musicus, Atheniensis:
quartus, tragicus poeta:
quintus, Alæensis, qui artes
oratorias scripsit: sextus,
Alexandrinus, Peripate-
ticus.

ERILLVS.

Erillus, Carthaginien-
sis, finem scientiam di-
xit: quod est semper viue-
re, cuncta referendo ad vi-
uendum cum scientia, ne i-
gnorantia deiiciamur. Esse
autem scientiam habitum
ex phantasiarum acceptio-
ne, non verbis explicabilē.
Aliquando dicebat nullum
esse finem, sed secundum
casus varios & res immu-
tari, ut si idem æs & Ale-
xandri fiat statua & Socra-
tis. Differre autem finem
& eam quam dicit fini sub-
iectam. Hanc enim & eos
qui sapientes non sunt con-
spicari: illum neminem,
nisi solum sapientem.

τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κα-
κίας, ἀσφόρα εἶναι. ἔστι δὲ τὰ
βιβλία αὐτοῦ ὀλιγοσχηρόν,
δυναμικὸς δὲ μὲν, καὶ πε-
ριέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς
Ζωῶνα. λέγεται δὲ ὅτι παι-
δὸς ὄντος αὐτοῦ ἠράδισται
ἱκανοί, οἷς ἀποτρέψαι βολό-
μος ὁ Ζωῶν. ὡς ἴκασε ξυ-
ρᾶσθαι ἠελλόν. οἱ δὲ, ἀπι-
στράποντο.

Τὰ δὲ βιβλία οὗτις τούδε, περὶ
ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, περὶ
ὑπολήψεως, νομοθετικῆς, μα-
θυτικῆς, ἀντιφθών διδάσκα-
λος, δὲ περὶ ἀζώων, βούτων,
ἑρμῆς, μῆδρα, δὲ περὶ θε-
σιων ἡθικῶν.

Διονύσιος δὲ ὁ μετὰ δέ-
κτον τέλει εἶπε πᾶσι ἡδο-
νῶν, δὲ πᾶσι οὐ φθαλ-
μίας. δὲ γήσας γὰρ ὅτι πῶς,
ὡκνησεν εἰπεῖν τὸ πόνον ἀσφ-
φορον. ὡς δὲ πᾶσι μὲν θεο-
φάντες, πόλεως δὲ ἠρα-
κλείας. ἠκούσε δὲ (καὶ δὲ
φίλοι διοκλῆς) πρῶτον μὲν
ἠρακλείδου τῷ πολίτῃ, ἔ-
πειτα ἀλκινοῦ καὶ μενε-
δήμου, τελευτᾶν δὲ τῷ Ζωῶ-
νι καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν
φιλοφροσύνης ὡν, παρὰ δὲ
πρὸς ὅτι χεῖρε ποιήμασιν.

Quæ autem inter virtutem
& vitium sint, indifferentia
esse. Sunt eius libri breues
quidem, sed succi ac sensus
pleni, continentque con-
tradictiones aduersus Ze-
nonem. Fertur enim puerū
complures adamasse, quos
Zeno quum vellet aduertere,
tondere coegit Erillum,
illósque ab eo auertit.

Sunt autem eius libri De
exercitatione, De pertur-
bationibus, De opinatio-
ne, Legumlator, Obstetri-
cius, Antipheron, Præce-
ptor, Parans, Dirigēs, Mer-
curius, Medea, Dialogi
quæstionum moralium.

Dionysius verò qui Me-
tathemenus appellatus est,
finem dixit voluptatem.
Nam quum in oculorum
dolorem incidisset, eo cru-
ciatus acriter, dolorem di-
cere noluit indifferentem.
Erat autem Theophanto
patre natus, & ciuitate He-
rachia, atque (vt ait Dio-
cles) primò quidem audi-
uit Hetaclidem ciuem suū,
deinde Alexinum ac Mene-
demum, postremò Zeno-
nem. Principiò quidem stu-
diosus admodum omnige-
nis se poematis addixerat.

Aratum

ἐπὶ τῷ καὶ ἄρα τὸν ἀπεδέχθη,
 ζῆλον αὐτὸν. ὅπως δὲ τῷ
 ζῶντι, πρὸς τοὺς κυρη-
 ναίκοις ἀπετραπή, καὶ εἰς τὴν
 παλαιὰν πεῖαν ὑποσέσθαι, καὶ
 τὰλλα ἀποδεχόμενος καλῶς ἡ-
 δουπάσθαι. βίβλιν δὲ πρὸς τὰ ὁρί-
 σθαι, ἀσπίδα κατέ-
 σπειρε.

Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται
 πέντε, περὶ ἀπαθείας, β' περὶ
 ἀσκήσεως, β' περὶ ἡδονῆς, δ'
 περὶ πλούτου, καὶ χάριτος,
 καὶ τιμωρίας, περὶ αἰθριώ-
 πων χρύσεως, περὶ ἀτυχίας,
 περὶ ἀρχαίων βασιλέων, πε-
 ρὶ τῶν ἐπαγεμένων, περὶ
 βαρβαρικῶν ἐθῶν.

Καὶ ἔτι μὲν οἱ διανεχθέν-
 τες. διεδέξατο δὲ τὸ ζῶντα
 κλεάνθης, περὶ ἧς λεκτέον.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ.

Κλεάνθης φανίου, ἄσ-
 σιος. ἔτι πρὸς τὸν ἰω-
 πύκην, ὡς φησὶν ἀντιόχην
 ἐν διαδοχαῖς ἀφικόμενον δὲ
 εἰς ἀθῆνας, τέσσαρας ἔχων
 δραχμας (καθὰ φασιν τινες)
 καὶ ζῶντι πρὸς τοὺς ἐφίλο-
 σοφους ἡμετέρας, καὶ ὅτι τὸ

Aratum tamen charius am-
 plectebatur, quem & imi-
 tari satagebat. Demum quum
 discessisset à Zenone, sese
 ad Cyrenaicos contulit, ac
 palam lustra ingrediebatur,
 cæteraque sub omnium ge-
 rebat oculis quæ ad volu-
 ptatem pertinerent. Quum-
 que ad octogesimum vitæ
 annum peruenisset, inedia
 consumptus interiit.

Circumferuntur autem
 eius libri, De sedatione per-
 turbationum duo, De exer-
 citatione duo, De volupta-
 te quatuor, De diuitiis &
 gratia & cruciatu, De ho-
 minum usu, De felicitate
 De antiquis regibus, De
 his quæ laudantur, De bar-
 baricis consuetudinibus.

Et isti quidem qui à Stoi-
 cis decretis deuiauerunt.
 Successit autem Zenoni
 Cleanthes, de quo dicen-
 dum nunc est.

CLEANTHES.

Cleanthes Phaniij filius,
 Assius (vt Antisthenes
 ait in Successionibus) pri-
 mum quidem pugil fuit :
 profectus autem Athenas,
 drachmis quatuor instru-
 ctus (vt quidam aiunt) cōgre-
 súsque Zenoni, studiosissi-
 me philosophatus est, inq;

αὐτῷ ἐμνε δογματῶν. διε-
 βόηθη δ' ὅτι φιλοπονία, ὡς γε-
 πίνης ὧν ἄραν ὠρμησε μιδο-
 φορεῖν· καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς
 κήποις λιύτῃ, μεθ' ἡμέραν δὲ
 ἐν τοῖς λόχοις ἐγυμνάζετο· ὁ-
 θεν καὶ φρεατῆρος ἐκλήθη. φα-
 σὶ δ' αὐτὸν καὶ εἰς δικαστήριον
 ἀχθῆναι, λόγοις δάσονται πο-
 θεν εἰς τοσοῦτον ἀέκτης ὧν
 δὴ ζῇ· ἐπιτασσόμενοι γὰρ, πᾶν
 τε κηπεύειν μέγιστα ὡς ἀ-
 γόντα παρ' οὐν λιύτῃ, καὶ πῶ
 ἀλφιτόπωλον παρ' ἡ τὰ δὲ
 φισταῖ πῆλιν. ἀποδείξασθαι
 δ' αὐτὸν τὰς ἀρεωπαγίας, φη-
 σίσαδ' εἰ καὶ μίας δοθῆναι
 ζῶντα δὲ κολύσαι λαβῆν.
 φασὶ δὲ καὶ ἀντίγονον αὐτῷ
 πεισγλίας δοῦναι. ἡ γὰρ ἡγε-
 νόν τε αὐτῷ ἐφ' ἡβῶν ὅτι τινα
 θέαν, ὑπὸ ἀνέμου ὡς ἀγ-
 μωθῆναι, καὶ ὁ φθῆναι ἐχ-
 πῶνα· ἐφ' ᾧ κερκεστώτι μι-
 θῆναι ὑπὸ ἀθῆναιων, καὶ δα-
 φησι δημῖτε· ὁ μαγνης ἐν
 τοῖς ὀμβρονύμοις· εἰ δαυμάσθῃ ἐν
 δὴ καὶ δὴ πῶς. φασὶ δὲ καὶ
 ἀντίγονον αὐτῷ πεισθῆναι ὄντα
 ἀκροατῶν, δὴ τί αὐτῷ· τὸν
 δ' εἰπεῖν, ἀντὶ τὸν μόνον; τί
 δ' ἐχ' σκάπῃ; τί δ' ἐκ δ' ἴδω,
 διδῆ, Num solum haurio?

eiusdem decretis perstitit.
 Memoriae proditum est i-
 plum laboriosissimum fuisse:
 adeo ut inopia cogente
 mercenariam faceret, ac
 noctu quidem in hortis
 hauriret aquas, interdiu
 autem operam studiis libe-
 ralibus daret: unde &
 φρεατῆρος, hoc est, Exhau-
 riens puteos, appellaretur.
 Aiunt illum quum pertra-
 ctus esset ad iudicium, red-
 diturus rationem quod
 adeo robustus actam boni
 habitus viueret, hortula-
 no, apud quem id muneris
 implebat, ac muliere apud
 quam farinas pinsebat, re-
 stibus victus sui, absolutum
 esse: Areopagitāsque admi-
 ratos, decem illi minas da-
 ri censuisse: Zenonem autē
 accipere illū vetuisse. Aiunt
 autem & Antigonom ter
 mille dedisse. Item quum ad
 spectaculum quoddam pu-
 beres duceret, venti flatu e-
 nudatum esse, ac sine tunica
 apparuisse. Qua ex re plau-
 su exceptum, atque ab A-
 theniensibus fuisse veste
 donatum, ut ait Demetrius
 Magnesius in *Æquiuocis*.
 Admirationi igitur ob eam
 quoque rem habitus est.
 Aiunt Antigonom audito-
 rem illius, quum rogaret
 quamobrem hauriret, au-
 nunquid non fodio & rigo,

καὶ πάντα ποιῶ φιλοσοφίας
 ἕνεκα, καὶ γὰρ ὁ ζῶων αὐτὸν
 συνεγύμναζον εἰς τὸ, καὶ ἐ-
 κέλθον ὁβολὸν φέρειν ἀπο-
 φοράς. καὶ ποτε ἀθροισθὲν τὸ
 κέρμα ἐκόμισον εἰς μέτρον τῆς
 γωγίμου, καὶ φησι, κλεαί-
 θης ἢ καὶ ἄλλον κλεαίθην
 δυνάμει αὐτῶν τρέφειν, εἰ βού-
 λοιτο· οἱ δ' ἔχοντες ὅθεν τρα-
 φήσονται, παρ' ἑτέρων ὀπι-
 σθησὶν τὰ ὀπιθήδεια, καὶ περ
 ἀνδρῶς φιλοσοφουότες. ὅ-
 θεν δὲ καὶ δευτέρως ἥρακληος
 ὁ κλεαίθης ἐκδέχεται. ὡς δὲ
 ποικίλος μὲν, ἀφύσκητος δ', καὶ
 βραδύς ὑπερδυσκόντως. διὸ
 καὶ τίμωρον ὡς αὐτὴ φησὶν
 οὕτως,

Τίς δ' ὅτω κτίλθω ὡς ὀπι-
 πτωλεῖται σίχας ἀνδρῶν,
 Νωλύτης, ὀπείων φίλθω,
 ἄσπιθ' ὄλμος, ἀπολιμθ'·
 Καὶ σκωπιδόμθω δ' ὅπως τῆς
 συμμαθητῆς ὡς εἶχετο, καὶ ὄνος
 αἰούων προσεδέχετο· λέγων
 αὐτὸς μόνθω δυνάσασθαι βα-
 σάξιν τὸ ζῶωνθω φορτίον.
 καὶ ποτε ὀνειδίζόμενθω ὡς
 δολὸς, δὲ τῆς, εἶπον, ὀλίγα
 ἀμφοῖ ἀνῶ. προσκείνων δ' ὅτι
 ἐαυτὸς βίον τοῦ τ' πλησίον, ἔλε-
 γον, ὅτι σφαιρίζουσιν ὀκείνοι,

& omnia facio philosophiæ
 causa? Zeno enim illum ad
 id exercebat, iubebatque
 obolum sibi ex labore affer-
 re. Coactam aliquando sti-
 pem in medium familiariū
 intulit, dicens, Cleanthes
 quidem Cleanthem alium
 posset nutrire, si vellet. Qui
 verò unde nutriantur affa-
 tum habent, ab aliis qua-
 runt quæ sunt ad vsum vi-
 tæ necessaria, & quidem
 remissius philosophantes.
 Ea igitur ex causa alter
 Hercules Cleāthes diceba-
 tur. Erat illi quidem eximiū
 studium, cæterum ingeniū
 obtusum atque tardissimū.
 Eam tamen tarditatem in-
 genij labore, studio, ac dili-
 gentia vincebat. Unde &
 de ipso sic Timon ait,

*Assius iste aries, quisnam est,
 qui circumit omnem
 Turbam, verbosusque senex,
 pistillus, hebesque?*
 Quumque à discipulis di-
 cteris incesceretur, tolera-
 bat: & quum audiret, Asinus,
 non abnuebat, dicens solum
 se ferre posse Zenonis sac-
 cinam. Quum aliquando
 probro illi daretur quod
 esset timidus, At ideo (in-
 quit) parū pecco. Suā verò
 inopiā diuitū opib. preferēs,
 dicebat, Dū illi pila ludunt,

ἡ σκληρὰ καὶ ἄκαρπον ῥα-
 ζεσθαι, σκάρπιον. πολλάκις καὶ
 αὐτὸς ἐπέπληττον ὧν ἀκύνετο
 δρίσων, τίνι, ἔφη, ὅτι πλεόν-
 τες; καὶ ὁ δὲ, γλαῦσας, προσβύ-
 τη, φησὶ, πολὺ μὲν ἔχοντι,
 νοῦν δὲ μὴ. εἰπὼν τὸ δὲ Τίτος
 ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δε-
 οντα, παύσασθαι, ἔφη, καὶ μὴ ψέγειν.
 εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθήκον ἀ-
 ναιρεῖ, τοῖς νοῦν ἔργοις αὐτὸ
 τιθεῖ. καὶ ὁ ἀρκεσίλαος, ἐκο-
 λαδύομαι, φησὶ. πρὸς δὲ ὁ
 κλεάνθης, γαί, ἔφη, σὲ κολα-
 κεύω, φάμεν. ἀλλὰ μὴ λέ-
 γειν, ἑτέρα δὲ ποιεῖν. ἐρμεῖνου
 τινὸς τί ὑποτίθεσθαι δεῖ τῷ
 ὕμῳ, τὸ ὅτι ἡλέκτρας, ἔφη,

Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἵχνος.

Λάκων δὲ τινὸς εἰπὼν τοσού-
 τι ὁ πῶν ἀγαθόν, ὁ δὲ χ-
 ραῖς φησὶ,

Αἷματός εἰς ἀγαθοῦ φίλον
 τέκος.

φησὶ δὲ ὁ ἐκράτων ἐν ταῖς
 χρεῖαις, ἁμώφου μινρανίου
 εἰπὼν τοσούτοις, εἰ ὁ εἰς πλεονάζει-
 ρα τύπων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς
 τοὺς μηρούς τύπων, μινρίζει.
 ἔφη, σὺ μὲν τοὺς δὲ αὐτοῖς μοῖς
 ἔχεις, μεράκιον. αἱ δὲ ἀνδρ-
 γοι φωναὶ τὰ ἀνδρῶν ἀσπαν-
 πως σημαίνουσι τὰ ἀνδρῶν μακάρα.

ego duram ac infrugiferam
 humum exerceo. Sæpe quū
 foderet, seipsum increpa-
 bat. Quem audiens Aristo,
 Quem (inquit) obiurgas?
 Et ille ridens, Senem, in-
 quit, canum quidem, sed
 excordem & amentem.

Quum diceret quidam Ar-
 cesilaum vitæ officia negli-
 gere, Quiesce, inquit, neque
 vituperes. ille enim etsi ver-
 bis officium tollit, operi-
 bus tamen commendat. Ad
 quem Arcesilaus, Non, in-
 quit, adulationes admitto:
 & Cleanthes, At equidem
 (ait) adulator, qui dixi alia
 te facere, alia dicere. Ro-
 gante quodam quidnam fi-
 lio crebriò ingerere debe-
 ret, illud ait Electræ,

Tace, tace, tenue vestigium.

Lacone quodam dicente, la-
 bore esse bonū, gestiens ait,

Sanguine mi fili es generoso.

Dicit autem Hecato in Sē-
 tentiis, quum ad eum for-
 mosus quidam adolescens
 dixisset, Si pulsans ventrem
 ventrizat, num & pulsans
 coxas, coxizet, dixisse. Ha-
 be, tu adolescens, cocciza-
 tiones; voces res proportio-
 nales omnino nō significāt.

μαιρανίω ποτὲ δ' ἔλεγε λόγῳ,
 εἴ ποτε τοῖς αἰσάνεταί· τὸ δ'
 ὅτι πύσματος, δὲ τί οὐκ εἶ-
 παρ, ἐγὼ δ' οὐκ αἰσάνομαι ὅτι
 αἰσάνη; στωσίθεος τοῦ ποιη-
 τῆ ἐν διατρῷ εἰπόντος πρὸς
 αὐτὸν παρ' ἑνός,
 Οὐ γὰρ κλεάνθους μοι εἰς βου-
 λαί,
 εἰ μὲν οὖν ὅτι ταῦτα χήματος.
 ἐφ' ᾧ ἀγαθόντες οἱ ἀκροα-
 ταί, τὸ μὲν ἐκέρησαν, τὸ δὲ
 στωσίθεον ἐξέλεγον. μετὰ γ-
 νώσκοντα δὲ αὐτὸν ὅτι τῇ
 λυδοεῖα περὶ σήκατο, εἰπὼν
 ἄπονον εἶ, τὸν μὲν διόνυτον
 καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαροῦ-
 μένους ὑπὸ τῷ ποιητῇ μὴ
 ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ὅτι τῇ
 τοχούσῃ βλασφημία διαχε-
 ραίνεν. ἔλεγε δ' ἔτι τοῖς ἐκ τῆς
 περὶ πάτου ὁμοίον τι πάρειν
 ταῖς λύραις, αἱ καὶ ὡς φθέρ-
 ξάμεναι αὐτῷ ἐκ ἀκούουσι. λέ-
 γεται δ' ὅτι φάσκοντος αὐτοῦ, καὶ
 ζώονα, καὶ δηπιδόν εἶ τοῦ ἡ-
 θος ὅς εἰδους, νεανίσκος τινὰς
 ἀτραπέλους ἀγαγεῖν πρὸς
 αὐτὸν κινάμενον ἐσκληραγορη-
 μένον ἐν ἀρχαί, καὶ ἀξιοῦν ἀπο-
 φαίνεσθαι περὶ τῆς ἡθους· τὸ δὲ,
 ὅλα πορὶ ἡμῶν, καλεῖσαι ἀπιέ-
 ναι τὸ ἀνθρώπου. ὡς δ' ἀπὸ τῶν ἐκείνων
 ἔπειταρον, ἔχω, εἰπὼν, αὐτὸν

Adolescenti cuidam disce-
 rens, an sentiret rogavit:
 annuente illo, Cur (inquit)
 ego te sentire non sentio?
 Sositheo poeta in theatro
 coram se dicente,

*Quos Cleanthis insania ex-
 agitat,*

eodem vultu & habitu per-
 stitit. Qua ex re permoti
 auditores huic applauden-
 tes, Sositheum abiecerunt.
 Agente illo poenitentiam,
 quod illum hoc maledicto
 incessisset, respondit dicens,
 indecens esse Liberum pa-
 trem atque Herculem à
 poetis illudi, nec irasci: se
 autem leui maledicto in-
 dignari. Dicebat Peripate-
 ticus idem accidere quod
 lyris, quæ quum bene sonent,
 seipsas tamen non audiunt.
 Ferrur quum diceret secun-
 dum Zenonem ex specie
 comprehendendi posse mores,
 adulescentes quosdam scur-
 ras adduxisse ad illum libi-
 dinosum rusticum, callis
 duratū, & illum, ut de mo-
 re eius sententiam ferre
 rogasse: illum, quum aliquan-
 diu hæssisset, iussisse abire
 hominem. Ut verò abibat,
 cœpit sternutare: ad hæc,
 Habeo illum (inquit)

ὁ κλεάνθης· μαλακός ὅτι· πρὸς
 ὃ τ' μονήρη καὶ ἐαυτῷ λογιζο-
 μένῳ, ὁ φαύλω, ἔφη, ἀνθρώπων
 λογίς. οἰεῖσθαι τὸ αὐτῷ
 τινὸς εἰς τὸ γῆρας, καὶ γὰρ, ἔ-
 φη, ἀπέναι βέλομαι· ὅταν ὃ
 πανταχόθεν ἐμαυτὸν ὑγιαίνον-
 τα φεινοῶ, καὶ γράφοντα, καὶ
 ἀναγιγνώσκοντα, πάλιν μὲν ὡ-
 πύτων φασὶν εἰς ὄσρα κα-
 βοῶν ὡμοπλάτας γράφειν ἄ-
 πορ ἤκουσαν αὐτὸ αὐτῷ ζῶον-
 τῷ, ἀποδείξαι κερμάτων ὥστε
 ὠνήσασθαι χρυσία. ποιούτῃ
 ὃ ὦν, ἔξισυσε, πολλῶν καὶ
 ἄλλων ὄντων ἀξιολόγῃν ζή-
 νων· ὁ μαθητὴς, αὐτὸς διαδέ-
 ξασθαι πρὸ γολυῶ.

Βιβλία ὃ καλίστα κατα-
 λήγοιεν, ἃ ὅτι τάδε, πρὸς
 γένεσιν, πρὸς τῆς τοῦ ζῶοντος
 φυσιολογίας, δύο ὃ τ' Ἡρακλεί-
 του ἔξηγήσεως, τέσσαρα πρὸς
 αἰσθησεως, πρὸς τέχνης, πρὸς
 δημόκειπον, πρὸς ἀρίστων
 χον, πρὸς ἡελλων, πρὸς
 ὁρμῆς δύο, ἀρχαιολογία, πε-
 ρὶ θεῶν, πρὸς γυμνασίων, πε-
 ρὶ ὑδαρίων, πρὸς πομπῶν,
 πρὸς κατήκοις, πε-
 ρὶ ἀβουλίας, πρὸς χείματος,
 πρὸς τρεπλικῶς, πρὸς ἀρετῶν,
 πρὸς ἀφύιας, πρὸς γοργίππων, πρὸς φθονρίας, πρὸς ἔρατος,

Cleanthes, mollis est. Cui-
 dam soli secum loquenti,
 Homini, inquit, loqueris
 non malo. Exprobrare quo-
 dam senectutem, Et ego,
 inquit, abire volo: quum
 verò me sanum omni ex
 parte considero, scribentem-
 que ac legentem, rursus ma-
 neo. Aiunt illum quæ à Ze-
 none audierat teste boùm-
 que ossibus inscribere soli-
 tum, quum pecuniis care-
 ret quibus chartas emere
 posset. Hoc vitæ instituto
 clarus obtinuit, unus ex
 multis, ut Zenoni succede-
 ret. & quidem quum plu-
 res essent illius memorabi-
 les discipuli Zenonis.

Reliquit autem pulcher-
 rimos libros, qui sunt ferè
 De tempore, De physiolo-
 gia Zenonis duo, Heracliti
 Expositionū libri quatuor,
 De sensu, De arte, Aduer-
 sus Democritum, Aduer-
 sus Aristarchum, Aduersus
 Erillum, De appetitione
 duo, Antiquitatū, De diis,
 De gigantibus, De Hyme-
 neo, De poeta, De officio
 tres, De consilio, De gra-
 tia, Exhortatorius, De vir-
 tutibus, Ars amatoria, De
 honore. De gloria, De inge-
 nio, De Gorgippo, De
 inuidia, De amore,

πρὸς φιλοσοφίας, ἐρωτική
 τέχνη, πρὸς τιμῆς, πρὸς δό-
 ξης, πολιτικός, πρὸς βελήης,
 πρὸς νόμου, πρὸς τοῦ δικαί-
 ζην, πρὸς ἀρετῆς, πρὸς τοῦ
 λόγου, γ. πρὸς τέλους, πρὸς
 καλῶν, πρὸς ποταζέων, πρὸς
 ὁπσιμίας, πρὸς βασιλείας,
 πρὸς φιλίας, πρὸς συμποσίους,
 πρὸς τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀρετὴ καὶ
 ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, πρὸς τοῦ
 ἡνὶ θεῶν θεοσιδέειν, πρὸς
 χρεῶν, διατελέων, β. πρὸς
 ἡδονῆς, πρὸς ἰδίων, πρὸς ἡνὶ
 ἀνθρώπων, πρὸς διαλεκτικῆς,
 πρὸς ἔργων, πρὸς κατηγορη-
 μάτων. Ταῦτα αὐτὰ τὰ βι-
 βλία.

Καὶ τελευτᾷ πόντος τὸ ἔρ-
 γον. διώδυσον αὐτὰ τὸ ἔλθον
 ἀπαγορεύσας τὸν ἡνὶ ἰα-
 τρῶν, οὗ οὐκ ἡμέρας ἀπέχετο
 ἔσθης. καὶ πῶς ἔχε καλῶς, ὥς
 τε ποὺ ἰατρὸς αὐτῷ πάντα τὰ
 σωθῆναι συγχωρεῖν. τὸ δὲ, μὴ
 ἀναρῆσαι, ἀλλ' εἰπόντα ἡδὴ
 αὐτῷ πρὸς ὠδον πορῆσαι, καὶ
 πάλιν λοιπὰς ἀναρῆσαι, τε-
 λευτῆσαι. Ταῦτα ζήνωνι (κα-
 δὰ φαστινέες) πρὸς τὴν βιω-
 σαντα, καὶ ἀκούσαντα ζήνωνος
 ἔτι ἀνεκχρήδεα. ἐπαύξασθαι δὲ καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν
 οὕτως,

De libertate, Politicus, De
 consilio, de legibus, De iu-
 dicando, De instituto, De
 oratione tres, De fine, De
 honestis, De actis, De sciē-
 tia, De regno, De amicitia,
 De symposiis, Quod eadem
 sit virtus viri & fœminæ,
 Quod sapiētis philosopha-
 ri, De sententiis duo, De
 voluptate, De propriis, De
 ambiguis, De dialectica,
 De modis, De predicamen-
 tis. Hæc ab illo scripta
 sunt.

Moritur autem hoc mo-
 do: Tumuit illi ac putruit
 gingiva: medicis autem in-
 terdicentibus, biduum to-
 tum cibo abstinuit, atque
 in tantum conualuit, ut me-
 dici illi omnes consueta
 permitterent. Ea illum li-
 centia minimè vsum fuisse,
 sed & contrà sine cibo per-
 stitisse, dicentem, iter iam
 sibi confectum esse, atque
 ita inedia consumptum ex-
 halasse animam: quum (ut
 quidam volunt) Zenonis
 equasset annos, audissetque
 illum & nos XIX. Lusi-
 mus & nos in eum hoc
 modo,

Αἶνῳ κλεάνθῳ, διὰ μᾶλλον
αἶδῳ.

Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρέσθην, ἐκ
λυέσθην

Μὴ ἔτι λοιπὸν ἀνέσθην ἐν φθι-
τοῖς ἔχην,

Τοσούτῳ ἀπλήσαιτα τὸ βίου
χρόνον.

*Miror Cleanthem, laudo sed
Ditem magis:*

*Nam ut vidit illum tam se-
nem, ultra non tulit,*

*Tandem quietem quum vel
mortuo daret.*

*Qui tantum aquarum ex-
hauserat dum viueret.*

SPHÆRVS.

ΣΦΑΪΡΟΣ.

ΤΟΥΤΟ (κατὰ τὸν πε-
ριήκασιν) ἤκουσε μετὰ
ζώωνα καὶ σφαῖρος ὁ βοσπο-
ριανός· ὃς περὶ πλὴν ἱκανῶς
περιποιτούμενος ἐν λόγῳ, εἰς
ἀλεξάνδρειαν ἀπελθὼν πρὸς Πτο-
λεμαῖον τὸ φιλοπάτορος λόγον
δέποτε χροσμένον περὶ τὸ δο-
ξάσθην τὸ σοφόν, καὶ τὸ σφαίρου
εἰπόντος ὡς ἔδωξάσθαι, βουλό-
μενος ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι
αὐτὸν, κτείναντες ῥόας ἐκθύβουσε
πρὸς αὐτὸν· τὸ δὲ σφαίρου
ἀπατηθέντος, ἀνέβόησεν ὁ βα-
σιλεὺς ψυδρὶ συγκατατεθεῖ-
σθαι αὐτὸν φατασίᾳ. πρὸς δὲ
ὁ σφαῖρος ἀσόχως ἀπεκεί-
νατο, εἰπὼν, ὅπως συγκατατε-
θεῖσθαι, καὶ ὅτι ῥόαι εἰσὶν, ἀλλ'
ὅτι ὁ λόγος ὅστις ῥόας αὐτὰς
εἶναι. διαφέρειν δὲ πλεονεχί-
αυτῶν φατασίαν πρὸς ἄλλοτον. πρὸς δὲ μακρότερον, κα-
τηγορεύοντα αὐτὸν ὅτι Πτολεμαῖον οὐ φησὶ βασιλέα εἶναι,

HVNC (ut prædiximus)
post Zenonem audiuit
& Sphærus Bosphoranus,
qui quum in liberalibus
studiis profecisset, Alexan-
driam ad Ptolemæum Phi-
lopatoræ se contulit. Orto
autem sermone aliquando
de opinatione sapientis,
Sphæroque illum negante
opinari, volens illum rex
arguere, mala Punica cerea
iussit apponi. Sphæro autem
decepto, exclamavit rex,
fallaci illum dicens consen-
sisse phantasiæ. Ad quem
Sphærus promptè ac paratè
sic respondens, ait, cōsensisse
non esse ea mala Punica, sed
probabile esse mala Punica
esse. differre autem compre-
hensibilem phantasiā à
probabili. Mnesistrato i-
psū accusanti quod Pto-
lemæū nō dixit regem esse,

ἐκ τῆς ἐφ' ὧν τούτων ὅντι
Πτολεμαῖον, καὶ βασιλέα τῆς).

Βιβλία δὲ γέγραφε τὰςδε,
περὶ κόσμου, β'· περὶ στοιχείων
πνεύματος, περὶ τύχης, περὶ
ῥαγίσων, περὶ τὸς ἀτόμους
καὶ τὸ εἶδωλα, περὶ αἰσθητη-
ρίων, περὶ ἡρακλείτου ἐδξα-
πειῶν, περὶ τῆς ἡθικῆς δξατά-
ξεως, περὶ καθικόντος, περὶ
ὁρίων, περὶ παθῶν, β'· περὶ
βασιλείας, περὶ λακωνικῆς
πολιτείας, περὶ λυκούργου καὶ
σπυράπης, Γ'· περὶ νόμου,
περὶ μαθητικῆς, δξαλόγους ἐ-
ρωτικαῖς, περὶ τῶν ἐρετειακῶν
φιλοσόφων, περὶ ὁμοίων, περὶ
ὁρίων, περὶ ὕξεως, περὶ τῶν
ἐπιλεγμένων τρεῖς, περὶ
λόγου, περὶ πλέπου, περὶ δό-
ξης, περὶ θανάτου, τέχνης δξα-
λεκτικῆς, β'· περὶ κατηγορη-
μάτων, περὶ ἀμφιβολιῶν,
ὅπως οὐκ.

At (inquit) eiusmodi quum
sit, regem quoque esse Pro-
lemæum dico.

Scripsit autem ista volu-
mina, De mundo duo, De
elementis feminis, De for-
tuna, De minimis, Aduer-
sus atomos & simulacra,
De sensibus, De Heracliti
quinque diatribis, De mo-
rali instituto, De officio,
De appetitione, De per-
turbationibus duo, De re-
gno, De rep. Laconica, De
Lycurgo & Socrate tres,
De lege, De diuinatione,
Dialogos amatorios, De
Eretriacis philosophis, De
similibus, De definitioni-
bus, De habitu, De his qui-
bus contradicitur, tres, De
oratione, De diuitiis, De
gloria, De morte, Artis
dialecticæ duo, De prædi-
camentis, De amphiboli-
is, Epistolas.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

CHRYSIPPVS.

Χρύσιππος Ἀπολλωνίου,
Σολέας ἢ Ταρσοῦς, (ὡς
ἀλλοῦ ἀποφάναι ὅτι ἐν δξαδοχαῖς)
μαθητῆς κλεανθοῦς. οὕτως
προτερεν μὲν δολιχὸν ἥσκει,
ἐπειτὰ ἀκούσας ζώνων,

Chrysippus Apollonij
filius Solensis seu Tar-
sensis (vt Alexander in
Successionibus ait) disci-
pulus Cleanthis fuit. Hic
primum lancea exerceba-
tur, postea verò Zenonis

ἢ κλεάνθοις, (ὡς Διοκλῆς, καὶ
οἱ πλείους) ἔτι τε ζῶντος ἀ-
πέσθη αὐτῶν, καὶ ἔχ' οὐ τυχὼν ἐ-
γέρετο κατὰ φιλοσοφίαν· ἀνὴρ
ἀφυσὸς καὶ ὁξύτατος ἐν παντὶ
μέρει, οὕτως ὥστε καὶ ἐν τοῖς
πλείστοις διωέχθη πρὸς Ζή-
νωναν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κλεάν-
θου, ὃ καὶ πολλάκις ἐλέγε-
μόνης τῆς τῶν δογμάτων δι-
δασκαλίας χρῆζειν, ταῖς δὲ ἀ-
ποδείξεσι αὐτὸν δυνήσκειν. με-
τέπειτα ὅτε ἰδὼν οὐ πότε πρὸς αὐ-
τὸν ἀποτεῖεντο· ὥς τι συνε-
χὲς προσφραδαί τῶντα,
Ἐγὼ δὲ τὰλλα μακάριον
πέφυκ' ἀνὴρ
Παλὼ εἰς κλεάνθου· τοῦτο
δ' ἐκ ἀδαιμονίας.
ἔγω δ' ὅτι δοξῶ ἐν τοῖς δια-
λεκτικοῖς ἐγέρετο, ὥς τε δο-
καῖν τοῖς πλείοσι ὅτι εἰ πρὸς
Διοκλῆς καὶ ἡ διαλεκτικὴ, ἐκ αὐ-
τῶν δὴ καὶ ἡ χρυσίππειον.
πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι,
πλεὺς ἔστι καὶ παρὰ τῶν πο-
νικῶν ἀπὸς τε παρ' ὀντινοῦ
γένονεν, ὡς δὴ καὶ ἐκ τῶν συλ-
λαβμάτων αὐτῶν, ἀπὸν ἀ-
ειθμὸν ἔχον πέντε καὶ ἐπὶ α-
κόσια ὄντων. ἐπληθύνε δὲ
αὐτὰ πολλάκις ἔχον πᾶν
αὐτῶν δόγματος ὅτι χειρῶν,

sive Cleanthis (ut Diocles
& plurimi tradunt) auditor
fuit: a quo adhuc vivente
recessit. Nec in philoso-
phia mediocris fuit, vir
ingeniosus ac acutissimus
in omni genere orationis,
adeo ut in plerisque dissen-
tiret a Zenone atque a Cle-
anthe ipso, cui saepenu-
mero dicebat, solius se
dogmatum doctrinae indi-
gere. Nam probationes
se reperturum. Quoties ve-
rò aduersus illum differen-
do egisset, poenitentia tanta
ducebatur, ut crebro dice-
ret, *Equidem alias vir sum*
fortunatus, praeterquam in
Cleanthem: in hoc felix non
sum. Adeo autem in dia-
lectica insignis fuit, tan-
taque apud omnes aesti-
mationis, ut plerique dice-
rent, si apud deos usus es-
set dialecticae, non futuram
aliam quam Chrysippeam.
Cæterum quum esset re-
rum secundissimus, non
usque adeo dictione cla-
rus fuit: laborisque patien-
tissimus ultra omnes fuit:
quod ex eius voluminibus
constat, quæ sunt nume-
ro septingentaquinque. Ea
verò tam multa conscri-
psit, ut de eadem re sæ-
pè scribere aggredieretur,

καὶ πᾶσι τοῖς ὑποπλοῦσι γράφων
 καὶ διορθοῦντο πλεονάκεις·
 πλείη τε τῶν μὲν τυριῶν πα-
 ραδίδει γράφοντο. ὥς τε καὶ
 ὅτε ποτε ἐν τινὶ τῶν συλ-
 λαγμάτων παρ' ὀλίγον τι
 ἀντιπιδου μὴ δὲ αὖ ὅλιω πα-
 ρετίδου, καὶ τις μετὰ χι-
 ρασεῖ καὶ βιβλίον, πρὸς τὸ
 πρὸς μὲν τὸ ἄρα ἔχει, εἴφη,
 χρυσίππου μὴ δὲ αὖ. καὶ ἀπολ-
 λώδωρος δὲ ὁ ἀθηναῖος ἐν
 τῇ συναγωγῇ τῶν δογμάτων,
 βολόμενος παρὲς αὐτὸν ὅτι
 τὰ δοκίμια οἰκεία διδάσκει
 γράμματα, καὶ ἀποδείξει τα-
 ῖς, μυρίω πλείω ὅτι τῶν
 χρυσίππου βιβλίων, φησὶν
 ἵππας αὐτῇ τῇ λέξει, εἰ γὰρ τις
 ἀφ' ὧν τὸ χρυσίππου βιβλίων
 εἰς διότι αὐτὸν ἀφαιρέται,
 καὶ αὐτὸς ὁ χρῆσις κατα-
 λήψεται. καὶ ταῦτα μὲν ἀ-
 πολλώδωρος. ἡ δὲ παρεδρὺς
 καὶ ἀντιπιδου αὐτῷ (ὡς φη-
 σι διακλῆς) ἔλεγε ὡς πεν-
 τακσίους γράφει σίχους ἡμε-
 ρήσις. ἑκάτων δὲ φησὶν
 ἵππας αὐτὸν ὅτι φιλοσοφία,
 τῆς οὐσίας αὐτῆς τῆς πα-
 τρώας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀνα-
 λαφθεῖσθαι.

omnēque quod incideret
 mandaret literis, ac sæ-
 pè emendaret, magnaque
 testimoniorum nube vte-
 retur. Adeo verò id in
 consuetudine habuit, ut
 quum in quibusdam opus-
 culis Euripidis Medeam
 totam inſeruiſſet, & qui-
 dam habens librum in ma-
 nibus interrogaretur, quid-
 nam inſeſſet, Chryſippi (in-
 quit) Medea eſt. Apollo-
 dorus quoque Athenienſis
 in Collectione dogmatum,
 quum vellet aſſerere quæ
 Epicurus viribus ſuis fretus
 conſcripſiſſet abſque cuius-
 piam adminiculo, eſſe
 incomparabiliter plura
 quàm Chryſippi opera, ſic
 ad verbum dixit, Nam ſi-
 quis tollat de Chryſippi li-
 bris quæ aliena ſunt, va-
 cua illi charta relinque-
 tur. Ita Apollodorus. Ce-
 terum anus quædam quæ
 illi aſſidebat (autore Dio-
 cle) dicebat quingentos
 illum verſus quotidie ſcri-
 bere ſolitum. Hecato au-
 tem veniſſe eum ad phi-
 loſophiam dixit, quum il-
 lius patrimonium in re-
 gium uſum inſumptum
 eſſet.

Ἦν δὲ καὶ τὸ σωματίον ἀ-
τελής· ὡς δὴλον ὅτι τὸ αὐ-
τομάτως τὸ ἐν κεραμικῷ, ὅς
χεδὸν τι ὑποκρύπται τῷ
πλησίον ἱππεῖ. ὅθεν αὐτὸν ὁ
καρνεάδης κρύψιππον ἔλε-
γε. ἔπος ἐνείδεισιν ὑπὸ τι-
νι ὅτι ἐχ' ὡς δὲ δρίσωνι
μετὰ πολλῶν χολάζει, εἰ
τοῖς πολλοῖς, εἶπε, περσεύχον,
ἐκ αὐτῆς φιλοσόφησα. περὶ δὲ
τῆς κατεξαιρισμένης κλεάνθους
διαλεκτικῆς, καὶ περτείνοντα
ἐν τῷ σοφίσματι, πέπαυτο,
εἶπε, παρέλκον τὴν περσεύτε-
ρον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς
τέρων, ἡμῖν δὲ τοῖς νέοις ταῦτα
προτίθεται. πάλιν δὲ, ὅτε τίς
ζητήσας αὐτῶν δι' ἐξέ-
πο δὲ αὐτῶν, ὅπρ' εἰ δὲ θεωρῶν
προσέοντα ὄχλον ἤρχετο φι-
λονεικίῃ, ἔφη,

Οἱ μοι κασίγνητ' ὅμμα σὸν
ταράσσεται.

Ταχὺς δὲ μετέθου λύσασθαι δρ-
τίως φρονῶν.

ἐν μὲν τοῖς ταῖς οἰνώσειν ἡσύ-
χαζε ὡς φερόμενος τοῖς
σκέψασιν ὥστ' εἰπεῖν πᾶσι δού-
λῳ, χρυσόπαιδα μόνον τὰ σκέ-
λη μεθύει. ἔπειτα δὲ ἡ φρονη-
ματίας, ὥστ' ὁ μὲν τινὺς

Erat autem imbecillo
tenuique corpusculo, ut ex
eius imagine, quæ in Cera-
mico est, videre licet, quæ
fermè à vicino equite oc-
culitur. Quocirca illum
Carneades Κρύψιππον voca-
bat. Et quum probro dare-
tur quòd apud Aristonem
cum plurimis non se exer-
ceret, Equidem (inquit)
si inter plurimos intende-
rem, nunquam philoso-
pharer. Ad dialecticam
Cleanthi imminentem, ei-
que callidas conclusiuncu-
las tendentem, Desine (in-
quit) grandem natu à gra-
uibus rebus abducere: no-
bis autem iunioribus ista
proponere. Rursus ubi quis
quippiam rogaret illum,
seorsum modestè illum al-
loquebatur. Vbi verò con-
spexit accedentem turbam,
contendere cœpit,

*Aspectus he me, frater, tur-
batur tuus:*

*At tu furorem pone, rectè ſe-
ntias.*

In potationibus autē quie-
scebat, crura tamen agitās:
ita ut ancilla diceret, Chry-
sippi sola crura ebria esse.
Adeo autem alta de se sen-
tiebat, ut quum rogaretur

Τίνι συστήσῃ ἑόν; εἰπὺν,
ἐμοί· εἰ γὰρ ὑπελάμβανον (εἶ)
τινα ἐμὸν βελτίονα, παρ'
αὐτοῦ ἀνέγρ' ἐφίλ' σόφου.
ὅθεν φασὶν ὅτι αὐτὸς λεχθῆ-
ναι,

Οἷ' ὅτι πίπνυται, τοῖς δὲ σκιαῖς
αἰῶσι.

καί,

Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ
αὐτὸς οὐκ.

τέλει δὲ ἀρκισιλάῳ καὶ λα-
κύδῃ (καθὰ φησι Σωτρίων ἐν
τῇ ἰστορίᾳ) ὡς ἀφ' ἡμετέρων
ἀκαδημαίων συνεφίλασσοφισε.
δι' αἰτίαν, καὶ κατὰ τὴν συνη-
θείαν, καὶ ὑπὸ αὐτῆς ὅτι ἐχί-
ρσαι, καὶ πάλιν μεγάλῃ καὶ πλη-
θύνῃ τῇ τῶν ἀκαδημαϊκῶν
σάσει χρηστὰς.

Τῷ ποτ' ἐν τῇ ὡδείᾳ χολα-
ζόντα φησὶν Ἑρμιππὸς ὅτι
ἐν σάει ὑπὸ τῷ μαθητῷ κλη-
θεῖσιν. ἐνθα πρὸς ἐνέκτα με-
ρὸν γλυκύον ἀκρατον, καὶ ἰλιγ-
γαστα, πρὸς αἰὶον ἀπο-
δεῖν. ἔξ αὐτῶν, βιώσαντες
ἔτη καὶ πέντε τετταράκοντα
καὶ ὀκτώσκιον ὀλυμπιάδα τεῖα
καὶ ἐξ ὀκτώσκιον, καθὰ φησὶν
Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς. καὶ
ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν,

quodam cui commendaret
filium, dixerit, Mihi : nam
si quempiam me excellere
putarem, ipse apud eum
philosophiae darem ope-
ram. Vnde de ipso dictum
aiunt,

*Hic solus sapit, ast alij velus
umbra feruntur.*

Et,

*Nisi Chrysippus fuisset, porti-
cus non esset.*

Tandem verò Arcesilao &
Lacyde (ut Sotion in octa-
uo ait) in Academiam ad-
venientibus, se ad philoso-
phandum cōiunxit. Quam
ob causam & contra con-
suetudinem & pro ipsa dis-
seruit, & de magnitudini-
bus ac multitudinibus, A-
cademicorum argumentis
utens.

Hunc, quum in cantu
exerceretur, Hermippus ait
à discipulis ad sacrificium
vocatum fuisse, ibique quū
oblatū dulce merum hau-
sisset, angustis spiritus fa-
tigari cœpisse, atque ita de-
mū quinta die defunctum
esse, quum septuaginta &
tres vixisset annos, Olym-
piade (ut ait Apollodorus
in Chronicis) xliiii. Et
in hunc est nostrum epi-
gramma,

Ἰλλυγίασε βάνχον ἐκπιὼν
χαυδὸν

Χρυσίππῳ Θ, ἐδ' ἐφείσατ'
ἐδ' ἐφείσατ',

οὐδ' ἤσπατρης, ἐτ' ψυχῆς,
ἀλλ' ἤλθε δῶμ'

Εἰς αἰδέω.

ἐνιοὶ δὲ φασὶ γέλωτι συρ-
θέντα αὐτὸν τελευτῆσαι. ὅντι γὰρ
τὰς αὐτὰς αὐτῷ φαζόντος, εἰ-
πόντα τῇ γράττι διδοῦναι ἄ-
κράτον ὅτι ῥ' ἐφῆσαι τὰς ὀ-
νῶ, καὶ ὑποκαταχάσαντα τὴν
τῆσιν.

Δοκίμῳ ἱεροπόλῃς τις γι-
γνέσθαι. ὡσαύτως γὰρ οὐ γρά-
ψας, οὐδὲν ἴσθι βασιλέων
πρὸς πρῶτον. ἤρκειτό τε
γραῖδῳ μόνῳ, καὶ δὲ καὶ δη-
μήτει Θ ἐν ὁμοῦμοις φησί.
Πτολεμαῖος τε πρὸς κλεαν-
θῶν ὅτι πείλαντος, ἢ αὐτὸν ἡ-
δεῖν, ἢ πῶς τινὰ, σφῆρος
μὲν ἀπῆλθε, χρυσίππῳ δὲ
πρὸς εἶδε. μετὰ πῶς μὲν Θ
ἢ τοῖς τ' ἀδελφῆς υἱεῖς, ἀρί-
στοκρέοντα καὶ φιλοκράτην,
συνεκρέτισε. καὶ πρὸς εἰ-
δάρ' ῥ' ἦσε ὁρῶν ἐχίν' ὑπαί-
θρον ἐν λυκείῳ, καὶ δὲ τὸ
πρὸς φημέν Θ δημήτει Θ
ἰσορεῖ.

*Vertigo cepit, quum bibisset
affatim.*

*Chrysippum, & haudqua-
quam suam vel porticum*

*Curauit, aut se, aut patriam
sed inferos*

Rectè subiit.

Sunt qui dicant risu effu-
sum expirasse. Nam quum
asinus manducaret ficus, a-
niculæ dixisse vinum asino
sorbendum daret, nimio-
que risu occupatum, exha-
lasse animam.

Videtur autem asperna-
tor immodicè fuisse, quod
quum tam multa scripse-
rit, nulli vnquā regi quic-
quam adscripserit. Sola
autem anicula contentus
erat, ut etiam Demetrius
in Homonymis ait. Deni-
que quum Ptolemæus Cle-
anthem literis orasset ut
vel ipse ad eum pergeret,
vel quempiam ex suis mit-
teret, Sphærus quidē pro-
fectus est, Chrysippus au-
tem tenuit. Accersitis au-
tem sororis filiis, Aristo-
creonte & Philocrate, coa-
ctis discipulis primus au-
sus est sub diuo scholam
in Lyceo habere, ut prædi-
ctus Demetrius scripsit.

Γίγνετο καὶ δῆμος χρύ-
σιππος γνιδίος ἰατρὸς, παρ'
ὃ φαίνεται ἐρασίστρατος τὸ μα-
λιστα ὠφελῆσαι. καὶ ἑτεροί,
ὡς πύπυ, ἰατρὸς πολέμαϊς·
ὃς ἀγαθὸν δὲ καὶ πλεονέκτην, καὶ
μαστὶνὸν ἐκ λαοῦ. δῆ-
λος, μαθητὴς ἐρασίστρατου.
καὶ τῶν γεωργικῶν γεγραμμένος.

Ὁ δὲ φιλόσοφος καὶ ποι-
ῶν τινὰς ἠρώτα λόγους, ὅ-
τι λέγοντο τοῖς ἀμυντοῖς τὰ μυσ-
τήρια, ἀσεβεῖ· ὁ ἱερεὺς φάνηται
τοῖς ἀμυντοῖς λέγει· ἀσεβεῖ
ἂν ὁ ἱερεὺς φάνηται. ἄλλος· ἔκ-
τος ἐστὶν τῇ πόλει, ὅς ἐστιν τῇ οἰ-
κίᾳ· ἔκ ἐστι δὲ φρέαρ ἐν τῇ
πόλει· ὅς ἐστιν τῇ οἰκίᾳ. δῆ-
λος, ἔστι τις κεφαλὴ· ἐκείνῳ δὲ
ἔκ ἐστι· ἔκ ἄρα ἐστι κεφα-
λή. δῆμος, εἴ τις ὅστις ἐν μεγά-
ροις, ἔκ ἐστιν ἐν ἀθηναῖς· ἀν-
θρώπου δὲ ὅστις ἐν μεγάροις,
ἔκ ἄρα ὅστις ἀνθρώπου ἐν ἀ-
θηναῖς. καὶ πάλιν, εἴ τι λαοῖς,
τὸ δὲ τῷ σώματι· ὅς ἐστι
χρῆται· ἄμα ξανθὸν λαοῖς· ἄμα-
ξα ἄρα δὲ τῷ σώματι· ὅς
ἐστι χρῆται· καὶ εἴ τι ἐκ ἀπέσθης,
τὸ δὲ ἐκ κεφαλῆς· ἔκ ἀπέσθης
καὶ κεφαλῆς ἄρα ἐκ κεφαλῆς. οἱ δὲ
ἀνθρώποι τὸ φασί.

Fuit autē & alius Chry-
sippus Gnidius medicus, à
quo Erasistratus testatur
multa didicisse. Alterque
huius filius Ptolemæi me-
dicus: qui calumniam pas-
sus, flagris cæsus, ac suppli-
cio affectus est. Alius item
Erasistrati discipulus. Quar-
tus, Georgicorum scriptor.

Porro hic ipse philoso-
phus quibusdam in hunc
modum interrogatiuncu-
lis uti solebat: Qui myste-
ria prophanis dicit, impius
est: Dicit autem mysteria
prophanis hierophanta: est
ergo impius hierophanta.
Item, Quod est in vrbe, id
& in domo est: Non est au-
tem puteus in vrbe: nec in
domo igitur. Aliud, Est ali-
quod caput: Illud verò non
habes: non habes igitur ca-
put. Aliud, Qui Megaris est,
Athenis non est: Est autem
homo Megaris: non igitur
est homo Athenis. Aliud,
Quod loqueris, id per os
tuum transit: Currum au-
tem loqueris: currus ergo
per os tuum transit. Rur-
sum, Si quod non amisisti,
hoc habes: Cornua autem
non amisisti: habes ergo
cornua. Alij Eubulidis hoc
esse aiunt.

Εἰσὶ δὲ οἱ κατατρέχοντες
 τὸ χυσιπῶν ὡς πολλὰ αἰ-
 ρῶς καὶ ἀρ' ἡτῶς ἀναγκασ-
 φότος. ἐν μὲν γὰρ τῇ περὶ τῆς
 ἀρχαίων φυσιολογίᾳ συγγραμ-
 ματι αἰρῶς τὰ περὶ τὴν
 ἥραν καὶ τὸν δια ἀναπλάττει,
 λέγον καὶ τοὺς ἑξακοσίους σί-
 χους ἀμυδρὸς ἢ τυχηκῶς μο-
 λιῶν τὸ σῶμα, εἰποι αὖ. αἰ-
 ροτάτῃ γὰρ (φασὶ) ταύτῃ
 ἀναπλάττει ἰσοεῖαν, εἰ καὶ ἐ-
 παυεῖ ὡς φυσικῶς, χαμα-
 τύπας μόνον ἀφ' ἑαυτῶν ἢ
 θεοῖς· ἐτι τε τὰ περὶ τοῖς
 περὶ πινάκων γραφῶν κατα-
 κειμένων. μήτε γὰρ πα-
 ρὰ πολέμοις, μήτε παρ' ὑ-
 ψικράταις, ἀλλὰ μὲν παρ'
 ἀντιγόῳ (εἰ). ὑπ' αὐτῷ δὲ
 πεπλάσθαι. ἐν δὲ τῇ περὶ πο-
 λιτείας, καὶ μητρῶς λέγει
 συνδραμεῖν, καὶ συγκαταστήσιν,
 ἡοῖς. τὰ δ' αὐτὰ φησὶ καὶ ἐν τῇ
 περὶ τῆς μὴ δὲ αὐτὰ αἰρετῆς,
 ἀδύς ἐν ἀρχῇ. ἐν δὲ τῇ περὶ
 δικαίᾳ, καὶ τοῖς χλίβας σίχους,
 καὶ τοῖς ἀποθανόντας κατεδίδιν
 καὶ δύνων. ἐν δὲ τῇ περὶ δ' ἀτέρω περὶ
 βίᾳ καὶ ποιεῖν, περὶ νοεῖν λέ-
 γον ὅπως ποιεῖν τὰ σοφῶς.
 καὶ τοῖς τὴν ὁ χάριν ποιεῖν
 αὐτῶν. εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἐνεκα, ἀδύνατον τὸ ζῆν· εἰ δὲ

Non desunt qui & Chry-
 sippum lacerent, dicentes
 illum complura turpiter
 obscæneque scripsisse. Nā
 in eo opere quod De anti-
 quis physiologicis scripsit,
 fœda de Iunone fingit ac
 Ioue, ea dicens sexcentis
 ferè versibus quæ nemo nisi
 illoto ore dixisset. Turpis-
 simam enim (aiunt) hanc
 fingit historiam, etsi ut na-
 turalē laudat: lustris tamen
 magis conveniētem quam
 diis. Præterea & quæ apud
 eos qui de tabulis scripse-
 runt separata: neque enim
 apud Polemonem, neque a-
 pud Hypsicratem esse, sed
 ne apud Antigonum qui-
 dem, verum ab illo ficta
 esse. In libro autem De re-
 publica matribus congre-
 di & filiabus & filiis. Ea-
 dem in libro De his quæ
 per seipsa non sunt appe-
 tenda, statim in princi-
 pio. In tertio autem De iu-
 re, ad mille versus, defun-
 ctos etiam vorare iubet. In
 secundo autem De substan-
 tia & copia, providere di-
 cens quo pacto sapienti
 quæstus sectandus sit, & cu-
 ius rei gratia sectandus.
 Nam si quidem ut vivat, vi-
 vere indifferens est: quod si

ut fruatur

ἡδονῆς, καὶ αὐτὴ ἀδύνατος
εἶναι τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὐ-
τῇ πρὸς ἡδοναίαν. καὶ ἡ-
γέτας δὲ καὶ οἱ ἔργοι τῆς πο-
ρευμῆς, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλείας
ἐκείνης ἡ ἀπὸ τῆς δεινότητος. καὶ οἱ
ἀπὸ φιλίας ἡ ἀπὸ λήμματος ἡ ἀπὸ
νικῆς ἡ φιλία ἡ εἰς αὐτὴν καὶ οἱ ἀπὸ
βουλῆς ἡ ἀπὸ ματαριότητος ἡ ἀπὸ
φιλίας. καὶ ταῦτα μὲν ἐγκα-
λεῖται.

Ἐπεὶ δὲ ἐνδοξότατα βί-
βλια ὄντων αὐτῶν, ἐδοξέ μοι καὶ
πρὸς τοὺς εἰδὸς ἀναγραφῶν
αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ χεῖρας
καὶ ἐν ταῖς πόσιν. Λογικῶν πέντε
εἶδη, λογικὰ καὶ τῶν πρὸς φι-
λοσοφίαν συμμετάπων, ὅρων
διαλεκτικῶν πρὸς μὴ ἐξ ὁρί-
σματος, πρὸς τῶν καὶ διαλεκτι-
κῶν ἐνομασίπων, πρὸς ζυγώ-
ντων. Τέχνη διαλεκτική
πρὸς αἰετὰς ἀγέραν, α'. συ-
μμετῶν πιθανῶν, πρὸς διό-
κει δὲ ἡ, δ'. λογικῶν πέντε
πρὸς τὰ πράγματα συν-
τάξις πρὸς τὴν, πρὸς ἀξιωμα-
των, α'. πρὸς τῶν οὐχ ἀ-
πλῶν ἀξιωματῶν, α'. πρὸς
τῶν συμπληρωμένων, πρὸς ἀ-
πλοῦς δὲ ἡ, α', β'. πρὸς ἀπο-
φαιτικῶν πρὸς ἀριστὰς ἀγέραν,
γ'. πρὸς τῶν κατὰ γοργουτικῶν, πρὸς ἀπλοῦς δὲ ἡ, α'.

ut fruatur voluptate, & i-
psa indifferens est: si autem
virtutis causa, sufficit ipsa
ad beatam vitam. Sunt au-
tem perridiculi & quæstus
huiusmodi. Quippe si à
rege suppeditentur, ceden-
dum illi erit necessariò: si
autem ab amicitia profici-
santur, venalis & quæstuo-
sa erit amicitia: si verò à
sapientia, mercenaria erit
sapientia. Atque ista quidem
sunt quæ insectantur.

Quoniam verò clarissi-
mi sunt illius libri, visum
est in hoc loco eos genera-
tim distinguere. Sūt autem
isti. Logici loci, Quæstio-
nes, Logica, Philosophi cō-
siderationum, Terminorū
dialecticorum ad Metro-
dorum sex, De his quæ
sunt in dialectica nomini-
bus, Aduersus Zenonem
ars dialectica, Ad Aristago-
ram vnum, Coniunctorum
probabilium ad Dioscori-
dem quatuor. Logici modi
eius qui circa res est, ordo
primus. De proloquiis vnum,
De non simplicibus prolo-
quiis vnum, De connexo
ad Athenadem duo, De his
quæ negantur ad Aristago-
ram tres, De prædicabili-
bus ad Athenodorum, vnum,

πρὸς τὴν καὶ εἰς ἑκαστὴν λεγόμε-
 νων, β'. πρὸς διὰ ἑαυτοῦ, α'. πρὸς
 τὴν ἀρίστων ἀξιωματικῶν πρὸς
 διὰ α, α', β', γ'. πρὸς τὴν διὰ
 φθορᾶς τὴν ἀσείρων, α', β', γ',
 δ'. πρὸς τὴν καὶ χρόνος λε-
 γομένων, α', β'. πρὸς συντε-
 λικῶν ἀξιωματικῶν, β'. συν-
 ταξις δευτέρα. πρὸς ἀλη-
 θείαν, διὰ ἀγμέναν, πρὸς γορ-
 γιππίδην, α'. πρὸς διὰ τοῦ
 συντημῶν πρὸς γοργιππί-
 δην, α', β', γ', δ'. διαίρεσις
 πρὸς γοργιππίδην, α'. πρὸς
 τὴν πρὸς ἀκολουθίαν, α'. πρὸς τὴν
 διὰ τελῶν, πάλιν πρὸς γορ-
 γιππίδην, α'. πρὸς διωα-
 τῶν, πρὸς κλείπον, δ'. πρὸς
 τὴν πρὸς σημασιῶν αἰώνων θ,
 σ'. πρὸς τὴν τὴν αἰὲν ὅτι τὴν
 ἡδὴ δὴ, α'. συντάξις τρίτη.
 πρὸς πρὸς ἀγμέναν, β'. πρὸς
 βωτήσεων, β'. πρὸς πύσεως,
 δ'. ὅτι πρὸς πρὸς βωτήσεως
 καὶ πύσεως, α'. ὅτι πρὸς
 πρὸς ἀποκρίσεων, α'. ζητή-
 σεως, β'. πρὸς ἀποκρίσεως,
 γ'. συντάξις τέταρτη. πρὸς
 τὴν κατηγορηματικῶν πρὸς μη-
 τρώδων, ε'. πρὸς ὁρθῶν καὶ
 ὁπίων πρὸς φίλαρχον, α'.
 πρὸς τὴν συναμμάτων πρὸς
 ἀπολλωνίδην, α'. πρὸς πύσιν πρὸς
 κατηγορηματικῶν, δ'. συν-

de iis quæ dicuntur per
 priuationem, Ad Thearum,
 vnum, de optimis prolo-
 quiis ad dionem tres, de
 differentia indefinitorum,
 quatuor, de his quæ secun-
 dum tempora dicuntur duo,
 de perfectis proloquiis
 duo. Ordo secundus. de
 vero disincto ad Gorgip-
 pidem vnum, de vero con-
 iuncto ad Gorgippidē qua-
 tuor, Diuisio ad Gorgippi-
 dem vnum, Ad id quod de
 consequentibus est, vnum,
 De eo quod est propter
 tria, Ad Gorgippidem, vnum,
 de possibilibus ad Clitum
 quatuor, Ad id quod est de
 significationibus Philonis
 vnum, Quanam sint falsa,
 vnum. Cōpositio tertia. De
 præceptis duo, De interro-
 gatione duo, de responsio-
 ne quatuor, Epitome de in-
 terrogationibus, & Epito-
 me de responsionibus vnum,
 Questionis duo, de respo-
 sione quatuor. Quarta cō-
 positio. de prædicamentis
 ad Metrodorum decem, de
 rectis & obliquis ab Phi-
 larchum, vnum, de con-
 iunctionibus ad Apollina-
 dem, Ad Pasylum de præ-
 dicamentis quatuor. Quin-

ταῖς πέμπτῃς καὶ ἑκτῇ πέν-
σιων, α'. καὶ ἑκτῇ καὶ τῷ
ὑποκειμένον ὡς ἐκ μέρων ἐκ-
φορῶν, α'. καὶ παρεμφά-
τως πρὸς ἑπταγράμω, β'. λο-
γικὸν πᾶσι καὶ ταῖς λέξεσι καὶ
τῷ κατ' αὐτὸν λόγῳ.

Συνέταξις πρὸς τὴν καὶ
ἑνικῶν καὶ πληθυντικῶν
ἐκφορῶν, γ'. καὶ λέξεων,
πρὸς ὡς ἑπταγράμω καὶ ἀλέ-
ξανδρον, δ'. καὶ τῇ καὶ ταῖς
λέξεσι ἀνωμαλίας πρὸς
διονυσίαν, ε'. καὶ ἑκτῇ πρὸς ταῖς
φωνὰς ὅρει τῷ λόγῳ, ς'. πε-
ρὶ σολοικισμοῦ, α'. καὶ σο-
λοικίζοντων λόγῳ πρὸς διο-
νύσιον, α'. λόγοι πρὸς τὰς
συνηθείας, α'. λέξεις πρὸς
διονύσιον, α'. συνόταξις δι-
τῶν καὶ ἑκτῇ ὁμοειδῶν πρὸς
λόγῳ καὶ ἑκτῇ λεγόμενων, ε'.
καὶ τῇ συντάξεως ἑκτῇ λε-
γόμενων, ς'. καὶ τῇ συν-
τάξεως καὶ ὁμοειδῶν ἑκτῇ λε-
γόμενων πρὸς φίλιππον, ς'.
καὶ ἑκτῇ ὁμοειδῶν τῷ λόγῳ
πρὸς νικίαν, α'. καὶ πρὸς
πρὸς ἑτέρα λεγόμενα, α'.
συνόταξις τελευτῇ πρὸς πρὸς μὴ
διαμεμῆκεν, β'. καὶ ἀμφι-
βολῶν πρὸς ἀπὸ ἀλλήλων, δ'. καὶ ἑκτῇ ὁμοειδῶν ἀμφιβολῶν, α'.

ta constructio. de quinque
casibus vnum, de enuntia-
tis secundum subiectū dif-
finitis vnum, de appellati-
uis duo, de subinsinuatio-
ne ad Stefagoram duo, Lo-
gicum locum circa dictio-
nes, & quæ ex his constat
orationem. Compositio
prima de gentilibus enūtia-
tionibus sex, de dictioni-
bus ad Sofigenem & Alexā-
dram quinque, de inæqua-
litate dictionum additione
quatuor, de soritis quæ-
stiunculis ad voces tres, de
solæcismis vnum, de so-
læcizantibus orationibus
ad dionysium, vnum, O-
rationes præter consuetu-
dines, dictiones ad diony-
sium, vnum. Constructio
secunda. de elementis ora-
tionis quinque, de constru-
ctione eorum quæ dicuntur
quatuor, de constructione
& elementis eorum quæ
dicuntur ad Philippū, tres,
de elementis ad Niciam,
vnum, de eo quod ad alia
dicitur, vnum. Compositio ter-
tia. Aduersus eos qui non
diuidunt, duo. de ambiguis
ad Appellan quatuor: de
tropicis ambiguis vnum,

πρὸς συνημμένης Ἑπικῆς
 ἀμφιβολίας, β'. πρὸς τὸ πρὸς
 ἀμφιβολιῶν πανθοίδου, β'.
 πρὸς τῆς εἰς τὰς ἀμφιβολίας
 εἰσαγωγῆς, ε'. Ἐπιτομή τῆς
 πρὸς Ὀπικράτιον ἀμφιβο-
 λιῶν, α'. συνημμένα πρὸς τὴν
 εἰσαγωγὴν τῆς εἰς τὰς ἀμφι-
 βολίας, β'. Λογικὸν τὸ πρὸς
 πρὸς τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἑ-
 ποὺς συστάσεις· πρὸς τὴν τῆς
 γνῆς λόγον καὶ ἑρμηνείαν πρὸς
 Διοσκουρίδην, ε'. πρὸς τὴν λό-
 γον, γ'. πρὸς ἑρμηνείαν συστάσεως
 πρὸς ἐπιστολάς, β'. σύγκρι-
 σις τῆς Ἑπικῆς ἀξιωματικῶν,
 α'. πρὸς ἀντιστροφῶν λό-
 γον καὶ συνημμένων, α'.
 πρὸς ἀγάπωνα, ἡ πρὸς τῆς
 ἐξῆς προβλημάτων, α'. πρὸς
 τοῦ τὰ συλλογιστικὰ τινὲς
 μεταλλάττει καὶ μεταλλάτων, α'.
 περὶ τῆς ὁμοφωρίας πρὸς ἀ-
 ντιστροφῶν, α'. περὶ τοῦ τὰ
 πρὸς τὸν αὐτὸν λόγον ἐν
 πλείοσι ἑρμηνείαις, α'. πρὸς
 τὰ ἀντιστροφῶν τὰ τὸν αὐτὸν
 λόγον ἐν συλλογιστικῇ καὶ
 ἀσυλλογιστικῇ τεταχθῆαι ἑ-
 ρμηνείαν, β'. πρὸς τὴν ἀντισ-
 τροφῶν ἐν τῇ συλλογιστικῇ
 ἀντιστροφῇ, γ'. πρὸς τὸ περὶ ἑρμηνείαν, φίλων, πρὸς τιμό-
 κρατον, α'. Λογικὰ συνημμένα, πρὸς τιμοκράτιον καὶ

De connexis tropicæ am-
 phiboliæ duo, Ad id quod
 scripsit Páthædus de ambi-
 guis, duo, De introductio-
 ne ad ambigua quinque,
 Epitome ambiguum ad
 Epicratem unum, Coniun-
 cta ad introductionem am-
 biguum duo, Logici loci
 ad orationes ac tropos. Cō-
 positio prima, ars orationū
 & modorum ad Dioscori-
 dem quinque, De sermoni-
 bus tres, De modorum
 cōstantia ad Stesagorā duo,
 Comparatio tropicorum
 proloquiorum, unum, De
 reciprocis orationibus at-
 que coniunctis unum, Ad
 Agathonem siue De sequē-
 tibus problematibus unū,
 De conclusionibus ad Ari-
 stagoram unum, Quod ea-
 dem oratio pluribus modis
 ordinetur, unū, Ad ea qui-
 bus contradicitur quod ea-
 dem oratio & collecto &
 non collecto construatur
 modo, duo, Ad ea quæ ob-
 iiciuntur syllogismorum
 solutionibus tres, Aduer-
 sus id quod scripsit Philo
 De tropis ad Timocra-
 tum, unum, Logica con-
 iuncta ad Timocratem &

Φιλομαθῆ· εἰς τὰ πρὸς λό-
 γον, καὶ πρὸς ἔργον, α'. συν-
 ἑξῆς δὲ δεύτερα· πρὸς τὴν πε-
 ραινούτων λόγον, πρὸς ζή-
 τωνα, α'. πρὸς τῆς ἀποδείξεως
 τῆς συλλογισμῶν, α'. πρὸς
 τῆς περὶ τῶν καὶ ἀναποδεί-
 κτων συλλογισμῶν, πρὸς τὴν
 παρρησιάντων λόγον, πρὸς
 πᾶσιν, β'. πρὸς τὴν εἰς
 τοὺς σοφισμοὺς θεωρημα-
 των, α'. πρὸς συλλογισμῶν
 εἰσαγωγικῶν, πρὸς ζήτωνα,
 α'. Τῶν πρὸς εἰσαγωγικῶν
 ἔργων, πρὸς ζήτωνα, γ'. πε-
 ρὶ τῆς καὶ ψευδὴς ῥήματα συλ-
 λογισμῶν, ε'. λόγοι συλλο-
 γιστικοὶ καὶ ἀποδείξεων ἐν τοῖς
 ἀποδείκτοις, α'. Τροπικὰ
 ζητήματα, πρὸς ζήτωνα καὶ
 φιλομαθῆ, α'. ποῦ ποδοθεῖ
 ψευδὴς ῥήματα. συνῆξῃς τρί-
 τη· πρὸς τὴν μεταπιπλούντων
 λόγον, πρὸς ἀδελφάδων,
 α', ψευδὴς ῥήματα. λόγοι
 μεταπιπλόντες πρὸς τὴν με-
 σότητα, γ'. ψευδὴς ῥήματα.
 πρὸς τοὺς ἀμενίους διαζευ-
 κτικούς, α'. συνῆξῃς τέταρ-
 τη, πρὸς ὑποθέσεων, πρὸς
 μελέαρον, γ'. λόγοι ὑποθε-
 τικὲς εἰς τοὺς νόμους πρὸς
 μελέαρον, α'. λόγοι ὑποθετικὲς πρὸς εἰσαγωγικῶν, β'.

Philomathem i i, De ora-
 tionibus & tropicis vnum.
 Compositio secunda. De
 concludentibus orationi-
 bus ad Zenonem vnum, De
 primis & demonstratione
 carentibus syllogismis ad
 Zenonem vnum, De solu-
 tione syllogismorum vnu,
 De fallacibus orationibus
 ad Pasylum vnum, De spe-
 culationibus syllogismorum,
 id est, De introductoriis
 syllogismis aduersus Zeno-
 nem i i i, De syllogismis
 secundum falsas figuras
 quinque, Orationes syllo-
 gisticae per resolutionem
 in his quae demonstratione
 carent, id est, tropicae qua-
 stiones ad Zenonem & Phi-
 lomathem vnum. Hic falsò
 videtur inscriptus. Com-
 positio tertia. De inciden-
 tibus orationibus ad Athe-
 nadem, vnum, Falsò inscri-
 ptæ, Orationes incidentes
 ad mesoteta tres, falsò in-
 scriptæ, Aduersus disiunctio-
 nes Amenij vnum. Quarta
 compositio. De civilibus
 questionibus ad Meleagrum
 tres, Sermones hypotheti-
 ci in leges ad Meleagrum
 vnu, Orationes hypotheti-
 cæ ad introductionem, duo,

λόγῳ ὑποθετικοῖ θεωρημά-
 των, β'. λύσις τῆς ἡδύλλης
 ὑποθετικῶν, β'. λύσις τῆς ἀ-
 λεξάνδρου ὑποθετικῶν, γ'.
 ψευδὲς πίναξ· περὶ ἐκδέ-
 σεων, περὶ λαοδάμαντα, α'.
 συντάξις πέμπτη· περὶ τῆς
 εἰς τὸ ψευδόμενον εἰσάγω-
 γῆς, περὶ ἀριστοκρέοντα, α'.
 λόγῳ ψευδόμενοι περὶ εἰς-
 αγωγῆς, α'. περὶ τῆς ψευδο-
 μίας, περὶ ἀριστοκρέοντα,
 ε'. συντάξις ἕκτη· περὶ τῆς
 νομίζοντος καὶ ψευδῆ καὶ ἀγ-
 νῆς εἶναι, α'. περὶ τοῦ δὲ πα-
 μῆς δαλύνοντας τὸν ψευδο-
 μένον λόγον, περὶ ἀρι-
 στοκρέοντα, β'. ἀποδείξις περὶ
 τὸ μὴ δεῖν τέμνειν τὰ ἀόει-
 σα, α'. περὶ τὰ ἀντειρημέ-
 να τοῦ καὶ τὸ παμῆς τῆς ἀ-
 εἰσιων, περὶ πάσυλον, γ'.
 λύσις καὶ τοῦ ἀρχαίου, περὶ
 διησκουεῖδω, α'. περὶ τῆς τῆς
 ψευδομένης λύσεως, περὶ ἀ-
 ριστοκρέοντα, γ'. λύσις τῆς ἡδύλ-
 λης ὑποθετικῶν, περὶ ἀρι-
 στοκρέοντα καὶ ἀπλλαῖν, α'. συν-
 τάξις ἐβδόμη· περὶ τοῦ φέ-
 σκοντος τὰ λήμματα ἔχον
 ψευδῆ τὸ ψευδόμενον λόγον,
 α'. περὶ ἀποφάσκοντες, περὶ
 τὸ ἀριστοκρέοντα, β'. λόγῳ ἀποφάσκοντες, περὶ γυμνασίαν, α'.

Orationes hypotheticæ
 speculationum, duo, Solu-
 tio hypotheticorum Ale-
 xandri falsò inscripta, de
 expositionibus ad Laoda-
 mantem duo. Quinta com-
 positio, de introductione
 ad falsum ad Aristocreontē
 vnum, Falsæ orationes ad
 introductionem vnum, de
 fallaci ad Aristocreontem
 sex. Sexta compositio. Ad-
 uersus eos qui putant &
 falsa & vera esse vnum, Ad-
 uersus eos quippe qui per
 sectionem soluunt fallacem
 orationem ad Aristocreō-
 tem, duo: Demonstrationes
 quòd infinita scindi non o-
 porteat, vnum: Ad ea quæ
 obiciuntur iis quæ contra
 sectionem infinitorum scri-
 psit ad Pasylum, tres: Solu-
 tio secundum antiquos ad
 Dioscoridem, vnum: de
 falsæ orationis solutione
 ad Aristocreontem, tres:
 Solutio Hedylli hypothe-
 ticorum ad Aristocreōtem
 & Apellan, vnum. Septima
 compositio Ad eos qui di-
 cunt lemmata falsa habere
 fallacē orationē, vnum: de
 negatione ad Aristocreon-
 tem, duo: Orationes negā-
 tes ad Gymnasiam, vnum:

πρὸς τὴν μικρὴν λόγον,
 πρὸς ἐπιστολὰν, β'. πρὸς τὴν
 εἰς τὰς ὑπολήψεις λόγον καὶ
 ἡσυχάζοντων, πρὸς ὀνήτο-
 ρα, β'. πρὸς τὴν ἐκκαλυμμέ-
 νη, πρὸς αἰεσιόβολον, β'. πε-
 ρὶ τὴν ἀλγυνηθοῦς, πρὸς ἀ-
 θυάδην, α'. συντάξις ὁ-
 δοῦ. πρὸς τὴν οὐτιδ' Θ, πρὸς
 μικράτην, η'. πρὸς τὴν ἔξ
 αἰεσίς καὶ ὠεισμένης λό-
 γον, πρὸς πάσιλον, β'. πρὸς
 ἔτιδος λόγον, πρὸς ὀπικρά-
 την, α'. συντάξις ἐν ἀτῇ. πε-
 ρὶ τὴν ὀφισμάτων, πρὸς
 ἡρακλείδην καὶ πόλλιν, β'.
 πρὸς τὴν ἀπόρων, ἀλγεκτι-
 κῶν λόγον, πρὸς διοςκεί-
 δην, ε'. πρὸς τὴν ἀρκεσιλάου
 μεθόδιον, πρὸς σφαῖρον, α'.
 συντάξις δεκάτη καὶ τ' συν-
 ηθείας, πρὸς μητροδωρεν,
 ε'. πρὸς τὴν συνηθείας, πρὸς
 γοργιπίδην, ζ'. λογικῶν
 πρὸς τὰ τὴν περιηρημένων
 πηφάρων ἀφαιρέων ἐκ τῶν ὄν-
 τα, καὶ περιέχοντα ἀπορρί-
 δην καὶ οὐ σωματικὰς ζη-
 τήσεις λογικὰς. πρὸς τὴν
 κατὰ λεγόμενων ζητημάτων,
 λθ'. ὁμοῦ τὰ παῖτα τὴν λογικῶν,
 τ', ε', α'. ἡθικῶν λόγον πρὸς
 πρὸς τὴν διόρθωσιν τὴν ἡθικῶν ὀντοῖων, συντάξις πρὸς τὴν

de paruula oratione ad
 Stefagoram, duo: de ora-
 tionibus aduersus propina-
 tiones, & de quiescentibus
 ad Onetorem, duo: de o-
 perto ad Aristobulum, duo:
 de latente ad Athenadam,
 duo. Octaua compositio,
 de utili ad Menecratem o-
 cto, de orationibus quæ ex
 infinito & definito constât,
 ad Pasylum, duo, de vtide
 oratione ad Epicratem v-
 num. Nona constructio.
 de sophisimatibus ad He-
 raclidem & Pollidem duos,
 de ambiguis dialecticis o-
 rationibus ad Dioscoridem
 quinque, Aduersus Arcesi-
 lai artem ad Sphærum v-
 num. Decima constructio.
 Contra consuetudinem, ad
 Metrodorum sex: de con-
 suetudine ad Gorgippidē,
 septem. Logici qui extra
 prædictas quatuor differen-
 tias sunt, quæstionesque lo-
 gicas sparsim continent,
 non connexas & in corpus
 redactas: de numeratis quæ-
 stionibus x x x i x.

Sunt omnia simul logicæ
 partis volumina c c c x'.

Ethicæ rationis quæ ad
 emendationem moralium
 notionum, ordo primus.

Ὑπογραφή τοῦ λόγου πρὸς
 Θεόφωρον, α'. Θεόφωρος
 ἡθικῇ, α'. πιθανὰ λήμματα
 εἰς τὰ δόγματα, πρὸς φιλο-
 μαθῆν, γ'. ὁρῶν τῷ πρὸς α-
 εῖς, πρὸς μητροδωρεν,
 β'. ὁρῶν τῷ πρὸς φαύλου,
 πρὸς μητροδωρεν, β'. ὁρῶν
 τῷ ἀναμέτρῳ, πρὸς μη-
 τροδωρεν, β'. ὁρῶν τῷ πρὸς
 μητροδωρεν τῷ καὶ γῆν, ζ'.
 ὁρῶν τῷ καὶ ταῖς ἄλ-
 λαις τέχαις, πρὸς μητρο-
 δωρεν, α', β'. συντάξις διευ-
 τέρᾳ. πρὸς τῷ ὁμοίων
 πρὸς ἀριστοκλείᾳ, γ'. πρὸς
 τῷ ὁρῶν πρὸς μητροδωρεν,
 ζ'. συντάξις τρίτῃ. πρὸς τῷ
 ἐκ ὁρίων τοῖς ὅροις ἀντιλε-
 γομένων, πρὸς λαοδαμαν-
 τᾳ, ζ'. πιθανὰ εἰς τοὺς ὅροις
 πρὸς διοσκουρίδῃ, β'. πε-
 ς εἶδῶν καὶ γῆν πρὸς γορ-
 γιππίδῃ, β'. πρὸς τῷ δι-
 αίρεσιν, α'. πρὸς τῷ ἐν-
 αγγίων πρὸς διονύσιον, β'.
 πιθανὰ πρὸς τὰς διαίρε-
 σεις, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ εἶδη.
 πρὸς τῷ ἐναντίων, α'. συντά-
 ξις τετάρτῃ. πρὸς τῷ ἐτυμο-
 λογικῶν πρὸς διοκλείᾳ, ζ'.
 συντάξις πέμπτῃ. πρὸς παρρησίᾳ πρὸς ζῴων, β'.

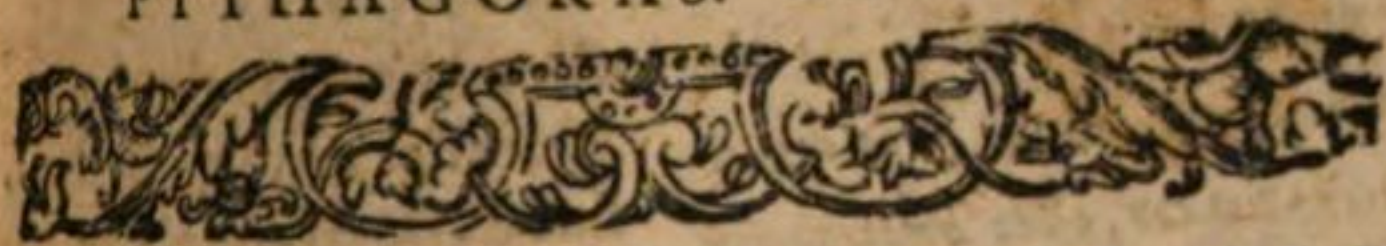
Descriptio orationis ad
 Theosporum unum, Mo-
 rales quaestiones unum, Pro-
 bables maximè ad dogma-
 ta, ad Philomathem, tres.
 Definitionum urbani ad
 Metrodorum duo. Defini-
 tionum rustici ad Metro-
 dorum duo. Definitionum
 mediarum ad Metrodorum
 duo. Definitionum ad Me-
 trodorum per genera se-
 ptem. Definitionum secun-
 dum alias artes ad Metro-
 dorum duo. Ordo secun-
 dus. de similibus ad Aristo-
 clem tres, de definitioni-
 bus ad Metrodorum vii.
 Ordo tertius de iis quæ non
 rectè definitionibus obii-
 ciuntur, ad Laodamantem,
 septem. Probabilia ad defi-
 nitiones ad Dioscoridem
 duo, de speciebus & gene-
 ribus ad Gorgippidem duo,
 de diuisionibus unum, de
 contrariis ad Dionysium
 duo, Probabilia ad diuiso-
 nes & genera & species, &
 de contrariis unum. Ordo
 quartus. de etymologicis
 ad Dioclem septem. Ety-
 mologicon ad Dioclem iiii.
 Ordo quintus. de pro-
 uerbiis ad Zenodotum duo,

πρὸς ποιημάτων πρὸς φιλο-
 μαθῆναι, α'. πρὸς τὴν πῶς δεῖ τῶν
 ποιημάτων ἀκούειν, β'. πρὸς
 τοὺς κριτικούς, πρὸς διδασκα-
 λῶν, γ'. ἡθικῶν τόπων πρὸς τὴν
 ποιητὴν λόγον καὶ τὰς ἐκ τοῦ-
 νου σωφιστικὰς τέχνας καὶ
 ἀρετὰς. συντάξις πρὸς τὴν
 πρὸς τὰς ἀναζητησέας,
 πρὸς τιμωρὰς, α'. πρὸς τὴν
 πῶς ἕκαστος λέγει καὶ δεῖ
 νομίζεσθαι, α'. πρὸς τῶν ὀνειδιῶν
 πρὸς λαοδιδάσκοντα, β'. πρὸς
 ὑπολήψεις πρὸς πυθώα-
 ρα, γ'. ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ
 δοξάζειν τὸν ὄφθον, α'. πρὸς
 καταλήψεις καὶ ὁπισθήμης καὶ
 ἀνοίαι, δ'. πρὸς λόγον, β'.
 πρὸς τὴν χρησεως τὴν λόγον
 πρὸς λεπτίνας. συντάξις
 δευτέρα πρὸς τὴν δὲ κείνην
 τοὺς ἀρχαίους πρὸς διαλεκτι-
 κῶν συνὰ τῆς ἀποδείξεως,
 πρὸς ζῶοντα, β'. πρὸς τὴν
 διαλεκτικὴν, πρὸς ἀριστο-
 κρέοντα, δ'. πρὸς τῶν ἀντι-
 διαλεγευμένων τοὺς διαλεκτι-
 κούς, γ'. πρὸς τὴν ῥητορικὴν
 πρὸς διοσκουεῖδιον, δ'.
 συντάξις τρίτη πρὸς Ἰεῶν, πρὸς κλέοντα, γ'. πρὸς
 τέχνης καὶ ἀτιχίας, πρὸς ἀριστοκρέοντα, δ'.

De poematis ad Philoma-
 them vnum, Quomodo o-
 porteat audire poemata,
 duo, Aduersus Criticos ad
 Diodorum, vnum. Moralis
 loci circa communem ora-
 tionem, & eas quæ ex ipso
 constant artes & virtutes.
 Primus ordo aduersus re-
 scriptiones ad Timonactē
 vnum, Quomodo singula
 dicimus & cogitamus, vnum,
 De cogitationibus, ad Lao-
 damantem, duo, De opina-
 tione ad Pythonactem tres.
 Probatio contra id quod
 dicitur Non opinaturū esse
 sapientem, vnum, De com-
 prehensione & scientia &
 ignorantia quatuor, De o-
 ratione duo, De sermonis
 usu ad Leptinam. Ordo se-
 cundus. Quod rectē anti-
 qui dialecticam iudicent
 cum probationibus, ad Ze-
 nonem duo. De dialectica
 ad Aristocreon tē quatuor,
 De iis quæ dialecticis obii-
 ciuntur tres, De rhetorica
 ad Dioscoridem I I I I. Or-
 do tertius. De habitu-
 dine ad Cleontem tres,
 De arte & inertia ad A-
 ristocreonem I I I I,

πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀρετὴν δὲ
 πρὸς διόδωρον, δ'. πρὸς τὴν
 ποιανὴν εἶναι τὰς ἀρετὰς, α'. πε-
 ρὶ ἀρετῆς, πρὸς πολλὰν, β'.
 ἡθικῶν πᾶν πρὸς ἀγαθὸν καὶ
 κακὸν, σιωπᾶς περὶ πρὸς
 εἰς πᾶν καλὸν καὶ τὴν ἡδονῆς,
 πρὸς ἀειδοκρέοντα, ε'. ἀπό-
 δειξις πρὸς τὸ μὴ εἶναι πᾶν ἡ-
 δονικὸν τέλος, δ'. ἀπόδειξις
 πρὸς τὸ μὴ εἶναι πᾶν ἡδονικὸν
 ἀγαθόν, δ'. περὶ τῶν λεγο-
 μένων.

De differentia virtutum ad
 Diodorum 1111, Quod
 virtutes æquales sint, v-
 num, De virtutibus ad Pol-
 lidem duo, Morales loci
 de bonis & malis. Ordo
 primus. De honesto & vo-
 luptate ad Aristocreontem
 decem, Probatio quod
 non sit voluptas finis, qua-
 tuor, Probatio quod vo-
 luptas bonum non sit, qua-
 tuor, De iis quæ dicun-
 tur.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδוקιμισσάντων, Βιβλίον
ἢ τῶν ι'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophtheg-
matis eorum qui in philo-
sophia claruerunt,
Liber VIII.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

Πεὶ δὲ ἡ
Ἰωνικὴ
φιλοσοφία
ἔκ τῆς θα-
λάσσης, καὶ τοῖς
ἐν ταύτῃ διαγρομένοις ἀν-
δράσι ἀξιολόγους διγυμνάζα-
μεν· φησὶ καὶ περὶ τῆς Ἰταλικῆς
διαλαβόμεν.

Ἦν δὲ ἡρξεν πυθαγόρας
μνηστέρου δακτυλιογλύ-
φου, ὡς φησὶν Ἑρμιππὸς· ἢ
(ὡς ἀριστότερος) τυρρηνός,
ἀπὸ μαστῶν νήσων αἰ κα-
τέχον ἀδελφεοὶ τυρρην-
νοὶς ἐκβαλόντες· ἐνίοι δὲ,
ὡς μὲν εἶπεν μενυαίου τοῦ
Ἰππίας, τοῦ θυθύφρονος,

PYTHAGORAS.

Athenus de
Ionica phi-
losophia
qua a Tha-
lete Milesio
initium ac-
cepit, ac de viris qui in ea
memorabiles fuere. Age ve-
rò iam & de ea qua Italica
cognominata est, loqui per-
gamus.

Eius verò princeps fuit
pythagoras Mnesarchi a-
nulatorum sculptoris filius,
ut Hermippus ait, siue (ut
Aristoxenus tradit) Tyr-
rhenus, ex una insularum,
quas eiectionis Tyrrenis A-
thenienses possederunt. Sunt
qui Marmacum illius pa-
trem, avum Hippasum, &
Euthyphronem atavum,

πῦ κλεωνύμου, φυγάδος ὅκ
 φλιουῶτος. οἰκεῖν δ' ἐν σάμῳ
 τ' μδρμακον, ὅθεν σάμιον τὴν
 πύθαγόραν λέγεσθαι. συστῆσαι
 δὲ εἰς λέσβον ἤθδόντα φρε-
 κυδῆ, ὑπὸ ζώϊλῳ τῷ θείῳ. καὶ
 τεῖα ποτήρια κατασκευασά-
 μεν θ' ἀργυρᾶ, δῶκεν ἀπ' αὐ-
 τῶν ἐκάστῳ ἑνὶ ἱερέων εἰς
 αἴγυπιον. ἔχε δὲ ἀδελφοὺς,
 πρεσβύτερον μὲν, ὄνομον·
 μέτῳ δὲ, Τυρρ' ἱωθόν· καὶ δοῦ-
 λον Ζάμολξιν, ὃν γέταμ θυ-
 σι, κρένον νομίζοντες, ὥς φη-
 σιν ἡρώδους. ὅπως ἤκασε μὲν
 (καθὰ περ εἴρηται) φερεκυ-
 δου τῷ συνείχ· μετὰ δὲ πλεῶν
 ὁκείνῃ τελούτων, ἔκ' εἰς
 σάμον, καὶ ἤκασεν ῥμοδάμαν-
 τος τῷ ἀποχόνῃ κρεοφίλῃ, ἥδη
 πρεσβύτερος. νέθ' δὲ ὧν καὶ
 φιλομαθῆς, ἀπεδήμησε τῆς
 πατρίδος, καὶ πάσας ἐμύθη-
 τας τε ἡλλωϊκὰς καὶ βάρβα-
 ρικὰς τελετὰς. ἐγγύετο οὖν ἐν
 αἰγύπτῳ, ὅτε λωίκα καὶ πολυ-
 κράτης αὐτὸν ἀμείσιδι συνεί-
 σθησε δι' ὀπτιολῆς· καὶ ἐ-
 ξέμαθε πλεῶν φωνῶν αὐ-
 τῷ, καθὰ φησιν ἀντιφῶν
 ἐν τῷ πρῶτῳ τῷ ἐν ἀρετῇ
 πρεστυσάτων· καὶ πρὸς
 χαλδαίοις ἐγγύετο καὶ μαγίαις.

Cleoniúmque abauum, qui
 Phliunte profugerit, dicat,
 habitasse Marmacū in Sa-
 mo, atque ideo Pythagorā
 Samium dici, inde migrasse
 Lesbum: ibique à Zoilo
 patruo Pherecydi commē-
 datum, tres subinde argen-
 teos calices fuisse fabrica-
 tum, eosque singulis in Æ-
 gypto sacerdotibus dono
 dedisse. Habuit & fratres,
 maiorem quidē natu EV-
 nomum, medium Tyrthe-
 num, seruúmque Zamol-
 xim, cui Getæ sacrificant,
 Saturnum (vt Herodotus
 ait) existimantes. Hic (vt
 prædiximus) principiò qui-
 dem Pherecydem audiuit
 Syrum. Post eius verò obi-
 tum profectus in Samum
 Hermodamanti iam senī,
 Creophili nepoti, se in dis-
 ciplinam dedit. Quum au-
 tem esset iuuenis, ac discēdi
 studiosissimus, patriā lin-
 quens, cunctis ferè barbaris
 Græcisque mysteriis ini-
 tiatus est. denique Ægy-
 ptum petiit, quo tempore
 Polycrates Amasidi per e-
 pistolam illum commenda-
 uit, illorum linguam (vt
 Antipho tradit in eo libro
 quem de iis qui in virtute
 principes fuere, scripsit) edi-
 dicit: atque apud Chaldeos
 conuersatus est Magis.

εἶτα ἐν κρήτῃ σὺν Ὀπιδμίδῃ
 κατέλθον εἰς τὸ ἰδαῖον αὐτῶν,
 ἀλλὰ καὶ ἐν αἰγύπτῳ εἰς τὸ
 ἰδαῖον καὶ τὰ πρὸς θεῶν ἐν
 ὑπὸ ῥήτοισι ἐμαθόν. εἶτα ἐ-
 παυήλθεν εἰς σάμιον, καὶ δι-
 ραὶν τὴν πατρίδα τυραννο-
 μόντων ὑπὸ πολυκράτεις, ἀ-
 πῆρον εἰς κρήτων αὐτῶν ἰτα-
 λίας. καὶ καὶ νόμοις θεῖς τοῖς
 ἰταλίοις, ἐδοξάσθη σὺν
 τοῖς μαθηταῖς· οἱ δὲ τοῖς
 πειρασίοις ὄντες, ὡς νόμοις
 ἄριστοι τὰ πολιτικά, ὥς τε
 ἔχον ἀριστοκρατίαν (εἰ) τὴν
 πολιτείαν. τούτων φησὶν Ἡρα-
 κλείδης ὁ ποντικός πρὸς αὐτὸν
 πρὸς λέγειν, ὡς εἴπωσιν γε-
 γνῶς αἰθαλίδης, καὶ ῥιμοῦ
 ὑπὸ νομοθεῖν· τὸν δὲ ἐρμῆν
 εἰπεῖν αὐτῷ ἵκέσθαι ὅ, τι αὐ-
 τὸν βέλονται, πλὴν ἀθανασίας.
 αἰτίσασθαι οὐκ, ζῶντα καὶ
 τελευτῶν το μνήμην ἔχιν τῇ
 συμβαίνοντων. ἐν μὲν οὐκ τῇ
 ζῳῇ, πάντων διαμνημονεύ-
 σαι· ὅτι εἰ δὲ ἀποθάνοι, τι-
 ρῆσαι τὴν αὐτῶν μνήμην.
 γένωνται ὅς εστιν, εἰς εὐφρο-
 νίδην, καὶ ὑπὸ μνησέω πρῶ-
 τῶν αὐτῶν· ὅς εστιν εὐφρο-
 νίδης αἰθαλίδης ποτὲ γένοντο· καὶ
 ὅτι παρ' ῥιμοῦ τὸ δῶρον λάβον,

Deinde in Cretam unā cum
 Epimenide descendit in I-
 daeum antrum. In Ægypto
 quoque adyta ingressus
 est, deinde rediit Samum,
 offendensque patriam à
 tyranno Polycrate incu-
 bari, Crotonem in Italiam
 petiit, ibique leges Italis
 dedit, atque cum discipu-
 lis clarus habitus est: qui
 ferme trecenti rempubl.
 præclare administrabant.
 ita prudenter, ut meritò
 ἀριστοκρατία, hoc est resp. opti-
 morum, videretur. Refert
 Heraclides Ponticus hunc
 de se dicere solitum, quòd
 fuisset aliquando Æthali-
 des, ac Mercurij filius pu-
 tatus esset, Mercuriumque
 monuisse illum ut peteret
 præter immortalitatē quod
 vellet: petiisse igitur ut vi-
 uens & vita functus omniū
 quæ contingerent, memo-
 riam haberet. Itaque in vi-
 ta meminisse omniū. Ean-
 demque memoriam & post
 mortem reservasse, atque
 aliquanto post in EVphor-
 bum venisse, atque à Me-
 nelao fuisse vulneratum.
 EVphorbus autem dixit
 se aliquando Æthalidem
 fuisse: atque à Mercurio
 pro munere accepisse,

καὶ πῶς τῆς ψυχῆς περὶ πολλοὺς
 αἰς περιεπολήθη, καὶ εἰς ὅσα
 φύτῃ καὶ ζῶα περιεχόμετο, καὶ
 ὅσα ἢ ψυχῇ ἐν ταῖς αἰσθητικαῖς,
 καὶ αἱ λοιπαὶ τινὰ ὑπομένου-
 σιν. ὅπρῃ δὲ εὐφορβὸς ἀπο-
 θάτοι, μεταβλῶσαι πῶς ψυχῇ
 αὐτῇ εἰς Ἑρμώτιμον, ὃς καὶ
 αὐτὸς πῖσιν δοῦναι δέλτων, ἐ-
 παυήσθαι εἰς βραγχίδας· καὶ
 εἰσελθὼν εἰς τὸ τῆς ἀπόλλω-
 ρος ἱερὸν, ὅπρῃ δὲ εὐφρῶν καὶ με-
 νέλαος ἀνέστηκεν ἀαπίδα. ἔφη
 γὰρ αὐτὸν, ὅτ' ἀπὲρ πλῆθυσεν ἐκ
 Ἑτίας, αἰνάζειν αὐτῇ ἀπόλ-
 λωνι πῶς ἀαπίδα, δλασση-
 πῆσαι ὅδῃ· μόνον δὲ δλαμένειν
 τὸ ἑρμῶτινον πρὸς σῶπον. ἐ-
 πεὶ δὲ δὲ Ἑρμῶτιμος ἀπὲρ τα-
 νε, γνέσθαι πῦρ ῥόν τ' δῆλιον
 δλῆσαι καὶ πάντῃ πάλιν μνημο-
 νεύειν, πῶς πρὸς αὐτὴν αἰθαλί-
 δης, εἴ τ' αὐφωρβὸς, εἴ τ' Ἑ-
 ρμῶτιμος, ἴτα πῦρ ῥόν γνέσθαι
 τῷ δὲ δὲ πῦρ ῥόν ἀπὲρ τα-
 νε. γνέσθαι πυθαγόραν, καὶ
 πάντῃ τῇ εἰρημέναν μεμνή-
 σθαι. ἐνίοι μὲν οὖν πυθαγόραν
 μὴ δὲ ἐν κεφαλῇ περὶ σύλγας
 μαφασί, δλαπαιζόντες. ἡ-
 ράκλειος γὰρ οἱ φυσικὸς μὴ-
 νονεχὲς κέκραγε, καὶ φησι, πυ-
 θαγόρης μνηστέριον ἰσοείλω

ut anima illius perpetuo er-
 rore vagaretur, & in quas
 vellet arbores, vel animates
 commigraret, & quæ apud
 inferos anima omnia per-
 pessa esset, ac cæteræ animæ
 quænam patientur. Postea
 verò quàm EVphorbus diē
 obiit, ingressam in Hermo-
 timum ipsius animam: qui
 & ipse quum fidem vellet
 facere, Branchidas petiit,
 ingressus Apollinis phanū,
 ostendit clypeum, quem il-
 lic Menelaus affixerat. At
 enim illum, quum ex Troia
 remeasset, Apollini sacrasse
 scutum iam putrefactum,
 solamque perdurare ebur-
 neam faciem. Vbi autem &
 Hermotimus vita functus
 est, rursus in pyrrhum de-
 lium piscatorem migrasse,
 illumque omnia memo-
 rasse, ut primum Æthalides
 fuerit, postea EVphorbus,
 deinde Hermotimus, ac
 postremò Pyrrhus effectus
 sit, ac deinde post Pyrrhum
 factum esse Pythagoram,
 omniumq; meminisse quæ
 prædiximus. Plerique Py-
 thagoram nihil scripsisse
 tradunt, sed id stolidè pu-
 tant. Nam Heraclitus Phy-
 sicus apertissimè de illo lo-
 quitur: Pythagoras, Mne-
 sarchi filius, se historia

ἡσυχασθὲν ἀνθρώπων μάλιστα
παίων. καὶ ἐκλέξαμεν ὁ-
ταύτας τὰς συγγραφαί, ἐ-
ποίησατο ἐαυτοῦ σοφίῳ, πο-
λυμαθίῳ, κακοτεχνίῳ. ἔγω-
γε εἶπον, ὅπῃ δὴ τῶν ἀναρχό-
μεν ὁ πυθαγόρας τοῦ φυ-
σιολογικοῦ συγγραμματος, λέγει
ὅδε, ὅτι μὰ τὸν αἶρα τὸν ἀνα-
πνέω, καὶ μὰ τὸ ὕδωρ τὸ πίνω, καὶ
καποῖσιν λόγον περὶ τοῦ λό-
γου τοῦδε.

Γέγραπται δὲ τὰ πυθαγόρα
συγγραμματα Γ', παιδευτι-
κόν, πολιτικόν, φυσικόν· τὸ δὲ
φασκεῖται ὡς πυθαγόρας, λυ-
σιδὸς δὲ τοῦ ἱεροῦ τίνος πυθα-
γορείου, φύγε τὸς εἰς Θήβας,
καὶ ὅπῃ αὐτὸν ὡς καὶ ἡγήσα-
μεθα. φησὶ δὲ Ἡρακλείδης ὁ
τοῦ Ἰεραπίου ὅτι ἐν τῇ ἑ-
στίῳ ὅτι ὅτι μὴ, γέγραφε-
ναι αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὅλου ἐν
ἐπιστολῇ. δὲ ὅτερον, τὸ ἱερὸν λό-
γον, καὶ ἡ ἀρχή.

Ὡς νεοὶ διὰ σέβας μεθ'
ἡσυχίας τόδε πάντα.

τεῖτον, περὶ ψυχῆς· τέτατον,
περὶ ἀρετῆς· πέμπτον, ἡ-
λοθαλή τὸν ὁπτιχάρμου τοῦ
κῶς πατέρα· ἕκτον, κρότων-
να, καὶ ἄλλους· τὸ δὲ μυστικόν
λόγον, ἡ πᾶσι φασὶν εἶναι,

rerum exercuit supra o-
mnes homines: seligensque
hæc scripta, suæ sapientiæ,
multæque peritiæ & artis
documentum dedit. Sic au-
tem loquutus est, quod quū
de natura Pythagoras scri-
bere adorsus esset, ita in
principio dixerit, Non per
aëtem quem spiro, non per
aquam quam bibo, non ad-
mittam huius sermonis vi-
tuperationem.

Scripsit autem Pythago-
ras tria volumina, De insti-
tutione, De ciuilitate, De
natura. Quod autē nomine
Pythagoræ legitur, Lyfidis
Tarentini Pythagorici est:
qui quum Thebas profu-
gisset, Epaminondæ præce-
ptor fuit. Refert Heraclides
Scrapionis filius in Sotio-
nis Epitome, scripsisse &
illum versibus De toto. Se-
cundum item, Sacrum ser-
monem, cuius est initium,

*O iuuenes tacita colite hæc
pia sacra quiete.*

Tertium, De anima: quar-
tum, De pietate: quintum,
Helothalem, Epicharmi
comici patrem: sextum,
Crotonem & alios. Por-
ro mysticum sermonem
aiunt Hippasi fuisse,

μεγαμυρόν ὅτι δ' αὖτε πολλοὶ δὲ καὶ
 ὑπὸ ἑσων. τὸ κερτυνιάτῃ
 γραφέντος, ἀνατεθῆναι πυθα-
 γόρα. φησὶ δὲ καὶ ἀριστόξε-
 νος τὰ πλείστα τῶν ἡθικῶν
 δογμάτων λαβεῖν τὸ πυθα-
 γόραν παρὰ δεμιοκλείας
 τῆς ἀδελφῆς. Ἴων δὲ ὁ ἥϊος
 ἐν τοῖς τελαγίνοις, φησὶν αὖ-
 τὸν ἑνὶ ποιήσαντα ἀνὰ ἐλ-
 κύν εἰς ἱρφέα. αὐτὸς λέ-
 γουσι καὶ τοῖς σκαπιάδας· ἢ
 ἢ ἀρχὴ, μὴ αἰαίδου μνη-
 σενί.

Σωσικράτης δ' ἐν δ' αὖτε
 χαῖς, φησὶν αὖτὸν Σωτηθέντα
 ὑπὸ λέοντος τῷ φλιασίων τυ-
 ράννῃ τίς εἶη, φιλόσοφος,
 εἰπεῖν. καὶ τὸ βίον εὐοικῆναι
 πανηγύρει. ὡς οὖν εἰς ταύτην
 οἱ μὲν ἀγροκλήμει, οἱ δ' ἐκ κατ'
 ἐμπορείας, οἱ δὲ καὶ βλήτιστοι,
 ἔρχονται δεαταί· οὕτως ἐν τῷ
 βίῳ, οἱ μὲν ἀνδραποδωδῆς, ἑ-
 φη, φύονται, δόξης καὶ πλε-
 νξίας ἡραταί· οἱ δ' ἐκ φιλόσο-
 φοι, τῆς δ' ἡθικῆς. καὶ τὰδε
 μὲν, ὡς δὲ. ἐν δὲ τοῖς τελοῖ
 συγγραμμάσι τοῖς περὶ
 ρημῶν οἱς φησὶν πυθαγό-
 ρου τὰδε καθολικῶς. ἢ
 εἰ αὖτε ὅτι καὶ ἑστὶ αὐτῶν,

qui in iniuriam Pythagoræ
 scripserit, plura item ab A-
 flone Crotoniate scripta
 Pythagoræ inscripta esse.
 Ait autem Aristoxenus co-
 plura moralium dogma-
 tum accepisse Pythagoram
 à Themistoclea sorore.
 Ion autem Chius in Tri-
 ginis ait ipsum, quum poe-
 ma quoddam scripsisset,
 Orphei titulum adnota-
 visse. Scopiadas itidem i-
 psum esse aiunt: cuius ope-
 ris initium est, Nullius rex
 egens esto.

Soficrates autem in Sue-
 cessionibus ait, ipsum ro-
 gatum à Leonte Phliasio-
 rum tyranno quisnam es-
 set, dixisse, Philosophus.
 Præsentemque vitam dice-
 bat celebritati simillimam.
 Quemadmodum enim ad
 hanc alij certaturi, alij ne-
 gotiaturi, alij optimi futuri
 spectatores veniunt, ita &
 in vitam alios quidem glo-
 riæ mancipia nasci, & cu-
 piditatis aucupes, alios ve-
 rò veritatis studiosos. Et
 ista quidem sic se habent.
 Verum in tribus illis Py-
 thagoræ opusculis quæ di-
 ximus, feruntur ista in v-
 niuersum. Non permittit
 quenquam pro se orare,

quod

ὅτ' ἢ μὴ εἰδέναι τὸ συμφέ-
ρει. πρὸς μέθην δ' ἐν αὐτῷ εἰ-
νὸς βλάβην καλεῖ. καὶ πλι-
θύνοντι πᾶσαν ἀποδοκιμάζει,
λέγοντι μὴ ὡς βαλάνειον μὴ τε
ἢ πόνων μὴ τε ἢ σιτίων μὴ-
δὲ πρὸς συμμετρίαν. καὶ
ὡς ἀφροδισίων δὲ φησὶν ἕ-
ως. ἀφροδίσι καὶ χέρμινι
παίεσθαι, μὴ θέρους· φθινο-
πώρην δὲ καὶ ἡρῶς, καυφύτε-
ρα. βαρέα δ' ὅτι πᾶσαν ὥραν, καὶ
εἰς ὕμιν ἐκ ἀγασθῆ. ἀλλὰ
καὶ ποτὲ ἐρωτῆθεις ποτὲ δέῃ
πλησάζειν, ὅτε βάλει γυνή τις
συντὺ ἀσθενέσσεως, εἴπω-
ν διαρεῖται καὶ καὶ τὸ τῆς ἀνθρώπου
βίον ἕτως· πᾶσις, εἴκοσι ἔτη·
νεανίσκος, εἴκοσι· νεώτερος, εἴ-
κοσι· γέρον, καὶ αἱ δὲ ὕλικαι
ὡς τὰς ὥρας ὡς δὲ σύμμε-
τροι· πᾶσις, ἑαυτὸν νεανίσκος,
θέρους· νεώτερος, φθινοπώρην·
γέρον, χέρμιν. ἔστι δ' ἡμεῖς, ὁ
μὲν νεανίσκος· μενέαιον· ὁ δ' ὁ
νεώτερος, ἀνὴρ· εἴπετε ὡς ὅπως
(ὡς φησὶ τίμας) καὶ αὖ τὰ
φίλων· εἴ. καὶ φιλίαι, ἰσό-
τητα.

Καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ κα-
τετίθεντο τὰς ἐοίτας, εἰς ἓν ποι-
εῖσθαι· πένταξιαν τε ἡσύχα-
ζον, μάγον τ' ἀόζον καὶ κοῦρον.

quod ignoret quid sibi ex-
pediat. Ebrietatem seorsum
perniciem vocat, omnéque
nimium reprobat, dicens,
non debere quempiam ne-
que laborum, neque cibo-
rum transgredi modum.
Ac de Venereis sic ait, Ve-
nerea, hyeme non æstate fa-
ciēda, in autumnō ac vere,
levius. Omni autem tēpore
esse graua & ad sanitatem
minimè idonea. Rogatus
quando esset concumben-
dum, Tunc (inquit) quum
teipso infirmior fieri vis.
Humanam ætatem ita dis-
tinguit, Puer viginti annos
implet, adolescens viginti,
iuuenis viginti, senexque
viginti. Sunt autem ætates
istæ & anni temporis ac-
commodatæ, veri puer, æ-
stati adolescens, autumnō
iuuenis, & hyemi senex. A-
dolescentem intelligit pu-
berem, iuuenem, virū. Pri-
mus autem, Timæo autore,
amicorum omnia commu-
nia dixit, amicitiamque æ-
qualitatem.

Ipsius quoque discipuli
facultates omnes in vnum
deponebāt, communēsque
faciebant: quinquennium
item totum silebant, solūm
quæ dicerentur audien-

τες, καὶ οὐδὲ πω πυθαγόραν ὁ-
 ρῶντες, εἰς τὴν δοκιμασίαν.
 τοιῶν τεύθει δὲ ἐγίνοντο τὸ οἰ-
 κίας αὐτῆς, καὶ τῆς οὐρανίας με-
 τήχον. ἀπείχοντο δὲ καὶ ἑ-
 ροῦ κυπριαίνης· διὰ τὸ τῷ
 διῷ σκῆπτρῳ ἐν τῷ θεῷ πε-
 ποιήσας, ὡς φησὶν Ἑρμῆς πο-
 σιδωτέρῳ πρὸς πυθαγόρου.

Καὶ γὰρ καὶ σεμνοτατέ-
 στατος λέγεται γινώσκειν. καὶ
 αὐτῆς οἱ μαθηταὶ δόξαν εἶχον
 πρὸς αὐτῆς, ὡς εἶναι ἀπόλλωνος
 ὑψίστου· ὅθεν ἀφ' ἡμεῶν ὁ λέ-
 γεται δὲ αὐτῆς ποτὲ πρὸς γυ-
 μνωθέντος, πᾶν μηρὸν ὁ φησὶ
 νῆν χρυσοῦν· καὶ ὅτι νέστος
 ὁ ποταμὸς ἔξιδάινοντα αὐτὴν
 πρὸς παρὰ δόξαν, πολὺς γὰρ ὁ
 φάσκων. τῆμαός τε φησὶν
 ἐν δεκάτῃ ἰσοριῶν λέγειν αὐ-
 τὴν πρὸς συνοικουσας ἀνδρά-
 σι, θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κό-
 ρας, νύμφας, εἶς αὖτε καὶ
 καλὴν αἶσαν. τοῦτον καὶ γε-
 μετεῖαν ὅτι πῖρας ἀγαγὼν,
 μοῖειδος πρὸς τὸν θεόντος
 πρὸς ἀρχὰς τῶν σοιχίων αὐτῆς,
 ὡς φησὶν ἀντικλείδης ἐν
 δευτέρῳ πρὸς ἀλεξάνδρου.
 μάλιστα δὲ χολάσαι τὸν πυθα-
 γόραν πρὸς τὸ ἀειθυμητικὸν
 εἶδεν αὐτῆς· τὸν τε κανόνα δὲ ὅτι μιᾷ χορδῇ θύρεον.

tes, ac donec probarentur,
 nunquam Pythagoram vi-
 dentes. Hinc iam ad domū
 ipsius aspectumque admit-
 tebantur. Abstinebant autē
 à sepulcro cypressino: quod
 inde sceptrum Iovis factum
 esset, ut Hermippus ait in
 secundo de Pythagora.

Quin & venustissima
 formæ fuisse traditur, adeo
 ut illum discipuli opinarē-
 tur Apollinem qui ex Hy-
 perboreis venisset. Nūdatū
 aliquando eius femur, au-
 reūm apparuisse fama est:
 Nessūmque amnem quum
 transfiret, ab eo fuisse appel-
 latum, non defuere qui di-
 cerent. Timæus quoque in
 decimo Historiarum ait,
 dixisse illum, quæ cum vi-
 ris habitarent, eas deorum
 nomine censerī κόρες &
 nymphas, & deinceps ma-
 tres appellari. Hunc &
 geometriā perfecisse, quum
 antea Mæris initia elemen-
 torum eius inuenisset, An-
 tioclides autor est in secun-
 do De Alexandro: maximē-
 que vacasse Pythagorā cir-
 ca speciem ipsius, arithme-
 ticam, ac regulam quæ ex
 una chorda est, reperisse.

ἐκ ἡμέλει πρὸς ἑδὲ ἰατρικῆς.
φησὶ δὲ ἀπολλύδωρος ὁ λο-
γιστικὸς ἐκαστὸν μὲν εὖ σκευάζει
τὸν θυρὸν ὅτι τοῦ ὀρθογώνου ἰσ-
οπεριγώνου ἢ ὑποτείνουσα πλὴν
ραῖ ἵπον διώκεται ταῖς ὁδοῖς
χούταις. καὶ ἐστὶν ὁπίσθαι μα-
κρὺς ἔχων.

Ἡνίκα πυθαγόρης τὸ πει-
κλὲς εὖ καταγέγραμμεν,
Κεῖν' ἐφ' ὅτῳ κλεινὴ ἦ-
ρα γε βεβυσίλω.

Λέγεται δὲ καὶ περὶ τοῦ
κρέατος ἀσκεῖσθαι ἀθληταίς. καὶ
περὶ τὸν γε θυρὸν ἰσχυρῶς, (κα-
τὰ φησὶ φαβωεῖν ὅτι ἐν τεί-
τῳ τῷ ἀπομνημονοματῶν)
τῷ περὶ τὸν ἰσχυρὸν ξηραῖς καὶ
τυχεῖς ὑπερῖς, ἀλλὰ καὶ πυ-
ρεῖς θεμασκοιῶτων αὐτοῖς,
καθὰ τὸν ὁ αὐτὸς φαβωεῖνος
ὅτι οἱ δὲ παντοδαπῆς ἰσχυρίας
φησὶν. οἱ δὲ πυθαγόραν ἀ-
λείπειν τινὰ, τὴν στίσις τὴν
ἐξ ὅπου, καὶ τὴν πύ. τοῦτον γὰρ καὶ
τὸ φανδύειν ἀπαγορεύειν, καὶ
ὅτι γε ἀπιδεῖται τὴν ζώων, κοι-
τῶν δὲ καὶ ὁ ἡμῶν ἐχόντων ψυ-
χῆς. καὶ τὸ δὲ μὲν τὸ πρὸς χη-
μα. τὸ δὲ δὴν δὲ, τῷ ἐμψύ-
χων ἀπαγορεύειν ἀπιδεῖν, σκευ-
ατικῶν καὶ σκευάζων εἰς ἀκο-
λῶν βίον πρὸς ἀνθρώπους ὥστε ἀπορίσεις αὐτοῖς τῷ τὰς ἐξουσίας,
Ο ο ij

Ne medicinam quidem ne-
glexit. Refert autem Apol-
lodorus supputator, heca-
tomben illum immolasse,
quum inuenisset trianguli
(quod ὁ ὀρθογώνιον appellat)
subiectum latus tantundem
valere, quantum quæ illum
contineret. Et est epigram-
ma sic se habens,

*Pythagoras quondam diis fe-
cit nobile sacrum,
Inuenta est illi litera quod
celebris.*

Fertur & primus athle-
tas aluisse carnibus, antea
(ut in tertio Commen-
tariorum ait phauorinus)
caricis siccis & mollibus &
tritico solitos corpora nu-
trire, ut ait idem phauori-
nus in octauo Omnimodæ
historiæ. Alij verò pytha-
goram, alium quendam ali-
ptem athletas ita solitum
enutrire dicunt, non hunc.
Quo enim pacto quum hic
& necare vetuerit, substi-
neat gustare animalia quæ
commune nobiscum ius
habeant animæ? & istud
quidem fabulosum. Nam
reuera animatis abstinere
iussit, exercens atque assue-
faciens mortales ad faci-
liorē victum, ut cibos sem-
per parabiles haberent.

ἀπυρά πρὸς φερυμύοις, καὶ
 αἰτὸν ὕδωρ πινύσιν. αὐτὸν θὼν
 γὰρ καὶ σώματος ὑγίαιαν, καὶ ψυ-
 χῆς ὀξύτητα διεγίνεσθαι. ἀ-
 μίει καὶ βωμὸν πρὸς κωήσας
 μόνον ἐν δήλῳ τῷ ἀπόλλωνι. Ἐ-
 παύει γὰρ πρὸς, ὅς ἐστιν ὁ πῦρ
 τοῦ κερατίνου, διὰ τὸ πυρεῖν καὶ
 κείσθαι καὶ τὰ πόπανα μόνον
 τίνεσθαι ὅτι αὐτὰ ἀπὸ πυ-
 ρὸς ἰστέον ἵμνηδὸν, ὡς φησὶν
 Ἀριστοτέλης ἐν δηλίῳ πολι-
 τεύει. πρὸς τὸ φασι τοῦ-
 τον ἀποφῆναι πρὸ ψυχῆς, κύ-
 κλον ἀνάγκης ἀμείβεσθαι, δι-
 λό τε δῆλοις ἀνδείσθαι ζώοις.
 καὶ πρὸς εἰς τοὺς ἑλλήνας
 μέτρα καὶ σταθμὰ εἰσηγήσα-
 σθαι, καὶ φησὶν αἰεὶ ὀξυγῆτος
 ὁ μουσικός. πρὸς τὸν τε, Ἐπει-
 ρην, καὶ φωσφόρον τὸν αἰτὸν
 εἰπεῖν, ὡς φησὶ παριδρύ-
 δης.

Οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη, ὡς-
 τε ἔλεγον τοὺς γινώσκοντας αὐ-
 τοῦ πτωχίας διὰ φωνάς. ἀλ-
 λά καὶ αὐτὸς ἐν τῇ γραφῇ φησὶ
 δι' ἐπὶ καὶ διακοσίων ἐτέων
 ἔξ αἰδέω πρὸς καὶ γινώσκων εἰς
 ἀνθρώποις. τοιούτῳ καὶ περ-
 καρτέρεω αὐτῷ καὶ τῷ λό-
 γον ἐνεκα πρὸς ἦσαν καὶ
 λυκαῖοι καὶ πελοπόννησοι, μεσάπιοι τε καὶ Ῥωμαῖοι. μέχρι δὲ

quibus igne ad coquendum
 opus non esset, quique a-
 quam simplicem biberent.
 Hinc & sanitatē corpori, &
 ingenij acumen prouenire.
 Denique aram Delij tantum
 Apollinis genitoris, quæ
 post Ceratium est, adora-
 re, quod frumenta & hor-
 deum & placentas illi abs-
 que usu ignis imponere ex
 more soleat: cæterum nulla
 iecinora, ut Aristoteles in
 Deliorum rep. testatur: pri-
 mūque hunc sensisse aiunt
 animam circulum necessi-
 tatis immutantem alijs a-
 lias obligari animantibus:
 primūque Græcis ponde-
 ra & mensuras inuexisse,
 ut Aristoxenus musicus ait.
 Primum item vesperum at-
 que luciferum idem sidus
 dixisse, auctore Parmenide.

Adeo verò admirationi
 omnibus fuit, ut dicerent
 familiares eius, dei omni-
 genas voces. Ipse quoque
 scribens ait, post ducentos
 & sex annos ex in inferis se
 ad homines venire. Itaque
 cum illo perdurabant, at-
 que adibat illum disciplina
 studiorumque causa & Lu-
 cani & Picætes, Messapij &
 Romani. Erat autē ignotū

φιλολάου ὅτι ἡ γῶνα πύ-
 σαρχον δόγμα. ὅπως δὲ μό-
 ροι ἔξωθεν τὰ δὲ δόγματα
 τεία βιβλία, ἀπλάτων ὅτι
 σφραγίσαντων μὲν ἐωρηθῆ-
 ναι. ὅτι τε ἔξακοσίων ὅτι ἐ-
 λπίης ὅτι πλὴν νυκτερινῶν
 ἀκροάσιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. καὶ
 εἴτινες ἀξίω θείῃ αὐτὸν θεά-
 σαμαι, ἔγραψον πρὸς τοὺς οἰ-
 κίους, ὡς μεγάλῃ τινὸς τετυ-
 χηκότες. μετὰ τὸν τῶν γὰρ μὲν
 πλὴν μὲν οἰκίαν αὐτῶν, δῆμι-
 πρὸ ἱδὸν ἐκδύου. ὅτι σφρα-
 γίσαντες, μουσεῖον, ὡς φησὶ φα-
 λωεῖν. ὅτι ἐν παντοδαπῇς ἰ-
 σοείῃς. ἔλεγον τε καὶ οἱ δῆμοι
 πύργον μὴ εἶναι πρὸς πάν-
 τας πάντα ῥήματα, ὡς φησὶν ἀ-
 εἰσθῆναι. ὅτι δεκάτη πα-
 ρουσία νόμον. εἶτα καὶ
 ξυνοφίλον τὸ πύργον, ἐ-
 ρωτηθέντες. πῶς αὖ μάλα τὰ
 ἡδὴ παρδύσαντες, εἰπεῖν, εἰ πό-
 λεως ἄνομονος ἢ χρηδαίῃ.
 δῆμος τε πολλὰς καὶ πλὴν ἰ-
 σόλῃς ἀπογράφονται καλοῖς
 τε καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἀ-
 τὰρ καὶ ζάλευκον καὶ χαρύν-
 σαν τοὺς νομοθέτας. ἱκανός
 τε γὰρ ἡ φιλίας ῥήγματος τὰ τε
 δῆμος, καὶ εἴτινα πύργον τὸ συμ-
 βῶν αὐτῶν κακουργηκότες.

Pythagoricum dogma vs-
 que ad Philolai tempora.
 Hic enim tres libros illos
 præclaros euulgavit, quos
 Plato centum minis sibi e-
 mi per literas oravit. Ne-
 que verò pauciores sexcē-
 tis erant qui noctu ad illum
 audiendum confluebant.
 Ac si qui præsentia illius
 frui meruissent, scribebant
 suis, tanquam magnū quid-
 dam ac præclarum se ade-
 ptos. Metapontini nempe
 illius domum Cereris de-
 lubrum vocabant, vicum-
 que sacratū Musis, ut Pha-
 uonius in Omnimodis hi-
 storis tradit. Dicebantque
 Pythagorici alij, non esse o-
 mnibus pandenda omnia,
 ut Aristoteles ait in x Instituen-
 tium legum. Vbi & Xeno-
 philum Pythagoricum in-
 terrogatum, quo pacto o-
 ptimè filium erudiret, dixif-
 se ait, si ex bene instituta
 ciuitate natus esset. Quin &
 passim per Italiam non pau-
 cos reddidit bonos & do-
 ctos viros. Zeleucum inter
 cæteros & Charondam le-
 gumlatores. Erat præterea
 conciliandæ amicitiae in-
 primis studiosus, maxi-
 māmque in ea habebat vim.
 Ac si quidem didicisset sym-
 bolis suis communicasse,

ἄδύς τε προσήταιε' ζέο, καὶ
φίλον κατεκδύαζον.

Ἦν δὲ αὐτῶν τὰ σύμβολα,
πῦρ μαχαίρα μὴ σκα-
λδύειν, ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν,
ἔπι χοίνικος μὴ καθίζειν,
καρδίω μὴ ἐδίειν, φορτίον
συγκάταρειν, καὶ μὴ σινε-
πτιδεῖναι, τὰ σρώματα αἰεὶ
σωσθεδεδυμένα ἔχιν, ὃν δακτυ-
λαίφεικονα θεοῦ μὴ θεωρέ-
ρειν, χύτρας ἵχθυον συγχεῖν ἐν
τῇ τέφρᾳ, ὕαδίω εἰς θάκον
μὴ ὁμόρηνυθαι, πρὸς ἥλιον
τετραμμένον μὴ ὁμολογεῖν, ἐ-
κπὸς λεωφόρου μὴ βαδίζειν,
μὴ ῥαδίως δεξιᾷ ἐμβάλλ-
λειν, ὁμορφίης χελιδόνας μὴ
ἔχιν, γαμψώνυχας μὴ τρέ-
φειν ἀποτυχίσματα καὶ κουράς
μὴ ἐπουρεῖν, μηδὲ ἐφίστα-
σαι, ὅξειαν μάχαιραν ἀπο-
τρέφειν, ἀποδημοῦντα ὅππῃ
ποῖς ὅρεσι ἀντιστρεφίειν.

Ἦ δὲ αὐτῶν, τὸ μὲν πῦρ
μαχαίρα μὴ σκαλδύειν· δο-
νατῶν ὀργλῶν καὶ οἰδοῦντα θυ-
μὸν μὴ κτεῖν· τὸ δὲ ζυγὸν μὴ
ὑπερβαίνειν, πούτεσι τὸ ἴσον
καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν.
ὅππῃ τε χοίνικος μὴ καθίζειν,
ἐν ἴσῳ τῷ ἐνεσῶτος φροντίζει
ποιεῖσθαι καὶ τῷ μὲν ἄλλοντος·

cum continuo socium ami-
cūque consciscibat.

Erant autem ista illius
symbola: Ignem gladio nō
fodiendum, Stateram non
transiliendam, Super chœ-
nice non sedendum, Cor
non edendum, Onus unā
tollendum, neque unā de-
ponendum, Stramēta sem-
per habenda colligata, Dei
imaginem in anulo mini-
mè circumferendam, Ollæ
vestigium in cinere cōfun-
dendum, Oleo sedem non
tergendam, Conuerso ad
solem vultu non mingē-
dum, Extra publicam viam
non eundum, Non facilè
dextram iniiciendam, Sub
eodem tecto hirundines
non habendas, Quæ sunt
vnguibus recuruis aues nō
nutriendas, Vnguium ca-
pillorūque partibus su-
perfluis resectis nō immin-
gendum neque insistendū,
Gladium acutum deuitan-
dum, In finibus peregrinā-
ti non redeundum.

Erant autem hic eius
sententiæ. Ignem gladio
non fodiendum, Potētium
iram tumentēque indi-
gnationem non commouē-
dam, Staterā non transiliē-
dam, hoc est, æquum & iu-
stum non transgrediendū.
In chœnice nō sedendū, Ex
æquo futuri habendā curā.

ἢ γὰρ χοῖνις ἡμερῆσι. ὅ-
φιν δὲ πὺ καρδία μὴ ἐ-
δῆν, ἐδῆλα μὴ πλεὺς ψυχῶν
αἰσῶν καὶ λύπαις καὶ ἀτά-
κῃ. δὲ δὲ πὺ εἰς ἀποδη-
μίαν βαδίζοντα μὴ ὅπως ἐ-
φείδαι, παρήναι τοῖς ἀπὸ
λαττομῶν τοῦ βίου, μὴ ἰσχυ-
ρῶς ἐχῆν τοῦ ζῆν, μὴ
δὲ ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα ἡδονῶν
ὁπάειν.

Καὶ τὰ διὰ τῆς ταῦτα
λαττομῶν ἐκλαμβάνειν, ἵνα
μὴ παρέλθομεν. παντὸς δὲ
μᾶλλον ἀπὸ τῆς μὴτε ἐ-
μῆς ἐδῆν, μὴτε μὴ ἀν-
εῖν. καρδίας τε ἀπέχεσθαι καὶ
κωλύειν. ἀριστοτέλης δὲ φη-
σι, καὶ μήτρας καὶ τείλας,
ἐνίοτε δὲ αὐτὸν ἀρκεῖντα μέ-
λει μόνω φασι τινες ἢ κη-
εῖν ἢ ἀργῶ. οἷον δὲ μεθ'
ἡμέραν μὴ ἰδύεσθαι. ὅσον
τε τὰ πολλὰ λαχάνοις ἐφ-
οῖς καὶ ὠμοῖς, τοῖς δὲ θα-
λασσίαις, ἀπηνέως. σολή δὲ
αὐτῶν λυγρὰ, καὶ παρὰ, καὶ σρώ-
ματα λυγρὰ ἔχει. τὰ γὰρ
λινὰ ἔπω εἰς ἐκείνας ἀφῆκτο
τοῖς πόποις. καὶ δὲ πῶποτε ἐ-
κώσθη ἔτε δὲ χωρῶν, ἔτε
ἀφῆκτο ἀζών, ἔτε μεθύσει. ἀπὶ χεῖρα καὶ ἀγέλωτος καὶ
πῆχους ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων φορτικῶν.

chœnix enim diurna esca
est. Cor non edendum, id
est, animam angoribus do-
loribusque non excrucian-
dam. Per id autem quod
peregrè proficiscenti mini-
mè redeundum admonebat,
qui vita excessissent, eos
vitæ cupiditate teneri non
oportere, neque voluptati-
bus vitæ præsentis manus
dare.

Ad hæc & alia iam expo-
nenda sunt, nequid præ-
teriisse videamur. Super o-
mnia erythino & sepia ve-
sci prohibebat, corde itidē
ac fabis. Addit Aristoteles
& vuluam & triglam. Solo
melle siue fauo ac pane cō-
tentum vixisse quidam au-
tūmant, vnumque inter-
diu non gustare solitum.
Opsonium illi erat vt plu-
rimum cruda vel elixa ole-
ra, marinis rarò utebatur.
Stola illi candida semper
ac munda, stromatá que itē
candida ex lana. Lin eorum
quippe vsus necdum ad il-
la loca penetrarat. Nunquā
verò deprehēsus est satura-
ri, vel Venereis rebus seu
ebrietati operam dare. Rifu
abstinebat & facetiis & io-
cis, odiosisq; narrati onibus.

ὀργίζομαι τε ἔτε οἰκέτω
 οὐκ ἔλασσον, ἔτε ὑβούθεον ἐκά-
 λει δὲ πὺνθετεῖν, πελδο-
 γὰν. μαντικῇ τε ἐχρητο τῇ
 δὲ τῷ καθοδόνων τε καὶ οἰω-
 νῶν· ἥκιστα δὲ δὲ τῷ ἐμπύ-
 ρων, ἔξω τῆς δὲ λιβαίνου.
 θυσίαις τε ἐχρητο αἰνύχοις·
 οἱ δὲ φασιν ὅτι διέκτεροι μόν-
 τον καὶ εἰείφοις καὶ γαλα-
 θήνοις, τοῖς λεγούνοισι ἀ-
 παλίας, ἥκιστα δὲ ἀρνάσιν.
 ὁ γὰρ μὲν ἀριστόξευεν, πάντα
 μὲν τὰ δῖα συγχωρεῖν αὐτὸν
 εἰδέναι ἐμψυχα, μόνων δὲ αὐ-
 τὸν ἀπὲρχεσθαι, ἀροτῆρας βο-
 ῦς καὶ κειῖν. ὁ δὲ αὐτὸς φη-
 σιν (ὡς περ εἰρηται) καὶ τὰ
 δόγματα λαβεῖν αὐτὸν παρὰ
 τῆς ἐν δελφοῖς θεμισοκλεί-
 ας. φησὶ δὲ ἱερώνυμος κα-
 τελεῖν τὰ αὐτὸν εἰς ἅδου, πλὴν
 μὲν Ἡρόδου ψυχὴν ἰδεῖν παρὰ
 κίονι χαλκῷ δεδεμένῳ καὶ
 πείζουσιν· πλὴν δὲ ὁμήρου,
 κρεμαμένῳ ἀπὸ δένδρου, καὶ
 ὅφης παρὰ αὐτῷ, ἀνθ' ὧν εἴ-
 πι παρὰ θεῶν. κολαζούνοισι
 δὲ καὶ τοῖς μὴ δέλιντας σιω-
 εῖναι πάντας αὐτῷ γυναιξί.
 καὶ δὴ καὶ δὲ τὴν τιμηθῆ-
 ναι ὑπὸ τῷ ἐν κερύωνι. φησὶ δὲ ἀρίστης οὐκ ἐκρίνω αὐτῷ
 ἐν τῇ παρὰ φυσιογνωμῶν, πυθαγόραν αὐτὸν ὠνομασθῆναι,

Iratus nunquam vel servum
 vel liberum cædebat. Divi-
 natione ea sola utebatur
 quæ fit per auguria & vati-
 cinia, minimum verò ea
 quæ fit per ignem, thure
 tantum excepto. Sacrificiis
 utelatur inanimis. Sunt qui
 dicant solis gallis gallina-
 ceis, & hœdis etiam lacteo-
 lis, quos teneros dicunt: a-
 gnis autem minimè. Cete-
 rum Aristoxenus cuncta il-
 lum animata in cibum per-
 misisse ait, boue aratore &
 ariete exceptis. Dogmata-
 que ab ea quæ in Delphis
 est Themistoclea accepisse
 refert idem autor. Hiero-
 nymus verò descendisse ad
 inferos, atque Hesiodi qui-
 dem animam columnæ æ-
 reæ vinculis adstrictâ stri-
 dentemque vidisse. Ho-
 meri autem ex arbore pen-
 dentem, serpentisque illam
 circumdantes, propter ea
 quæ in diis finxerat. eos i-
 tem cruciari qui suis ux-
 oribus congredi nollent. E-
 iusque rei gratia à Croto-
 niatis honoratum. Aristip-
 pus autē Cyrenæus in libro
 De physiologia, ait, illū, Py-
 thagorā idcirco appellatū,

ὅτι τὴν δὴ δῖαν ἡγοῦσθαι ἔχ
 ἵπποι τε πυθὺν λέγεται παρελ-
 γμᾶν αὐτὸν ἐκασοτε τοῖς μα-
 θηταῖς, τὰ δὲ λέγειν εἰς τὸ οἶκον
 εἰσὶν,
 Πῦ παρέβλω; τί δ' ἔρξα; τί
 μὴ δῶν ἔκτελέσθῃ;
 Σφάγια τε θεοῖς προσφύειν
 χολύειν, μόνον δὲ τὸν ἀνὰ-
 μακτον βωμὸν προσκυλεῖν.
 μηδὲ ὁμνῶσαι θεοῖς· ἀσκεῖν
 γυμνασίαν δὲ ἀξιόπιστον παρ-
 ἔχειν. τοῖς τε πρεσβυτέραις
 τιμὰν δέειν, τὸ πρεσβυτέρων
 τὸ χρίω τιμώτερον, ἢ ἑμέ-
 ναι. ὡς ἐν κόσμῳ μὲν, ἀνα-
 τολῇ δύσεως· ἐν βίῳ δὲ,
 ἀρχῇ τελευτῆς· ἐν ζωῇ δὲ,
 ἡμέραν φθορᾶς. καὶ θεοῖς
 μὴ δαυμόνων προστιμᾶν· ἡ-
 ρωας δὲ, ἀνθρώπων· ἀνθρώ-
 πων δὲ μάλας, γονέας.
 δῖοις τε ὁμιλεῖν· ὡς τοῖς
 μὴ φίλοις, ἐχθεῖς μὴ ποι-
 ῆσαι· τοῖς ἐχθεῖς δὲ φίλοις
 ὁμιλεῖν. ἰδίον τε μη-
 εῖν ἢ κοινόν. Νόμῳ βοηθεῖν,
 ἀνὴρ μάλα πολεμεῖν, φυτὸν ὅ-
 μιν μὴ τε φθείρειν, μὴ τε
 σπένδειν· ἀλλὰ μηδὲ ζῶον,
 ὃ μὴ βλάπτει ἀνθρώπους.
 αἰδῶ καὶ ἑλπίσαι εἶναι,

quod veritatem perinde at-
 que Pythius ipse loquere-
 tur. Fertur discipulos admo-
 nere solitus, ut ista quotidie
 quum domum ingrederen-
 tur, dicerent,

*Quò es prætergressus? quid ge-
 stum in tempore? quid non?*

Cruentas hostias diis of-
 ferri prohibebat: solamque
 aram quæ esset sine sangui-
 ne, adorandā. Deietare iti-
 dem per deos vetabat. Quæ-
 que enim id studiosè cura-
 re oportere, ut ex vitæ me-
 rito sibi fides haberetur.
 Seniores honorandos, quod
 tempore præcederet hono-
 rabilius existimantes. quæ-
 admodum in mundo, occa-
 su ortum: in sæculo, princi-
 pium fine: in vita autem,
 generationem corruptione.
 Deos quidem semidei in
 honore præferendos, ho-
 minibus autem heroas, pa-
 rentes verò hominibus cæ-
 teris. Inuicem ea ratione
 conuersandum, uti ne ex a-
 micis inimicos, verum ex
 inimicis amicos faciamus.
 proprium nihil arbitrandū,
 legibus opem ferendā, ini-
 quitatem debellandā: mi-
 tem arborem non violan-
 dam nec lædendam: animal
 itidem quod hominibus
 non noceat. Verecundiam
 & pietatem esse colendam.

μήτε γάλωτι κατ'έχου, μήτε
σκυθρωπαίνειν, φθυχρὸν σαρ-
κῶν πλεονασμὸν, ὁδοιπορίας
αἴεσιν καὶ ἐπιτάσιν ποιεῖσθαι,
μνήμην ἀσκεῖν, ἐν ὀργῇ μή-
τε τι λέγειν, μήτε παύσασθαι,
μαυτικῶς πᾶσαν τιμᾶν, ὁ-
δαῖς χρῆσθαι πρὸς λύραν, ὕ-
μνων τε θεῶν καὶ ἀνδρῶν ἀγα-
θῶν ὁλοκρον χάειν ἔχον. τῶν
δὲ κυάμων ἀπιγερῶς ἔχει-
σθαι, δὲ τὰ πνευματώδης ὄν-
τας, μᾶλλον μετέχον τοῦ ψυ-
χικοῦ καὶ ἀήους, κεραιώτερας
ἐργάζεσθαι τὰς γαστέρας, μὴ
ὡς ἀληφθέντας, καὶ ὅτε
τοῦτο καὶ τὰς καθύπνοις φαν-
τασίας, λείας καὶ ἀεράχους
ἀποτελεῖν.

Φησὶ δὲ καὶ ὁ ἀλέξανδρος
ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων δια-
δοχαῖς, καὶ ταῦτα διηγεῖται ὡς
πυθαγορείοις ὑπομνήμασιν.
Ἀρχὴν μὲν τῶν πάντων,
μονάδα ἐκ δὲ τῆς μονάδος
ἀφείδον δυάδα, ὡς αὖ ὕλην
τῇ μονάδι αἰτίῳ ὄντι ὑπο-
σχεῖται ἐκ δὲ τῆς μονάδος καὶ
ἀφείδον δυάδος, τρεῖς ἀει-
θμοὶς ἐκ δὲ τῶν ἀριθμῶν, τὰ ση-
μεῖα ἐκ δὲ τῶν ἑπτὰ, τὰς γραμμάς
ἐξ ὧν, τὰ ἐπιπλάκηματα
ἐκ δὲ τούτων, τὰ σρεῖά σώματα,

Risui æquè ac tristitiæ no-
indulgendum. Fugiendam
carnis superfluam pingue-
dinem. Itinerationibus re-
missè intentèque vtendum.
Exercendam memoriam.
In ira nihil aut dicendum
aut faciendum. Diuinationem
omnem honorandam.
Cantibus ad lyram vtendu-
m, laudèque deorum vi-
rorumque præstantium ha-
bendo rationabilem gratiā.
Porro fabarum interdice-
bat vsum, quòd vèro essent
plenæ, atque animato ma-
ximè conuenirent. Ad hæc
leuiiores ac modestiores fie-
ri ventres, atque ideo quæ
in somnis contingunt, ima-
gines leues ac perturbatio-
ne vacuas reddi.

Refert autem Alexander
in Successionibus philoso-
phorum, & ista se in Pytha-
goricis Commentariis no-
tasse, Principium quidem
omniū esse vnitatem. Por-
ro ex vnitatem indefinitam
dualitatem, veluti materiā
autori vnitatem subiecisse.
Ex monade verò ac inde-
terminata dualitate nume-
ros gigni, ex numeris pun-
cta, ex punctis lineas, ex
quibus planæ figuræ con-
sistent. Ex planis autem soli-
das figuras, ex quibus item
solida consistere corpora,

ὧν καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι τέτρα-
ρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆ, αἶρ· ἃ
μὴ ἀδύνατον καὶ τρεῖς πῶς δι-
όλων, καὶ γίνεσθαι ἕξ αὐ-
τῶν κόσμον ἐμφυλον, νοσε-
ρόν, σφαιροειδῆ, μέσῳ πε-
ριέχοντα πῦρ γῆν, καὶ αὐ-
τῶν σφαιροειδῆ, καὶ περὶ τοῦ
κοιμήσθαι. εἶναι δὲ καὶ ἀντί-
ποδας· καὶ τὰ ἡμῶν καὶ τῶν ἐ-
κείνων αὐτῶν. ἰσομοιρὰ τε εἶναι
ἐν τῷ κόσμῳ, φῶς καὶ σκό-
πος, καὶ θερμὸν καὶ ψυχρὸν,
ἄρξιν καὶ ὕμνους· ὧν κατ'
ἐπικράτειαν θερμὸν μὲν, θέρ-
ει γίνεσθαι· ψυχρὸν δὲ, χύ-
μνον. εἰ δὲ ὅτι ἰσομορῆ, τὰ
κάλλιστα εἶναι τὰ ἐπὶ τοῦ αἵματος
θάλλον, εἰς ἃ ὕμνους· πῶς ὅτι
φθίνον, φθινόπωρον νοσερόν.
ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμέρας θάλλ-
ειν μὲν πῦρ ἔω, φθίνειν ὅτι πῦρ
ἐσπεραν· ἔθον καὶ νοσερωτέ-
ραν εἶναι. τὸν τε πῶς πῦρ γῆν
αἶρα, ἀσέρον καὶ νοσερόν, καὶ
τὰ ἐν αὐτῷ πάντα θητὰ· πῶς
ὅτι αὐτῶν τῶν αἰκινήτων τε εἶναι,
καὶ κατὰ τὸν, καὶ ὕμνους·
καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, αἰσά-
να, καὶ δὲ τὸ πῶς θάλα. ἡλιόν
τε καὶ σελήνην, καὶ τοῖς
ἀστέρας, εἶναι θεοὺς.

quorum & quatuor ele-
menta esse, ignem, aquam,
terram, aerem, quæ per o-
mnia se mutant ac vertant,
ex quibus fieri mundum a-
nimatum, intelligibilem,
rotundum, mediam terram
continentem: quam & i-
psam rotundam esse & glo-
bosam, ac circum habitari.
Esse autem antipodas, no-
bisque obversa vestigia
premere. Aquis etiâ parti-
bus mundo inesse lucem ac
tenebras, calidumque &
frigidum, siccum & humi-
dum. Ex eis dum calor ob-
tinet, æstatem: dum frigus,
hyemem fieri: ea dum æ-
quis partibus sunt, optima
anni tempora confici. Nam
ea quæ viret, est veris, gra-
ta salubrisque temperies:
quæ verò declinat, autūni
est, insalubris illa pars an-
ni. Quod autem ad diem
attinet, oriri quidem auro-
ram, ac vespertam occidere.
Quocirca insalubriorem
esse eum qui terra comple-
ctitur aera, immotum ac
morbidum, & quæ in illo
sunt omnia esse mortalia.
Summum verò semper mo-
veri, & esse liquidissimum
ac saluberrimum, & quæ
in eo sunt, immortalia o-
mnia, atque idcirco diui-
na. Solem item & lunam &
reliqua sidera, deos esse.

ἐπικρατεῖ γὰρ τὸ θερμὸν ἐν ἀ-
πείρῳ, ὅθεν ὅτι ζῶντες αἵτιον. πλεῖ-
στε σεληνίου λάμπειν ὑφ'
ἡλίου. καὶ ἀνθρώπων εἴη
πρὸς θεοὺς συγγένειαν, καὶ
πρὸς τέχην ἀνθρώπων θερμῶν.
διὸ καὶ περνοεῖσθαι τὸν θεὸν
ἡμῶν. εἰ μὲν γὰρ ἡμεῖς τε τῶν ὁ-
λων εἴη, καὶ τὰ καὶ μέγας,
αἵτια τῆς διοικήσεως. διήκουν
τε ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα δὲ
τοῦ αἰθέρος τοῦ τε ψυχροῦ καὶ
παχέος. καὶ οὕτως δὲ τὸν ἰσχυρὸν
αἶρα, ψυχρὸν αἰθέρα· πλεῖστον δὲ
θαλάσσαν καὶ τὸ ὑγρὸν, πα-
χὺν αἰθέρα. ταῦτα δὲ πλεῖστον
ἀκτῖνα καὶ εἰς τὰ βάθη διέ-
σπειρει καὶ δὲ τὸ πρὸς ζωοποιεῖν
πάντα. καὶ ζῆν μὲν πάντα ὅσα
μετέχου τοῦ θερμοῦ· διὸ καὶ τὰ
φυτὰ, ζῶντα εἴη. ψυχρὸν ἰσχυρὸν
μετέχου πάντα εἴη τῆς ψυχρῆς,
ἀπὸ αἰθέρος αἰθέρος, καὶ τοῦ
θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ, τὰ συμμε-
τέχου ψυχρῶ αἰθέρος. δὲ φθίνου-
τε ψυχρῶ, ζῶντες ἀθάνατον τε
εἴη αὐτὴν, ὅτι φθίνου καὶ τὸ ἀφ'
ἑαυτῶν ἀθάνατον ὅτι. τὰ
ὅτι ζῶντα γινώσκου ὅτι δὲ ἡλίων,
ἀπὸ σπέρματος· πλεῖστον δὲ ἐκ
τῆς γένεσιν, ἀδυνάτου ὑφί-
στασθαι. τὸ δὲ σπέρμα, εἴη
σαζόμενα ἐκ κεφαλῆς περιέχουσιν ἐν αὐτῇ θερμὸν ἀτμῶν

quippe in illis superare ca-
lorem, qui sit vitæ autor.
Lunam quoque à sole illu-
strari. hominibúsq; esse
cum diis cognationem,
quòd & homo caloris par-
ticeps sit. Unde & deum
nostri providētiam gerere.
Fatum quoque omnium &
eorum quæ sunt per par-
tes administrandorū cau-
sam esse. penetrare item à
sole radium per æthera fri-
gidum & corpulentum.
Vocat autem aerem, frigi-
dum æthera. Hunc verò ra-
dium etiam profunda pe-
netrare, atque ideo viui-
ficare omnia. Viuere item a-
nimo quæ calori partici-
pent, atque ideo & plantas
esse animantes, animam ta-
men non habere omnes.
Animam verò avulsionem
ætheris esse, & calidi & fri-
gidi, eo quòd sit particeps
frigidi ætheris. Differre
autem à vita animam, esse-
que illam immortalem,
quandoquidem, & id à quo
avulsa est, immortale sit.
porro animalia ex se inui-
cem nasci seminali ratione,
quæ verò terra fiat, gene-
rationem, non posse subsi-
stere. Semen autem esse ce-
rebri stillam, quæ in se cali-
dum contineat vaporem.

ζῶντι δὲ πρὸς φθορὰν ἔχει
 τῇ μήτρᾳ, ἀπὸ μὲν τῆς ἐγκε-
 φαλῆς, ἰχώρα καὶ υγρὸν καὶ αἵ-
 μα πρὸς τὴν σπλάχνον. ἔξ ὧν σπέρμα
 περὶ τὴν μήτραν, καὶ ὅσα, καὶ τεί-
 χος, καὶ τὸ ὅλον συνίστα-
 σθαι σπέρμα. ἀπὸ δὲ τῆς αἵματος,
 ψυχῆ καὶ αἴσθησιν. μορφου-
 νται δὲ τὸ ἄνθρωπον, παρὰ τὴν
 ἡμέραν τεσσαράκοντα καὶ τὴν
 τοῦ τοῦ δόμονος λόγους, ἐν
 ἐπὶ αὐτῇ, ἢ ἐν ἑαυτῇ δέκα τὸ πλεῖ-
 στον μὲν τελεωθῆναι, ἀποκρί-
 σκεσθαι τὸ βρέφος. ἔχον δὲ ἐν
 αὐτῷ πάντας τοὺς λόγους τῆς
 ζωῆς, ὧν εἰς μὲν ὧν, σπέρμα
 αἵματος καὶ τῆς αἵματος λόγους,
 ἐκαστὸν ἐν τεσσαράκοντα καὶ
 εἰς ὅσον μὲν ὧν. πῶς τε
 αἴσθησιν κοινῶς, καὶ κατ' εἶδος
 πῶς ὁρασθῆναι, αἵματος τινὰ καὶ αἵ-
 μα δερμὸν. καὶ ὅσα τῆς λέγε-
 ται δὲ αἵματος ὁρασθῆναι, καὶ δὲ ὁ-
 ρασθῆναι αἵματος αἵματος αἵματος ὧν τὸ
 δερμὸν ἀπὸ τῆς ψυχῆς. ὅθεν τῶν
 εἰς ψυχῆς ἔχει ὅ ἐν τοῖς ὁμμα-
 σιν αἵματος, δὲ ἡμεῖς αἵματος
 πῶς ὁρασθῆναι αἵματος νῦν δὲ, ἔστιν
 ἐν οἷς ἡλίκῃ πύλας καλεῖται τοῖς
 ὁφθαλμοῖς. τὰ δὲ αὐτὰ
 καὶ τῶν τῆς αἵματος καὶ
 τῶν λοιπῶν αἵματος δόγμα-
 τίζειν. πῶς δὲ αἵματος

Hæc verò dum infunditur
 vulvæ, ex cerebro sanient
 & humorem sanguinẽm-
 que profluere. Ex quibus
 caro, nervi, ossa, pili, to-
 tũmque consistat corpus:
 ex eo autem vapore sen-
 sum atque animam con-
 stare. Formari autem pri-
 mò quidem concretum &
 compactum intra dies qua-
 draginta: iuxta verò ratio-
 nem harmoniæ, intra septẽ
 aut novem, aut decem vt
 plurimum menses consum-
 matum atque perfectum
 infantem gigni. Habere au-
 tem in se omnis vitæ ratio-
 nes, quibus sua serie con-
 nexis contineri iuxta con-
 gruentiæ rationem, quum
 singula statutis temporibus
 accedunt. Sensum quo-
 que communiter omnem,
 ac per speciem tempera-
 mentũ, vaporem esse quen-
 dam nimis calidum, at-
 que ideo aerem aquam-
 que penetrare: affligi e-
 nim calidum à frigido.
 Nam si esset frigidus in o-
 culis vapor, distaret pro-
 fectò aduersus aerem simi-
 lem. Nunc verò in pleris-
 que, oculos solis ianuas
 appellat. Eadem & de au-
 ditu decreuit ac sensibus
 reliquis. Porro humanam

ψυχὴν διαιρεῖται πρὸς τρεῖς, εἰς τὴν
 νοῦν, καὶ φρένας, καὶ θυμὸν.
 νοῦν μὲν οὐκ εἶναι καὶ θυμὸν,
 καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ζώοις· φρέ-
 νας δὲ, μόνον ἐν ἀνθρώποις.
 εἶναι δὲ πρὸς ἀρχὴν τῆς ψυ-
 χῆς, ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐν-
 κεφαλῆς. καὶ τὸ ἴδιον ἐν τῇ
 καρδίᾳ μερὲς αὐτῆς, ὑπάρ-
 χειν θυμὸν· φρένας δὲ καὶ νοῦν,
 τὸ ἐν τῇ ἐγκεφαλῇ. σαφὲς
 δὲ εἶδέναι ἀπὸ τούτων, τὰς
 αἰσθήσεις. καὶ τὸ μὲν φρένιμον,
 αἰσθάνειν· τὸ δὲ λοιπὸν, θνη-
 τὰ. τρεῖς φεσθαι τε πρὸς ψυ-
 χὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος. τοῖς δὲ
 λόγοις, ψυχῆς ἀνέμοις εἶναι. αὐ-
 ραπὴν τε εἶναι αὐτῇ καὶ τοῖς λό-
 γοις· ὅτι καὶ οὐκ αἰσθῆναι, αὐρα-
 πος. δέσμας τε εἶναι τῆς ψυχῆς,
 τὰς φλέβας, καὶ τὰς ἀρτηρίας,
 καὶ τὰ νῦρα. ὅταν δὲ ἰσχύῃ,
 καὶ καθ' αὐτὴν ἡμιούρην ἡρ-
 μῇ, δέσμας γινέσθαι αὐτῆς τοῖς
 λόγοις καὶ τὸ ὄρα. ἐκεί-
 ναισι δὲ αὐτῇ ὅτι γῆς,
 πλάζεσθαι ἐν τῇ αἰερί, ὁμοίαν
 τῷ στόμοτι. τῇ δὲ ἐρμῇ,
 ὁμοίαν εἶναι τῇ ψυχῇ· καὶ
 διὰ τοῦτο περὶ πᾶσι λέγεσθαι,
 καὶ πύλαιον, καὶ χθόνιον, ἐ-
 πεὶ δὴ καὶ ἐν τῇ εἰς πέμπει
 ἀπὸ τῆς σωματίων, τὰς ψυχὰς, ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης·

animam trifariam dividit
 in sensum & mentem, & i-
 ram. Sensus igitur & ira
 ceteras quoque animantes
 esse participes: mentem ve-
 rò ad solum pertinere ho-
 minem. Esse autem princi-
 pium animæ à corde usque
 ad cerebrum, & eam qui-
 dem quæ sit in corde, ipsius
 partem, concupiscentiam es-
 se: mentem verò atque ani-
 mam in cerebro constare.
 Guttas autem posse ab his
 manare sensus. Ac partem
 quidem prudentiæ capacē,
 esse immortalē, cetera ve-
 rò, mortalia: nutririque ex
 sanguine animam, eiusque
 rationes ventos esse. Ipsam
 verò unam cum suis ratio-
 nibus esse invisibilē, quòd
 æther quoque sit invisibi-
 lis. Cæterum animæ vincu-
 la venas esse & arterias &
 nervos. Vbi verò inuale-
 rit & secum fuerit, quiesce-
 re, vinculaque ipsius fieri
 rationes atque opera. Eie-
 ctam eam in terram in æ-
 re vagari corpori similem.
 Porro Mercurium anima-
 rum quæstorem esse, atque
 ideo ductorem dici, iani-
 torem ac terrenum, quòd is
 ex corporibus, & ex terra,
 & mari animas immittat,

καὶ ἀγαθὰ μὲν τὰς καθαράς
 ὅτι τὸ ὕψιστον· τὰς δὲ ἀκα-
 θάρτους μὴτε ἐκείνους πελά-
 ζει, μὴτε διήλαις, δεῖσθαι
 δ' αὖτ' ῥ' ἡκτοῖς δεσμοῖς ὑπὸ
 εὐνύων. εἶναι τε πάντα τὸν
 αἶρα ψυχῶν ἐμπλεῶν· καὶ τοῖς
 τοῖς, δαίμονας τε καὶ ἕρωας
 νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τοῖς πέν-
 πατὶ ἀνθρώποις τοῖς τε ὀνει-
 ρεῖς, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ
 ἰγείας· καὶ ὃ μόνον ἀνθρώ-
 ποις, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀπείροις, καὶ
 πῶς διήκοις κτελέσιν. εἴ· τε
 τοῖς γίνεσθαι τοῖς τε καθα-
 ραῖς, καὶ ἀποτροπασμοῖς, μαρ-
 τιανῶν τε πάσων, καὶ κληδόνων,
 καὶ τὰ ὁμοία. μέγιστον δὲ φησὶ
 ὅτι αὐτῶν τοῖς εἶναι πῶς ψυ-
 χῶν πείσαι ὅτι τὸ ἀγαθὸν, ἢ
 ὅτι τὸ κακόν· ἀδαμονεῖν αὐ-
 θρωπον ὅταν ἀγαθὴ ψυχὴ
 προσχένηται· μηδέποτε ὅτι ἡ-
 ρεμεῖν, μηδέ τὸν αὐτὸν ῥέον
 κρατεῖν. ὅρκισθαι τε εἶναι τὸ δι-
 καῖον· καὶ ὅτι τοῦτο διὰ ὅρ-
 κων λέγεσθαι. πῶς τε ἀρε-
 τῶν, ἀρμονίαν εἶναι, καὶ πῶς
 ἰγείαν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἅπαν,
 καὶ τὸν θεόν· διὸ καὶ καθ' ἀρμο-
 νίαν συνεσθάναι τὸ ὅλον. φι-
 λίας τε, εἶναι ἀναρμόνιον ἰσότητος.

& puras quidē atque pur-
 gatas in excelsum ducat:
 impuras verò illis ne ap-
 propinquare quidem, ne-
 que inuicem sibiipsis, cæ-
 terum vinciri à furis in-
 fractis nexibus. Quin, to-
 tum æra plenum esse ani-
 mis, eòsque & dæmones &
 heroes existimari, atque ab
 his hominibus immitti so-
 mnia & signa atque mor-
 bos: neque solum homini-
 bus, verum & pecudibus ac
 iumentis reliquis: atque ad
 hos referri lustrationes &
 expiationes, diuinationem
 omnem & vaticinia, & cæ-
 tera id genus. Maximum
 verò eorum quæ in homi-
 nibus fingi possunt, dixit,
 animam esse, quæ ad bo-
 num induceret siue ad ma-
 lum: felicisq; ac beatos
 esse homines, quibus bo-
 na anima aduenerit. Eam
 vero nunquam quiescere,
 neque eundem fluxum ob-
 tinere. Iustum item vim
 habere iurisiurandi: atque
 ideo & Iouem iuratorem
 dici. Virtutem harmo-
 niam esse, sanitatem præ-
 terea & bonum omne, at-
 que deum: ideòque per
 harmoniā constare omnia.
 Amicitiam itidem, esse æ-
 quabilem congruentiam,

τιμας θεοῖς δεῖν νομίζαν καὶ
 ἥρωσιν, μὴ ταῖς ἴσας· ἀλλὰ
 θεοῖς αἰεὶ, μετ' ἀφημίαις,
 λαυχαμοῦντας καὶ ἀγιδύον-
 τας· ἥρωσι δὲ, ἀπὸ μέτρου ἡμέ-
 ρας. τιμὴ δὲ ἀγνείαν εἶναι δὲ
 καθαριῶν καὶ λυτῶν παρ' ἑ-
 ραυθιῶν. καὶ δὲ ταῦτα αὐτῶν
 καθαριῶν ἀπὸ τέκνους, καὶ
 λέχους, καὶ μιάσματος παν-
 τὸς, καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν
 θνητῶν τε κρεῶν, καὶ πε-
 γλῶν, καὶ μελανέκρων, καὶ ὠῶν,
 καὶ τῶν ὡσπύκτων ζώων, καὶ
 κυάμων. καὶ τῶν δῖων ὧν
 ἀβραυλούονται καὶ οἱ ταῖς τε-
 λεταῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὀπιτε-
 λουότες.

Φησὶ δὲ ἀριστοτέλης ἐν τῇ
 περὶ τῆς κυάμων ἀβραυλέλ-
 λειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῆς κυά-
 μων, ἢ τοιότι αἰδεύοις εἰσὶν ὁ-
 μοιοι, ἢ ὅτι ἀδρυ πύλαις·
 (ἀδρὸν αὖτις γὰρ μόνον) ἢ ὅτι
 φθείρει, ἢ ὅτι τῇ τὸ ὅλον φύσιν
 ὁμοιον, ἢ ὅτι ὀλιγορρῆκον κλη-
 ρουῦται γούμ αὐτοῖς. καὶ δὲ
 περὶ ταῦτα μὴ ἀναμρεῖσθαι, ἵνα
 τὸ εἰδῆσθαι μὴ ἀκολάσως
 ἐκείνῃ· ἢ ὅτι ὀπιτελῶν τῇ τι-
 νόσ· ἀριστοφάνης δὲ τῶν ἥρωων
 φησὶν εἶναι τὰ πιπτόντα· λέγειν
 ἐν τοῖς ἥρωσι, μὴ ἵδμεν αἰτῇ

Honores diis exhibendos,
 heroas tamen haud æquo
 honore ducēdos. Cæterum
 diis semper quidem cum
 laudibus amictūque can-
 dido & casto corpore ho-
 nores adhibendos, heroi-
 bus vero ex dimidio dici.
 Eam vero munditiem ex-
 piationibus lauacrisque at-
 que asperginibus fieri, va-
 cando à funere & cubili &
 inquinamento omni, mor-
 ticinisque & pollutis car-
 nibus abstinēdo, triglisque
 ac sepiis, ouisque, & quæ
 ex ouis nascuntur animali-
 bus, fabis quoque & cæte-
 ris quæ prohibent qui in
 templis mysteria ritūsque
 faciunt.

Ait autem Aristoteles in
 libro De fabis, ideo admo-
 nuisse illum fabis abstinean-
 dum, siue quod pudendis
 similes sint, siue quod ia-
 ferni ianuis, (sunt enim in-
 fœcundæ solæ) siue quod
 corrumpant, siue quod na-
 turæ vniuersi similes sint,
 siue quod paucorum do-
 minatu gaudent: nam his
 in suffragiis utebātur. Quæ
 vero ceciderint non tollen-
 da, ut assuescatur non nisi
 moderatè edere. Porro A-
 ristophanes heroum ait ea
 esse quæ cadunt, dicens in
 Heroicis, Negustato quidē

ea quæ

αὐτὰ κατὰ τὴν τῆς ἀπειρίας ἐν-
 τὴς. ἀλλὰ τρυφῶντος καὶ ἀπὸ τῆς
 ἀλκιμίας, ὅτι ἱερεὺς τῆς μελιτῆς καὶ
 ἰατρῆς. τὸ δ' ἐν τῇ ἀγαθῇ
 τῇ μελιτῇ ἱερεὺς συμμύει γὰρ
 τὰς ὥρας. τῇ ἰατρικῇ μὴ ἀ-
 πειρίας, ὅσοι ἱεροὶ μὴ γὰρ δεῖν
 τὰ αὐτὰ τετύχθαι θεοῖς καὶ
 ἀνθρώποις, ὡς τῶν ἐδὲ ἐλθού-
 σις καὶ δούλοις. καὶ τὸ μὲν
 λαμβάνει τὴν τῆς φύσεως τὴν
 ἰατρικὴν, τὴν κακῶν. ἄρτον μὴ
 καὶ γινώσκον, ὅτι ὅτι ἐναοὶ
 παλαιὴ φίλων ἐφοίτων, κα-
 σαπὶρ καὶ νύκτωρ οἱ βαρβαροὶ
 μηδὲ διακρίν, ὅς σιωπῶν αὐ-
 τῶν. οἱ δ' ἐν τῇ ἐν αὐτῶν
 κείσιν οἱ δ' ἐν πόλεμον δεξιῶν
 πειρῶν οἱ δ' ἐν τῇ ἀπὸ τούτου
 ἀρχαί τῶν ὅλων. καὶ τῇ γημά-
 των τὴν κάλλιστον σφαῖραν τῇ
 τῇ σφαιρῶν τῇ τῇ ὅτι πέδαν,
 κύκλον. γῆρας καὶ πᾶν τὸ μαι-
 νόμενον, ὁμοῖον καὶ αὐξάνει καὶ νε-
 ὄτα, ταυτὶν. ὁ γίγνεται, πᾶν τὸ
 εἶδος διαμενέον νόον, πᾶν
 τούτου φθορά. καὶ τῇ ἀ-
 λειν, ὅτι δὲ τῇ ἀπὸ τῆς
 τῶν ἐν τῇ ἐν τῇ ἐν τῇ
 οἱ γὰρ ὅτι πᾶν σῶζουσιν ὅ, τι
 αὐτῶν ἀλάσσει. καὶ γινώσκον
 ἐκ τῆς κατὰ τὰ τῶν, ὅτι αὐτῶν
 καὶ θαλάσσης.

ea quæ intra mensam deci-
 derint. Gallo plumis albis
 abstinendum, quod Menfi
 sacer sit ac supplex. nam &
 horas significat. Pisces item
 non gustandos eos qui sa-
 cri sunt. neque enim fas es-
 se eadem diis & homini-
 bus apponi, sicuti nec ser-
 uis & liberis. Candidū qui-
 dem quod est, ad boni per-
 tinere naturam, atrum ve-
 rò, ad mali. Panem nō fran-
 gendum. Nam in vnum
 veteres amici coibant, quæ-
 admodum nunc etiam bar-
 bari, neque diuidendum,
 quod illos in vnum cogat.
 Alij ad iudicium referunt
 quod apud inferos sit. Alij
 quod in bello formidinem
 faciat. Alij quod ab hoc in-
 cipiatur vniuersum in solida-
 rumque figurarum omniū
 sphaera, planarum verò
 circulus sit. Senectutem &
 omne detrimento obno-
 xium pari ratione teneri.
 Iuuetutem itidem & quic-
 quid incrementa suscipit,
 idem esse. Sanitatem speciei
 esse consistentiam, morbū
 contrā esse huius violatio-
 nem: de sale quod apponi
 conueniat, idcirco statuit,
 quod iustitiæ admoneat.
 Hoc enim quicquid occu-
 pauit seruat, & ex liqui-
 dissimis rebus, aqua & ma-
 ri, fit.

Καὶ ταῦτα ἰδὺς φησιν ὁ Ἀ-
λέξανδρος ἐν τοῖς πυθαγο-
ρικοῖς ὑπομνήμασιν ὑψηλόν
καὶ τὰ ἐκείνων ἐχόμενα,
ὁ ἀριστοτέλης. τίς δὲ σεμνο-
πρέπειαν τῷ πυθαγόρῳ καὶ
τίμῳ ἐν τοῖς σίλλοις δακνῶν
αὐτὸν, ὅμους οὐ παρέλιπον
εἰπὼν οὕτω,

Πυθαγόρῳ τε γόητας ἀπο-
κλίναντες ὁπιδόξῳ,

Θίρη δὲτ' ἀνθρώπων, σεμνη-
γρεῖς ὁ αἰετὺς.

ἔπειτα δὲ τῷ δήμῳ τε δήμον αὐτὸν
γεγενησθαι, ξενοφάνης ἐν ἐλε-
γίᾳ περὶ μαρτυρεῖ, ἥς ἀρχή,
Ναῦ οὐκ ἔστι δῆμον ἐπεὶ μελὶς
γον, δείξω δὲ κέλδυσον.

ὅς τ' ἔπειτα αὐτὸς φησιν, ὅπως ἔχει,

Καὶ ποτέ μιν συφελίζομένους
σκύλακος παριόντος

φασὶν ὅποιον τεῖραι καὶ πόδες
φάσθαι ἐπ' αὐτόν,

Ποῦσαι, μηδὲ ρ' ἀπὶ ζ' ὅττι εἴη
φίλος αἰετὸς δέτι

Ψυχὴ, τίς ἔγνω φθελίζα-
ν ἰδὺς αἰετὸν.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ ξενοφάνης. ἔστω
ψὲ δὲ αὐτὸν κρατύνει μὲν ἐν
πυθαγορικοῖς· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄλ-
ξανδρῶν φησὶν ἕτως,

Ἐγὼς ὅτιν αὐτὸς, αὐτὸν αἰδωπῶ

Γυδὲν λάβωσιν εἰσελθόντα, δὲ περὶ ὁμοῦ

Hæc Alexander in Py-
thagoricis reperisse se in
Commentariis tradit. Eadē
fermē Aristoteles. Enimue-
ro Pythagoræ ipsius graui-
tatem ac modestiam & Ti-
mon in Sillis, quum illum
carpere instituisset, non re-
liquit intactam: in hâc sen-
tentiam loquens, Pythago-
ram quoque magia insignem,
opinione gloria grauitatis-
que celebrem. Quod autem
alius idem aliâs fuerit, Xe-
nophanes in Elegia testa-
tur, cuius est initiū, Nūc alia
dicere aggrediar. Quod ve-
rò de illo dixit, sic se habet,

*Qui catulum duro misera-
tus verberare casum*

*Quum (ut fama est) olim
præterisset, ait,*

*Desine, ne miserum cadas
nam charus amici*

*Est animus, quod vox in-
dicat ipsa mihi.*

Atque hæc Xenophanes.
Sugillat illum Cratinus in
Pythagoricis atque in Ta-
rentinis in hunc modum:
Eis consuetudo est, si quem
simplicem undecunque naçti
fuerint, ingressum, experi-
mentum faciunt quantum

Τῆς τ' λόγῳ ῥώμης, τὰ ρά τ' ἴδ' ἔν
 καὶ κωκὰν τοῖς ἀντιθέτοις,
 τοῖς πέρας, τοῖς πειρώμα-
 σι, τοῖς ἀποπλάνοις,
 τοῖς μεγέθεισιν ἐβυσσικῶς.
 Μνησίμαχος ἀλκμαίωνι,
 ὡς πυθαγορεῖν ἢ Διόρδῳ τῷ
 λοξία,
 Ἐμφυχον ἔδ' ἐν ἐδίοι τε πα-
 τελῶς.
 Ἀριστοφῶν πυθαγορεῖν.
 Ἐφ' ἣν τε καταβάς εἰς διαίταν
 τῷ κᾶτω,
 ἰδεῖν ἐκάστοις· διαφέρειν δὲ
 πάντοτε
 τοῖς πυθαγορεῖσιν τ' νεκρῶν·
 μόνοισι γὰρ
 τοῦτοις τὸν πλάτωνα συσι-
 τεῖν ἔφη,
 δι' ἀσπίδα· ἄχρη δὲ
 λέγεις,
 εἴ ποῖς ῥύπε μεσοῖσιν ἤδε-
 ται ξυλῶν.
 Ἐτι ὅν τ' αὐτῶν,
 Ἐδίοισι τελέχονα, καὶ πί-
 νουσι
 ἐπὶ τοῖς ὕδασι, φθίρας δὲ
 καὶ τείβονα,
 τὴν τ' ἀλοισίαν οὐδεὶς αὖ
 ὑπομείνει τῶν νεωτέρων.
 Ἐτελεύτα δ' ὁ πυθαγόρας τὸν τ' ἔσπον· συνεβρόντος με-
 τὰ τ' ἐμνήθων ἐν τῇ μύλωνος οἰκίᾳ τότε, ὑπὸ τινος τ' μὴ ᾧ
 δοχῆς ἀπὸ τῶν δεινῶν, διὰ φθόγου ὕποπτος. Σὺν αὖ τ' οἰκίᾳ συνέβη

illi dicendi viribus praestant,
 perturbare illum, obiectioni-
 busque versare, conclusioni-
 bus, inaequalitatibus, falla-
 ciis, magnitudinibus, non in-
 de emergere. Mnesimachus
 Dalmoni, Pythagoreo more
 Soli immolamus inanimatum
 nihil, omnia comedentes. A-
 ristophon in Pythagoreo
 instituto ait, quod quum
 descendisset in diatam eorum
 qui apud inferos sunt, vidis-
 se singulos, Pythagoricos ve-
 rò multum omnino à mor-
 tuis differre. His quippe solis
 convesci Plutonem ob pieta-
 tem dixit. Facilem ais deum,
 si sordidis cibis adesse gau-
 det. Item in eodem, Come-
 dunt olera & aquam in po-
 tu sumunt, pediculos & pal-
 lium atque squalorem nemo
 ex aliis perferre posset.

Moritur autem Pytha-
 goras hoc modo: Concede-
 rat in domo Milonis cum
 sociis: eam verò domum
 quispiam ex iis quos il-
 le admittere noluerat,
 per invidiam incendit.

τινες δ' αὖτις τοὺς κροτωνι-
 άτας τῷτο πορεύσασθαι, τυραν-
 νίδος ἐπιθεσὶν ἀλαβόμενους.
 τὸν δὲ πυθαγόραν κατελπι-
 φθῆναι διεξιόντα· καὶ πρὸς
 τινι χωρίῳ ἡμιόμου πληρὴ
 κυάμου, αὐτὸς ἐς ἡ, εἰπὼν, ἀ-
 λῶναι μὲν ἢ πατήσαι· ἀ-
 ναιρεθῆναι δὲ κρεῖττον, ἢ λα-
 λῆσαι. καὶ ὡς πρὸς τὸ διωκόν-
 των ἀποσφαιλῆσαι. οὐτὼ δὲ καὶ
 τοὺς πλείους τῶν ἐπαύρων αὐτοῦ
 διαφθαλῆναι ὄντας πρὸς τὴν
 ταρακόντα. διαφυγεῖν δὲ ὀλι-
 γίστους, ὧν ἑνὶ καὶ ἀρχίτας ὁ
 ταραντίνος, καὶ λύσις ὁ περ-
 ρηιδῆς. φησὶ δὲ δικαίαρ-
 χος τὸν πυθαγόραν ἀποθανεῖν
 καταφυγόντα εἰς τὸ ἐν μετα-
 ποντίῳ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, τὴν
 ταρακόντα ἡμέρας ἀσιτῆσαντα.
 Ηρακλείδης δὲ φησιν ἐν τῇ
 τῷ σατύρῳ βίῳ ἐπιτομῇ, με-
 τὰ τὸ θάψαι φερεκύνδην ἐν
 δῆλῳ, ἐπανηδεῖν εἰς ἰτα-
 λίαν, καὶ πανδασίαν δούροντα
 μύλωνος τοῦ κροτωνιά-
 του, εἰς μεταπολίον ἐξυ-
 δεῖν, καὶ καὶ τὸν βίον κατα-
 σφραῖσαι κατὰ τὰ, μὴ βουλό-
 μενον πρᾶγμῳ ζῆν. ἑρμύπ-
 πος δὲ φησὶ, πολέμοι τῶν ἀ-
 κραταντίνων καὶ συρακυσίων,

Sunt qui Crotoniatis ipsos
 tyrannidis suspitione ac
 metu hoc perpetrasse dicāt.
 Pythagoram igitur incen-
 dij incommoda vitantem,
 quum egrederetur compre-
 hensum esse: & agro cuidā
 fabis pleno intrantem, ibi
 constitisse, ac dixisse, Capi
 prestat quān has dare pes-
 sū, cēdique satius est quān
 quicquam loqui: atque ita
 iugulum persequutoribus
 nudasse: complurēsq; ex
 discipulis (nā circiter qua-
 draginta sequuti fuerant)
 fuisse interemptos, paucōs-
 que effugisse: ex quibus Ar-
 chytas Tarentinus fuerit,
 & Lysis ille quem supra me-
 morauimus. Porro Dicear-
 chus Pythagoram in delū-
 brum Musarum quod Me-
 taponti est, confugisse, ibi-
 que quum quadraginta dies
 absque cibo perstitisset, de-
 fecisse ait. Heraclides verō
 in Epitome vitarum Saty-
 ri, illum postquam in Delo
 Pherecydi iusta persolue-
 rat, rediisse in Italiam, &
 quum in domo Milonis
 Crotoniatæ celebritatem
 offendisset, Metapontum
 peruenisse, ibique quum vi-
 vere diutius pollet, inedia
 vitam finisse. Hermippus
 autem ait bello inter Agri-
 gētinios atque Syracusanos

ἐξελθὼν μετὰ τῶν συνηθῶν
 τὸν Πυθαγόραν, καὶ παρῆναι
 τῶν ἀκραγαντίνων. Ἐφῆς δὲ
 γινόμενης περικαμπιόντα αὐ-
 τὸν πρὸς τῶν κυάμῳ χάραν,
 ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἀλαρε-
 θῶσαι πρὸς τὰ λοιπὰ, ὄντας
 πρὸς πέντε καὶ τετάρκον-
 τα, ἐν Τάραντι κατακταν-
 θῶσαι, δέλοντας ἀντιπελι-
 τώεσθαι τοῖς παροεσῶσι. καὶ
 διὸ τὶ περὶ πυθαγόρα φησὶ, ὃ
 ἐρμπατο. λέγει δὲ ὡς γινό-
 μενον ἐν ἰταλῖα, καὶ γῆς οἰ-
 κισκὸν ποιῆσαι, καὶ τῇ μιντε
 ἀντεῖλετο τὸ γινόμενα εἰς δέλ-
 τον, γράειν σημειωμένῳ
 καὶ τὸν χρόνον. ἔπειτα να-
 θέναι αὐτῷ ἐς αὐτὴν αἰέλην.
 τοῦτο ποιῆσαι πρὸς μητέρα.
 τὸ δὲ Πυθαγόρα μετὰ χρό-
 νον αὐτῶν ἰσχυρὸν καὶ κατε-
 σκελετευμένον. ἐπιδόντα τε
 εἰς πρὸς ἐκκλησίαν, φάσκειν
 ὡς ἀφῆκται ἐξ αἰῶνος. καὶ δὴ
 καὶ ἀνεγίνωσκον αὐτοῖς τὰ συμ-
 βεβηκότα. οἱ δὲ, σπυρόμενοι
 τοῖς λεγόμενοις, ἐδῆκρυόν τε
 καὶ ὤμοζον, καὶ ὁπίσθον εἶ-
 πον πυθαγόρα θεῖον τινά.
 ὥστε καὶ τὰς γυναῖκας αὐ-
 τῶν παρὰ δίδουσαι, ὡς καὶ μα-
 θητομένους τὴν αὐτῶν.

exorto, Pythagoram exisse
 cum sociis Agrigentinis o-
 pem laturum. Versis autem
 in fugam, illum, fabarū cā-
 rum circuisse, ibique à Sy-
 racusanis fuisse interfectū.
 Reliquos verò ad triginta-
 quinque Tarenti fuisse cre-
 matos, quum primariis ci-
 vitatis cōtra ira vellent, at-
 que ab eis in reipublice ad-
 ministratōne dissentirent.
 Aliud item quiddam hu-
 iusmodi de Pythagora Her-
 mippus refert. Ait enim, il-
 lum, quū in Italiam venis-
 set, subterraneam fecisse do-
 mum, matrique mandasse,
 quæ contingerent, tabulis
 inscriberet, tempusque ad-
 notaret: deinde illū descen-
 disse, ac dum rediret id ma-
 trem fecisse. Anno autem
 exacto ascendisse Pythago-
 rā ex effossa domo, squali-
 dum ac macie confectum,
 aduocatāque concione di-
 xisse ex inferis se ascende-
 re, atq; ut sibi fidem faceret,
 recitasse quicquid evenis-
 set. Eos verò iis quæ dice-
 bantur affectos, in lacrymas
 eiulatusque prorupisse, Py-
 thagoramque iam diuini
 quippiā habere existiman-
 tes, uxores suas illi in disci-
 plinam certatim dedisse, ut
 quippiā ex illo addiscerent:

ταῖς καὶ πυθαγορικαῖς κλη-
θῆναι καὶ ταῦτα μὲν ἑρμηνεύει.

Ἦν δὲ τῆς πυθαγόρα καὶ γυ-
νῆ, θεανῶν ὄνομα, βροντίνης τῆς
κροτωνιάτης θυγατρὸς. οἱ δὲ,
μυαῖκα μὲν εἶπεν βροντίνης, μα-
θήτρια δὲ πυθαγόρα. ἡ δὲ
αὐτῇ καὶ θυγατὴρ δαμόν, ὡς
φησὶ λύσις ἐν ὀπισθοκλήτῃ τῇ
πρὸς ἵππαρχον, ὡς πυθα-
γόρας λέγειν οὕτως, λέγουσι δὲ
πολλοὶ τοὶ καὶ δαμασίᾳ φιλο-
σοφεῖν ὅτι παλαιῶν πυθαγό-
ρας, ὅς γε τὰ δαμοῖ τῆς αὐ-
τοῦ θυγατρὸς ὡς ἀκατα-
μάτου τὸ ὑπομνήματα, ἐκέ-
λευπε μηδὲν ἐκ τῶν ἐκ τῶν
οἰκίας ὡς ἀδιδόω. αἱ δὲ,
δυναμὴ πολλῶν χρημά-
των ἀποδιδόσθαι τὴν λέξιν, ἐκ
ἐκλήθη. πονία δὲ καὶ τὰς
τῶν πατρὸς ὀπισκοήσας ἐνόμι-
σε χρυσῶν τιμιωτέρας εἶναι, καὶ
ταῦτα μυαῖ. ἡ δὲ καὶ τηλαυγὴς
ἐξ ὧν αὐτὴ, ὅς καὶ διαδέξαντο τὸν
πατέρα, καὶ (κατὰ τινάς)
ἐμπεδοκλέους καὶ ἡγήσαντο.
Ἰπποβοτὸς γὰρ τοὶ φησὶ λέγειν
ἐμπεδοκλέα τηλαυγῇ, καὶ τὴν
κοῦρε θεανοῦς πυθαγόρεά τε.
σύγγραμμα δὲ φέρεται τῆς τη-
λαυγῆς· ἰδὲν γὰρ δὲ μνηστὴς αὐτῆς θεανοῦς τινὰ δῆλα. καὶ φασὶν αὐ-
τῇ ἐρωτηθεῖσαν πυθαγόρα μὴ ὅτι ἀνδρὸς καθαρῆς, φαίει,

easque Pythagoricas voca-
tas esse. Hæc Hermippus.

Erat autem Pythagoræ
& uxor Theano nomine,
Brontini Crotoniatæ filia.
Hanc alij Brontini uxorem
Pythagoræque discipulam
tradūt. Erat illi & filia Da-
mo, ut Lysis in epistola ad
Hipparchum ait, de Pytha-
gora in hunc modum lo-
quens, Aiunt autem pluri-
mi publicè te, (id quod Py-
thagoras semper inhibue-
rat) philosophari: qui quā
Damonii filie commentaria
sua commendaret, iussit ne
cui extra domum ea trade-
ret. Ea verò quum ingenti
pecunia posset illa distrahe-
re, omnino noluit, inopiam
quippe patrisque monita
auro pretiosiora censuit,
idque quum esset mulier.
Fuit illi & filius Telauges,
qui etiam patri successit, ac
iuxta quosdā Empedoclis
præceptor fuit. Hippobotus
autem Empedoclem dixisse
ait de Telauge, Clara
Theanus proles Pythago-
ræque. Telauges autem ille
nihil scripsisse fertur, at i-
pſius mater nonnulla. Ro-
gata quando mulier à viro
munda sit, dixisse ferunt,

ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, ὡς ἀχρημα·
 ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου, οὐδέποτε.
 τῇ δὲ πρὸς τὸν ἰδίον ἀνδρῶν
 μάλα σὴ πορεύεσθαι, παρήνει,
 ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ πλεῖν
 ἀχρημα ἀποτίθεσθαι· ἀνι-
 σταμένη δὲ πάλιν ἅμα αὐ-
 τοῖσι ἀνδραμύειν. ἐρωτη-
 σείσα, ποῖα; ἔφη, ταῦτα δὲ ἀ-
 γνοῦν καὶ κλημα. ὁ γὰρ Πυθα-
 γόρας (ὡς μὲν Ἡρακλείδης φη-
 σὶν ὁ τὸ σαραπίων Θ) ὁ δὲ δον-
 κοιτύτης ἐτελεύτα, καὶ πλεῖν
 ἰδίαν ὑπογραφήν ἔχει ἡλί-
 κων· ὡς οἱ πλείους, ἔτη βίης
 ὀπενήκοντα. καὶ ἡ αὖτις εἰς
 αὐτὸν πεπαγμέναι οὕτως ἐ-
 χούται.

Οὐ μοί Θ ἐμψύχων ἀπὸ χερ-
 σέρας, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς,
 Τίς γὰρ ὅς ἐμψύχων ἡ ψαῖς,
 Πυθαγόρας;
 Ἀλλ' ὅταν ἐψηθῇ τι, ἢ ὀπιη-
 θῇ ἢ ἀλειφθῇ,
 Δὴ τότε καὶ ψυχὴν ἔκ' ἐχόν
 ἐδίωκεν.

Ἄλλο.

Ἦν ἄρα πυθαγόρης τοῖς Θ Θ-
 φόν, ὥς τε μὲν αὐτὸς
 Μὴ λαύειν κρεῖων, καὶ λέγειν
 ὡς ἀδίκον.

Στιγίην δ' ἀγνοῖ. ἀγαμαὶ Θ φόν· αὐτὸς ἔφαμεν,
 Οὐκ ἀδικεῖν, ἀγνοῖ δ' αὐτὸς ἄρ' ὡς ἀδικῶν.

A suo quidem, continuò:
 ab alieno verò, nunquam.
 Ei verò quæ ad virum in-
 grederetur, monebat uti,
 cum veste & verecundiam
 poneret, exurgensque de-
 nuo, cum ipsis illam unà
 resumeret. Rogata Quenā?
 Hæc, inquit, per quæ mu-
 lier vocor. Igitur Pythago-
 ras, iuxta Heraclidem Se-
 rapionis filium, octogesimo
 ætatis anno moritur, secun-
 dum propriam ætatum de-
 scriptionē: iuxta plurimos
 autem, nonagesimo. Extant
 autem & quæ in hunc lusi-
 mus, sic habentia,

*Haudquaquam solus tu a-
 nimatis abstinnisti:*

*Quisnam animata vorat,
 dic mihi Pythagora?*

*Verum ubi quid tostum est,
 elixum, vel sale sparsū,
 Tunc edimus, quoniam
 spiritus omnis abest.*

*Item aliud in eundem,
 Talis erat sapiens, ut nollet
 tangere carnes,*

*Pythagoras, magnum &
 diceret esse scelus.*

*Carnibus admiror socios
 quod pavit, & ipse
 Carnibus abstinuit, flagi-
 tium esse ratus.*

Καὶ δῆο.

Τὰς φρενας ἡ ἐθέλης τὰς
πυθαγόρειο νοῆσαι,
Ἀσπίδος δὲ φόρου βλέψον
ἐς ὁμολόγον.

Φησὶ γὰρ, οὕτως ἐγὼν ἡ πρὸς
βροτῶν δ' ὅτε ἐκ ἡ
Φόσκον ὅτ' ἡ δόπου, ἐκ αὖ
ἐκ ἡ ὅτε ἡ.

Καὶ δῆο, ὡς ἐτελεύτα.

Ἄϊ αἶ, πυθαγόρειος τί πόσον
κυνάμους ἐσεβάσθη;

Καὶ θάνε φοιτητῶν ἄμμι-
γα τοῖς ἰδίοις;

Χωρεῖον ἡ κυνάμους ἵνα μὴ
τούτοις ὅ πατήρ,

Ἐξακραγαντίνων κατθανῶν
ἐνὶ τειόδω.

Ἦκμαζε ὅ καὶ πρὸς ἔκτος ἡ
ὀλυμπιάδα, καὶ αὐτὴ τὸ σύστημα
διέμενε μέχρι ἡγεῶν ἐν-
νεακαίδεκα. τελευτῶσι γὰρ
ἐγχεῖν τῶν πυθαγορείων ὅς
καὶ ἀριστὸς εἶδε, ξενόφι-
λός τε ὁ χαλκιδεύς, ἀπὸ
θαύκης, καὶ φάντων ὁ φλιά-
σιος, καὶ ἐχκράτης, καὶ διο-
κλῆς, καὶ πολύμνος, φλιά-
σιοι καὶ αὐτοί. ἦσαν ὅ ἀκρεα-
ταὶ φιλολάβη καὶ δούρου τῶν
ταρατίνων.

Γεγονῆσαι ὅ πυθαγόρειος τίτ-
λος πρὸς τοῖς αὐτοῖς χρόνοις,

Item aliud,

Respice in Euphorbi radiantia
scuta renati,
Pythagora mentem noscere
quisquis aues.

Olim ego (dicit) eram mortalis,
nec finit unquam,
Sive erat, haud vel erat,
dicere semper, Eram.

In eundem,

Heu, heu, Pythagoras quid
vile legumen adorat?
Quem in propriis fama est
occubuisse fabis?

Nam ne forte fabas fugiens
calcaret in agro,

Tandem Agragantino ca-
sus ab hoste perit.

Floruit autem Olympiade
sexagesima, ipsiusque scho-
la duravit usque ad nonam
& decimam generationem.
Postremi enim Pythago-
reorum fuere quos Aristoxenus
vidit, Xenophilus
Chalcidienensis ex Thuria, &
Phanto Phliasius, & Eche-
crates, & Diocles, & Poly-
mnastus, phliasii & ipsi. E-
rant autem auditores phi-
lolai & Euryti Tarenti-
norum.

Fuerunt autem pythagoræ
quatuor eodem fere tempore,

οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέ-
 χοντες· εἰς μὲν κροτωνιάτης,
 τυραννικὸς αὐτῶπος· ἕτερος
 φιλιάσιος, σωμασκηπτής, α-
 λειπής, ὡς φασὶ τινες· τε-
 τος, ζακύνθιος, ὃ φασιν εἶ)
 τὸ πορρῆα τῆς φιλοσοφίας,
 αὐτῷ διδάσκοντι· ἐφ' ἧς καὶ
 τὸ αὐτὸς ἐφαπαρσιμακὸν εἰς
 πύβιον ἦλθεν. οἱ δὲ καὶ δῆμον
 αἰδριατοποῖδον Ῥηγῖνον γε-
 γέναι φασὶ πυθαγόραν, περὶ-
 τον δοκοῦντα ῥυθμοῦ καὶ συμ-
 ματείας ἐσοχάσασθαι καὶ δῆμον,
 αἰδριατοποῖδον σάμιον· καὶ ἑ-
 τερον, ῥήτορα μοχθηρὸν· καὶ
 ἰσχυρὸν δῆμον, τὰ περὶ κήλης γε-
 γραφότα, καὶ τινὰ περὶ οὐμῆ-
 ρου σωτῆρα γένον· καὶ ἑτερον,
 εὐεικά πεπεραγματευιδρόν,
 ὡς διονύσιος ἰσορεΐ. ἐρατο-
 κρίνης δὲ φησι (καθὸ γὰρ φα-
 λεῖται ὡς τῇ παιτοδαπῇ ἰ-
 σιείᾳ ἰσχυρὰ τίθεται) τῶτον εἶ)
 πὺν περὶ τὸν ἀντήχως πυκτεύ-
 σαιτο, ὅτι τὸ ὀλδοῦ καὶ τετ-
 τράκωτος ὀλυμπιάδος, κο-
 μήτις, καὶ αἰλουργίδα φο-
 ρεῦντα· ἐκεῖ φθιμὸς τε ἐκ
 τῷ πατρίδων, καὶ χλωαδέν-
 τα, αὐτίκα περὶ βίῳα ποῖς
 ἀνδρας, καὶ νικῆσαι. ἀπλοῦ
 δὲ πύτῳ καὶ πύπυγμα, ὅτι

nec multum ab se invicem
 distantes. Vnus quidē Cro-
 toniata, homo tyrannicus:
 alter, phliasius, corporum
 exercitator aliptes, ut qui-
 dam aiunt: tertius, Zacyn-
 thius, cuius aiunt illud esse
 philosophiæ arcanum, ac
 eius rei præceptor: à quo i-
 tem illud prouerbiale, ipse
 dixit, in publicum mana-
 uit. Sunt qui & alium scul-
 ptorem Rheginum fuisse
 dicant pythagoram, qui
 primus visus sit numero-
 rum ac modorum repertor
 fuisse. Alium item sculpto-
 rem Samium, & alium o-
 ratorem non bonum, & a-
 lium medicum qui de her-
 nia scripserit, ac de Home-
 io quædam composuerit.
 Alium item qui Doricè
 scripserit, autore Diony-
 sio. Porro hunc Eratosthe-
 nes, quem & phavorinus
 in Omnimoda historia se-
 quitur in libro octauo, pri-
 mum fuisse tradit, qui
 XLVIII Olympiade peri-
 tus ac exercitatus pugil e-
 uaserit, quem comatum at-
 que purpuratum eiectum-
 que ex puerorum ludo at-
 que irritum continuò viros
 perisse ac vicisse. Simplex
 est huic epigramma, quod
 fecit Theæterus,

ὅτι οἱ αὖτε περὶ τῆς ποίσεως

Πυθαγόρειον, τινὰ πυθαγό-
ρειον, ὡς εἶπε, κερμητιον,
Ἀδόμενον πυκτιον εἰ κατέ-
χας σάμιον,

Πυθαγόρης ἐγὼ εἰμι. τὰ δ'
ἴστα με εἴτιν' ἔροιο
Ἡλείωι, φήσας αὐτὸν ἄπιστα
λέγειν.

Τοῦτον ὁ φαβωεῖνθ φησὶν
ὅρις χρησάσθαι διὰ τὴ μαθη-
ματικῆς ὕλης, ὅτι πλέον δὲ
ἐκράτιον, καὶ τοῖς ἐκείνῳ πλη-
σιάζοντας· καὶ μετὰ ταῦτα,
ἀριστοτέλει καὶ τοῖς σωϊκοῖς.
ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν οὐρανὸν
πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον, καὶ
τὴν γῆν τετραγώνιον· ὡς δὲ
Διόφραστος, παρὶ μίδελον· ὡς
Ἰζυλάων, Ἡσίοδον. πύττω φα-
σὶν ἀντιπαρατάσσειν καὶ
δῶνα, καὶ δὲ αὐτὸν αἰτίδοκον σω-
κράτει. ὅτι δὲ τὴν ἀθλητὴν πυ-
θαγόρειον καὶ τὴν πρὸ Ἰζυλάων πρὸς
πίσταμα,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΥΚΤΕΩΣΤΩΝ Εἰς ὁλίμ-
πα πρῶτον ἀνέβη

Ἡλυθε πυθαγόρας ὁ κρά-
τειος σάμιος.

ὁ δὲ φιλόσοφος καὶ ὡς εἶπε
πέρι λει.

Πυθαγόρας ἀναξίμανδρ' εἰ.
Καὶ σὺ ὡς λῶσε, εἰ μὴ δὲν αἰμεί-
νων ἢς πυθαγόρεω γρηλεύετε

Pythagoram quendam comar-
tum hospes nobilem,
Pugilem Samium, si contines,
Pythagoras ego sum.

Qua gesserim vero si quem-
piam Eleum rogabis,
Dices illum incredibilia
narrare.

Hunc Phavorinus ait Defi-
nitionibus ob mathemati-
cam usum materiam, am-
pliasse verò illam Socratē,
& qui ab eo fluxere. Postea
autem Aristotelem & Stoi-
cos primòque cælum ap-
pellasse mundum, terram-
que rotundam. Id autem
Theophrastus Parmenidi,
Zeno Hesiodo, assignant.
Huic autē restitisse Cydo-
nem, sicut Antidocum So-
crati. De Pythagora autem
athleta circumfertur hoc e-
pigramma,

Hic puer & pugil à pueris
ad Olympiū venit

Pythagoras Samius, patre
satus Crateo.

At verò philosophi episto-
la legitur in hunc modum,
Pythagoras Anaximēni.
At tu virosum optime, si
nihil Pythagora & genere

καὶ κλέει, μεταναστὰς αὐτῶν
 ἔκ Μιλήτου· νυνὶ δὲ κατε-
 ρύκει σε ἡ πατρίς σου δόξα·
 καὶ ἐμὲ τε αὖ κατέρυκον ἀ-
 ναξιδρῆς εὐκόστα. εἰ δ' ὅ-
 μεις οἱ ὄντες οἱ τὰ πόλεις ἐκ-
 λείψατε, ἀπὸ μὲν αὐτέων ὁ κό-
 σμος αἰρεθήσεται, ὅππῃ κινδυ-
 νώτερα δ' αὐτοῖσι τὰ ἐκ μή-
 δων. ἔτε δὲ αἰεὶ καὶ ὄντι αἰθε-
 ρολογίῃν μεθεῶν· ὅν τε τῇ τῇ
 πατείδι καθήμιον. καὶ ἐγὼ δὲ
 οὐ πάντα περὶ τοῖς ἐμῶν τῶ
 μῶσι, ἀλλὰ καὶ ἐν πόλεμοις
 οἷς διαφύεσιν εἰς ἀνιήλους
 Ἰταλιῶται.

& gloria præstantior esses,
 profectò ad nos iam ex
 Mileto migrasses: nunc ve-
 rò te continuit paterna &
 avita gloria, quæ & me
 continuisset, si essem Ana-
 ximeni similis. Cæterum
 vos si augurio vrbes dese-
 retis, eis quidem ornatus
 adimetur, Medique illis
 infestius instabunt. Neque
 verò semper convenit a-
 strorum ac cæli vestigare
 rationes: præstat interdum
 ad patriam curas cogita-
 tionésque cōvertere. Quā-
 quam ego non semper
 meis vaco fabulis, verum
 & bellis interdum, qui-
 bus inter se inuicem Itali
 dissident.

Quoniam verò de Py-
 thagora diximus, dicen-
 dum iam de Pythagoricis
 illustribus viris: post quos
 dicendum erit de iis qui
 sparsim à plerisque refe-
 runtur: tum deinceps ad nec-
 eptemus successionis seriem
 memorabilium virorū vs-
 que ad Epicurum, sicuti su-
 præ promisimus. De Thea-
 no autem & Thelauge iam
 diximus: dicendum mo-
 dò de Empedocle primum.
 Nam (ut quibusdam pla-
 cet) Pythagoræ auditor
 fuit.

Ἐπειδὴ δὲ περὶ πυθαγό-
 ρου διηγήσασθαι, ῥητέον
 περὶ τῶν ἐλλογιμῶν πυθα-
 γορῶν μεθ' οἷς περὶ τῶν
 ἀποράδων κατὰ τινὰς φη-
 σὶν· ἔπειθ' ὅπως ὁ ἑκά-
 στω πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀ-
 ξίων λόγου, ἕως ὅππῃ κού-
 ρου, καὶ καὶ καὶ περὶ ἡμέ-
 ρων. περὶ ὧν οὐδὲ δεκαοὐκ
 καὶ περὶ τῶν διηλέμε-
 να· λεκτέον δὲ νυνὶ περὶ ἐμ-
 πεδοκλέους περὶ τῶν καὶ
 γὰρ τινὰς, πυθαγόρεος δὲ ἡ-
 κούσῃ.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ.

Εμπεδοκλῆς (ὡς φησὶν
 Λίπποβοτος) μέγας ὢν
 υἱὸς τῆ ἐμπεδοκλέως, ἀκρα-
 γαντίν. πὸ δ' αὐτὸ καὶ τί-
 μαί. ἐν τῇ πεντηκοντα-
 τῇ τῷ ἰσοκρίτῃ, ὁπίσμων αὐ-
 δρα γεγονέναι τὸν ἐμπεδο-
 κλέα, τὸ πάππον τῆ ποιητῆ.
 ἀλλὰ καὶ Ἑρμιππὸς παρὰ αὐτῷ
 τούτῳ φησὶν. ὁμοίως καὶ Ἡρα-
 κλείδης ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ, ὅτι
 λαμπερὴς ὢν οἰκίας ἱπποβο-
 τῆος τῆ πάππου. λέγει δὲ καὶ
 Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς Ὀλυμπιο-
 νίαις, πλεονέχων καὶ ἐβ-
 δομηκοσίων Ὀλυμπιάδων νει-
 κῆναι τὸν τῆ μέγαν πα-
 τέρα. μάρτυρι γάρ τινι
 ἀεισοτέλει. Ἀπολλόδωρος δὲ
 ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς χρονι-
 κοῖς φησὶν, ὡς ὢν μέγαν
 καὶ υἱόν. εἰς δὲ θουρίαν αὐ-
 τὸν νεώσι παντελῶς ἐκτισμέ-
 νοις Γλαῶν. ἡ δὲ φησὶν.
 εἴθ' ὑποβὰς, οἱ δ' ἰσοκρί-
 τες ὡς οἰκοθεοὶ πεφύργοις εἰς
 ταῖς συρακούσας, μετ' ἐκεί-
 νων ἐπολέμαί ποτε τοῖς ἀ-
 θηναίοις, τῆς αἰτίας ἀγνοεῖν μοι
 δοκοῦσιν. ἢ γὰρ ἔκ' ἐτ' ὢν,
 ἢ παντελῶς ὑπεργηρακῶς. ὅθεν οὐ φαίνεται. Ἀει-
 σοτέλης γὰρ αὐτὸν, ἔτι τε Ἡράκλειτον, ἔκ' ἔκ' ἐτ' ὢν.

EMPEDOCLES.

Empedocli (vt ait Hip-
 probotus) Meto pater,
 auus Empedocles Agri-
 gentinus fuit. Idem & Ti-
 mæus refert in decimo-
 quinto Historiarum libro,
 insignem fuisse virum Em-
 pedoclem poetæ auum.
 Hermippus eadem ferme
 ait. Heraclides itidem De
 insulis, clara ex familia
 fuisse auum, equosque nu-
 trisse tradit. Dicit & E-
 ratosthenes in Olympio-
 nicis, lxxi Olympiade
 vicisse Metonis patrem,
 Aristotelis utens testimo-
 nio. Apollodorus autem
 grammaticus in Chroni-
 cis, Metonis quidem fi-
 lium fuisse ait, cæterum
 ad Thurios nuper omni-
 no conditos venisse Glau-
 cus ait: deinde post pauca,
 Qui verò (inquit) domum
 profugum venisse Syracu-
 las, & cum illis aduersus
 Athenienses bellasse aiunt,
 prorsus id mihi ignorare
 videntur. Aut enim iam
 defecerat aut omnino val-
 de senex erat: id quod mi-
 nimè verisimile est. Nam-
 que & Aristoteles ipsum
 & Heraclitum lxx annis

φασὶ τετελευτηκέναι. ὁ δὲ
 παρ' ὧν καὶ ἐβόλαιος ἦν
 ἐλυμπιάδα γενικῶς κέκληται,
 πάντε πάντως ἡ ὁμόθυμος
 ὡς ἅμα καὶ πὺν χεῖρον ὑπὸ
 τοῦ ἀπολλοδώρου σημαίνεσθαι.
 οἱ περὶ δὲ ἐν τοῖς βίοις φη-
 σὶ ὅτι ἐμπεδοκλῆς υἱὸς ἦν ἡ
 ἑσάνετος, κατελίπει δὲ καὶ αὐ-
 τὸς υἱὸν ἑσάνετον. ὅτι τε τῆς
 αὐτῆς οὐλυμπιάδος τὸ μὲν ἵπ-
 ποδρόμου κέκληται γενικῶς καὶ δὲ
 υἱὸν αὐτῆς, πάλιν, ἢ (ὡς ἡρα-
 κλείδης ἐν τῇ ὀπίσκει) ἀρ-
 χινομίου δὲ τὸ δῖον ἐν τοῖς ὑπο-
 μένησιν φαίνειν, ὅτι καὶ
 βουὴν ἔδωκε τοῖς θεωροῖς ὁ
 ἐμπεδοκλῆς ἐκ μέλιτος καὶ
 ἄρσιων καὶ ἀδελφοῖ, ἔχε
 καὶ ἀρχινομίου. τηλαυγὴς δὲ
 ὁ πυθαγόρας παῖς, ἐν τῇ πρὸς
 φιλόλαον ὀπισκοπῇ φησὶ τὸ
 ἐμπεδοκλῆα ἀρχινομίου (εἶ)
 υἱόν. ὅτι δὲ ἡ ἀκραγαντί-
 ρος ἐκ σικελίας, αὐτὸς ἀνα-
 γράφει τὴν καὶ ἀρχινομίου φη-
 σὶ,
 οἱ φίλοι οἱ μέγα ἄνδρες καὶ
 ἑσάνετος ἀκραγαντος
 Νάειτ' ἀνὰ κράτος πόλεως.
 καὶ πᾶσι φασὶ τὸ γένος αὐτῆς
 τῆδε.

anno vita excessisse ait, qui
 verò lxx & primam O-
 lympiadem vicerat eques,
 eodem cenfebatur nomine.
 Ita & tempus ab Apollo-
 doro significatur. Satyrus
 autem in Vitis Empedo-
 clem ait filium fuisse Exe-
 neti. Reliquisse autem &
 illum filium Exenetum, ea-
 demque Olympiade ipsum
 quidem equestri certami-
 ne vicisse, filium verò illius
 lucta, siue (vt ait Heracli-
 des in Epitome) cursu. Ve-
 rum enimvero in Phauori-
 ni Commentariis reperi,
 Empedoclem & bouē ma-
 ctasse spectatoribus, ex mel-
 le & farina: fratremque ha-
 buisse Callicratidē. Telaug-
 es autem Pythagoræ filius
 in epistola ad Philolaum,
 Empedoclem ait Archino-
 mi fuisse filium. Quod au-
 tem Agrigentinus ex Sici-
 lia fuerit, ipse in primo Lu-
 strationum refert,

*O socij ingentem flamas A-
 cragantis ad undas
 Urbem qui colitis positam sub
 mœnibus altis.*

Haecenus de genere ipsius.
 Audisse autem Pythago-
 ram Timæus autor est
 in nono Historiarum,

Ἀκούσας δὲ αὐτὸν πυθαγόρου τίμαιος δῖος τὸ ἐνάτης ἰστορίῃ,

λέγον ὅτι καὶ γινώσκεις ὅτι
 λογκλοπία τότε, (καθὰ καὶ
 πλάτων) τῷ λόγον ἐκωλύθη
 ματέχιν. μεμνήσθαι δὲ καὶ αὐ-
 τὸν πυθαγόρε λέγοντα,
 Ἦν δέ τις ἐκ κείνοισιν αὐτὸν
 πειρώσασα εἰδώς,
 Ὅς δὴ μήκιστον παραπίδων
 ἐκτίσαστο πλεον.
 οἱ δὲ τῷ το εἰς παρμενίδῳ αὐ-
 τὸν λέγειν ἀναφύοντα. φησὶ δὲ
 νεάνθης ὅτι μέχρι φιλολάου
 καὶ ἐμπεδοκλέους ἐκοινώνουν
 οἱ πυθαγόρειοι τῷ λόγον. ἐ-
 πί δ' αὐτοὺς διὰ τῆς ποιή-
 σεως ἐδημοσίβυσεν αὐτὰ, νό-
 μον ἔθειτο μηδὲν ἰμετάδωσθαι
 ἐποποιῶν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ πλά-
 τωνα φασὶ παθεῖν· καὶ γὰρ πύ-
 ρον κωλυθῆναι. τίν' ὅμως
 ποιγε αὐτῷ ἤκεσαν ὁ ἐμπεδο-
 κλῆς, ἐκ εἰδων. πλεὺ γὰρ παρ-
 φερειδῳ τὸν πηλαυροῦ
 ὅτις οὐκ ὅτι ματέχιν ἰσ-
 πάσου καὶ βερντίνου, μὴ εἶ
 ἀξιοπιστον. οἱ δὲ θεόφραστος
 παρμενίδου φησὶ ζῆλω πλεὺ
 αὐτὸν γινέσθαι, καὶ μνη-
 πλεὺ ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ
 ἐκείνον ἐν ἐπιστὴν τὸν πρὸς φύ-
 σεως λόγον ἔξελεκεῖν. ἔρ-
 μιππῳ δὲ, οὐ παρμενίδου,

dicens deprehensum quod
 orationem furatus esset,
 (sicuti & Plato) atque ideo
 ad consortium sermonum
 admitti prohibitū: ipsum-
 que meminisse Pythagore,
Quidā & in his vir summus
erat, rerūque peritus
Diuitiis qui animi corda-
tis vinceret omnes.

Sunt qui ista de Parmeni-
 de dixisse putant. Refert
 Neanthes Pythagoricos
 usque ad Philolaum &
 Empedoclem ad sermo-
 num communionem ad-
 mitti solitos. Vbi verò ipse
 poemata illa vulgate cœ-
 pit, latam esse legem vi-
 versificator omnis inde
 arceretur. Idem & Plato-
 nem pertulisse aiunt, quip-
 pe & hunc fuisse prohibi-
 tum. quem tamen illorum
 audiuerit Empedocles,
 non dixit. Eam enim quæ
 Telaugis fertur epistolam,
 quod Hippasum ac Bron-
 tinum audierit, non usque-
 quaque probari. Enimvero
 Theophrastus Parmeni-
 dem illum imitatum dixit,
 ipsiusque æmulum & in
 poematibus fuisse: quip-
 pe & illum in versu phy-
 sicæ rationis sequi ex-
 primeretque. Hermippus
 autem non Parmenidis,

ξειφαίνουσιν δὲ κινεῖν αἶζαν
 λωπύ. ὃ καὶ συνηδύαται,
 καὶ μνησθῆναι ἢ ἐποποιῖαν.
 ὕστερον δὲ τοῖς πυθαγoreῖσι ἐν-
 τοχῇ. Ἀλκιδამας δ' ἐν τῇ
 φυσικῇ φησὶ καὶ τοῖς αὐτοῖς
 χρόνοις ζῶντα καὶ ἐμπεδο-
 κλέα ἀκούσαι παρὲν δριδου.
 εἰθ' ὕστερον ἀποχωρήσαι. καὶ
 πρὶν μὲν ζῶντα κατ' ἰδίαν φι-
 λοσοφῆσαι· τὸν δ' ἀναλῆξαι ἄρ' οὐ
 δὲ λαύσαι καὶ πυθαγόρου. καὶ τῷ
 μὲν τὴν σμυρνήν καὶ ζῶντα τῷ
 περὶ καὶ τῷ χρόνῳ, τῷ δὲ
 τὴν φυσιολογίαν. Αἰετοτέ-
 λης δὲ ἐν τῇ φυσικῇ φησὶ,
 πρῶτον ἐμπεδοκλέα ῥηπει-
 κλὸν διρεῖν· ζῶντα δ' ἡγα-
 λητικῶς ἐν τῇ τῷ ποιη-
 τῇ, φησὶν ὅτι καὶ ὁμηρικὸς ὁ
 ἐμπεδοκλῆς, καὶ δὲν δὲ τῷ
 φράσιν γέροντες, μετὰ φρε-
 νος τε ὦν, καὶ τοῖς ἀλλοῖς
 τοῖς τῷ ποιητικῶς ὅτι δὲ
 μασὶ χρώμεθα. καὶ διότι
 γράψαντος αὐτοῦ καὶ ἄλλα ποι-
 ῆματα, πρὶν τε τῷ ἔρξῃ δὲ
 λαύσαι, καὶ πρὸς ἰμὸν εἰς ἀ-
 πῆλωνα, τῷ δ' ὕστερον κατέ-
 καυσεν ἀδελφὴ τις αὐτοῦ ἢ
 θυγάτηρ, (ὡς φησὶν ἱερώνυ-
 μος) τὸ μὲν πρὸς ἰμὸν, ἄνεστα

verum Xenophanis fuisse
 imitatore tradidit : qui
 quum diu versatus eiusque
 carmen imitatus sit, post-
 modum Pythagoricis con-
 gressum esse. Alcidamas ve-
 rò in Physico refert eodem
 tempore Zenonem & Em-
 pedoclem vnà audiuisse
 Parmenidem, demum ab
 se discessisse; ac Zenonem
 quidem seorsum philoso-
 phatum esse, hunc verò
 Anaxagoram & Pythago-
 ram audisse, atque alterius
 constantiam & gravita-
 tem vitæ atque habitus,
 alterius de natura rationes
 fuisse imitatum. Aristote-
 les verò in Sophista, pri-
 mum Empedoclem ora-
 toriæ inuentorem ait, Ze-
 nonemque dialecticæ. In
 libro autem De poetis as-
 serit Homericum Empe-
 doclem, acutumque in di-
 cendo fuisse, translationi-
 bus item ac cæteris poeti-
 cis figuris vsum. Atque id-
 eo, quum & alia poemata
 scripsisset, & Xerxis trans-
 itum, & in Apollinem
 proœmium, ea postea igni-
 bus tradidit soror quædam
 ipsius siue filia, vt Hiero-
 nymus ineminit : proœ-
 mium quidem imprudens:

τὰ δὲ πρῶτα, βουλευθεῖσα,
 δὲ τὸ ἀτελείωτα ἔϊ). καὶ θύ-
 λος δὲ φησὶ καὶ τραγωδίας αὐ-
 τὸν γράψαι, καὶ πολιτικά. Ἡ-
 ρακλείδης ὅ οὗ τὸ σαραπίω-
 νος, ἐτέρου φησὶν ἔϊ) τὰς
 τραγωδίας.

Ἱερώνυμος δὲ φησὶν αὐτὸν
 περὶ καὶ τετρακόντα ἐν τε-
 τυχηκέναι. Νεανθῆς δὲ, νεον
 ἄντα γεγραφεῖν αὐτὰς τραγω-
 δίας, καὶ αὐτὸν ἐπεῖτα αὐταῖς
 ἐν τετυχηκέναι. φησὶ δὲ σά-
 τυρες ἐν τοῖς βίοις, ὅτι καὶ ἰα-
 τρὸς καὶ ῥήτωρ ἄριστος.
 Γοργίαν γοῶν τὸν λεοντίνον
 αὐτὸν γημέσαι μαθητὴν, αὐ-
 δραῖον ἔχοντα ἐν ῥήτορικῇ,
 καὶ τέχνῃ ἀπολελοιπὸτα· ὃν
 φησὶν ἀπολλύδωρος ἐν χρο-
 νικοῖς, ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὶν
 ἔτη βιώναι. τῶν φησὶν ὁ
 σάτυρες λέγειν, ὡς αὐτὸς πα-
 ρεῖν τὰ ἐμπεδοκλεῖ γρητεύον-
 τι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸν δὲ
 εἶς ποιημάτων ὁ παρ' ἡλέως
 τὸ πρὶν καὶ δῆα πλείω, δι' ὧν
 φησὶ,
 Φάρμακα δ' ὅσα γεγᾶσιν κα-
 κῶν, καὶ γήραος ἄγχαρ,
 Πάσης δ' ὅττι μοι ὡς σὶ ἐγὼ
 κρανίω ταδὲ παύσῃ.

Πάσης δ' αἰκαμάτων αἰέμενον ῥέμ' ὅ, οἷτ' ὅττι γαῖαν

Perfida autem prudens ac
 sciens, quod ea imperfecta
 essent. Tragedias illū prae-
 terea scripsisse refert ac po-
 litica. Verum Heraclides
 Serapionis filius, tragœ-
 dias alterius fuisse memo-
 rat.

Hieronymus verò qua-
 draginta tria illius opuſcu-
 la se legisse asserit. Nean-
 thes autem hunc iuuenem
 scripsisse, & ipsum tragœ-
 dias, in quas se postea in-
 cidisse. Porro Satyrus in
 Vitis refert & medicum il-
 lum fuisse, oratoremque o-
 ptimum ipsius fuisse disci-
 pulum, virum in orato-
 ria insignem, qui & ar-
 tem rhetoricam scripserit:
 quem tradit Apollodorus
 in Chronicis centum &
 nouem ætatis impleſſe an-
 nos. Hunc ait Satyrus di-
 cere solitum affuisse se Em-
 pedocli magiam exercenti,
 ipsumque in poematibus
 id profiteri, & complura
 alia, inter quæ proficitur,

Pharmaca queis pellas mor-
 bos, leuésque senectam,
 Percipies, quæ cuncta tibi
 communico soli:
 Compescésque truces vento-
 rum rite procellas,

Θ' ἰνύμενοι προιάσι κατὰ φθι-
νύμεσιν ἀρκεῖν.

Καὶ πάλιν ὡς κ' ἐδέληθετα,
παλιντιταπνύματ' ἐπα-
ξίς.

Θήσας δ' ἔξ ὕμνεοιο καλαίνῃ
καίειον αὐχμὸν

Ἀνθρώποις, θήσας δ' ἔξ αὐ-
χμοῖο θέρειν

Ρέματα δ' ὀνδρεόθρεπτα, τὰ
δὲ ὅν θέρει αἰήσαιτα.

Ἀξίς δ' ἔξ αἰδέας κατὰ-
φθιμένῃ μὲν Θ' ἐνδρίς.

Θησὶ δ' ἔξ τήμαιθ' ἐν τῇ
τῇ καὶ πολλοῖς ἔργους τε-

τυμαδαὶ τὸν αὐδρα. καὶ γὰρ
ἐπὶ τῶν ποτὲ σφοδρῶς πνύ-

σαιτων ὡς τοῖς καρποῖς λυ-
μῶαι, καὶ ἀσκέας ποιῆσαι,

πρὸς τοῖς λόφοις καὶ ταῖς ἀ-
κρωείας διέτεινε πρὸς τὸ

συλλαβεῖν τὸ πνύμα. λήξαν-
τες δ' ἔξ καὶ ὑσταίμασθ' κλη-

θῶναι. Ἡρακλείδης δ' ὅν τῷ
πρὸς τὸ πνύμα, καὶ παυσανίας

ὑφ' ἡγήσασθαι αὐτὸν τὰ πρὸς τὸ
ἀπνοῦν. ὡς δ' ὁ παυσανίας,

(ὡς φησὶν ἀρίστη πνύθ' καὶ
σάτυρος) ὁρῶνθ' αὐτῷ, ὡς

δὴ καὶ τὰ πρὸς φύσεως πρὸς-
πνύμα καὶ ἄλλως,

Παυσανίας δ' ὅς κ' ἔστι δαί-
φρονθ' αἰχ' ἡμῶν.

*Exorti in sanis qui vastant
flatibus agros:*

*Sursum (si libeat) mox fla-
mina pigra ciebis,*

*Et media induces è tempestate
serenum,*

*Induces media pluuias aста-
te salubres,*

*Et flatus sicca qui persflent o-
mnia messe:*

*Extinctumque hominē nigra
reuocabis ab orco.*

Multis item modis cum vi-
rum admirationi habitum
Timæus in decimo octauo
Historiarum autor est. Nā-
que etefus aliquando vehe-
menter flantibus, adeo vt
fruges corrumpèrent, exco-
riari asinos iussit, factisque
vtribus eos collibus & mō-
tium verticibus admoueri
ad compellendos flatus,
cessantibusque ventis ab e-
uentu rei Καλυσανίμασθ' vo-
catum esse. Heraclides quo-
que in libro De morbis ait
ipsum Pausaniæ dictasse
quæ de Apno ille scripsit.
Irat autem Pausanias (vt
Satyrus & Aristippus ait)
amator eius, cui & De na-
tura libros compositos ita
declarauit,

*Pausania Anchiti sapientis
percipe fili.*

Qj

ἀλλὰ καὶ ἐπιγράμμα εἰς αὐ-
τὸν ἐποίησε,

Παυσανίῳ ἱετῆρι ἐπώνυμον
ἀγχιπύλου

Φῶτ' ἀσκληπιάδῳ πα-
τεὶς ἐδρεψέμεθα,

Ὅς πολλοὺς μοχλοῖσι μέλαι-
νοδὸν καμάτισεν

φῶτας ἀπὸ σρέφον πρὸς
φθίνης ἀδύτων.

Τὴν γὰρ ἀπνοίαν ὁ ἡράκλει-
τος φησὶ τριῶν τι εἶναι, ὡς
τετράκοντα ἡμέρας σιωπῆ-
ρεῖν ἀπνοίαν καὶ ἀσπῆλον τὸ
σῶμα· ὅθεν εἶπεν αὐτὸν καὶ
ἱετῆρα καὶ μάντιν, λαμβάνων
ἅμα καὶ ἀπὸ τούτων τῆς
εἰχλῆος.

Ὡ φίλοι οἱ μέγα ἄστυ καὶ
Ξυθοῦ ἀκράζαντες

Ναίετ' αὖν ἀκρά πόλεως, ἀ-
ζατῶν μέγιστοι ἐργῶν,

Χαίρετ'. ἐργὸν δ' ὑμῖν θεὸς
ἀμύροπος, ὃς ἐστὶ θυτὸς.

Πωλῶμαι μετὰ πᾶσι τετι-
μῆναι, ὡς περ ἐοικε,

Ταυρίαις περὶ σέπτε-
σιν τε θαλείης,

Τοῖσιν αὖτ' αὖν ἵκνομαι ἐς
ἄσπεα τηλεθόωντα,

Ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξὶ σεβί-
ζομαι. οἱ δ' αὖ ἐπὶ ποταμῷ

Sed & epigramma in eum
scripsit in hanc sententiam,

Pausaniam Anchiti natum
Phæbique nepotem,

Clarum aluit medicum pa-
tria clara Gela.

Qui multos diris homines
languoribus agros

Eripuit furvis Persephones
thalamis.

Ἀπνοίαν igitur Heraclitus
tale quiddam esse ait, quod
triginta dies corpus abs-
que strepitu integrum in-
corruptumque servaret.
Vnde illum & medicum &
vatem dixit, ut ex eius ver-
sibus patet, quibus incolas
ampli Agrigenti saluere iu-
bet, à quibus & deum se
credi vult, diuinumque sibi
petit honores. Versus autem
sic se ferè habent:

Urbem qui flauī ad ripas A-
cragantis amici

Incolitis magnam, res & cu-
ratis honestas,

Saluete, immortalis ego con-
uersor apud vos,

Ut par est, deus, & tali me
dignor honore,

Formosis vinctus vittis ro-
seisque corollis.

Quem quando egregias ve-
niam comitatus ad urbes,

Mulieribus maribusque ce-
lar, comitesque sequentur

Μύριοι, ἔξρεόντες ὅππῃ θεὸς
κέρδος ἀτάρπας·

Οἱ ὤμαντοσιωέων καχρημέ-
νυ, οἱ δὲ τανύτων

Παιπίων ἐπύθοντο κλύειν ἁ-
πλῆα βάζειν.

Μέγαν ὅ τὸν ἀκράγαντα εἰ-
πὶν φησὶν, ὅττει μωριάδες

αὐτὸν κατῴκει οἷδον κόντα.

ὅθεν τὸν ἐμπεδοκλέα εἰπεῖν.

τρυφῶντων αὐτῷ, ἀκράγαν-

τῆνοι τρυφῶσι μὲν, ὡς αὐτεῖον

ἀποθανέμεν· οἰκίας ὅ κα-

ταπευάζονται, ὡς πάντα τὸν

χρόνον βιωσόμενοι. αὐτοὺς δὲ

πύπας τοὺς καθαρμούς ἐν οἷ-

συνίπια ῥα φωδῆσαι λέγεται

κλειόμεν· ἵνα τὸν ῥα φωδῆν· ὡς

καὶ φαίνεται ἐν ἀπομνημο-

νίσμασι.

Φησὶ δ' αὐτὸν καὶ ἀριστοτέ-

λης ἱστορεῖν γεγονέναι, καὶ

πάσης ἀρχῆς ἀνιόντα, εἴ γε

εὐὸ βασιλεῖαι αὐτῷ διδομέ-

ναι παρητήσασθαι, (καὶ ταῦτα

ἔαυτος ἐν τοῖς ποιεῖ αὐτὰ λέ-

γειν) τὴν λιτότητα δηλονότι

πλεονάζειν. τὰ δ' αὐτὰ

καὶ τίμαι· εἴρηκε, τὴν αἰ-

τίαν ἅμα ποιεῖται· οὗτος τὸ

δημοτικὸν εἶναι τὸν ἄνδρα. φησὶ

ὅτι καλεθεὶς ὑπὸ τινος

ἀρχόντων, καὶ παραβάνοντος τὸ πρότερον, ὡς τὸ δεῖπνον ἔκλεισε φέρετο.

Innumeri, ad lucrum quos
ardens semita ducit,

Quique prophetiam exercent,
qui discere morbi

Omni genī curam cupiunt ar-
tesque salubres.

Amplum verò Agrigentum
dixisse ferunt, quòd in illa
octingenta hominum mil-
lia inhabitarent. Vnde &
Empedoclem, illis deliciis
vacantibus, dixisse, Agrigē-
tini deliciis quidem ita
quotidie se dedunt, ac si po-
stridie morituri: domos ve-
rò ita ædificant, quasi per-
petuò victuri. Eas verò i-
psas expiationes in vnum
corpus coegisse fertur Cleo-
menes coaceruator, quem-
admodum & Phauorinus
in Cōmemorationibus ait.

Fuisse verò eum in primis
liberum atque ab omni im-
perandi fastu remotissimū
Aristoteles tradit: siquidem
& regnum quum sibi offer-
retur, constanter renuit,
sicuti Xanthus in illius lau-
dibus meminit, simplicita-
tem vitæ quàm regum de-
licias charius amplectens.
eadem & Timæus refert,
causam simul adiiciens cur
ita popularis fuerit. Inuitat^r
enim fuerat à quodā ex prin-
cipibus, ac procedēte cōui-
vio cœna non inferebatur.

τῶν δ' ὁμῶν ἡσυχάζοντων,
 μισοπονήρως δ' αὖτε θείας ἐκέ-
 λυσον εἰς φρεν. ὁ δὲ κεκλη-
 κὼς ἀναιμένειν ἐφί τ' ἔβρι-
 λῆς ὑπὲρ ἑταίρων. ὥς δὲ παρε-
 ῖνθετο, ἐγρήθη συμποσίαρ-
 χος, τὸ κεκληκὼς δηλονότι
 κατὰς ἡσυχίαν, ὅς ὑπερβάλλει
 τυραννίδος ἀρχὴν. ἐκ γὰρ οὐ
 γὰρ ἢ πίνειν ἢ κατὰ χεῖρας τῆς
 κεφαλῆς. τότε μὲν οὖν ὁ ἔμπε-
 δοκλῆς ἡσυχάσει. τῇ δ' ὕστε-
 ρα εἰσαγαγὼν εἰς δικαστή-
 ριον, ἀπέκτεινε κατὰ δικάσας
 ἀμφοτέρους, τὸν τε κλήτορα
 καὶ τὸν συμποσίαρχον. ἀρχὴ μὲν
 οὖν αὕτη τῆς πολιτείας ἦν.
 πάλιν δὲ ἀκρωτὶς τοῦ ἱατρικοῦ
 πόνου ἀποκρίσας κατὰ τὴν βρι-
 λῆς εἰς κατασκευὴν πατρὸς
 μνήματος, δ' αὖτε ἐν τοῖς ἱα-
 τρικοῖς ἀκρότηται, παρ' ἧν ὁ
 ἔμπεδοκλῆς, ἐκώλυσε, τὸ τε
 δῖον καὶ ἰσότητος δ' αὖτε
 χεῖς, καὶ τοὶ καὶ τοῖς ἐρε-
 τήταις. * τί δὲ ὑπερβάλλον
 ἡγεῖται, ἢ τοῦτο;
 Ἀκρον ἱππὸν ἀκρων ἀκρα-
 γαντῖνον πατρὸς ἀκρον
 Κρύπτεται κρημνὸς ἀκρος πα-
 τέρδος ἀκροτάτης.
 τινὲς δ' ἔτι δ' ὅτερον εἶχον ἔ-
 τω θεωροῦνται.

Tacentibus aliis, indigne
 ille ferens, inferri iussit: qui
 verò illum inuitarat, præ-
 stolari se curiæ ministrum
 dixit. Vbi verò ille adue-
 nit, conuiuij princeps con-
 stitutus est, id nimirum a-
 gente eo qui illum vocauit.
 Tum ille tyrānidis ini-
 tia haud obscura præ se fe-
 rens, iubebat aut bibere,
 aut in caput effundi merū.
 Tunc igitur Empedocles
 tacuit. Postridie verò co-
 cto iudicio damnauit utru-
 que, ac peremit inuitatorē
 & conuiuij principē. Istud
 enim ius reipublicæ tra-
 standæ initium fuit. Rur-
 sus Acrone medico locum
 sibi ad construendum pa-
 ternum monumentum a
 senatu postulante, quòd in-
 ter medicos arte præcipuè
 excelleret, in medium sur-
 rexit Empedocles, ac fieri
 prohibuit, atque inter cæ-
 tera quæ de æqualitate dis-
 seruit, ita illum rogare cœ-
 pit, Cuiusmodi monumen-
 to incidemus elegium? Nū
 hoc?

Acronem summum medicum
 ex Acragante profectum
 Qui summo in patriæ cul-
 mine habet tumulum.

Quidam autem secundum
 versum ita pronuntiant,

Ἀκρότατος κορυφῆς τύμβος
ἄκρος κατέχεται.

ποῦτον τινὲς σμῦνίδου φασὶν
εἶναι. ὕστερον δ' ὁ ἐμπεδοκλῆς
καὶ τῶν γλῶσσων ἀφαιρεσὶα κα-
τέλυσε σιωπῶς ὅτι ἐπὶ βία.
ὥστε ἔμμενον ὡς πλουσίων,
ἀλλὰ καὶ τὰ δημόσια φε-
ρουμένων. ὅ γὰρ ποιτὶς αἰεὶ ἐν
τῇ ποσότητι καὶ δευτέρᾳ, (πολ-
λάκις γὰρ αὐτὸς μνημονεύει)
φασὶν ἐναγίσταν τῇ πολιτείᾳ
ἐρχόμενα γλώσσῃ αὐτῶν. ὅπως
ὅτι ἀλάστορα καὶ φίλαυτον ἐν τῇ
ποιήσῃ ἴδοι τις αὖ. φασὶ γὰρ,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς
ἄμβροτος, ὃς ἐστὶ θεὸς,

Πωλδύμαι.

καὶ τὰ ἄλλα. καθ' ὃν δὲ χρόνον
ὅτε δὴ μὲν ὀλυμπιάσιν, ὅτι-
ς ἐφ' ἧς ἡζῆτο πλείονος, ὥς-
τε μηδ' ἐνὸς ἐτέρᾳ μνηστῆρι γί-
νεσθαι ἐν ταῖς ὁμιλίαις ὅσῳ
ἐμπεδοκλῆς. ὕστερον μὲν τοι
ποῦ ἀκράγαντος οἰκιστομένῃ,
αὐτὸς ἦσαν αὐτῇ τῇ καθεύδῃ
οἱ τῶν ἐχθρῶν ἀπόγονοι. διό-
τι εἰς πελοπόννησον ἀποχω-
ρήσας ἐτελεύτησεν. ἡ παρῆκε
ὅτι ἐδὲ ποῦτον ὁ τίμωρ, ἀλλ'
ὡς αὐτὸς καθεύδεται, λέγον,

--- καὶ ἐμπεδοκλῆς ἀγορεύων

Κλητὴς ὅπ' ἐὼν ὅσα δ' ἐδ' αἶνε, ποσά δ' εἶλον

*Verticis excelsi celsa sepulcra
tenent.*

Hoc quidā Simonidis esse
tradiderunt. Postea verò
Empedocles & mille ho-
minum cœtum antiquavit,
constituto triennij magi-
stratu, ut non solum esset
diuitum, verum & medio-
crium ac ciuiliū rerum
non expertum. Denique
& Timæus in primo & se-
cundo libro (ipsius enim
sæpe mentionem facit) cō-
trariam reipublicæ tradit
putatum cum habuisse sen-
tentiam, quandoquidem
iactantia & amore sui fre-
batur immodicè, quippe
qui in carmine se deum
dixerit. Quando item ad
Olympia peregrinaretur, in
se cunctorum vertebat o-
ra, ut nullius inter loquen-
dum tanta quanta Empe-
doclis fieret mentio. Postre-
mò quum Agrigentum cō-
deretur, obititerunt illius
institutò inimicorū ne-
potes: unde in peloponne-
sum secessit, ibique obiit
diem. Timæus autem hunc
quidem prætermisit, sed i-
psum mordet, quum ait, Et
Empedocles forensium for-
mator verborum, quantum
valuit, tantum cepit im-

Ἀρχων, ὃς διέθηκε ἄρχας
ὅτι δ' οὐδ' ἄλλας διήκων.

Γεεὶ δ' ὅτι τῆ θανάτου αὐτοῦ
διόφορος ὅτι ὁ λόγος. Ηρα-
κλείδης μὲν γὰρ τὰ πρὸ τ' ἄπνε
διηγήσατο, ὡς ἐδοξάσθη
ἐμπεδοκλῆος ἀποδείλως πρὸς
νεκρὰν ἀνθρώπων ζῶσαν, φη-
σὶν ὅτι θυσίαν συνετέλεσε πρὸς
τῆς περὶ αὐτὸν ἀρχῆς. συν-
εκέκλιτο δ' ὅτι τῶν φίλων τινες,
ἐν οἷς καὶ παυσανίας. εἶτα μετὰ
τὴν ἀχώσαν οἱ μὲν διήκοι χρε-
δύντες ἀνεπαύοντο, οἱ μὲν, ὑπὸ
τοῖς δένδροις, ὡς ἀρχοῦ πρὸς
καθήμενος, οἱ δ', ὅτι βέλοιντο
αὐτὸς δὲ ἐμεινεν ὅτι τῆς πύρας
ἐφ' ἧς περ κατεκέκλιτο. ὡς δὲ
ἡμέρας γὰρ νηδεύσεις ἐξαίεσθη-
σαν, ἐχέδονε δὲ μοῖρα. Ζητε-
μαίνε δ', καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνακει-
νομένων, καὶ φασκόντων μὴ εἰ-
δέναι, εἰς τις ἐφ' ἡμέρας νυ-
κτὶ φωνῆς ὑπερμεγέθους ἀ-
κοῦσαι, προσκλῆκε δὲ ἐμπε-
δοκλῆα εἶτα ἐξαναστὰς ἐώρα-
κέναι φῶς ἐρασιον, καὶ λαμπά-
δων φέγγος, διὸ δ' ἡμῶν τῶν
ὅτι τὸ ὄψιν οὐ μόνον ἐκπλαγῆ-
ται, καὶ αὐτὸς ὁ παυσανίας ἐ-
πημύει τινὰς ζητήσαντας αὐτὸν
ὅτι ἐκωλύθη πολυπραγμονεῖν,

perans, qui disposuit magistra-
tus indigentes aliis.

De illius verò obitu va-
ria fertur opinio. Heracli-
des enim quum enarrasset
De Arno, ut Empedocles
maximam ex eo gloriam
consequutus esset, quòd
mulierem defunctam vivā
misisset, ait illum sacrificiū
ad Pisianaetis agrum fecis-
se, convocatis plerisque ex
amicis, inter quos & Pau-
saniās erat. Vbi verò con-
uiuio peracto alij quidem
loco paululum digressi, alij
sub arboribus villæ se ad
quiescendū composuerunt,
alij quocunque visum est
in loco quieuerunt, ipse v-
bi accubuerat permansit.
Mane autem facto, è somno
excitis cæteris, solus ipse
reperitus non est. Facta autē
diligenti inquisitione è ser-
uis qui rogabantur, vnus
astitit, qui diceret se nocte
media ingētem audisse vo-
cem, Empedoclem vocan-
tem. tum verò vbi surre-
xisset, cælestem vidisse lucē
& splendorem tædarum,
nihil aliud. Illis verò in eo
quod contigerat stupenti-
bus, descendit Pausani-
as ut mitteret qui quære-
rent. Postea verò prohibi-
tus est curiosius quærere,

Φάσκων ἄλλης ἄξια συμβε-
 βηκέναι, καὶ θύειν αὐτῷ θεῖν,
 καὶ ταπεινὴν γέροντι θεῶν.
 Ἑρμῖππος δὲ φησι πάνθ' αὐ-
 τὴν ἀκραγαντίνῳ, ἀπλη-
 πισμένῳ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν,
 Σεραπιδίᾳ αὐτὸν, καὶ δὲ τῷ το-
 πῷ θυσίαν ὀφειλέειν. τοὺς δὲ
 κληθέντας εἶναι τοὺς οὐ-
 δοήκοντα. Ἰπποβοτος δὲ φη-
 σι ἔξαιεσθαι αὐτὸν ὠδυν-
 κέναι ὡς ὅτι πῶς αὐτὸν εἶ-
 τα πῶς ἡρόδοτος, ὅτι τοὺς
 κρατῆρας τῷ πυρὸς ἐνέχευεν
 καὶ ἀφαιδύναι βελόμηνον ἢ
 πῶς αὐτὸς φημὶν βεβαιώ-
 σαι ὅτι γέροντι θεός. Ἰσσερὸν δὲ
 γινώσκω, ἀνδρὶ ἐπιδείσας
 αὐτὸς μῆτις κρηπίδων· (χαλ-
 κὰς γὰρ εἶδισι οὐ ποδείδεις. τοὺς
 τῷ τοῦ παυσανίας ἀντέλεγε.
 Διόδωρος δὲ ὁ ἐφεσιος πῶς ἀ-
 νὰξίμανδρον γράφων, φησὶν ὅ-
 τι τῷ τοῦ ἐζηλώκει, τραγικὸν
 ἀσκήν τῷ φων καὶ σεμνὴν ἀν-
 λαβὴν ἐδίδεκε. τοὺς δὲ πελινεν-
 τίοις ἐμπεσόντος λαιμοῦ δὲ
 τὰς ἀπὸ τοῦ πῶς κλημὶν ποταμοῦ
 δειωδίας, ὡς τε καὶ αὐτοὺς φθείρε
 καὶ καὶ γυναικας δειποκαῖν,
 ὅτι νοήσας ἢ ἐμπεδοκλέα, καὶ
 δύο τινὰς ποταμοὺς ἢ συνεί-
 λυσεν ἀγαθὴν ἰδίαν δαπάναν.

dicens rem non indignam
 accidisse precibus ac diui-
 no cultu, ibique veluti deo
 hostias offerri oportere.
 Hermippus autem illū quū
 Pantheam quandam Agri-
 gētinam desperatam à me-
 dicis curasset, hostias ob id
 mactasse. Qui verò inuitati
 erant ad lxxx ferme
 fuisse. Hippobotus verò il-
 lum ait, vbi exurrexerat,
 Ætnam petisse: quò quum
 peruenisset, in ignis crâte-
 res se iniecit: ibique dum
 fidem cupit facere famam-
 que adstruere quòd deus
 effectus sit, ignibus cōsum-
 ptum esse: postea vt sese
 res haberet agnitum esse, v-
 na ex illius crepidis vi flam-
 mæ ex intimis ad exteriora
 reiecta, quippe calciari sole-
 bat in ære. Huic famæ Pau-
 sanias reluctabatur. Cæte-
 rum Diodorus Ephesius
 de Anaximandro scribens,
 ait illum huius emulū fuis-
 se, imitando tragicam grā-
 diloquētiam vestisque gra-
 titatem. Enimvero dum
 Selinuntios ex adiacentis
 fluuij fœtore pestis inuasit-
 set, adeo vt & ipsi & vxo-
 res partu periclitarentur,
 excogitasse Empedoclem
 duos quosdam ex vicinis
 amnibus proprio sumptu
 in flumen illud immittere:

καὶ καταμίξαι τὰ γλυκὰ καὶ τὰ
 ῥύματα. ἔπειθ' ἡ λήξαντος
 τοῦ λοιμοῦ, καὶ τῶν σεληνομι-
 τίων ἀνιχνυμένων ποτὲ πα-
 ρὰ τῷ ποταμῷ, ὅππῃ φασὶν αὖ
 τ' ἐμπεδοκλέα· τοὺς δ' ἐξ-
 αλασάντας προσκυβεῖν καὶ
 προσεύχεσθαι κατὰ τὸ εἶδεα.
 ταύτῃ ἐν δέλονται διαβεβαιώ-
 σαι τ' ἀλάληψιν, εἰς τὸ πῦρ ἐνα-
 λείδαι. τοῦτο δ' ἐναντιῶται
 τίμαιος, ῥητῶς λέγων ὡς
 ἐξελώρησεν εἰς πελοπόννησον,
 καὶ τὸ σιῶλον ἐκ ἐπαθῆναι
 ὅθεν αὐτὸς καὶ τὴν τελευτὴν
 ἀδήλον εἶναι. πρὸς δὲ τὸν Ἡρα-
 κλείδην καὶ ἐξ ὀνόματος
 ποιεῖται τὴν ἀντίρρησην ἐν τῇ
 τετάρτῃ συρακούσῳ τε γὰρ
 εἶναι τὴν πεισιανκίαν, καὶ ἀρετὴν ἐκ
 ἔχον ἐν ἀκράγαντι· παυ-
 σανίαν τε μνημεῖον πεποιη-
 κῆναι τοῦ φίλου, τοῦ ἐκ τοῦ διαδο-
 ξέντου λόγου, ἢ ἀγαλματίον
 τι, ἢ στήκον οἷα θεῶ. καὶ γὰρ
 πλείστον εἶναι. πῶς οὖν (φη-
 σὶν) εἰς τοὺς κρατῆρας ἔλα-
 τῶ, ὧν σιῶντες ὄντων οὐδὲ
 μνηεῖα ποτὲ ἐπεπίνθη; τετε-
 λούτηκεν οὖν ἐν πελοποννή-
 σω. καὶ ἐν τῷ διαδοξῶν τάφον
 αὐτῆς μὴ φαίνεσθαι· μηδὲ γὰρ
 ὁμῶν πολλῶν. ποιεῖται τινὰ εἰπὼν ὁ τίμαιος, ὅτι φέρει

ut ex commixtione aquae
 dulcescerent, ac sedata pe-
 ste, epulantibus Selinutiis,
 Empedoclem apparuisse:
 illi eo conspecto surrexe-
 runt, eique velut deo divi-
 nos honores detulerunt.
 Eam de se opinionem fir-
 mare volentem, se in ignes
 coniecisse. Verum hisce
 Timæus refragatur, aperte
 asserens illum ubi in Pelo-
 ponnesum se recepit, nun-
 quam omnino rediisse, at-
 que ideo illius incertum
 esse obitum. Heraclidi verò
 nominatim contradicit, Pi-
 sianacta Syracusanum di-
 cens, neque villam Agrigē-
 ti habuisse, verum à Paulsa-
 nia factum amico monu-
 mentum. Is enim huiusmo-
 di vulgata fama, breuem
 statuam illi (nam diuesce-
 rat) siue aram, ut deo, con-
 didit. Quónam ergo pacto
 (inquit) se in crateras inie-
 cit, quorum nullam unquā
 fecit mentionem, & quidē
 quam propè essent? Mor-
 tuus enim est in Pelopon-
 neso. Quòd si illius sepultu-
 ra non cernitur, nihil est
 cur admiremur. nanque
 & aliorum multorum se-
 pulcra ignorantur. Ista &
 huiusmodi Timæus refert.

ὅτι φέρει.

ἀλλὰ δὲ πάντος ὅθι ἡρα-
 κλείδης ποιοῖτος ὡς ἀδοξο-
 λόγος, καὶ ἐκ τῆς σιλήνης πι-
 πτεῖναι ἀνθρώπων λέγουν.
 ἱπποβοτος δὲ φησιν ὅτι ἀν-
 θρώπων εἴκεκαλυμμένον ἐμ-
 πεδοκλέους ἔκειτο πρὸς τρεῖς
 μὲν αἰκράσαντι, ὕστερον δὲ
 πρὸς τοῦ ῥωμαίων βελούτη-
 εις, ἀκάλυφτον, δηλονότι
 μεταδόντων αὐτὸν ῥωμαίων.
 χαρίαι μὲν γὰρ εἰσι τινές, καὶ
 νῦν φειδύονται. Νεαίτης
 δὲ ὁ κυζικιώτης, ὁ καὶ φει-
 δύωνται σαυροεικῶν εἰπὼν, φησὶ
 μύθον τελευτῆσαι τοῦ τυ-
 ραννίδος ἀρχῆς ὑποφύεσθαι
 εἶτα τὸ ἐμπεδοκλέα πείσαι
 τοὺς ἀκραζαντίνους παύσαι
 μὲν τῶν σάσεων, ἰσότητά δὲ πο-
 λιτικῶν ἀσκεῖν. ἔτι τε πολ-
 λὰς τῶν πολιτίδων ἀπορί-
 κτας ὑπάρχουσας αὐτὸν περι-
 κταν, ὅθι τὸ παρὲν τα πλεῖστον
 διὸ δὴ πορφύρας τε αὐτὰς
 εἶναι αὐτὸν, καὶ σφόδρον ὀπίσθε-
 δαι χρυσοῦ, ὡς φαδωεῖ. ὅ-
 τι δὲ πομπὴν ὀνόμασεν. ἔτι τε
 ἐμβάδας χαλκῆς, καὶ σέμ-
 μα δελφικόν. κόμη τε ὡς
 αὐτὴ βαδίζα, καὶ ποῦ δὲς ἀ-
 κολούτοι καὶ σιμὸς αἰεὶ σκυ-
 δρωπὸς ἐφ' ἐνὺς χιτῶνος ὡς.

Verum semper Heraclidi
 consuetudo est miracula i-
 sta confingere, qui & ex lu-
 na cecidisse hominem di-
 cit. Porro Hippobotus ait
 statutam Empedoclis oper-
 tam Agrigenti primum ste-
 tisse, postea verò ante Ro-
 manorum curiam consti-
 tutam fuisse, Romanis eam
 illuc transferentibus aper-
 tam. Pictæ quidem & nunc
 eiusmodi quædam inveni-
 untur. Neanthes verò Cy-
 zicenus (qui & de Pythago-
 ricis scripsit) refert Metro-
 ne vita functo tyrannidis
 pullulare exordia cœpisse.
 Tum verò Empedoclem
 Agrigentinos induxisse,
 uti seditionibus omiſſis
 æqualitatem civilem am-
 plecterentur: multas iti-
 dem civium, quæ sine dote
 erant, ex relictis sibi opi-
 bus adiecta dote viris tra-
 didisse, atque ideo & pur-
 puram se induisse, & stro-
 phium aureum circunde-
 disse, Phauorinus in Com-
 mentariis autor est: crepi-
 das item æreas, & Delphicā
 sumpsisse coronam. Co-
 ma item illi proluxa fuit, &
 pueri se deducetes: & ipse
 grauis semper atque in vno
 leueritatis habitu persistit.

ποιῶτος δὴ περὶ αὐτοῦ, τῷ παλαιοῦ ἐντυχόντων, καὶ τῷ παλαιῷ σαύτων οἶονε βασιλείας δι-
κῶς ἀφαισίων. ὕστερον δὲ διὰ
τοῦ παρὴν πορδύμενον
ἐφ' αἵμαξιν ὡς εἰς μεσση-
νίω, περὶ καὶ τὸν μερὲν κλα-
σαι νοσήσας τα δὲ ἐκ τοῦτου,
τελευτήσας ἐπ' αὐτῷ καὶ οὐκ ἐπ' αὐ-
τῷ καὶ ταφὴν ἐν μεγάροις.
Περὶ δὲ τῷ ἐπ' αὐτῷ ἀριστοτέλει
διὰ φέρεται. φησὶ γὰρ οὐκ εἶναι
ἐπ' αὐτῷ αὐτὸν τελευτήσας οἱ
δὲ, θ' καὶ ρ'. ἡκμαζε δὲ καὶ
πρὶν δ' καὶ π' ὀλυμπιάδα.
Δημόκριτος δὲ ὁ τριζυγίῳ
ἐν τῷ καὶ σοφιστῶν βιβλίῳ φη-
σὶν αὐτὸν, καθ' ὅμνησιν,

Α' ψάμενον βεβήχον αἰπὺν
ἀφ' ὑψηλοῦ κρανείης
ΑΥ' χέν' ἀποκρεμάσαι, λυχνῶ
δ' αἰδὸς δὲ κατ' ἔδειν.

ἐν δὲ τῷ περὶ αὐτοῦ τῷ παλαιοῦ
τοῦ δὴ περὶ αὐτοῦ, λέγεται αὐτὸν
εἰς θάλατταν ὑπὸ γήρως ὀλι-
γίστα τελευτήσας. καὶ
ταῦτα μὲν περὶ τῆς θανάτου καὶ
ποσότητος. φέρεται δὲ καὶ ὁ μὲν εἰς
αὐτὸν ἐν τῇ παμμέτρῳ σκω-
πτικῶν μὲν, τῶν δ' ἔχον τ' ἔ-
πον,

Eiusmodi igitur progredie-
batur, ut civibus sibi occur-
rentibus, ac pro magno id
monere habentibus, spe-
cimen quoddam & insigne
regium præ se ferre vide-
retur. Postremo verò dum
celebritatis cuiusdam cau-
sa, Messaniam curru inue-
ctus proficisceretur, ceci-
disse, coxamque fregisse.
Quo etiam ex morbo de-
functum esse, ætatis anno
LXXVII. Esse item sepul-
crum eius Megaris. De æ-
tate verò ab Aristotele dif-
ferentia. Ille enim LX anno-
rum defecisse ait, alij cen-
tum & novem vixisse an-
nos contendunt. Floruit
autem circa LXX & IIII
Olympiadem. Democri-
tus autem Træzenius in
libro Contra sophistas re-
fert illum iuxta Homerum,

Connexo ex alta laqueo sua
guttur a cornu

Inseruisse, animam ut tetrum
penetraret ad orcum.

In ea verò quam prædi-
ximus Telaugis epistola,
fertur, illum ex senio in
mare prolapsum, extin-
ctamque esse. Hæc de i-
pſius morte. Fertur & no-
strum in eum ex Panninc-
tro nostra carmen in hunc
modum,

Καὶ σύ ποτ' ἐμπεδοκλῆς διε-
 ρῆ φλογὶ σῶμα καθήρας,
 Πῦρ δ' ἀπὸ κρητῆρων ἔκπιες ἔ-
 θαράπων.
 Οὐκ ἔβω δ' ὅτι σιωπὴν ἔκων
 βόης ἐς ῥ' ὅσον αἴτης,
 Ἀλλὰ λαθεῖν ἐθέλων ἔμπε-
 σεις ἐκ ἐθέλων.
 Καὶ δὴ οὖ,
 Ναὶ μὲν ἐμπεδοκλῆα θαρεῖν
 λόγος, ὥς ποθ' ἀμάξης
 ἔκπεσε, χυμῆς ἔν κλάσασατο
 δ' ἔξιπτερόν.
 Εἰ δ' ὅπως κρατῆρα ἐσήλατο,
 χυπὴ τὸ ζῆν,
 Ρῶς αὖ ἐτ' ἐν μετρώοις δεί-
 κνυτο πῆδ' ἐπ' αὖθις;
 ἐδέκθ' ὅ αὐτῷ τέδε. Στοιχεῖα
 μ' εἶ) τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν,
 αἶρα· φίλιαν τε ἢ συγκαίνε-
 ται, χυνεῖται ὡδ' αὖ καί νεται.
 Φησὶ δ' ἔτιω,
 Ζεὺς δ' ἐγὼς, ἦρ' ἦ τε φρέσβιος,
 ἦ δ' αἰδωνός,
 Νῆστις θ' ἢ δακρύοις ὅππ' ἰ-
 κρεῖ ὄμμα βροτῶν.
 Δία μ', πὸ πῆρ' λέγων ἦρ' ἔγωγε,
 πῶ γ' αἰδωνέα δέ, πὸν
 αἶρα· Νῆστις δέ, τὸ ὕδωρ.
 ἔγωγε, φησὶν, διὰ πείριονα
 δαμπερὲς ἐδάμην λήγῃ, ὥς
 αἰ αἰδῶς τῆς ποταμῆς δακρυ-
 μῆσεως ἔσσης. ὅππ' ἐφίρει γῶν,

*Empedocles rapida purgasti
 corpora flamma,
 Aeternos ignes fortiter o-
 re trahens.*

*Non dicam quod te in fer-
 uentem miseris Aetnam,
 Lapsus es at nolens, delituisse
 volens.*

*Et aliud,
 Cruribus Empedocles colli-
 sis, dicitur esse
 Mortuus, è curru quum
 cecidisset humi.*

*Si se fragrantem malè sanus
 iecit in Aetnam,*

*Quomodo adhuc Megaris
 strueta sepulcra tacent?*

*Timon verò ne ab eo qui-
 dem lacessendo abstinuit,
 dicens, Empedocléique fo-
 rensiū opifex carminum,
 & cætera. Hæc autem illi
 visa sunt ac placita, Elemē-
 ta esse quatuor: Ignem, a-
 quam, aerem, terram: ami-
 citiamque qua copulentur,
 & discordiam qua dissideāt.*

*Ait autem sic,
 Iuppiter albus, & alma soror
 Iuno, atque potens Dis,
 Et Nestis lacrymis hominum
 quæ lumina complet.*

*Iouem, ignem: Iunonem,
 terram: Aidoneum, aerem.
 Nestin, aquam dicens: &
 hæc ait assiduas versare vi-
 ces, desinere nusquam. Est-
 que æternas iuxta illum hic
 rerū ordo. Denique infert,*

Ἄλλοτε μὲν φιλότῃτι σιωερ-
χόμεν' εἰς ἐν ἅπαντα,
Ἄλλοτε δ' αὖδ' ἔκαστα φο-
ρβύμενα νείκεος ἔχθει.

ἢ τ' μὲν ἥλιον φησὶ πυρὸς ἄ-
στροισμα μέγα, ἢ τ' σελιώης
μείζων πῦρ ὅσον σελιώϊον, δις-
κοειδὴ αὐτὴν ὅσον ἔραιον,
κρυσταγόφῃ. ἢ πῦρ ψυχῶν
παντοῖα εἶδη ζώων ἢ φυτῶν
ἐκδύεσθαι. φησὶ γοῶν,
Ἦδη γὰρ ποτ' ἐγὼ γυρόμενον
κοῦρὸς τε κόρη τε,

Θάμνο' τ' οἰωίός τε, ἢ ἔξ
αἰλὸς ἔμπυρρος ἰχθὺς.
τὸ μὲν οὖν πρὸ φύσεως αὐτῶν
ἢ οἱ καὶ θάρμοι εἰς ἔπη τεί-
νοισι πᾶσι καὶ χίλια, ὅ ὅσα τε-
κὼς λόγος εἰς ἔπη ἔξ ακόσια.
πρὸ ὅ ὅσα τῶν τραγωιδῶν περὶ
ρήκαμεν.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ.

Ἐπίχαρμος ἡλοθαλιῶν,
Ἐκαστὸς, ἢ οὗτος ἤκουσε
πυθαγόρου. τελευτῶν δ'
ὑπάρχων, ἀπὸ λωέχθῃ τ' σι-
καλίας εἰς μέγαρ' ὄντι ὅθεν ὅ
εἰς συρακούσας, ὥς φησὶ καὶ
αὐτὸς ἐν τοῖς συγγραμμάσι. ἢ
αὐτὸς ὅτι τὸ ἀνδριανὸς ὅτι
γάλα πᾶσι πᾶσι,

Nonnunquam connectit amor
simul omnia, rursus
Nonnunquam seiuncta iu-
bet contentio ferri.

Solem ait ignis ingentem
massam, lunaque maiorem,
lunaque disci habere si-
militudinem. Cælum i-
psum crystalli obtinere spe-
ciem: & animam, & omni-
genum animalium atque
arborum species indui: ait
nempe,

Nam (memini) sacrum quon-
dam puer atque puella,
Plantaque, & ignitus piscis,
pernixque volucris.

Quæ igitur ille De natura
deque expiationibus scri-
psit, ad quinque millia ver-
suum pertingunt: quæ ve-
rò de medicina, ad sexcen-
tos. De tragoediis supra
iam diximus.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ.

Epicharmus, Elothalis
filius, Cous, & ipse Py-
thagoræ auditor fuit. Tri-
mestris verò quum esset, ἐ
Sicilia profectus, peruenit
Megara: inde contendit Sy-
racusas, ut & ipse in suis
testatur libris. Eius statua
eiusmodi carmen inscri-
ptum est,

Εἴ τι ᾤξεται φάε-
 ῖν με, αἰ ἀλὶ θ' ἄστρον,
 καὶ πόντος ποταμῶν μεί-
 ζον' ἔχ' διώσκειν.
 Φημὶ ποσούτων ἐγὼ θορία
 θεοῦ χέιν' ὀπίχρημον,
 οὐ πατεῖς ἐς ἐφάνωσ' ἀδὲ
 συρηκοσίων.

Οὗτος ὑπομνήματα κατα-
 λήσκει, ἐν οἷς φυσιολογίᾳ, γω-
 μολογίᾳ, ἱατρολογίᾳ καὶ ᾠδῇ
 συχέει γὰρ τοῖς πλείστοις τῶν
 ὑπομνημάτων πεποίηκεν, οἷς
 διασαφεῖ ὅτι αὐτὸς ἐστὶ τὰ συλ-
 λήματα. βιοῦς δ' ἐπὶ τῇ ἐνενή-
 κοντᾷ, κατέστρεψεν τοῦ ζῆν.

ΑΡΧΥΤΑΣ.

Αρχύτας μνησαγόρας, τα-
 ραντίνος ὡς δ' ἀριστό-
 ξενος, ἐστὶ αἰῶν, πυθαγορεῖκος καὶ
 αὐτὸς ὅπως ἐστὶν ὁ πλάτων γὰρ ὁ-
 σαμειος δι' ὀπισθολήτης, ᾠδῇ
 διονυσίου μὲν λοντα ἀναρεῖται.
 ἐδανυάζετο δ' καὶ ᾠδῇ τοῖς
 πολλοῖς ὅτι πάση ἀρετῇ καὶ
 δὴ ἐπὶ αἰκῇ τῶν πολιτῶν ἐστρα-
 τήγησε, τῶν ἄλλων μὴ πλεόν
 ἐκ αὐτοῦ στρατηγούτων δὲ
 τὸ κολύειν τὸ νόμον. πρὸς
 πῦπιν καὶ πλάτων γέγρα-
 φεν ὀπισθολαί δύο, ὅπει-
 δή τις αὐτῶν περὶ τοῦ εἶ-
 γος ἀφ' ὧν τὸ ἔργον,

*Quantum sol vincit subli-
 mia sidera cæli,
 Quanto vis pelago maior
 inest fluviiis:*

*Tantum ego profiteor sophia
 præstare Epicharmum,
 Cui Syracusa comis patria
 ferta dedit.*

Commentaria reliquit, in
 quibus de natura rerum,
 de sententiis, de medicina
 differuit. Notasque breves
 Commentariorum locis ap-
 posuit, quibus apertè indi-
 cat ab se elaborata opuscu-
 la. Obiit anno ætatis no-
 nagesimo.

ARCHYTAS.

Archytas Mnesagoræ,
 siue (ut Aristoxenus
 ait) Hestiei filius, Tarenti-
 nus, Pythagoricus nobilif-
 simus fuit. Hic Platonem,
 quum à Dionysio necan-
 dus esset, per epistolam eri-
 puit. Admirationi summæ
 apud plurimos habitus est
 in omni virtutis genere.
 Nam septies civibus præ-
 fectus est, quum ceteri plus
 quàm annum imperare le-
 ge prohiberentur. Ad hunc
 Plato scribit epistolas bi-
 nas, quòd is ad eum prior
 scripsisset in hunc modum,

Ἀρχύτας πλάτωνι ὑγιαίνειν.

Καὶ ὡς ποιεῖς ὅτι ἀποπέ-
φθας ἐκ τῆς ἀρρώστιας.
Ταῦτα γὰρ αὐτὸς τε ἐπέσθης,
καὶ πῶς δὲ δαμίσκον ἀπαλ-
γελον. Πῶς δὲ τῆς ὑπομνη-
μάτων ἐπεμνήθης, καὶ ἀν-
ήλθομεν ὡς λελυκέναι, καὶ
ἐνετύχομεν τοῖς οὐκέλλω ἐκ-
γόνοις. τὸ μὲν ὅν ποτε νόμω, καὶ
βασιλείᾳ, καὶ ὁσιότητι, καὶ
τῇ τῶ πάντος γνέσῃ, αὐ-
τοῖς τε ἐχοίμεν καὶ τινὰ ἀ-
πιστήκαμεν· τὰ δὲ λοιπὰ
ἐπὶ νῦν γε δυνάμει δύνειν
μὲν. αἱ δὲ καὶ δύνειν, ἥξει πο-
τε. ὡς δὲ μὲν ὁ ἀρχύτας. οἱ δὲ πλά-
των ἀντεπεσθίλει τοῦτον τὸν
τόπον.

Πλάτων ἀρχύτα δι' ἀρετῆς.

Τὰ μὲν ποτὲ σὺ ἤθύντα
ὑπομνήματα θαυμαστῶς ἀ-
σμενοὶ τε ἐλάβομεν, καὶ τὰ γε ἀ-
φαντοῦς αὐτὰ ἠγάθημεν ὡς ἐ-
νι μάλιστα· καὶ ἐδοξεν ἡμῖν ἀ-
νὴρ ἄξιός ἐκείνων τῆς πα-
λαιῶν ἀρετῶν. λέγονται γὰρ
οἱ αὐτοὶ οὗτοι μυραῖοι
εἶναι. οὗτοι δὲ ἦσαν τῆς ἐπὶ
λαομέδοντι· ἔθανος αὐτῶν
πρώτος, ἀνδρες ἀγαθοὶ, ὡς οἱ

ποτὲ δεδομένοι· μῶτος δὲ λαοί. τὰ δὲ παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα ταῦτα

Archytas Platoni S.

Facis tu quidem recte,
quod nobis te conualuisse
ex aegritudine significaris:
de Damisco item certiores
feceris. De commentariis
autē curavimus, venimuf-
que ad Lucanos, ibique
conuenimus Ocelli nepo-
tes. Quæ igitur de regno,
legibus, iustitia, omnium-
que generatione, & ipsi
habemus, & ex his quæ-
dam misimus. Reliqua
modò reperiri nō possunt,
quæ inuenta fuerint, ad
te deferentur. In hunc mo-
dum Archytas. Plato autē
ita rescripsit:

Plato Archytæ S.

Quæ abs te nobis allata
sunt commentaria, dici non
potest quàm libenter acce-
pimus, quique illa scripsit,
in primis admirati sumus.
Ostendit enim profectò
vir ille dignum se maio-
ribus illis suis antiquissi-
mis atque optimis viris.
Feruntur autem isti viri
Myraei fuisse. Hi autem ex
illis fuisse Troianis, qui
cum Laomedonte migra-
runt, viri boni, ut de illis
tradita significant. Quæ a-
pud me sunt commentaria,

ὅτι ὡς ἐπέσειλας, ἰκανῶς
 μὴ οὐπω ἔχει· ὡς δὲ ποτε τυ-
 χάνει ἔχοντα, ἀπὸς δὲ καὶ σοί.
 ὅτι δὲ τῆς φυλακῆς ἀμφο-
 τερί συμφώνη· μὴ ὥς τε οὐ-
 δὴν δὲ ὡς καὶ λυθῶν· ἔρρω-
 ῶ. καὶ ὡς δὲ μὴ πρὸς δὴν ἴλυσ-
 αὖτις ἔχουσιν αἱ ὅπσις οὐλαί.

Γεγύνασι δ' ἀρχὴται τέτ-
 ταιρες· πρῶτος, αὐτὸς ἔστ'·
 δεύτερος, Μιτυληναῖος, μου-
 σικός· τρίτος, ὅτι γεωργίας
 συγγραφέως· τέταρτος, ὅτι
 γεωμετρικῶς· ἔνιοι καὶ πέμ-
 πτον ἀρχιτέκτονα φασίν· ἔφε-
 ρεται βιβλίον ὅτι μηχανῆς,
 ἀρχὴν ἔχον τούτῳ, τὰ δὲ
 ὅτι ἰδὲ καὶ καρχηδονίου
 διηκουσα. ὅτι δὲ τοῦ μουσι-
 κοῦ φέρεται καὶ τὸδε, ὡς οὐκ εἰδι-
 ζόμενος ὅτι τὰ μὴ ἔξ ακού-
 εσθαι, εἴποι, τὸ γὰρ ὄργανον ὑ-
 πὲρ ἐμοῦ διαγροῖζόμενον λα-
 λεί· τὸ δὲ πυθαγορείων ἀρι-
 στόξενος φησὶ μηδὲ ποτε στρα-
 τηγῶν τὰ ἡττῆσθαι· φθονέ-
 μονον δ' ἀπαξ, ἐκχωρήσας τῇ
 στρατηγίᾳ, καὶ τοῖς αὐτίκα
 ληφθῆναι, οὗτος πρῶτος τὰ
 μηχανικά· τῆς μηχανικῆς
 πρὸς χρηστὰς μὲν ἀρχαῖς ἐ-
 μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς κί-
 νησιν ὀργανικῶς διαγροῖματι γεωμετρικῶς προσήγαγε.

e quibus scri pñsti, non-
 dum satis elucubrata sunt,
 neque ynquam satis erunt,
 ea tamen misi. De custodia
 verò ambo consentimus.
 Nihil itaque adhortatione
 opus est. Vale. In hunc
 modum illi ad se inuicem
 scripserunt.

Porro Archytæ quatuor
 fuere: Primus hic ipse: se-
 cundus, Mitylenæus musi-
 cus: tertius, qui de agricul-
 tura scripsit: quartus, poe-
 ta epigrammatum, quin-
 tū, plerique addunt archi-
 tectum, cuius proferunt li-
 brum De machina, cuius
 istud initium est, Hæc de
 Teucro Carthaginiesi au-
 diui. De musico autem di-
 citur, quòd quum probro
 ipsi daretur quòd non ex-
 audiretur, dixerit, organū
 verò pro me pugnans lo-
 quitur. Pythagoricum ve-
 rò Aristoxenus refert quū
 exercitui præesset, nūquam
 fuisse superatum. Semel au-
 tem, dum inuidiæ cederet,
 sese imperio abdicasse, mox
 que exercitū in ius hostiū
 concessisse. Primus hic me-
 chanica mechanicis princi-
 piis vsus exposuit, primus-
 que motū organicū descri-
 ptiōi geometricæ admouit,

ἔξ' ἧς τῆς περὶ τοῦ ἡμικυλίν-
δρου δύο μέσας ἀνέχομεν λα-
βεῖν ζήτησιν εἰς τὴν τοῦ κύβου δι-
πλασασμὸν. καὶ γεωμετρία
πρῶτος κύβου δύρον, ὡς φησὶ
πλάτων ἐν πολιτείᾳ.

ex dimidij cylindri sectio-
ne duas medias secundum
proportionē sumere quæ-
rēs, ad cubi publicationē:
hic in geometria cubum
primus (vt Plato in Repu-
blica testatur) inuenit.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

Αλκμαίων κροτωνιά-
της, καὶ ἔπ' αὐτὸν πυθαγόρευ
διήκουσε, καὶ τὰ πλείστα γ' ἰα-
τρικὰ λέγει. ὁ μὲν δ' ἔκ' αὐτοῦ φισο-
λογεῖ ὅτι οὐτε, λέγον, δύο τὰ
πολλὰ ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων.
δοκίμ' δὲ πρῶτος φισικὸν λό-
γον συγγράφειν, (καθὰ
φησὶ φαβελῖνος ἐν παντο-
δατῇ ἰσορείᾳ) καὶ ἧ' σελυῖω
καθόλου ταύτῃ ἔχ' αὐτὸν
φύσιν. ὡς δὲ πρῶτου υἱὸς,
ὡς αὐτὸς ἀναρχόμενος τῆς
συγγραμμάτων φησὶν. ἀλ-
κμαίων κροτωνιῆτης τὸ δὲ ἔ-
λκεται πρῶτου υἱὸς, Βροτίνω
καὶ λέοντι καὶ βαθύλλω πρῶ-
τῶν ἀφαιέων, πρῶτῶν θνη-
τῶν σαφρώσαν μὲν θεοὶ ἔχον-
τι ὡς δὲ ἀνθρώποις τεκμαί-
ρεσθαι, καὶ τὰ ἴξῃς. ἔφη δὲ
καὶ πρὸς ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ
κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχῶς ὡς
τὸν ἥλιον.

ALCMÆON.

Alcmæon Crotoniates,
& Pythagoræ auditor
fuit, vt plurimum vero in
medicina versatur: plerun-
que item de natura dispu-
tat, dicēs, multas humana-
rum rerum causas. Videtur
autem primus de naturæ
ratione scripsisse, vt Phauo-
rinus in Omnimoda tradit
historia, lunamque hanc
sempiternam habere natu-
ram dixit. Fuit autem Piri-
thi filius, sicut & ipse in
principio sui operis testa-
tur. Alcmæon Crotoniates
hæc ait Pirithi filius Broti-
no & Leoni, & Bathyllo.
De inuisibilibus, de im-
mortalibus rebus, manife-
stā quidē scientiam habent
dij, quantum verò conii-
cere hominibus licet. &
cætera. Animam verò im-
mortalem dixit, moueri-
que perpetuo instar solis.

Hippasus.

ἵΠΠΑΣΟΣ.

Ἰππασος, μεταποτινεύς, καὶ
αὐτὸς πυθαγόρειος. ἔφη δὲ
χρόνον ὡρισμένον εἶναι τῆς τοῦ
κόσμου μεταβολῆς, καὶ πεπε-
ρασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἀει-
κίνητον. φησὶ δ' αὐτὸν δημή-
τειον ὁμοφύμοις, μηδὲν
καταλιπεῖν σύγγραμμα.

Γεγόνασι δ' ἱππασοὶ δύο·
ὑπὸς τε, καὶ ἑτέρως γεγραφώς
ἐν βιβλίοις λακωνικῶν πολι-
τείαι. ὧς δὲ καὶ αὐτὸς λά-
κων.

ΦΙΛΟΛΑΟΣ.

Φιλόλαος κροτωνιάτης,
πυθαγόρειος. ὧς δὲ πύπυ
πλάτων ὠνήσασθαι τὰ βιβλία
τὸν πυθαγόρειον δίδωμι γεγράφει.
ἐτελεύτα δ' ἰνομάδεις ὅπτι-
δεσθαι τυραννίδι. καὶ ἡ μὲν ὅτι
εἰς αὐτὸν,
Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι μάλιστα

λέγῃ διαπαύειν·

Εἰ γὰρ καὶ μὴ δρᾷς, ἀλλὰ
δοκῇς, ἀτυχῆς.

Οὕτω καὶ φιλόλαον ἀνείλε

Κροτωνῶν ποτὲ πάτην,

ὧς μιν ἔδοξε δόλῃν δῶμα
τύραννον εἶναι.

Δοκῇ δ' αὐτῷ παῖτα ἀνάσκειν
καὶ ἁρμονία γίνεσθαι. καὶ τὴν

HIPRASVS.

Hippasus, Metaponti-
nus, & ipse Pythago-
ricus fuit. Ait autem defi-
nitum esse tempus mundi
mutationis, finitumque
hoc vniuersum esse ac sem-
per moueri. Demetrius au-
tem in Æqniuocis refert il-
lum nullum opus reliquisse.

Fuerunt autem Hippasi
duo, hic, & qui Lacedæ-
moniorum rempub. quin-
que libris comprehendit.
Erat autem & ipse Lacon.

PHILOLAUS.

Philolaus, Crotoniata,
Pythagoricus & ipse
fuit. Ab hoc Pythagoricos
libros emendos ut curaret,
Dioni scribit Plato. Mori-
tur autem suspectus quod
tyrannidem inuadere mo-
liretur. Nostrum est in ipsum
epigramma hoc,

*Suspicio haud res est minimi,
mihi crede, pericli,
Non pecces quicquam, sed
videare facis.*

*Sic Philolae Croton te patria
perdidit olim,*

*Te arbitrata truce[m] velle
tyrannum agere.*

*Opinatur autē omnia har-
monia ac necessitate fieri,*

Rt j

γλῶ κινεῖσθαι καὶ κύκλον,
 περὶ τὸν εἰπεῖν. οἱ δὲ, ἰκάνει
 συρακέσιον φασίν.

Γέγραφε δὲ βιβλίον ἐν, ὃ
 φησιν ἑρμῶτι λέγειν τινὰ
 τῶν συγγραφέων, πλάτωνα τὸν
 φιλόσοφον ἀναγνόμενον
 εἰς σικελίαν πρὸς διονύσιον
 ὡν ἡσάδα ἀφ' ἧς τῶν συγγε-
 νῶν τῶ φιλολάου, ἀργυρεῖα ἀ-
 λξανδρίων μινῶν μ' καὶ ἐν-
 τάλθον μεταγράφεναί τ' τι-
 μαρον. ἑπτεσι δὲ λόγοισι τὸν
 πλάτωνα λαβεῖν αὐτὸν ἀφ' ἧς
 διονυσίου, παραιτησάμενον ἐκ
 τῆ φυλακῆς νεανίσκον, ἀπηλ-
 μένων τῶν τῶ φιλολάου μα-
 θητῶν. τῶτον φησὶν δημήτριος
 ἐν ὁμογύμοις περὶ τὸν ἐκ-
 δοῦναι τῶν πυθαγOREICΩΝ πε-
 ρὶ φύσεως. ὡν ἡ ἀρχὴ ἡδε,
 φύσις δὲ ἐν τῷ κόσμῳ ἀρμόχθη
 ἐξ ἀπείρων τε καὶ πραινόν-
 των, καὶ ὅλ' ὁ κόσμος, καὶ τὰ ἐν
 αὐτῷ πάντα.

ΕΥΔΟΞΟΣ.

Εὐδοξὸς αἰχίνου, κνί-
 διος, ἀστρολόγος, γεω-
 μέτρης, ἰατρὸς, νομοθέτης. ἔ-
 π' αὖτ' ἡ γεωμετρικὰ ἀρ-
 χήτα διήκουσε τὰ δὲ ἰατρικὰ,

terram iuxta primum cir-
 culum moveri dicit. Alij
 Hicetam Syracusanum id
 sensisse affirmant.

Scriptit autem librum in
 quo illum Hermippus quē-
 riam scriptorem dixisse re-
 fert, Platonem philosophū
 quum in Siciliam ad Dio-
 nysium profectus esset, e-
 misse à Philolai consangu-
 neis argenti minas Alexan-
 drinas quadraginta, atque
 inde transcripsisse Timæū.
 Alij Platonem dicunt hæc
 à Dionysio accepisse, relu-
 ctantem licet abductum ex
 carcere adolescentem ex
 Philolai discipulis. Re-
 fert Demetrius in Homo-
 nymis Pythagorica de na-
 tura rerum hunc primum
 edidisse: quorum est initium,
 In mundo natura coacta est
 ex infinitis ac finitis, mun-
 dusque totus, & quæ sunt
 in ipso omnia.

EVDOKXVS.

Evdoxus, Æschini filius,
 Cnidius, astrologus,
 geometra, medicus, ac le-
 gumlator fuit: Geometriā
 quidem ab Archyta didi-
 cit: In medicina vero

φιλιών^Θ τῷ σκελιώτου,
καθὰ κομήμαχος ἐν τοῖς πί-
ναξι φησίν. στωτίων δ' ἐν
ταῖς διαδοχαῖς λέγει, καὶ πλά-
των^Θ αὐτὸν ἀκούσαι. γυρό-
μερον γὰρ ἦν Ἦ' παρ' αὐτῷ καὶ κ', καὶ
στονὶς διακρίμενον, καὶ κλέ^Θ
ἦν σπαρτατικῶν εἰς ἀθλήμας
ἀπαρτασὺν θεομέδοντι τῷ
ιατρῷ, τρεφόμενον ὑπ' αὐτοῦ.
οἱ δὲ, καὶ παιδικὰ ὄντα, κα-
ταχθέντα ὅτι εἰς τὸν πειραμέα,
ὁσημέραι ἀνιέναι ἀθλήμαζε,
καὶ ἀκούσαι τῷ σοφιστῶν
αὐτοῦ, ὑποσρέφειν. οὗ οὐδὲ
μύνας διατείλαντα, οἵκαδ' ἐ-
παυθῆναι, καὶ πρὸς τῷ φί-
λων ἐρασιδίοντα εἰς ἀγυπτιον
ἀπαρτα μετὰ χρυσίππου τοῦ
ιατροῦ, συστατικὰς φέροντα
παρ' ἀγνοσλάου πρὸς νε-
κταναβίαν· τὸν δὲ τοῖς ἱεροῦσιν
αὐτὸν συστήσαι. καὶ τέττα-
ρας μύνας πρὸς ὁσιαυτοῦ δια-
τείλαντα αὐτοῦ ξυρόμενον τε
ἡβίαν καὶ ὀφρῖν, πλὴν ὅκτα-
πείδε κατὰ τινὰς συγγρα-
ψαι. ὅντινέν τε γυρόμενον
ἐν κυζίκῳ καὶ τῇ προποντιδὶ
σοφιστεύοντα. ἀλλὰ καὶ πρὸς
μαυστολὸν ἀφικέσθαι. ἔπειθ'
ἔτις ὅτι παυθῆναι ἀθλήμαζε.

Philistione Siculo præce-
ptore usus est, ut Callima-
chus in tabulis. Porro So-
tion in Successionibus, Pla-
tonis quoque auditorem
fuisse scribit. Nam quum
annum vigesimum tertium
ætatis ageret, summoque
inter paupertatis angustias
discendi studio flagraret,
Socraticorum gloria perci-
tum, Athenas contendisse
cum Theomedonte medi-
co, a quo & nutrirī solitum:
nec defuerunt qui dicerent
ipsius delicias fuisse. Deue-
ctus autem in Pireum, A-
thenas quotidie ascende-
bat, ibique quum sophistas
audisset, ad portum regre-
diebatur. Duos autem ibi
menses moratus, domum
revertitur. Vnde rursus a-
micorū largitate suffultus,
in Ægyptum cum Chrysi-
po medico profectus est,
commendatitias ab Agefi-
lao literas ad Nectanabiam
ferens, a quo & sacerdoti-
bus commendatus est. Ibi
annum unum & menses
quatuor moratus, mēto at-
tonso atque supercilio, octo
annorum historiam, secun-
dum quosdam, conscripsit.
Inde iam Cyzici atque in
Propontide Phantus Mau-
solum itidem visere voluit.
Tum verò Athenas rediit,

πάντοις πολλοῖς. οὗτοι δ' αὖτ' ἐ-
χοντα μαθητὰς, ὡς φασί τι-
νές, ὑπὸ τῆς πλάτωνα λυπῆ-
σαι, ὅτι πλεονέχων αὐτὸν πα-
ρεπέμψατο. ἑνὲς δέ φασί τι
συμπόσιον ἔχοντι τῷ πλάτω-
νι αὐτὸν ἡμικύκλιον κατὰ-
κλυσί, πολλῶν ὄντων, εἰσηγῆ-
σασθαι. φασὶ δ' αὖτ' ὅτι νικόμα-
χος ὁ ἀριστοτέλους πλεονέχων
ἐνὶ λέξει τὸ ἀγαθόν.

Ἀπεδείχθη δ' ἐν τῇ πατερίδι
μεγαλοτίμος, ὡς πό γε οὗτοι
αὐτὸς ψήφισμα γυμνάσιον δη-
λοῖ.

Ἀλλὰ καὶ οὗτοι τῶν ἑλ-
λησιν ὅτι φαίνεται ἐγγύς,
ἡρώδης τῶν ἰδίοις πολίταις
νόμους, ὡς φασὶν ἐρμύπποτος ἐν
τετάρτῃ οὗτοι τ' ἐπὶ ἀσφῶν,
καὶ ἀστρολογικά, καὶ γεωμε-
τρικά, καὶ ἑτέροις ἄλλοις ἀ-
ξιώλογα. ἔχει δ' καὶ διχατέ-
ρας τρεῖς, ἀκτιδὰ, φιλτίδα,
δελφίδα. φασὶ δ' αὖτ' ὅτι ἐ-
ρατοσθένης ἐν τοῖς πρὸς βα-
σιλέα, καὶ κλειῶν δ' ἀγαλόνους
συνδεδίκαται. οἱ δ' ἐγγύς φησὶν
ἐν αἰγυπτίοις τῇ αὐτῇ φωνῇ
τοῦτον ὅτι μετεμύθουσαι
ἐκδοαὶ τοῖς ἑλλήσι. τοῦ-
του δ' ἡκούσε χύσιππος ἐ-
νὲν καὶ ἰδίῳ τὰ τε οὗτοι δ' αὖτ' καὶ κόσμος καὶ τῶν μετεωρολογου-

habens secum discipulos
plurimos, contristandi (ut
quidam volunt) Platonis
gratia, quod is ab initio il-
lum ab se dimiserat. Sunt
qui dicant convivium Pla-
toni celebranti ipsum ad-
stantibus plurimis, hemi-
cylum in accubitus in-
troduxisse. Enimvero Ni-
comachus Aristotelis filius
illum ait voluptatem bonū
dicere. Exceptus autem
in patria magno cum honore
est, cui rei indicio est hono-
rificum de illo factum decretum.

Apud Græcos quoque
clarissimus fuit, civibus-
que suis leges conscripsit,
ut Hermippus in quarto
De septem sapientibus li-
bro refert.

Scripsit autem de astro-
logia & de geometria & de
aliis quibusdam insignia
opuscula. Tres autem habuit
filias, Actidem, Philtidem,
Delphidem. Refert Erato-
sthenes in libris ad Heca-
tonem, ipsum & Cynicorum
dialogos composuisse: alij,
Ægyptios lingua sua illos
conscripsisse: hunc verò tra-
ductos Græcis edidisse tra-
dunt. Eius Chysippus Eri-
nei filius Cnidius auditor
fuit, in his quæ de his, de
mundo, de cælestibus docē-

ἰσχυρὸν τὰ ἰατρικὰ καὶ φιλοσοφία τῆ σκελεωτικῆς κατέλιπε ὃ καὶ ὑπομνήματα κάλλιστα. πούτου γέγονε παῖς αἰσαγόρας, ὃς χρύσιππον ἀθλητὴ μαθητὴς ὃς τὰ θεαπύματα φέρεται ὁρατικὰ, καὶ φασικὰ θεωρημάτων ὑπὸ τῶν ὁρίστων αὐτῶν περὶ τῶν.

Γεγονάσι δὲ ἑξήκοντες τρεῖς αὐτῶν ἐστὶν ἑτερος, ῥόδιος, ἰσχυρὸς γὰρ αὐτῶν τείπος, σκελεωτικῆς, παῖς αἰσαγόρας, ποιητὴς κωμωδίας, νίκας ἐλάων, ἀσκητὴς μὲν τρεῖς, λυσιπύκας δὲ, πέντε, καὶ θά φησιν ἀπολλόδορος ἐν χρονογραφίᾳ. εἰς κοινὸν δὲ καὶ αὐτὸν ἰατρὸν κνίδιον, καὶ ὃ φησιν ἑξήκοντες ἐν γῆς ἀεὶ δὲ, ὡς εἴη τῶν γῆλων ἀεὶ συνεχεὶς κινεῖν τὰ ἀρῆρα πάση γυμνασίᾳ ἀλλὰ καὶ τὰς αἰσθητικὰς ὁμοίως. ὃ δὲ αὐτὸς φησὶ τὴν κνίδιον ἑξήκοντες ἀκμάσαι καὶ πῶς γὰρ καὶ ὁ Ὀλυμπιάδα, ὁρεῖν τε τὰ καὶ τὰς καμπύλας γεωμετρίας.

Ἐτελεύτησε δὲ τείπον ἔχον καὶ ἑξήκοντες. ὅτε δὲ συνεχρόετο ἐν αἰγύπτῳ ἰχθυοφύτῳ ἡλικιοκίτῳ, ὃ ἀπὸς αὐτῶν τοιμάτιον

tur. In medicina verò Philistione Siculo præceptore usus est. Reliquit autem & Commentaria pulcherrima & eruditionis plena. Huius filius Aristagoras fuit, cuius Chrysippus Aethlij discipulus fuit, cuius feruntur modi illi ad videndas speculationes naturales quæ in mentem eius venerant accommodati.

Fuerunt autem EVdoxii tres: Primus, hic ipse: secundus, Rhodius, historiæ scriptor: tertius, Siculo, Agathoclis filius, poeta comicus, qui ter urbana vicit certamina, quinquiesque Lenaica, ut Apollodorus in Chronicis ait. Inuenimus & alium medicum Cnidium, quem ait EVdoxus in terræ ambitu, semper admonere solitum articulos continua agitatione exercendos, sensusque similiter. Idem verò refert EVdoxum Cnidium circa centesimam & tertiam Olympiadem claruisse, atque lineas curvas reperisse.

Moritur autem tertium & quinquagesimum agēs annum. Quum verò adhuc in Ægypto moraretur cum Ichonuphy Heliopolitano Apis illi palliū lingere visus

πειγνύμεσθαι. ἐνδοξον οὖν
 αὐτὸν ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον ἔ-
 φασαν οἱ ἱεῖς ἔπειτα, κα-
 δὰ φησι φησὶν ἐν ᾧ ἀπο-
 μνημονεύουσιν. ἔστι δ' αὖ ἡ-
 μῶν εἰς αὐτὸν ἕως ἔχον,
 Ἐν μέμφει λόγος ὅτι μαθεῖν
 ἰδίῳ πατὲρ μοίρῳ
 Εὐδοξον ἀπιδὸς τῆς κομικῆς-
 ρω πρὸς ταύρου.
 Κ' οὐδὲν ἔστι. (πότεν; βοῖ δ' ἔ-
 λόγον ἔπρεφύτην,
 Οὐδὲ λόγον μόχῳ ἀπιδὸς
 σῶμα) δηλὰ παρ' αὐτὸν
 Δέχρια κείνῳ σὰς περφα-
 νῶς λιγνύμεσθαι λώπῳ,
 Δηλῶν ὡς ἀποδύσθαι δὴ βιο-
 τῶν ὅσον ἔπω.
 Καὶ δὴ οἱ ταχέως ὅπως ἤλυθεν
 αὐτίκα ποτμῷ,
 Ἡγίης δεκάκις πέντ' ἡδὲ
 πρὸς εἰς ἐσιδόντι.
 Τὸν αὐτὸν Εὐδοξον ἐνδοξον
 ἐκάλουσαν δὲ πῶς λαμπερό-
 τητα τὴν φήμης. ὅτι δὴ δὲ πρὸς
 τὴν ἡλίου πύλας πύλας δι-
 γνύμεσθαι, ἡδὲ πρὸς τὴν ἀπο-
 ράδιν (ὡς φασ) δὲ λεχθῶν. λεκτέον δὲ πρὸς τὴν πρὸς ἡρα-
 κλείου.

est. Celebrem ergo illum
 fore nec longævum, ex eo
 ostento sacerdotes dixere,
 ut Phauorinus in Commē-
 tariis refert. Significat au-
 tem carmen quod in eum
 scripsimus, *Fama est Eudo-*
xum quondam in Memphi
fatum suum sciscitatū, à pul-
chrè cornuto bove. Neque illi
respondit quicquam. Nam
unde sermo bovi contigisset?
Siquidem Apidi vitulo os lo-
quax non dedit natura. Ve-
rūm obliquus quum staret,
vestem lambebat, hoc aperte
innuens, illum propediem vi-
ta excessurum: quare & breui
postea mors hominem inuasit,
quum nimirum decies quin-
que super tres vixisset annos.
 Hunc pro EVDoxo ἡ δόξον,
 ob famæ claritatem glo-
 riāmque appellabant. Quo-
 niam ergo de nobilibus Py-
 thagoricis diximus, nunc
 iam sparsim (ut aiunt) de
 claris quibusdam philoso-
 phis loquamur: ac primum
 de Heraclito dicendum.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡΙ
βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῆς ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδοκιμησάντων, Βιβλίον
θ' τῆς ι'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophtheg-
matis eorum qui in philo-
sophia claruerunt,
Liber IX.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

Ράκλειος
βλύσωνος,
ἢ (ὡς τι-
νες) ἡρα-
κίοντος, ἐ-
φέσιος. οὗτος ἠκμαζε ὑπὸ
τῶν ἐννατίων καὶ ἔξηκος τοῦ ο-
λυμπιάδα.

Μεγαλόφρων δὲ γέγονε
παρ' ὀντιναοῶν, καὶ ὑπερ-
πίης ὡς καὶ ἐκ τῆς συγγραμμά-
τος αὐτοῦ δηλόν, ἐν ᾧ φησι, πο-
λυμαθὴν νόον ἐδιδάσκει. ἡ σίο-
δον γὰρ αὐτὸς ἐδίδαξε καὶ πυθα-
γόρειον, αὐτὸς τε ξενοφάνεά τε
καὶ ἑκαταίον. καὶ γὰρ ἐν τῷ σοφόν
ἐπίσταται πᾶσι ἢ τε οἱ ἐγκυβρήσας πάντα διὰ πάντων.

HERACLITVS.

Eraclitus
Blysonis, si-
ue (ut qui-
dam volūt)
Heratiotis
filius, Ephe-
sius, circa l xix Olympia-
dem clarus est habitus.

Fuit autem ultra cæteros
alto animo & contemnen-
te omnes, ut ex ipso eius o-
pere ostenditur, ubi ait,
multa peritia mentem non
docet. Hesiodum siquidem
docuit & pythagoram, rur-
susque Xenophōtem atque
Hecatæum. Nam licere sci-
re sapiētē sententiā qua gu-
bernātur omnia per omnia.

R. r. iiii

πὴν τε ὁμηρεὺς ἔφαπκεν ἄξιον
 ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐκβόλῃς καὶ
 ῥαπίζεσθαι, καὶ ἀρχιλόχον ὁ-
 μοίως. ἔλεγε δὲ καὶ, ὑβριν χρη-
 σθοννύειν μάλλον ἢ πυρκαϊήν.
 καὶ, μάχεσθαι χρηστὸν δῆμον
 ὑπὲρ τοῦ νόμου, ὅπως ὑπὲρ τεί-
 χους. καθάπτεται δὲ καὶ τῶν
 ἐφεσίων, ὅτι τὰ τὸν ἐταῖρον
 ἐκβόλῃν ἐρμόδωρον. ἐν οἷς
 φησὶν, ἄξιον ἐφεσίοις ἡβηδὸν
 ἀποθανεῖν πᾶσι, καὶ τοῖς ἀνέ-
 ροις πλεὺς πόλιν καταλιπεῖν,
 οἱ τινες δὲ ἐρμόδωρον ἐκ τῆς ἐ-
 νηϊσθὲν ἐξέβλητον λέγοντες, ἡ-
 μέων μηδὲ εἰς ὀνηϊσθὲς ἔσω.
 εἰ δὲ τις τοιοῦτος, δύνῃ τε καὶ
 μετ' ἀνδρῶν. ἀξιόμηνον δὲ καὶ
 νόμοις δεῖναι πορὸς αὐτῶν,
 ὑπὲρ τοῦ, ὅτι τὸ ἤδη κεκρατῆ-
 σθαι τῇ πεινῇ πολιτεία καὶ
 πόλιν. ἀναχωρήσας δὲ εἰς τὸ
 ἱερὸν τοῦ ἀρτέμιδος μετὰ τῶν
 παίδων ἡσυχάζει. πει-
 σάμενος δ' αὐτὸν τῶν ἐφεσίων,
 τί, ὦ κακίστοι, θαυμάζετε;
 εἴφη. ἢ οὐ κρείττον τοῦτο
 ποιεῖν ἢ μεθ' ὑμῶν πολιτεύε-
 σθαι;

Καὶ τέλος, μεταφρω-
 πήσας καὶ ἐκπατήσας, ἐν
 τοῖς ὄρεσι διήτατο, πόας σι-
 πούρων καὶ βοτάνας. καὶ

Homerumque dicebat di-
 gnum qui ex certaminibus
 eiceretur, colaphisque ca-
 deretur, Archilochumque si-
 militer. Dicebat autem &
 iniuriam extinguere oport-
 ere magis quam incendiū,
 plebemque pro lege non
 secus ac pro muro pugna-
 re. Acriter autem Ephesios
 carpit, quod amicum suum
 Hermodorum eieceraut,
 dicens, Merentur Ephesij
 omnes adulti mori, impu-
 beribusque urbem derelin-
 quere, quoniam Hermodo-
 rum sui præstantissimum
 expulerunt, dicentes, No-
 strum nemo inæqualis sit,
 quoniam si quis erit talis,
 alibique & cum aliis. Quā
 autem rogaretur à ciuibus
 ut leges eis poneret, contē-
 pit, quod iam ciuitas pessī-
 ma consuetudine imbuta
 esset. Secedens verò ad pha-
 num Dianæ cum pueris lu-
 debat. Circumstantibus au-
 tem Ephesiis, Quid (inquit)
 miramini, ô perditī, nōne
 præstat istuc facere, quā
 vobiscum rempub. admini-
 strare?

Tandem hominum o-
 dio secessit, vitamque in
 montibus ducebat, olera
 ac herbas comedens. At-

ἰσχυροὶ καὶ ὁ δὲ τὸ τοιοῦτον
 πρὸς εἰς ὕδωρ, κατήλθεν εἰς
 ἄστυ, καὶ τῶν ἰατρῶν ἀνιγμά-
 τωδὺς ἐπιμυθάνετο εἰ δυνατόν
 ὅτι ἐπιποθείας αὐχμὸν
 ποιῆσαι. τῶν δὲ μὴ σωζέντων,
 αὐτὸν εἰς βύσσιν κατόρυζας,
 τῇ τῶν βολίτων θύεᾳ ἤλπισεν
 ἔξατμωθῆσεσθαι. ἐδὲν δ' αἰ-
 νῶν καὶ ἔτις, ἐτελεύτα, βίβς
 ἔτις. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν
 ἔτις ἔχον,

Πολλάκις ἡράκλειτον εἶδαν
 μασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
 ὦλε δὲ τλήσας δὲ μορφῇ,
 ἢ τ' ἐθαύρει.

Σῶμα γὰρ ἄρδ' ὄψασα κακὴ
 νόσος ὕδατι, φέγγει
 ἔσβεσεν ἐκ βλεφάρων, καὶ
 σκοτὸν ὑγάγητο.

Ἑρμιππὸς δὲ φησι λέγειν
 αὐτὸν τοῖς ἰατροῖς, εἴ τις δύ-
 ναται ἔντερα ταπεινώσας ὕ-
 γρον ἔξαραι ἀπιπόντων δὲ,
 δεῖναι αὐτὸν εἰς τὸ ἥλιον, καὶ
 κελύειν τοῖς παῖδας βολίταις
 κατὰ πλάτην. ἔπειτα δὲ κατὰ
 τοῦ ὕδατος, δευτέρῃον τελευ-
 τῆσαι, καὶ ταφῆσθαι ἐν τῇ ἀ-
 γρᾷ. Νεάνθης δ' ὁ κυζι-
 κλώος φησι μὴ δυναθῆναι
 αὐτὸν ἄποσπασαι τὰ βόλιστα,
 μέλαινα, καὶ ὁ δὲ τὸ μεταβολὴν αἰ-

qui ob eam causam morbo
 aquæ intercutis abreptus,
 ad urbem descendit, medi-
 cósque per ænigmata sci-
 scitabatur an possent ex
 imbre sic citatē facere. Illis
 nō intelligentibus, seipsum
 boum stabulo includens:
 & fimo bubulo obruens,
 eo calore arbitrabatur no-
 xium ac exundantē humo-
 rem exhaustire posse. Vbi
 verò ne sic quidem aliquid
 proficere conspexerat, mo-
 ritur l. x ætatis agens an-
 num. éstque in ipsum no-
 strum sic habens epigrāma,
*Mecum ego Heraclitum mi-
 rabar sæpe, quòd olim
 Sic vitam infelix hausit,
 Et inde obijt.*

*Nam malus ossa rigans Et
 aquosus corpora languor,
 Extincto inuexit lumine
 mox tenebras.*

Hermippus autem refert
 illum medicis dixisse, Num
 possit quilibet pressis in-
 testinis humorem exhausti-
 re? negantibus autem, se-
 ipsum solis obiecisse radiis,
 ac iussisse pueris boum fimo
 se oblinere, eo calore mace-
 ratum, postridie obiisse diē,
 sepultūque in foro fuif-
 se. Neanthes verò Cyzice-
 nus ait, illum fimo bubulo
 quoniam se eximere non pos-
 set, ita persistisse, atque
 ob eam mutationem igno-

γινώσκοντα, κυνὸς ὥρον γινώσκοντα. γάρ οὐκ ἔστι θαυμάσιον ἐκ παίδων, ὅτε καὶ νέῃ ὥν ἐφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλος μέντοι γινώσκοντα, πάντα ἐγινώσκοντα. ἤκουσέ τε οὐδένος, ἀλλ' αὐτὸν ἐφ' ἡ δίζησεν, καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἐαυτοῦ. ὁ γὰρ φησὶν εἰρηκέναι τινὰς ξυνοφάνους αὐτὸν ἀκηκοέναι. λέγειν τε ἀρίστων ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου, καὶ ὅτι ὕδρεον αὐτὸν θεραπεύειναι ἀποθανεῖν, ὅτι δὴ νόσῳ. τὸ ποῦ καὶ ἰαπόβοτος φησὶ.

Τὸ δὲ φησὶν αὐτὸς βιβλίον εἶμι' ἀπὸ τῆς συνέχοντος περὶ φύσεως διήρηται δὲ εἰς τρεῖς λόγους, εἰς τε τὸ περὶ τῆς παντός, καὶ πολιτικόν, καὶ θεολογικόν. ἀνέθηκε δὲ αὐτὸ εἰς τὸ τῷ ἀρτέμιδος ἱερῷ. ὡς μὲν τινες, ὅτι τῆς βύσας ἀσαφέστερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι περὶ αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐκ τῆς δημοδοῦς ἀκαταφρόνητον ἦ. τὸ ποῦ δὲ καὶ ὅτι τὸν ὑπογράψαι λέγον,

Τοῖς δὲ ἐν κοκκυσῇ ὀχλο-

λοῖδοις Ἡρακλείτου

Αἰνικτῇ ἀνέγραψε.

Θεόφραστος δὲ φησὶν ὑπὸ μα-

λαγχολίας τὰ μὲν ἡμιτελῆ, τὰ δὲ, ὅσοι τε δὴ ὡς ἔχοντα γράψαι.

tum, à canibus discerptum esse. Fuit autem à puero non parvæ admirationi, & quum esset iuuenis, nihil se dicebat scire: vbi verò ad vtilitatis annos euaserat, nihil ignorare. Neminem quidem audiuit, verum semet inuestigandæ veritati dedisse, omniâque ex semetipso didicisse ait. Sotio autē quosdam dixisse refert Xenophanis illum fuisse auditorem, Aristonemque in libro De Heraclito dicere, aquæ intercutis illum curatum ægritudine, morbo alio vitâ finisse. Ei opinioni & Hippobotus accedit.

Eius verò qui legitur liber, generaliter quidem de natura est, cæterum tres in partes scinditur. Nāque & de vniuerso, & de repub. & de theologia disserit. Illum verò in templo Dianæ deposuit, vt quidam putant, de industria obscurius scriptum, vt soli eruditi illum legerent, ne si à vulgo passim legeretur, contemptibilis esset. Hunc verò & Timon descripsit, appellans maledicum & turbæ infestum, Theophrastus illum atra bile laborantem, alia semiperfecta, alia aliter scripsisse refert.

σημῖον δ' αὐτῆς ὁ μεγαλο-
φροσύνης ἀντιθένης φησὶν ἐν
ἡρακλείῃ· ἐκχωρήσαι γὰρ τὰ
διελφῶς τῆς βασιλείας. ποσά-
τις δὲ δόξαν ἔχει τὸ σύλ-
λαβμα, ὡς καὶ αἰρετῖσας αὐτῶν
αὐτῆς γινέσθαι τοὺς κληθέντας
ἡρακλειτεῖς.

Ἐδόκει δ' αὐτῶν καθολι-
κῶς μὲν ταῦτα. Ἐκ πυρὸς τὰ
πάντα συνεσθάναι, καὶ εἰς τοῦτο
ἀνελύεσθαι· πάντα τε γίνεσθαι
καθ' εἰμωρμένῳ, καὶ ἡ δὲ τῆς
ἐναντιοθέτης ἡρμόσθαι τὰ ὄν-
τα· καὶ πάντα ψυχῶν εἶναι καὶ
δαμόνων πλήρη. εἴρηκε δὲ καὶ
ἡ δὲ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ συνε-
σθάνων παρὰ τὸν, ὅτι τε οὐκ ἔ-
στιν ὅτι τὸ μέγεθος οἷον
φαίνεται. λέγεται δ' καὶ ψυχῆς
πρᾶττον, ὅν ἐκ αὐτῆς ἐξέρχεται ὁ
πᾶσαν ἐπιπορεύμενος ὁ-
δὸν ἔτι βαθυλόγον ἔχει. πῶς
τε οἴησιν, ἰερὰν νόον ἔλεγε.
καὶ πῶς ὅρασιν φθού-
σαι. λαμπρὸς τε ἐνίοτε ἐν
τῷ συλλαβμάτι καὶ ὁφθαλμοῖς
ἐκβάλλει· ὥστε καὶ τὸ νω-
στὶς αὐτὸν ῥαδίως γινώσκει, καὶ
διάρμα ψυχῆς λαβεῖν. ἢ
τε βροχύτης καὶ τὸ βά-
ρυν τῆς ῥυμνείας ἀσύλ-
κετον.

Eius alti animi signum An-
tisthenes in Successionibus
id asserit, quod fratri con-
cesserit regnum. Tantum
verò gloriæ promeruit i-
psius liber, ut sectatores
habuerit qui appellarentur
Heraclitij.

Sunt autem ista quæ il-
li summatim visa sunt:
Ex igne cuncta constare,
in eumque resolui omnia.
Fato omnia fieri, & ex con-
uersione contraria quæ sint,
omnia congruere & co-
aptari. Animarum item &
dæmonum plena esse o-
mnia. Dixit & de iis quæ
in mundo cōtingunt variis
mutationibus ista: Solis
eam esse magnitudinem
quæ cernitur oculis. Di-
citur & id de animæ sen-
sisse natura, nunquam il-
lam reperiri posse, quan-
talibet quis viæ conficiat
spatia, adeo profundam e-
ius esse rationem. Opinio-
nem siue æstimationem sa-
crum morbum appellabat:
aspectumque mentiri. Lu-
cidè quidem interdum &
apertè in suo opere loqui-
tur, & ut tardissimo cuique
facilis intelligendum sit.
Brevitas quoque & inter-
pretationis grauitas incō-
parabilis est.

Καὶ τὰ ὅτι μέγας ὁ αὐ-
τῷ ὧδε ἔχει τῶν δογμάτων,
πῦρ εἶναι στοιχείον, καὶ πρὸς
ἀμειβῶν τὰ πάντα ἀραιώσθαι
καὶ πυκνώσθαι γινόμενα. (σαφῶς
ὅτι ἐκεῖν ἐκτίθεται) γίνεσθαι
πάντα κατ' ἐναντιότητά, καὶ
ῥεῖν τὸ ὅλα ποταμοῦ δίκλιν·
πεπεραῖσθαι τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι
εἰς κόσμον. γινώσθαι τε αὐτὸν
ἐκ πρὸς, καὶ πάλιν ἐκ πρὸς
ᾧ κατὰ τινὰς πελώριους ἐν-
αλλάξ τὸν σύμπαντον αἰῶνα.
τῷ τὸ γίνεσθαι καθ' εἰμωρ-
μύλιν. τῷ ὅτι ἐναντίων τὸ μὴ
ὅτι πῦρ γένεσιν ἄγρον, κα-
λεῖσθαι πόλεμον καὶ εἶναι τὸ
δ' ὅτι πῦρ ἐκπύρωσιν, ὁμο-
λογίαν καὶ εἰρηνίαν, καὶ πῦρ
μεταβολῶν ὁδὸν αἰῶνα καί τω·
πάντε κόσμον γίνεσθαι καὶ τὸ αὐ-
τῷ. πυκνόμενον γὰρ τὸ πῦρ
ἐξυγραινέσθαι, σπυρσάμενον τε
γίνεσθαι ὕδωρ· πηγνύμενον δὲ
τὸ ὕδωρ, εἰς γῆν τρεῖς περὶ
καὶ ταύτῃ ὁδὸν ὅτι τὸ καί τω
εἶναι. πάλιν τε αὐτῷ πῦρ γῆν
χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνε-
σθαι· ἐκ δὲ τούτου, τὰ λοιπὰ
χερδὸν πάντα ὅτι πῦρ ἀνα-
δυμίαςιν ἀνίστασθαι, πῦρ δὲ τὸ
θαλάττης. αὕτη δὲ ὅτι ἢ ὅτι
τὸ αἰῶν ὁδός. γίνεσθαι δὲ

Iam verò per partes di-
gesta sic se habent eius de-
creta: Ignem elementū esse
dicit, ignisque vicissitudi-
nem tum raritate, tum den-
sitate constare, quæ fiunt o-
mnia (apertè verò nihil ex-
plicat) fierique omnia per
contrarietatem, & fluminis
in morem vniuersa decur-
rere, finitūque esse hoc v-
niuersum, & vnū esse mun-
dum, eūque ex igne na-
sci, & rursus per quosdam
ambitus per vices hoc o-
mne seculum ignescere. Id
autem fato fieri. Ex his ve-
rò quæ contraria sunt, id
quidem quod ad genera-
tionem adducat, vocari bel-
lum & contentionem; quod
autem ad incensionem, cō-
cordiam & pacem. Muta-
tionem quoque viam esse
suprà infrāque ducentem,
secundum quam fieri mun-
dum arbitratur. Densatum
quippe ignem liquefcere,
constantēque aquam fie-
ri, concretam verò aquam
in humum verti, idque in-
ter inferiora adesse. Hu-
mum ipsam denuo effun-
di: atque ex ea fieri humo-
rem: ex eo autem reliqua
ferme omnia, ad euapota-
tionem eam referens quæ
ex mari fit: ipsamque ad
superiora viam esse. Porro

ἀναθυμιάσας ἀπὸ τε γῆς καὶ
θαλάσσης, αἱ μὲν λαμπραὶ καὶ
καθαραὶ, αἱ δὲ σκοτειναί.
αὐξάνουσι γὰρ μὲν πῦρ, ὑπὸ τῆς
λαμπρότης· τὸ δὲ ὑγρὸν, ὑπὸ
τῆς ἐτέρας. τὸ δὲ πᾶσι χονό-
ποιον ὄν, ὅς τις δὴλοι. εἴη μὲν τοι
ἐν αὐτῇ σκάφῃς ὅπως ραμ-
μύας καὶ κοῖλον πᾶσι ἡμᾶς
ἐν αἷς ἀθροίζουμύας παύλαμ-
πραὶ ἀναθυμιάσας ἀποτε-
λεῖν φλόγας· αἱ εἴη τὸ ἄ-
στρα. λαμπροτάτῃ δὲ εἴη ἡ
τῆς ἡλίου φλόγα καὶ θερμότη-
τι. τὰ μὲν γὰρ ὅσα ἄστρα πλείον
ἀπέχον ἀπὸ γῆς, καὶ ὅσα πᾶ-
σι ὑπὸν λάμπειν καὶ θάλλ-
πειν· πᾶσι δὲ σελήνῃ πᾶσι
χρότεράς ἔσονται, μὴ ὅσα τῆς
καθαρῆς φρεσὶς πόσι. τὸν
μὲν τοι ἡλίον ἐν διαυγείᾳ καὶ ἀ-
μαγνῇ καίεται, καὶ σύμμετρον
ἀφ' ἡμῶν ἔχον ὁρατότητα. ποι-
χάρποι μὲν δὲ θερμαίνον τε καὶ
φωτίζον. ὁ κλείπειν τε ἡλίον
καὶ σελήνῃ, ἀνω σφαιρομέ-
νων τῆς σκαφῶν. τοῖς τε καὶ
μῶν τῆς σελήνης σχηματι-
σμοῖς γίνεσθαι, σφαιρομένης ἐν
αὐτῇ καὶ μικρὸν τῆς σκά-
φης. ἡμέρας τε καὶ νύ-
κτας γίνεσθαι, καὶ μῶνας,

evaporationes ex terra fie-
ri & mari, alias quidem
perspicuas & liquidas, a-
lias verò tenebrosas. A li-
quidioribus ignem, à re-
liquis humorem incremen-
ta capere. Aerem verò cu-
iusmodi sit non significat,
esse tamen scaphas per
concauum ad nos conuer-
sas, in quibus conuenien-
tes evaporationes liqui-
das reddere flammās, quæ
sint sidera, dicit. Esse au-
tem lucidissimam calidif-
simamque solis flammam.
Nanque astra cætera re-
motiora esse, neque adeo
terræ vicina, atque ideo
minus lucere minusque
calefacere. Lunam, quæ
terræ vicinior sit, non per
liquidum locum deferri.
Solem in suo splendore,
nulli admixtioni obnoxium
durare, certis à nobis spa-
tiis mensurisque distan-
tem. Ex eo igitur magis
calefcere atque illustrare.
Deficere item solem ac
lunam quum scaphæ ad
superiora vertuntur: men-
struasque figuras lunæ fie-
ri, dum in illam sensum
vertitur scapha. Diem i-
tem ac noctem & menses,

καὶ ὥρας ἐτείους, καὶ ἐνιαυτοὺς,
 ὑέτους τε καὶ πνέοντα, καὶ τὰ
 πύτους ὁμοία, καὶ τὰς διαφό-
 ρους ἀναθυμιάσεις. πῶς μὲν γὰρ
 λαμπρὰν ἀναθυμίασιν, φλο-
 γιστῶν ἐν τῇ κύκλῳ τοῦ
 ἡλίου, ἡμέραν ποιεῖν· πῶς δὲ
 ὀναντίαν ὁπικρατῶσασιν, νύ-
 κτα ἀποτελεῖν. καὶ ὅτι μὲν τῆς
 λαμπροῦ τοῦ θερμοῦ ἀνζα-
 νόηδρον, θέρους ποιεῖν· ὅτι δὲ
 τῆς σκοτίνης τὸ ὑγρὸν πλεονά-
 ζον χιμῶνα ἀπορραΐζεσθαι.
 ἀκολούθως δὲ πύτους καὶ πῶς τῶν
 ἀγῶν αἰτιολογεῖ. πῶς δὲ τῆς
 γῆς οὐδὲν ἀποφαίνεται, ποία
 τις ὅτιν, ἀλλ' οὐδὲ πῶς τῶν
 σκαφῶν. καὶ ταῦτα μὲν αὐτῶν
 τὰ δοκοῦντα. τὰ δὲ πῶς σω-
 κράτους, καὶ ὅσα ἐντυχῶν τῇ
 συζητάματι εἶποι, κομίσαν-
 τος Διειπίδου, (καθὰ φησιν
 Δριῖσαν) ἐν τῇ πῶς Σοκρά-
 τος εἰρήκαυτο. Σέλευκος
 αὐτοὶ φησὶν ὁ χρηματι-
 κός, κέρτω' αὐτὴν ἰσορεῖν ἐν
 τῇ κατακλυμμένη, κράτη-
 τὴν τινὰ πορῶτον εἰς πῶς ἡ-
 λάδα κομίσαν τὸ βιβλίον· ὃν
 καὶ εἶπεν δηλῶς τινὸς δεῖ-
 σαι κολυμμένη, ὅς ἐκ ἀπο-
 πνιγῆσεται ἐν αὐτῇ. ὅτι γε-
 φησὶ δὲ αὐτῇ, οἱ μὲν, μουσας·

& annos annique statuta
 tempora, pluuias & ventos
 & his similia secundum e-
 uaporationes varias fieri.
 Nam liquidam euaporatio-
 nem in solis circulo inflam-
 matam, diem facere: cōtra-
 riam verò vbi obtinuerit
 efficere noctem. atque ex
 lumine calorem augeri, æ-
 statemque perficere: exte-
 nebris humorem abunda-
 re, vnde hyems oriatur. In
 hunc modum & de causis
 cæteris disputat. Enimue-
 ro de terra cuiusmodi sit,
 penitus tacet, ac de scaphis.
 Itidem ista eius dogmata
 fuere. Porro quod ad So-
 cratem attinet, quænam
 eius de illo sententia fuerit,
 quum eius legisset librū ab
 Evripide sibi delatum, vt
 Ariston ait, diximus quum
 de Socrate loqueremur.
 Seleucus tamen grammaticus
 ait Crotoniatem quē-
 dam in eo quem Cataco-
 lymbitem inscripsit libro,
 tradere Cratetē quendam
 hunc librum primò Græ-
 cis inuexisse, ac dixisse, li-
 brum ipsum Delio aliquo
 indigere natatore, qui in il-
 lo non suffocaretur. Inscri-
 bunt illum plerique Musas:

οἱ δὲ φύσεως· Διόδωρος
 δὲ, ἀκρίβεις οἱ ἔκτισμα πρὸς
 σάθυλον βίον· ὅγιοι, γνῶμην
 ἡθῶν, ἔργου κόσμον ἐνθὺς τῷ
 ξυμπάντων. φασὶ δὲ αὐτὸν
 βωπιθύνει· ὅτι τί σιωπᾷ,
 φάσαι, ἵν' ὑμεῖς λογιῇτε. ὅτι
 ἦνπε ὁ αὐτὸς καὶ δαρεῖον με-
 ταχρῖν, καὶ ἔγραψεν ὡς δὲ πρὸς
 αὐτὸν,

Βασιλεὺς δαρεῖον, πατρὸς ὑ-
 σάσπεω, ἡράκλειτον ἐφέ-
 σθον ὅφον ἀνδραποδισα-
 γορβίει χαίρειν.

Καταβέβλησαι λόγον περὶ
 φύσεως διανοήσας τε καὶ δι-
 ελέγχον. ἐν τισὶ μὲν οὖν ἐρ-
 μωλυόμενον καὶ λέξιν σιωπῶν,
 δοκῶν δυνάμιν ἔχειν περὶ ἅν
 διωρείας κόσμῳ τε τῷ σύμπαν-
 τος καὶ τῷ ἐν τούτῳ γινόμενων
 ἀπὸ ὅσων ἐν θεοτάτῃ καίμε-
 να κινῆσθαι. τῷ δὲ πλείστων ἐ-
 ποχμῶν ἔχοντα· ὥς τε καὶ τοῖς
 ὅτι πλείστον μετεχρηκότας συλ-
 λαμμάτων, ὅλα πορεῖσθαι τῷ
 ἐρῶντος δοκούσης μετὰ φθάν
 περὶ σοὶ διηγήσεως. βασιλεὺς
 οὖν δαρεῖον ὑσάσπεω βού-
 λεται τῆς σῆς ἀκροάσεως με-
 ταχρῖν καὶ παιδείας ἡλιωικῆς.
 ἔρχου δὴ σιωπῶντος πρὸς ἐ-
 μὲν ὅψιν, καὶ βασιλεῖον οἶκον.

alij, De natura: Diodotus
 verò, Gubernaculum ex-
 ploratum certumque ad li-
 bram vitæ: quidam, Sen-
 tentiam morum, vnius o-
 mnium instituti ornamen-
 tum. Aiunt illum, quum
 rogaretur cur taceret, di-
 xisse, Vt vos loquamini. E-
 ius frui contubernio & Da-
 rius optauit, scripsitque ad
 illum ita,

Rex Darius Hystaspis filius
 Heraclitum Ephesium
 sapientem virum
 salutat.

Librum de natura scri-
 psisti, obscurum difficilém-
 que in plerisque: qui si ad
 verbum exponatur, vim
 quandam speculationis cō-
 tinere videtur mundi to-
 tius, & quæ in eo sunt o-
 mnium, quæ quidem sunt
 in diuino motu constitu-
 ta, in quibus plurimi hæ-
 serunt, adeo vt & qui
 complura legerunt, ambi-
 gant, quum recta abs te
 narratio conscripta videat-
 ur. Rex igitur Darius
 Hystaspis filius, auditor
 esse tuus cupit, particip-
 que Græcæ eruditionis fie-
 ri. Venias itaque quam-
 primum ad conspectum
 meum, ac regiam domum.

Ἕλληνες γὰρ ὅππῃ τὰ πλείστον ἀ-
νεπισήμαντοι σοφοῖς ἀνδράσιν
ὄντες, περιώσι τὰ καθῶς
ὑπὸ αὐτῶν ἐνδεκνύμενα πρὸς
σπουδαίαν ἀκοὴν καὶ μαθη-
σιν. πὰρ ἐμοὶ δὲ ὑπαρχέ-
σαι πᾶσι μὲν περὶ δριῖα, καθ'
ἡμέραν δὲ καὶ καὶ σπουδαία
περὶ ἀγορεύσεις, καὶ βίῃ δὲ
δοκιμὸς σαῖς παραγνέσειν.

Ἡράκλειτος ἐφείσθη δαρεῖω
βασιλεῖ πατρὸς ὑστάσπεω,
χαίρειν.

Ὅκοσοι τυγχάνουσιν ὄντες
ὅππῃ χερόνιοι, καὶ μὴ δὴν θεῖης καὶ
δικαιοπραγμοσύνης ἀπε-
χόνται, ἀπλησίη δὲ καὶ δοξοκο-
πίῃ περὶ σεχιοί, κακῆς ἐνεκα
αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ ἀμνησίῳ ἐ-
χὼν πάσης πονηρίας, καὶ κόρον
φθόρον πατρὸς οἰκειμὲν καὶ
φθόρου, καὶ δὲ τὸ πλεῖ-
σταται ὑπερφημίας, ἐκ αὐτῆς
φικοίμην εἰς πρῶτων χώρην
ἐλίξοις ἀρκεύμεν, κατ' ἐ-
μὴν γὰρ.

Τοιοῦτος μὲν ὁ ἀνὴρ καὶ
πρὸς βασιλέα. Δημήτριος
δὲ φησὶν ἐν τοῖς οὐκ ἐκνύμοις, καὶ
ἀθηναίων ἀπὸν ὑπερφρονῆ-
σαι, δόξαν ἔχοντα παμπλεί-
σι. κατὰ φρονέμενόν τε ὑπὸ

Græci enim ut plurimum
sapientibus viris observan-
dis minus dediti, aspernan-
turea quæ ab his rectè fue-
runt elucubrata, tametsi e-
iusmodi sint ut eruditione
& gravitate non careant.
Apud me autem aderit tibi
omnis honor, primatusque
omnis, quotidieque solici-
ta observatio, & grata col-
loquutio, vitæque tuis mo-
ribus probabilis. Vale.

His ille ita respondit,
Heraclitus Ephesus regi
Dario Hystaspis fi-
lio S.

Quotquot mortales in
terris vivunt, à veritate ac
iustitia abstinent, avaritiæ
autem & inani gloriæ inex-
plebiliter intendunt, perdi-
tæ dementiæ causa. Ego au-
tem omnis immemor ne-
quitix, fastidiumque devi-
tans omnis invidiæ dome-
sticæ, quæ splendorem co-
mitari solet, nunquam in
Persarum solum advenirem
paucis contentus, quæ sunt
secundum meam senten-
tiam.

Huiusmodi ille & ad-
versus regem fuit. Deme-
trius autem in Æquivocis
ipsi & Athenienses a-
spernatum ait, apud quos
magna de illo erat opinio,
& quum Ephesus esset con-
temptui

τῶν ἐφεσίων, ἤέ δ' αὖ μόνον
 τὰ οἰκία. μέμνηται αὐτὸς καὶ
 ὁ φημιρὸς δημήτει· ὅτι τῇ
 σωκράτους ἀπολογία. πλείστοι
 τρεῖσι δ' οἱ ἐξηγῶνται αὐτὸ
 τὸ σύγγραμμα. καὶ γὰρ ἀντιθέ-
 νης καὶ Ἡρακλείδης ὁ ποτι-
 κός, κλεάνθης τε ὁ ποτι-
 κός, καὶ σφαῖρος ὁ στωϊκός·
 παρὸς δ' αὖ, παυσανίας ὁ κληθεὶς
 Ἡρακλέτις, νικομήδης τε,
 καὶ διονύσιος. τῶν δ' ἑξῆς συγγραμ-
 ματικῶν, διόδοτος ὁ ὅς ἐστι φησι πε-
 εὶ φύσεως ἐστὶ τὸ σύγγραμμα,
 ἀλλὰ πάλιν πολιτείας· τὰ δ' αὖ
 πάλιν φύσεως ἐν τῷ ἑξῆς δείγμα-
 τος εἶδος καίεται. ἱερώνυμος δ' αὖ
 φησι καὶ σκυθίων, τὸν τῶν
 ἰάμβων ποιητῶν, ὅτι βόμβητος
 ὁ ἀκρίτης λόγος διὰ μέτρον ὁκ-
 τεῖν. πολλὰ τε εἰς αὐτὸν ἐ-
 πιγράμματα φέρεται, αὐτὸς δ' αὖ
 καὶ τὸδε,
 Ἡράκλειτος ἐρῶ· τί με ὦν
 κάτω ἔκειτ' ἄμουρος;
 Οὐχ ὑμῶν ἐπίνουμι, τοῖς
 δέ με ὅπως ἀμέοις.
 Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρεῖς μὲν
 εἶσι· οἱ δ' ἀναριθμοί,
 Οὐδεὶς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ πα-
 ρὰ τῷ σφύρει.
 Καὶ δὴν τοῖσι δέ.
 Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτης ὅτι ὁμφαδὸν εἴλεε βίβλον

temptui, nusquam alibi ma-
 luisse conuersari. Meminit
 illius Demetrius quoque
 Phalereus in Socratis de-
 fensione, plurimique fuere
 qui illius exponerent librū:
 quippe & Antisthenes &
 Heraclides Ponticus &
 Sphærus Stoicus, Pausanias
 præterea qui Ἡρακλέτις
 appellatus est, Nicomedes
 quoque ac Dionysius, &
 ex grammaticis Diodorus,
 qui opus illud, non de natu-
 ra sed de republ. dixit dis-
 serere. Nam quæ de natura
 differit, in exempli speciem
 inserta illic esse. Hierony-
 mus autem Scythinū quen-
 dam iambotum poetam in
 illius librum metro iocari,
 illumque euertere dixit.
 Multa autem epigramma-
 ta in ipsum feruntur: cuius-
 modi sunt hæc,

*Sum Heraclitus ego, quid
 me vexatis inepti?
 Non vos, sed doctos tã gra-
 ue querit opus.
 Vnus homo est nobis id quod
 ter mille, sed unus
 Vix sunt innumeri, &
 Manibus hæc recito.
 Item aliud in hanc sententiã.
 Noli Heraclitum rabido per-
 currere cursu,*

Τὴν οὖν ἐσὶν μάλα πρὶ δὲ οὐ βα-
τος ἀτραπιτὶς.

Ὀρφνὴ καὶ πύπης δὲ δὴ ἀμ-
πύον. ἡ δὲ σε μῶσις
εἰσαγάγῃ, φανερὰ λαμβανέ-
τερ' ἡ γὰρ.

Γερόνασι δὲ Ἡράκλειτος πέν-
τε' ἑσπερος, αὐτὸς ἔτι θεός· δει-
τερος, ποιητὴς λυρικός, ὃς ὅτι
τῷ δῶδεκα θεῶν ἐγκώμιον
τείτος, ἡγεμὴς ποιητῆς σ' λι-
καρναστέος, εἰς ὃν καλλιμά-
χος πεποίηκεν ἔπος,

Εἴ τί τις Ἡράκλειτε τέδν' μὶ-
ρεν, εἰς δὲ ἐμὰ δάκρυ
Ἡ' γὰρ ἔμνησθαι δ' ὅσ-
σάκις ἀμφότεροι

Ἡλίον ἐν λέσχῃ κατέδυσαμεν,
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὶ

Ξεῖν' ἀλικάρνασεῦ τέτρα-
παλαι ἀποδῖν'

Αἰ' ὅτε αἱ ζώοντι ἀνδρόνες, ἦ-
σιν ὁ πάντων

Ἀρπακτὴρ αἰδέης ἐκ' ὅππῃ
χαῖρα βόηει.

Τέταρτος, Λέσβιος, ἱστορίαν
μακράφως μακεδονικῶς πέμ-
πη, ἀποδυγελοῖ, ἀπὸ κι-
θαρωδίας μεταβεβηκὼς εἰς
πρὸ εἶδος.

*Est via difficilis, luce papy-
rus eget.*

*In sua si doctus te duxerit a-
tria vates,*

*Cuncta videbuntur luci-
diora die.*

Quinque autem Heracliti
fuere. Primus hic ipse:
secundus, poeta lyricus,
cuius est illa duodecim
deorum laus: tertius ele-
giæ poeta Halicarnasseus,
in quem Callimachus sic
scripsit,

*Heraclite mihi quidam tua
funera dixit,*

*Et subito lacrymis imma-
duere gena.*

*Quum memini longos quoties
consumpsimus ambo
Soles, miscentes seria multa
iocis.*

*Pulvis at es tenuis nunc ho-
spes: sed tua musa*

*Vivit, Plutonis nec timet
illa manus.*

Quartus Lesbius, qui
Macedonum scripsit histo-
riam. Quintus, ex indu-
stria ridiculus, qui ex
citharæ pulsu transiit ad
speciem.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

XENOPHANES.

Ξενοφάνης δὲ ξικ, ἢ (ὡς
 Ἀπολλόδωρος) ὀρθομένους,
 κολοφώνιος, ὅτι αἰνεῖται
 πρὸς τὴν τήμονα. φησὶ
 γὰρ,
 Ξενοφάνη θ' ὑπότυφον, ὁμη-
 ραπύπην, ὅτι κοπίην.

Οὗτος ἐκπεσὼν τῆς πατρί-
 δος, ἐν ζάγκλῃ τ' σκελίας
 διέτριβε, καὶ ἐν κατανῇ. διή-
 κουσε δὲ κατ' ἐνίους μὲν, ὅδε-
 νος κατ' ἐνίοις δὲ, βόττων
 ἀφωαίε· ἢ (ὡς τινες) ἀρ-
 χλάε. καὶ (ὡς στωϊκῶν φησὶ)
 κατ' ἀναξίμανδρον μὲν. γέ-
 γραφε δὲ καὶ ἐπὶ καὶ ἐλε-
 γίας καὶ ἰάμβους καθ' ἡσίοδον
 καὶ ὁμήρου, ὅτι κοπίων αὐτῷ
 τὰ πρὸς θεῶν εἰρημένα. ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ἐρῶν ἄφωδον τὰ ἐαυ-
 τοῦ. ἀντιδοξάσαι τε λέγεται
 θαλῇ καὶ πυθαγόρᾳ, καὶ παύσα-
 σθαι δὲ καὶ ὅτι δριδου. μακρο-
 βιώτατος τε γέγονεν, ὡς πρὸ καὶ
 αὐτὸς φησὶ,

Ἦδη δ' ἐπὶ ἄτ' ἔασι καὶ ἰξή-
 κοντ' ἐν αὐτοῖς

Βλησέζοντες ἐμὴν φρεν-
 τίδ' ἀν' ὕλαδά γε μὴν.

Ἐκ γυνέτης δὲ πῖτ' ἦσαν εἰκλῆ, πέντε τε πρὸς τοῖς,

Ἐἴπερ ἐγὼ πρὸς θεῶν ἦν δ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

Στ' ἱ

Xenophanes Dexij, fi-
 ue (vt Apollodorus
 ait) Orthomenis filius, Co-
 lophonius, à Timone lau-
 datur, vbi ait,

*Xenophanem subacervum,
 & Homeri nobile flagrum.*

Pulsus autem patria in Zā-
 cla Siciliae moratus est, ar-
 que Catanæ. Sunt qui ne-
 que defunt qui Bottonis A-
 theniensis auditorem fuisse
 asseuerent. alij Archelaū
 audisse. Atque (vt Sotion
 ait) Anixamandri ætate vi-
 xit. Scripsit autem versus,
 elegias & iambos, contra
 Hesiodum atque Homerū,
 subsannans ea quæ de diis
 dixere: ipse quoque sua re-
 sarciebat poemata. Thale-
 tis ac Pythagoræ opinio-
 nibus contraria sensisse fer-
 tur, Epimenidemque sugil-
 lasse. Fuit autē & longæuius
 maximē, sicuti & ipse quo-
 dam in loco testatur, di-
 cēs septuaginta septem an-
 nos se à patria peregrina-
 tum esse, quum tum vigin-
 tiquinque esset annorum.

Φησὶ δὲ τέτταρα εἶναι τῶν ὄν-
των στοιχεῖα, κόσμους δὲ ἀπεί-
ρους, ἀπὸ ἀλλήλων δὲ. τὰ
νέφη σπνῖσασθαι τὰ ἀφ' ἡλίου
ἀτμίδος ἀναφερομένης, καὶ
ἀερούσης αὐτὰ εἰς τὸ πνεύ-
ρον. οὐσίαν δὲ σφαιροειδῆ,
μυθεῖν ὁμοιον ἔχουσαν ἀνθρώ-
πῳ ὅλον δὲ ὁρᾶν, καὶ ὅλον ἀ-
κούειν, μὴ ἰδύσθαι ἀναπνεῖν.
σύμπαντά τε εἶναι νοεῖν, καὶ
φροῦνησιν, καὶ αἰδέσθαι. περὶ τού-
τοις ἀπεφώνησεν ὅτι πᾶν τὸ γι-
γνώσκον, φθαρτὸν ὅτι καὶ ἡ ψυ-
χή, πνῦμα. εἴφη δὲ καὶ τὰ πολ-
λὰ ἡπλώσθαι. καὶ τοῖς τυραν-
νοῖς ἐντυλχεῖν ἡὼς ἡκιστα ἡ-
ὼς ἡδιστα. Ἐμπεδοκλῆες δὲ εἰ-
πόντος αὐτῷ ὅτι ἀδύρετός ἐστι
ὁ θόρος, εἰκότως, εἴφη· θόρον
δὲ εἶναι δεῖ τὸν ὁππρωσόμενον
τὸν θόρον. φησὶ δὲ στωϊκῶν
περὶ τούτου αὐτὸν εἰπεῖν ἀκατά-
ληπτα εἶναι τὸ πᾶν, πλανώμε-
νον. ὁποίησε δὲ καὶ κολοφῶ-
νον κτίσιν, καὶ τὴν εἰς Εὐλέαν
τῆς ἰταλίας ἀποικισμόν, εἴπη
δισχίλια. καὶ ἡκμαζε κατὰ τὴν
ἑξήκωτον ὀλυμπιάδα. φησὶ
δὲ Δημήτριος ὁ φθνηρὸς
ὅτι πᾶς πρὸς γήρας, καὶ παναίτιος
ὁ σωκράτης ἐν πᾶσι πρὸς ἀδυν-

Ait autem quatuor esse
omnium rerum elementa,
infinitosque mundos, ne-
que variabiles. Nubes con-
sistere quum solis vapor
sursum fertur, easque in
aerem cogi. Dei substantiam
rotundam esse, & globo-
sam, nihilque cum homini-
bus habere commune, to-
tum cernere totumque au-
dire, non tamen respirare:
simulque esse omnia, men-
tem, prudentiam, æternita-
tem. Primusque definiuit,
omne quod fiat, corruptio-
ni obnoxium esse. Animam
que esse spiritum ait, & plu-
rima deteriora mente esse.
Tyranis congregiendum
aut minimè aut suavissi-
mè. Empedocle autem dicen-
te, difficile inueniri iuuenem
posse sapientem, Rectè, in-
quit. nam sapiens sit neces-
sè est, qui norit explorare
sapientem. Omnia incom-
prehensibilia esse, primum
hunc dixisse Sotion autor
est: sed fallitur. Scripsit au-
tem de Colophonis condi-
tione, & de Italica in Eleam
colonia, versus ad duo mil-
lia. Claruit circa sexagesi-
mā Olympiadē. Refert De-
metrius Phalereus in libro
De senectute, Panætiusque
Stoicus in libro De tran-

μίας, ταῖς ἰδίαις χερσὶ θάψαι
τοὺς υἱὸς αὐτὸν, καθάπερ καὶ
ἀναξάγοραν. δοκεῖ δὲ πε-
πορωμέναι ὑπὸ τῇ πυθαγορε-
ικῶν παρρησίᾳ καὶ ὁρεσά-
δῃ. καθὰ φησι φαβωεῖ-
ν· ἐν ἀπομνημονομασίᾳ
πρωτῶ.

Γέγονε δὲ καὶ δῆθεν ξυνοφά-
νης, λέοντι ποιητῆς ἰαμβῶν.
καὶ ἔπει μὲ οἱ ἀποράδων.

quillitate, filios illam suos
propriis sepelisse manibus,
sicuti & Anaxagoram. Vi-
detur autem à Pythagori-
cis Parmenisco & Oresta-
de (ut Phauorinus in pri-
mo Commentariorum ait)
defecisse.

Fuit autem & alius Xe-
nophanes poeta Iambicus
ex Lesbo. Atque hi quidem
quos commemoramus
sparsum.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

PARMENIDES.

Ξυνοφάνης δὲ διήκουσε παρ-
ρησίᾳς πύρητος, ἤεάτης. πυ-
τον θεόφραστον ἐν τῇ ἐπιτο-
μῇ, ἀναξίμανδρον φησὶν ἀ-
κούσαι. ὁμοίως δ' οὐκ ἀκούσας
καὶ ξυνοφάνους, ἐκ ἠκολούθησεν
αὐτῷ. ἐκοινώνησε δὲ καὶ ἀμφι-
νία καὶ διοχάρτη τῷ πυθαγο-
ρεϊκῷ, (ὡς ἔφη Σωτίων) ἀν-
δρὶ πένητι μὲν, καὶ δὲ καὶ
ἀγαθῷ ὧ καὶ μετῴνῳ ἠκολούθη-
σε. καὶ ἀποθανόντος ἡρώων ἰ-
δρύσατο. ἦρκε τε ὑπάρχων
λαμπρὸν καὶ πλούσιον, ὑπὸ ἀ-
μφινίᾳ, ἀλλ' ἔχ' ὑπὸ ξυνοφά-
νης εἰς ἡσυχίαν πρὸς τράπην.

Πρῶτος δὲ ἔπος τῇ γῆν ἀπέφη-
νε σφαλερῶς, καὶ ἐν μέσῳ κατέστη.
δύο τε εἶδη στοιχείων, πῦρ καὶ γῆν,

PARMENIDES Pyretis fi-
lius, Eleates, Xenopha-
nis auditor fuit. tamen si eū
Theophrastus in Epitome
Anaximandrum audisse
tradat. Licet autem Xeno-
phanis auditor fuerit, se-
quutus tamē illum non est.
Adiunctus est & Ameniæ
& Diochætæ Pythagorico
(ut Sotion ait) pauperi illi
quidem, sed honesto sanè
viro ac bono : quem etiam
ob hoc potius sequutus
est, ac vita functo sacellum
ædificauit. Quum & gene-
re & opibus illustris esset,
tamen ab Amenia, non à
Xenophane, ad quietam
vitam inductus est.

Primus hic terram glo-
bosam dixit, ac rotundā, &
in medio sitam. Duoque
esse elementa ignē & terrā,

καὶ τὸ μὴ, δημιουργοῦ τὸ ζινε-
 χαν· πῶς δὲ, ὕλης. γινώσκοντες
 ἀνθρώπων ἐξ ἡλίου πρῶτον
 γινώσκουσι. αὐτὸν δὲ ὑπάρχον
 τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν, ἐξ ὧν
 τὰ πάντα σιυνεσθαι. καὶ πῶς
 ψυχὴν, καὶ τὸ νοῦν (αὐτὸν εἶναι),
 καὶ τὰ μέμνηται καὶ θεόφρα-
 στου ἐν τοῖς φυσικοῖς, παίδων
 σχεδὸν οὐκ ἀνέμνηται τὰ δό-
 γματά. διασπῶν τε ἐφ' ἑῷ ἡ
 φιλοσοφία· πῶς μὴ, καὶ δὴ ἡ-
 θαν· πῶς δὲ, καὶ δόξαν. διὸ καὶ
 φησὶ πού,

-χερὼ δὲ σε πάντα πυθέσθαι

Ἡ μὴ δὴν θεῖναι ἀπειδέσθαι α-
 τρεκέας ἦτορ,

Ἡ δὲ βροτῶν δόξας, τῶν ἑκ' ἐπι-
 πίσεως δὴν θῆς.

Καὶ αὐτὸς δὲ δῖα ποιημάτων
 φιλοσοφῶν, καὶ τὰ πρὸ ἡσίοδος
 τε καὶ Ξενοφάνης καὶ ἐμπεδο-
 κλῆς. κειτῆρος δὲ τὸν λόγον
 εἶπε· ταῖς τε αἰσθήσεσιν μὴ ἀ-
 κριβεῖς ὑπάρχον. φησὶ γοῦν,
 Μὴ σε θεὸς πολὺ πείσῃν ὁδὸν
 καὶ πῶς δὲ βιάσθαι,

Ναμαῖν ἀσκοπον ὄμμα καὶ
 ἠχέεσσαν ἀκουσίαν,

Καὶ ἰλῶσσαν, κεί· καὶ ὅ λόγῳ
 πολὺ δύναιτο ἔλεγχον.

Παρμενίδου τε βίῳ μεγαλόφρονος, πῶς πολὺ δόξαν,

illum, opificis, hanc, mate-
 ria tenere ordinem. Gene-
 rationem item hominum
 ex sole primum esse ortam.
 Solem ipsum calidum esse
 atque frigidum, ex quibus
 constant omnia. Animam
 ac mentem idem esse, sicuti
 & Theophrastus in Physi-
 cis meminit, quum ferè o-
 mnium opiniones expone-
 ret. Vnde quodam in loco
 ait,

*--velim simul omnia noscas
 Aut verum simplex, & pe-
 ctore semper aperto,
 Aut male constantis laudem
 & suffragia vulgi.*

Philosophiam & ipse car-
 mine expressit, quemad-
 modum Hesiodus & Xe-
 nophanes atque Empedo-
 cles. Iudicium rationis ef-
 fe dixit, sensusque minus
 esse exactos & idoneos ad
 iudicandum. Ait enim,

*Nec tibi communis sensus per-
 suadeat unquam
 Quicquam ut fallaces oculi,
 aut ut indicet auris,
 Aut lingua: at ratio dirimat
 discrimina rerum.*

Quamobrem & Timon de
 eo ait,

*Parmenidae ingentes animos,
 viresque potentes*

διὸ καὶ περὶ αὐτῶν φησὶν ὁ τίμαρχος,

ὅς ῥ' ὅπ' φαντασίας ἀπάτης
ἀνείκατο νόστος.

Εἰς τὸν καὶ πλάτων τ' ὁ δῖος ἄλ-
γον γέγραφε, παρῶν δ' ἔ-
π' ἡρώδης, ἢ δὲ ἰδέων. ἢ κ-
μαζεῖ καὶ πρὸς τὸ καὶ εἰκοσι-
ὀλυμπιάδα. καὶ δοκίμωτος
παρωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι ἔ-
πεσον καὶ φησὶν ὅτι, ὡς φη-
σὶ φαβωεῖν ὅτι ἐν πύμπῳ τ'
ἀπομνημονεύματων· οἱ δ', πυ-
θαγόραν. Καλλίμαχος δὲ φη-
σὶ μὴ εἶναι αὐτὸ τὸ ποίημα. λέ-
γεται δὲ καὶ νόμοις δεῖναι τοῖς
πολίταις, ὡς φησὶ ἀπεύσιπ-
πος ἐν τῇ περὶ φιλοσοφῶν. καὶ
περὶ τῆς βιωτῆς τὸν ἀγέλλεα
λόγον, ὡς φαβωεῖν ὅτι ἐν περ-
ὶ δαπνῆ ἰσοεία.

Γέρονε δ' καὶ ἑτέροις παρ-
ῶν δ' ἡρώδης, ῥ' ἡρώδης τεχνολόγος.

ΜΕΛΙΣΣΟΣ.

Μελισσος ἰθαγενής,
σάμιος. ὅπως ἤκουσε
παρῶν δ' ἡρώδης. ἀλλὰ καὶ εἰς λό-
γους ἦλθεν ἡρακλείτῳ. ὅτε
καὶ συνέστησαν αὐτὸν τοῖς ἐφε-
σίοις ἀγορεύειν, καὶ γὰρ περὶ ἰπ-
ποκράτης δηλώκετον ἀβ-
δηρίταις. γέρονε δ' καὶ πο-
λιτικός ἀνὴρ, καὶ ἀποδο-
χὴς τῶν τοῖς πολιταῖς ἡξίω-
μένων. ὅθεν νόταρχος αἰρεθείς, ἔτι καὶ μετῴον ἐπαυμάσθη,

*Qui sensus vanis simulacris
fallier inquit.*

Huius nomine Plato dialo-
gum inscripsit, vocavitque
Parmenidem siue De ideis.
Floruit autem Olympiade
x c i x : primasque ani-
maduertisse videtur eundē
esse vesperum atque lucife-
rū, vt Phauorinus in quin-
to Commentariorum ait:
alii Pythagoram dicunt.

Negat Callimachus ipsius
poema esse. Fertur ciuibus
suis tulisse leges, vt Speusip-
pus in libro De philoso-
phis ait. Primus itē sermo-
ne interrogasse Achillem,
vt Phauorinus ait in Omni-
moda historia.

Fuit autem & alius Par-
menides orator, qui artem
scripsit oratoriam.

MELISSVS.

Melissus, Ithægenis fi-
lius, Samius, Parme-
nidis auditor fuit, & cum
Heraclito item venit in col-
loquium: quo tempore illū
etiam ignorantibus com-
mēdauit Ephesii, sicuti De-
mocritū Hippocrates Abde-
ritis. Fuit autem & ciuilis in
primis vir, ciuibufque ma-
ximē acceptus atq; charus.

δὲ πᾶν οἰκίαν ἀρετῶν. ἐδ-
κει δ' αὐτὰ πὸ πᾶν ἀπειρε-
νῆς, καὶ ἀνδροκτον, καὶ ἀκίνη-
τον, καὶ ἐν ὁμοίον ἐαυτῶν, καὶ
πλήρες. κίνησιν τε μὴ εἶναι, δο-
κεῖν δ' εἶναι. ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν
ἐλεγε μὴ δεῖν ἀποφάνεσθαι.
μὴ γὰρ εἶναι γινώσκον αὐτῶν. φησὶ
δ' ἀπολλόδωρος ἡκμακέναι
αὐτὸν καὶ πῶς τετάρτῳ καὶ
οἷσδοντος ἐν ὀλυμπιάδῃ.

ΖΗΝΩΝ ΕΛΕΑΤΗΣ.

Ζήνων, ἡλεάτης. πῶτον
ἀπολλόδωρος φησὶν εἶναι
ἐν χερσικοῖς, πύρρῃος τὸν δὲ
παριδρίδην, φύσιν αὐτῶν, τε-
λευταγόρα. θεὸς δ' ἐστὶν παριδρί-
δης. περὶ τύπου καὶ μελίσσου,
τίμων φησὶ ταῦτα,
Ἀμφοτέρω γλώσσῳ τε μέγα
δένει δὲ διαπαδιδόν
Ζωῶνι δὲ πλατῶν ἐπιλήπι-
ος ἡ δὲ μελίσσου,
Πολλῶν φασὶν αὐτὸν ὅτι πάντων
παύρων γε μὴ εἶναι.
Ὁ δὲ Ζωῶν δὲ κῆκος παρ-
ιδρίδου, καὶ γέγονεν αὐτῶν πα-
δικὰ καὶ ἀμικκῆς ἐν, καὶ θαφῆ
σι πλατῶν ἐν τῇ περὶ παρμενίδης,
ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῇ περὶ σοφιστῶν καὶ ἐ-
λεαστικὸν παλαμίδην αὐτὸν

Vnde & præfectus classis
magna virtutis documen-
ta dedit. Placuit autem ei
vniuersum infinitum esse
& immutabile atque im-
mobile. & vnum sibiipsum
simile ac plenum. Motum-
que non esse, verum videri
esse. De diis nihil defini-
endum dicebat: neque enim
illorum certam esse cog-
nitionem. Floruisse circa
LXXXIII olympiadem
Apollodorus refert.

ZENO ELEATES.

Zeno Eleates Pyrrheti
(vt Apollodorus ait
in Chronicis) filius. Par-
menidem verò natura qui-
dē Teleutagoræ, adoptio-
ne verò Parmenidis filium
dixit. De hoc atque Melis-
so Timon hæc ait,

*Expressitque Plato vires u-
triusque periti:*

*Lingua Zenonis, iurgatoris-
que Melissi,*

*Phantasias qui aluit pau-
cas, multasque subegit.*

Enimvero Zeno Parme-
nidis auditor ac pädica
fuit. Fuit autem procera
staturæ, quemadmodum
Plato in Parmenide indi-
cat, idemque in Sophistai-
psum Eleaticū Parmenidē

καὶ φησὶ ὅτι ἀριστοτέλης δι-
 ρεῖται αὐτὸν γυνέσθαι διαλεκτι-
 κὸν, ὡς περὶ ἐμπεδοκλέα ρητο-
 ρικόν, γέγονε δὲ αὐτὸς γυναικός-
 τερος καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν
 πολιτείᾳ. φησὶται γυνὴ αὐτοῦ
 βιβλία πολλῆς συνέσεως γέ-
 μναι. καλεῖν δὲ θελήσας
 νεόρχον τὸν τύραννον (οἷδεν,
 διομήδοντα) συνήψθη· κα-
 δὰ φησὶν ἡρακλείδης ἐν τῇ
 σατύρῳ ὅτι περὶ αὐτοῦ ὅτι καὶ ἔξ-
 ῆζοντο τοὺς συνειδότες,
 καὶ περὶ τῶν ὀπλῶν ὧν ἦτορ εἰς
 λιπάραν, πάντας ἐφη αὐτὴν
 τοὺς φίλους αὐτὰ ταῦτα συν-
 εἶναι· βουλόμενοι αὐτὸν
 ἔρμῳ καὶ τὰς ὕψα. εἴτε περὶ
 τινῶν εἰπὼν ἔχεν τινὰ εἰπεῖν
 αὐτῇ περὶ τοὺς καὶ δακνόν,
 ἔκαστην ἕως αὐτὴν ἀπεκνήθη·
 ταῦτον ἀριστογίτονι τῷ τυ-
 ραννοκτόνῳ πατρὶ. Δημή-
 τριος δὲ φησὶν ἐν τοῖς ὁμο-
 νύμοις τὸ μνηστὴρα αὐτὸν ἀπο-
 τραχεῖν. ἀντιόχης δὲ ἐν ταῖς
 ἡγεμονίαις φησὶ μετὰ τὸν μελῶ-
 να τοὺς φίλους, ῥωπὴν δὲ αὐ-
 τὸς τῷ τυράννῳ, εἴ τις δὲ
 εἴη τὸ εἰπεῖν, σὺ δὲ τὸ πολέως
 ἀπὸ τῆς πόλεως. περὶ τῶν παρε-
 σῶτα φάται, θαυμάζων ὁμοίων

vocat. Inventorē Dialecti-
 cæ, sicuti & Empedoclem
 Rhetoricæ, fuisse, Aristote-
 les auctor est. Fuit & in phi-
 losophia & in repub. vir sa-
 nè nobilissimus. Feruntur
 nempe ipsius volumina sa-
 pientiæ plenissima. Is quum
 Nearchum tyrannum, seu
 (ut alij volunt) Diomedon-
 tem deicere ac profligare
 voluisset, comprehensus est,
 ut in Satyri epitome ait
 Heraclides. Quo tempore
 quum de conscis & armis
 quæ in Lipara habuit, in-
 quireretur, volens ipsum
 desertum destitutumque o-
 stendere, omnes illius ami-
 cos coniurationis esse con-
 scios dixit, deinde quum
 de quibusdā dixisset quid-
 dam sibi ad aurem loqui
 velle, eam mordicus appre-
 hensam non antè dimisit
 quàm dentibus perfora-
 ret: idem agens quod A-
 ristogiton tyrannicida. De-
 metrius verò in Æquivo-
 cis nasum ei præcidisse ait.
 Porro Antisthenes in Suc-
 cessionibus, illum quum
 amicos indicasset, roga-
 tum à tyranno essetne a-
 lius quispiam, dixisse, Tu,
 civitatis pernicies: atque
 adstantibus ita loquutum
 esse, Admiror equidem

τίμ' δ' ἄλιστα, εἰ πού τιν' ἔνεκον
ὧν νυνὲς ἔσθ' ὑπομνήω, δου-
λεύετε τῷ τυράννῳ· καὶ τέ-
λῃ ἀποτρῴσθαι πινυμένων
πρὸς πύσας αὐτῶν. ποῖς ὁ
πολίταις παρερμηδέντας, αὐ-
τίκα τὸ τυράννον καταλέυσαι.
Ταῦτο δ' ἔχον οἱ πλείους λα-
λοῦσιν. Ἑρμιππὸς δὲ φησιν,
εἰς ὅλμον αὐτὸν βληθῆναι, καὶ
κατακοπῆναι. καὶ εἰς αὐτὸν ἡ-
μεῖς εἰπομένῳ ἔπως,

Ἦδελες ὦ Ζώνων, καλὸν ἦ-
δελες αὖ δρᾶ τυράννον
κτείνας, ἐκλύσαι δουλο-
σύνας ἐλέαν.

Ἀλλ' ἐδάμνησ. δὴ γὰρ σε λα-
βὼν ὁ τυράννης, ὃν ὅλμῳ
κόψῃ. τί τ' ἐπ' ἐλέγξῃ; σῶμα
γ' ἔχῃ δέ σε.

ζέλοντες δὲ τὰ τε δῆμα ἀγαθοῦς οἱ
Ζώνων· ἀλλὰ καὶ ὑπεροπλικὸς
τῷ μεζόνων, κατ' ἴσον ἡρα-
κλείτῳ. καὶ γὰρ ἔπος πινυμένων
πρὸς μὲν ὕλῃ, ὕστερον δὲ ἐ-
λέαν, φωκαέων ἔστιν ἀ-
ποικίαν, αὐτῇ δὲ πατερίδα,
πόλιν ἄτελῃ, καὶ μόνον ἀν-
δρας ἀγαθοὺς τρέφειν ὅπως α-
ιδούλῳ, ἡγάπησε μὲν τῇ
ἀθηναίων μεγαλαυχίας· ὅτε
ὅτι δημήσας τὰ πολλὰ πρὸς
αὐτοὺς, ἀλλ' αὐτόδι καταβίβης.

vestram ignaviam, si ho-
rum gratia quæ nunc ego
tolero, tyranno servire sus-
tinetis. Demum præcisam
linguam in ora tyrannidi
conspuisse, ciuēsque conti-
nuò facto impetu, lapidi-
bus tyrannum obruisse.
Hæc omnes fermè ita tra-
diderunt. Cæterum Her-
mippus illum in cauum la-
pidem iniectum contusum-
que fuisse ait. In hunc au-
tem nos sic diximus,

Fortiter extincto voluisti
Zeno tyranno
Tristi Eleam patriam ser-
uitio excutere.

Victus ex infelix: sæui tamen
arte tyranni
Arreptum qui te contudit
arecano.

Præclarus & in cæteris fuit
Zeno, maiorumque non
secus atque Heraclitus qua-
dam animi altitudine con-
temptor. Nam & ipse
prius quidem Hylen, po-
stea verò Eleam Phocen-
sium coloniam, suamque
patriam civitatem humi-
lem, bonos tantum viros
nutrite solitam, dilexit ma-
gis quam Atheniensium
magnificentiam: ad quos
raro proficiscebatur, do-
mi assidue commorans.

ὅτις καὶ τὴν ἀλλήλα πρὸς
λόγον ἠρώτησε· φάσκειν ὅ-
δε φησι παρὰ δριδύω, καὶ δὲ
λοισυχοῖς. ἀρέσκει δὲ αὐ-
τῷ τὰ δὲ κόσμοις ἔϊναι· κενόν τε
μηδὲ γὰρ γινώσκει δὲ πῶς τῶν
πάντων φύσιν ἐκ θέρμης καὶ
ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ καὶ ἰγροῦ,
λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἀήθη-
λα πῶς μεταβολῶν. γινώσκον-
τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς ἔϊναι, καὶ
ψυχῶν κρᾶμα ὑπαρῆναι ἐκ
τῶν πρὸς ἡμῶν, καὶ μηδε-
νὸς αὐτῶν ὁπικράτησιν. πῆ-
θεν φασὶ λοιδόρεσθαι ἀγα-
νακτῶσαι· αἰτιασάμεναι δὲ τι-
νῶν, φάναι, ἐὰν λοιδόρεσθαι με-
νῶν πρὸς παῖδας, ἐὰν ἐ-
παίνομεν ὁπιδήσονται.

Ὅτι δὲ γινώσκοντες ζώωντες
ἐκ τῶν, ἐν ταῖς κατὰ τὴν διηλέ-
μεθα. ἤκουσεν δὲ ὅτι
καὶ πῶς ἐβδόμηκος τὸν ὀλυμ-
πιάδα.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, ἡλεάτης·
ὡς δὲ τινες, καὶ διηλέτης·
κατὰ τοῖς ὁμοῖς ὁμοῖς ὅτι
ἤκουσεν ζώων.

Ἦρεσκε δὲ αὐτῶν, ἀπει-
ρα ἔϊναι τὰ πάντα, καὶ εἰς
ἀήθηλα μεταβάλλειν.

Hic & Achillem primus o-
ratione cōpellauit, quam-
uis Phauorinus Parmeni-
dem & alios cōplures pro-
fert. Placet autem illi mun-
dos esse plures, vacuumque
non esse, naturam omnium
rerum ex calido & frigido
aridoque & humido fuisse
profectam, quum ista in
alterutrum commutentur.
Generationem hominum
ē terra esse, animamque i-
ta ex his omnibus com-
mixtam quæ prædiximus,
ut à nullo eorum plus quam
à cæteris obtineatur. Hunc
aiunt quum maledictis a-
geretur, indignari soli-
tum, causantibusque qui-
busdam, dixisse, Si maledi-
cta æquo animo admit-
tam, ne laudes quidem sen-
tiam.

Octo verò fuisse Zeno-
nes, quum de Critico lo-
queremur, diximus. Floruit
autem Olympiadem circi-
ter sexagesimam.

LEVCIIPPVS.

LEVcippus Eleates, siue
(ut aliis placet) Abde-
rites, aut iuxta alios Mi-
lesius, Zenonis auditor
fuit.

Placebat illi infinita esse o-
mnia, & in seipsa cōmutari,

τὸ, τε παῦν ^{εἶ} κενόν, καὶ πληρὲς
 ὄντων. οἷς τε κόσμοις γί-
 νεσθαι ὄντων εἰς τὸ κενόν
 ἐπιπίοντων, καὶ ἀλλήλοις πε-
 ριπλεκόμενων· ἐκ τε δὲ κινή-
 σεως, καὶ πλεονάζουσαν αὐτῶν,
 γίνεσθαι πλεονάζουσαν αὐτῶν φύ-
 σιν. φησὶ δὲ τὸ ἥλιον ἐν μέ-
 ζοντι κύκλῳ περιπλεῖν σι-
 κλωδῶν. πλεονάζουσαν ὁμοῦ, περι-
 πλεῖν τὸ μέσον δινημένῳ· ἡμᾶ-
 τε αὐτῆς τυμπανειδὲς ^{εἶ}.
 ὡς οὖν τὰς ἀτόμους ἀρχὰς ὑ-
 πεστήσατο. κεφαλαιωδῶς μὲν
 ταῦτα· ὅπῃ μέρους δὲ ὧδε ἔχει·
 τὸ μὲν πᾶν, ἀπειρόν φησιν, ὡς
 περιείρηται. τύπου δὲ τὸ μὲν,
 πληρὲς ^{εἶ}· τὸ δὲ, κενόν. καὶ
 στοιχεῖα φησὶ, κόσμους τε ἐκ
 τούτων ἀπείρους ^{εἶ}, καὶ δια-
 λύεσθαι εἰς ταῦτα. γίνεσθαι δὲ
 τοὺς κόσμους ἔτι· φησὶ κατ'
 ἀποτέμνω ἐκ τῶν ἀπείρων πολ-
 λαὶ σώματα παντοῖα τοῖς ἡμί-
 μασι εἰς μέγεθος κενόν· ἀπὲρ
 ἀθροισθέντα δύνανται ἀπορραϊζε-
 σθαι μίαν, καθ' ἑαυτὴν περιε-
 σσέντα καὶ παντοδαπῶς κυκλώ-
 εσθαι, διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ
 ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια. ἰσό-
 ρόπων δὲ διατμήσθαι πλεονάζου-
 σιν δυνάμενων περιπλεῖν,

atque uniuersum istud ina-
 ne esse plenumque corpo-
 ribus : mundóque fieri
 corporibus in hoc inane
 incidentibus, & in se inui-
 cem implicatis, atque ex
 motu secundum illorum
 incrementa naturam side-
 rum fieri. Solem in circo
 maiori secundum lunam
 ferri, terram vehi, ac circa
 medium verti, figuramque
 illius tympano similē. Pri-
 mus hic atomos principia
 subiecit. Summatim ista il-
 li visa sunt, sed sunt expli-
 canda per partes. Uniuers-
 um quidem (ut diximus)
 infinitum ait. Huius par-
 tem plenam esse, partem
 inanem, & elementa ait,
 mundóque ex eis infinitos
 esse, & in illa dilabi atque
 dissolui. Sicut autem fieri
 mundos ex infinito per ab-
 scissionem, multa corpora
 figuris omnigena in ma-
 gnum vacuum ferri, eaque
 in unum coacta unam vet-
 tiginem efficere, secun-
 dum quam offendere ac
 circumuolui modis omni-
 bus, atque ita discerni, ut
 seorsum similia quæ sunt
 sui similia petant. Cæte-
 rerum æquilibra quum
 ob multitudinem minimè
 iam circumferri possint

τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἐ-
 ξωκονόν, ὡς τὸ διαπύμονα·
 τὰ ὅλοιπα, συμμύον, καὶ πε-
 επιπλεκόμενα συγκατατρέχιν
 θήκη, καὶ ποιεῖν τι περὶ τὸν
 συστημασφαιριδῆς. τὴν δὲ
 οἶον ὑμένα ἀφίστασθαι, περιέ-
 χοντα ὅν ἐαυτῶ παντοῖα σώ-
 ματα ὧν καὶ πλεὺς τὸ μέγαν
 ἀντέρεισιν περιδινουμένων,
 λεπτὸν γινέσθαι τὸν περὶ ὑ-
 μένα, συρρ' ἐόντων αἰετ' ὅτι σιω-
 χῶν κατ' ὀπίσθασιν ἡ δὲ
 νη. καὶ ἔτι γινέσθαι τὴν γλῶ-
 συμμύοντων τῶν ἐνεχθέντων
 ὅτι τὸ μέσον. αὐτὸν τε πάλιν
 τὸ περιέχοντα, οἶον ὑμένα, αἰ-
 ξεῖσθαι καὶ τὴν ὀπίσθασιν ἡ δὲ
 ξωθεν ὁμαίων· δὴν τε φρά-
 μων ἀπὸν ὧν αὖ ὀπίσθασιν,
 τὰ ὅτι ὀπίσθασιν. τούτων δὲ τι-
 να συμπλεκόμενα ποιεῖν σύσ-
 μα· τὸ μὲν περὶ τὸν, καὶ τὸν
 καὶ πηλὴν δὲ, ξηραίνετα καὶ
 περιφρόμενα σὺν τῇ τῇ ὅλου
 δὴν· εἴτ' ἐκπύρρυντα, πλεὺς
 τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν.
 τῇ δὲ τῇ τῇ ἡλίου κύκλον, ἐ-
 ξώσταν· τὸ δὲ τῆς σελήνης,
 περιφρόμενα, ποιεῖ δὲ τῇ
 δὴν, μετὰ τὸν τούτων. καὶ
 πάντα μὲν τὰ ἀστέρων ὅτι τὸ

exilia quidem ad exterius
 vacuum contendere, sic or-
 dinante natura: cætera sub-
 fidere & innexa atque in se
 implicata inuicem concur-
 rere, atque ea concursione
 prius quandam concretio-
 nem efficere rotundam.
 Hanc autem veluti mem-
 branam subsistere, conti-
 nentem in se omnigena cor-
 pora, quæ dum secundum
 mediij reluctationem cir-
 cumuoluuntur, tenuem per
 gyrum membranulam fieri
 iuxta vertiginis tractū cor-
 poribus perpetuis semper
 confluentibus: atque ita fie-
 ri terram, manentibus quæ
 semel in medium iniecta e-
 rant, ipsumque rursus con-
 tinentem membranę instar
 augeri iuxta externorum
 influentiam corporum: &
 quū vertigine fertur, quæ-
 cunque attigerit ea acqui-
 rere. Ex his quædam com-
 plicata concretionem face-
 re, primò quidem humidā
 ac luteam, exiccata & cir-
 cumacta cum totius verti-
 gine: deinde incensa & igni-
 ta, siderum efficere natu-
 ram: esseque solis circu-
 lum extimum: lunæ verò
 terræ proximum, cæteris
 in medio horum positis. ac
 sidera quidem omnia ob

τάχος τ' φορᾶς, τ' ὃ ἥλιον ὑπὸ
 τῷ ἄστρων ὀκπερῶσαι. καὶ
 ὃ σελήνῳ, τὸ πρὸς ὀλίγον
 ριζαλαμβάνει. ὀκλείπειν δὲ
 ἥλιον καὶ σελήνῳ, τὰ κεκλιμένα
 πρὸς γῆν πρὸς μεσημβρίαν
 τὰ ὃ πρὸς ἀρκτον, αἰεὶ τε νί-
 φεσθαι, καὶ κατὰ μεσημέριον, καὶ
 πήγνυσθαι. καὶ τὸν μὲν ἥλιον ὀκ-
 λείπειν ἀπανίως, πρὸς δὲ σε-
 λήνῳ, συνεχῶς. ὅθεν τὸ ἀνίσχυσ-
 θαι πρὸς κύκλους αὐτῶν. εἶναι γάρ
 τε, ὡς πρὸς γῆν, ὡς πρὸς κόσμῳ, ὅτε
 καὶ αὐξήσῃ, καὶ φθιήσῃ, καὶ αἰθο-
 ραί, καὶ τὰ τινὰ ἀνὰ γῆν, ὡς
 ὅποια ὅστις ὁ δὲ σταφεί.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ.

Δημόκριτος, ἡγεστράτης.
 οἱ δὲ, ἀπὸ Δημόκριτου· τινὲς,
 δαμασίππῳ· αὐδηνείτης, ἢ
 (ὡς ἔνιοι) μιλήσιθ. οὗτος
 μάλιστα τινῶν διήκευσε, καὶ
 χαλδαίων, ἔδξε τὸ βασιλεύσας
 ὅπως αὐτὰς τὴν πατρίδα αὐτῶν
 κατέστη. ἦθ, ὡς καὶ ἔξονί-
 σθη παρ' αὐτῶν, (καθὰ φησὶ καὶ
 ἡρόδοτος) παρ' ὧν τὰ τε πε-
 ρὶ θεολογίας καὶ ἀστρολογίας
 ἔμαθεν, ὅτι πᾶσι ὧν. ὅθεν
 δὲ λουκίππῳ παρέβη.

celeritatem motus ignesce-
 re, solem verò inflamma-
 ri a sideribus, lunam pau-
 lulum ex igne sibi usurpa-
 re. solem lunamque defi-
 cere, quòd terra ad meri-
 diem vergat: quæ ad se-
 ptentrionem sunt, niuib.
 conspergantur, & pruinis
 atgeant, in glaciemque cō-
 crescant. Solem quidem
 rarò deficere, lunam ve-
 rò perpetuò, quòd sint
 impares eorum circuli.

Enimvero, ut generatio, i-
 ta & incrementa mundi
 esse, & diminutiones, &
 corruptiones ex quadam
 necessitate, quæ cuiusmo-
 di sit, ipse exponit ac dis-
 ferit.

DEMOCRITVS.

Democritus, Hegesitra-
 ti, siue (secundum a-
 lios) Athenocriti, vel certè
 Damasippi filius, siue (ut a-
 lij putant) Milesius fuit.
 Magos autem quosdam
 & Chaldaeos audiuit, Xer-
 xe rege patri illius prae-
 ceptores, quando apud il-
 lum hospitatus est, relin-
 quente, ut etiam refert
 Herodotus: à quibus &
 Theologiam, & Astrolo-
 giam didicit, quum ad-
 huc puer esset. Postea ve-
 rò Leucippum conuenit,

καὶ ἀναξάγῳ, (κατά τινας)
ἐτεσιν ὧν αὐτὸς νεώτερος τε-
ταράκοντα.

& secundum quosdam, A-
naxagoram, quum annis
XL iunior quam ille esset.

Φαύειν Θ' δὲ φησιν ἐν
παιδοπαπῇ ἰσοεὶα λέγειν δη-
μόκειτον πρὸς ἀναξάγορον,
ὡς ὅκ' εἴησαν αὐτῷ αἱ δόξαι
αἱ τε πρὸς ἡλίῳ καὶ σελιῳ, καὶ
ἀλλὰ ἀρχαῖαι. ἣ δὲ οὐκ ἦν
ἀπὸ δῖου, δὲ αὐτὸς τὰ πε-
ρὶ τῆς διακοσμήσεως καὶ τοῦ
νοῦ, ἐχθρῶς ἔχοντα πρὸς αὐ-
τὸν, ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐ-
τῷ. πῶς οὖν (κατά τινας)
ἀκήκουσεν αὐτῷ; φησὶ δὲ δη-
μήτριος ἐν ὁμωνύμοις, καὶ
ἀντιόχης ἐν διαδοχαῖς, ἀπο-
δημῆσαι αὐτὸν καὶ εἰς αἴ-
γυπτον, πρὸς τοὺς ἱερεῖας, γεω-
μετείαν μαθητόμενον, καὶ
πρὸς χαλδαίους εἰς τὴν περ-
σίδα, καὶ εἰς πλὴν Συρίαν
διαλασσαν γινέσθαι. τοῖς τε
γυμνοσφοῖς αἷς φασὶ τινες
συμμεῖσαι αὐτὸν ἐν Ἰνδία, καὶ εἰς
αἰθιοπίαν ὑπάειν. τείτον τε
ὄντα ἀδελφὸν, νεύμασθαι
πλὴν οὐσίαν. καὶ οἱ ὡρ-
πλείεις φασὶ πλὴν ἐλάττω
μοῖραν εἶλέσθαι, πλὴν ἐν ἀρ-
γείῳ, χρείαν ἔχοντα κατ'
ἀποδύμειον· τὴν καὶ καίωνων
δολεῖως ὑπὸ πηλοσάιτων.

Refert Phauorinus in
Omnimoda historia, De-
mocratum de Anaxagora
dixisse, non illius esse quas
scripserit de sole ac luna o-
piniones, verum illo anti-
quiores, ipsumque sibi eas
furatum esse: derogasse itē
iis quæ de mundi compo-
sitione & mente dixisset, in-
festo aduersus illum ani-
mo. Quum ergo illum im-
probarit, quo pacto ille e-
ius auditor fuit? Demetrius
autem in Æoniocis, &
Antisthenes in Successioni-
bus tradunt illum in Ægy-
ptum contendisse ad sacer-
dotes, Geometriam perce-
pturum, & in Persidem ad
Chaldaeos atque ad rubrū
mare. Non defuere qui di-
cerent & Gymnosophistis
in India congressum esse,
atque in Æthiopiā venisse.
Quumque tertius esset fra-
ter, diuissse substantiam,
minorēque portionem,
quæ erat in pecunia, sibi e-
legisse, qua illi in peregri-
natione opus erat: hoc illis
dolo factum arbitrantibus.

ἰδὲ δημιτέλιος ὑπὸ ἑκατὸν
 τάλαντα φησὶν εἶναι αὐτῷ πρὸς
 μέγας, ἀπαντὰ δὲ κατανδύω-
 σαι. λέγει δὲ ὅτι πρὸς τὸν Λύσι-
 πόπον, ὥς τε τὸ περικλήτως
 δωματιὸν τι ἀπετεμομένος,
 κατὰ κλεις, ὡς καὶ ποτε
 τὸ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς θυσίαν
 βοῦν ἀζαρόντος, καὶ αὐτῷ
 πρὸς δῆταντος, ἱκανὸν, χεῖρον
 μὴ γινώσκειν, ἕως αὐτὸν διαίαι-
 σήσας πρὸς φάσιν τὴν θυσίαν, καὶ
 τὰ πρὸς τὸν βοῦν διηγέσασθαι. δο-
 κεῖ δὲ (φησὶ) καὶ ἀδελφάσας
 ἔχειν, καὶ μὴ ἀποιδάσκειν
 γινώσκων, ὁρῶν καὶ ἀφρο-
 νῶν καὶ εἰδέναι μὴ στωκράτειν,
 ἀγνοεῖν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ. Ἦλθον
 γὰρ (φησὶ) εἰς ἀδελφάσας, καὶ ὅτις
 με ἐγνώκειν. εἴπερ οἱ ἀντερά-
 σαι πλάτων, εἰσὶ, (φησὶ
 Θρασύλλου) ὅτι αὐτὸς εἶναι
 ὡς ἀφροσύνην ἀνέστη, καὶ
 τὸν πρὸς Οἰνοπίδην καὶ ἀνα-
 ξαγόραν ἑτέρας, ἐν τῇ πρὸς
 στωκράτειν ὁμιλίᾳ ἀναλεγο-
 μεν, ὡς πρὸς φιλοσοφίας, ὡς
 (φησὶ) ὁ φιλόσοφος ὡς
 πρὸς πᾶσι θάλασσαν εἶκοι. καὶ ὡς
 ἀπὸ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ πέντα-
 θλον. τὰ γὰρ φυσικά, καὶ τὰ
 ἠθικά, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθημα-
 τικά, καὶ τοῖς ἐγκυκλίους λόγοις,

Demetrius ipsius partem
 centum talenta excessisse
 auctor est, eumque illa bre-
 vi consumpsisse. Adeo verò
 studiosum fuisse, ut ex vici-
 no hortulo sibi cellulam se-
 ligeret, ibique seipsum in-
 cluderet: & quum aliquan-
 do ipsius parer bouem ad
 immolandum adduxisset,
 ibique alligasset, tandiu hoc
 ab illo nō fuisse cognitum,
 quoad hunc ille sacrificij
 causa excitauit, ac bouis
 admonuit. Constat (inquit)
 illum Athenas venisse, at-
 que ob despectum gloriæ
 agnosci noluisse: & quum
 agnouisset Socratem, ipsum
 à Socrate fuisse ignoratum.
 Veni enim Athenas (inquit)
 & me nemo cognouit. Si-
 quidem Platonis illic riva-
 les sunt, ait Thrasyllus: hic
 profectò obscurus ac sine
 nomine venisset, qui de
 Oenopidis familia, & A-
 naxagoras alter colloquio
 cum Socrate habito de phi-
 losophia, Hic (inquit) phi-
 losophus similis est quia-
 que certaminum victori.
 Et erat reuera in philoso-
 phia, ἡ τέλη, hoc est, quia
 que certaminum. Namque
 naturalia, moralia, mathe-
 matica, liberalium di-
 sciplinarum rationes,

artiumque

καὶ τῶν περὶ πάντων εἶχε
ἐμπειρίαν. πούτε δὲ καὶ τὸ
λόγος ἔργου σκιή. Δημή-
τειος δὲ ὁ φησὶν ὅτι ἐν τῇ
Σωκράτους ἀπολογία, μηδὲ
ἕξαι φησὶν αὐτὸν εἰς ἀθή-
νας. τὴν δὲ καὶ μεῖζον, εἴγε πο-
σώτης πόλεως ὑπεφρόνη-
σεν, ἔκ οὗ πόπτε δόξαν λαβεῖν
βούλομαι, ἀλλὰ πόπτε δό-
ξαν ὑπεφρόνησεν ὑποφρόνῃ.
δὴλον δὲ καὶ τὸ συγγραμμά-
τιον, οἷον ἔστι.

Δοκεῖ δὲ (φησὶν ὁ θρά-
συλλος) ζηλωτὴς γεγονέναι
καὶ τῷ πυθαγορείῳ. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸς τῷ πυθαγορείῳ μέ-
μηται, θαυμάζων αὐτὸν ἐν
τῷ ὁμοῦ μὴ συγγραμμάτι.
παῖς δὲ δοκεῖν τῷ τύπου
λαβεῖν, καὶ αὐτὸς δὲ ἀνὰ κηκοῦ-
ται, εἰ μὴ τὰ τῷ χρόνῳ ἐμά-
χον. πάντως μὲν τοι τῷ πυ-
θαγορείῳ τινὰ ἀκούσαι φη-
σὶν αὐτὸν Γλαῦκος ὁ Πηγι-
νος, καὶ τοῖς αὐτοῖς χρόνῳ
αὐτὸς γεγονώς. φησὶ δὲ καὶ ἀ-
πολλόδωρος ὁ κυζικεύς, φι-
λολάῳ αὐτὸν συγγεγονέναι.
ἥσκει δὲ (φησὶν ὁ ἀντιθένης)
καὶ παικίλως δοκιμάζαντας
φαιδασίας, ἐρημάζων αἰῶτες,
καὶ τοῖς ταφῆς ὁδοῦ τεύχον.

artiūmque omnē peritiā
callebat. Huius illud est,
Sermo operis vmbra. Porro
Demetrius Phalereus in
Socratis defensione, ne ve-
nisse quidem illum Athenas
dixit. Id autem profectō
maius est, si quidem tātam
contempsit ciuitatem. Non
enim ex loco gloriam au-
cupari contendebat, verūm
loco gloriam imponere.
Constat autem ex scriptis
eius cuiusmodi fuerit.

Videtur autem (vt ait
Thrasyllus) & Pythago-
reorum fuisse imitator. I-
pſius enim Pythagoræ me-
minit, illum singulari ad-
miratione prosequutus in
Æquiuoco opere. Adeo au-
tem videtur ab illo accepisse
omnia, vt nisi temporum
ratio obſtaret, illum & au-
diſſe, putaretur. Pythago-
reorum tamen quempiam
audiſſe Glaucus Rheginus,
qui eius ſeculo vixit, omni-
no affirmat. Refert autem
& Apollodorus Cyzice-
nus Philolao illum in ami-
citiam veniſſe, illōque fa-
miliariter vſum fuiſſe. Ni-
tebatur autem (vt ait An-
tiſthenes) etiam variè pro-
bare imaginationes, ſæpe
ſolitariuſ viuens, atque e-
tiam ſepulcra incolens.

ἤθοντα δὲ φησὶν αὐτὸν ἐκ τῆς
 ἀποδημίας, λαπρὶν ὅλα τα δὲ γέ-
 γνην, ἅτε πᾶσι πτωχοῦσιν
 κατανηκώκοι· τρεῖς φεσθαι τε
 δὲ πτωχὸν ἀπορεῖν ὑπὸ τὰ δελ-
 φοῦ δαμάσου. ὡς δὲ θεω-
 ρησάντων τινὰ τῶν μεγάλων ἀ-
 δοκίμησε, λοιπὸν ἐνδεὲς δό-
 ξης ὡς πῶς πλείστοις ἡξιώ-
 η. νόμου δὲ ὄντος τὸ αἰσχρὸν
 σκεῖν πτωχὸν πατρίαν εἶναι, μὴ
 ἀξιοῦσθαι ταφῆς ἐν τῇ πα-
 τρίδι, φησὶν ὁ ἀντιδένης σκε-
 εῖν, μὴ ὑποδύμεθαι ἄλλοι-
 δειν πρὸς τῶν φθονουμένων
 καὶ συκοφαντιῶν, ἀνα-
 γνῶναι αὐτοῖς τὸν μέγαν δὲ γέ-
 κοσμον, ὅς ἐστι πάντων τῶν αὐ-
 τοῦ συγγραμμάτων πρὸς ἑλ-
 λην πεντακροσίοις τε λαλάντοισι τι-
 μηθῆναι· μὴ μόνον δὲ, ἀλλὰ
 καὶ χαλκαῖς εἰκόσι. καὶ τελευ-
 τήσας αὐτὸν, δημοσίᾳ τα-
 φῆσαι, βιώσας ἑξήκοντα ἔτη.
 οἱ δὲ δημήτερος τοῖς συγγραφεῖς αὐτὸς φησὶν ἀ-
 ναγνῶναι τὸν μέγαν δὲ γέ-
 κοσμον, ὃν μόνον ἑκατὸν τα-
 λάντων τιμηθῆναι. ταῦ-
 τα δὲ καὶ ἰππόβοτος φησὶν.
 ἀριστόξενος δὲ ἐν τοῖς ἰσοει-
 κοῖς ὑπομνήμασι φησὶ πλά-
 τωνα διελθεῖν συμφλέξαι τὰ δημοκεῖτε συγγραμματα, ὅ-

Regressum ex peregrina-
 tione humillimè vixisse ait,
 quippe qui omnem substā-
 tiam consumpserat: atque
 à Damaso fratre propter
 summam inopiam nutri-
 tum fuisse. Vbi verò futura
 quædam prædixerat, se-
 quensque rerum euentus fi-
 dem fecerat, diuinis iam
 honoribus dignus à plerū-
 que iudicatus est. Quum
 verò lege cautum esset, ut
 qui patrimonium consum-
 pserat, sepulcro patrio non
 dignaretur, eo cognito (ut
 ait Antisthenes) ne inuido-
 rum & detrahentium pate-
 ret calumniæ, legisse illis
 constat magnum Diacos-
 mum: quod cunctis illius
 operibus facile excellit. Et
 præterea quingentis talen-
 tis honoratum esse, neque
 id solum, verum & æreis i-
 maginibus: vitæque functus
 publicè sepultus est, quum
 vixisset ultra ceterum annos.
 Cæterum Demetrius pro-
 pinquos eius magnū illud
 opus recitasse refert, so-
 lumque centū talentis fuisse
 honoratos. Hæc & Hip-
 pobotus ait. Porro Aristoxenus
 in Historicis com-
 mentariis, Platonem De-
 mocriti commentaria, quæ

πόσα ἡδυνήθη συναγαγὴν·
 ἀμύκλαι ὅκα κλεινίαν τοῖς
 πυθαγoreis κωλύσκει αὐτὸν,
 ὡς οὐδὲν ὀφείλει· ὡς δὲ πολ-
 λοις γὰρ τὰ βιβλία ἦδη. καὶ
 δῆλον δὲ πάντων γὰρ σχεδὸν τῶν
 ἀρχαίων μεμνημένους· ὁ πλά-
 των, ἔδαμοῦ δημοκρίτου δια-
 μιμασίβει, ἀλλ' οὐδὲ ἐνθα
 αὐτεπεῖν τι αὐτῷ δεοί· δῆ-
 λον εἰδὼς ὡς περὶ τὸν ἀει-
 στον ἔτω τῶν φιλοσόφων ἐ-
 ῖσι, ὅν γε καὶ τίμωρον τῶτον ἐ-
 παμέσας τὸν ἔσπον ἐχά,
 Οἷον δημοκρίτον τε παρὰ φρε-
 να, ποιηδὲς ἀμύκλων,
 Ἀμφίνοον λέχλιον, ἃ μετὰ
 παρότασιν ἀνέγων.
 Γέρονε δὲ τοῖς χρόνοις (ὡς
 αὐτὸς φησὶ ἐν τῷ μικρῷ δια-
 κόσμῳ) νέος καὶ παρὰ βύτιον
 ἀναξάγοραν, ἔτεσιν αὐτῷ
 νεώτερος τε παρὰ κοῖτα. συν-
 τετόχθαι δὲ φησὶ τὸν μικρὸν
 διακόσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς
 ἰλίου θύωσως τελέωνται καὶ
 ἐπὶ αὐτοῖς. χρόνοι δ' αὖ
 (ὡς καὶ ἀπολλόδορος ἐν
 χρονικοῖς) καὶ πῶς ὁ δόση-
 κος καὶ ὁλυμπιάδας· ὡς δὲ
 θράσυλλος ἐν τῷ ὁμηγεα-
 φομένῳ περὶ τῆς ἀναγνώσεως
 τῶν δημοκρίτων βιβλίων.

colligere potuit, voluisse
 cōburere, verum ab Amy-
 cla & Clinia Pythagoricis
 fuisse prohibitum, nihil id
 adferre utilitatis dicētibz.
 Iam enim eos libros apud
 plerosque seruari. Quod i-
 tem ex eo colligitur, quod
 quum antiquos ferme om-
 nes memorauerit sapien-
 tes Plato, Democriti nus-
 quam mētionem vllam fe-
 cerit, ne in eis quidem lo-
 cis vbi quidpiam contra-
 dicendum erat, sciens &
 prudēs: (vt intelligi datur)
 ne contra optimum philo-
 sophorum certamen inisse
 videretur: quem & Timon
 laudat, quum ait,

*Qualis erat prudens Demo-
 critus, autor apocryphi
 Sermones lepidique ioci, in
 primisque facetus.*

Erat autem (vt ipse in par-
 uo Diacosmo refert) iuue-
 nis eo tempore quo iam se-
 nior viuebat Anaxagoras,
 illo minor natu annis xl.
 Paruum verò illum Dia-
 cosmum à se compositum
 refert anno post Troie ex-
 cidium quingentesimo tri-
 gesimo. Vixit (vt ait A-
 pollodorus in Chronicis)
 Olympiade lxxv. Vt au-
 tem Thrasyllus in eo li-
 bro qui inscribitur De le-
 gendis Democriti libris.

καὶ τὸ πλείον ἔπος τ' ἐβόωντο
 καὶ ἐβόωντο καὶ οὐλύμπια δόσ,
 ἐν αὐτῷ (φῃσι) παρ' ἐσβύτρεσσιν
 ὡν ὁκράποις. εἴη αὖ οὐκ καὶ
 ἀρχέλαον τ' ἀναξάγρεον μα-
 θητῶν, καὶ τοὺς περὶ οἶνοπιδίῳ.
 καὶ γὰρ πάντες μέμνηται. μέμνη-
 ται δὲ καὶ περὶ τῆς τῶ ἐνός δό-
 ξης τῆς περὶ παρμενίδῳ καὶ
 ζῳώωντα, ὡς κατ' αὐτὸν μάλι-
 στα διαβεβαιώων. καὶ περὶ
 ἑσέρας τῶ αἰδνειτέ, ὅς ὁμο-
 λογιῖται καὶ στωκράτιω γε-
 νέειναι. φῃσι δὲ ἀπὸ δώδεκα
 ἐν ἡ περὶ πάντων, ὅσοντος ἰπ-
 ποκράτοις πρὸς αὐτὸν, καλεῖ-
 σαι κομμάδιον αἰγάλα· καὶ δε-
 σάμενον τὸ γάλα, εἰπεῖν, καὶ αἰ-
 γρὸς περὶ πόκου καὶ μὲναινης.
 ὅθον τίω ἀκείβειαν αὐτῶ
 θαυμάσαι τὸν ἰπποκράτιω.
 ἀλλὰ καὶ κόρης ἀκολουθούσης
 τῇ ἰπποκράτῃ, τῇ μὲν περὶ τῇ
 ἡμέρᾳ ἀπαύξασθαι οὕτω. χαῖ-
 ρε κόρη· τῇ δὲ ἐχομένη, χαῖρε
 γυνὴ. καὶ ὡς ἡ κόρη τ' νυκτὸς
 διεφθαρμένη.

Τελούτῃσαι δὲ τὸν δημό-
 κλειον φῃσιν ἑρμιπποῦ τῆτον
 τ' ἔχον· ὅδῃ ἐπὶ γῆρων ὄν-
 τα, περὶ τῇ κατὰ σρέφῃν (εἴ).
 τίω οὐκ ἀδελφῶν λυπεῖ-
 σθαι ὅτι ἐν τῇ τῇ δισμοφορίῳ ἐορτῇ μὲν ἄλλοι τῇ δὲ ἑσέται.

memorat, LXXVII. anno ma-
 ior natu quam Socrates, æ-
 tate nimirum Archelai A-
 naxagoræ discipuli, atque
 OEnopidæ. Nanque & hu-
 ius mentionem facit. Me-
 minit item & opinionis
 Parmenidis ac Zenonis, de
 vno ut maximè sua ætate
 claro, & Abderite Protago-
 ra, qui omnium consensu
 Socratis æqualis fuit. Re-
 fert autem Athenodorus in
 octavo Deambulationum
 libro, quum ad illum Hip-
 pocrates venisset, iussisse
 afferri lac, inspectoque la-
 cte dixisse, Et capellæ primi
 partus & nigre, est. Vnde
 maximum diligentia suæ
 miraculum Hippocrati fe-
 cisse. Sed & puellam Hip-
 pocratis comitem, primo
 die ita salutasse, Salve vir-
 go: postridie verò, Salve
 mulier. Fuerat enim puella
 nocte illa vitata.

Moritur autem Demo-
 critus, iuxta Hermippum,
 in hunc modum. Quū iam
 ex senio deficeret, & pro-
 pinquus videretur mor-
 ti, mœrentem sororem,
 quod ille in celebritate
 Cereris moriturus, ipsa

καὶ τῇ θεῷ τὸ καθεῖν αὐτὴν
 ἔποιήσεν· τὸν δὲ θεὸν ῥέει-
 πειν, καὶ καλεῖσθαι αὐτὰν θεο-
 φρεῖν ἄρτοις θερμοῖς ὁσημέ-
 ραι. τοῦτοις δὴ τῇ αἰσ ῥισὶ θεο-
 φρῶν, διεκράτησεν αὐτὸν πλὴν
 ἐορτῶν. ὅπρ' ἵ παρῆλθον αἱ
 ἡμέραι, (τρεῖς δὲ ἦσαν) ἀ-
 λυτὸς τὰ τὸ βίον θεωρεῖτο,
 (ὡς φησὶν Ἱππάρχος) ἐννέα
 θεοὶ πᾶς ἑκάτὸν ἔτη βιοῖς.
 ἡμεῖς τε εἰς αὐτὸν ἐν τῇ παμ-
 μέτρῳ τοῦτον ὁποιήσαμεν τὸ
 ἔργον,

Καὶ τίς ἐφ' ὅφους ὧδε, τίς
 ἔργον ἔρξετο τοῦτον,
 ὅσων ὁ παντοδαῆς μῆνυ-
 σε δημόκειτος;
 ὅς θάνατον παρεόντα τεῖ' ἡ-
 μαῖα δώμασιν ἔχε,
 Καὶ θερμοῖς ἄρτων ἁδμα-
 σιν ἔξενισε.

τοιοῦτος μὲν ὁ βίος τῶν ἀνδρῶν.
 Δοκεῖ δὲ αὐτῷ τὰδε ἄρχαι
 εἶ) ὅλῳ ἀτόμοις, καὶ κα-
 νόν· τὰ δὲ δι' αἶμα πάντα νομο-
 ῶν δοξάζειν. ἀπείρις τε
 εἶ) κόσμοις, καὶ γῆραις, καὶ
 φθαρτοῖς. μηδὲν τε ἐκ τοῦ
 μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ
 εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. καὶ
 πᾶς ἀτόμοις, ἵ ἀπείρις εἶ)
 καὶ μέγεθος καὶ πλῆθος· φέρεσθαι δ' ἐν πᾶσι ὅλῳ δυνουμέναις.

deę vota exolvere nequiret,
 bono animo esse iussit, pa-
 nēlque calidos sibi quotidie
 afferre: eos igitur naribus
 quum admonisset, viuum
 se dum ea celebritas trans-
 iret, servauit. Vbi verò
 dies illi transierunt (tres
 autem erant) quietissime
 ac minimo dolore conclu-
 sit vitā, vt Hipparchus ait,
 c i x ætatis anno. Nos sic
 de coluimus in pammetro,

*Quisnam tam sapiens visus
 qui tale patrarit*

*Vnquam, quale sciens o-
 mnia Democritus?*

*Qui per tres tenuit præsentia
 fata dies, &*

*Illā recens cocti panis odo-
 re aluit.*

Hominis igitur vita ad eū
 habet modum.

Sunt autem quæ ille opi-
 natus est ista: Principia o-
 mnium esse atomos atque
 inane, cætera omnia legiti-
 mum esse opinari. Infinitos
 esse mundos, generationi
 & corruptioni obnoxios,
 nihil ex eo quod non sit, fie-
 ri, neque in id quod haud-
 quaquam sit, corrūpi. Ato-
 mos præterea & magnitu-
 dine & numero esse infini-
 tos, ferriq; in toto ac rotari,

καὶ ἔτι πάντα τὰ συγκαίματα
 γῆν, αἶν, πῦρ, ὕδωρ, αἴερα, λίμν.
 εἶ) γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τι-
 νῶν συσῆμαται· ἀπὲρ εἶ) ἀπα-
 ρτὴ καὶ ἀνδροίωτο δὲ πλὴν σερ-
 ρόπητα. τὸν τε ἥλιον καὶ πλὴν
 σελιώλω ἐκ τριέτων δινῶν καὶ
 περὶ φερῶν ὅγκων συγκαί-
 εσαι, καὶ πλὴν ψυχῶν ὁμοίως,
 λίμν καὶ νοῦν, ταῦτ' ἐν εἶ). ὁρᾷ
 δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶλων ἐμ-
 πλώσης. πάντα τε κατ' ἀ-
 νάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰ-
 τίας ἕως τ' ἡρώσεως πάν-
 των, λίμν ἀνάγκην λέγει. τέλος
 δ' εἶ) πλὴν ἀθυμίας, ἔτι πλὴν
 αὐπλῶ ἔσαν τῇ ἡδονῇ, (ὡς
 ἐνιοὶ περὶ κούσαντες ἐξεδέ-
 ξαντο) ἀλλὰ καθ' ἑαυτὴν γαλη-
 νῶς καὶ ἀσθεῶς ἡ ψυχὴ δέχεται,
 ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φό-
 βος, ἢ δόσι δαμονίας, ἢ ἄλ-
 λου ἐνδὸς πάθους. καλεῖ δ' αὐ-
 πλῶ καὶ ἀεσῶ, καὶ πολλοῖς ὁ-
 λοῖς ὀνόμασι. ποιητὰ δ' ἐν ὀ-
 μίμῃ εἶ). φύσις δ' ἀτομα καὶ
 κενόν. καὶ ταῦτα μὲν αὐτὰ εἰ-
 δόκει.

Τα δὲ βιβλία αὐτῆς καὶ
 θράσυλλος ἀναγράφει καὶ
 τάξιν οὕτως, ὡς περὶ καὶ τὰ
 πλάτωνος, καὶ τετραλογία.

in ordinē digessit secūdu Platōnis quadripartitū ordinē.

atq; ita cōcretiones omnes
 gignere, ignem, aquam, ac-
 rem, terram. Quippe & hæc
 ex atomis quibusdam con-
 stare, esseque passioni &
 immutationi ob firmitatē
 ac soliditatem minimē ob-
 noxia. Solem item & lunam
 ex huiusmodi vertiginibus
 tumorūque circumferen-
 tiis esse compositam, ani-
 māmque itidem, quam idē
 esse quod mentem dicit. In-
 tueri nos, incidentibus in
 nos rerū imaginibus, eun-
 ctāque secundum necessi-
 tatem fieri. quum sit vertigo
 causa generationis omniū,
 quam necessitatem dicit.
 Finem verò esse rectū quie-
 tūque animi statum, quā
 ἀθυμία vocat, quæ ut qui-
 dam obliquē interpretan-
 tur, non idem sit quod vo-
 luptas, verū secundum
 quam animus magna tran-
 quillitate constantiāque
 beatus est, dum nullo me-
 tu, nulla superstitione, aut
 alia quavis perturbatione
 agitur. Eandem verò &
 εὐεσῶ appellat, à bonitate
 constantiæ, multisque no-
 minibus aliis. Quæ verò
 fiant, esse legitima, natura
 verò individua atque ina-
 nia. Ita ille opinatus est.

Cæterum ipsius libros &
 Thrasyllus notavit, atque

ἔστι τῶν ἠθικῶν μὲν, τὰ δὲ πυθαγό-
ρης, καὶ τῶν τῆς θεοφράστει-
σεως, καὶ τῶν ἄλλων, τελευ-
τήρια, (πῦτο δὲ ὅτι, ὅτι τὰ τὰ
γίνεταί ἐξ αὐτῆς, ἃ πάντα τὰ
ἀνθρώπινα συνέχεται) καὶ ἀν-
δραγαθίας, ἢ καὶ ἀρετῆς, ἀ-
μιγείας κίρας, καὶ ἀδυ-
μίας, ὑπομνημάτων ὅ οἶκον. ἢ
τῶν ἀεσῶν ὅχθις δέσκεται. καὶ
ταῦτα μὲν τὰ ἠθικά. φυσικά
δὲ, τὰ δὲ μέγας διάκοσμος,
ὃν οἱ καὶ θεοφράστον, λυ-
κίπας φασὶν εἶναι. μικρὸς
διάκοσμος, κοσμογραφία, καὶ
τῶν πλανήτων, καὶ φύσεως
καὶ τῶν, καὶ ἀνθρώπων φύ-
σεως, ἢ καὶ σαρκοῦ, β. καὶ
νοῦ, καὶ αἰσθήσεων. ταῦτα
τινὲς ὁμοῦ χάφοντες, καὶ
ψυχῆς ὅτι χάφοντες, καὶ χι-
μῶν, καὶ χερῶν, καὶ τῶν
διαφερῶντων ῥύσμων, καὶ
ἀμειψιῶν ῥύσμων, κρατιωτή-
ρια, ὅτι τῶν ὅτι κρατικά τῶν
θεομητιῶν, καὶ εἰδῶν, ἢ
καὶ θεονοίας, καὶ λοιμῶν
καλῶν, α. β. γ. ἀπορρήμα-
των. ταῦτα καὶ καὶ φύσεως. τὰ
τὰ αὐτὰ καὶ, ἔστι τὰ δὲ αἰτίαι
οὐρανίαι, αἰτίαι αἰετοί, αἰ-
τίαι ὅτι πεδοί, αἰτίαι καὶ
πυρὸς καὶ τῶν πυρῶν, αἰτίαι καὶ φωνῶν, αἰτίαι καὶ σπερμῶν,

Sunt autem isti morales,
Pythagoras, De affectu sa-
pientis, De his quæ sunt a-
pud inferos, Tritogenia
(hoc est, quod ex ea tria
fiant quæ humana cuncta
contineant) De probitate,
seu de virtute, De copiar
cornu, De sedatione animi,
Commentariorum vel do-
morum. Nam is quem ap-
pellauit Euesto, non inue-
nitur: atque isti quidē mo-
rales. Porro naturales hi,
Magnus diacosmus (quem
Teophrastus Leucippi es-
se ait) parvus Diacosmus,
Cosmographia, De sideri-
bus vagis, De natura vnus,
De natura hominis, siue De
carne duo, De mente, De
sensibus. Hos quidam illis
adscribunt, De anima, De
liquoribus, De coloribus,
De differētibus fragoribus,
Περὶ ἀμειψιῶν ῥύσμων, Κρα-
τιωτήρια, hoc est, Iudicium
ferentia de supradictis, De
imagine siue de prouiden-
tia, De pestibus norma,
tres. Ambiguum. Et isti
quidē naturales. Porro in-
cōpositi sunt isti, Cælestes
causæ, Aeriæ causæ, planæ
causæ, De igne & his quæ
sunt in igne causæ, Cause de
vocib⁹, Cause de seminib⁹

καὶ φυτῶν, καὶ καρπῶν. Αἰ-
 τία δὲ ζώων, Γ'. αἰτία
 σύμμετροι, δὲ τ' λίθου.
 Ταῦτα καὶ τὰ ἀσυνώτατα.
 μαθηματικά δὲ τὰδε· δὲ
 διαφορὰς γῶμης, ἢ δὲ
 ψαύσεως κύκλου καὶ σφαί-
 ρας, δὲ γεωμετείας, γε-
 μετρικῶν, ἀριθμοί, δὲ ἀλό-
 γον γραμμῶν καὶ νασῶν,
 β'. ἐκπετάσματα, μέγας ἐν-
 αὐτός, ἢ ἀστερονομία, δὲ
 πηγμα, ἀμύλλα κλεψύδρας,
 οὐρανογραφία, γεωγραφία,
 ποιογραφία, ἀκτινογραφία.
 Ποσῶτα καὶ τὰ μαθηματι-
 κά. μουσικά δὲ τὰδε· δὲ
 ῥυθμῶν καὶ ἀρμονίας, δὲ
 ποιήσεως, δὲ καλλοσιμῶς
 ὁπείων, δὲ ἀφώνων καὶ δις-
 φώνων τραγμάτων, δὲ
 ὁμήρου, ἢ ὀρθοεπίης, καὶ
 ἱστορίων, δὲ ἀειδῆς, δὲ
 ῥημάτων ὀνομαστικόν. πο-
 σῶτα καὶ τὰ μουσικά. τεχνι-
 κά ὅτι τὰδε, δὲ γνώσις, δὲ
 διαίτης, ἢ διαιτητικόν, ἢ
 ἱατρικὴ γῶμη, αἰτία δὲ
 ἀκαμεῶν καὶ ῥητκαμεῶν, πε-
 αὶ γεωργίας, ἢ γεωμετρικόν,
 δὲ ζωγραφίας, τακτικόν,
 καὶ ὀπλομαχικόν. ποσῶτα καὶ
 τὰδε. πάντες οἱ δὲ τινες κατ' ἰδίαν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων,

arboribus, fructibus. Cau-
 sae de animalibus tres, Pro-
 miscue causae, De lapide. &
 hi quidē in compositi. Ma-
 thematici verò hi sunt, De
 sententiae differentiis, siue
 De cōtactu circuli & sphae-
 rae, De geometria, Geome-
 tricorum numeri, De mu-
 tis ac solidis lineis duo, Ex-
 plicationes, Magnus annus
 siue Astronomia, Παράπ-
 γμα, Certamen clepsydrae,
 Caeli descriptio, Terrae de-
 scriptio, Poli descriptio,
 Radiorum, descriptio. ha-
 ctenus de mathematica. De
 musica hi sunt, De concen-
 tu & harmonia, De poesi,
 De carminis venustate, De
 consonis & dissonis rebus,
 De Homero, siue Versuum
 rectitudine & linguis, De
 carmine, De verbis & no-
 minibus. haec ille de musi-
 ca. De medicina, & de his
 quae sub artem cadunt ista
 scripsit: Praenotio, De ratio-
 ne victus, siue Medicinae
 sententia, Causae De intem-
 pestiuis, De tēpestiuis, De
 agricultura siue geometri-
 cus, De pictura, De re mili-
 tari & armis. de his haec-
 nus. Sunt qui seorsum &
 Cōmentariis ista cōstituāt,

ἐν ταῖς, τὸ πλεῖστον ἐν βαβυ-
λωνί ἱερῶν χειρμαίων, πλεῖ-
στον ἐν μερῇ ἱερῶν χειρμαί-
ων, πλεῖστον ἰσορείης, χαλδαί-
ως λόγος, φρύγιος λόγος,
πλεῖστον πυρετοῦ, καὶ τῶν ἀπὸ νόσου
βλαπτόντων, νομικὰ αἵτια, χερ-
νικά, ἢ περὶ βλήματα. τὰ δ'
δή αὖ οὗτοι τινὲς ἀναφύονται εἰς
αὐτὸν, τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτῶν διε-
σκέδασται, τὰ δ' ὁμολογεύ-
μένως ὅτιν δῆλόν τε. ταῦτα καὶ
πλεῖστον τῶν βιβλίων αὐτῶν καὶ το-
σαῦτα.

Γεγονάσι δὲ Δημόκριτοι,
ἕξ· πρῶτος, αὐτὸς ἕτερος
δύοτερος, καὶ μοισικός, καὶ
τὸν αὐτὸν χρόνον· τρίτος, ἀν-
δριαύποιος, ὃς μέμνηται ἀν-
τίγονος· τέταρτος, πλεῖστον
ἱεροῦ τῶν ἐν ἐφέσῳ γεγραμῶς,
καὶ τῆς πόλεως σαμοθράκης·
πῆμπετος, ποιητὴς ὅτι χειρμα-
ίων, σαφὴς καὶ ἀνθηρὸς·
ἕκτος, περὶ χειρμαίων, ἀπὸ ῥητο-
ρικῶν λόγων.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

Πρωταγόρας ἀρτέμεινος, ἢ
(ὡς ἀπολλόδωρος καὶ δίων ἐν
παισι) μαίανδρος, ἀβδηρί-
της, καὶ φησὶν Ἡρακλείδης ὁ
πονητικός ἐν τοῖς πλεῖστον νόμοις.

De sacris in Babylone lite-
ris, De his quæ sunt in Me-
roe, Oceani nauigatio. De
historia Chaldaica & Phry-
gia, De febre, & de iis quæ
ex morbo tussi agitantur,
Legales causæ, Chernica,
siue Problemata. Cætera
quæ ad illum quidam re-
ferunt, partim ex eius o-
pusculis decerpta, partim
omnino aliena consensu o-
mnium sunt. Hæc de illius
voluminibus.

Sex autem fuere Demo-
criti. Primus hic ipse : se-
cundus, Chius musicus,
coætanei ambo : tertius,
sculptor, cuius Antigo-
nus meminit : quartus,
qui de templo Dianæ E-
phesiæ scripsit, & ciuita-
te Samothraca : quintus,
epigrammatum poeta, cla-
rus & floridus : sextus,
Pergamenus, orator cla-
rus.

PROTAGORAS.

Protagoras Artemonis,
siue (vt Apollodorus &
Dion in Persicis ait) Mæan-
dri filius, Abderites fuit, vt
Heraclides Ponticus in li-
bris De legibus tradidit:

(ὅς κ' ἰουδαίοις νόμοις γρά-
ψαι φησὶν αὐτὸν) ὥς δ' ἑὺπο-
λὶς ἐν κόλῳ ξεί, τῆι Θ. φη-
σὶ γ',

Ἐνδοθὶ μὲν ὅτι προταγόρας
ὁ τῆι Θ.

ἔτ' Θ κ' προδικὸς ὁ καὶ Θ
λόγους ἀναγνώσκοντες ἤρα-
νίζοντο καὶ πλάτων ἐν τῇ
προταγόρα φησὶ, βαρύνω-
νον εἶ) τ' προδικόν. διήκασε
δὲ ὁ προταγόρας δημοκρί-
του. ἐκδημῶν τε θφία, ὥς φη-
σι φαβωεῖν Θ ἐν παντὶ δαπῆ
ἰσοεία.

Πρῶτ' Θ ἔφη δὲ οὗ λόγους
εἶ) πᾶσι πάντες προτάγματα
ἀντικειμένους διήλυνε· οἷς κ'
συμπρώτα, πρῶτος τῆτο, προτά-
ξας. διῆα κ' ἤρξατο πρὸς τοῦ-
τον τ' ἔργον· πάντων χρη-
μάτων μέτρον, ὅντων Θ· τῶν
μὲν ὄντων, ὥς ὅτι· τῶν δὲ ὅκ
ὄντων, ὥς ὅκ ἔστιν. ἔλεγε τε
μενδὲν εἶ) ψυχῇ πρὸς τὰς
αἰσθήσεις (καθὰ κ' πλάτων
φησὶν ἐν θεαίτητῳ) κ' πάν-
τα εἶ) ἀληθείᾳ. καὶ διῆα χροῦ
δὲ τῆτο ἤρξατο τ' ἔργον,
πρὸς ὧν θεῶν ὅκ ἔχω εἰδέναι,
εἴθ' ὥς εἰσὶν, εἴθ' ὥς ὅκ
εἰσὶν. πολλὰ γ' τὰ κοινὰ ὄν-
τα εἰδέναι, ἢ τε ἀδηλόγους,

qui illum & Thuriis leges
dedisse ait. Vt autem EV-
polis in tragœdia quæ in-
scribitur Colaces, refert,
Teius fuit. Ait enim ille,
*Est intus ille Protagoras iam
Teius.*

Hic & Prodicus Ceus li-
bros prælegentes sibi quæ-
stum faciebant Plato deni-
que in Protagora graui vo-
ce fuisse Prodicum ait. Au-
diuit autem Protagoras
Democritum: vocabatur-
que sapientia, vt Phauori-
nus in Omnimoda historia
refert.

Primus dixit duas omniū
rerum esse rationes inui-
cem contrarias: quibus e-
tiam intetrogando uteba-
tur: atque in hunc fermè
cœpit modum: Omnium
rerum modus & mensura
homo est. Earum quidem
quæ sunt, vt sunt: quæ ve-
rò non sunt, tanquam non
sint. Dicebátque nihil esse
animam præter sensus, sic-
ut & Plato refert in Theæ-
teto, omniáque esse ve-
ra. Alio autem in loco in
hunc cœpit modum: De
diis quidem statuere ne-
queo, neque an sint, necne.
Sunt enim plurima quæ id
scire prohibeant, quippe
& summa rei incertitudo,

ἢ βραχὺς ὢν ὁ βίῃ τῷ ἀν-
δρώπῳ. δὲ αὐτῷ ὅτι πῶς ἀρ-
χὴν τῷ συγχαίματι ἐξε-
κλήθη πρὸς ἀθῆναιων· καὶ
τὰ βιβλία αὐτῶν κατεκαυσαν
ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὑπὸ κήρυκα ἀ-
νδρῶν παρ' ἐκάστῳ τῷ
κεκτημένων. ἔτι δὲ πρῶτον
μαθὸν εἰσεπραξάτω μὴ αἰε-
κατὸν· ἢ πρῶτον μέρη χρό-
νῳ διώρισε, καὶ καμυνῶν δύ-
ναμιν ἐξέθετο, ἢ λόγον ἀ-
γορῆς ἐθεάσατο, ἢ σόφισμα
ποῖς πραγματολογουσι περ-
σῆσαι· ἢ πῶς δὲ οἱ ἀφείδῃ,
πρὸς ποιῶμα διγέχθη, ἢ
τὸ νῦν ὀπιπλάιον γῆρας
ἐεισικᾶν ἐχρήνησαν. ἴνα ἢ τί-
μον φησὶ περὶ αὐτῶν,

Πρωταγόρης τ' ὀπιμικτος ἐ-
ειζέμεναι οὐκ εἰδώς.

ἔπος ἢ τὸ σωκρατικὸν εἶδον
τῷ λόγον πρῶτος ἐκίνησε, ἢ
τὴν ἀντιθένοις λόγον τὴν πε-
ρώμενον ἀποδεικνύειν, ὡς ἔκ-
εστιν ἀντιλέγειν, ἔπος πρῶτος
διέλεκται, καὶ δὲ φησὶ πλά-
των ἐν βύθου δήμῳ. ἢ πρῶτον
κατέδραξε τὰς πρὸς τὰς θέ-
σεις ὀπιχρήσεις, ὡς φησὶν ἀρ-
τεμίδωρος ὁ διαλεκτικὸς ἐν
τῷ πρὸς χρύσιππον. ἢ πρῶ-
τος πῶς καλουμένῳ τύλῳ,

& brevis hominis vita. Ob
hoc autem principium o-
peris pulsus ab Athenien-
sibus est, librique illius in
foro cremati sunt sub prae-
conis voce, à singulis, qui
illos habebant, inuestigati.
Hic primus pro mercede
minas centum exegit, pri-
músque temporis vires ex-
posuit, orationúmque cer-
tamina spectavit, & sophi-
sma his qui contentionis
studio delectátur, induxit:
& omíssa mente de nomi-
ne differuit: ac superficiale
& illud leue contentionis
genus. Vnde & ipsum Ti-
mon mixtum contentio-
súmque appellavit, quum
de eo sic scribit,

*Protagoras mixtus, simul &
contendere doctus.*

Hic & Socraticum dicendi
genus primus mouit. Anti-
sthenísque rationem, qua
demonstrare nititur cōtra-
dicti non posse, ut Plato in
Euthydemo loquitur, pri-
mus iste versavit, primúsque
(ut ait Artemidorus dia-
lecticus in libro aduersus
Chrysippum) argumenta ad
quæstiones docuit. Ac pri-
mus quā nuncupauit τύλῳ,

ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαρύνουσιν,
 ὅρῳ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης
 ἐν τῇ περὶ παιδείας. φορμο-
 φόρος γὰρ ὡς, ὥς καὶ ὁ Πλάτων
 ἐν πρῶτῳ φησὶ. καὶ τὸν τ' ἔρ-
 ωτον ἤρην περὶ δὴμόκριτον,
 ξύλα δὲ δωκὼς ὁ Φθίς. Διεί-
 λεῖ τε τὸν λόγον περὶ τοῦ εἰς
 τέσσαρα, ἀχολῶν, βρώτησιν,
 ἀπόκλεισιν, ἐντολῶν. οἱ δὲ, εἰς
 ἐπὶ ἀνέγκησιν, ἐρώτησιν, ἀπό-
 κλεισιν, ἐντολῶν, ἀπαγγελίας,
 ἀχολῶν, κλησιν· οἷς καὶ πυ-
 θμόν τις εἶπε λόγον. Ἀλκιδά-
 μας δὲ τέσσαρας λόγους φησὶ,
 φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν,
 προσαγόρας. περὶ τοῦ δὲ
 τῷ λόγον ἐαυτὸς ἀνέγνω τὸν
 περὶ θεῶν, οὗ τινὸς ἀρχὴν ἄνω
 παρεθέμεθα. ἀνέγνω δὲ Ἀ-
 θηνῶν ἐν τῇ βουλευτικῇ οἰ-
 κίᾳ, ἢ (ὥς τινες) ἐν τῇ μεγα-
 κλείδου· ὅμοι, ἐν λυκαίῳ,
 μαθητῶν τινὸς φωνῇ αὐτῷ
 χησάντῳ ἀρχαγόρῳ τῷ
 Θεόδωρῳ.

Κατηγόρησε δὲ αὐτὸς πυ-
 θόδορος πολυζήλης, εἰς τῷ
 τετρακοσίων. Ἀριστοτέλης δ'
 ὁ Ἀλκιδᾶμον φησὶν.

Ἔστι δὲ τὰ σωζόμενα αὐ-
 τοῦ βιβλία τὰδε· Τέχνη Σισι-
 κῶν, περὶ πάλης, περὶ τῷ

in quam onera portant,
 inuenit, ut Aristoteles in
 libro De disciplina ait. Erat
 enim vafer (ut memorat
 sanè Epicurus) atque ad-
 uersus Democritum hunc
 in modum elatus est, quum
 ligna dedisse visus esset. Di-
 uisit autem orationem pri-
 mus in quatuor, precatio-
 nem, interrogationem, re-
 sponsum, præceptum.
 Alij septem in partes di-
 stinxisse aiunt, narrationē,
 interrogationem, respon-
 sionem, præceptum, pro-
 missionem, precatio-
 nem: quas etiam fun-
 damenta orationis dixit.
 Porro Alcidamas orationis
 quatuor partes dixit, dictio-
 nem, pronuntiationem, in-
 terrogationem, appellatio-
 nem. Primum verò librorū
 suorum De diis recitauit
 cum cuius initium suprā
 posuimus. Recitauit autem
 Athenis in Euripidis, siue
 (ut quidam volunt) in Me-
 gaclidis domo, ut alij, in
 Lyceo, Archagora Theo-
 doti filio discipulo recitāte.

Accusauit autem Pytho-
 dorus Polyzeli filius vnus
 ex quadringentis. Aristote-
 les Euathlum accusasse ait.

Sunt autem qui seruan-
 tur eius libri, hi, Ars con-
 tentionis, De lucta, De

μαθημάτων, καὶ πολιτείας,
καὶ φιλοτιμίας, καὶ ἀρε-
τῆς, καὶ τῶν ἐν ἀρχῇ καὶ πα-
σαισιν, καὶ τῶν ἐν ἁδού, καὶ
τῶν ἐκ ὁρίων τοῖς ἀνθρώποις
προσδοκούντων, πρὸς τεκτονίαν,
δίκην ὑπὸ μισθοῦ, ἀντιλογιών
δύο. καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ τὰ βί-
βλια.

Γέγραφε δὲ καὶ πλάτων εἰς
αὐτὸν δῆλον λόγον. φησὶ δὲ φι-
λόχορος, πλείοντες αὐτῷ εἰς
στραλίαν, πλὴν ἰαυῶ καὶ ταύρων ἰ-
σχυῶν καὶ τῶν ἀνὴρ ἰππεύων δι-
επίδωκεν ἐν τῷ ἰξίονι. ἐνίοι
καὶ πλὴν οὐδὲν τελευτήσαντι αὐ-
τῷ, βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ
ἐνενήκοντα. ἀπὸ πολλοῦ δὲ
φησὶ σοφιστῶν αὐτὸν τεσσα-
ράκοντα ἔτη, καὶ ἀκμαΐζειν
καὶ πλὴν τετάρτῳ καὶ οὐδὲν ὁ-
κῶς μὲν οὐλυμπιάδα. ἔστι καὶ
εἰς τοῦτον ἡμῶν ἕως ἔχον,
Καὶ σε πρὸς ἀγῶνι φάτιν ἔκ-
λυον, ὡς ἂν ἀθλητῶν
ἔκ ποτ' ἰών, καὶ οὐδὲν,
πρὸς βίαν ἐὼν, ἐθανε.

Εἴλετο γὰρ σε φυγεῖν κέκροπος
πόλις. δῆλ' αὖ σὺ μέν ποτε
Πειραιῶς ἄστυ φύγεις, πλου-
τεῖα δ' ἐκ ἐφυγεις.

Λέγεται δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀπαμ-
νησθῆναι τὸν μισθὸν δούλου.

disciplinis, De republ. De
libertate, De virtutibus,
De prisco statu, De iis quæ
sunt apud inferos, De iis
quæ non rectè ab homini-
bus geruntur, De præcepto,
Causa de mercede, Contra-
dictionum duo. Et ij qui-
dem eius libri.

Scripsit autem & Plato
dialogum in eum. Refert
Philochorus, eo nauigante
in Siciliam, nauim qua fe-
rebatur, submersam fuisse:
idque EVripidem in Ixio-
ne innuere ait. Quidam
illum in via defecisse iter
agentem, quum ad nona-
gesimum ætatis peruenis-
set annum, siue (vt ait Apol-
lodoros) septuagesimū. Por-
ro in studiis philosophiæ
versatum annis quadragin-
ta, circa septuagesimam-
quartam Olympiadem cla-
ruisse. Est in hunc no-
strum ita se habens epi-
gramma,

*Te quoque Protagoram re-
deuntem fertur Athenis
Iam vetulum media mor-
tem obiisse via.*

*Cecropis urbs potuit, potuisti
Palladis urbem
Linquere, non potuit Styx
violenta fugi.*

Fertur, quum mercedē ali-
quādo exigeret, Euathlūsq;

τὸ μαθητὴς, οὐκ εἶναι εἰπόντος,
ἀλλ' ἐδέπω νενίκηκα, εἰπεῖν,
ἀλλ' ἐγὼ μὲν αὖ νικῶ, ὅτι
ἐγὼ νίκησα, λαβεῖν με ἔδωκε
ἐὰν δὲ σὺ, ὅ, τι σὺ.

Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος προσω-
ταγόρας, ἀστρολόγος, εἰς ὃν
καὶ εὐφορείων ἐπισημαζόντων ἐ-
γραψεν καὶ τεῖτα, στωϊκὸς
φιλόσοφος.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ο' Α- ΠΟΛΛΩΝΙΑΤΗΣ.

Διογένης, Ἀπολλοθέμι-
δος, Ἀπολλωνιάτης, ἀνὴρ φυ-
σικὸς καὶ ἄγαν ὑλόγιστος. ἦ-
κουσε δὲ (φησὶν ἀντιόχην)
ἀναξίμενους. ὡς δὲ ἐν τοῖς
χρόνοις καὶ ἀναξαγόρας. τοῦ-
τον φησὶν ὁ φιλόσοφος Δημή-
τριος ἐν τῇ ἑκράτει Ἀπο-
λογία, ὅτι μὲν φθόνον
μικροῦ κινδυνεύουσαν ἀγῆ-
νησιν.

Ἐδόκει δὲ αὐτῷ ταῦτα σοι-
χῆον εἶναι τὸ αἶρα, κόσμους ἀ-
πίεσις, καὶ κοῦρον ἀπειρεν. τὸν
τε αἶρα, πυκνῶν καὶ ἀραι-
μον, γῆν καὶ ὕδωρ τῶν κό-
σμων. ὅθεν ἐκ τῆς μὲν ὄντος γί-
νεσθαι, οὐδὲ εἰς τὴν μὲν ὄν φθί-
νεσθαι. τὴν γὰρ, σελήνην,
πῆρεσμένην ἐν τῇ μέσῳ,

illius discipulos diceret;
Sed nondum quicquam vi-
ci, dixisse, At equidem si vi-
cero, quodcunque vicerō,
accipiam necesse est: sin
verò tu viceris, id in tuum
ius necessariò concedet.

Fuit autem & alius Pro-
tagoras astrologus, in quē
& Euphorion epicedium
scripsit. Tertius, Stoicus
philosophus.

DIOGENES A- POLLONIATES.

Diogenes Apollonemi-
dis filius, Apolloniates
fuit, vir Physicus & elo-
quentia & sapientia in pri-
mis clarus. Anaximenes au-
ditorem fuisse Antisthenes
tradit: fuit autem Anaxa-
goræ temporibus. Hunc ait
Phalereus Demetrius in
Socratis defensione Athe-
nis præ nimia invidia peri-
clitatum de vita.

Quæ autem opinatus est,
sunt ista: Elementum esse
aerem, mundos infinitos, &
inane infinitum: densum-
que aerem ac rarefcentem,
mundos gignere: nihil ex
eo quod non sit, fieri, neque
in id quod non sit, corrup-
pi. Terram esse rotun-
dam, atque in medio sitam,

πλὴν οὐδ' αὖτε εἰληφῆσαν καὶ τὴν
 ὁκτὴν θερμὸν περὶ φερόμενον, καὶ
 πῆξιν ὑπὸ τῆς ψυχῆς. ἀρχὴ
 δὲ αὐτῆς τῆς συγγραμμάτων,
 ἥδε, λόγου παντὸς ἀρχομένη,
 δοκῇ μοι χρεῖαν εἶναι πλὴν ἀρ-
 χῆς ἀναμφισβήτητον παρέχε-
 σθαι· πλὴν δὲ ἐρμηνείαν, ἀ-
 πλὴν καὶ σημνῶν.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ, ἀβδηρί-
 τής. ἕπος διήκουσε διο-
 μένης τοῦ σμυρναίου· οἱ δὲ, μη-
 τρώδεν τοῦ χιῆς, ὃς ἔλεγε μη-
 δὲ αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι ὅτι οὐ-
 δὲν οἶδε. Μητρώδης δὲ,
 γαστῆρ τῆς χιῆς· οἱ δὲ δημοκεί-
 που φασὶν ἀκοῦσαι. ὁ δ' οὖν
 ἀναξάρχος καὶ διζεύξανδρος συ-
 γνῶν, καὶ ἡκμαζέειν πλὴν δε-
 καπνῶν καὶ ἐκατοσίων ὀλυμ-
 πιάδων. καὶ εἶχεν ἐχθρὸν νι-
 κοκρέοντα τὸν κύπερον τύραν-
 νον· καὶ ποτὲ ἐν συμποσίῳ
 τοῦ διζεύξανδρος ἐρωτήσαντος
 αὐτὸν, τί ἄρα δοκῇ τὸ δεῖ-
 πνον· εἰπὼν φασὶν, ὦ βασι-
 λεύ, πάντα πολυτελῶς· ἔδω-
 κεν λοιπὸν κεφαλὴν σατράπης
 ζυγὸς ὡς τε δεῖται· ἀπορροί-
 πτων πόρος τὸν Νικοκρέοντα.
 ὁ δὲ, μνησικακήσας, μετὰ
 πλὴν τελευτῆς τοῦ βασιλείως,

eamque cepisse constantiā
 secundum illam quæ ex ca-
 lido est circumferentiam;
 ex frigido concretionem
 ac soliditatem accepisse. Est
 autem initium operis hoc,
 Qui docere aliquid insti-
 tuit, ei, mea quidem senten-
 tia, operæpretium est certū
 & indubitatum præstare
 principium, orationēque
 simplici atque pudica vti.

ANAXARCHVS.

ANaxarchus, Abderites,
 Diomenis Smyrnæi
 auditor fuit, alij Metrodo-
 ri Chij auditorem tradunt.
 Hic se ne id quidem scire
 dicebat, quod nihil sciret.
 Porro Metrodorum alij
 Nesum Chium, alij Demo-
 critum audisse tradunt. A-
 naxarchus igitur Alexādro
 etiam cōgressus est, floruit-
 que circa c & x Olympi-
 dem. Inimicum autem ha-
 buit Nicocreontem Cypri
 tyrannum. Et quum illum
 Alexander aliquando in cō-
 uiuiο rogasset, quidnam de
 cœna illa sentiret, dixisse
 ferunt, Cuncta magnificè,
 ὁ rex, verum oportebat iā
 caput satrapæ cuiusdam ap-
 poni, Nicocreontē intuens.
 Hoc ille ægrè ferēs, memor
 iniuriæ, post mortem regis

ὅτε πλέων ἀκουσίως περσιν-
 ἔχθη τῇ κούρω ὁ ἀναξαρ-
 χος, συλλαβὴν αὐτὸν καὶ εἰς
 ὀλμὸν βολῶν, ἐκ ἤδυσε σιδη-
 ροῖς ὑψόφαις τύπιδται. τὸν δὲ,
 ὅφροντίσαντα τῆς τιμοφρίας,
 εἰπὼν ἐκείνο δὴ τὸ παρφερό-
 μονον, πύσσετ' ἀναξάρχου θυ-
 ῆακον, ἀναξάρχον ὅς ἐπλητ-
 τεις· καλῶσαιτος δὲ τῷ νι-
 κοκρέοντος καὶ πρὸ Γλατίαν
 αὐτὸς ἐκτυνηθῆναι, λόγῳ
 ἀποτραχόντα ἐμπύσσει αὐ-
 τῷ. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν
 ἔτιως,

Πτύσσετε μάλλον ἔτι καὶ μάλ-
 λον· θυλακὸς ὅστις

Πτύσσετ' ἀναξάρχος δι' ἐν
 διοῖς ὅστις πάλας.

Καὶ σε διασεῖλαι ὀλίγον τὰ
 δισνεφῇ τάδε λέξει

Ρήματα φρσεφόνησε με-
 λωθρὲ κακῇ.

ὅς τις δὲ πρὸ ἀπάθειας καὶ ἀ-
 κολίαν τῷ βίῃ ἀδαιμονικὸς
 ἐκδηεῖτο· καὶ ὡς ἐκ τῷ ῥ' ἄς
 διωαπὸς σωφρονίζειν. τὸ γυνῶ
 ἀλέξανδρον οἰόμενον εἶναι θεὸν
 ὅπτε τρεψεν. ὅπτε δὲ γὰρ ἐκ
 τιῶ πληγῆς εἶδεν αὐτῷ κα-
 τὰ ῥ' ἐόν αἷμα, δειξας τῇ χί-
 ρι περὶ αὐτὸν φησὶ,

quum naui ferretur Ana-
 xarchus, inuitusque appli-
 cuisset Cyprium, compre-
 hensum eum, in saxum cō-
 cauū iniecit, iussitque fer-
 reis malleis cædi: illum pœ-
 næ suæ negligentem, cele-
 bre id dictum ingeminasse
 aiunt, Tunde, tunde Ana-
 xarchi vasculum: nā Ana-
 xarchum nihil teris. Iubete
 verò illo ipsius præcidi lin-
 guam, fama est præcisam
 mordicus in eius faciē con-
 spuisse. Est nostrum in ip-
 sum tale carmen,

*Contrahite in rugas tritū hęc
 magis ac magis utrem,*

*Tutus Anaxarchus iam
 Iouis arce latet.*

*Et te hac mox melius distin-
 guere verba iubebit*

*Percussor, Stygiis ὅς reci-
 tare deis.*

Hic ob animi constantiam
 & facilem victum Fortu-
 natus appellabatur, habe-
 bātque ad emendandū ma-
 ximam autoritatē. Alexan-
 drum enim deum se esse
 arbitrantem auertit. quum
 ex ictu quodam sangui-
 nem illi fluere vidisset, di-
 gito ostendens, ita illi ait,

Hoc quidem

Τουτὶ μ' αἷμα, καὶ ὀχὶ χῶρ,
--οἷός περ πρὸς μακάρεσσιν
θεῖσι.

Πλάταρχος δ' αὐτὸν ἀλέξαν-
δρον τῷ τοῦ λόγου παρὸς τοῖς φί-
λοις φησὶν. ἀλλὰ καὶ δῆλόν τε
προσπίνοντα αὐτῷ τὸ ἀναξαρ-
χον, δειξάμενόν τε κύλικα, καὶ
εἰπὺν,

Βεβλήσεται τις θεῶν βροτι-
στὰ χειρὶ.

*Hoc quidem sanguis est, non
autem
Ille cruor, diuis qualis solet
esse beatis.*

Plutarchus Alexandrum i-
psum amicis hoc dixisse re-
fert. alias item Anaxarchū,
illi quum præbibisset, ostē-
dissē calicem, & dixisse,

*Ferietur aliquis mox deum
humana manu.*

ΠΥΡΡΩΝ.

PYRRHO.

Πύρρων, Ἡλείου, πλει-
στάχου μὲν υἱός, καὶ θαὶ καὶ
διοκλητῆς ἰσορεῖ' ὡς φησὶ δὲ ἀ-
πολόδοτος ἐν χρονικοῖς,
πρῶτον μὲν ζωγράφος,
καὶ ἤκουσε δρυῶντος τοῦ
εἰληπῶντος, ὡς ἀλέξανδρος
ἐν διαδοχαῖς. εἶτα ἀναξάρχῳ
ζωωακολογῶν πανταχοῦ, ὡς
καὶ πῖς γυμνοσφιστῆς ἐν Ἰν-
δία συμμίζαι, καὶ τοῖς μαίεσσι.
ὅθεν ἤλυναι ὅσα δὲ καὶ φιλο-
σοφῆσαι, τὸ τῆς ἀκατάληψίας
καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσαγαλὼν, ὡς
ἀσκαλῆος ὁ αὐθιγῆς φησὶν.
ἔστιν γὰρ φασκόν τε καὶ δόν, οὐ-
τε μίχρον, ἔτε δίκαιον, ἔτε
ἀδίκον· καὶ ὁμοίως ὅτι πάν-
των, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ,

PYRRHO, Eliensis, Plista-
rchum habuit patrem:
quod etiam Diocles tradit.
Is (ut Apollodorus ait in
Chronicis) pictor fuit pri-
mum, atque (ut Alexander
in Successionibus scribit)
Drysonem Stilponis filium
audiuit, deinde Anaxarchū,
illi ubique adhærens, ita ut
Gymnosophistas in Indiam
adierit, Magisque congres-
sus sit. Vnde & nobilissime
philosophiam tractasse vi-
detur, commentus modum
quo de omnibus nihil de-
cerneret, neque quicquam
comprehendi posse diceret,
ut Ascanius Abderites au-
tor est. Negabat enim qui-
quam turpe esse aut hone-
stum, iustum vel iniustum:
eadem ratione & in omni-
bus nihil verè esse, ca-

ἔτι καὶ ἐν πάσῃ πρὸς
ἀνθρώποις ἀπάτην· οὐ γὰρ
μὲν ποδὲς ἢ πόδες ἔχουσιν·
ἀλλὰ καὶ δὲ ἡ ψυχὴ καὶ τὰ σώματα,
μὴ δὲ ἐκ τῶν ποδῶν μὴ δὲ
φύλακτον, ἀλλὰ πάντα ὑφί-
στατον, ἀμαζίας, εἰ τὴν χεῖρα,
καὶ κρημνοὺς, καὶ κύνες, καὶ
ἄλλα τοιαῦτα, μὴ δὲ τῶν αἰ-
σθησέων ὅσα τρέπων. σὺ δὲ
αὖτις μέντοι (καθὰ φασὶν οἱ
ὅτι καρύσιον ἀντίγονον)
ὅτι γὰρ γινώσκοντες τὰς ἀπο-
λαύσεσιν αὐτῶν. αἰνεσέμεν δὲ
καὶ φησὶ φιλοσοφῆν μὴ αὐτὸν
καὶ τὴν ἐποχὴν ἴσμεν, μὴ
μὲντοι καὶ ἀποφράτως ἔκα-
σα ἀπάτην.

Ὁ δὲ περὶ τὰ ὀντομήκοντα
ἐπὶ κατερίω. ἀντίγονος δὲ
φησὶν ὁ καρύσιος ὅτι τῷ πε-
ρὶ πύρρωνος τὰς αὐτῶν
ὅτι τῶν ἀρχῶν ἀδελφὸς τε
ἦν καὶ πῆρς καὶ ζωγράφος
σὺν δὲ αὐτῷ τῷ αὐτῷ ὡς ἡλιδι ὅτι
τῷ γυμνασίῳ λαυταδίστας
ματρίως ἔχοντας. ἐκ πατρίων
τε αὐτῶν, καὶ βήμαζεν, σπα-
ρίων ποτὶ ὅτι φαινόμενον τοῖς
οἴκοις. τὸ ποτὶ δὲ ποιεῖν ἀκού-
σαντα ἰνδρὸν τινος ὀντομήκοντος
ἀναξάρχου, ὡς ἔκ αὐτοῦ ἔτε-
ροι γινώσκοντες ἀγαθόν,

terum lege atque consue-
tudine cuncta homines fa-
re: neque enim esse quic-
quam istud potius quam
illud. Consentanea ad hæc
illi & vita erat: nihil decli-
nans nihilque deuitas, sus-
tinebat omnia: currus si
forte occurrissent, & præ-
rupta, & capes, & talia, ni-
hil omnino sensibus permit-
tens. Sernabatur autem (ut
Carystius Antigonus re-
fert) a sequentibus sene-
cessariis. Porro Æneside-
mus ipsum De assensu qui-
dem retinendo philosopha-
tum esse tradit, non tamen
imprudenter gessisse sin-
gula.

Vixit autem ad annos fer-
mè x c. Cæterum Antigo-
nus Carystius in libro quæ
de Pyrrhone scripsit, hæc
de illo memorat; ipsum
principiò quidem obiectum
& pauperem, pictoremque
fuisse, seruarique in Elide
in gymnasio ἀμπεδοκλέους
non infelicitè ab eo elabo-
ratos. Quin egredi solitum,
& solitarium viuere, raro-
que apparere domesticis.
Hoc autem idcirco facere,
quòd audisset Iudum quen-
dam Anaxarcho expro-
brantem, quòd nullum do-
ceret virum bonum fieri,

αὐτὸς αὐτὰς βασιλικὰς δι-
ρατῶν. αἰεὶ τε εἶ ὃν τῶν
αὐτῶν κατὰ σῆματι ὥστε εἰ
καί τις αὐτὸν πατοῖσι με-
ταξὺ λέγουσα, αὐτὸν δὲ παρ-
αίγειν πὺν λόγον· καὶ τοὶ κικι-
ναμένον ὄντα ὀνείότητι. πολ-
λάκις (φησὶ) καὶ ἀπεδήμει.
μηδὲν ὡς εἰπὼν, καὶ συνεπο-
ρεύετο οἷς τισιν ἤθελον. καὶ
ποτε ἀναξάρχου εἰς τέλμα
εἰμπεσόντων, παρήλθεν οὐ
βοηθήσας. τινῶν δὲ αἰτιω-
μένων, αὐτὸς ἀναξάρχος ἐ-
πὶ τὸ ἀδράφορον καὶ ἄσορ-
ρον εἰσὶν κατὰ ληφθεὶς δὲ πο-
τε καὶ ἐαυτῶν λόγων, καὶ βῶτη-
δαὶς πλὴν αἰτία, ἔφη μὴ ε-
ταῖν χρεὶς ὅς εἴη. ἐν τε ταῖς
ζητήσεσιν ὑπὸ οὐδὲν κατε-
φρονεῖτο, δὲ τὸ ἐξοδικῶς λέ-
γειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν. ὅθεν καὶ
Ναυσφάνω ἦδη φανίσκον
ὄντα, θηράμεναι. ἔφασκεν
νομῶ γίνεσθαι δεῖν τὸ μὴ δὲ
δέσσεως τὸ πύρρον εἶς, τῶν δὲ
λόγων, τῶν ἐαυτοῦ. ἔλε-
γέ τε πολλάκις καὶ ὀπίκου-
ρον θαυμάζοντα πλὴν πύρρον
καὶ ἀνασφαλὲς, συνεχὲς αὐ-
τὸ πυνθανέσθαι πρὸς αὐτὸν.

quum ipse regias aulās frequens tereret & regibus obsequeretur : sēperque eodem perseverasse vultu atque habitu, ut si quispiam illum inter dicendum deferret, ipse tamen quod cōperat perageret, & quidem quum in adolescentia mobilis fuerit. Sæpe (inquit) peregrè proficiscebatur, nemini quò pergeret prædicens : & quibus volebat, congregiebatur. Et quum aliquando Anaxarchus in scrobem incidisset, ille pertrāsiit, nihil ei opem ferens. Idque quum plerique culparent, Anaxarchus ipse laudabat ut indifferenter & sine affectu se habentem. Quum secum loqui aliquādo deprehensus esset, rogatus cur id faceret, Meditor (inquit) bonus ut sim. In quæstionibus à nemine cōtemnebatur, quò obiter solūmque ad interrogata diceret : qua ex re factum est ut Nausiphanes adhuc adolescentulus ab eo captus sit & allectus. Aiebat enim oportere affectus quidem esse Pyrrhonis, sui ipsius autem verborum. Dicebatque sæpe numero Epicurum conversationē institutūque pyrrhonem se percontari assiduè solitum,

ἔγω γ' αὐτὸν ὑπὸ τῇ πατρίδι
 τιμῇ θύωαι, ὥστε καὶ ἀρχιερεῖα
 καὶ ἄστυ αὐτὸν, καὶ δι' ἐκεί-
 νον πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀ-
 τέλεια ψηφίσασθαι. καὶ δὴ
 καὶ ἱππῶται εἶχε πολλοὺς
 τῆς ἀποραγμοσύνης. ὅθεν καὶ ὁ
 τίμων πρὸς αὐτὸν φησὶν ἔτι
 ἐν τῇ πύθωνι, καὶ ἐν τοῖς σιλ-
 λοις,
 ὦ γένε, ὦ Πύρρον, πῶς ἢ
 πόθεν ἔκδυσθαι ἄρες
 λατρείης, δοξῶν τε καὶ οὐφρο-
 σιῶν τε σοφιστῶν,
 Καὶ πάσης ἀπάτης πιθοῖς τ'
 ἀπλύτου δισμαί.
 Οὐδὲ μάλ' οἱ ταῦτα με-
 τὰ λήσῃν τιν' αὐραῖ
 ἑλλάδ' ἔχουσι, πόθεν τε καὶ
 εἰς ὅ, τι κυρεῖ ἔκαστα;
 Καὶ πάλιν ἐν τοῖς ἰνδαλ-
 μοῖς,
 Τῷ μοι ὦ Πύρρον ἱκεῖρε-
 ται ἤτορ ἀκούσαι,
 Πῶς ποτ' αὐτὸς ἔτ' ἀγῆς
 ῥ' ἄσα μεθ' ἡσυχίας,
 Μοιῶν δ' ὄνα ἄνθρωποισι θεῶ
 ἔσπον ἡ γαμονδίων.
 Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολιτεία
 αὐτὸν ἐτίμησαν, (καθὰ φη-
 σι Διοκλῆς) ὅππῃ τῷ κότιω
 τὸν δράκα διαχρήσασθαι.
 ἄσπετος δὲ καὶ τῇ ἀδελφῇ

Tanto autem in honore à
 patria sua habebatur, ut eū
 pontificem constituerit, at-
 que illius gratia philoso-
 phos publico decreto om-
 nes immunitate donaue-
 rit. Complures item habuit
 instituti sui, hoc est, rerum
 negligentiae & contemptus
 amulos. Unde & illum cō-
 plectitur mirificè Timon
 in Pythone, & in Sillis:
 quòd liber euaserit omni-
 bus perturbationibus, su-
 perstitioneque & vanitate,
 & captione sophistica, ac
 dei instar inter homines
 regnarit.

*Miror quì tandem potuisti
 euadere Pyrrho*

*Turgentes frustra, stupidos
 vanosque sophistas,*

*Atque impostura fallacis sol-
 uere vincla,*

*Nec fuerit cura scrutari,
 Gracia quali*

*Aere cingatur, neque ubi assis
 unde omnia constant.*

*Et iterum in ludalmis,
 Abs te illud miserè optarim
 cognoscere Pyrrho,*

*Qui fuerit facilis letaque
 vitæ tibi,*

*Solus ut in vinis gereres te
 numinis instar.*

Hunc autem Athenienses
 etiā ciuitate honorauerunt,
 ut refert Diocles, quòd Co-
 tyn Thraciū interemisset.
 Pìe verò & cum sorore sua

πρωτόν μὲν αὖτις, καὶ δὲ
 φησὶν ἐκποδέντος ἐν τῇ περὶ
 πλῆκτου καὶ πενίας, ὅτι καὶ
 ἕως φθῶν εἰς τὴν ἀγορὰν
 ὅππῃ πορεύσθαι ὀνείδιαι, εἰ τύ-
 χῃ, καὶ χρεῖδιαι· καὶ τὰ ὅππῃ
 τῆς οἰκίας καθάεσι ἀδελφο-
 ρως. λέγεται δὲ καὶ δέλφαι κα-
 λούμεν αὐτὸς ὑπὸ ἀδελφο-
 ρείας. καὶ χολήσας τι περὶ
 τῆς ἀδελφῆς, (φιλίσα δὲ ἐ-
 καλεῖτο) πρὸς τὸν λαβόμενον
 εἰπεῖν ὡς ἔκ ἐν γυνάμῳ ἢ ἐ-
 πίδῃς τῆς ἀδελφορείας. καὶ
 κωός ποτε ὅττι ἀνχθέντος
 δισποδέντα, εἰπεῖν πρὸς τὸ
 αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἶναι
 ὁλοχερῶς ἐκδύσαι ἀνδρω-
 πον· δισποδέντα δὲ, ὡς
 εἶδόν τε, περὶ μὲν τοῖς ἔρ-
 γοις πρὸς τὰ πράγματα· εἰ
 δὲ μὴ, τῇ γὰρ λόγῳ. φασὶ δὲ καὶ
 σιπλικῶν φαρμάκων καὶ πομῶν
 καὶ καύσεων ὅττι τινὲς ἔχουσιν
 αὐτὰς περὶ ἀνχθέντων, μη-
 δὲ τὰς ὁφρὶς συναγαγεῖν. καὶ
 ὁ τίμων δὲ δισσαφεῖ τὴν
 δισσέσθαι αὐτὴν, ἐν οἷς πρὸς
 πύθωνα δίδεχθαι. ἀλλὰ καὶ
 φίλων ὁ ἀθιωαῖος, γυναι-
 κος αὐτῆς γυνὴς, ἔλεγχος
 ἐμμένοντο μάλιστα μὲν δημο-
 κλείου, εἰς τὸ καὶ ὁ μήρ, θαυμαζόντων αὐτὸν, καὶ συνεχὲς λόγον,

obstetrice vixit (vt Erato-
 sthenes in libro De diuitiis
 & paupertate refert) quo
 tempore ipse publicè auicu-
 las porcellósq; venundabat,
 domique indifferēti mūdi-
 tia erat. Fertur ob eius mo-
 di indifferētiā, & scrofam
 lauare solitus: & quum so-
 rori quādoque succēssisset
 (Philista autem vocabatur)
 arguerētque illum quispiā
 vt immemorem instituti
 sui, Non (inquit) mulier-
 cula documentum erit no-
 stræ indifferētiæ. Rursum
 quum se inuadentem canē
 repulisset, causantique cui-
 dam, Graue (inquit) est &
 perdifficile hominē penitus
 exuere. Certandū verò pro
 viribus, primū quidē o-
 peribus, alioqui vel ratio-
 ne aduersum res. Aiunt illū
 & medicamenta putria &
 sectiones, & vstiones sibi
 vlceri cui piā adhibitas, tāta
 tulisse constantia, vt super-
 cilia ne contraxerit quidē.
 Eius animi magnitudinē &
 Timou in iis quæ scripsit
 ad Pythonem, prosequitur.
 Philo quoque Atheniensis,
 ipsius necessarius, illū De-
 moeriti meminisse, tū etiā
 Homeri, dixit, miratum il-
 lum eius versiculum, assī-
 duēque pronuntiare solitū,

οἷον φύλλον ὕμνη, πίνδῃ
καὶ ἀνδρῶν.

Καὶ ὅτι φησὶ καὶ μέγας καὶ ὁρ-
γείοις εἰκάζει τοὺς ἀνθρώπους.

Περὶ φέρεται δὲ καὶ ταῦτα,
Ἀλλὰ φίλον θάνατον καὶ σὺ τί
δὴ ὀλοφύρεαι αὐτως;

Κάτθανε καὶ παύσῃ, ὅπως
σὺ πολλὸν ἀμείνων.

καὶ ὅσα σιωτῇναι εἰς τὸ ἀ-
δέσμιον, καὶ κακὸν πονεῖν ἔμα-
κα καὶ παιδαγωγῶν τῶν ἀνθρώ-
πων. Προσφώνεται δὲ καὶ πάλιν
τότε διδάσκει περὶ αὐτοῦ. τῶν γὰρ
ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακό-
των ὑπὸ χαμῶν, αὐτὸς γε-
λιωδὲς ὢν ἀνέρι ῥωσέ τιμὴν ψυ-
χῇ, δείξας ἐν τῇ πλοίῳ χο-
ρεῖδιον ἐπίον, καὶ εἰπὼν ὡς
χρὴ τὸν θάνατον ἐν πιαύτῃ κα-
θεσθῆναι ἀπρὸς τὴν. μόνη δὲ
Νευκίῳ καὶ δογματί-
σαι φησὶν αὐτὸν. πούτῃ περὶ
ποῖς δὴ τοῖς καὶ μαθηταὶ γε-
γόνασιν ὑλόγισται, ὢν δι-
ρύλοχος οὗ φέρεται ἐλάσ-
σωμα πόδε. φησὶ γὰρ ὡς οὐ-
τω παρωξύνθη ποτὲ, ὥς τε τὸν
ὀβρισκὸν ἄρας μετὰ τῷ κρέϊν,
ὥς δὲ ἀγροῦς ἐδίωκε τὸ μά-
γρον. καὶ ἐν ἡλιδι κατὰ πο-
νέμῳ ὑπὸ τῶν ζήτημάτων
ἐν ποῖς λόγοις, ἀπορῇ ἤξας τοῖς μαίτιον, διονέξας τὸν δὲ νεῖον.

*Tale quidem genus est homi-
num, quale est foliorum.*

*Amplectique quod homi-
nes muscis & auibus com-
paret. Illos item perliben-
tet & sæpe proferre,*

*Quintu igitur morere, & plo-
ra mihi, amice, vicissim.*

*Nam & periit Patroclus qui
te superabat abunde.*

*Sicut & cætera illius qui-
bus infirmitas & iuania stu-
dia atque pueriles hominū
morus indicantur. Posido-
nius autē de illo tale quid-
dam retulit. Naui aliquan-
do ferebatur, & quum socij
tempestate acti deiectiones
essent, ipse tranquillō animo
porcellum in naui edentem
ostendebat, dicens oportere
sapientem hanc illius i-
mitari securitatem. Solus
hunc Numenius dogma e-
tiam edidisse ait. Huius
præterea memorabiles isti
fuere discipuli, Evrylo-
chus, cuius id notatur vi-
tium: Aiunt illum aliquādo
ita furore instigatum, ut
sumpto veru cum carnibus
cocuin in forum usque per-
sequeretur, & in Elide
questionibus eruditorum,
fatigatum, abiecto pallio,
Alpheum transisse fluvium.*

ὡς οὐκ πολυμύθετος τοῖς ὁ-
ρισαῖς ὡς καὶ τῶν φυσῶν. ὁ
δὲ φίλων τὰ πλεονάζοντα δι-
καιοῦσθαι καὶ πλεονάζοντος φη-
σὶν ἔσθαι.

Ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ὁρίων ἀποχόλον,
αὐτολόντων

ὅτι καὶ ἐμπαζόμενον διζῶν
εἰδὼν τε φίλων.

Περὶ τούτων, διήκεν τὸ πύρ-
ρων. ἔκαστος τὸ οὐκ αὐ-
θιγῆς, καὶ τῶν ὁρίων ὁ φιλά-
σθαι ὁ τοῖς ὁρίων πεποιηκώς,
ὅτι ἡ ἀπόχολος ἐστὶ τὸ ναυ-
σφαλέως τῆς, ἡ φασὶ τινες
ἀκούειν ὅτι κελεύειν. ἡ τοῖς πύρ-
ρων, πύρρων ὁρίων ἡ ἀπὸ τῶν
διδασκάλων, ἀπορητικοὶ ὅτι καὶ
σκεπτικοὶ, καὶ ἐστὶ ἐφεκτι-
κοὶ, καὶ ζητητικοὶ, ἀπὸ τῶν οἶον
δόξατος θεωρητοῦντο.
Ζητητικὴ μὲν οὐκ φιλοσοφία,
ἀπὸ τῶν πάντων ζητεῖν πλεονάζον-
τα διδασκάλων σκεπτικὴ ὅτι, ἀπὸ τῶν
σκεπτικῶν οἶον, καὶ μηδέποτε
ὁρίων σκεπτικὴ ὅτι, ἀπὸ τῶν
μετὰ πλεονάζοντα πύρρων ἀπο-
ρητικὴ ὅτι, ἀπὸ τῶν πύρρων δόξα-
τος ἀπορεῖν καὶ αὐτοῖς. πύρ-
ρων ὁρίων δὲ, ἀπὸ τῶν πύρρων ὁρίων.
Διόδοσιος ὅτι ἐν τοῖς σκεπτι-
κοῖς κεφαλαῖς, οὐ φησὶ εἶναι

Erat autem Sophistis in-
festissimus, sicuti & Timo-
nem ferunt, Philo autem in
disputationibus erat fre-
quentior. Vnde & Timon
de illo ait,

*Aut secum meditantē, & stra-
pitu turbaque remotum,
Litibus aut stolidā additum
famaque Philonem.*

Hecataeus præterea Abde-
rites, & Timon philius
poeta Sillorum scriptor de
quo dicemus. Nausiphanes
quoque Teius (cuius pleri-
que Epicurum auditorem
fuisse tradunt) eius disci-
puli fuerunt. Hi omnes a
magistro quidem pyrrho-
nij, cæterum a dogmate a-
poretici & sceptici, præter-
eaque & ephectici, & ze-
teticici appellabantur. est e-
nim Zetetica philosophia
sic dicta, quod semper in
veritatis inquisitione ver-
setur. Porro Sceptica, quod
semper quærat & nunquam
inueniat. ephectica autem
dicitur ab euentu, quod post
inquisitionē ambigatur iti-
dem: aporetica verò quod
eius sectatores semper ad-
dubitent, atque a pyr-
rhone pyrrhonij (ut dixi-
mus) denominati sunt. E-
nimvero Theodolius in
Scepticis capitulis, scepticā

πυρρῶν δὲ καὶ ἀπορίων ἢ σκε-
 πτικῶν. εἰ γὰρ τὸ καθ' ἑκάτε-
 ρον κίνημα ἢ διαφοίαν δὴν-
 τίον ὅτι, ἐκείσομεθα ἢ πυρ-
 ρῶν ὅτι δὴν δέσιν. μὴ εἰδότες
 ὅτι, ἐπὶ πυρρῶν τοὶ καὶ ἀπορίων αἱ.
 πρὸς τὸ μὴ δὲ πρὸς τὸν δὴν κί-
 νηται πρὸς σκεπτικῶν πυρρῶν αἱ,
 μὴ δὲ ἔχον τὸ δόγμα. λέγουσι
 δ' αὖ πυρρῶν ὅτι οὐκ ἔστι
 πρὸς. ταύτης ὅτι αἰρέσεως ἔ-
 νιοι φασὶν ὁμηροῦ καταρξάμε-
 νον. ὅτι δὲ τῷ αὐτῷ πρὸς
 κινήσαν παρ' ὄντιν' ἀποφά-
 σις ἀποφαίνεται, καὶ οὐδὲν
 οὐκ ὡς δογματίζει πρὸς πρὸς
 ἀποφασιν. ὅτι καὶ τὸ τῷ ἔ-
 πικα ὅφω, σκεπτικῶν ἔστι, οὐκ
 τὸ μὴ δὲ ἔχον. καὶ, ἐπὶ γὰρ, πρὸς
 αἱ αἱ. δὴν δὲ πρὸς τὸ βε-
 βαιῶς καὶ πεπεισμένως διεγ-
 γυμένω ὅτι ἀκολουθεῖν ἔ-
 πικα. ἀλλὰ καὶ ἀρχιλόχον καὶ
 εὐριπίδην σκεπτικῶν ἔχον,
 ἐν οἷς ἀρχιλόχος μὲν φησὶ,

Τοῖσι δ' ἀνθρώποισι νῦν, Γλαῦ-
 κε Λεπτίνεω παῖ,

Γίνεται θνητοῖς οὐκοῦν ζῆς
 ὅτι ἡμεῖς αἱ.

Εὐριπίδης δ',

Τί δ' ἦτα τοῖσι τοῖς ἑλασπώ-
 ροις βροτοῖς

Pyrrhoniam minimè ap-
 pellari oportere ait. Nam si-
 quidem motus & agitatio
 mentis alterius comprehē-
 di à nobis non potest, pro-
 fecto Pyrrhonis affectum
 ignorabimus. At si illum i-
 gnoremus, Pyrrhonij haud
 quaquam dicemur, præter-
 quam quòd neque Pyrrho
 primus sceptices inuentor
 fuerit, neque ea dogma ali-
 quod habeat: rectius autem
 diceretur Pyrrhonis moti-
 bus similis. Eius sectæ prin-
 cipē Homerum fuisse ple-
 rique autumant, quòd is in
 suis scriptis de rebus eisdē
 præter cæteros aliàs aliter
 loquitur, neque certò quic-
 quam in rebus pronuntiat,
 & fert sententiā. Denique
 & septem sapientes in hoc
 genere fuisse versatos, quo-
 rum illa sint, Nihil nimis,
 & Spōsioni adiacet damnum:
 quo significetur qui fide-
 iussor existat, illum è vesti-
 gio certa compertaque in-
 commoda subsequi. Archi-
 lochum item & Evripidem
 id genus exercuisse, ubi Ar-
 chilochus quidem ait,
 Ea mens est hominibus, Glau-
 ce Leptina fili,
 Qualem mortalibus in dies
 Iupiter mittit.
 item Evripides,
 Sentire verò quippiam quicquid
 hos ferunt

Φερόντων λέγουσι; Οὐ γὰρ ἔστιν ἡ-
μεῖς,

Δρώμεν τε τοιαῦθ' αἰσὺν γι-
γνῶσκοντες δόλων.

Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ Ξενοφάνης,
καὶ Ζεύων ὁ Ἡεάτης, καὶ Δη-
μόκριτος, κατ' αὐτοὺς σκεπτι-
κοὶ τὴν γνῶσιν. ἐν οἷς Ξενο-
φάνης μὲν φησὶ,

Καὶ τὸ μὴ οὐκ ἀσφές ἔστις ἀνὴρ
ἰδόν, ὅδε τις ἔσται

Εἰδώς.

Ζεύων δὲ πάλιν κίνησιν ἀναιρεῖ,
λέγον, Τὸ κινούμενον οὔτε ἐν
ὧ ὅθι ποτε κινεῖται, ἔτε ἐν ᾧ
μὴ ἔστι. Δημόκριτος δὲ τὰς
ποιότητας ἐκδοχῶν· ἵνα φησὶ,
Νόμῳ ψυχρὸν, νόμῳ θερμὸν·
αἴτιν δὲ ἄτομα, καὶ κενόν. καὶ
πάλιν, αἴτιν δὲ ὅθεν ἰδόν· ἐν
βυθῷ γὰρ ἡ δὴ ἔστι. καὶ πάλιν
να τὸ μὲν ὁρᾷ δὲ θεοῖς τε καὶ
θεῶν πασι ἐκχωρεῖν, τὸ δὲ
εἰκότα λόγον ζητεῖν. καὶ οὐκ
πίδλω λέγει,

Τίς δὲ οἶδεν εἰ πὲρ ζῆν μὲν ὅτι
καταβαλεῖν,

Τὸ καταβαλεῖν δὲ ζῆν νομίζε-
ται βροτοῖς;

Ἀλλὰ καὶ ἐμπεδοκλέα ἔπος,
ὅπερ ὅδε ἐρεῖ τὰ τὰ δὲ αἰδρά-
σιν, ἔτ' ἐπακυσά, ἔτε νόῳ
ἀφελιπία, καὶ ἐπαίω, ἀπὸ

Hominunciones? nam nesci-
mus id quidem

An rectè agamus, an secus
quod quis velit.

Sed & Xenophanes, & Ze-
no Eleates, ac Democritus
secūdum eos sceptici sunt:
ex quibus Xenophanes qui-
dem ait,

Nemo aliquid certò novit,
vel noverit unquam.

Zeno autem motum tollit
dicens, Omne quod mo-
uetur, neque in quo est
mouetur loco, neque in
quo non est. Porro Demo-
critus, exclusis qualitati-
bus, aut ait lege calidum,
aut lege frigidum. Est au-
tem causa atomi & vacuū.
Ac rursus, Causa quidem
nihil novimus: nam veri-
tas in profundo est. Plato
item id quidem quod ve-
rum sit diis deorūmq̃ uefi-
liis concedit: cæterum ra-
tionem probabilem per-
quirat. Evripides quoque
dubitatur an vivere sit emori,
morique vivere mortales
putent: ait enim,

Quis novit autem an viue-
re hoc sit emori,

An emori hoc sit quod voca-
mus vivere?

Empedocles item quædam
vix dici posse, alia neque
auditu percipi, neque mēte
comprehendi ait, idque

μονον πειθεῖν τῷ θεῷ ἐκέρ-
σεν ἑκάστου. ἔτι μὲν ἡρακλῆ-
ος, μὴ εἰκὴν τῶν μεγίστων
συμβολῶν μεθ᾽ αὐτὸν ἰπποκρά-
τει ἐπιταχύνοντα ὡς καὶ αἰ-
νωπὶ ὡς ἀποφαινέσθαι. καὶ
τοῦτον οὐκ ἔστιν,

Στρατὶς ἡ τῆς Γλώσσας ὅτι βρο-
τῶν, πολέες δ' εἰς ἐμῶντο.

καὶ,

ὅτι τῶν τῶν πολιῶν νομῶν
ἐνθα καὶ ἐνθα.

καὶ,

Ὅτι ποῖον καὶ εἴηται ἡ πῶν,
οἷον καὶ ἐπακοῦσαι.

πῶν ἰσοδένειον λέγοντες καὶ ἀν-
τιθέμεν τῇ λέξει. διὰ τὸ λοιπὸν
τῶν οἱ σκεπτικοὶ τὰ τῶν αἰρέ-
σεων δόγματα πάντα ἀνατρέ-
ποντες, αὐτοὶ τῶν οὐδὲν ἀπο-
φαινόντες δογματικῶς. ὥς
τῶν πῶν ὁρῶνται τὰ τῶν δῆ-
λων, καὶ διηγεῖσθαι. μηδὲν οὐ-
δεῖν οἱ τῶν, μηδὲν αὐτὸ πῶν. ὥς
τε καὶ πῶν οἱ εἰζέον αἰν-
ου, λέγοντες οἷον, οὐδὲν
οἰεῖσθαι, (ὅτι οὐδεὶς οἱ αὐτὸν)
προσέρομεθα δὲ (φασὶ) τὰς
ἀποφάσεις εἰς ἐμῶντο τῶν αἰ-
νωπῶν. ὥς εἰ καὶ ὁρῶνται
τὰς τῶν, ἐνδεχόμενα δηλώ-
σαι. διὰ τῶν οὐδὲν οἱ εἰ-
ζέοντες, φωνῆς, τῶν αἰνῶν

solum probari quod quis-
que putarit. Heraclitus iti-
dem de rebus maximis co-
iectandum adstruendum-
que esse quippiam temere
negat. Hippocrates item
ambiguo atque humano
more loquitur, atque lon-
gè antè Homerus,
*Lingua volubilis est homi-
num verbisque referta.*

Et,

*Verborum hinc atque hinc
ingens est copia cuius.*

Et,

*Quale prior dixi, reddetur
tale vicissim.*

Aquas verborum vires ob-
iectionesque significans. I-
taque huiusmodi sceptici
secularum omnium dogma-
ta euertere perstabant, ni-
hil ipsi dogmatis afferen-
tes, atque cæterorum tan-
tùm enuntianda dogmata
atque enarranda proponē-
tes. nihil definiendo, neque
hoc ipsum quidem etiam,
& ipsum quoque nihil de-
finire tollebant, dicentes il-
lud, Nihil definimus. Nam
profectò definirent. Cæte-
rium sententias aliorum pro-
ferimus nostræ infirmitatis
indiciū, perinde ac si an-
nuentes hoc indicare pos-
sibile esset. At voce definie-
mus nihil. Ex eo igitur
quod dicunt, Nihil definimus
morbis qui αἰνῶνται dicuntur

πῶς δὴ λούται. ὁμοίως δὲ
καὶ δὴ τῆς, ὅθεν μᾶλλον,
καὶ τῆς, παρὰ λόγῳ λόγῳ
αὐτίκῃται, ἢ τῆς ὁμοίαις.
λέγεται ὅτι, οὐδὲν μᾶλλον,
καὶ θετικῶς, ὡς ὁμοίων τι-
νῶ ὅτι τῶν. οἶον, οὐδὲν μᾶλλον
ὁ πειρατῆς κακός ὅτι ἢ ὁ
ψαύτης. ὑπὸ τῆς σκεπτικῶν
ὅθεν θετικῶς. ἀλλ' ἀναρετικῶς
λέγεται. ὡς ὑπὸ τῆς ἀναγκυ-
ρίζοντος καὶ λίζοντος, οὐ
μᾶλλον ἢ σκύλλα γίγνεται ἢ ἡ
χίμαυρα. αὐτὸ δὲ τὸ μᾶλλον,
ποτὲ μὲν συσκευτικῶς ἐμφε-
ται, ὡς ὅταν φῶμεν, μᾶλλον
τὸ μέλι γλυκὺ ἢ τὸ πικρὸν σαφί-
δα. ποτὲ δὲ θετικῶς καὶ
ἀναρετικῶς, ὡς ὅταν φῶμεν,
μᾶλλον ἢ ἀρετὴν ὡφελεῖ ἢ βλά-
πτει. σημαίνουσαν γὰρ ὅτι ἡ ἀρε-
τὴ ὡφελεῖ, βλάπτει δ' οὐ.
ἀναρετικῶς ὅτι οἱ σκεπτικῶι καὶ αὐ-
τῶ πικρὸν ὅθεν μᾶλλον φωνή.
ὡς γὰρ οὐ μᾶλλον ὅτι πει-
ρατῆς ἢ ὅτι ἔστιν, οὕτω καὶ τὸ
οὐδὲν μᾶλλον, ὅτι μᾶλλον
ὅτι ἢ ὅτι ἔστι. σημαίνει οὖν
ἡ φωνή. (καθὰ φησι καὶ τί-
μον ἐν τῇ πυθωνί) τὸ μᾶ-
λλον ἢ εἰζεν, ἀλλὰ ἀπερὶ
τείν. ἢ δὲ παντὶ λόγῳ φωνή,

quod neutram in partem
sententiam propensius in-
clinet, insinuat. Ac per
id similiter quod proferunt,
Nihil magis, atque id O-
mni rationi ratio obiecta
reperitur, & similia. Dici-
tur autem Nihil magis e-
tiam positivè de quibusdam
quasi similia sint: ut Nihil
magis pirata malus est quàm
mendax. Verùm ab huius-
modi scepticis non positi-
vè, sed negando dicitur, sic-
uti ab improbante quum
dicitur, Non Magis Scylla
fuit quàm Chimæra. Ipsum
verò Magis aliquando per
comparationem pronun-
tiatur, ut quum dicimus,
Magis dulce mel quàm vna
esse: aliquando item positi-
vè, aut per negationem,
ut quum dicimus, Magis
prodest virtus quàm obest.
Significamus enim virtu-
tem prodesse, non obesse.
Verùm & ipsam vocem
Nihil magis, sceptici tol-
lunt. Sicuti enim Non ma-
gis est prouidentia quàm
non est, ita & ipsum ni-
hil magis, nihil magis est
quàm non est. Significat i-
gitur & ea vox (sicut & Ti-
mon in Pythone ait) ni-
hil definire, verùm hæere
ambiguum. Porro quæ
verbis omnibus inest vox,

καὶ αὐτὴ συνάγῃ πρὸς ὁποῦν.
 τῷ μὲν γὰρ πραγμάτων διαφω-
 νοιούτων, τῷ δὲ λόγον ἰσοθε-
 νοιούτων, ἀγνοσία τῆς ἀληθείας
 ἐπακολουθεῖ· καὶ αὐτὰς δὲ
 τούτων τῆς λόγῳ λόγους ἀντί-
 κειται· ὅς καὶ ἔτι μετὰ τὸ
 αὐτοῖν τοῖς ἀνθρώποις, αὐτὴς ὑφ' ἐ-
 αυτῆς πεπραπείς ἀπόλλυ-
 ται· κατ' ἴσιν τοῖς καθαρτι-
 κῶς, ἀπὸ πρὸς ὑλῶν περιε-
 ναιτο, καὶ αὐτὰ ὑπὸ κρείττεται
 καὶ ἄλλοι ἀλλοι. πρὸς ὅ φα-
 σιν οἱ δογματικοί, μὴ αἰρεῖν
 τὸν λόγον, ἀλλὰ προσεπιχυ-
 εῖν· μόνον οὐκ ἀγνοοῖς ἐ-
 χῶν τοῖς λόγοις. οὐ γὰρ οἶον
 τε ἡμῶν μὴ λόγῳ λόγον ἀρε-
 λείν· καὶ ὅτι τὸ πρὸς εἰώτα μὲν
 λέγειν πῶς μὴ εἶναι, καὶ δεῖ
 πάντως τὸ πῶς εἰπεῖν, ὅτι
 καὶ δογματικῶς, ἀποδεικτικῶς
 δεῖ. καὶ μηδὲν γίνεσθαι κατ'
 ἀνάγκην, καὶ δεῖ πρὸς ἀνάγκην
 εἰπεῖν. τοῖς τῶν τινὶ τῶν τῆς
 ἡμετέρας ἐχῶν τοῖς οἷα γὰρ φαί-
 νεται τὰ πράγματα, μὴ τοῖ-
 σι ταῖς τῇ φύσει, ἀλλὰ μό-
 νον φαίνεσθαι· ζητεῖν τε ἔ-
 λεγον καὶ ἄλλοι νοοῦσιν (ὅ, τι
 γὰρ νοεῖται, δῆλον) ἀλλ' ὧν
 ταῖς ἀποδείξεσι μετέχουσιν.

ea quoque cogit assensus
 detentionem. Nam si qui-
 dem dissidentibus rebus,
 verba tantundem valeant,
 veritatis ignoratio sequi-
 tur, ne huic quidem ratio-
 ni deest ratio quæ aduerse-
 tur. Quæ & ipsa quum sus-
 tulerit reliquas, à semeti-
 ipsa sublata peribit, non se-
 cus atque medicamenta,
 quæ ubi exprota prius ma-
 teriam exhausserint, & ipsa
 egeruntur ac pereunt. Ait
 autem dogmatici se non
 modò non tollere, verum
 & asserere & confirmare
 rationem. Solum itaque
 ministris utebantur ratio-
 nibus. Neque enim fas erat
 rationem à ratione non tol-
 li, quemadmodum dicere
 consuevimus, locum non
 esse, & locum omnino di-
 cere oportet, & si non do-
 gmatis, at demonstrationis
 ratione. Nihilque secundum
 necessitatem fieri, & ta-
 men necessitatem dicere
 oportet. Tali quodam in-
 terpretationis modo ute-
 bantur, res non eiusmodi
 per naturam esse quales vi-
 derentur, sed videri tantum,
 atque ea inquirere dicebāt,
 non quæ intelligerēt (quod
 enim intelligitur, liquet)
 sed quæ sensibus percipe-
 rentur ac communicarent.

ἔστιν οὖν ὁ πυρρῶν εἰς λό-
γους, μνήμη τῶν φαινομέ-
νων ἢ τῶν ὁπωσδήποτε νοεμένων,
καθ' ἃς πάντα πᾶσι συμβαί-
νεται, καὶ συλκεν ὁδὸν, πολ-
λὴν καὶ φθιμένην καὶ βραχυ-
εχόντα θεωρεῖται, καὶ οὐκ ἔστι φη-
σιν ἀντισημειῖται ἐν τῇ εἰς τὰ
πυρρῶν ὑποτυπώσει. καὶ οὐκ
δὲ τὰς ἐν ταῖς σκέψεσιν ἀντι-
θέσεις, καὶ ἀπαρτιζόμενες καθ'
οὓς ἑκάστη περὶ τὸ κατὰ
μακάριον, καὶ τοῖς αἰσθητοῖς ἀντισημει-
πὼν καὶ αὐτῶν πείθει. πείθειν
γὰρ τὸ δὲ κατ' ἀντισημειῖται συμ-
φώνως ἔχοντα, καὶ τὸ μὴ δέ-
ποτε ἢ ἀσυνίως γὰρ πᾶσι πεί-
πεται, τὰ τε συνήθη καὶ τὰ
νόμοις διεσχημμένα καὶ τέρεπον-
τα, καὶ τὰ θαυμαζόμενα. ἐ-
δείκνυσται οὖν ὅτι τῶν ἀντι-
τίτων πᾶσι πείθειται, ἴσας τὰς
πιθανότητας.

Αἱ δὲ ἀποδείξεις καὶ τὰς
συμφωνίας τῶν φαινομένων ἢ
νοεμένων, αἱ ἀπὸ διδόντων, ἡ-
σας καὶ δέκα ἑκατὶ, καθ' οὓς
τὰ ὑποκειμένα θεωρεῖται ἀ-
βάντα ἐφαίνετο. οὗτοι δὲ τοῖς
δέκα ἑκατὶ καὶ οὓς τίθηται,
ἐν τῷ πρώτῳ, ὃ καὶ τὰς διαφο-
ρας τῶν ζώων καὶ τῶν ἡδονῶν

Est igitur Pyrrhonis ratio
memoria quædam earum
rerum quæ videntur, siue
quomodolibet intelligun-
tur, secundum quam omnia
omnibus conferuntur. Eæ-
que cōparata inutilissima,
plenæque perturbationis
esse cernuntur, sicut ait Æ-
nesidemus in Introductio-
ne in Pyrrhonia. Porro ad
eas quæ in speculationibus
sunt oppositiones, quum
prius ostenderint quibus
modis res persuadeant, eis-
dem autoribus illarum fi-
dem tollunt. Nam persua-
dere quidem ea quæ se-
cundum sensus concorditer
se habent, & quæ nun-
quam vel certè rarò inci-
dunt. Consuetæ item, &
quæ legibus visa sunt di-
stincta atque admirationi
habita. Demonstrabant ita-
que ex iis quæ contra-
ria sunt persuasiones æqua-
les esse persuadentibus.

Porro ambigua secun-
dum concordiam earum
rerum quæ vel aspectu vel
intelligentia percipiuntur,
decem modis tradebant,
quibus subiecta differre vi-
debantur. Ex his primus est
qui constat ex animalium
indifferētiis ad voluptatem

καὶ δι' ἡρώδου, καὶ βλαβίου καὶ
 ὠφθειας. συναγεται δὲ δι'
 αὐτῶν, τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν θεωρεῖσθαι φαι-
 νάσας, καὶ πὲρ διότι τῇ ποιότητι
 μάχῃ ἀκλυσταὶ τὸ ὅπερ ἔχουσιν.
 ἦν γὰρ ζώων τὰ μὲν χεῖρες μί-
 ξεως γίνεσθαι, ὡς τὰ πυρι-
 δία, καὶ ὁ ἀράβιος φοῖνιξ, καὶ
 ἄλλαι· τὰ δ' ἄλλ' ὅτι πηλοῦς,
 ὡς ἀνθρώποι, καὶ τὰ δι' αὐτῶν.
 καὶ τὰ μὲν, οὕτως, τὰ δ' ἄλ-
 λως συγκαίεται. διὸ καὶ τῇ
 αἰσθησὶ διαφορεῖται, ὡς κίρκου καὶ
 ὄρνιθός τε· καὶ ἐς δὲ, ὁ σφρητι-
 κώτατος. οὗτοισι οὐδὲ ποῖς
 διαφορεῖται τοῖς ὀφθαλμοῖς
 διαφορα καὶ τὰ φαντάσματα
 θεωρεῖσθαι καὶ τῇ μὲν αἰσθῇ τ'
 σταλδὸν εἶναι ἐδωδιμον, αἰσθῇ ὡ-
 κω δὲ πικρόν· καὶ πὲρ κώνειον
 ὀρτυγὶ μὲν τροφίμον, αἰσθῇ ὡς
 δὲ θανάσιμον· καὶ ὁ ἀπόπα-
 πος, οὗ μὲν ἐδωδιμος, ἰππὶ δὲ
 ὡς δὲ πικρὸς, ὁ δὲ τῶν αὐτῶν
 ἀνθρώπων φύσις, καὶ ἐστὶν
 καὶ συγκαίεται. Δημοφῶν
 Γ' οὐκ οὐδὲ δι' ἡρώδου τρα-
 πίζκομεν, ὅτι σκια εἰς δαλ-
 πτον, ὅτι ἡλίου δὲ ἐρρίχου.
 αἰσθῇ δὲ ὁ ἀργεῖος (ὡς φη-
 σιν ἀριστοτέλης) διὰ τὸ αὐτὸ
 δρῶν λιβύης ὡς δὲ αὐτὸν ἀποπνέει.

& dolorem, commoda &
 incommoda. Ex eo autem
 colligitur non easdem ac
 eisdem imaginationes inci-
 dere, quodque eā pugnam
 necessariò sequitur ambi-
 gere. Quippe animalium a-
 lia absque coitu gigni, ut
 sunt quæ in igni viuunt,
 quæ πυρὶ βίον vocantur: phœ-
 nixque Arabicus atque re-
 redines: alia item ex con-
 gressu, ut sunt homines &
 cætera. Atque alia sic, alia
 sic comparata sunt. Quo-
 circa etiam sensibus diffe-
 runt: nam aquilæ acutissi-
 mē vident, canis sagacissi-
 mē olfacit. Est igitur con-
 sentaneum quæ differenter
 oculis incidunt, eorum iti-
 dem differre phantasmata.
 Nam capræ quidem vir-
 gulta alimento esse, homi-
 ni autem amara atque in-
 suaui. Cicutam quoque
 corurnici nutrimentū, ho-
 mini inferre perniciē. Sueni
 item finum edere, quē mi-
 nimē equus attingat. Secū-
 dus ex hominum ingeniis
 per gentes comparationes-
 que colligitur. Demophon
 enim mensis præfectus A-
 lexandri, ad vimbram cale-
 fiebat, solēque rigebat. An-
 drō item Argivus (ut ait A-
 ristoteles) per arida Libyæ
 loca absq; potu iter agebat.

πῆμιθ, ὡς αὖτε ἀγροαίς,
 καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ταῖς μου-
 σικαῖς πίσις, καὶ τεχνικαῖς
 σιωθῆκαις, καὶ δογματικαῖς
 ὑπολήψεσι. ἐν ταύτῳ περὶ
 χεται τὰ περὶ καλῶν καὶ αἰ-
 σθητῶν, περὶ δὴντῶν καὶ ψυ-
 δῶν, περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν, περὶ θεῶν, καὶ γένεσεως
 καὶ φθορᾶς τῶν φαινομένων
 πάντων. τὸ γὰρ αὐτὸ παρ'
 οἷς μὲν δίκαιον, παρ' οἷς δ' ἀ-
 δίκαιον· καὶ ἀλλοῖς μὲν ἀγαθόν,
 ἀλλοῖς δ' κακόν. πέρσας μὲν γὰρ
 ἐκ ἀποπᾶν ἡγοῦνται, θυγατεῖ
 μὲν γυνάσται· ἑλλῶνες δὲ, ἑκ-
 θεσμον. καὶ μασσηγέται μὲν
 (ὡς φησὶ καὶ Ὀδύσσεος ἐν τῇ
 περὶ τῆς περὶ οὐδου) κοινὰς
 ἔχουσι τὰς γυναῖκας· ἑλ-
 λῶνες δὲ, ἄ. κίλικες τε λη-
 σεῖα ἔχουσιν, ἀλλ' ἄλλ' ἑλ-
 λῶνες· θεοῖς τε ἀλλοῖς δὴ-
 λους ἡγοῦνται· καὶ οἱ μὲν,
 περὶ νοεῖσθαι, οἱ δ', οὐ. θά-
 πτοις δ' αἰγύπτιοι μὲν, τει-
 χύοντες· Ῥωμαῖοι δὲ, καί-
 οντες· παμόνες δὲ, εἰς τὰς
 λίμνας ῥιπιοῦνται. ὅθεν περὶ
 τῶν ἀλλοτρίων ἡ ὁπποχί. ἐκτῇ, οὐ
 ὡς αὖτε μίξεις καὶ κοινω-
 ρίας, καθ' ὃν εὐλκερυνῶς οὐ-
 δὲν, καθ' αὐτὸ φαίνεται,

Quintus circa leges atque
 instituta, fabulosasque pro-
 bationes, atque artificialia
 fœdera, dogmaticasque o-
 piniones, vertitur. In eo cō-
 tinentur quæ de honestis
 ac turpibus, verisque & fal-
 sis, deque summo bono, de
 diis & generationibus, &
 corruptione omnium quæ
 apparent, disputantur. De-
 nique quod apud alios iu-
 stum, apud alios iniustum
 est: idemque aliis bonum,
 aliis malum putatur. Nam
 Persis quidem filiabus mi-
 sceri legitimum est, id ve-
 rò Græcis nefarium existi-
 matur. Atque Massagetae
 (ut Eudoxus quidē in pri-
 mo Periodi refert) uxores
 habent communes, Græci
 eam communionem dete-
 stantur. Cilices item latro-
 ciniis gaudent, Græci non.
 Sic de diis quoque alij ali-
 ter sentiunt. Quippe illo-
 rum providentiam alij con-
 fitentur, alij negant. Ægy-
 ptij quoque condientes se-
 peliunt corpora, Romani
 verò, incendentes: Pæonés-
 que in stagna proiciunt.
 Unde circa veri professio-
 nem continetur assensio.
 Sextus in congressionibus
 societatibusque consistet,
 secundum quæ liquidè nihil
 per se & integrè apparet,
 sed quum

ἀλλὰ πῶς αἰεὶ, σὺ φῶτι,
 πῶς ὑγρῶ, σὺς θερμότη-
 τι, ψυχρότητι, κινήσει, ἀναθυ-
 μιάσει, δῆλως δυνάμεσιν. ἡ
 γοῦν πορφύρα δὲ φέρεται ὑπο-
 φαίνεσθαι χρῶμα ἐν ἡλίῳ, καὶ σε-
 λήνῃ, καὶ λύχνῳ. καὶ τὸ ἡμέτε-
 ρον χρῶμα, δῆλοτον ὑπὸ τῇ
 μεσημβρίᾳ φαίνεται, καὶ ὁ
 ἥλιος καὶ ὁ ἐν αἰέρι ὑπὸ δυοῖν
 κουφίζεσθαι λίθος, ἐν ὕδα-
 τι ῥαδίως μετατίθεται ἢ τοι-
 βαρὺς ὢν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κε-
 φρίζεσθαι, ἢ ἕλαφρός ὢν καὶ
 ὑπὸ τοῦ αἰέρος βαρυνέσθαι.
 ἀγνοοῦμεν οὖν τὸ κατ' ἰδίαν,
 ὡς ἔλαιον ἐν μύρῳ. ἔσδο-
 με, ὁ ὡρᾶται ὑπὸ σάπης,
 καὶ πᾶς δέσης, καὶ τοῖς πό-
 ποις, καὶ τὰ ἐν τοῖς πόποις.
 καὶ πᾶσι τὸν ἔσπον τὰ δο-
 κοιῶτα (εἰ) μεγάλα, μικρὰ
 φαίνεται τὰ τεράζονα. σελ-
 γ' ἔλα τὰ ὀμδα, ἔξοχα ἔχον-
 τας τὰ ὀρθὰ, κεκλασμένα.
 τὰ ὡρᾶ, ἑτερόχροα. ὁ γοῦν
 ἥλιος ὡρᾶ τὸ δῆλσημα πόρ-
 ρωθεν φαίνεται καὶ τὰ ὀρη
 πόρρ' ὡθεν αἰερεῖ δὴ καὶ λεία,
 ἐγγόθεν ὁ στραχέα. ἐτι ἡ-
 λιος ἀνίσχων μὲν, δῆλοτον
 μεσουραίνων δὲ, ἕχ' ὁμοτον.
 καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν δῆλ' ὡς,

sed cum aere ac lumine, li-
 quido ac solido, calore, fri-
 gore, motu, evaporatione,
 ac viribus aliis. Constat e-
 nim purpuram colorē suum
 varium prae se ferre ad so-
 lem ac lunam & lucernam.
 Color item noster diuersus
 sub meridiem apparet, &
 sol: itidem qui à duobus in
 aerē tollitur lapis, in aqua
 facile transfertur. At enim
 grauis existens, ab humore
 leuigatur, siue leuis ab aere
 grauatur. Ignoramus igitur
 quid seorsum sit, veluti in
 vngueto oleum. Septimus,
 circa substantias & positio-
 nes quasdam, & loca, & ea
 quæ in locis sunt versatur.
 Per eum quæ videntur ma-
 gna esse, modica apparent.
 vt si quadrata, rotunda: pla-
 na, tumere: recta, obliqua:
 pallida, coloris alterius. Sol
 denique longius quàm sit
 abesse videtur, montesque
 procul in morem nebulæ,
 & plani leuesque propè a-
 speriores cernuntur ac præ-
 rupti. Sol itidem oriens
 quidem alius videtur, a-
 lius quum medio cælo se
 fuderit. Atque idem cor-
 pus in nemore aliud, aliud
 in aperta terra apparet,

δῆλοτον ἐν δὲ ψιλῇ γῇ, ἑτερον

καὶ ἡ εἰκὼν, ὥστε πῶς ποιεῖν
 θέσιν· ὁ, τε τῆς πρὸς εἰσεραὶ βρά-
 χηλ· ὥστε πῶς εἰσφύει.
 ὅπρ' ἐν ἑκ' ἐνι Ἰξω πέπων καὶ
 θέσεων τῶν τε κατανοῆσαι, ἀ-
 γνοῖται ἡ φύσις αὐτῶν. ὁ γ'-
 ὁδ· ὁ ὥστε ταῖς ποσότηταις
 αὐτῶν ἢ θερμότητις ἢ ψυχρό-
 τητις, ἢ ταχύτητις ἢ βραδύ-
 τητις, ἢ ὠχρότητις, ἢ ἐπερ-
 χοιότητις. ὁ γ' αὖ οἶν· μὲ-
 τε· μ' ληφθεὶς, ρ' ὦν· ἰσ-
 πλείων δὲ, παλείων· ὁμοίως
 καὶ ἡ ἔσφην, καὶ τὰ ὅμοια.
 ἔννατος, ὁ ὥστε π' ἐν δ' ἡ χέρις,
 ἢ ξένον, ἢ ἀσάνιον. οἱ γ' αὖ
 σῆμοι παρ' οἷς συνεχῶς ἀ-
 ποτελεῖται, ε' θαυμάζον-
 ται· ὅτι ὁ ἡλι· ὅτι καθ'
 ἡμέρας ὁράται. τ' ἔννατον
 φαβωεῖν· ἡ· Σέξτος γ' καὶ
 αἰνεσίδημ· ἰ. ἀλλὰ καὶ τ'
 ε' σέξτος ἡ φύσις, φαβωεῖν·
 δὲ, θ'. δέκατος, ὁ κ' πῶς
 πρὸς ἀλλήλα σύμβλησιν· κα-
 δά· τ' π' κοῦφον, ὥστε π' βα-
 ρύ· π' ἰχυρὸν, ὥστε π' ἀσ-
 νές· π' μακρὸν, ὥστε π' ἥατ-
 τόν· π' ἄνω, ὥστε π' κάτω.
 π' γ' αὖ δέξιόν, φύσιν μ' ἐκ'
 ἔστι δ' ἔξιόν, κ' δὲ πῶς ὥς
 πρὸς π' ἐπερὶν ὁρίσιν νοεῖται. μετὰ τὸ δέξιόν γ' αὖ οἶν· ὁ κ' εἶναι, ἐκ'
 ἔστι δ' ἔξιόν. ὁμοίως καὶ πατὴρ καὶ ἀδελφός, ὥς πρὸς τι.

effigiesque præter propriā
 positionē, ut columbæ col-
 lum in conuersione videtur.
 Quoniam igitur extra loca
 & positiones ista conside-
 rari nequeunt, illorum quo-
 que natura ignoratur. O-
 ctavus, qui præter suas quā-
 titates siue calore vel frigo-
 re, velocitate vel tarditate,
 siue pallore, siue calore quo-
 uis alio consistit. Nanque
 vinum modicè sumptum,
 firmat ac roborat: immodi-
 cè, statum mentis euertit i-
 dem de cibo & similibus.
 Nonus est qui præter solē-
 nem naturæ morem, vel
 nouum vel ratum, contin-
 git. Nam terræ motus apud
 quos crebrò contingunt,
 admirationi non sunt. Sol
 itidem, quia quotidie cer-
 nitur. Decimus ex altera
 collatione cōstat, puta gra-
 ue ad leue, forte ad imbe-
 cillum, maius ad minus, su-
 perius ad inferius. Dextrum
 autem nō per naturā dextrū
 est, verū ex sinistri colla-
 tione intelligitur: nam si
 tollatur sinistrum, dex-
 trum non erit. Eadem ra-
 tione & pater, & frater,
 velut ad aliquid dicuntur,

μετὰ τὸ δέξιόν γ' αὖ οἶν· ὁ κ' εἶναι, ἐκ'
 ἔστι δ' ἔξιόν. ὁμοίως καὶ πατὴρ καὶ ἀδελφός, ὥς πρὸς τι.

καὶ ἡμέρας, ὡς πρὸς τὸ ἥλιον· καὶ
πάντα, ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν.
ἀγνοῶ οὖν τὰ πρὸς τι ὡς
καθ' ἑαυτά· καὶ ἔπει μὲν οἱ δέκα
ἔσονται.

Οἱ δὲ πρὸς ἀρχίππων τού-
τοις δῆδες πέντε προστάξου-
σι· τὸν τε ἀπὸ τῆς διαφωνίας,
καὶ τὸν εἰς ἀπειρὸν ἐκβάλλου-
ντα, καὶ τὸν πρὸς τι, καὶ τὸ
ἐξ ὑποθέσεως, καὶ τὸν δι' ἀν-
τιθέσεων. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς διαφω-
νίας, ὁ αὖτε πρὸς τὴν ζήτημα
πρὸς τοῖς φιλοσόφοις ἢ τῇ
συνθεσίᾳ, πλείους μάχης καὶ
ἐραχῆς πλήρες ἀποδείκνυσι·
οἱ δὲ εἰς ἀπειρὸν ἐκβάλλοντες,
ἐκ ἐκείνου βεβαίως αὐτὸ ζητού-
μονον, διακρίνει δὴ οὐκ ἄλλως
τὴν πίσιν λαμβάνειν, καὶ ἔ-
πει εἰς ἀπειρὸν· οἱ δὲ πρὸς
τι, οὐδὲν φησὶ καθ' ἑαυτὸ λαμβά-
νεται, ἀλλὰ μεθ' ἑτέρου.
ὁ θὼς ἀγνοῶ (ἔ). οἱ δὲ ἐξ ὑπο-
θέσεως ἔσονται συνίσταται,
οἱ οὐκ ἐν τινὶ τὰ πρὸς τι τὸ
πρὸς τι αὐτόθεν δεῖν λαμβά-
νεται ὡς πρὸς τι, καὶ μὴ αἰτεῖ-
ται· (ὁ δὲ ματαιὸν τὸ ἐναν-
τίον γὰρ τις ὑποθέσεται) οἱ δὲ
δι' ἀντιθέσεων ἔσονται συνίσταται
quod stultum atque inane est. Contrarium enim
quāvis subiciet. Per inuicem autem modus consistit.

& dies, veluti ad solem, at-
que omnia veluti ad men-
tem. Quæ igitur ad aliquid
dicuntur, per seipsa inco-
gnita sunt. Atque hi quidē
decem modi sunt quos præ-
diximus.

Cæterum Agrippa his
quinque alios inuexit, cum
videlicet qui ex dissonantia
colligitur, & qui in infinitum
progredditur, & cum
qui ad aliquid dicitur, qui-
que ex subiectione, & qui
ex mutua successione con-
stat. Qui igitur ex dissonan-
tia est, quæstio quæcunque
fuerit apud philosophos
proposita quæ ex consue-
tudine, ingentis pugnae &
perturbationis plena ostē-
ditur. Qui verò in infinitum
procedit, quod quæsitum
fuerit affirmari minimè
permittit, quòd aliud ab alio
fidem capiat, atque ita
in infinitum res procedat.
Qui autem ad aliquid, ni-
hil percipi per omnia dicit,
sed cum altero: quocirca &
ignota est. Porro tanquam
ex probato constet modus,
quum putant quidam ex
seipsis principia rerum o-
portere admittere, ut
certa ac indubitata, ne-
que ultra debere inqui-
ri: quod stultum atque inane est. Contrarium enim
quāvis subiciet. Per inuicem autem modus consistit.

ὅταν τὸ ὀφείλον τῷ ζήτουν μέ-
νῃ περιγυῖται. ὅτι βεβαιω-
τικόν, χρείαν ἔχει τῷ ἐκζη-
μένῳ πίστεως. οἷον, εἰ τὸ εἶναι πό-
ρος τις βεβαίον, ὅρα πᾶσι δὲ πο-
ρῶσι γίνεσθαι, αὐτὸ πάλαι
λαμβάνει πρὸς βεβαίωσιν πᾶ-
σι πορῶσι γίνεσθαι.

Ἀνθρώπων δ' ἕκαστος καὶ πᾶ-
σαν ἀποδείξει, καὶ κειθέρων,
καὶ σιμείων, καὶ αἰτίων, καὶ κί-
νῳ, καὶ μαθήσει, καὶ ἡρώσει,
καὶ τὸ φύσει τί ἐστὶ ἀγαθόν ἢ
κακόν. πάντα γὰρ ἀποδείξει
(φασὶν) ἢ ἔξ ἀποδείκτων, ἢ ἔξ
ἀναποδείκτων. εἰ μὲν οὖν ἔξ
ἀποδείκτων, καὶ καὶ αὐτὴ δε-
ῖσεται τινὸς ἀποδείξεως,
καὶ τὸ αὐτὸ εἰς ἀπειρον. εἰ δὲ
ἔξ ἀναποδείκτων, ἢ τοῖς πάν-
των, ἢ τινῶν, ἢ καὶ ἐνός μόνου
δισαζομένη, καὶ τί ὅλον ἐστὶ
ἀναπόδεικτον. εἰ δὲ δοκεῖ (φα-
σὶν) ὑπάρχειν τινὰ μηδεμίαν
ἀποδείξεως δίοδον, θαυμα-
στοὶ τῷ γινώσκοντι, εἰ μὴ συνίσταν
ὅτι εἰς αὐτὸ πᾶσι πρῶτον, ὡς
ἄρα ἔξ αὐτῶν ἔχει πρῶτον πίσιν,
ἀποδείξεως χρεία. ἐπεὶ γὰρ τὸ
τέλειον ἐστὶ τὰ στοιχεῖα, ἐκ
τῶν τέλειον ἐστὶ τὰ στοιχεῖα,
βεβαιώτερον. πρὸς ταῦτα, καὶ
τῶν καὶ μέρους ἀποδείξεων

quum quod quæsitam rem
firmare debere debuit, ipsū
opus habet ab eo quod
quæritur fidem capere. Pu-
ta si poros quispiam idcir-
co esse asserueret quod va-
pores fiant, ipsum ad affir-
mationem sumit, quod mi-
nimè debuit.

Tollunt autem isti omnē
demonstrationem, omnē-
que iudicium, & signum, &
causam, & motum, atque
discentiam, & generationē,
& quod natura quippiam,
aut bonum, aut malum sit.
Omnis enim (aiunt) demō-
stratio, aut ex demonstra-
tis rebus constat, aut ex nō
demonstratis. Si igitur ex
demonstratis, & illa demō-
stratione aliqua egebunt,
atque ita in infinitum per-
getur. Sin verò ex non de-
monstratis, si omnia, si qua-
dam, si vnum etiam solum
dissideat, totum demōstra-
tione carere. Quod si viden-
tur (inquiunt) quædam esse
quæ demonstratione non
egeant, mira illorum scien-
tia est & mens, si non in-
telligunt hoc ipsum in pri-
mis quod fidem habeat ex
eis probatione indigere.
Neque enim quatuor esse
elementa inde astringendū est,
quod quatuor sint elemen-
ta. Præterea si negentur par-
ticulares demonstrationes,

ἀπιστομένων ἀπιστον εἶναι καὶ ἡ
 γνηκλή ἀποδείξιν. ἵνα τε γινώ-
 μῃ ὅτι ἐστὶν ἀποδείξεις, κει-
 πείη δὲ καὶ ὅτι δὴ κειπείον,
 ἀποδείξεως δὲ ὅθεν ἐκάτερα
 ἀκατάληπτα ἀναπεμπομένα
 ὅτι δὴ γηλα. πῶς αὖ οὐκ ἔλα-
 λαμβάνοιτο τὸ ἀδηλα, τὸ ἀπο-
 δείξεως ἀγνοουμένης; ζητεῖ-
 ται ὅτι ἐκ εἰ φάινεται ποιεῖται,
 ἀλλ' εἰ καθ' ὑπόστασιν οὕτως
 ἔχει. ἀλήθης ὅτι ποιεῖ δογματι-
 κὸς ἀπέφανον. τὸ γὰρ εἰς ὑπο-
 θέσεως παραινόμενον, ὅτι σκέ-
 ψας ἀλλὰ θέσεως ἔχει λόγον.
 τοῦτο γὰρ λόγῳ καὶ ὑπὸ ἀδύ-
 νάτων ὅθεν ὅτι χρεῖν. ποιεῖ δὲ
 οἰομένης μὴ δεῖν ὅτι τῷ καὶ
 παρῆσιν κείναι τάλαντες,
 μηδ' ὅτι τῷ καὶ φύσιν νομο-
 δετεῖν, ἔλεγχον αὐτοῖς μέτρα
 τῷ πάντων οἰεῖται, ὅτι ὁρῶν-
 ται ὅτι πάντῃ φανόμενον,
 καὶ ἀντιπαρῆσιν καὶ δὴ θέσιν
 φαίνεται. ἢ ποιεῖ γὰρ πάντα
 ἀληθῆ ῥητέον, ἢ πάντα ψευ-
 δῆ. εἰ δ' ἐνταῦθα ὅθεν δὴ γηλα, τί-
 νι δὴ κατεῖται; ὅτι τε γὰρ αἰσθησὶ
 τὰ καὶ αἰσθησιν, πάντων ἴσων
 αὐτῇ φανομένων, ὅτι νοήσῃ

generalem quoque demon-
 strationem tolli necesse est.
 Ut autem sciamus demon-
 strationem, iudicium erit
 necessarium. Itidem, ut iu-
 dicium esse nouerimus, de-
 monstratione opus erit. Va-
 de si utraque quum adinui-
 cem referantur, incompre-
 hensibilia sunt, quomodo mo-
 do percipiantur quæ mani-
 festa sunt, si ignoretur de-
 monstratio? Quæritur autē
 num talia appareant, verum
 si per substantiam ita se ha-
 beant, stultos dogmaticos
 dicebant. Quod enim ex
 tanquam probato conclu-
 ditur, non cōtemplationis,
 verum positionis rationem
 habet. Porro eadem ratio-
 ne etiam de impossibili
 argumentari liceret. Cæte-
 rum qui arbitrentur, mini-
 mē oportere ex iis quæ se-
 cundum circumstantiā sunt
 verum iudicare, neque ex
 his quæ secundum natu-
 ram sunt, leges ferre, eos di-
 cebant modos rerum om-
 niū sibi diffinire, nequaquā
 intuentes quod manife-
 stum est, omne id secun-
 dum relictationem affe-
 ctūque apparere. Aut igi-
 tur vera omnia esse, aut falsa
 omnia dicendum est. Sin

autē quædam vera sunt, quomodo ea discernemus modo?
 Neque enim sensu quæ secundum sensum sunt, quum
 omnia illi videantur æqualia, neque intelligentia ob

δὲ πλὴν ποιῶντων αἰτίαν. δὲ
 ληγὲς τούτοις ὅτι κει-
 σιν δύναμις ἔχ' ὁράται. ὁ
 ἦν (φασί) πάλιν ὁ δὲ βε-
 βαιύμενος αἰσθητῆ ἢ νοητῆ,
 πότερ' ἐν ὁρεῖ ληγὲς πάλιν ἔ-
 πων δόξας καὶ ἄσῃσιν. οἱ μὲν γὰρ
 ταῦτα, οἱ δὲ ταῦτα αἰσθητὰ καὶ
 δεῖξ' ἢ δὲ αἰσθητῆ ἢ νοητῆ κει-
 σίμενοι. ἑκάτερά τ' ἀμφισβη-
 τεῖται. ἔτι πάλιν δύνατον τὰς
 πάλιν αἰσθητῆ ἢ νοητῆ ὅτι
 κείναι δόξας, εἴτε δὲ ἢ ὅτι
 ταῖς νοήσεσι μάλιστα ἀπαμνη-
 στέον, πᾶσιν ἀναρεθίπεται τὸ
 μέτρον, ὡς δοκεῖ τὰ πάντα δὲ
 κείναι. πάντων ἴσον ἢ γήσον-
 ται. ἔτι φησὶν ὁ συζητῶν ἡμῖν,
 τὸ φαινόμενον πῶς ὅτι, ἢ ἔτι
 εἰ μὲν ἔν πῶς ὅτι, ἔτι ὅτι
 λέγειν πότερ' ἢ ὡς φάνεται
 τὸν αἰτίον. ὡς γὰρ αὐτὸς πῶς
 τὸ φαινόμενον λέγειν, ἔτι
 καὶ ὁ ἐναντίος. εἰ δ' ἀπι-
 στον, καὶ αὐτὸς ἀπιστῇσεται,
 τὸ φαινόμενον λέγειν. πότερ', τε
 πῶς ἔτι ὑποληπτόν δὲ
 δὲ ὑποληπτόν. ἔτι γὰρ πάντας
 τὸ αὐτὸ πῶς ἔτι, ὡς δὲ αἰ-
 τῶσι συνεχέας. γίνεται δὲ καὶ
 πότερ' ὅτι ὅτι ἢ πιθανόν,

sēper. Fuit autē persuasio etiā pręter id quod extrinsec⁹ est,

eandem causam. His au-
 tem explosis, nulla iudicā-
 di vis reliqua cernitur. Qui
 igitur (inquiunt illi) de ali-
 qua siue sensibili siue intel-
 ligibili re astruit, pri⁹ quæ
 de eare sunt opiniones con-
 stituere debet: alij enim i-
 sta, alij ista, abstulerūt. Ne-
 cesse est autem vel sensu vel
 intelligētia iudicari. Cæte-
 rum de vtrisque contentio
 est. Non igitur possibile est,
 opiniones de rebus sensibili-
 bus intelligibilib⁹que iu-
 dicare. Atqui si propter eam
 quæ est in intelligētiis pu-
 gnam omnibus renuntian-
 dum est, tolletur mensura
 ad quam cuncta diligenter
 exacta videntur. Omnia i-
 gitur æqualia arbitrabun-
 tur. Ad hæc (aiunt) qui no-
 biscum disputat quod ap-
 pareret probabile sit necne,
 siquidem probabile est, ni-
 hil aduersus illum dicere
 potuerit cui cōtrā videtur.
 Sicut enim ipse probabilis
 est qui perspicuum esse af-
 firmat, ita & aduersarius.
 Sin autem non probabilis,
 neque ipsi credetur qui cla-
 rum esse ac manifestum di-
 cit: quod autem persuadet,
 verum esse arbitrandū non
 est. Neque enim idē omni-
 bus persuadet, neque eisdē

ὡς τὸ ἐνδοξόν τῷ λέγοντι,
ἢ ὡς τὸ φρεντιστικόν, ἢ πα-
ρὰ τὸ αἰμύλον, ἢ ὡς τὸ
σιωπῆδες, ἢ ὡς τὸ καχαισ-
μόν.

Αὐτὸς γὰρ ὃ καὶ τὸ κριτικόν,
λόγῳ τοιούτῳ ἢ τοι κακεῖται καὶ
τὸ κριτικόν, ἢ ἀκρίτον ὅτιν.
ὅτι εἰ μὴ ἀκρίτον ὅτιν, ἀπι-
στον καθεστῆκε, καὶ διημύρτηκε
τῷ δήμῳ καὶ τῷ ψαύδῳ· εἰ δὲ
κρίεται, ἐν τῷ κτ' μέρος γρη-
σεται κρινόμενον· ὥστ' αὐτὸ
αὐτὸ καὶ κρίνῃ καὶ κρίνεσθαι, καὶ
τὸ κακεῖν τὸ κριτικόν ὑπὲρ ἐ-
τέρου κριθῆναι, καὶ κείνο ὑπὸ
δῆμος, καὶ ἔτι εἰς ἄλλον.
ὡς τῷ καὶ διαφωνεῖται
τὸ κριτικόν· τῷ μὲν, τῷ ἀνθρώπῳ
κριτικόν (τῷ) λέγοντων, τῷ δὲ,
ταῖς αἰσθήσεσιν· δῆλον, τῷ λόγῳ·
ἐν ἴσῳ, πῶς καὶ διηπικῇ· φαν-
τασίαι. καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος καὶ
ὡς αὐτὸν διαφωνεῖται καὶ
ὡς τοῖς δῆμος· ὥς δῆλον ἐκ τῷ
διαφωρῶν νόμον καὶ ἔτι. αἱ
δὲ αἰσθήσεσιν ψεύδονται· ὁ δὲ
λόγος, διαφωρῶν. ἢ τῷ κατὰ
ληπτικῇ φαντασίαι ὑπὸ νῦν
κρίνεται, καὶ ὁ νῦν πᾶσι κίλως
πέπεται ἄγνωστον· ὅτι τὸ κρι-
τικόν, καὶ δὲ τῷ ἢ δῆμος.

siue præter dicentis opinio-
nem, siue præter curam, si-
ue præter suauitatem, siue
præter consuetudinem, siue
præter id quod gratum est.

Tollebat autem & iudiciū
ista ratione. Aut iudicatum
est iudicium aut iniudicatū
est: at si quidem iniudicatū
est, improbatum consistit,
exciditque à veri falsique
iudicio. Sin verò iudicatū,
vnum erit eorum quæ per
partes iudicantur. Itaque si
idem est, & iudicare & iudi-
cari, id quoque quod iudi-
cium iudicauit, ab altero
iudicabitur, illudque rur-
sus ab alio, atque in infinitū
procedet, præterquā quod
de iudicio sententia cōcots
non est, aliis hominē iudi-
cium esse dicentibus, aliis
sensem, aliis rationem, qui-
busdā itē perceptibilē ima-
ginationem. Atqui homo
quidem & secum & cum a-
liis dissidet, quod ex legum
cōsuetudinūque differē-
tiis constat. Porro sensus
falluntur mentiunturque,
ratio autem discordat, per-
ceptibilisque phantasia ab
animo iudicatur, animus-
que ipse variis motibus
circumagitur. Hac ergo ra-
tione ignotum est iudiciū,
ac per id veritatis quoque
ignoratur.

σημεῖον τε ἐκ τούτου. εἰ γὰρ
 ὅτι (φασί) σημεῖον, ἢ ποιαι-
 ὦν τὸν ὅτι, ἢ νοητὸν. αἰσθητὸν
 μὲν οὐκ ἔστιν· ὅτι εἰ τὸ αἰ-
 σθητὸν κοινόν ὅτι τὸ ὅτι σημεῖον,
 ἴδιον. καὶ τὸ μὲν αἰσθητὸν, καὶ δια-
 φορά· τὸ ὅτι σημεῖον, τὸ πρὸς
 τι. νοητὸν ὅτι ἐκ ἔστιν· ὅτι εἰ
 ἔστι νοητὸν, ἢ ποί φανόμορον
 ὅτι φαινόμενον, ἢ ἀφανὲς ἀ-
 φανὲς, ἢ ἀφανὲς φαινόμενον,
 ἢ φανόμενον ἀφανὲς. ἐδὲν ὅτι
 τούτων ὅτι ἐκ ἄρα ὅτι σημεῖον.
 φανόμενον μὲν οὐκ φανόμενον
 ἐκ ἔστιν, ἐπὶ τὸ φανόμενον οὐ
 δεῖται σημεῖον· ἀφανὲς δὲ ἀ-
 φανὲς ἐκ ἔστιν, ὅτι δὲ φαίνε-
 σθαι τὸ ἐκ κρυπτόμενον ὑπό-
 τι· Θ. ἀφανὲς ὅτι φαινόμενον
 καὶ δυνάται, καὶ ὅτι δεῖται φαί-
 νεσθαι τὸ ἐτέρω παρέξον ἀ-
 φορμῶν ἀποκρύπτως. φαι-
 νόμενον ὅτι ἀφανὲς ἐκ ἔστιν, ὅτι
 τὸ σημεῖον, τὸ πρὸς τι ὄν,
 συγκαταλαμβάνεται ὁφείλει
 τὸ ὅτι ἔστι σημεῖον· τὸ δὲ μὴ ἔ-
 στιν. ἐδὲν ἄρα τὸ ἀδηλὸν αὖ
 καταλαμβάνοιτο. διὰ γὰρ τὸ ση-
 μείων λέγεται τὰ ἀδηλὰ κα-
 ταλαμβάνεσθαι.

Αἰτιαθεῖσι ὅτι τὸ αἷτιον ὡς δὲ τὸ αἷτιον τὸ πρὸς τι ἔστι· πρὸς γὰρ
 τὸ αἷτια τὸ ὅτι. τὸ ὅτι πρὸς τι ὅτι νοητὸν μόνον, ὑπάρχει δὲ οὐ.
 καὶ τὸ αἷτιον οὐκ ὅτι νοητὸν αὖ μόνον. ὅτι εἰ εἰπὲρ ὅτι αἷτιον,

Signum item esse negant.
 Nam si quidem signum est
 (inquiunt) aut sensibile ef-
 se necesse est, aut intelli-
 gibile. At sensibile non est: nā
 sensibile, cōmune: signum
 verò, proprium est. Ac sen-
 sibile secundū quidem dif-
 ferentiam, signum verò eo-
 rum quæ ad aliquid dicun-
 tur, est. Intelligibile itidem
 non est. Nam intelligibile
 non est, siue quod appareat
 ex eo quod videtur, siue
 quod non appareat ex eo
 quod nō videtur, siue quod
 non videtur ex eo quod ap-
 paret, siue quod videtur ex
 eo quod non apparet: nihil
 autem horum est, non igitur
 signum. Ex eo autem
 sequitur nihil incertum cō-
 prehendi posse. Nam per si-
 gna dicuntur obscura ac
 incerta comprehendi posse.

Causam itidem hac ra-
 tiocinatione tollunt. Causa
 eorum quæ ad aliquid di-
 cuntur, est, quippe ad cau-
 sale. Quæ verò ad aliquid
 dicuntur, solum intelligen-
 tur, non autem existūt: cau-
 sa igitur tantum intelligitur.
 Nam si quidem causa est,

ἰφείλει ἔχειν τὸ ἐλέγεται αἰ-
τιον, ὅπῃ ἐκ ἑσσι αἰτιον. καὶ
ὡς ὁ πατήρ, μὴ παρ' ἐν τῷ
ὅς ὁ πατήρ, ἐλέγεται πατήρ, ἐκ
αὐτοῦ πατήρ, ὅπως δὲ καὶ τὸ
αἰτιον. οὐ παρέσι δὲ πρὸς
ὁ νοεῖται τὸ αἰτιον. (ὅτε γὰρ
ἡμέσις, ὅτε φθορά, ὅτε ἀπό-
τι) ἐκ ἄρα ὅτι αἰτιον. καὶ
μὴ εἰ ἑσιν αἰτιον, ἢ τοῖς σώ-
μα σώματος ὅτι αἰτιον, ἢ ἀ-
σώματος ἀσώματος. ὅθεν δὲ
τοῦτων. ἐκ ἄρα ὅτι αἰτιον.
σῶμα μὲν οὐκ σώματος ἐκ
αὐτοῦ αἰτιον, ἐπὶ τῷ ἀμφό-
τερον τῷ αὐτῷ ἔχει φύσιν.
καὶ εἰ τὸ ἑτέρου αἰτιον λέγε-
ται, παρ' ὅθεν ὅτι σῶμα, καὶ τὸ
λοιπὸν σῶμα ὅν, αἰτιον ἡρώ-
σεται. κοινῶς δὲ ἀμφοτέρων
αἰτίων ὄντων, ὅθεν ἑσσι τὸ
παρ' ὅν. ἀσώματος ὅτι ἀσώμα-
τον ἐκ αὐτοῦ αἰτιον, δὲ τὸ
αὐτὸν λόγον. ἀσώματος ὅτι σώ-
ματος ἐκ ἑσιν αἰτιον. ἐπὶ ὅ-
θεν ἀσώματος ποιεῖ σῶμα.
σῶμα ὅτι ἰσώματος ἐκ αὐτοῦ αἰτιον ὅτι τὸ ἡρώμενον, τὸ πα-
ρ' ὅθεν ὅτι ὅθεν ὅτι ὅθεν. μὴ-
δὲν ὅτι παρ' ὅν, δὲ τὸ ἀσώματος
ἐπὶ, ὅθεν αὐτοῦ ὅθεν ὅθεν.
ἐκ ἑσιν τοῖνυν αἰτιον. ὅπως
ἐλέγεται τὸ αὐτοῦ αἰτιον.

id deesse non debet cuius
dicitur causa, alioqui causa
non erit. At quemadmo-
dum pater, nisi adsit is ad
quem pater dicitur, nequa-
quam pater est, ita & cau-
sa. Non autem adest ad
quod causa intelligitur, ne-
que enim generatio neque
corruptio, neque aliud
quippiam: non ergo causa
est. Atqui, si quidem causa
est, aut corpus aut incor-
porea est causa, aut certe
incorporale incorporalis.
Nullum est autem horum:
non igitur est causa. Nam
utraque eandem habent
naturam: & si alterum di-
citur causa, quantum atti-
net ad corpus, & reliquum
corpus quum sit, efficietur
causa. At si communiter
ambo causae erunt, nihil e-
rit incommodi. Porro in-
corporeum incorporei ne-
quaquam causa erit, ob
eandem rationem: incor-
poreum item corporis cau-
sa non erit, quia nihil incor-
poreum corpus facit. Cor-
pus itidem incorporei causa
non est, quia quod sit, ex pa-
tiente subiecta materia esse
debet. Nihil autem patiens
ex eo quod incorporeum sit,
nec ab aliquo quidem sit. Non
est igitur causa. Atque ita
colligitur minime subsiste-

παί τῶν ὅλων ἀρχαίς. δεῖ
γὰρ εἶναι τι πὸ ποιούσας καὶ
δρῶν.

Ἀλλὰ μὴ οὐδὲ κίνησις
ᾧ πὸ γὰρ κινῆσθαι, ἢ πῶς ἐν
ᾧ ᾧ πῶς κινεῖται, ἢ ἐν ᾧ μὴ
εἶναι καὶ ἐν ᾧ μὴ ᾧ πῶς
πῶς, ἢ κινεῖται ἐν τῷ ᾧ ὅτι
εἶναι, οὐδὲ κινεῖται ὅτι εἶναι οὐκ
κίνησις.

Ἀνθρώπων δὲ καὶ μάθη-
σιν. εἴπω (φασί) διδάσκε-
ταί τι, ἢ πῶς πὸ ὅν τῶν εἶναι δι-
δάσκεται ἢ τὸ μὴ ὄν, τῶν μὴ
εἶναι. ἢ τε δὲ πὸ ὅν τῶν εἶναι δι-
δάσκεται (ἢ γὰρ τῶν ὄντων
φύσις πᾶσι φαίνεται καὶ γι-
νώσκεται) ἢ τε τὸ μὴ ὄν, τῶν
μὴ ὄντων (τῶν γὰρ μὴ ὄντων οὐδὲν
συμβέβηκεν) ὥστε ἢ τε τὸ δι-
δάσκειται.

Οὐ γὰρ, μὴ γινώσκεις ᾧ
(φασί) ἢ τε γὰρ πὸ ὄν γινέται
(εἶσι γὰρ) ἢ τε τὸ μὴ ὄν. (οὐδὲ
γὰρ ὑφίστησι) πὸ δὲ μὴ ὑφε-
στώς, μὴ δὲ ὄν, ἢ δὲ πὸ γινέσθαι
ἀτύχητα.

Φύσις τε μὴ εἶναι ἀγαθὸν ἢ
κακόν. εἰ γὰρ τί ᾧ φύσις ἀγα-
θὸν καὶ κακόν, πᾶσι ὁφείλει
ἀγαθὸν ἢ κακόν ὑπάρχειν,

re principia rerum. Ali-
quid enim sit necesse est
quod facit atque opera-
tur.

Enimvero neque motus
est. Nam quod mouetur vel
in loco ubi est, vel in eo ubi
non est mouetur, non in
loco ubi est: in quo autem
non est, neque mouetur,
non est igitur motus.

Disciplinas item hoc mo-
do auferebant. Siquid (aie-
bant) docetur, siue quod
est eo ipso quod est, siue
quod non est, eo ipso quod
non est, docetur. Neque
verò quod est, eo ipso quod
est, docetur. Namque natu-
ra omnium quæ sunt, om-
nibus patet, atque co-
gnoscitur id quod non est,
eo quod non est. Ei quod
non est, nihil contingit, ita
ne doctrina quidem.

Neque generatio quidem
ipsa (inquiunt) est. Neque
enim fit quod est, quū iam
sit: neque quod non est: ne-
que enim subsistit. Quod
autem non subsistit, neque
est, neque fieri quidem
meruit.

Natura quoque bonum
aliquod aut malum esse, ita
negant. Si quid (aiunt), na-
tura bonum aut malum
est, illud omnibus bonum
aut malum esse debuit,

ὥς τὸν ἢ γὰρ πᾶσι ψυχρόν·
κοινόν τ' ἔστιν πάντων ἀγα-
θόν ἢ κακόν· ὅτι ἄρα ὅτι
φύσις ἀγαθόν ἢ κακόν. ἢ τοι
γὰρ πᾶν τὸ ὑπὸ τινος δοξα-
ζόμενον ῥητέον ἀγαθόν, ἢ οὐ
πᾶν. καὶ πᾶν μὲν ἔστι ῥητέον,
ὅπρ' αὖτ' ὑπὸ τῆς αὐτῆς δόξης
ἕσσεται ἀγαθόν, ὥς ἡ ἡδονὴ
ὑπὸ ὅππ' αὐτοῖς· ὑπὸ τῆς δὲ
κακόν, ὑπὸ ἀντιθέσεως. συμ-
βήσεται τοίνυν τὸ αὐτὸ, ἀγα-
θόν τε (εἴ) καὶ κακόν. εἰ δ' ἔστι
πᾶν λέγουσιν τὸ ὑπὸ τινος
δοξαζόμενον ἀγαθόν, δεήσει
ἡμᾶς διακρίνειν τὰς δόξας. ὅ-
τι ἔκ τε ἀντιθέσεως ὅτι, δια-
κρίνειν ἰσοθέτως ἢ λόγῳ. ἀ-
γῶστον οὖν τὸ φύσις ἀγα-
θόν.

Ἔστι τ' καὶ τ' ὅλον τῶν
συμπαροχῆς αὐτῶν ἔργον συμ-
μετρῶν ὅτι τῶν ἀπολειψασάντων
συμμετρῶν. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ πύρ-
ρων οὐδὲν ἀπέλιπεν, οἱ μὲν
τοὶ συμπαροχῆς αὐτοῦ, τίμονα καὶ
ἀντισθένη καὶ κλυπώνιον καὶ
ναυσίφανη, καὶ ἄλλοι ποιεῖται.
οἱς ἀντιλέγοντες οἱ δογμα-
τικοί φασιν αὐτοὺς καταμα-
ρτυνέσθαι καὶ δογματίζεσθαι· ἐν
ὧ γὰρ δοκοῦσι διγέγχεσθαι,

quemadmodum & nix o-
mnibus æquè frigida est:
nullum est autem bonum
aut malum quod sit com-
mune omnium, non igitur
est natura bonum aut ma-
lum. Aut enim omne quod
à quopiam existimatur,
bonum dicendum est, aut
contrà. At omne dicendum
non est: nanque idem ab a-
liquo putatur bonum, sicut
voluptas ab Epicuro, ab ali-
quo è conuerso malum, ni-
mirum ab Antisthene. Cō-
tingit igitur id quod fieri
non potest, idem & bonum
esse & malum. Quòd si nō
omne quod ab aliquo pu-
tatur, bonum dixerimus,
necesse erit nos discernere
opinionēs: quod per parem
rationum vim possibile nō
est. Ignoratur itaque quod
sit natura bonum.

Licet autem totum con-
clusionis illorum modum
ex iis quæ reliquere mo-
numentis animadvertere.
Quanquam Pyrrho quidē
ipse nullum reliquit opus,
verum discipuli & necessa-
rij eius, Timon & Ænesi-
demus, Numenius ac Nau-
siphanes, atque alij huius-
modi: quibus obstrepentes
dogmatici aiunt illos com-
prehendere & decernere.
Nam in eo quòd arguere,
& cæteros euertere conan-

καταλαμβάνοντα. καὶ γὰρ ἐν
 ταῖς αὐταῖς κρατυύοις καὶ δο-
 ματιζοῖσι. καὶ γὰρ ὅτε φα-
 σὶ μηδὲν οἰεῖσιν, καὶ παντὶ
 λόγῳ λόγον ἀντικείμεναι, αὐ-
 τὰ ταῦτα καὶ οἰεῖζονται καὶ δο-
 ματιζοῖσι. πρὸς οἷς ἀπο-
 κείνοντα, πρὸς μὲν ὡς ἀν-
 θρωποὶ πάροιν, ὁμολογοῦ-
 ριν. καὶ γὰρ ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, καὶ
 ὅτι ζῶμεν, καὶ διὰ πολ-
 λὰ τῶν ἐν ταῖς βίαις φαινομέ-
 νων διαγνώσκουσιν. πρὸς δὲ ὧν
 οἱ δογματικοὶ διαβεβαιουῦ-
 νται τῷ λόγῳ, φάμενοι κατε-
 λήφεται, ἐπὶ χρονον πρὸς τού-
 των ὡς ἀδήλων· μόνα δὲ τὰ
 πάντα γινώσκουσιν. τὸ μὲν γὰρ ὅτι
 ὁρώμεν, ὁμολογοῦμεν, καὶ τὸ
 ὅτι πόδες νοῦμεν, γινώσκουσιν·
 πῶς δὲ ὁρώμεν, ἢ πῶς νοῦ-
 μεν, ἀγνοοῦμεν. καὶ ὅτι πό-
 δες λευκοὶ φαίνονται, διηγη-
 ματικῶς λέγομεν, καὶ διαβε-
 βαιούμενοι εἰ καὶ ὅντως ἐστὶ.
 πρὸς δὲ τῆς οὐδὲν οἰεῖσιν φω-
 νῆς καὶ τῶν ὁμοίων λέγο-
 μεν ὡς οὐ δογματῶν· καὶ γὰρ
 εἰσιν ὅμοια τὰ λέγειν ὅτι
 σπαιρεειδὴς ἐστὶν ὁ κόσμος. ὅ-
 τι γὰρ τὸ μὲν, ἀδήλον, αἰ-
 δεῖ, ἐξ ὁμολογησῆς εἰσὶ. ἐν ᾧ
 οὐκ λέγομεν μηδὲν οἰεῖσιν,

tur, profectò cōprehendunt
 atque in eo ipso & asserunt
 & dogmata astruunt. Nam
 quū se nihil diffinire aiunt,
 omniūque rationi contrariā
 obiectam esse rationem, ea
 ipsa & definiunt & profe-
 runt. Aduersus quos illi re-
 spondent, Atqui ea quæ pa-
 timur, ut homines fatemur.
 Nam & quòd dies sit, quòd
 sit generatio, quòdque vi-
 uamus, & cætera in hunc
 modum, quæ in vita nostra
 manifesta sunt, scimus: cæ-
 terum in iis quæ dogmatici
 asserunt, ea se ratione com-
 prehendere dicentes, veluti
 de incertis, neutiquam con-
 sentimus, solas verò passio-
 nes agnoscimus. Nā & nos
 videre confitemur, nosque
 intelligere scimus, verum
 quo pacto videamus aut
 intelligamus, ignoramus.
 Quin quòd hoc album vi-
 deatur narrando dicimus,
 non asserendo an reuera ita
 sit. Porro de ea voce quæ
 nihil nos diffinire dicimus,
 atque similibus, dogmata
 non esse dicimus: neque e-
 nim similia sunt iis quæ illi
 asserunt, puta quòd globo-
 sus sphaeræ instar sit mun-
 dus. Nam id quidē incertū
 est. Hæ verò certæ consen-
 siones sunt. In eo itaque
 quòd nihil diffinire dicim⁹,

καὶ ἀπὸ πύθωνος εἰζόμεθα.
 πάλιν οἱ δογματικοὶ φασιν
 καὶ τὸν βίον αὐτοῖς ἀναρρεῖν,
 ἐν ᾧ πάντα ἐκβλήσιν ἕξ ὧν
 ὁ βίος σωθήσεται. οἱ δὲ ἰδού-
 δαται φασιν αὐτοῖς. καὶ γὰρ τὸ
 ὁρᾶν ἀναρρεῖν, ἀλλὰ τὸ πῶς
 ὁρᾶν ἀναρρεῖν. καὶ γὰρ τὸ φαινό-
 μενον τιθέμεθα, καὶ ὡς καὶ
 τοῖς πῶν ὄν. καὶ ὅτι πῦρ καίει,
 αἰσθασόμεθα· εἰ δὲ φύσιν ἔ-
 χουσι κινεῖται, ἐπέχομεν. καὶ
 ὅτι κινεῖται τις, βλέπομεν,
 καὶ ὅτι φθείρεται. πῶς δὲ
 ταῦτα γίνεται, ἐκ ἴσμεν. μόνον
 οὖν (φασιν) ἀντιστάμεθα
 τοῖς τὰ παρυφιστάμενα τοῖς
 φαινομένοις ἀδήλα. καὶ γὰρ ὅ-
 τε πῶς εἰκόνα ἕξεχας λέγο-
 μεν ἔχει, τὸ φαινόμενον δὲ
 σαφέμεν ὅταν ὅ εἴπωμεν μὴ
 ἔχειν αὐτῷ ἕξεχας, ἐκέτι ὁ
 φαίνεται, ἔτερον δὲ λέγομεν.
 ὅθεν καὶ ὁ τίμων ἐν τῷ πύ-
 θωνι φησὶ μὴ ἐκβληθῆναι τὴν
 σωτηρίαν. καὶ ἐν τοῖς ἰνδάλμοις
 ἔτι λέγει.

Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ
 δένει καὶ τὸ αὐτὸ ὅν.
 καὶ ἐν τοῖς δὲ πηδύσεων φη-
 σὶ, τὸ μὴ ὅτι δὲ ἴλυκεν, οὐ
 τίθημι τὸ δὲ, ὅτι φαίνεται,
 ὁμολογῶ. καὶ ἀνεσίδημα.

neque hoc ipsum diffini-
 mus. Rursus illos dogma-
 tici vitam etiam tollere af-
 ferunt, dum omnia ex qui-
 bus vita constat evertunt.
 At contra eos illi mentiri
 asseuerant. non enim vi-
 sum se auferre, sed quomo-
 do se habeat vis videndi i-
 gnorare se dicunt. Atque
 quod apparet ponimus nō
 quod tale quale cernitur,
 sit. Nam quod vrit ignis,
 sentimus, verum an habeat
 incendendi naturam, non
 pronuntiamus: quodque
 moueatur quispiā, & quod
 pereat, videmus, verum i-
 sta quo pacto fiant ignora-
 mus. Eis igitur (aiunt) so-
 lum reluctamus, quæ in cō-
 spicuis rebus proximè assi-
 stunt incerta. Nanque dum
 statutam eminentias habere
 dicimus, quod videtur ex-
 ponimus: quum verò non
 habere eminentias asseri-
 mus, non iā quod cernitur,
 sed aliud dicimus: vnde &
 Timon in Pythone ait, non
 excessisse consuetudinem.
 At in Indalmis ita dicit,
 Quod verò apparet tota vi-
 tæque profectum.

Atq; rursus in libro De sen-
 sibus, Quod (inquit) istud
 dulce sit, non pronuntio:
 quod autē videatur, assen-
 tior. Anceidemus quoque

ἐν τῷ πρώτῳ τῷ πύρρονων ἐόντων
 λόγον, ὃ δὲν φησὶν οὐκ εἶναι τὸ
 πύρρονων αἰσθητικῶς, ἀλλὰ τὸ
 ἀντιλογίαν, πῶς δὲ φανόμε-
 νοις ἀκολουθεῖν. ταῦτα δὲ λέγει
 καὶ τῷ κτ' Ὀφίας, καὶ τῷ
 Πειθίῳ. ἀλλὰ καὶ Ζε-
 ξίς ὁ αἰνισθῆναι γνώμεται
 ἐν τῷ Πειθίῳ λόγον, καὶ
 ἀντιλογίαν ὁ λαοδικεύς, καὶ ἀ-
 πελλεύς ἐν τῷ ἀγρίππῳ, τι-
 θέασθαι τὰ φαινόμενα μόνα.
 ἔστιν οὖν κριτικὸν καὶ πῶς
 σκεπτικὸς τὸ φαινόμενον, ὡς
 καὶ αἰνισθῆναι φησὶν. ὅτι δὲ
 καὶ ὁ Πειθίος. δημόκριτος δὲ,
 μηδὲν εἶναι τῶν φαινομένων· τὰ
 δὲ, μὴ εἶναι. πρὸς τὸ πᾶν κρι-
 τικὸν τῶν φαινομένων οἱ δο-
 γματικοὶ φασιν, ὅτι ὅτε ἀ-
 πὸ τῶν αὐτῶν ἀφ' ὧν πρὸς
 πίπτει φαίνεται ὡς ἀπὸ
 τῆς πύργου ἢ σφαιρῆς, ἢ τε-
 τραγώνου, ὁ σκεπτικὸς εἰ οὐ-
 διτίραν θεωρεῖν, ἀπορα-
 κτήσθαι εἰ δὲ τῆς τετραγ-
 ων καὶ σφαιρῆς, ὅτι τὸ ἴσον δι-
 νές (φασὶ) τοῖς φαινομένοις
 ἀπιδύσθαι. πρὸς οὓς οἱ σκε-
 πτικοὶ φασιν, ὅτι ὅτε πρὸς πί-
 πτειν ἀλλοῖαι φαντασίαι,
 ἑκατέρωθεν εἰς ἓ μὲν φαίνονται

in primo De Pyrrhonis ra-
 tionibus, nihil ait per mo-
 dum dogmatis diffinire Pyr-
 rhonem, propter contradi-
 ctionem, verum quæ sunt
 conspicua sequi. Eadem fer-
 mē ait in libro Contra phi-
 losophiam, & in libro De
 quaestione. Zeuxis itidem
 Aenesidemi necessarius in
 libro De duplicibus ratio-
 nibus. Antiochus item Lao-
 dicenus & Apelles in A-
 grippa, ea solum ponunt
 quæ videntur. Est igitur iu-
 dicium secundum Scepti-
 cos quod videtur, sicuti &
 Aenesidemus ait. ea in sen-
 tētia & Epicurus fuit. Por-
 ro Democritus nihil se
 nosse ait eorum quæ viden-
 tur: quædam verò ex his
 ne esse quidem. Aduersus
 huiusmodi iudicium, eo-
 rum nimirum quæ viden-
 tur, dogmatici aiunt ab eis
 ipsis varias phantasias in-
 cidere, quemadmodum à
 turre vel rotunda vel qua-
 drata. Scepticus si neutrum
 præfert, sine effectū erit:
 si verò alteram sequitur,
 non iam (inquiunt) æquas
 vires iis quæ videntur, red-
 det. Ad quos aiunt Scepti-
 ci, quòd quando variæ in-
 cident imaginationes, ut-
 rasque videri dicemus,

καὶ δὲ τὰ φαινόμενα τι-
θέναι ὅτι φαίνεται. τέλος ὅ-
σοι σκεπτικοὶ φασί πῶς ὅπο-
τε, ἢ σκιάς ἔχοντες ἐπακο-
λυσθεὶς ἢ ἀταραξία, ὥς φασιν
οἱ τε καὶ τὸ τίμιον καὶ ἀνε-
σίδημον. ἔτε γὰρ ταῦτα ἡροίμε-
θα, ἢ τὰ ταῦτα φελοίμεθα ὅσα
καὶ ἡμεῖς ὅτι. τὰ ὅσα καὶ
ἡμεῖς ἔκ' ἐσιν, ἀλλὰ κατ' ἀ-
νάγκην, ἔδυνάμεθα φε-
λοι. ὥς τὸ περὶ ἡν, διψῆν, δι-
γῆν. ἔκ' ἐσιν γὰρ λόγῳ φε-
λεῖν ταῦτα. λεγόντων δὲ τῶν
δογματικῶν ὥς δυνήσεται
βιοῦν ὁ σκεπτικὸς μὴ φε-
λον τὸ, εἰ καὶ καλὸν αἰσθάναι, κρεῖτ-
τὸν τὸ πατέρα, φασὶν οἱ σκε-
πτικοὶ καὶ τῶν δογματικῶν,
πῶς δυνήσεται βιοῦν ζητή-
σεων ἀπέχων, ἔτι καὶ τῶν βιω-
τικῶν καὶ τηρητικῶν. ὥς τε καὶ
αἰρούμεθα τι καὶ πῶς σιω-
πῶν καὶ φελοῦμεν, καὶ νόμοις
χρῶμεθα.

Τινὲς ὅ, καὶ πῶς ἀπάθειαν.
ἄλλοι ὅ πῶς ἀρεστέως τέλος
εἶπεν φασὶ τοῖς σκεπτικοῖς.

TIMON.

Τίμον Ἀπολλωνίδης ὁ
Νικαῖος, ὁ παρ' ἡμῶν,
ὃς τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς
ἑλλοὺς ὑπομνημάτων,

atque ideo visibilia ponere,
quia videntur. Postremo
autem Sceptici finem aiunt,
nihil quicquam definire
neque pronuntiare, quam
rem sequatur umbræ in
morem animi tranquillitas
atque constantia, ut ait &
Timon & Aenesidemus.
Neque enim ista aut fuge-
remus aut eligeremus, quæ
in nobis sunt: quæ verò in
nobis non sunt, sed per ne-
cessitatem vitare non pos-
sumus, ut est esurire, & si-
tire, & dolere. Neque e-
nim ista rationi auferri
possunt. Dicentibus verò
dogmaticis, posse vivere
Scepticos non detrectan-
do, si iubeatur etiam patrē
necare, respondeant illi de
dogmaticis, quo modo vi-
vere poterit & abstinere
quæstionibus, non de re-
bus vitæ communis & ob-
servandis. Itaque & eligi-
mus aliquid ex consuetu-
dine, & fugimus, & legibus
vtemur.

Sunt qui dicant Scepti-
cos finem dixisse tranquil-
lū animi statum, sunt qui,
mansuetudinem.

TIMON.

Timon Apolloniates
Nicæus, de quo in
primo Commentariorum
in Sillos libro diximus,

ἃ πρὸς φωνεῖ τιθεῖν ὡ καί-
 σαι, φησὶ τὸ τίμηνα εἶ) πα-
 τὴρ μὲν τιμάρχου, φιλιάσιον
 ὃ τὸ γένος· νέον δὲ κατὰ χει-
 ρὸς ἔχοντα χορεύειν, ἔπειτα κα-
 τὰ γόνυ, ἀποδημῆσαι εἰς
 μέγαρὰ πρὸς σίλωνα καί-
 κείνῳ συνδρατεῖσθαι, αὐτὸς
 ἐπαγγεῖν οἴκαδ' αὖ γῆμα.
 εἶτα πρὸς πόρρωνα εἰς ἡλιν
 ἀποδημῆσαι μετὰ γυναῖκα,
 καὶ καὶ δρατεῖσθαι, ἕως αὐτῷ
 πενθὲς ἐγγύοντο ὧν τὸ μὲν πρε-
 σβύτερον, ξάνθον, ἐκάλει, καὶ
 ἰατρικῶν ἐδίδασκε, καὶ δαδ-
 χον τὸ βίβη κατέλιπε. οἱ δὲ, ὅ-
 λο γμὸς ὡς, ὡς καὶ σωτίων ἐν
 τῷ ἐνδεκάτῳ φησὶν. ἀπορῶν
 μέντοι τῶν φων, ἀπῆρκεν εἰς τὸ
 ἐλλήσποντον καὶ τὸ πρὸς πόντι-
 δα· καὶ χαλκηδόνι τε σοφιστῶν
 ἐπιπλέον ἀποδοχῆς ἠξιώθη.
 ἐν δὲ θέν τε πορισάμενος, ἀ-
 πῆρκεν εἰς ἀθῆνας καὶ ἐδίδ-
 ρακε μέχρι καὶ τῆς οὐλίας, οὐλίαν
 χεῖρον εἰς θῆρας δαδραμόν.
 ἐγνώθη δὲ καὶ ἀντιγόῳ τῷ βα-
 σιλεῖ καὶ πολέμαρχῳ τῷ φιλα-
 δέλφῳ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμ-
 ροις ἀπομνηστεῖ. ὡς δὲ (φη-
 σὶν ἀντίγονος) καὶ φιλοπότης,

statur. Erat autē, inquit Antigonus, & potationis studiosus,
 atque phi-

quod opus suum ille Tibe-
 rio Cæsari dedicavit, Ti-
 monē asserit patre Timar-
 cho, genere Phliasium fuisse,
 iuuenemque saltationi o-
 peram dedisse, choreasque
 duxisse: postea verò muta-
 ta sententia Megara se ad
 Stilponem contulisse, qui-
 cum diutius commoratum,
 rursus in patriam rediisse,
 uxoremque duxisse. Tum
 in Elidē venisse cum uxore
 ad Pyrrhonem, ibique mo-
 ratum esse, quoad illi filij
 nati essent: quorum qui ma-
 ior natu erat, Xanthum vo-
 casse, medicinamque do-
 cuisse, vitæ etiamnum &
 instituti sui successorem re-
 liquisse. Erat autem (ut &
 Sotion in decimo testatur)
 eloquentia & sapientia in-
 signis: qui quum egeret ali-
 mentis, in Hellespontū Pro-
 pontidēque concessit, at-
 que in Chalcedone philo-
 sophiam & orationem ex-
 ercens, multum admirationis
 emeruit. Hinc iam lo-
 cupletior factus, Athenas
 profectus est, atque illic ad
 obitum usque perseveravit,
 quum breue tempus The-
 bis egisset. Quin & Antigono
 regi & Ptolemæo Phila-
 delpho cognitus & charus
 fuit, sicuti ipse in libris atte-

καὶ ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐχό-
λαζε· καὶ γὰρ ποιήματα σιν-
έγραφε, καὶ ἐπι, καὶ τραγω-
δίας, καὶ αὐτοί, καὶ δράμα-
τα κομικά· τελέκοντο, τραγι-
κὰ δὲ ἔξήκοντα, σίλλους τε καὶ
κινάδους.

Φέρεται δὲ αὐτῷ καὶ κατὰ-
λογιδίον βιβλία, εἰς ὅτων
τείνοντα μυριάδας δύο, ὧν
καὶ ἀντίστοιχόν· ὁ καρύσιος μέ-
μνηται, ἀναγεγραφώς αὐτῷ
καὶ αὐτὸς τὸ βίβιν· τῶν δὲ σίλλων
τελέα ὄν· ἐν οἷς, ὡς ἀνὴρ σκεπτι-
κὸς ὢν, πάντας λοιδόρει καὶ σι-
λαίνει ποιεῖ δογματικούς, ἐν
παρωδίας εἰδ. ὧν πρὸς μὲν παρῶ-
τον αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἐρ-
μηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ
τεῖτον ἐν διαλόγῳ χήματι.
φαίνεται γὰρ ἀνακείνων
Ξενοφάνῳ πρὸς κολοφώνιον
ὡς ἐκείνων· ὁ δὲ, αὐτοδιή-
γούμενος· ὅτι καὶ ἐν μὲν τῷ δα-
μῶν, ὡς τὸ ἀρχαιοτέρων· ἐν
τῷ τῷ τεῖτῳ, ὡς τῶν ἰσχυρότερων.
ὅθεν δὴ αὐτὰ τινὲς καὶ ὀπίλο-
γον ὀπείχεσθαι. τὸ δὲ παρῶτον
ταῦτα ὡς ἐχέει περιγράψαι,
πλὴν ὅτι μονοπρόσωπος ὄν
ἢ ποίησις. ἀρχὴ δὲ αὐτῶν ἡδε,

Ἐσπετε νῦν μοι ὅτοι πο-

λυπαράμοινοι ἐστέ ὅφισαί.

atque philosophis interdū
vacabat. Nam & poemata
cōscripsit, & versus, tragœ-
dias, & satyras, & comœ-
dias triginta, tragœdias ve-
rò sexaginta. Sillos item &
cinædos.

Feruntur eius & libri va-
rij ad viginti versuum mil-
lia producti, quorum &
Antigonus Carystius me-
minit, qui vitam ipsius cō-
scripsit. Sillorum verò libri
tres sunt, in quibus (ut po-
te scepticus) in dogmaticos
omnes maledicta atque
conuitia ingerit. Ex his pri-
mus planam atque perspi-
cuam habet interpretatio-
nem, enarrationis in mo-
dum. Porro secundus & ter-
tius dialogi speciem tenet.
Videtur autem Xenophanē
Colophonium de singulis
percontari, atque ille ipsi
respondere. Atque in secun-
do quidem de antiquiori-
bus, in tertio autem de po-
sterioribus agit. Vnde illū
quidam Epilogum inscri-
pere. Primus autem eadem
continet, præterquā quod
poetis illa ex persona sua
est. Hoc autem illius fuit i-
nitium,

Nunc mihi adeste omnes, gēs
importuna, sophistæ,

ἐτελεύτησε δὲ ἐγὼς ἐπὶ ἐν-
νήκοντα, ὧν φησιν ὁ ἀντίγ-
νον καὶ σωτίων ἐν τῇ ἐνδε-
κατῷ. πέπον ἐγὼ καὶ ἐπερ-
φθαλμον ἤκουσα, ὅτι καὶ
αὐτὸς αὐτὸν κύκλωπα ὀκά-
λει.

Γέγονε δὲ καὶ ἐπερς τί-
μων, ὁ μισαίνρωτος. ὁ δ'
οὐκ φιλόσοφος, καὶ φιλό-
κηπος λισφόδρα καὶ ιδιοτερά-
μων, ὡς καὶ ἀντίγονος φη-
σι λόγος γεμῶς εἰπεῖν ἱερώνυ-
μον τὸν περὶ πατητικὸν ὅτι αὐ-
τὸς, ὡς περὶ τοῖς σκύδασι καὶ
οἱ φεύγοντες ποξέουσι καὶ οἱ
διώκοντες· ἔγωγε φιλοσό-
φων οἱ μὲν διώκοντες ἡρώσι
τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ, φεύγον-
τες, καθάπερ καὶ ὁ τίμων.
ὡς δὲ καὶ ὁξὺ νοῆσαι, καὶ δῆ-
μικτρεῖσαι φιλοζῆλματα
τε, καὶ τοῖς ποιηταῖς μῦθους
γράψαι ἱκανὸς, καὶ δραματὰ
συνδρατιδεῖναι. μετεδίδου δὲ
τῷ τραγωιδῶν δὲ ξανδρῷ
καὶ ὁμήρῳ. γορυκευδὲς τε
ὑπὸ τῷ δεραπαρνῶν καὶ κυ-
νῶν, ὅτι οἰεῖται μὲν, ἀπουδα-
ζων περὶ τὸ ἡρέμα ζῆν. φασὶ
δὲ καὶ ἄρατον περὶ δέσσει αὐτῷ
πῶς πρὸ ὁμήρου ποίησεν ἀ-
σφαγῶς κτύπητο, τὸ δὲ εἰπεῖν,

Hunc ego Iuscum didici.
Nam & ipse Cyclopem se
appellabat.

Fuit & alter Timon, ho-
minum osor. Fuit autē hic
philosophus Timon, hor-
torum studiosus maximē,
ac solitudinis amans, quē-
admodum & Antigonus re-
fert. Fertur Hieronymus
Peripateticus de illo dixisse,
Sicut apud Scythas &
qui fugiunt, & qui perse-
quuntur, sagittas, torquēt,
ita & apud philosophos, alij
persequendo discipulos
capiunt, alij fugiendo, quē-
admodum & Timon. Erat
autem acri ingenio ad per-
cipiendum, atque ad irri-
dendum promptus & vehe-
mens, literatorque illustris,
& ut poetis fabulas scribe-
ret, ac tragœdias conderet,
in primis valebat. Alexan-
dram enim & Homerum
tragœdiarum socios accer-
sere gaudebat. Et facillimē
ferebat quum vel ab ancil-
lis vel à canibus perturba-
retur, nihil æque studens
atque tranquillam vitam
apprehendere. Aiunt Ara-
tum ab illo quæsisse quo pa-
cto quispiam Homeri poe-
ma sine menda consequi
posset, illumque dixisse,

ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις
 ἐντυλχαῖοι, καὶ μὴ τοῖς ἡδὴ
 διωρθωμένοις. εἰκὴ τὸ αὐτὸ
 εἶπε τὰ ποιήματα, ὅτι οὔτε
 ἐμύδα. ὥς τε καὶ ζωπύρω τῷ
 ῥήτῃ ἀναγνώσκοντι ὅτι
 τυλίπειν, καὶ καὶ τὸ ὅτι ὕδον
 διέξειναι. ὕδοντα τε ἐφ' ἡ-
 μισίας, οὕτως δὲ εἶναι τὸ ἀπό-
 σπασμα, τέως ἀγνοοῦντα. ὅ-
 τυτον δὲ ἀδελφοὺς. ἀλλὰ
 καὶ ὅτι, ὥς μηδὲ αἰετῶν
 συλχωρεῖν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἀρ-
 κισίλαον διασάιδρον δὲ τῷ
 κερκώπῳ ἰόντα, εἰπεῖν, τί σὺ
 δίδες, ἐνθάδε πρὸς ἡμεῖς οἱ ἐ-
 λθὺσθε, σιωπῆς τε ὅτι πλέ-
 γῃ εἰώθει πρὸς τοὺς τὰς αἰ-
 ωήσεως μετ' ὅτι μὲν τυρεῶν
 ὅς τῃ γὰρ ἐλκεῖνοντας, σιω-
 πῇ λθόν ἀπ' αἰῶνός τε καὶ Νου-
 μῖνός τε. εἰώθει δὲ καὶ παύ-
 ζειν ὁ αὐτὸς. πρὸς οὖν τὸν
 θαυμάζοντα πάντας, ἔφη, τί
 δ' οὐ θαυμάζεις ὅτι τρεῖς
 ὄντες τέτταρας ἔχουσιν ὀφθαλ-
 μοὺς; ὡς δὲ αὐτὸς ἑτέρῳ φθαλ-
 μος, καὶ ὁ διοσκυρεὶ δὴς μα-
 θητὴς αὐτοῦ. καὶ ὁ πρὸς ὃν
 ἐλεγχῇ, ὕμνός. ἐρωτῇ δὲ
 ποτε ὑπὸ ἀρκεσίλαου δὲ τί
 παρὲν ὅτι θηβῶν, ἔφη, ἔγωγε ὑμᾶς ἀναπληρώσω, ὁρῶν γὰρ.

Antiqua si incidat in exem-
 plaria, non ea quæ nuper
 emendata sunt. Neglecta
 quoque apud illū pœmata
 iacebant aliquando & cor-
 rosa, adeo ut quum & Zo-
 pyro oratori quiddam reci-
 taret, euoluerétque volu-
 mē, & quod occurreret le-
 geret, in medio fermè ope-
 ris principium notarit avul-
 sum, Lego eatenus ignorās.
 Adeo verò frugi ac facilis
 in victu erat, ut nullum
 prandij tempus observaret.
 Aiunt autem ipsum quum
 vidisset Arcesilaum assenta-
 torem incedētem medium,
 dixisse, Quid huc tu venisti
 ubi nos liberi sumus? Assi-
 duè dicere solitus erat in
 eos qui sensus cum animi
 attestatione diiudicāt, Cō-
 uenit Attagásque & Nume-
 nius. Consueuerat & ista
 ludere. Adeum enim quī
 cuncta mirabatur, ait, Quid
 autem non miraris, quia
 tres quum simus quatuor
 habemus oculos? Erat au-
 tem ipse vnoculus, & Dio-
 scorides discipulus eius.
 Rogatus autem aliquan-
 do ab Arcesilao cur ex
 Thebis adesset, ait, Ut nos
 in aperto inuens rideam.

ὁμοῦς ὃ καὶ ταπείνων ἔ-
καστάς ἐν τοῖς σιλλοῖς ἐπὶ ἡ-
γεσεν τῶν ὀπιζομένων ἀρ-
κασίας περὶ δειλίῳ.

Τούτου δὲ δόχος (ὡς μὲν
μυωδότος φησὶ) γέγονεν ἡ-
δεῖς· ἀλλὰ διήρπεν ἡ ἀγο-
γή, ἕως αὐτῶν πολέμων ὅ-
κυρίων αἰσθησάμενος ὡς
ὃ ἱππόβοτος φησὶ καὶ σω-
τίων, διήκουσαν αὐτῶν διης-
κουείδης κῶριος καὶ νι-
κόλοχος ῥόδιος, καὶ δὲ φρά-
νωρ σελευκίδης, τραυλῶ-
τε ἀπὸ τρωάδος· ὅς οὕτω
καρτερικὸς ἐγίγνετο, (καθὰ
φησὶ φύλαρχος ἰσορῶν) ὥς-
τε ἀδίκας ὑπομῆναι ὡς ὅτι
θεοδοσία κολαδιῶναι, μη-
δὲ λόγῳ τοῖς πολίταις κα-
ταξιώσας. Εὐφρανὸρ δὲ
διήκουσαν δούλου αἰε-
ξανδρὸς ἡ πολέμων, οὗ
σαρπηδῶν, καὶ Ἡρακλεί-
δης. Ἡρακλείδου δὲ ἀνεσί-
δημος κνώσειος, ὅς καὶ
πυρρῶνείων λόγον οὐκ ἔτι
συνέγραψε βιβλία· ἧς δὲ
ξίππῳ ὁ πολίτης, οὗ δὲ
ξίς ὁ γρονιόποις, οὗ ἀντίγο-
ν λαοδικὸς ἀπὸ λύκου.
Τούτου δὲ μωυδότος ὁ νι-

Arcesilaum tamen quom
in Sillis carperet, lauda-
uit illum in eo libro qui
inscribitur, Arcesilai de
cœnis.

Huius successor (ut Me-
nodotus refert) nemo fuit,
sed eius defecit institu-
tum donec illud Ptolemæ-
us Cyrenæus instauravit.
Porro Hippobotus & So-
tion, ipsius auditores fuis-
se tradunt Dioscoridē Cy-
prium, & Nicolochum
Rhodium, Euphranorē-
que Seleucium, & Praylū à
Troade, qui adeo constan-
ti animo fuit, ut tradit Phy-
larchus historicus, ut pate-
retur se iniuste, ut prodi-
torem affici supplicio, ciues
ne verbo quidem suppli-
catus. Euphranorem au-
tem Eubulus Alexandri-
nus audiuit: Eubuli verò
Ptolemæus auditor fuit.
Eum verò Sarpedo & He-
raclides audiuerunt. Porro
Heraclidem Ænesidemus
Gnosius audiuit, qui Pyr-
rhoniarum rationum octo
conscripsit libros. Ænesi-
demum Zeuxippus Polites,
Zeuxippum verò Zeuxis
qui γαυιόποιος dicebatur.
Hunc Antiochus Laodice-
nus ex Lyco, quem rur-
sus Menodotus Nico-

καμινθεὺς, ἰατρὸς ἐμπειρικὸς,
καὶ Θεώδας λαοδικεὺς. με-
νοδότου δὲ, ἡγετόπου ἀριέως
ταρσεὺς· ἡγετόπου δὲ διή-
κουσε σέξτος ὁ ἐμπειρικὸς, ὃς
καὶ τὰ δέκα τῶν σκεπι-
κῶν, καὶ ἄλλα κάλλιστα. Σάξ-
του δὲ διήκουσε σατορνῖν Θ-
ὁ κυθῆνας, ἐμπειρικὸς καὶ
αὐτός.

medensis medicus empiri-
cus, & Theodas Laodice-
nus audiere. Menodotum
autem Herodotus Arici fi-
lius Tarsensis, Herodotum
verò Sextus empiricus au-
diuit, cuius sunt decem illa
volumina, aliáque pulcher-
rima. Porro Sextum Satur-
ninus audiuit, cognomen-
to Cythenas, & ipse empi-
ricus.

Y y iij

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ ΠΕΡ
βίων, δογμαίων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀδοκίμιστων, Βιβλίου
ε' τῷ ε'.

DIOGENIS LAERTII
de vitis, dogmatis & apophtheg-
matis eorum qui in philo-
sophia claruerunt,
Liber X.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ.

Πίκουρος
Νεοκλεους
καὶ χαρ-
εστράτης, αἰ-
θιωαῖος,
τὸ δῆμον γαργηπίος, γῆροις
τῶ τῷ φιλαίδων, ὡς φησι
μητρὶς δώρετος ἐν τῷ περὶ θυμ-
νείας. τὸτον φασὶν ἄλλοι τε
καὶ ἡρακλείδης ἐν τῇ σωτίων-
ος ὅτι περὶ κληρονομιάτων
αἰθιωαίων πλεὺς σάμον, ἐ-
κείνους τρεφίοναι. οὐκ τὸν καὶ δε-
καέτη δὲ ἡθύνει εἰς ἀθῆ-
νας, ξενοκράτους ὡς ἐν αἰ-
καδημία, αἰετοτέλους δ'
ἐν χαλκίδι διατείνοντος.

EPICURVS.

Picurus
Neoclis &
Chærestia-
te filius, pa-
tria quidem
Athenien-
sis, pago verò Chagettius
ex Philaidarum familia, ut
Metrodorus in libro De in-
genuitate refert, fuit. Sunt
qui illum dicant, & in pri-
mis Heraclitus in Sotio-
nis breuiatione, quum A-
thenienses Samum sortiti
essent, illic nutritum esse,
ac demum octauū & deci-
mum agentem ætatis annū,
rursus Athenas concessisse,
quo tempore & Xenocrates
in Academia, Aristoteles
Chalcide, scholā habebant.

τελευτήσαντος δὲ ἀλεξάνδρου
 τοῦ μακεδόνου, καὶ τῶν ἀθη-
 ναίων ἐκπαιδευτῶν ὑπὸ περ-
 δίκκου, μετελθεῖν εἰς κολο-
 φῶνα πρὸς τὰ πατέρα. χρόνον
 δὲ τινα διατείσαντα αὐτόν τι
 καὶ μαθηταὶ ἀθροίσαντα, πάλιν
 ἐπαγγεῖν εἰς ἀθῆνας,
 ἐπὶ ἀναξικράτους καὶ μέγχι
 μὲν τινος κατ' ἐπιμιξίαν
 τοῖς ἄλλοις φιλοσοφεῖν, ἔπειτα
 ἰδίᾳ πῶς πῶ ἀπ' αὐτοῦ κλη-
 θεῖσιν ἀρετὴν συστήσαι τα. ἐ-
 φάμεθα δὲ τε φιλοσοφίας αὐ-
 τὸς φησιν, ἔτι γυνώσκοντες
 ἑκατὶ καὶ δέκα. ἀπολλόδω-
 ρος δ' ὁ ἐπικύρειος ἐν τῇ
 πρώτῃ πρὸς τὸν ἐπικουρέου
 βίβλιν, φησὶν ἐλθεῖν αὐτὸν ἐπὶ
 φιλοσοφίᾳ καταγινόντα τῶν
 σοφιστῶν καὶ γραμματιστῶν,
 ἐπειδὴ μὴ ἐδυνήθησεν ῥυμη-
 νῶσαι αὐτὸς τὰ πρὸς τὴν παρ'
 ἡσίοδω χάρις. φησὶ δὲ ἔρ-
 μίππου γραμματοδιδά-
 σκαλον αὐτὸν γένησθαι. ἔπειτα
 μὲν τοῖς περὶ τυχόντα τοῖς
 δημοκρίτους βιβλίοις, ἐπὶ φι-
 λοσοφίᾳ αἰεταί. διὸ καὶ τὴν τι-
 μωνα φέρεται πρὸς αὐτὸν,
 ὡς αὐτὸς αὐτοφροντῶν καὶ κινώ-
 τατος ἐκ σάμου ἦσαν,

Γραμμοδιδασκαλίας, ἀναγνώστου ζαόντων.

Defuncto autem Alexandro
 Macedone rege, & Athe-
 nensium sub Perdicca af-
 flictis rebus, Colophonem
 se ad patrem contulisse V-
 bi quum aliquandiu com-
 moratus esset, congregas-
 setque discipulos, Athenas
 iterum rediisse sub Anaxi-
 crate, ibique aliquousque
 cum cæteris in commune
 philosophatum esse, deinde
 seorsum sectā à se vocatam
 constituisse. Decimoquar-
 to verò ætatis anno philo-
 sophiæ dare operam cœpif-
 se ipse testis est. Apollodo-
 rus autē Epicureus in pri-
 mo De vita Epicuri, refert,
 illum ad philosophiam se
 contulisse grammaticos in-
 sectatē ac sophistas, quod
 percontanti quidnam esset
 apud Hesiodum chaos, ex-
 ponere non potuissent.
 Grammaticam verò illum
 docuisse primū, ac demū
 lectis Democriti libris phi-
 losophiæ dedisse operam
 Hermippus auctor est: at-
 que ob id Timonem de il-
 lo dixisse,

*Ultimus ex physicis Samiæque
 hic ultimus ora*

*Præceptor iuuenum & mo-
 rum formator amœnus.*

Συνεφίλοσόφου ἡ αὐτοῦ
 περὶ φιλοσοφίας καὶ οἱ ἀδελ-
 φοὶ βεῖς ὄντες, νεοκλῆς, χα-
 ρέδημος, ἀρίστος καὶ ἄλλοι· καὶ θά-
 φησι φιλόδημος ὁ ἑπικούριος
 ἐν τῷ δεκάτῳ τῷ τῷ φιλοσό-
 φων συντάξεως. ἀλλὰ καὶ
 δοῦλα μὲς ὄνομα, καὶ θά-
 φησι μυρωνταῖος ἐν τοῖς ἰσο-
 εικοῖς κεφαλαίοις.

Διότιμος ὁ στωϊκὸς δις-
 μνησέων περὶ αὐτὸν, πι-
 κροῦτα αὐτὸν διαβόληκον,
 ἑπιστολὰς φῶν πομπήωντα
 ἀσελγείας, ὡς ἑπικούριος καὶ τὰ
 εἰς χύσιον ἀναφερόμενα
 ἑπιστολὰς, ὡς ἑπικέρου συν-
 τάξας. ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸ πρὸς
 δάμιον τὸ στωϊκόν, καὶ νικόλαος,
 καὶ σωτίων ἐν τοῖς δώδεκα τῷ
 ἑπικέρου φῶν διοκλείων
 ἡέτων, αἱ εἰς πρὸς καὶ ἡ
 διονύσιος ὁ ἀλικαρνασσεύς.
 καὶ γὰρ σὺ τῇ μητρὶ περὶ αὐτὸν
 αὐτὸν εἰς τὰ οἰκίον, καὶ παρ-
 μοῖς ἀναγνώσκων καὶ σὺ τῷ
 πατρὶ γράμματα διδάσκειν
 λυπεῖται τὸ μαθαίνειν. ἡ-
 λὰ καὶ τὸ ἀδελφῶν εἶνα περὶ αὐ-
 τὸν γένον, λεοντία τε συνείναι
 τῇ ἐπαύρῃ. τὰ δὲ δημοκρίτου
 περὶ τὸ ἀπῆλπον, καὶ ἀρίστων
 περὶ τὸ ἡδονῆς, ὡς ἰδὶα λέγειν.

Adiecti sunt autem illi ad
 philosophandum, ipso hor-
 tante, tres ipsius fratres,
 Neocles, Chæredemus, &
 Aristobulus, ut ait Philo-
 demus Epicureus in x De
 philosophorum composi-
 tione. seruus item illius,
 Mus nomine, ut Myronia-
 nus refert in Legibus hi-
 storiciis capitulis.

Enimuero Diotimus
 Stoicus infesto aduersus il-
 lum animo, acerrimè eum
 infectatus est, quinquagin-
 ta circumferens impudicas
 & lasciuas veluti ab Epicu-
 ro scriptas epistolas, eas-
 que quæ Chrysippi feruntur
 veluti sub eius nomine cō-
 ponens. Posidonius autem
 Stoicus & Nicolaus & So-
 tion in xii eorum quæ
 inscribuntur Dioclis ar-
 gumenta. Sunt autem fe-
 re xxiiii. & Dionysius
 Halicarnassæus, vnâ cum
 matre ædículas circuisse
 purgamenta legentem, li-
 terasque cum patre docuis-
 se mercedis exiguæ stipen-
 dium tradunt. Vnum quoque è
 fratribus lenocinatum esse,
 ipsūque Leontiae mere-
 trici congredi solitum. De-
 mocriti quoque De atomis,
 Aristippique De volupta-
 te libros ut suos asseruisse,

μη εἶναι γ' ἡγεσίως αἰσὼν, ὡς
 τιμοκράτης φησὶ καὶ ἡ ἐξ' ὁδοῦ
 ἐν τῷ παλαιῷ ὅπικουρον ἐφίβειας.
 Μίθρῳ τε αἰγρῶς κολακίδην
 πὺν λισιμάχου διοικητινῶν, ἐν
 ταῖς ὁπισθολαῖς παλαιὰ καὶ
 ἀνακτακαλουῦσα. ἀλλὰ καὶ
 ἰδομένη καὶ ἡ ἐξ' ὁδοῦ καὶ τι-
 μοκράτῳ, τοῖς ἐκπυσσάσας, ἐλκω-
 μιὰς καὶ κολακίδην αὐτῶν
 τούτω. ἐν τε ταῖς ὁπισθολαῖς,
 πρὸς μὲν λεοντίαν, παλαιὰ ἀνακτα-
 φίλον λεοντύειον, οὐκ κερτο-
 γορεύει ἡμᾶς ἐν ἐπλησῶν ἀνα-
 γόνται, σε τὸ ὁπισθόλιον. πρὸς
 δὲ δεμίσαν πρὸς λέοντος γυναι-
 κα, οἷός τε (φησὶν) εἰρήνη,
 εἰ μὴ καὶ ὑμῖς πρὸς με ἀφί-
 κησθε, αὐτὸς τελευτῶν. ὅπως
 αὖ ὑμεῖς καὶ δεμίσα πρὸς ἀνακτα-
 λῆτε ὡς εἶδαι. πρὸς δὲ πυ-
 θοκλέα ὡραῖον ὄντα, καθε-
 δοῦμαι (φησὶ) πρὸς δοκῶν
 πρὸς ἱμερτινῶν καὶ ἰσοδιδόν σε
 εἰσοδόν. καὶ πάλιν πρὸς δε-
 μίσαν γράφων, νομίζεις αὐ-
 τῇ παρανεῖν, καὶ δὲ φησὶ
 διόδοτος, ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ
 τῷ πρὸς ὁπικουρον. καὶ δὲ
 λαῖς δὲ πολλαῖς ἐτέραις γρά-
 φειν. καὶ μάλιστα λεοντίαν, ἥς
 καὶ μηδὲν ὁδοῦν ἐραδιῶσαι.

neque fuisse legitimum ci-
 uem, ut Timocrates ait, &
 Herodotus in libro De pu-
 bertate Epicuri: Mithraeque
 Lyfimachi dispensatori per
 epistolas fœdè adulatorum es-
 se, Pæanem illum ac regem
 appellando. Idomeneum i-
 tidem & Herodotum atque
 Timocratem, qui se adhuc
 obscurum suæque dogma-
 ta illustrarent, per epistolas
 laudare, eisque ob hoc ipsū
 assentari. Scribens ad Leō-
 tiam in epistola, id agit, in-
 quiens in hunc modum,
 Παλαιὰ ἀνακτα ὦ mea Leon-
 tiola, cuiusmodi me imple-
 uit plausus tuam epistolulā
 quum legerem! Ad Themī-
 stam item Leontis uxorem,
 Quotus enim (inquit) e-
 go sum, nisi vos ad me pro-
 ficiscamini? promptus ipse
 quocunque vos ac Themī-
 sta me accersatis, irrumpe-
 re. Ad Pythoclem verò for-
 mosum adolescentem, Cō-
 sumor (inquit) atque defi-
 cio, amabilem tuum atque
 diuinum ad te ingressum o-
 periens. Rursūmq; ad
 Themīstā scribens, mone-
 re ipsam arbitratur, ut Theo-
 dotus in quarto Aduersus
 Epicurum libro ait. Aliis itē
 compluribus metricis scribit,
 & Leōtie in primis,
 quā & Metrodorus amat.

ἐν τε τῇ περὶ τέλει γραφῇ
 ἔπος, οὐ γὰρ ἔχω τί νοή-
 στω τὰ γὰρ δὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς
 δὲ χυλῶν ἡδονὰς, ἀφαιρῶν
 δὲ τὰς δι' ἀφροδισίων, καὶ
 τὰς δι' ἀκροαμάτων, καὶ τὰς
 δὲ μορφᾶς. ἐν τε τῇ περὶ
 πυθοκλείᾳ ὁπισθοῦς γραφῇ,
 παιδείαν δὲ πᾶσαν μακά-
 ριοι φθίγγετε. ὁπίκτις τε
 κιναιδολόγον αὐτὸν κηεῖ, καὶ
 τὰ μάλιστα λοιδόρεῖ. καὶ μὲν
 καὶ τιμοκράτης ἐν τοῖς ὁπίγρα-
 φοῦσιν ἀφραπίς, ὁ μὲν
 Ἐδῶρεν μὲν ἀδελφὸς, μαθη-
 τὴς δ' αὐτοῦ, τῆς σχολῆς ἐκ φοι-
 τήτας, φησὶν αὐτὸν δις τῆς ἡ-
 μέρας ἐμῆν ἀπὸ τρυφῆς ἐ-
 αὐτόν τε διηγέσθαι μόλις ἐκ-
 φυγεῖν ἰχρῶσαι τὰς νυκτερι-
 νὰς ἐκείνας φιλοσοφίας, καὶ
 πλεὺς μουσικῶν ἐκείνων σωμα-
 τολογῶν. τὸν τε ὁπίκτις πολλὰ
 καὶ τὸν λόγον ἡγεονέει, καὶ
 ποιεῖ μὲν καὶ τὴν βίον,
 πό, τε σώματι ὑπερβαίνει δὲ καὶ
 αἰσῶν, ὡς πολλὰ ἐπὶ μὴ δι-
 ναῖται ἀπὸ τῆς φορέως διανα-
 σκῶναι μὲν τε αὐτοῖς ἡμέ-
 ρησιαν εἰς τὴν βίαν, ὡς αὐ-
 τὸς ἐν τῇ περὶ λεόντιον ὁπι-
 στοῦς γραφῇ, καὶ ἐν ταῖς περὶ
 τοῖς ἐν μυτιλῶν φιλοσόφοις.

In libro quoque De fini-
 bus sic loquitur, Nam e-
 quidem nihil habeo quod
 bonum intelligam, si sapo-
 rum voluptates, & quæ ex
 Venereis constant, & quæ
 auribus percipiuntur, quæ-
 que ex formæ venustate
 blandiuntur oculis, aufe-
 ram. Scribit item in episto-
 la ad Pythoclem, Omnem
 autem disciplinam, ὁ for-
 tunati, fugite. Epictetus
 quoque, ut lascivius loquē-
 tem sugillat, maximisque
 probris incessit. Timocra-
 tes item in iis quæ inscri-
 buntur De lætitia, Metro-
 dori frater, ipsiusque disci-
 pulus, eius relicta schola,
 bis illum diebus singulis
 vomere solitus est nimis
 deliciis solum refert, se-
 que ipsum narrat vix effu-
 gere potuisse nocturam il-
 lam philosophiam, arca-
 namque illam convertiun-
 culam. Epicurum quoque
 multa in oratione peccare,
 atque in vita longè plura,
 corporèque adeo misera-
 biliter affectum, ut multos
 annos consurgere ex sella
 nequiverit, minam interim
 quotidie in cibos consu-
 mere, ut ipse in epistola ad
 Leontiam scribit, atque in
 eis quas ad Mitylenen-
 ses philosophos scripsit.

συνεῖναι τε αὐτῷ τε καὶ μη-
 τρώδω ἐταίρῳ καὶ δῆας
 μαρμαίριον καὶ ἡδεῖαν, καὶ ἐ-
 ρώτιον, καὶ νικιδιον. καὶ ἐν ταῖς
 ἐπὶ αὐτῇ καὶ τελευκίῳ βίβλοις
 ταῖς περὶ φύσεως, τὰ πλείστα
 ταῦτα λέγειν καὶ ἀντιγράφειν
 ἐν αὐταῖς δῆας τε καὶ Ναυ-
 σιφανὲς τὰ πλείστα, καὶ αὐτῇ
 λέγει φάσκειν ὅτως, ὅτι εἴ-
 τις ἄλλος εἶχε, καὶ κείνῳ,
 ὠδίνων πλὴν ἀπὸ τοῦ σώματος
 καύχῃσιν πλὴν ὀφισκίῳ, κα-
 δάπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν
 ἀνδραπόδων. καὶ αὐτὸν ὁππῶ-
 κουρον ἐν ταῖς ὁπισθολαῖς πε-
 ρὶ Ναυσιφανέος λέγειν ταῦ-
 τα. ἤγαγῃ αὐτὸν εἰς ἑκαστὴν
 πιαυτίαν ὥς τε μὴ λοιδορεῖ-
 σθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκα-
 λον. πλεύμονά τε αὐτὸν ἐκδήξαι,
 καὶ ἀγχαίματον, καὶ ἀπατεώ-
 να, καὶ πόννον· τοῖς τε πρὸς
 πλάτωνα, διονιστοκόλακας,
 καὶ αὐτὸν πλάτωνα, χερ-
 βιλῆα καὶ ἀριστοτέλῃ, ἄφω-
 πον, καὶ φαζόντα πλὴν πα-
 τεῶν οὐσίαν, στρατεύεσθαι καὶ
 φαρμακοπωλεῖν· φορμοφί-
 εον τε περὶ τὰ γόρην, καὶ γρα-
 φῆα δημόκειτον, καὶ ἐν κώ-
 μαις χάμματα διδάσκειν.

congregique illi una cum
 Metrodoro & scorta alia,
 Marmarium, & Hediam,
 Erotium, & Nigidium. In
 eis quoque voluminibus
 quæ de natura scripsit tri-
 gintaquinque numero, cō-
 plura huiusmodi inferere,
 contrariæque in ipsis aliis
 quidem multis. Nausipha-
 ni verò in primis scribere,
 ita ferè ad verbum dicens,
 Sed habet, habuit enim ille
 velut parturiens ab ore ia-
 ctantiam sophisticā, quem-
 admodum & alij complu-
 res ex mancipiorum nu-
 mero. Ipsūque Epicurum
 in epistolis ista de Nausi-
 phane dicere. Adduxit il-
 lum in eiusmodi animi ex-
 cessum, ut ne maledictis im-
 peteretur, magistrūque
 inuocaret. *πλεύμονα* quoque
 ipsum ac deceptorem, &
 scortum ac sine literis vo-
 cabat. Platonis item secta-
 tores, Dionysij assentato-
 res: Platonem quoque i-
 psū, aureum: Aristotelem
 prodigum, qui paterna sub-
 stantia consumpta milita-
 set, & venena vendidisset.
 Appellabat baiulum
 Protagoram, & librarium
 ac scribam Democritum,
 qui in comestationibus vi-
 xisset literasque docuisset.

Ἡράκλειτον τε, κυκλιώ· καὶ
 Δημόκλειτον, ληρό· κειτον· καὶ
 ἀντίδωρον, σαννίδωρον. τοῖς
 τε κυζικίωσι, ἐχθροῖς δ'
 ἐλλάδος· καὶ τοῖς διαλεκτι-
 κοῖς, πολυφθονερεῖς· πύρρ' ὦ-
 να δ', ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον.
 μνηνάσαι δὲ ἔπει. τῷ δ' αὖ-
 δρὸς μάρτυρες ἱκανοὶ τ' αὖ-
 τὸ βλήτου πρὸς πάντας ἀ-
 γνωμοσιώης, ἢ τε πατεῖς χαλ-
 κῶς εἰκόσι τιμήσαντα, οἳ τε
 φίλοι, τοῦτοι τὸ πλῆθος ὡς
 μηδ' αὖ πόλεσιν ὅλαις με-
 τρεῖναι δύνασθαι. οἳ τε γώ-
 εμοι πάντες, ταῖς δογματι-
 καῖς αὐτῷ σφῆσι περὶ κατὰ χε-
 ρέντες, πλεονεκτοῦντες τῷ
 στρατονικίῳ πρὸς καρνεά-
 δην ἀποχωρήσαντος, τάχα
 βαρυθύντος ταῖς ἀνυπερ-
 βλήτοις αὐτῷ χρῆσέτησιν· ὥτε
 διαδοχῇ, πασῶν σχεδὸν ἐκλι-
 πουσῶν τῷ ἄλλων, ἐσται
 διαδοχῇ, καὶ ἀναιέθμοις
 ἀρχαῖς ἀπολύεσθαι διῆλιν ἐξ
 ἄλλης τῷ γινώσκον· ἢ τε
 πρὸς τοῖς γονέας ἀχρησίαι,
 καὶ ἢ πρὸς τοῖς ἀδελφοῖς ἀ-
 πορίαι, πρὸς τε τοῖς οἰκέταις ἡ-
 μερότης, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῷ
 διαθηκῶν αὐτῷ· καὶ ὅτι αὐ-
 τοῖς συνεφιλοσόφω αὐτῷ,

Heraclitum quoque ^{κυκλιώ}
 merobibum. Democri-
 tum Lemocritum, & Anti-
 dorum ^{σαννίδωρον}. Cyzice-
 nos, inimicos Græcie, &
 dialecticos nimium inui-
 dos. Pyrrhonem quoque
 indoctum & imperitū ap-
 pellabat. Sed hi profectō
 insaniunt. Nanque viri hu-
 ius aduersus quosuis in-
 credibilem gratitudinem
 permulti testantur, patria
 item quæ statuis æreis il-
 lum honorauit: amici quo-
 que tam multi, ut eos ne
 vrbes quidem integræ ca-
 pere possint, familiares
 præterea omnes ac discipu-
 li quos illius dogmaticæ
 firenes occuparunt, præter
 vnum Metrodorum Stra-
 tonicensem, qui ab illo se
 ad Carneadem contulit, cui
 fortè grauis erat viri incō-
 parabilis & immensa boni-
 tas, illiusque scholæ perpe-
 tua successio, quæ cæteris
 fermè omnibus deficienti-
 bus, sola persistit, perpetuis
 vicibus discipulis sibi inui-
 cem succedentibus. Summa
 præterea in parentes pietas,
 atque præcipua in fratres
 beneficentia, mansuetudo-
 que in seruos, quemadmo-
 dum & ex eius testamentis
 liquet, & quod secum il-
 li vnā philosophati sunt,

ὅν μιν ἐνδοξότατος ὁ θεωρη-
 ρηδὲς ἦν. καθόλου δὲ ἡ
 πρὸς πάντας αὐτῆς φιλα-
 νθρωπία. ἥ μιν γὰρ πρὸς θεοῖς
 εὐσέπης καὶ πρὸς πατρίδα
 φιλίας ὅγκος ἢ δῆλσις.
 ὑπερβολὴ γὰρ ὀπρηνείας, καὶ
 πολιτείας ἡ ψαπ. καὶ χαλε-
 πωτέρων ἢ κραιῶν κατὰ χρό-
 των τιμικαῦτα πρὸ ἐλλάδα,
 αὐτοῖσι καταβιῶναι, δὲ ἢ καὶ
 πρὸς τοὺς πρὸ τῆς ἰωνίας πί-
 πους δῆλδραμόντα πρὸς τοὺς
 φίλους, οἳ καὶ πανταχόθεν πρὸς
 αὐτὸν ἀφικνοῦντο, καὶ συνε-
 γίον αὐτῶν ἐν τῇ κήπῳ, κα-
 θάφῃ καὶ ἀπολλόδωρος· ὃν
 καὶ ὁ Γδοήκοντα μινὼν παρία-
 σαι. Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ
 τῇ ὀπρηνείας φησὶν ἄτε-
 λῆστα καὶ λιπότερα διατρώ-
 μῃ. κοτύλη γινῶ (φησὶν) οἰ-
 νίδος ἢ κραιῶν πρὸ τῆς πᾶν ὕδαρ
 μιν αὐτοῖς ποτόν. τὸν τε ὀπρηνεί-
 ειν μὴ ἀξιοῦν εἰς τὸ κοινὸν
 κατὰ τίθεσθαι τὰς ἐσίας, κα-
 θάφῃ τῇ πυθαγόραν, κοινὰ τὰ
 φίλων λέγοντα. ἀπρηνείων
 γὰρ τῇ τὸ ποιεῖν· εἰ δὲ ἀπρηνείων,
 καὶ φίλων. αὐτοῖς τῇ φησὶν
 ἐν ταῖς ὀπρηνείαις, ὕδατι μό-
 νον ἀρκεῖσθαι, καὶ ἀρτῷ λιπῶ.

ex quibus tamē clarissimus
 fuit is quem prædiximus,
 Mus. eximiāque (ut in sum-
 ma complectar) eius in o-
 mnes humanitas fuit. Nam
 quid de cultu in deos, & de
 amicitia aduersus patriam
 dicam, quam cōstantissimē
 vsque ad finem tenuit? quip-
 pe qui per summam mode-
 stiam ad tempus. accedere
 noluit. Et quum difficilli-
 ma tempora tunc Græciam
 premerent, semper ibi per-
 seuerauit, bis aut ter solum
 ad Ionix loca profectus, ad
 amicos, qui ad illū vndique
 numerosissimi conuenie-
 bant, ac vnā cū illo in horto
 viuebant, (ut ait etiam A-
 pollodorus) quem & octo-
 ginta minis cōparauit. Por-
 ro Diocles in tertio Incur-
 sionis libro, illos ait vilissi-
 mis & simplicissimis cibis
 vixisse. Parcissimo enim (in-
 quit) vini poculo contenti
 erāt, omnisque aqua illis ad
 potū cedebat. Nolebat autē
 Epicurus sectatores suos in
 commune opes deponere,
 veluti Pythagoras, qui cō-
 munia omnia amicorū di-
 cebat. Nam id (inquit) eo-
 rum qui diffiderent potius
 fuit quā amicorum. Ipse
 quoque in Epistolis aqua
 tantum & cibario pane se
 contentum esse testatur,

ἄ, Πέμψον μοι τυρεῦ (φησί)
κυθριδίη, ἵν' ὅταν βέλωμαι,
πολυτελέσασθαι. διώωμαι.
πῶς ἴδω ο' πῶς ἴδω ἴδω (ἴδω)
τέλῃ δογματίζων. ὃν καὶ
αἰθιωαῖον δι' ὅτι γράμμα-
τος ἔπος ὑμνεῖ,

Ἄνθρωποι μοχθεῖτε τί χί-
ενα, καὶ δὲ κέρδος
Ἄπλυσον νηκῶν ἀρχετέ καὶ
πολέμους;

Ταῖ φύσι' δ' ὁ πλεῖστος ὅρον
τινὰ βαλὼν ὁρίσσει
Αἱ δὲ κοινὰ κείσιν, τὰν ἀ-
πέρατον ὁδόν.

Τοῦτο νεοκλήϊον πινυτὸν τέ-
κος ἢ τῶν μουσῶν
Ἐκλυσον, ἢ πυθοῖς ἢ ἱερῶν
πειπτόδων.

εἰσόμεθα ὃ καὶ μὲν ὡς ἴδω-
τες, ἔκ τε τῶν δογμάτων ἔκ
τε τῶν ῥημάτων αὐτοῦ.

Μάλιστα ὃ ἀπεδέχετο
(φησί Διοκλῆς) τὸ ἀρχαῖον ἀ-
ναξάγραν, (καί ποί ἐν τισιν
ἀντηρηκὼς αὐτῇ) καὶ ἀρχέ-
λαον τὸ στωκράτους διδάκτα-
λον. ἐγὼ μὲν αὖτε ὃ (φησί) ποῖς
γινώσκεις, καὶ δὲ μὴ μὴ
ἔχον τὰ ἐαυτοῦ συγγράμμα-
τα. πούτῃν ἀπολλοδόδωρος ὡς
χρονικοῖς ναυσίφανος ἀκοῦ-
σαι φησί καὶ περὶ φαίνεσθαι

& Mitte (inquit) mihi ca-
sei cythridij paululum, ut
quum epulari pretiosius vo-
luero, possim. Huiusmodi
illius vita fuit qui volupta-
tem finem asserit: quem A-
thenæus ita suo laudavit e-
pigrammate,

Quis furor, ô ciues, ut vox ob-
vile lucellum
Rixas, & bellum sollicite-
tis atrox?

Nam natura opibus facile
est contenta pusillis,
Contenta nullis ambitio
est opibus.

Hoc Epicurus ait, dulces quæ
nempe Camæna
Aut Suada tripodes edo-
cuere sacri.

Sciemus id manifestius
in sequentibus, ex dogma-
tibus & ex verbis eius.

Maximè verò (autore
Diocle) ex antiquis am-
plectebatur Anaxagoram,
etsi in quibusdam illi con-
tradixerit: Archelaum quo-
que Socratis magistrum.
Exercebat (inquit) disci-
pulos ut etiam memori-
ter tenerent ipsius scripta.
Huc Apollodorus in Chro-
nicis Nausiphanem & Pra-
xiphanem audisse tradunt.

αὐτὸς ὅς φησιν, ἀλλ' ἐαυτοῦ,
 ἐν τῇ πρὸς Εὐρύδικον ἐπιστο-
 λῇ. ἀλλ' ἐδὲ Λευκιππὸν τι-
 να γελῶντα φιλοσοφόν,
 οὗτ' αὐτὸς, ὅτε ἔρμαχος.
 οὐ γίνοιφασί, καὶ Ἀπολλό-
 δωρ ὁ ὀπικεύρει, δι-
 δάσκον δημοκρίτου γελῶν-
 ται. δημήτει δὲ φη-
 σιν ὁ Μάγνης, καὶ Ξενοκρά-
 τας αὐτὸν ἀκοῦσαι. κέχρη-
 ται ὅ λ' ἔχει κυεῖα καὶ τῶν
 πραγμάτων, ὡς, ὅτι ἰδιω-
 τῆτι ὄσιν, ἀριστοφάνης ὁ γεμα-
 ματικός αἰτιάται. σαφὴς
 δ' ὡς οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῇ πρὸς
 τῆς ῥητορικῆς ἀξιοῖ μνηδὲν
 διῆς ἢ σαφιλύειαν ἀπαυτεῖν.
 καὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἀντὶ
 τῆ χαίρειν, ὅτι πρὸς τὴν καὶ,
 αὐτοδράως ζῆν ἄριστον. οἱ
 δὲ φασιν ἐν τῇ ὀπικέου βίῳ
 τὸ κανόνα γεῖν αὐτὸν ὅτι τῆ
 Ναυσιφάνους τρίποδος, οὐ
 καὶ ἀκοῦσαι φησὶν αὐτὸν. ἀλ-
 λὰ καὶ παμφίλου τῆ πλα-
 τυνικοῦ ἐν σάμῳ. ἀρξάμεναι
 τῆ φιλοσοφίᾳ ἐπὶ ὅτι ὑπάρ-
 χοντα δυοκαίδεκα ἀφηγή-
 σαται ὅτι τῆς γολῆς, ἐπὶ ὅτι
 ὅτι δὲ πρὸς τοῖς πελά-
 γοις.

Verum hoc ille de se non
 dixit, in ea quæ extat e-
 ius ad Eurydotum epi-
 stola. Sed neque Leucip-
 rum aliquem philosophum
 fuisse ait, neque ipse neque
 Hermachus, quem De-
 mocriti fuisse præceptorem
 cum alij tradunt, tum e-
 tiam Apollodorus Epicu-
 reus. Cæterum Deme-
 trius Magnesius Xenocra-
 tis cum quoque audito-
 rem fuisse asserit. Vtitur
 autem in rebus vocabulis
 propriis, quæ quoniam
 simplicissima sunt, ea Ari-
 stophanes grammaticus
 taxat. Adeo autem aper-
 tus dictione fuit, ut in li-
 bro De oratoria, nihil al-
 iud quam perspicuitatem
 orationis inquirendum ac
 persequendum moneret.
 Atque in epistolis ubi cete-
 ri scribebant Χαίρειν, ipse
 ὅτι ἀγίειν, & honestè vi-
 vere præclarum est. Alij
 tradunt in vita Epicuri
 normam illum scripsisse de
 Nausiphani tripode: cuius
 fuisse auditorem tradunt
 & Pamphili Platonici in
 Samo: cœpisse duodeci-
 mum agentem ætatis an-
 num philosophiæ operam
 dare, circiter trigessimum-
 quintum scholæ præesse.

Εἰς ἡλικίᾳ τῇ (φησὶν Ἀπολλο-
δόδωρος ἐν χρονικοῖς) καὶ τὸ
τεῖπον ἔτος τ' θ' καὶ ἑκατο-
στῆς οὐλυμπιάδος, ὅπῃ σωσι-
γνοῖς ἀρχόντος, μινὸς χαμη-
λιῶν Θ' ἐβδόμης, ἔτεσιν ὕπε-
ρον τ' πλάτῳ Θ' τελευτῆς
ἐπὶ α'. ὑπάρχοντα δ' αὐτὸν ἐ-
πὶ δὺο καὶ τετάρκοντα, ἐν μι-
τυλιῶν καὶ λαμβάκῳ, παρῶ-
τον συστήσασθαι σχολῇ ὅπῃ ἔ-
τη πέντε. ἔπειθ' ἔτι εἰς ἀ-
θῶνας μεταβεῖν, καὶ τελευ-
τῆσαι καὶ τὸ δεύτερον ἔτος
τ' ἐβδόμης καὶ ἑκατοστῆς οὐλυμ-
πιάδος ὅπῃ πυθαράτου, ἔτη
βιώσαντα δὺο πρὸς τοῖς ἐβ-
δομήκοντα. πλεόντεσιν δ' ἔλα-
βέσθαι ἔρμαχον ἀγέμεδρχου
μιτυλιῶνα.

Τὴν δὲ τῆσιν δ' αὐτὸν λίθῳ
τῷ ἔρῳ ὅπῃ χεῖντων, (ὡς
φησὶ καὶ ἔρμαχος ἐν ὀπίσθο-
λαῖς) ἡμέρας νοσήσαντα τετ-
ταρακσίδεκα. ὅτε καὶ φησὶν
ἔρμιππος ἐμβάντα αὐτὸν εἰς
πύθον χαλκίῳ, κεκραμμένῳ
ὕδατι θερμῷ, καὶ ἀπὸ πάντων ἀ-
κρατὸν ῥοφῆσαι τοῖς τε φί-
λοις πρὸς αὐτὸν τῷ δό-
γματι μνησθῆναι, ἔτι τε-
λευτῆσαι. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς
αὐτὸν ἔπος,

Nascitur autem (inquit
Apollodorus in Chroni-
cis) centesimæ nonæ Olym-
piadis anno tertio, sub So-
figene principe, mense Ga-
melione septimo mensis,
septem annis post Platonis
obitum. Quum verò tri-
gintaduorum esset anno-
rum, primum Mitylene &
Lampfaci scholam insti-
tuit, annis quinque, de-
mum Athenas migravit,
ubi diem obiit anno cente-
simæ septimæ Olympiadis
sub Pytharato, quum se-
ptuaginta & duos vitæ im-
pleisset annos. Successit il-
li in administratione scho-
læ Hermachus Agemarchi
filius Mitylenæus.

Obiisse calculo urinæ
exitum impediēte Herma-
chus in epistolis ait, mor-
bo quatuordecim diebus
fatigatum. Quo etiam tem-
pore tradit Hermippus de-
scendisse illum in peluim
aream aquis calētibus ple-
nam, petiisseque merum si-
bi ad sorbendum dari, at-
que monentem amicos
ut ipsius decretorum me-
mores essent, inter ver-
ba defecisse. Est autem
in eum quod scripsimus
epigramma, in hunc mo-
dum,

Hermetus

Χαίρετε, καὶ μέμνητε τὰ δό-
γματα. καὶ τ' ὀπίκεσθε
τ' ἑαυτὸν εἶπε φίλοις οἷσιν
ἀποφθιμῷ.

Θυγατέρα πόλιν γὰρ ἐσώλυτε,
καὶ τὸν ἄκρατον
ἐσώσατε, εἴτ' αἰδύω ψυ-
χρὸν ὀπτασάμενο.

Εἴτ' οὐ μὲν οἱ βίος παύσεται,
ἡ δὲ ἡ τελευτή.

Καὶ δίδωμι ὧδε· Κατὰ
τάδε δίδωμι τὸ ἐμαυτῷ πάν-
τα ἀμυνομάχῳ φιλοκρά-
τοις, βατθῆεν καὶ τιμοκράτῃ
δημητρίῳ ποταμίῳ, καὶ τῷ ἐν
τῷ μητρῷ αἰαγῆς τιμώ-
νῳ ἐκ αὐτῶν δόσιν, ἐφ' ᾧ τε
τὸ μὲν κῆπον καὶ τὰ περὶ τὸν
αὐτῶν παρῆλθον δώματά
καὶ τὸν μετὰ τὴν αἰῶνα, καὶ
τοῖς συμφοροῦσιν αὐτοῖς,
καὶ οἷς αὖ ἐρμαχὸς καὶ ἀλκίπῃ
διδόχοις τῆς φιλοσοφίας, ἐν-
δοτελεῖν καὶ φιλοσοφίᾳ. καὶ
αἰεὶ τῷ τοῖς φιλοσοφῶσιν ἀπὸ ἡ-
μῶν, ὅπως αὖ συνδιδάσκουσιν
ἀμυνομάχῳ καὶ τιμοκράτῃ
καὶ τὸν δευτέρου καὶ τὸν κῆπον
δοτελεῖν, ὥστε καὶ ἀτίδε-
μαι τοῖς τ' αὐτῶν κληρονομοῖς,
ἐν ᾧ αὖ τῷ ἀσφαγέσθαι ἢ,
ὅπως αὖ καὶ κῆπον δότῃ
τὸν κῆπον, καὶ δάσος καὶ αὐτοῖς,

*Hoc moriens charis Epicurus
dicit amicis,*

*Dogmatis ὅ memores us-
que valete mei.*

*Qui calidam ingressus pelum
sitientius hausit*

*Suaue merum: hinc Stygias
ebrius hausit aquas.*

Hæc viri vita, hic finis fuit.

Testamentum quoque i-
pſius legimus, Mea omnia
Amynomacho, Philocratis
filio, Batithædo, Timocra-
tique Demetrii filio Pota-
mio, secundum eam quæ in
Metro scripta est utrique
factam donationem, ea cō-
ditione ut horum quidem,
& quæ in illo sunt Herma-
cho Agermachi filio Mity-
lenæo assignent, eisque qui
cum illo vnâ philosophan-
tur & aliis philosophiæ suc-
cessoribus illum reliquerit
Hermachus, ut in eo philo-
sophiæ dare operâ possint.
Utque semper ij qui à no-
stro nomine philosophi
appellantur, perdurent, A-
mynomacho & Timocra-
ti eā quæ in horro est scho-
lam, depositi iure com-
mendo, ipsorumque po-
steris. Cauebunt autem
ipsi, mandabuntque hæ-
redibus hortum illum ser-
uent, quemadmodū & ipsi,

οἷς αὖ οἱ ἀπὸ ἡμῶν φιλοσο-
 φουῦντες ὄψασι δίδωσι. τίμῳ δὲ
 οἰκίαν τίμῳ ἐν ἐκείνῃ παρὲχέ-
 τωσαν ἀμυνόμαχος καὶ τιμο-
 κράτης ὀνομαίῃν ἐρμάχῳ καὶ
 τοῖς μετ' αὐτῶν φιλοσοφῶσιν,
 ἕως αὖ ἐρμάχου ζῆ. ὅκ δὲ τῶν
 γινομένων πρὸς τοὺς τῶν δε-
 διδότων ἀφ' ἡμῶν ἀμυνο-
 μάχῳ καὶ τιμοκράτει, καὶ τὸ
 διωσπὶν. μεριζέσθωσαν μεθ'
 ἐρμάχου σκοπῆδμοι, εἰς τε
 τὰ ὀνομαζόμενα τῶν τε πατρὶ
 καὶ τῇ μητρὶ, καὶ τοῖς ἀδελ-
 φοῖς, καὶ ἡμῶν εἰς τὴν εἰδομένην
 ἀγαθὰν ἡμέραν, ἐ-
 κείνου ἐπὶ τῇ πεντῆκαιδε-
 κάτῃ τοῦ γαμήλιου. ὧστε
 καὶ εἰς τὴν γινομένην πρὸς
 ὅσον ἐκείνου μὲν οὐδὲ τοῖς εἰκά-
 σι, τῶν συμφιλοσοφούντων ἡ-
 μῶν, εἰς τίμῳ ἡμῶν τε καὶ μη-
 τρὸς δώρεον κατὰ τὸν γαμήλιον.
 σιωπελείπωσαν δὲ καὶ τίμῳ
 ἀδελφῶν ἡμέραν τὴν ποσ-
 δίων. καὶ ἀπὸ καὶ ἡμῶν.
 σιωπελείπωσαν δὲ καὶ τὴν πο-
 λυάνην, τὴν μετὰ γέννησίν της.
 ὅπως δὲ καὶ ἀμυ-
 νόμαχος καὶ τιμοκράτης τοῦ
 υἱοῦ τὴν μητρὸς δώρεον ὅπως οὐρανῶν, καὶ τὴν υἱοῦ τοῦ πολυαί-
 νου, φιλοσοφούντων αὐτῶν, καὶ συζώντων μεθ' ἐρμάχου.

tradantque philosophan-
 tibus ex nostro nomine.
 Porro domum quæ est in
 Melite, dabunt Amynoma-
 chus & Timocrates Her-
 macho inhabitandam, unâ-
 que iis qui secum philoso-
 phantur, quandiu Herma-
 chus vixerit. Ex earum au-
 tem rerum redditibus quæ
 à nobis legatæ sunt Amy-
 nomacho & Timocrati,
 quantum fieri possit cum
 Hermacho diuidant, curēt
 ut natalis dies parentibus
 & fratribus ac nobis quot-
 annis solenniter agatur,
 intra diem decimarum Ga-
 melionis, ut etiam in con-
 uentu solenni eorum qui
 nobiscum philosophantur,
 cuiusque mensis vigesima
 die in nostram & Metro-
 dori ordino. Curent quo-
 que diē fratrum Posidzo-
 nis. Insuper curent diem
 Polynæi Met gitnionē, sic-
 ut & nos fecimus. Cure
 autem sit Amynomacho
 & Timocrati, Metrodori
 filium Epicurum, filiūm-
 que Polyæni educare,
 dum philosophantur &
 cum Hermacho degunt.

ὡσαύτως ὅτι τῆς θυγατρὸς τῆς
 ῥηθιδώρου πλὴν ὀπιμέλειαν
 ποιείτωσαν· καὶ εἰς ἡλικίαν
 ἔλθουσιν ὁκδότησαν ὡς αὐτὸν
 μαχος ἔλπιται ἢ φιλοσο-
 φούμετων μετ' αὐτῶν, οὗσης
 αὐτῆς ἀτάκτου, καὶ περὶ τὰρ-
 χούσης ἐρμάχου. διδότη-
 σαι ὅτι ἀμυνόμαχος καὶ τιμο-
 κράτης ὅτι τῶν ὑπαρχουσῶν
 ἡμῶν προσόδων, εἰς ἑσφίω-
 τούτοις, ὅ, τι αὐτῶν αὐτοῖς κατ'
 εἰσὶν πλὴν ὀπιδιδέσθαι δυνάμει,
 σκοποῦντο μετ' ἐρμάχου.
 ποιείτωσαν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ
 ἐρμάχον κύριον τῶν προσό-
 δων, ἵνα μετὰ τῆς συλκαταγε-
 γρακότος ἡμῶν ἐν φιλοσοφίᾳ,
 καὶ καταλελειμμένον ἡγεμό-
 νον τῶν συμφιλοσοφούντων
 ἡμῶν, ἵκασα γένηται. πλὴν δὲ
 περὶ τῆς θήλει παιδείας, ἐ-
 πειδὼν εἰς ἡλικίαν ἔλθῃ, με-
 εισάτωσαν ἀμυνόμαχος καὶ
 τιμοκράτης, ὅσον αὐτὸν ὀπιδέ-
 χεται ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων
 ἀφαιεῶντες, μετὰ τῶν ἐρμά-
 χου γνώμης. ὀπιμελείτωσαν
 ὅτι καὶ Νικάνορες, καὶ θάττωρ καὶ
 μέγας, εἴν' ὅσοι τῶν συμφιλο-
 σοφούντων ἡμῶν χρεῖαν ἐν τοῖς
 ἰδίους παρεχημένοι, καὶ πλὴν
 περὶ ὅσων ἐπὶ τῇ ἀνδιδεχόμενοι,

Similiter & Metrodori fi-
 liae curam habeant, & quā
 ad ætatem peruenerit, tra-
 dant eam viro quem elege-
 rit Hermachus ex iis qui
 secum philosophantur, sit-
 que illa obtemperans, &
 pareat Hermacho. Dene
 autem Amynomachus &
 Timocrates ex redditibus
 nostris in cibum his singu-
 lo quoque anno, ut ipsis
 quam commodissime fieri
 posse videbitur, id cum
 Hermacho deliberantes.
 Faciant item secum redditum
 dominum Hermachum, ut
 ex eius consilio qui nobis-
 cum consenuit in philoso-
 phia, princepsque relictus
 est nostræ scholæ, fiant sin-
 gula. Dotem verò puellæ,
 quum ad annos nubiles ve-
 nerit, dare curabunt Amy-
 nomachus & Timocrates,
 quantum eis satis esse vide-
 bitur ex bonis auferentes,
 communicatō prius cum
 Hermacho cōsilio. Curam
 item habeant Nicanoris
 quemadmodum & nos ipsi,
 ut quotquot nobiscum
 philosophari sunt, atque
 res suas in communem v-
 sum contulerunt, omnem-
 que alacritatē ostendentes,

συλκαζαγγραύσκην μεθ' ἡμῶν
 πρὸς εἰλοντοῖν φιλοσοφία, μη-
 δ' οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῖς
 καὶ δεσὴ κροσὶν ὅτι πλεὺς ἡμετέ-
 ρων διώαμιν. δοῦναι δὲ τὰς
 βιβλία τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν
 πάντα, ῥυμάχῳ. εἰ δὲ τε
 τῶν ἀνθρώπων πλεὺς εἰς ἔρμα-
 χον γίνηται, πρὸς τὸ τὰ μη-
 θρώρε παῖδα εἰς ἡλικίαν
 ἡγεῖν, δοῦναι ἀμυνόμαχον
 καὶ τιμοκράτην, ὅπως ἀν-
 τακπονώτων αὐτῶν ἕκαστα γέ-
 νηται τῶν ἀναγκαίων, καὶ τὸ
 διωαπὸν, ἀπὸ τῶν κατὰ λελεφ-
 μένων ὑφ' ἡμῶν πρὸς πόδων.
 καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων ὧν
 σωτηρία μιν ὅτι μὴ γείδω-
 σαι, ὅπως δὴ καὶ τὸ ἐνδεχόμε-
 νον ἕκαστα γίνηται. ἀφίημι
 ὅτι τῶν παίδων ἡ δὲ θέρων μῶν,
 νικίας, λύκρον. ἀφίημι καὶ
 Φαίδριον ἡ δὲ θέρων.

Ἡ δὲ δὲ τελευτῶν καὶ φει-
 πρὸς ἰδομένειαν πλεὺς ὅτι
 σολιῶ,

Τὸ μακαρίαν ἄγοντες,
 καὶ ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τὴν
 βίου, ἐξ ἀφορμῶν ὑμῶν τωτί.
 στρατηγεία τε παρηκολυθη-
 κη, καὶ δόσαντες καὶ πάθη, ὑ-
 περβολιῶν ἐκ ἀπολείποντα τὰ
 ἐν αὐτοῖς μεγέθη. ἀντιπαρετάθη δὲ πᾶσι τοῖς πρὸς ψυχῆς

nobiscum in philosophiæ
 studiis consenuerunt, pro
 modulo facultatum nostra-
 rum nulla re quæ ad victum ne-
 cessaria est, egeant. Libros
 autem omnes nostros Her-
 macho tradant. Quod si-
 quid humanum Hermacho
 contigerit, priusquam Me-
 trodori liberi ad ætatē per-
 ueniant, curæ sit Amyno-
 macho, & Timocrati, ut
 liberaliter illi educantur,
 accipiantque ex facultati-
 bus nostris quæcunque il-
 lis erunt necessaria, curam-
 quæ cæterarum rerum, ut à
 nobis institutum est, agant,
 ut singula quātum fieri po-
 test fiant. Ex seruis autem
 liberos dimitto, Murem,
 Niciam, & Lyconem. Phæ-
 driam item dimitto liberā.

Iam vero moriens scri-
 bit ad Idomeneum episto-
 lam huiusmodi,

Quā ageremus vitæ bea-
 tum, & eundem supremum
 diē, scribebamus hæc. Tan-
 ta autem vis morbi urge-
 bat vesicæ & viscerum, ut
 nihil ad eorum magnitu-
 dinē posset accedere. Com-
 pensabatur tamen cum his
 omnibus animi lætitia.

χαίρειν ὅτι τῇ τῷ μεγάλῳ
 ἡμῶν διαλογισμῷ καὶ ἡμῶν. σὺ
 ὅτι ἀξίως τῆς ἐκ μαθητικῆς πα-
 ρασκευῆς πρὸς ἐμὴν καὶ φιλο-
 σοφίαν, ὅτι μελὶς τῷ παιδῶν
 μετῴδωκεν. καὶ διέδεδο μὲν
 ὡςδε.

Μαθητὰς δὲ ἔχε πολλὰς
 μὲν, σφόδρα δὲ ὑπολόγιστος, μη-
 τῴδωκεν ἀδελφῶν, καὶ τιμο-
 κράτην, καὶ σάνδῳ λαμψα-
 κλεῶν ὅς ἀφ' οὗ τ' ἀνδρα ἐ-
 γινω, ἐκ ἀπίστη ἀπὸ αὐτῆς πλὴν
 ὅτι μιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐ-
 πεῖτα ὅτι αὐτῇ λειπόμεναι.
 ἀγαθὸς καὶ παῖς, καὶ καὶ καὶ
 ὅτι κούρες ἐν πρῶτῳ μέναις
 Ἰράφει μάρτυρεϊ ὅτι καὶ ἐν τῷ
 πείτῳ τιμοκράτης. ποιῶντος ὅτι
 ὡν, καὶ πλὴν ἀδελφῶν βατίδα
 ὅτι ἐδότο ἰδομενῇ, καὶ λεον-
 τιον πλὴν ἀπικλῶ ἐταῖραν ἀ-
 νδραβῶν, εἶχε παλλακίαν. καὶ
 δὲ καὶ ἀκατάλληκτος πρὸς
 ταῖς ὀχλήσεσιν καὶ τ' ἀ-
 νατον, ὡς ὅτι κούρες ἐν τῷ
 πρῶτῳ φησὶ. μετῴδω-
 κε δὲ φασὶ καὶ πρὸς ἐπὶ ἀ-
 τῷ αὐτῇ τελευτῇ, πεντη-
 κοστὸν πείπον ἔτος ἄγοντος.
 καὶ καὶ πρὸς ὅτι κούρες ἐν ταῖς

quam capiebam memoria
 rationum inuentorumque
 nostrorum. Sed tu, ut di-
 gnum est tua erga me & er-
 ga philosophiam voluntate,
 ab adolescentulo suscepta,
 fac ut Metrodori tueare li-
 beros. Hoc illius extremum
 testamentum fuit.

Fuerunt autem illi disci-
 puli plurimi egregij & sa-
 pientissimi, Metrodorus
 Atheniensis, Timocrates,
 & Sades Lampfacenus: qui
 & ex quo agnouit virum,
 ab eo nunquam discessit,
 nisi tantum sex menses qui-
 bus domum profectus, de-
 nuo ad illum reuersus est.
 Fuit autem vir per omnia
 bonus, quemadmodum &
 Epicurus in Præcipuis scri-
 bit. Attestatur autē in ter-
 tio & Timocrates. Huius-
 modi autē quum esset, so-
 rorem etiam Batidem Ido-
 meneo tradit uxore: Leon-
 tiamque Atticam meretri-
 cem assumptam pro con-
 cubina usus est. Erat autem
 intrepidus aduersus turba-
 tiones omnes atque mor-
 tem, sicut Epicurus in pri-
 mo Metrodoro tradit. Ait
 illum septem annis ante E-
 picurum obiisse diē, quin-
 quagesimum & tertium a-
 gentem ætatis annum. Ipse
 autem Epicurus, in iis quæ

μετρημέναις ἡγεθῆναι, ὡς
 παραπονομένης αὐτῆς δηλο-
 νότι, ἐπισκεπτομένη δὲ τὸ ὅτι
 μὲν αὐτῆς τῶν παίδων.
 ἔχε δὲ καὶ τὸ μετρημένον οἰ-
 κιστὴν τινὰ ἀδελφὸν τῷ μη-
 τρώϊ τιμοκράτει.

Βιβλία δ' ὅτι τῷ μητρώϊ
 τὰς πρὸς τοὺς ἰατροὺς, τὰς
 πρὸς ἀσκήσεων, πρὸς τιμο-
 κράτην, πρὸς μεγαλοψυχίας,
 πρὸς τῆς ὀπικουρίας ἀρρε-
 σίας πρὸς τοὺς διαλεκτικούς,
 πρὸς τοὺς ὀφιστάς, ἐννέα πε-
 ς τῆς ὀπικουρίας πορείας,
 πρὸς τῆς μεταβολῆς, πρὸς
 πλούτου, πρὸς δημόκειτον,
 πρὸς ἀγχιείας. ἡ καὶ πο-
 λύων θ' ἀθλημάτων λαμ-
 φακίως ὀπικουρίας καὶ φιλι-
 κίας, ὡς οἱ πρὸς φιλόδημον
 φασί. καὶ ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐ-
 τῶν ἑρμαχὸς ἀγχιείου, μι-
 τυλάων θ' ἀνὴρ, πατρὸς ἰδὺ
 πίνης, τὰς δὲ ὀρχαίς προσέ-
 χων ἰπποκρίτης. φησὶ καὶ
 τούτου βιβλία καὶ ἄλλαι τὰς
 δὲ ὀπικουρίας πρὸς ἐμπι-
 δοκίους καὶ πρὸς τῶν μαθη-
 τῶν, πρὸς πλάτωνα, πρὸς αἰ-
 ετιστάτην. ἔτελεύτα δὲ πα-
 ρὰ Λισία, γυμνασίου ἱκανὸς
 εὐήρλεοντες τὸ λαμφακίως ὁμοίως, καὶ ἡ τούτου γυνὴ Σεμίστα,

recitauimus testamentis i-
 pfius, ut vita functi filiorum
 curam haberi mandat. Ha-
 buit autem & prædictum
 familiarem quendam Me-
 trodori fratrē Timocratem.

Porro Metrodorus hos
 scripsit libros, Ad medi-
 cos tres, Ad Timocratem
 de sensibus, De magnificē-
 tia, De morbo Epicuri, Ad-
 uersus dialecticos, Aduer-
 sus sophistas, nouem, De i-
 tinere ad sapientiam, De
 mutatione, De diuitiis,
 Aduersus Democritum,
 De nobilitate. Fuit & Po-
 lyenus quidam Athenodori
 filius Lampfacenus, mo-
 destus & amabilis, ut Phi-
 lodemus ait. Successor item
 eius Hermachus Agema-
 chi filius, Mitylenæus vir
 insignis, patre quidem pau-
 pere, at principio oratoriæ
 deditus. Feruntur & huius
 pulcherrima ista monumē-
 ta, De Empedocle epistolæ
 viginti quæ, De disciplinis
 aduersus Platonem, Aduer-
 sus Aristotelem. Moritur
 autem apud Lysiam vir sa-
 nè (ut diximus) illustris.
 Leonteus itidē Lampfacenus,
 eiúsque cōiunx Themista,

πρὸς αὐτὸν καὶ γέγραπται ὅτι-
 κενε. ἔτι τε κολώτης, καὶ ἰ-
 δομένης, καὶ αὐτοὶ λαμβανή-
 ναι. καὶ οὗτοι μὲν ἑλλογισμοί,
 αὐτὸν αὖ καὶ πολυστρατος ὁ δὲ δε-
 ξάμενος ἔρμαχον· ὃν διεδέ-
 ξατο διονύσιον, ὃν βασιλί-
 δης. καὶ ἀπολλόδωρος δὲ ὁ
 κηποτύρανός γέγονεν ἑλλο-
 γισμός, ὃς ὑπὲρ τετρακόσια
 σιμώγραφα βιβλία· δύο τε
 πηλεμαχοὶ ἀλεξάνδρεις, ὃ, πη-
 λήγας καὶ ὁ λυκός· ζῴων τε ὁ
 σιδῶνιός τε ἀκρεατὴς ἀπολλο-
 δῶρος, πολυγράφος ἀνὴρ· καὶ
 δημήτριος ὁ ὅτι κληθεὶς
 λάχων· διοχρύς τε ὁ τερσός,
 ὁ πᾶς ὅτι λέκτοισι χολαὶ συλ-
 γάψας, καὶ ὠείων, καὶ δῆλοι
 οὗτοι οἱ γῆστοι ὅτι κούρειοι σπ-
 φισαὶ ἀποκαλοῦσιν. ἦσαν δὲ
 καὶ ἄλλοι ὅτι κενεοὶ τρεῖς,
 ὃ, πηλεοντέως υἱὸς καὶ θεμί-
 στας ἑτέρος, μάγνης· τέταρτος,
 ὁ πλομάχος.

Γέγονε δὲ πολυγράφωτα-
 τος ὁ ὅτι κενεός, πάντας ὑ-
 περβορῶμενος πληθεὶ βιβλί-
 ων. καὶ λινδροὶ μὲν γὰρ πρὸς τοὺς
 τετρακόσις εἰσὶ. γέγραπται δὲ
 μισροτύριον ἕξωθεν ὃν αὐτοῖς
 οὐδὲν· ἀλλ' αὐταὶ εἰσὶν ὅτι κ-
 κούρειοι φωναί. ἐξήλκε δὲ αὐτὸν

ad quam etiam scribit E-
 picurus. Colotes quoque
 & Idomeneus, & ipse Lam-
 placeni. Atque isti quidem
 nobiliores ex Epicuri ludo
 fuere, adiecto & Polystra-
 to successore Hermachi,
 cui successit Dionysius, cui
 Basilides. Apollodorus quo-
 que qui Κηποτύρανός δι-
 ctus est, clarus fuit, qui
 ultra quadringenta volu-
 mina conscripsit. Duo
 quoque Alexandrini Pro-
 lemæi, Melas atque Leu-
 cus. Zeno quoque Sidoni-
 Apollodori auditor, qui
 infinita scripsit, Demetrius
 etiam cognomento Lacō,
 ac Diogenes Tarsensis qui
 selectas conscripsit scholas,
 Orion item & alij quos
 ij qui germani Epicuri sunt,
 sophistas appellant. Erant
 autem & alij Epicurei tres,
 Leontei filius & Themis-
 tæ: alter, Magnesius, quar-
 tus, Hoplomachus.

Scripsit autem Epicurus
 infinita volumina: adeo ut
 illorum multitudine cunctos
 superarit. Nanque Cylin-
 dri ad trecentos sunt, in
 quibus nullum extrinsecus
 quæritū testimoniū est, so-
 lisque referti sunt Epicuri
 sententiis. Emulatus est illū

χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ
 καὶ δὲ φησι κερνεάδης, πα-
 ράσιν αὐτὸν τῶν βιβλίων ἀ-
 ποκλῶν. εἰ γὰρ τι γράψαι ὁ
 ἐπίκρως, φιλονεικί ποσὺ-
 πο γράψαι ὁ χρύσιππος. καὶ
 δὲ τὸ καὶ πολλάκις τὰ τὰ
 γράφει καὶ τὸ ἐπὶ λαθὼν καὶ ἀ-
 διόρθωτον εἶλεται τῶν ὀπείγε-
 δαι. καὶ τὰ μὲν τυχεῖα πασάντα
 ὅτιν ὡς ἐκείνων μόνων γέμειν
 τὰ βιβλία. καὶ δὲ αὖ καὶ τῶν
 ζώων ὅτιν διρεῖν καὶ τῶν
 ἀρίστοτάλει. καὶ τὰ πηγάμ-
 ματα μὲν ὀπκέρω τὰ πάντα καὶ
 πηλικαῦτα ὧν τὰ βύτιστα ὅτι
 τὸ δὲ πρὸ φύσεως, ἄλ. πρὸ
 ἀτόμων καὶ κενῶ, πρὸ ἐρω-
 τος, ὀπκέρω τὸ πρὸς τοῖς φυ-
 σικαῖς, πρὸς τοῖς μεγαλειοῖς
 ἀποδείξει, καὶ εἰς δόξαν, πε-
 ρὶ αἰρέσεων, πρὸς φυτῶν, πε-
 ρὶ τέλει, πρὸς κειμήλια, καὶ
 καὶ ὧν, χαρὲς δημοῖς, καὶ πρὸς
 δὲ αὖν, πρὸς ὁσότητος, καὶ ἡ-
 γουσιάν, πρὸς βίων δὲ πε-
 ρὶ δικαιοσύνης, Νεοκλῆος
 πρὸς δὲ μίσησιν, συμποσίον, δι-
 ρίλογος, πρὸς μηδὲ δῶρον,
 πρὸς τὸ ὁρᾶν, πρὸς τὸ ἐν
 τῷ αἵματι γενέσθαι, πρὸς ἀφῆς,
 πρὸς ἐμπεδονίαν, πρὸς πα-
 ρὰ δόξαν, πρὸς τιμοκρατίαν,

Chrysippus in scribendo
 multa, sicut Carneades etiā
 refert, parafitū illum libro-
 rum dicēs. Nam siquid Epi-
 curus scriberet, tantundem
 scribere & Chrysippus con-
 tendebat. Atque ideo saepius
 eadem scripsit. Unde & tu-
 multuariē scribere ac pa-
 rum emendatē illi ex festi-
 natione contingebat, tōt-
 que testimonia inserit, ut
 ex iis solis libri pleni esse
 videantur, quemadmodum
 & apud Zenonem & apud
 Aristotelē inuenire in prō-
 priū est. Tam multa & tam
 praeclara sunt Epicuri vo-
 lumina. Ex quibus ista vel
 optima sunt: De natura tri-
 ginta & septem, De ato-
 mis & vacuo, De amore.
 Epitoma eorum quae ad-
 uersus phisicos scripta sunt.
 Aduersus Megarenses du-
 bitationes, Rarae opinio-
 nes, De sectis, De plantis,
 De fine, De iudicio siue Re-
 gula, Charedemus, De diis,
 De sanctitate, Hegesianax,
 De vitis quatuor, De iusto
 opere, Neocles, Ad The-
 mistam, Symposium, E-
 rylochus, Ad Metrodo-
 rum, De visu, De angulo
 atomi, De tactu, De fato.
 De perturbationibus opi-
 niones ad Timocratem,

περὶ ὁμοιωμάτων, περὶ τρεπλικῶς,
 περὶ εἰδωλῶν, περὶ φαντα-
 σίας, ἀριστοβούλου, περὶ μου-
 σικῆς, περὶ δικαιοσύνης, καὶ
 τῶν ὁμῶν ἀρετῶν, περὶ δώρων
 καὶ χάριτος, πολυμήδους, τιμο-
 κράτης, Ἰμνίου δωρεῶς, ἐν ἀν-
 τιδωρεῶς, β'· περὶ ἰσχυρῶς δό-
 ξαι, περὶ μίθου, καὶ δημοσίου, καὶ
 περὶ βασιλείας, αἰαντίου, καὶ
 ὁπισθολαί.

Μίαν δ' αὖτις, εἰ δοκεῖ,
 ἐκθέσθαι περὶ ἁσμάτων, τρεῖς
 ὁπισθολαί αὐτῆς περὶ ἀρετῆς
 καὶ αἵς πᾶσαι πῶς ἐαυτῇ
 φιλοσοφίαν ὁπείτεται. Θέσο-
 μαι δ' καὶ περὶ κρείας αὐτῆς δό-
 ξας, καὶ εἴ τι ἐδόξεν ἐκλογῆς
 ἀξίως ἀνεφθέλχθαι. ὥς τέ σε
 παρὰ χρόνον καλεμαδεῖν ἢ
 αἰδοῖν, καὶ μὴ κείνῃν, εἰ οἶδα
 κείνῃν. ἢ ὡς οὐκ ἀποφύγω
 ὁπισθολὴν χάφει περὶ ἡρώ-
 δωτος, περὶ τῶν φυσικῶν· δ' ὁ-
 τέραι, περὶ πυθοκλέα, ἢ τις
 ὅτι περὶ μετὰ ῥοσίων· πῶς τε-
 πῶ, περὶ μορμικία. ἔστιν δ' ὅτι
 αὐτῇ τὰ περὶ βίων. ἀρκτέον
 δὲ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ὁλίγα
 περὶ πόντου περὶ τῆς διαίτης
 καὶ κατὰ αὐτὴν φιλοσοφίας.

Διαιρεῖται οὖν αὖ εἰς τρία·
 πρῶτον, περὶ κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ
 φυσικῶν,

Prognosticon, Exhortato-
 rius, De imaginibus, De
 phantasia, Aristobulus, De
 musica, De iustitia & virtu-
 tibus aliis, De donis & gra-
 tia, Polymedes, Timocr-
 tes, tres, Metrodorus, quin-
 que, Antidorus, duo, de au-
 stris opiniones, Ad Mithrē,
 Callistolas, De regno, A-
 naximenes, Epistolæ.

Vnam autem ipsarum
 (ut visum est) ipsis conabor
 ponere, tribus eius propo-
 sitis epistolis, in quibus o-
 mnem philosophiam suam
 breuiter collegit. Ponemus
 autem peculiare ipsius o-
 piniones, & siquid visum
 est eloqui electione dignū,
 ut omni ex parte cuiusmo-
 di vir fuerit addiscas, si ta-
 men ad hæc iudicanda ido-
 neus sum. Primam igitur e-
 pistolam scribit ad Hero-
 dotum, summam rerum o-
 mnium naturalium: secun-
 dam verò ad Pythoclē, quæ
 de cælestibus corporibus
 est: tertiam ad Menæceum:
 continet autem ipsa de vi-
 tis. Ordiendum autem vi-
 detur à prima, quum prius
 pauca dixerimus de diuisione
 philosophiæ iuxta ip-
 sum.

Tres igitur in partes &
 ipse philosophiam diuisit,
 Canonicam, Physicam,

καὶ ὡς ταῖς κυρίαις δόξαις,
 πάντα γὰρ (φυσί) αἰσθησις, α-
 λογὸς ὅτι, καὶ μνήμης ἐδε-
 μαὶ δεκτικὴ. ἔτε γὰρ οὐδ' αὐ-
 τὴς κινεῖται, ἔτι οὐδ' ἐτέρου
 κινηθεῖσθαι δύναται τι πρὸς-
 δύναι ἢ ἀφαιρεῖν, οὐδ' ὅτι τὸ
 δυναμένον αὐτὰς διγυρίζαι.
 ἔτε γὰρ ὁμοιογενὲς αἰσθησις ἢ
 ὁμοιογενὴ δὲ πλεὶς ἰσθιέειν,
 ἔθ' ἢ ἀν' ὁμοιογενὲς πλεὶς ἀν-
 ὁμοιογενὴ. ἔτε γὰρ αὐτῶν εἰσι
 κριτικαί. ἔτε μὲν λόγος πᾶσι
 γὰρ λόγος ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων
 ἡρτῆται. ἔθ' ἢ ἐτέρα πλεὶς ἐτε-
 ραί. πᾶσαι γὰρ πρὸς ἐχούσιν.
 ἐν τὸ ταῖς ἐπαθήμασιν δὲ οὐ-
 φεσάσαι, πισοῦται πλεὶς τῶν αἰ-
 σθησιῶν δὲ ἡθιῶν. οὐφένκε δὲ
 π, τε ὁρᾶν ἢ μαθεῖν καὶ ἀκούειν,
 ὡς πρὸς τὴν ἀλγύν. ὅθεν καὶ πρὸς
 τῶν αἰσθησιῶν ἀπὸ τῶν φαινο-
 μένων καὶ σημεῖα οὐδαί. καὶ
 γὰρ καὶ ὁπίνουσαι πᾶσαι ἀπὸ
 τῶν αἰσθησιῶν γίνονται κατὰ
 τὴν πρὸς αὐτῶν καὶ ἀν' ὁμοιότητα,
 καὶ ὁμοιότητα, καὶ συνώθε-
 σιν, συμβαλλομένους τὶ καὶ
 πρὸς λογισμοῦ. τὰ τε τῶν
 μαυνομένων φαντάσματα,
 καὶ κατ' ὅσον ἀληθῆ. κα-
 ρὺ γὰρ τὸ δὲ μὴ ὄν, οὐκ κινεῖ.

atque in certis illis opinio-
 nibus. Omnis enim (in-
 quit) sensus irrationalis
 est, nulliusque memoriæ
 capax. Neque enim à sei-
 pso mouetur, neque ab al-
 tero motus potest aliquid
 adicere siue auferre, nec
 est quod ipsos possit argue-
 re. Nam neque similis
 sensus similem potest quòd
 par sit utriusque vis: neque
 dissimilis dissimilem, quip-
 pe qui non earundem re-
 rum iudices sint, ac nera-
 tio quidem ipsa: namque
 omnis ratio à sensibus du-
 cta est: neque alter alte-
 rum: omnibus enim inten-
 dimus, eoque asseritur sen-
 suum veritas, quòd quæ
 sensu vigent, ea subsistant.
 Porro & videre nos & au-
 dire non secus ac dolore
 subsistit. Quocirca & de in-
 certis oportet ab iis quæ
 appareant signis colligere.
 Nanque & cogitationes o-
 mnes a sensibus mancant se-
 cundum incidentiam, &
 proportionem, & similitu-
 dinem, & compositionem,
 cooperante aliquid etiam
 ratione ipsa. Insanorum i-
 maginationes ac visa etiam
 in somnis vera sæpe sunt.
 mouent enim, non au-
 tem mouet quod non est.

πῶς δὲ πᾶσι λήγουσιν
 οἷον κατὰ λήψιν, ἢ δόξαν
 ὁρᾶν, ἢ ἐννοῖαι, ἢ καὶ ὁλο-
 κλήν ὅλην ἀναποκείμενῳ,
 τούτοις μὲν τῷ πολλὰ κί-
 ῶν φαίνονται. οἷον τὸ
 τοῦτον ὅτιν ἀνθρώπου. ἅμα
 γὰρ πᾶσι ῥηθῆναι ἀνθρώπου,
 ἄνθρωπος καὶ πᾶσι λήγουσιν καὶ οὗ-
 ποτ' αὐτὸ νοεῖται θεωρουμέ-
 νων τῶν αἰσθησέων. παντὶ οὖν
 ὀνόματι τὸ πρῶτον ὅπτε-
 ρα μὲν ὄν, ἀναρχεῖς ὅτι καὶ ὅτι αὐ-
 τὸ ἐζητήσασθαι τὸ ζήτουμένον, εἰ
 μὴ πρῶτον ἐγνώκειν αὐ-
 τὸ. οἷον, τὸ πῦρ ῥῶσός ἐστι, ἴσ-
 ται ὅτιν ἢ βοῖς. δεῖ γὰρ καὶ
 πᾶσι λήψιν ἐγνώκειναι ποτὲ
 ἴππου καὶ βιὸς μορφῆς. καὶ δ' αὖ-
 τὸ ὀνομασμένῳ τι, μὴ πρῶτον
 αὐτὸ καὶ πᾶσι λήψιν τὸ πῦρ
 μαθόντες. ἀναρχεῖς οὖν εἰσὶν
 αἱ πᾶσι λήψεις καὶ τὸ δόξαν ὄν,
 ἀπὸ πρῶτον βιὸς ἀναρχεῖς
 ἤρτηται. ἐφ' ὃ ἀναφύοντες
 λέγουσιν. οἷον, πόθεν ἴσμεν
 εἰ τοῦτο ἐστὶν ἀνθρώπου; ἢ
 ὃ δόξαν, καὶ ἀπὸ λήψιν λή-
 γουσιν. ἀληθῆ τέ φασι καὶ ψευ-
 δῆ. αὐτὸ μὲν γὰρ ὅτι μὴ ἀνθρώπου,
 ἢ μὴ ἀντιμάρτυρηται, ἀλη-
 θῆ ἐστίν. ἐὰν δὲ μὴ ὅτι μὴ ἀν-
 τωρτηται ἢ ἀντιμάρτυρηται,

Ceterum anticipationē di-
 cunt veluti cōprehensionē,
 seu opinionē ratam, siue co-
 gitationē, siue vniuersalem
 intelligentiā insitā, hoc est,
 memoriā eius rei quæ sæpe
 extrinsecus apparuit. vt ex-
 emplī gratia, Tale quiddā
 homo est. Simul enim atque
 homo nominatur, cōtinuū
 per anticipationem forma
 etiā illius intelligitur, præ-
 cedentibus ac ducibus sen-
 sibus. Prorsus igitur quod
 prius omnibus nominibus
 ordinatum est, manifestum
 est. Neque enim profectō
 quæreremus, quod inquiri-
 mus, nisi prius illud nouis-
 semus. Verbi gratia, Quod
 procul abest, equūne an
 bos est? Oportet enim an-
 tea per anticipationē agno-
 uisse bouis & equi formam.
 Neque enim aliquid nomi-
 naremus, nisi prius per an-
 ticipationē illius forma per
 oculos animo impressa es-
 set. Euidētes sunt igitur an-
 ticipationes, quod opinabi-
 le est à priori certo aliquo
 pendet, ad quod illud referi-
 mus quod opinamur, vt vn-
 de nouimus an sit istud ho-
 mo necne. hāc enim opinio-
 nē appellant siue opinatio-
 nem, & verā esse & falsam
 dicūt. Nam si quidē pro te-
 stimonio sumatur, pro illa,
 siue contra illā agendum sit.

ψυδὴ τυγχάνειν. ὅθον πρὸς-
 ἑμὸν εἰσέχθην· οἶον, τὸ πρὸς-
 μῖναι καὶ ἐλγὺς ἡμέσῃ παρ'
 πύργῳ, καὶ μαθεῖν ὅποῖος ἐλ-
 γὺς φαίνεται. πάθῃ δὲ λεί-
 γουσι· εἰ δὲ οὐ, ἡδονὴν καὶ δι-
 γηδοναί· ἰσάμενα πρὸς πᾶν
 ζῶον. καὶ πλὴν μὲν οἰκτιρὸν· ἢ
 δὲ, ἀμύοτερον· δι' ὧν κείνεσθαι
 ταῖς αἰρέσεσιν καὶ φυγῇς. ἥν
 τε ζητήσεων εἰς ταῖς μὲν πρὸς τ'
 πρᾶγματι, ταῖς δὲ, πρὸς ψι-
 λὴν πλὴν φωνὴν καὶ ταῦτα δὲ
 πρὸς τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν κει-
 τμήν· σολιγῶδως. ἀντίον δὲ
 ὅτι πλὴν ὅτις οὐκ.

falsa est. Vnde etiam intro-
 ductum est *προτμήν*, id est,
 Perseuerare. ut, Prope tur-
 rim accedere & contem-
 plari qualis propè videatur.
 Perturbationes autem esse
 duas dicunt, voluptatem &
 dolorem, quæ in omne a-
 nimal cadant. Ex his alte-
 ram propriam, alteram alie-
 nam esse: perque eas iudi-
 care electiones & euitatio-
 nes. Quæstionum quoque
 alias esse de rebus, alias cir-
 ca simplicem versari vo-
 cem. Atque ista de diuifio-
 ne ac iudicio summatim di-
 cta sunt. Redeundum iam
 ad epistolam quam dixi-
 mus.

Ἐπίκουρος Ἡρόδοτῳ
 χαίρειν.

Epicurus Herodoto S.

Τοῖς μὴ δυναμένοις, ὧν
 ἡρόδοτε, ἕκαστα τὰ πρὸς φύ-
 σεως ἡμῶν ἀναγκαζαμένων
 ἔλαττω μὴ δὲ ταῖς μέγισ-
 τῇ συντεταγμένων βίβλοις
 διαθεῖν, ὅτι πᾶσι τῆς ὅλης
 πρᾶγματι, εἰς τὸ κατὰ-
 ρεῖν τὸ ὁλοκρεώτατον δόξων
 πλὴν μὴ μὲν, ἰκανῶς αὐτοῖς
 παρεσκεύασα· ἵνα παρ' ἑκά-
 στος τῇ κριτῶν ἐν τοῖς κυ-
 ριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς
 διώκονται, καθ' ὅσον αὐτὸν ἐφά-
 πηται πρὸς φύσεως θεωρίας.

Iis qui nequeunt, ὁ He-
 rodote, singula quæ à nobis
 de natura scripta sunt, ad
 vnguem intelligere, neque
 maiores de his rebus edi-
 tos libros perscrutari, com-
 pendium totius operis fe-
 ci, quantum satis esse puta-
 ui, ut integerrimarum o-
 pinionum memoriam fa-
 cilè tenerent, ut quouis
 tempore in iis quæ sunt
 rata, illis opem ferre pos-
 sint, in quantum arripue-
 rint naturæ speculationem.

καὶ τοῖς περὶ βλαπτόταται δὲ ἰ-
καυῶς ἐν τῇ τῶν ὅλων ὀπ-
τασίᾳ, τὸν τύπον τῶν ὅλων πραγ-
ματείας τὸ κατεσοχάμε-
νον δι' ἡμῶν δίδειν. τῆς γὰρ ἀ-
θρόας ὀπτασίης πυκνὸν δει-
κνύει· τῆς δὲ καὶ μέρες, ἐχού-
μοίως. βαδισέον μὲν οὐκ ἐν
ὅτ' ἀκρίβεια, καὶ συνεχῶς ἐν
τῇ μνήμῃ ποιητέον, ἀφ' ἧς ἡ
τε κλειώτερι ὀπτασίᾳ ὅτι
τὰ πράγματα εἶναι, καὶ δὴ
καὶ τὸ καὶ μέρες ἀκρίβει-
μα πάντες οὐκ ἔστιν, τῶν ὅλων
χρηστικῶς τῶν πάντων ἐμπερι-
λημμένων, καὶ μνηστικῶς
μνηστικῶν ὅτι καὶ τὸ τετελεσ-
σμένον τὸ κλειώτερον τὸ
παντὸς ἀκρίβειας γίνεσθαι,
τὸ ταῖς ὀπτασίαις οὐδέως
δυνάμει χρῆσθαι, καὶ πρὸς
ἀπλᾶς σοφίας καὶ φω-
νας συναρμύων. οὐ γὰρ εἶναι
τε τὸ πύκνωμα τῆς συνεχῆς
τῶν ὅλων περιουσίας εἶναι, μὴ
δυνάμενον διὰ βραχείων φω-
γῶν ἅπαν ἐμπεριλαβεῖν ἐν
αὐτῷ τὸ καὶ καὶ μέρες ἀκρί-
βειαν. ὅθεν δὴ πάντες χρη-
στικῶς οὐκ ἔστιν τοῖς ὀκνημέ-
νοις αἰσθητικῶς τῆς πειστικῆς
ὁδοῦ, παρεγγύω τὸ συνεχὲς
ἐν τῇ φησὶ αἰσθητικῇ,

Quin eos etiā qui iam con-
templatione omnium, for-
mam & veluti fundamen-
ta totius operis iecerunt,
huiusce compendio adiu-
tum iri spero ad faciliē re-
miniscendum. Nam funda-
mentis rei crebrò indige-
mus, membris nō ita. Eun-
dum igitur ad illa est, fa-
ciendusque ex iugi memo-
riæ exercitatione habitus,
ex quo & ratus maximè
validusque ad res intuitus
nobis obueniet, omnisque
particularium rerum dili-
gens cognitio reperietur,
quum formæ plenissimè a-
nimo versantur memoriā-
que tenentur. Nam ea sum-
ma totius diligentiae, isque
effectus est, huiusce intuitu
viti celeriter posse, ad sim-
plicia elementa, atque ad
conclusionum voces. Ne-
que enim fas est condensa-
tionem perpetuæ rerū cir-
cuitionis esse, nisi possit
paucis vocibus totum in
seipso complecti illud quod
etiam per partes diligenter
explicatum fuerit. Vnde
quū omnibus perutilis sit,
qui sunt illi familiarius de-
diti naturæ rationi, huius-
modi vitæ cōtinuationem
fieri moneo in physiologia.

καὶ τὰ πύτων μάλιστα ἐγχα-
 λωίζονται βίῳ, ποιήσασθαι
 καὶ πιαύτιον τινὰ ὅππῃ μὲν
 καὶ σοιχείωσιν ἢ ὅλων δο-
 ξῶν. περὶ τὸν μὲν οὖν τὰ ὑπο-
 τεταγμένα ὡς φθόγοις (ὡς
 ἡμεῖς δότε) δεῖ εἰληφέναι, ὅ-
 πως αὖ τὰ δοξαζόμενα, ἢ ζη-
 τούμενα, ἢ ἀπορρέυμενα ἔχω-
 μον εἰς τὸ ἀνάγοντες ὅππῃ κεί-
 νην, καὶ μὴ ἀκείῃα πάντα ἡ-
 μῖν εἰς ἀπειρὸν ἀποδεδυνύωσι,
 ἢ κενεὴς φθόγους ἔχωμον.
 ἀνελίκη γὰρ τὸ περὶ τὸν ὀνόημα
 κατ' ἑκάστον φθόγον βλέ-
 πεισθαι, καὶ μὴ δὲν ἀποδείξεως
 περὶ δεῖσθαι, εἴπερ ὅμοιον τὸ
 ζητούμενον, ἢ ἀπορρέυμενον, καὶ
 δοξαζόμενον ἐφ' ὃ ἀνάξμεν.
 εἴτε καὶ τὰς ἀμειψέας δεῖ πάν-
 τα τηρεῖν, καὶ ἀπλῶς τὰς πα-
 ρεῦσας ὅππῃ βολαί, εἴτε δ' ἁ-
 ρείας, εἴθ' ὅτε δὴ ποτε ἢ κεί-
 νων. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ
 ὑπαρχόντα πάντα ὅπως αὖ
 καὶ τὸ περὶ μένον καὶ τὸ ἀδή-
 λον ἔχωμον οἷς σημειώσομε-
 θα. ταῦτα δὲ δ' ἁλαβότα
 σιωποῦν ἢ δὴ περὶ ἢ ὅ ἀδή-
 λων. περὶ τὸν μὲν, ὅτι ἔστιν
 γίνεται ὅκ τὸ μὴ ὄντος. πάντ' ὅ
 ὅκ πάντ' εἰ γίνεται αὖ, ἀπερμά-
 των γὰρ οἷον περὶ δεῖσθαι.

eam quæ maximè trāquil-
 litatem afferat vitæ, & eius
 compēdium, ac veluti sum-
 mam opinionum omnium
 tenere memoriter. Primum
 igitur, mi Herodote, quæ
 subiecta sunt vocibus o-
 portet comprehendere, ut
 ea quæ opinamur, siue que-
 rimus, siue de quibus am-
 bigimus, ad ea referentes,
 diiudicare possimus. At ne
 indiscreta sint omnia no-
 bis in infinitum demon-
 strantibus, siue inanes vo-
 ces habeamus, necesse qui-
 dem est primam notionem
 per vnāquāque dispici
 vocem, nihilque probatio-
 ne indigere. Siquidē habe-
 bimus quæsitum vel dubi-
 tatum, vel opinatū ad quod
 referamus: siue secundum
 sensus obseruare omnia o-
 portet, ac simpliciter præ-
 sentes intuitus, siue mentis,
 siue quorumvis iudiciorū.
 Eadem ratione etiam per-
 turbationes quæ adsunt, ut
 perseuerans illud incertum
 habemus, quibus notare
 possimus. Hæc autem ubi
 perceperimus, de incertis
 iam conspiciari opus est.
 Primum quidem quod ni-
 hil sit eo quod nō est. Om-
 nia enim ex omnibus fierēt
 seminibus nihil indigentia.

καὶ εἰ ἐφείρετο ὃ τὸ ἀφανίζο-
 μενον εἰς τὸ μὴ ὄν, πάντα αὖ
 ἀπολώλει τὰ παλαιά, ὅκ
 ὄντων τῶν εἰς αὐτὸ διγύετο. καὶ
 μέν, καὶ τὸ πᾶν αἰεὶ τοιοῦτον
 ὡς οἶον νῦν ὅτι, καὶ αἰεὶ τοιοῦ-
 τον ἔσαι. ἔθεν γὰρ ὅτιν εἰς ὃ
 μεταβάλλει. ὡς γὰρ τὸ πᾶν
 ἔθεν ὅτιν, ὃ αὖ εἰσελθὼν εἰς
 αὐτὸ πᾶν μεταβολὴν ποιή-
 σαιτο. ἀλλὰ μέν, καὶ τῶν
 καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ὀπίσκει
 φησὶ κατ' ἀρχήν. καὶ ἐν τῇ
 παρότῃ πρὸ φύσεως τὸ πᾶν
 ὅτι σώμα. τὰ μὲν σώματα ὡς
 ἔστιν, καὶ αὐτὴν αἰσθησὶς ὅτι
 πάντων μὲν τυρεῖ, καθ' ἡν α-
 ναγκαῖον τὸ ἀδηλον πᾶν λο-
 γισμῷ τεκμαίρεται, ὡς πρὸ
 πρὸ εἶπον τὸ πρὸ εἶπον εἰ μὴ ἦν
 ὃ κενὸν καὶ χώρα καὶ ἀναφῇ
 φύσιν ὀνομάζομεν. ὅκ αὖ εἴχε-
 τὰ σώματα ὅπως ἴδω, οὐδὲ δὲ
 ἔκκινεῖτο, καὶ δὲ πρὸ φαίνεται
 κινῆμεν. ὡς γὰρ δὲ ταῦτα
 οὐδὲν οὔτε ὅτιν ὀνομάζομεν εἶ-
 ναιται, ἔτε πρὸ κληπῶς, οὔτε
 αὐτὸ ὅτις τῶν πρὸ κληπῶς,
 ὡς καθ' ὅλας φύσας λαμβά-
 νομεν, καὶ μὴ ὡς τὰ πούτων
 συμπλήματα, ἢ συμβεβηκότα
 λεγόμενα. καὶ μέν, καὶ ταῦ-
 τὸν τούτῳ καὶ ἐν τῇ παρότῃ

Sed & si quod occidit, in-
 teriret in id quod non est,
 omnia iam dudum interiis-
 sent, quum ea non essent in
 quæ dissoluerentur. Atqui
 & omne huiusmodi semper
 fuit quale nunc est, semper-
 que tale erit, nihilque est
 in quod mutari possit. Nam
 præter ipsum uniuersum
 nihil est quod in id ingres-
 sum mutationem operetur.
 Enimvero istud quoque e-
 tiam in maiore compendio
 statim à principio dixit.
 In primo item De natura,
 Ipsum omne est corpus.
 Corpora nanque ista ut sese
 habeant sensus ipse testatur
 in omnibus, secundum quem
 necesse est incertitudinem
 cogitationum conicere,
 quemadmodum antea di-
 xi. Nisi enim esset quod i-
 nane & locum, & quæ tāgi
 nō potest naturā nomina-
 mus, nequaquam haberent
 ubi nā essent corpora, neq;
 per quod mouerentur, quæ
 profectō moueri perspicuū
 est. At præter ista nihil ne-
 que cogitatione cōprehēdi
 potest, neque per modum
 comprehensionis, neq; se-
 cū dum comprehensibilem
 proportionē. Quippe quæ
 per omnes naturas acci-
 piuntur, neque veluti horū
 euētus accidētia ve dicun-
 tur. Eadem fermē in primo
 De natura,

καὶ φύσεως, καὶ τῇ τετάρτῃ
 καὶ δέκατῃ καὶ πεντηκαίδε-
 κατῇ, καὶ τῇ μεγάλῃ ὀπίσθιῃ.
 τῶν μὲν οὖν τὰ μὲν ὅτι συλκεῖ-
 σις, τὰ δ' ὅτι ὡς αἱ συλκεῖσις
 πεποίωται. ταῦτα δ' ὅτι αὐ-
 μα καὶ ἀμετάβλητα, εἴπερ μὴ
 μὲν πάντα εἰς τὸ μὴ οὐ φθα-
 ρήσονται ἀλλ' ἰσχύοντα ὑπομέ-
 νειν, ἐν ταῖς διδύμοσι τῶν συλ-
 κείσεων, πλήρη τῆ φύσιν, ὅταν
 ἔκ' ἔχοντα ὅπῃ ἢ ὅπως διδύ-
 μηται. ὥστε τὰς ἀρχὰς ἀπὸ
 μοις ἀναγκαῖον εἶναι τῶν μακρῶν
 φύσεως. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸ πᾶν,
 ἀπειρὸν ὅτι. καὶ γὰρ πεπερασμέ-
 νον, ἄκρον ἔχει. τὸ δὲ ἄκρον,
 παρ' ἐπεὶ τί θεωρεῖται
 ὥστε τὸ ἔκ' ἔχον ἄκρον, πέρας
 ἔκ' ἔχει πέρας τὸ ἔκ' ἔχον, ἀπεί-
 ρον αὖ εἶναι, καὶ ὁ πεπερασμέ-
 νον. καὶ μὲν καὶ τὸ πᾶν
 τῶν σωματικῶν ἀπειρὸν ὅτι τὸ
 πᾶν, καὶ τὸ μέγεθος τὸ κενόν.
 εἴτε γὰρ ἢ τὸ κενόν ἀπειρὸν,
 τὰ τὸ σώματα ὡς εἰσμένα, ὅ-
 δαμὸς αὖ ὅμως τὸ σώμα, ὅ-
 τῃ ἐφ' ἔπειτα καὶ τὸ ἀπείρῳ κε-
 νὸν διεσπαρμένα, ἔκ' ἔχοντα
 τὰ ὑπερεῖδοντα καὶ σφύλλοντα
 καὶ τὰς ἀνακοπὰς. εἴτε τὸ κε-
 νὸν ἢ ὡς εἰσμένον, ἔκ' αὖ εἴχε-
 τὰ ἀπειρα σώματα ὅπως ὁρᾷ.

De natura, & in decimo-
 quarto & quinto atque in
 Maiore compendio. Cor-
 pora alia quidem sunt con-
 cretiones, alia verò ex qui-
 bus cōcretiones factæ sunt.
 At ista individua sunt &
 immutabilia, nisi omnia in
 id quod non est interitura
 sunt. Cæterum in dissolu-
 tione concretionum plena
 per naturā sustinere valent,
 quum non habeant quor-
 sum aut quo pacto solui
 possint. Itaque principia
 necesse est individuas esse
 corporum naturas. Præter-
 ea & omne istud infinitum
 est. Nam quod finitum est,
 extremum habet. Extremū
 autem præter illud quippiā
 inspicitur. Itaque quod ex-
 tremum non habet, nec fi-
 nem quidem. Quod autem
 finem non habet, infinitum
 sit necesse est, non finitum.
 Atque & multitudine cor-
 porum, & vacui magnitu-
 dine omne istud infinitum
 est. Si enim esset infinitum
 vacuum & corpora finita,
 nusquam manerent corpo-
 ra, sed ferrentur per infi-
 nitum inane dispersa, quum
 non haberent quo se fige-
 rent atque cohiberent.

Quod si vacuum finitum
 esset, non haberent infinita
 corpora ubinā subsisterent.

πρὸς τὸς τύποις, τὰ ἅπαντα τῶν
 ὁμαίων καὶ μετὰ, ἔξ ὧν
 καὶ αἱ συσπείσεις γίνονται,
 καὶ εἰς αὐτὰς ἀναλύονται, αὐτὰς
 λαμβάνειν τῶν διαφορῶν τῶν
 ὁμαίων. οὐ γὰρ δυνατόν
 ὑπάρδειν ταῖς τοσαύταις διαφο-
 ραῖς ἐκ τῶν αὐτῶν ὁμαίων
 ἀνελκυσμένων. καὶ καθ'
 ἑκάστην τῶν ὁμαίων ἀπλῶς
 ἀπειροὶ εἰσιν αἱ ὁμοίαι.
 ταῖς δὲ διαφοραῖς οὐχ ἀ-
 πλῶς ἀπειροί, ἀλλὰ μόνον
 ἀπείληπτοι. οὐδὲ γὰρ φησὶν
 ἐνδοτέρω εἰς ἀπειρον πλεονέ-
 μιαν τυγχάνειν. λέγει γὰρ, ε-
 πείδη αἱ ποιότητες μετὰ δό-
 λονται, εἰ μὴ λείπῃ τις μὴ καὶ
 τοῖς μεγέθεσιν ἀπλῶς εἰς ἀ-
 πειρον αὐτὰς ἐκδομένην. κι-
 νοῦνται γὰρ συνεχῶς αἱ ἅπαν-
 ται. φησὶ δὲ ἐνδοτέρω καὶ
 ἰσοταχῶς αὐτὰς κινεῖσθαι τῷ
 κενῷ, τὸν ἴξιν ὁμοίαν παρέ-
 χοντάς καὶ τῇ κορυφαίᾳ
 καὶ τῇ βαρυτάτῃ εἰς τὸν αἰ-
 ῶνα. καὶ αἱ ἑκατέρωθεν, εἰς μακρὰ ἀπ'
 ἀλλήλων διίστάμεναι αἱ δὲ,
 αὐτὸν τὸν παλμὸν ἴχουσιν, ὅ-
 ταν τύχῃσι πλεονεκτεῖν
 κακίαν, ἢ σεραζόμεναι
 πλεονεκτεῖν. ἢ τε γὰρ τῷ
 κενῷ φύσει, ἢ διορίζεσθαι ἑκάστη αὐτῇ, τὸ πλεονεκτεῖν αἰετῶς.

Ad hæc verò individua cor-
 pora ac plena, ex quibus &
 cōcretiones fiunt, & in quæ
 dissoluuntur, incompre-
 hēbilia sunt figurarum diffe-
 rentiis. Neque enim possi-
 bile est ex eisdem figuris
 comprehēsis, tot factas
 esse differentias, ac per v-
 namquaque figurationem
 simpliciter infinitæ sunt si-
 miles. Porro differentiis
 non simpliciter infinitæ, sed
 tantum incomprehēsibiles
 sunt. Neque enim (ait) in-
 terius in infinitum sectio-
 nem esse. Dicit autem, quā-
 do quidem qualitates im-
 mutantur, si quis eas non
 etiam magnitudinibus sim-
 pliciter in infinitum emis-
 surus sit, mouentur assidue
 atomi. Ait enim interius &
 æqua celeritate motus illas
 agitari, cum vacuo similem
 motum exhibente perpe-
 tuo grauissimè atque leuif-
 simè. Atque illæ quidem
 longè à se inuicem distan-
 tes. Aliæ verò agitationem
 ipsam cōtinent, quum fue-
 rint cōplexione inclinææ,
 siue ipsis complexionibus
 sustentatæ fuerint. Nam
 vacui natura, quæ illos sin-
 gulos dirimit, hoc efficit:

πῶς ἐκείνην ἔχ' οἷά τε ἔχει
 ποιεῖται· ἢ τε σερειότης ἢ ὑ-
 πάρχουσα αὐταῖς καὶ σύλ-
 κροισιν, τὸν ἀποπαλμὸν ποιεῖ,
 ἐφ' ὅπου αὖ ἡ ἀεὶ πλοκή τ'
 ἀποκαταστάσιν ἐκ τῆς συλ-
 κρέσεως διδῶ. ἀρχὴ δ' ἐπύ-
 των ἐκ ἑστίν, αἰτίων τῶν ἀτό-
 μων ἐστὼν καὶ τῆς κενῆς. φησὶ δ'
 ἐνδοτέρω μηδὲ ποιότητά τι-
 ναὶ ἀεὶ ταῖς ἀτόμοις εἶναι, πλὴν
 σχήματος καὶ μεγέθους καὶ βά-
 ρους· τὸ δ' ἡγεῖται ἀεὶ πῶς
 εἴσιν τῶν ἀτόμων ἀλλὰ τίς αὐ-
 τῶν ταῖς δώδεκα στοιχίωσιν
 φησὶ. πᾶν τε μέγεθος μὴ εἶναι
 ἀεὶ αὐταῖς· ἐδέποτε γὰρ ἄ-
 τμος ὡφθῇ αἰσθητός. αὐτὴ δ'
 ἡ φωνή, τοῦτων πάντων ἐνη-
 μοιολογῶν τ' ἰκαλὸν τύπον
 ὑπερβαίνει τ' ἡγεῖται ὄντων φύσεως
 ὁπινείας. ἀλλὰ μὲν καὶ κό-
 σμοι ἄπειροι εἰσὶν, εἴθ' ὁ-
 μοιοι πάντες, εἴτ' ἀνόμοιοι.
 αἱ τε γὰρ ἄτομοι ἄπειροι οὗ-
 σαι, (ὡς ἀρτίᾳ πεδείχθη) φέ-
 ρονται καὶ πορρωτάτω. καὶ γὰρ
 κατεμύχωνται αἱ ποιεῖται ἄ-
 τμοι εἰς ὧν αὖ γὰρ οἱ το κόσμος,
 ἢ ὑφ' ὧν αὖ ποιεῖται, οὐθ' εἰς
 ἓνα, οὐτ' εἰς πεπερασμένους,
 ἢ οἱ τοῖς τοῖς, ἢ οἱ τοῖς δι-
 φέροι τοῖς τοῖς. ὥστε ἐδὲν τὸ

quandoquidem firmitatem
 siue affixionem facere ipsa
 non potest. Solidum verò
 quod illis inest per collisio-
 nem, agitationē facit quan-
 tum complexio illa ex col-
 lisione restitutionem ac in-
 staurationem dat. Horum
 autem initium non esse,
 quum atomi & inane cau-
 sę sint. Ait autem, intrinse-
 cus neque ullam circa ato-
 mos inesse qualitatem, præ-
 ter figuram & magnitudi-
 nem & grauitatem: immu-
 tari autem colorem circa
 positionem atomorum, in
 duodecim institutionibus
 ait, omnemque magnitudi-
 nem circa illos non esse: nū-
 quam enim atomus sensu
 visa est. Hęc autē vox, quū
 ista omnia memorantur, fi-
 guram idoneam submittit
 cogitationib⁹ naturę rerū.
 Mundi item infiniti sunt, si-
 ue huic similes, siue qui dis-
 similes sunt. Atomī nanque
 quū infinitę sint, vt modò
 demonstratum est, etiam
 longissimē feruntur. Neque
 enim consumuntur eiusce
 atomi, ex quibus fiat mun-
 dus siue à quibus effectus
 sit, neque in vnum, neque
 in infinitos, neque in simi-
 libus, neque in differenti-
 bus. Nihil igitur est quod

ἐμποδίζον ὅτι πλεονάζει
 πειρίαντ' αὐτῶν κόσμων.
 καὶ μὲν καὶ τυποὶ ὁμοιομήμο-
 νες τοῖς σφαιρικοῖς εἰσὶ, λε-
 πτότησιν ἀπεχόντες μακρὰν
 τῇ φαινομένῳ. ἔτε γὰρ ἀπο-
 σάφης ἀδυνατοῦσιν ἐν τῇ πι-
 ερίῃ γίνεσθαι τοιαῦτα, ἔ-
 τε ὁπτιηδρόντες, τὰς κατερ-
 γασίας τῇ κοίλωματων καὶ
 λεπτότητων γίνεσθαι, ἔτε ἀ-
 πόρροισι πλεονάζειν θέσιν καὶ
 βάσιν διατηρεῖσθαι, ὥστε καὶ
 ἐν τοῖς σφαιρικοῖς εἶχον. τού-
 τος δὲ τοῖς τύποις εἰδῶλα
 προσαγορεύονται. καὶ μὲν καὶ
 ἡ δὲ τοῦ κενῆ φοράς καὶ μη-
 δεμίαν ἀπάντησιν τῇ ἀντι-
 κοπῇ γινόμενῃ, πᾶν μὴ-
 κενὸν περιληπτόν ἐν ἀποει-
 νοῦ τῷ χρόνῳ συνετελεῖ. βρα-
 δύτης γὰρ καὶ τάχως ἀντικο-
 πῇ καὶ ἐκ ἀντικοπῇ ὁμοίω-
 μα λαμβάνει. οὐ μὲν ἔδωκε
 ἅμα καὶ τοῖς δὲ λόγου θεω-
 ρητοῖς χρόνοις καὶ τὸ φερό-
 μενον σῶμα ἐπὶ τοῖς πλείοις
 τόποις ἀφικνεῖται. ἀδιανόη-
 τόν γὰρ καὶ τοῦτο, συνεφικνεύ-
 μενον ἐν αἰσθητῇ χρόνῳ ὅ-
 θυν δὴ παύσθαι τοῦ ἀπείρου, ἐκ
 ὧς ἂν περιλαμβανόμενον πλεονάζει
 φοράν τόπου ἔσθαι ἀφιστάμενον. ἀντικοπῇ γὰρ ὁμοίον ἔσθαι

huiusmodi mundorum in-
 finitatem impediatur. Imò &
 formæ similium figurarum
 cum solidis sunt tenuitati-
 bus longè & apparentibus
 distantes. Neque enim eius
 recessiones in aere fieri non
 possunt, neque aptitudines
 per efficientiam concavo-
 rum atque tenuium, neque
 vapores consequentem po-
 sitionem atque incessum
 observantes, eamquam in
 solidioribus habeant. Eas
 autē formas imagines vo-
 camus. Atqui motus qui
 per vacuum fit, nullo con-
 tra incidentium occursum
 fit, omnem longitudinem
 comprehensibilem in in-
 comprehensibili consumat
 tempore. Quippe tarditatis
 ac celeritatis incisio aduer-
 sa, nec adversa similitudinē
 accipit, neque tamen simul
 secundum tempora quæ per
 rationem speculamur, iux-
 ta id quod agitur corpus
 ad loca plura penetrat. Nā
 cogitari non potest. Et hoc
 sensibili in tempore si-
 mulac conuenerit, & ex
 quouis infinito, non ex quo
 complectamur motū, locus
 recedens erit. Simile enim
 contrariæ illi incisioni erit,

καὶ μέγρι πούτου τὸ τάχος
 τῆς φορᾶς μὴ ἀντικοπλέον κα-
 τάλιπωμα. χηῖσμον δὴ καὶ
 τὸ κατὰ κράιν τὸ στοιχεῖον, εἴθ'
 ὅτι τὰ χηῖσά εἰδῶλα ταῖς
 λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κί-
 χηται. ὅθεν ἀντιμδρτυρεῖ τ'
 φαινομένων, ἢ ὅθεν καὶ τὸ χη
 ἀνυπερβλήτου ἔχει, πάντα
 πόροι σύμμετρον ἔχοντα πρὸς
 τὰ ἀπείρω αὐτῶν μηδὲν ἀν-
 τικοπλεῖν, ἢ ὀλίγα ἀντικό-
 πλεῖν, πολλὰς δὲ καὶ ἀπείροις
 ἴσους ἀντικόπλεῖν τί. πρὸς τε
 τύποις, ὅτι ἡ γῆρεσις τῶν εἰ-
 δῶλων ἅμα νοήματι συμ-
 βαίνει. καὶ γὰρ ῥέουσιν ἀπὸ
 τῶν σωματίων πού ὅτι πολ-
 λῆς σιωχῆς ἐκ ὁπρὶ δηλα-
 σημειώσῃ, διὰ τὴν αἰτανά-
 πλήρωσιν σῶζουσα τὴν ὅτι
 πού σερεμαίε θέσιν καὶ τάξιν
 τῶν ἀτόμων, ὅτι πολὺν χρό-
 νον· εἰ καὶ ἐνίοτε συγχευμένα
 ὑπάρχει. καὶ συστάσας ἐν τῷ
 πρὸς ἔχοντι ὅξεϊ αἱ, διὰ τὸ μὴ
 δεῖν κατὰ βάρος τὸ συμπλή-
 ρωμα γίνεσθαι. καὶ διῆγοι δὲ
 ἔσπαι τινὲς γῆνητικοὶ τῶν
 τοιούτων φύσεων εἰσὶν. οὐθὲν
 γὰρ πούτων ἀντιμδρτυρεῖ
 ταῖς αἰσθήσεσιν, ἀν βλέπῃ τις

etiam si tandiu celeritatem
 motus non interfecandam
 relinquamus. Perutile est
 autē & hoc tenere elemen-
 tum, vel si nihil aliud quam
 quod simulacra tenuitatib'
 summis vtuntur. Vnde iis
 quæ apparent palam relu-
 ctatur, vel quod celeritatē
 habeant incomparabilem,
 quæ quemuis meatum mo-
 deratum habeat in hoc, ne-
 quid illorum infinitatem
 vel minimum interfeceret,
 plurimas autem & infinitas
 continuò aliquid refringat.
 Ad hæc verò quoniam i-
 maginum generatio simul-
 atque cogitatur, contingit.
 Nam fluxus à corporibus
 eius qui sit in multa angu-
 stia, notationi perspicuus
 non est, ob contrariam re-
 qletionem seruans diutius
 solidi positionē, ordinem-
 que atomorū: & si aliquan-
 do confunditur, celerēsque
 in aere cōuentus sunt, quod
 minimè oporteat altius re-
 pletionem fieri. Sunt autem
 alij modi à quibus naturæ
 huiusmodi gignantur. Ni-
 hil enim horum contra sen-
 sus attestatur, si respiciat a-
 liquis modū aliquē effect',
 ut ab exterioribus ad nos

γινὰ ἔσπαι τὰς ὀνδραίας· ἵνα καὶ τὰς συμπαθείας ἀπὸ τ' ὅξεϊ αἱ

πρὸς ἡμᾶς ἀνοίση. εἰ δὲ καὶ
 νομίζεν, ὅπριον τινὸς
 ἀπὸ τῆς ζωῆς, τὰς μορφὰς
 ὁρᾶν ἡμᾶς καὶ διανοεῖσθαι. καὶ
 γὰρ ἀποσφραγίσαντο τὰ ζώ-
 οντα ἐαυτῶν φύσιν, τοῦ τε χρώ-
 ματος καὶ τῆς μορφῆς, διὰ τοῦ
 αἵματος τοῦ μεταξὺ ἡμῶν τε
 καὶ κείνων, καὶ διὰ τῆς ἀκτί-
 νων, ἢ οἷων δηποτε ῥέοντων
 ἀφ' ἡμῶν πρὸς ἐκεῖνα πρὸς
 γινόμενων, ὥτως ὡς τύπων ζώ-
 οντων ὅπριον τινὸς ἡμῶν ἀπὸ τῆς
 παραστάτων, ἀπὸ χροῶν τε
 καὶ ὁμοιομορφῶν, καὶ τὸ ἐναρ-
 μότιον μέγεθος, εἰς πᾶσι ὅσιν
 ἢ πᾶσι διδόνται ὡκίως ταῖς
 ποταῖς χρωμάτων. εἴτα διὰ
 τούτων πᾶσι αἰτίαι τῆς ἐνὸς καὶ
 συνεχοῦς πᾶσι φαντασίας ἀ-
 ποδιδόντες, καὶ πᾶσι συμπά-
 θαν ἀπὸ τοῦ ἀποκειμένου
 σώζοντες καὶ τὸ ἐκείθεν σύμ-
 μετρον ἐπηρεισμόν, ἐκ τῆς
 καὶ βάθος ἐν ταῖς σερμνίαις τῆς
 ἀπομυθίας πλάσεως, καὶ ὡς
 αὐτὸν λάβωμεν φαντασίας, ἐ-
 πιβλητικῶς τῇ διανοίᾳ ἢ
 τοῖς αἰσθητικοῖς, εἴτε μορ-
 φῆς, εἴτε συμβεβηκότων, μορ-
 φῆς δὲ αὐτῇ τοῦ σερμνίου, γ-
 νομένη καὶ τὸ ζῆς πύκνωμα,
 ἢ ἑστὸν ὑπερμερῶς τοῦ εἰδῶτος πρὸς τὸ διημερῆ-

convenientiam referant, e-
 tiam si existimandum est
 quum aliquid extrinsecus
 subrepat, formas nos intue-
 ri atque cogitare. Neque e-
 nim profecto resignarent
 quæ exteriora sunt, naturā
 suam coloris scilicet atque
 formæ, per aerem qui inter
 nos & illam medius est, ne-
 que per radios aut quales-
 cunque fluxus qui à nobis
 ad illa manarint. Ita veluti
 formis quibusdam à rebus
 ipsis ad nos penetrantibus,
 quæ à coloribus formæque
 similitudine non differant
 iuxta modum congruæ ma-
 gitudinis, in aciem aut
 mentem celeri utentibus
 motu, deinde hac ex causa
 quod unum & perpetuum
 est phantasiā & consen-
 sionem reddens, à seruan-
 te subiecto, secundum eam
 quæ inde proficiscitur æ-
 qualem in altioribus affe-
 ctionem in solido fixationis
 atomorum, & quam animo
 vel sensibus phantasiā ir-
 ruentem acceperimus, seu
 formæ, seu accidentium,
 forma hæc est solidi, quæ
 fit iuxta subsequentem de-
 sitatem, seu ex imaginum
 comprehensione. Porro eo
 quod opinamur mendaciū

μένον, ὃν τῇ περὶ δόξαν ὀνομαζομένην
 αἰεὶ ὅτιν ὁπιδόρυνηθήσε-
 σται. εἴτ' ἐκ ὁπιδόρυνη-
 μένων καὶ τῶν ἀκίνητων ἐν ἡ-
 μῖν αὐτοῖς συνημμένῳ τῇ
 φανταστικῇ ὁπιδόλῃ, δὲ λη-
 ψὴν ἔχουσα καθ' ἡμῶν τὸ ψευ-
 δὸς γίνεται. ἢ τε γὰρ ὁμοιότης
 τῇ φαντασμῷ οἷον εἰ ἐν εἰκό-
 νι λαμβανομένων, ἢ καθ' ὑ-
 ποκρίσεων γινόμενων, ἢ κατ' ἀνάγκας
 ἡμῶν ὁπιδόλῃ τῆς διανοίας,
 ἢ τῶν λοιπῶν κειμένων, ἐκ
 αὐτῶν ποτε ὑπὸ ἡμῶν τοῖς ἑσὶ τε
 καὶ διηγήσει περὶ ἀποδομι-
 νοῖς, εἰ μὴ ἡμῶν τινὰ καὶ ταύ-
 τα περὶ οὗ βεβαιώμεν. τὸ δὲ
 ὁπιδόρυνημένον ἐκ αὐτῶν ὑπὸ ἡμῶν
 χον εἰ μὴ ἐλαβάνομεν καὶ
 ἀλλῶν τινὰ κίνησιν ἐν ἡμῖν
 αὐτοῖς συνημμένῳ μὴ, δὲ λη-
 ψὴν δὲ ἔχουσαν. καὶ δὲ
 ταύτῃ τῶν συνημμένῳ
 τῇ φανταστικῇ ὁπιδόλῃ,
 δὲ ληψὴν δὲ ἔχουσαν, εἰ μὴ
 μὴ ὁπιδόρυνηθῇ ἢ ἀν-
 τιδορυνηθῇ, τὸ ψευδὸς γί-
 νεται· εἰ μὴ ὁπιδόρυνηθῇ
 ἢ μὴ ἀντιδορυνηθῇ, τὸ ἀ-
 ληθές. καὶ ταύτῃ ἔν σφόδρα
 καὶ δεῖ τῶν δόξαν κατέχειν,
 ἵνα μήτε τὰ κειμένα ἀναιρήται τὰ καὶ τὰς ἐνεργείας,
 μήτε τὸ ὁπιδόρυνημένον ὁμοίως βεβαιώμενον πάντα συντα-

semper ac falsum asseri,
 siue non, refelli potest. Sin
 verò minus asseratur per
 immobilem nobis ipsis cō-
 nexum imaginalem intuitū,
 perceptione præditū,
 per quam mendacium fit.
 Nam similitudo visorum
 quæ veluti in imagine acci-
 piuntur, siue illa in somnis
 fiant, siue per alios intuitus
 mentis, aut iudiciorum re-
 liquorum, nequaquam in
 iis essent quæ sunt, & vera
 appellantur, nisi essent ali-
 qua, & hæc ad quæ iacula-
 mur intuitum: falsum verò
 non esset, nisi accepissemus
 & alium aliquem motum
 in nobis ipsis, coniunctum
 quidē, cæterum perceptio-
 ne præditum. Secundum
 hunc autem coniunctum
 phantastico iactui, perce-
 ptionēque habentem, si
 quidem non asseratur sine
 refellatur, fieri ut mendaciū
 sit: si autem asseratur, aut
 non refellatur, verum. Et
 hæc igitur operæpretium
 est ut opinio fortiter te-
 neat, ut neque iudicia tol-
 lantur actionum, neque
 falsum dum æqualiter
 confirmatur, cuncta per-

ράτη. ἀλλὰ μὲν καὶ τὸ ἀ-
 κούειν γίνεται πνέματός τι-
 νος φερόμενον ἀπὸ τοῦ φω-
 νηῶος ἢ ηχοῦτος ἢ ψοφοῦ-
 τος, ἢ ὅπως δὴ ποτὲ ακουσικὸν
 πάθος ἀνασκαυάζοντος. τὸ
 ὅρῳμα πῦτο εἰς ὁμοιομε-
 ρεῖς ὅγκους διασπείρεται, ἅμα
 τινα διασπώζοντας συμπά-
 θει πρὸς δμῆλεις, καὶ ἐνότη-
 τα ἰδιότροπον διατεῖνσαι
 πρὸς τὸ ἀποσεῖλαι, καὶ πλεονέ-
 παύσθην πλεονέπ' ἐκείνους
 τὰ πολλὰ πεισσαι· εἰ δὲ μή
 γε, τὸ ἔξωθεν μόνον ἐνδον
 ἀνασκαυάζουσαι. ἀνδρὶ γὰρ
 ἀναφερομένης τινὸς ἐκείθεν
 συμπαιδείας, ἐκ αὐτοῦ γήρυτο ἢ
 ποιῶντι ἐπαύσθης. ἐκ αὐτοῦ
 οὐδὲν νομίζειν τὸν αἶρα ὑ-
 πὸ τῷ περιεργῆς φωνῆς, ἢ
 καὶ τῷ ὁμογενῶν χηματίζε-
 σθαι. πολλὸν γὰρ ἐνδεῶς ἔχει
 τὸ πᾶσιν ὑπὸ ἐκείνης· ἀλλ'
 ἂν εἰς πλεονέπ' οὐδὲν πλεονέπ'
 ἐν ὑμῖν ὅταν φωνὴν ἀφίω-
 ρον, ποιῶντι ἐκ τινων ὅ-
 κων ῥέματός πνέματός
 τοις ἀποτυπικῶν ποιῶνται,
 ἢ τὸ πάθος τῷ ακουσικῷ ἡμῖν
 ἀνασκαυάζει. καὶ μὲν
 καὶ πλεονέπ' νομισέον,
 ὅς τινος καὶ πλεονέπ' αἰολῶ, ἐκ αὐτοῦ ποτὲ πάθος οὐδὲν ἐργάσασθαι,

turbet. Atqui & auditus
 fit, dum flatus aliquis fer-
 tur, siue a vocante, siue a
 sonante, siue a strepente,
 aut quoduis audiendi in-
 strumentū inferente. Por-
 ro fluxus hic in aequalium
 partium tumores diffundi-
 tur, quandam ad inuicem
 seruantes consensionem,
 atque vnitatem propriam,
 ad id quod emisit atque ad
 sensum pertinentem qui
 in illo ut plurimum facit.
 Sin verò minus, vel quod
 extrinsecus est tantum ma-
 nifestat. Nam absque con-
 sensione aliqua inde adue-
 niente nunquam profectò
 fieret huiusmodi sensus. Nō
 igitur existimandum est
 aerem ipsum a procedente
 voce formari, vel ab his
 quæ similis generis sunt.
 Multum enim ei deesset, si
 hoc ab illa pateretur, sed
 eum ictum qui fit in nobis,
 simulac vocem miserimus,
 huiusmodi facere ex qui-
 busdam tumoribus, qui
 ventosum efficiant fluxum,
 deinde nobis passionē au-
 diendi insinuent. Quin &
 hoc ipsum de odoratu sen-
 tiendum quod de auditu di-
 ximus. Nunquam enim vl-
 lam effici passionem posse,

εἰ μὴ ὅλκοι ἔντες ἦσαν ἀπὸ
 τοῦ πορὰ γήματος ἀποφύγοιτο,
 σύμμετροι πρὸς τὸ πρὸς τὸ αἰ-
 σθητήριον κινεῖν· οἱ μὲν ποῖσι,
 τετραγώνως καὶ διήο-
 τείως· οἱ δὲ ὅτιοι, ἀταρά-
 χως καὶ οἰκείως ἔχοντες.
 καὶ μὲν καὶ ταῖς ἀτόμοις νο-
 μισέον, μηδὲ μίαν ποιότητα τῶν
 φαινομένων προσφύεσθαι,
 πλὴν γήματος καὶ βίαις καὶ
 μεγέθους, καὶ ὅσα ἐξ ἀνάγκης
 γήματος συμφυῇ ὄντι. ποιό-
 της γὰρ πᾶσα μεταβάλλει· αἱ
 δὲ ἀτομοί, οὐδὲν μεταβάλ-
 λουσιν. ὅππει δὴ τὸ αἰεὶ τι ὑπο-
 μνῆναι ἐν ταῖς διαλύσεσι τῶν
 συσκειέσεων σπρεθὲν καὶ ἀδιά-
 λυτον, ὃ ταῖς μεταβολαῖς ἐκ
 εἰς τὸ μὴ ὄν ποιήσεται, ἐδ' ἐκ
 τοῦ μὴ ὄντος, ἀλλὰ καὶ μετα-
 στροφῆς ἐν πολλοῖς, ἑνῶν δὲ καὶ
 προσόδοις καὶ ἀφόδοις. ὅ-
 θεν ἀνάγκη τὰ μὴ μετατι-
 στέμενα ἀφ' ἑαυτῶν εἶναι, καὶ
 πρὸς τὸ μεταβιβάσθαι φύ-
 σιν ἐκ ἔχοντα, ὅλκοις δὲ
 καὶ σχηματισμοῖς ἰδίους τοῦ-
 τ' ὅτι καὶ ἀναγκάων ὑπομέ-
 νειν. καὶ γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡ-
 μῶν μετασχηματιζομένοις κα-
 τὰ πᾶν προαίρεσιν τὸ σχῆ-
 μα ἐνπαρὲς λαμβάνεται.

nisi sint tumores quidam,
 qui à re ipsa ad hunc mo-
 uendū sensum debita men-
 sura ferrentur, dum par-
 tim quidam perturbati at-
 que alienati sunt, partim
 verò quieti & convenien-
 tes. Atqui atomos existi-
 mandum est, nullam quali-
 tatem eorum quæ videntur
 admittere, præter figuram
 & gravitatem & magnitu-
 dinem, & quæ necessariò
 figuram contingunt. Qua-
 litas enim omnis immuta-
 tur, atomi verò nihil mu-
 tantur. Oportet enim sem-
 per in dissolutionibus con-
 cretionum, aliquid solidum
 atque insolubile subsiste-
 re, quod mutationes in id
 quod non est non faciat,
 neque ex eo quod non est,
 sed secundum transmuta-
 tiones ex plurimis, quo-
 rundam verò accessus e-
 tiam ac recessus. Quocirca
 necesse est ut ea quæ non
 transmutantur, incorrupti-
 bilia sint, & ab eius quæ
 mutat natura prorsus alie-
 na, verum tumores habe-
 re ac formationes suas.
 Hoc enim subsistere neces-
 sarium est. Nam in iis quæ
 apud nos transformantur,
 secundum ablationem, fi-
 gura accipitur subsistens.

αὶ ὅ ποιότητες ἐκ ἐνυπάρ-
 χουσαι ἐν τῷ μεταβδύοντι,
 ὡς περ ἐκείνο καταλείπεται,
 ὅτι ὅλ' οὗ σώματος ἀ-
 πολλύμεναι. ἱκανὰ οὖν τὰ
 ὑπολείποντα ταῦτα τὰς τῶν
 συλκεῖσιν διαφορὰς ποιεῖν.
 ὅτι δὴ περ ὑπολείπεσθαι γέ-
 νηα ἀναγκαῖον, καὶ εἰς τὸ μὴ
 ὄν φθίρεσθαι. ὅτι αὖ μὴ δὲ αἰεὶ
 νομίζεν πᾶν μέγεθος ἐν ταῖς
 ἀτόμοις ὑπάρχειν, ἵνα μὴ
 τὰ φαινόμενα ἀντιμωρῶνται.
 ὡς ἀλλὰ δὲ τινὰς μεγε-
 θῶν νομίζειν εἶναι. βέλτιον
 γὰρ. καὶ πύπου περὶ τὸν ποῦ,
 καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθή-
 σεις γινόμενα, ἀποδοθῆναι.
 πᾶν δὲ μέγεθος ὑπάρχον,
 ἕτερον χρησιμὸν ὅτι πρὸς τὰς τῶν
 ποιότητων διαφορὰς, ἀφί-
 χθαι τε ἀμύνει καὶ πρὸς ὑ-
 μᾶς ὁρατὰς ἀτόμους. ὅτι
 διαρεῖται γινόμενον, καὶ ὅ-
 πως αὖ γινώσκω ὁρατὴν ἀτο-
 μον ὅτιν' ὀπινώσασθαι. πρὸς
 δὲ τοῦτο καὶ δεῖ νομίζεν ἐν
 τῷ ὡρισμένῳ σώματι ἀπεί-
 ρους ὅγκους εἶναι, καὶ δὲ ὀπτη-
 λικουθῶν. ὡς τε καὶ μόνον
 πρὸς εἰς ἀπειρεν τοῦτο ὅτι
 πύλατον ἀναμετέον, ἵνα
 μὴ πάντα ἀδυνάτῃ ποιῶμεν,

Enimvero qualitates quæ
 in eo quod mutatur insitæ
 non sint, non secus atque
 illæ relinquuntur ex cor-
 pore toto pereuntes. Abun-
 dè igitur possunt ista quæ
 relinquuntur efficere con-
 cretionum differentias.

Quandoquidem aliqua ne-
 cesse est relinquatur, atque
 in id quod non est, defluat.
 Sed ne semper omnem qui-
 dem in atomis magnitudi-
 nem esse putandum est, ne
 ea quæ apparent relucten-
 tur. Cæterum mutationes
 quasdam esse magnitudi-
 num existimandum. præstat
 id quippe. Hoc autem si ad-
 sit, & quæ secundum pas-
 siones & quæ secundum
 sensus fiunt, reddentur. O-
 mnis autem subsistens ma-
 gnitudo, neque utilis est ad
 qualitatum differentias.
 Nam & ad nos veniunt
 haud dubiè visibiles atomi.
 Quod quum sit, minimè
 cernitur, neque quo pacto
 fiat visibilis atomus, agno-
 scere possumus. Ad hæc pu-
 tandum non est in corpore fi-
 nito tumores infinitos esse,
 neque qualescūque. Itaque
 nō eā modò sectionē quæ in
 infinitum pateat, ad id quod
 minus est tollere oportet,
 ne omnia infirma faciamus.

καὶ ταῖς περὶ αὐτὰς αἰ-
 θρόων εἰς τὸ μὴ ἂν ἀναγκα-
 ζώμεθα, τὰ ὄντα θλίβοντες,
 καταπνέσκον. ἀλλὰ καὶ τὴν
 μετάβασιν μὴ νομισέον ἡμέ-
 ρων ὅτις αἰσιν ὁρίσας εἰς ἀ-
 πειρον, μηδὲ πούλατον. ὅτε
 γὰρ ὅπως ῥηθῇ αὐτὰς τις
 εἴπῃ ὅτι ἀπειροὶ ἴσται ἐν τι-
 σὶ ὑπαρχοῖσιν, ἢ ὁπλητικοῖσι,
 ὅτι νοῦσιν πῶς τ' αὖ ἐστὶ π-
 πρασμένον τὸ τοιοῦτον μέγε-
 θος. πηλίκοι γὰρ τινες, δηλοῦν
 ὡς ἀπειροὶ εἰσιν ὅσται. καὶ
 ὅσοι ἔξ ὧν ὁπλητικοὶ αὖ ποτε
 ὦσιν, ἀπειρον αὖ ὡς καὶ τὸ μέ-
 γθος, ἀκρων τε ἔχοντες τὸ
 ὑποπεπρασμένον διαληπτόν.
 εἰ μὴ καὶ καθ' ἑαυτὸ θεωρη-
 τέος, ὅτι ἐστὶ μὴ καὶ τὸ ἔξ ἧς
 τοιοῦτον νοεῖν. καὶ ὅτι καὶ
 τὸ ἔξ ἧς εἰς τὸ ἔμπεδον βα-
 δίζοντα, εἰς τὸ ἀπειρον ὑπάρ-
 χον καὶ τοιοῦτον ἀφικνεῖ-
 σθαι τῇ ὁμοίᾳ. τὸ, τε ἐλάχι-
 στον τὸ ὅν τῇ ἀσκήσει δεῖνα-
 τανθεῖν, ὅτι οὔτε τοιοῦτον
 ὅσον οἶον τὸ πᾶς μετὰβάσας ἔ-
 χον, ὅτε πάντῃ πάντων ἁνό-
 μοιον, ἀλλ' ἔχον ὑπὸ τινὰ
 κοινότητα τῷ μετὰβάσας,
 διακρίνῃ δὲ μερῶν ὅτι ἔχον.

cogamurque complexio-
 nibus repentinorum ea quæ
 sunt, in id quod non est,
 terendo consumere: verum
 ne transmutationem quidē
 in iis quæ finita sunt in in-
 finitum, neque in minus,
 fieri existimandum. neque
 enim ubi semel quispiam
 dixerit tumores in plerif-
 que infinitos esse, quales e-
 tiam sint intelligere potest.
 quānam verò istud, quo
 modo finita sit ista magni-
 tudo? quales enim quidem
 sunt constat. Nam tumo-
 res illi infiniti sunt, & ij ex
 quibus qualescunque hi
 fuerint, infinita profectō
 esset etiam magnitudo, ex-
 trematēque finitam ha-
 bentes perceptibilem, nisi
 & per seipsum inspiciendū
 est, ne & quod deinceps se-
 quitur, huiusmodi intelli-
 gamus, atque ita per con-
 sequens in anteriora ten-
 dendo in infinitum contin-
 gat cogitatione procedere.
 Minimum autē illud quod
 in sensu est, considerandum
 est, ut neque sit huiusmo-
 di cuiusmodi id quod ha-
 bet transmutationes, ne-
 que tamen omnino dissi-
 mile, sed habeat commu-
 ne cum transmutationibus
 aliquid. Cæterum per-
 ceptione partium careat,

ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν τ' κοινότη-
 τος θεωρηφρεῖαν οἰηθῶμεν
 διαλήψασθαι τι αὐτῆς, τὸ μὲν
 ὅτι ταύτῃ, τὸ δὲ ὅτι ἐκείνῃ,
 τὸ ἴσον ἡμῶν δὲ θεωρηφρεῖαν.
 ἵκῃς τε θεωρῶμεν αὐτὸ ἀπὸ
 τῆς θεωρηφρεῖας κατὰ τὸν μέγεθος
 καὶ ἐν ταύτῃ, καὶ ἐν μέγεθος
 μερῶν ἀπλοῦς, ἀλλὰ ἐν τῇ
 ιδιότητι τῇ ἐαυτῆς, τὰ μέγε-
 θος καὶ ἀπλοῦς, τὰ πλείω
 πλείον, καὶ τὰ ὀλίγω ὀλίγο-
 τερ. ταύτῃ τῇ ἀπλοῦς νομι-
 ζέον καὶ τὸ ἐν τῇ ἀπλοῦς ἐλά-
 χιστον καὶ ὀλίγον. μικρότητι
 γὰρ ἐκείνῳ δῆλον ὡς διαφρεῖ
 πού καὶ τὴν αἰσθησιν θεωρῶ-
 μέν, ἀπλοῦς ὅτι τῇ αὐτῇ κα-
 χῆται. ὅτι περὶ καὶ ὅτι μέ-
 γθος ἔχει ἢ ἄτομος καὶ τὴν
 ἐν αὐτῇ ἀναλογίαν κατηγορή-
 σαι, μικρόν τι μόνον μα-
 κρόν ἐκδοῦντες. ἔτι τε τὸ
 ἐλάχιστον καὶ ἀπλοῦς πέρατα
 δεινὸς ἐν τῇ μετὰ τὸ κα-
 τὰ μέγεθος, ὅτι αὐτῇ θεω-
 ρῶν ποῖς μεῖζον καὶ ὀλίγον
 διακρίνοντα τῇ διαλο-
 γου θεωρεῖα ὅτι τῇ ἀορά-
 των. ἢ γὰρ κοινότης ἢ ὑπαρ-
 χουσα αὐτοῖς πρὸς τὰ ἀμε-
 πόβητα, ἡ κατὰ τὸ μέγεθος τού-
 του σιωπῆσαι. συμφόρησιν ὅ

sed quum propter commu-
 nis illius similitudinem ali-
 quid ipsius non percepisse
 arbitramur, partim ad hæc,
 partim ad illa, æqualitatem
 nobis oportet occurrere,
 ex qua ista conspiciuntur a
 primo inchoantes, non in
 eodem, neque in partibus
 partium, sed in proprietate
 sua metiendo magnitudi-
 nes, quæ maiores sunt ma-
 gis, & quæ minores, minus
 hac proportionem arbitran-
 dum, quod in atomo mini-
 mum est uti. Constat enim
 differre illud paruitate ab
 eo quod secundum sensus
 aspicitur, eadem verò pro-
 portione uti. Nanque &
 quam magnitudinem ha-
 bet atomus, secundum hæc
 proportionem prædicavi-
 mus, paululum solam ex-
 cludendo longitudinem præ-
 terea minimos atque non
 mixtos fines esse putandum
 est, longitudinum dimen-
 sionem, & ex ipsis primis
 maioribus ac minoribus
 parando rationis specula-
 tione, in iis quæ sunt in-
 visibilia. Nam commu-
 ne illud quod eis in-
 est ad immutabilia sufficit
 quod hactenus est perfi-
 cere. Collationem autem

οὐκ οὕτως κίνησι, ἐχόντων ἔχ
 αἶον τε ὑπὲρ αὐτοῦ. καὶ μὲν καὶ
 τὴν ἀπειρον, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ
 ἢ κατωτέρω, ἢ δὲ κατηγο-
 ρεῖν· τὸ αὐτὸ ἢ κατὰ μέγεθος
 τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς. ὅθεν αὖ τὸ μὲν
 εἰς ἀπειρον ἀγνοῦν, μηδὲ πο-
 τε φανεῖται τὸ ἡμῶν· ἢ τὸ
 ὑποκάτω τῆς νοηθέντος, εἰς ἀ-
 πειρον ἅμα αὐτῷ τε (εἶ) καὶ
 κατὰ πρὸς τὸ αὐτό· τὸ ποῦ
 ἀδυνατον διανοηθῆναι. ὡς τ'
 ἐστὶ μίαν λαβεῖν φεραν, πλὴν
 αὐτῷ νοουμένῳ εἰς ἀπειρον
 καὶ μίαν πλὴν κατὰ, αὐτὴ καὶ
 μυριάκις πρὸς τοὺς πόδας τῶν
 ὅτι αὐτὸ παρ' ἡμῶν φερόμε-
 νον τοὺς ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν
 πόποις ἀφικνηται, ἢ ὅτι πλὴν
 κεφαλῆς τῆς ὑποκάτω τὸ παρ'
 ἡμῶν κατὰ φερόμενον. ἢ γὰρ ὁ-
 λή φερα οὐδὲν ἢ πλὴν ἐκαστέρα
 ἀντικείμενη ὅτι ἀπειρον νοεῖ-
 ται. καὶ μὲν καὶ ἰσοταχεῖς ἀ-
 ναγκᾶν τὰς ἀτόμους (εἶ),
 ὅταν δὲ τὸ κενὸν εἰσφέρων-
 ται, μηδὲν ἀντικείμενοντος.
 ἔτε γὰρ τὰ βαρέα θάλλον δι-
 ὀθήσεται τῶν μικρῶν καὶ κοῦ-
 φων, ὅταν γὰρ δὲ μηδὲν ἀ-
 παστὰν αὐτοῖς ἔτε τὰ μικρά
 τῶν μεγάλων, πάντα πόρον
 σύμμετρον ἔχοντα, ὅταν μηδὲν

ex iis quæ motum habent
 fieri possibile non est. Nam
 & infiniti quod supremum
 aut infimum sit, prædican-
 dum non est supra vel infra
 esse. Nam quod supra ca-
 put sit, undecunque itemus,
 ducere in infinitum, nun-
 quam nobis istuc apparere.
 Ita & quod infra id quod
 intellectum est, æqua ratio-
 ne euadere in infinitum,
 supra esse atque infra iuxta
 idem. Hæc enim intel-
 ligi possibile non est. Ita-
 que licet vnā accipere su-
 periores intelligibilē loci
 mutationem in infinitum,
 vnāque inferiorem & si-
 miles ad superiorum pedes,
 id quod à nobis fertur ad
 ea quæ supra caput nostrū
 sunt loca pertingat, aut ad
 inferiorum caput, quod à
 nobis fertur inferius. Nan-
 que motus vniuersus, nihi-
 lominus vtrique oppositus
 in infinitum intelligitur.
 Verū enimvero & æqua
 celeritate atomos esse ne-
 cesse est, quum per inane
 inuehantur nullo reluctan-
 te. Neque enim grauia par-
 uis, ac leuibus celerius fer-
 rentur, quandoquidem ni-
 hil occurrit eis, neque iti-
 dem parua magnis, quum
 motum omnia habeant
 commensum, vbi ac illis

μηδὲ ἐκείνοις ἀντικόπῃ, ὅθ'
 ἢ αἰώ, οὐθ' ἢ εἰς τὸ πλάγιον
 δὲ τῇ κρούσειν πορὰ, οὐθ'
 ἢ κατὰ δὲ τῇ ἰδίων βαρῶν.
 ἐφ' ὅπου γὰρ αὐτὴ κατὰ τὴν ἐ-
 κατέρων, ὅτι ποσὺτον αἶμα
 νοήματι πῶς πορὰν γήσιν,
 ἕως ἀντικόπῃ, ἢ ἔξωθεν, ἢ ἐκ
 τῆ ἰδίας βάρις, πρὸς πῶς τῆ
 πλήξαι πορὰ διωαμιν. ἀλλὰ
 μηδὲ καὶ τὰς συσκευαίας θάτ-
 των ἐτέρα ἐτέρας ρηθῆσεται
 τῇ ἀπὸ μὲν, ἰσχυρῶν κούων
 πῶς ἐφ' ἕνα πορὰν φέρεσθαι
 τὰς ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἀτό-
 μοις, καὶ καὶ τῇ ἰσχυρῶν συνε-
 χῇ χέον, εἰ μὴ ἐφ' ἕνα κα-
 τὰ τοῖς λόγῳ θεωρητοῖς χέο-
 νοις, ἀλλὰ πυκνὸν ἀντικόπῃ-
 σιν, ἕως αὐτὸ πῶς αἰσθη-
 σιν τὸ συνεχὲς τῆς πορὰς γέ-
 νηται. πῶς γὰρ πρὸς δοξαζόμενον
 πρὸς τῇ αἰσθήσει, ὡς ἀρα καὶ
 οἱ δὲ λόγῳ θεωρητοῖς χέον
 τὸ συνεχὲς τῆς πορὰς ἔξω-
 σιν, ἐκ δὲ τῆς ὅτιν ὅτι τῇ τῆς
 ἔπειτα ὅτιν πῶς θεωρούμενον
 πῶς, ἢ κατὰ ὅτιν βολὰν λαμ-
 βανόμενον τῇ διανοίᾳ, ἀλη-
 θές ὅτιν. μετὰ δὲ τῇ τῇ ταῖς δει-
 σιμορᾶν αὐτὴ φέροντα ὅτιν τὰς
 αἰσθήσεις καὶ τὰ πᾶσι. οὐ πῶ
 γὰρ ἢ βεβαιότητα πῶς ἔσται,

quidem aliquid oblu-
 tur, neque supernus neque
 obliquus per collusiones
 motus, neque inferior per
 propria pondera. In quan-
 tum enim utraque conti-
 nent, in tantum una cum
 intellectu habebit motum,
 quot aut extrinsecus, aut
 ex pondere proprio relu-
 ctetur aduersus ferientis
 vim. Sed enim & per con-
 cretiones altera celerius
 quam altera dicetur, quan-
 do atomorum æqua cele-
 ritas sit atque in vnum fe-
 rantur locum atomi quæ
 in conuentibus sunt, &
 contra minima perpetuò,
 nisi in vnum secundum tē-
 pora quæ ratione cernun-
 tur, sed frequenter oblu-
 ctentur, donec sub sensu
 motus assiduitas fiat. Quod
 enim de inuisibili opina-
 mur, quod nimirum tem-
 pora quæ ratione cer-
 nuntur, perpetuum mo-
 tum habitura sunt, in hu-
 iusmodi verum non est.
 Nam omne quod cerni-
 tur aut animo per intui-
 tum percipitur, verum
 est. Post hæc dispiciendum
 est, ad sensus passionē-
 que referendo. Ita enim
 erit firmissima probatio,

ὅτι ἡ ψυχὴ σώμα ὅτι λεπτομέ-
 ρες, παρ' ἑλόν τὸ ἄθροισμα
 παρειαρμένον. πρὸς εὐμεφ-
 ρέσας τὸ πνύματι θερμότη-
 τιν' ἀκρᾶσιν ἔχοντι. καὶ πῆ-
 ρ, πύτω πρὸς εὐμεφρῆς, πῆ δ',
 τούτω. ἐστὶ δ' τὸ μέγας πολλὴν
 πρὸς ἀλλήλων εἰληφὸς τῇ λε-
 πτομερείᾳ καὶ αὐτῶν τούτων.
 συμπαθεῖς δ' τούτω μόνον καὶ
 τὰ λοιπὰ ἄθροισματι. τὸ πο-
 ῖον πάντῃ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς
 δῆλον, καὶ τὰ πάθη καὶ αἱ ἀκι-
 νησίαι, καὶ αἱ δῆλον οἰσῆς, καὶ ὧν
 σερούμενοι θνήσκουσιν. καὶ
 μὴ καὶ ὅτι ἔχει ἡ ψυχὴ τῆς αἰ-
 σθησεως πῶς πλείων αἰτίαν,
 δεῖ κατέχειν. καὶ μὴ εἰληφῇ
 αὐτῶν πῶς, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν λοι-
 πῶν ἄθροισματος ἐσεχάζετο
 πῶς. τὸ δ' λοιπὸν ἄθροισμα
 πρὸς ἀσθενείαν ὀκείνη πῶς
 αἰτίαν τούτων, μετέληφε καὶ
 αὐτὸ τοῦτο συμπύματι παρ'
 ὀκείνης, οὐ μέντοι πάντων ὧν
 ὀκείνη κέκμηται διὸ ἀπαλ-
 λαγείσης τῆς ψυχῆς, ἐκ ἔχει
 πῶς αἰσθησιν. καὶ γὰρ αὐτὸ ἐν
 ἑαυτῇ τούτων ὀκείνητο καὶ
 δυνάμειν, ἀλλ' ἐτέρω ἅμα
 συζητημένῳ αὐτῇ παρεια-
 ρέσας, ὃ δὲ τῆς σιωτελε-
 σῆς πρὸς αὐτῇ δυνάμειν,

quod animis sit corpus te-
 nuibus partibus per totam
 congregationem semina-
 tum. Cæterum spiritui si-
 millimum calori quoddam
 temperamentum habenti,
 atque huic alicubi simile,
 alicubi illi. Est autem pars
 quæ multam accepit im-
 mutationem exilitate par-
 tium atque horum ipso-
 rum. Consentit autem
 huic magis ex reliquo cœ-
 tui. At istud omne con-
 stat, vires esse animi, &
 perturbationes, agilitatē-
 que, motus & cogitationes,
 & cætera quibus priuati
 morimur. Enimvero & id
 oportet tenere quod ha-
 beat anima sensus pluri-
 mam causam. Non tamen
 istam accepisset, nisi à con-
 uentu reliquo roboraretur.
 Porro reliquus con-
 uentus quum hanc para-
 uerit causam, & ipse hu-
 iusmodi casus ab illa par-
 ticeps sit, non tamen o-
 mnium quæ illa possidet:
 idcirco discedente anima,
 sensu caret. Neque enim
 ipsum in seipso posside-
 bat hanc vim, sed alte-
 ri quod vnà cum eo factum
 fuerat, parabat per con-
 summam circa se virtu-
 tem, secundum vertiginem

καὶ πλεὺς διώκον συμπίωμα
 αἰσθητικὸν ἄδύς ἀποτελεῖται
 ἐαυτῇ, ἀπεδίδου καὶ πλεὺς οἰ-
 μούρησιν καὶ συμπαθεῖαι, καὶ ἐ-
 καίῳ, καὶ δὲ τὰ εἶπον. διὸ δὴ
 ἡ ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ ἐδὲ-
 ποτε, ἄλλε τινὸς μέρος ἀ-
 πηλλαχμένε, ἀναίσθησις· δι-
 λὰ αὖ καὶ ταύτῃ ξυναπόληται
 τῷ σεχάζοντι λυθέντος, εἴθ' ὅ-
 λον; εἴτε καὶ μέρος τινὸς, εἰ αὖ
 περ δὲ μένη ὅξυ πλεὺς αἰσθησιν.
 τὰ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα δὲ
 μένον καὶ ὅλον καὶ καὶ μέρος, ὅκ
 ἔχῃ πλεὺς αἰσθησιν ἐκείνε ἀ-
 πηλλαχμένε ὅθον ποτε ὅτι το
 σωτεῖνον τῷ ἀτόμῳ πληθος
 εἰς πλεὺς τῆς ψυχῆς φύσιν· καὶ
 μὲν καὶ λυομένε τῷ ὅλῳ ἀ-
 θροίσματος, ἡ ψυχὴ δὲ ἀπει-
 ρεται, καὶ ὅτι ἔχῃ τὰς αὐ-
 τὰς διωόμεναι, ἐδὲ κινεῖται,
 ὥστε οὐδ' αἰσθησιν κέκτηται.
 ἐπεὶ οἷον τενοεῖν αὐτὸ αἰσθα-
 νόμενον μὴ ἐν πύτῳ τῷ συ-
 σήματι ταῖς κινήσεσι ταύταις
 χρώμενον, ὅταν τὰ σεχάζοντα
 καὶ πωλέχοντα μὴ ποῖαται ἡ
 ὅν οἷς νῦν οὐσα ἔχῃ ταύτας
 τὰς κινήσεις. ἀλλὰ μὲν καὶ
 τὸ δὲ λέγει ἐν δῆμοις, καὶ ὅτι ἀ-
 τόμενον αὐτῷ συγκεῖσθαι λεο-
 τήτων καὶ σεχάζοντων,

sibiipfi continuo sensibilem
 incidentiam perficiens, &
 illi per communem fluxum
 atque consensum (ut dixi)
 reddebat. Idcirco igitur &
 insita anima nunquam alia
 aliqua parte discedente,
 priuata sensuum fieret, sed
 cum illa vna pariter periret
 soluto eo quod sustinebat,
 siue toto siue etiam parte
 aliqua, si quidem sensus a-
 nimæ in vigore persisteret.
 Porro conuentus reliquus
 permanens, & totus & per
 partes, non habet sensum
 illo abscedente, quantali-
 bet sit quæ se intendat ato-
 morum multitudo in ani-
 mæ naturam, verum enim
 & soluto cōuentu toto dis-
 pergitur anima, neque iam
 easdem vires habet neque
 mouetur. Itaque ne sensum
 quidem habet. Neque enim
 intelligi potest hoc ipsum
 quod sentitur, nisi in con-
 uentu isto his motibus vti-
 tur, quando ea quæ robo-
 rant, & quæ continent,
 huiusmodi non sint in qui-
 bus nunc existens tales mo-
 tus habet. Atqui & hoc in
 aliis dicit, & ex leuissimis
 atomis atque rotundissi-
 mis illam esse compositam.

multum

πολλὰ ἔστι δὲ τῶν αἰσθητῶν τῶν πρὸς
 πύρεσιν καὶ τὸ μέντοι ἄλογον
 αὐτῶν, ὅτι τὰ λοιπὰ ὡς παρεσθαιρεῖ
 σώματι· τὸ δὲ λογικόν, ὅν τι
 γινώσκαι, ὡς δὴ λόγον ἔκ τε τῶν
 φόβων καὶ τῆς χαρᾶς. ὅ-
 ποθεν τε γίνεσθαι τῶν τῆς ψυχῆς
 μερῶν τῶν παρ' ἑλλείνου καὶ συλ-
 λεισθῆναι παρεσθαιρεμένων, ἢ ἐλ-
 λαττομένων, ἢ διαφθερυνμέ-
 νων, εἴτε συμπιπλούντων τῶν
 πρὸς ἐσθαρμένους. τὸ, τε αὐτὸ
 μακρὸν ὅλων τῶν σωμάτων
 φέρεται καὶ δεῖ πρὸς νειότητιν,
 ὅτι τὸ ἀσώματον. λέγει γὰρ καὶ
 πάλιν πλείους ἐμυλίας τῆς ὁνό-
 ματος, ὅτι τὸ καθ' ἑαυτὸ νοη-
 τί, πρὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὅτι ἔστι
 τοῦτο τὸ ἀσώματον, πλείονος
 καὶ. τὸ δὲ κοινόν, ὅτε παύσεται,
 ὅτε παύσειν δύναται, ἀλλὰ
 κίνησιν μόνον δι' ἑαυτὸ τοῖς
 σώμασι παρέχεται. ὡς θ' οἱ
 λέγοντες ἀσώματον εἶναι πάλιν
 ψυχὴν, ματαιάζουσιν. ὅθεν
 γὰρ αὐτὸ δύνατο ποιεῖν, ὅτε πά-
 ρει, εἰ μὴ τοιαύτην νύξιν δ' ἐν-
 αργῶς αἰμῶν τέρει αὐτὰ δια-
 λαμβάνει πρὸς πλείονος ψυχῆς τὰ
 συμπίσματα ταῦτα οὐκ ἔστι
 τὰ τὸ ὁλοκλήρως πρὸς
 ψυχῆς ἀρχὴν τις ὅτι τὰ πρὸς
 τὴν καὶ τὰς αἰσθησεις, μνημονεύων τῶν ἀρχῶν ὡς ἀρχῶν, ἰκανῶς

multum ab illis differenti-
 bus quæ igneæ sunt : pars
 tamen eius quæ ratione ca-
 ret, corpori quoque reliquo
 connexa est. Rationalem
 autem partem in pectore
 sedem habere, ut ex metu
 & gaudio manifestum est.
 Somnum fieri quum partes
 animæ quæ per omnem con-
 cretionem disseminatæ sunt,
 aut continentur, aut eva-
 cuantur, deinde potis inci-
 dunt. Semen præterea ex
 omnibus corporis partibus
 ferri intelligendum est. Di-
 cit enim per plurimam no-
 minis familiaritatem in eo
 quod per se intelligitur. In-
 corporeum autem per se in-
 telligere non possumus præ-
 ter vacuum. Porro vacuum
 neque facere aliquid neque
 pati potest, sed motum tan-
 tum per se corporibus præ-
 bet. Itaque qui incorporeā
 dicunt esse animam, desi-
 piunt. Nihil enim aut face-
 re posset aut pati, si esset
 huiusmodi. At nunc euidē-
 ter hæc utraque in anima
 esse casus manifestant. Has
 igitur de anima ratiocina-
 tiones, si quis ad perturba-
 tiones sensusque referens,
 memoria teneat quæ prin-
 cipio diximus, satis intelli-

καπίψεται τοῖς τύποις ἐμπε-
 ρειλημένα εἰς τὸ χτ' μέρος
 ἀπὸ τούτων ἔξακριβῶσαι βε-
 βαιώς. ἀλλὰ μὴ καὶ τὸ χι-
 ματα, καὶ τὰ χρώματα, καὶ
 τὰ μέγεθη, καὶ τὰ βάρη, ἢ καὶ
 ἑστὰ ὅσα κατηγορεῖται σώμα-
 τος, ὡς αὖ εἰς αὐτὸ βεβηκότα,
 ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς ὁρατοῖς καὶ χτ'
 τίω αἰσθητοῖς αὐτοῖς γνωστοῖς,
 ὅθ' ὡς καθ' ἑαυταῖς εἰσι φύ-
 σεις, δοξάζον· ὅτι δὲ διωσπὲν
 ὁππότε πᾶσι, ὅτε ὅλως ὡς
 ἕκ' εἰσὶν, ὡς ὅθ' ἕτερα τὰ
 πρὸς παρχοῦτα τούτω αἰ-
 σώματα, οὐθ' ὡς μόρια τούτου,
 ἀλλ' ὡς τὸ ὅλον σῶμα, καθ'
 ὅλα μὲν τούτων πάντων τ' ἐαυ-
 τῷ φύσιν ἔχον αἰδίον, ὅχι
 εἰόντ'· εἰ) συμπεφορημένον·
 ὡς πρὸς τὸν ἑαυτῷ ὅτι ἔχον
 μείζον ἄβροισμα συζητῶν, ὅτι
 τῷ πρὸς τῶν ἡ τῷ τὸ ὅλα μὴ
 γινώσκον, τὸ δὲ τινὲς ἡγεμονίων,
 ὅσα μόνον (ὡς λέγει) ἐκ τοῖ-
 των ἀπαύτων τίω ἐαυτῷ φύ-
 σιν ἔχον αἰδίον. καὶ ὅτι βολαί
 μὴ ἔχοντα ἰδίαις πάντα ταῦ-
 τα ὅτι καὶ ὁ ἀληθὺς συμπα-
 ρακολεθροῦτος ὅτι αἰδίον, καὶ
 ἡ δαμῶν ἀπεχθόμενος, ἀλλὰ
 καὶ τ' ἀβρόα βύοιαν τοῦ σώ-
 ματος κατηγορεῖται ἰληφύτος.

get ea quæ locis comprehē-
 sa sunt in id quod particu-
 lare est ex his firmiter ac
 diligenter exposita. Verum-
 enimvero figura & colo-
 res & magnitudines & pō-
 dera, & alia quæ de corpo-
 re prædicantur, ut quæ per
 seipsa tēdāt, siue ad omnia,
 seu ad visibilia, & ea quæ
 per sensum cognita, neque
 per seipsas naturas esse opi-
 nandum. Non enim possi-
 bile est id scire, neque o-
 mnino ut non sunt, ut ne-
 que alia quæ insunt huic in-
 corporea, neque ut huius
 particulæ, sed ut corpus to-
 tū, quod vniuersaliter qui-
 dem horum omnium quæ
 sua sunt naturam sempiter-
 nam habeat, possibile non
 est esse, si simul feratur. sic-
 uti quum ex ipsis tumori-
 bus maior constituerit con-
 uentus siue primorum, siue
 vniuersi magnitudinum, a-
 liquo autem minorum, sed
 (ut dixi) ex hominibus
 perpetuam habens suam
 naturā. Atque intuitus qui-
 dem priores habent hæc o-
 mnia & perceptiones. Cæ-
 terum cōsequente multitu-
 dine subita, & nusquā scis-
 sionē admittente, sed iuxta
 subitam agnitionē corporis
 prædicamentū percipiente.

καὶ μὴ καὶ τοῖς σώμασι συμ-
 πησι πολλὰ καὶ ἐκ αἰ-
 διον ἀφαιροῦν, ἔτι καὶ
 τοῖς ἀοράτοις, καὶ ἔτε ἀσώμα-
 τα. ὥστε δὴ καὶ πλεῖστον
 φερόν, οὕτω τὰ ὀνόματι χρώ-
 μοι, φανερά ποιεῖμεν τὰ
 συμπύματα ἔτε τὸ πῦρ ὅλα
 φύσιν ἔχον, ὁ συλλαβόν-
 τις καὶ τὸ ἀέθρον, σώμα
 προσαρβύοι. ἔτε πλεῖστον
 αἰδίων ἀφαιροῦντων, ὡν
 αἰδίων, σώμα οὐ δύνατον νο-
 εῖσθαι. κατ' ὅπλοια δ'
 αἰτίαι, ἀφαιροῦντων
 πῦρ ἀέθρον, ἕκαστα προσαρ-
 βύειν. ἀλλ' ὅτι δὴ ποτε ἔ-
 καστα συμβαίνοντα θεωρεῖ-
 ται, ἐκ αἰδίων καὶ συμπύ-
 μάτων ἀφαιροῦντων, καὶ
 ἐκ ὑπερβαίνον ἐκ πῦρ ὅλος
 ταύτῃ πλεῖστον ἀφαιροῦν, ὅτι
 ἐκ ἔχον πλεῖστον ὅλα φύσιν ὡ
 συμβαίνει, ὅ δὴ καὶ σώμα προσ-
 αρβύοι, καὶ πλεῖστον αἰ-
 δίων ἀφαιροῦντων, καὶ δ'
 αἰτίαι αὐτὰ νομισέον. καὶ
 δὲ γὰρ πῦρ το διασπέντον, ἔτι
 ὅτι ταύτων, ἔτι ὅτι αἰ-
 δίων συμβαίνοντων. ἀλλ' ὅτι
 καὶ φαίνεται, συμπύματα πάν-
 τα τὰ σώματα νομισέον, καὶ
 ἐκ αἰδίων ἀφαιροῦντων,

Quin & corporibus con-
 tingit sæpe ut sequantur, &
 quod sempiternum non
 est, neque in inuisibilibus
 neque in corporeis. Vnde
 secundum motum pluri-
 mum hoc nomine utente,
 manifestè colligimus casus
 neque vniuersi habere na-
 turam, quam assumentes
 secundum repentinum cor-
 pus appellamus, neque item
 consequentium sempiter-
 norum, sine quibus corpus
 cogitare non potest, per in-
 tuitus autem quosdā, sub-
 sequente repentino singu-
 la appellarentur. Cæterum
 quando cunque contingen-
 tia singula inspiciuntur,
 non sempiternis casibus
 subsequentibus, neque hæc
 actio expellenda ex eo quod
 est, quia naturam non ha-
 bet vniuersi cui contin-
 git, quod profectò etiam
 corpus appellamus, neque
 item sempiternorum sub-
 sequentium, neque rursus
 per se existimandū. Neque
 enim hoc, vel in his, vel in
 sempiternis contingentibus
 intelligendum, sed id
 quod etiam apparet, ca-
 sus omnes corpora exi-
 stimandum, etiam si non
 sempiternè subsequantur,

οὐδ' αὖ φύσιως καθ' ἑαυτὰ
 τὰ μα εἶχοντα· ἀλλ' ὅν ἔχον
 αὐτὴ ἡ αἰσθησις πλεονεξία
 ποιεῖ, θεωρεῖται, καὶ μὴ καὶ
 τό γε δὴ πρὸς κατανοήσασθαι σφο-
 δρώς. πὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐζη-
 τητέον, ὡς πρὸς καὶ τὰ λοιπὰ
 ὅσα ὅν ὑποκειμένη ὡς ζητούμενα,
 αἰνίζοντες ὅτι τὰ βλεπο-
 μένα παρ' ἡμῶν αὐτοῖς πρὸς
 λήψιν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐναργη-
 μα, καθ' ὃ πὺν πολὺν ἢ ὀ-
 λίγον χρόνον αἰσφωροῦμεν,
 συζητικῶς τοῦτο θεωροῦν-
 τες, ἀνελγιστέον. καὶ ἔτε
 ἐξαλέκτες, ὡς βελτίους, με-
 τὰ ληπτέον, δὴ αὐτὰς τὰς ὑ-
 παρχούσας κατ' αὐτὰς χρη-
 στέον· ὅτι δὴ ὅτι καθ' ἑαυτὰ
 κατηγορητέον, ὡς πλεονεξία
 ἑστία εἶχοντες πρὸς ἰδιώματα
 τούτων· (καὶ γὰρ τοῦτο ποιοῦσι
 ἄλλοι) δὴ αὖ μόνον ὡς συμπλέ-
 κομεν τὸ ἴδιον τούτων καὶ πρὸς
 μετὰ τοῦ μὲν, μάλιστα ὅτι λογι-
 στέον. καὶ γὰρ τοῦτο ὅτι ἀπο-
 δείξεως πρὸς δεῖται· δὴ ὅτι
 λογισμοῦ· ὅτι τὰς ἡμέρας καὶ
 τὰς νυκτὶ συμπλέκομεν, καὶ
 τοῖς τούτων μέρεσιν. ὡς αὖ-
 πως ὅτι καὶ τοῖς πάθεσι καὶ τὰς
 ἀπαθείαις, καὶ κινήσεσι, καὶ
 στασεσιν, ἰδιόν τι σύμπτωμα.

neque per se rursus naturæ
 ordinē habeant. Cæterum
 quemadmodum sensus ipse
 proprietatem facit, conspi-
 ciuntur. Sed enim & hoc
 vehementer considerare o-
 pus est. Nāque tempus mi-
 nimè quærendum est, sicut
 & reliqua quæ in subiecto
 quærimus, referentes ad
 eas quæ ad nos ipsos inspi-
 ciuntur anticipationes, sed
 ipsam euidentiā per quā
 tempus aut multum aut pu-
 fillum vocamus, hoc fami-
 liarī quadam propinquitā-
 te circumferentes reputan-
 dum, neque loquutiones
 velut meliores persequen-
 dum, sed iis quæ sunt ad
 manus in ea re vtendum.
 Neque aliud aliquid per
 se ipsum prædicandum, quasi
 eandem quam proprietās
 hæc substantiam habeat.
 Quod quidem faciunt qui-
 dam, sed solum quo pro-
 prietatem cōnectimus, hoc
 etiā submetimur animad-
 uertendum. Nam hoc de-
 monstratione non indiget,
 sed animaduersione. Nā die-
 bus ac noctibus horūque
 partibus connectimus. Si-
 militer & perturbationibus
 ac tranquillitate & moti-
 bus & statibus, proprium
 aliquem præterea casum.

πάλιν αὐτὸ τὸ
 ὀνομαζόμεναι καὶ τὸ χρόνον ὀνο-
 μαζόμεναι. φησὶ δὲ καὶ ἐν τῇ β'
 τὸ πρῶτον φύσεως, καὶ ἐν τῇ
 μεγάλῃ ὁπιομένη, ὅτι τε τοῖς
 περιηρημένοις, τοῖς κόσμοις
 διὰ καὶ πᾶσαι σύγκεισιν πεπι-
 ρασμένῳ, τὰ ὁμοειδῆς τοῖς
 διαφευγμένοις πυκνῶς ἔχου-
 νομίζεν γενέσθαι ἀπὸ τῆς ἀ-
 πείρου πάντων τύπων ἐκ συ-
 στροφῶν ἰδίων ἀποκειμέ-
 νων, καὶ μεγίστων καὶ ἐλαττό-
 νων καὶ πάλιν διαλυέσθαι πάν-
 τα, τὰ μὲν, ἀπὸ τῆς βραδυ-
 πρεσβείας καὶ τὰ μὲν, ὑπὸ τῆς τα-
 χυπρεσβείας, τὰ δὲ, ὑπὸ τῆς τοιῶνδε
 τῶν παχέων. δῆλον οὖν ὡς
 καὶ ἀφ' αὐτοῦ φησὶ τοῖς κό-
 σμοις, μεταβαλλόντων τῶν με-
 ρῶν καὶ ἐν ἄλλοις πῶς γὰρ τὰ
 αἰεὶ ἐπὶ χεῖρα. ἔτι δὲ καὶ
 τοῖς κόσμοις ἔτε ἕξ ἀνάγκης
 διὰ νομίζεν ἕνα σχηματισμὸν
 ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ διαφέρει-
 αὐτοῖς ἐν τῇ β' πρῶτον τύπου
 φησὶν. οἷον μὲν γὰρ, σφαιροειδῆς,
 καὶ ὠοειδῆς ἄλλοις, καὶ
 ἀλλοιοχήμενας ἑτέρας· ἢ
 μέντοι πᾶν ἅμα ἔχον· ἢ δὲ
 ζῶντα ἢ ἀποκειμένα ἀπὸ
 τῆς ἀπείρου. ἢ δὲ γὰρ ἀπο-
 δεικνύειν οὐδεὶς, ὡς μὲν πρῶτον λέγω, καὶ ἔκ αὐτοῦ ἐμπεριέχεται

Rursus hoc ipsum cogitan-
 tes secundum quod tempus
 nominamus. Ait autem &
 in secundo De natura libro
 & in magna Epitome, atq;
 in iis quæ prædiximus,
 mundos & omnem finitam
 concretionem similem iis
 quæ inspiciuntur speciem
 frequenter habentem exi-
 stimandum ex infinito ho-
 rum omnium prodiisse, ex
 conuersionibus propriis,
 discretis, maioribus, atque
 minoribus: rursúmque dis-
 solui omnia, celerius alia,
 alia tardius, quum alia hoc
 ab ipsis patiantur. Constat
 igitur & mundos illum di-
 xisse interire, quum partes
 mutantur, & in aliis quod
 terra aeri superuehatur,
 præterea & mundos neque
 ex necessitate arbitrari o-
 portet vnâ habere figurâ,
 imò & differentes eos in
 duodecimo De mundo esse
 ait. Alios namque sphaeræ,
 alios oui præferre speciem,
 aliósque aliam itidem for-
 mam, non tamen quam-
 uis formam admittere, ne-
 que animantes esse ab in-
 finito discretas. Neque
 enim probaret quispiam,
 quod in eo qui sit huius-
 modi comprehensa, non

τὰ τοιαῦτα σπέρματα, ἃ ὦν
ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὰ λοι-
πὰ πάντα θεωρούμενα σπυ-
δαται· ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, ὅτε αὖ
ἐδυνήθη. ὡσαύτως ἢ καὶ ἐν-
τραφῆναι, πὺν αὐτὸ ἢ ἔσθον
καὶ ὅτι γῆς νομισέον. ἀλλὰ
μὲν ὑποληπτόν καὶ τιμὴ φύ-
σιν πολλὰ καὶ παντοῖα ὑπὸ τῷ
αὐτῷ τῷ πραγματῶν δι-
δαχθῆναι τε καὶ ἀναγκασθῆ-
ναι· τὸ δὲ λογισμὸν τὰ ὑπὸ
ταύτης παρεχόμενα, καὶ ὅ-
τερον ἐπακείδου καὶ πρὸς
ἐξουείσκειν, ἐν μὲν τισι θάτ-
τον, ἐν δὲ τισι βραδύτερον· καὶ
ἐν μὲν τισι περὶ ὁδοῖς καὶ χρό-
νοῖς ἀπὸ τῷ ἀπὸ πῦ ἀπείρου,
ἐν δὲ τισι κατ' ἡμέρας. ὅθεν
καὶ τὰ ὀνόματα ἃ ἀρχῆς μὴ
δεσφ' ἡρεῖται, ἀλλ' αὐτὰς
ταῖς φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ
ἐκαστὰ ἔθνη ἰδία λαμβανέσθαι
πάθη καὶ ἰδία λαμβανέσθαι
φαντάσματα, ἰδίως τὴν αἶρα
ἐκπέμπειν, ὅτι λόμενον ὑφ' ἐ-
κείνων τῶν παθῶν καὶ τῶν φαν-
τασμάτων, ὡς αὖ ποτε καὶ ἡ
πορὰ πρὸς πέποις τῶν ἐθνῶν δια-
φορὰ εἶναι. ὅτερον ἢ κοινῶς
καὶ ἐκαστὰ ἔθνη τὸ ἰδία τεθῆ-
ναι, πρὸς τὸ τὰς δηλώσεις ἢ πρὸν
ἀμφιβάλλουσιν γινέσθαι δηγήματα,

sint efficientia semina, ex
quibus & animalia & ar-
bores & cætera quæ conspi-
ciuntur, constant. in huius-
modi verò non potuisset.
Eadem autem ratione etiā
innutriti eum terra existi-
mandum. Sed & naturam
quoque opinandum est plu-
rima & varia ex rebus eis-
dem edoctam fuisse atque
coactam. Porro rationem
quæ ab ea credita fuissent
ea postea diligentius expli-
cuisse atque adinuenisse.
Præterea in quibusdam ce-
lerius, aliis tardius, &
quibusdam evolutionibus
atque temporibus ab iis
quæ ex infinito, in quibus-
dam verò secundum mino-
res. Quocirca & nomina ab
initio non positione facta,
sed ipsa hominum ingenia
per singulas nationes pro-
priis affectas perturbatio-
nibus, ac propria percipien-
tes visa, proprie aerē emit-
tere immissum à perturba-
tionibus singulis ac visis,
ut esset unaquæque etiam
gentium per loca differen-
tia. Tandem verò com-
muniter pergentes singulas
fuisse imposita propria, ut
significationes minus am-
biguæ fierent adinuicem,

καὶ συντομωτέρως δηλοῦμε-
 νας· τινὰ δὲ καὶ οὐ συντομώ-
 μονα πράγματα εἰς φέροντας
 εἰς συνόδους παρελγυῖναι
 τινὰ φθόγους τοὺς ἀνάγκη
 εἶναι ἀναφωτῆσαι· τοὺς δὲ,
 καὶ λογισμῶν ἡομένων καὶ τῶν
 πλείων αἰτίαν, οὕτως ἐρμη-
 νεύσαι. καὶ μὲν ἐν τοῖς μα-
 τήρεσι, φεραν καὶ ἑσπέρῳ,
 καὶ ἑκλεισίῳ, καὶ ἀναπολιῳ, καὶ
 δόσῳ, καὶ ταῖς σύστοιχα τοῦ-
 τος, μήτε λειπουργούτω
 τοῦτο ομίζειν δεῖ γινέσθαι, καὶ
 ὁρατόντος, ἢ ὁρατάζοντος,
 καὶ ἅμα πᾶσι μακα-
 ριότηα ἔχοντος, μετὰ ἀ-
 φαρσίας οὐ γὰρ συμφωνοῦ-
 σι πράγματα καὶ φερεντί-
 δις καὶ ὀργαὶ καὶ χαιρεῖτες μα-
 καριότητι, ἀλλ' ἀσθενεία καὶ
 φόβῳ καὶ πρὸς δειήσας τὴν πλη-
 σίον ταῦτα γίνεται. μήτε οὖν
 πῦρ ὅμα ὄντα συνεσφαιμέ-
 να καὶ μακαριότηα κηκτιμένα,
 καὶ βύλησι τὰς κινήσεις ταύ-
 τας λαμβάνειν· ἀλλὰ πάντ' οὗ
 σίμωμα τηρεῖν καὶ πάντα
 ὀνόματα φερόμενα ἐπὶ τὰς
 πιαύτας ὀνομασίας, ἐὰν μὴ δ' ὑ-
 παντάναυστα αὐτῶν τὰ σεμνώ-
 ματι δόξαι· εἰ δὲ μὴ, τὸν μέγ-
 στον ταραχὰς ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῇ ὑπὸ πανταίους τῶν ὁρασκιδιάσας.

ὅθεν δὴ καὶ τὰς ἀρχὰς ἀνα-
 πολήψας τοὺς ἐφ' ὧν οὕτως
 ἐν τῇ πύκνῳ κόσμῳ γινέσθαι δεῖ
 δοξάζειν, καὶ πρὸ ἀναγκῆς
 ταύτης καὶ ἀέριον συνίστα-
 σθαι. καὶ μετὰ καὶ πρὸ ὑπερῷου
 εὐωπύτων αἰτίας ἀεὶ ἀπεβώ-
 σαι, φυσιολογίας ἔργον εἶναι δεῖ
 νομίζειν, καὶ τὸ μακάριον ἐν
 τῇ αἰετῇ τῇ μετεώρων γνώσει
 ὁλοῦσθαι πεπιωκέναι. καὶ ἐν
 ταῖς τινέσι φύσεσι αἱ δυνάμεις με-
 ναι καὶ τὰ μετέωρα ταῦτα,
 καὶ ὅσα συγχεῖται πρὸς τὴν εἰς
 τοῦτο ἀκρίβειαν. ἔτι τε καὶ τὸ
 πλεοναχῶς ἐν τοῖς τοῖς ποῖσι εἶναι,
 καὶ τὸ ἀνδεχόμενος καὶ δι-
 λως πᾶσι ἔχειν. ἀλλ' ἀπλῶς
 μὴ εἶναι ἀφ' ὧν καὶ μα-
 καρίαν φύσιν τῇ ἀφ' ἧς οὐκ ἐπι-
 πιδόσθαι, ἢ τὸν αἶον με-
 δέν. καὶ τοῦτο κατὰ λαβεῖν
 τῇ διανοίᾳ, ὅτι ἀπλῶς εἶναι.
 τὸ δ' ἐν τῇ ἰσοείᾳ πεπιωκὸς
 τῆς διύσεως καὶ ἀνατολῆς καὶ
 ἑσπέρης καὶ ἐκλείψεως, καὶ
 ὅσα συγχεῖται κύποις, μεδέν
 ἔτι πρὸς τὸ μακάριον τῆς
 γνώσεως συνετείνειν, ἀλλ'
 ὁμοίως τοῖς φέβεισι ἔχειν τοῖς
 ταῦτα κατιδόντας, τινέσι δ'
 αἱ φύσεις ἀγνοουμέναι καὶ
 τινέσι αἱ κρυπτόμεναι αἰτίαι

Quocirca & eas quæ ab
 initio sunt huiusmodi con-
 versionum perceptiones
 in mūdi generatione oportet
 opinari, necessitatē-
 que hanc & ambitum per-
 fici. Atqui enim causam eo-
 rum quæ sunt maximè pro-
 pria diligenter exponere,
 physiologia opus esse pu-
 tandum est, beatitudinē-
 que in sciētia de celestibus
 rebus huc cecidisse, & in eo
 quod naturæ quædam sunt
 quæ inspectæ secundum hu-
 iusmodi meteora, & quæ
 his affinia sunt, ad huius rei
 exactam diligentiam con-
 ferunt, præterea non in hu-
 iusmodi ipsum multiplici-
 ter esse, ac ipsum se circa il-
 la pro viribus & fecus quo-
 modolibet habere, sed sim-
 pliciter non esse in incor-
 ruptibili ac beata natura
 eorum quæ discretionem
 suggerunt, aut perturbā-
 tionem ullam: hoc autem
 mente comprehendere sim-
 pliciter est esse. Porro quod
 in notitiam cadit de occasu
 & ortu, & de conversione
 ac defectu, & quæ his simi-
 lia sunt, nihil amplius ad
 beatitudinem scientiæ con-
 ferre, sed similiter habere
 metus eos qui ista confide-
 rant, quænam verò naturæ
 sint, nesciunt, & quænam
 causæ vel maximè iatae

καὶ εἰ μὴ προσήδεισαν τοῦ-
 τα τὰ χαλεπὰ καὶ πλείους, ὅταν
 τὸ θαμβὸς ἐκ τῶν τούτων προσ-
 καταροήσεως μὴ δυνήται ἢ
 λύσιν λαμβάνειν, καὶ τιμὴν πλεί-
 ῃ κρείωτάτων οἰκονομίαν.
 διὸ δὴ καὶ πλείους αἰτίας διεί-
 σκερμεν ἑσπῶν, καὶ δούσιων, καὶ
 αἰατολῶν, καὶ ἐκλείψεων, καὶ τῶν
 τοιούτων ἑσπῶν, ὡς περὶ καὶ ἐν
 τοῖς καὶ μετὰ γινόμεναις. ἢ
 εἰ δὲ νομίζεν πλεονάζειν τού-
 των μείζονα, ἀκείβεται μὴ ἀ-
 πεληφέναι, ὅσην πρὸς τὸ ἀ-
 ταραχὸν καὶ μακαριὸν ἡμῶν
 σωτὴρ. ὥς τε πρὸς ἀδω-
 ρευῆτας περὶ αἰῶνος παρ' ἡμῶν
 τὸ ὁμοίον γίνεται, αἰτιολογη-
 τέον ὡς τε τὸ μετεώρῳ καὶ
 πνεύματι τῷ ἀδύνατον, καὶ ἀφρο-
 νοῦτοις ἢ οὐδὲ μοναχῶς ἐ-
 χόν ἢ γινόμενον γινεῖσθαι, ὡς
 τε τὸ πλεονάζειν συμβαί-
 νον ἢ ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων φαν-
 τασίαι πρὸς διδόντων, εἴ τι τε
 ἀγνοοῦντων καὶ ἐν ποίοις ἐκ εἴ-
 ριν ἀταρακτῆσαι. ἀλλ' οὐδ' οἰώ-
 μεθα καὶ ἀδύνατον ἀνδεχόμενον
 αὐτὸ γινεσθαι, καὶ ἐφ' οἷς ὁ-
 μοίως ἀταρακτῆσαι ἀπὸ τοῦ
 ὅτι πλεονάζειν γίνεται γινεῖ-
 σθαι, ὡς περὶ καὶ ὅτι ἀδύνατον
 γίνεται εἰδόμενον, ἀταρακτῆσαι.

& nisi ista difficilia novis-
 sent fortasse plurimi, quum
 timor ex consideratione
 horum solutionem capere
 nequeat, ac dispositionem
 eorum quæ sunt maximè
 propria. Ideirco & plures
 invenimus causas conuer-
 sionum, & occasus, & or-
 tus, defectus, & huiusmo-
 di, sicut & in iis quæ parti-
 culatim fiunt. Aut existimā-
 dū non est horū vsum dili-
 gentiā non accepisse, quāta
 possit ad tranquillitatē no-
 strā beatitudinemque con-
 ferre. Itaque quasi per trās-
 itum intuentes quoties a-
 pud nos similitudo sit, de
 ratione cælestiū omnisque
 incerti differendum est, eos
 aspernando qui ne id qui-
 dem sciunt quod vno mo-
 do se habet aut sit, neque
 quod multis contingat mo-
 dis, imaginationēque ex
 recessibus reddunt, igno-
 rant præterea quænam sunt
 quæ perturbationem non
 ingerant. Si tamen arbitra-
 mur eo modo susceptum
 id fieri posse, & in quibus
 similiter perturbatione va-
 camus, ipsum quod multis
 fiat modis non ignorantes,
 quemadmodum si quod i-
 ta se habeat novimus,
 perturbatione carēbimus.

ὅτι ὅς τούτοις ὅλως ἅπασιν ἐ-
κείνο δὲ κατανόειν, ὅτι πά-
ραχος ὁ κρείωτάτος ταῖς ἀν-
θρωπίναις ψυχαῖς γίνεται ἐν
ταῖς ταῦτα μακάριά τε δο-
ξάζειν καὶ ἀφθάρτα, καὶ ὑπε-
ραντίαις ἔχον τούτοις βελή-
σας ἅμα καὶ παρὰξεις, καὶ αἰ-
τίας, καὶ ἐν ταῖς αἰώνιοις τι-
μῇσι καὶ παρὰδοκαῖν καὶ ὑπο-
πιδύειν καὶ τοῖς μύθοις, εἴτε
καὶ ταύτῃ πλεονάζουσιν
πλεονάζουσιν ἐν ταῖς τε παλαιαῖς φιλοσο-
φίαις, ὥς περ ἦσαν καὶ αὐτοὶ,
καὶ ἐν ταῖς μὴ δοξάζουσιν ταῦτα
παράγειν, ἀλλ' ἀλόγῳ γὰρ τινι
παρὰδοξάζουσιν ὅθεν μὴ οὐκ εἰς ὄν-
τας τὸ δυνόν πλεονάζουσιν ἢ καὶ
ὅτι ταῦτα ἐν ταῖς παλαιαῖς φιλο-
σοφίαις, ταῖς εἰ καὶ ἐδοξάζουσιν
ταῦτα. ἡ δὲ ἀποραξία, τὸ
πύτων πάντων ἀπολελυ-
θῆναι, καὶ συνεχῆ μὴ εἶναι ἐ-
χόν τῶν ὅλων καὶ κρείωτό-
των. ἴθου τοῖς πᾶσι παρὰδο-
κάζουσιν τοῖς περὶ ταῦτα, καὶ ταῖς
αἰσθησίαις, καὶ ἡ πὲρ κοινὸν ταῖς
κοιναῖς καὶ τὸ πρὸ ἰδίων, ταῖς ἰ-
δίαις, καὶ πάσῃ τῇ παρὰδοξῇ
καθ' ἑκάστην τῶν κειμένων
ἀναγκαῖα. ἀλλ' ὅς τούτοις παρὰδο-
κάζουσιν, τὸ ὅθεν ὁ πάραχος γί-
νεται, καὶ ὁ φόβος ἐγίγνετο,

Ad hæc omnia illud omni-
no oportet intelligere,
quod perturbatio huma-
nis animis propriè omni-
no fit in eo quod hæc &
beata opinarentur, & in-
corruptibilia, & contrarias
his voluntates simul ha-
beant, & actiones, & cau-
sas, & in futura vita dirum
quippiam secundū fabulas
& expectent, & suspicentur,
siue hanc priuationem len-
sus quæ in morte est, me-
tuant, quasi post mortem aliquid sit, & ipsi in eo quod
non opinionibus ista patiā-
tur, verum ratione & com-
mendatione quadam. Un-
de quum non diffiniant
malum æquam siue etiam
maiores perturbationem
capere, quasi hæc opinaren-
tur tantum. Porro huius-
modi perturbationis vaca-
tio, est his omnibus euade-
re liberum & absolutum,
perpetuamque omnium, &
& eorum quæ sunt planè pro-
pria seruare memoriam.
Quocirca omnibus utendū
est præsentibus: in commu-
ne quidem ut communi-
bus, priuatim verò ut pri-
uatis, ac præsentī omni per
singula iudicia euidētia.
Si enim hisce intēderimus,
id unde perturbatio me-
tusque fiebat, excludemus,

ἢ αἰτιολογήτοισιν ὁρθῶς καὶ
ἀπολύσομεν, ὑπὸ τῆς μετεώ-
ρων αἰτιολογῶντες καὶ τῶν λοι-
πῶν τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων, καὶ
ὅσα φοβεῖται τοὶ λοιποὶ ἐξ αἰτίας.

Τὰ τὰ θεῶν ἡρόδοτε, εἴσι
καρδία ωδύσατα ὑπὸ τῆς τῆς
ὁλῶς φύσεως ὅτι τετυμμηδύα
ὥς τε αὐτὸν γῆνιο ἐστὶ ὁ λόγος
διωκτὸς, κατερχέσθαι μετὰ ἀ-
κρεΐας, οἷμα· ἐὰν μὴ καὶ
τοῖς ἀπαντα βαδίσῃ τις τῆς
καὶ μέρες ἀκρεΐωμάτων, ἀ-
σύμμελτον αὐτὸν πρὸς τοὺς
λοιποὺς ἀνθρώπους ἀδρότητα
λήψεται. καὶ γὰρ καὶ καθαράν
αὐτὸς ἐαυτῷ ποιήσῃ πολλὰ
ποῖς καὶ μέρες ἔξ ἀκρεΐωμάτων
καὶ τὸ ὅλιν πραγματεύσῃ ἡ-
μῖν, καὶ αὐτὰ θεῶν ἐν μνήματι
δέξασθαι συνεχῶς βοηθήσῃ.
τοῖσδε γὰρ ὅτι, ὥς τε καὶ τοῖς
καὶ μέρες ἡδὴ ἔξ ἀκρεΐωμάτων
ικανῶς, ἢ καὶ τελείως εἰς τὰς
τοιαύτας ἀνελύοντας ὅτι το-
λας, τὰς πλείους τῶν τοῖσδε
ὑπὸ τῆς ὁλῆς φύσεως ποιεῖ-
ται. ὅσα ὅ μὴ παντελῶς αὐ-
τῶν τῶν ἀποτελεσθῶν ὅκ τού-
των εἰσὶν, ἢ καὶ τὸ ἀπὸ φόβου
τοῦ τοῖσδε, πλὴν αἰσιν ὁρῶν
τοῖσδε τὸν κυριώτερον πρὸς
γαλιωισμόν ποιοῦνται.

habita recta ratione, atque
soluamus, deque cælestibus
ac reliquis quæ sæper inci-
dunt, quæque summè terrèt
reliquos, causas afferemus.

Ista tibi Herodote, de na-
tura omnium summam
perstrinximus. Quæ tu si
diligenter pro viribus te-
nere studueris, arbitror, te,
etsi non ad omnia semper
per partes diligenter expli-
cata sufficient, incompara-
bilem tamen ex eis firmi-
tatem atque constantiâ ad-
uersus homines cæteros
percepturum. Nam te ex
teipso promouebis pluri-
mum ad ea etiâ quæ in toto
de natura opere sunt dicta
per partes exponenda. At-
que hæc ipsa mandata me-
morie perpetuo emolumen-
to erunt. Sunt enim huius-
modi, ut ij etiam qui iam
particularia satis, aut etiam
perfectè digesserunt, ad hu-
iusce tamen intuitus pluri-
mos haberent, plurimum
iuuari ex his possint in iis
quæ de tota natura disserū-
tur. Quæ autem non peni-
tus cadunt in ea quæ confi-
ciuntur, ex his sunt, aut se-
cundum eum morē qui ca-
ret invidia simulatque in-
telligitur ambitus eorū quæ
sunt in primis rata, ad tran-
quillitatem animi faciunt.

Καὶ ἥδε μὲν ὅτιν αὐτὰς ὅτι-
στολη καὶ τῶν φυσικῶν. καὶ
ἡ τῶν μετεώρων ἥδε.

Ἐπίκουρος πυθοκλεῖ
χαίρειν.

Ἦγεγὲ μοι κλείων ὅτιστο-
λῶν καὶ σὺ, ὃν ἡ φιλοφρο-
νείδης τι καὶ ἡμᾶς διετέ-
λης, ἀξίως τ' ἡμετέρας καὶ
σπουδῆς, καὶ ὅτι ἀπι-
στάντως ὅτι τῶν μνημονεύειν τ'
εἰς μακάριον βίον σπουδῆς ὄν-
των δ' ἐλογοισμῶν. ἐδὲ καὶ τὴν σε-
αυτῶν καὶ τῶν μετεώρων σὺ-
τημον καὶ ἀποδείχσασθαι δ' ἐλο-
γοισμῶν ὅπως εἶλαι, ἵνα ῥ' ἀδίως
μνημονεύῃς. τὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἡ-
μῶν γεγραμμένα, δι' ἐμνημό-
νεια εἶναι, καὶ σοι (ὡς ἐφ' ἡς)
συνεχῶς αὐτὰ βασάζειν. ἡ-
μαῖς ἡ δὲ καὶ τὴν σὺ πῶς δέη-
σιν ἀπεδείξασθαι, καὶ ἡμῶν
ἐδίδας συνεχίσθαι. γε-
γραμμένους οὖν τὰ λοιπὰ πάντα
συντελεσθῶν ὅτι τῶν ἡξίωσας,
πολλοῖς καὶ ἀνθρώποις ἐσόμενα
χρήσιμα τὸ δ' ἐλογοισμῶν
ταῦτα, καὶ μάλιστα πῶς νεω-
στὶ φυσιολογίας γησιῶν γε-
γενημένοις, καὶ πῶς εἰς ἀρχο-
λίας βαθυτέρας τ' ἐπικυκλίων
τινὸς ἐμπληγμένοις.

Et ista quidem de natu-
ralibus eius epistola. Se-
quitur de meteoris in hæc
verba,

Epicurus Pythocli S.

Reddidit mihi Cleon
abs te epistolam, in qua
nos fouere atque diligere
persistis, dignè pro nostro
in te studio neque ignauiter
earum ratiocinationum
meminisse niteris quæ ad
beatam vitam contendunt.
Precaris ut tibi de meteo-
ris breuem mittam faci-
lemque tractatum quo fa-
cilis admonearis. Ea e-
nim quæ in aliis scripsi-
mus, difficilimè teneri me-
moriam, quamuis ea (ut ais)
quis continuè circumspe-
rat. Nos autem perliben-
ter preces admisimus tuas,
magnaque de te & incun-
da spe fruimur. Quum i-
gitur cætera iam absolue-
rimus omnia, agimus quæ
postulasti plurimis & aliis
emolumento futura inuen-
ta hæc, & his maximè qui
rudes adhuc, germanam
summamque nuper nature
rationem degustarunt, his
item qui aliquibus disci-
plinarum liberalium sunt
grauioribus curis impliciti.

καλῶς δὴ αὐτὰ δεύλαβε, καὶ
 δευ μνήμης ἔχων, ὅς ἐως αὐ-
 τὰ δευόδθνε, μετὰ τῶν λοι-
 πῶν, ὧν ἐν τῇ μικρᾷ ὀπτιομῇ
 δευς ἡρόδοτον ἀπεσειλα-
 μῦ.

Πρῶτον μὲ οὖν, μὴ δευότι
 τέλθ ἐκ τῆς δευ μετεώρων
 γνώσεως, εἴτε καὶ συναφῶ
 λεγόμενων, εἴτε αὐτοτελῶς,
 καμίζειν εἴ), ἢ δευ ἀταραξίαν
 καὶ πῖσιν βίβανον, καὶ δευ περ καὶ
 ὀπτι τῶν λοιπῶν· μήτε τὸ ἀ-
 δευάτον δευ δευιάζεσθαι, μήτε
 ὁμοίαν καὶ πάντα τὰ δευείαν
 ἔχειν, ἢ πῖς δευ βίων λόγους,
 ἢ πῖς καὶ τὰ τῶν δευων φισι-
 καὶν δευθλημάτων καὶ θαρσιν.
 οἶον, ὅτι τὸ παῖ σῶμα καὶ ἀνα-
 φῆς φύσις δευ, ἢ ὅτι ἀτμα
 σοιχεῖα, καὶ πάντα τὰ ποισῶτα,
 ἢ ὅσα μοναχῶν ἔχῃ τῖς φαι-
 νομῶ οἱς συμφωνίαν· ὁ δευ ὀπτι
 τῶν μετεώρων ἔχῃ ὑπάρχειν.
 ἀλλὰ ταῦτά γε πλεοναχῶν ἔ-
 χῃ καὶ τῆς ἡρέσεως αἰτίαν, καὶ
 τῆς ὑσίας ταῖς αἰσθήσεσι σύμ-
 φωνον κατηγορεῖαν. καὶ γὰρ καὶ
 ἀξιώματα καμνα καὶ νομοθε-
 σίας φισολογητέον, ἀλλ' ὡς
 τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται. καὶ
 γὰρ ἰδιολογίας καὶ κοινῆς δευ-
 ξης ὁ βίθ ἡμῶν ἔχῃ χεῖαν

Ea igitur rite percipe, man-
 dataque memoriae tecum
 acriter acutēque volue, cū
 cæteris quæ in breui Epito-
 me ad Herodotū misimus.

Primum igitur nullum
 aliū aliquē finē ex cælestiū
 corporum scientia siue per
 connexionem, siue absolu-
 tē dicantur, putandum est,
 quān perturbationis vaca-
 tionem, ac probationē cer-
 tam, sicuti & in reliquis,
 neque quod sit impossibile
 vi aggredi, neque specula-
 tionem habere similem, aut
 his libris quos De vitis
 scripsimus, aut de his quos
 de aliis naturalium quæstio-
 num purgationibus, puta
 quod omne corpus impal-
 pabile natura sit, quod in-
 diuisibilia elementa, & o-
 mnia huiusmodi, aut quæ
 unicam iis quæ videntur
 concordiam habent: quod
 in meteoris non procedit.
 Verū ista quidem multi-
 plicem habent generis cau-
 sam & substantiæ prædica-
 mentum sensibus consen-
 tiens. Neque enim secun-
 dum proloquiorum vani-
 tatem legisque sanctionem
 de natura differendum, sed
 sicut ea quæ videntur, hor-
 tantur. Non enim iam vita
 nostra, aut stultitia aut glo-
 riæ vanitate opus habet,

ἀλλὰ τῷ ἀθρούδῳ ἡμᾶς ζῆν.
 πάντα ἢ γίνεταί αἰεί-
 δως καὶ πάντων, καὶ πλεο-
 ναχὸν ἔσπον, ἐκκαταρμέ-
 νων συμφώνως τοῖς φαινο-
 μένοις, ὅταν τις τὸ πιθανο-
 λογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν δεόν-
 τως κατὰ γίγῃ. ὅταν δέ τις τὸ
 ἢ ἀπολείπῃ, τὸ ὃ ἐκβλήῃ, ὁ-
 μοίως συμφωνοντὶ τῷ φαι-
 νομένῳ, δῆλον ὅτι καὶ ἐκ παι-
 τὸς ἐκπύπῃ φιλολογήματος,
 ὅπῃ δὲ τὸ μῦθον καταρρεῖ.
 σημεῖα δὲ τινὰ τῶν ἐν τοῖς
 μετέωροις σιμῶν καὶ δυνάμεις φέ-
 ρειν τῶν παρ' ἡμῶν τινὰ φαι-
 νομένων, ἃ διαρεῖται ἢ ὑ-
 παρ' αὐτῶν, καὶ ἢ τὸ ἐν τοῖς με-
 τέωροις φαινόμενα. ταῦτα
 γὰρ ἐνδέχεται πλεοναχῶς γι-
 νέσθαι. τὸ μὲντοι φαινόμενα
 ἐκαστὸν τηρεῖται, καὶ ὅπῃ
 τὰ σιμωπόμενα πύτῳ δι-
 αρετέον. ἃ ἐκ αντιμωρ-
 τυρεῖται τοῖς παρ' ἡμῶν γι-
 νομένοις πλεοναχῶς σιμωτε-
 λεῖσθαι.

Κόσμος ἔστι πᾶσι τῶν
 ὕδατος, ἀστρά τε καὶ γῆ καὶ
 πάντα τὰ φαινόμενα πᾶσι
 χεῖρα, ἀποβλέψας ἔχουσα ἀπὸ
 τοῦ ἀπείρου, καὶ καταλήγουσα
 ἐν πέραςτι, ἢ ἀραιὰ ἢ πυκνὰ.

sed solum tranquilla ac se-
 cura vita. Omnia quidem
 immobili ac stabili ratione
 fiunt per omnia, ex iis dun-
 taxat quæ multiplici modo
 iis quæ apparent concorditer
 incidunt, quum quis
 quod probabiliter de his
 dicitur, congruenter omise-
 rit. Quum verò quispiam
 hoc quidem omittit, hoc
 autem eiicit, quod æquæ ei
 quod videtur consonū est,
 eum profectò constat omni
 naturæ excidisse ratione,
 atque ad fabulas esse deu-
 lutum. Signa verò quædam
 eorum quæ in supernis con-
 summantur, ferre quædam
 ex iis quæ nobis apparent,
 & quæ inspiciuntur aut
 sunt, non ea quæ in supernis
 apparent. Hæc enim multis
 modis fieri possunt, vnum-
 quodque tamen visum ob-
 servandum est, atque in ea
 quæ illi coniunguntur diui-
 dendum, quandoquidē il-
 lis nō reclamatur, quin læ-
 penumero absoluantur ab
 iis rebus quæ apud nos sunt
 plurimis modis perfici, ut
 ea quæ sunt apud nos.

Mundus est celi quædam
 continētia, stellas & terrā &
 quæ videtur omnia continēs,
 abscissionemque ex infini-
 to habēs, atque in finē defi-
 nens, siue rarū siue densum,

καὶ οὐ λυομένους, πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται, καὶ
λήγουσαι ἢ ἐμπεριεσμένους
ἢ ἐνστασις ἔχοντες, καὶ σεβ-
γίλως ἢ πειρῶνον ἢ οἶον δὴ
ποτε περὶ αὐτῶν. πάντως
γὰρ ἐνδέχεται τῷ γὰρ φαινο-
μένων ἐξ ἑνὸς ἀντιμάρτυρεϊ πε-
ρὶ τοῦ κόσμου, οἷον ὡς λήγουσι ἐκ
ἐσσι καταλαβεῖν. ὅτι ὅτι καὶ ποι-
ῆται κόσμοι εἰσὶν ἀπειρεσι τοῖς
πλήθους, ἐσσι καταλαβεῖν, καὶ
ὅτι καὶ ὁ ποιῶντος δυνάτατος
κόσμος γίνεσθαι καὶ ἐν κόσμῳ καὶ
μετακόσμῳ, ὁ λεγόμενος μετα-
ξὺ κόσμων διαστήμα, ἐν πολυ-
κίῳ τόπῳ καὶ ἐκ ἐν μεγάλῳ
εἰλικρινεῖ καὶ κοινῷ, καθάπερ
τινά φασιν ὅτι περὶ τινῶν
σπερμάτων, ῥυτίτων ἀφ' ἐνός
κόσμου ἢ μετακόσμου, ἢ καὶ
ἀπὸ πλείονων καὶ μικρῶν,
περὶ θεῶν τε καὶ διαρθρώ-
σης καὶ μεταστάσης ποιού-
των ὅτι ἄλλον τόπον, ὅν ἐτι
τύχη, καὶ ὅτι ἀρδύσης ὅτι τῷ
ἔχοντων ὅτι περὶ τινῶν εἰς τε-
λευτῆς καὶ διαμονῆς. ἐφ'
ὅσον τὰ ἐν ὅλῳ γένεσθαι δευ-
λίστω περὶ δόχῳ δυνά-
ται ποιεῖσθαι. ὅ γὰρ ἀθροί-
σμων δεῖ μόνον γινέσθαι,

quo soluto quæ in illo sunt
omnia, confusionem acci-
pient, & desinens aut in eo
quod circumagitur, aut quod
instantiam habet, & rotun-
dam aut triangularem aut
quancūque circumscriptionem.
Omnibus enim mo-
dis fieri potest: quando eo-
rum quæ videntur nihil ob-
sistit mundo huic, in quo
finem comprehendere ne-
quimus. Quod autem &
huiusmodi mundi sint infi-
niti multitudine, colligi po-
test, & quoniam talis fieri
mundus potest in mundo
& inter mundo, quod in-
teruallum dicimus inter
mundos, in loco vacui ple-
no, & non in magno, puro
& vacuo, quemadmodum
aiunt, quædam idoneorum
quorundam seminum, quæ
ab vno mūdo siue intermū-
do fluxerunt, siue etiam à
pluribus sensim, quæ actio-
nes & compositiones faciūt
in locum alium, si sic conti-
gerit, & irrotationes ex iis
quæ oportune eas suggerūt,
quoad consumantur, acci-
piantque constantiā, quan-
tum subiecta fundamenta
subiectionis efficere pos-
sint. Non enim coacerua-
tionem fieri oportet solum

αὐτὸ δὲνὸν ἐν ᾧ ὁρίζεται κά-
 σμον γίνεσθαι κοινῶς καὶ τὸ δα-
 ζαζόμενον ἐξ ἀνάγκης αὐξέ-
 σθαι τε ἕως αὐτῶν ἐτέρω πρὸς
 κρούσῃ, καὶ τὰ τῶν τῶν φυσικῶν
 καὶ μένων φησὶ τις. τὸ
 γὰρ μαχόμενον ὅτι τοῖς φα-
 νομένῃς. ἡλίου τε καὶ σελιῶν
 καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα καθ' αὐτὸ
 ὑμώδρια, ὅς εστιν ἐμπερι-
 λαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κόσμου, καὶ
 ὅσα γὰρ δεῖ σῶζει, ἀλλ' ἄλλοις
 διαπλάττετο, καὶ αὐξήσιν ἐ-
 λαμβάνου. ὁμοίως δὲ καὶ
 γῆ καὶ θάλαττα, καὶ τὰ πρὸς
 κείσας καὶ δινησας λεπτομέ-
 ρων ἐνὼν φύσεων, ἥτοι πνυ-
 ματικῶν, ἢ πυρρειδῶν, ἢ τὸ
 σωμαφότερον. καὶ γὰρ ταῦτα
 ἕως ἢ ἀόδηται ὑποβάλλει.
 τὸ γὰρ μέγεθος ἡλίου τε καὶ τῶν
 λοιπῶν ἄστων καὶ μέντοι
 πρὸς ἡμᾶς, τηλικούτον ὅσον
 ἡλίον ὁποῖον φαίνεται. τὸ πο-
 καὶ ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ φασὶ φύ-
 σεως. Βί γὰρ (φησὶ) τὸ μέγε-
 θος δὲ τὸ δῆξιμα ἀποβε-
 βλήκει, πολλῶν ἢ μᾶλλον ἢ
 χροῶν αὐτῶν γὰρ ταῦτα σωμα-
 τρώτερον δῆξιμα ἔστιν ὅτι.
 καὶ γὰρ τὸ κατ' αὐτὸ, ἥτοι μεῖ-
 ζον τῷ ὁρωμένῳ, ἢ ἑλαττον
 μικρῶν, ἢ τηλικούτον ἔχει ἅμα.

neque vertiginem in eo va-
 cuo in quo fieri est possibi-
 le mundum secundū quod
 ex necessitate putatur, au-
 gerique tandiu quoad alte-
 rum offendat, ut ait quis-
 piam ex iis qui Physici vo-
 cantur. Hoc enim iis quæ
 videntur repugnans est. Sol
 item & luna & sidera cæte-
 ra seorsum facta, postea à
 mundo comprehensa sunt,
 & quæ præterea servantur,
 continuo effecta sunt atque
 incrementum ceperunt.
 Pari ratione & terra & ma-
 re, & per comparationes &
 vertigines quarundam te-
 nuitate partium, constan-
 tium naturarum siue spiri-
 tualium, siue ignis præfe-
 rentium speciem, siue v-
 trunque simul. Hæc enim
 ita suggerit sensus. Porro
 solis cæterorumque siderū
 magnitudo, quantum ipsi
 iudicamus, ea est quæ vi-
 detur. Hæc autem in va-
 decimo De Natura. Nam
 si (inquit) magnitudinem
 intervalli ratione amissi-
 set, longè profectò ma-
 gis colorem. Alia namque
 huic rationabilior distan-
 tia nulla. Cæterum se-
 cundum id quod per i-
 psū est, siue maior sit
 quàm videatur, siue paulò
 minor, siue tantus simul.

Ita enim

ἔτω καὶ καὶ τὰ τὰρ ἡμῖν πυ-
 ρὰ ἔξ ἀποσηματος θεωρού-
 μονα, καὶ πλεὺν αἰσθησιν θεω-
 ρεῖται. καὶ πάντ' ὅτ' εἰς τὸ πρὸς τὸ
 μέγιστον ἔστιν ἡμῶν, ῥαδίως δὲ
 λυθῆσεται, εἰ αὖ τις τοῖς ὀναρ-
 γήμασι προσέχη, ὅπερ ἐν τοῖς
 παλαιῶν φύσει βιβλίοις δείκνυ-
 μον. ἀνατολὰς καὶ δύσας ἡ-
 λῖος καὶ σελιώης καὶ τῶν λοι-
 πῶν ὁσρων, καὶ καὶ ἀναψιν
 γινέσθαι διώσθαι καὶ καὶ
 εἶσιν, τοιαύτης ἔσσης θεωρεῖ-
 σθαι καὶ καθ' ἑτέρας τοῖς τό-
 πους, ὥστε τὰ θεωρημένα ἀ-
 ποτελεῖσθαι. ὅθεν γὰρ τὸ φα-
 νομένων ἀντιμωρτυρεῖ. κατ'
 ἐμφανὲς τε ὑπὸ γῆς, καὶ πᾶ-
 λιν ὅτι θεωρεῖται τὸ θεω-
 ρημένον διώσθαι ἀπὸ σιωτε-
 λείσθαι. ὅθεν γὰρ τὸ φα-
 νομένων ἀντιμωρτυρεῖ. τὰς τε
 κινήσεις αὐτῶν, ὅτι ἀδυνάτον
 μὴ γίνεσθαι καὶ πλεὺν τὸ ὅτι ἔ-
 ραν ἔστιν ἡ τοῦτου μὴ σά-
 σιν, αὐτῶν δὲ δύναι, καὶ
 πλεὺν ἔξ ἀρχῆς ἐν τῇ γένεσιν τοῦ
 κόσμου ἀνάγκη ἀπογινῆ-
 σθαι ὅτι ἀναπολῆ· εἴτα τῇ
 διαμασίᾳ κατὰ τινὰ ὁπινέ-
 σιν τοῦ πυρὸς αἰεὶ ὅτι τοῖς
 ἑξῆς πόποις ἰόντος, ἑσπέρης
 ἡλῖος καὶ σελιώης, ἐνδέχεται μὴ γίνεσθαι καὶ λούσων ὅ-
 ς ὅς

Ita enim & apud nos lumi-
 na quæ ex intervallo cer-
 nuntur, per sensum conspi-
 ciuntur. Omnis autem in
 hanc partem instātia solue-
 tur facile, si quis rebus cer-
 tis intendat: quod in libris
 De natura monstraui mus,
 ortus & occubitus solis ac
 lunæ siderumque cætero-
 rum, & per incensionem &
 extinctionem fieri posse,
 quum talis sit circumstantia
 etiā per alia loca, ut ea quæ
 prædiximus perficiantur.
 Nihil enim eorum quæ vi-
 dentur, obluetatur per eui-
 dentiam quoque super ter-
 ra, & rursum per adiectio-
 nem quod prædiximus cō-
 fici posse. Neque enim re-
 fragaretur aliquid eorū quæ
 cernuntur. Ipsorum quoque
 motus non quidem fieri
 impossibile secundum ver-
 tiginem totius cæli, siue se-
 cundum ipsius quidem sta-
 tum, horum autem vertigi-
 nem, iuxta eam quæ ab ini-
 tio in generatione mundi
 genita est in ortu necessita-
 tem: deinde calore per quā-
 dam ignis distributionem
 semper ad interiora loca
 tendentis, conuersiones
 solis ac lunæ fieri qui-
 dem possibile per obliquū

αὐτὸ δὲ φησὶν ὅτι ὡς ἐνδέχεται κόσ-
μον γίνεσθαι κοινῶς καὶ τὸ δὲ
ἑαζόμενον ἐξ ἀνάγκης αὐξέ-
σθαι τε ἕως αὖ ἐτέρῳ πλεον-
κρούσῃ, καὶ αὐτῷ τῷ φυσικῶν
καὶ κινημένων φησὶ τις. τὸ
γὰρ μαχόμενον ὅτι τοῖς φαι-
νομένοις. ἡλίου τε καὶ σελήνης
καὶ τὰ λοιπὰ ἀστρά καθ' αὐτὸ
ὑμνόμενα, ὅς εἰεν ἐμπερι-
λαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κόσμου, καὶ
ὅσα γὰρ δεῖ σπάζει, ἀλλ' ἄθυσ
διεπλάττετο, καὶ αὐξήσιν ἐ-
λαμβάνον. ὁμοίως δὲ καὶ
γῆ καὶ θάλαττα, καὶ τὰ πρὸς
κεῖσθαι καὶ δινησθαι λεπτομέ-
ρων ζωνῶν φύσεων, ἢ ποι πνυ-
ματικῶν, ἢ πυρρειδῶν, ἢ τὸ
συναιφότερον. καὶ γὰρ ταῦτα
ἕκαστος ἢ αἰσθητοῖς ὑποβάλλει.
τὸ γὰρ μέγεθος ἡλίου τε καὶ τῶν
λοιπῶν ἀστρῶν καὶ μέντοι
πρὸς ἡμᾶς, πηλικούτων ὅτιν
ἡλίον ὁποῖον φαίνεται. τὸ πο-
καὶ ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ φησὶ φύ-
σεως. Βί γὰρ (φησὶ) τὸ μέγε-
θος ὅτι τὸ δῆγμα ἀποβε-
βλήκει, πολλῶν αὖ μάλλον ἢ
ἡμεῖς αὖ γὰρ ταῦτα συμμα-
στώτερον δῆγμα ἐστὶν ὅτι.
καὶ γὰρ τὸ κατ' αὐτὸ, ἢ ποι μετ-
ζον τὸ ὁρώμενον, ἢ ἐλαττον
μικρῶν, ἢ πηλικούτων ἔχεται.

neque vertiginem in eo va-
cuo in quo fieri est possibi-
le mundum secundū quod
ex necessitate putatur, au-
gerique tandiu quoad alte-
rum offendat, ut ait quis-
piam ex iis qui Physici vo-
cantur. Hoc enim iis quæ
videntur repugnans est. Sol
item & luna & sidera cæte-
ra seorsum facta, postea à
mundo comprehensa sunt,
& quæ præterea servantur,
continuò efficta sunt atque
incrementum ceperunt.
Par ratione & terra & ma-
re, & per comparationes &
vertigines quarundam te-
nuitate partium, constan-
tium naturarum siue spiri-
tualium, siue ignis præfe-
rentium speciem, siue v-
trunque simul. Hæc enim
ita suggerit sensus. Porro
solis cæterorumque siderū
magnitudo, quantum ipsi
iudicamus, ea est quæ vi-
detur. Hæc autem in vo-
decimo De Natura. Nam
si (inquit) magnitudinem
intervalli ratione amisisset,
longè profectò ma-
gis colorem. Alia namque
huic rationabilior distan-
tia nulla. Cæterum se-
cundum id quod peri-
psum est, siue maior sit
quàm videatur, siue paulò
minor, siue tantus simul.

Ita enim

ἔτω καὶ καὶ τὰ πρὸς ἡμῖν πυ-
 ρὰ ὅς ἐστι ἀποσμήματος θεωρού-
 μενα, καὶ πλεὺς αἰσθησιν θεω-
 ρεῖται. καὶ πάντῃ τὸ εἰς πᾶν τὸ
 μέγεθος εἰσῆμα, ῥαδίως δὲ
 λυθῆναι, εἰ αὖ τις ποῖς ἀναρ-
 γήμασι προσέχη, ὅπερ ἐν τοῖς
 πρὸ φύσεως βιβλίοις δείκνυ-
 μον. ἀνατολάς καὶ δύσεις ἡ-
 λίου καὶ σεληνῆς καὶ τῶν λοι-
 πῶν ὁσίων, καὶ καὶ ἀναψιν
 γινέσθαι διυάσθαι καὶ καὶ
 ἐβέσθαι, τοιαύτης ἔσσης πρὸς ἀ-
 σίας καὶ καθ' ἑτέρας ποῖς τό-
 πους, ὥστε τὰ θεωρημένα ἀ-
 ποτελεῖσθαι. ὅθεν γὰρ τὸ φαι-
 νομένων ἀντιμεδρτυρεῖ. κατ'
 ἐμφανίαν τε ὑπὸ γῆς, καὶ πάλ-
 λην ὅτι πρὸς θέτησιν τὸ θεω-
 ρημένον διυάτ' ἀν' σιωτε-
 λείσθαι. ὅθεν γὰρ τι τῶν φαινο-
 μένων ἀντιμεδρτυρεῖ. ταῖς τε
 κινήσεσιν αὐτῶν, ὅς ἐστι διυάτον
 μὴ γινέσθαι καὶ πλεὺς τὸ ὅς ἂν
 ῥαδίως δινῶν, ἢ πούτου μὴ ἀ-
 σιν, αὐτῶν δὲ δινῶν, καὶ
 πλεὺς ὅς ἀρχῆς ἐν τῇ γῆσιν τοῦ
 κόσμου ἀνάγκην ἀποφύγε-
 ναι ὅτι ἀναπολῆ. εἴτα τῇ
 θερμασίᾳ κατὰ τινὰ ὅτινέ-
 μισιν τοῦ πυρὸς αἰεὶ ὅτι ποῖς
 ὕψους πόποις ἰόντες, ἔσσης
 ἡλίου καὶ σεληνῆς, ἐνδέχεται μὴ γινέσθαι καὶ ἀόξωσιν ὅ-

Ita enim & apud nos lumi-
 na quæ ex intervallo cer-
 nuntur, per sensum conspi-
 ciuntur. Omnis autem in
 hanc partem instātia solue-
 tur facilè, si quis rebus cer-
 tis intendat: quod in libris
 De natura monstrauiimus,
 ortus & occubitus solis ac
 lunæ siderumque cætero-
 rum, & per incensionem &
 extinctionem fieri posse,
 quum talis sit circumstantia
 etiā per alia loca, ut ea quæ
 prædiximus perficiantur.
 Nihil enim eorum quæ vi-
 dentur, obluetatur per eui-
 dentiam quoque super ter-
 ra, & rursum per adiectio-
 nem quod prædiximus cō-
 fici posse. Neque enim re-
 fragaretur aliquid eorū quæ
 cernuntur. Ipsorum quoque
 motus non quidem fieri
 impossibile secundum ver-
 tiginem totius cæli, siue se-
 cundum ipsius quidem sta-
 tum, horum autem vertigi-
 nem, iuxta eam quæ ab ini-
 tio in generatione mundi
 genita est in ortu necessita-
 tem: deinde calore per quā-
 dam ignis distributionem
 semper ad interiora loca
 tendentis, conuersiones
 solis ac lunæ fieri qui-
 dem possibile per obliquū

ραυοῦ, ἥτοι τοῖς χρόνοις κα-
 τὰ τὴν ἀστρονομίαν. ὁμοίως δὲ καὶ
 καὶ αἰὲρ αὐτὴν ἐξωσιν, ἥ καὶ
 ὕλη αἰὲρ ὅπῃ τὴν δεινότητα ἐχομένης,
 καὶ ἐμπνοῶν ἀστρονομίας. τὸ δὲ
 κατὰ λιποσύνην, ἥ καὶ ὅλῃ ἀρχῇ
 τοιαύτῃ δύνῃ κατελθὼν
 διώκει τοῖς ἀστρονομίας τύποις,
 ὥς θ' οἶόν τε ἔλκεα κινεῖται.
 πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ
 τύποις συγχαί, καὶ δὲν τῷ ἀν-
 δρημάτων διαφωνεῖ, εἰάν τις
 αἰεὶ ὅπῃ τῷ τοιαύτων μερῶν
 ἐχόμενον τὸ δυνατὸν εἰς τὸ
 σύμφωνον τοῖς φαινομένοις
 ἐκείνων τύπων δυνάται ἀπα-
 γνῆναι, μὴ φοβούμενον τὰς αἰ-
 δραποδάδας τῷ ἀστρολόγῳ
 τεχνεῖαι, καὶ ὥς τε σε-
 λήνης καὶ πάλιν πληρώσεως, καὶ
 κατὰ σφαιρῶν τοῦ σώματος.
 τοῦτο δυνάται ἀντιλέγειν καὶ καὶ
 μαθηματισμοῖς ἀρῶν ὁμοίως,
 εἴ τι τε καὶ καὶ ἀστρονομίας καὶ
 καὶ πάντα τοιαῦτα καθ' οὓς
 καὶ τὰ παρ' ἡμῶν φαινόμενα
 ἐκκαλεῖται εἰς τὰς τοῦ τοῦ
 εἰδούς ἀποδόσεις, εἰάν μή τις
 τὸ μόνον ἢ ἔργον κατηγαπη-
 κώς, τοῖς δὲ τοῖς καὶ ἀποδο-
 κημάζει. ὅτε θεωρητικῶς τὸ
 δυνατὸν ἀνθρώπῳ θεωρεῖται,
 καὶ τι ἀδυνατὸν καὶ ὅλῃ τοῦτο ἀδυνατὰ θεωρεῖται ὅπῃ δυνάται.

cæli, ita temporum necessi-
 tatē coacti. Similiter & se-
 cundum aeris obstetiam,
 siue etiā materiæ aptæ quæ
 semper adiaceat atque in-
 flāmetur. partim verò de-
 ferentis, siue etiam ab ini-
 tio vertigo huiusmodi istis
 sit distributa sideribus ut in
 gyrum moveantur. Cuncta
 enim huiusmodi atque his
 similia in nullo evidentia
 ratione dissentiunt, si quis
 semper in huiusmodi parti-
 bus possibili adhærens no-
 rum singula ad eorum quæ
 videntur consonantiam pos-
 sit adducere, nihil metuens
 seruales astrologorū artes,
 euacuationesque lunæ, ac
 rursus impletiones, euerzio-
 nemque huius corporis.
 Fieri enim profectō possent
 itidem & figurationes æ-
 ris. Atque & quæ secundum
 appositiones & omnes alios
 modos, per quos & ea quæ
 apud nos apparent reuocā-
 tur ad huiusmodi speciem
 reddendam, nisi fortē quis
 vnico illo modo conten-
 tus, reliquos nequicquam
 repudiet. Neque speculati-
 uē possibile est aliquid ho-
 mini aspicere, & aliquid
 impossibile, atque ideo im-
 possibilia inspicere cupiens.

ἀδυνατὰ θεωρεῖται ὅπῃ δυνάται.

ἔτι τε ἀδύναται ἢ σελήνη
 εἶναι αὐτῇ ἔχον τὸ φῶς, ἀδύνα-
 ται δὲ ἀπὸ τοῦ ἡλίου. καὶ γὰρ
 ἡμῖν διαρεῖται πολλὰ μὲν ἔξ
 ἑαυτῆς ἔχοντα, πολλὰ δὲ ἀφ'
 ἑτέρων· καὶ ἐὰν ἐμποδὸς αὐτῇ
 ᾗ ὅν τοις ματεώροις φαινομέ-
 νων ἐστὶ τις τοῦ πλεοναχῆ ἔξ-
 πτα εἰ μὴ ἡμῶν ἔχῃ, καὶ τὰς
 ἀκρότοις αὐτοῖς ὑπερθεσὶς αἰ-
 μα καὶ αἰτίας συνεθεωρῇ, μὴ
 ἀναδελῶν εἰς τὸ ἀνακόλυντα,
 ταῦτα, καὶ κατὰ ῥ' ἐπὶ δῆλον τε
 δῆλως ὅτι τὸ μοναχὸν ἔσθον.
 καὶ ἔμφασις τοῦ περὶ τὸν αὐτὸν
 αὐτῇ δύναται μὲν γίνεσθαι καὶ
 καὶ ὡς ἀλλὰ μὲν μερῶν, καὶ
 κατ' ὅτι περὶ αὐτῆς· καὶ ὅσοι
 πάντα αὐτῶν θεωροῖν τοῦ
 συμφωνοῦ τοῖς φαινομένοις
 κερταμένοι. ὅτι πάντων γὰρ τῶν
 ματεώρων τὸ πρὸς αὐτὴν ἰσχυρὸν
 ἐπερθεσὶς. ὡς γὰρ τισι μα-
 χουρ' αἰς τοῖς ἀσχημάσιν, ἐ-
 δὲ ποτε διωθήσεται ἀσχημάσιν
 γησίς μετὰ ἀεὶν. ἐκλειψας
 ἡλίου καὶ σελήνης δύναται
 μὲν γίνεσθαι καὶ κατ' ὅτι σβέσι, κα-
 τὰ ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν τοῦ το
 διαρεῖται γινόμενον· καὶ ἡ δὲ
 κατ' ὅτι περὶ αὐτῆς, δῆλον δι-
 νῶν, ἢ γῆς, ἢ ἡρανεῖ, ἢ ἀνθ' ἑ-
 τέρου τινος. καὶ ὡς τοῖς αἰκαῖς δῆλως αἰκαῖς ἔσθον συνεθεωρῶν,
 C c c ij;

Præterea possibile est lunā
 ex seipsa habere lumē, possi-
 bile item & à sole mutuari.
 Etenim apud nos pleraque
 cernuntur, quæ plura ex seip-
 sis habeant, plura itē ab aliis,
 nihilque impedit eorū quæ
 in caelestibus videntur, si-
 quis multiplicis modi sem-
 per memoriam habeat, con-
 sequentesque ipsis vnā sup-
 positionem & causas simul
 aspiciat, neque aspiciens in
 ea quæ nō consequuntur, hoc
 ipsum defluere aliās aliter in
 illum vnicum modum. Por-
 ro faciei manifestatio fieri
 quidem in ipsis potest & per
 immutationes partium, &
 per cumulata adiectionē,
 modisque omnibus quot-
 quot cernuntur cum his quæ
 apparēt cōcordiam habere.
 Nāq; in omnibus meteoris
 huiusmodi vestigare nequa
 quā adnitendum est. Si enim
 aliquibus repugnare euidē-
 tiis cōtingat, nūquā vera trā-
 quillitate poterimus frui.
 Solis ac lunæ defectus potest
 etiamnum fieri & per ex-
 tinctionē, quæ admodū & a-
 pud nos pleraque fieri vide-
 m⁹. Iamq; per interpositio-
 nē quorundā aliorū aut terre
 aut celi, aut cuiuslibet alteri⁹
 eiusmodi, sicq; proprios ad
 inuicē modos cōspiciendū,

καὶ τὰς αἰμα συλκείσας ἔ-
 ναν ὅτι ἐκ ἀδυνάτου γίνε-
 σθαι. ἐν δὲ τῇ δωδεκάτῃ πε-
 ρὶ φύσεως ταῦτα λέγει, καὶ τὸ
 ἥλιον ἐκλείπειν σελιώης ὅπι-
 σκοτούσης· σελιώϊω δὲ, τῇ τῆς
 γῆς σκιάσματος, ἀλλὰ κατ'
 ἀναχώρησιν. πῦρ το δὲ καὶ διο-
 γῆνης ὁ ὀπικούρηθαι ἐν τῇ
 περὶ τῆς ὀπικλέκτων. ἔτι
 τε τάξις περὶ δυνάμεως, καὶ ἀπὸ
 ἐντα καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τυχόν-
 των γίνεσθαι, λαμβανέσθω, καὶ
 ἡ θεία φύσις περὶ ταῦτα μη-
 δα μὴ περὶ σαγέσθω, ἀλλὰ ἀ-
 λειτούργητος διατηρεῖσθω, καὶ
 ἐν τῇ πάσῃ μακροχρόνιῳ, ὡς,
 εἰ τοῦτο μὴ περὶ σαγέσθω, ἀ-
 πασα ἡ τὸ μετεώρων ἀντιλο-
 γία μακρά εἶναι, καὶ ἀπὸ
 τισὶν ἡδὴ ἐγίνετο ἐδυνάτου
 ὅπως ἐφαλαμένοις, εἰς δὲ τὸ
 μάταιον ἐκπεσούσιν, τὰ καὶ ἔ-
 να ὅσον μόνον οἶσθαι γίνε-
 σθαι, τοῖς δὲ δῆλοις ἀπανταῖς
 τοῖς καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ἐκδύ-
 λην, εἰς τε τὸ ἀδύνατον φε-
 ρεμένοις· καὶ τὸ φαινόμενα
 δὲ σημεῖα ἀποδέχεσθαι μὴ
 δυνάμενοις, οὐδὲ θεῶν χαρῆν,
 μήκεν νυκτὶ καὶ ἡμερῶν πα-
 ραμάλλοντα, καὶ περὶ τὸ τα-
 χείας ἡλίου κινήσεως γίνεσθαι, καὶ πάλιν βραδείας ὡς γῆς,

& quod coniunctas fieri
 concretiones impossibile
 non est. Porro in xi De
 natura libro dicit, obūbrā-
 te luna solem deficere: lunā
 verò, terræ umbra se oppo-
 nente, verum secundum re-
 cessum. Hoc & Epicureus
 Diogenes in primo Electa-
 rum opinionum tradit. Pre-
 terea circuitiois ordo sic
 accipiat, sicuti & quædā
 apud nos sunt, divinæque
 ad hæc natura nusquam ad-
 moueatur, sed immunis à
 ministerio in omni sua bea-
 titate seruetur. Sin minus
 autē hoc fiat, omnis de cele-
 stibus inanis erit contradi-
 ctio, sicuti iam quibusdam
 fuit, qui non modum atti-
 gere possibilem, verum in
 vanitatem deciderunt, dum
 vno tantum modo arbitra-
 tur hæc fieri, aliōsque o-
 mnes posibles excludunt,
 quique & ad id quod intel-
 ligi nequeat, & ad ea quæ
 appareant, ferantur. Quæ
 verò signa suspicere oportet,
 quum non possimus
 pronuntiare, valere sinā-
 mus, quæ noctium ac die-
 rum prolixitates immutāt,
 præter id quod solis mo-
 tus celeres fiunt, rursum-
 que tardiores super terram,

ὡς τὸ μήκη τόπων ὡς ἀλ-
 λάσσοντα καὶ τόποις τινὰς περ-
 αινούσας τάχον, ὡς καὶ παρ'
 ἡμῶν, ἢ καὶ βραδύτερον τινὰ
 θεωρεῖται, οἷς συμφώνως δεῖ
 λέγειν ὅτι τῶν μετεώρων. οἱ
 δὲ τὸ ἐν λαμβάνοντες, τοῖς
 τε φαινομένοις μάχονται, καὶ
 τοῦ εἰ δυνατὸν ἀνθρώπῳ θεω-
 ρῆσαι, δεῖ πειρώμεσθαι. ὅτι εἰ
 σημασίαι δύναιται γινέσθαι
 καὶ κατὰ συγκρίσεις καιρῶν,
 καθάπερ ὃν τοῖς ἐμφανέσας
 παρ' ἡμῶν ζώοις, καὶ παρ' ἐ-
 τέροις, ὡσεὶ ἀπὸ καὶ μετα-
 βολῆς. ἀμφότερα καὶ ταῦτα
 ἐμάχεται τοῖς φαινομένοις.
 ἔτι δὲ τοῖς ὡς τοῦ τοῦ ἢ τῆ-
 ποτὸ αἴτιον γίνεται, ὅκ' ἐστὶ σω-
 ιδεῖν ἐφ' ἣ γίνεσθαι καὶ σωί-
 σταται δύναιται, καὶ ὡς πη-
 λήσας ἀπὸ πεινυμίας
 σωώσεως, καὶ ὡς πεινυμίας
 καὶ διημέλειαν ἀπὸ πεινυμίας, καὶ ἐ-
 πιτηδείων εἰς τὸ τοῦ τοῦ τελέ-
 σαι καὶ κατὰ ῥυθμῶν συλλο-
 γῶν ἀπὸ τῆς καὶ ὑδατῶν, καὶ
 κατὰ δυνάμεις τῶν πλείους
 αἱ τῶν τοῦ τοῦ συστάσας ὅκ'
 ἀδυνατεῖσι σωτῆρι. ἢ δὲ
 δὲ ὅτι αὐτῶν, ἢ μὴ, θλητομέ-
 νων, ἢ δὲ, μεταβολῶντων,
 ὑδατῶν δύναιται σωτῆρι.

pro locorum longitudine
 immutant, & loca quadam
 celerius peragunt & tardius,
 sicuti & apud nos quadam
 conspiciuntur, quibus con-
 sona de meteoris dicendum.
 Qui autem vnum assumen-
 tes iis quæ apparent relu-
 ctantur, eo etiam exciderunt
 quod inspicere homini
 possibile est. Nanque signi-
 ficationes fieri possunt etiā
 per collationes temporum,
 sicuti & in iis quæ apud
 nos videntur animantibus,
 & in aliis, sicut aeris & mu-
 tationis. Hæc enim utra-
 que iis quæ videntur non
 repugnant. Qualitatibus
 præterea, si ab hoc aut ab
 illo fit causa. Neque conii-
 cere licet quæ fieri atque
 constare possunt concre-
 tiones aeris, impressiones
 ventorum, atque implica-
 tiones se inuicem tenen-
 tium atomorum, & eorum
 quæ ad hoc agendum i-
 donea sunt, fluxumque ex
 terra aquisque collectio-
 nem, atque modis aliis plu-
 rimis huiusmodi constan-
 tias fieri impossibile non
 est. Iam verò in iis partim
 se collidentibus, partim ve-
 rò mutantibus, aquas perfici,
 & ventos item per relationē

ἔτι τε πεινυμίας, καὶ ἀποφορῶν

ὑπὸ ὀπιτηδείων τόπων, καὶ δι'
 αἰθέρος καὶ ὑμῶν, βιαιοτέρας
 ἐπερδύσεως γινόμενης ἀπὸ
 ζυγῶν ἀθροισμάτων, ὀπιτη-
 δείων εἰς τὰς ποικύτας ὀπι-
 πέμψας, βροντὸς ἐνδέχεται γί-
 νεσθαι, καὶ κατὰ πνέματος ἐν
 τοῖς κοιλώμασι τῶν νεφῶν ἀ-
 νείλησιν, καὶ θάλασσά ἐν τοῖς ἡ-
 μιτέροις ἀγχείοις, καὶ τῶν πε-
 πυρὸς πεπνυματομενῶν βόμ-
 βον ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ ῥήξεις
 δὲ νεφῶν, καὶ δρασάσεως. καὶ
 κατὰ τῶν τεύξεων τῶν νεφῶν καὶ
 τῶν πῦξιν εἰληφόντων κρυ-
 σθομοειδῶν, καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν
 τὸ μέγεθος πλεοναχῶς γινέσθαι
 λέγαν, ἐκκαλεῖται τὰ φαινό-
 μενα. καὶ ἀστράπαυ δ' ὡσαύ-
 τως γίνονται κατὰ πλείους ὅ-
 ποις. καὶ γὰρ κατὰ τῶν τεύξεων
 καὶ σύγκρουσιν νεφῶν ὁ πυ-
 ρὸς ἀποτελεσματικὸς χηματισ-
 μὸς ἰξολιθαίνων ἀστραπὴν
 γίναν, καὶ κατὰ ἐνειπισμὸν
 ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνέμα-
 των ποικύτων σωματίων, ἀπὸ
 λαμπροῦ τούτου τῶν τεύξε-
 σκευάζει. καὶ κατὰ ἐκπαι-
 σμὸν θλίψεως τῶν νεφῶν γί-
 νομένης, εἴθ' ὑπὸ δυνάμεως, εἴθ' ὑπὸ πνέματός, καὶ κατὰ
 τῶν τεύξεων δὲ πᾶν ἀπὸ τῶν ἀστρῶν κατεσφαιραμένον φῶς,

ex locis idoneis dum per
 aerem mouentur. Vbi inū-
 datio vehementior ex qui-
 busdam ad huiusmodi im-
 missiones idoneis conuen-
 tibus facta fuerit, tonitrus
 fieri posse, ac per spiritus in
 concavis nubium evolu-
 tionem sicuti in vasis con-
 tingit. Atque ex igne inspi-
 rato sonitum in ipsis fieri, &
 fractiones nubium atque
 dissidentias ac confricatio-
 nes, & que ordines quæ cō-
 cretionē glaciei instar acce-
 perint. Et in totum ad hanc
 partem, ut multis modis fie-
 ri dicere possumus quæ vi-
 dentur, inducunt. Corusca-
 tiones item eadem ratione
 modis plurimis fieri. Nam
 per cōfricationem collisio-
 nemque nubium, figuram
 illam ignis effectricem ela-
 bentem, coruscationem
 gignere, flatumque ex nu-
 bibus talium corporum
 quæ hunc splendorem ef-
 ficiant, & per pressuram
 aut collisionem nubium
 fit, siue ab se inuicem, si-
 ue à ventis, & per comple-
 xionem ea quæ à sideribus
 manat se inferente luce,

εἴτε συνῆλκοντο ὑπὸ τῆς
 κινήσεως νεφῶν τε καὶ πνέ-
 μάτων, καὶ διακρίπτοντες διὰ
 τῶν νεφῶν· ἢ καὶ διήθησιν τῶν
 νεφῶν τοῦ λεπτομερεστάτου
 φωτός, ἢ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ναφῆ
 συνελέχθαι, καὶ ταῖς βρονταῖς
 ἀποτελεῖσθαι, καὶ καὶ πλεονέ-
 χου κίνησιν, καὶ καὶ πλεονέ-
 χου πνέματος ἐκπύρωσιν, καὶ
 γινόμενόν τε διὰ τε συνθέσιν
 φασὶ καὶ διὰ σφοδρὰν κατεί-
 λησιν. καὶ καὶ ῥ' ἡζεις τῶν νεφῶν
 ὑπὸ πνέματι ἐκπίωσιν τῶν
 πυρὸς ἀποτελεστικῶν ἀποκρί-
 νων, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς φαίνεσθαι
 ἀποτελεστικῶν· καὶ κατ' ἀμφοτέρω-
 δὲ πλείους τρόποις ῥ' ἀδύνατον ἔ-
 σθαι καθορᾶν ἐχόμενον καὶ τῶν
 φαινόμενων, καὶ τὸ τοῦτο οἰ-
 μοιον δυνάμενον συνθεω-
 ρεῖν. περὶ δὲ τῆς ἀστραπῆς βρον-
 τῆς, ἐν τοιαύτῃ τινι θεωροῦσιν
 νεφῶν, καὶ διὰ τὸ ἅμα πᾶσι τὸ
 πνέμα ἐμπέπλην, ἔξω δὲ τῆς
 ἀστραπῆς ἀποτρίψιν τὸν χιμα-
 λισμόν· ὅθεν τὸ πνέμα ἀ-
 νελόμενον, τὸ βόμβον ἀποτε-
 λεῖν τοῦτον· καὶ κατ' ἐκπίωσιν
 τῆς ἀμφοτέρωθεν ἅμα πᾶσι τῆς
 συνθεωρῶν καὶ χηρῶν περὶ
 ἡμᾶς πλεονέχου ἀστραπῆς, ὅθεν τῶν βροντῶν, καὶ θαλάσσης ὅθεν ἐν ἡμῶν
 ἔξ ἀπορήματος θεωρουμένων, καὶ πληγῶν τινὰς ποικιλιῶν.

sive à motu nubium vento-
 rumque compulsa, & per
 nubes decidente, sive per
 collationem tenuissimi nu-
 bium luminis, aut ex igne
 coactas nubes efficere to-
 nitrus, & per huius motum,
 & per ignis evaporationem
 quæ fiat per constantiam
 motus, volubilitatisque ve-
 hemētiam. Fractiones quo-
 que nubium à ventis casum
 esse efficientium ignis ato-
 morum, coruscationisque
 speciem peragentium. Aliis
 item modis pluribus facile
 erit inspicere ei qui & quæ
 apparēt teneat, iisque simi-
 lia queat conspiciari. Præ-
 cedit autem coruscatio to-
 nitrum in huiusmodi cir-
 cumstantiam nubium, &
 quod simul atque flatus ir-
 ruerit, emittatur figura co-
 ruscationis efficiens. Post-
 modum verò spiritus inuo-
 lutus huiusmodi reddat
 sonitum, & per utrorun-
 que incidentiam corusca-
 tio maiore ad nos ce-
 leritate vtatur. Postremo
 autem venire tonitrum,
 sicuti in quibusdam quæ ex
 intervallo inspicuntur, i-
 stiusque quosdam efficiunt.

κεραυνὸς ἐνδέχεται γίνεσθαι,
καὶ καὶ πλείονας πυρμα-
των συλλογὰς, καὶ κατείλησιν,
ἰχυράν τε ἐκπύρωσιν, καὶ κα-
τὰ ῥ' ἕξιν μέρους, καὶ ἐκπλω-
σιν ἰσχυρότεραν αὐτῷ ὅτι τοῖς
κάτω τόποις τῆς ῥ' ἕξεως γι-
νομένης διὰ τὸ τοῖς ἑξῆς τό-
ποις πυκνοτέροις εἶναι, διὰ πί-
λινον γὰρ νεφῶν, καὶ καὶ
ταύτῃ πλεονέχοντος πυρὸς ἐκ-
πύωσιν ἀνελκόμενος. καὶ οὐ
καὶ βρεντὶν ἐνδέχεται πλείο-
ν γίνεσθαι γινομένης καὶ
πυρματωδέντος ἰσχυρότερον,
καὶ ῥ' ἕξαιτο τὸ νεφῶν, διὰ τὸ
μὴ δύνασθαι ὑποχωρεῖν εἰς
τὰ ἑξῆς, τὰ πύλινον γίνεσθαι
τὸ μὴ πολὺ, πρὸς ὅρους τὶ ὑ-
ψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κεραυνοὶ
πίπτουσιν αἰεὶ πρὸς ἀμύλην.
καὶ κατ' ἀμύλην δὲ τοῖς
πλείονας ἐνδέχεται κεραυ-
νοὺς ἀποτελεῖσθαι, μόνον ὁ
μῦθος ἀπίστω· ἀπίστω γὰρ, ἐάν
τις καμῶς τοῖς φαινομένοις
ἀκολουθῶν, ὡς τὸν ἀφαιῶν
σημειῶται. πρὸς ἡρὰς ἐνδέ-
χεται γίνεσθαι καὶ καὶ διὰ τὴν νε-
φους εἰς τοῖς κάτω τόποις,
ἀμύλην ὑπὸ πυρματός ἀ-
θρόν ὡς αἰῶνος, καὶ διὰ τὸ πυρματός πολλὸν φερόμενος,

Fulmina fieri possunt per
multos ventorum conven-
tus, & convolutiones, vali-
dāque evaporationem, &
fractionem partis, eiūs-
que vehementiorē ad infe-
riora loca lapsum, fragore
illo contingente quod con-
sequentia loca densiora
sunt, ob implicitas nubes,
per hūc item ignis inuoluti
lapsum, sicuti fieri possibi-
le est. Tonitrum quoque,
quum ignis amplior fuerit
inspiratus, qui vehemen-
tius prorumpit nubem,
quod in anteriora cedere
nequeat, idcirco quod hu-
iusmodi cōcretio fiat, plu-
rimum quidem ad excel-
sum aliquem montem, v-
bi maximē fulmina cadunt
adinvicem semper. Et
aliis item modis plurimis
fulmina fieri possunt, mo-
dò longē absit fabula. Abe-
rit autem siquis rite ea quæ
apparēt sequens, de iis quæ
sunt occultiora ad eam
normam iudicarit. Preste-
res quoque & per positio-
nem nubis ad inferiora lo-
ca aliena specie à repenti-
no flatu impulsæ fieri con-
sentaneum est, & per flatum
qui vnā & feratur vehemēs,

ἅμα καὶ τὸ νέφεος εἰς τὸ πλη-
 στον ὠθουμένου τὸ ἐκ τῶν πνύ-
 ματος καὶ κατὰ δυνάμειν δὲ
 πνύματος εἰς κύκλον ἀρ-
 γυνὸς ὁπισσωθουμένου ἅνω-
 θέν, καὶ ῥ' ἕως πολλῆς πνύ-
 μάτων ἡμορμῆς, καὶ ἔδυ-
 ναμῆς εἰς τὸ πλάγια δυνά-
 μειν δὲ τὴν πείρην τῆς αἰ-
 ῆς πλήσιν. καὶ ἕως μὲν γῆς τὸ
 ὀρεσῆες καὶ διευρύνει, σείει-
 λοι γίνονται, ὡς αὖ καὶ ἡ ἀπο-
 ῥήσις κατὰ τὴν κίνησιν τῶν πνύ-
 ματος γίνονται, ἕως δὲ θα-
 λάτῃς δῖνοι ἀποτελοῦν-
 ται. σεισμοὶ ἐνδέχεται γί-
 νεσθαι, καὶ κατὰ πνύμα-
 τος ἐν τῇ γῇ ἀπόληψιν, καὶ
 ὀρεσῶν μικρὰς ὀρεσῶν αὐτῆς
 ὀρεσῶν, καὶ συνελθὲν κί-
 νησιν, ὅταν κραδαστὸν τῇ
 γῇ ὀρεσῶν καθύλαξιν, καὶ τὸ
 πνύμα πύπτον ἢ ἔλθον ἐμ-
 ποδισαμένη ὅκ τὸ πίπτεν
 εἰς ἐδάφη, ἢ εἰς αἰθέριδες
 τόπους τῆς γῆς ἐκ πνύμα-
 των ἢ πεπληρωτὸν αἶρα.
 καὶ ταῦτα δὲ τὴν δυνάμειν
 τῆς κινήσεως ἐκ τῶν πνύ-
 σεων ἐδαφῶν πολλῶν, καὶ
 πάλιν αὐτὰ πόδωσιν ὅταν
 πυκνώμασι σφοδρότεροις
 τῆς γῆς ἀπαιτήσῃ, ἐνδέχεται σεισμοὶ ἀποτελεῖσθαι.

& nubem ad proxima im-
 pellat loca exterior status.
 Præterea & per circum-
 stantiam spiritus, quum
 in circulum aer quidam
 supernè compellitur, ve-
 heménisque ventorum col-
 lissio fit, neque valet in
 transuersa diffuere, pro-
 pter eam quæ circumfun-
 ditur aeris densitatem. at-
 que ad terram quidem vs-
 que prestere descenden-
 te, strobili fiunt, vt gene-
 ratio secundum motum spi-
 ritus fiat. Porro vsque ad
 mare vertigines fiunt. Ter-
 ræ motus autem & quum
 se in terram recipit ven-
 tus, fieri possunt: & quum
 hæc paruis tumoribus per-
 petuòque motu se obii-
 cit, quando agitationem
 terræ parat spiritus ille,
 aut exteriorè ex parte com-
 plectitur, dum in funda-
 menta ruit, aut in abstru-
 sa, speluncæ in morem, ter-
 ræ loca densatus à ventis
 aer. Propter hanc autem
 distributionem motus ex
 lapsibus fundamentorum
 plurimorum, itémque de-
 diuionem, vbi condensa-
 tionibus vehementioribus
 terræ obuiarit, terræmo-
 tus perfici possibile est.

καὶ κατ' ἄλλοις ὅς τ' ἐστις πλείο-
 νας τὰς κινήσεις τούτας τ' ἡσ
 γινεσθαι, τὰ δ' ἐπὶ πνύματα συμ-
 βάλει γινεσθαι καὶ χέθρον, δι-
 λοφυλίας τινὸς αἰεὶ καὶ καὶ μ-
 κρὸν παρεισδυομένης, καὶ
 καθ' ὕδατος ἀφθονου συλλο-
 γιῶ. τὰ δ' ἐπὶ λοιπὰ πνύματα
 γίνεσθαι καὶ ὀλίγων πόντων
 εἰς τὰ πολλὰ κοιλώματα,
 δὲ δόσεως τούτων γινόμενης.
 χάλαζα σιωτελεῖται καὶ καὶ
 πῆξιν ἰχυρεστέρα· πάντοθεν
 ἐπὶ πνύμασι τῶν πείρασιν ἡ-
 γῶν καὶ κατὰ μέεσιν, καὶ πῆξιν
 μετ' ὥστερ' ἡσ, ὕδατος τιν-
 ῶν ὁμοῦ ῥ' ἡσιν, αἶμα πῶ τε
 σπύων ἀπὸ τῶν ποικιλῶν καὶ
 δὲ ῥ' ἡσιν πείρας τὸ καὶ μέρη
 σιωτίζονται, πηγύμονα καὶ
 καὶ ἀθρότητα. ἡ δὲ πείρα
 ρεῖα ἐκ ἀδυνατώσεως μὲν ἔχ' ἡ-
 γῶν, πάντοθεν τῶν ἄκρων
 ἀποκομῶν, καὶ ἐν τῇ συστά-
 σι πάντοθεν, ὡς λέγεται,
 καὶ τὰ μέρη ὁμοῦ πείρα-
 σι μέρη, εἴτε ὕδατος τινῶν
 ἡσιν, εἴτε πνύμασι τινῶν.
 γόνα δὲ ἐνδίδεται σιωτε-
 λεῖσθαι καὶ ὕδατος λεπτοῦ
 ἐκ χειρὸς ἐκ τῶν νεφῶν
 δὲ φούρων συμμετρίως,

Et aliis item modis pluri-
 bus has terræ agitationes
 fieri. Porro ventos in tem-
 pore fieri contingit, quum
 semper fiat, sensuūque
 subiepat alienatio quæ-
 dam, & per collationem
 aquæ copiosæ. Venti au-
 tem reliqui fiunt, ut quum
 pauci in concaua irruunt
 multa, horum dum diuisio
 fit, grando perficitur & per
 concretionem vehemen-
 tiorem. Undique autem
 ventosorum circumstantiâ
 quorundam, ac partiti-
 onem & moderationē, quo-
 rundam pariter aquæ præ-
 ferentium speciem, eru-
 ptionem simulatque com-
 pulsionem ipsorum facien-
 tem, ac disruptionem ad
 id constare quod secun-
 dum partes concretas fit,
 & secundum soliditatem.
 Verum etiam circumferen-
 tiam fieri impossibile non
 est, extremis undique con-
 uenientibus, & inconstan-
 tia omni ex parte (ut dixi-
 tum est) partes, & planè,
 siue aquosis quibusdam seu
 ventolis circumstantibus.
 Niuem autem perfici cre-
 dibile est, & quum aqua
 tenuis ex nubibus fundi-
 tur variis commensationis,

καὶ θλίψως ὁππότε δειῶν νε-
φῶν, καὶ ὑπομνήματος απο-
ραῖ· εἶτα τοῦτου πῆξιν ἐν τῇ
φορᾷ λαμβάνοντες, ὅτε τινα
ἰσχυρὰν ἐν τοῖς κατώτερον τό-
ποις τῶν νεφῶν ψυχρασίας πε-
εῖσασιν. καὶ κατὰ πῆξιν δ' ἐν
τοῖς νέφεσιν ὁμοθυμῶν ἀραιό-
τητα ἔχουσα τοιαύτῃ παραι-
ρισίς ἐκ τῶν νεφῶν γίνοιτο αὖ,
πρὸς δὴμῶν θλιβωμένων ὑ-
δατοειδῶν καὶ συμπαρεκκει-
μένων· ἃ οἷον εἰ σπύρσιν ποι-
ήματα, χάλασαν ἀποτελεῖ. ὁ
μάλιστα γίνεται ἐν τῇ αἰεὶ
καὶ κατὰ πῆξιν τῶν νεφῶν πῆξιν
εἰληφθῶν, ἀπὸ παλαιὰ ἀνα-
λαμβάνει τὸ τ' ἰσχυρὸν τοῦτο
ἀσφαισμα. καὶ κατ' ἄλλους δ'
τόποις ἐνδείχεται γόνα σπυτε-
λεῖσθαι. δρόπος σπυτελεῖται
καὶ κατὰ σπύρσιν πρὸς δὴμῶν
ἐκ τῶν αἰσθητῶν τοιούτων, ἃ
τ' τοιαύτης ὑγρασίας ἀποτελε-
τικὰ γίνεται. καὶ κατὰ φορὰν δ',
ἢ ἀπὸνωτέρων πτεῶν, ἢ ὑδατα-
κεκτημένων, ἐν τοῖς τοῖς μᾶ-
λιστα δρόπος σπυτελεῖται. εἶτα
σπύρσιν τοῦτων εἰς τὸ σπύρσιν λα-
βόντων, καὶ ἀποτελεσθὶ ὑγρα-
σίας, καὶ πάλιν φορὰν ὅππότε
κατὰ τὸ πτεῶν, (καὶ δὲ τὸ ὁμοίως

& pressuræ ex nubibus i-
doneis & ex seminis mo-
numento. Deinde dum
fertur hoc concretionem
accipiente, propter vehe-
mentiore quandam in
locis inferioribus nubium
congelationis circunstan-
tiam, & per concretionem
huiusmodi lenem habens
in nubibus raritatem, e-
missio hæc nubibus fit, dum
se inuicem collidunt quæ
aquæ speciem præferunt,
& quæ his vnâ adiacent,
quæ dum veluti compul-
sionem faciunt, grandinem
reddunt exprimuntque
quod maximè in aere fit,
& per huiusmodi collisio-
nem nubium, quæ coagmē-
tum acceperunt, fit ut defi-
liat niuis ista congeries : &
aliis item modis nix con-
fici potest. Ros autem ef-
ficatur & per conuentum
ad inuicem ex aere talium
quæ sint huiusce humoris
causæ ac effectus. Sed e-
nim & per loci mutatio-
nem, aut ex humentibus
locis, aut aquas habenti-
bus maximè perficitur ros.
Deinde quum hæc inter
se conuenere, humidita-
tēque peregerunt, mo-
tum rursus ad inferiora
loca, quemadmodum fieri

καὶ παρ' ἡμῶν ὅτι πλεόνων
 σωτελείται ποιῶτά τινα) τ'
 δρόρον τύτων πῆξιν τινὰ
 ποιῶ λαρόντων δὲ πείσασιν
 τινὰ αἴθερ ψυχρῶν, κρύ-
 σθησιν σωτελείται· καὶ κατ'
 ἐκθλίψιν μὲ τῆ περιφερείας
 σχηματισμοῦ ὅτι τῆ ὑδατος,
 συνίσσιν δὲ τῆ σκληρῶν καὶ
 ἑξυγρῶν τῆ ὅτι τῆ ὑδατι
 ὑπαρχόντων· καὶ κατ' ἐξωθεν
 τῆ ποιούτων πείσκειν· α'
 συνελκόμενται, πῆξιν τῆ ὑ-
 दाτι παρεσκεύασε, πῶς τῆ
 περιφερῶν ἐκθλίψαντα. ἴσιν
 γίνεται καὶ πείσκειν ὑπὸ
 τῆ ἡλίου πείσκειν αἶρα ὑδατε-
 δὲ, ἢ κατ' αἴθερ φύσιν ἰδίαν
 πῶς φωτὸς καὶ τῆ αἴθερ, ἢ
 τὸ τῆ χρωμάτων τύπου ἰ-
 διώματα πῶς, εἴτε πάντα,
 εἴτε μονοειδῶς. ἀφ' ἧ πάλιν
 ἀπολαμπόντος τὰ ὁμοειδῶ-
 τα τῆ αἴθερ χῶσιν τύπου
 λήψεται, ὅσον θεωρεῖται καὶ
 πείσκειν πείσκειν τὰ μῆρα.
 τὸ δὲ τῆ περιφερείας τοῦτο
 φαντασμα γίνεται, δὲ τὸ
 δὲ σχημα πῶς τῆ ὑπὸ τῆ
 ὁφίως θεωρεῖται, ἢ συνί-
 σιν τοιαύτω λαμβανουσῶν τ'
 ὅτι τῶ αἴετι πῶς, ἢ ὅτι τῶ
 νέφει ἀπὸ τῆ αὐτῆ αἴετος

& apud nos pleraque hu-
 iusmodi cernimus, ubi hu-
 mores hi roridi concretio-
 nem quandam suæ quali-
 tatis acceperunt, ob circun-
 stantem frigidum aerem ef-
 ficitur glacies, & per de-
 tritionem quidem globos-
 æ formæ ac rotundæ ex
 aqua, compulsionemque
 scalenorum & acutorum
 angulorū qui in aqua sunt,
 & per eam quæ extrinse-
 cus fit talium collisionem,
 quæ compulsæ ut aqua in
 concretionem transiret ef-
 fecerunt, detritis rotundo-
 rum quantitativis. Iris fit
 dum sol aquosum æra sua
 luce perstringit, siue per
 aeris propriam naturam,
 quæ lucis & aeris propria
 est, ex qua colorum huius
 proprietates fiunt, siue o-
 mnes, siue unico modo.
 Ex qua iterum effulgentē,
 propinquiora quæque æ-
 ris eum percipient colorem
 quo partes has circumfe-
 rentiæ fulgere conspici-
 mus. Fit autem huiusmo-
 di visum quod æquale o-
 mni ex parte intervallum
 luminis pateat, siue quod
 quum talem compulsi-
 onem recipiāt sectiones quæ
 vel in ære vel in nubibus
 sunt: & ex eodem ære

πρὸς φεγγιδίῃ καὶ πρὸς ἡ σελήνῃ ἀποφευγόντων ἀπὸ
 μὲν, φεῖδ' ἐκείνῃ καὶ δι-
 ὅτι εἰς πλεονέκτισιν ταύ-
 τῃν, ὅπως φεῖδ' πλεονέκτισιν
 γίνεται, καὶ καὶ πάντοθεν αἶρες
 πρὸς φεγγιδίῃ καὶ πρὸς πλεονέ-
 κτισιν, ἢ τὰ ἀπὸ αὐτῆς ῥέου-
 ματα ἀποφεύγοντα ὁμαλῶς
 ἀναστρέφονται ὅτι ποσὺν ἐφ'
 ὅσον κύκλῳ φεῖδ' εἰς τὸ νε-
 φροειδὲς πῶς καὶ μὴ τὸ φεῖδ'
 παρὰ δὲ κείνῃ, ἢ καὶ τὸ πείδ'
 αἶρα αὐτῆς ἀναστρέφονται συμ-
 μέτρως πάντοθεν, εἰς τὸ φεῖ-
 δ' ὅτι τὸ φεῖδ' αὐτῇ καὶ παχυ-
 κέρως φεῖδ' ἡσυχία γίνεται καὶ
 μέν τινα, ἢ τοὶ ἔξωθεν βια-
 σμένοι καὶ τινὲς ῥέουματος, ἢ τὸ
 θερμασίαις ὅτι τηδείων πό-
 ρων ὅτι λαμβανόμενης, εἰς τὸ
 πῶς ἀπεργάζονται. κομῆται
 αἵ μὲν γίνονται, ἢ τοὶ πυρρὲς ὅν
 πόποις τισὶ δὲ χρόνων τι-
 γῶν ἐν τοῖς μετεώροις σιν-
 τρεφόμεναι, φεῖδ' ἀσπασίως γινο-
 μένης, ἰδίαι τινὰ κίνησιν δὲ
 χρόνων τοῦ ἔραν ἴσοντος
 ὑπὸ ἡμῶν ὥστε τὰ ποι-
 αῦτα ἀστρά ἀναφανῶναι, ἢ
 αὐτὰ ἐν χρόνοις τισὶν ὁρμη-
 σαι δὲ τινὰ φεῖδ' αἰσιν, καὶ
 εἰς τοὺς καὶ ἡμῶν πόποις ἐλθεῖν καὶ ὁφθαλμῷ γινώσκονται.

se ingerente, dum ad lunam
 referuntur atomi circum-
 ferentia quædam in hanc
 concretionem demittatur.
 Area circa lunam fit, dum
 ex omni parte aer ad lunam
 refertur, deinde qui ex ipsa
 manant fluxus leniter, eate-
 nus coercentur quoad in
 gyro circa ipsam nubes cō-
 sistat, & non omnino diui-
 dat, siue cum qui in circui-
 tu est, aerem ipsa undique
 cogente æquabiliter ad cir-
 cumferentiam suam, cras-
 sioremque constituyente,
 quod fit per partes quasdam,
 siue extrinsecus fluxu ali-
 quo impulso, siue calore
 idoneos poros ad id effi-
 ciendum nanciscente. Co-
 metæ stellæ fiunt, siue igne
 plerisque in locis tempo-
 ribus suis in sublimi coa-
 lescente, quum efficit ca-
 sus circumstantiam, siue
 quod proprium quendam
 motum in tempore cæ-
 lum supra nos habeat, ut
 huiusmodi appareant stel-
 læ, siue ipsæ temporibus
 quibusdam per quendam
 moueantur casum, atque
 ad loca nostra declinent, &
 manifesta omnibus fiant.

πλεονεξία φαίνεται τούτων γίνε-
 σθαι ὡς αὖτε τὰς ἀντικειμένας
 ταύτας αἰτίας τινὰ ἀνασρέ-
 φεται αὐτῶν. ὁ συμβαίνει, ἔ-
 μνον πρὸς τὸ μέγας τὸ τοῦ κόσ-
 μου ἐσθλὰ, ὡς δὲ ὁ τοῦ λοιποῦ
 ἀνασρέφεται, (καθὰ ὅτι τινὲς
 φασὶν) ἀλλὰ καὶ τὰ δύναν-
 αὶ εἶναι κινῆσαι αὐτὰ ὡς αὖ-
 ταναι, ἢ κωλυτικὴ γίνεσθαι τῶν
 ὡς αὖτε πολεῖν, ὡς καὶ τὰ δῆλα ἢ
 καὶ ὅσα τὸ ὅτι ἡσυχία αὐτῆς
 ὅλιγόν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μὴ εἶναι. ἐν
 τῷ τούτῳ τὰς πᾶσι ἐν ᾧ καί-
 ματα θεωρεῖται, καὶ κατ' ὅ-
 λους πλείονας τῶν πρὸς τὸν
 ναυὸν συνετελεῖσθαι· εἰάν τις
 διώκται τὸ συμφωνοῦν τοῖς
 φαινόμενοις συλλογίζεσθαι.
 Ἰναὶ τῶν ἀστρῶν πλείονα, εἰ
 ὅτι τὰς κινήσεις χρωμένον
 συμβαίνει, τινὰ ὅτι καὶ εἶ-
 ναι. ἐνδέχεται μὲν καὶ πα-
 ρὰ τῶν κινῶν κινῆσθαι ὅτι ἀρ-
 ρῆς οὕτω κατὰ τὴν ἀσθύναν,
 ὡς τε τὸ μὲν καὶ πλεονεξία δῖ-
 ναν φρεσὶν ὁμοθυμῶν οὐ-
 σαι, τὸ δὲ, καὶ πλεονεξία τι-
 σὶν ἀναγκαστικῶς χρωμένον
 ἐνδέχεται δὲ καὶ κατ' εἰς
 τῶν πρὸς φρεσὶν, ἢ παρεκτά-
 σις ἀρρῆς εἶναι ὁμοθυμῶν ὅτι
 τὸ αὐτὸ συνωθούσας καὶ τὸ ὅτι ἡσυχία, ὁμοθυμῶν τε ἐκκαίεσθαι

Harum item defectus fieri
 propter his oppositas cau-
 sas. quod contingit non
 modò quòd pars mundi
 huius stet circum quam
 versentur reliqua (ut qui-
 dam aiunt) sed quod aeris
 vertigo circularis ipsam
 circumstet, quæ impedimen-
 to sit uti ne circumneant,
 sicut & stellæ reliquæ, siue
 etiam quòd deinceps ma-
 teria illis congrua non sit.
 Porro hoc in loco ubi con-
 stitutæ cernuntur etiam a-
 liis pluribus modis hoc fie-
 ri potest, si quis colligere
 studeat ex eorum quæ cer-
 nuntur congruentia, ut va-
 ga quædam sidera ferri cō-
 tingat si motibus suis utun-
 tur, quædam verò immota
 durare. Possibile est quidē
 esse ab iis quoque quæ in
 circuitu mouentur, ita ab
 initio moveri coacta esse,
 ut alia quidem secundum
 eandem ferantur vertigi-
 nem, quæ lenis sit, alia ve-
 rò secundum eam quæ si-
 mul inæqualitatibus qui-
 busdam utatur. Fieri autem
 potest ut quibus feruntur
 locis, non intentiones aeris
 esse planiores, quæ in sese
 ordine compellant, leni-
 tēque & planē intendant.

ὅδ' ἀνωμεθεῖς ἔτις ὥς τε τὰς
 θεωρουμένας ἀστρολογίας
 συνιθεῖσιν. τὸ δὲ μίαν αἰτίαν
 τούτων ἀποδιδόναι, πλεοναχῶς
 τῶν φαινομένων ἐκκαλεμέ-
 νων ματικόν, καὶ ἑκαθηκόντως
 παρατιθέμενον ὑπὸ τῶν πτω-
 ματαίων ἀστρολογίας ἐξη-
 λωκότων, καὶ εἰς τὸ κοινὸν αἰ-
 τίας τινῶν ἀποδιδόντων, ὅ-
 παρ τινὲς θεῖαν φύσιν μηδαμῇ
 λειτουργιῶν ἀπολύουσι. τινὰ
 ἄστρα ἀπολειπόμενα τινῶν
 θεωρεῖσθαι συμβαίνει, καὶ πα-
 ρὰ τὸ βραδύτερον συμβαί-
 νει, ὅτι αὐτὸν κύκλον περι-
 ἰόντα, καὶ ὡς τὸ ἑαυτὶς
 κινεῖσθαι, ἀντισπώμενα ὑπὸ
 τῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ ὡς τὸ
 περιεῖσθαι, τὰ μὲν δὲ πλεί-
 οντα, τὰ δὲ δι' ἡμέρας
 ὅτι αὐτὸν δύνανται περι-
 κυκλοῦν. τὸ δὲ ἀπλῶς ἀπο-
 φαίνεσθαι ὅτι πάντων, καὶ δι-
 κῶν ὅτι ποῖς παρατιθέσθαι τι
 ὡς πρὸς πολλοὺς βυλομέ-
 νους. οἱ λεγόμενοι ἄστροι ἐκ-
 πίπτον, καὶ ὡς τὸ μίση, καὶ
 ὡς τὸ πείσιν ἐαυτῶν δύναν-
 ται συνιθεῖσθαι, καὶ ὡς τὸ
 ἐκπίπτειν ἢ αὐτὴν ἐκπιδυμά-
 τως γίνεται, καὶ διὰ περ καὶ
 ὅτι τῶν ἄστρον ἡγεῖται.

neque ita inæqualiter, ut
 & quæ videntur immu-
 tationes fiant. Enimvero
 unam istarum rerum cau-
 sam assignare, quum mul-
 tiplicem ea quæ in conspe-
 ctu sunt præbeant, insanè
 & minimè congruè ab eis
 fit qui vanam astrologiam
 profitentur, frustra quæ
 quorundam causas red-
 dunt, quandoquidem di-
 uinam naturam nunquam
 huiusce absoluant mini-
 steriis. Sidera quædam a-
 liis minora conspici con-
 tingit, tardiorèque mo-
 tu circumferri, quum eun-
 dem orbem circumeant,
 contrariòque ferantur mo-
 tu, ab eadem abducta
 vertigine, & ab eo quo cir-
 cumferantur, alia maio-
 re loco, minore aua,
 quum eandem vertiginem
 ambiunt. Porro simpli-
 citer de his diffinire illis
 conuenit, qui prodigia
 confingere apud plerosque
 volunt. Quæ autem cadere
 dicuntur stellæ, & ex par-
 te & ex collisione sua
 fieri possunt, & quod illic
 excidant quocunque ex-
 piratio fuerit: sicuti & de
 coruscationibus diximus.

ἐκ τῆς συνόδου δὲ ἀτόμῳ πυ-
ρὸς ἀποτελεσματικῶν, συμφί-
λίας γηρομένης εἰς τὸ τοῦτο
τελέσται, καὶ κτ' κίνησιν ὅτι αὐ-
τὴ ὁρμὴ κτ' πρὸς συνόδον ἔξ
ἀρχῆς γήνηται· καὶ κτ' πινύ-
ματος ὅτι συλλογῶν ἐν πυκνώ-
μασι τισὶν ὁμιχλοῦσι, κατ'
ἐκπύρωσιν τούτων, ὅθεν πρὸς
κατάλειπιν· εἴτ' ὅτε κρηξὶν τῇ
πυρρίσκει· καὶ ἐφ' ὅν αὐτὴ τὸ
πρὸς ὁρμὴν γήνηται, τῆς φορᾶς
εἰς τὸν φερόμενον. καὶ οἱ
ὅτι ἔσονται εἰς τὸ τοῦτο τελέσται
ἀμύθηται εἰσὶν. αἱ δ' ὅτι ση-
μασίαι αἰγνώμεναι ὅτι τι-
σι ζώοις, κατὰ συγκλήρημα
γίνονται τὸ καθεστῶν. οὐ γὰρ τὰ
ζῶα ἀνάγκη τινα πρὸς φέ-
ρεται τὸ ἀποτελεσθῆναι χι-
μῶνα. οὐδὲ καίηται τις θεῖα
φύσις ὡς ἀπὸ τοῦτο ταῖς τῶν
ζώων τούτων ἑξόδους, καὶ πει-
τὰ τὰς ὁπσημασίας ταύτας
ἀποτελεῖ. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ τυχερὸν
ζῶον καὶ μικρῶν χερσέων
ἢ, ἢ ποιότητι μωρία ἐκπίση,
μὴ ὅτι εἰς παντελὴν ἀδαιμο-
νία κεκτημένον.

Ταῦτα δὲ πάντα πυθόκλης
μνησκόντων. καὶ πολὺ τε γὰρ
τῆς μωρίας ἐκπίση, καὶ τὰ ὁμο-
γροῖα τούτοις σωφραῖς δεινότης.

Ex concursu quoque ato-
morum ignis efficientium
consensu incidente ut hoc
fiat, ac secundum motum
quocūque impetus à prin-
cipio secundum cōcursum
fuerit. Ex collectione item
venti in condensationibus
quibusdam nebulae præfe-
rentibus speciem, secundum
evaporationem horum per
inuolutionem siue eruptio-
nem continentium, & in
quemcunque locum impe-
tus fuerit, motu quoque in
eum subsequente. Sunt &
alij modi quibus hoc fiat
innumerabiles. Porro signi-
ficationes quæ in plerisque
animalibus fiunt, per auto-
ritatem temporis fiunt. Non
enim animalia necessitate
aliquam inuehūt ut hyems
fiat: neque sedet aliqua na-
tura diuina, quæ horum a-
nimalium obseruet exitus,
deinde huiusmodi efficiat
signa. Neque enim in ani-
mal, ac quodlibet, modò id
sit gratiosius paulo, eius-
modi stultitia cadet, nedū
in id quod plenissimam
obtinere felicitatem.

Hæc igitur omnia Pytho-
cles memoriter tene: longè
enim latèque euades fabu-
lā, & quæ his propinqua &
similia discernere poteris.
Maximè

μάλις αὖτε αὐτῶν ἀποδύσας
 πλὴν τῶν ἀρχῶν, καὶ ἀπειρίας,
 καὶ τῶν συγγενῶν τύποις θεω-
 εῖαι ἔτι τε κειθελίων καὶ πα-
 θῶν, καὶ ἕνεκεν ταῦτα ἐκλο-
 γίζόμεθα. Ταῦτα γὰρ μάλις α
 σιωθεωρούμεθα, ῥαδίως παρ'
 ὧν τῶν καὶ μέρθ' αἰτίας
 σιωποῦν ποιήσας. οἱ δὲ ταῦτα
 μὴ κατὰ γαπήσαντες, ἢ μάλι-
 στα, ἢ τε αὐτὰ ταῦτα καλῶς
 σιωθεωρήσαντες, ἢ τε οὐ ἕνεκεν
 δεῖ θεωρεῖν ταῦτα παρὰ ποιή-
 σαντες.

Ταῦτα αὐτῶν καὶ παρὰ τ'
 μετεώρων δοκεῖ.

Περὶ δὲ τῶν βιωτικῶν,
 καὶ ὅπως χρὴ τὰ μὲν ἡμᾶς ὀκ-
 φεύγειν, τὰ δὲ αἰρεῖσθαι, οὐ-
 πωσὶ γράφει. πρῶτον δὲ δι' ἡ-
 θωμῶν ἅ τε αὐτῶν δοκεῖ παρὰ
 τῶν θεῶν καὶ τοῖς ἀπ' αὐτῶν.
 βλάβας ἔχει ἀνθρώπων, ἢ δ' ἡ-
 μῶν, ἢ δ' ἡ φθόνον, ἢ δ' ἡ κα-
 ταφρόνησιν γίνεσθαι, ὧν τὸ θε-
 φόν λογισμῶ παρὰ γίνεσθαι.
 ἀλλὰ καὶ τὰ ἅπαξ γυρόμενον
 σφόν, μηκέτι πλὴν ἐναντίαν
 λαμβάνειν δ' ἡθισιν, μηδὲ
 πλάττειν ἐκόντα πάθει μὲν-
 λον συχεθήσεσθαι, ἢ αὖ ἐμ-
 ποδίσαι παρὰ πλὴν θεφίαν.

Maximè autem teipsum
 dede ad speculanda princi-
 pia & infinitatem, & iis quæ
 similia sunt: iudicia præter-
 ea & perturbationes & id
 cuius gratia ista colligimus.
 Hæc enim in primis confi-
 derata causas quoque par-
 ticularium rerum cognitu
 faciles facient. Qui verò i-
 stis vel maximè contenti
 non fuere, ne ista quidem
 ipsa ritè conspexerunt, ne-
 que cuius rei gratia illa cō-
 spicienda erant, consequuti
 sunt.

Hæc ille de cælestibus
 corporibus opinatus est.

Cæterum de iis quæ ad
 vitæ moderationem perti-
 nent, quónam modo eligē-
 da alia, alia repudianda, sic
 scribit: primū autem quid
 de sapiente opinetur, ex-
 ponamus. Detrimēta quæ
 ex hominibus, siue odij,
 siue inuidiæ, siue contem-
 ptus gratia fiunt, sapien-
 tem autumat ratione supe-
 rare. Eum verò qui se-
 mel fuerit sapiens, in com-
 trarium habitum transire
 non posse, neque perturba-
 tionibus cedendo errare:
 quin potius continendum
 ne quod ad sapientiam im-
 pedimentum patiatur.

οὐδὲ μὴν ἐκ πάσης σώματος
 ἔξωσ σοφὸν γινέσθαι αὖ,
 οὐδ' ἐν παντὶ ἔθνη. καὶ
 εὐεβλωθῇ δ' ὁ σοφὸς, εἴ
 αὐτὸν ἀδαιμόνα· μόνον τε
 χάειν ἔξω τὸ φθόν, φίλοις καὶ
 παρὺσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως,
 ὅθεν οὐδ' οὐδ' ὅτε μὲν τις εὐε-
 βλῶται, ἐνθα καὶ μῶζει καὶ οἰ-
 μῶζει. γυναικὶ τε καὶ μιγῆ-
 σεσθαι τὸ φθόν ἢ οἱ νόμοι ἀ-
 παγορεύουσιν, ὥς φησι Διογέ-
 νης ἐν τῇ Ὀπιτιμῇ τῷ Ὀπι-
 κούρῳ ἡθικῶν δογματῶν. καὶ
 τε κολάσθην οἰκέτας, ἐλεῆσθαι
 μὲντοι καὶ συγγνώμην ἀνὶ ἑ-
 ξειν τῷ ἀπωδαίῳ. Σααθῆ-
 σεσθαι τὸ φθόν καὶ δοκῆ αὐ-
 πτίς, καὶ δὲ τῶ φθόν φρεντιεῖν.
 καὶ δὲ θεόπικτον εἶναι τὸ ἔραστα,
 ὡς Διογένης ἐν τῇ β' φησιν.
 καὶ δὲ ῥητορεύσθην καλῶς. σιω-
 πῆ δὲ (φασὶν) ὤνησε μὲν οὐ-
 δέποτε, ἀγαπητὸν δὲ εἰ μὴ καὶ
 ἔβλαψεν. καὶ μὴν καὶ γαμήσθην
 καὶ τεκνοποιήσθην τὸν φθόν, ὡς
 Ὀπίκουρος ἐν ταῖς ἡθικαῖς
 εἰαίς, καὶ ἐν ταῖς περὶ φύ-
 σιος. καὶ περὶ αἰσιν δὲ πο-
 τε βίβ, γαμήσθην καὶ ἑταίρα-
 πῆσεσθαι τινάς. καὶ δὲ μὴ
 σπρῆσθην ἐν μέθῃ φησὶν ὁ ἑ-
 πίκουρος ἐν τῇ συμποσίῳ.

Non tamen ex omni quidē
 corporis habitu, neque in
 omni gente fieri sapientem.
 Nam siue crucietur exear-
 nificeturque sapiens, futu-
 rum nihilominus felicem:
 gratiamque amicis prae-
 sentibus aequè ac absenti-
 bus habiturum sapientem
 solum, atque item in itine-
 re: quoniam tamen cruciatur,
 & ingemiscet & eiulabit.
 Mulieri item non congres-
 surum sapientem, à qua le-
 ges interdican, ut Dioge-
 nes in Epitome Epicuri
 dogmatum moralium ait:
 neque cruciatu affecturum
 seruos, verum miserturum
 veniamque daturum. Pro-
 bos quoque amaturum sa-
 piētem negat, neque sepul-
 turæ curam habiturum: ne-
 que à deo amorem immit-
 ti Diogenes refert. Neque
 item oratoria daturum o-
 peram, dicens, illam nihil
 quidem unquam profuisse,
 plurimum verò etiam ob-
 fuisse. Vxorem tamē ductu-
 rum, ac liberos procreatu-
 rum sapientem, ut Epicurus
 in Ambiguis & in libris De
 natura. Ceterum pro vitæ
 interdum conditione du-
 cturum uxorem, aduersu-
 rumque aliquos, neque
 obseruaturum in ebrietate,
 ut Epicurus in Symposio,

οὐδὲ πολιτεύεσθαι, ὡς ἐν τῇ
 περὶ τῆς βίῃ, οὐδὲ πε-
 ρὶ τοῦ σπινθῆρος· οὐδὲ κωμίζειν, ἐν τῇ
 δευτέρᾳ περὶ βίῃ· οὐδὲ πτω-
 χεύειν, ἀλλὰ καὶ πτωχοῖς
 ταῖς ὁψίς, μετέξχειν αὐτῶν τῶ
 βίῃ, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ φησὶ· καὶ
 λυπηθῆσεσθαι ὅτι σοφὸν, ὡς
 οὐ διογένης ἐν τῇ πέμπτῃ πρὸς
 ὁπληκτῶν, καὶ δικασέσθαι, καὶ
 συγγράμματα καταλείψαι,
 οὐ παρηγεῖν δὲ κτήσεως
 περιουσίαν, καὶ τῶ μέλλον-
 τος. φιλαρχεῖσθαι, τύχῃ τε
 αἰτιτάξασθαι, φίλον τε οὐδέ-
 να κτήσεσθαι. ἀδοξίας ὅτι
 παύσειν περιουσίαν ἐφ' ὅ-
 σον μὴ καταφρονέσθαι·
 μάλλον τε ἀφραδίσεσθαι
 τῶν δῶν ἐν ταῖς θωρακίαις.
 ἀμφοτέρωθεν, ἀνὴρ ὅς· καὶ
 πτωχεύειν τισὶ μὴ, ἀγαθόν,
 τισὶ δὲ, ἀδύνατον. πτωχεύειν
 αἰσχροῦ φύσιν μὴ γίνεσθαι,
 λογισμῶν ὅτι συμφέροντα·
 καὶ πτωχὸν φιλοῦν δὲ τὰς χρείας.
 εἶναι μὲν τοὺς περὶ τὰς χρείας,
 (καὶ ὅτι πτωχὸν γὰρ ἀπείρου-
 μόν) συνίστασθαι δὲ αὐτῶν
 καὶ κοινωνίαν ἐν ταῖς ἡδο-
 ταῖς. πτωχὸν ἀδαιμονίαν δι-
 γῆ νοεῖσθαι, πτωχὸν τε ἀκρετά-
 πτω, οἷα ὅτι περὶ τὸν θάνατον,

neque accessurum ad rem-
 publicam, ut in primo De
 vitis, neque tyrannidē qua-
 siturum, neque Κωμίζειν, ut
 in secundo De vitis, neque
 unquam mendicum futu-
 rū. Ceterum, etsi illi eruan-
 tur oculi, vitæ participem
 futurum, ut in eodem ait.
 Mœrore item nō conficien-
 dū sapientem, ut ait Dioge-
 nes in quinto Electorum:
 non litigaturum: libros at-
 que monumenta relicturū,
 non autem celebritatibus
 daturum operam: acquirē-
 di curam ac futuri proui-
 dentiam non habiturū: for-
 tunæ reluctaturū: amicum
 neminem quæsiturum: glo-
 riæ curam habiturum, quo-
 ad contemptui non habeat-
 ur: plus autem aliis lætitia
 in speculationibus afficien-
 dum. Peccata esse inæqua-
 lia. Sanitatem quibusdam
 conducere, plerisque indif-
 ferentem esse: fortitudinem
 per naturam non contin-
 gere, sed ratione commo-
 dique notatione. Amicitia
 usus gratiæ necessitatisque
 ineundam, à nobis tamen
 inchoadam: nam & terram
 ferimus. Constare illam vo-
 luptatum consortio ac so-
 cietate. Felicitatem bifa-
 riam intelligi, supremam
 illam, quæ in deo est,

ὅτι ἄσιν ἐκ ἔχουσιν· καὶ πλεὺς
 περὶ θηκῶν καὶ ἀφαιρέσιν ἡ-
 δονῶν. εἰκόνας τε ἀναθήσθαι
 εἰ ἔχοι, ἀδελφούρως αὖ χοίτης.
 μόνοι τε τὸ θεῶν ὁρῶντες αὖ
 πρὸς τε μουσικῆς καὶ ποιητικῆς
 δαλῶντες. ποιήματα τε
 ἐνδοκίμῳ ἐκ αὐτῶν ποιῆσαι· ὅτι κινεῖ-
 ται τε ἑτέρου ἑτέρου θεώ-
 τερος. χρηματίζει δὲ αἱ τε, ἀλλ'
 ἀπὸ μόνης θείας ἀπορήσαν-
 τα. καὶ μόνον αὖ ἐν ταῖς δε-
 ρατοῦσιν, καὶ ὅτι χαλεπὸν ἐστὶ
 τινὶ ὅτι τὰ διορθώματα, καὶ
 σχολῶν κατασκευάσθαι. ἀλλ' ἐκ
 ὥστε ὁ χλαρογῆσαι· καὶ ἀνα-
 γνῶσεσθαι ἐν πλήθει, ἀλλ' ἡχέ-
 κόντα· δογματίζειν τε, καὶ ἐκ ἀ-
 πορήσθαι· καὶ καθ' ὅπως ὁμοιον
 εἶσεσθαι, καὶ ὑπὸ φίλου ποτὶ
 τε διηγεῖσθαι.

Τὰ αὖτε δοκεῖ αὐτοῖς μετι-
 τεῖν ὅτι πλεὺς ὅτις οὐκ ἔστι.

Ἐπίκουρος μουσικῆ
 γάρην.

Μήτε νέεσθαι τὸς ὡς μὲν λέ-
 τω φιλοθεῖν· μήτε γέρον
 ὑπάρχων, κοπιᾶτω φιλο-
 σοφῶν. ὅτι τὸ αὐτὸ ὅτι
 δεῖς εἶναι, ὅτι πάρος ποτὶ
 τὸ καὶ ψυχῶν ὑγιαίνον.

quæ incrementum non ad-
 mittat, adiectionemque &
 ablationem voluptatem. I-
 mages quoque positurū,
 si habeat, indifferenter for-
 tē teneas: solūque sapien-
 tem rectē de musica & poe-
 tica verba facturum. pan-
 genda, non fingenda poe-
 mata dixit. Non mouetur
 si alter altero dicatur fuisse
 sapientior, sed ex sapientia
 sola si affluat, ritē appellan-
 dum sapientem putat. Prin-
 cipem in tempore obsequio
 coliturum, gratulaturū-
 que cuilibet resipiscenti:
 scholam item habiturum,
 non sanē ut turbam faciat,
 recitaturūque in multi-
 tudine, sed non sponte. Do-
 gmata quoque illaturum &
 nō dubitaturum. In lomis
 quoque sibi similem futu-
 rum, ac pro amico quando-
 que moriturum.

Ista quidem illis opinan-
 tur, verū transeundum
 iam ad epistolam.

Epicurus Menæceo S.

Neque iuuenis quispiam
 dum est, philosophari ne-
 gligat, neque senex quum
 sit, philosophando fatige-
 tur. Neque enim intempe-
 stivus ullus est, neque qui
 ad animæ sanitatem tem-
 pus non habet idoneum.

ὁ δὲ λέγων ἢ μὴ πῶς τὸ φιλοσο-
φεῖν ὑπαρχάν ὥραν, ἢ παρε-
ληλυθεναι τὴν ὥραν, ὁμοίως
ὅτι τὰ λέγουσι, πρὸς ἁδαι-
μονίαν ἢ μὴ παρεῖναι τὴν ὥ-
ραν, ἢ μὴ κέτι εἶναι. ὥς τε φιλο-
σοφῆτεον καὶ νέω καὶ γένηται.
τὰ μὲν, ὅπως γηρασκῶν νεάζει
ποῖς ἀγαθοῖς δὲ τὴν χάριν
ἢ γένηται τὴν ὥραν, ὅπως
νέω ἁμα καὶ παλαιός ἢ δὲ
τὴν ἀφοδίαν ἢ μὴ λόντων.
μὴ γὰρ οὐκ ἔστι τὰ ποιῶν-
τα τὴν ἁδαιμονίαν, εἴ ποτε
παρούσης ἢ αὐτῆς, πάντα ἔ-
χουσιν. ἀπορίας δὲ, πάντα
πράττομεν εἰς τὸ ταῦτα ἔ-
χιν. ἀδύνατον γὰρ παρῆλ-
λόν, ταῦτα καὶ πράττει καὶ
μὴ γὰρ, σοιχεῖα τὸ κελῶς ζῆν
ταῦτα εἶναι δὲ λαμβάνων.

Πρῶτον μὲν, τὸ θεόν, ζῶον
ἄφθαρτον καὶ μακάριον νομί-
ζων, ὡς ἡ κοινὴ τῶ θεῶ νόσις
ὑπεγράφη. μὴ δὲ μήτε τὰ ἀ-
φθαρσίας ἀμώτερον, μήτε
τῆς μακαριότητος ἀνοίκειον
αὐτῶν πρὸς ταῦτα. πάντες δὲ τὸ
φυλάττειν αὐτὰ δυνάμενον ἢ
μετὰ ἀφθαρσίας μακαριό-
τητα, πρὸς αὐτὸν δοξαζέει θεοὶ
μὲν γὰρ εἰσιν. ἐναργὲς μὲν γὰρ
ὅτι αὐτῶν ἢ γῶσις. οἷον δ' αὐτοὺς πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι εἰσιν.

Qui autem dicit aut modū
philosophandi tempus esse,
aut tempus præterisse, ei
similis est qui dicit ad bea-
tam vitam aut non adesse
tempus, aut non amplius
esse. Philosophandum igitur
& iuveni & seni, illi qui-
dem ut senescens in virtu-
tibus vigeat, præteritorum
gratia, huic ut iuuenis unā
& vetulus sit, quod futuro-
rum careat metu. Meditan-
dum ergo quæ faciant bea-
tam vitam. Siquidem si ad-
sit illa, omnia suppetunt: sin
verò absit, agimus omnia
ut illā habeamus. Quæ autē
assiduē te admonebam, ea
& age, & meditare, bene vi-
uendi elementa hæc esse ar-
bitrans.

Primum quidem, Deum
esse animal immortale ac
beatum, puta sicut commu-
nis de deo dicitur intelligē-
tia, nihil illi aut ab immor-
talitate alienum, aut à bea-
titudine applicās. Cæterum
omne quod illius cum im-
mortalitate beatitudinem
servare possit, de eo opina-
re. Dij nempe sunt, ut certa
est illorū cognitio: non au-
tem tales sunt, cuiusmodi
eos plerique arbitrantur:

καὶ γὰρ φυλάττειν αὐτοὺς οἷον
 νομίζουσιν. ἀσεβῆς δὲ, καὶ ὁ
 τοῖς τῶν πολλῶν θεοῖς ἀναι-
 ρῶν, ἀλλ' ὁ τὰς τῶν πολλῶν
 δοξὰς θεοῖς προσάπιων. καὶ γὰρ
 πολλὰ ψεῖδες εἰσὶν, ἀλλ' ὅτι πολλὰ
 ψεῖδες ψευδεῖς αἱ τῶν πολλῶν
 ὑπὲρ θεῶν ἀποφάσεις· εἴθ' οὖν
 αἱ μέγιστα βλάβαι, αἵτινα
 τοῖς κακοῖς ἐκ θεῶν ὀπάζον-
 ται καὶ ὠφείλειται. ταῖς γὰρ ἰδίαις
 οἰκείμενοι διὰ παντὸς ἀρε-
 ταῖς τοῖς ὁμοῖς ἀποδέχονται.
 πάντες τὸ μὴ ποιεῖν, ὡς διό-
 τερον νομίζοντες. σωείδι (εἰ)
 ἐν τῇ νομίζῃ μηδὲν πρὸς ὑ-
 μᾶς εἶναι θάνατον. ὅτι εἰ πάντες
 αἰσθάνονται καὶ κακοὶ ἐν αἰσθήσει
 εὐνοίας δὲ ὅτι αἰσθήσεως, ὁ
 θάνατος. ὅθεν γινώσκουσιν ὅτι τῷ
 μηδὲν εἶναι πρὸς ὑμᾶς τὸ θάνα-
 τον, ἀπολαύσαντες ποιεῖ τὸ τῆς
 ζωῆς θνητὸν ὅτι ἀπορεν πρὸς
 τιθεῖσα χρόνον, ἀλλὰ τὸ ἀ-
 θανάσιον ἀφ' ἡμετέρῃ πόθον.
 καὶ δὲν γὰρ ὅτι ἐν τῇ ζῆν δει-
 νόν, τῷ κατὰ ληφόντι γινώσκουσιν
 τὸ μηδὲν ὑπαρξάν ἐν τῇ μὴ
 ζῶν δεινόν. ὥστε μάταια
 ὁ λέγων. δεδιέναι τὸ θάνατον,
 καὶ ὅτι λυπήσει παρῶν,
 ἀλλ' ὅτι λυπεῖ μέλλων. ὁ γὰρ
 παρῶν, ὅτι ἐνοχλεῖ τὸ δὲ πρὸς δοκῶμενον, κοινῶς λυπεῖ.

neque enim eos quales pu-
 tant observant. Impius autē
 est non qui tollit multitu-
 dinis deos, sed qui diis opi-
 niones multitudinis appli-
 cat. Non enim sunt antici-
 pationes, sed opiniones
 falsæ, quæ plurimi de diis
 sentiunt. Hinc detrimenta
 maxima pessimis quibuscq;
 à diis inferuntur, & com-
 moda item probis. Nā vir-
 tutibus per omnia delecta-
 ti similes amplectuntur, ac
 omne quod huiusmodi non
 est, alienum existimantes.
 Consuesce autem arbitra-
 ri nihil ad nos pertinere
 mortem. Bonū enim omne
 ac malum in sensu est, sen-
 sus autem priuatio, mors
 est. Unde recta cognitio,
 quod nihil ad nos sit mors,
 id efficit ut mortale quod
 est, fruatur vita, non ambi-
 guum adiiciens tempus, sed
 immortalitatis desiderium
 afferens. Nihil enim in vita
 mali est, ei qui verē com-
 prehendit nihil esse in vitæ
 priuatione mali. Vanus
 ergo est qui mortem se ti-
 mere dicit, non quia præ-
 sens morte conficiatur,
 sed expectata & futura
 contristet. Nam quod præ-
 sens nihil perturbat, expe-
 ctatum nequicquā conficit.

τὸ φεικτοῦσά πονοῦν οὐκ ἔστι κα-
κῶν ὁ θάνατος, ἐδὲν πορὸς ἡ-
μᾶς· ὅττι δὴ πρὸς τὸν μὴ ἡμῶν
ὥμῳ, ὁ θάνατος οὐ πάρεστιν·
ἔστιν ὅς ὁ θάνατος παρῆ, πόθ' ἡ-
μῶν ἐκ ἐσμέν. ἔτε οὐκ ἔστι πορὸς
τοῖς ζῶντας ὅτιν, ἔτε πορὸς
πρὸς τετελευτηκότας· ὅττι δὴ
πρὸς τοὺς οὐκ ἔστιν· οἱ
δ', ἐκέτι εἰσίν. ἀλλ' οἱ πολλοί
τὸ θάνατον, ὅτι μὴ ὡς μέγι-
στον τῷ κακῶν φοβύουσι· ὅτι
δὲ, ὡς ἀπάπυσιν τῷ ὄντι τῷ
ζῆν. οὐτε φοβεῖται τὸ μὴ ζῆν·
ἔτε γὰρ αὐτῷ προσίσταται τὸ
ζῆν. ἔτε δοξάζεται κακὸν
τὸ μὴ ζῆν. ὡς πορὸς τὸ σ-
τίον ἐπὶ πλεῖον πάντως, ἀλ-
λά τὸ ἥδιστον αἰρεῖται, ἔτω καὶ
χρόνον ἐπὶ μήκιστον, ἀλλὰ
τὸ ἥδιστον καρπίζεται. ὁ δὲ
πορὸς γέλλων τὸ μὴ νέον κα-
λῶς ζῆν, τὸ γέροντα καλῶς
καταστέφειν, ἢ ἡγῆς ὅτιν, ἐ-
μόνον δὲ τὸ τὸ ζῶντος ἀσπα-
σθαι, ἀλλὰ καὶ δὲ τὸ πτωχὸν αὐ-
τῷ εἶναι μὴ πτωχὸν τῷ καλῶς
ζῆν καὶ τῷ καλῶς ἀποθνήσκειν.
πολύ δὲ χεῖρον καὶ ὁ λέγων,
καθὼν μὴ μὴ φάσθαι,

Φύτω δ' ὅπως ὥκιστα πύ-
λας αἰδᾶο παρῆσται.

Itaque quod acerbissimum
malorum est & horrendum
maximè, mors, nihil ad nos:
quoniam quum nos sumus,
mors non adest: quum ve-
rò mors adest, nos iam non
sumus. Neque igitur ad vi-
uentes, neque ad mortuos
pertinet. Nam iis qui sunt,
illa non est: quibus verò ad-
est, iam illi non sunt. Atqui
plurimi mortem aliquando
ut malorum maximum, ali-
quando verò ut requiem
eorum quæ in vita sunt tri-
stium, cupiunt. Neque igi-
tur ne non viuat metuit: nec
enim illi viuendi amor im-
perat: neque opinatur ma-
li aliquid esse non viuere.
Quemadmodum verò cibus,
non qui plurimus, sed qui
suauissimus est, eligitur: ita
& tempus non longissimum,
sed suauissimum, carpitur.
Porro qui iuuenem bene
viuere, senem bene ex vita
discedere, admonet, fatuus
est, non modò ob amorem
vitæ ac studiū, verum quòd
eadem sit meditatio bene
viuendi ac bene moriendi.
Longè autem deterius qui
dicit, Bonum quidem non
natum esse.

*Aut ubi natus eris, mox orti
limen adire.*

D d d iij

εἰ μὴ γὰρ πεποιθὸς τῷ πο φησὶ,
 πῶς ἐκ ἀπέρχεται ἐκ τοῦ ζῆν;
 ἐν εἰμίῳ γὰρ αὐτῷ τὸ εἶναι,
 εἴ πορ ἡ βεβλαμμένον αὐτῷ
 βεβαίως· εἰ δὲ μοκώμενθ,
 μάταιθ ἐν τοῖς ἐκ ὅτι δέχο-
 μένοις. μνημονεύον δὲ ὡς
 τὸ μῦθον ἔτε ἡμέτερον, οὔτε
 πάντως ἔχ ἡμέτερον, ἢ α
 μήτε πάντως περσμένον
 ὡς ἐσόμενον, μήτε ἀπλπί-
 ζον ὡς πάντας ἐκ ἐσέ-
 μενον. ἀπογοισέον δὲ ὡς τῷ
 ὅτι θυμῶν αἰ μὲ εἰσὶ φισκαί,
 αἰ δὲ, κεναί. καὶ τῷ φισκαῖ
 αἰ μὲ ἀναγκασαί αἰ δὲ φισ-
 καὶ μόνον. τῷ δὲ ἀναγκασίων,
 αἰ μὲ πρὸς ἀδαιμονίαν εἰ-
 σὶν ἀναγκασαί, αἰ δὲ, πρὸς
 πρὸ τοῦ σώματος ἀοχλη-
 σίαν· αἰ δὲ, πρὸς αὐτὸ τὸ
 ζῆν. τοῦτων γὰρ ἀπλαιῆς θεω-
 εῖα πᾶσαι αἵρεσι καὶ φυ-
 λῶ ὅτι ἀναγκασίον οἶδον ἐ-
 πὶ πρὸ τοῦ σώματος ὑγίαν,
 καὶ πρὸ τῆς ψυχῆς ἀτα-
 ξίαν. ὅτι τοῦτο πρὸ μα-
 καείως ζῆν ὅτι τέλθ. πούτε
 γὰρ χάειν ἀπαιτα περσθ-
 μεν ὅπως μήτε δῆρθ μὲν, μή-
 τε τερθ μὲν· ὅταν δὲ ἀπαξ
 τοῦτο πρὸ ἡμᾶς γῆνηται, λύε-
 ται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χίρθον,

Nam si quod ita crederet
 hoc dixit, quomodo non
 discedebat ex vita? id quip-
 pe illi in promptu erat, si-
 quidem hæc illi fuisset rata
 sententia: sin autem inue-
 hens, fatuus est, dum in iis
 quæ ratione carent verfa-
 tur. Memoria verò tenen-
 dum quod futurum est, ne-
 que nostrum sit, neque o-
 mnino non nostrum, ut ne
 tanquam futurum prorsus
 expectemus, neque itē qua-
 si non futurum desperemus.
 Reputandum præterea con-
 cupiscentias partim esse na-
 turales, partim naturales
 naturalium, alias quidem
 necessarias, alias verò tan-
 tum esse naturales. Necessa-
 riæ verò quæ sunt, partim
 ad felicitatem, partim ad
 corporis tranquillitatem,
 partim ad vitam ipsam esse
 necessarias. Horum quippe
 sine errore speculatio est, ut
 nouerim quid eligendum,
 quidve fugiendum sit ad
 bonam corporis tuendam
 valetudinem, corporisque
 quietem. Hic enim finis est
 bene beatēque viuēdi. Hu-
 ius enim gratia omnia agi-
 mus, ut neque doleamus
 neque perturbemur. Vbi
 verò semel id penitus con-
 sequuti erimus, soluitur
 omnis tempestas animi,

ἔκ ἔχοντες. τὸ ζῶν βαδίζειν
 ὡς πρὸς ἐνδεόν τι, καὶ ζητεῖν
 ἕτερον ὧς τὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
 σώματος ἀγαθὸν συμπληρω-
 θήσεται. τότε γὰρ ἡδονῆς
 χρειαν ἔχουσιν, ὅταν ἐκ τοῦ μὴ
 παρῆναι πλεονῆδον καὶ δὴ γὰρ
 ἔκ ἐκείτης τῆς ἡδονῆς δεικνύ-
 νται. καὶ δὴ τὸ τοῦ πλεονῆδον
 ἀρχὴ καὶ τέλος λέγουσιν εἶναι
 τὸ μακαρίως ζῆν. ταῦτα γὰρ
 ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγγνω-
 κὸν ἔγνωμεν, καὶ ἀπὸ ταύτης
 καταρχόμεθα πάσης αἰρέ-
 σεως καὶ φυγῆς, καὶ ὅπῃ ταύ-
 τῳ κατατῶμεν, ὡς κανόνι
 τῷ παιδὶ πάντῳ ἀγαθὸν κείνον-
 τες. καὶ ὅπῃ πρῶτον ἀγαθὸν
 τὸ τοῦ σύμφυτον, δὴ τὸ τοῦ καὶ
 ἐπὶ πάντων ἡδονῶν αἰετούμεθα.
 ἀλλ' ἐστὶν ὅτε πολλὰς ἡδο-
 νὰς ὑποβαίνομεν, ὅταν πλείον
 ἡμῖν τὸ δυνάμεν ἐκ τούτων ἐ-
 πηται καὶ πολλὰς δὴ γὰρ ἡδονὰς
 ἡδονῶν κρείττους νομίζομεν,
 ὅπῃ δὲ μείζων ἡμῖν ἡδονὴ
 ὑποκολουθεῖ, πολὺν χρόνον
 ὑπομείναι τὰς δὴ γὰρ ἡδονὰς.
 πάντα οὖν ἡδονὴ δὴ τὸ φέ-
 ρει ἔχειν οἰκείαν, ἀγαθὸν, καὶ
 πάντα μὲντοι αἰρετή. καὶ δὴ γὰρ
 καὶ δὴ γὰρ ἡδονῶν πάντα, κακὴ, καὶ
 πάντα δὴ αἰετὸς φθικτὴ πεφυκῆα.

quum non possit animal
 tendere quasi ad minus a-
 liquid, & aliud quærere
 quo animi corporisque cō-
 summetur bonum. Tunc
 voluptate nobis opus est,
 quum illam non adesse do-
 lemus, non etiam volupta-
 te indigemus. Quocirca
 voluptatem finem dicimus,
 ac principium beatæ vitæ.
 Hanc enim primum bonū
 atque ingenitum nouimus,
 atque ab hac electionem
 omnem ac deuitationem
 inchoamus, atque huic oc-
 currimus, perturbatione,
 tanquam norma, bonum
 quoduis discernētes. Quo-
 niam verò primum istud
 insitum bonum est, idcirco
 non omnem voluptatem
 eligimus, verum sæpe ple-
 rasque transgredimur,
 quando ex iis maior mole-
 stia sequitur: dolorēsque
 nonnullos voluptatibus præ-
 stare arbitramur, quando
 ex diutina toleratione do-
 lorum maior nos voluptas
 sequitur. Omnis itaque
 voluptas eo quòd naturam
 propriam habet, bonū est:
 non tamen eligenda omnis.
 Sicut & dolor malum est,
 non tamen semper quiuis
 repudiandus est dolor.

τῇ μὲντοι συμμετρῇσιν, καὶ
 συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων
 βλέψας ταῦτα πάντα κείνῃν
 καθίσκει. χρώμεθα γὰρ τὰ μὲν
 ἀγαθῶ, κατὰ τινὰς χρόνους,
 ὡς κακῶ· τὰ δὲ κακῶ, τὸ ἔμ-
 παλιν, ὡς ἀγαθῶ. καὶ πλεονέ-
 κειαν ἢ ἀγαθὸν μέγα
 νομίζοντες, ἔχοντες ἵνα πάντως
 τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα· ἀλλ'
 ὅπως, εἰ μὴ ἔχωμεν τὰ πολ-
 λα, τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα,
 πεπεισμένοι γησίως ὅτι ἡδύ-
 στα πολυτελείας ἀπολαύουσιν
 οἱ ἡκιστα ταύτης δεόμενοι. καὶ
 ὅτι τὸ μὲν φεικὸν πάντων, ἀπὸ
 εἰσόντος, τὸ δὲ κενόν, δυσπρόσι-
 τον. οἱ τε λιποὶ χυλοὶ ἴστω
 πολυτελεῖ διαίτη πλεονέκεια
 πλεονέκεια φέρουσιν, ὅταν ἅπαν
 τὸ δόξαν κατ' ἐνδοξον ἔλα-
 βῇ· καὶ μαῖζα καὶ ὕδωρ πλεονέ-
 κεια τὰ πλεονέκεια ἀποδίδωσι· ἡδύ-
 στα, ὅταν δὲ ἐν δόξαν τις ἀν-
 τὶ ἑαυτοῦ ἐκείνηται. τὸ συνεδι-
 ζεῖν μὲν τὰς ἀπλάγας καὶ
 οὐ πολυτελεῖς διαίτας, καὶ
 ὑγιείας ὅτι συμπληρωτικόν,
 καὶ πρὸς τὰς ἀναγκασίας τῆς
 βίης χρήσεως ἀόκνον ποιεῖ τὸ
 ἄνθρωπον. καὶ τοῖς πολυ-
 τελεῖσιν ἐν δόξαν μάλιστα, καὶ πλεονέκεια
 δόξαίησιν, καὶ πρὸς πλεονέκεια ἀφύσους ἀναγκάζει.

Commensione itaque & v-
 tilium inutitiumque respe-
 ctu hæc omnia iudicare cō-
 uenit. Vtimur enim bono
 interdum vt malo, contra
 & malo tanquam bono.
 Frugalitatem prætereama-
 gnum existimamus bonū,
 non vt semper vtamur mo-
 dicis, verū vt, nisi multa
 habeamus, vtamur paucis,
 credentes verissimè illos
 magnificentia frui suauis-
 simè qui illa minimum in-
 digent: quòdque naturale
 sit, id omne esse parabile,
 noua verò difficilè parari
 posse. Dapes item simplices
 æquam magnifico luxui
 adferre voluptatem, quan-
 do omne quod dolet, per
 inediam sublatum sit. Pa-
 nis ergo cibarius & aqua
 summam voluptatem asse-
 runt quum egens quis illa
 in cibum sumit. Itaque
 simplicibus & non magni-
 ficè paratis cibis assuesce-
 re, & salubritatis est, & ho-
 minem ad vitæ vsus neces-
 sarios impigrum reddit, ac
 splendidis (si per interval-
 la sumantur) nos comino-
 dius aptat, atque aduersus
 fortunam intemeros facit.

ὅταν οὐκ ἀνέχοντο ἡδονῶν τε-
 λῶς ὑπάρχον, καὶ ταῖς τῶν ἀ-
 σάτων ἡδοναῖς, καὶ ταῖς τῶν
 ἐν ἀπολαύσει κειμένων ἀνέχον-
 ται, ὥς τινες ἀνοήτως καὶ
 ἔχοντες ὁμολογῶντες ἢ κακῶς
 ἐκδέχονται νομίζουσιν, ἀλ-
 λα τὸ μήτε διγχεῖν καὶ σῶμα,
 μήτε ταραττεῖσθαι καὶ ψυχὴν.
 καὶ γὰρ πότοι καὶ κῶμοι συνεί-
 ροντες, καὶ δ' ἀπολαύσεις παί-
 δων καὶ γυναικῶν, καὶ δ' ἰχθύων
 καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσα φρεὶ πολυ-
 τελῆς τράπεζα, τὴν ἡδονὴν γρη-
 νᾶ βίον, διὰ νήφων λογισ-
 μὸς, καὶ ταῖς αἰτίαις ἐξ ὧν
 πάσης αἰρέσεως καὶ φυγῆς, καὶ
 ταῖς δόξαις ἐξ ὧν ἀνών, ἀφ'
 ὧν πλείους ταῖς ψυχῆς κα-
 τὰ λαμβάνει θόρυβος. Τού-
 των δ' ἐπ' αὐτῶν ἀρχὴ καὶ τὸ μέ-
 γιστον ἀγαθόν, φρόνησις. διὸ
 καὶ φιλοσοφίας ὑμῶν τεσσεν
 ὑπάρχει φρόνησις, ἐξ ἧς αἱ
 λοιπαὶ πᾶσαι πεφύκασιν ἀ-
 ρεταί. διδάσκουσιν ὥς ἐκ ἐ-
 σεν ἡδέως ζῆν, ἀλλὰ πῶς
 φρονίμως καὶ καλῶς, καὶ
 δικαίως ἀλλὰ πῶς ἡδέως συμ-
 πεφύκασι γὰρ αἱ ἀρεταὶ τῶν
 ζῆν ἡδέως. καὶ τὸ ζῆν ἡ-
 δέως, τούτων ἐσὶν ἀχώριστον.

Quum itaque dicamus vo-
 luptatem finem esse, non
 luxuriosorum & nepotum
 voluptates, easque quæ in
 gustu & ingluire sunt po-
 sitæ, ut quidam ignoran-
 tes, aut a nostra sententia
 dissidentes, aut malè ac-
 cipientes, arbitrantur, sed
 non dolere corpore, ani-
 mōque tranquillum esse,
 & perturbatione vacare di-
 cimus. Non conuiuia &
 comellationes, non puero-
 rum mulierumque con-
 gressus, non piscium usus,
 & cæterorum quæ affert
 pretiosior mensa, suauem
 gignit vitam, verum ratio
 sobria causasque perseru-
 tans, cur quæque vel eli-
 genda, vel fugienda sunt,
 opinionēsque expellens,
 per quas animas ut pluri-
 mum occupat tumultus.
 Horum omnium initium
 maximūque bonum pru-
 dentia est. Quocirca phi-
 losophiam quoque pruden-
 tia antecellit, ex qua reli-
 quæ virtutes omnes oriun-
 tur, docentes quòd non iu-
 cundè viuere possit quis-
 quam, nisi prudenter, ho-
 nestè, iustèque viuatur:
 virtutes enim suauis & iu-
 cundæ vitæ coniunctæ sunt,
 iucundaque vita separa-
 ri à virtutibus nequit.

ὅτι εἰς τὴν ἀνομιάν τις εἴη κρείτ-
 τος καὶ κατὰ θεῶν ἢ σα δὲ
 ζήσοντας, καὶ κατὰ θανάτου
 δραπέτης ἀφόβως ἔχοντας,
 καὶ τὴν φύσεως ὁπλιζο-
 μένων τέλος; καὶ τὸ μὴ τῶν ἀ-
 γαστῶν πέρας, ὡς ἔστιν ἀσιμ-
 πλῆρωτόν τε καὶ ἀπόρριτον,
 ἀνελαιβάτοντος. τὸ δὲ τῶν κα-
 τῶν, ὡς ἢ χρόνος ἢ πόνοις ἔ-
 χε βραχίστην ὅτι ὑπὸ τινῶν
 διασπένειν εἰσαγομένῳ παρ-
 τῶν ἀγγάλλοντος, ἀ μὴ ἀπὸ
 τύχης, ἀ δὲ παρ' ἡμᾶς ὁ δὲ
 πῶ μὴ ἀνάγκῃ, ἀνυπα-
 θικῶν εἴη, πῶ δὲ τύχῃ, ἄσα-
 π' ὁρᾶν, τὸ δὲ παρ' ἡμᾶς, ἀ-
 διασπένειν ὡς καὶ τὸ μεμπτόν καὶ
 τὸ ἐναντίον ὡς ἀκολοθεῖν
 πύφικον· ὅτι κρείττον ἢ
 κατὰ θεῶν μύθῳ κατακο-
 λουθεῖν, ἢ τῇ τῶν φυσικῶν
 ἐμφομένῃ δουλείῃ. ὁ μὲν γὰρ,
 ἔτι δὲ παραπλήρως ὑπο-
 χεῖται θεῶν ὁ δὲ τιμῆς ἢ δὲ,
 ἀπαράτητον ἔχει πῶ ἀνάγκῃ.
 πῶ δὲ τύχῃ, οὐτε
 θεῶν, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν,
 ὑπολαμβάνων· (ἐδὲν γὰρ ἀ-
 τικτὸς θεὸς πορσάπεται) ἔτε
 εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν, (οἷται μὲν γὰρ
 ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἐκ ταύ-
 τος πρὸς τὸ μακαρίως ζῆν

Nam quem eo arbitraris
 præstantiorem esse, qui &
 pie de diis opinatur, mor-
 temque interritus sustinet,
 finemque naturæ rectè æ-
 stimat, finemque bonorum
 ut facilis ad implendum
 parabilisque sit, compre-
 hendit? Malorum verò fi-
 nem, ut aut tempus aut do-
 lorem habeat, dominam-
 que non diu molestam fu-
 turam, ut à plerisque indu-
 citur, nuntiat, partim à for-
 tuna, partim à nobis, quod
 necessitas obnoxia nulli sit,
 instabilisque fortuna, quod
 autem à nobis est, domi-
 natu caret, quod quietimo-
 nia & contrarietas solet e-
 uestigio subsequi. Præ-
 stat enim fabulam quæ
 de diis traditur, sequi,
 quàm naturalium serui-
 re fato. Illa enim speciem
 excusationis obtendit ho-
 norem deorum, hæc ine-
 vitabilem necessitatem
 habet. Fortunam verò
 neque deam, ut vulgo
 suspicantur, putat. Ni-
 hil enim deus agit teme-
 re neque instabile, cau-
 sam nempe arbitratur
 bonum siue malum ex
 hac ad beatè viuendum

ἀνθρώποις δίδοσθαι) ἀρχαῖς
 ἰσχυροὶ μεγάλων ἀγαθῶν ἢ
 κακῶν ὑπὸ αὐτῆς χορηγεῖ-
 σθαι. κρείττον ἐστὶ νομίζων ἀ-
 λογίστως αἰτυχεῖν, ἢ ἀλογίστως
 ἀτυχεῖν. βέλτιον γὰρ τὸ κείθεν
 ἐν ταῖς περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας, ὁρ-
 θῶ. οὐδὲν γὰρ ἀπὸ τούτων. ταῦτα
 οὐκ ἐστὶν τὰ πύποις συγγεμῆ με-
 λέτα. ἀλλὰ παντὸς ἡμέρας καὶ νυ-
 κτὸς πρὸς ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὸ
 ὅμοιον σεαυτῷ, καὶ οὐδέποτε
 ἔθ' ὑπάρχει ὅτι ὄναρ ἀλλὰ
 ἀνθρώπων, ζήσῃ ὅπως θεὸς ἐν
 ἀνθρώποις. ἔστι γὰρ ὅτι οἷα θνη-
 τῶν ζώων ζῶν ἀνθρώπων ἐν
 ἀθανάτοις ἀγαθοῖς. μαρτι-
 κῶν ὅτι ἀπασαν ἐν ἀλλοῖς ἀ-
 ναιρεῖ, ὡς καὶ ἐν τῇ μικρᾷ ἐ-
 πιτομῇ. καὶ φησι, μαρτυκῶν ὡς
 ἀνὴρ παρ' ἐξ ὅτι καὶ ὑπαρκτι-
 κῶν, ἔστι γὰρ παρ' ἡμᾶς ἡ γῆ τὸ γι-
 νόμενα. ποταμῶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν
 βιωτικῶν καὶ ὅτι πλείω διεί-
 λεκται δὴ ἀχόθεν.

Διαφύεται ὅτι πρὸς τοῖς
 κυρίως αἰσίοις πρὸς τῆς ἡδο-
 νῆς. οἱ μὲν γὰρ πῶς κατὰ σφη-
 ματικῶν ἐκ εἰσκήναισι,
 μόνον δὲ πῶς ἐν κινήσει. ὁ
 δὲ, ἀμφότερα, ψυχῆς καὶ
 σώματος, ὡς φησιν ἐν ταῖς
 πρὸς αἰρίσεως καὶ φυγῆς,

hominibus dari. Principia
 tamē magnorum bonorum
 aut malorum ab ista sup-
 peditari. Præstat enim ra-
 tionabiliter esse infelicem,
 quàm absque ratione feli-
 cem. Melius est enim in a-
 ctibus quod bene iudica-
 tum est, per eam digerī
 Hæc igitur atque his simi-
 lia, tecum si die noctūque
 meditare aliquis, fiet ut
 nunquam seu vigiles, seu
 dormias, perturbatione ul-
 la tenearis, verū ut deus
 inter homines viues. Nihil
 enim habet commune cum
 mortali animanti animal
 homo immortalibus bonis
 exercitatus. Divinationem
 autem omnem ab aliis tol-
 lit, sicuti & in parua Epito-
 me: dicens eam non subsi-
 stere. Et si (inquit) substan-
 tialis sit, nihil ad nos existi-
 mes pertinere quæ fiunt.
 Hæc & eiusmodi de iis quæ
 vitam informant: pluraque
 his aliis etiam in locis dis-
 ferit.

Dissentit autem à Cyre-
 naicis de voluptate. Illi e-
 nim non eam quæ in statu
 est, sed eam solum quæ in
 motu sit, admittunt. Hic
 autem utranque, animi vi-
 delicet, corporisque, com-
 plectitur, ut in libro De
 electionibus & fuga, ait,

καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ τέλει, καὶ ἐν
 αὐτῷ βίῳ, καὶ ἐν τῇ πρὸς
 τοὺς ἐν μίτυλῳ φίλους ἐπι-
 σολῇ. ὁμοίως δὲ καὶ διογένης
 ἐν τῇ ἐκκαδέκατῃ τῷ ὀπι-
 λέκτῳ, καὶ μητροδωρεὺς ἐν
 τῇ τιμοκράτει, λέγουσιν ὅ-
 πως, νομίζουσιν δὲ ἡδονῆς τῆς
 τε καὶ κίνησιν καὶ τῆς κατασπ-
 ματικῆς. οἱ δὲ ὀπίκουροι ἐν
 τῷ πρῶτῳ αἰρέσεων οὕτω λέ-
 γουσι, ὅτι μὴ γὰρ ἀταραξία καὶ ἀπε-
 νία, κατασπασματικαὶ εἰσιν ἡ-
 δοναί· ἢ δὲ χαρὰ καὶ ἀφρο-
 σιῶν, καὶ κίνησιν ἀνδραγαθία βλέ-
 πονται. ἔτι πρὸς τοὺς κυρη-
 ναῖκας. οἱ μὴ γὰρ, χεῖρας
 τὰς σωματικὰς ἀγνοοῦσιν
 ὅτι ψυχικῶν. (κολάζεσθαι
 τοῦ τοῦ αἵμαρταιόντας σω-
 ματι) οἱ δὲ, τὰς ψυχικὰς. πῶς
 τοῦ σόφου τὸ πρὸς μόνον
 χαλάζειν, πῶς δὲ ψυχῇ,
 καὶ τὸ παρὰ τὸν καὶ τὸ πρὸς
 καὶ τὸ μέγαν. οὕτως οὖν
 καὶ μαίζοντας ἡδονὰς εἶναι τῆς
 ψυχῆς. ἀποδείξει δὲ χρῆ-
 ναι τὸ τέλει. εἶναι πῶς ἡδο-
 νῇ, τῷ τῷ ζῶντι, ἅμα τῷ γυ-
 νῇ. πῶς μὴ ἀφροσύ-
 νῃ, τῷ δὲ πόνῳ πρὸς κρούειν
 φισκῶς, καὶ χεῖς λόγον.

& in libro Define, & in
 primo De vitis, & in Epi-
 stola ad Mitylenenses ami-
 cos: similiter & Diogenes
 in decimosexto Electorū,
 & Metrodorus in Timo-
 crate, ita asserunt intelligi
 voluptatem, & quæ in mo-
 tu sit, & in statu. Et Epi-
 curus in libro De haeresi-
 bus ita dicit, Namque per-
 turbationis dolorisque va-
 catio, constantes sunt vo-
 luptates: gaudium verò ac
 lætitia, actio secundum mo-
 tum videntur. Item aduer-
 sus Cyrenaicos. Illi enim
 corporis dolores deterio-
 res arbitrantur doloribus
 animi. (corpore enim pec-
 cantes cruciari) hic autem,
 animi dolores. Carnem
 enim præsentī tantummo-
 do dolore affici, animum
 verò & præterito, & præ-
 senti, & futuro. Ea ergo
 ratione maiores quoque
 animi quàm corporis es-
 se voluptates. Demonstra-
 tione verò utitur, quòd sit
 voluptas finis, quòd ani-
 malia simulatque nata
 sunt, ista quidem delini-
 ri, offendi contrà dolore
 naturaliter absque ratio-
 nis adminiculo cernimus.

ἀποπαθῶς οὐκ φεύγομεν ἢ
 ἀγνοῶμεν· ἵνα καὶ ὁ ἥρακλῆς
 καταβρωσκόμενος ὑπὸ τῆς
 χιτῶνος, --βοῇ

Δάκνων, ἰούζων· αἰετὶ δ' ἔ-

σνον πετρᾷ,

Λοκρῶν τ' ὄρεισι περὶ νῆες,

Εὐβοίας τ' ἄκρα.

Ἰδὲ δὲ πῶς ἡδονῶν καὶ τὰς ἀ-
 ρεταῖς αἰρεῖσθαι, οὐδ' αὐταῖς,
 ὥς περ πῶς ἰατρικῶν Ἰδὲ πῶς
 ὑγίαιεν· καὶ θά φησι καὶ Διο-
 γένῃς ἐν τῇ εἰκοστῇ τῇ ὅτι
 λέκτων· ὅς καὶ διαφωτίζων
 λέγει πῶς ἀφρογνῶν· ὁ δ' ὅτι
 καὶ αἰσθητὸν καὶ ἀχάριστον φησὶ
 ὅτι ἡδονῆς πῶς ἀρετῶν μόν-
 ον· τὰ δ' ἄλλα χρεῖσθαι,
 οἷον βρωτὰ. Καὶ φρεσὶ οὐκ
 δὴ νῦν τ' κολοφῶνα (ὥς αὖ
 εἶπεν τις) ὅτι περὶ τῆς παν-
 τὸς συγγραμμάτων, καὶ τοῦ
 βίου τῆς φιλοσοφίας, τὰς κυ-
 είας αὐτῆς δόξας ὡς ἀδεύμε-
 ναι, καὶ ταύτας τὸ πᾶν σύγ-
 γραμμα καὶ καταλείπουσιν· τί-
 λει χρηστέον τῇ τῆς ἀδαι-
 μονίας ἀρχῇ. Τὸ μακάριον
 καὶ ἀφθαρτον, ἔτε αὐτὸ
 πορεύματα ἔχει, ἔτε δὴ ὡς
 παρέχεται· ὥς τε οὐτε ὀργαῖς,
 οὐτε χρεῖσι συνέχεται. ἐν αὐτῇ γὰρ πᾶν τὸ τοιοῦτον.

Nostra ergo sponte dolo-
 rem fugimus, sicuti & Her-
 cules quidem ipse, qui dum
 à missa sibi tunica consu-
 meretur, clamat, mordens
 atque ciulans,

--at circumgemunt petra,
 Locrorum, & alta Eubœæ
 promontoria.

Voluptatis verò causa vir-
 tutes quoque eligi, nō pro-
 pter se (sicuti & medicinā
 propter sanitatem) vt ait
 & Diogenes in vigesimo E-
 lectorum. At verò Epi-
 curus inseparabilem quo-
 que dixit esse à voluptate
 virtutem solam: cetera ve-
 rò separari, nempe vt mor-
 talia. Agedum igitur nunc
 colophonem addamus, (vt
 ita dixerim) & scriptorum
 omnium & vitæ philoso-
 phi, ratas ipsius opiniones
 adiicientes, hisque omne
 hoc opus nostrum conclu-
 dentes, sine illo vtentes, qui
 felicitatis ac beatitudinis
 finitum sit. Quod beatum
 atque immortale est, neque
 ipsum negotia habet, neq;
 alij prebet: quo fit, vt neq;
 ira neque gratia tanga-
 tur. Nam huiusmodi o-
 mnia infirmitatis sunt.

ἐν ἄλλοις δὲ φησι τοὺς θεοὺς
 λόγῳ θεωρητοῖς. οὐ μὲν γάρ, κατ'
 ἀριθμὸν ὑφ' ἑσώταις· οὐδ' οὖν, κατ'
 ὁμοειδίαν ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐ-
 πὶ ῥ' ὕσεως τῶν ὁμοίων εἰδω-
 λων ὅτι τὸ αὐτὸ ἀποτετελε-
 σμένων ἀνθρωποειδεῖς. ὁ θά-
 νατος ἔδ' ἐν πρὸς ἡμᾶς. τὸ γὰρ
 δ' αὖτε λυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δ' αὖ-
 ναισθητοῦ, ἔδ' ἐν πρὸς ἡμᾶς.
 ὅρως τῶ μεγέθους τῶν ἡδονῶν,
 ἢ παντὸς τῶ δόξαι ὡς ὑπε-
 ξαίρεσις. ὅπου δ' αὖ τὸ ἡδὸ-
 νον ἐν ἡ, καθ' ὃν αὖ χρόνον
 ἡ, ἔκ ἐστι τὸ δόξαι, ἢ τὸ λυ-
 παίνον, ἢ τὸ συναμφοτέρων.
 ἢ χρονίζει τὸ δόξαι συνεχοῦς
 ἐν τῇ σόρκι, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄ-
 κρον, πὺν ἡ χάριτον χρόνον πά-
 ρεσι· τὸ δὲ μόνον ὑποτείνον,
 τὸ ἡδονον κατ' ὁρῶν, ἢ πολ-
 λαὶ ἡμέραι συμβαίνει. αἱ δὲ
 πολυχρόνιοι τῶν ἀρ' ῥ' ὡσιῶν
 πλεονάζον ἔχουσι τὸ ἡδονον
 ἐν τῇ σόρκι, ἢ τὸ αὖτε.
 ἔκ ἐστιν ἡδέως ζῆν, ἀνδρὶ τοῦ
 φρονίμου καὶ καλῶς· καὶ δι-
 καίως, ἀνδρὶ τῷ ἡδέως. ὅτω δὲ
 τῷ μὴ ὑπάρχει, οὐ ζῆ φρο-
 νίμου καὶ καλῶς· καὶ ὡς δι-
 καίως ὑπάρχει, ἔκ ἐστι τῷ-
 πον ἡδέως ζῆν, ἐνεκα τῆ θαρ-
 ρείν ὅς ἀνθρώπων, ἢ κατ' φύ-

In aliis verò ait deos ratio-
 ne conspici, alios quidem
 numero subsistentes, alios
 vero secundum speciei si-
 militudinem, ex perpetuo
 similium imaginum fluxu
 quæ in sese perfectæ sūt
 humana specie. Mors nihil
 ad nos. quod enim dissol-
 uitur, sensu priuatur: quod
 autem sensu caret, nihil ad
 nos. Terminus magnitudi-
 nis voluptatum, rei quæ
 cuique doleat sublatio est.
 Ubicunque verò fuerit id
 quod delectat, quoadiū ibi
 est, nihil est quod doleat
 aut afficiat mœrore, aut v-
 trumque simul. Non mora-
 tur diutius in carne quod
 dolet, sed summus dolor
 minimum durat: quod au-
 tem nimium solum dele-
 ctat secundum carnem, non
 multos dies durare contin-
 git. At diuturni morbi plus
 habent in carne quod ob-
 lectent, quàm quod do-
 leant. Non potest iucundè
 vivi, nisi prudenter, ac ho-
 nestè ac iustè viuat: ne-
 que prudenter, honestè, ac
 iustè, nisi iucundè. Cui au-
 tem hoc non contingit, is
 non vivit prudenter atque
 honestè: & cui iustè nō eve-
 nit, non potest hic iucundè
 vivere, eo quod cōfidat ho-
 minibus, aut secundum na-
 turam

σιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας ἀγα-
 θόν, ὅς ἐστιν αὐτὸ ποτὲ τὸ οἶός τ'
 ἢ τῶν ἀσκήσεων. ἐνδο-
 ξοὶ καὶ τῶν ἐλαπίστων τινὲς ἐ-
 βλήθησαν γινώσκειν, πλὴν ὅτι
 ἀνθρώπων ἀσφαλείαν ἔγω νο-
 μίζοντες τῶν ποιήσεων. ὥς-
 τε εἰ μὴ ἀσφαλείης ὁ τῶν τοί-
 των βίβλος, ἀπὸ λαόν τοῦ τῆς
 φύσεως ἀγαθόν· εἰ γὰρ μὴ ἀ-
 σφαλείης, ἔκ ἐχούσιν καὶ ἐνεκα
 τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς φύσεως οἰ-
 κίον ὠρέχθησαν. οὐδὲ μὴ αἱ
 δονὲ καὶ ἐαυτῶν κακῆ· δι-
 λὰ τὰ τινῶν ἡδονῶν ποιητι-
 κα, πολλαπλασίους ὅτι φρε-
 τὰς ὀχλήσας τῶν ἡδονῶν. εἰ
 κατεπυκνῆτο πᾶσα ἡδονὴ καὶ
 χρόνῳ, καὶ τῶν ὁδῶν τὸ ἄθροισ-
 μα ὑπὲρ ἦν τὰ κλειώτα-
 τα μέρη τῆς φύσεως, ἔκ αὐτὸ ποτὲ
 διέφρεον ἀνθρώπων αἱ ἡδοναί,
 εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν τῶν πο-
 ῶν αἱ ἡδονῶν ἔλυνε ποῶν φ-
 λους τῆς διαίτης, ποῶν τε τῶν
 μετεώρων καὶ θαλάσσης καὶ δι-
 γῆδονων. ἔτι τε τὸ πέρας τῶν
 ὅτι θυμῶν ἐδιδασκεν, ἔκ αὐτὸ
 ποτὲ εἰχούσιν ὅτι μεμψαίμεθα
 αὐτοῖς πανταχόθεν εἰς πληρε-
 μόν οἱς τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐδαμόθεν
 ἔτι τὸ δῆλον ἔτι τὸ λυπούμε-
 νον ἔχουσιν, ὅτι περὶ τὸ κακόν,

turam principatus & regni,
 bonum ex quibuscunque
 potuerit hoc parari. Glorio-
 si atque conspici quidam
 esse cupierunt, ita se, ut ab
 hominibus tuti sint, ade-
 pturos existimantes. Itaque,
 si quidem tuta sit talium
 vita, naturæ bonum recepe-
 runt: sin minus, nihil habet
 cuius gratia principis con-
 tra naturæ proprietatē ap-
 petierunt. Nulla per se
 voluptas malū est, sed cau-
 sæ quarundā voluptatū mul-
 tiplices ingerunt volupta-
 tum perturbationes. Si cu-
 mularetur voluptas omnis,
 & tempore & ambitu, con-
 gregatio fieret, aut maxime
 principales naturæ partes,
 nequaquam à se invicem
 differrent voluptates, si ef-
 ficientia voluptatum luxu-
 riosorum metus animi fol-
 uerent, metus inquam &
 de cælestibus, & de morte,
 & de doloribus. Præterea si
 voluptatem doceret finem,
 nihil haberemus quo eos
 culpare possemus, undique
 voluptatibus hauriendis
 instantes, nullaque ex parte
 neque quod doleret, neque
 quod vrgeret habentes.
 Quod profectō malū foret,

εἰ μὴ δὲν ἡμᾶς αἱ τῆς μετρώ-
 ρων ὑποψία καὶ ὠχλοῦν. καὶ
 περὶ θανάτου, μὴ ποτε πρὸς
 ἡμᾶς εἴτι. ἐστὶ τελευτή καὶ
 νοεῖν. τοῖς ὅροις τῶν διγνηδόνων
 καὶ τῶν ὀπιδυμῶν, ἔκ αὖ
 θεωσιδέμεθα φυσιολογίας.
 ἔκ τῶν τοῦ φόβου ἔκ μὲν λυεῖν ὑπὸ
 τῶν κρείωντάων, μὴ κατε-
 δότα τις ἢ τῆς σύμπαντος φύ-
 σης, ἀλλ' ὑποπιθόμενον τι τῶν
 καὶ τοῖς μύθοις. ὥς τε ἔκ τῶν ἀ-
 νδρῶν φυσιολογίας ἀκράτειας τὸς
 ἡδοναὶς ἀπελαμβάνειν. ὅθεν
 ὁ φύσις τῶν πῶ κατ' ἀνθρώ-
 πους ἀσφδύειαν κατὰ σκευά-
 ζεσθαι, τῶν ἀνθρώπων ὑποπίαν
 καθεσώπων, καὶ τῶν ὑπὸ γῆς, καὶ
 ἀπλῶς τῶν ἐν τῇ ἀπείρῳ, τῆς
 ἀσφδύειας τῆς ἀνθρώπων
 γνωμένης μίξεϊ τινός. δύ-
 νامي τε ἔξ ἑστικῆς καὶ ἀπο-
 εἶα εἰλικνεύεσά τῃ γίνεσθαι ἢ
 ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐκ χωρήσεως
 τῶν πολλῶν ἀσφδύειαν. ἡ τῆς
 φύσεως πλῆρες καὶ ὤρεσθαι,
 καὶ ἀπείρεός ἐστιν. ὁ δὲ τῶν
 κενῶν διζῶν, εἰς ἀπείρεν ἐκ-
 πίπτει. βραχέα σφῶ τυχῇ
 παραπίπτει· τὰ ὁμίγματα καὶ
 κρείωντάα ὁ λογισμὸς διώ-
 κει, καὶ καὶ τῆς συνεχῆς χρό-
 νου διοικεῖ καὶ διοικήσῃ· ὁ δὲ καὶ τῶν ἀσφδύειαν.

si nihil nos celestium suspi-
 ciones perturbarent: neque
 mortis opinio, si nihil nos
 moueret, aut aliud quippiā.
 Quod si adhuc non dubitē
 scrutari dolorum ac volu-
 ptatum fines, non indigere-
 mus physiologia, nec lice-
 ret de iis quæ maximè rata
 sunt, metuentem solvere,
 nisi planè nouisset quæ sit
 totius natura, sed fabulo-
 sum aliquid suspicaretur.
 Non itaque liceret absque
 physiologia accipere synce-
 ras voluptates, neque pro-
 desseret aliquid humanam si-
 bi parare securitatem, quā
 & superna & quæ sub terra
 sunt suspecta essent, ac sim-
 pliciter quæ sunt in infiniti-
 to, quum humana securitas
 fuerit usque ad aliquid, vir-
 túsque innixa, & putissima
 scœcūditas sit, quæ ex quie-
 te & multis cedendo secu-
 ritas prouenit. Naturæ o-
 pes diffinitæ & parabiles
 sunt: porro inaniū opinio-
 num diuitiæ in infinitū ex-
 cedunt. Breuis sapienti for-
 tuna subincidit. Quæ verò
 sunt maxima & in primis
 rata, disposuit ratio, & per-
 petuo vitæ tempore dispo-
 nit atque disponet. Iustus à
 perturbatione remotissim⁹,

ὁ δ' ἄδικος, πλείσσης ταραχῆς
 γενοί. ὅκ' ἐπαύζεται ἡ ἡδον-
 ῆς ἐν τῇ σόρῃ, ὅττι δὲ ἀπαξ
 πᾶσι κατ' ἐνδοξον διζουμένῳ ἔξαι-
 ρεθῇ, ἀλλὰ μόνον ποικίλλε-
 ται. τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρασ
 τὸ κατὰ πλεονέκῃ ἡδονῇ ἀπεχρύ-
 νησεν ἢ τε τύπων αὐτῇ ὅκ'
 λόγησι καὶ τῇ ὁμογενῶν τύ-
 πῳ, ὅσα τοῖς μεγίστοις φόβοις
 παρεσκιάζει τῇ διανοίᾳ. ὁ
 ἀπειρεσὶς χρόνος ἴσῳ ἔχει
 πλεονέκῃ καὶ ὁ πεπερασμέ-
 νος, ἐάν τις αὐτῆς τὰ πέρατα
 καταμετρήσῃ καὶ λογισμῶ.
 ἡ μὲν σόρξ ἀπέλαβε τὰ πέρα-
 τα τῆς ἡδονῆς ἀπὸ φραγῆς, καὶ ἀπει-
 ρὸς αὐτῇ χρόνος παρεσ-
 κιάσεν· ἡ δὲ διάνοια τῇ τῆς
 σόρκος τέλος καὶ πέρατος λα-
 βούσα τὸ ὁπλοισμὸν, καὶ τοῖς
 ὑπὸ τῷ αἰῶνι φόβοις ἐκλύ-
 σασα, τὸ παντὶ βίον παρεσ-
 κιάσεν, καὶ ἐθὺς ἔτι τῷ ἀπείρῳ
 χρόνῳ προσεδέσθητο. ἀλλ'
 ὅτι ἐφυγε πλεονέκῃ, οὐδ'
 λείπει πλεονέκῃ ἀναγκαστὴν ὅκ' τῇ
 ζῆν τὰ παρὰ γὰρ παρεσκιά-
 σεν, ὡς ἡλείπουσά τι τῷ ἀο-
 εῖς βίῳ κατέσρεφον. ὁ πᾶς
 πέρατα τῷ βίῳ κατέδωκε, οἶδεν
 ὡς ἐπείσθον ὅτι τὸ διζουμένῳ
 κατ' ἐνδοξον ἔξαιρουσιν, καὶ τὸ τὸ ὅλον βίον παντὶ κατέδωκεν.

iniustus verò perturbatio-
 ne plenus est. Non crescit
 in carne voluptas, quum se-
 mel quod per indigentiam
 dolebat, ablatum est, sed
 solum variatur. Porro mē-
 tis finis, finem qui secundū
 voluptatem est genuit, ho-
 rūmque ipsorum, & eorum
 quæ his affinia sunt, electio
 maximos quosque metus
 animo parat. Infinitum tē-
 pus ac finitum æquam ha-
 bet voluptatem, si quis vo-
 luptatis ipsius fines ratione
 metiatur. Nam caro volu-
 ptatis fines accepit infini-
 tos, infinitūque ipsam ef-
 ficat tēpus. Porro mens car-
 nis finem ac terminum ra-
 tione pertractans, æternis-
 que exuta timoribus, vitam
 omni ex parte consummatā
 fecit. Nihilque iam infinito
 tempore opus habuimus:
 sed neque voluptatem qui-
 dem effugit, ne tum quidē
 quum exitum ex vita mo-
 lestiæ atque anxietates cō-
 pellunt, quasi aliquid beatæ
 vitæ desiderat in qua vitæ
 terminos noscens, non i-
 gnorat quā sit parabile id
 quod indigentiæ dolorē tol-
 lat, omnemq; vitā cōstituat.

ὥστε ἔδεν πρὸς δεῖται πρᾶ-
 γμάτων ἀγῶνας κακῶν ὧν.
 τὸ ὑπερῆκος ὃ τέλος ὀπιλο-
 γίζεσθαι, καὶ πασαι τιμὴν ἐναρ-
 γῆαν, ἐφ' ἣν τὰ δοξαζόμενα
 ἀνὰ γὰρ εἰ δὲ μὴ, πάντα ἀ-
 κρισίας καὶ ταραχῆς ἔσται με-
 ρα. εἰ μὰ ἤν πασαις ταῖς αἰ-
 δήσῃσιν, ὅχι ἔξῃς ὅδ' αὖ
 αὐτῶν φῆς διεψεύδει, πρὸς τὸ
 ποιῆμεν τιμὴν ἀναγρῆναι
 κείνης. εἰ τίνα ἐκδοῖς ἀ-
 πλῶς αἰδῇσιν, καὶ μὴ δια-
 ρῆς εἰς τὸ δοξαζόμενον, καὶ τὸ
 πρὸς γινόμενον, καὶ τὸ παρὸν ἢ
 δι καὶ τὸ αἰδῇσιν καὶ τὸ πάθη,
 καὶ πᾶς φαιτασικῶν ὀπιλο-
 λῶν τὴν διανοίαν, σιωπᾶν ἔξει
 καὶ τὰς λοιπὰς αἰδῇσας τῇ
 ματαιᾷ ἀδοξῇ. ὥστε τὸ κριτῆ-
 ριον ἅπαν ἐκδοῖς· εἰ ὃ βε-
 βαιώσας καὶ τὸ πρὸς μοιόδομον
 ἅπαν ἐν ταῖς δοξασικαῖς
 ἐκδοίαις, καὶ τὸ μὴ, ὅτι μὲν
 τύρῃσιν ἐκ ἐκλείψας τὸ διεψεύ-
 σμένον, ὥς τετρακτῶς ἔσθ' ἅ-
 παν ἀμφοιβήτησιν καὶ πᾶσαν
 κείσιν πῶς ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρ-
 θῶς. εἰ μὴ ὅτι πᾶν κα-
 ρὲν ὀπαιοίσας ἕκαστον τῶν
 πρὸς τιμῶν ὀπὶ τὸ τέλος τὸ
 φῶσιως, ὁμῶς πρὸς κατὰς ρέψας,
 εἴτε φυχῶν εἴτε διωξίν ποιῶμεν

Itaque nihil negotiis opus
 est quæ certamina habent,
 subsistentem verò finem
 versare animo oportet, o-
 mnemque euidentiā ad
 quam ea quæ opinamur, re-
 feramus. Alioquin omnia
 rationem iudicij desidera-
 bunt, tumultūque plena e-
 runt: si sensibus omnibus re-
 pugnabis, non habebis, ne-
 que quo suis ex iis quos mē-
 tiri dixeris, quo pacto iudi-
 ces, aut ad quid te referas:
 si quem simpliciter eiicias
 sensum, neque diuidas in id
 quod opinaris, iuxta id
 quod accessit, quod iam
 per sensum præsens est, affe-
 ctus insuper & omnem i-
 maginalem mentis intuitū
 confundes, ac sensus reli-
 quos opinione inani, ut
 qui iudicium eiicias omne.
 Porro si & quod expecta-
 tur omne, inopinabilibus
 notionibus firmes, idque
 quod attestacionem nō ad-
 mittit, ut quod falsum sit
 non dimiseris, eris quasi o-
 mne certamen obseruans,
 omnēque iudicium rectum
 siue non rectum. Nisi per
 omne tempus quæ gerun-
 tur singula ad naturæ refe-
 ras finem, verum antea e-
 uertes siue fugam, siue in-
 sectacionem in aliud ali-
 quid faciens, non erunt
 εἰς ἄλλό τι, καὶ ἔσονται τοῖς

λόγοις αἱ πορθέξας ἀκόλουθοι.
 τὸ ἐπιθυμιῶν ὅσα μὴ ἐπ' ἀν-
 γρωῦ ἐπαυάγουσιν, ἐὰν μὴ
 συμπληρωθῶσιν, ὅκ εἰσὶν ἀναλ-
 κῆται, ἀλλ' ἐνδράχουσι τὸ ὀ-
 ρεῖν ἔχουσιν, ὅταν δυσπεί-
 ροι ἢ βλάβης ἀπεργασικῶς
 δόξωσιν εἶναι. ὧν ἡ θοφία πα-
 ρασκευάζεται εἰς τιμὴν τοῦ
 ὀλεβίου μακαριότητος. πολὺ
 μέγιστόν ἐστιν ἡ τῆς φιλίας κτή-
 σις. ἡ αὐτὴ γνώμη παρ' ῥ' εἶναι τε
 ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ μηδὲν αἰώ-
 νιον εἶναι δαμόν, μηδὲ πολυχρό-
 νιον· καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὡρισμέ-
 νοις ἀσφάδην φιλίας μάλι-
 στα κατεῖναι σιωπηλῶς ἴω.
 τὸ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσι φυ-
 σικαί, καὶ ὅκ ἀναλκῆται αἱ δὲ,
 ἕτε φισικαί, ἕτε ἀναλκῆται,
 διὰ τὸ ὅτι κενεὴ δόξα γινό-
 μεται. φυσικαὶ καὶ ἀναλκῆται
 ἡγαῖται ὁ ἐπὶ κούρος, ταῖς δὲ
 γηδόναις ἀπολυέσας, ὡς ποτὶ
 ὅτι δὲ τοῖς φυσικαῖς, ὅκ ἀναλ-
 κῆται, ταῖς ποικιλλούσαις μό-
 νον τιμὴν ἡδονῶν, μὴ ὑπεξα-
 ρευσμένας τὸ δὲ γήνηα, ὡς πο-
 λυτελὴ σιτία. ἕτε τὸ φυσικαῖς,
 ἕτε ἀναλκῆται, ὡς σεφαίροις,
 καὶ ἀδριάντων ἀναδείσεως. ὧν
 αἱς τὸ φυσικῶν ἐπιθυμιῶν,

verbis consentaneæ tibi a-
 ctiones. Voluptatum quæ-
 cunque ad dolorem non in-
 ducunt, nisi implete sint, non
 sunt necessariae, sed appeti-
 tum habent minus latum,
 quoties paratu difficiles,
 auctoresque detrimenti esse
 constiterit, quas in totius
 vitæ beatitudinem sapiëntia
 parat. Longè maxima res
 est amicitiae acquisitio. Ea-
 dem sententia confidētiam
 parit, quod nihil sit eternū,
 neque diuturnū, ac ne gra-
 uius quidem quicquam ac
 molestius, & ea quam in i-
 psis definitis est amicitiae
 seruitus consummatae ma-
 ximè confert. Voluptatum
 aliae naturales, aliae necessa-
 riae sunt, aliae naturales &
 non necessariae, aliae verò
 neque naturales neque ne-
 cessariae sunt, sed circa ina-
 nem opinionem versantur.
 Naturales & necessarias
 existimat Epicurus eas quæ
 dolores sedant, ut est in siti
 potus. Naturales verò non
 necessarias, quæ voluptates
 solum variant, non autem
 dolorem tollūt, ut sunt pre-
 tiosi cibi. Neque naturales
 autē neque necessarias pu-
 tat eas, quemadmodum co-
 ronæ & statuarū ornamen-
 ta. Naturalium voluptatum

μὴ ὅτι δὴ γινώσκῃ ἐπαναγινώσκων, ἐὰν μὴ συντελεσθῶσιν, ὑπάρχει ἢ ἀπουδὴ συνόποιου, ὡς ἀκινυὸς δόξα αὐτὰ γίγνεται, καὶ ὡς πλεῖστα φύσιν· οὐδὲ γὰρ χρεῖαν τινὰ, ἀλλὰ ὡς πλεῖστον τὸ ἀνθρώπου κενόδοξία. τὸ δὲ φύσεως δίκαιον, εἰς σύμβολον τῆς συμφροντος, εἰς τὸ μὴ βλάπτειν ἀλλήλους μηδὲ βλάπτεσθαι. ὅσα δὲ ζώων μὴ ἡδυνάπο συνθήκας ποιῆσαι τὰς ὑπὲρ τῆς μὴ βλάπτειν, ἀλλὰ μηδὲ βλάπτεσθαι, πρὸς ταῦτα ὑδὲν ἔστι· ἐδὲ δίκαιον, ἐδὲ ἀδίκον. ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ὅσα μὴ ὑδυνάπο ἢ ἐβόλετο τὰς συνθήκας ποιῆσαι τὰς ὑπὲρ τῆς μὴ βλάπτειν, μηδὲ βλάπτεσθαι, ἔκλειπται καθ' ἐαυτὸ διανοουμένη, ὡς ἂν τὸ μετ' ἀλλήλων συστροφῆς, καθ' ὁπλίσκει δὴ ποτε αἰεὶ πόπες συνθήκη τις ὑπὲρ τῆς μὴ βλάπτειν, ἢ βλάπτεσθαι. ἢ ἀδικία, ἐκ καθ' ἐαυτὴ κακὸν, ὡς ἂν τὰ κατὰ τὴν ὑποψίαν φερόμενα, εἰ μὴ λήσῃ ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν ἐφεσπικότας κολασαί. ἔκ εἰς τὸ λάθρα τι ποῖντα ὡς συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι, πρὸς τὸ ὅτι λήσῃ, καὶ μυστικῶς ὑπὸ τῆς παρ' ὧν λαμβάνη. μέχρι γὰρ κατὰ στροφῆς ἀδήλον εἰ καὶ λήσῃ

quæ dolorem non inferant, nisi consummatæ fuerint, fit vehemens studium circa naturam, nouam nō diffundit, sed circa inanem opinionem, neque circa suam opinionem hominis naturæ utilitatis est signum, ut neque inuicem lædant, neque lædantur. Quæ animantes eo fœdere iungi nō possunt, ut neque lædant mutuò neque lædantur, in his ius nullum aut iniuria est. Eadem est in gentibus ratio, quæ aut nolunt aut nequeunt ita fœderari ut neque lædant mutuò neque lædantur. Iustitia enim nihil per se esset, verum in contractibus mutuis quibuscumque locis id fœdus initur, ut non lædamus neque lædamur. Iniuria per se malum non est, verum in suspicionis metu id malum situm est, si non lateat quod huiusmodi sunt iniustitiæ vindices. Nō credat is qui clam aliquid facit contra id quod inter se constituerunt homines ne lædantur, aut lædant se latere posse: & si millies etiam tum lateat, ad finem vitæ tamen incertum est an latere possit.

καὶ μὴ κοινὸν, πᾶσι τὸ δίκαιον
 τὸ αὐτὸ, (συμφέρον γὰρ τι μὴ ἐν
 τῇ πρὸς δῆλην κοινωνίᾳ).
 καὶ τὸ ἴδιον, χάρις καὶ ὄφελος
 δὴ ποτε αὐτῶν, οὐ πᾶσι συνε-
 πέται τὸ αὐτὸ δίκαιον (εἶ). τὸ μὴ
 ὅτι μὲν τυχεύουσιν ὅτι συμ-
 φέρει ἐν ταῖς χρείαις τῇ πρὸς
 δῆλην κοινωνίᾳ, τῷ νομι-
 ζέντων (εἶ), δίκαιον ἔχει, εἰάν τε
 τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται, εἰάν τε μὴ
 τὸ αὐτὸ· εἰάν τε μόνον γένηται τις,
 μὴ ἀποβάνει δὲ καὶ τὸ συμφέ-
 ρον τῇ πρὸς δῆλην κοινωνί-
 νῳ, ὅκετι τὸ τὸ τῇ δικαίᾳ
 φύσιν ἔχει. καὶ νῦν μετὰ πείρη τὸ
 καὶ τὸ δίκαιον συμφέρον, χρο-
 νον δὲ τινα εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐν-
 αρμότην, καὶ δὲ ἡπτόν ὁκείνον τῇ
 χρονον μὴ δίκαιον τοῖς μὴ φω-
 ναῖς καὶ αἰσέσιν αὐτοῖς συνεπάρ-
 πται, δὴ πλεῖστα πράγματα
 βλέπουσιν. ἐνθα μὴ κε-
 νῶν γηροδμῶν τῇ πρὸς αὐτῶν
 παραγμάτων, ἀνεφαίνῃ μὴ ἀρ-
 μότιον εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους τὰ
 νομιζέντα δίκαια ὅτι αὐτῶν
 τῇ ὄψει, ὅτι μὴ ταῦτα δίκαια·
 ἐνθα δὲ καὶ τῶν γηροδμῶν τῇ
 πρὸς αὐτῶν παραγμάτων, ἀ-
 νεφαίνῃ μὴ ἀρμότιον εἰς τὴν

Communiter quidem omni-
 nibus ius idem est, (utilita-
 tis enim aliquid confert in
 mutua societate) priuatim
 verò agri & quarumcūque
 rerum non omnibus idem
 consequitur ius esse. Aliud
 quidē omnium testimonio
 firmatum, quod expediat
 in usu mutue societatis eo-
 rum quæ iusta putantur es-
 se, ius dicitur, siue idem sit
 omnibus, siue non idem.
 Porro si ponat tantū quis-
 piam, non autem proueniat
 commoditas mutue socie-
 tatis, non iam hoc iuris na-
 turam habet, etiam si inter-
 cidat commodū iuris, non-
 nunquam autem ad antici-
 pationem congruit. Nihil-
 lominus id temporis iustū
 erat iis qui inanibus vocibus
 semet confundunt, sed
 res plurimas cernunt: ubi
 quum vanæ fuerint circū-
 stantes res non congruētes,
 ad anticipationē visa sunt,
 quæ putabātur iusta in ipsis
 rebus, ea iusta non erant.
 Vbi verò vanescētibz cir-
 cumstantibus rebus visa
 sunt non congruere, ad an-
 ticipationem quæ existi-
 mata sunt iusta. Vbi ve-
 rò vanescuntibus rebus,

παραγμάτων, ἀνεφαίνῃ μὴ ἀρμότιον εἰς τὴν πρὸς αὐτῶν τῇ ὄψει, ὅτι μὴ ταῦτα δίκαια· ἐνθα δὲ καὶ τῶν γηροδμῶν τῇ πρὸς αὐτῶν παραγμάτων, ἀ-

ἔκετι σινέφρονε τὰ αὐτὰ δί-
 καμα κείμενα, ὅτε αὖτα δὴ πῦρ
 μὴ λῶ δίκαμα ὅτε σινέφρον
 εἰς πῦρ πρὸς δηήλοισιν κοινω-
 νίας τῷ συμπολιτάομένων,
 ὕστερον δ' ἔκ λῶ ἔτι δίκαμα,
 ὅτε μὴ σινέφρον. ὁ πὸ μὴ
 γὰρ ῥ' οὐκ ἀπὸ τῷ ἔξωθεν ἀ-
 ρεῖα συνησάμενος, ἔπος τὸ ἰ-
 δυνατὸν, ὁμόφυλα κατεσκε-
 ἀσθαι. τὰ δὲ μὴ δυνατὰ, ἔκ
 ἀλλόφυλά γε, ὅσα μὴ δὲ πῦρ
 ὁ δυνατὸς λῶ, ἀνέπιμικτος
 ἐγγύεσσι, καὶ ἔξω εἰσάσας ὅ-
 σα πῦρ ἵν' οὐκ ἔστιν ἀνάγκη
 τῶν. ὅσοι πῦρ δύνανται ἔχειν
 πῦρ τε γὰρ ῥ' εἶναι μάλιστα ἐκ
 τῷ ὁμογενεῶν τῶν ἀσθενέ-
 σασθαι, οὗτοι καὶ ἐβίωσαν μετ'
 δηήλων ἡδιστον, βεβαιότατον
 πῦρμα ἔχοντες, καὶ πληρε-
 στά πῦρ οἰκιστήσας ἀπολαβόν-
 τες, ἔκ ὧν ὅσον, ὡς ἔλεον,
 πῦρ πῦρ τελευτήσας πρὸς
 καὶ σφίσι.

iam nō vtilia erant ea cū
 posita iura. Hic autem iusta
 quidem fuere, quoniam e-
 rant vtilia societati mutuo
 simul conuersantium: post-
 ea verò non ita fuerunt iu-
 sta, quando neque vtilia e-
 rant. Qui rebus externis
 minimè confidere præclare
 constituit, hic ea quidem
 quæ sunt possibilia, & fami-
 liaria efficit: quæ verò hu-
 iusmodi non sunt, non alic-
 na sanè neque eiusdem co-
 gnationis, atque vbi in illis
 non poterat, se studuit non
 immiscere, exclusitque o-
 mnia quæ agere non con-
 ducebat. Atqui omnes qui
 eò profecerant, ut se ex cis
 maximè confidendum pa-
 rarent, quæ sunt propinqua
 & finitima, hi etiam inter se
 vixere suauissimam vitam,
 firmissimam habentes fi-
 dem ac probationem, cer-
 tissimamque propinquitatem
 adsumentes, lamentis
 prosequuti non sunt de-
 functi celeriores obitum

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ

συγγραμμάτων ἀποσπασμάτια.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΑΜΟΥ

Θυγέει τῷ Πυθαγορείου, ἐν τῇ δειδω-
δαμονίᾳ.

EX QVORVNDAM

Pythagoreorum libris fragmenta,
in quibus de philosophia
moralī agitur.

Galielmo Cantero interprete.

EX HIPPODAMO THV-

rio Pyth. in libro De felicitate.

ΩΝ ζώων
τὰ μὲν ἐντὶ
δεκτικὰ
τῆς ἀδαι-
μονίας· τὰ

δ', ἀδεκτικὰ. καὶ δεκτικὰ μὲν, ὅ-
σα λόγον ἔχουσιν· (αἱ μὲν γὰρ ἀ-
δαιμονία, ἐκ ἀπερθεὶς ἀρε-
τῆς· αἱ δὲ ἀρετὴν ἐγγίνεσθαι
τῷ λόγῳ ἔχοντι πρὸς τὴν)

Nimalia
beatitudi-
nis alia ca-
pacia sunt,
alia non
sunt. Capa-

cia sunt ea quæ ratione
sunt prædita: (quandoqui-
dem beatitudo sine virtute
subsistere non potest: vir-
tus autem in eo quòd ra-
tionis est compos, cernitur.)

ἀδελφὰ δὲ, ὅτε λόγον ἔκ ἔχ.
 ἔτε γὰρ τὸ ὅψιθ' αἰμορρον δέ-
 χεται τὰς ὅψιθ' ῥῶν, ἢ τὰς
 ὅψιθ' ἀρεταί· ἔτε τὸ λόγῳ
 αἰμορρον, τὸ τῷ λόγον ἔχοντες
 ῥῶν, ἢ τὰν τῷ λόγον ἔχοντες
 ἀρεταί. ἡ δὲ διδασκαλία καὶ
 ἀρεταί τῷ λόγον ἔχοντες, τὸ
 μὴ, ὡς ἔργον, τὸ δὲ, ὡς τέχνη
 ἐντί. τῷ δὲ λόγον ἔχοντων
 ζώων, τὰ μὲν ἐντί αὐτοτελέα,
 ὅσα δὲ αὐτὰ τέλει ἐντί, καὶ
 οὐδένος ὅπιδεῖν τῷ ἔξωθεν,
 ἔτε ποτὶ τὸ ἡμῶν, ἔτε ποτὶ
 τὸ καλῶς ἡμῶν. ποιῶν δὲ κεν
 εἶναι οὐ θεός. ἔκ αὐτοτελέα δὲ,
 ὅτε μὴ δὲ αὐτὰ τέλει ὅτι,
 ποτὶ δέεται δὲ τῶν ἔξωθεν αἰ-
 τίας. ποιῶν δὲ κεν εἶναι οὐ
 ἀνθρωπῶν. τῷ δὲ ἔκ αὐτοτε-
 λέων τὰ μὲν ὅτι τέλει, τὰ δὲ
 ἔτε τέλει. καὶ τέλει μὴ, ὅσα καὶ
 ποτὶ πῶν αὐτῶν αἰτίας καὶ
 ποτὶ τὰς ἔξωθεν αἰτίας γί-
 νονται. καὶ ποτὶ μὴ πῶν αὐ-
 τῶν, τὰ καὶ φύσιν ἀγαθῶν καὶ
 ποτὶ αἰρέσειν ποτὶ ἐγκραδίαν·
 ποτὶ δὲ τῶν ἔξωθεν, τὰ δὲ νο-
 μίαν καὶ ὅπιδεῖν ἀγαθῶς
 λαβεῖν. οὐ τέλει δὲ, τὰ ἢ ποι-
 μηδὲ ἑτέρω τούτων κοινῶν ἀ-
 σκεῖται, ἢ τινὸς αὐτῶν, ἢ τὸ κα-
 θόλου φαῦλα ὑπαρχόντα κατὴν γὰρ ἔργον τὰς ψυχῶν.

capacia non sunt, quæ ra-
 tione carent. Etenim nec
 quod visu caret, visus aut
 operis aut virtutis est ca-
 pax: nec quod rationis est
 expers, ratione præditi vel
 opus vel virtutem potest
 capere. At beatitudo & vir-
 tus ratione præditi, illa tā-
 quam opus, hæc tanquam
 ars quædam est. Iam ratio-
 ne prædita quædam ipsa
 perfecta sunt, quæ perse
 sunt perfecta, nec vllare ex-
 terna vel ut sint, vel ut bene
 sint, indigent. qualis qui-
 dem sit deus. Non ipsa per-
 perfecta sunt, quæ perse non
 sunt perfecta, verum ex-
 ternas res requirunt. qua-
 lis quidem sit homo. Non
 ipsa perfecta porro quæ-
 dam perfecta sunt, quæ-
 dam imperfecta. Perfecta,
 quæ & suis & externis cau-
 sis nituntur: suis, quod &
 naturam bonam, & con-
 siliū rectum attulerint:
 externis, quod rectam le-
 gum constitutionem ac
 probos præfectos nacti
 sint. qualis quidem sit ho-
 mo bonus. Imperfecta
 sunt, quæ vel neutrum ho-
 rum, vel tantum aliquod
 sunt consequuta, vel pror-
 sus pravo sunt ingenio.

τοῦτο· ὅτι καὶ εἰς θάτερος ἀν-
 θρώπων δοιὰ δὲ πορεύονται. πρὸς
 μὴ γὰρ, ἀπὸ αὐτῶν κατὰ φύ-
 σιν τέλῃ, πρὸς ὅτι κατὰ βίον.
 καὶ κατὰ φύσιν μὴ, πρὸς μό-
 νοι ἀγαθοί. οὗτοι δὲ καὶ εἰς τοῖς
 ἔχοντες τὰν ἀρετὰν. αἱ γὰρ ἀ-
 ρεταί, τὰς ἐκαστοῦ φύσις, καὶ
 ἀκρότατος καὶ τελειότατος ἐντί.
 αἱ μὲν τῷ ὀφθαλμῷ, τὰς τῷ ὀ-
 φθαλμῷ φύσις ἀκρότατος καὶ
 τελειότατος· αἱ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ,
 τὰς τῷ ἀνθρώπῳ φύσις καὶ
 ἀκρότατος καὶ τελειότατος. κατὰ βίον
 βίον ὅτι τέλῃ, πρὸς μὴ μόνον
 ἀγαθοί ὄντες, ἀλλὰ καὶ βυ-
 δαίμονες. αἱ μὲν γὰρ βυδαίμο-
 νία, τελειότατος ἐντί βίῳ ἀν-
 θρωπίνῳ· οἱ δὲ βίῳ οἱ ἀνθρώ-
 πῳ, σῶμα τὸ πρῶτον·
 αἱ δὲ βυδαίμονία συμπαράγει
 τὰς πρῶτας ἀρετὰς καὶ τύ-
 χα· τὰ μὲν ἀρετὰς κατὰ χρῆσιν·
 τὰ δὲ βύτις, κατὰ κατὰ
 φύσιν. οἱ μὲν ὡν θεὸς ἕτεματῶν
 πρῶτον τὰν ἀρετὰν, ἀγα-
 θὸς ἐγγύς, οὐτε ὁποῦναρ-
 ξαμένους αὐτῶν τὰς τύχας βυ-
 δαίμον. φύσις γὰρ ὡς ἀγαθός,
 καὶ φύσις βυδαίμον, καὶ αἰὲν ὡς, καὶ εἰσὶται, καὶ οὐδέ ποτε ἀ-
 πολείψα τοῦτο εἶναι, ἀφάρτος εἶναι, καὶ φύσις ἀγαθός.

qualis quidem sit alterius
 generis homo. Perfecti
 homines porro alij natura
 sunt, alij vita perfecti.
 Natura, qui boni duntaxat
 sunt, id est, virtute prædi-
 ti. Virtus enim cuiusque,
 in cuiusque rei natura su-
 premum est & perfectio :
 tum oculi, in oculi natu-
 ra supremum & perfectio :
 tum hominis, in homi-
 nis natura supremum &
 perfectio. Vita perfecti
 sunt, qui non boni tantum,
 sed etiam beati sunt. Quum
 enim beatitudo sit huma-
 næ vitæ perfectio : vitæ
 quidem est actionum com-
 positio, eas autem ad fi-
 nem deducit beatitudo :
 id quod per virtutem fit
 & felicitatem : illam, pro-
 pter usum, hanc, pro-
 pter successum. Ac deus
 quidem nec virtute ab a-
 liquo percepta, bonus : nec
 felicitate comitante, bea-
 tus est redditus. Ete-
 nim natura tum bonus
 tum beatus erat, semper-
 que & fuit & erit, nec un-
 quam talis esse desinet,
 quum interire non possit.

ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἔτετα φ' ὅση
 ἡ δαίμων, ἀλλὰ μαθήσθ
 ἢ περὶ οἱαί ποτιδύεται ποτὶ
 εἰ τὸ γνέσθαι ἀγαθὸς, τὰς ἀ-
 ρετὰς ποτὶ τὸ γνέσθαι ἡ-
 δαίμων, τὰς ἀτυχίας. καὶ
 δὲ πῦθ' ὅκ' οὐδ' οὐτῶν αὐ-
 θρωπία ἡ δαίμονία συλκε-
 φθαισται, ἐπὶ πάντω τε ἢ μα-
 κρισμοῦ· ἐπὶ πάντω μὲν, τῷ δὲ
 ἀρετῆς, μακρισμῷ δὲ, τῷ δὲ
 ἀτυχίας, πᾶν μὲν ὧν ἀρετῆς ἐ-
 χ' δὲ τὰν θείαν μοῖραν· τὰν
 δὲ ἀτυχίαν, δὲ τὰν θνατὴν.
 ἔρηται δὲ τὰ ἡ θνατὰ, ἀπὸ
 τῶν θεῶν, ἢ τὰ ἐπὶ γῆς τῶν
 ὑφ' ἀνθρώπων· τὰ δὲ χεῖρ' ἀπὸ τῶν
 βητιόνων. ἢ δὲ πῦθ' οὐ μὲν
 ἐπὶ μὲν τοῖς θεοῖς ἀγαθὸς,
 ἡ δαίμονει, οὐδὲ ἐπὶ μὲν τοῖς
 θνατοῖς κακοδαίμονει. τὰ μὲν γὰρ
 τὰν φρόνησιν ἔχοντι, ἀγαθὸν
 ἀτυχία, ἢ χρησίμους. ἢ ἀ-
 γαθὸν μὲν, δὲ τὰν γῶσιν τὰς
 χρησθ· ὡφ' ἡμῶν δὲ, δὲ π
 σὺν γαῖν τῆς παρ' ἡμῶν. κα-
 λὸν οὐμ' ὅκα ἀτυχία παρ' ἡ
 πᾶν γῶ, ὡς περ' ὑφ' ἀνθρώπων
 θείοντα ποτὶ δὲ ἀπὸ
 λέποντα ποτὶ εἰ τὰς παρ' ἡ-
 ξίας ὡς περ' καὶ τὸ κῶρ' αὐτῶν
 ποτὶ τὰς τ' ἀστρον κινήσεις. ἢ πῦθ' ὅκ' μόνον ἀκαλκῆσαι τὰ
 θεῶν. ἀλλὰ ἢ σὺν τῷ τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ποτὶ τὸ θείον.

Homo verò, nec bonus na-
 tura nec beatus est, verum
 disciplinam & fortunam re-
 quirat: virtutis quidem, ut
 bonus: felicitatis autem, ut
 beatus euadat, indigens.
 Quocirca duo hæc beati-
 tudinem humanam consti-
 tuunt, laudatio & felicitatis
 prædicatio. Laudatio
 virtuti, altera felicitati tri-
 buitur. Iam virtutem ex di-
 uina, felicitatem ex huma-
 na sorte adipiscitur. Diffe-
 runt autem cum diuina ce-
 lestiaque à mortalibus ac
 terrenis, tum à melioribus
 deteriora. Itaque qui deos
 sequitur, beatus: qui mor-
 tales, misere euadit. Nam
 prudentia prædito decens
 & utilis est felicitas: decens,
 quoniam uti nouit: utilis,
 quia factis manum admo-
 uet. Pulchrum igitur est,
 quando cum felicitate pru-
 dentia coniungitur, tan-
 quam secundo vento a-
 ctiones ad virtutem tan-
 quam cynosuram respiciē-
 do perficere. Sic enim non
 deum tantum sequeretur,
 sed etiam humanum bo-
 num cum diuino cōponet.

καὶ μὴ ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν, οἷον
 ἐν δαδαισθῇ καὶ παρὰ τὴν φύσιν.
 βίῃ δὲ φθῶν γίγεται ἀνάσ-
 κα δὲ πῦρ μὴ δαδαισθῇ, ἢ
 ἀπυδαίαν ἢ φαύλαν ἢ μὲν
 τὰν τὴν παρὰ τὴν φύσιν, ἢ ἀδαίμονα ἢ
 κακιδάμονα. καὶ ἀπυδαίαν
 μὴ, τὰν δὲ φθῶν μετελλήφθαι
 φαύλαν τὴν κακίαν. τὰς τὴν
 παρὰ τὴν φύσιν, ἀδαίμονας μὴ ἐν
 τῇ ἀτυχίᾳ (συμπαράνουν-
 ται γὰρ πρὸς τὸν λόγον) κακιδά-
 μονας δὲ ἐν τῇ ἀτυχίᾳ. ἀπο-
 τεκτικὸν γὰρ τῷ συμπράσ-
 ματος. διότι πρὸς τὸν μόνον μαθεῖν
 δεῖ τὰν δὲ φθῶν, ἀλλὰ καὶ κτή-
 σαθ, καὶ χεῖρα αὐτῶν. ἢ
 τοῖς εἰς ἀσφάλειαν, ἢ εἰς σω-
 αύξασιν, ἢ τὸ μέγιστον, εἰς ἐ-
 παύρῳσιν οἴκων καὶ πολιῶν.
 ἢ γὰρ μόνον τὰν κτῶσιν ἔχον
 δεῖ τὴν καλῶν, ἀλλὰ καὶ τὰν
 ὄντων. ταῦτα τὴν πάντα εἰσὶν
 αἱ πόλεις ἀνομοσύναι
 τύχη ὁ ἀνθρώπος. καὶ ταῦ-
 τα μὴ ἐξ ὅτου φαμὶ ἢ μὲν τὸ ὄνο-
 μαζόμενον ἀμνηστίας κί-
 ρας. ἐν ἀνομίᾳ γὰρ τὰ πάντα
 ἐν τῇ καὶ αὐτῶν ταῦτα, ἢ τε
 γινώσκται τὸ μέγιστον τῆς ἀν-
 θρωπίνης φύσιν ἀγαθόν,
 ἢ τε γινώσκται καὶ ἀνέστατον
 δυνάμει καὶ δαμένειν.

Hoc quoque manifestum
 est, ex affectionibus & fa-
 ctis vitæ discrimen gigni.
 Est autem tum affectio vel
 honesta vel turpis, tum fa-
 ctum vel beatum vel mise-
 rum. Honestæ affectio est,
 quæ virtutis & turpis, quæ
 vitij particeps est. Facta
 quoque beata sunt, quæ
 in felicitate cernuntur, quo-
 niam ratione perficiuntur:
 misera, quæ in infelicitate,
 quoniam finem non as-
 sequuntur. Quapropter
 virtus non modo discen-
 da, sed etiam possidenda,
 & ad familiarum ac re-
 rumpub. vel securitatem,
 vel augmentum, vel etiam
 quod est maximum, emen-
 dationem est usurpanda.
 Rerum enim præclara-
 rum non tam possessio-
 nem quàm usum sectari
 debemus. Quæ quidem
 omnia contingent, si quis
 reimp. bene constitutam
 nanciscatur: id quod e-
 quidem Amalthææ (quod
 dicitur) cornu voco. Ete-
 nim in recta legum consti-
 tutione sunt omnia, neque
 maximum humanæ naturæ
 bonum vel existere absque
 ea, vel comparatum & au-
 ctum permanere possit.

καὶ γὰρ ταῦτα δέονται καὶ τὰν φροσίναν
 ποτὶ τὰ δέονται αὐτὰ ἀμείψασθαι,
 τῶ καὶ φύσας ἀγαθὰς γυμ-
 νάζονται κατὰ αὐτὰ καὶ ἡθικά
 ὅτι καὶ ὁπτιπιδύματα, καὶ νό-
 μους ἔχουσιν πῶς αἰεῖσθαι, ἔτι
 ὅτι λόγους ὀρθογνώμονας, καὶ
 ἀσεβείαν δὲ καὶ ὁσιότητά πε-
 τί τὰν ἑμιότατα. ὥστε τῶ
 μὲν λόντι ἀδαιμονήσῃ, καὶ ὀρ-
 θόπλοον ἔξῃ τὸ αὐτὸ βίον,
 ἀνομίας ὑπαρχούσης, καὶ
 δεισιπρῶσαι δεῖ καὶ διδύχειν αὐ-
 τὸν ἀνομίαν κατὰ γινώσκοντα. ἄ-
 μα ὅτι καὶ ἀνάγκαν ἐπιμφορεῖ
 ὁ λόγος τοῖσιν ἐμπεραδὲς ἐν-
 φανέσθαι. ὁ γὰρ αὐτὸς ὁ κοιν-
 ωνίας μὲν ὄντι καὶ συντέ-
 ταις ὁ λόκλαρος γίνεται κατὰ
 τὸν αὐτὸν λόγον, συντέμνεται μόν-
 ον κοινωνόν, ἀλλὰ καὶ κοινῶς
 κοινωνόν. αἱ γὰρ ὅν πλείον, ἀλλὰ
 ὅκ ὅν ἐνὶ πέφυκε γινέ-
 σθαι. αἱ γὰρ ὅν ἐνὶ μὲν μὲν ἔστι
 ὅν πλείον. αἱ γὰρ καὶ ὅν πλεί-
 ον, καὶ ὅν ἐνὶ. καὶ διὰ τοῦ-
 το ὅν ἐνὶ, ὅτι καὶ ὅν πλείον.
 ἀρμονία μὲν γὰρ καὶ συμφω-
 νία καὶ ἀριθμὸς ὅν πλεί-
 ον ἐγγίγνεται πέφυκεν. οὐ-
 δὲ γὰρ ἀνταρκτικὸς, ὁ πούτων τῶ
 μορίων ποιεῖ τὸ ὅλον. ὅξυ-
 κούρα δὲ καὶ ὅξυδορκία, καὶ ποδῶν ὠκυτότας, ἀνὲν μόνον.

Nam & virtutem & ad
 virtutem viam hæc in se
 continet, quando quidem
 in ea partim naturæ bonæ
 procreantur, partim &
 mores, studia, leges opti-
 mē se habent, & rectita-
 tio, & pietas, sanctimonia,
 magnopere vigent. Quam-
 obrem qui beatus futurus
 & feliciter victurus est, cū
 in bene constituta rep. &
 viuere necesse est & mori.
 Quid quod etiam necessa-
 riò, quæ antè dicta sunt, i-
 ta se habent? Quum sit e-
 nim homo societatis pars,
 hac ratione fit eodem pa-
 cto perfectus, si non tan-
 tum socium, sed & pro-
 bum socium se præbeat.
 Quædam etenim in pluri-
 bus non in vno, quædam
 in vno, non in pluribus
 cernuntur: quædam & in
 pluribus & in vno, idcirco-
 que in vno, quoniam &
 in pluribus. Nam har-
 monia, concentus, nu-
 merus, in pluribus cer-
 nuntur: quando quidem
 horum nulla pars totum
 queat constituere. Iam
 visus & auditus præstan-
 tia, pedumque velocitas in
 vno duntaxat existunt.

θύδαμονία ὅτι καὶ ἀρετὰ ψυ-
 χῆς, καὶ ἐν ἐνὶ καὶ ἐν πλείο-
 σι, καὶ ἐν τῷ ὅλῳ, καὶ ἐν τῷ
 παντί. καὶ διὰ τὸ ἐν τῷ
 ἐνὶ, ὅτι καὶ ἐν πλείοσι καὶ ἐν τοῖς
 πλείοσι, ὅτι καὶ ἐν τῷ ὅλῳ καὶ
 ἐν τῷ παντί. ἄτε γὰρ τῆς ὅλης
 φύσις ὁ διακόσμησις, καὶ τὸ
 καθ' ἐν ἑκάστον διακοσμημα-
 κεν. καὶ ἂν καθ' ἐκάστον ὁ δια-
 κόσμησις τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν
 ἐκπεπλήρωκε. τὸ τοιοῦτον ἂν ἀκολου-
 θεῖ, διὰ τὸ τῆς φύσεως ὡροῦτον
 ἡμεῖς τὸ ὅλον τῷ μέρει, ἀλλ'
 οὐκ ἐπὶ μέρος τῷ ὅλῳ. αἴτε γὰρ
 μὴ ἡ ὁ κόσμος, οὐδ' αὖ οἱ ἡ-
 λιοὶ καὶ ἡ σελήνη, οὐδ' οἱ
 ἀπλανῆτες ἀστέρες, οὐδ' οἱ
 ἀπλανῆες. οὐδ' αὖ γὰρ τῷ κό-
 σμῳ, καὶ τούτων ἑκάστον ὄντι.
 ἴδιον ὅτι καὶ τῶν αὐτῶν καὶ ὅτι
 αὐτὰς τῆς τῶν ζώων φύσις.
 αἴκα γὰρ μὴ ἡ ζῶον, οὐδ' ὁ
 φθαλμὸς, οὐδ' αὖ σῶμα,
 οὐδ' αὖ ἀκοή. ὅντες δὲ καὶ
 ζῶον, καὶ τούτων ἑκάστον ὄντι.
 ὡς ὅτι ἔχει τὸ ὅλον ποτὶ τὸ
 μέρος, ἔπω καὶ ἂν τῷ ὅλῳ
 ἀρετὰ ποτὶ τὰν τῷ μέρει.
 μὴ ὑπαρχούσας γὰρ ἀρμο-
 νίας καὶ ὁπότε θείας
 ὡς τὸν κόσμον, ἔκ αὖ ἐ-
 δυνάτεσσι συνεῖναι ἔστι καὶ ὡς ἔχοντα τὰ ἐγκατασκευασμένα.

At beatitudo & animi vir-
 tus & in vno, & in pluri-
 bus, & in toto, & in vni-
 uerso cernitur: ideoque in
 vno, quoniam & in pluri-
 bus: ideoque in pluribus,
 quoniam & in toto atque
 vniuerso. Nam & naturæ
 totius constitutio singulas
 partes constituit: & singu-
 lorum constitutio totum
 atque vniuersum absoluit.
 Id autem inde fit, quod na-
 tura prius est parte totum,
 non pars toto. Si enim mū-
 dus non esset, nec sol, nec
 luna, nec vel fixæ vel erran-
 tes extarent stellæ. Post-
 quam verò mundus est, ho-
 rum quoque singula cer-
 nuntur. Atque hoc in ipsa
 quoque animalium natura
 perspicitur. Si enim animal
 non esset: nec oculus, nec
 os, nec auris appareret.
 Postquam autem est ani-
 mal, hæc quoque singula
 cernuntur. Sicut porro to-
 tum ad partem sic etiam te-
 tius virtus ad partis virtu-
 tem se habet. Siquidem
 absque harmonia diuina-
 que mundi cura non pos-
 sent, quæ constituta sunt,
 in statu suo permanere.

μη ὑπαρχούσας δ' ἀνομίας
 παρὰ τὰς πόλεις, ἔκ αὖ δυνάμει-
 τίς ἀγαθὸς ἢ ἀδύμῳ πολί-
 τει ἡμῶν. μη ὑπαρχούσας δ'
 ὑγείας παρὰ τὸ ζῶον, ἔκ αὖ δυνά-
 μει τοῦ σώματος ἢ χειρὸς ἀναρὰ τε
 καὶ ὑγείας ἡμῶν. ἔστι γὰρ ἡ
 ἁρμονία, ἀρετὴ κόσμου· αὖ δ'
 ἀδυναμία, ἀρετὴ πόλεως· ἔ-
 στί δ' ὑγίεια καὶ ἰσχύς, ἀρετὴ σώ-
 ματος. καὶ ἕκαστον δὲ τῶν ἐν
 αὐτοῖς μερέων συντίθεται
 παρὰ τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν. ὁφ-
 θαλμοὶ τε γὰρ ὁρῶνται ὑπὸ
 τῷ παντὶ σώματος, καὶ τὰλλα
 ὁμοίαι τε καὶ μέρεα ὑπὸ τῷ
 ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ συντίθε-
 σθαι.

absque recta legum in ci-
 uitate constitutione nullus
 vel bonus vel beatus posset
 esse civis: absque anima-
 lis sanitate non posset nec
 pes nec manus roboris &
 valetudinis esse particeps.
 Est enim ut mundi vir-
 tus, harmonia, ita ciuita-
 tis, bona legum constitu-
 tio: & corporis, sanitas ac
 robur. Atque singulae to-
 torum partes ad totum &
 vniuersum referuntur.
 Nam & oculi totius cor-
 poris causa cernunt, & re-
 liquae partes totius atque
 vniuersi causa constitutae
 sunt.

EX EVRY.

ἡδὺν, ταῦτα δὲ καὶ ταῖς ἐκ τῆς
 θεῶν ὁπικυρήσει. τέταρτον
 τὰς δὲ βέλυσιν ἔχον καὶ θεωρεῖ-
 σιν καὶ ἀρχαὶν ἐν ἑαυτοῖς βιαιό-
 πῳ, καθ' αὐτὴν εἰς τὸν ἐπὶ ἐν-
 τι καὶ ἀρετὰν ὁπικυρήσει, καὶ
 κακίαν ζῆλωσιν, καὶ θεοῖς ἀπο-
 δῆσαι, καὶ ἀπὸ θεῶν ἀποτρα-
 πῆμον. ταῦτα δὲ καὶ καθ' αὐτὸν
 καὶ ἐξ αὐτοῦ δυνάμει ἐκ τῆς καὶ
 ψόρον καὶ ἐπαίνου, καὶ τιμῆς
 καὶ ἀτιμίας, τὸ ὅτι ἐκ τῆς τῆς
 θεῶν, τὸ δὲ καὶ τῆς ἐκ τῆς αὐ-
 θρώπων τυχεροῦ τῆς, ἥτοι
 ἀρετῆς, ἢ κακίαν ζῆλωσιν τε.
 ἔχει γὰρ ἡ πόλις ὁ σύμπτει λόγος.
 πρὸς θεῖον ἀνθρώπου, πολυτελέ-
 σατον ζῶον, ἐς τὸ κέσμον ἐσώ-
 κισεν, ἀντίτιμον μὲν τῆς ἰδίας
 φύσεως, ὁ φθαλμὸν δὲ τῆς τῆς
 οἰκῶν διακρίσεως. διὸ καὶ
 ὀνόματα μὲν ἐστὶν τοῖς θεοῖς
 γμασι, χαρακτήρ αὐτῶν γρό-
 μασι, αἰδύρετο δὲ καὶ θεάμα-
 τα, θησαυροὺς τῶν μακίαν
 καὶ θεοκλυασίαν. ἐμμά-
 σα δὲ καὶ τὰς τῶν πάντων δια-
 κρίσεως, δικαιοσύνη καὶ νόμοις
 κοινῶν τῶν πόλεων συναρμω-
 σίμων. ἔστι γὰρ ἡ πόλις κοσμο-
 πῶς καὶ θεῶν ἄξιον ἔργον ἀνθρώποις πέποιται, ὡς πόλις
 ἀντιμεμεναι συναρμωγὰ καὶ νόμον καὶ πολιτείας διακρίσεως. εἰς
 γὰρ ἕκαστον ἀνθρώπου ἀπὸς καθ' αὐτὸν εἰς ἐὼν, ὅτε ποτὶς ζῇ

comprehendere, divinum
 quoque adeptus est auxiliū.
 Rursum quod voluntatem
 habet atque consilium, ac
 tale in se initium, quo pos-
 sit & virtuti & vitio stude-
 re, deōsque & colere & a-
 uersari : per se quoque mo-
 ueri valet. Quapropter tum
 laudem & honorem, tum
 vituperium & ignominiam
 partim diuino, partim hu-
 mano facto consequuntur,
 siue virtuti siue vitio dede-
 rint operam. Sic nanque se
 tota res habet. Hominem
 deus animal praestantissi-
 mum, & ut suae naturae re-
 spondens, ita vniuersi con-
 stitutionis oculum in mun-
 do collocavit. Quamobrem
 hic & rebus imposuit no-
 mina, quarum fuit signator:
 & literas inuenit, memoriae
 thesauro instructo: & vai-
 uersi cōstitutionem imita-
 tus, iure ac legibus urbium
 societatem concinnauit.
 Nullum enim factum nec
 mundo nec diis potest esse
 dignius, quam ciuitatis be-
 ne constitutae compositio,
 legumque & reip. constitutio.
 Siquidem vnusquisque, quū
 sit per se nullus, nec ad vitā

ὁμοφροσύνα ζυῖα καὶ ζυγαρ-
μοῖα ποιητικῆς, αὐτὴς καθ'
αὐτὴν ἰκανὸς γέγονε, καὶ ποτὶ
ὅλον καὶ τὸ τέλειον σύστημα τῆς
κοινωνίας διαίματος. ἀνθρώ-
πων γὰρ ὁ βίος ἀήρας ὁξωκε-
ρωμένης καὶ κατ' ὅλην ὁπλίσθητος
εἰσας εἰκὼν ὄντι. λύρα τε γὰρ
πάντα χηρὴ τειῶν τύπων τυ-
χόν, ἔκαστος, συναρμο-
γῆς, ὁπασθῆς τινος μυσ-
τικῆς. ἔκαστος μὲν ὅντι αἱ
εἰκὼν μέρων τῶ σώματι
ὡς τεκνὸς πάντων. λέγεται δὲ
τὸ χορδαῖν, καὶ τὸ ὄργανον τῆς
ποτ' ἀφωγίας καὶ πληγῆς
ὁποῦν ὁμοῦ. συναρμο-
γῆς δὲ, αἱ ποτ' ἀμήλως σύλ-
κρας τῆς φρεσίνος. ὁπασθῆς
ἁρμογῆς, αἱ κατ' ἀρμονίαν
κίνησις ἡ δὲ τύπων. ἢ πως οὐδὲ
καὶ βίος ἀνθρώπων χηρὴ
τειῶν τύπων τυχόν. ἔκαστος
μὲν, αἱ τῆς τῶ βίω μέρων
ὄντι συμπλήρωσις. βίος ὁ μέ-
ρος, τὰ τε σώματος ἀγαθὰ, καὶ
τὸ τῆς χημάτων, καὶ τὸ τῆς
δόξας, καὶ τὰ τῆς φίλων.
συναρμογῆς δὲ, αἱ κατ' ἀρε-
τὴν καὶ νόμος τύπων συντάξις.
ὁπασθῆς δὲ μυστικῆς, αἱ κατ'
ἀρετὴν καὶ νόμος τύπων σύγκρας, ὁρροπλοκμένας τὰς ἀρε-
τῆς, καὶ μετὰ τὴν ὁξωθὸν ἀντιπίπτειν ἐχούσας αὐτῇ. καὶ γὰρ ἀντὶ

in communi cōcordia, reli-
que pub. compositione de-
gendam per se aptus est. &
ad integram perfectamque
societatis compagem cōsti-
tuendam ineptus. Etenim
humana vitalyræ undique
perfectæ & accuratæ simi-
lis est. Sicut enim lyra o-
mnis tria hæc requirit, ap-
paratum, compositionem,
& pulsum musicum, (appa-
raturum dico, propriatū par-
tium omnium copiam, ut
chordatum, & ad pulsum
ac sonum pertinentium in-
strumentorum: composi-
tionem autem, mutuam sono-
rum proportionem: pulsum
denique, horum pro cōpo-
sitione motum) sic etiam
humana vita tribus his in-
diget. Apparatus quidē est
vitæ partium iustus nume-
rus. Sunt autem vitæ partes
corporis bona, opes, amici,
gloria. Compositio est ho-
rum secundum virtutem &
leges cōstructio. Pulsus de-
nique musicus est horum
secundum eadem permi-
stio, quum secundo ven-
to virtus fertur, neque
aduersi quicquam aliunde
sentit. Non enim in eo,

ἡ δὲ φύσις αὐτῆς περὶ τῶν ἐκείνων
 ἐκουσιῶν σκοπῶν πείπει καὶ
 ἡ δαίμων ἢ, ὅτι ἐν ταῖς κατὰ
 τυχεύουσιν οὐδ' ἐν ταῖς ἀδύ-
 ρυφύρατον ἢ ὡς καὶ αὐτοῖς
 ἔστιν ταῖς ἀρεταῖς. ὅτι ἐν ταῖς
 συμπληρουμέναις ταῖς οἰκίαις
 δυναμὶς ποτὶ τὰς περὶ
 ξίας. ἔ' γὰρ αὐτοτελής ἐντὶ ὁ
 ἀνθρώπου, ἀλλ' ἔτελής. τέ-
 ληθ' ὅτι γινώσκου, αἰμ' παρ'
 αὐτῶν, αἰ' ὅτι καὶ τῶν πῶν ζώ-
 ον αἰτίαι. καὶ τέληθ', ἢ ποῖ
 κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ βίον.
 καὶ κατὰ φύσιν, αἰκα ἀγα-
 θὸς γίγνεται. αἰ' γὰρ ἐκείνῳ ἀρε-
 τὰ, ἀκρότατος καὶ τελειότατος ἐν-
 τὶ ταῖς ἐκείνῳ φύσιθ'. οἷον,
 αἰμ' τῷ ὀφθαλμῷ φύσις ἀ-
 κρότατος καὶ τελειότατος τὰς τῶ
 ὀφθαλμῷ αἰ' ὅτι τῷ ἐκείνῳ, τὰς
 τῶ κατὰ. ἔπειτα τῷ ἀνθρώπῳ
 αἰ ἀρετὰ, ἀκρότατος ἐντὶ καὶ τε-
 λειότατος τῷ ἀνθρώπῳ φύσιθ'.
 τέληθ' ὅτι κατὰ βίον, αἰκα
 ἡ δαίμων γίγνεται. αἰ' γὰρ ἡ
 δαίμωνια, τελειότατος καὶ συμ-
 πλάρωσις ἐντὶ τῷ ἀνθρώπῳ
 ἀγαθῶν. διὸ πάλιν ἀρετὰ καὶ
 ἡ τύχη, μέρεα γίγνεται τῷ
 ὑπ' αὐτῷ βίῳ. τῶς μὲν ἀρετῆς, ὡς ψυχῆς κινηθείας. τῶς δ' ἡ
 τύχης, ὡς σωματικῆς. τῷ ὅτι πνευματοτερον αὐτῶν, ὡς ζώον. τῷ
 μὲν γὰρ ἡρεῖσθαι κατὰ αὐτὸν ὅτι οἷς καὶ φύσιν ἀγαθῶν, τῷ

si voluntario scopo excidat
 consilia, verum si eum alle-
 quantur, est posita beatitu-
 do: neque tā vt satellitibus
 ac ministris virtus careat,
 quam vt suis facultatibus
 ad res agendas affatim in-
 struatur. Nam non ipse
 perfectus, sed imperfectus
 est homo. Fit autem per-
 fectus, partim sua, par-
 tim aliena opera: idque vel
 natura, vel vita. Natura, si
 bonus euadat. Virtus o-
 nim cuiusque in cuiusque
 rei natura supremum est &
 perfectio: tum oculorum, in
 oculorum natura supremū
 & perfectio: tum aurium, in
 aurium: tum hominis, in
 hominis natura supremum
 & perfectio. Vita perfectus
 fit, si beatus euadat. Beatitu-
 do enim humanorum bo-
 norum summa est & perfe-
 ctio. Quo fit vt rursus vir-
 tus & felicitas eius vitæ pa-
 res existāt, & virtus animæ,
 felicitas corporis, simul v-
 trūque animalis vicem ge-
 rat. Vt enim illius est,
 naturæ bonis recte vti, ita

ἦται' χαῖσιν ἐμπαρέχιν. καὶ
 χεῖραται μὲν ἀρετᾶ, χαῖσιν δὲ
 παρέχιν δὴ τυχεῖα. καὶ αἱ μὲν,
 τὰν προαίρεσιν καὶ τὸν λόγον ὀρ-
 θοὶ παρέχονται· αἱ δὲ, τὰς ἐν-
 εργίας καὶ τὰς πράξεις. πρὸς
 γὰρ βελιθῆμεν τὰ κατὰ, καὶ
 ὑποσάμεν τὸ δέον, τὰς ἀρε-
 τὰς οἰκῆον ἐντί. τὸ δ' ὀρθο-
 πλοῆσιν, τὰς προαιρέσεις, καὶ
 ὅππῃ τέλος ἡγεῖν τὰς πρά-
 ξεις, τὴν δὴ τυχεῖα. ἐνίκασι γὰρ
 ὁ στρατός καὶ σὺν τῷ ἀρετᾶ καὶ
 σὺν τῇ δὴ τυχεῖα καὶ δὴ πλοῆσιν
 ὁ κυβερνήτης, καὶ σὺν τῇ τέ-
 χῃ, καὶ σὺν τοῖς κείοις πνύ-
 μασιν. καὶ εἶδεν ὁ ὀφθαλμός
 κατὰ, καὶ σὺν τῇ οὐδονκία,
 καὶ σὺν τῇ φάει καὶ αἰετός· ὁ δὲ ὁ
 ἦν ἀνθρώπων ἐγγύς, καὶ
 ἦν τὰν ἀρετὰν αὐτὰν, καὶ ἦν τὰν δὴ τυχεῖα.

huius vsum suppeditare: &
 ut, uti, virtutis: ita, vsum
 præbere, felicitatis. Illius
 est, consilium & rationem
 rectam: huius, actiones &
 facta conferre. Nam ut ho-
 neste velle, & ferre grauia,
 virtutis est proprium: ita
 consiliorum optatus euen-
 tus, & factorum finis in fe-
 licitate situs est. Quemad-
 modum etenim vincit im-
 perator virtute & felicitate:
 feliciter gubernator na-
 uigat arte & vento secun-
 do: rectè cernit oculus &
 videndi facultate & luce: ita
 præstantissima humana vi-
 ta & virtute & felicitate
 redditur.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΤΟΥ
Πυθαγορείου, ἐν τῷ περὶ δόξης μίας.

EX HIPPARCHO PYTH.
in libro De animi tranquillitate.

Σὺν τοῖς ἑ-
ξήκοντα ἔ-
ταζοντι,
βραχυτάτον
ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὴν τῆς
ζωᾶς χρόνον, καλλίστον ἐν τῷ
βίῳ εἶναι τινὰ παρεπιδημίαν
πομπῶν τε, ὅτι δόξιν μίαν κα-
ταβώσαντες. ταῦτα δὲ ἔχοντι
μάλιστα πάντων ἀκραιῶς ἐ-
πιστάμονοι, καὶ ἐπεγνωότες ἐ-
αυτοῖς, ὅτι ἐν ἡθιῶν τε καὶ σὸς-
κίνοι, ἀδίκητον καὶ φθαρτὸν
κακῆς οἱ σῶμα, καὶ πάντων
χαλεπωτάτων αὐτοῖς ὅτι
κρεμαμένων, μέγας ἐχάλας
ἀναπνοῆς. καὶ περὶ τὸν γε πον-
θῶν ὅτι τὸ συμβαίνειν τε περὶ
τὸ σῶμα· πλυνείτιδες, περὶ
πλευμονίαι, φρονίτιδες, ποδά-
γραι, στραγγαρίαι, δυσεντερίαι,
ληθαργίαι, ὀπληψίαι, ση-

Vum bre-
uissimum
sit huma-
na vite te-
pus, cum
aeternitate
collatum, pulcherrimā ho-
mines tanquam peregrina-
tionem instituent, sin ani-
mi tranquillitate vivere
statuerint. Id autem con-
sequentur maxime, si se-
iplos diligenter cognoue-
rint, qui mortales & carnei
sint, iniuriæ & interitui ob-
noxio præditi corpore, re-
búsque omnibúsque gra-
uissimis ad extremum vs-
que habitum expositi. Ac
primum quidem ad ea quæ
corpori accidunt, venia-
mus. Hæc sunt pleuritide-
des, pulmonis morbi, phre-
nitides, podagræ, vesicæ
morbi, dysenteriae, veterini,
comitiales, ulcera puer-

πιδόνες, ἀλλὰ μωραῖα. πρὸ δὲ
 τῶν ψυχῶν, πολλῶν μείζονα καὶ
 χαλεπότερα. πάντα γὰρ τὰ κατὰ
 τὴν βίον ἀδυσμα, κακὰ, ὠδύνη
 νομα, καὶ ἀπεθνήματ᾽, ἐκ τῆς
 κατὰ ψυχῶν παθημάτων ἐν-
 τί. ὅθεν γὰρ τὰς ὠδύνης φύσιν ἀ-
 πέχουσιν ὀππιδυμίας, πολλοὶ εἰς
 ἀκαταλόγους ὀρμαῖς ἐξώκει-
 λαν καὶ ἢ τε τὰς ἐκ τῆς θυ-
 γατρῶν, ἢ τε τὰς ἐκ τῶν ματέ-
 ρων ἀνώσωτάτας ἡδονὰς ἀ-
 πίχοντο. ἀνὰ καὶ ὀππὶ πατρὸς
 κλονία παρ᾽ ἐχθρόν, καὶ πολλοὶ
 τὰ ἴδια τέκνα κατέσφαξαν. τί
 δὲ ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ὀππιδυμίας
 να, καὶ τὰς ἐπιμυρίας, καὶ αὐ-
 χμους, ὑπερβολὰς καυμάτων,
 ὑπερβολὰς ψύξης. ὥς τε πολ-
 λάκις ἐκ τὰς κατὰ τὴν αἵσαν ἀνω-
 μολίας λοιμὸν τε καὶ λιμὸν
 γίνεσθαι, καὶ ποικιλίαν παρ᾽ ὁ-
 δαπῶν συμπιωματῶν, καὶ ὅλας
 πόλεις ῥημοῦσθαι, πολλῶν οὐκ
 ὀνείων ὀππικρεμαμένων, μὴ-
 τε γὰρ καὶ τὸ σῶμα ἀαμειρίας
 πτερόντες, σεμνυνοῦμενοι ἐ-
 παρῶμεθα, αἵ τινες ὀλίγω
 πυρετῶ ὀππιδυμίων, σὺν θεῶν
 ἔσπῳ, συνπύματος μαραίνονται.
 μήτε τῶν ἐκ τῶν νομιζομέ-
 νων θυτογίαις. καὶ αὐταὶ πολλάκις τὰς ὁδὸν ἀπὸ λυγρῆς ἢ γίνεσθαι
 πεφύκασι. πάντα γὰρ ταῦτα, ἀσάτα τε καὶ ἀέβαια δορεῖται ἔσπον.

scientia, cætera infinita.
 At animo multo maiora at-
 que grauiora contingunt.
 Quicquid enim sceleris, vi-
 tij, peccati, impietatis in
 hominum vita cernitur, ex
 animi perturbationibus or-
 tum ducit. Etenim per im-
 moderatas & à natura alie-
 nas cupiditates multi in ef-
 frenes impetus inciderunt,
 nec vel à filiabus vel à ma-
 tribus turpissimam potue-
 runt cohibere libidinem.
 Quid quod & patres mul-
 ti, & liberos proprios ingu-
 larunt? Iam quid aliunde
 obuenientia referam mala,
 diluuias, siccitates, æstus &
 frigoris inclementiam, sic
 ut ex aeris inæqualitate nō
 nunquam pestis, fames, va-
 riique casus oriantur, ac to-
 tæ desolentur vrbes? Quæ
 quum impendeant multa,
 neque corporis bonis con-
 fidi, quæ vel vna febricula
 statim corrumpuntur, nec
 externa, quæ videtur, effe-
 ramur felicitate, quum &
 hæc sæpe citius recedere
 soleat, quàm accedere. Hæc
 enim omnia incerta esse &
 instabilia, nec eorum quic-
 quam firmum, perpetuum,
 aut immobile existere,

ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρελθόντα φανέσθαι καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, καὶ δὲ βεβαίον, καὶ δὲ ἀδιαίρετον. διὸ ταῦτα μὲν ἐνθυμηθέντες, νομίζοντες εἰ τὰ παρεόντα καὶ δεδομένα, καὶ τὴν ἡσυχίαν χρόνον διαμένειν διώκοντες, ἐν ἀδυσμιάδι διαζήμεν ἡλικίᾳ φέροντες τὰ πρὸς πίπτοντα. νυνὶ ὅτι πολλοὶ πάντες τὰ ὑπὸ φύσιν καὶ τύχης παρεόντα, καὶ δεδομένα αὐτοῖς, ὅτι τὸ βέλτιον θεωροῦντες, καὶ ἔχοντες οἰάσθαι λογισάμενοι, ἀλλ' οἷα ὅτι ἄπρην ὅπτι γινόμενα διώκοντες ἡλικίᾳ, ἀφ' ὧν εἰσέρχονται, πολλοῖς καὶ μεγάλαισι καὶ ἀδυσμοῖς καὶ ἀνοήτοις κακοῖς καταφροντίζοντες τὰ φερόμενα. καὶ ὅτε συμβαίνει αὐτοῖς πικρότερον ἔχειν τὴν βίον καὶ χαλεπώτατον. ταῦτα ὅτι γίνεται ὅτι τε ἀποβολαῖς χρημάτων, ἢ φίλων θανόντων, ἢ τέκνων, ἢ θυγῶν ἀδελφῶν τῶν νομιζομένων ἡμιωπατων ἡμῶν. εἴτα κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι, λέγουσι αὐτοῖς μόνους ἀτυχασάτας καὶ κακοδαίμονας, οὐ μεμνημένοι ὅτι κατὰ αὐτὴν καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἐγγόνος, καὶ νυνὶ γίνονται ὅτε διώκοντες καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν παρεόντων βίον καὶ τὴν τῶν προέξιστατον, ἐν

multis & variis ex mutationib' cognovimus. Quapropter & hæc animo reputantes, & an ea quæ data præstò sunt, vel minimum tempus durare possint, cogitantes, fortiter, quicquid accidit, si feramus, animi fruemur tranquillitate. Nunc verò permulti, quæcunque vel natura vel fortuna dedit, meliora quàm finxerunt, nec tam ea qualia sint, quàm qualia maximè cerni possint, æstimarunt, subito privati, multis ac magnis turpibusque malis animum deprimunt. Quo fit ut acerbissimè vivant ac miserissimè. Id autem vel in opum iactura, vel in amicorum aut liberorum morte, vel in aliarum rerum quæ charissimæ ducuntur, amissione conspicitur. Tum verò flentes & eiulantes, infelicissimos ac miserissimos se solos prædicant: quum nec eodem se quo alios multos modo & habuisse & habere meminerint, nec tum sui, tum superioris temporis hominum vitam queat perspicere,

ἵστας συμφοραῖς καὶ κακῶν
 πεινυμίας καὶ νυκτὶ πολλοί,
 καὶ περὶ ἐχθρόν τι πολλοὶ
 λογισάμενοι αὐτὸς ὅτι πολλοὶ
 ἀποδιδόντες χρεῖματα, ὕστερον
 διὰ τὰ τῶν χρημάτων ἡρο-
 μέναι ἀπώλεια, αὐτοὶ ὥστε
 σῶσθαι, ἢ ληστὰς διὰ τοῦτο
 μέλλοντες ἀεπίπτειν ἢ π-
 ραὶ ὡ πολλοὶ ὅ φιλῆσαντες
 τινες, καὶ καθ' ὑπερολίαν ἄ-
 νοήσαντες, ἐν τῇ μετέπειτα
 χρόνῳ μεγάλως ἐμίσησαν. ἃ
 δὲ πάντα ἀνδρογασάμενοι ἐκ
 τῆς ἀδελφότητος ἀμὴν ἰ-
 σορίας, καὶ μαθόντες ὅτι καὶ
 ὑπὸ τέκνων καὶ φίλων μάλι-
 στα φιληθέντων πολλοὶ ἀ-
 πώλοντο καὶ ἀντιπαρὰ δίδον-
 τες τὸ αὐτῶν βίον πρὸς τὸ τῶν
 τραυλομένων φαυλότερον, καὶ
 τὰ πρὸς πῖπτον ἀνθρώπων
 νομίζοντες, καὶ μὴ μόνοις συμ-
 βαίνοντα, ἀδυσμότερον διὰ ξο-
 μεν. οὐδὲ γὰρ δέμις ἀνθρώπων
 ὄντα, τὸ δηλοποιῶν συμπλήρωμα τοῦ
 βίου νομίζον, ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἴδια καὶ δέμα, ἰδόντες ὅτι πολ-
 λαὶ κῆρες καὶ πάντα τὸ βίον πε-
 φύκαντι. οἱ δὲ κλαίοντες καὶ
 καποδυσόμενοι, πρὸς τὴν μετ' αὐτοῦ ὡς ἔχεται τὸ ἄπλη-
 μένῳ ἢ τῷ ἀποικομένῳ ὡραίνεσθαι, ἐς μεῖζονα παθήματα τὰ
 ψυχῇ ὑμῶν, μέσαι πολλῶν φασὶν ἀποδομῶν ὡς.

quantis videlicet in cala-
 mitatibus & miseriarum
 cumulis & nunc agant, & o-
 lim permulti egerint. Quo-
 circa si ex historia nobis
 tradita repetamus, multos
 amissis opibus, eam ob ia-
 cturam ipsos postea saluos
 euasisse, quum vel in latro-
 nes vel in tyrannum eam
 ob rem potuissent incide-
 re: multos quoque, quos
 maxima benevolentia pro-
 sequuti quondam fuerant,
 eos post maximè odisse: nec
 paucos à liberis & amicis
 charissimis fuisse interem-
 ptos: si etiam nostram vi-
 tam cum aliorum infelicio-
 re conferamus, casisque o-
 mnes humanos atque com-
 munes habeamus, vivemus
 tranquillius. Nec enim de-
 bet, qui homo sit, aliena
 mala, sed & sua ducere fa-
 cilia, quum totam vitam
 multis videat ærumnis re-
 fertam. At qui flent & ciu-
 lant, præterquam quod
 nec rem amissam, nec mor-
 tui vitam recuperant, ani-
 mum pravis rebus multis
 circumdatum in maiores
 perturbationes impellunt.

παρρησίᾳ ἄρ' ἐκνίπτοντας καὶ
 ἀνακαθαίρουσιν, ἀπορρίπτει-
 ναι πάσαις μηχαναῖς τὰς
 ἐλκετεσκιρρῶμεναις κηλί-
 δας, τὰς καὶ φιλοσοφίαν λό-
 γω. ποιήτοισι δὲ τῷ, ἀντε-
 χόμενοι φρενῆσι καὶ σωφρε-
 σιύαις, καὶ αἰσθημένοι τοῖς
 παρενύσι, καὶ μὴ πλλῶν ὀρε-
 γόμενοι. οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰ
 πολλὰ πᾶσθεσκαζόμενοι,
 ὡς ἐκ ἐστὶ ζῆν μετὰ τὴν τῆς
 ζωᾶς χρόνον, ἔστι γνέσθαι,
 χρηστὰ μετὰ παρρησίᾳ ὅτι ἀ-
 γαθῶν. ἐκ δὲ τὰς φιλοσοφίας
 κηλῶν καὶ σεμνῶν, καὶ τὸ ἐκ ὅτι
 φάσιων ἀπολυθησόμεθα ἀ-
 πλησίαι.

Quamobrem debemus o-
 mnibus modis inueteratas
 maculas abluentes & re-
 purgantes philosophica
 doctrina detergere. Id por-
 ro faciemus, quum pru-
 dentiae ac temperantiae o-
 peram dabimus, & pra-
 sentem fortunam boni cō-
 sulemus, ac plura non ap-
 petemus. Qui enim pluri-
 ma coaceruant, nunquam
 se post hanc vitā ulquam
 victuros animaduertunt.
 Id quod quia non contin-
 get, bonis, quae praesto sunt,
 fruamur, & philosophicae
 grauitatis opera, turpium
 immodica cupiditate libe-
 remur.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΧΥΤΟΥ ΤΟΥ

Πυθαγορείου ἐν τῇ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς
καὶ δαίμονος.

EX ARCHYTA PYTH.

in libro De bono viro &
beato.

Πρῶτον μὲν ἂν
λεῖπει τοῦ γι-
νώσκειν, ὅτι
ὁ μὲν ἀγαθὸς
ἀνὴρ ἐκ δαι-
μόνος καὶ δαίμονος ἐξ ἀνάγκης
ᾖ. ὁ δὲ δαίμων, καὶ ἀγα-
θὸς ἀνὴρ ᾖ. ὁ μὲν γὰρ δαί-
μων ἐξ ἐπαινετῶ καὶ μακα-
ριστῶ γίνεται· ὁ δὲ ἀγαθὸς ἀ-
νὴρ, ἐξ ἐπαινετῶ μόνον. γινε-
ται δὲ ὁ μὲν ἐπαιτὸς, ὅτι ἀρε-
τῇ· ὁ δὲ μακαριστὸς, ὅτι δα-
τυχίᾳ. καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀ-
νὴρ ἐπὶ τοῖς κακοῖς αὐτοῦ ἀ-
γαθοῖς γίνεται τοῖς κακοῖς· ὁ δὲ
δαίμων ᾖ ὅτι ἀφαιρε-
ται τὰ δαιμονικά. τὸς
μὲν γὰρ ἀρετῇ ἀνυπαίτι-
τος αἰδώς, τὸς δὲ δαιμονίας διδύναμις.

Οὗτος igitur
primū est
intelligen-
dū, virum
quidē bo-
num non
statim esse necessariō bea-
tum, verū beatum, etiam
bonum esse. Vt enim bea-
tus laudationem & felici-
tatis prædicationem, ita
bonus laudationem dun-
taxat meretur. Laudatio
quidem virtuti, altera fe-
licitati tribuitur. Iam vir
bonus suis bonis talis red-
ditur: beatus aliquando
beatitate priuatur. Vir-
tutis enim facultas est li-
bera, beatitatis non item.

νόσοι τε γὰρ μακρὰν σωματικὴν,
καὶ πικρὰς αἰσθητικὰς ἀπο-
μαραίνοντι τὰν διδασκάλου
ταῖς διδακτικαῖς. Διαφέ-
ρι δὲ θεὸς ἀνθρώπῳ ἀγαθῷ
ὅτι θεὸς μὲν οὐ μοιροειδέει,
ὣν καὶ διυλισμένην ἔχει τὰν
ἀρετὰν ἀπὸ παντὸς τῷ θνητῷ
πάθει, ἀλλὰ καὶ τὰν δυνά-
μιν αὐτῇ ἀφύπνου πέπαται
καὶ ἀνυπεύθυνος, ὡς πρὸς αἰω-
νίων ἔργων σεμνότητά τε καὶ
μεγαλοφρέπεια. ἀνθρώπου
δὲ ἔσθ' ἄλλο μόνον τῷ θνητῷ τὸ φύ-
σις κατὰ σάματι μέιον α-
γαθὸν πέπαται· ἐστὶ δ' ὅκα
καὶ δι' ἀγαθῶν ἡ μετρίαν,
καὶ διὰ συνήθειαν ἰσχυραὶ, καὶ
διὰ φύσιν μοχθηρὰν καὶ δι' ἄ-
λλας αἰτίας πολλὰς ἀδυνατεῖ
κατ' ἀκραν γῆνα θῆκεν παρὰ
λαδίως ἀγαθῷ.

Ἐπὶ ὧν καὶ ἀγαθῶν ἃ μὲν
ἐντὶ διὰ ταῦτα αἰρετὰ,
καὶ μὲν δι' ἑτέρον· ἃ δὲ δι' ἑ-
τέρον, καὶ μὲν διὰ ταῦτα· ὧν
καὶ σείων τι εἶδος ἀτε-
ρον ἀγαθῶν, ὃ καὶ διὰ ταῦτα
αἰρετόν ἐστι καὶ δι' ἑτέρον.
Τίνων οὖν ἐν ταῖς ταῦτα τῶν
ἀγαθῶν, ἃ πρὸς αὐτὰ διὰ
ταῦτα αἰρετὰ πικρὰν ἡ-
μῶν, οὐ μὲν διὰ ἑτέρον; φανερὸν ὅτι ἡ διδακτικὴ

Nam & diuturni corpo-
ris morbi, & sensuum ia-
cturæ, beatitatis vigorem
tabefaciunt. Eo autem dif-
fert à viro bono deus, quòd
deus non tantum sincera
& omnis humanæ pertur-
bationis experte virtute
præditus est, verumetiam
eius facultatem tranquil-
lam & liberam pro æterno-
rum factorum maiestate ac
magnificentia possidet: ho-
mo verò non tantum per
humanam naturam eami-
nore fruitur, verum sæpe
vel per bonorum negle-
ctum, vel per potentem
consuetudinem, vel per
pravam naturam, vel per
alia multa non potest
veri boni fastigium af-
sequi.

Quoniam igitur bona
quædam propter se ex-
petuntur, non propter aliud:
quædam propter aliud,
non propter se: tertium
quoque bonorum quod-
dam genus est, quod & pro-
pter se & propter aliud ex-
petitur. Quæ igitur hæc
sunt bona, quæ propter se,
non propter aliud expetun-
tur? nimirum beatitudo.

φανερὸν ὅτι ἡ διδακτικὴ

ταύτας ὅτι ἐνεκα τὰ δῆλα αἰ-
 ρεόμεθα, αὐτὰν δὲ ταύτας,
 ἢ δὲν ὅς αἰτρώ. τίνα ὅ παλιν
 ὅτι αἰ δὲ ἔτερον μὲν αἰρεόμε-
 θα, ἢ γὰρ διὰ ταῦτά γε, δα-
 λον ὅτι τὰ ωφελίμα, καὶ τὰ
 παραιρετικά τῷ ἀγαθόν, αἰ-
 τρώ αἴτια γίνεται τῷ αἰρετῷ.
 οἷον πόνοι μὲν σώματος καὶ
 γυμνάσια καὶ τεύχεα, δε-
 κλίας ἀναγκαστικαὶ δὲ καὶ μεθέ-
 ται καὶ ὀπτηδεύσεις, καλῶν καὶ
 ἀρετῶν. τίνα ὅ καὶ διὰ ταῦτα
 αἰρετά, καὶ τὰ δὲ ἔτερον ὅ οἷον
 αἰτε αἰρεται καὶ αἰετῶν ἀ-
 γῶν, καὶ αἰ παραιρέσεις, καὶ αἰ
 παρὰ ζῆς, καὶ πᾶν τὸ ἐχόμενον
 τὸς τῷ καλῷ καὶ αἰ. τὸ μὲν ὧν
 διὰ ταῦτα αἰρετὸν, ἢ μὲν δὲ ἔ-
 τερον, μὲν ὧν ἀγαθόν ὅτι καὶ
 ἐν τῷ ὅ καὶ διὰ αὐτὸ καὶ διὰ αἰτε-
 ρον, ὅτι καὶ δίδασαι. τὸ μὲν γὰρ
 τὸ αὐτῷ παρὲς ψυχῇ ὅτι, τὸ ὅ,
 παρὲς σώμα, τὸ δὲ τι, ὅτι. παρὲς
 ψυχῇ μὲν, αἰ τὰς ψυχῆς αἰρεταί.
 παρὲς σώμα ὅ, αἰ τῷ σώματος.
 ἐκ τῶν ὅ, φίλοι, δόξα, τιμὰ,
 πλοῦτος. ὅτι πλησίως δὲ, καὶ
 τὸ δὲ αἰτερον αἰρετὸν. τὸ μὲν γὰρ
 ἐν αὐτῷ, τὰ ποιητικά τῷ αἰετῷ
 καὶ ἀγαθῶν. παρὲς σώμα ὅ, τὰ
 τῷ σώματος. ἐκ τῶν ὅ, τὰ αἴτια πλεον καὶ δόξας καὶ τιμὰς καὶ αἰλίας.
 ὅτι ὅ τὰς αἰρεταίαν ἡμῶν συγκαταλέγον αὐτῶν διὰ ταῦτα αἰρετῶν,

ut enim huius causa reliqua,
 ita hanc nullius causa ipsam
 expetimus. Quæ rursus
 sunt ea quæ propter aliud,
 non propter se expetuntur
 nempe utilia, & bonorū ef-
 ficientia, quæ rerū expeten-
 darum causas in se conti-
 nent, ut labores corporis,
 exercitia, frictiones, bonæ
 valetudines, sectiones, me-
 ditationes, studia virtutis.
 Quæ denique & propter
 se & propter aliud expetenda
 dicuntur? virtutes, earum-
 que habitus, studia, actio-
 nes, & quicquid est cū vir-
 tute coniunctum. Atque id
 quidē quod propter se, nec
 propter aliud expetitur, v-
 nicum est ac singulare bo-
 num. Quod autē & propter
 se & propter aliud, triplex
 est, ac vel ad animum, vel
 ad corpus, vel ad externa
 pertinet. Ad animū referū-
 tur animi virtutes: ad cor-
 pus, corporis: externa sunt,
 amicitia, gloria, honor, di-
 uitia. Similiter quod pro-
 pter aliud expetitur, vel a-
 nimi bonorum est efficiens,
 vel corporis, vel externorū,
 ut diuitiarū, gloria, hono-
 ris, amicitia. Esse porro vir-
 tutē propter se expetendā,

δηλον καὶ ἐν τῶνδε. εἰ γὰρ τὰ
καὶ διέσσεια τὰ φύσιν, λέγου
δὴ τὰ στομάχος ἀγαθὰ, αὐτὰ
δὲ τῶν αἰσθημάτων, κρέσσον
δὲ ψυχῆς σώματος. φαίνεται
ὅτι καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ
οὐτὰ δὲ τῶν αἰσθημάτων,
ἀλλ' ὅτι δὲ τὸ ἀποβαίνοντα
ἀπ' αὐτῆς.

Τὴν δ' ἀνθρώπινον βίαν κα-
λεῖται τρεῖς· ὁ μὲν ἐν εὐτυχίᾳ, ὁ
δὲ ἐν ἀτυχίᾳ, ὁ δὲ μεταξὺ
τούτων. ὅπῃ ὢν ἀγαθὸς ἀνὴρ
ὁ ἔχων ἀρετὴν, καὶ ὁ χρεόμενος
ἀρετῇ. καλεῖται δὲ αὐτὰ κατὰ
τὸς τρεῖς καιροὺς· ἢ γὰρ ἐν εὐ-
τυχίᾳ, ἢ ἐν εὐτυχίᾳ, ἢ ἐν πῶς
μεταξὺ τούτων. καὶ ἐν ἀτυχίᾳ
ἐστὶ καὶ κακοδαίμων, ἐν εὐτυ-
χίᾳ εὐδαίμων, ἐν δὲ τῇ μέσῃ
καὶ ἀσάφει κακοδαίμων. φαί-
νεται οὖν ὅτι ἔστιν ἄλλος ἐν ὅσῳ
εὐδαιμονία, ἀλλὰ καὶ ἄλλος
ἀρετῆς ἐν εὐτυχίᾳ. λέγουμεν ὅτι
νυνὶ εὐδαιμονία, τὰ τῶν
ἀνθρώπων. ὁ δὲ ἀνθρώπου ἔστι
καὶ ψυχῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶ-
μα. τὸ γὰρ ἔστι ἀμεινότερον ζῶον,
καὶ τὸ ἐν ὅσῳ, ἀνθρώπου. καὶ
γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς ὄργανον τὸ σῶ-
μα πικρὸν, δὴ καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὲν καὶ ἡ πόσις, καὶ αἱ
ψυχῆς. διὸ καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθη-
τὰ ἐντὶ ἀνθρώπου, αἱ δὲ τῆς μερῶν

vel hinc patet. Quam ete-
nim corporis bona, quæ
sunt natura minora, pro-
pter ipsa expetamus: ani-
mus, autem præstet corpo-
ri, nimirum animi quoque
bona, propter ipsa, non pro-
pter eorum effectus expe-
temus.

Tria sunt humanæ vitæ
tempora, vnum felicitatis,
alterum infelicitatis, ter-
tium inter hæc medium.
Quoniam igitur vir bonus
est, qui virtute præditus
est atque vititur: vititur au-
tem ea tribus temporibus,
vel in felicitate videlicet,
vel in infelicitate, vel in
medio: & in felicitate qui-
dem beatus est, in infelici-
tate miser: in medio autem
non beatus: efficitur, nihil
esse aliud beatitudinem,
quàm virtutis in felicitate
usum. Beatitudinem autem
nunc hominis dicimus. Ho-
mo porro non solum ani-
ma, sed etiã corpus est. nam
ex utroque animal, & hinc
homo componitur. Etenim
quanvis animæ sit corpus
instrumentum, tamen &
hoc pars hominis, ut & a-
nima, ducitur. Quapropter
etiam bona quædam sunt
hominis, alia partium.

αἱ δὲ τῆς μερῶν

καὶ ἀνθρώπων μὲν ἀγαθὸν διδά-
 μασυνά, τῷ δὲ μαρέων τῷ ἀν-
 θρώπῳ, ψυχᾷ μὲν φρονήσις,
 ἀνδρεία, δικαιοσύνη, σωφρο-
 σιναί· σώματος δὲ, καμνός,
 ἰγία, ἀεκιεί, ἀμειδισία.
 τὰ δ' ἐκτὸς, πλεῖστος καὶ δόξα,
 καὶ τιμὰ, καὶ δόξα, πεφυκὸν
 ὅτι γένετα ἡμεῖς τῷ ἀνθρώ-
 πῳ καὶ ἀκόλυστα φύσιν περὶ
 φερακόσιν ἀγαθοῖς, δορυφο-
 ρεῖται τὰ μέγιστα τῷ ἀγαθῷ
 τὰ μέγιστα. φιλία μὲν καὶ δόξα
 καὶ πλεῖστος, σῶμα καὶ ψυχῇ ὑ-
 γία δὲ καὶ ἰσχύς καὶ ἀμειδι-
 σία, ψυχῇ φρονήσις δὲ καὶ
 ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀ-
 δικαιοσύνη, τὸ νόον τῆς ψυ-
 χᾶς· οὗ δὲ νόου τὸ θεόν. ὅς τις
 γὰρ ὁ κράτιστος ὅστις καὶ ὁ ἀγα-
 μονόων καὶ τοῦτων ἕνεκα καὶ τὰ
 ἄλλα τῷ ἀγαθῷ αἰεὶ παρῆ-
 μεν. στρατὸς αὐτοῦ μὲν γὰρ ἀγί-
 ται στρατιῶτες, πλωτῶν δὲ
 κυβερνάτης, τῷ δὲ κόσμῳ θεός,
 τῆς ψυχᾶς δὲ νόος, τῆς δὲ
 σφῆς τὸ βίον διδάσκαλος
 φρονήσις. ὅστις γὰρ ἄτις ὅστις
 φρονήσις εἰ μὴ ὅστις αἶμα τῆς
 σφῆς τὸ βίον διδάσκαλος, ὅ-
 ὅστις αἶμα τῷ καὶ φύσιν ἀν-
 θρώπῳ ἀγαθῷ.

Atque hominis quidem
 bonum est beatitudo: par-
 tium autem, animi qui-
 dem, prudentia, fortitu-
 do, iustitia, temperantia:
 corporis autem, pulchri-
 tudo, sanitas, bona valetu-
 do, sensuum vigor. Iam
 externa, divitiæ, gloria,
 honor, & nobilitas, ho-
 mini solent adnasci, hac na-
 tura præcedentium bono-
 rum consequentia, ma-
 iora bona stipant hæc
 minora: amicitia quidem,
 gloria, ac divitiæ, cor-
 pus & animum: sanitas au-
 tem, robur, ac sensuum
 vigor, animum: pruden-
 tia, fortitudo, temperan-
 tia, atque iustitia, men-
 tem animi: mens deni-
 que deum. Hic enim
 præstantissimus ac prin-
 ceps est: huiusque cau-
 sa reliqua præsto sunt bo-
 na. Etenim exercitui præ-
 est imperator, nautis gu-
 bernator, mundo deus,
 animo mens, vitæ huius
 beatitati prudentia. Nihil
 enim est aliud prudentia
 quam huius vitæ beatita-
 tis, siue naturalium homi-
 nis bonorum scientia,

Καὶ θεῶν δὲ δαίμωνι
καὶ βίῃ ἀρετῇ· τῷ δὲ ἀν-
θρώπῳ δὲ ἐπιστάμας καὶ ἀρε-
τῆς καὶ τῷ ἀτυχίᾳ, παμα-
νούμενα ὡς γίνονται. λέγῃ ὅτι
ἐπιστάμας, ὅφισι μὲν τῶν θεῶν
καὶ δαίμόνων, φερόμενοι δὲ τῶν
ἀνθρώπων καὶ τῶν περὶ τὸ βίον.
ταῖς γὰρ λόγῳ καὶ ἀποδείξεσιν
ποτιζομένης ἀρετῆς, δεόν
ἐπιστάμας ποταζομένη. ἀρε-
ταὶ γὰρ, τὰς ἡθικὰς καὶ βιολογίας
ἐστὶν τῷ ἀλόγῳ μέρει· ταῖς
ψυχῆς, καθ' αὐτὴν καὶ ποιοίτινες
ἡδὺ λέγονται καὶ τὸ ἥθος·
οὗτοι γὰρ θεοὶ, δίκαιοι καὶ σω-
φρονεῖς. ἀτυχία δὲ, τὰς περὶ
τὸ λόγον τῶν ἀγαθῶν παρυσίαι,
καὶ μὴ δὲ αὐτὴν γινώσκουσιν. ἐ-
πιών αὖτε ἀρετῆς καὶ ἐπιστά-
μας ἐφ' αὐτῇ, αὖτε ἀτυχία ἐκ
ἐφ' αὐτῇ· ἐν τῇ δυνάμει καὶ
ὡς ἐξέσται τῶν κατὰ τὸν δαί-
μονα· αὖτε δυνάμει καὶ αὖτε
ὡς ἐξέσται ποταίνται μὲν ἔσται,
ἀφαιρούμενα καὶ ἀναιτῆκαν ὅτι
φρονεῖ· ἀποδοῦσαι γὰρ, δια-
γρῶν καὶ ἀδαιμονίαν· γί-
νεται δὲ ταῦτα ἐν ἀτυχίᾳ·
φανερὸν ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν
ὅτιν ἀδαιμονία, εἰ μὴ χα-
σις ἀρετῆς ἐν ἀτυχίᾳ. ὅτι ὁ
ἀγαθὸς ἀνὴρ ἔτι δέχεται

Ac dei quidem beatitas
est & vita præstantissima
propria: hominis autem
scientia, virtute, ac tertia
felicitate cōponitur. Scien-
tiam dico tum deorum ac
dæmonum sapientiam, tum
hominum ac rerum ad vi-
tam pertinentium pruden-
tiam. Quæ enim ratione ac
demonstratione utitur vir-
tutes, eas appellari scientias
est æquum. Virtutem verò
moratum & optimum ani-
mi partis ratione carentis
habitu, à quo nomen ali-
quod ad mores pertinens
ducimus, & liberales, iusti,
temperantes dicimur. Feli-
citatem denique, bonorum
citra rationis auxiliū co-
piam. Quoniam igitur vir-
tus ac scientia nobis inest,
felicitas non item: beatitu-
do autem in contemplandis
& agendis rebus honestis
versatur: hæc porro cōtem-
plationes & actiones quum
non rectè succedunt, mini-
sterium & necessitatē: quū
rectè, delectationem & bea-
titudinem adferunt: idque
in felicitate cernitur: nihil
esse beatitatē aliud quā vir-
tutis in felicitate vsum, effi-
citur. Quo fit ut non aliter
vir bonus, quàm etiam qui

corpore

ποτ' ὀτυχίαν, ὥς περ αὖ οἱ παρ
σωματι καλῶς ἔχων καὶ ῥώ-
μας. καὶ γὰρ οἱ αὖ οἷός
τε καὶ θάλασσαν καὶ ψυχὴν ὑπο-
μείνων, καὶ βαρὺ ἀραιμέγα,
καὶ πολλὰς ἀτίρας διχέρως
ὑποδύειν κακοπαθεῖν.

Ἐπεὶ ὦν ἀδαμνισιῶα,
καὶ αἰσὶς ἀρετῆς ἐν ὀτυχίᾳ, π-
εὶ ἀρετῆς καὶ ὀτυχίᾳ λέ-
γεται, καὶ περὶ τὴν περὶ ὀ-
τυχίᾳ. Ἦ γὰρ ἀγαθῶν ἂ μὲν
ἐκ ὀπιδέχεται ὑποδύειν, οἷον
ἀρετὰ. οὐ γὰρ ὅτι ὑποδύειν
σὰ τις ἀρετὰ, καὶ ὑποδύειν
τὴν τις ἀγαθός. ἂ γὰρ ἀρετὰ
σάθμαν ἔχει πὲρ δέον, καὶ ἔστι
τῷ δέοντος ἔστι ἐν τοῖς περ-
κτοῖς. ἂ δὲ ὀτυχίᾳ καὶ τὰν
ὑποδύειν ὀπιδέχεται καὶ τὰν
μήωσιν. ὑποδύειν οὖν ἢ γὰρ αὖ
τινὰς κακίας, καὶ ἔστι οὖν ἢ
αὖ περὶ ἐκ τῆς καὶ φύσιν ἔ-
στι. ὥς τε πολλάκις αὐτι-
σάινειν καὶ τὰς αὖ τῆς ἀρε-
τῆς. καὶ ἔμῳν ἂ ὀτυχίᾳ, δηλὰ
καὶ ἀτρεα ἀτίαι πλείονες. ἔ-
δεποκα γὰρ δεῖ δαμνισιῶα, πα-
ρὰ μὲν αὐλντικὰν ἢ μὲν τινὰς
δηλὰ ζόντας, οἱ τὰ ποτ' δηλὰ δὴ
ἐάσαντες, φαντασίαν τινὶ φαν-
δεῖ πὲρ ἀμῶς αὖ ρέοντι.

corpore sano ac robusto
est, in felicitate se gerat. Nā
hic quoque & frigus atque
æstum ferre, & magnum o-
nus tollere, & alias multas
ærumnas facile potest ferre.

Posteaquam igitur beati-
tudo virtutis est in felici-
tate usus, de virtute & felici-
tate dicendū erit : ac primū
de felicitate. Etenim quedā
bona nimium non recipiunt,
ut virtus. Siquidem non
est vlla virtus nimia, nec
quisquam vir nimis bonus.
Virtus enim decorum pro
norma habet, ac decori est
in rebus agendis habitus.
Felicitas autem nimium
recipit & parum. Nimia
porro vitia quedam gignit,
& hominem ab habitu na-
turali transuersum rapit, sic
ut virtuti quoque sæpere-
luctetur. Nec tamen felici-
tas tantum, sed & aliæ cau-
sæ idem possunt efficere.
Neque enim credendum
est, quum inter tibicines
quidam reperiantur arro-
gantes, qui veritatis cura
relieta, falsa quadā imagi-
natione captent imperitos,

ὡς ἵπαι δρέταν μὴ ἡδὺ τὸ
 ποιῶντο γῆ. ἀλλ' ὅσῳ ὅρ
 σεμνότερόν ἐστι, τοσούτω καὶ τὸ
 ποτιποιεῖσθαι ὡς αὐτὰν
 πλεονεῖ μὲν γῆ. πολλὰ γὰρ
 ἐστὶ τὰ διασρέφοντα τὰς ὡς
 τὰν δρέταν ὅτι φανείας, ὡς
 ἐν ἡδὺ ἐστὶ τὸ ἵπαι βελού-
 των καὶ ποτιποιεῖσθαι γῆ.
 ἄλλα δὲ φυσικὰ παθεῖα ὡς
 καλὰ θέοντα ἐν ὅκῳ ποιεῖν τε
 ἐναντίαν ὅτι ὡς πικρὰν ταῖς ἀ-
 ληθινὰς διαδέσθαι. τινὰ δὲ καὶ
 δι' ἔθος συνεκτεθῆσθαι ἀπὸ
 παλαιῶν χρόνων. ἐκ ὀλίγα δὲ
 καὶ δι' ἀδικίας ἀβητικὰς τε καὶ
 γεροντικὰς, καὶ δι' ὀτυχίας ἢ
 καὶ ἀτυχίας, καὶ δι' ἄλλως
 παμπληθείας τύπῳ. ὥστε οὐ-
 δέ ποτε δεῖ θαυμάζειν εἰ
 πάντ' αὐτῶν ραγεμένως ἐν ὅκῳ
 κείνεται, τὰς ἀληθινὰς διαδέ-
 σθαι μετὰ πηλίας. ὡς ὅρ καὶ
 τέκοντα ἢ ὅς εἰς ὃν ἡδὺ δοκίον-
 τα πολλὰ ἐν τοῖς ὑποκείμενοις
 ἔργοις ὁρέομεν ἀμφοταύοντα
 καὶ στρατὸν, καὶ κυβερνάται, καὶ
 γραφέα, καὶ πάντας ἀπλῶς
 καὶ ὁμοῦ ἐκ ἀποσερῶμεν
 τὰς ὑπαρχοῖσας ἔξιν. ὡς
 ποὶ δὲ τὸ ἀκολασαίνοντα ἐν τισὶ καμνοῖς, καὶ τὸ ἀδικήσαι-
 τα, ὡς δὲ τὸ ἀποδελιάσασθαι, εἰς τοὺς κακῶς τεκτεῖν αἰ-
 δρας. οὐδὲ μὲν τῶν τούτων τί καὶ ὁρῶσθαι εἰς τοὺς αἰσθητοὺς

in virtute non idem cerni:
 verum quanto res est di-
 gnior, tanto, qui eam sibi
 vindicent, plures existere.
 Multa sunt enim quæ vir-
 tutis faciem, & veram affe-
 ctionem pervertunt, vel in-
 fidiano ac vindicando, vel
 per naturæ perturbationes
 cognatas, aut longa confir-
 matas consuetudine, vel per
 ætatem iuuenilem aut seni-
 lem, vel per felicitatem aut
 infelicitatem, vel aliis mo-
 dis pluribus. Quocirca mi-
 randum non est, si cuncta
 nonnunquam, vera affectio-
 ne mutata, aliter eueniunt:
 quemadmodum & fabrum,
 qui optimus habeatur, sæpe
 inter operandum videmus
 peccare, & imperatorem,
 & gubernatorem, & picto-
 rem, & omnes denique,
 quos tamen arte qua pol-
 lent, non priuamus. Sed
 quemadmodum qui aliquā-
 do vel immodeste, vel iniu-
 ste, vel timide se gesserit, in-
 ter malos referendus non
 est: ita nec, quicquid in
 his recte, inter bonos:

ἀλλὰ τοῖς τε φαύλοις τὸ τυ-
χὸν ποτιδοτέον, τοῖς τε ἀγα-
θοῖς τὸ δὲ ἀμάρτανον. καὶ ὅτι ἀ-
λαθινὰ κρίσιν ἔπαι' ἕνα και-
ρὸν ἀποβλέποντας, ἐδ' ὅτι
χρόνος τί πλεόντος, ἀλλ' ὅτι
πάντα τὸ βίον. ὡς περὶ τὸ σῶμα
βλάπτει μὲν καὶ τὸ τῆς ἐνδύσεως,
καὶ τὸ τῆς ὑπερβολῆς εἶδ' ὅτι, ἐ-
μὰν ἀλλὰ νόσους τε μέζοντας
ἐμποιεῖν πέφυκον αἱ ὑπερβο-
λαί, καὶ τὰ καλεόμενα ὡρεῖσ-
σώματα· ἔτι καὶ ψυχὰν βλά-
πτει μὲν καὶ τὸ τῆς ἀτυχίας ἢ
ἀτυχίας εἶδος ἀκαίρως πα-
ραχρόνιον· ἐμὰν ἀλλὰ νό-
σους τε μέζοντας ποτὲν πέφυ-
κον αἱ λεγόμενα ὡρεῖσά πάντες-
σιν δὲ τυχία, ὡς περὶ οἷον ὅτι κα-
ταμεδύσκουσα τοῖς ἀγαθοῖς
πάν' διάνοιαν.

Ὅθεν ὅτι ἀτυχία οὐκ ἐκείνη
ἐμμεδύως χαλεπώτερόν ἐστιν,
ἀλλ' ἀτυχία. πάντες μὲν γὰρ
ἐν ἀτυχίᾳ μένοντες, ὡς ὅτι
πολὺ μέτεροι καὶ κόσμοι τὸ
ἥθος ἡμεῖς φαίνοντα· ὅτι δὲ
ἀπορροιαὶ ἀνδρείοι, μεγα-
λόφρονες, μεγαλόψυχοι. δε-
νὰ γὰρ ἀτυχία συναγαγὼν καὶ
καταρτῆσαι πάν' ψυχὰν· αἱ
δὲ ἀπορροιαὶ πικρὰντιον ὅτι αἱ καὶ κοινῶσαι. διὸ ποθι-
τικοὶ μὲν ἅπαντες καὶ συνετοὶ τὸ ἔργον, ἀτυχεύοντες·

verum & illis casus, & his
error tribuendus venit: ve-
rum autem iudicium non
ex vno tempore vel aliquo
temporis spacio, sed ex vita
tota faciendum. Sicut por-
ro corpori & quod nimi-
um & quod parum est,
nocet, tamen ut grauiiores
morbos nimia procreent,
& quæ dicuntur reliquæ:
sic animum quoque & feli-
citas & infelicitas nimia
lædit, tamen ut grauiiores
morbos felicitas, quæ dici-
tur, procreet, dum vini in-
star mentem bonis in-
ebriat.

Quamobrem non in fe-
licitatem rectè, quàm felicitatem
ferre difficilius est.

Nam in infelicitate plerū-
que temperantes ac mode-
sti: in felicitate animosi, ve-
hementes, ac magnanimi
cernimur. Valet enim ani-
mum ut infelicitas contra-
here & componere, ita
felicitas efferre & euacua-
re. Quo fit ut cauti ple-
rumque sint & pruden-
tes, qui sunt infelices:

ὀπθαιτικοὶ δὲ καὶ θαρσαλέοι
 ἢ ἔσπον, ἀτυχέοντες. ὅρως δὲ
 ὅστιν ἀτυχίας, αὐτὸς περὶ τοῦτο ὁ
 ἀγαθὸς ἀνὴρ συνιζῶν αὐτῷ
 ἡρομδρ' αὐτοπίας ἰδίαις περ-
 ξίας. ὥς τῶρ καὶ μέγας ναῦ,
 καὶ μέγας παδαλίω, ὃ καὶ δι-
 κρεῖται δυνάται ὁ ἀγαθὸς
 κυβερνάτας μεγάλη πελάγος
 δὲ τῶρ αὐτὸς καὶ μεγάλην
 ναυκλαρίαν ἐκλόμενος. αὐ-
 τὸς ὑπερβολὰ ταῖς ἀτυχίας
 τοῖς ἀγαθοῖς, ἐκκρατεῖται
 πέφυκεν ὑπὸ ταῖς ψυχαῖς, ἀλ-
 λὰ κρατεῖν αὐτὰς. ὥς τῶρ γὰρ τὸ
 λαμπρὸν φάος μαρτυρίαν
 περὶ τῆς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔστω καὶ αὐτὸς ὑπερβόησα ἀτυχία ταῖς
 νῦν ταῖς ψυχαῖς. καὶ περὶ μὲν οὕτως ἀτυχίας οἷος εἰρήδω.

qui felices, iniurijs & confi-
 dentes. Iusta autem felicitas
 est, quantam vir bonus ad
 actiones suas exoptet: quæ
 admodum & navis atque
 clavi iusta magnitudo du-
 citur, cuius opera probus
 gubernator magnum transi-
 re mare magnamque po-
 test navigationem perfice-
 re. At nimia felicitas non tā
 animo parere solet quā
 imperare. Vt enim lux ni-
 mia oculos, ita nimia felici-
 tas animi mentem offendit.
 Ac de felicitate quidem ha-
 ctenus.

ΘΕΑΓΟΡΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ,
ἐν τῇ περὶ ἀρετῆς.

EX THEAGETRYTH. IN
libro De virtutibus.

Χειρὶ δὲ καὶ
ταῖς ψυχαῖς
διάνοσμος
ἔστω. πρὸ μὲν
γὰρ τι αὐ-

τῆς ὁρᾶς λογισμὸς, πρὸ δὲ, δύμω-
σις, πρὸ δὲ, ἐπιθυμία. λογισμὸς
μὲν, ὁ κρατέων ταῖς γνώσεσι θύ-
σμος δὲ, ὁ κρατέων τῷ μέ-
νεθι. ἐπιθυμία δὲ, ἡ κρα-
τεῖσα τῷ ἐπιθυμητικῷ ἀ-
δυνείῳ. ὅκα ὧν ἐς τὸ ἐν τὰ ῥία
ταῦτα μολεῖ, μίαν ἐπιθεξά-
μην συναρμογὰν, πόκα δὲ
γίνεται ἀρετὰ καὶ ὁμόνοια ἐν
ταῖς ψυχαῖς. ὅκα δὲ σασιάζοντα
ἀπ' ἀλλήλων ἀπέσπασαι,
πόκα δὲ γίνεται κακία καὶ ἀ-
νάρμοστος ἐν ταῖς ψυχαῖς. ἀνάσ-
κα δὲ ἀρετὰν τεῖα ταῦτα ἔ-
χον, λόγον, δυνάμιν, καὶ ποσ-
αίρεσιν. τῷ μὲν οὖν λογικῷ μέρεθι ταῖς ψυχαῖς, ἀρετὴ ἀφελ-
νυσις. κειτικὰ γὰρ ὄντι καὶ θεωρητικὰ ἔστις.

Nimi con-
stitutio sic
se habet, ut
vna sit eius
pars ratio,
altera, ira-

cundia, tertia, cupiditas.
Ratio cognitioni, ira ro-
bori, cupiditas appetitui
præst. Quum igitur hæc
tria vna compage in vnum
rediguntur, tum virtus in
animo gignitur & concor-
dia: quum per seditionem
inter se diuelluntur, vitium
oritur atque discordia.
Sunt autem virtuti hæc tria
necessaria, ratio, facultas,
& consilium. Iam ratione
præditæ animi partis vir-
tus est prudentia, quoniam
iudicij & contemplatio-
nis particeps est habitus:

τῷ δὲ θυμοειδέϊ, ἀνδρεία.
 ἔστι γὰρ ἐντὶ αὐτῆς καὶ ὑ-
 ποστατικὰ τῶν δυνάμεων. τῷ δὲ
 ἐπιθυμητικῷ, αἰσθητικὰ.
 κατελείπει γὰρ ἐντὶ αὐτῇ κατὰ
 τὴν ἡδονῶν τὴν δὲ σωματικὴν. ὅ-
 λας δὲ τὰς ψυχὰς, αἱ δὲ κατε-
 λεύσθη. φαῦλοι γὰρ οἱ ἀν-
 θρωποι γίνονται, ἢ δὲ κα-
 κία, ἢ δὲ ἀκρασία, ἢ δὲ θη-
 ρειότης. ἀδικουῦσι δὲ ἀλλά-
 λως ἢ δὲ κέρδους, ἢ δὲ ἡδονῶν,
 ἢ δὲ φιλοτιμίας. αἱ μὲν γὰρ κα-
 κία τῷ λογιστικῷ μέρει τὰς
 ψυχὰς ἐντὶ οἰκειότερα. περὶ
 οἷον γὰρ αἱ μὲν φρονήσεις τὰ
 τέχνη, αἱ δὲ κακία τὰ κακο-
 τεχνία ἐξείν. μηχανάσθη
 γὰρ ποθεῖν δεινὴ τὸ ἀδικον.
 αἱ δὲ ἀκρασία μὴδὲν τῷ ἐπι-
 θυμητικῷ ἐν γὰρ τῇ κρατεῦ
 αἰδοναί, ἢ ἐγκράτεια καὶ ἐν τῇ
 μὴ κρατεῖν, ἢ ἀκρασία. αἱ δὲ
 θηριότητες, τῷ θυμοειδέϊ. ὅκα
 γὰρ τῇ ἐπιθυμίᾳ κακὰς
 ποιῆσαι χεῖρ ἔσται, ὥς
 ὡς ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς θη-
 ρείον, τὸ οἶόνδε ὀνομάζεται
 θηριώδες. ἀκόλουθα δὲ καὶ τὰ ἀ-
 ποτελέσματα τῶν δὲ δυνάμεων
 πούτων, ὧν περὶ ἕνεκα πορεύ-
 σονται. αἱ μὲν γὰρ πλεονεξία,
 ἀπὸ κακίας· αἱ δὲ κακία, ἀπὸ τῆς λογιστικῆς μέρους τὰς ψυχὰς.

iracundię autem fortitudo
 quandoquidem resistit, &
 grauiā perfert hic habitus:
 cupiditatis verò temperan-
 tia, posteaquam corporis
 voluptatum quedā est mo-
 deratio: totius denique ani-
 mi iustitia. Improbi porro
 redduntur homines vel per
 malitiam, vel per inconti-
 nentiam, vel per feritatem:
 iniuste autem agunt vel lu-
 cri, vel voluptatis, vel glo-
 rię causa. Ac malitia quidē
 ad ratione pollentem animi
 partem refertur: quando-
 quidem ut prudentia cum
 arte, ita malitia cum p̄ aua
 confertur arte, quoniam ad
 iniuriam dolos excogitat:
 incontinentia verò ad cupi-
 ditatem, posteaquam & in
 moderanda voluptate sita
 est continentia, & in non
 moderanda, incontinentia:
 feritas autem ad iracundiā.
 Huic enim quum quis ma-
 leficium non ut homo, sed
 ut fera gratificatur, ea dici-
 tur feritas. Sunt quoque
 harum affectionum effectus
 & fines consequentes. Ut e-
 nim a malitia pendet auari-
 tia, sic ad ratione pollentē a-
 nimi partē refertur malitia.

καὶ ἡ μὲν φιλοτιμία, ἀπὸ τῆς θυ-
 μοειδέος. αὐτὰ δὲ ἐν ὑπο-
 βολῇ ἡρομένα, ἡρῶν ἢ ἡμ-
 εῖοι. πάλιν δὲ αἱ μὲν ἡδοναὶ
 ἐν τῇ ὁπιθυμητικῇ, σφοδρό-
 τερον δὲ μασθοῦσιν, ἡρ-
 ῶν ἢ ἀκρατίαν. ὥστ' ὅπρ' ἐν
 τῇ ἀδικίᾳ γίνεται δι' αἰτίας
 τῶν αὐτῶν, φανερόν ὅτι τὸ δι-
 καιοπραγίᾳ γίνεται διὰ τῶν
 ἴσων. φύσις γὰρ αἱ μὲν ἀρεταὶ ἀ-
 γαθοποιὸς καὶ ὠφελητικαὶ αἱ δὲ
 κακία, κακοποιὸς καὶ βλαπτι-
 καὶ. ἐπεὶ δὲ τῇ τῆς ψυχῆς με-
 ρῶν τὸ μὲν ἐντὶ ἀγέμενον,
 τὸ δὲ ἐπόμενον· αἱ δὲ ἀρεταὶ
 καὶ αἱ κακίαι πρὸς ταῦτα καὶ
 ἐν τοῖσι. φανερόν ὅτι καὶ τῇ
 ἀρετῇ ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγμوني-
 καί, ταὶ δὲ ἐπιπτικαί, ταὶ δὲ
 σπύδιτοι ἐκ πύτων. ὁ γὰρ μο-
 νικαὶ μὲν, οἷον αἱ φρεναίσις· ἐ-
 πιπτικαὶ δὲ, οἷον ἀνδρεία καὶ
 σωφροσύνη. σπύδιτος δὲ ἐκ
 τῶν, οἷον αἱ δικαιοσύνη.
 τὰ δὲ πάθη, τῶν ἀρετῶν ὅ-
 λα. πρὸς ταῦτα γὰρ καὶ ἐν
 τοῖσι αἱ ἀρεταί· τῇ δὲ πα-
 θείῳ τὸ μὲν ἐκούσιον, τὸ δὲ
 ἀκούσιον. καὶ ἐκούσιον μὲν,
 αἰδοῦν· ἀκούσιον δὲ, λύπη. ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ ὁπτείνοντε
 καὶ ἀνιέντι τοῖς πολιτικοῖς, συναρμύζοντες τὰ ἄλλα μέρη τῆς
 ψυχῆς ποτὶ τὸ λόγον ἔχον. ταῦτα δὲ συναρμύζοντες ὅς, τὸ

Similiter ut ad iracundiam
 pertinet ambitio, sic ipsa
 nimia reddita, feritatem gi-
 gnit. Denique voluptas ut
 cupiditatis est, ita nimium
 quaesita, parit incontinentiam.
 Quare quum de tot causis
 iniuste agamus, de totidem
 nimirum iuste agemus. Nam
 & virtutis natura benefacit
 ac prodest, & vitium male
 facit ac nocet. Et quoniam
 de animi partibus alia im-
 perat, alia parent, virtutes
 autem in his ac vitia cernun-
 tur: virtutes quoque partim
 imperantes, partim paren-
 tes, partim esse mistas effi-
 citur. Imperat quidem pru-
 dentia, parent autem forti-
 tudo ac temperantia: mista
 demum est iustitia. Pertur-
 bationes porro sunt virtu-
 tis materia, quando quidem
 in his illa cernitur. Est autem
 aliud perturbationis genus
 cum voluntate coniunctum,
 aliud non est: coniunctum,
 voluptas est, non coniun-
 ctum, dolor. Atque haec &
 intendunt & remittunt ci-
 uiles homines, dum reli-
 quas animi partes cum ra-
 tionis partem coaptant:

μήτε δὲ τὰν ἐνδοξάν, μήτε
 δὲ τὰν ὑποβόλαν ἀπείργεσθαι
 τὸ νόον τὸ ἴδιον ἔργον ὀπιτε-
 λέν. σωτέα κται γὰρ τὸ χέρηρον
 ἔνεκα τῷ βελτίονι Θ. ὡς οὖν
 μὲν τῷ κόσμῳ τὸ ἀσπαδεῖς πᾶν
 μέρεσ, ἔνεκα τῷ ἀεικινάτῳ· οὐ
 δὲ τὰ συζυγία τῷ ζώον, τὸ
 θῆλυ ἔνεκα τῷ ἄρρενι Θ. (τὸ
 μὲν γὰρ ἀσπείρει τὰν ψυχὰν γυν-
 νῶν, τὸ δὲ μόνον τὰν ὕλαν πα-
 ρέχεται τῷ γυννομένῳ) ἐν δὲ γε
 τῇ ψυχῇ τὸ ἄλογον τῷ λογι-
 κῷ. σωτέα κται γὰρ οἱ θυμὸς καὶ
 αἱ ὀπίθυμια ποτὶ τὸ πρῶτον
 μέρεσ τῆς ψυχᾶς· τὸ μὲν, ὡς-
 πορ δορυφόρος τις καὶ σωματο-
 φύλαξ, τὸ δὲ, ὡς οἰκὸς οἰκῶν καὶ
 οἰκουρὸς τῆς ἀναλκείων. ὁ δὲ
 νόος Θ. ὅτι ἀκρας τῆς κορυφῆς
 τοῦ σώματος ἰδρυμένον Θ, καὶ ἔ-
 χων πρῶται καὶ δευτέραι τὰς
 ἐποψίαν, μὲν δὲ τὰν τῆς
 εὐντων φρόνασιν. καὶ τῆς ἔρ-
 γον ἐν τῇ αὐτῇ καὶ φέσιν, τὸ
 μὲν δὲ σάμνον, καὶ κτησαμέ-
 νον, ἀκολουθεῖται τοῖς βελτίστοις
 αὐτοῖς, καὶ τῶν κατώτερων ἀρχῶν γὰρ
 καὶ αἰτίων καὶ κανῶν ἐν τῇ
 ἀνθρωπίνῃς διδασμοσίᾳ, αἱ τῶν δεινῶν καὶ ὑμνωτάτων ὀπί-
 γωσις.

id quod in eo positum est
 ut nec propter nimium nec
 propter parum suas actio-
 nes prohibeatur mens per-
 ficere. Quod enim deterius
 est, præstantioris causa cœ-
 pit existere: ut in mundo
 semper patiens pars, pro-
 pter eam quæ semper mo-
 uetur: in animalibus fœmi-
 na, propter marem: (hic e-
 nim animum gignit, illa
 duntaxat materiam gigne-
 do suppeditat) in animo ra-
 tione carens pars, propter
 rationis compotem. Nam
 & iracundia & cupiditas ad
 primam animi partem re-
 fertur: illa tanquam satel-
 les & latro, hæc curatoris
 instar & custodis domesti-
 ci. At mens in summo cor-
 poris vertice collocata, in
 pellucida undique specula-
 corum quæ sunt, scientiam
 inuestigat, & hoc à natura
 opus habet ut post inuesti-
 gationem & acquisitionem,
 melioribus ac præstantio-
 ribus utatur. Etenim rerum
 diuinarum ac præstantissi-
 marum cognitio, beatitu-
 dinis humane principium,
 causa & norma est.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΟΥ

Πυθαγορείου ἐν τῇ περὶ ἀρετῆς.

EX METOPRO PYTHAGOREO,
in libro De virtute.

Ρετὰ ἐντὶ
ἀνθρώπῳ,
τελέσας
φύσιν αὐ-
θρώπου. ἑ-

κασον γὰρ τὸ εὐόντων, τέλειον καὶ
ἄκρων γὰρ ἐστὶν, καὶ τὰν οἰκίαν
ταῖς ἀρετῆς φύσιν. ἵππῳ τε γὰρ
ἀρετὰ ὄντι, αἰς τὸ ἄκρον ἀ-
γρισα τὰν τῷ ἵππῳ φύσιν. καὶ
ὅππῃ τῷ μερέων δὲ τῷ καθ'
ἑκασον ὁ αὐτὸς λόγος. ὁμ-
μάτων τε γὰρ ἀρετὰ ὁξυδορ-
κία· αὐτὰ δ' ἀκρότατα ἐντὶ
ταῖς οὐφθαλμῶν φύσιν. καὶ
ἑτάτων ἀρετὰ, ὁξυακοΐα· αὐ-
τὰ δ' ἀκρότατα ἐντὶ τῆς ἑτά-
των φύσιν. καὶ ποδῶν ἀρετὰ,
ποδωπεία· καὶ αὐτὰ δὲ ἀκρό-
τατα ἐντὶ τῆς ποδῶν φύσιν.
αἰατική δ' ἀρετὰν πᾶσαν
τεία ταῦτ' ἔχιν, λόγον, καὶ
διώαμιν καὶ προαίρεσιν.

Ominis
virtus est
hominis
naturę per-
fectio, ete-
nim per

propriam virtutis naturam
perfectum quidque ac su-
premum redditur. Nam &
equi virtus est ea quę na-
turam equi ad supremum
perducit, & in partibus
singulis eodem se modo
res habet. Nam & oculo-
rum virtus est acris visus,
idēque supremum in o-
culorum natura: & aurium
virtus, acris auditus, i-
dēque supremum in au-
rium natura: & pedum
virtus, velocitas, eadē-
que supremum in pedum
natura. Sunt autem virtu-
ti hæc tria necessaria, ra-
tio, facultas & consilium.

λόγον μὲν, ὥς κείναι καὶ δια-
 ρεῖ· δύναμιν δὲ, ὥς ἀντέχει καὶ
 κρατεῖ· θεωρεῖσιν δὲ, ὥς δὲ καὶ
 ἀγαπᾷ. πρὸ μὲν οὖν κείναι
 καὶ θεωρεῖν, ἐντὶ τῷ ὁρίσασθαι
 καὶ μέρεσιν τὰς ψυχὰς· πρὸ δὲ
 ἀντέχειν καὶ κρατεῖν, ἰδίον τῷ ἀ-
 λόγῳ μέρεσιν τὰς ψυχὰς.
 συνέστακε γὰρ θεωρεῖσιν ἐκ
 διανοίας καὶ ὁρᾶσθαι. αἱ μὲν
 ὧν διανοία ἀπὸ τῷ λογικῷ μέ-
 ρει· ἐντὶ τῇ ψυχῇ, αἱ δὲ ὁ-
 ρεῖσιν ἀπὸ τῷ δυνάμει. πρὸ δὲ πρῶ-
 τος τῶν ἀρετῶν ἀπαστῶν ἐκ τῶν
 μερῶν τὰς ψυχὰς κατ' ἰδίον
 αὐτῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰν
 ἡρώων καὶ τὰν σύστασιν τὰς ἀ-
 ρετῶν. ὅτι γὰρ τὰ μερῶν τὰς
 ψυχὰς δύο τὸ θεωρεῖν, τὸ ὡς,
 λογιστικόν, τὸ δὲ δύναι· καὶ λο-
 γιστικὸν μὲν, ὥς κείνομεν καὶ
 θεωροῦμεν· δύναι δὲ, ὥς ὁρ-
 μώμεν καὶ ὁρῶμεθα. ταῦτα
 δὲ δυνάμεις ἢ συμφωνοῦσι,
 ἢ διαφωνοῦσι. αἱ δὲ μάχα
 καὶ διαφωνία γίνεται αὐτοῖς,
 δι' ἰσότητα καὶ ἑλλείψιν. φα-
 νερόντων, ὅκα μὲν τὸ λογισ-
 τικὸν μέρος τὰς ψυχὰς ἐγκρα-
 τῇ τῷ δυνάμει, γίνεται καρτε-
 ρεία καὶ ἐγκράτεια· ὅκα δὲ
 τὸ μὲν ἡγήται, τὸ δὲ ἐπιταί,

Ratio iudicat & contem-
 platur : facultas resistit &
 moderatur : consilium a-
 mat & amplectitur. Iam
 iudicare & contemplari in-
 telligentis animi partis est
 proprium : resistere & mo-
 derari, ratione carentis : a-
 mare & amplecti, utrius-
 que, tam quæ ratione ca-
 ret quàm quæ pollet.
 Quum enim ex intelli-
 gentia & appetitu constet
 consilium, illa ad ratio-
 nis compotem animi par-
 tem, hic ad expertem re-
 fertur. Iam virtutum o-
 mnium numerum, nec-
 non virtutis ortum & con-
 stitutionem ex animi par-
 tibus licet cognoscere.
 Etenim animi partes pri-
 mæ sunt duæ, altera com-
 pos rationis, expertis alte-
 ra. Illa iudicamus & con-
 templamur, hac ferimus &
 appetimus. Hæ porro vel
 consentiunt inter se, vel dis-
 sentiunt. quæ quidem pu-
 gna ac discordia propter ni-
 mium vel parum existit.
 Quum igitur rationis com-
 pos pars moderatur experte,
 tolerantia gignitur & con-
 tinentia : quum altera
 imperat, paret altera.

καὶ ἀμφοτέρω συμφωνῇ δι-
 λήοις, τὸ πικρὺ δὲ δρετὰ ἀ-
 μὲν ὡς καρτεία καὶ ἐγκρά-
 τεια γίνεται μετὰ λύπης· ἀ-
 μὲν καρτεία, ὅν τῃ ἀντέχον
 πόνοι· ἀ δ' ἐγκράτεια, ὅν τῃ
 ἀντέχον ἡδονῶν· ἀ δ' ἀκρασία
 καὶ μαλακία, ὅν τῃ μὴ ἀν-
 τέχειν, μηδὲ κρατῆν. καὶ διὰ
 τοῦτο συμβαίνει φεῖσθαι τὰ κα-
 τὰ τὴν ἀνθρώπου διὰ λύπης,
 ἀποδοχὴν δ' αὐτὰ διὰ ἡδο-
 νῶν. καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ καὶ
 φίλοι καὶ τὰ κατὰ πάντα τὰ
 περὶ τὸν ἄνθρωπον, γίνεται ὅ-
 τούτοις τοῖς μέρεσι τῆς ψυ-
 χῆς. καὶ καθόλου μὲν αὖ τῶν
 δρετῶν σύστασις γίνεται πᾶ-
 ρον τὸν ἄνθρωπον· τὰ δὲ εἶδη αὐ-
 τῶν καὶ τὰ μέρη οὕτως αὖ-
 τὶς ἀθροισάτω· ἐπὶ γὰρ τῆς ψυ-
 χῆς δύο μέρη, τὸ μὲν, λογι-
 στικόν, τὸ δὲ ὁρμητικόν· τὸ μὲν, συ-
 μοειδὲς, τὸ δὲ, ὁπιθυματικόν.
 καὶ τὸ μὲν λογιστικόν ἄντι, ὡς
 κείνομεν καὶ θεωροῦμεν· τὸ
 δὲ ὁρμητικόν, ὡς ὁρμηόμεν καὶ
 ὁρεζόμεθα· καὶ τοῦτου τὸ
 μὲν οἷον ἀμυντικόν, καὶ ὑ-
 πηρεματικόν πρὸς πλεονε-
 σίαν, συμμοειδὲς ὀνυμάζεται·
 τὸ δὲ οἷον ὁρεκτικόν καὶ πο-
 θητικόν τῆς οἰκείας τῷ σώματος συστάσεως, ὁπιθυματικόν·

& inter se ambæ consen-
 tiunt, virtus nascitur. Ac
 tolerantia quidem & con-
 tinentia cum dolore gi-
 gnuntur, dum labori illa,
 voluptati hæc resistit. In-
 continentia verò ac mol-
 lities nec resistit nec mo-
 deratur. Quo fit ut bona
 propter dolorem fugiamus,
 propter voluptatem amit-
 tamus. Quid quòd lau-
 dationes, vituperia, cupi-
 dationes, humana bona in
 his animi partibus cernun-
 tur? Et hoc quidem pa-
 cto virtus in uniuersum
 constituitur: species au-
 tem eius & partes hoc mo-
 do sunt considerandæ.
 Posteaquam duæ sunt ani-
 mi partes, altera ratione
 prædita, carens altera, quæ
 porro vel iracundia, vel cu-
 piditas dicitur: & rationis
 compos quidem est, qua
 iudicamus & contempla-
 mur: expers autem, qua
 ferimur & appetimus: hu-
 ius porro qua parte tan-
 quam vlciscimur nos ac
 defendimus, vocatur ira-
 cundia: qua propriam
 corporis constitutionem
 tanquam appetimus ac
 desideramus, cupiditas:

Θαίρετον ὡς καὶ λόγον τοῖς
μέρεσι τούτοις τὰς ψυχὰς καὶ
τὸ πλεόντος τὰν ἀρετῶν ἀκολού-
θαται, καὶ τὰν διαφορὰν καὶ
ἰδιότητα αὐτῶν.

efficitur ex his animi par-
tibus etiam virtutum nu-
merum, discrimen ac pro-
prietatem pro portione
consequi.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΙΝΙΟΥ ΤΟΥ

Πυθαγορείου.

EX CLINIA PYTHA-
goreo.

Ἄσα μὲν ὧν
ἀρετὰ πε-
λεύεται, κα-
θ' ἑαυτὸν ὡς
ἀρχὰ διώ-
κειται, ἐκ λόγου καὶ θεωρε-
σιως καὶ διανομῆς. τὴν δὲ
καθ' ἑαυτὸν ἔχαστον, ἐκ ἀρε-
τῶν μέρεσιν ἐντὶ, ἀλλ' αἵτιον
ἀρετῶν. ὅθι μὲν οὖν ἔχοντι τὸ
νοητικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος
αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ συνεποί-
ουσι τὰς ἀρετὰς ὅσοι τὸ νῦν κινῶν
τι καὶ θεωρητικὸν, καὶ
σμοὶ τῶν καὶ ὁπτηκῶν. ὅταν
τὸν τῶν αἰτίων ἀναρρῶσι
ἐκείνους, ἀδικεῖν πέφυκα

T omnis
quidē vir-
tus (ut in-
itio defini-
tum est) ra-
tione, con-
silio ac facultate perfici-
tur: horum autem sin-
gula non virtutis partes,
sed causæ sunt. Itaque qui
intelligente atque cogno-
scente huius parte valent,
vehementes ac pruden-
tes dicuntur: qui impe-
tueosa & appetente, vi-
les & commodi. Quoniam
verò non sine causis ex-
suscitatis iniuste solent

ἀνθρώπος αὐτὰς ὅς τρεῖς τυλ-
 χέοντι· φιλαδονία μὲν, ἐν τῇ
 ἀπολαύσει ταύτης δὲ σώμα-
 τος· πλεονεξία δὲ, ἐν τῇ καρδί-
 νει· φιλοδοξία δὲ, ἐν τῇ κα-
 θυαρέχῃ τε τῇ ἰσχύϊ τε καὶ
 ὁμοίων· δεῖ τοιγάρ οὖν γινώ-
 ζειν ὅτι τοῦτοῖς ἀντιτίθεται
 οἷον τὸ ἔστιν ἂν μὴ φόβον πα-
 ρασκευάζοντι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, ἂν δὲ ἀρχαίαν, ἂν δὲ καὶ
 ὁππιδυμία· φόβον μὲν δὲ τὸ νό-
 μον, ἀρχαίαν δὲ τῇ δυνάμει, ἐ-
 πιδυμία δὲ τῇ λόγῳ. διδά-
 σκεν οὖν δεῖ τοὺς νέους ἔξ ἀρ-
 χῆς ταύτης δυνάμει καὶ τῇ
 τῇ νόμῳ. ἐκ τῆς δὲ γὰρ φανε-
 ρὸν αὖ εἶναι ὅτι παῖς ἔργον ἀν-
 θρώπινον, καὶ βίβη, ὁπωστός
 τε, καὶ θύσεως μετέχει ἀν-
 ὁρῶνται.

agere, hæ autem tres sunt,
 intemperantia in corporis
 voluptatibus, avaritia in
 lucrando, ambitio in æ-
 qualibus antecellendis: sci-
 endum est his opponi pos-
 se & quæ metum, & quæ
 pudorem, & quæ cupi-
 ditatem pariant: metum
 propter legem, pudorem
 propter deum, cupidita-
 tem propter sermonem.
 Quocirca sunt initio iuue-
 nes & deorum & legum
 honorem docendi. Sic ete-
 nim omne factum huma-
 num, totaque vita, si non
 desit successus, sanctimo-
 niæ pietatisque particeps
 erit.

ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΑΓΟΡΣ ΤΟΥ

Πυθαγορείου, ἐν τῇ δευτέρῃ ἀρχῇ.

EX THE AGE PYTHA-

goreo in libro De virtutibus.

Ῥαὶ τῆς
σιμπλῆσας
δὲ τῆς,
τῆς γνῶ-
σις, καὶ δυν-

ναμίας, καὶ θεωρίαις. καὶ ἔστιν
αἱ μὲν γνῶσις, αἱ δὲ θεωρίαι καὶ
κρίνομεν τὰ πράγματα· αἱ δὲ
δυνάμεις, οἷον δὴ καὶ ἐς τὴν
σκαλῆν, αἱ ὑφίσταμεθα, καὶ
ἐμμένομεν τοῖς πράγμασιν·
αἱ δὲ θεωρίαις, οἷον χεῖρες
ψυχῆς τινες, αἷς ὁρμῶμεν καὶ
ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων.
ἔχει δὲ καὶ ὁ τῆς ψυχῆς
δράκοντος, ὅπως τὸ μὲν γὰρ τι
αὐτῆς, ὅς ἐστι λογισμὸς. τὸ δὲ, θυ-
μῶσις, τὸ δὲ, ὁπτιθυμία. λο-
γισμὸς μὲν οὐκ, ὁ κρατέων
τῆς γνώσεως· θυμὸς δὲ, ὁ
κρατέων τῷ μένους· ὁπτιθυμία δὲ, ἡ κρατοῦσα τῇ ὁπτιθυμῇ καὶ.

Itutis o-
mnis cau-
se sunt
tres, co-
gnitio, fa-
cultas &

consilium. Cognitio est
qua res contemplamur ac
iudicamus. facultas tanquā
robur est causæ quo feri-
mus, & in rebus permane-
mus. consilium instar ma-
nuum est animi, quibus
ferimur & res apprehen-
dimus. Animi quoque
constitutio sic se habet
ut una sit eius pars ratio,
altera iracundia, tertia
cupiditas. Ratio cogni-
tioni, ira robori, cupi-
ditas appetitui præest.

ὅκα οὖν ἐς τὸ ἐν ταῖς τετατα-
 τα μοῖν, μίαν ὁπιδεξάμενα
 σωμαροζαν, πόκα δὲ γίνεται
 ἀρετὴ, καὶ ὑμολογία ἐν ταῖς ψυ-
 χᾷ. ὅκα ὅσα σαζοντα καὶ ἀπ'
 ἀλλήλων ἀπέσασαι, πόκα ὅ
 γίνεται κακία καὶ ἀναρμοσία
 ἐν ταῖς ψυχᾷ. καὶ ὅκα μὲν λογισ-
 μὸς ὁπικρατεῖ τῷ δῆλον
 μαρῶν τὰς ψυχᾷ, πόκα ὅ γί-
 νεται καρτερία καὶ ἐγκρά-
 τεια. καρτερία μὲν, ἐν τῇ κατ'
 χῇ τῷ πόνων· ἐγκράτεια ὅ, ἐν
 τῇ κατ' ὅκα τῷ ἡδέων. ὅκα
 ὅ τὰ δῆλον μέρεα τῆς ψυχῆς
 ὁπικρατεῖ τῷ λογισμῶν, πόκα
 ὅ γίνεται μαλακία καὶ ἀκρα-
 τία· μαλακία μὲν, ἐν τῇ φθύ-
 γιν ποῖς πόνων· ἀκρατία ὅ, ἐν
 τῇ νικᾷ τῷ ὑπὸ τῷ ἡδέων.
 ὅκα ὅ τὸ μὲν κρείσσον ἀρχὴ
 μέρεος τὰς ψυχᾷ, τὸ ὅ χέρηρον
 ἀρχεται, καὶ τὸ μὲν ἡγῆται, τὸ
 δ' ἐπιτα, ἀμνότερα ὅ στω-
 δουδοκῆται καὶ στωμολογῆται
 ἀμνῆλοις, πόκα ὅ γίνεται ἀρε-
 τὴ καὶ παναγαθία πρὸς ὅλα
 τὰς ψυχᾷ. καὶ ὅκα μὲν τὸ
 ὁπιδυμνῆλον ἐπιτα μέρεος τῆς ψυχῆς τῷ λογισμῶν, γίνεται
 φρεσινῶν· ὅκα ὅ τὸ θυμοειδὲς, ἀνδρείότης· ὅκα ὅ τὰ μέρεα
 πάντα, δικαιοσύνη. αὐτὰ γὰρ ὅτιν ἡ δειργυσε τὰς τε κακίας
 πάσας τῆς ψυχῆς καὶ τὰς ἀρετὰς ἀπ' ἀλλήλων· καὶ ὅτιν αἱ δικαιοσύνη,

Quum igitur hæc tria vna
 compage in vnum redigun-
 tur, tum virtus in animo
 gignitur & concordia: quum
 per seditionem inter se di-
 uelluntur, vitium oritur at-
 que discordia. Iam quum
 ratio partes animi ratione
 carentes moderatur, tolerā-
 tia gignitur & continentia,
 dum labores illa, volupta-
 tes hæc moderatur: quum
 ratione carentes moderan-
 tur rationem, mollities &
 incontinentia nascitur, dum
 labores illa fugit, a volupta-
 tibus hæc vincitur. Quum
 verò melior animi pars im-
 perat ac præest, deterior
 paret ac sequitur, & inter
 se ambæ consentiunt, tum
 virtus & omne bonum per
 totum animum existit.
 Et cupiditas quæ idem quum
 rationem sequitur, fit tem-
 perantia: quum iracundiam,
 fortitudo: quum partes o-
 mnes, iustitia. Hæc enim &
 vitia cuncta, & virtutes a-
 nimi inter se discernit: &

σιότα καὶ τὴν τῆς ἀρμογῆς τῆς
 μερίων τῆς ψυχῆς καὶ ἀρετὰ
 τελεία καὶ πανυπερτάτα. πάντα
 γὰρ ἐν ταύταις. τὰ δ' ἄλλ' ἀγα-
 θὰ τῆς ψυχῆς, ὅκα ἄτερθε ταύ-
 τας. διὸ περ καὶ ἐν θεοῖς μέγα
 κράτος ἔχει αἱ δικαιοτάτες καὶ ἐν
 ἀνθρώποις. τὸ γὰρ ὅλα καὶ τὸ
 παντὸς αὖδ' ἀρετὰ συνέχει τὰν
 ποινωनीαν καὶ τὰν ἐν θεοῖς καὶ
 τὰν ἐν ἀνθρώποις. θέμις γὰρ ἐν
 φημίζεται ὡσαύτως τοῖς ἑρα-
 νίοις θεοῖς· δίκη δὲ, ὡσαύ-
 τως χθονίοις νόμος δὲ, ὡσαύ-
 τως ἀνθρώποις. ταῦτα δ' ἐντί-
 σιμεῖα καὶ σύμβολα τῆς τὰν δι-
 καιοτάτα πανυπερτάτων ἀρε-
 τῶν ὑπαρχόντων. ὅκα μὲν αὖ ἐν
 τῇ θεωρεῖν καὶ κείνην γλῶσ-
 σῃ ἀρετῇ, καλεῖται φρο-
 νησις· ὅκα δὲ ἐν τῇ ὑφίστασθαι
 τὰ ἡδέα, σωφροσύνη· ὅκα δ'
 ἐν τῇ κέρδεσσι ἀποχεῖσθαι καὶ
 βλάσας τὰς εἰς τὸν πλεόνον,
 δικαιοσύνη· αἱ δὲ καὶ τὸ ὀρθὸν
 λόγον αὐτῶν συντάξαις, καὶ
 ὡσαύτως τὸ ὀρθὸν λόγον ὡσαύ-
 τας, τῷ δέοντος ἐν τῇ σπου-
 δαί, καὶ τῇ μὴ δέοντος ὀπί-
 σθαισις. ἔστι δὲ τὸ μὴ δέον, ὃ
 δεῖ ἡμεῖς· τὸ ποῦ δὲ ἀφαιρέ-
 σθαι ὅτε παρὰ τὸ δέον.

& animi partium compa-
 gis quædam est constitu-
 tio, virtusque perfecta &
 suprema. Vt enim in hac
 omnia sunt, ita sine hac re-
 liqua non existunt animi
 bona. Quapropter & in-
 ter deos magnam vim ha-
 bet & inter homines iu-
 stitia. Totius enim at-
 que vniuersi tum inter hos
 tum inter illos commu-
 nionem hæc virtus conti-
 net. ac Themis quidem a-
 pud superos, Dice autem
 apud inferos, Lex verò in-
 ter homines, prædicatur.
 Hæc porro iustitiam su-
 premam esse virtutem in-
 dicant. Quum etenim in
 iudicando & contemplan-
 do posita virtus est, voca-
 tur prudentia: quum in
 grauibus ferendis, forti-
 tudo: quum in moderan-
 dis voluptatibus, tempe-
 rantia: quum in lucto &
 iniuria non faciendis, iu-
 stitia. Iam eandem vel se-
 cundum rectam rationem
 constitui, vel præter re-
 ctam rationem non con-
 stitui, decorum est, vel in-
 decorum assequi. Est au-
 tem decorum, quod esse
 decet. id quod nec addi
 quicquā nec demī postulat:

quando

αὐτὸ γὰρ ὅτι ὁ δὲ ἡμεῖς. πῶς ὅ-
 μὴ δὲ ὄντος εἶδε δὴ οὐκ ἔστιν,
 ὑπερβολὰς, πὸς ὃν ἡλείψις. καὶ
 μὴ ὑπερβολὰς, πὸς πλεον τὸ δέον-
 τος ὅτι. ἀλλ' ἡλείψις, πὸς ἑ-
 λαττον. ἀλλ' ὅτι, ὅτις τις
 ὄντι τὸ δέοντος. διόπερ καὶ ἀ-
 κρότατος καὶ μεσότης ἀδύνατος
 ὄντι. ὅτι καὶ μεσότητες τυλ-
 χάνοντι καὶ ἀκρότατες. μεσό-
 τες μὲν ὅτι ὄντις τὸς ὑπερβο-
 λὰς καὶ τὸς ἡλείψις. πλεον-
 τας ἀκρότατες ὅτι, ὅτι ὅτι
 ὡς δὲ ὅτι ὅτι ἀφαιρέσει
 δέοντα. αὐτὸ γὰρ ὄντι τὰ αὐτὰ
 αὐτὰ ἡμεῖς.

Εἰπερ δὲ αὐτὸ ἡμεῖς ὅτι
 τὰ αὐτὰ πάλαι, τὸν ὅτι πάλαι
 ἡδοὶα καὶ λύπη ὑπερβολὰς, φα-
 νερόν ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι
 τὰ πάλαι τὸ ψυχῆς ἀδύνατος καὶ
 λύπη, ἀλλ' ὅτι πλεον, ὅτι
 ὅτι τὰ αὐτὰ συναρμόζειται.
 ὅτι γὰρ ὅτι, ἀκρασία τις
 ὅτι τὸ σῶματος δυνά-
 μεων, ὅτι τὰ ὅτι ὅτι τὸ
 ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ
 ὅτι καὶ τὸ ξηρὸν, πλεον,
 ὅτι ὅτι τὰ αὐτὰ συναρμόζειται.
 ὄντι γὰρ εἶον συμμετεία τις
 πύτων. ὅτι ὅτι πλεον, ὅτι
 τὰ ὅτι ὅτι τὸ ὅτι καὶ πλεον,
 τὸ σὺμφωνον πλεον

quandoquidem ipsum quod
 esse decet, est. Indecori vero
 species duæ sunt, nimium
 & parum. Illud plus quam
 decet, hoc minus habet. Ac
 virtus decori est habitus.
 quocirca statim quoque &
 supremum est & medium.
 Sic enim decora quoque &
 media sunt & suprema. me-
 dia, quoniam inter nimium
 & parum constituta sunt:
 suprema, quoniam nec addi
 quæquam nec demi postu-
 lant, quandoquidem quod
 esse decet, ipsa sunt.

Quandoquidem morum
 virtus in perturbationibus
 versatur, ac supremæ per-
 turbationes voluptas &
 dolor censentur: efficitur in
 eo virtutem non esse posi-
 tam, ut quis ex animo per-
 turbationes, voluptatem ac
 dolorem, euellat, verum ut
 aptè connectat. Etenim nec
 sanitas, quæ corporis fa-
 cultatum quædam est bo-
 na temperatura, in eo poni-
 tur, si frigus, calor, humor,
 & siccitas tollantur, verum
 si permisceantur, quum sit
 horum quasi quidam com-
 mensus: nec in musica,
 si acutum & graue deman-
 tur, concentus oritur,

h h h j

διὲν ἐν ταῖς ταῦτά πως συναρ-
 μώξασθαι συναρμυζαν τῷ ο-
 ξείῳ καὶ τῷ βαρέῳ, πρὸς μὴ
 σύμφωνον ἀναπαραμειβάνεται,
 πρὸς δὲ διάφωνον ἐκκρίνεται.
 συναρμοσμένων ὅς τε τῷ θερ-
 μοῦ καὶ τῷ ψυχροῦ, καὶ τῷ ὑγροῦ
 καὶ τῷ ξηροῦ, αἱ μὴ ὑγεία γίνε-
 ται, αἱ δὲ νόσος ἀπολλύεται.
 συναρμοσμένων ὅς τε τῷ θυ-
 μοῦ καὶ τῆς ὀπιθυμίας, αἱ
 μὴ κακίαι καὶ τὰ πάθη ἀεὶ ἀ-
 ρέονται, ταῖς δ' ἀφίεται καὶ τὰ
 ἡδέα ἐγγίνονται. ἰδιαίτην δὲ
 τὰς τῷ ἡδέῳ ἀρετὰς αἱ θεω-
 αίρεσις αἱ ἐν τοῖς κακοῖς. λόγῳ
 γὰρ καὶ δυνάμει συγχέεται
 δυνατὸν, καὶ ἀδύνατον ἀρετὰς,
 θεωρεῖσθαι δὲ δὲ δυνατὸν. πρὸς γὰρ
 ἀξίωμα τῷ ἡδέῳ αἱ θεω-
 αίρεσις σημαίνει. διὸ καὶ μετὰ
 τῇ βίᾳ ἢ ὀπικρατέων ὁ λο-
 γισμὸς θυμοῦ καὶ ὀπιθυμίας,
 ἐγκράτεια καὶ καρτερία
 ἐμποιεῖ μετὰ βίᾳς δὲ πάλιν
 ἐκβιασθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τοῦ αἰ-
 λόγῳ, ἀκρασία καὶ μαλα-
 κία. αἱ δὲ διαῦται διάθεσις
 τῆς ψυχῆς, ἡμιτελεῖς μὴ ἀρε-
 ταί, ἡμιτελεῖς δὲ κακίαι τυλ-
 χάνονται. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς ὑγιαίνει, τὰ δὲ ὁρῶντα μέρη τῆς
 ψυχῆς νοσεῖ. καὶ καθὼς μὴ ἀρχεται καὶ ἀγεται ὁ θυμὸς, καὶ
 αἱ ὀπιθυμίας ὑπὸ τῷ λόγῳ ἔχοντες μέρη τῆς ψυχῆς,

verum si hæc aptè permi-
 sceantur, tum & concentus
 existit, & vocum discordia
 tollitur. Similiter calore,
 frigore, humore, siccitate
 permistis, & sanitas oritur
 & morbus perit. Neque a-
 liter iracundia & cupidita-
 te rectè compositis, & vitia
 cum perturbationibus exi-
 muntur, & virtutes morē-
 que existūt. Est autem mo-
 rum virtutis maximè pro-
 prium, quod in rebus hone-
 stis est, consilium. Etenim
 ratione ac facultate etiam
 sine virtute uti licet, consi-
 lio non licet, quandoquidē
 moris dignitatem consiliū
 indicat. Quapropter & per
 vim imperans iracundiæ
 & cupiditati ratio, conti-
 nentiam ac tolerantiam pa-
 rit: & per vim rursus à ra-
 tionis expertibus pulla, in-
 continentiam & molliem.
 Cæterum tales animi affe-
 ctiones & imperfectæ vir-
 tutes, & imperfecta sunt vi-
 tia. Vtenim est sana ratio,
 ita partes animi rationis
 expertes ægrotant. Et qua-
 tenus quidem à rationis
 compote animi parte ira
 & cupiditas reguntur,

αἱ ἐκράτεια καὶ αἱ καρτερίαι,
 ἀρεταὶ τυγχάνοντι· καὶ οὐδ' ὅ
 μετὰ βίας, ἀλλ' ὅς χ' ἐκούσιως
 τῷ ποθέοντι, κακίαι τυγ-
 χάνοντι. δεῖ γὰρ τὰν ἀρετὰν
 μὴ μετὰ λύπης, ἀλλὰ μετὰ
 ἡδονᾶς τὰ δεόντα ποθεῖν.
 πάλιν δ' καὶ οὐ μὲν ὅτι κρατεῖ ὁ
 θυμὸς καὶ ὅτι θυμῷ τῷ λο-
 γισμῷ, μαλακίαι καὶ ἄκρα-
 τία ὅτι φέρονται, κακίαι τι-
 νες τυγχάνοντι· καὶ οὐδ' ὅ μετὰ
 λύπης χρίζονται τοῖς πάθε-
 σιν, εἰδότες ὅτι ἀμπλῶς κινου-
 νται, τῷ ὕμῳ ἢ ὕμῳ τὸ ὄμμα τῆς
 ψυχᾶς, ταῦτα δ' κακίαι πλά-
 νοι. αὐτὸ γὰρ τὸ ποθεῖν, ὅτι
 ἐκούσιως δεῖται ἀρετὰν τὰ δε-
 οντα ποθεῖν. τὸ μὲν ἀκούσιον
 ἔκ ἀνδρὸς λύπης καὶ φόβου· τὸ δ'
 ἐκούσιον, ἔκ ἀνδρὸς ἡδονᾶς καὶ
 φιλοφροσύνης. ἅμα δ' καὶ ὁ
 λόγος τῆς διαίρεσιν ἐμπε-
 σοι, καὶ παρείτω ταῦθ' οὕτως
 ἔχον. αἱ μὲν γὰρ γυνῶσι καὶ αἱ ὁρα-
 σις τὰ πραγμαμάτων, τὸ λόγον ἔ-
 χοντος μέρεθ' ἐντὶ τῆς ψυ-
 χᾶς· αἱ δ' αὖ δυνάμεις, τῷ λόγῳ· τὸ
 γὰρ ἀντέχον μὴ δυνάμει τὸ πό-
 νον, ὅτι κρατεῖν δὲ τὰν αἰδο-
 νῶν, οἰκτιρὸν ἐντὶ τῷ λόγῳ μέ-
 ρεθ' αὖ ψυχᾶς· αἱ δὲ ποταίρεσις ἐν ἀμφοτέροις αὐτοῖς γίνε-
 ται, καὶ τῷ λόγον ἔχοντι μέρει τῆς ψυχᾶς, καὶ τῷ λόγῳ.

virtutes habentur continē-
 tia ac tolerantia: quatenus
 autem per vim hoc, non
 sponte, fit, sunt vitia. debet
 enim virtus non cum dolo-
 re, sed cum voluptate, offi-
 cium facere. Quatenus rur-
 sum imperantes rationi ira
 & cupiditas, mollitiem &
 incontinentiam procreant,
 vitia hæc sunt: quatenus
 verò cum dolore pertur-
 bationibus gratificantur, dū
 errorem suum, quoniam
 sanus est animi oculus, a-
 gnoscent, non vitia, vel sal-
 tem non prorsus, habenda
 veniūt. Manifestū est igitur,
 sponte virtutē debere officiū
 facere. Et cū voluntate qui-
 dē cōiunctum quod est, non
 caret voluptate & hilarita-
 te: quod autē non est, dolo-
 re & metu non caret. Quid
 quòd simulatque inciderit
 diuisio, hæc ita se habere
 comperientur? Etenim co-
 gnitio rerum & inspectio
 ratione prædita est animi
 partis: facultas autē ratione
 carentis. siquidem & labo-
 ribus resistere & voluptates
 moderari, ratione carentis
 proprium est animi partis.
 Consilium verò in utroque
 cernitur, & rationis compo-
 te, & experte animi parte.

σύγκειται γὰρ ἐκ διανοίας καὶ ὁ-
ρέας. ὅθεν αὖ μὴ διάνοια τῆ λό-
γον ἔχοντος ἐντί, ἀλλ' ὁρέας,
τῷ λόγῳ. διὸ καὶ ἀρετὰ παύσα-
ται ἐν συμφωνίᾳ γίνεται τῇ με-
ρέων τῶν ψυχῶν καὶ ἐκούσιον ὅ-
τι καὶ τὸ περὶ ἀρετὴν πάντως ἐν-
ταῖς ἀρεταῖς.

Καθόλου μὲν ὅν ἀρετὰ, συμφω-
νιστά τις ἐντί τῷ λόγῳ
μερέων τῶν ψυχῶν, ποτὶ τὸ λό-
γον ἔχον. γίνεται ὅτι αὐτὰ, τὰ καὶ
τὰ ἡδοναὶ καὶ τὰ λύπαι ὁραὶ
ἐπιδέξασθαι τὸ τοῦ δέοντος.
ἐπεὶ γὰρ ἄτερεν δὴ δὴν ἡ ἀρε-
τὴ, εἰ μὴ ὅτις τῷ δέοντι. ὅ-
θεν ὅτι τὸ δέον ἐντί ὅπως δεῖ
ἡμεῖς τὸ μὴ δέον, ὅπως δὲ δεῖ
ἡμεῖς. τὸ μὴ δέοντος εἶδε
δύο· τὸ μὲν, ὡς βολὰς, τὸ δ', ὡς
λῆψις. καὶ ὡς βολὰς μὲν ἐντί, τὸ
πλεον τῷ δέοντος. ὡς λῆψις δὲ,
τὸ ὕστερον τῷ δέοντος. τὸ δὲ
δέον αὐτὸ ἐόν, ὅπερ δεῖ ἡμῶν,
καὶ ἄκρον αὐτοῦ ἀρχὴ καὶ μέσον.
ἄκρον μὲν, ὅτι ἔστι ἀφαιρέ-
σις, ὅτε περὶ αἰσθησὶς δέε-
ται μέσον ὅτι μὴ αὐτὸ ἐντί
τῶν ὡς βολῶν καὶ τῶν ὡς λεί-
ψις. ἐπεὶ ὅτι τὸ δέον καὶ μὴ δέον
εἰς δὴ δὴ ὅπως ὡς περὶ τὸ ἴσον καὶ
ἀνίσον, καὶ τὸ τεταγμένον καὶ ἀ-
τακτον (ταῦτα δ' ἐντί ἀμφότερα, τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἄτερον.)

Quum enim ex intelligentia
& appetitu constet, illa ad
rationis compotem, hic ad
expertem refertur. Quam-
obrem & virtus omnis in
partibus componendis po-
sita est, & voluptas atque
consilium prorsus in virtu-
te cernuntur.

Et in uniuersum quidem
compositio quædam ratio-
ne carentium animi partiū
cum rationis compote vir-
tus est: quum autem & vo-
luptas & dolor decori nor-
ma reguntur, tum existit.
Nihil enim est aliud vera
virtus quam decori habi-
tus. Decorū autem est, quod
esse decet: indecorum, quod
non decet. Indecori verò
species duæ sunt, nimium
& parum. Illud plus quam
decet: hoc minus habet. De-
corum porro quum sit, quod
esse decet, & supremum sit
& mediū: supremum, quo-
niam nec addi quicquam
nec demi postulat: medium,
quoniam inter nimium &
parum constitutum est. Sic
porro se decorum & inde-
corum inter se habent ut
æquale & inæquale, dis-
positum & confusum:
quæ quidem utraque fi-
nitum & infinitum sunt.

ἢ δὲ πρὸς τὴν ἀνίστη τὸ μέγεθος
 λέγεται ποτὶ τὸ μέγαν, ἀλλ'
 ποτὶ δὴν ἡ ἀμβλεία τε γὰρ
 ὀνομάζεται γρηῃτα, αἱ μείζων
 ὀρθαὶ ὁξεία δὲ, αἱ μείων ὀρ-
 θαί. ἢ μείζων μὲν ἡ δειλία, αἱ
 ὑπερέχουσαι τὰ ἐκ τῆς κεντρίας.
 ἢ μακροτέρα μὲν αἱ μέτρα ἰση-
 μεραι. καὶ τενότοι τε γίνον-
 ται τὸ σώματος, δὲ τὸ θερμώ-
 τερον ἢ κρυμφοδέσμερον γίνεσθαι
 τὸ σώμα. τὸ μὲν γὰρ θερμώτερον
 ὄντι, τὸ πλεον τὸ μετρίω· τὸ δὲ
 κρυμφοδέσμερον, ἥσσον τούτω.
 ἔχει δὲ καὶ αἱ ψυχαί, ἢ τὰ πε-
 ρὶ αὐτὰν, τὰ δὲ δεισιὰ καὶ τὰν
 ἀνδραγαθίαν τούτων· αἱ μὲν οὐκ
 δρασύνας ὄντι ὑπερέχουσαι τῆς
 δεισιότητος, ἐν ὑποστάσει δὲ γυναικῶν· αἱ
 δὲ δεισιόταται, ἥλειψις τῷ αὐτῷ.
 καὶ αἱ ἀσολία, ὑπερέχουσαι τῷ
 δεισιότητι ἐν δαπάνῃ χρημάτων· αἱ
 δὲ ἀνδραγαθία, ἥλειψις τῷ
 αὐτῷ. καὶ αἱ μὲν ὀργαί, ὄντι
 ὑπερέχουσαι τῆς δεισιότητος ἐν ὀριμῇ
 θυμῷ· αἱ δὲ ἀνδραγαθία, ἥλειψις
 τούτου. ὁ δὲ ἀσολὸς λόγος καὶ ὅτι
 ἦν δεισιὼν δεισιότατων ἢ ἀν-
 τικειμένων. δεισιὸν δὲ ἔστιν τὸ δει-
 σιότητος ὑπάρχουσιν ἢ ἀρετῆς,
 καὶ μεσοτήτα τῶν παθόντων, μήτ'
 ἀπαθεία, μήτ' ἐκπαθεία ἢ ὑδρῶν· αἱ μὲν γὰρ ἀσώτα, ἀπαφύρ-
 μητον καὶ ἀνδραγαθίας οὐ παρέχονται· καὶ γὰρ ποτὶ τὸ μέγαν.

Iam inæqualis partes ad
 medium, nō ad se inuicem,
 referuntur. Nam & obtusus
 dicitur angulus qui recto
 maior est, & acutus qui mi-
 nor, & maior linea recta
 quæ ductam ē centro supe-
 rat, & longior dies eo quem
 dat æquinoctium. Morbi
 quoque gignuntur, quoniā
 vel calidius vel frigidius
 redditum est corpus. liqui-
 dem quod calidius est, plus
 est mediocritate; quod fri-
 gidius, minus. Enimvero a-
 nimus quoque cum suis
 hanc affectionem & pro-
 portionem habet. Vt enim
 audacia plus decoro habet
 in grauib; perferendis, ita
 minus ignauia. vt prodiga-
 litas plus decoro habet in
 sumptuum factione, ita mi-
 nus illiberalitas. vt ira plus
 decoro habet in iracundiæ
 impetu, ita stupiditas mi-
 nus. Ac similis est aliarum
 affectionum oppositarum
 ratio. Debet autem virtus,
 quum decori sit habitus &
 perturbationum mediocri-
 tas, nec stupida esse, nec im-
 modicè affici. Vt enim
 stupor immodicū & languidū
 ad honestatē reddit animū,

αἱ δὲ ἐκ πάθῃα, συντεταρα-
 γμένον καὶ ἀνεπιλόγιστον. δεῖ
 ὅν τὸ πάθος ἔπω παρεμφαί-
 νεσθαι ἐν ταῖς ἀρεταῖς, ὥς τὸ καὶ
 τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν
 ὅτι τῆς γραφῆς. πρὸς ἑμψυχον
 καὶ τὸ ἀπαλόν, καὶ τὸ μεμμη-
 ρμόν τῆς διύστασις συνὲς τῇ χρῆ-
 σιότητι τῆς χρωμάτων, μάλι-
 στα γίνεται διὰ τούτων. ἑμψυχα
 ὅτι ἐκ παρορμήσεως καὶ ἐνθου-
 σιασμοῦ ἀρετῆς τῆς κατὰ φύσιν τὰ
 πάθῃα τῆς ψυχῆς. γίνεται γὰρ
 ἐκ τῶν παθῆων αἱ ἀρεταί. καὶ
 ἡγωνηθείσα, πάλιν συνὲς αὐτοῖς
 συνοῖσται· ὥς τὸ καὶ τὸ κα-
 λῶς ἡρμοσμένον ἐκ τῆς ὀξείας
 καὶ βαρέως, καὶ τὸ δὲ κράτον ἐκ
 τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ τὸ
 ἰσορροπὸν ἐκ τοῦ βαρέος καὶ
 κούφου. ἐκ ἀσθενείας οὖν δεῖ τὰ
 πάθῃα τῆς ψυχῆς. (ὅτε γὰρ ὠφέ-
 λιμον) ἀλλὰ συνορμώσασθαι
 ποτὶ τὸ λόγον ἔχον τῷ δυνάμει
 καὶ τῷ μετεώ.

ita confusum & imperitum
 immodica perturbatio.
 Quare sic debet in virtute
 perturbatio, ut in pictura
 umbra atque linea, obiter
 elucere. Quod enim viuum
 ac tenerum & veritatem ex-
 primens ducitur, id per hanc
 maximè, si boni sunt colo-
 res, efficitur. Animi quo-
 que perturbationes natu-
 ralis virtutis impetu & in-
 stinctu animantur. Vt enim
 ex perturbationibus oritur
 virtus, ita rursus orta cum
 ipsis coniungitur: quemad-
 modum ex graui & acuto
 concentus, ex calido & fri-
 gido temperatura: ex graui
 & leui æquilibrium. Non
 sunt igitur ex animo tollē-
 dæ perturbationes, quan-
 doquidem id non conducit:
 verum cum ratione præ-
 dito per decorum & me-
 diocritatem aptè compo-
 nendæ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΧΙΤΟΥ ΤΟΥ

Πυθαγορείου ἐν τῇ περὶ τῆς ἡθικῆς
παιδείας.

EX ARCHYTA PYTHA-
goreo, in libro De morum do-
ctrina.

Φημὶ τὰν ἀρετὰν ἡμεῖς πυ-
τὸ μὴ κακοδαμονεῖν ἰκανόν,
τὰν δὲ κακίαν ποτὶδὸ μὴ ἀ-
δαμονεῖν, αἵ κατὰς ἡθικῆς αὐ-
ταὶ κείνομεν. εἰ μὲν γὰρ κα-
κοδαμονεῖν ἀνάγκη τὸ κακόν,
αἵ τε ἐχθρὸν, κακῶς τε γὰρ
αὐτῷ χρεέται· αἵ τε ἀπανίζοι.
ὡς γὰρ τὸ τυφλόν, αἵ τε φῶς
ἔχει καὶ λαμπρότητα ὁρατὴν,
αἵ τε ἐν σκοτὶ διατελεῖ. ἔκ
αὐτῆς δὲ βίδαμονεῖν τὸν ἀγα-
θόν. οὐ γὰρ ἀκτῆσις τῆς ἀρετῆς
ἀδαμονία ἔστι, ἀλλὰ χρε-
σις. καὶ γὰρ ὁ ἔχων πλεονέ-
χῃ, ἔχῃ ὁρᾷ αἰεὶ. αἱ γὰρ μὴ
ἔχῃ φῶς, ἔκ ὄψεταί. διὸ
δὲ οἱ δὲ τῶν βίων ἐν βίῳ, αἱ
μὲν, σκυθρωπότερα, ἀνὸς
πλάμον ἐξάδιζεν Ὀδυσσεύς.

A Io virtutem ad mise-
riam, vitium ad beati-
tudinem fugiendam, si ha-
bitus ipsos inspiciamus,
sufficere. Semper enim vi-
tium malum esse miserum
necesse est, siue materiam
habeat, quoniam ea malè
vititur, siue non habeat:
quemadmodum & cecum,
siue lucem atque splendo-
rem habeat, siue in tenebris
degit, cæcum esse necesse
est. At bonum non sem-
per beatum esse necessa-
rium est, quandoquidem
non in possessione virtu-
tis, verum in usu beatitudo
cernitur. Nā neque qui vi-
su præditus est, videt sem-
per. si enim luce careat, nihil
videbit. Ac duæ secantur in
vita viæ: altera difficilior,
qua patiens incessit Ulysses:

αἱ δὲ, ἡδαινοτέρα, τὰν ἐπο-
 ρύετο Νέστωρ. τὰν ὦν ἀρετὰν
 φανὴ δηλῆσαι μὲν ταύται,
 δυνάσαι δὲ καὶ πλεον. δηλὰ
 τὰν ἡδαιμονίαν καρύσσει αἱ
 φύσις βίον ἡκταῖον καὶ ἡσα-
 δέα, δὲ τὸ γῆρας τελε-
 οῦμαι. ὥς τε αἱ μὴ δηλῆται
 τις παρὰ νῆας, ἐκ ἡδαιμον
 μὲν, ἐμὴν πάντως κακοδαί-
 μον. μὴ ὦν αἰὼν καὶ ἀνδρῶν
 τολμώντων τὸ ἀγαθὸν εἰπεῖν,
 μὴ δὲ δῆν πονδρασιωέσθωται
 λέγειν. ὥς γὰρ σώματι δῆν ἀ-
 τινὰ ἀπολείπομεν, ἔτω καὶ ψυ-
 χῆς ἐπώδυνα. δηλὰ αἱ μὲν ἀ-
 φρένων λύπαι δῆν ὅσοι πέ-
 λονται αἱ δὲ φρενίμων, ἐς ὅ-
 τον ὁ λόγος ὅτι πρὸς οἰείσδων
 τὰ τραγικά. δηλὰ μὲν καὶ
 τὸ καύχασμα αὐτῶν τῆς ἀπα-
 θείας, ἐκλύει τῆς ἀρετῆς τὸ
 γῆρας αἰὼν, καὶ ἐν δὲ φέρεσι καὶ
 μὴ κακοῖς θανάτω τε καὶ δῆ-
 νηδόνι καὶ φρενὶ ἀντιβέβαιη.
 ἡ κατὰ γένεσιν αὐτῶν κα-
 χὰ. ἀσκητέον ὦν ποτὶ μὲν
 τελοπαθίαν ἵμεν, ὥς τότε ἀ-
 νδρῶν εἰς ἴσον τῶν ἐκ παθεῖ
 φεύγομεν, μήτε μῆζον φύ-
 σι τῆς ἀμετέρας φθεῖρο-
 μεθα.

altera commodior, quam
 Nestor tenuit. Virtutem i-
 gitur aio & hanc expetere,
 & illam posse. Sed beatitu-
 dinem natura vitam opta-
 bilem atque firmam, quo-
 niam consilia perficiantur,
 prædicat. Quapropter qui
 quæ non desiderat omittit,
 ut beatus non est, ita nec
 planè est miser. Ne igitur
 morbis ac doloribus bonum
 virum carere audeant dice-
 re. Quemadmodum enim
 corpori, sic & animo quæ-
 dam quæ dolorem pariant
 relinquimus. Verumtamen
 stultorum dolores ratione
 carent: prudentum non ul-
 terius quàm ratio, res defi-
 niens, permittat, procedunt.
 Quid quod ipsorum de stu-
 pore gloriatio virtutis ge-
 nero sitatem tollit, si rebus
 medijs generis & non malis
 morti, dolori & paupertati
 se opponat. Facile etenim,
 quæ mala non sunt, vincun-
 tur. Quocirca mediocritatē
 perturbationum sectari de-
 bemus: siquidem & stupo-
 rem æquè atque immodi-
 cam perturbationem fugi-
 mus, neque supra naturam
 nostram loquimur.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΡ-

χίου, ἐν τῇ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀνδρὸς καὶ
ἀδελφόν.

EX EODEM ARCHYTA

in libro De bono viro &
beato.

Φαμὲ δὲ τὸ ἀγαθὸν ἄνδρα,
τὸν ἥμῃ τῷ παρόντι με-
γάλους καὶ καρεῖς καλῶς
ζυεόμενον. ὃς δὲ καὶ εἴη ὁ
ἀτυχὲς τε δυναμῶν κα-
λῶς φρεσὶ καὶ πάλιν ἀτυχὲς
καὶ ὁ ἐν τοῖς κακοῖς καὶ τιμῶις
ἀξιῶν καὶ ἡρόμενος τῷ ὑπο-
κειμένῳ, καὶ μεταβολαῖς τῆς
τύχης οὗ πρὸς ἐκδεχό-
μενος. εἰ δὲ συνήμῃς τε καὶ
κεφαλαιωδῶς δεῖ φράσαι, ὁ ἐν
παύσει ποῖς καρεῖς καλῶς
ἀφροδίζόμενος ἐκ τῆς ἐκδε-
χόμενης. καὶ μὴ μόνον αὐτὸν ἑαυτὸν δὲ διδούς, ἀλλὰ καὶ τοῖς
ἐμπροσθέντα αὐτῶν καὶ συναφροδισιμῶν.

A Io virum bonum cum
esse, qui rebus ac tem-
poribus magnis rectè v-
tatur. qui quidem & fe-
licitatem rectè possit, &
infelicitatem ferre: ac tum
rebus bonis dignum se for-
tuna præbeat, tum rebus
mutatis rectè, quod eue-
nit, ferat: qui denique quali-
cunque tempore rectè pro-
re nata se gerat, nec sese
solum, sed & alios ipsi fiden-
tes ac rerum socios ita com-
ponat.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΤΟΥ
Πυθαγορείου ἐν τῇ περὶ φρονήσεως
καὶ ἀτυχίας.

CRITONIS PYTHAGORICI
in libro de prudentia & felicitate.

Φρόνσις καὶ
ἀτυχία ὡ-
δε ἔχοντι
ποτ' ὁμοῖα.
Φρόνσις

μὲν, τὸ ῥήτὸν καὶ λόγον ἔχον.
(τεταγμένον γὰρ τι καὶ ὡρι-
σμένον ἐντί) ἀτυχία δὲ, τὸ
ἄρρητον καὶ τὸ ὁμιον. ἄτακτον
γὰρ τι καὶ ἀόριστον ἐντί. καὶ τὸ
μὲν, ἀρχὰ καὶ δυνάμει ὁρα-
τον, τὸ δὲ, ἀρχὰ καὶ δυνάμει
ὑπερὸν. τὸ μὲν γὰρ, κυβερῆν καὶ ὁ-
εῖζειν πέφυκε, τὸ δὲ, κυβερῆ-
σθαι καὶ ὁεῖσθαι. λαμβί-
νοντι μάλιστα καὶ συναρμολο-
γούμενα, φρονήσεως καὶ δι-
τυχίας εἰς τὸ αὐτὸ συνδρομοί-
σας. αἰεὶ γὰρ δεῖ, πᾶν μὲν ῥήτῃ
καὶ λόγῳ ἔχουσαι φύσιν, ἔ-
χον δὲ ὁραεῖν τε καὶ συντάξαι.

Prudentia
& felicitas
sic se habet
altera ad
alteram, ut
prudentia

rationis ac sermonis sit par-
ticeps, quandoquidē com-
positum quiddam ac defi-
nitum est: felicitas in ra-
tionem ac sermonem non
cadat, quandoquidem &
confusum & infinitum
quiddam est. Illa initio
ac facultate prior hæc po-
sterior est. Nam ut illa
gubernare ac definire, ita
gubernari hæc atque defi-
niri solet. Verumtamen cō-
ponitur utrunque, quum
prudētia & felicitas eodem
concurrūt. Semper etenim
rationis ac sermonis parti-
ceps natura debet, quod
definiat atque componat.

ταὶ δ' ἄρ' ῥ' ἡττον καὶ διήκον, ἔχον
 ὑφ' ὧ περαδιήσεται τε καὶ
 συντελεσθήσεται. ἔχ' ἄρ' ὅπως ὁ
 λόγος καὶ πάντων, ὅ, τε τὰς
 ἀπείρου φύσιθ' καὶ τῆς περ-
 αινοῦσας. τὰ μὲν γὰρ ἀπειρα
 φύσιν ἔχ' ἀφαινεσθαι τε καὶ
 συντελεσθαι ὑπὸ τῆς λόγον
 ἐχόντων αἰεὶ καὶ φρονέον
 (ὕλας γὰρ καὶ ἐσίας ἔχοντι τῶ-
 ξιν) τὰ δ' ἀφαινοῦνται, ὅ, αὐ-
 τέων συντελεσθαι τε καὶ ὡ-
 εἶσθαι. τέχνης γὰρ καὶ αἰτίας
 ἐνργητικῆς ὅτι ἔχοντι τάξιν.

Α' δὲ συνδρομαὶ ταύτων
 τῶν οὐσίων κατ' ἄλλα καὶ διὰ
 γινόμενα, μεγάλην καὶ ποικί-
 λαν περιποιήσεται διαφορὰν τῆς
 συνδρομομένων. ἐν τε γὰρ τῷ
 τῶν οὐλῶν περὶ οὐχὶ συνδρο-
 μαὶ συναμφοτέρων τῶν φυ-
 σίων, τὰς τε αἰκινάτω φύ-
 σιθ' καὶ τὰς ἀσπαθείθ', κό-
 σμιθ' ἐν τῇ διήκῃ γὰρ ἐκ ἐνεδέ-
 χετο σώζεσθαι πό, τε ὅλον καὶ
 τὸ πᾶν, μὴ συνδρομαὶ ἔχον-
 τος τῶν γινόμενων πᾶσι τὸ διόνον,
 καὶ τῶν ἀσπαθείθ' ποτὶ τὸ αἰ-
 κινάτων. ἐν τε τῷ ἀνθρώπῳ αἰ-
 συνδρομαὶ τῶν διόχου μέρειθ'
 τὰς ψυχῆς ποτὶ τὸ λόγον ἔ-
 χον, ἀρετὰ. ὅ, τε γὰρ ἐν ταύτοις
 ἐνδέχεται, εἰσθῆναι ἐκείνας ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσιν,

rationis & sermonis expertis
 à quo definiatur atque com-
 ponatur, habere. Sic enim
 & infinitæ & finientis natu-
 ræ ratio per omnia se ha-
 bet, ut, quæ quidem infini-
 ta sint, ab iis quæ rationem
 & prudentiam habent natu-
 ra finiantur & componā-
 tur, quandoquidem mate-
 riæ naturæque locū tenent:
 quæ autem finiunt, sese
 compositionem ac finē na-
 cta sint, quandoquidem ar-
 tis & efficientis causæ vi-
 cem gerunt.

Harum porro naturarum
 in variis rebus facta com-
 positio, magnam & variam
 peperit compositorum dif-
 ferentiam. In vniuerso pri-
 mum vtriusque naturæ cō-
 positio, tum quæ semper
 patitur, mundus est. Nec
 enim aliter vniuersum sub-
 sistere potuisset, nisi & crea-
 tum cum diuino, & quod
 semper patitur cum eo quod
 semper mouet, fuisset com-
 positum. In homine verò
 partis animi ratione caren-
 tis cum rationis compote
 compositio, fit virtus. Ne-
 quit enim hic, dissentienti-
 bus inter se partibus vtriusq;

Ἀποτελεῖσθαι ἀρετὴν· καὶ ἐν
 πόλει δὲ, τῇ μὲν ἀρχομένων
 ποτὶ τὴν ἀρχὴν ἀποτελεῖ
 κρᾶτος καὶ ὁμόνοιαν. τὸ μὲν γὰρ
 ἀρχὴν, ἴδιον τῷ κρείσσῳ. ὅ· τὸ
 δ' ἀρχεῖσθαι ῥ' αὖτον τῷ χείρο-
 νι· τὸ δὲ κρᾶτον καὶ ὁμόνοειν,
 καὶ τὸν ἀμφοτέρων· ὁ δὲ αὐτὸς
 ἔπος τῆς ἐφ' ὅλῳ καὶ τῆς
 ὅπῃ τῷ εἴκει συναρμογᾷ συμ-
 τίθεται τε καὶ συντίθεται· ἐ-
 πὶ δὲ καὶ παιδείας, ποτὶ λό-
 γον ἐς τὸ αὐτὸ συνδραμοῖσας·
 καὶ λύπας δὲ καὶ ἡδονάς, καὶ δι-
 τυχίας καὶ ἀτυχίματα. χεῖρ ἐστι
 γὰρ ὁ βίος· τυγχάνειν καὶ ἀνέ-
 σθαι καὶ ὁππῆστος, καὶ συν-
 θρωπότητος καὶ διαχύσεως, καὶ
 εὐτυχίας δὲ καὶ ἀτυχίας. ἃ μὲν
 γὰρ συνέχουσιν καὶ συναίχουσιν διὰ
 τὴν νόον ἐς τὴν δύμα χαλκίαν
 καὶ ἐς τὴν φρόνησιν· ἃ δ' ἐμ-
 παυσιν καὶ διαχύσιν παρεχό-
 μενα, καὶ νότον καὶ δύμαχον
 αὐτὸν ἀφασκιδιάζοντι πρὸς
 τὴν ἀρετὴν. εἰ δὲ ἐν τού-
 των ὁδῶν αὐτοὶ καὶ τὸ βίον,
 ἑτερομερὴς τε καὶ ἑτεροκλι-
 νὴς γίνεσθαι ὁ βίος, ὅ-
 κα μὲν ὅπῃ τὸ σκεδνῶ-
 πιν τε καὶ χαλεπὸν κα-
 τὰ φερόμεν, ὅκα δὲ ὅπῃ
 τὸ ἀσκήσαν καὶ κοῦφον. ἃ δὲ συναρμογᾷ τούτων ἀπαστῶν

virtus existere. Similiter
 in vrbe principium cum
 subiectis compositio, po-
 tentiam parit & concor-
 diam. Vt enim imperum
 potioris, ita obtempera-
 tio deterioris, potentia &
 concordia est vtriusque
 propria. Iam eadem in v-
 niuerso & in familia com-
 positionis ratio, ignora-
 tiones atque doctrinas eo-
 dem cum ratione con-
 currentes, necnon dolo-
 res ac voluptates, felici-
 tates & infelicitates com-
 ponit. Requirit enim vi-
 ta tum intensionem & re-
 missionem, tum difficulta-
 tem & oblectationem, tum
 felicitatem & infelicitate-
 tem. Alia enim ad indu-
 striam & prudentiam va-
 lent mentem cogere & cō-
 trahere: alia requie ac de-
 lectatione exhibitis, recen-
 tiorem eandem & ad a-
 ctiones alacrem præstant.
 Quòd siquid horum in vi-
 ta excellat, alterius fit par-
 tis ac decliuis vita, vel ad
 asperitatem ac difficulta-
 tem, vel ad remissionem &
 facilitatem vergens. Cæ-
 terum horum omnium

οφείλει γίνεσθαι παντὶ ταν-
φρένασιν. αὐτὰ γὰρ αἱ διόνρ-
γούσα ὄντι π, τε ἀπειρον καὶ τὸ
πρᾶν ὄν ταις πράξεσι.
διότι καὶ πᾶν δῆλον αἰρεταῖν
αὐτ' αἰ ἀγαθόν ὄντι καὶ μά-
τηρ. πᾶσαι γὰρ ποτὶ τ' λόγον
καὶ νόμον τ' ταύτας συναρμο-
σμέναι τε καὶ συντεταγμέ-
ναι τυγχάνοντι. φράσσεται δὲ
ὁ λόγος ἥδη μοι κατ' ὁ-
θείαν. τὸ γὰρ δῆλον καὶ τὸ ῥη-
τὸν ἐν πᾶσιν ἐνὶ καὶ τὸ μὲν ὁ-
εῖζει καὶ φράσσεται, τὸ δ' ὁ-
εῖζεται καὶ φράσσεται. τὸ δ'
ἔξ ἀμφοτέρων αὐτῶν συγκαί-
μενον, α, τε πῶ ὅλῳ καὶ πῶ
παντὸς συναρμυγᾷ ὄντι.

compositio secundum pru-
dentiam debet institui.
Hæc enim finitum & in-
finitum in actionibus con-
stituit. Quapropter etiam
reliquarum virtutum ma-
ter hæc atque dux est. si-
quidem ad huius ratio-
nem & legem cunctæ sunt
compositæ. Et iam no-
bis oratio simul finitur.
Quod enim ratione caret,
quodque in sermonem
cadit, in omnibus cerni-
tur. Illud finitur, hoc fi-
nit. Quod autem ex utro-
que constituitur, totius est
atque uniuersi compo-
sitio.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΧΥΤΟΥ ΤΟΥ

Πυθαγορείς ἐν τῇ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ αἰ-
σθῆς καὶ ἀδαιμονίας.

EX ARCHYTA PYTH.

in libro De bono viro &
beato.

Φρενίμῳ αἰὲρ οὕτως
ἀν μάλιστα γήρῳ. φύ-
σις ὁρᾶτον ἀσόχῳ τε
καὶ μυαμονικᾶς καὶ φι-
λοπόνῳ τυχῶν, ἐν λογισ-
μοῖς τε καὶ μαθηματίαις, καὶ
ταῖς ποτ' ἀκείβεται θεω-
ρίαις ἀδύς ἐκ νέων γυμνά-
σαι τοὺς διάνοιαν, φιλοσο-
φίας ἀπλόμῳ ὁρᾶς. με-
τὰ τὴν ταύτας, θεῶν τε καὶ νό-
μων καὶ βίων ἀνθρωπίνων
ἐμπειρίαν λάβει. δὴ οὗ γὰρ
ἐντὶ τῇ ὧν τῷ φρενίμῳ
διδάσκεις ὡς γίνεταί· ὧν
τὸ μὲν ἐντὶ τῇ μαθημα-
τικᾷ τε καὶ γνωστικᾷ λα-
βεῖν, τὸ δὲ θεωρήματα καὶ
πραγμάτα πολλὰ ὁπλίζοντα μὲν, καὶ αὐτὸν ἰδόντα,

V Ir prudens ita fit ma-
ximè Naturam pri-
mum, quæ ingenio, me-
moriam, ac labore valeat,
nactus, in ratiocinationi-
bus ac disciplinis & ac-
curatis contemplationi-
bus à puero, rectam se-
ctatus philosophiam, se
exerceat. Deinde deo-
rum, legum, ac viuendi
generum experientiam si-
bi compareret. In duabus
enim his rebus prudentia
ponitur, ut quis & habi-
tu sit disciplinæ atque co-
gnitionis particeps, &
multas res partim ipse
tractarit ac viderit,

τὰ δὲ καὶ δι' ἑτέρω τινὺς
 ὅπως κατανοήσονται. οὐ γὰρ
 οἱ ἐν λογισμοῖς καὶ μαθη-
 μάτεσι, καὶ ταῖς πρὸ τ' ἀκρί-
 βειας θεωρίαις διδύς ἐκ νέων
 γυμνάσας τὰν διανοίαν, ἰκα-
 νός ἐστι ποτὶ φρονήσει. οὐθ'
 οἱ τύπων μὲν ἀπολειφθεῖς, ἐν
 ἀκρεσμάτεσι δὲ πολλοῖς καὶ
 παραμάτεσιν ἀναστροφείς.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐν ταῖς καθ' ἑκαστα
 κείνῃς, τυφλὸς ἐχέτω πλὴν
 διανοίαν. οἱ δ' ἐν ταῖς καθόλου
 θεωρίαις αἰεὶ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ
 τῶν λογισμῶν τὰ μέρη σιω-
 πητικῶς πρὸ ὅλον ἔξ αὐτῶν λογί-
 ζεται, οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν παρα-
 μάτων διδάσκει. οἱ μὲν λόγος
 τὰν καθόλου θεωρίαν ὑπο-
 γράφει. αἱ δ' ἐμπειρίαι, καθ' ἑκαστα κείνῃς.

partim alio quouis mo-
 do perspectas habeat.
 Etenim nec qui in ra-
 tiocinationibus ac discipli-
 nis & accuratis contempla-
 tionibus à puero se exer-
 cuit, nec qui his destitutus
 in auditionibus multis ac
 rebus versatus est, aptus est
 ad prudentiam. Sed ut hic
 in singulis iudicandis, ita il-
 le in toto semper conside-
 rando mentem excæcavit.
 Quemadmodum enim in
 rationibus qui partes com-
 posuit, ex iis totum suppu-
 tat: ita in rebus, ratio to-
 tius rei cōstitutionem deli-
 neare, experientia de singu-
 lis iudicare potest.

Ε' Κ Τ Ω Ν Τ ΟΥ' ΑΥ' Τ ΟΥ' Ε' Ν

τῶν πρὸς τῶν μαθημάτων.

EX EODEM, IN LIBRO
 De disciplinis.

Δεῖ γὰρ ἢ μαθόντα παρ'
 διδασκάλου, ἢ αὐτὸν ἑξελθόν-
 τινος ὧν ὁπτισάμενον ἦσθα,

DEbes enim vel ex alio
 discēdo, vel ipse, quorū
 scientiam habes, inuenien-

ἔπιτάμονα γράσσει. τὸ μὲν
 οὐκ ἀμαθεῖν παρ' ἀλλήων, καὶ ἀν-
 λόγιον· τὸ δὲ ἔξωθεν ἀν-
 τὸν δι' αὐτοῦ, καὶ ἰδίον. ἔξωθεν
 δὲ μὲν ζητοῦντο εὐπορον καὶ
 ῥ' ἄδιον· μὴ ἔπιτάμονα δὲ
 ζητεῖν ἀδυνάστον. εἰσὶν μὲν
 ἔπαυσον, οἳ μόνοιαν δὲ αὐξήσαν
 λογισμὸς εὐρεθεῖς. πλέον ἔστι
 τε γὰρ ἔστι, τύπου γινόμενα,
 καὶ ἰσοῦς ὅτι. τούτω γὰρ περὶ
 τῶν συνοδηγῶν δὲ ἀλλασ-
 σόμεθα. διὰ τοῦτον οὐκ οἱ πέ-
 νητες λαμβάνοντι περὶ τῶν
 δυναμένων· οἱ τε πλείστοι
 δίδονται τοῖς δεομένοις, πῶς δύ-
 οντες ἀμφοτέροι διὰ τούτω
 τὸ ἴσον ἔστιν. καὶ γὰρ ὅτι καὶ
 πολλοὶ τῶν ἀδικοῦσιν, τοῖς
 μὴ ἔπιτάμενοι τοῦ ὀργίζεσθαι
 παρὶν ἀδικεῖν ἔπαυσε, πείσας
 ὅτι ἐ' δυνάσται λαθεῖν,
 ὅτι ὅτι αὐτὸ ἔχοντι· τοῖς ὅτι
 μὴ ἔπιτάμενοι ὅτι αὐτῶν δη-
 λώσας ἀδικοῦσας, ὁκώλησεν
 ἀδικεῖν.

do, peritus reddi. Ac si
 quidem discis, id ab alio
 habes, & alienum est: si
 ipse inuenis, ex te, ac
 tuum habes. Et siquidem
 quæras, facile erit inueni-
 re: si quærere nescias,
 difficile. Et seditionem cō-
 pescuit, & auxit concor-
 diam inuenta ratio. In hac
 enim ut æqualitas inest, i-
 ta deest iniquitas: & huius
 opera contractus compo-
 nuntur. Huius gratia pau-
 peres à diuitibus sumunt,
 & pauperibus concedunt
 diuites, postquam per hanc
 utrique se æquum ob-
 tenturos credunt. Iam
 quum iniuriorum norma
 sit & repagulum, eorum,
 qui periti sunt, iraman-
 te iniuriam sedat, post-
 quam eos non posse, quum
 ad rem ventum erit, late-
 re persuasit: imperitos au-
 tem, ostenso in re ipsa
 scelere, ab iniuria re-
 uocat.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΩΛΟΤΟΤ
Πυθαγορείς, ὃν τῆς τοῦ δικαιο-
συίας.

EX POLO PYTH. IN LI-
bro De iustitia.

Ο καὶ μοι τῶ
ἀνδρῶν τὰν
δικαιοσύ-
ναν. ματέ-
ρα τε καὶ ἰσ-
χυρὰ τῇ δυνάμει ἀρετῇ καὶ
σφεινῇ. ἅτερ γὰρ ταύτας ἔτε
σώφρονα, ἔτε ἀνδρείον, ἔτε
φρόνιμον οἶόν τε εἶναι. ἁρμό-
νία γὰρ ὅτι καὶ εἰρήνη ταῖς ὅλαις
ψυχῇς μετ' ἀρρυθμίας. δη-
λοφανέσθον δὲ καὶ γήριον
τὸ ταύτας κράτος, ἐπὶ ταῖς οὖν
αἰμὴν ταῖς δυνάμεις ἔξιας. μετ-
εὐκαλὶς γὰρ ἔχονται αὐτὰν τὰν ὡ-
φθίαν, καὶ ποθ' εἶνα. ἅ δὲ
ποθ' ὅλα τὰ συστάματα, καὶ ὃν
πλάθει. ὃν κόσμῳ ἢ ὡν αὐ-
τὰ τὰν ὅλων ἀρχὰν διακρα-
ταροῦντα, πρῶτοι τε, καὶ ἁρ-
μονία, καὶ δίκαια, γήριος τινὸς
θεῶν οὕτω φαφισταμένων.

Xistimo iu-
stitiam reli-
quarum vir-
tutum ma-
trem ac nu-
tricem esse
dicendam. siquidem abs-
que hac nec temperans, nec
fortis, nec prudens quis-
quam possit esse. est enim
hæc animi totius cum con-
cinnitate pax atque harmo-
nia. Ac manifestior fiet hu-
ius dignitas, si cæteros ha-
bitus consideraerimus. Ut
enim illorum usus ad vnum
aliquod refertur, ita hæc ad
cætos integros, & multitu-
dinem. Et in mundo quidem
totum administrans impe-
rium, Prouidentia, Harmo-
nia, ac Dike vocatur ex deo-
rum quorundam decreto:

ἐν πόλει ᾗ εἰρήνη τε καὶ ἀνο-
 μία δικαίως κέκληται. ἐν οἴκῳ
 δ' ὅτιν, ἀνδρὸς μὲ καὶ γυναι-
 κὸς ποτ' ἀμείψως ὁμοφρεσύν-
 α· οἰκετῶν δὲ ποτὶ δεσπότας
 δύναι· δεσπότην δὲ ποτὶ δε-
 ράροντας καὶ δέμονια, ἐν σώ-
 ματι ᾗ, τῶρά τε καὶ ἅπαντι ἀ-
 γαπατοτάτῃ ζωῇ, ἅ τε ὑγίεια
 καὶ ἀρτιότης· ἐν ᾗ ψυχᾷ σοφία
 ἢ ὅτι τὰς ὁπτισάμας τε καὶ δι-
 καιοσύνας ἡρομένη παρ' ἀν-
 δρώποισι. εἰ δὲ αὐτὰ πᾶσι
 καὶ τὸ μέρεα ἔτω παιδαγω-
 γεῖ τε καὶ σώζει, ὁμοφρενὴ καὶ
 ποτὶ γοῖα ἀμείψως ἀπεργαζο-
 μένα, πῶς ἔσται μήτηρ καὶ τι-
 θὴν ἅ πασῶν τε καὶ πάντων παμψαφεί λέγειτο;

in vrbe verò pax & recta
 legum constitutio: in fami-
 lia autem viri & vxoris in-
 ter ipsos concordia, famu-
 lorum erga dominos bene-
 uolentia, dominorum de
 famulis cura: in corpore
 porro, quæ prima est & o-
 mnibus animalibus carissi-
 ma sanitas & bona valetu-
 do: in animo denique sapi-
 tia, quæ inter homines è
 scientia constat atque iusti-
 tia. Quòd si hæc ita totum
 & partes instruit ac seruat,
 & concordiam inter ipsa
 compositionēque efficit,
 cur non mater omnium ac
 nutrix cunctorum calculis
 habeatur?

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

δωρικῇ διαλέκτῳ, περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ αἰσχροῦ, περὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, περὶ τοῦ εὐδου καὶ τοῦ ἀληθείας, περὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰ διδάκτον.

ΠΕΡΙ ΤΩ ΑΓΑΘΩ

καὶ τῷ κακῷ.

Ἰσοὶ λόγοι
λέγονται ἐν
τῇ ἡλᾷδι
ὑπὸ τῆς φι-
λοσοφουώ-

των περὶ τῷ ἀγαθῷ καὶ τῷ κα-
κῷ. οἱ μὲν γὰρ λέγουσι ὡς δήλο-
μέν ὅτι τὸ ἀγαθόν, ἄλλο δὲ,
τὸ κακόν· τοῖς δὲ, ὡς τὸ αὐτό ὅτι,
καὶ τοῖς μὲν ἀγαθόν εἴη, τοῖς
δὲ κακόν· καὶ τῶν αὐτῶν ἀν-
θρώπων, ποτὲ μὲν ἀγαθόν, ποτὲ
δὲ κακόν. ἐργὰ δὲ αὐτῶν τοῖς-
δε ποτιτίθεσθαι· σκέψο-
μαι δὲ ἐκ τῷ ἀνθρώπινῳ
βίῳ, ὧν ὀνημυγές, βρώσιός τε
καὶ πόσιός τε καὶ ἀφροδισίων.
ταῦτα γὰρ ἀσθενουῦσι μὲν κα-
κά ὅτιν, ὑγιάνοντι δὲ καὶ
δεομυγῶ, ἀγαθά· καὶ ἀ-
κρασία τῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν

ἀκρατίᾳ, κακόν· τοῖς δὲ ἰα-
τρῆς, ἀγαθόν. ὁ πόινῳ θάνα-
τος, τοῖς μὲν ἀποθανεῖσθαι κακόν,
τοῖς δὲ ἐνταφιοπώλαις καὶ
τυμβοποιῶσι ἀγαθόν. γεωρ-
γία τε καὶ ὡς ἐξονεῖκασα τῶς
καρπῶς, τοῖς μὲν γεωργοῖς
ἀγαθόν, τοῖς δὲ ἐμπόροις
κακόν. τὰς πόινῳ ὀληκιάδας
σωτεῖσθαι καὶ πῶρα-
δραυέσθαι, τῶν μὲν ναυκληρῶν
κακόν, τοῖς δὲ ναυπηγοῖς ἀ-
γαθόν. ἔτι, τὸ σίδηρον κατέ-
σθαι καὶ ἀμβλαύεσθαι καὶ
σωτεῖσθαι, τοῖς μὲν ἄλ-
λοις κακόν, τῶν δὲ χαλκῆϊ, ἀ-
γαθόν. καὶ μὲν τὸ κέραμον
πῶραδραυέσθαι, τοῖς μὲν ἄλ-
λοις κακόν, τοῖς δὲ κερα-
μεῦσιν, ἀγαθόν. τὰ δὲ ὑποδή-
ματα κατατεῖσθαι καὶ δι-
ὰ ῥ' ἡγνύσθαι, τοῖς μὲν δῆλοις
κακόν, τῶν δὲ σκυτῶν ἀγαθόν.

ἐν δίνῳ τοῖς ἀγροῖσι τοῖς γυ-
 μναστικοῖς καὶ τοῖς μυστικοῖς καὶ
 τοῖς πολεμικοῖς, αὐτίκα ἐν τῇ
 γυμνικῇ τῇ σαιτιοδρόμῳ ἀ-
 νίκα, τῇ μὲν νικῶντι ἀγαθόν,
 τοῖς δὲ ἡσπαιδίοις, κακόν. καὶ
 ἔπειτα δὲ καὶ τοὶ παλαισταὶ καὶ πύ-
 κται, καὶ τοὶ δῆλοι πάντες μυσ-
 τικοί. αὐτίκα ἀκιθαρωδία τῇ
 μὲν νικῶντι ἀγαθόν, τοῖς δὲ ἡσ-
 παιδίοις, κακόν. ἐν τε τῇ πο-
 λέμῳ καὶ τὰ νέοντι περὶ τὸν
 ἐρώ. αὐτῇ λακεδαίμωνίων
 νίκα, ἐν αὐτῇ ἐνίκησαν πῶς ἀ-
 θηναίως καὶ πῶς συμμαχῶς,
 λακεδαίμοις μὲν ἀγαθόν,
 ἀθηναίοις δὲ καὶ τοῖς συμμα-
 χῶς κακόν. αὐτὲ νίκα αὐτὲ
 ἔλλαβες τὸν πόλεμον ἐνίκη-
 σαν, τοῖς μὲν ἔλλαβεν ἀγαθόν,
 τοῖς δὲ βαρβαροῖς κακόν. ἀ-
 ποίνῳ τῇ ἰλίῃ ἀρεσίς, τοῖς
 μὲν ἀγαθοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ
 τρωσὶ κακόν. καὶ δὲ ταυτὸ καὶ
 τῇ ἡγεσίᾳ καὶ τῇ ἀρεσίᾳ ἀ-
 γίων πάθῃ. καὶ ἀπὸ τῆς κενταύ-
 ρων καὶ λαπιθῶν μάχῃ, τοῖς
 μὲν λαπίθαις ἀγαθόν, τοῖς δὲ
 κενταύροις κακόν. καὶ μὲν καὶ ἀ-
 πὸ τῆς θηρῶν καὶ γυναικῶν λεγο-
 μένῃ μάχῃ καὶ νίκα, τοῖς μὲν
 θεοῖς ἀγαθόν, τοῖς δὲ γυναικῶν
 κακόν.

Ἀλλὰ ὁ λόγος λέγεται,
 ὡς δῆλο μὲν τὰ ἀγαθὰ εἶναι, δῆλο
 δὲ τὸ κακόν, διαφύον, ὡς τὸ καὶ
 πῶνυμα, ἔγω καὶ τὸ περὶ
 γμα. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸ περὶ
 διαφύον τὸν τρόπον. δῆλο
 γὰρ οὐ διαφύον ἡμῶν ποῖον ἀ-
 γαθόν καὶ ποῖον κακόν, ἀλλὰ
 αὐτὸ καὶ μὴ δῆλο ἐκαστέρῳ εἶναι
 καὶ γὰρ θαυμαστὸν κ' εἶναι. οἶμαι
 δὲ καὶ κ' αὐτὸν ἔχον ἀποκεί-
 νασθαι, αἵ τις αὐτὸν ῥοιπῶ, τὸ
 ταῦτα λέγοντα, εἰπὼν δῆλο
 ἦδη τί πῶς γινέας ἀγαθόν
 ὁποῖοις; φαίηκα, καὶ πολλὰ
 καὶ μεγάλα. Τὸ ἄρα κακὸν
 καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ πύ-
 τοις ὁφείλεις, αἵ τῶν πῶντων ὅτι
 τὸ ἀγαθόν τῇ κακῇ. Τί δὲ,
 πῶς συγινέας ἦδη τί ἀγαθόν
 ὁποῖοις; πῶς ἄρα συγινέας
 κακόν ὁποῖοις. Τί δὲ πῶς ἐ-
 χθρῶς ἦδη κακῶς ἐπίησας,
 καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα ἄρα
 ἀγαθὰ ἐπίησας. ἀλλὰ καὶ δῆ-
 μοι καὶ τῶν ἀποκείναι, δῆλο
 τι ἢ πῶς πῶντως οἰκτεῖς,
 ὅτι πολλὰ καὶ μεγάλα ἔχοντι
 πάλιν ἀδαιμονίης, ὅτι πολ-
 λὰ καὶ ἀγαθὰ περὶ ὧν τι, αἵ-
 τῶν πῶντων καὶ κακὸν καὶ ἀγα-
 θόν. τὸ δὲ βασιλεῖα τὸ μέγα
 καὶ ἐν καλῇ οἰκίᾳ δῆλο

τοῖς πτωχοῖς. τὰ γὰρ πολλὰ καὶ
μεγάλα ἀγαθὰ αὐτῶν, πολλὰ
κακά καὶ μεγάλα βδελύσσονται, αἴκα-
λόν τιν' ὅσον τὰ γὰρ αὐτῶν καὶ κακόν.
καὶ τὸ δὲ μὴ πᾶσι πάντες εἰ-
ρήνηται. εἴμι δ' καὶ καθ' ἑκά-
στον, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν ἐ-
σθίων καὶ πίνον καὶ ἀφροδισιά-
ζον. τὸ γὰρ ποῖς ἀσθενέσθαι τῶν
ἐκ ποιῶν, ἀγαθόν ὅσον αὐτοῖς,
αἴκαλόν τιν' ὅσον ἀγαθόν καὶ
κακόν καὶ τοῖς νοσέουσιν, κακόν
ὅσον τὸ νοσεῖν καὶ ἀγαθόν, αἴκαλόν
τιν' ὅσον τὸ ἀγαθόν τῶν κα-
κῶν. καὶ δὲ τὸ δὲ καὶ τὰλλα πάν-
τα τὰ ἐν τῇ ἐμμετρῶν λόγῳ
εἴρηται. καὶ ἐλέγξω τί ὅσον τὸ ἀ-
γαθόν, ἀλλὰ τὸ περὶ πειρῶμαι
διδάσκων, ὡς ἐπὶ τὸν εἶναι κα-
κόν καὶ ἀγαθόν, ὅσον ἐκάτερον.

ΠΕΡΙ ΤΩ ΚΑΛΩ
καὶ αἰσχρῶ.

Λέγονται δ' καὶ πᾶσι τῶν κα-
λῶν καὶ αἰσχρῶν διαποῖ λό-
γοι. τοῖς γὰρ φησὶ δὴ μὴ ἡ-
μεῖς τὸ καλόν, δὴ οὐδ' ὅσον τὸ αἰσχρόν,
ὅσον φέρον ὡς πᾶσι καὶ τῶν υμῶν,
ἔγω καὶ τὸ παρὰ γὰρ ποῖ δὲ,
τῶν τὸ καλόν καὶ αἰσχρόν. καὶ γὰρ
πειραζόμενοι, πᾶσι δὲ τὸ ἔσθιον
ὅσον ἀγύμενος. αὐτίκα γὰρ παι-
δίῳ ὡραῖον ἐρασάμεν μὴ χρῆσθαι

χρῆσθαι, καλόν, μὴ ἐρα-
σάμεν δὲ καλῶν, αἰσχρόν. καὶ τὰς
γυναικας λοῦσθαι ἐν δούλῳ, κα-
λόν ἐν παλαίστρᾳ δὲ, αἰσχρόν.
ἐν δὲ τοῖς αἰσχροῖς ἐν παλαί-
στρᾳ καὶ ἐν γυμνασίῳ, καλόν. καὶ
συνίμεν τῶν ἀνδρῶν, ἐν ἀσυχίᾳ
μὴ, καλόν, ὅσον τοῖς τοῖς κρυ-
φθῆσθαι. ὅσον δὲ, αἰσχρόν, ὅσον
τίς ὅσον. καὶ τὸ μὴ αὐτὰς συμ-
μετρῶν ἀνδρῶν καλόν. δημοτεῖα δὲ,
αἰσχροῖς. καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν
μὴ ἐαυτῶν γυναικῶν συμμετρῶν,
καλόν. δημοτεῖα δὲ, αἰσχροῖς. καὶ
κοσμεῖσθαι, καὶ ψυμμετρῶν χρῆ-
σθαι, καὶ χρυσία πειράσθαι, τῶν
μὴ ἀνδρῶν αἰσχρόν, τῶν δὲ γυναι-
κῶν καλόν. καὶ τῶν μὴ φίλων
ποιεῖν, καλόν. τῶν δὲ ἐχθρῶν,
αἰσχρόν. καὶ τῶν μὴ πολεμῶν
φύλαξ, αἰσχρόν. τῶν δὲ ἐν σαδείῳ
αἰσχροῖς, καλόν. καὶ τῶν μὴ
φίλων καὶ τῶν πλείων φο-
νέων, αἰσχρόν, τῶν δὲ πολε-
μῶν, καλόν. καὶ τὰ δὲ μὴ πᾶσι
πάντων. εἴμι δ' ἐφ' αὐτὰ πό-
λιές τε αἰσχρὰ ἀγνοῦνται καὶ τὰ
ἐσθία. αὐτίκα λακεδαιμο-
νίους τὰς κόρας γυμναζέσθαι
ἀχαιδῶν, καὶ ἀγύμεναι πα-
ρῶν, καλόν. ἴωσι δὲ αἰ-
σχροῖς. καὶ τῶν παιδῶν μὴ μα-
θαῖον μυσθῆναι καὶ χρῆματῶν,

κολόν· Ἰώσι δ' αἰχρὸν μὴ δ' ὀπί-
 στασαι ταῦτα πάντα. Θεσσα-
 λοῖσι δὲ κολόν τῶς ἵππας
 ἐκ τῶν ἀγέλας λαβόντι, αὐ-
 τῶς δαμαίσαι, καὶ τῶς ὀρέας·
 βῶς τε λαβόντι, αὐτῶς σφά-
 ξαι καὶ ἐκδεῖραι καὶ κατὰ κόψαι·
 ἐν σικιλίᾳ δ' αἰχρὸν, καὶ δω-
 λῶν ἔργα. Μακεδόσι κολόν
 δοκεῖ ἥμεν, τὰς κόρας, πρὶν
 ἀνδρὶ γάμασαι, ῥᾶσαι καὶ
 ἀνδρὶ συγγίνασαι· ὅπρ' αὖ δὲ καὶ
 γαμεῖται, αἰχρὸν· ἤλασι δ'
 ἄμφω αἰχρὸν. τοῖς δὲ θραξὶ
 κόσμος τὰς κόρας σίζεσαι.
 ποὶ δ' οὐ σκύθαι κολόν νομίζον-
 τι, ὅς ἀνδρακανῶν, ἐκδεῖρας
 τὰν κερδαν, τὸ μὲν κόμον παρὰ
 τῆς ἵππου φορεῖ, τὸ δ' ὅς ἐον χρυ-
 σῶσας καὶ ἄργυρῶσας, πίνει ἕξ
 αὐτῆς, καὶ ἀπένδξ τοῖς θεοῖς· ἐν
 δ' οὐ τοῖς ἤλασιν, ἐδὲ κ' ἐς τὰν
 αὐτὰν οἰκίαν συνελθόντων βέ-
 λουτ' αὐτὶς τοιαῦτα ποιεῖσαι-
 τι. Μασαγέται δὲ τῶς γο-
 νέας κατὰ κόψαντες κατέδον-
 τι, καὶ τὰ φθ κολῆς φθ δοκεῖ
 ἥμεν, ἐν τοῖς τέκνοις τιθάφθαι·
 ἐν δ' οὐ τῶν ἤλασι δ' αὐτὶς τοιαῦτα
 ποιήσει. ἕξ ἡμεῖς ἐκ τῆς ἤ-
 λαδος, κακὰ ἀποθαίη, ὡς αἰ-
 χρὰ καὶ δέναν ποιεῶν. ποὶ δὲ
 πέρας, κοσμεῖσθαι τε, ὡς παρ

τὰς γυναικας, καὶ τῶς ἀνδρας,
 κολόν νομίζοντι, καὶ τὰ θυ-
 γατεῖ καὶ τῶν ματεῖ καὶ τῶν
 ἀδελφῶν συνίμεν· οἱ δὲ ἤ-
 λαιες, καὶ αἰχρὰ καὶ ὀρέας·
 μα. λυδοῖς οἶνιν τὰς κόρας
 πορνυθείσας, καὶ ἀργύρεον
 ἐνδύσασθαι, καὶ ἔτι γάμα-
 σαι καλὸν δοκεῖ ἡμεῖς· ἐν δ'
 τοῖς ἤλασιν, ἐδὲ κ' ἐς δι-
 λειγαμαῖν. αἰγύπτιοι τε ἐ-
 ταῦτα νομίζοντι καὶ οἱ δὲ ἡ-
 λαιες. τῇδε μὲν γὰρ γυναικας
 ὑφαίνειν καὶ ῥαζέειν, κα-
 λόν· ἀλλὰ πτωεῖ τῶς ἀνδρας,
 τὰς δ' οὐ γυναικας παρὰ τὸν αὐ-
 τῶν τῇδε ποὶ ἀνδρες. τὸ πα-
 λόν δ' οὐδὲν τὰς χερσὶ, τὸ οὐκ
 τοῖς ποσὶ, πτωεῖς κολόν· ἀλλ'
 αὐτῶν τὸ ἐναίτιον. οἶμαι δ' αὐ-
 τὶς τὰ καὶ εἰς ἐν κελύβη
 συνελθόντων πάντας ἀνδρώπως
 ἀέκαστοι νομίζοντι, καὶ πάλιν
 ἕξ ἀνδρῶν τοὶ τὰ αἰχρὰ
 λαβέν, ἀέκαστοι ἀγνῶται,
 ἐδὲν κελύβηται, οὐκ αὖ παί-
 τας πάντα δαλαβέν. ἐν γὰρ
 πάντες ταῦτα νομίζοντι. παρ-
 ἕξ ἡμεῖς δὲ καὶ πρὶν ἡμεῖς
 καὶ γὰρ τὸ δὴν ὡς ἐν τοῖσι νό-
 μοις ὅψα διαιρῶν, ἐδὲν αὐ-
 τῶν καλόν, ἐδὲ αἰχρὸν·
 ἀλλὰ ταῦτ' ὅποιον λαβόν ο

καρὸς αἰχρὰ, καὶ δὲ ἀλλάξας
 καὶ αἰ. ὡς δὲ τὸ σινύολον εἶπεν,
 πάντα καρὰ μὴ καὶ ὄντι, ὅν
 ἀκαμεία δ', αἰχρὰ. τί ὦν διε-
 παρξάμεν; ἔφαι δὲ ποδείξεν
 ταυτὰ αἰχρὰ καὶ καλὰ ὄντα καὶ
 ἀπέδειξα ὅν τοις πασι. λέ-
 γεται ὅτι καὶ πρὸ τῶ αἰχρῶ καὶ
 καὶ αἰ, ὡς δὲ ἡ εἰς ἑκάτερον εἴη. ἐ-
 πί αἱ τὶς ῥωτάσῃ πῶς λέγον-
 τας ὡς τὸ αὐτὸ παρξίμα αἰ-
 χρὸν καὶ καὶ ὄν, αἱ ποκά τι
 αὐτοῖς καὶ ὄν ἔργασαι, αἰχρὸν
 ὁμολογησάμεν, αἱ τῶ τῶτον
 καὶ τὸ αἰχρὸν καὶ τὸ καὶ ὄν. καὶ αἱ
 ἵνα καὶ ὄν οἶδαντι αὐδρα, τῶ-
 τον καὶ αἰχρὸν τὸ αὐτόν. καὶ αἱ
 τινὰ καὶ λυκόν, καὶ μέλαια
 τῶτον τὸ αὐτόν. καὶ καὶ ὄν γ' ὅτι
 πῶς θεῶς σέβεται, καὶ αἰχρὸν
 ἄρα πῶς θεῶς σέβεται, αἱ τῶ
 τῶτον αἰχρὸν καὶ καὶ ὄν. καὶ
 τάδε μὴ πρὸ ἀπάντων εἰρή-
 στω μοι. τρέφομαι ὅτι ὅτι τὸ
 λόγον αὐτῶ ὅν λέγοντι. αἱ γὰρ
 τὰν γυναικα καὶ ὄν ὅτι κοσμεῖ-
 σται, τὰν γυναικα αἰχρὸν κοσ-
 μεῖσται, αἱ τῶ τῶτον αἰχρὸν
 καὶ καὶ ὄν. καὶ τὰλλα καὶ τῶ-
 τον. ὅν λακεδάμονι ὅτι καλὸν
 ταῖ παῖδας γυμνάζεσθαι, ὅν
 λακεδάμονι ὅτι αἰχρὸν ταῖ
 παῖδας γυμνάζεσθαι. καὶ τὸν

λα ἔται. λέγονται δὲ ὡς
 αἱ τινες τὰ αἰχρὰ ὅν τῶ ἐ-
 θνέων παρξίμα σινύολον,
 ἔπειτα σινύολον καὶ
 λυκόν, αἱ τὶς καὶ νομίζει,
 λαμβάνει πάντα, καὶ ὅν καὶ αἱ
 παρξίμα ἔργα. δαυμάζω
 αἱ τὰ αἰχρὰ, σινύολον
 καὶ ἐπείτα, καὶ ἔχῃ αἱ τῶ
 λυκόν. αἱ γὰρ ἴσπας ἢ βῶς
 ἢ οἶς ἢ ἀνθρώπως ἀγαθόν, ὅν
 δὲ τί καὶ ἀπαγαθόν. ἐπεί
 ἔδῃ χρυσόν ἢ νεικαν, χαλκόν
 ἀπλῶσαν ἔδῃ ἀργύριον ἢ
 νεικαν, μόλιθόν καὶ ἀπέθε-
 ρον. αὐτὶ δ' ἄρα τῶ αἰχρῶν
 καλὰ ἀπαγαθόντι, φῶς δὲ
 αἱ ἄρα τὶς αἰχρὸν ἀπαγαθόν,
 τῶτον ὅν, καὶ ὄν ἀπαγαθόν.
 ποιητὰς δὲ μὲν τυράς ἐπα-
 γονται, ποτὶ ἀδὸν αἱ τῶ αἱ-
 λάδαν ποιοῦντι.

ΠΕΡΙ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ
 καὶ τῶ ἀδίκῳ.

Διὰ τοῖς δὲ λόγοις λέγονται
 καὶ πρὸ τῶ δικαίου καὶ πρὸ τῶ
 ἀδίκῳ. καὶ τοῖς μὴ, δὲ ἡμῶν
 τὸ δίκαιον, δὲ δὲ, π' ἀδίκον.
 τοῖς ὅτι, τῶ τὸ δίκαιον καὶ ἀδίκον.
 καὶ ἔργα τῶ τῶ πειράσθαι
 ἡμῶν. καὶ πρὸ τῶ μὴ

ψάλλεσθαι ὡς δίκαιόν ἐστι λε-
 ξῶ, καὶ ἔξαπατᾶν. πῶς μὲν
 πολεμίως ταῦτα ποιεῖν, αἰσχρὸν
 καὶ ποιητὸν αὐτοῖς εἴποιεν πῶς
 ὅτι φιλτάτως, οὐδ' αὐτίκα πῶς
 γυνίαι· αἱ γὰρ δέοι τ' πατέρας
 ἢ τὰ ματὲρ φάρμακόν, ἔ-
 λκαταφαγῆν, καὶ μὴ θέλοι, ἔ-
 δικαίον ἐστὶ καὶ ἐν τῷ ροφήμα-
 τι καὶ ἐν τῷ ποτῷ δῶμεν, καὶ μὴ
 φᾶμεν ὡς ἡμεῖς; ἔκφορ' ἔδη ψά-
 λλα καὶ ἔξαπατᾶν πῶς γυ-
 νέας, καὶ κλέπειν μὲν τὰ τῶν
 φίλων, καὶ βιῆσθαι πῶς φιλ-
 τάτως δίκαιον. αὐτίκα αἱ τις
 λυπηθεὶς τι τῶν οἰκῶν καὶ ἀ-
 χθεσθεὶς μέλλοι αὐτὸν ὁρᾶν θεί-
 ρον ἢ ζῆφει ἢ χρινίω, ἢ δῆλ' ἔ-
 νι, δίκαιόν ἐστι ταῦτα κλέψαι,
 αἰδυνάσθαι, αἱ δ' ὅς εἰς ἔξαι καὶ
 ἔχουσα κατὰ γάβρι, ἀφ' ἧς δαί-
 βια. ἀνδρὶ ποδίζεσθαι ὅτι πῶς
 ἔδικαιον πῶς πολεμίως, αἱ
 τις δυνάται ἢ πῶς πόλιν ὅλην
 ἀποδόσθαι; ποιχωρυχὲν δὲ τὰ
 τῶν πολιτῶν κοινὰ οἰκήματα, δι-
 καιον φαίνεται. αἱ γὰρ ὁ πατήρ
 ὅτι θανάτῳ κατεσασσάμε-
 νος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν δεδεμένος
 εἴη, ἄρα ἔδικαιον διορῆσαι
 τα κλέψαι καὶ σῶσαι τὸ πατέρα;
 ὅτι πορκεῖν ὅτι αἱ τις ὑπὸ τῶν πο-
 λεμίων λαφύσει ὑποδύξαιτο,

οὐκ ἔστιν ἢ μὲν ἀφ' ἧς πᾶς
 πόλιν πορδῶσιν, ἄρα ἔπος δι-
 καια ποιήσης διορκήσας, ἐξο-
 μὲν γὰρ ἔδοκω· ἀλλὰ μᾶλλον
 τὰ πόλιν καὶ πῶς φίλῳ καὶ
 τὰ ἴσα σῶσαι παρ' ὧς ὅτι πορ-
 κήσας. ἢ δὲ ἄρα δίκαιον καὶ τὸ
 ὅτι πορκεῖν, καὶ τὸ ἱεροσυλεῖν.
 τὰ μὲν ἴδια τῶν πόλεων ἐπὶ τὰ
 ὅτι κοινὰ τῆς ἐλλάδος, τὰ ὅτι
 δειλῶν καὶ τὰ ὅτι ὀλυμπίας.
 μὴ λόντος τῷ βαρβαρῶν τὰ ἴ-
 λαῖδα λαβεῖν, καὶ τῶν σωτηρίας
 ἐν χεῖμασιν ἔστας, ἔδικαιον
 λαβεῖν, καὶ χεῖσθαι ἐς τὸ πόλε-
 μον. φορδύειν ὅτι πῶς φιλτά-
 τως δίκαιον· ἐπὶ καὶ ὁρέσας
 καὶ ἀλκμαίων, καὶ ὁ θεὸς ἔχρη-
 σε δίκαια αὐτῶς ποιῆσαι. ὅτι
 ὅτι τὰς τέχνας τρέφομαι, καὶ
 ταῦτα ποιητῶν. αἱ γὰρ τραγωδο-
 ποιῶ καὶ ζωγραφία ὅς τις πλεῖ-
 στα ἔξαπατῇ ἡμᾶς τοῖς δῆλα-
 θηνοῖς ποιέων, ἔπος ἄριστον.
 δέλω δὲ καὶ ποιήματα τῶν πα-
 λαιοτέρων μεροτυεῖον ὅτι ἀ-
 γαγῶς. Κλεοβκλίνης, ἀνδρὶ εἴ-
 δοι κλέπειν καὶ ἔξαπατῇ τὰ
 βία· ὡς καὶ τὸ βία ρέξαι πῶς το
 δικαιοῦσιν ἡμᾶς πάλαι ταῦ-
 τα. αἰσχρὸν ὅτι ταῦτα, ἀπείτης
 δικαίαι ἔκ' ἀπείτης θεός. ψα-
 λλῶν ὅτι καμρὸν ἐπὶ ὅτι ποιῇ

θός. λέγεται δὲ καὶ τῷ δὲ αὐ-
τίῳ λόγος· ὡς δὴ οὗ τὸ δι-
καίον καὶ τὸ ἀδίκον ὅτι, διαφέ-
ρει, ὡς πρὸς καὶ τῶν ὅλων, ἔτι καὶ
τὸ πρᾶγμα· ὅτι αἱ τὶς βω-
πίσαι πῶς λέγοντας ὡς τὸ αὐ-
τόν· ἀδίκον καὶ δίκαιον, αὐτὰ
δή τι δίκαιον πρὸς τῶν γενέας
ἐπαρξάν, ὁμολογούμι καὶ
ἀδικοὶ ἄρα. τὸ γὰρ αὐτὸ ἀδίκον
καὶ δίκαιον ὁμολογούντι ἡμῶν
φρε, ἄλλον ὅτι, αἱ τινὰ γινώ-
σκει δίκαιον ἄνδρα, καὶ ἀδίκον
ἄρα τὸ αὐτόν. καὶ μέγα τοίνυν
καὶ μικρὸν καὶ ὅτι. καὶ τοὶ
πολλὰ ἀδίκησας ἀποθανέ-
τω προσζάμεν. καὶ πρὸς
μὲν τούτων δὴς. εἰμι δὲ ἐφ'
ἀλέγοντες ὁμοῖον τὸ αὐ-
τὸ καὶ δίκαιον καὶ ἀδίκον
ἀποδεικνύειν. τὸ γὰρ κλέπειν τὰ
ἡμῶν πλεμίων, δίκαιον καὶ ἀ-
δίκον ἀποδεικνύειν. τὸ τ' αὐ-
τό. αἱ δὲ δὴ δὴς ὁ πλεμίων
λόγος καὶ τὰλλα καὶ τῶν
τέχνης δ' ὅτι ἀγνοῦνται ὅτι
αἱς ἑκ ἑσὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ
ἀδίκον. καὶ τοὶ ποιεῖται ἔ-
τε ποτ' δὴ δὴσαι, ἀλλὰ
ποτὶ τὴν ἡδονὰς τῶν ἀν-
θρώπων, τὰ ποιήματα
ποιέουσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩ ΨΕΥΔ-
ΔΕΙῳ καὶ τὰς ἀλη-
θείας

Λέγεται δὲ καὶ τῷ
ψεύδει καὶ τὰς ἀλη-
θείας διαπολλοί. ὡς ὁ μὲν
φατὶ, ἄλλον μὲν τὸ ψεύσαι ἢ
ἄλλον, ἄλλον ὅτι δὴ δὴς
τοὶ δὲ, τὸ αὐτὸν αὐτὰ γὰρ τὸ
λόγος πρὸς μὲν, ὅτι τοὶς αὐ-
τοῖς ὀνόμασι λέγονται· ἐπειτα
ὅταν λόγος ρηθῇ, αὐτὸν ὡς
λέγεται ὁ λόγος, ἔτι γινώσκειται,
δὴ δὴς ὁ λόγος· αὐτὸ δὲ μὴ γέ-
νηται, φεδὴς ὁ αὐτὸς λόγος.
αὐτίκα κατηγορεῖς ἱερου-
λίαν τῶν, αἱ δὲ ἐγὼ πρὸς τῶν
δὴ δὴς ὁ λόγος· καὶ αἱ δὲ μὴ
ἐγὼ πρὸς, ψεύσας. καὶ τῶ ἀπολο-
γούμην ὡς καὶ ὁ λόγος. καὶ τὰ
με δίκαια ἢ αὐτὸν λόγον
καὶ φεύσαι καὶ δὴ δὴς κείνον-
τι. ὅτι τοὶ καὶ ὅτι καὶ δὴ δὴς
νοὶ αὐτὸν λέγοιμι μὴ εἰμι, τὸ
αὐτὸ μὲν πάντες βέβαιον, δὴ δὴς
δὲ μόνον ἔργον· ὅτι καὶ εἰ-
μί. δὴ δὴς ὡς ὅτι ὁ αὐτὸς λό-
γος, ὅταν μὲν αὐτὸν παρῇ τὸ
φεδὴς, φεύσας ὅτι· ὅταν δὲ
τὸ δὴ δὴς, δὴ δὴς. ὡς πρὸς καὶ
αὐτῶν πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ πάντες καὶ
νεανίσκοι καὶ ἀνὴρ καὶ γέροντες

ὅτι λέγεται ὅτι ὡς δὴ
εἴη ὁ ψύσας λόγος, δὴ ὅτι
ὁ δῖος, δὴ φῶν τῶν
μα. αἱ γὰρ τις ἐρωτάσαι πῶς
λέγοντας ὡς ὁ αὐτὸς λόγος
εἴη ψύσας καὶ δῖος, ὅν αὐ-
τοὶ λέγοντι, ποτέρος ὅτι, αἱ μὲν
ψύσας, δὴλον ὅτι δύο εἴη· αἱ
δὲ δῖος ἀποκρίναιτο, καὶ
ψύσας ὁ αὐτὸς ἔπος. καὶ ἀ-
λαθὲς τι πολλὰ εἶπον, ἡ δὲ
μυρτύρησε καὶ ψυδῆ ἄρα τὰ
αὐτὰ ταῦτα. καὶ αἵτινα ἀνδρα
δῖος οἶδε καὶ ψύσας τὸ αὐ-
τόν. ἐκ δὲ τῶ λόγῳ λέγοντι
ταῦτα, ὅτι γηρομένῳ μὲν τῷ
πράγματι δῖος τὸ λόγον,
ἀγρήτω δὲ ψύσας. ἐκὼν δὴ
φῶν αὐτὸς πῶς δικασαί, ὅτι
κρίνοιντο. ἔτι γὰρ παύονται τοῖς
πράγμασιν. ὁμολογούντι δὲ
καὶ αὐτοὶ, ὡς μὲν τὸ ψυδὸς ἀνα-
μέμικται, ψύσας ἡμεῖς ὡς δὲ
ἀλαθὲς, ἀλαθῆ. τὸ δὲ ὅλον
δὴ φέρει. ταῦτα τοὶ μαινόμε-
νοι καὶ τοὶ σωφρονοῦντες καὶ τοὶ
σοφοὶ καὶ τοὶ ἀμαθεῖς καὶ λέ-
γοντι καὶ πράσσοντι. καὶ περὶ
τὸν μὲν ὀνομάζοντι ταῦτα καὶ
καὶ ἄνθρωπον καὶ ἵππον, καὶ πῦρ,
καὶ τὰλλα πάντα καὶ ποιεόντι
ταῦτα, καὶ θύονται, καὶ ἔδοντι
καὶ πίνοντι, καὶ κατύκηνται,

καὶ τὰλλα κατὰ τὸ. καὶ
μὲν καὶ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ
μειζον καὶ μειόν ὅτι, καὶ πλέον
καὶ ἥσσον, καὶ βαρύτερον
καὶ κουφότερον. ἔτι γὰρ εἴη
ταῦτα πάντα. τὸ τάλαντον δὲ
βαρύτερον ἢ μνάς καὶ κου-
φότερον ἢ δύο τάλαντων. πῶς
τὸν ἄρα καὶ κουφότερον καὶ
βαρύτερον. καὶ ζῶει ὁ αὐτὸς
ἄνθρωπος καὶ ἔζωει. κατ' αὐ-
τὰ ὅτι καὶ ἐκ ἑστ. τὸ γὰρ τῆδε
ἦντα, ἐν τῇ λιθῷ ἐκ ἑστ, ἐκ δὲ
γε τὸ ἐν λιθῷ, ἐν κυπρῷ,
καὶ τὰλλα καὶ τὸ αὐτὸ λόγον.
ἐκὼν καὶ ἐντὶ τὰ πρᾶγματα
καὶ ἐκ ἐντὶ. τοῖς τινες λέγοντες
πῶς μαινομένως καὶ πῶς σο-
φῶς, πῶς ἀμαθεῖς τὰ τὰ δὴ
πράσσει, καὶ λέγει καὶ δὴ
λα ἐπόμενα τῷ λόγῳ, ἐκ ὅρ-
θως λέγοντι. αἱ γὰρ τις αὐτὸς
βωτάσαι αἱ δὴ φῶν μαία
σωφροσύνης, καὶ σοφία ἀ-
μαθείας, φανερὸν ναί. διὸ καὶ
ὧν πράσσοντι ἐκάτεροι, δὴλοι
ἐντὶ ὡς ὁμολογησάμενοι. ἐκὼν
καὶ ταῦτα πράσσοντι, καὶ τοὶ
σοφοὶ μαίνονται, καὶ τοὶ μαι-
νόμενοι σοφοί, καὶ πάντα συ-
πράσσονται καὶ ἐπ' ἄρτε
ὁ λόγος, ποτέρος οἶον ἐν δόσι
σοφρονοῦντες λέγοντι ἢ τοὶ

μαγόμενοι. δηὰ γὰρ φαίνεται ὡς
 ταῦτα μὲν λέγουσι, ὅταν τις αὐ-
 τὸς βῶπῃ· ἀλλὰ τοῖ μὲν ἑ-
 φοί, ὅντι δέοντι, τοὶ δὲ μα-
 γόμενοι, αἱ δὲ δεικὰ καὶ πεπο-
 λέντες, δοκοῦσι μικρὸν πο-
 τι θῆναι, αἱ δὲ καὶ μὴ δει-
 ῶς τε ἐμικέτι τὸ αὐτὸ ἡδὺ ἐ-
 γρὸ δὲ ἐπὶ πρῶτον τῷ ἑ-
 ῶτῳ πρὸς τὴν δύναντος ἀλλοιῶ-
 σαι δοκῶ τὰ πρῶτα, δηὰ
 ἁρμονίας διαλλαγείσας ὡς-
 πρὸς Γλαῦκος καὶ Γλαυκὸς, ξαν-
 θος καὶ ξανθὸς, ξυθὸς καὶ ξυ-
 θός. ταῦτα μὲν τὰν ἁρμονίαν
 ἀλλάξαντα διωόεικαν. τὰ δὲ
 μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥη-
 θέντα τύπος καὶ τυρὸς σάκκος
 καὶ σάκκος. ἄτερα δὲ, γράμ-
 ματα διαλλάξαντα, κάρτος καὶ
 κράτος, ὄντος καὶ νότος. ὅπῃ
 οὐκ ἀφαιρεθέντες ἐδενδὸς
 τοσούτον διαφρεῖ, τί δὴ αἱ τὶς
 ἢ ποτιτιθεῖται, ἢ ἀφαιρεῖ καὶ
 πεπο- δειξω οἶόν ὅτιν. αἱ τὶς
 ἀπὸ τῶν δέκα ἐν ἀφύοι, ἐκ
 ἑῖς δέκα καὶ ἐν εἶν. καὶ τὸ λ-
 λα κατὰ τοῦτο. πὲρ δὲ τὸ αὐτὸν αὐ-
 θρωπον καὶ ἡδὺ καὶ μὴ ἡδὺ ἐ-
 ρατῶν τι ἢ τὰ πάντα ὅτιν· ἐκῶν
 αἱ τὶς μὲν φαίνῃ ἡδὺ, ψάδε-
 ται, τὰ πάντα εἰπόντες ταῦτα
 πάντα ὧν πη ὅτι.

ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
 καὶ τὰς ἀρετὰς, εἰ δι-
 δακτόν.

Λέγεται δὲ τις λόγος
 ὅτι ἀρα σοφία καὶ ἀρετὴ ἕτε-
 ρα εἶδη, ὅτε μαθητόν. τοῖ
 δὲ ταῦτα λέγοντες ταῖς δὲ ἀ-
 ποδείξεσι χρῶνται, ὡς ἐχ οἶόν
 τε εἶναι, ἀνὰ δὲ τὴν ἀρετὴν, πεπο-
 αὐτὸ ἐπὶ ἑῖς. μὴ μὲν δὲ αὐ-
 τα. ἀλλὰ ὅτι, ὡς αἱ διδασκαλὶαι
 διδασκαλικά· ἀποδεδογμέ-
 ναι, ὡς τὰς μουσικάς. πεῖτα
 ὅτι, ὡς ποῖ ἐν τῇ ἡλικίᾳ διὰ τὴν
 ἡλικίαν σοφοὶ ἄνδρες, τὰ αὐτῶν
 τέκνα αὐτὸ διδάξαν καὶ τὸς φί-
 λους. τέταρτα ὅτι, ὅτι ἡδη γενέ-
 σθαι σοφίας ἡθύνοντες, ἐδὲν
 ὡφείλῃ. πέμπτα ὅτι, ὅτι πολ-
 λοὶ ἐστὶν ἡθύνοντες σοφισαῖς,
 ἀξιοὶ λόγῳ γεγρόνται. ἕξτο
 ὅτι κατὰ τὴν ἡθύνοντες τὸν δὲ
 τὸ λόγον. γινώσκω γὰρ τὸς δι-
 δασκαλίας γράμματα διδά-
 σκοντας αἱ καὶ αὐτὸς ὅτις ἀμα-
 ντος τυγχάνει, καὶ κηδεύει
 κηδεύει. πρὸς ὅτι τὰν δὲ
 τέραν ἀπὸ δειξῇ, ὡς ἀρὰ ἐκ ἐν-
 τὶ διδασκαλίας ἀποδεδογμένοι
 τί μάντοι σοφισαῖς διδάσκοντι,
 ἀλλ' ἢ σοφίαν καὶ ἀρετὴν.

ἢ τί τ' ἀναξαρτέριοι καὶ πυθα-
 γόριοι ἦεν. τὸ δὲ τρίτον, ἐδί-
 δαξε πολύκλητος τ' ἡὸν ἀν-
 δραῖστας ποιεῖν. καὶ αἱ μὲν τις
 μὴ διδάξῃ, καὶ σαμῆον· αἱ δ'
 ὅτι διδάξαι, τεκμύειον ὅτι
 δυνατὸν ὅτι διδάξαι. τέταρ-
 τὸν δὲ, αἱ μὴ τοὶ ᾠδῶν
 ὁφισῶν σοφοὶ γίνονται. καὶ γὰρ
 γράμματα πολλοὶ ἐκ ἑμα-
 θον μαθόντες. ἔστι δὲ τις καὶ
 φύσις. αἱ δὲ τις μὴ μαθὼν
 ᾠδῶν σοφῶν ἱκανὸς ἐγγύε-
 το ἄφνης, καὶ γλυκύμηνον ῥα-
 δίως σιναρπάξαι τὰ πολλὰ
 ὀλίγα μαθὼν· παρ' ὧν πορ καὶ
 τὰ ὀνύματα μαθηάνομεν. καὶ
 τούτων τί ἦτοι πλέον, ἢτοι ἑ-
 λαστον· οἱ μὲν ᾠδῶν πατρὸς, οἱ δ'
 ᾠδῶν ματρὸς. αἱ δὲ τῶ μὴ
 πιστὸν ὅτι τὰ ὀνύματα μαθη-
 θῶν ἄμα, ἀλλ' ὅπως ἀμύως
 ἄμα γίνεσθαι, γνῶτω ὅτι τῆ-
 δε· αἱ τις ἄθως γλυκύμηνον
 παιδίον εἰς πέρας ἀποπέμ-
 ψαι, καὶ πτωεὶ πρᾶφοι, κοφὸν
 ἡλᾶδας φωνᾶς. τῶ σίζοι καὶ
 καὶ αἱ τις πτωθῶν τῆδε κομί-
 ζοι, ἡλᾶνίζοι κα. ἔγω μαν-
 θάνομεν τὰ ὀνύματα. καὶ τὴν
 διδασκαλίαν, ἐκὶ ἄμα. καὶ λέ-
 λοκταί μοι ὁ λόγος, καὶ ἔχῃς
 ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσιν

καὶ ἐ' λέγω ὡς διδάκπῃς ἐ-
 σιν, ἀλλ' ὅτι ἀποχρῶν μοι
 πτωαίται ἀποδείξῃς. λέγοντι
 δὲ τινες τῆν δῆμαρροῦτων
 ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ κλά-
 ρω γίνεσθαι, οὐ βήτις αὐτὰ
 νομίζοντες. εἰ γὰρ τις ἀπὸν
 βρωτῶν τ' αὐτὰ λέγοντα, τί
 δὴ σὺ τοῖς οἰκέταις ἐκ ἀπὸ
 κλάρῳ τὸ ἔργον πρὸς τάσθῃς,
 ὅπως ὁ μὲν ζῆλῃ λαίλας, αἱ καὶ
 ὁ φοποιὸς λάχη, ὁ φοποιᾶ, ὁ
 δὲ ὁ φοποιὸς ζῆλῃ λατῇ; καὶ
 τῶλλα καὶ τῶπο. καὶ πῶς καὶ καὶ
 πῶς χαλκίαι καὶ πῶς σκυ-
 τέας σιναρπάζοντες καὶ τέκτονες
 καὶ χερσὶ χάσας διεκλῆρῶσαι καὶ
 καὶ λῶα καὶ λαίλας, ἀνάχ' ἐ-
 κας ὁ λαίχη τέχνη δῆλῃ
 εἶναι, ἀλλὰ μὴ αὐτὸν ὁπίσασθαι.
 τῶν τὸν δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τὰς μω-
 σικᾶς δῆλῃ λαίλας πῶς ἀρχ-
 νισαί. καὶ ὅτι καὶ ἐκαστὸν καὶ
 λαίχη, ἀρχὴν ἵζεσθαι· αὐτὴ τὰς
 κηθαίρεται τῶ τυχόν, καὶ κηθα-
 ρῶδὸς αὐλήσῃ. καὶ ἐπὶ τῶ πολέ-
 μῳ πῶς ὁξότας καὶ πῶς ὁ-
 πλίτας ἰσπασιταί, οἱ δὲ ἰσ-
 πασι τῶ ξύσῃ. ὡς τε πάντες αὐ-
 τὸν ὁπίσασθαι καὶ δῆλῃ αὐτῇ,
 καὶ ἐπὶ πρᾶξοι καὶ λέγοντι τὸ
 ἀρχαῖον ἡμῶν καὶ δαμοτικόν·
 καὶ ἔγω ἡμῶν νομίζω δα-

μοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλε-
σι μισοδαμοὶ ἀνθρώποι, ὧν αἱ
κατ'ύχην οὐκ ἄμους, ἀπολοῦν-
τι τὸ δῆμον. ἀλλὰ χρὴ τὸ
δῆμον αὐτὸν ὁρῶντα, αἰρεῖ-
σθαι πάντας πῶς θύνητος αὐτῷ
καὶ πῶς ὀπιτηδείως στραταγῇ,
ἀτέρως δὲ νομοφυλακῇ, καὶ
τάλλα. ἀνδρὸς καὶ τὸς αὐτὰς
τέχνας νομίζω καὶ βραχύτε
διωάσθαι καὶ ἡγεῖσθαι, καὶ ἀ-
λάθειαν ἧλ' ὑπερμαάτων ὀπί-
σασθαι, καὶ διδασκασθαι
ὁρθῶς, καὶ διαμαρτυρεῖν οἷόν τ'
ἡμῶν, καὶ λόγον τέχνης ὀπί-
σασθαι, καὶ πῶς φύσιθ' ἧλ'
ἀπαίτων, ὥστε ἔχει καὶ ὡς
ἐγίνετο, διδάσκον. καὶ περὶ
τὸν μὲν οὐ πῶς φύσιθ' ἧλ' ἀ-
πάντων εἰδὼς, πᾶς ἔδωκε
σεῖται πῶς πάντων ὁρθῶς καὶ
παραάσκειν; ἔστι δὲ οὐ τὸς τί-
χας τὸ λόγον εἰδὼς, ὀπίστα-
σεῖται καὶ πῶς πάντων ὁρθῶς
λέγει. δεῖ γὰρ τὸ μὴ λοντα ὁρ-
θῶς λέγει πῶς ὧν ὀπίσταται,
πῶς πύτων λέγει. πάντων γὰρ
ὀπίστασεῖται πάντων μὲν γὰρ
ἧλ' λόγον τὸς τέχνας ὀπί-
σασθαι, πῶς δὲ λόγῳ πάντες
πῶς πάντων τὸ εἶ- * δεῖ
δὲ ὀπίσταται πὸν μὴ λοντα
ρθῶς λέγει, πῶς ὅτων καὶ

λέγει, * * καὶ
τὰ μὲν ἀγαθὰ ὁρθῶς διδά-
σκον τὰ πόλιν παραάσκειν, τὰ δὲ
κακά πῶς καλῶν. εἰδὼς δὲ
γε αὐτὰ, εἰδήσει καὶ πῶς ἀτέρα
τούτων πάντων γὰρ ὀπίστασεῖται
ἔστι γὰρ ταῦτα ἧλ' πάντων,
κεῖνα δὲ πῶς ταυτὸν τὸ δέον-
τα παραάσκειται. χρὴ καὶ μὴ
ὀπίσταται αὐτὸν, αἱ δυνάσκει-
ται αὐτὸν, αἱ καὶ δὲ πῶς
παραάσκειν. τὸ δὲ δικάζειν
ὀπίσταμενον δεῖ τὸ δίκαιον
ὀπίσταται ὁρθῶς. πῶς γὰρ πύ-
των τὸ δίκαιον. εἰδὼς δὲ τὸ
εἰδήσει καὶ πῶς ὑποκρινόμενον αὐτῷ
καὶ τὰ * τέχνας. δεῖ δὲ
αὐτὸν καὶ πῶς νόμος ὀπίστα-
ται πάντας. αἱ πῶς τὰ
παραάγματα μὴ ὀπίστασεῖται,
ἔδωκε πῶς νόμος. πὸν γὰρ ἐν
μοσικῷ νόμον τίς ὀπίστα-
ται, ὅς τ' ἔστι καὶ μοσικῶν ὅς δὲ
μὴ μοσικῶν, ἔδωκε τὸ νόμον. ὅς
γε τὰν δικάζειν ἧλ' παρα-
γμάτων ὀπίσταται, ἀπετῆς οὐ
λόγος ὅτι πάντως ὀπίσταται
ὅς δὲ βραχὺ, δεῖνιν ἐρωτώ-
μενον ἀποκρίνεσθαι πῶς πάν-
των ἔκοιεν δεῖνιν πάντ' ἐ-
πίσασθαι. μέγιστον δὲ καὶ κή-
λιν ὅς δὲ ῥήματα ῥήματα εἰς τὸ
βίον, μνάμα, καὶ εἰς πάντα

χρήσιμον, ἐς φιλοφρίαν τε
 καὶ σοφίαν. ἔστι δὲ τὸ το, εἰς
 πρῶτης τ' γουῦ. δὲ τὸ πύτων
 παρ' ἡτοῦτα γῶμα μδῆον αἰ-
 ῶσειται σμῶλον ὃ εἴμαθες.
 δευτέραν δὲ μδῆται, αἴ κα ἀ-
 κούσης. τὸ γὰρ πολλάκις ταῦτα
 ἀκούσαι καὶ εἶπαι, ἐς μνάμα
 παρεγγέτο. τείπον, αἴ κα ἀ-
 κούσης, ἔπειτα οἶδας καὶ
 δέωται, οἶον τόδε· δέϊ με μνά-

δα χρύσιον, κατ' ἑμῶν
 ὅτι πὺν χρυσὸν καὶ τ' ἰσ-
 πον. δῆλο, πυελάματι, κατ-
 δέμα δὲ πὺν καὶ π' λάμ-
 πειν. τὰ δὲ μδῆται ὅτι ὄνο-
 μάτων. τὰ δὲ πρῶτα
 οὕτως καὶ ἀνδρείας, ὅτι πὺν
 ἄρη καὶ πὺν ἀχλὺν καὶ
 χαλκείας δὲ, ὅτι τ' ἔφα-
 ρον· καὶ δελίας, ὅτι πὺν
 ὅτι ἐόν.

ΛΥΣΙΔΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωταρχον.

Ἐπὶ τὸ πυ-
θαγόρειον ἔξ
αἰθρώπων
γυμνάσιον, ἐδὲ-
πικαὶ δια-
σκεδασθήσεαι τὸ ἄθροισμα τῶν
ὁμιλητῶν εἰς τὸ ἐμαυτὲ θυμὸν
ἐδιδόμην· ὅπρῃ δὲ παρ' ὑπὶ-
δας, ὡς περ ἀπὸ ναὸς μεγάλας
φορτίδος ἐν ἐρήμῳ πελάγῃ
λυθείσας, δῆμος δῆποτε φορβύ-
ημοι διεσπάρημεν, ὅσων καὶ μέ-
μνᾶσθαι τῶν τιμῶν θείων καὶ σε-
μνῶν παλαιῶν γυμνάσιον, μηδὲ
κοινὰ ποιεῖσθαι τὰ θεῖας ἀ-
γαθὰ τοῖς μηδὲ ὄντα τὰς ψυ-
χαὶς κεκαταρμένους. ἐγὼ δὲ
μὲν ὀρέγην τοῖς ἀπαντῶσι τὰ
μετὰ τοῦτων ἀγρόνων πο-
ρευθέντα. ἐδὲ γὰρ βεβήκοις τὰ
πάν ὑβουσίαν θειῶν μυστή-
ρια διηγεῖσθαι. κατ' ἰσότητά δὲ
ἀδικεῖ καὶ ἀσεβέες ἀμφοτέρω
οἱ ταῦτα πράττοντες. καὶ γὰρ
τὸ ἀνδριόγισσθαι ὅσον χρόνον
μακρὸς διαγάζομεν ἐκμετρή-
σαιτες, ἀπορ' ὑπὸ πόμοι ἀπὸ-

λας τοῖς ἐν τοῖς σάδεσιν ἡμῶν
ἐγκεκολλημένους. ἕως πέντε
διγυθόντων ἐτέων, ἐγχεόμεθα
δεκτικοὶ τῶν τιμῶν λόγων. κα-
τά τῳ γὰρ οἱ βαφεῖς περὶ
καθάραντες ἐσυσαν τὸ βά-
ψμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκ-
πλυτον ταῖς βαφαῖς ἀναπίων-
τι, καὶ μηδὲ ποκα γυμνῶμεναι
ἔξισταλον· τὸ αὐτὸν ὁ δαίμωνι θε-
ῷ ποκα ἀνὴρ παρεσκδύαζε ποκα
φιλοθεῖας ἐραδέντας, ὅπως
μὲν διαφύλακται τὰ τινὰ τῶν
ὑπὸ τῶν ἐσείδων καὶ γὰρ
καὶ γὰρ. ἐγὼ καὶ δὴ λυγρὸς ἐνε-
πορεύετο λόγοις, ἐδὲ πάρας,
αἷς πολλοὶ τῶν θεῶν τῶν νέως
ἐμπλέκοντι, ποτ' ἐδὲν κρήνην
χολάζοντες· δὴ δὲ θείων τε καὶ
ἀνθρωπίνων παραγμάτων ἡ
ἔπιστάμενον. οἱ δὲ, πρὸς χημᾶ
παισάμενον οἱ τὰν τὴν διδασκα-
λίαν, πολλὰ καὶ διὰ δρῶντι,
σαγηνύοντες ἐκτ' κόσμον ἐδὲ
ὡς ἔτυχε τῶν νέως. ποτ' οὖν
χαλεποὶς τε καὶ περὶ αἰ-
πὺν γὰρ ποτ' ἀκούοντες.

ἐκκρινάσθαι γὰρ ἤθεσι τετρα-
 γμένοις τε καὶ ὁλοεργίς θεω-
 ρήματα καὶ λόγους ἐλάβετε-
 ρεις. καθάπερ γὰρ, εἴ τις εἰς
 φρέαρ βαδὺ βορβόρου πλη-
 ρες εἴχῃ καὶ θαρσύνῃ καὶ διει-
 δὲς ὕδωρ, πόν τε βορβόρον ἐ-
 τάραιζε καὶ τὸ ὕδωρ ἠφαίνον,
 οἱ αὐτοὶ δὲ Πύθοι τῶν ἑ-
 διδασκόντων τε καὶ διδασκο-
 μένων. πυκναὶ γὰρ καὶ βαθεῖαι
 λόχμας περὶ τὰς φρένας καὶ
 πλὴν καρδίας ἐμπεφύκασιν
 τῶν μὴ καθαρῶς ὀργισθέν-
 των, πάντῃ τὸ ἄμερον καὶ παλαιόν
 καὶ λογιστικὸν ὀπισκιάζουσαι
 θεωφανήσαν αὐξήσιν. εἴκα-
 ῖα δὲ δύνανται δὲ τῶν δάσφ τέ-
 τω πατοῖαι κακότητες ἐκβο-
 σκόμεναι, καὶ κωλύεσθαι καὶ μη-
 δαμῶς ἐῶσαι θεωκύνειν τὸ
 λόγον. ὀνομάξαμε δὲ παρῶ-
 τον ὅτι γινώσκον αὐτῶν τὰς μα-
 τέρας, ἀκрасίλω τε καὶ πλεο-
 νεξίλω. ἄμφω δὲ πολύρο-
 νοι πεφύκασιν. τὰς μὲν οὐκ ἀ-
 κρασίας ἐξεβλάσθη αἰθεσμοὶ
 καὶ μέδαι καὶ φθοραὶ, καὶ παρὰ
 φύσιν ἠδοναί, καὶ σφοδραὶ τι-
 νες ὀρμαὶ, μέχρι θανάτων καὶ
 κρημνῶν ἐκδιώκουσαι. ἤδη
 γὰρ τινες λυγρὰ ἔκασαν ὅτι θυ-
 μίαι μήτε ματέρων μήτε θυ-

ματέρων ἀποχέσθαι. καὶ δὲ
 παρεωσάμεναι νόμον, καὶ πα-
 τέρα, καὶ πόλιν, καὶ τύραννον,
 ἐκπαινομένης τοῖς αἰγῶ-
 νας, ὡς αἰχμαλώτους ὅτι
 τὸ ἔλαπιν ὁ λείπον μετὰ βίας
 ἐγρυσσάμεναι κατέσταν. τὰς δὲ
 πλεονεξίας ἐκπεφύκασιν ἀρ-
 πεγαί τε καὶ πατροκτονίαι,
 ἰερεσυλίαι, φαρμακείαι, καὶ ὅ-
 σα τούτων ἀδελφά. δεινὸν ὡν
 πόρῃ παλαιόν, τὸς ὕλας ταῖς
 ἐνδιατῆται τῶν τὰ πάθη, πυ-
 ρὴ καὶ σιδάρω καὶ πάσης μη-
 χανῆς ἐκκαθαίρονται, καὶ ῥύ-
 σάμενον τὸ λογισμὸν ἠδουθε-
 ρον τῶν ποσούτων παδείων, το-
 πικῶν φυλῶν τὰ τι χρεῖσθαι
 αὐτῶν παρὰ διδόναι. ἀπὸ ἑ-
 μαθὲς μὲν ἱππάρχει μετὰ
 σπουδῆς, ἐκ ἐτήρησας δ' οἱ
 γινώσκον, γινώσκον σκυλι-
 κῶς πολυτελείας, αἷς ὅς χρεῖν
 τυ γινώσκον δὲ δύνανται λέγον-
 τι ὅτι πολλοὶ σε καὶ δημοσίᾳ
 φιλοφρόν. ὅπως ἀπαζίσσῃ
 πυθαγόρας ὅς γε δημοῖ τῶν
 αὐτοῦ θυγατρὶ τὰ ὑπομνά-
 ματα παρὰ καταθέμεναι, ἐ-
 πέσκαψι μηδὲν ὅτι ἐκ τὰς
 τὰς οἰκίας παρὰ διδόναι αἷς,
 δυναμένα πολλῶν χρημά-
 των ἀποδίδου τὴν λόγους,
 ἐκ ἐβου-

ἐκ ἐβουλήθη· πονίαν δὲ καὶ τὰς
τῷ πατρὶ ὅτι σκὰψας ἐνόμι-
ζε χρυσοῦ ἡμιωτέρας ἔμειν.
φαιτὶ δὲ ὅτι καὶ δαμνὸν διὰ-
σκοντι βισθρία τῇ ἐαυτῆς· θυ-
γατεῖ τὰν αὐτὰν ὅπισθε λαὸν αἰ-
πύσας· ἄμικας δὲ ἀνδρες εἶον-
τες, καὶ γησιώως αὐτῷ ποτιφε-
ρέμεθα, ἀλλὰ πῶς ἀβάται
ταῦν ὁμολογῶν γιγόμεθα. οὐ
μὲν οὖν μετὰ βόιοις, χρήσιμαί·
εἰ δὲ μὴ, τέθνακας μοι.

ΘΕΑΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, Η
τῆς πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ θεωρη-
ζόμεται.

Περὶ τέκνων ἀνατροφῆς.

ΘΕΑΝΩ ΕΥΒΟΥΛΗ
χαίρει.

Κύω σε τὰ
παιδία βυ-
φερῶς ἄ-
γαν. ἔστι δὲ
ἀγαθῆς μη-
τρὸς ἐν καὶ πρὸς ἡδονῇ ὅτι-
μέλεια τῷ παιδίῳ, ἀλλ' ἢ
πρὸς τὸ σῶφρον ἀγογῇ. βλέπε
ἐν μὴ καὶ φιλέσης, ἀλλὰ κο-
λακυσέσης ἔργον ποιήσης. σω-
φρομένη γὰρ ἡδονὴν πασι, ἀ-
κόλαστος ποιεῖ. τί γὰρ ἡδίων
νέοις σωήτοισι ἡδονῆς; χρηρὲν,
ὦ φίλη, πλὴν ἑοφίῳ τῷ πα-
τρὶ μὴ δίσσας φιλῶ ἔχον. ἢ δὲ

δίσσας φησὶ τῆς φύσεως ὅτιν, ὅ-
ταν φιλήδονοι μὲν ταῖς ψυχαῖς,
ἡδοναθεῖς δὲ τοῖς σώμασι γέ-
νωνται καὶ τοῖς οὖν, φυγοπό-
νοι, τοῖς δὲ, μεθασκώτεροι. δεῖ
δὲ πρὸς τὰ φοβρὰ γυμνά-
ζειν τὰ τρεφόμενα, καὶ λυ-
πηθῆναι, καὶ πονῆσαι δέη·
ἵνα μὴ τὰ παθῶν ἡδονατέ-
των, καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς λί-
χα, καὶ πρὸς τοὺς πόνους ὀκνη-
ρά· ἀλλ' ἵνα τὰ κατὰ πρὸ πάν-
των τιμῶσιν, ὧν μὲν ἀποχόμι-
νοι, τοῖς δὲ ἐμμένοντες. ἐδὲ πλη-
σμονικὰ μὲν τὸ εὐφραῖς, πολυτε-
λὴ δὲ ταῖς ἡδοναῖς, ἀκόλαστα δὲ
ταῖς ἀνέδω παιδία αὐτὰ

ποιεῖν· καὶ πάν μὲ λέγει, πάν
 δὲ ὅπτι δέουεν εἶσθαι. ἔτι δὲ
 φερόμεν ἡμῶν ἡμῶν κλαίει, φι-
 λοτιμουμένῳ δὲ, ἵνα γελᾷ
 καὶ νύκτωρ ἔσθῃ παῖς, καὶ σε
 κακῶς εἴπῃ, γελῶσαι. καὶ τῷ μὲ
 θέρεις ψυχῆς, τῷ δὲ χιμῶσι Θ
 καῦμα παρέχουσιν. καὶ πολ-
 λὴν χλιδὴν, ὧν οἱ παιχτοὶ
 καὶ παῖδες ἐδεῖν οὐ σπείρωνται·
 καὶ βέρονται μὲν ῥᾶον, αὖξον-
 ται δὲ ἐχὼν ἥσαν, δὴ ἀκύνται δὲ
 πῶς πολὺ κρεῖσσον. οὐδὲ γὰρ υἱὸν
 σὸν δαυαπαλὸν γονίῳ τιθῆναι
 τὰ τέκνα, πῶς τῷ ἀρρένων
 φύσιν θρύψασα ταῖς ἡδοναῖς.
 τί γὰρ αὖ ποιήσῃ τις παιδίον,
 ὃ, αὖ μὴ τάχον φάσῃ, κλαίει
 καὶ ἐσθίει, τὸ τερπνὰ τῷ ὄψων
 ζητεῖ. καὶ καῦμα, παλείεται·
 καὶ ψυχῆς, πλωματίζῃ· καὶ
 ὅπτι μαῖ τις, ἀντιμάχεται·
 καὶ μὴ πρὸς ἡδονὴν ὑπηρε-
 τῇ, λυπεῖται. καὶ μὴ μαστᾷ-
 ται, δυσκολαίνει· καὶ κακοχολεῖ
 πρὸς ἡδονὴν καὶ βαταλίζεται

παραγνύον. ὅπτι μὲν δὲ, ὡς
 φίλῃ, εἰδὺς ὅτι τὸ ἀπαλα-
 λῶντα τῷ παιδίῳ, ὅταν ἀκ-
 μάσῃ πρὸς ἀνδρας, ἀνδράπο-
 दा γίνεται, ταῖς τοιαύταις ἡδο-
 ναῖς ἀφαίρει. καὶ πῶς ἔσθῃ
 αὐτοῖς, μὴ τρυφεράν ᾤτω,
 ποιῶσα, καὶ ὥς καὶ λιμὸν καὶ
 δίψας ἐνεγκῆν, ἔτι καὶ ψυχῆς καὶ
 θάλλος καὶ αἰδῶ πῶς ἀπὸ τῷ
 σιμῆλίκῃς ἢ τῷ ὅπτις αὐτῇ. ὅ-
 τω γὰρ καὶ γρηγορᾷ εἰς συμβαίνει
 τὰ καὶ ψυχῆς ἀνατεχνόμα· ἢ
 ὅπτις τινόμα. οἱ γὰρ πόνοι, φί-
 λῃ, πρὸς πρὸς φαί τινες τοῖς
 παισὶν εἰς τελευτῶν δὲ μὲν
 ἀρετῆς· αἷς ἐμβαφεῖν τις ἀπο-
 χρώντως, πῶς τῆς ἀρετῆς βα-
 φῶν οἰκνύοντες, φροῖσι. βλε-
 πούω, φίλῃ, μὴ καὶ δαῖμα τῷ
 αἰμπελῶν καὶ κακοῦ ἔσθῃ μόναι,
 τὸν καρπὸν ἡλείποισι, καὶ
 ὑπὸ τῆς τρυφῆς οἱ παῖ-
 δες ὑβρεῖς καὶ πολλῆς ἀ-
 χρεότητος κακίας γρηγο-
 ρώσι.

Πρὸς τὸν ζηλοτυπῶσαν πρὸς ἀμνηστικήν.

ΘΕΑΝΟΥ ΝΙΚΟ-
 κράτη χαίρειν.

ΗΚΟΥΟΝ Πῶς τῷ αἰδρός
 σε πρὸς ἀνίκα, ὅτι τῷ εἰ-

παίρας ἔχῃ σὺ δὲ, ὅτι ζηλοτυ-
 πῆς αὐτόν. ἐγὼ δὲ, ὡς φίλῃ,
 πολλοὺς ἐγνώκα τῷ αὐτῆς νό-
 σου. γρηγορῶντα γὰρ, ὡς εἰκασ,

ὅπῃ τῷ γυναικῶν τύπων. καὶ
κατὰ χροῖαν, καὶ ἐκ ἐχούσι νοῦ.
σὺ δὲ ἄθυμος εἶ καὶ νύκτα καὶ
μέθ' ἡμέρας, καὶ ἀδνημονεῖς καὶ
μηχανὰ τι κατ' αὐτῆς. μὴ σύ
γνώφιλῃ. γαμετῆς γὰρ ἀρετῇ
ἔστιν ἔχῃ ἢ ὡς ἀρετῆς ταν-
δρὸς, ἀλλ' ἢ συμφορὰ.
συμφορὰ δὲ ἔστι τὸ φρεῖν
ἀγνοῖαν. εἴθ' εἰταίρα μὴ πρὸς
ἡδονὴν ὁμιλεῖ, γαμετῇ δὲ
πρὸς τὸ συμφρον. συμφρον
δὲ, κακοῖς κακὰ μὴ μίσγαν,
μηδὲ ὡς ἀνεία ὡς ἀνείαν ἐ-
πάγειν. ἐνία ἢ ἀμδρτήματα,
φίλη, ἢ ἐγχοῦρα μὴ, ὅτι πλέον
ῥιθίζεται, σὺ πώδρα ἢ, παύε-
ται μάλλον· ὡς τὸ πῦρ ἢ συχία
φασὶ σβέννυσθαι. εἰάν γὰρ βελό-
νῳ σελήνη δέναι δοκεῖν, ἢ ἐλ-
χουσα, ἀφαιρήσῃς τὸ ὡς ἀ-
κάλυμμα τῷ πατρὶ, καὶ φα-
νερῶς ἀμδρτήσεται. σὺ ἢ πῶ
φιλίαν ἢ γῆ, τὸ ἀνδρὸς ἐκ ὅ
τῇ καλοκαζαδία. τὸ γὰρ ἢ
χάεις τὴ κοινωνίαν. νόμιζε
οὐκ πρὸς μὴ πῶ εἰταίρα ῥα-
θυμήθοντα πορβύεσθαι ἐκεί-
νον, ὅτι δὲ συμβιβάθοντα πα-
ρεῖναι· καὶ σε μὴ φιλεῖν καὶ
γνώμην, ἐκείνῳ ἢ πῶ παῖδ.
βραχυς δὲ ὁ τύπου καίριος.
ἅμα γὰρ ποτε ἔχῃ καὶ κόρεν,

καὶ παείσεται ταχὺ καὶ παύε-
ται. ὀλιγοχρόνιθον γὰρ καί-
ριος ἔστι πρὸς εἰταίραν ἀνδρὶ
μὴ σφόδρα κακῶς. τί γὰρ ἔστι
ματαιότρεον ὅτι θυμίας ἀπο-
λαυούσης ἀδίκου; διὸ καὶ
μειῶν τὸν βίον καὶ δὲ ἀδμήων
τὸ δὴ χημον ἀμδρήσεται ποτε.
ἐδείς γὰρ ὅτι μὴ εἰ φρενῶν
αὐταγρέτω βλάβη. καλούμε-
νθον οὐκ ὑπὸ τῷ πρὸς σε
δικαίων, καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον
ἢ ἀπώσης ὁρῶν, ἀμδρήσεται
ποτέ σου, καὶ πῶ ἀπὸ τῆς κα-
ταγνώσεως ὑβριν τοῦ φρον,
ταχὺ ἀμδρήσεται. σὺ ἢ, φί-
λη, ζῆσι ἔχῃ εἰταίραις ἀπο-
κεινομένη, τῇ μὴ ἀταξία
πρὸς τὸν ἀνδρα δὲ ἀφίευσθαι,
τῇ δὲ ὅτι μελεία πρὸς τὸ ὁϊ-
κον, τῇ ἢ συνδυαγῇ πρὸς τὰς
χρωιδίας, τῇ ἢ φιλοσοφίαν
πρὸς τὰ τέκνα. ἐξ ἡλοτυπι-
τέον οὐκ σοι πρὸς ἐκείνῳ
πρὸς γὰρ τὰς ἀρεταῖς ἐκτεί-
νῃ τὴ ζῆλον, καὶ ὅτι ἐαυτῷ ἢ
παρεκτέον ὅτι πηδεῖαν τὰς
δὲ ἀλλογαῖς. τὸ γὰρ καὶ ἢ ἢ
καὶ παρ' ἐχθροῖς θυνοῖαν φέ-
ρει, φίλη καὶ μόνης καλοκαζα-
δίας ἔργον ἔστι ἢ τιμὴ. ταύτη
γὰρ καὶ διωκτὴν ἀνδρὸς ἐξου-
σίαν καὶ ἀπὸ ἔχῃ γυναικί,

καὶ τιμᾶσθαι πλέον ἢ θερα-
 πύειν τὸ ἐχθρόν. κατάρωμε-
 νου ὑπὸ σοῦ, μάλλον αἰ-
 χμύεται· τόχον δὲ διαλλαγῆ-
 ναι θελήσῃ πρὸς παθίεσθαι δὲ
 φιλοσογήσῃ, συνεγνωκὸς δὲ
 ἀδικίαν δὲ εἰς σέ, κατανύων τι-
 τῶν πρὸς τοχῶν ὅπῃ τῇ βίῃ, καὶ
 πείραν τὴν σοργῆς λαμβάνων δὲ
 πρὸς αὐτόν. ὥς περ δὲ αἱ κακο-
 παθεῖαι τῇ σώματος ἡδείας
 τὰς ἀναπαύσεως ποιοῦσιν, οὕ-
 πως αἱ διαφοραὶ τῶν φίλων
 οἰκιοτίρας τὰς διαλλαγὰς
 φέρεται. σὺ δὲ καὶ τὰ βελούμαθα
 τῶν παθόντων ἀντίθες. νοθωῶτος
 γὰρ ἐκείνῃ, καὶ σὲ πρὸς ἀλεῖ-
 νοσεῖν ταῖς λύπαις· καὶ ἀμδρ-
 τάνοντος πρὸς τὸ δύσχημον, καὶ
 σὲ πρὸς τὸν κόσμον ἀμδρτάνειν·
 καὶ κατὰ βλάβητον τὸν βίον,
 καὶ σὲ κατὰ βλάβητον τὸν συμ-
 φέρον. ἀφ' ὧν ὅπῃ αὐτὸν συν-
 τετάχθαι δόξεις, καὶ κοιναζο-
 μενὴ ἐκείνον καὶ σεαυτὶν κο-
 λάζειν. εἰ γὰρ καὶ ἀφαιδρῆν
 περδύσῃ, ἐτέρῃ ἢ ἡρα πειρα-
 θήσῃ ἀνδρὸς τῇ περτέρῃ αἰ-

παλλαγῆσιν· καὶ ἐκείνῃ
 ἀμδρτῇ τὰ ὅμοια, πάλιν δὲ
 ἢ φορητῇ γὰρ νέαις χρεῖαι. ἢ
 μόνῃ ὑμῖν ἀπὸ ἀνδρὸς οἷον
 περ ἀζύξ. ἀλλὰ ἀμδρτῇ τῇ
 οἴκου, καὶ κατὰ φθιρεῖς τὴν αἰ-
 δρᾶν, ὅπῃ βιώνειν ἀρα βίῃ συν-
 διαμρήσῃ τῶν βλαβῶν. ἀλλ'
 ἀμδρτῇ τῶν ἐπαύρων, περ-
 σήσεται σὲ φυλαττωμένην.
 καὶ ἀμδρτῇ, μάχημὸς ὅπῃ
 ἐκ βυθριῶσαι γυνή. ἀλλὰ
 καλὸν ὅσημέραι μάχεσθαι
 πρὸς τὴν αἰδρᾶν. καὶ τί πλέον;
 αἱ γὰρ μάχαι καὶ λοιδοραὶ ἢ
 μὴ ἀκολασίαι ἢ πάντες, τῶν
 δὲ διαφορᾶν ταῖς περκαπῆς
 αὐξοῦσι. τί δὲ; βελούτῃ τί
 κατ' ἐκείνην; μὴ φίλη. ζήλο-
 τυπίας κρατεῖν ἢ τραγωδία
 ἐδιδάξει, δραματῶν ἔχουσα
 σιόταξιν ἐν οἷς παρλωρόμησι
 μῆδρα. δὴ ὥς περ τὸ νότον τῇ
 ὀφθαλμῶν ἀπὸ χάν δὲ τὰς
 χεῖρας, ἢ τῶν καὶ σὺ τῇ παθόντι
 χέειζε τῶν περκαπῆς.
 διακαρτερεῖσαι γὰρ, θαπτόν τῇ
 παθόντι σβ. σφ.

κολάσεως. διαποτικὴ δὲ καὶ ἡ
 γυνή, χάρις ἐφ' ἡμέρη-
 μένης ζημίας ἀπαλλάττεται.
 οὕτω δὲ τὸ πρῶτον ὅτι τῷ οἰ-
 κείου ἔργου διαφυλάξει. ἐ-
 νιαὶ γὰρ, ὡ φίλη, ὑπὸ ὠμότυ-
 πος καὶ μασίζουσι τὰ τῷ θε-
 ραπειῶν σώματα, θηριού-
 μοναι δὲ ζῆλον ἢ θυμὸν, οἷον
 ὑπομνηματογραφούμεναι καὶ
 ὑπερβολὴν τῆς πικρίας· αἱ μὲν γὰρ
 ἀνελώθηται χρόνῳ διαπονού-
 μεναι, αἱ δὲ φυγὴ καὶ σωτηρία
 ἐπείσονται· ἐνὲς δὲ ἐπαύ-
 σαντο τῷ ζῆν, ἀπόχρει θανά-

τω μέσασθαι. καὶ λοιπὸν ἡ
 τῆς διαποίνης μόνωσις, ὁδυρε-
 μόνης πλεονεξίας ἀβελίας,
 ἔρημον μετανοοῖαν ἔχει· ἀλλ',
 ὡ φίλη, ἴσθι μιμουμένη τὰ
 ὄργανα, ἀφωεῖ μὲν ἀνι-
 μόνα, ἐκρήπτεται δὲ μὲν
 ὅτι τεινόμενα. καὶ γὰρ ὅτι τῷ
 θεραπειῶν ἱατρῷ· ἡ μὲν ἄρα
 αἰεὶς διαφονίαν ἐμπιού-
 σα τῆς περὶ τῆς ἀσθενείας,
 ἡ δὲ ὅτι τῆς ἀνάγκης, δάλλου
 τῆς φύσεως. καὶ ὅτι πύτυ
 δεῖ νοεῖν, μέτρον δὲ ὅτι πᾶσαν
 ἄριστον.

ΜΕΛΙΣΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΛΑ-
 ρέτα χαίρειν.

Το μάλιστα
 εμοὶ φαίνεται
 πλέοντα τῷ
 κατὰ τὸν ἔχον.
 τὸ γὰρ ἐ-
 σπουδασμένως ἐθέλοντι τί ἀ-
 κοῦσαι πρὸς γυναικὸς ἀκο-
 σμίας, κατὰ τὴν ἰδέαν διδοῖ ὅ-
 τι μὴ λῆς παλιῶν κατ' ἀ-

ρεταῖ. καὶ ἡ αὖτε τὸ σῶφρον καὶ
 ὑποφύλακτον καὶ τὸ νόμον ἀνδρῶν
 ποτὴν αἰσχρία κακαλωπι-
 σμέναν, διὰ μὴ πολλῶν.
 ἡμεῖς δὲ τὰ ἐδάτι λευκοει-
 μονα καὶ κατὰ τὸν καὶ ἀφε-
 λῆ, διὰ μὴ πλουτελῆ καὶ πε-
 ερασάν. παρρησιᾶς γὰρ αὐτῶν
 τὸν διαυγῆ καὶ διαπόρφυρον, καὶ
 τὰ χρυσόπασα τὰ ἑνδύματα.
 ταῖς ἐταῖραις γὰρ τὰς χρυσό-
 μα ποτὴν τῷ πλεόντων θύ-

ραι· ταῖς δὲ ποθ' ἕνα τ' ἴδιον
ἄδρες ἑσας γυναικὸς κόσμος
ὁ ἔστι πελὶ, καὶ αἰσο-
λαί. ὁμορφον γὰρ τὰν ἡα θε-
ραι ἀδέσται τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ,
ἀλλ' ἐπὶ πῶς πλησίον. ἔχουσιν δ'
αὐτὸν πᾶς ὁ ψιθὺ ρύθημα
μὴ σαμῖον αἰδοῖς, ἀντὶ φύ-
κεθ· κολοκα' γὰρ δὴν δὲ καὶ
κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην,
ἀντὶ χρυσῷ καὶ σμαράγδῳ. καὶ
γὰρ ἐς τὰν τῆς ἐδάτος πολυ-
τέλειαν φιλοκλεῖν δέῃ τὰν
ἐλκόμεναν ταῖς σωφροσύνας,
ἀλλ' εἰς τὰν οἰκονομίαν τὸ οἶ-

κου· ἀρέσκειν δὲ τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ
ὅππῃ γέας ποθεῖται τὰς ἐκεί-
νω θελήσας. αἱ γὰρ τῷ ἀνδρὶ
θελήσας νόμος ὁ φείλεται ἄγρα-
φῶς εἶναι κοσμίαν γυναικὶ ποθ'
ὅν καὶ βιῶν αὐτόν. νομίζου δὲ
περὶ καὶ ποτὶ κλέχθαι αἶμα
αὐτῶν κολοκῶν καὶ μεγίστων,
ταῖς ἀταξίαις. πισθῶν γὰρ καὶ
τῷ τῆς ψυχῆς κολοκῶν τε καὶ
πλεῖστον μᾶλλον ἢ τῷ τῆς οἰ-
ψιθὺ καὶ τῷ χρηματίων. τὸ μὲν γὰρ
φθόνῳ καὶ ἔκδοσιν παραι-
ρέεται, τὰ δὲ μετὰ θανάτου
παρόντι ἐν τεταγμένῳ.

ΜΥΤΙΑ Σ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΜΥΤΙΑ ΦΥΛΛΙΔΙ
χαίρειν.

Ενομιμῶμαι
ματεῖ παῖ-
δων τὰς
παινεύω.
ἔδοσαν μὲν
ἐκλέξασθαι τὰν ὅππῃ ποτὶ
ταῖς καὶ κατὰ εἶον, ἔτι δὲ
καὶ αἰδήμονα, καὶ μὴ ὑπὸ
περὶ κλεινῶν, μηδὲ μὴ
μέθῃ. ἀποιδε γὰρ ἀνκείνοιο

κράτιστα ποτὶ ὅκτρεφον ἐ-
λθὺ θέρως παῖδας, εἰάν γε δὴ
γάλα ἔσφιμον ἔχη, καὶ μὴ
ταῖς πρὸς ἀνδρα καίταις ἀ-
νίκας πῆλιν· μεγάλα γὰρ με-
εἰς ὅν τῷδε καὶ περὶ ταῖς καὶ
περὶ ἀρκτικῶς ἐς ὅλας
τὰν βροτῶν πέλει ἐν τῷ τρε-
φοίσα, ποτὶ καλῶς τραφῆ-
μεν. ποιήσῃ γὰρ πάντα καλὰ
ἐν τῷ ποτεοικότι καιρῷ. τὸν
ἔλθον τε καὶ μαζὸν καὶ ἔσφιν.

δόμοι, μὴ κατὰ ὅπον θοὺν, ἀγ-
 λὰ μετὰ τιν' ὁ θεογονίας. ὅ-
 τω γὰρ ἐς ὑγίαν ἀξίει τὸ βρέ-
 φος. μὴ ὅτε αὐτὰ δέλη κα-
 θύδ' ἐν, νικῆται, ἀλλ' ὅπταν
 τὸ νεογνὸν ἀναπαύσῃ ἔρην
 ἔχῃ. ὅ μικρὸν γὰρ ἄκος τῇ παι-
 δι' παροίσι. ἔσω δὲ μήτ' ὁρ-
 γίλα τιθαι, μήτε παρ' ἰλυσ-
 σος μήτε ἐν ταῖς τῇ σιτίων
 λήψαισι ἀδράφορος, δὴ ἀτε-
 ταμέναι καὶ σῶφρων. διωατῇ
 δὲ ὄντων, μὴ βαρύνθῃ, ἀγ-
 λὰ ὑγίαις. ἀφίσιον εἶναι καὶ τῷ
 γάλακτι χρῆσθαι πλεονάζον
 τὸ νεογνὸν, ὅπως ἐς ὑπνον
 τρέπηται. ἀδεῖα γὰρ νέοις ἀ-
 νεσι καὶ ἀκατέργας ὁ αἰ-
 ἀδεσίτασι. αἱ δὲ καὶ αἰτέ-
 ραν δόμον χρῆ, ἀπλὸς αἶται. οἷ-
 νω δὲ ποτὶ δάπανα ἀπεχεσθαι,
 τῇ δυνάμει ἰσχυρὰν ἔχῃ, ἢ
 κατὰ σπῆνιον μετὰ δίδωμον
 τῇ κράσει δείξον γαλακτώ-

δες. τὸ δὲ λεπτὰ μὴ πλεῖν
 συνεχῇ. ἀγὰρ τῇ σπῆνι καὶ
 ἀκράτων χρῆσι, ἀμείνων.
 κατὰ αὐτὰ ὅ καὶ αἱ ὁπότε
 δὲ ὁ δάλοισ καὶ ῥίγας ἔ-
 χωι τὰν συμμετεῖαι. καὶ οἷον
 σις δὲ μήτε ἄλλαν παρ' ἑαυ-
 μένα μήτε ἄλλαν κατὰ σπῆνι.
 ὅ καὶ ἄλλα καὶ ὑδωρ μήτε ἀ-
 πόσκληρον μήτε ἀποδράζον.
 καὶ σρωμνὰ δὲ ὅ τραχὺς,
 ἀλλὰ παρ' ἑαυτῇ τῇ χρῆ-
 τι ἀαρμόσως. ἐν πασὶν γὰρ τοῖς
 τοῖς οἰκίον αἱ φύσις ὁπ-
 ποδεῖ, ἀλλ' ὅ τὸ πολυτελές.
 ταῦτα μὲν ὅν ὁπὶ τῇ παρ' ἑαυ-
 τὸν ἀχρεῖον ὑπογράφαι τὰς
 ὑπὸ δὲ ὁκτοφας ἢ κατὰ τὸν
 ὑφαγόμενον γινόμενας. δὴ
 δὲ συλλαμβάνοντες ὑπὸ τὰς
 ἀρσῆς τῇ παιδὸς αἰσῆς,
 τὸς ἐνδεχομένας καὶ ποτὶ
 οἰκείας κομιδὰς ὑπομνά-
 σης.

E S V I D Æ S C R I - E ' K T Ω N Σ O T I Δ A

ptis.

ESYCHI-
us Milesius,
filius Hesy-
chij caufi-
dici & So-
phiae, qui

vixit sub Anastasio rege,
scripsit "onomatologum
siue indicem eorum qui do-
ctrina celebres euaserunt.
Cuius Epitome est hic li-
ber. Scripsit & quosdam an-
nales, quos in sex intersti-
tia partitus est (ita enim
vnumquemque librum ap-
pellat) quibus continentur
quæ diuersis tēporibus Ro-
mani "reges gesserunt, &
dominatus quibus in singu-
lis gentibus potiti sunt ty-
ranni: nec non quæ Byzantij
gesta sunt, usque ad Ana-
stasij, qui Dicatorus est co-
gnominatus, regum. Cæ-
terum in illo indice eo-
rum qui ex doctrina splen-
dorem consequuti sunt, nul-
lius ecclesiastici mentionem
facit. adeo ut hac ex re oc-
casionem nobis præbeat
susplicandi non fuisse Chri-
stianum, sed Græcæ in suis
laboribus vanitatis plenum.

ΣΥ'ΧΙΟΣ

μιλήσιΘ,
υῖος υἱου χι'ε
δικηγόρου καὶ
σοφίας, γε-

γονῶς ὅπῃ ἀναστασίῃ βασι-
λέως, ἔγραψεν ὀνοματολόγον Q.d. cata-
ἢ πῖνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀ- logum in
νομασῶν. (ἢ ὅπῃ τὴν ἐστὶ τὸ τοῦ quo nomi-
τὸ βιβλίον) καὶ χρονικῶς τι- nū seriem
ναῖς οὐρίαν, ὡς τινὰ διείλον seruat.

εἰς ἑξ ὁλοκλήματα. ἔτι καὶ
καθεὶ ἑκάστον βιβλίον. ἐν οἷς
ἐμφέρονται αἱ καὶ καθεὶ
παραχρῆται τῶν Ρωμαίων βα- Fortasse
σιλέων, καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν de Cæsari-
καὶ ἑθνῶν κρατιστάτων τυ- bus intel-
ρανῶν καὶ τὰ καὶ τὸ βυζαν- ligit: qui
τιον παραχρῆται, ἕως τῆ βα- tamen po-
σιλείας ἀναστασίῃ τῶ ἐπὶ νομα- tius αὐτο-
ζομένῃ δικόρου. εἰς τὸν πῖνα- κράτορες
κα τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμ- vocari so-
ψάντων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ δε- lent.
τῶν μνημονοῦν ὡς ἐκ τούτου
ὑπόνοιαν παρέχιν μὴ εἶναι αὐ-
τὴν χριστιανὴν, ἀλλὰ τὴν ἑλληνι-
κὴς ματαγοστονίας ἀνὰ πλεον.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ ΙΑΔΟΥ-
 ρίου, περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμ-
 ψάντων σοφῶν.

HESYCHII MILESII, ILLVSTRII
 cognomento, de iis qui eruditionis
 fama claruere, liber:

Hadriano Iunio, medico, interprete.

ΚΥΝΙΚΗ
 ὁκλήθη φι-
 λосоφία,
 διὰ τὸ ἐν κυ-
 νοδρόχῃ περὶ
 γυμνασίῳ κατὰ ξαδα αὐτῆς
 τὸ ἀντιδένειν. ἡ δὲ περὶ πατη-
 τικῆς, διὰ τὸ ἐν περὶ πάτῳ ἡ-
 ποι κήτῳ, κατὰ ρῆσιν αὐτῆς ἀ-
 εἰσοτέλλειν.

A

ΑΨΟΛΛΩΝΙΟΝ

τὸ Τυαμεία κύουσα ἡ μήτηρ,
 δαίμονα ἐθεάσατο, λεγούσα
 ὡς αὐτὴς εἶπεν ὅτι κῦει· εἶπεν δὲ
 αὐτὴν περὶ τῆς αἰγυπίου.
 ὅθεν ἡ ὑπολήψασα αὐτὴν
 περὶ τῆς αἰγυπίου.

Steph,

ὑπὸ ἡ-

φθασ.

ὑπολήψ-

φθασ.

CYNICA se-
 cta nomen
 adepta est
 ab Anti-
 sthene, qui
 primus eam
 orlus fuit in gymnasio,
 quod à candido cane Cyno-
 sarges nomen accepit: at pe-
 ripatetica, dicta est quòd
 primordium ceperit ab A-
 ristotele, docente in xysto,
 seu horto ambulationi ac-
 commodato.

A

APOLLONIUS Tya-

naeus. Huius mater ven-
 trem ferens, vnū ex iis quos
 daemones geniōsve nomi-
 nant, dicentem sibi conspe-
 xit, Se esse quo grauida fo-
 ret: nimirum protea Ægy-
 ptium: vnde mansit postea
 suspicio proteos fuisse filiū,

ARISTEAS PROCON-
nesius. Istius animam cor-
poris domicilio excessisse,
rursusque ubi vellet subiis-
se, fabulantur.

ÆSCHINES, fatto-
ris filius, à Menedemo E-
retrienſi inſimulatus fuit,
quòd dialogos pleroſque
Socrate auctore ſcriptos,
ut ſuppoſititios, emiſerit, à
Xanthippe acceptos: inter
quos ſoluti admodum ſunt
& remiſſi, qui multi im-
perfectique nuncupantur:
neque Socraticam acrimo-
niam & ſoliditatem pro-
dunt. Hic in Siciliam ad
Dionyſium veniſſe dicitur
ad leuandam egeſtatem: &
à Platone ſaſteditum, ab A-
riſtippo fuiſſe confirmatum,
pròque oblatis libellis ali-
quot, donatum muneribus:
poſtea reducem Athenis,
non auſum profiteri publi-
cè, Platonis tum celebri fa-
ma: ſtipem tamen factitan-
dis priuatis lectionibus
coegiffe. Dialogos illius A-
riſtippus quoque ſuſpectos
habuit: nam quum Mega-
riſeos lectione præiret il-
le, fertur adiecto conuitio
dixiſſe, Vnde tibi iſta pla-
giarie?

ARISTIPPVS Cy-
renæus voluptates ſectaba-
tur quidem, labore tamen

ΑΡΙΣΤΕΟΥ ΠΥ-
ΘΟΚΟΡΝΗΣΙΣ ΦΑΣΙ ΤΩ ΨΥ-
ΧΩ' ΕΞΙΕΝΑΙ ΟΤΙ ΕΒΕΛΕΤΟ, ΚΑΙ
ΕΠΑΡΙΕΝΑΙ ΠΑΛΙΝ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ Ο ΤΩ
ΑΛΛΑΝΤΟΠΟΙΩ, ΔΙΕΒΔΗΜΕΝΟ ΥΠΟ
ΜΕΝΕΔΗΜΟΥ ΤΩ ΕΤΕΙΕΩΣ, ΩΣ
ΤΟΙΣ ΠΛΕΙΣΤΟΙΣ ΔΙΔΑΛΟΓΟΙΣ ΟΝΤΑΣ
ΣΩΚΡΑΤΕΙΣ, ΥΠΟΒΔΗΜΟΙΣ ΛΑΜ-
ΒΑΝΩΝ ΤΩ ΕΞ ΑΙΣΧΙΝΗΣ, ΩΝ ΟΙ
ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ ΑΚΕΦΑΛΟΙ, ΣΦΕ-
ΔΡΑ ΕΙΣΙΝ ΕΚΛΗΥΜΕΝΟΙ, ΚΑΙ ΕΚ
ΕΠΙΦΑΙΝΟΝΤΕΣ ΤΩ ΣΩΚΡΑ-
ΤΕΙΩ' ΑΠΟΝΙΑΣ. ΤΟΥΤΟΝ ΦΑΣΙ
ΔΙ' ΑΠΟΡΕΙΑΣ ΉΘΕΙΝ ΕΙΣ ΣΚΕ-
ΛΙΑΝ ΠΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ· ΚΥ ΥΠΟ,
ΜΗ ΠΛΑΤΩΝΑ ΠΑΡΕΦΘΗΝΑΙ
ΔΟΝΤΑ ΤΕ ΤΙΝΑΣ Τ' ΛΟΓΩΝ, ΔΩ-
ΡΑ ΛΑΒΕΙΝ. ΕΠΕΙΤ' ΑΦΙΚΟΜΕΝΟΝ
ΑΙΣΧΙΝΗΣ, ΜΗ ΠΟΛΥΜΑΝ ΘΡΙ-
ΣΘΕΙΝ, (ΕΝΒΛΕΠΟΜΕΝΟΝ ΤΩ
ΤΕ ΤΩ' ΕΝ ΠΛΑΤΩΝΑ) ΕΜ-
ΜΕΤΟΙΣ ΔΕ ΤΑΣ ΑΚΕΡΕΑΣΤΕ
ΠΟΙΕΙΝ. ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΙΣ ΔΙΔΑΛΟ-
ΓΟΙΣ ΚΑΙ ΔΡΙΣΙΠΠΩ ΥΠΩ-
ΠΙΔΟΝ. ΟΝ ΓΕΝΩ ΜΕΓΑΡΕΙΣ ΑΙΣΧΙ-
ΝΗΣ ΚΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΦΑΣΙ ΣΚΩ-
ΨΑΙ, ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΟΘΕΝ ΣΟΙ ΛΗΣΑ-
ΤΑΥΤΑ;

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ Ο
ΚΥΡΕΝΑΙΩΣ ΤΑΣ ΗΔΟΝΑΣ ΜΗ
ΜΕΤΕΔΙΩΚΕ, ΠΟΝΩ Τ' ΕΔΕΜΙΑΝ

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ ΙΔΑΙΟΥ

στρίου, ὡς τῷ ἐν παιδείᾳ δαλαμ-
ψάτων σοφῶν.

HESYCHII MILESII, ILLVSTRII

cognomento, de iis qui eruditionis
fama claruere, liber:

Hadriano Iunio, medico, interprete.

ΥΝΙΚΗ

ὁκλήθη φι-
λοσοφία,
διὰ τὸ ἐν κυ-
νοσόρῳ παρ

γυμνασίῳ κατὰ ξάδα αὐτῆς
τὸ ἀντιδένειν. ἡ δὲ δειπατη-
τική, διὰ τὸ ἐν δειπάτῳ ἢ-
τοι κήτῳ, κατάρξαι αὐτῆς ἀ-
εισοτέλει.

A

ΑΨΟΛΛΩΝΙΟΝ

τὸ Τυανέα κύουσα ἡ μήτηρ,
δαίμονα ἐθεάσατο, λεγόντα
ὡς αὐτὴς εἶν' ὃν κύει· εἶδ' δὲ
αὐτὸν ὡροτάα τὸ αἰγύπτιον.
ὅθεν ἢ ὑπολήφθαι αὐτὸν
ὡροτάως εἶν' ἥσιν.

Steph,
ὑπερῆ-
φθαι. vel
ὑπολήφθαι
φθαι.

ΥΝΙΚΑ

sta nomen
adepta est
ab Anti-
sthene, qui
primus eam

ortus fuit in gymnasio,
quod à candido cane Cyno-
sarges nomen accepit: at pe-
ripatetica, dicta est quòd
primordium ceperit ab A-
ristotele, docente in xysto,
seu horto ambulationi ac-
commodato.

A

APOLLONIUS Tya-

naeus. Huius mater ven-
trem ferens, vnū ex iis quos
dæmonas geniósve nomi-
nant, dicentem sibi conspe-
xit, Se esse quo grauida fo-
ret: nimirum Protea Ægy-
ptium: vnde mansit postea
suspicio proteos fuisse filiū,

ARISTEAS PROCON-
nesius. Istius animam cor-
poris domicilio excessisse,
rursusque ubi vellet subiis-
se, fabulantur.

ÆSCHINES, faro-
ris filius, à Menedemo E-
retriensi insimulatus fuit,
quòd dialogos plerosque
Socrate auctore scriptos,
ut supposititios, emiseric, à
Xanthippe acceptos: inter
quos soluti admodum sunt
& remissi, qui multi im-
perfectique nuncupantur:
neque Socraticam acrimo-
niam & soliditatem pro-
dunt. Hic in Siciliam ad
Dionysium venisse dicitur
ad leuandam egestatem: &
à Platone fastiditum, ab A-
ristippo fuisse confirmatum,
pròque oblatis libellis ali-
quot, donatum muneribus:
postea reducem Athenis,
non ausum profiteri publi-
cè, Platonis tum celebri fa-
ma: stipem tamen facititan-
dis priuatis lectionibus
coegisse. Dialogos illius A-
ristippus quoque suspectos
habuit: nam quum Mega-
ris eos lectione præiret il-
le, fertur adiecto conuitio
dixisse, Unde tibi ista pla-
giarie?

ARISTIPPVS Cy-
renæus voluptates sectaba-
tur quidem, labore tamen

ΑΡΙΣΤΕΟΥ ΠΥ
ΘΟΚΟΝΝΗΣΙΣ ΦΑΣΙ ΤΙΝΩ ΨΥ-
ΧΗΝ ἔξιναι ὅτι ἐβόλετο, καὶ
ἐπανιέναι πάλιν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ τῷ
ἀλλαντοπαῖ, διεβόηετο ὑπὸ
μονεδήμῳ τῷ βετερέως, ὡς
τοῖς πλείεσις δ' αὐτοῖς ὄντας
στοκράτοις, ὑποβόηοιτο λαμ-
βάνων τῶν ἐξαιδίωπης, ὧν οἱ
καλούμενοι ἀκέφθοι, σφό-
δρα εἰσὶν ἐκλυμένοι, καὶ ἐκ
ὅπῃ φαίνοντες τινὶ σφρα-
γικῶ ἀπορίαν. τῆτον φασὶ
δὲ ἀπορίαν ἡθεῖν εἰς σικε-
λίαν πρὸς διονύσιον· καὶ ὑπὸ
μὲν πλάτῳ· ὁ παρὰ Φηῶναι·
δόντα τε τινὰς τῶ λόγον, δῶ-
ρα λαβεῖν. ἔπειτ' ἀφικόμενον
ἀθλεύαζε, μὴ πολυῶν σφρι-
σθῆν, (ἐν βουδοκίμοις τῶν τῶ-
τε τῶν πλάτωνος) εἰμ-
μύθοις δὲ τὰς ἀκρεάσας
ποιεῖσθαι. τούτου τοῖς δ' αὐτοῖς
τοῖς καὶ ἀρίστῳ πῶ ὑπὸ
πλάτῳ. ἐν γὰρ μεγάλῃς ἀνα-
γνώσκοντος αὐτοῦ, φασὶ σκῶ-
ψαι, εἰπόντα, πόθεν σοι ληστὰ
ταῦτα;

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ ὁ
κυρηνῶν τὰς ἡδονὰς μὲν
μετιδῶκε, πόνοι ὅδε δὲ μίαν

ἀπόλαυσιν ἐθέρεα τῷ ἑ' πα-
 ρόντων. ὅθεν ὁ διοχρῆς βασι-
 λικὸν κύνα αὐτὸν ἐκδέχεται. ὅπως
 Σωτηθεὶς τί πλέον ἔχουσιν οἱ
 φιλόσοφοι, ἔφη, αὐτὰντες οἱ
 νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιω-
 σοῦμεν. ἀργύριον εἶπε πῶς τῷ
 γινώσκον λαμβάνειν, ὅχι ἵνα
 αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἵν' ἐκεῖνοι
 εἰδῶσιν εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι
 τοῖς ἀργυρίοις. πρὸς τὸ αἰ-
 νώμενον ἵτι στωκράτοις ὦν
 μαθητὴς, ἀργύριον λαμβά-
 νει, καὶ μάλιστα (εἶπε) καὶ τὸ
 στωκράτη, πεμπόντων τινῶν
 1 " αὐτῷ καὶ σῖτον καὶ οἶνον,
 ὀλίγα λαμβάνοντα, τὰ λοιπὰ
 ἀποπίνειν. ὀτυχίῃ δὲ
 2 τῷ " ἀργυρωρήτω ἐχρήτο,
 καὶ λαίῃ τῇ ἐταίρᾳ. πρὸς
 οὐδ' οὐδ' μεμφομένης, ἔφη,
 ἔχω λαίῃ, ἀλλ' ὅτι ἔχομαι.
 ὅπρ' ἐπὶ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶ-
 σθαι ἡδονῶν, αἰετὸν, ἢ τὸ μὴ
 χρῆσθαι. ἐρωτηθεὶς τίνα ὅτι
 αὐτῷ τοῖς καλοῖς παιδα-
 μαθάνειν, ἔφη, οἷς ἄνδρες
 γυμναστικοὶ χρῆσονται. τέλει
 δ' ἀπίφαινε πῶς λείαν κίνη-
 σιν εἰς ἀγῶσιν ἀναδιδόμε-
 νῳ.

Laert.
 ἀργυρω-
 νήτω.

ΑΛΕΞΙΝΟΣ ὁ Ἡλεῖος,

motum, qui in sensum diffunditur. ALEXINVS Elæus,

quærenda è rebus absenti-
 bus oblectamenta non ve-
 nabatur : qua de causâ re-
 gium canem appellabat eū
 Diogenes. Interrogatus
 quo excelleret philoso-
 phi, respondit, Quòd equali
 ratione victuri sumus, si le-
 ges vniuersæ abolerentur.
 Aiebat à notis familiari-
 búsque se capere, non quò
 illis vteretur, sed vt illi di-
 scerent in quos vsus argen-
 tum habere conueniat.
 Criminanti cuidam quòd
 ipse vnus è Socratis disci-
 pulis pecuniam acciperet;
 Quidni (inquit) caperem,
 siquidem Socrates, plerisq;
 frumentum ac vinum illi
 submittentibus, pauca sibi
 reseruabat quidem, sed re-
 liquum omne ad suos quæ-
 stores amandabat? EV-
 tychide mancipio, & scor-
 to Laide vtebatur. quapro-
 pter ad obiicientem illi
 Laidis amores, Habeo, in-
 quit, Laidem, non habeor.
 Nam vincere voluptates,
 neque iis manum dare, ea
 verò præcipua laus est, at
 inglorium est vsu volupta-
 tum prorsus abstinere. In-
 terrogatus quæ liberalibus
 pueris sint discenda, respon-
 dit, Quæ olim viris vsui fu-
 tura sunt. Finem definiebat
 esse placidum & æquabilem

ob nimium altercandi arguendique studium, voce allusoria Ελεγχίνῳ, Elenxinus, quasi argutator aut altercator, dictus fuit. Aiunt hunc ex Elide Olympiam immigrasse, ibique philosophiam cœpisse profiteri: sciscitantibusque discipulis cur ibi sedem cepisset, respondisse, in animo esse sibi sectam condere quæ Olympiaca vocaretur: at illos, viatici inopia afflictos, & locum insalubritate infamem exosos, discessisse: ab eoque tempore Alexinum solum cum famulo ibi substitisse. Fertur, postea, dum in Alpheo amnenatat, è vulnere arundine puncto mortem oppetisse. Extat in illum huiusmodi epigramma,
Non illa erat fabella vero dis-

sona,
Clauo quod urinator impræ-

stumpedem
Obladeret: nam canna acu-

ta saucius
Mortem oppetit Alexinus Al-

pheum innatans.
A R I S T O T E L E S Stagirites memoratur pæana scripsisse ad Hermiam eunuchum socerum suum: eaque de causa iudicum sententiis condemnatus, cicuta poculum hauisse, atque ita occubuisse mortē,

δὲ π' ἐφ' ἑλκυστικὸς ἦν, 3
ἤλκυστος ἐπικλήθη. τὸν φα-
σιν ὡς ἐκ τῆς ἡλίδος ἀπελθὼν,
ἐν Ὀλυμπίᾳ φιλοσοφίᾳ. τῷ
ἵμαθι τῷ αὐτῷ πυνθαομέ-
νων δὲ τί τῇδε κατοικίῃ,
φάσιν βέλεσθαι αἵρεσιν συστή-
σασθαι τῷ Ὀλυμπιακῷ κλη-
θήσεσθαι. τοὺς δὲ, καὶ ἐφοδίοις
θλιβομένοις, καὶ τὸ χρεῖον
νοσερὲν καταγόντας, ἀπλ-
θεῖν. καὶ τοῦ λοιποῦ διατεί-
ρειν δι' ἑξίνον συνὸ οἰκίᾳ μόνῳ
ἔπειτα μέντοι νηχοῦμον ἐν τῇ
διφρεῖ, νυχθελῶν καλὰ μὲν καὶ
τελευτῶν. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν
ὁπίγραμμα,

Οὐκ ἄρα μῶθος τῷ ἐκείνῳ
εἰκαῖ,

ὡς ἀτυχὴς τις ὢν πόδα κο-
λυμβῶν ἐφ' ἑλκυστικῷ 4

ἤλω. καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ,
πρὶν τὴν διφρεῖν

Ποτ' ἐκπερᾶν δι' ἑξίνον θνή-
σκῃ νυχθεῖς καλὰ μὲν.

Α' Ρ Ι Σ Τ Ο Τ Ε Λ Η
τὴν σαρκείῳ πασὶ παῖ-
να εἰς τὸν θλαδίαν ῥυμῖαν
ποιήσαντα, ὅς τῳ αὐτῷ πυν-
θαομένῳ, κατακελευσάμεν πρὶν
ἀκόριτον καὶ ἀποθανεῖν.

ἔστι βέλεται διπλὸν εἶ) τ' κτ'
 φιλοσοφία λόγον· τὸν μὲν,
 πρακτικόν· τὸν δ', θεωρητικόν.
 καὶ τὸ πρακτικὸν τὸ, τε ἡ-
 δικόν καὶ πολιτικόν· ἔτι τὰ τε
 πρὸς πόλιν καὶ τὰ πρὸς οἶκον
 γράφεται. πρὸς δ' θεωρητι-
 κοῦ, τὸν τε φυσικὸν καὶ λογι-
 κόν· ἔτι τὸ λογικὸν ἔχει ὁλομέ-
 ρως, ἀλλ' ὡς ὄργανον θεωρη-
 κειδωμένον. καὶ τούτου διτ-
 τοῦ ὑποδείκνυται σκοποῖς, πρὸς
 τε πιθανὸν καὶ τὸ δῆδες διε-
 σάφει. δὲ οὐδ' πρὸς ἐκά-
 στερι διωχέμεσιν ἐχρήσατο,
 διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ
 πρὸς τὸ πιθανόν, ἀνελυτικῇ δ'
 καὶ φιλοσοφίᾳ, πρὸς τὸ δῆ-
 δες· ὅθεν ὑπολείπεται ἔτι
 τῶν πρὸς εὐρεσιν, ἔτι τ' πρὸς
 κρίσιν, ἔτι μὲν τ' πρὸς χρῆ-
 σιν. πρὸς μὲν οὖν πῶς εὐρεσιν,
 τὰ τε ὀπτικά καὶ μεθοδικά,
 παρέδωκε προτάσεων πληθὺς,
 ὧν πρὸς τὰ προβλήματα
 πιθανῶν ὀπτηρημάτων οἷόν
 τε ἄπορεῖν. πρὸς δ' ἡ κρί-
 σιν, τὰ ἀνελυτικά πρότερα καὶ
 ὑστερα. δὲ μὲν οὖν τῶν προτε-
 ρων τὰ λήμματα κείνεται·
 δὲ δ' τῶν ὑστερων ἡ συναγρο-

Hic vult in philosophia du-
 plicem esse artem seu do-
 ctrinam: actiuam, quæ pra-
 ctice dicitur, & alteram, in
 inspectione positam, actiuæ
 attribui moralem, quæ Et-
 thice: & ciuilem, quæ po-
 litice dicatur: vbi quic-
 quid ad rem & publicam
 & familiarem attinet, tra-
 ctatur. Theoretici generis
 esse id quod physicum, siue
Naturale, & quod Logi-
 cum siue *Rationale* dicitur.
 quæ in parte Logicum non
 vniuersum, sed tamen or-
 ganum est omnibus numeris
 exactum & exquisitum.
 Huius postquam geminos
 scopos statuit, declarat eos
 esse & verisimile & verum
 ipsum. Deinde ad utrumque
 duabus vitur facultatibus:
 dialectica & rhetorica ad
 ea quæ probabilia sunt, ana-
 lytica & philosophia, ad
 verum: nihil prætermittens
 quod vel ad inuentionem,
 vel ad iudicium, vel ad vsum
 attinet. Ad inuentionem
 autem, & optica & metho-
 dica, tradidit propositionum
 multitudinem, e quibus af-
 fluens copia verisimiliū ar-
 gumentationum suppedi-
 tari ad instituendas quæstio-
 nes & problemata possit:
 ad iudicium Analytica prio-
 ra & posteriora scripsit: ac
 Per priora assumptiones iudicantur, per posteriora collectio

& congeries exigitur atque exploratur. Ad vsum denique tradidit exercitatoria, & quæ de interrogatione agunt, & quicquid ad contentiones disceptationesque spectat: ut & sophistici elenchi, & syllogismi, atque id genus alia.

Sensum definit esse arbitrum ad iudicem veritatis effectuum è phantasia nascentium. Mentem verò, rerum moralium iudicem, quatenus rem publicam domesticamque & leges respiciunt: Vnum verò finem declaravit esse, vsum virtutis in vita sancta & integra. Felicitatem dixit esse complementum è tribus bonorum generibus constans: tum animi (cuiusmodi bona, facultate prima nuncupat) tum corporis: qualia sunt, firma valetudo, robur, forma bona, & his consimilia: tum externis, ut opulentia, nobilitate, auctoritate & similibus. Virtutem negavit sibi ipsi sufficere ad consequendam felicitatem, opus namque habere liminibus corporearum & externarum rerum, quippe quum sapiens infelix sit, siue laboribus conficiatur, siue egestate prematur, aut

γὴν ἔξετάζεται. πρὸς δὲ πλὴν
χρήσιν, τὰ τε ἀγωνιστικά καὶ
τὰ πρὸς ῥωτῆρας εἰστικά
τε, καὶ θεωρητικῶν ἡδέϊχων τε καὶ
συλλογισμῶν, καὶ τῶν ὁμοίων
τύποις. κειμήλιον δὲ τῆς ἀλη-
θείας τῶν μὲν καὶ φαλασίαν ἐν-
δμημάτων, πλὴν αἰσθησὶν ἀπε-
φήνατο τῶν δὲ ἠθικῶν, τὰ πρὸς
πόλιν καὶ πρὸς οἶκον καὶ πρὸς
νόμους, τὸ νοῦν. τέλος δὲ
ἐν ἔξέδωτο, χρήσιν ἀρετῆς ἐν
βίῳ τελείῳ. ἐφῆ δὲ πρὸς ἀ-
δαιμονίαν συμπλήρωμα ἐκ
πειῶν “ αὐτῶν εἶ” τῶν πρὸς 6.
ψυχῇ, ἀδὴ καὶ πρὸς τῇ δου- Iun. ἀγα-
θῶν.
νάμει καλεῖται ἐκ δὲ τέρων δὲ,
τῶν πρὸς σῶμα, ὑγίαιας καὶ ἰ-
σχύος, καὶ κρήνης, καὶ τῶν πα-
ραπολησίων. τῶν δὲ ἐκ πόνου, πλῆ-
θος καὶ ἀγρυπίας καὶ δόξης πρὸς
τῶν ὁμοίων. πλὴν δὲ ἀρετῆς μὴ
εἶναι αὐτάρκη πρὸς ἀδαιμο-
νίαν πρὸς δεῖναι γὰρ τῶν τε
πρὸς σῶμα καὶ τῶν ἐκ πόνου ἀ-
γαθῶν. κακοδαμόνηταιτος
τὸ θεοῦ καὶ ἐν πόνοις ἢ,
καὶ ἐν πονίᾳ καὶ τοῖς ὁμοίοις,
πλὴν μέντοι κακίαν αὐτάρκη
πρὸς κακοδαμονίαν, καὶ ὅτι,

ab his eiusdem modi incommodis: è diuerso malitiā per se satis esse instructā ad infelicitatē & miseriam, quantumuis

μάλισα παρῇ αὐτῇ τὰ ἐκ τῆς
ἀγαθὰ, καὶ τὰ πρὸς τὸ σῶμα.
ταῖς τε δρῆταί ἐφη μὴ ἀνὰ κο-
λαθεῖν· ἐν δὲ χεῖρα γὰρ φρεσὶν
μον τινὰ καὶ δίκαιον ὄντα, ἀκό-
λαστον καὶ ακρατῆ ἐστὶν ἐφη. τὸν
σοφὸν, μὴ ἐστὶν ἢ ἀπαθῆ, με-
τεροπαθῆ δέ. πλεὺς τε φιλίας
ὡρίσατο ἰσότητα ἀνοίας ἀν-
τίστροφον· ταύτης δὲ τῆς ἡμετέρας

Diog.

ἑρωτικῶς.

7 “ἐξονικλῶ· τῇ δὲ, συζητικῶ·
ἐστὶν δὲ καὶ τὸ ἔρωτα, μὴ μόνον
σιωπίας, ἀλλὰ καὶ φιλοσο-
φίας, καὶ “ἐραδῆσθαι τὸ τ

St. πολι-
τεύσεως.St. συμ-
βιώσεν.

σοφὸν, καὶ πολλὰ δύναιτο, γα-
μήσαν τε καὶ βασιλεῖ “ συμ-
βιώσεν. βίων τε τειῶν ὄντων,
θεωρητικοῦ, ἡδονικοῦ, πρα-

L. περὶ
κρίσεως,

8 κτικοῦ τὸ θεωρητικόν “ ἐνέ-
κεινεν, διχρησά δὲ καὶ τὰ ἐπὶ
κύκλια μαθήματα πρὸς δρῆ-
της ἀνδύμεν, ἐν τε τοῖς φυ-

9 σκόις “ αἰτιώτατος ὡς αὐτὸς

L. αἰτιο-
λόγητα-
τος.

πάντας ἐχέον· ὥς τε καὶ πρὸς
τῇ ἡμετέρας αἰτίας ἀποδιδό-
ναι. τὸ δὲ ἀσώματον ἀπέ-
φανεν, ὡς ὁ πλάτων. διὰ
τείνεν δὲ αὐτῇ πλεὺς πρὸς
νοίας μάλιστα τῇς ἑρανίων,

abundet externis copiis &
corporis bonis. Virtutes
haud sequi se mutuo comi-
tatu dixit. vsuuenire enim
posse ut prudens aliquis &
iustus, idem libidinosus sit
& intemperans. præterea
sapientem non esse quidem
à perturbationibus vacuū,
sed mediocres animi mo-
tus sentire. Amicitiam de-
finiuit esse benevolentiae
reciprocam & vicissim re-
spondentem æquabilitatem:
eam verò esse triplicem,
cognitionis propriam, a-
matoriam, & hospitibus
debitam. Amorem non
modò consuetudini & Ve-
neris vsui tribuendum, sed
& philosophiæ: quin sapien-
tem quoque amaturum, ad
reipubl. gubernacula accef-
surum, matrimonio se ob-
stricturum, nec abnuiturum
cum rege viuere. Quam
triplex sit vita, contempla-
trix, voluptaria, & actiuosa,
contemplatrici primas de-
tulit. Circulares dictas ac
liberales disciplinas magno
esse vsui ad consequendam
virtutem iudicauit. Cau-
sarum naturalium acerti-
mus ventilator præ aliis o-
mnibus fuit, ita ut mini-
mis quoque rebus causas

suas assignauerit. Deum incorporeum cum platone as-
seruit, cuius prouidentiam ad caelestia vsque extendi,

ipsum motu nullo cieri, dixit. Terrestria verò consensu & coniunctione naturæ cum cælestibus rapi agitarique. Ad quatuor elementa & quintum adiecit, ex quo ætherea corpora conflata sint: cuius motus alienus sit, quippe in orbem rotatus. Animam esse incorpoream dixit: & primā, *ἐντελέχεια hoc est perfectionem*, corporis naturalis & organici, potentia vitam obtinentis: quæ secundum eum duplex est. *ἐντελέχεια* autem nominat, cuius forma quædam sit incorporea, altera secundum potentiam: quæadmodum in cera Mercurius, idoneus ad recipiendam effigiem expressam: & ex ære simulachrum. Porro absoluti Mercurij aut simulachri entelechia, talis habitu dicitur. Dixit autem disertè corporis naturalis, quod corporum alia sint manu artifice facta, ut turris, nauigium: alia, natura produxit, ut plantas & animalium corpora: organici dixit, hoc est, ad vsum aliquem destinati: quomodo oculus ad cernendū,

καὶ ἔτι ἀκίνητον αὐτόν. τὰ δὲ ὅπῃ καὶ πῶς πρὸς ταῦτα συμπάσθαι κινεῖσθαι. ἔτι δὲ ὅτι τὰ τέσσαρα στοιχεῖα καὶ διὸ πέμπτον ἔξ ἑ τὰ αἰθερία συνεσάναι. ἀλλοίαν δὲ αὐτὴ πῶς κίνησιν ἔτι “ κυκλοφορητικὴν γὰρ. καὶ πῶς ψυχὴν, ἀσώματον· ὅτε λέχασιν κλοροειδῶς ἔσσαν πῶς πρὸς πῶς. σώματος γὰρ φυσικοῦ καὶ ὁργανικοῦ διωάμει ζῶντι ἔχοντος. διπλὴ δὲ ὅτιν αὐτὴ κατ’ αὐτόν. λέγεται δὲ πῶς ὅτε λέχασιν, ἥς ὅτιν εἶδος τι ἀσώματον· ἢ μὴ καὶ διωάμειν, ὡς ἐν τῇ κηρῷ “ θέρμης, ὅπῃ περὶ ὅπῃ ἔχων ὅπῃ δόξαται τοῖς χαρακτῆρας, καὶ ὅ ἐν τῇ χαλκῷ ἀνδρίας. καθ’ ἔξιν δὲ λέγεται ὅτε λέχασιν, ἢ τοῦ συντετελεσμένου ἔρμου ἢ ἀνδριάντος. σώματα δὲ φυσικοῦ· ὅπῃ τῷ σώματων τὰ μὲν ὅτι χεῖρ κινεῖται, ὡς τὸ ὑπὸ τεχνίτῃ γινόμενα, οἷος πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ, ὑπὸ φύσεως, ὡς φυτὰ, καὶ τὰ τῷ ζῶντι. ὁργανικοῦ δὲ εἶπε, τουτέστι πρὸς τι κατεσκευασμένον· ὡς ἢ ὅρασις πρὸς τὸ ὁρᾶν,

II
L. E. ἔρμης

καὶ ἀκοὴ πρὸς τὸ ἀκούειν.
 δυναμίς ὅζωλον ἔχοντες, οἷον
 ἐν αὐτοῖς. τὸ δυναμίς ὅ ἥπλον ἢ
 καὶ ἐν ῥήματι. καὶ ἐν ῥήματι μὴ, ὡς
 ὁ ἐρητορὼς λέγειται ψυχὴν
 ἔχον· καὶ ὅτι δὲ, ὡς ὁ κα-
 θύδων. ἴν' οὐκ ἔπος ὑπο-
 στήλη, τὸ δυναμίς πρὸς ἑ-
 γήκον.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ

ὁ κυνικός, ἀπλοκύνων ὅτε α-
 λείπο. διοχρήσας ὅ λαοστρα-
 τικώπει αὐτὸν ὡς φιλόζωνον,
 ἐν ὅτι κράματι οὕτως ἔ-
 χοντι,

Τὸν βίον ἦδα κύων ἀντίθε-
 νες ὡδὲ πεφυκώς,

Ὡς τε δακύν κραδίω ῥή-
 μασιν ἔσθμασι.

Ἀλλ' ἔθαντο φθισκός. τάχ' ἔ-
 ρει τις ἴσως, τί ὅ τῆτο;

Πάντως εἰς αἰδῶ δαίτην

ὁδηγὸν ἔχον.

12 Ἦρεσκε ὅ αὐτῷ τάδε διδα-
 κτῶν ἀπεδείκνυε πῶν ἀρε-
 τῶν. ἦν ἔργον τε (ἢ) αὐτῷ,
 μήτε λόγον πλείων δομέ-
 νων μήτε μαθημάτων. αὐτὰρ
 καὶ τε (ἢ) ὁ σοφόν· πάντα γὰρ
 αὐτῷ (ἢ) τὰ ἦν δῆλων. πῶν τε
 αἰδοξίαν, ἀγαθόν, καὶ ἴσον τῷ
 πόνῳ. καὶ ὁ σοφόν οὐ καὶ

auris ad audiendum. Addi-
 dit, potentia vitam obtine-
 tis, nimirum in se. potentia
 autem minus est quam a-
 ctu. Secundum actum enim
 vigil animam habere dici-
 tur: secundum habitum ve-
 rō, is qui dormit. Ut igitur
 etiam hic comprehenderetur,
 adiecit voculam illam,
 potentia.

ANTISTHENES Cy-
 nicus cognomento κύων
 dictus fuit, quasi purē putē-
 que canis. Laertius in hunc
 illudit, velut mortis metu
 retinendæ vitæ cupidiorē,
 epigrammate, quod tale est,
*Mordebas verbis animam,
 haud, Antisthenes, ore,
 Ingenium id, mansit dum
 tibi vita, fuit.*

*Tē phthisis extinxit: dicet
 quis fortē, quid ad rem?*

*Ductore omnino ad limi-
 na Ditis opus.*

Inter placita eius hæc fue-
 runt: Ostendebat apodicti-
 cē virtutem doctrina com-
 parari posse: eandem in a-
 ctione consistere, neque co-
 piosis verbis, neque disci-
 plinis indigentem. Sapien-
 tem sibi vni sufficere, quan-
 do cuncta aliorum quæ sunt,
 ipsius sunt. Obscuritatem
 nominis, bonum esse labo-
 ri non dispar. Sapientē, non

ex legum præscripto vivere, sed iuxta virtutis regulam: eumque sibi uxorem adiuncturum propagandæ prolis gratiâ, cum formosissima quaque muliere consuetudinē habendo. Ipsūque amorī vacaturum, eo quod solus sapiens quænam amanda sint, nouerit. Sapienti nihil esse peregrinum aut absurdum. Virum bonum dignum esse qui ametur. Viros probos pro amicis habendos: cocundam esse cum fortibus, animosis, & æquitatis amantibus, societatem. Virtutem, esse armaturam genuinam, quæ auferri nequeat. Satius esse cum paucis bonis vniuersos improbos, quàm cum improborum multitudine paucitatem bonorum oppugnare. Audiendos esse inimicos: quod hi primi deprehendant siquid fuerit erratum. Virum iustum pluri fieri debere quàm consanguineum. Eandem esse viri & mulieris virtutem. Bona, honesta: mala, turpia. malitiosa & fraudulenta omnia, cogita esse aliena. Prudentiam murum esse longè tutissimum, qui neque defluat, neque proditione capiatur. Mœnia in nostris ipsorum animis, in expugnabilibus quidem illis, esse construenda.

τοὺς καὶ ἐν ὧν νόμοις ἑὸν πολι- St. πολι-
τεύσας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρε- τεύσειας.
τῆς. γαμήσας τι τεκνοποιίας
χάριν, ταῖς ἀφυστάταις
συνοίοντα γυναιξί. καὶ ἐραδι-
σεῖσθαι δέ. μόνον γὰρ εἰδέναι τὸ
ὄφον τίνων δεῖ ἐρᾶν. τῷ ὁ-
φωζέον ἔδον. ἀξίερας ὁ
ἀγαθός. οἱ ποιοῦντες, φίλοι.
συμμάχοις ποιεῖσθαι τοὺς ἀ-
ψύχοις ἅμα καὶ δικαίους. ἀνα-
φαίρετον ὄπλον ἀρετῆς. κρείττον
ὄν, μὲν ὀλίγον ἀγαθῶν,
πρὸς ἅπαντας κακοὺς, ἢ με-
τὰ πολλῶν κακῶν, πρὸς ὀ-
λίγοις μάχεσθαι. πρὸς ἑχ-
τοὺς εἶχεσθαι. πρὸς τοὺς γὰρ τῶν
ἀμάρτημάτων ἀποσπῶνται. Iun.
τὸ δίκαιον πρὸς ἑὸν πλεῖον ποι- πλεῖον ὁ.
εἶσθαι τῷ συμγνηστέῳ ἀνδρὶ καὶ
γυναικὶ ἢ αὐτῇ ἀρετῇ. τὰ ἀ-
γαθὰ, καλὰ τὰ κακὰ, ἀγαθὰ
τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξε-
νικά. τείχος ἀσφαγέσασθαι
φρόνησιν· μήτε γὰρ κατάρ-
ρεῖν, μήτε προδίδασθαι. τείχη
κατασκευάσειεν ἐν τοῖς αὐτοῦ
ἀνθρώποις λογισμοῖς.

ΑΡΧΕΣΙΛΑΟΣ.

14 ἔτι καὶ πρὸς τὴν θρασύτερον
 διαλεγόμενον νεανίσκον, καὶ λή-
 ψαυί τις (ἔφυ) πῆπον “ αἰ-
 στραγαλωτί; πρὸς τὴν αἰτίαν
 ἔχοντα παραινέσθαι, ὥς αἰν-
 νεῖσκον αὐτῷ ὅτι καὶ δοκιμῆ τε-
 ρον ἐτέρῃ μεῖζον (ἔϊ), ἠρώτη-
 σεν εἰ καὶ τὸ δεκάδακτυλον
 τῷ ἑξάδακτύλῳ. πρὸς “ ἄγε-
 ξίνιον τινὰ διαλεκτικόν, μὴ
 δυναμικόν, κατ’ ἀξίαν τῷ
 ἄγεξίνῳ τὴν διηγέσασθαι, τὸ
 φιλοξένῳ πρὸς τοὺς πλὴν δια-
 κοὺς παραχρῆν εἶπεν. ὁ κεῖν ὁ-
 γῶν τὰ αὐτὰ κακῶς ἀδόντας
 σούποις καταλαβὼν, αὐτοὺς
 τὰς πλὴν τοὺς αὐτῷ συνεπάτη-
 σεν· εἰπὼν, ὡς ὑμεῖς τὸ ἐμὸν
 διαφθείρετε, ἔγωγε καὶ τὸ
 ὑμέτερον. καὶ ὁ εὐρεσιλογη-
 τὸς ἀπαντήσας ἀσέχως, πισι-
 κώτατος τε ὑπὸ ὄντιν ἐν. παρ’
 ἡμῶν πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπλῶ-
 των εἰς τὴν σχολῇ, καὶ πρὸ ὑπ’
 ὁξύτητος αὐτῷ ὅτι πληθύνον-
 νοι. ἀλλ’ ὁμοῦς ἔφερον ἡ-
 δέως. καὶ γὰρ καὶ ἀγαθὸς
 σφόδρα, καὶ ὑπὸ πῶν ὑπο-
 πιμπλαὶ τοὺς ἀκούοντας.

Σε. Αἰ-
 ξίνιον.

ARCESILAVS. Hic
 adolescente quopiam fero-
 cius quam par esset garrien-
 te, Nunquis hunc, inquit,
 scutica accipiet, astragalis
 nodata? Quendam male au-
 dientem, tanquam mulie-
 bria pateretur, quum ob-
 iecisset videri alterum alte-
 ro maius non esse, percon-
 tatus est num etiam decem
 digitorum longitudo, ase-
 num digitorum mensura
 dilereparet. Dialectico cui-
 dam Alexini præceptoris
 sententiā satis recte & pro
 dignitate explicare non va-
 lenti, Philoxeni factum, quo
 apud laterarios vsus dici-
 tur, occinuit. ille namque
 quum inaudisset imbrica-
 rios sua carmina inepte
 cantillantes, ipsorum imbri-
 ces proculcauit, cum hoc
 dicto, Vti vos mea corrup-
 pitis, ita ego vicissim ve-
 stra. Mirè felix extitit in
 inueniendo quo obiectis
 facili & prompta respon-
 sione occurreret. Idem præ
 quouis alio, persuadendo
 fidem inuenire, & in animos
 irrepere. Quo factum est vt
 plures scholam eius frequē-
 tarent: qui, tametsi acumine
 & subtilitate eius offēsi, gra-
 tū id habebant. erat etenim

insigniter bonus, & qui auditorum animos spe imbueret.

In communicandis facultatibus ac deferendis beneficiis supra quam dici potest promptus atque facilis fuit: alienissimus à captanda gloriola è beneficio quod latere maluerat: Quapropter quum inuisens quodam tempore Ctesibium ægrotantem, videret illum in egestate esse, clam cervicali supposuit crumenam nummariam. qua ille inuenta, Arcesilai, inquit, hicce ludus est. Rursus quum pro recipiendis amiculis argentum escarium ab eo quidam accepisset, qui id omne in rem suam verteret, neque reperiit, neque ut suum peculium asseruit, imò sunt qui de industria utendum dedisse, & restituenti, quoniam inops erat, donasse commemorant.

Regum neminem magnopere coluit. quam ob rem legatione ad Antigonum fungens pro patria, nihil obtinuit. In puerorum amores pronior fuit, libidinibus obstrictus, & scortis adhæsit. Hic aliquando quum deprehendisset, puerum à se in deliciis habitum cum Demochare consuesse, patienter se discedere dixit.

Aridelo in cœna theorema proponenti, atque ut super eo differere exposcenti, Atqui (inquit) hoc ipsum philosophiæ proprium imprimis est

ἔντε τῷ βίῳ κοινωνικώτατος
 ὡς, καὶ ἄρρηκται περὶ χειρώ-
 τατος, καὶ λαθεῖν τὸ χεῖν αὐ-
 τότατος· εἰσελθὼν γὰρ ποτὲ
 πρὸς κτησίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰ-
 δὼν ἀποεῖα θλιβόμενον, κρύ-
 φα βαλάντιον ὑπέθηκε πρὸς
 περὶ κεφαλῆς· καὶ ὅς θύρων,
 ἀρκεσίλαος (ἔφη) τὸ παύγιον.
 καὶ τινὸς ἀργυρώματα λαβόν-
 τος εἰς ὑποδοχὴν φίλων καὶ “ 15
 ἀποσεργυῶτος, ἐκ ἀπῆντησεν,
 καὶ δὲ περὶ ποιήσατο, οἱ δὲ φα-
 σὶν ὅτι περὶ χεῖν· καὶ ἀπο-
 δίδόντος, ὅτι εἰ πένης ὡς, χα-
 εῖσα δὲ· ἐκ δὲ ἀπὸ πνεύματος δέ τι-
 να τὸ βασιλέων· διὸ καὶ περὶ
 βούλων περὶ ἀντίχρονον ὑπὸ τῷ
 πατρίδος, ἐκ ἐπέτυχεν. ὡς δὲ φι- 16
 λομαθράκιος καὶ κατὰ φῆς· καὶ
 ἐπὶ ταῖς σιωπῇ· καὶ ποτὲ τὸ
 βίωμον αὐτῷ δημοχάρει ὁμι-
 λουῦντα καταλαβὼν, “ ὑπὸ
 ἀνδρικακίας περὶ χωρεῖν ἔ-
 φη. περὶ ἀριδὴλον περὶ τεί-
 νοντὸ τι θεώρημα ὅτι συμ-
 ποσίου, καὶ ἀξιουῦντα εἰς αὐτὸ
 λέγειν, εἶπεν, ἀλλ’ αὐτὸ, τοῦτο
 μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον τὸ

καρὸν ἐκάσων ὀπίσασθαι.
Τίμων δ' ὡς φίλογλον πα-
ζει, λέγει,

ὧς εἰπὼν, ὄχλοιο φείσασιν
εἰς κατέδωκον.

In vet. Οἱ δέ μιν ἦν τε Γλαῦκα "πε-
παισῖσ' ἀπὶ-
ζα τὸ α-
τρωτό,

17 οὐκ ἔκα' ὄχλῳ δρέσκες.

Οὐ' μέγα πρῆγμα, τόλας τί
πλατύνεαι ἢ λίθῳ ὥς.

Οὐ' τῷ θ' ἄτυφῳ ὧς, ὥς τε
τοῖς μαθηταῖς παρήναι καὶ δῖ-
λων ἀκούειν.

18 ΑΡΧΥΤΑΣ ὁ πυ-
θαγορεὺς "εὐρατὴν τῆς
πολιτείας ἐδὲ ποτε ἠτήθη. φθο-
νηθεὶς δ' ἅπαξ ἀφῆκε πῶ-
"εὐρατὴν, καὶ οἱ αὐτίκα
εἰλήφθησαν.

19 Οἱ μοισκὸς ΑΡΧΥΤΑΣ
ὄνειδιζόμενον ὅτι τῷ μὴ
ἔξακούεσθαι, εἶπε, τί γ' ὄργα-
νον "εἰπ' ἐμοῦ ὄνειδιζόμε-
νον ληγέτω.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ ὁ
αἰδομένης ἦγε μηδὲ αὐτὸ
τοῦτο εἰδέναι ὅτι ὅδ' οἱ-
δεν.

ΑἴσΩΠΟΣ (ἔχ' ὁ
μυθοποιὸς) ἔχασε φεῖ ἡλέ-

scire cuiusque rei oppor-
tunitatem. Timon Sillo-
graphus ludit in eum ut
popularis auræ captatorem,
his versibus,

*Sic fatus, medium turba se-
se intulit illi,*

*Ceu fringilla ululam circum,
garrere loquaces,*

*Et monstrare leuem. Sed qua
causa impulit, auram*

*Captares populi, non magni
ponderis auctor?*

*Quid magnos sumendo ani-
mos vesane ferocis?*

Fuit tamen à fastu adeo a-
lienus, ut discipulis auctor
fuerit ne ab aliorum audi-
tione abhorrent.

ARCHYTAS Pytha-
goricus, civilium copiarum
auctor, nunquam aduersum
prælium commisit: sed post-
quam semel illum attigit
invidia, imperio cessit, ac
confestim in hostium pote-
statem ciues venerunt.

ARCHYTAS, musi-
cus, conuitio verberatus,
quod exaudiri non posset,
respondit, At instrumentum
pro me decertans loquitur.

ANAXARCHVS Ab-
derita dixit se ne id qui-
dem ipsum scire, quod ni-
hil sciret.

ÆSOPVS (non ille
fabulator) de Helena com-

mentatus est, ubi scribit
pana vocari piscem cetacei
generis: in eoque lapidem
asteritem inueniri, qui so-
lis radiis inflammetur, eum-
que ad philtia facere, amo-
risque illecebram conci-
liare.

B

B I O N Borysthenites
negabat esse deos, in quem
propterea scriptum tale ex-
tat Epigramma,

*Biona Borysthenitem, Scy-
thica quem produxit ora,
Accepimus dixisse, reuera non
esse diuos:*

*Quod dogma si tueri mordi-
cus ille perstitisset,*

*Poterat videri aliquid sen-
sisse, perperam tamen si.*

*Nunc pertinace morbo iacta-
tus, metumque mortis,*

*Qui pernegat deos, qui nun-
quam delubra introspexit,*

*Mortalium irrisor qui patrio
instaurant more sacra,*

*Qui nec super foco aut aris,
mensaue adolens, deorum*

*Nidore nares vel adipe exple-
uit, piove farre,*

*Nec se peccasse unquam fas-
sus, pacem deum exproposcit:*

*Sed incantatrici saga submi-
sit colla supplex,*

νης, ἔνθα φησὶ παῖα ἰχθυῶ
καλεῖσθαι κητώδη· ὃν τούτῳ ὃ
τ' ἀσσεῖ τινι λίθον θύεισκε-
σαι, ὃς ὑπὸ τῆς ἡλίου ἀνά-
πλεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλ-
τρα,

B

B I Ω N ὁ βορυσθενίτης
ἔλεγε μὴ εἶναι θεοὺς· διὸ καὶ ἔ-
στιν εἰς αὐτὸν ὁπίγραμμα,

Βίωνα τὸν βορυσθενίτην, ὃν 20
ἔφησ' ἡ σκυθὶς αἴα,

Λέγων ἀκούοιμεν θεοὺς ὡς ἔ-
δὸν εἰσὶν ὄντες.

Κ' εἰ μὲν τὸ δόγμα τούτ' ἔχων
ἔμμενεν, ὡς αὖ εἰκὸς

Λέγων, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ,
κακῶς μὲν, ἀλλ' ἔδοξε.

Νῦν δ' εἰς νόσον πιστὸν μα-
κρὸν, καὶ μὴ θάμνη δεδοικώς,

Ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ γνὼν 21
ἔδὲ βλέψας,

Ὁ πολλὰ χλιδάσας βεβλῆς
οἱ τοῖς θεοῖς ἔσθον,

Ὅτ' μόνον ἐχάρης ὑπὲρ βω-
μῶν τε καὶ τραπέζης

Κνίσσῃ, λίπῃ. θυήμασιν θεῶν
ἔδασε ρίνας,

Ὅτ' αὖ εἶπε μόνον, ἡλίπον,
σύγνωτε τοῖς πόρῃν, ἀλλὰ

Καὶ γὰρ δὲ καὶ ἀμδρῶς βρά-
χην εἰς ὅτ' ὁδῶ,

Καὶ σκυτίσιν βραχίονας πι-
πισμένως ἔδησε,

Ῥάμνοντε καὶ κλάδον δάφνης
ὑπὸ δούρῳ ἔθηκεν,

Ἀπαντα μολὼν ἢ θανεῖν ἔ-
ποιμος ὦν ὑπουργεῖν.

Μωρὸς δ' ὅς ἤθελέ τιν' ὅ-
μιδοῦ πὸ θεῖον εἶναι,

Ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν βίων
θέλη νομίζῃν.

Τοι γὰρ μαίτῳ φρονῶν ὅτ' ἴω
ἅπας ὁ λέμεσθ' ἀνδραῖς.

22 Τὴν χεῖρα τείνας αἰδὼ πως
χαῖρ' εἶπε χαῖρε πλουτῶν.

ΒΙΩΝ δ' ἤμ' ἄβδηρί-
της ἔχρατον εἶναι τινὰς οἰ-
κήσης, ἐνθα γίνεσθαι ἔξ μη-
νῶν πρὸ νύκτα, καὶ ἔξ πρὸ ἡ-
μέραν.

Γ

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ὁ
παλαιστῖν' ὅν ἀκροάσθ' ἑμᾶ
μυθέτω ὅλῳ ἀπ' ἀμνημό-
νησιν.

Δ

ΔΑΦΙΔΑΣ ὁ τελ-
μασις, πᾶσιν ὕμνοισι ποιεῖτο, μη-
δὲ αὐτῷ φειδόμενος τῶν
θεῶν. διὸ καὶ ἐχθρὸς ἴω ἀτ-
τάλῳ τῷ βασιλεῖ πρὸς γά-
μου. οὗτος γὰρ ὕμνων ποτὲ εἰς
πυθίαν, ἔσχετο πρὸς εἰς τὸ μαρ-

Lorisque vinciendos parens
præbuit lacertos,

Hyperthyroque rhamnum im-
posuit termitemque lauri,

Paratior quiduis tandem ex-
qui, quàm obire mortem.

Demens qui mercenarios deos
voluerit esse:

Quasi tum demum existât qui
statuere hos visum est Bioni.

Opinione at falsus est, quod ef-
set carbo lembus,

Manuque sic proteta, iâ Pluto
vale vale, inquit.

BION, alter, Abderita,
in scriptis suis prodidit lo-
ca esse habitati orbis, ubi
semestris nox sit, totidem-
que mensium dies.

Γ

GENETHLIUS PA-
læstinus in vnica oratione
totum philosophiæ studium
absoluit.

Δ

DAPHIDAS, Telmis-
seus, grammaticus, nullum
non conuitiis laceſſebat,
ne à diis quidem ipsis abſ-
tinens. quamobrem Atta-
lo regi pergamini valde inui-
sus fuit. Hic aliquândo pythiā
quum audisset, oraculo illu-
sit: ac

fit: ac perrisum sciscitatus an equum esset inuenturus, responsum accepit, non multo post reperturum: quod ille divulgavit: quod nec equum haberet nec amisisset. Digressum inde nactus Attalus, precipitem de saxo dari iussit. loco autem vnde proturbatus est, nomen erat Equus: itaque sub vitæ exitum didicit sacrarum sortium fidem non fuisse vanam.

DIAGORAM. Teleclidis F. natura ingeniosum conspicatus Democritus Abderites, seruum redemit decem drachmarum millibus, hoc est, centenis minis: sibi que discipulum adsciuit: at ille etiam lyricæ arti operam nauauit. Impius cognomento dictus fuit, quod eidem arti operatus quispiam, & ab eo plagij accusatus de subrepto pæane à se conscripto, eiurasset furti se non teneri: atque ille paulo post prolato in lucem pæane, secunda hominum fama vteretur. Quā ob rem incensus Diagoras λόγους scripsit ἀποπυργίζοντας (quasi orationes de turribus precipitantes dicas) quæ defectionis causam à communi de diis persuasionem continebant. DIODORVS, Iaso

τεῖον, καὶ ὅτι ἐλγῶν ἠρώτα Iun. ὅτι
εἰ τὸ ἴσπαν δὴρήσοι. ἐχρησε δὲ γαλῶν.
αὐτῷ δὴρήσαντα χέως. ἐκεί-
νῳ δὲ διεβρύλλησε τὸ πῶ, ὡς
ἔδει ἡ αὐτῷ ἴσπαν, ἔδε' ἀ-
πώλετο. ἀναχωρήσαντα δὲ συλ-
λαβόμενον ἀπὸ τοῦ, ἐκεί-
λευσε κρημνισθῆναι. ὁ δὲ πόπος
ὃν ὡς τὸ πῶ ἐγλύετο, ἐκδιείπετο
ἴσπαν. καὶ ἐγὼ πρὸς τῷ
θανάτῳ μὴ ἐψεύδαται τὸ λό-
γιον.

ΔΙΑΓΟΡΑΝ τὸν τηλε-
κλείδου ἀφ' οὗ διασάιδου
δημόκειτος ὁ ἀδελφεὶ τις, ὡ-
νήσατο αὐτὸν δούλον ὄντα,
μυρίων δραχμῶν καὶ μα-
θητῶν ὅποιήσατο. οἱ δὲ τῇ
λυρικῇ ἐπέδειτο. ὅτε κλήθη
τὸν ἀδελφόν, ὅτι ὁμοτέχους τις
αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ
παλαιὰ ὑφ' οὗ μὲν, ὃν αὐτὸς
ὅποιήσεν, ἔξωμόσατο μὴ κε-
κλοφέναι αὐτόν. μικρὸν δὲ ὕ-
στερον ὅτι διδύμαδου αὐτόν,
ἀνήμερσεν. ἐντεῦθεν ὁ διαγό-
ρας λυπηθεὶς, ἐχρησάτο τοῖς ἀ-
ποπυργίζοντας λόγοις, ἐκ-
πίωσιν ἔχοντας τὸ πρὸς τὸ
θεῖον δόξης.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ, ἰασούρις,

ὁ κρόνϞ ὀπίκλιω, διαλε-
κτικός, ὃς περὶ τοῦ εἶδος ὁ-
ρεῖν τὸν κεραιτίνω καὶ τὸ εἶνα
καλυμμένον, ὡς πρὸς πολε-
μαίω τῷ σωτῆρι διατρέχων,
λόγους τινὰς διαλεκτικούς ἡ-
ρωτήθη περὶ σίλπωϞ καὶ
ὡς χεῖμα μὴ δυνάμειϞ
διαλίσαθαι, ὑπὸ τῷ βασιλείῳ
τά τε ἄλλα ὀπετιμήθη, καὶ
κρόνϞ ἠκασον, ἐν σκώμμα-
τος μέρει. Ἐξ ἧτων δὲ τῷ συμ-
ποσίῳ, καὶ λόγον γεάφας πρὸς
τῷ περὶ λήματος, ἀδυμία τὸ
βίον κατέσρεψε. καὶ ἔστιν εἰς
αὐτὸν ὀπίγεαμμα.

Κρόνε διόδωρε τίς σε δαμ-
μόνων κακῇ.

Αἰδυμῇ ξωείρυσον,

Ἴν' αἰπὸς αὐτὸν ἐμβάλης ἐς
τόρταρον,

ΣτίλπωνϞ ἔλυσας ἐπὶ
Αἰνιγματώδῃ; τοῖ γὰρ βυρέθης
κρόνϞ

Ἐξωθεν τῷ ρῶ καί περ τε,
πρὸς τούτῳ φησὶ καλλιμάχος
ἐν ὀπίγεαμμασι,

-- αὐτὸς ὁ μῦθος

23 " Ἐξασθεν ἐν τοίχοις, ὁ κρό-
νϞ ὀπίφός.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ
φθυρὸς τοιοῦτον ἰὼν ἄ-
πορεπής, ὡς ὑπὸ τινῶν

*Caria urbe, oriundus, Cro-
nus, id est Saturnus, cogno-
mento appellatus, dialecti-
cus, primus putatur inue-
nisse Ceratinas, hoc est Cor-
nutum conclusionis genus,
& alterum quod Opera-
neum seu inuolutum dixit.
Hic quum apud Ptolemaῖ
cognomine Seruatorem
commoraretur, & à Stil-
pone interrogatus super
dialecticis aliquot argu-
mentis, ea dissolvere ne-
quisset, à rege inter cetera
dicteria, etiam Cronus vi-
ce scommatis audiit: di-
gressusque è conuiuio, li-
brum de proposito proble-
mate scripsit, vitamque cum
morte prae mœrore com-
mutauit. In eum hoc extat
epigramma,*

*Crone Diodore quisnam a-
cerbo daemonum*

*Mœrore pectus perpulit,
Plutonium ultro subires ut
specus,*

*Non dissoluto enigmatē
Stilponis? unde non malè au-
dis nunc Cronus,*

*R. C. que demptis litteris.
De hoc in Epigrammati-
bus ita Callimachus lufit,*

*-- parietibus ipse
Inscripsit Momus, quod Cro-
nus est sapiens.*

*DEMETRIUS pha-
lereus forma fuit tam
eximia, ut à plerisque*

Λαμπιτώ, à nitore formæ, & Χαριτοβλέφαρος, à palpebrarum decore & gratia, appellaretur.

DEMETRIUS alter, cognomento Ixion dictus, quod deprehensus fuerit furto subduxisse bracteas aureas ab Alexandrinæ Iunonis simulachro.

DIDYMUS Alexandrinus, ab aheneis intestinis χαλκεντέρη cognomen tulit, quod indefesso labore libris assideret: scripsisse supra ter mille & quingentos libros perhibetur.

DRACO legislator in Æginam profectus, faustisque populi acclamationibus in theatro exceptus, ob perlatas leges, multitudine petasorum, tunicarum & vestium in caput ipsius coniectarum, suffocatus interiit.

DEMOCRITUS variis modis studebat explorare animi imaginationes, interdum solitariam trahendo vitam, nonnunquam & in sepulchris delitescendo. Hic in cernendo hereditatem cum fratre, minorem portionem, qua in pecunia erat, delegit: qua instructus Indiam adiit & Æthiopiam, & Gymnosophistis se coniunxit. Inde regressus parcissime vixit,

περὶ σαυτοῦ θύει " λαμπι- 24
τώ, καὶ χαριτοβλέφαρο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
τις ἑτέρως " Ἰξίων ἐπεκλή- 25
θη, διότι λεπίδας χρυσᾶς
κλέπων τῷ ἐν δὲ ζανδρείᾳ τῆς
ἡρας ἀγάλματος ἐφω-
ράθη.

ΔΙΔΥΜΟΣ ὁ δὲ
ξανδρός, δὲ πτωὺς πρὸς τὰ
βιβλία ὅτι μονιῶ, Κόλκην-
τες ὅτι ἐκλήθη. φασὶ δὲ αὐ-
τὸν συγγραφεῖν ὑπὲρ τὰ
πεντήκοντα βι-
βλία.

ΔΡΑΚΩΝ ὁ νομο-
θέτης εἰς αἶγναν ὅτι νομοθε-
σίαις ἀφημούμενον ὑπὸ τῷ
αἰγνῆτι ὅν τῷ θεάτρῳ ὅτι ῥ-
ρ' ἰφάντων αὐτῷ ὅτι πτωὺς κα-
φάλιον πετάπυς πλείονας καὶ
χιτῶνας, ἀπεπνίγη.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ
ἤσκει ποικίλως δοκιμάζειν
ταῖς φαντασίαις, σημειῶν ἐ-
νίοτε καὶ τοῖς ταύροις ὀνδρα-
τεῖων. ὅπως νεμαύμενον
πτωὺς οὐσίαν τῷ ἀδελφῷ, καὶ
πτωὺς ἡγάγῃ μοῖραν ἡθόμε-
νον, τοῖς γυμνοσοφισταῖς συν-
έμιξε, καὶ εἰς Ἰνδίαν ἀ-
πῆρε καὶ αἰθιοπίας. ἡγῶν
δὲ, ἐκπεινῶτα διήλθε,

ἄτε τίω παύσαι ἑστίαι καὶ τα-
 νύωκώς· ἐτρέφετό τε, δὲ
 26 τίω ἀποείαι, “ ὑπὸ τῇ ἀ-
 δελφῆς δαμάσκως ἵδρεται·
 πῶν τινὰ τῶν μεγάλων τῶν ἡν-
 δοκίμωσεν, ἐν δὲ δόξῃ τῇ
 τοῖς πλείστοις ἡξιώθη. ἐδὲ-
 κει τῇ αὐτῇ, ἀρχαὶ τῇ τῶν ὀ-
 λων ἀτόμοις, καὶ κενόν· τὰ δὲ
 ἄλλα πάντα νομομάται. ἀ-
 πείρους τε τῇ κόσμοις καὶ
 γῆραις καὶ φθαρταῖς. μηδὲν
 τε ἐκ τῆς μὴ ὄντος γίνεσθαι,
 μηδὲ εἰς τὸ μηδὲν ὄν φθείρε-
 σθαι. καὶ τὸς ἀτόμοις ἀπεί-
 ρους τῇ καὶ μέγεθος καὶ πλη-
 ρος· φρεσὶ δὲ ἐν τῷ ὅλῳ
 δινυδρίας. καὶ ἕτω πάντα τὰ
 συγκείμενα γῆραι πῦρ, ὕ-
 δωρ, ἀῖσα, γλῶ. τῇ γὰρ καὶ
 ταῦτα εἰς ἀτόμων τινῶν συστή-
 ματα, ἅπαντα τῇ ἐπαθῆ καὶ ἀ-
 ναισθησία, δὲ τῇ σερρήσθη.
 τὸν τε ἥλιον καὶ τίω σελήνῳ
 27 ἐκ ποιούτων· δι’ ὧν καὶ π-
 L. τινῶν. εἰδερῶν ὅλκον συγκει-
 ῶται, καὶ τίω ψυχῶν ὁμοίως
 ἡ καὶ νοῦ τοῦτον τῇ, ὅρα δὲ
 ἡμᾶς κατ’ εἰδώ-
 λων ἐμπλήσας. πάντα τε
 κατ’ αἰάτῃ γίνεσθαι, τῆς
 δίνης αἰτίας ἕως τῆς γε-
 νεσεως πάντων·

quippe absumpta omni
 substantia, & egestatem
 subsidio ac liberalitate so-
 roris Damasi sustentavit.
 Postquam verò in eo pra-
 dictionem futurorum e-
 ventus comprobavit, divi-
 nitatis opinionem vulgus
 de illo concepit. Rerum
 primordia atomos (sic in-
 dividua corpuscula vocat) &
 inane esse censuit: cetera
 omnia ex opinione statui
 posse dixit. mundos esse in-
 finitos, eosque & gigni &
 interire: de nihilo nihil fie-
 ri, neque ad nihilum inte-
 rimi. Atomos infinitas es-
 se, cum magnitudine tum
 multitudine: ferrique per
 uniuersum & rotatu cir-
 cumagi: atque ita ex con-
 crementis illis gigni ignem,
 aquam, aerem, & terram.
 Ista namque coagmentata
 esse & concreta ex atomis
 quibusdam, offensa muta-
 tionisque nescia ob firmi-
 tatem. Præterea solem &
 lunam ex eiusmodi & qui-
 dem rotundis grumulis coa-
 ctos esse: ut & animam, quā
 cum mente eandem esse iudi-
 cavit. Adde huc & nos cer-
 nere ex incurſu imaginum.
 Quia & omnia necessitate
 quadam fieri, quando ro-
 tatis illa existat causa cu-
 ius ope uniuersa gignantur:

eamque necessitatem nominat. Finem verò esse, animi tranquillitatem, non eandem cum voluptate (ut nonnulli perperam acceperunt:) sed quam sequendo animus tranquille, constanter & fortiter se gerit, nullo turbatus metu, aut superstitione, aut alia quacunque tandem offensione. Eamque δὲ εἰς α' nominat, à felicitate: pluribus etiam aliis nominibus illam donat. Denique censet, quæcunque facta sint, legitima esse: natura verò individua & inane.

DI O G E N E S Apolloniata dixit elementum vniuersi esse aerem: mundos esse extra numerum modumque, & inane infinitum, deinde & aerem spissatum aut rarefactum, mundos gignere. è nihilo nihil existere, neque in nihilum corrumpi. terram esse orbiculatam, quæ stationem suam fixam & stabilem in medio ceperit, vbi à calore circumdante ambiatur, & à frigore cogatur atque condensetur.

E

E P I M E N I D E S Cretensis. huius anima narratur corpore solere excedere quum vellet, & quandiu luberet, rursusque regredi:

ὡς ἀνὰ Γκιω λέγει. τέλ' ὁ δ' εἶπ' ἔτι πρὶν ἂν θυμῶν, "εἰ πρὶν 28
αὐτίω "οὐσίαν τῇ ἡδονῇ ὡς L οὐτ' αὖ.
ἐνιοὶ παλαιότατες "εἰ 29
δέξαιτο, δητὰ καθ' ὡς γαλήνῳς
καὶ ἀσάθῳς ἡ ψυχὴ δέξαιτο
ὑπὸ μηδαδὸς "ταραχῇ μὲν 30
φόβῳ, ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλῃ
τινὸς πάθους. καλεῖ δὲ αὐτίω
καὶ ἀεὶ καὶ πολλοῖς
δῆλοις ὀνόμασι. ποιητὰ δὲ, νόμιμα
εἶπ'. φύσ' ὅτ' ἀπομα καὶ
κενόν.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ ὁ ἀπολλωνιάτης ἔλεγε σοιχῆον
εἶπ' αἶρα, κόσμοις ἀπείροις, καὶ
κενὸν ἀπειρον, τὸν τε ἄρα πυκνόν
καὶ ἄνυδρον, καὶ ἄνυδρον, χυρην-
τικόν εἶπ' ἔτι πρὶν κόσμον. ἐδὲν ὅκ
τῷ μὴ ὂν τ' ὁ γίνεσθαι, οὐδὲ
εἰς τὸ μὴ ὂν φθίρεσθαι. πρὶν
γὰρ γενέσθαι, ὁρῶμεν μὲν,
ὅν τ' ἡμεῶν πρὶν σύστασιν εἰ-
ληφῆναι, καὶ πρὶν ὅκ τ' ἡμεῶν
παρὰ φαν, καὶ πρὶν ὑπὸ τοῦ
ψυχῶν.

E

E P I M E N I Δ Ο Υ

τῷ κρητὸς λόγῳ, ὡς ἐξήρχε-
το ἡ ψυχὴ ὅτε ἡβούλετο,
καὶ ὅποσον ἡθελε καθεῖν,
καὶ πάλιν ὅτ' αἰνέχεται.

Mmm iij

τελευτήσαντος δὲ αὐτῆς, τὸ
δέρμα διέρεθη χεῖρμασι κα-
τάσικτον.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ὁ ῥήτωρ τελευτήσας ἀνέτμή-
θη, καὶ διέρεθη ἡ καρδία αὐτῆς
τετειχωμένη, καὶ τὰ μέγιστα
πολὺ τῆ ἀνθρωπείας φύσεως
ὑπερβήσασα.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ,
ὃς πρὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδός
παιδείας τοῖς ἄλλοις ἐγγί-
ζων, βῆτο ἐκλήθη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ καὶ
πρὸ ἡμέραν ὡς ὀνίχων ἔλ-
St. 36. 37. λινες Πρῶτος ἐν τῇ καὶ “ ἐξ-
ξινὺς ναυμαχία, γυνάται,
ἄτυχον περσημαίων ἀ-
θωαίοις.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ ὁ
Μεγάρικος, μετὰ τῷ σπυρά-
τοις τελευτῶν, πλάτωα καὶ
τοῖς λοιποῖς φιλοσόφους ἐδέ-
ξατο, δείσαντας πρὸ ὁμοιότητος
τῷ τυράννων. ὅτε ἐν τῷ ἀ-
γαθὸν ἀπιφαίνετο, πολ-
λοῖς ὀνόμασι καλέμενον. ὅ-
τε μὲν γὰρ, φερόμενον, ὅτε δὲ,
δειδόν, καὶ ἄλλοτε νομῶ, καὶ
τὰ λοιπά. τὰ δὲ ἀντικείμενα
πρὸ ἀγαθῷ ἀνῆρει, φάσκων
μὴ εἶναι. ταῦς τε ἀποδείξεις
ἀνίστατο, καὶ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατὰ ὁπποῖαν.

mortui quoque pellem li-
ratam notisque compunctam
repertam fuisse fama est.

HERMOGENES
rhetor à morte per anat-
omicos dissectus fuit, eius-
que cor inuentum pilosum,
multoque maius quam ho-
minis id natura patiatur.

ERATOSTHENES li-
teræ B cognomento voca-
tatus fuit, quod summis
proximus in omni discipli-
næ genere secundas teneret.

EURIPIDES diem
quo Græci Persas prælio
nauali cum Xerxe commisso
profligarunt, natalem ha-
buit, Atheniensibus prospe-
ram fortunam portendens.

EUCLEIDES Mega-
rensis à Socratis nece Pla-
tonem & reliquam philo-
sophorum turbam qui ty-
rannorum crudelitatem me-
tuebant, in domum suam
receptavit. Idem unum esse
bonum definiit, pluribus
nominibus inclutum, quod
nunc prudentia, nunc deus,
interdum mens, atque id ge-
nus aliis nominibus nuncu-
paretur: aduersa & contra-
ria bono, prorsus sustulit, ne
esse quidē dictitans. Demō-
strationibus utebatur quæ
per conclusionē, nō autē per
sumptiones constituebantur.

EPICVRVS. Qui hunc probri infimulant, ad Pythoclem formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt, Sedebo optatum tuum & non minus gratum quam dei ipsius ingressum. Item in libro de fine sic scripsisse, Equidem ignoro quid de summo bono statuam, si tollam voluptates quas sapor ministrat, aut Veneris usus adfert, aut quibus aures permulcentur. Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulo scribere. Ista cum in tantum animi stuporem impulerunt, ut & illum verbis sugillaret, & magistrum non vocitaret: ipsum verò, ut fertur, Nausiphanem pulmonem nominabat, illiteratum, impostorem, & cinædum. Platonicos appellabat Dionysij assentatores, ipsum verò Platonem, aureum: Aristotelem, decoctorem, quod comeso omni patrimonio stipendia fecisset, & medicamenta vendidisset: Protagoram, straguligerum, & Democriti scriba, quique in pagis elementa doceret. Heraclitum, simium & affectatorem: Democritum, Lerocritum, velut nugarum censorem: Antidorum,

ΕΠΙΚΟΥΡΟΝ τινὲς διαβόηοντες, φασὶ πρὸς πυθοκλέα ὡραῖον ὄντα γράψαι αὐτὸν, “καθεδούμαι τι προσδοκῶν τιμὴν ἰμερτὴν καὶ ἰσχύον σου εἶδον. Καὶ ἐν ταῖς ὥραις τέλοις ἔγωγε γράφειν, ὃ γὰρ ἔργον ἔχω τί νοήσω τάχα εἶναι, ἀφαιρῶν ἢ τὰς δι’ ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν ἢ τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονὰς, καὶ τὰς 32 δι’ ἀκρεσμάτων. φασὶ καὶ ὡσεὶ ναυσιφάνους τῷ μαθητῇ πύρρῳ ὅτι γράφειν αὐτὸν. Ἐκὼς ἤγαγεν αὐτὸν εἰς ἑκαστὴν ποιούτων, ὥς τε “μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκον. πειθμονὰ τε αὐτὸν (φασὶν) ἐκδίδει, καὶ ἀγρίματων καὶ ἀματῶν καὶ “πόρνῳ, τοῖς τε ὡσεὶ πλάτωνι, 34 διονισιοκόλῳ καὶ αὐτὸν πλάτωνι, χυθῶν καὶ ἀριστέλῃ, ἄσπετον. φασὶν τε γὰρ τιμὴν πατρῴαν ἔσσαν, στρατεύεσθαι καὶ “φαρμακοπῶ- 35 λῳ. φορμοφύρον τε ὡσεὶ L. φαρμακοποιεῖν. ἑταίρον, καὶ γράφειν δημοκρίτου, καὶ ἐν κώμας γάριμα διδάσκειν, Ἡράκλειον τε 36 “μνηστῆρ, καὶ δημόκειον, κυκλίω, “ληρέκειον, καὶ αὐτὶδωρον, 37

38 “συνίδωρον, τοῖς τε κυζικη-
νοῖς ἐχθροῖς τῆς ἐλλάδος· καὶ
τοῖς διαλεκτικοῖς πολυφθονέ-
ροις· πύρρ’ ὦνά σε, Ἀμαθῆ καὶ
ἀπαίδευτον. Χρύσιππῳ· ὅ

39 “ἔξ ἧλθε αὐτὸν ἐν πολυχρα-
φίᾳ· ὅθεν αὐτὸν κάρνεάδης,
πρωτόστον τῷ ἐκείνου βιβλίων
ἀποκαλεῖ. εἰ γὰρ τι γραψαὶ ὁ
ὀπίκτερος, ἐφιλονεῖκε ποσού-
τον γραψαὶ ὁ χρύσιππῳ, καὶ
διὰ τὸ πολλὰ κίς τὰ αὐτὰ

40 γέγραφε, “καὶ τὸ ὀπίκτερον. καὶ
ἀδιόρθωτα εἴλκε τὰ ἐπιγέ-
γραφα, καὶ τὰ μὲν τύειά ποσῶν τα-
ῖς, ὡς ἐκείνου μόνον γέμειν
τὰ βιβλία. καὶ τὴν φασὶ πλεον-
δρῆσαι γραμματοδιδάσκοντα
μετρηθῆναι· ἐπειτα πειτυχόν-
τα τοῖς δημοκρίτου βιβλίοις,

41 “ὅτι φιλοσοφία· ἦξαι. διὸ καὶ
τίμωρ ἔγω λέγῃ πρὸς αὐτὸν

42 “Ἦς αὖτος αὐτοφισκῶν καὶ κύν-
τατος ἐκ σάμου ἦδ’ ὄντων,
Γραμμοδιδασκαλίδης ἀναγρο-
γῆτος ζεῶντων.

Νοσήσας δὲ ἰδ’ ἡμέρας, εἰς
πύθον ἐνέβη χαλκίῳ κεκρα-
μμένῳ ἰδατι θερμῇ, καὶ αἰ-
τήσας ἄκρατον ἐρρ’ ὀφίσε. τοῖς
τε φίλοις πρὸς ἀνγίλας τῶν

sitque, & presentibus amicis mandans ut traditorum

Sanidorum, ac si dicam
tabularum largitorem: Cy-
zicenos, Græciæ perduel-
les: dialecticos, multum in-
uidos: Pyrrhonem, imperi-
tum atque illiteratum.

Chrysippus Epicuri æmu-
lus fuit in scriptorum mul-
titudine: quapropter illum
Carneades eius librorum
parasitum nominavit. nam
siquid scripsit Epicurus,
tantundem Chrysippus scri-
bere affectavit: quo factum
est ut sæpius eadem scriptis
prodiderit, quod illorum
memoria ex animo exci-
derat: quapropter præ ni-
mia festinatione multa pa-
rum castigata attraxit: tan-
tæque ibi abundat testimo-
niorum, quæ adducit, mul-
titude, ut libri Chrysippi
solis illis referti sint. Ini-
tio literarum elementa do-
cuisse memoratur: postea
nactum Democriti scripta,
curriculo ad philosophiam
transisse. Unde Timon sic
de illo,

*Ultimus è physicis, Iunonia
quem Samos effert,
Grammatices doctor, fer-
uensque libidinis æstus.*

Quum quatuordecim dies
ager decubuisset, labrum
æneum calda infusa tem-
peratum ingressus, meri
poculum poposcit, hau-

dogmatū memores essent,
vitam finiuit. Extātque hoc
in eum epigramma,

*Dogmata vos memori retinen-
tes mente, valete,*

*Hæc Epicure ultima verba
facis.*

*Dein labrum ingressus cali-
dum: sorbén̄que meraciū*

*Oppetis, ac Ditis algida re-
gna subis.*

EMPEDOCLES.

Quum Acron medicus, ob
illustre inter medicos no-
men, à senatu Agrigentino
locum extruendo paterno
monumento postulasset,
accedens Empedocles id
fieri vetuit: inter cætera quæ
de æqualitate egregiè disse-
ruit, tali vsuselologio, Ecquod
carmen lugubre incidemus
tumulo? istudne?

*Acronem celebrem medicum
& Acragantis alumnū,*

*Patre satum celebri, tym-
bus habet celebris.*

Iste quum in opinionē ho-
minum irrepsisset ob resti-
tutam vitæ mortuam mu-
lierem, sacrificium fecit
publicè, præsentibus ami-
corū nonnullis: quo peracto
dilapsi alii quieti se dederūt,

εισέντες, ἀνεπαύσαντο, οἱ μὲν, ὑπὸ τοῖς δένδροισιν,

*δογματῶν μνηστῆσαι, ἐτέ-
λθεισε, καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπι-
γραμμά.*

*Χαίρετε καὶ μέμνηθε τὰ δό-
γματα, τὸτ' ἐπὶ κούρεε*

*Ἦσαν εἶπε φίλοις περὶ 43
τοῦ ἀποφθίμενου.*

*Χαλκιδεὺς πύχον γὰρ ἐσήλυθε,
καὶ τὸν ἄκρατον*

*Ἐσπασεν· εἶτ' αἰδῶν ψυ-
χρὸν ἐπισπάσκειτο.*

*Ἄκρων τὸ ἰατρικὸν τέχνην
αἰτωῦτος περὶ τὴν βελῆς ἄ-
κραγαντίνων εἰς κατασκαδὴν
πατρὸς μνήματος, δηρὸν πῶ
ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρετήτα, πα-
ρῆθ' ὁ ΕΜΠΕΔΟ-
ΚΛΗΣ ἐκώλυσε, τὰ τε
δήματα περὶ ἰσότητος διαλε-
χθεὶς, καὶ τοῖσιν τι σωτήρας, τί
δ' ἐπιχράϊστον εἰλεγείον, ἢ
τέτο,*

*“ Ἄκρον ἰατρὸν ἄκρων ἄκρα- 44
γαντῖνον, πατρὸς ἄκρου,*

*Κρύπτει κρημνὸς ἄκρου πα-
τείδος ἀκρετήτης.*

*Οὐτ' ἄποσείλας τὴν νε-
κρὰν ἀνθρώπου ζωὴν, καὶ
δοξαθεὶς, θυσίαν συνετέ-
λει. παρήσαν ὃ καὶ τῶν φί-
λων τινές. μετὰ δὲ πῶ
ἀωχίαν, οἱ μὲν δῆλοι χων*

ὡς ἀγροῦ παρκαταμένει, οἱ δ'
 ὅπερ βούλοντο αὐτὸς δ' ἐμεί-
 ναι ὅππῃ τὴ τόπῃ ἐφ' ἧς ἔσθ' κα-
 τεκλίτο. ὡς δ' ἡμέρας ἡμε-
 ρείσης ἔξαπείσθησαν, ἔχ' δι-
 ρέστημόν θ'. ζητοῦμέν τε δὲ,
 καὶ τῷ οἴκῳ ἀνακρινόμε-
 νων, καὶ φατῶν μὴ εἰδέ-
 ναι, εἰς τις ἐφ' ἡμέσων νυ-
 κτὶ φωνῆς ὑπερμεγέθους ἀ-
 κούσαι παρὰ καλὴν εἰ-
 πεδοκλέα, εἶτα ἔξαναστάντα
 εὐρακύναι φῶς ἐραίνον, ἄλ-
 λο δὲ μὴ δύν. τῷ δ' ἐκπλα-
 γνύτων, ἐνομίωθ' εἶναι θύειν
 αὐτῷ καὶ θάτῳ θιῶ. πρὶν
 ἀπνοῦν φασὶ τοιοῦτόν τι εἶναι,
 ὡς τελέοντα ὑμερῶν τηρεῖν
 ἀπνοῦν τὸ σῶμα καὶ ἄσιτον.
 ἔπειτα ὁ ἐμπεδοκλῆς πολλὰς τ'
 πολιτίδων ἀποδείκνυς ἔσας
 ἐπεδείκνυσε, διὰ τὴν παρ' ἐντα
 πλῆτον. διὸ καὶ πορφύραν ἀνέ-
 λαβε, καὶ σέφριον ὅππῃ θέτο
 χρυσοῦν, ἔτι τε ἐμβαίτας χαλ-
 κὰς καὶ σέμματα δελφικόν.
 κάμνεν τε ὑπὲρ βαδεία, καὶ
 παῖδες ἀγρόλυστοι, καὶ αὐτὸς
 αἰεὶ σκυθρωπὸς ἐφ' εἶδος χή-
 ματος ὤ. ποιεῖται δὲ παρ' ἡμῶν,
 τῷ πολιτῷ ἐντυχόντων, καὶ

bat, sic in publicum prodibat, non defugientibus, in dō iu-

aut sub agri villæ adiacen-
 tis arbusculo, aut quocunque
 tandem libuit loco: ipse ac-
 cubitus sedem non muta-
 uit. Orta demum luce, quū
 cæteri exurrexissent, solus
 inuentus non est. Habita
 de viro quæstione, negan-
 tibúsque se quidquam sci-
 re famulis, vnus inter reli-
 quos dixit se media nocte
 immanem audisse vocem,
 Empedoclem nomine vo-
 cantem: quūque subito
 euigilasset, cæleste iubar
 oculis aspexisse, nec aliud
 quidquam. Attonitis rei
 miraculo omnibus placuit
 illi, vt deo, rem diuinā fieri
 oportere. Porro quod de
 exanimi muliere fertur mi-
 raculum, eiusmodi fermè
 esse perhibent, quasi triginta
 diebus corpus absque spi-
 ritus & cibi vsu conserua-
 uerit. Ipse Empedocles
 multas puellas, populares
 suas, indotatas, ex priuatis
 opibus dote addita locuple-
 tauit: propterea purpuram
 sumpsit, & aureo strophio
 vsus fuit, adhæc crepidas
 æreas induit, & vittam Del-
 phicam. Capillus illi erat
 promissus, pueros alebat
 asseclas: ipse seueritatis
 semper plenus in vno co-
 dēque tenore perseuera-
 bat, sic in publicum prodibat, non defugientibus, in dō iu-

bentibus id ciuibus, tanquam imperij cuiusdam insigne. Postremò ad festum solenne dum curru inuectus Messanam petit, prolapsus crus perfregit, vnde contracto morbo decessit: vti Neanthes Cizycenus literis consignauit.

Z

Z E N O N Cittieus. Hunc Citio, Cypri oppido, oriundum suspexit atque admiratus est Antigonus Macedonum rex: qui interrogatus cur tantopere illum in honore haberet, Quòd (inquit) nunquam remiserit contraxeritve animos, post multa & ingentia à me accepta beneficia. Cuidam catamito formoso dicenti sibi non videri futurum, vt in amoribus esset sapiens, respondit, Nihil vobis formosulis esset infelicius, nisi nos in amore essemus. Hic dicere solebat in sapientem non cadere maiorem atque animi ægritudinem: cuius dicti constantiam periclitari volens rex Antigonus, subornauit qui falso illi nunciaret, agros ipsius ab hostibus direptos, vxorem cum liberis abductam. Quem quum rex vultu deiecto mœltum animaduertisset, Viden,

τοῦτο ἀξιοσάντων οἶονεὶ βασιλείας τινὸς ἀξίσηται. ὕστερον δὲ διὰ τινὰ πανήγυν πορεύμενον ἐφ' ἀμάξης ὡς εἰς μεσιώω, ἔπεσε, καὶ τμηθεὶν ἐκλάσθη. καὶ νοσήσας ἐκ τούτου, ἐτελεύτησεν, ὡς φησὶ νεανίης ὁ κυζικηνός.

Z

Z H' N O N A τὸ κιττιέον ἐστὶ μαζὸν ἀντίγονου ὁ βασιλεὺς. βωτηθεὶς δὲ διὰ τί θαυμάζοι αὐτὸν, ὅτι (ἔφη) πολλῶν καὶ μεγάλων διδομένων αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ, καὶ δέποτε ἐχαιρώθη, καὶ δὲ ταπεινὸς ὤφθη. καὶ τότε πρὸς τὸν καλὸν, εἰπόντα ὅτι καὶ δοκιμὴ ἐραθήσεαι ὁ σοφὸς, καὶ δὲν ἀθλιώτερον (ἔφη) ὑμῶν ἔσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἐραθισόμεθα.

45

Τέτρε λέγοντος ὡς καὶ λυπηθήσεται ὁ σοφὸς, διὰ πειρᾶν βεληθεὶς λαβεῖν ὁ βασιλεὺς ἀντίγονον, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγελίαν, ὡς εἴη τὰ χεῖρα αὐτῷ πρὸς τῶν πολεμίων ἀφηρημένα, καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες. τοῦ δὲ σκυθρωπάσαντος, ὁρᾷς

(ἐφη) ὅτι ἐκείσιν ὁ πλεῖστος
ἀδράφουεν;

ΖΗΝΩΝ ὁ ΕΛΕΑ-
46 τής ἔλεγε “ κόσμον εἶ), κοινόν
τεμὴν εἶ). γαλήνηται ὅτι πλεῖ-
47 πον “ ὑδάτων φύσει ἐκ θερ-
μοῦ καὶ ψυχρῆ καὶ ὑγροῦ καὶ ξη-
ροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς
ἀλλήλα πλεῖον μεταβολῶν. γῆ-
ρὲν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶ), καὶ
ψυχῶν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν
θεριμίων, καὶ μηδὲ ὅς
τούτων ὀπικράτησιν. τῆτοι
φασὶ λοιδορούμενον ἀγανα-
κτῆσαι. αἰνέταται δὲ ὅτι τινὸς,
φάναι, εἰ μὴ λοιδορούμενον
48 πρὸς ποιῶμαι, ὅδε ἐπαγνέ-
μενον “ αἰδοῖται θύομαι.

H

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ὑδὲρ ὡς πεισθὼν ἔλεγε τοῖς
ἰατροῖς εἴτις διώστω ἐν τετρα-
49 ταπηνῶσαι, ὑγρὸν “ τ’ ἔξῃ-
σαι “ ἀπειπόντων ὅ, ἐφ’ ἧκεν ἐ-
αυτὸν εἰς τὸ ἥλιον, καὶ ἐκέλευ-
50 σε τοῖς παῖδας “ βολβίσις
καὶ πλάττειν. οὕτω δὲ καὶ
τείνοντο, μὴ δεικνύειν
ἀποσπᾶσαι τὸ βολβίσις, ἐ-
μεινε καὶ δὲ πλεῖον μετα-
βολῶν αἰσθηθεῖς, κινώ-

(inquit) diuitias non esse ex
his rebus quibus neutram
in partem moueri debeat-
mus?

ZENONELEATES
dicebat mundum esse, va-
cuum non esse: vniuersi
naturam conflata esse ē
calido, frigido, humido, &
sicco, mutuas operas inter
se mutando tradentibus:
homines ē terra ortum du-
cere: animam esse miscellam
ē prædictis concinnatam,
nullo omnium prævalen-
te aut exsuperante. Aiunt
conuitio verberatum, ira
exarsisse: quod quum alius
illi vitio vertisset, respon-
disse, si contumelia vexatus
id dissimulauiro, ne tum
quidem quum laudabor,
voluptatem capiam.

H

HERACLITVS, a-
qua intercure correptus,
medicos rogauit num quis
intestina cōprimere & hu-
morem exinanire posset: illis
insufficientibus, soli feruenti
se exposuit, iussit pueris vt
se fimo bubulo oblinerent.
Eo pacto expassus porre-
ctusque quum finem dura-
tum deripere non valeret,
permanfit, ignoratusque,
ob insignē mutationē quod
hominis nihil referret, à

canibus laniatus fuit. Nul-
lius auditor extitit, seque
suo Marte inuestigasse di-
dicisseque omnia professus
est. Extat in eum tale epi-
gramma,

*Vitam Heraclitus qui sic tole-
rando malignam,
Morte cadat misera, sapius
obstupui.*

*Nam Stygia inuoluit morien-
tia lumina nocte
Morbus aquis tumidis lan-
guida membra rigans.*

Iste existimationem, sa-
crum morbum nominabat:
Visum dicebat mentiri fal-
lique. Ignem esse elemen-
tum: ignisque vicem exhi-
bere vniuersitatis corpus,
raritate & densitate con-
flatam. Nihil apertè expli-
cat. Cuncta ait fieri ex pu-
gnantibus & contrariis:
vniuersa amnis in morem
defluere: rerum vniuersita-
tem terminis circumscri-
ptam esse. vnum esse mun-
dum, eumque ex igne nasci,
& vice versa vniuersum æ-
uum post certos annorum
circuitus atque decursus cō-
flagraturum: idque fati le-
ge fieri. Contrariorum al-
terum quod genitale est &
ad generationem vergit,
bellum & discordiam voca-
ri: alterum verò quod inflā-
mat, concordiam & pacem.

ὦτος γέγονεν. ὅπως ἔδεικνεν
ἤκουσεν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφη· δὲ-
ζουσαί καὶ μαθεῖν πάντα δι-
παρ' ἐαυτοῦ. ἐστὶ δ' εἰς αὐτὸν ἐ-
πίγραμμα,

Πολλάκις ἠράκλειτον ἐθαύ-
μασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ὦ δὲ διαπλήσας δειμοερεῶ,
εἴτ' ἐθανε.

Σῶμα γὰρ ἀρδύουσα κακὴ
νόθος ὕδατι φείγος
ἔσβεσεν ἐν βλεφαροῖς καὶ
σκότος ἠγάγετο.

Οὗτος πῶς οἶσιν ἱερὰν νό-
ον ἔλεγε, καὶ πῶς ὅρασιν ψύ-
δουσαί. πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ
πυρρὸς ἀμοιβῶν τὰ πάντα ἀ-
ραιώσθαι καὶ πυκνώσθαι τὰ γινό-
μενα. ὡς οὖν ὃ ἐδὲν ἐκτίθε-
ται. γίνεσθαι τε πάντα κατ'
ἐναντιότητά, καὶ ῥεῖν τὰ ὅλα
ποταμοῦ δίκλιν. πεπερανέσθαι
τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι κόσμον ἑνα-
ρῶν αὐτὰ τε αὐτὸν ἐκ πυ-
ρὸς, καὶ πάλιν ἐκπυρρῶ-
σθαι κατὰ τινὰς πελοόδους
ὀνδμάξιν τὸν σύμπαντα αἰῶ-
να. καὶ τοῦτο γίνεσθαι καθ'
εἰσδρομέων. τῷ δὲ ὀνα-
τίων τὸ δ' ὅτι πῶς γῆρεσιν
ἄγον, καλεῖσθαι πόλεμον καὶ
εἶναι τὸ δ' ὅτι πῶς ἐκ πύ-
ρωσιν, ὁμολογίαν καὶ εἰρήνην.

51 καὶ πῶς μεταβολῇ, “ εἰ δὲν αἰὼν καίτω· τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ’ αὐτῷ. πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεται, σπυρσάμερόν τε γίνεσθαι ὕδωρ· πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γλῶττιν πέεσθαι, καὶ ταῦτ’ αὖτις ὁδὸν εἶναι ὅππῃ τὸ καίτω. πάλιν τε αὐτῷ πῶς γλῶττιν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι. ὅκ’ ὅτι τοῦτο τὰ λοιπὰ σχεδὸν

52 “ πάντα ὅππῃ πῶς ἀναδυμιάσιν ἀνάγκη πῶς ἀπὸ τῆς θαλάσσης· αὐτὴ δὲ ὅστις ἡ ὁππῇ τὸ αἰὼν ὁδός. γίνεσθαι δὲ ἀναδυμιάσιν ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάσσης, αἷ μὲν, λαμπραὶ καὶ καθαραὶ, αἷ δὲ, σκοτειναί. αὐξάνεται ὅτι τὸ μὲν πῦρ ὑπὸ τῆς λαμπρότης, τὸ δὲ ὕγρον, ἀπὸ τῆς ἑτέρας. τὸ δὲ περιέχον ὁππῇ ὅστις, εἰ δὲ λοῖ· εἶναι μὲν ποὶ ἐν αὐτῇ σκάφαις ἐπιστραμμένας καὶ κοίλον περὶ ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροίζουσας τὰς λαμπράς ἀναδυμιάσιν, ἀποτελεῖν φλόγας αἷ εἶναι τὰ ἄστρα. λαμπροτάτῃ δὲ εἶναι πῶς τῆς ἡλίου φλόγα καὶ θερμοτάτῃ. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλείον ἀπέχον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ εἰς τοῦτο ἥπιον λάμπειν καὶ θάλλειν. πῶς δὲ

Mutationem esse viam quādam sursum ac deorsum ducentem : cuius ratione mundum gigni autumat. nam spissatum ignem liquari & humescere, atque ubi coierit, in aquam abire: rursus aquam coagmentatam, in terram verti, eamque esse viam ad inferna. E diverso terram ipsam fusilem fieri, vnde aqua existat, e qua reliqua prope modum effici. omnia nimirum ad exhalationem, quam mare emittit, retulit ille, hancque nominat viam ad superna. Porro evaporationes existere e terra pariter & mari, partim serenae & limpidae, partim nebulosae caliginosaeque: capere autem incrementum a serenae ignem, ab aliis humorem. Ambiens verò cuiusmodi sit, non explicat, esse tamen in eo alueos siue scaphas convexas ait, in quibus coaceruatæ lucidae exhalationes flammæ elidunt, eaque esse sidera. Solis autem iubar esse splendidissimū feruentissimūque: reliquis astris longiore spatio a terra distantibus, ac ob id minus fulgentibus & calefacientibus.

Lunam, ut pote viciniorem telluri, non ferri per lucidum locum: at solem in claro puroque positum, commenso congruoque a nobis interuallo esse distictum, qua ratione fiat, cur melius calefaciat & illustret. Hunc, ut & lunam, deliquium pati scaphis illis sursum versis: item lunæ quolibet mense variantes figuras (quos schematicos appellant) fieri, dum sensim in ea vertitur alueus ille siue scapha. Præterea diem, noctem, menses, anni temporum vices, annos, imbres, ventos, & horum similia, pro diuersitate exhalationum fieri. serenam namque & claram exhalationem in solis circulo inflammata, diem producere: contrariam verò, si superior fuerit, noctem gignere: sic calorem splendoris ope adauctum, æstatem facere: è contrario humorem redundantem ob ambientis aeris tenebricosam obscuritatem, hyemem efficere. De terra, cuiusmodi sit, nihil definit. Extant in eum hæc epigrammata,

σελιώλω, περιγροτέραι αὐ-
σαι, μὴ δὲ τῆς καθαρῆς φέ-
ρεσθαι πόπου. τὸν μὲντοι ἥλιον
ἐν διαυγείῃ καὶ ἀμυγῇ καίεσθαι,
καὶ σύμμετρον αὐτῇ ἡμῶν ἔχειν
δράσημα. ποιεῖ δὲ τοι μὲν δὴν θερ-
μαίνειν τε καὶ φωτίζειν, ἐκ-
λείπειν τε καὶ ἥλιον καὶ σε-
λιώλω, ἀπὸ σφαιροειδῶν τῶν
σκαφῶν. τίς τε καὶ μέντοι
τῶν σελιώων σχηματισμοὶς γίνε-
σθαι, σφαιροειδῆς ἐν αὐτῇ καὶ
μικρὸν τῆς σκάφης. ἡμέραν
τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆ-
νας, ὥρας αἰτίους καὶ ὁμοίους 53
ποῖς, ὕποισ τε καὶ πιδύμασιν, L. εἰ τίς.
καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια, καὶ
ταῖς διαφοραῖς αἰαθυμιάσας.
πῶς μὲν γὰρ λαμπρὰν αἰαθυ-
μίαν φλογροῦσιν ἐν τῇ
κύκλῳ ἡλίου, ἡμέραν πῶς δὲ
ἐναγνίαν ἐπικρατήσασιν, νύ-
κτα ἀποτελεῖν. καὶ ἐκ μὲν τῆς
λαμπροῦς τὸ θερμὸν αὐξάνο-
μονον, θερμὸν ποιεῖν. ἐκ δὲ τῆς
σκοτεινῆς τὸ ὑγρὸν πλεονάζ-
σαι, χιμῶνα ἐπὶ γαίαν ἔχειν.
ὡς δὲ τῆς γῆς ἐδὲν ἀπο-
φάνεται ὅποια ὅτι. φέρον-
ται δὲ εἰς αὐτὴν ἐπὶ γαίμα-
τα πάντα,

54 Ηράκλειτος ἐγὼ· τί με ὦ
 κάτω ἔλκετ' ἄμουσι,
 Οὐ' χυμὸν ἐπόνου, τοῖς
 δὲ μ' ὀπίσθι μένοισι.
 Εἷς ἐμοὶ ἀνθρώπων, τρισμύ-
 ειοι· οἱ δ' ἀνὰριθμοι,
 Οὐ' δέ τις. Τὰ δ' αὖδ' ἔχ' πα-
 ρὰ πρὸς πόρον.

Ἄλλο.

Μὴ Τυχὸς Ἡρακλείτου ἐπ'
 ὁ μὲν φάγον εἴλεε βιβλόν
 Τὸ ἐφ' ἑστίῃ, μάλα τοι δύς-
 βατος ἀτραπιτὶς.
 Ὅρφνη ἔχ' σκότος ἐστὶν δὴ ἀμ-
 πετον· ὡς δέ σε μῶσις

55 Εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμ-
 πρὸς ἥελιός.

Λαμπρὸς ὅς ἐστι τοῖς συγ-
 γράμμασι καὶ σαφὴς, ὥστε καὶ

56 τὸν ὡς νωθὲς αὖτον ῥαδίως
 L. νωθὲς γινώσκει, καὶ διδρμα ψυχῆς λα-
 σαίον. Σεῖν. ἢ τε βραχύτης καὶ τὸ βά-
 ρος τῆς ἐρμηνείας, ἀσύγκριτον.

Θ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ κλη-
 57 θεὸς ὡς ἄθεος, εἶπα θεός,
 παντάπασιν ἀνθρώποις τὰς αἰ-
 θεῶν δόξας. Τέλος δὲ ὑπε-
 λαμβάνει χρᾶν καὶ λύπην· ἢ
 εἰδὼν, ὅτι φρονήσει πλεῖον δέ,
 ὅτι ἀφροσύνη. ἀγαθὰ δέ,
 φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην
 κακὰ δέ, τὰς ἀνμυλίας ἔχεις.

*Heraclitus ego, quid me gens
 barbara vexas?*

*Iste labor doctis, non tibi
 suscipitur.*

*Vnum habes pro sexcentis, pro
 nemine turbam,*

*Hoc in regno Hecates disse-
 ro tergeminæ.*

Aliud.

*Heracliti oculo librum prope-
 rante caueto*

*Voluere, namque aperit se
 via inexplicita.*

*Omnia nigrescunt tenebris,
 quas mysta peritus*

*Si retegat, nitido sint mage
 clara die.*

Dilucidus alioquin &
 perspicuus in scriptis est, ut
 etiam quamvis tardo ho-
 mini obuius intellectu sit,
 & in mentem faciliè pene-
 tret, verum styli breuitas &
 grauitas incomparabilis est.

Θ

THEODORVS co-
 gnomento dictus ἄθεος, hoc
 est, impius, postea θεός, id
 est, Deus, opiniones de diis
 penitus antiquauit ac sus-
 tulit. Finem statuebat esse
 gaudium & tristitiam: il-
 lud, prudentia & rerum co-
 gnitione: hanc vecordia &
 stultitia metiens. Bona esse
 prudentiā & iustitiam: mala
 cōtrarias animi affectiones:
 media

media verò, voluptatem & dolorem. Sustulit idem amicitiam, quòd ea neque penes stolidos, neque penes sapientes sit. nam sublato usu, amicitiam confestim aboleri atque interire: sapientes rursus, quum sua sint sorte contenti, amicorum opem non requirere. Aiebat rationi consentaneum esse ut vir bonus subtraheret se vitæ pro patria impendendæ periculo: neque enim abiiciendam temerè cordati viri prudentiam pro stultorum commodis. Mundum esse nobis patriam. Sapientem furto, adulterio, sacrilegióque se dediturum, ex usu temporis. horum etenim nihil natura turpe esse, si tollas popularem de hisce opinionem, quæ ad continendum in officio vulgus hominum recepta est. Iste aliquando periculum adiit ut in Martium vicum, Areopagum nomine, pertraheretur, ni Demetrius Phalereus eum discrimini exemisset. Sunt qui dicunt illum etiam cicutam hausisse iudicio condemnatum.

THEODORVS alter, Samius, consulit ut templi Ephesini fundamētis carbones substernerentur, quòd loco vliginoso carbones

μύσα ὅ, ἡδονὴν καὶ πόνον. αὐτὴ-
 ρα ὅ καὶ φιλίαν, ὅρα τὸ μὴτε
 ἐν ἀφροσύνῃ αὐτῶν εἶναι, μὴτε
 ἐν ὁμοίᾳ. τῆς μὲν γὰρ χεῖρας
 ἀναρεθείσης, καὶ τῶν φιλιῶν
 ἐκ ποδῶν εἶναι. τοῖς δὲ ὁμοίοις, αὐ-
 τάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖ-
 σθαι φίλων. ἔλεγε δὲ καὶ δι-
 λογον εἶναι, τὸ ἀποδοῦναι ὅτι ὑπε-
 ξαγαγὴν ὑπὸ τῆς πατείδος
 εἰαυτόν. καὶ γὰρ ἀποδοῦναι τῶν
 φρονησάντων ἕνεκα τῆς τῆς ἀ-
 φροσύνης ὠφελείας. εἶναι τὸ
 πατείδα τὸν κόσμον. καὶ κλέψαν-
 τε καὶ μοιχεύσαν καὶ ἱεροσυλή-
 σαν ἐν καμῶν. μὴ δὲ γὰρ τού-
 των φύσει αἰσχρόν εἶναι, τῆς ὅτι
 αὐτοῖς δόξης αἰρεωδύνης, ἢ
 σύγκειται ἕνεκα τῆς τῆς ἀ-
 φροσύνης συνοχῆς. καὶ τὸ ἐκιν-
 διώδουσε ποτὲ εἰς ἄρσεν πά-
 ρον ἀχθῶναι, εἰ μὴ δημή-
 τερα ὁ φθιγγὶς αὐτὸν ἐρ-
 ρύσατο. οἱ δὲ φασὶ καὶ κώ-
 νειον αὐτὸν πλεῖν καὶ ἀδικα-
 δέναι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ὁ μὲν, σάμιος, συνεβού-
 λουσαι ἀνδρακτας ὑποτεθῆ-
 ναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν ἐφέ-
 σω ναοῦ. καθύστερον γὰρ ὄντος
 ἐφ' ἧ τὸ τόπος, τοῖς ἀνδρακτας

τὸ ξυλῶδες ἀποβιβάζονται, αὐτὸ
τὸ δὲ ὕδωρ ἀπαθείς ἐχὼν ὕδατι.

lignea exuti natura solidi-
tatem acciperent aquis in-
expugnabilem.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

λέγεται εἰς πλὴν θεοφράστου
διὰ τὸ ἐκείνου φοιτᾶν μαθηταί
πρὸς διχίλιους.

THEOPHRASTVS.
Huius ludum frequenta-
se ad bis mille auditores di-
cuntur.

I

ἸΠΠΑΣΟΣ ὁ μετα-
ποντίην Θ' ἔργον χρόνον ὡς
μυόνον εἶπ' ὅτι τὸ κόσμου μετα-
βολῆς, καὶ πεπρασμενον εἶπ' ὅτι
πάν, καὶ ἀκίνητον.

H

HIPPASVS Metapon-
tinus dicebat statum esse in-
teritus mundi tempus, i-
psumque vniuersum certis
finitum esse terminis, mo-
tuque sempiterno cieri.

K

ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ Λί-
βου, φιλοσόφου, τελευτή-
σαντος, ἡ σελήνη ἐξ ἤϊπε, καὶ ὁ
ἥλιος ἀμυδρὸς ἐγένετο.

K

KARNEADE Liby-
co, philosopho, ē vita dis-
cedente Luna defecit, & sol
tenebris obscuratus est.

St. For-
tasse de
est τ' τε-
λατῶας
ante α-
ναπνοῆς
L. ἐξ-
μονίᾳ
Pro quo
scriben-
dum pro-
pius est
ὁ ἔω μοι-
ᾶν.
L. ἐκείνου
νείτω.

ΚΡΑΤΗΣ καὶ πολέ-
μον ἔκτος " ἐφίλη πλὴν δὲ
λήλῳ, ὥστε καὶ ζῶντες κμόνον
τῆς αὐτῆς ἡσίου ὀπτηθεύμα-
των, ἀλλὰ καὶ μέγιστον
" ἀναπνοῆς " ἔω μοιᾶν
ἀνέλοιον, καὶ θάγοντες τ' αὐτῆς
ἐφῆς " κοινωνήτω. ἐνθεν καὶ
ἀρκεσίλαος μετ' ἑαυτὸν
αὐτὸς εἶπ' ὅτι θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς, ἔλεγον
ὡς εἶεν θεοί τινες, ἡ λείψανα
τῶν ἐν τῷ χρόνῳ γένεσ. καὶ
ὅτι ἡσίου ὁ φιλοδημόδης,

KRATES Atheniensis
& Polemon ita mutuo se
inuicem amore complexi
fuerunt, ut viui non iisdem
modò studiis dediti, verum
etiam usque ad extremum
penè spiritum inter se mo-
res cōformauerint, ac mor-
tui communi sepulchro tu-
mulati sint: Vnde & Arcesi-
laus Theophrasto ad eos
diuerstēs dicere solebat, illos
esse deos quospiam, & aurei
sæculi reliquias: neque enim
vulgi applausum quærebāt,

sed Dionysodori tibicinis si-
miles erant, quem gloria-
tum accepimus, quod suos
modos ad lyram pulsos ne-
mo unquam inaudisset in
triremi aut apud fontem,
quemadmodum Ismeniae
Thebani.

KRANTOR Solensis
admiratione Homeri &
EVripidis tenebatur, di-
ctitans arduum esse & ope-
rosum, Tragicè & seruatim
affectibus scribere: protulit-
que versum ex EVripidis
Bellerophonte,
*Hei mihi, quid hei? mortalia
at passus sumus.*

In fingendis vocabulis mi-
rè felix: itaque poetæ cu-
iusdam versus blattis refer-
tos esse dixit, & Theo-
phraستي theses testa fuisse
exaratas.

KLEANTHES, Kra-
teris discipulus, ita ad la-
bores impiger fuit, ut Her-
cules alter nominaretur;
nam, quum decisset illi un-
de victum quæteret, no-
cturno tempore hauriebat
ex puteo aquam, mercede,
interdiu disciplinis grauio-
ribus vacabat: unde pro
Kleanthe Phreantles, cen-
puteorum exantlator, co-
gnominatus est. Iste prola-
ta in medium familiarium
cœtuum pecunia quam la-

δὴ οἶον διονυσόδωρον ποτὲ
τ' αὐλητικῶ φασὶν εἰπεῖν, σε-
μνιευόμενον ὅτι τὰ μηδὲν
τῶν κρυμάτων αὐτῆς μήτ' ὅτι
τειχέως μήτ' ὅτι κρήνης ἀ-
κηκοέναι, κατὰ τὸν ἰσμη-
νίου.

ΚΡΑΝΤΩΡ ὁ σοφὸς
ἐθαύμαζεν ὅμους καὶ θύει-
πίδω, λέγον ὅτι δὲς τρα-
γικῶς καὶ συμπαθῶς κα-
ταψαι. καὶ περὶ τῶν σίχων τ'
ὅτι τὸ βήλεσφόντες,

Οἶμοι, τί δ' οἶμοι; θνητὰ πο-
τεπύθαι.

ὣς δ' ἀγνὸς ὀνοματοποιῆσαι.
ποιητῶν γὰρ τινὸς “ σκίφης 61
μεσοῖς ἐπὶ τοῖς σίχοις εἶπε, καὶ
ταῖς διοφράσεως θεσῆς, ὅς τινος
καταψαί.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, ὁ
μαθητὴς κράτητος, ποσειδῶνα
γέροντα φιλοπύθη, ὡς καὶ δει-
τέρῳ Ἡρακλῆς περὶ τὸν ἀ-
θλῶτα. καὶ ἔχων γὰρ ὅθεν βρα-
φῆ, καὶ μὲν ἰνκτας ἔπειθε ὅ-
θεν, μεθοῦ, μεθ' ἡμέραν δὲ
ποῖς μαθήμασιν ἐχόλαζεν.
ὅθεν ἐπωνομάσθη φρεάν-
της. οὗτ' οὐ τὸ ἀπὸ τῆς κό-
πης “ αὐτὸς πεναχθεὶς κέρματι
εἰς μέσον ποτὲ ἀγαθὸν εἶναι

St. δύταιτ
αι

γνωίμεν, ἔφη, κλεάνθης μὲν
καὶ δῖον κλεάνθην· δυνάτ'
αὖ τρεῖ φειν, εἰ βύλοιτο. οἱ δὲ
ἔχοντες ὅθων τρεῖ φονταί, παρ'
ἐτέρων ὁπίζουσι τὰ ὁπι-
πύδα, καὶ τὰ ἀναιδώς φιλο-
σοφουῦντες. εἰπόντος τινὸς ἀρ-
κισίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα,
παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ φέρε· εἰ γὰρ
καὶ λόγῳ τὸ κατὰ τὴν λατρε-
ρεῖ, τοῖς γουὲρ τοῖς αὐτὸν τι-
δεῖ. καὶ ὁ ἀρκισίλαος, ἔκο-
λακθόμην, φησί. πρὸς ὃν ὁ
κλεάνθης, ναὶ κολακθώ, φησί·
φάμεν δὲ δῖον μὴ λέγειν, ἔ-
τερα δὲ ποιεῖν. Σωτῶντος
γινὸς τί ὑποθήσεται τῷ ὑμῶν,
63 ἔφη, " πὲρ ὅκ τ' ἡλέκτραι,

Σίγα σίγα, λευκὸν ἴχθυον,
φρίδρον τ' ποικίλῳ ὑβρίσαν-
τα αὐτὸν καὶ μετανοήσαντα,
πρὸς ἡμᾶς εἰπὼν, ἄπονον εἶναι,
τὸ μὴ διόνυσον καὶ τὸ ἡρακλέα
φλυαρεδύνας ὑπὸ τῆς ποιη-
τῆς, μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ
ὅτι τῇ τυχαίᾳ βλασφημία
δυσχεραίνεν.

Λ

Λ ΕΥ Κ Ι Π Π Ο Σ

ὁ ἡεάτης ἔλεγε αὐτῶν
εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἄλ-
λλα μεταβάλλειν.

bore coegerat, Kleanthes,
inquit, si velit, etiam alteri
Kleanthi victum ministra-
re queat, quum hi, quibus
abundè est unde alantur,
ab aliis ad vsum vitæ ne-
cessaria expetant, quamvis
perfunctoriam philosophiæ
operam navantes. Quum
quidam dixisset Arcesi-
laum ab officio discedere,
respondit, Desino maledi-
cere: etsi namque contra
officium loquitur, retamen
ipsa illud stabilit. Tum
Arcesilaus, Adulationem,
inquit, non recipio: Subie-
cit Kleanthes, Certè adu-
lor tibi, qui aliud loquere, a-
liud præstare dixi. Interro-
ganti cuidam quid potissi-
mum filio inculcaret atque
præciperet, illud (inquit) E-
lectræ,

Sile, sile, candidum vestigiū.
Sositheum poetam, convi-
tium ipsi ingentem, &
pœnitentia ductum, rece-
pit in gratiam: dictitans ab-
surdum fore, si quum Liber
pater & Hercules à poetis
toties ludibrio habiti non
incandescant, ipse ob leuem
offensam & maledictum
succenseret.

Λ

LEUCIPPVS Eleates
dicebat cuncta esse infinita
& in se mutuo commutari,

uniuersum esse inane & corporibus plenum : mundosque gigni dum corpuscula inane illud replent, atque inter se complicantur ac cohaerescunt : proque ratione illorum incrementi per motum sidera existere. Solem ampliore circulo circumagi extra Lunam : tellurem verò in medio rapi, veluti vehiculo actam : eiusque speciem tympano esse non absimilem. Primus iste in sectilia corpuscula rerum initia statuit. Vniuersum sine carere dicit, cuius hoc plenum sit : aliud, inane : statuit & elementa, & mundos ex his infinitos esse, ac in elementa abire dissoluique. Mundos autem hac ratione fieri : ex infinito multa & figuris omnigenis praedita corpuscula dissilire, velut assulas abscissas in magnum inane : quæ coacta rapi una vertigine & circumactu : cuius impetu impacta & modis variis in orbem totata similia seorsum ad sui similia separari secernique contingat. E quibus æquo momento libratis & ob multitudinem circumagi nequeuntibus, exilia discedere ad exterius inane,

τό, τε πᾶν εἶ) κενόν καὶ πληρὲς
 ὁμοίῳ. τοῖς τε κόσμοις γί-
 νεσθαι, σωματίων εἰς τὸ κενόν
 ἐμπίπτοντων, καὶ ἀμήλοισ πε-
 रिπλεκομένων. ἔκ τε τ' κινή-
 σεως καὶ αὐξήσιν αὐτῶν γίνε-
 σθαι πῶς τῶν αἰσίων φύσιν.
 “ φερίνεσθαι δὲ τ' ἥλιον ἐν 64
 μείζονι κύκλῳ, πᾶσι πῶς σι-
 λωῖται. πῶς γὰρ ὀχεῖσθαι, 65
 πᾶσι τὸ μέτρον δινομένῳ
 χῆμα τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς
 εἶ). πᾶσι τε αἰπίμοις ἀρ-
 χὰς ὑπεστήσατο. τὸ πᾶν ἀπει-
 ρον φησὶ τοῦτου δὲ τὸ μὲν, πλη-
 ρὲς εἶ), τὸ δὲ, κενόν. καὶ σοί-
 χῆα φησὶ, κόσμοις τε αἰπίεσι
 εἶ), καὶ “ δὴ δὴ εἶσθαι εἰς τᾶν- 66
 τα. γίνεσθαι δὲ τοῖς κόσμοις
 οὕτως· φερίσθαι καὶ ἀποτο-
 μῶν ἐκ τ' αἰπίων πολλὰ
 σώματα παντοῖα τοῖς χήμα-
 σιν εἰς μέγα κενόν, ὡς “ αἰ- 67
 θεριδέντα μίαν ἀπὸ γαίης
 σθαι δύναι· καθ' ἡν πᾶσι-
 κρόντα, καὶ παντοδαπῶς κυ-
 κλόμενα, δὴ κείνεσθαι χω-
 εἰς τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον.
 ἰσχυρὸν δὲ δὴ τὸ πλη-
 ρὸς μηκέτι δυνατῶν πᾶσι
 φερίσθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χω-
 ρεῖν εἰς τὸ ὅμοιον κενόν,
 N n n iij

67
 L. αἰθροί-
 διέντα.

St. τυγκα-
τατρέχον
εις ἀλλή-
λα.

ὡς τὸ δὲ πλόμα· τὰ δὲ λοι-
πὰ, συμμένειν, ἢ περιπλεκό-
μα, συγκατατρέχιν δὴ ἡλ-
καὶ ποιεῖν περὶ τὴν σύ-
σημα σφαιροειδές. πούτῳ δὲ
οἶον ὑμῶν ὑφίσταται, περι-
έχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώ-
ματα· ὧν καὶ πλεονέχοντος
αὐτέρεσιν περιδινουμένων,
λεπτὸν γινώσκοντες τὸ πέριξ ὑμέ-
να, συρρέοντων αἰετῶν σι-
χῶν κατ' ἐπιφανείᾳ τῆς δι-
νης· καὶ ἔτι γινώσκοντες πλεονέ-
χον, συμδρόντων τῶν ἐν-
χθέντων ἐπὶ τὸ μέτρον. αὐτὸν
τε πάλιν τὸ περιέχοντα οἶον
ὑμῶν αὐξάνειν, καὶ τὸ ἐπι-
κράτησιν τῶν ἔξωθεν σωμα-
των. δὴν τε φερέμενον αὐτὸν,
ὧν αὖ ἐπιφανείᾳ, ταῦτα ἐπι-
κταῖται. πούτων δὲ τινὰ συμ-
πλεκόμενα, ποιεῖν σύσημα,
τὸ ὑμῶν περὶ τὸν, καὶ συρρεῖν ἢ

68 “ ἀπλωδές· ξηραίνονται ἢ
L. πηλῶ- καὶ περιφερόμενα σιμῶν τῇ τῷ
δε; ὅλκῳ δὴν, εἴτ' ἐκ πυρῶδέντα,
πλεονέχον τῶν ἄσρων ἀποτελέσσαι
φύσιν. εἴτ' ἢ τῷ ἡλίῳ κυ-
κλον, ἔξωτατον, τὸ ἢ τῆς σε-
λιώης, περιεχόμενον. τῶν δὲ
λων μεταξὺ τούτων ὄντων· ἢ
πάντα μὲν τὰ ἄστρα περὶ-
οῦται δὲ τὸ τόχος τῆς φορέας.

veluti cribro increta, reli-
qua considerare simul & com-
plexu quodam in unum cō-
currere : primumque effi-
cere coagulum quoddam
sphaeriforme : atque id ceu
fœtus inuolucrum edi ac
produci, in se omnigena
corpuscula quæ ambit con-
tinens. Quibus circa centri
medij umbilicum circum-
rotatis, ambientem mem-
branam extenuari, dum
semper continua corpuscula
tractu vertiginis rapta in
unum confluunt. Eaque ra-
tione tellurem esse factam,
quando illa quæ in medi-
tullium delata sunt, simul
hærent atque permanent.
Rursus ambiens illud inuo-
lucro simile, incremento
augeri, corpusculis exter-
ternis in potestatem reda-
ctis, quando vortice circū-
actum, quæcunque attige-
rit, sibi adiungat velut pe-
culium. Ex his nonnulla quæ
adhærescere, in massam coge-
re, madidam initio & li-
mosam : arefacta verò & cū
vniuersi rotatu circumuolu-
ta, ac deinde inflammata,
in astrorum naturam con-
ueriti. Solis circulum esse ex-
timum, lunæ nouissimū ter-
raq; proximū, ceteris inter-
medium positū obtinentibus.
Sidera omnia ignescere, ob
cōcitatissimū motū celeritatē;

à sideribus solem quoque flammam concipere: lunam verò paululum ignis participare. Solem item & lunam defectu laborare, propterea quòd versus meridiem tellus deurgat. Borealem plagam semper niue horrere, algere, & gelu concrefcere. Solem rarius, lunam frequenter deficere, eo quòd vtriusque circuli impares sint & inæquales. Mundum & gigni & augeri, & imminui tabescere: que necessitate quadam: quæ cuiusmodi sit, ipse explanat.

M

MENEDERMVS, Eretrienſis, architecti filius fuit: vnde ex Alexini cœtu quidam conuitio cum incefſit ob promulgatam ab eo legem: dictitans, Non decere ſapientem vel ſcenam, vel populi ſcitum vt fabricet. Miſſus Megaram ab Eretrienſibus præſidiorum præfectus, venit ad Platonem in Academiam, captuſque veluti reti, valedixit militiæ. Gracuitati motum deditus fuit: quamobrem Crates parodice in eum luſit,

τὸ ὅτι ἥλιον καὶ ὑπὸ τῆς αἰσῶν
ἐκπυρρῶνται· πλὴν δὲ σελιώλω
ὀλίγον τῷ πυρὸς μεταλαμβάνειν.
ἐκλείπιν ὃ ἥλιον καὶ σε-
λιώλω, τὰς κακλίδαι πλὴν γὰρ
πρὸς μεσημβρίαν. τὰ δὲ πρὸς
ἀρκτῶν, αἰεὶ τενίφεται καὶ κα-
τάλυτρα εἶναι, καὶ πήγνυσθαι. καὶ
τὸ ἥλιον ἐκλείπειν ἀσπασίως·
πλὴν ὃ σελιώλω συνεχῶς, διὰ
τὸ ἀνιστοῦν εἶναι τοὺς κύκλους αὐ-
τῶν. εἶναι τε ὡς τὸ γῆρας
κόσμου, ὅτε καὶ αὐξήσας καὶ
φθίσας, κατὰ τινὰ ἀνάγκην,
ὡς ὅποια ὅτι δέξασα φεῖ.

M

MENEΔΗΜΟΣ
ὁ βουλευτής, ἀρχιτέκτων τοῦ ἵους
ὡς, ὁ θάνατος αὐτοῦ ψή-
φισμά τι, καὶ θήσεται τις δι-
ξίνη τοῦ, εἰπὼν ὅς ἔτε σικινίω
ἔτε ψήφισματα πρὸς τὴν
τοῦ χάφειν. πρὸς τοὺς ὃ
φρὺρδς ὑπὸ τῆς βουλευτικῆς εἰς
μέγαρον, ἀνῆλθεν εἰς αἰκαδη-
μίαν πρὸς πλάτωνα καὶ μα-
ραθεῖς, κατέλειπε πλὴν στρα-
τείας. ὡς δὲ σεμνὸς ἰκανῶς
ὅθεν αὐτὸν κράτης παρωδῶν
φησὶ,

Φλιάσόν τ' ἀσκληπιάδην
καὶ ταῦρον δ' ἐτρέλιν.

ὁ δὲ τιμὸν ἔπει,

69 Λῆρην ἀλαστήσας ὁ φρυωμένος
ἄφροσι βόμβαλξ.

Οὐτὼ δ' ἰὼ σεμνὸς, ὡς ἐν-
ρύλοχον τ' κασσάδρεα μετὰ
κλειππίδου κυζικίου καί-
ρακίε κληθέτω ὑπὸ ἀντιγ-
νον, αὐτεπειν. φοβεῖται γὰρ μὴ
μυῖα δῆμος αἰσθηται. ἰὼ γὰρ
ἐπικόπῃς καὶ παρ' ῥήσας ἡς.

ἀντιγνόνε συμβαλλομένε τί
εἴποιεῖ ἐπὶ κῶμον ἀφίκοιτο,
σιωπήσας τὰ δῆα, μόνον ἐ-
κέλευσεν ἀπαγγεῖλαι ὅτι βα-
σιλέως ὑπὸς ἐστὶ. πρὸς τὸν ἀναι-
σθητον, ἀναφθοντά τι αὐτῷ
εἰκαύως, ἠρώτησεν εἰ ἀρεθὲν
ἔχοι. φήσαντες δὲ καὶ πᾶμ-
πλεῖστα κτήματα, παρὸν δὲ
νῦν (ἔφη) κακίωνων ἐπιμε-
λου. μὴ συμβῇ τοι καὶ ταῦτα
ἀφαιρεῖται, καὶ κομψὸν ἰδιώ-
τῳ ἀποβῇ. πρὸς τὸ εἰ-
πόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐ-
πύθετο πῶσα τ' ἀριθμὸν καὶ
εἰ νομίζοι πλείω ἢ ἑκα-
τόν. ἰὼ δὲ καὶ “ ἐκκαί-
της, καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδελ-
φορ. ὅτε γὰρ τὰ τῶν τι-
νῶν ἰὼ παρ' αὐτῷ βλέπειν,

70

*Phliastumque Asclepiadem
taurumque Eretrensem.*

& Timon ita,

*Ille supercilium tollens, &
vendere nugas,*

*Ac medium digitum consue-
tus porgere vulgo.*

Seueritas eius tanta fuit, ut
Eurylochus Cassandreu
cum Cyziceno Cleippide
puero accitus ad Antigo-
num, respuerit venire, di-
ctitans vereri se ut Mene-
demo res innotescat. erat
enim impendio mordacior
in carpendo, & liberioris
linguae. Antigono consi-
lium petenti quid dicturus
esset, si ad coepulantes acce-
deret, cætera tacitus, so-
lum iussit illi nunciari quod
regis esset filius. A stupido
quodam, qui ad illum ne-
scio quid sine delectu attu-
lerat, interrogauit num a-
grum haberet: quum ille
prædia sibi complura esse
adiiecisset. Abi, inquit, &
illorum satage, ne & illa
fortè perdas, & scitum i-
diotam inuitus amittas.
Dicentem multa esse bona,
sciscitatus est, quot essent
numero, & an centenis
plura. Idem erat leni &
remisso animo, parumque
satagens rerum scholæ suæ:
itaque nullum apud il-
lum videre erat ordinem,

neque sedilia in orbem erant disposita : sed ut quisque forte obambulabat aut sedebat, ita illi audiendo operam dabant. Cratetem, qui in cœtu hominum astans asperius illum inceserat, quod ad capeffendam rempublicam accessisset in carcerem duci præceperat: sed ille nihilo ob id deiectior, prætereuntem ac præ aliis eminentem, obseruare, & hominem Agamemnonium atque *ἡγεῖσιν πόλιν, hoc est, ciuitatis principem*, appellare non destitit. Erat idem paulo supersticiosior: quare quum aliquando cum Asclepiade in diuersorio carnes proiectas edisset, recognita, nauseare cœpit & impallescere : donec eum obiurgans Asclepiades diceret, non carnes illi attulisse eam molestiam, sed presumptam suspicionem. Cæteró qui vir fuit in excipien-
dis hospitio amicis liberalis, & agitandis frequentioribus conuiujs intencior, quod Eretria morbidum aerem haberet atque insalubrem. Plurimum Homero tribuit & Melicis, deinde Sophocli & Achæo, cui in Satyris secundum, ut Æschvlo principem locum, dedit. Vnde in eos qui in regenda republica sibi aduersabantur, ut fertur, hos senarios iactabat,

ἔτε βάθρα κύκλω δέκειτο,
 ὅμῃ δ' αὖ ἕκαστος ἐτύχε πε-
 ριπατῆρ' ἢ καὶ θηροφύγῃ, ἤκουε
 καὶ αὐτὸς τῶτον τ' ἔσπον δὲ καί-
 μένκε. Κράτητος δὲ ποτε πε-
 εῖσα μένκε αὐτὸν καὶ καὶ θα-
 πλομένκε εἰς τὸ ὅτι πολιτεύε-
 ται, ἐκ ἧθυσέ τισιν εἰς τὸ δε-
 σμότηειον ἐμβεβεῖν αὐτόν.
 τὸν δὲ, μηδὲν ἡπὶον τηρεῖν πα-
 εῖόντα καὶ ἰσοκύπλοντα, ἀγα-
 μεμόνεον τε καὶ ἡγήσιν πόλιν
 ἀποκαλεῖν. ἰὼ δὲ πως ἡρέ-
 μα καὶ δέσιν δαίμονες ἐρῶσι
 ἀσκληπιάδῃ γούῳ ποτὲ καὶ
 ἀγνοῖαν ἐν πανδοκείῳ κρεάτων
 ριπτεμένων φαγεῖν, ὅπρῃ μά-
 θοι, ἐναυτίε τε καὶ ὠχρία, ἕως
 ἀσκληπιάδης ἐπιτίμωσεν
 αὐτῷ. “ὡς ὅ, εἰπὼν, ἰὼ ὦ 71
 χλησεν αὐτῷ τὰ κρέα. ἰὼ ὅ
 φιλυπόδοχος, καὶ δὲ τὸ νοσῶ-
 δες τ' ἐρετείας, πλείω σινά-
 γον συμπόσια. περὶ ἧς ὅ
 ριήρω, καὶ τοῖς ἰδιόκοις, εἶτα
 θεοκλήϊ καὶ ἀχαιῷ. ὦ καὶ τὸ
 δευτερεῖον αὐτοῖς αὐτοῖς, αἰ-
 γύλω ὅ τὸ περὶ τὸν ἀπιδί-
 δου. περὶ γούῳ τοῖς ἀντιπολι-
 τικομένοις ταῦτα περὶ φέρετο,

Ἡλ' σκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀδι-
νῶν ἱαχὺς,

Καὶ πρὸς χαλῶνις ἀέτος βρα-
χὺ χρόνον.

Ταῦτα δὲ ὅτε ἀχαιὸς ἐκ τῆς
ἑστρεπῆς ὀμφήης. ὥστε
πρὸς πείρασιν οἱ λέγοντες
αὐτὸν μηδὲν ἀγνώκοναι πλὴν

τῆς Ἀσκληπιάδου μηδείας. Σίλ-
πωνα ἐπαμνῶν, δῆλο μὲν οὐδὲν
εἶπε πλὴν ὅτι ἦν δεινός. ὃν
ἢ ταῦς ζητήσιν ὥδε μάχ-
μος ἡν ὡς ὑπώπια φῶν ἀ-
πῆει. ἔτω ἢ ἦσαν ἔτ' ἑκαὶ
Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε

72 τοῖς διαγράψαντο, “ σὺ
εἰζόμενοι πρὸς τὸ τίς δό-
τετο δρεῖ, μηδέτερον λα-
βεῖν. ἐγὼ καὶ ἢ γυναῖκας, Ἀ-
σκληπιάδης μὲν πρὸς θυγατέ-
ρα, πρὸς ἢ μητέρα μενέδημος.
καὶ περὶ τὴν τελευτήν τῶν Ἀ-
σκληπιάδης τὸ γυνάμενον, ἔλα-
βε τὸ τῆς μενέδημου, ὁ κείνός
τε αὖ, ὅτε περὶ πρὸς ἢ τὴν πο-
λιτείας, πλουσίαν ἐγὼ μενον. ἐ-
πέτρεψε μέντοι πρὸς τῆς οἰ-
κίας διοίκησιν τῇ πρὸς τέρτα
γυναίκε. τὸ δὲ συμπόσια
ἔτις ἐποίητο πρὸς ἢ τῶν
ματὸς δυοῖν ἢ τριῶν, “ ἐς ὃ
βραδείως ἡν τὸ ἡμέρας.

Iun. 17

*Quandoque pernicem caput
tardus pede,*

*Aquilamque testudo brevis
prævertet.*

Sunt autem ex Omphale
Satyrica Achæi. quapro-
pter falluntur qui nihil il-
lum legisse, præter unam
E Vripidis Medeam, dicti-
tant. Quum Stilponem lau-
daret, aliud non dixit quàm
quòd liberalis esset. In quæ-
stionibus adeo vehemens
fuit & pugnavit, ut non disce-
deret nisi sigillatis prius o-
culis. Tam arcta verò ami-
citia deuincti erant ipse &
Asclepiades, ut quum Ar-
chepolis censuisset danda
illis tria drachmarum mil-
lia, obfirmatis animis vter
secundo loco tolleret, neu-
ter acceperit. Vxores au-
tem duxerant, Menedemus
matrem, filiam Asclepiades:
qua extincta, Menedemi
coniugem hic sibi adiunxit:
ille verò iam reipubl. præ-
fectus, opulentam duxit,
permessa priori uxori edium
communium administra-
tione.

Symposia hunc in modum
obibat: Cum duobus tribus-
ve prius cibum fumebat, do-
nec præceps iam esset dies:

deinde vocabat aliquos accedentes, & quidem iam antè cœnatos. Itaque si quis adueniret, ocius deflectens sciscitabatur egredientes quid in mensa esset appositum, & quod esset dici tempus. si igitur olusculum aut falfamentum id erat, abibant: sin carniū quippiam, ingrediebantur. Æstate, lectuli storea in sternebantur: hyeme, villosis pellibus stragulisve. Ceruical autem sibi quemque adferre oportebat. Poculum quod obambula- bat, hemina capacius non erat. Tragemata erant lupini aut fabæ: interdum è temporariis fructibus, poma, mala punica, pira, & plerumque ficus passæ. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait,

Cœna in breui pusillus admodum calix

In orbem obambulat, tragematum efficit

Vicem eruditus sermo cum sodalibus.

Aiunt illum patriam è tyrannorum manibus non semel liberaſſe, & ad Antigonom se contuliſſe, voluiſſeque eã iterũ reddere liberã: sed quũ ille flecti non posset,

ἔπειτά τις ἐκδής τοις πρὸς
ἡγομένους, καὶ αὐτοῖς ἤδη δε-
δῆνυκότας. ὥς τε εἴ τις ἦτοί,
θαῖπρον ἀνακαμπίων ἐπυν-
θανέτο τ' ἐξιόντων τί εἴη πα-
ρεκαίμενον, καὶ πῶς ἔχοι τὸ
χρόνον. εἰ μὲν οὐκ ἴαχερον
λῶ, ἢ τάειχον, ἀνεχώρου· εἰ
ὁ κρεάδιον, εἰσῆεσαν. λῶ δ' ὅτ'
μὴ δέρεαι ψίαθος ὅππ' ἤκλι-
νῶν· τὸ δ' ἡμῶν θ', κώδιον.
περσικεφάειον δ' αὐτὰς φέ-
ρειν ἴδῃ. πό, τε πελαγόμενον
ποτύγιον καὶ μεῖζον κοτυλαίη.
τράχημα, δέρμος ἢ κύαμος.
ἔσι δ' ὅτε καὶ ὠείων, ἄπιθ',
ἢ ῥόα, ἢ ὄχναί, ἢ τῇ δὲ ἰχά-
δες. Λυκόφρων δὲ χράψας
αὐτὰ ἐγκώμιον, περὶ τοῦτου
φησὶν,

ὥς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ
βασιλική

Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέ-
τρον, τράχημα δ'
ὁ στωφρονιστὴς τοῖς φιλη-
κόοις λόγος.

Τοῦτον φασὶ τυράνων
πολλάκις ἐλευθερώσαι πλεῖ-
σταί τε· φοιτᾷν γὰρ καὶ
πρὸς ἀντίγονον· καὶ βού-
λεσθαι ἡδύθερῶσαι πάλιν
αὐτὴν. τοῦ δὲ μὴ εἰκόντος,

St.ύπ'

“ ἐπ’ αἰθυμίας αἰσιπήσαντα
ἐπὶ αἱ ἡμερῶν, τὸ βίον μεγα-
λάξαι.

ΜΕΛΙΣΣΟΣ ἔλε-
γε τὸ παῖ ἀπειρον εἶναι καὶ ἀνδρ-
λείων, καὶ ἀκίνητον, καὶ ἐν,
ὁμοιον ἐαυτῷ, καὶ πληρες. κίνη-
σιν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι.
καὶ πάλιν θεῶν ἔλεγε μὴ δεῖν
ἀπορρίνεσθαι. μὴ γὰρ εἶναι γινώσκον
αὐτῶν.

N

ΝΙΚΟ΄ ΛΑΟΣ φιλό-
σοφος, ὁ δαμασκηνός, το-
σοῦτον ἡγάπησεν τὸν αὐ-
γεύς καὶ σοφόν, ὥστε τοῖς
73 ὑπ’ ὀκείνης πεμπομένης “ πλα-
κοῦντας τῷ καί σοφῳ, νικο-
λάους αὐτὸν καλεῖν. καὶ διαμέ-
νει τὸ πᾶν ἄχρι τῆς σήμερον.

ΝΟΥΜΗΨΙΟΣ, τυ-
δαρεικὸς φιλόσοφος, ὁ ἀ-
παμάρς, πρὸ πλάτωνος δια-
νοίας ἡλεῖξεν ὡς ἐκ τῶν μο-
σαϊκῶν βιβλίων τὸ πάλιν θεῶν
καὶ κόσμου ἀποσυλήσας. διὸ
καὶ φησὶ, τί γὰρ ὅτι πλάτων ἢ
μοῦσης ἀπικρίζων;

ΝΕΣΤΩΡ ἐποποιός,
ὁ ἐκ λυκίας, ἔγραψεν ἱλιά-
δα λεπογραμματον. ἐστὶ γὰρ
ἐν τῷ α΄, μὴ διείσπεσθαι α΄.
74 καὶ “ καὶ ῥα φασὶν οὕτω

præ animi mœtore post-
quam septem dies inedia
tolerasset, vita excessisse.

MELISSVS dicebat
vniuersitatis corpus esse in-
finitum, ac mutationis mo-
tûsque expers: & vnum, sibi
ipsi simile ac plenum mo-
tum non esse, sed videri. De
deo nihil esse certò statuen-
dum & asseuerandum cea-
sebat. nullam enim eius esse
cognitionem.

N

NICOLAUS. Nico-
laum, philosophum Dama-
scenum, tanto amore com-
plexus fuit Augustus Cæsar,
vt missas ab eo ad se placentas,
Nicolao vocaret. quæ
in hunc vsque diem durat
appellatio.

NUMENIUS, Pytha-
goricus philosophus, Api-
mia oriundus, Platonis in-
genium nota perstringit,
quod veluti plagio subri-
puerit è Mosaicis libris quæ
de deo & mundo prodidit.
Eò spectat quod dicit, Quid
enim aliud est Plato quam
Moses Atticissans?

NESTOR Lycius, car-
minum scriptor, composuit
Iliadem certis literis caren-
tem. nam in primo libro, qui
per A notatur, nullum in-
uenias, atque ita in omnibus

libris alphabeti Græci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter illi Odysseam scripsit Tryphiodorus.

Ξ

XANTHVS, Lydius, historicus, in Lydiacæ historiæ secundo memoriæ prodidit Gygen Lydorum regem, primum feminas caltrasse, quò illis semper ætate florentibus novisque vteretur.

XENOCRATES philosophus quum Alexander Macedo misisset illi dono triginta auri talenta, remisit: dictitans regem pecuniis, non autem philosophum, opus habere. Antipatro Athenas venienti, ipsūque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quàm ille inceptam orationem finiisset. Ipse verò à fastu alienissimus, secum frequenter luce meditabatur, horamque vnam silentio partiebatur. Tantum tamen virum Athenienses aliquando venundederunt, quum non posset inquilinariū tributū appendere. Eum emit Demetrius Phalereus, utrique subueniens atq; opitulatus:

δημήτριε· οὐ φθηνότα· καὶ ἐκείτερον ἀποκατέστησε·

τὸ ἐκείτης ἐκλιμπαίνην σοι-
χείον. ἐποίησε δὲ καὶ τρυ-
φιδώρ· οὐδ' ὅσπερ ὁμοίως
αὐτῷ.

Ξ

Ξάνθος, λυδὸς, ἰστορικὸς, ἐν
τῇ δευτέρᾳ τῆς λυδικῶν τῆ St. Vide-
ἰστοριῶν φησὶν ὅτι παρθένος tur arti-
γύνης ὁ λυδῶν βασιλεὺς γυ- culus τῆ
ναϊκας ἀνέχον, ὅπως αὐ- redun-
ταῖς χεῖρσι αἰεὶ νεαζέσσης. dare.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ
ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος
αὐτῷ τῆ μακεδόνος δὲ Ξαν-
θου χρυσοῦ τετρακόντα τάλαν-
τα, ἀπέπεμψεν· εἰπὼν βασι-
λέα δεῖσθαι χρημάτων, καὶ φι-
λόσοφον. ἀντιπάτρως ποτὲ
ἤθύντος εἰς ἀθηνάς, καὶ ἀ-
σπασαμένους τῆτον, καὶ πρῶτον
αὐτὸν ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν
ἢ τὸ λόγον ὃν ἔγεγε ὁρα-
νᾶσαι. αὐτοφύλακός δὲ ὢν,
πολλάκις ἐαυτῷ τῆς ἡμέ-
ρας ἐμυθέτα, καὶ ὥραν μίαν
(φασὶν) ἀπένεμα σιωπῇ. Α-
θηνᾶσι δὲ ὅμοιος αὐτὸν τοῖς
ἄλλοις ὄντα, ὅτι πρὸς ποτὲ,
“ τὸ μετόικιον ἀπονομιᾶ 75
δεῖναι. καὶ αὐτὸν ὠνεῖται

Ξενοκράτης μὲν, πρῶτον ἐλάβε-
ρίαν· Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοί-
κιον.

quando Xenocrati reddidit
libertatem, & Atheniensibus
tributum inquilinarium
persoluit.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ὁ
κολοφώνιος· ἦν γὰρ τέσσαρα
εἴη τ' ὄντων στοιχεῖα, κόσμοις
δ' ἀπίεσι, ἐπεὶ ἀλλήλοισι
δέ. τὰ νεφελῶν ἰσάσθαι, τῆς
ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφε-
ρομένης, καὶ ἀερέουσας αὐτὰ
εἰς τὸ ἀεθέριον. οὐσίαν θεοῦ
σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔ-
χουσαν ἀνθρώπῳ. ὅλον δὲ ὁ-
ρᾶν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέν-
τοι ἀναπνεῖν. σύμπαν τὰ τε εἴη
νοῦ καὶ φρενὸς καὶ αἰσίου.
περὶ τὸ ἀπὸ φησὶ ὅτι
πάντ' ἡνέμενον φθαρτὸν ὅτι
καὶ ἡ ψυχὴ περὶ μα. ἔφη τε καὶ
τὰ πολλὰ ἥσσαν νῦν εἴη. καὶ
ποῖς τυράννοις ὀντυλχάνειν ἢ
ὥς ἡκιστα, ἢ ὥς ἡδιστα. Ἐμπε-
δακλέεις εἰπόντες αὐτῷ ὅτι
ἀνδρείως ὅτιν οὐ φθός, εἰκό-
τως, ἔφη. σοφὸν γὰρ εἴη δέ τι
ὀπιγνώσιμον τὸ φθόνον.
περὶ τὸ εἶπεν ἀκατάληπτα
εἴη τὰ πάντα.

Ο

ΟΜΗΡΟΣ ἰσορεῖ-
ται γινώσκειν τυφλός, ὥς μὴ

XENOPHANES,
Colophonius, quatuor esse
rerum elementa dixit, mun-
dos sine fine, immutabiles:
nubes concrefcere attractis
sursum visolis humoribus,
& in ambiente locum ca-
pientibus. Dei substan-
tiam esse sphaeriformem,
nihil homini simile haben-
tem. & totum, quicquid v-
bique est, videre ac audire,
nec tamen spiritum ducere:
simulque omnia esse,
mentem, prudentiam, & æ-
ternitatem. Primus asseue-
rauit, quicquid gignitur,
interitui esse obnoxium: &
animam esse spiritum. Di-
xit & plæraque esse mente
inferiora deterioraque. Cū
tyrannis vel non omnino
sermonem habendum esse,
vel quàm suauissimè. Em-
pedocli dicenti sapientem
haud temerè reperiri, re-
spondit, Rectè tu quidem,
quippe sapiens sit necesse
est qui sapientis cognitio-
nem habebit. Primus etiam
dixit cuncta esse incompre-
hensibilia.

Ο

HOMERVS. Hunc
tradunt historiarum captum
oculis fuisse, quod cupi-

ditati, & libidini, quæ per oculos irrepit, non cesserit victus.

Π

PALAMÉDES literaria elementa quatuor inuenit, ζ, π, ρ & χ.

PINDARVS, lyricus, precatus deos vt quod in vita maximè optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte extinctus est, recliui capite super amasij Theoxeni genua.

PLATO philosophus dicitur & connubium & Venerereum congressum in vniuersum respuisse. Rumor erat matrem ipsius è numine grauidam vterum tulisse, obiecto illi Apollinis viso: ac post editum Platonem, tum demum Aristonē maritum cum ea consuetudinem habuisse. Platonis nomē accepit quod πλατὺς id est, lato vel pectore vel fronte esset: alij inditum nomen rentur ab vbertate sermonis, hoc est, verborum latitudine. Timon comicè illum traducens in Sillis (ita vocauit sales ac diſteria in philosophos iacta) de eo hunc in modum ait, Præuius ante omnes ductor latissimus ibat,

ἢ τῆς δὲ οὐρανίας, ἢ δὲ 76
τῷ οὐρανίῳ ἔρχεται.

Π

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ
δύρετό ζ κ π, κ φ καὶ χ
σοιχεῖα.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ ὁ λυ-
εικὸς αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐ-
τῷ δοθῆναι τῷ ἐν τῷ βίῳ,
ἀφ' οὗ ἀπὸ θανάτου ἐν θεάτρῳ,
“αἰακηκλιμένα εἰς τὰ πῦρ ἐ- 77
ρωμένε αὐτὸ θεοξένε γρ- Iun. αἰα-
νάτα. κεκλιμέ-
νους

ΠΛΑΤΩΝ ὁ φιλό-
σοφος λέγεται μὴ γάμον ἔ-
να, μηδὲ ὁμιλίαν σώματος
καταπαξ ἀναχέσθαι. φασὶ
ὅτι ὡς ἐκ τινος θείας ὀψίως
ἢ μήτρης αὐτῷ ἐκκυθὲ γέγε-
νον, ὅτι φανέντος αὐτῇ τῷ ἀ-
πολλωνί· κὶ λυδία ἔτικε
τὸ πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ
συνερχέτο. πλατὺς δὲ ὢν
τὰ σέρινα, ἢ τὸ μέτωπον, πλα-
τὼν περισηγορεύθη. οἱ δὲ ὡς
πλατὺς ἐν λόγοις ἔπω φα-
σιν αὐτὸν κληθῆναι. τίμων
ὅτι κομωδῶν αὐτὸν ἐν σίλλοις,
φησὶ,

Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλα-
τὺς αὐτός, διὰ ἀγορητικῆς

Ἡδυνήης τέπειξ ἰσχυράφθ,

οἷθ' ἐκαδημα

Δένδρῳ ἐφεζόμενοι, ὅπα λυ-
εῖεσθαι ἰήσι.

Πρότερον γὰρ ἡ ἀκαδημία
τὸ χρεῖον ἐκαδημίας ἐκα-
λεῖτο. ὅπως μίξιν ἐποιήσατο

ἥ τε ἡρακλειτείων λόγων
καὶ πυθαγορείων καὶ σωκρα-
τείων. τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ, καθ'
ἡρακλείου· τὰ δὲ νοητὰ, καὶ
πυθαγόρου τὰ δὲ πολιτικά,
καὶ σωκράτει ἐφιλοσόφει.

ὡφύηται ὅ πολλὰ παρ' ὅπι-

78 χάρμου. φησὶ γὰρ ὁ “ ὅπι χρ-
μ.Θ., λέγουσιν οἱ σοφοὶ πῶς
ψυχὴ τὰ μὲν διὰ τὸ σῶμα τὸ
αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούσθαι, βλέ-
πουσθαι· τὰ δὲ αὐτῇ καθ' αὐ-
τῇ ἀνθυμαῖσθαι, μηδὲν τῷ
σώματι χρωμένῳ. διὸ καὶ
ἥ ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ (ἥ)
τὰ δὲ νοητὰ. ὧν ἕνεκα καὶ
πλάτων ἐλέγχετο ὅτι δεῖ τοὺς
συνιδεῖν πᾶς τοῦ παντὸς ἀρ-
χάς ὅτι θυμοειδῆς, πρῶτον
μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διδύεσθαι
πᾶς ἰδέας· οἷον ὁμοιότητάς,
καὶ μονάδα καὶ πλῆθος, καὶ
μέγεθος, καὶ στάσις καὶ κίνησις·

partire : exempli gratia, similitudinem & unitatem,
multitudinem & magnitudinem, statum & motum,
secundo

*Suaviloquens orator, quod
quem iure cicadis*

*Argutis possis componere, quas
Hecademi*

*Consonet arbutum modulan-
tes voce canora.*

Initio enim Hecademi
fundus Academia dicta fuit.
Hic Heracliti, Pythagoræ
& Socratis rationes com-
miscuit atque confudit. nam
quæ sensibus obuia sunt, ex
Heracliti sententia tracta-
uit : quæ mente compre-
henduntur, secundum Py-
thagoram explicuit : in po-
liticis & ciuilibus rebus, à
Socrate non discessit. Mul-
ta ab Epicharmo comico
mutuatus est, ut testatur
Alcimus : qui etiam hæc di-
cit, Rerum periti dicunt a-
nimam partim per corpus
per sentiscere, nimirum vi-
dendo audiendoque : par-
tim per se ipsam concipere
atque intelligere, nusquam
corporis ope usam : ac pro-
inde rerum alias sensibus
percipi, alias animo co-
gnosci. Quamobrem Plato
dixit eos qui vniuersitatis
primordia animo comple-
cti desiderant, primum o-
portere seorsum per se re-
rum formas (ideas appel-
lant) disiungere atque dis-

Secundo loco ipsum per se honestum, bonū & æquum, quæque eius generis sunt alia constituere. Tertio, cernere quæ ideæ sub eandem rationem cadant: ut scientiam aut proceritatem, aut principatum: idque animo reputare, quod nostratia cum illis gentilia sint, ac nomine conveniant, & quod cum iis participant: verbi gratia, Æqua esse quæ cum æquo: honesta, quæ cum honesto communicet. Inter ideas autem unum est aliquid sempiternum, & intelligentia ipsa, omniumque affectionum vacuum: propterea dicit ideas, id est, rerum formas, existere tanquam exemplaria, cætera iis assimilari, velut earum expressa simulachra. De bono summo & ideis sic fermè Epicharmus loquitur. Num tibiæ cantillatio res quæpiam est? certe est. homo ergo cantillatio tibiæ est. Minimè gentium. Agè videam: quid verò tibicen aliquis, videtur ne tibi esse homo, an secus? Prorsus. Idem igitur sentire de bono videris, ut hoc, bonū sit, illud, res sit per se: qui dena carminum genera perdidicit, is iā bonus efficitur.

δύτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ ποιῶντα ὑποδέσθαι. πείποι δ', ὥς ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσα πρὸς δὴμίλας εἰσὶν, οἷον ὅτις ἡμίλω, ἢ μέγιστος, ἢ δεσποτεῖαι· ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχον ἐκείνων, ὁμοῦμα ἐκείναις ὑπαρξί. λέγω δ' οἷον, δίκαια μὲν, ὅσα τῷ δικαίῳ· καλὰ δ', ὅσα τῷ καλοῦ. ἐστὶ δ' ὥς εἰδῶν ἐκαστον αἰδιόον τε καὶ νόημα, καὶ πρὸς τύποις ἀπαθείς. διὸ καὶ φησὶν ἐν τῇ φύσει ταῖς ιδέαις “ ἰσάναι, καθάπερ ὡρεῖται. δειγμάτων τὸ δι' ἡμᾶς ταύταις εἰκάναι, τούτων ὁμοιώματα καθδεσώτα. ὁ τίνι ὁπίχρμος πεί τε τῷ ἀγαθοῦ καὶ περὶ ὥς ἰδεῶν ἔτω λέγει, ἄρ' ὅτι ἀλλήσις τί πρᾶγμα; πάνυ μὲν οὐκ. ἀνθρώπου οὐκ ἀλλήσις ὅτι; ἐδαμφός. φρεῖδω τί δ', “ ἀλλήταις τίς, εἰ μὲν τοι δοκῇ ἀνθρώπου, ἢ ὥς ἢ; πάνυ μὲν οὐκ. ἐκοῦν δοκῇ οὕτως ἔχον καὶ πεί “ τὰ ἀγαθοῦ. πὲρ μὲν ἀγαθόν. “ πὲρ δ', ἀγαθόν. πρᾶγμα εἶδον καθ' αὐτὸ, ὅστις δέκα εἰδῆ μαθὼν τῆνο, ἀγαθὸς γίγνεται ἔτι. Οοο j

St. ἰσάναι

St. ἀλλή-
ταί τις εἶ-
μάρτοι
St. τὰ ἀγα-
θόν. vel ἢ
ἀγαθόν.

ὁ πλάτων Χαβεία σιωπῶν
 τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θα-
 νάπτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν
 τοῦτο ἀντιτάξαι βοληθεῖ. 70.
 ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς πλὴν
 ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβείᾳ,
 Κρωβύλης “ κροβύλης οἱ συκοφαντίας
 ἀπαντήσεις, φησὶν, διῆλθον σιωπα-
 γορδύσων ἤκει, ἀγνοῶν ὅτι
 καὶ σὲ τὸ σωκράτους κώνειον
 ἀναμένει; ὁ δ’ ἔφη, καὶ ὅτε
 ἔσθ’ ἡ πατρίδος ἐστρατὶ δού-
 μιν, ὑπὸ μισθον τοῖς καὶ δούλῃς,
 καὶ νῦν ἔσθ’ ἡ καθήκοντος
 διὰ φίλον ὑπομνήσας. ποιῶν τῷ
 ὅν, ὁ μὲν ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς
 ὑπὸ τῶν κομικῶν. Διὸ πομπῶ
 γοῶν φησὶν,
 Ἐν γὰρ ὅσιν ἔστι ἐν,
 Ταῖς δὲ δύο μόλις ἐν ὅσιν ὥς
 φησι πλάτων,
 Ἀλλὰ καὶ ἀναξάνδριδος,
 Ὅτε “ ταῖς μισθῶν ἐστρατὶ
 ὥς ὅσιν πλάτων.
 Καὶ τίμω, ἀναξάνδριδος
 ζῶν αὐτὸς,
 Ὡς αὖτε πλάτων, πλάτων,
 πλάτων αὐτὸς εἰδώς.
 Ἀλλ’ ἔστι.
 Εἰς χαμῶν ἤκει, ὥς ἔσθ’
 ἀπορεῖν ἡ
 Ἄνω καὶ τῷ τῷ τῷ, ὥς
 τῷ πλάτων,
 Σοφὸν ἔστιν ὁρῆκα, διῆλθον τῷ
 τῷ τῷ.

Plato Chabriam ducem ca-
 pitis accusatum comitaba-
 tur, nullo id civium ten-
 tare auso: quo tempore in-
 ter ascendendum una cum
 illo in arcem Athenarum,
 quum Crobylus quadru-
 plator illi obviam factus, i-
 stud ingessisset: Alteri auxi-
 liaturus venis, at nescis te
 quoque manere Socratis
 cicutam: ipse respondit,
 Quum pro patria militare,
 pericula sustinui, & quidem
 nunc in amici gratiam, ne
 officium deseram, sustinere
 non verebor. Eiusmodi ta-
 men vir non effugit male-
 dicta & scommata comi-
 corum: inter quos Theo-
 pompus,

Unum enim uero ne unum qui-
dem est,

Imò duo vix sunt unum, quòd
sentit Plato.

Præterea Anaxandrides,
 Quum deuorabas oleas, ut so-
 let Plato.

Et Timon ad nomen
 alludens,
 Ceu finxit portenta loqui
 miracula doctus
 Vana Plato.

Item Alexis,
 In tempore aduenis: nam con-
 siliy indiga
 Sursum deorsum palor, ut
 Plato, obambulans:
 Nec repperi sapientem lassæ
 cruribus.

Iterum,

*Ipsi tibi ignota loqueris, quin
ut Plato*

*Vagus discurre, & quid cepe
ac nitrum, scies.*

Amphis in Amphicrate,
Quod nam istud sit bonum,
quo tu potirier

Te posse reris propter hanc, e-
quidem minus
Here scio, quàm Platonis quod
fuerit bonum.

Plato, quæ affectus & animo complexus fuit, asserit, falsa refutat, de incertis definire superfedet: de iis quæ approbat, per quatuor personas sententiam suam prodit, nempe Socratem, Timæum, Atheniensem hospitem, & exterum Eleatem. Mendacium verò refellentes inducit Thrasymachum, Calliclem, Polum, & Gorgiam. Animam dicebat principium sui habere arithmetica, corpus verò, geometria. definiebátque animam esse formam spiritus quoquouersum distracti, & se suapte vi mouentem.

PYRRHO, Eleus, Ana-
xarcho comes, cum Gy-
mnosophistis, Indis, & Ma-
gis, consuetudinem ha-
buit. Hic legem quandam

καὶ πάλιν.

Δέξας καὶ ὡς ἐκείνη,

συνελθόντες τρέχων

Πλάτωνι, ἡ γνώση λίσσεν ἡ
κρύμμενον.

Ἀμφὶς ἀμφικράτει,

Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ,τι ποτ' ἔστιν,

ὁ δὲ τὸν ἰσχυαίειν

Μὴ λείψ' ἄρα ταῦτα, ἥτιον οἷ- 82

၁၃၈၇ ခုနှစ်

Ὡς δὲ ἀποτ' ἢ τὸ τῆς πλάτων
ἀγαθόν.

Ὁ πλάτων δὲ μὲν κατεί-

ληφει ἀποφαίνεται. τὸ δὲ

ਪ੍ਰਸੰਨਾਦਿਤਿ. ਅਤੇ ਰੀਤੀਤਿ-

δήλων ὁπείχ. καὶ περὶ μὴ τῆς

αὐτὰς δοκοῦσιν ἀποφαίνεται

διὰ τῶν αἰσθητικῶν.

σπαράγους, ἱμαίους. ὡς ἴ

જોઈ + સુદાઈ જ્યે! જોઈપોરુ એ-

σάββατον, ἡμέραν, καὶ ἡμέραν

πῶλον, γοργίαν. ελεγε δὲ

μὴ φοβέσθαι, ἀρχὴν ἔχον ἀπὸ θ-

μητικῶ, τὸ ὅσωμα, ἡσώμα-

περικλιν. ωειζεω δωπλω
Ν. π. π. π. π. π. π. π.

[Faint handwritten text]

πινδαρος αυτοκριντον

49. ΠΥΡΡΩΝ ἰν

Π Υ' Ρ' Ρ' Ω Ν ο η-

λβ̃⓪, ἀνὰ τὸ ἀρχαῖον συνακο-

λαγῶν, καὶ τοῖς γυμνοῦσι-

σαῖς καὶ τοῖς μαίεσι συνέμι-

Ἐκ τ. 87 ὁ πρὸς ἀναλυσινὰς 84

ॐ ॐ ॐ

καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσὶν ἀρχαί. καὶ ἐν
 τῷ ἐφασκεν ὅτε καλῶν οὐτε
 ἀγροῶν ἔτε δι' αἶον, ἔτε αὖ δι-
 κοι. καὶ ὁμοίως ὅτι πάντων,
 μηδὲν εἶ) τῇ δὴ θεῖα, ὁμοῦ ὅ
 καὶ ἔτε πάντα τοὺς ἀνθρώπους
 πορεύειν. καὶ τὸ μόνον πῶς ἢ
 πῶς εἶ) ἐκαστον. φασὶ ὅ αὐτὸν
 ἐκπατεῖν καὶ ῥιμαζεῖν, ἀπα-
 νίως ὅτι φανόμενον τοῖς οἰ-
 κοῖ. τὰ ποῦ τὸ εἶναι, ἀκρίτως
 ἰνδρὺ τινὸς ὀνειδίζοντος ἀνα-
 ξάρχῳ, ὡς ἐκ αὐτοῦ ἔτε εἶναι τι-
 να διδάσκειν ὅτι ἀγαθόν, αὐ-
 τὸς αὐτὰς βασιλικὰς θρα-
 πύων. αἰεὶ τε εἶ) ἐν ταῖς αὐταῖς
 κατὰ σῆματι. ὥστε εἰ καὶ τις
 αὐτὸν καλεῖται μετὰ αὐτὸν λέ-
 γοντα, αὐτὰς δεῖν ἀντιμε-
 λῶν. πολλάκις ὅ καὶ ἀπεδή-
 μει μηδὲν ἀπορηπῶν, καὶ σιω-
 ρεῖ μετὰ τοῖς τοῖς ἡδε. κα-
 τὰ ληφθεὶς δὲ ποτε αὐτὰς λα-
 λῶν, καὶ ῥωπῆθεὶς πρὸς αἰ-
 τία, ἐφ' ἣν μετὰ τὴν χρεὶς ὅς εἶ).
 ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπὸ ἑδενὸς
 κατεφρονεῖτο, δεῖν τὸ ὅτι οὐ δι-
 κῶς λέγειν καὶ πορὸς ῥωπῆσιν.

eum vellet vnà vagabatur. Deprehensus quandoque se-
 cum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari
 secum, qua ratione vir bonus fiat, & aliis utilis. In qua-
 stionibus nemo despectui illum habuit, eo quòd oratione
 pressa & ad interrogationem accommodata responderet.

& formulam inuexit in-
 comprehensibilitatis (quam
 ἀτακτοσύνη vocat, quasi ni-
 hil percipi possit) & epoches:
 quam assensionis retentionem,
 suspensionemve dicimus. Ne-
 gabat quidquam reuera el-
 se honestum, vel flagitio-
 sum, iustum vel iniustum: &
 consimiliter de cæteris. Ho-
 mines tantummodo cuncta
 agere aut ex legis instituto
 aut ex consuetudine disse-
 rebat, nihilo enim magis
 hoc quàm illud esse. Prædi-
 cant, illum solere solitudi-
 nes & secessus captare, rarò
 domesticis videndum se pre-
 bendo. Idque fecisse ab eo
 tempore quo Indum audie-
 rat Anaxarcho exprobran-
 tem obiicientemque, quòd
 alium neminem virtutem
 & bonum doceret, ipse
 aulas regum colens atque
 frequentans. Præterea eo-
 dem in statu habitumque
 persistere solitum memo-
 rant: vt etiam si dicentem
 quis desereret, secum nibi-
 lominus incæptum ser-
 monem perageret. Non
 rarò peregrinationem susci-
 piebat, nemini sui instituti
 indicium faciens: & quibus-

ἔγω δ' ὑπὸ τῇ πατρὶδος ἐτι-
 μήην, ὥς τε καὶ ἀρχὴν κα-
 τέστη, καὶ δι' ἐκείνον πᾶσι τοῖς
 φιλοσόφοις ἀτέλεια ἐλπι-
 σθη. ἄσπετος καὶ τῇ ἀδελφῇ
 συνεβίω " μαυροῦσιν καὶ φθῶν 85
 εἰς τὴν " αὐρῶν, ἐπίπρε- 86
 σκον, ὀρνίθια εἰς τὸ χοῖον καὶ χο-
 εἶδον. καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας
 ἐκείνου ἀδελφῶν. καὶ χο-
 λήσας τὴν πρὸς τῆς ἀδελφῆς, 87
 φιλίστα ἐκδύετο πρὸς δὲ τὴν 88
 λαβόνητον, εἶπεν " ὡς ἔκ ἐν-
 κυαίω, ἐπιδόξισται ἀδελφῶ-
 εἶας. καὶ κυνὸς ποτὲ ἐπὶ νε- 87
 χθὲν " " δὲ σοφὸν θέντος, εἶ- 8
 πε πρὸς τὴν αἰτιασάμενον ὡς
 χαλεπὸν εἶη ὁ λοχαγεὺς ἐκδύ-
 ναι τὸν ἄνθρωπον. διηγεῖται ὅτι
 πρὸς τὴν μὴ ὡς οἶόν τε πᾶσι β-
 ροῖς πρὸς τὴν πρῶτον, εἰ ὅτι
 μὴ, τὰ γε λόγῳ.

ΠΟΤΑΨΜΩΝΑ, ἡ
 μυτιλίωαῖον, ῥήτορα, εἰς ἡ
 πατρίδα ὅτ' αἰνόντα ποτὲ, ὁ
 καὶ οὐδ' οὐδ' εἰς τοῖς τοῖς ἐ-
 φωδίαζε χαίμασι, ΠΟΤΑΨ-
 ΜΩΝΑ ΤΟΝ ΛΕΣΒΩ-
 ΝΑΚΤΟΣ Εἴτις ἀδι-
 κεῖν ΤΟΛΜΗΣΟΙ, St. -ολ, μῆ-
 ΣΚΕΨΑΣΘΩ Εἴμοιδυ 78
 ΝΗΣΕΤΑΙ ΠΟΛΕΜΕΪΝ.

Q o o iij

Σ

ΣΙΒΥΛΛΑ, ῥώμαϊ-
κή λέξις ὅτιν, ἐρμηνευομένη
προφῆτις. ὅθεν αἱ θήλσαι
μαρτιδοῦς ἐνὶ ὀνόματι σίβυλ-
λαι ὠνομαζόντο. γινόνται ὅ
σίβυλλαι δέκα. ὧν πρώτη
ἡ χαλδαία, ἡ περὶ χριστοῦ
προφήτῃς ὄψασα. εἰ δὲ οἱ σίχοι
αὐτῆς ἀτελεῖς δύνεισκονται καὶ
ἄμετροι, ἐκ αὐτῆς ἡ αἰτία, δι-
ὰ τῆς ταχυγράφων, ἀσυμ-
φρασάντων τῇ ῥύμῃ τῇ λό-
γου· ἅμα γὰρ τῇ ὀπιπνοῖα ἐ-
πίπαιτο ἡ τῆς λεγομένων
μνήμη.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ

ὁ λυρικὸς, γράψας ψόρον ἧέ-
νης, ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γρά-
ψας ἧένης ἐγκώμιον, ἀπέ-
βλεψεν. ὁ κλήθη δὲ στήσιχορος
ὡς προῆς ἐν κιθαρῳδίᾳ
σήσας χορὸν. πρῶτες γὰρ ἡ-
σίας ἧέγετο.

ΣΑΡΡΩ ἡ λεσβία δι'
ῥώτα φάωντο τῇ μυτιλη-
ναίᾳ ἐκ τῆς λευκαῖας κατεπόν-
τισαν εἰς αὐτὴν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ὁ
πραγματὸς μέλιττα ἐκδύετο
διὰ τὴν ἡδύ.

S

SIBYLLA, Romana
vox est, fatidicam mulie-
rem significans: unde vati-
cinæ fœminæ vno nomine
Sibyllæ vocantur. decem
autem numero fuere: qua-
rum prima, Chaldæa, de
Christo vaticinata est. Cu-
ius si versus aliquot imper-
fecti & metricis legibus pa-
rum constantes inuenian-
tur, non ipsius id culpa, sed
notariorum vitio accidit,
qui vim ac flumen verbo-
rum calamo assequi nequi-
uerunt: quod simul cum
cessante inspiratu, dictorum
memoria intercideret atque
moreretur.

STESICHORVS,

Lyricus, quum scripsisset
Helenæ vituperium, lumi-
nibus orbatus fuit: recepto
visu postquam recantasset,
edito Helenæ encomio.
Nomen autem Stesichori
accepit, quod primus cho-
rum statuerit in cantu ad
citharam: dictus antea Ti-
fias.

SARRHO, Lesbica, a-
more Phaonis Mitylenæi
ardens, de Leucate pro-
montorio in mare præci-
pitum dedit.

SOPHOCLES tra-
gicus, Apis cognominatus
fuit, ob carminis suauitatē.

SOPHRON, Syracusius, Agathoclis F. scripsit oratione soluta, sed Dorica dialecto, Mimos masculos & muliebres: quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque etiam indormire sue- tum.

STILPON, Megaren- sis, inuentionis gratia & argutiis in tantum superauit ceteros, ut omnis tantum non Græcia conie- ctis in eum oculis inten- ta Megarisare cœperit. A- uellit itaque ab illis multos discipulos: præterea Di- philum Bosphorianum, & Myrmecem Exæneti F. ad se venientes arguendi gratia, affectatores habuit. Excepit eum benignè Pto- lemæus, cognomento Ser- uator: qui Megaris poti- tus & pecuniam illi dedit, & ut secum in Ægyptum nauigaret, hortatus est. At ille exiguum quid pecu- niolæ admisit: itérque ab- nuens, in Æginam tantis- per concessit donec ille re- gnium reperisset. Quin & Demetrius, Antigoni F. occupatis Megaris, & ædi- ficiis ipsius ab iniuria conseruari, & facultates iam antè direptas restitui

ΣΩΦΡΩΝ συρράκει- σθη, ἀγαθοκλείου, ἔγραφε καταλογάδιον δαειδί διδ- λέκτου, μίμοις ἀνδρείοις καὶ γυναικείας. καὶ φασὶ πλάττω- σθαι τὸν φιλόσοφον αἰεὶ ἐν τυγχάνειν αὐτοῖς, ὡς καὶ καθεύδων ὅτι αὐτῷ ἔστι ὅτι.

ΣΤΙΛΠΩΝ ὁ με- L. & alij
γὰρ δὲ τοσούτον δὴρησιλογία καὶ Στέλιπωτ.
ὁφιστεία παρῆγε τοῖς δῆμοις,
ὥστε μικροῦ δεῖσθαι πάντας καὶ
ἐλλάδα ἀφορώσαν εἰς αὐ-
τὸν, “μεγίστας ἀπίστας Σε. μεγα-
μῖ οὐκ καὶ δῆμοις πολλοῖς, δι- εισα.
φιλον ὅτι τὸ βασιλευσὶν καὶ
μύμηκα τὸ ἔξαιέτε παρὰ
γυρομένους ὡς θέλξονται, ζη-
λωταὶ ἔχε. τοῦτον ἀπεδίχετο
καὶ πολέμαϊς ὁ αὐτὸς καὶ εἰ-
καπὲς μεγάρων γυρομένης,
ἐδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ
παρεκάλει εἰς αἴγυπτον συμ-
πλεῖν. ὁ δὲ, μέτερον μὲν τι τὰρ-
γυριδίς παρῆκατο. ἀρην-
σάμενος ὅτι καὶ ὁδὸν, μετῆλθεν
εἰς αἴγυπτον, ἕως ἐκείνῃ ἀ-
πέπλευσε. διηὰ καὶ δημοτέρος
ὁ ἀντιγόρου, καὶ λαβὼν τὰ
μέγαρα, πῶς τε εἰκίαι αὐτῷ
φυλαχέμεναι, καὶ πάντα τὰ
ἀρπαγέντα παρὸν ὅσον αἰ-

ποδοδύει. ὅτε καὶ βελονίδῳ
 παρ' αὐτῷ τῷ ἀπολωλέτων
 ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μη-
 δὲν τῷ ἰδίων ἀπολωλέκειναι.
 παιδείαν γὰρ μηδὲν ἔχον-
 νοχέειν· τὸν τε λόγον ἔχεν καὶ
 πῶς ὅπως ἡμεῖς καὶ αὐτῷ δια-
 λεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων ἄρ-
 γασίας ἕτως εἶλεν, ὥς τε προ-
 σέχεν αὐτῷ. ὡς δὲ δῆμῳ
 κομφοτάτος, καὶ ἀφύπνους, καὶ ἀ-
 νεπίπλεστος, πρὸς τε τῷ ἰδιώ-
 πῳ οὐδέποτε· ἔτι δὲ ἰδὼν τὸ
 89 κράτητα χιτῶν· οὐ συγκατα-
 λυμμένον, ὡς κράτης, εἶπε, δο-
 καῖς μοι χρεῖαν ἔχεν ἱματίου
 καὶ γὰρ. ἥτοι καὶ ἱματίου.
 Καὶ ὅς παρωδήσας, εἶπεν εἰς
 αὐτὸν ἕτω,
 Καὶ μὲν σίλπων' ἐσίδον χά-
 λεπ' ὄν γε ἔχοντα
 Ἐν μεγάροισι, ὅθι φασὶ τυ-
 φώει· οὐ μὲν δαυδῶναι·
 Ἐνθάδ' εἰζέσκον, πολλοὶ
 δὲ ἀμφ' αὐτὸν ἱταῖοι,
 Τῶν δ' ἀρετῶν πρῶτον χεῖμα-
 90 μα δῖον· ὅς κ' αὖτε βού-
 ῃ· τὸ δὲ σίλπων γρασας,
 καὶ νόσῃσας, οἷον περὶ κα-
 τὰ, ὡς πάχον ἀποδαίη· ὃ καὶ
 γέρον· οὐκ ἀνέρεα τὰ εἶδη·
 καὶ ἔλεγε τὸ λεγόντα ἀνέρω-
 πον· εἰ μὲν γὰρ οὐτε γὰρ πόνδε λέγειν, οὐτε πόνδε.

Extat
 Iliad. 5.

curavit. Quando poscenti
 tabulas amissæ substantiæ
 indices regi respondit, ni-
 hil sibi priuatæ rei perisse,
 quando nemo ademerit si-
 bi doctrinam, & eloquen-
 tiam scientiamque reliquas
 habeat. Itaque de benefi-
 centia differens, quæ à mor-
 talibus præstari possit, ita
 regem cepit atque demul-
 sit, ut ab eo totus penderet.
 Fuit reuera festivus, sim-
 plex, simulationis nescius,
 & rudibus accommodatus.
 Hic videns Cratetem hye-
 me amictu obnuptum, Vi-
 deris, inquit, mihi Crates
 nouo opus habere indu-
 mento: nimirum mente &
 veste. In quem mox Crates
 parodia Homérica ita lusit:
Vidi equidem Megaris Stilpo-
nem infanda ferentem,
Fama ubi centimanum cepisse
Typhoea sedes.
Ille agit at lites: circum illum
densa cæterua
Virtutem contra hac ætæris
scripta terebat.
 Porro Stilpon, senio con-
 fectus, morboque implici-
 tus, vinum poscit, quod
 mors acceleraretur: quod
 & euenit. Hic tollebat spe-
 cies: aiebátque, qui diceret
 hominē esse neminē: neq; e-
 nim de hoc loqui, aut de illo.

cur enim potius de hoc,
quàm de illo? neque igitur
de hoc: rursus, Olus quod
digito monstratur, non est:
fuit enim ante millenos an-
nos olus, non est igitur hoc
olus.

T

T I M A E V S Tauro-
menita dictus fuit conuivio,
Anus collectrix: eò quòd tri-
uialia conscriberet, velut a-
nilia fabulamenta.

T I M O L A V S Larissæus
rhetor congeminavit Ili-
dem, versum semper versui
subiiciens, hoc modo,

*Iram diua mihi Pelida suggere
Achillis,
Quam Chrysa ob natam sum-
psit (cui iniuria facta)
Letalem, qua mille malis in-
uoluit Achiuos,
Pugnantes, dum bella cient
ductore carentes,
Heroùmque animam fortes
demisit ad orcum,
Hectoreis manibus quos hausit
missile ferrum.*

T R I B O N I A N V S,
Iustiniano imperatori adu-
lans, ei persuasit non mori-
tutum ipsum, sed vnà cum
corpore raptum cælo im-
migraturum. erat autem pa-
ganus & impius.

ὦ ὁ πειθωνιαῖος, ἥλιω καὶ ἄδιϑ.

Τί γὰρ μὴν τὸνδε ἢ τὸνδε,
οὔτε ἄρα τὸνδε. καὶ πάλιν, τὸ
λάχανον ἔκ ἐστι τὸ δεικνύμε-
νον· λάχανον γὰρ ὡς πρὸς μω-
ρείων ἐπὶ τῶν, ἔκ ἄρα ὅτι τὸ το-
λάχανον.

T

Τ Ι Μ Α Ι Ο Σ ὁ τρωεὺς
νείτης γελοσυνάλεκτος ἦν γε-
πὸ, διὰ τὸ τὸ τυχόντα ἀναγέ-
φειν.

Τ Ι Μ Ο Λ Α C Σ ὁ λα-
εῖασι ϑήρη τῶν ἐδιπλασίασε
τὴν ἱλιάδα παρεμβολῶν εἰχον
πρὸς εἰχον· ἔχῃ δ' ἔτι τῶς,
Μιῶν ἄνδρ' ὅσους πηληϊάδεω
Ἀχιλλῆϊ ϑήρη,
Ἦν ἔδεο χρῆσθαι κεχολωμέ-
νῃ εἰς κούρης,
οὐ λομένῳ· ἢ μῶς ἀχαιοῖς
δὴ γὰρ ἔθηκαν
Μαρναμένοις, ὅτε τρωσὶν ἄ-
τερ πολέμιζον ἀνὰ κῆτος·
Πολλὰς δ' ἰφθίμοις ψυχὰς
αἰδοῖ παρτάσαν
Ἐκπρὸς ἐν παλάμῃσι δαΐζο-
μένων ὑπὸ δουρὶ.

Τ Ρ Ι Β Ω Ν Ι Α Ν Ο Σ,
κολακέων ἰουστινιανὸν βασι-
λέα, ἐπειθὲν αὐτὸν ὅτι ἐκ δ' ἀπο-
θανεῖται, ἀλλὰ μετὰ σὸρκος
εἰς οὐρανὸν ἀρπάγῃσεται. ὡς

ΤΥΡΤΑΙΟΝ φασὶ
 ἦν ἑξαπόιδ' πῆς μῦθου χρη-
 σάμενον, ὅτε λακεδαίμονιοι
 μεσσηνίοις ὀπολέμοιεν, πα-
 ρετρύει λακεδαίμονίους
 καὶ ταύτη' ὀπικρατεῖεσι
 ποιῆσαι.

ΤΥΡΑΝΝΙΩΝ ὁ
 ἐμισσηνός, θεόφραστος ὡρὶν
 καλέειτο, μετεκλήθη τυ-
 ραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν
 90 ὀμοχόλων. " ἔπος αἰχμα-
 λωτος ὑπὸ λουκούλλου λι-
 φθείς, καὶ πλούσιος ἐν Ῥώμῃ
 ἡρόειτο, ἐκτίσασθαι " βι-
 βλίων ὑπὸ πέντε τρεῖς μυ-
 ριάδας.

Υ

ΥΠΑΤΙΑ, ἡ θεῶν
 θυγάτηρ πρὸς ἀλεξάνδρου φι-
 λосоφου, καὶ αὐτῇ φιλόσοφος,
 διεσπάρθη ὑπὸ ἀλεξάνδρων,
 καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυβρι-
 91 σθῆν, " καθ' ὅλην τὴν πόλιν
 διεσπάρη. πρὸς τὸ πέπονθε,
 92 " διὰ πῶς ὑπεβλήθησαν ὁ-
 φῖαι, καὶ μάλιστα εἰς τὰ θεῶν
 ἀστρονομίας.

Φ

ΦΑΙΔΩΝ, ἑλεῖος, ὁ
 στωκράτου μαθητής, αἰχμα-
 λωτος ὑπὸ Ἰνδῶν λιφθείς, εἶτα

TYRTAEVS. Tyr-
 tæum, elegiacum poetam
 carminibus Lacedæmonios
 (quo tempore cum Messe-
 nius bellum gerebant) a-
 nimasse, eaque ratione vi-
 ctoriam illis peperisse pro-
 ditum est.

TYRANNION E-
 misenus, prius Theopha-
 stus, [ab eloquij diuinita-
 te,] posterius Tytannion
 mutato nomine dictus est:
 quod æquales qui in eodem
 secum ludo erudiebantur,
 vexaret molestarétque. Ca-
 ptus fuit a Lucullo, Ro-
 mæque in magnis diuitiis
 viuens possedit supra tres
 librorum myriadas.

Υ

HYPATIA, Theo-
 nis Alexandrini philoso-
 phi filia, ab Alexandrinis
 diuulsa ac discerpta est. ca-
 dauer ludibrio iactatum per
 totam urbem frustatim dis-
 paratum ac sparsum fuit.
 quod illi accidit ex inui-
 dia orta ob eximiam peri-
 tiam rerum præsertim A-
 stronomicarum.

Φ

PHAEDON, Eleus. So-
 cratis auditor, ab Indis ca-
 ptus, ac lenoni vendatus,

εἶτα παραδούς πωροβόσκατος ἔτι,

ab eo propositus Athenis fuit ad stuprum. Is fortè in Socratem incidens, publicè profitemem, disputationibus illius mirè affici cœpit: petiitque obnixè ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui eū mercaretur. quo facto iam inde philosophari incepit. AV-
spicatus est Eliacam sectā, à se nomen adeptā: quæ postea à Menedemo Eretriensi Eretriaca appellata fuit.

PHERECYDES Syrius (est autem Syra è Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque Marte profecisse dicitur, postquam apocrypha & arcana Phœnicum commentaria nactus fuerat. Hic primus opinionem de animorum transmigratione inuexit. absumptus autem fuit à pediculis.

PHILEMON, Syracusanus, nimio risu extinctus fuit: & Philistiō Nicæensis, de quo extat epigramma,

Mortalium ærumnosam vitam miscuit

Risu Philistion, Nicæa quem uedit.

Hic scripsit Cachinnatorem.

περὶ τὴν ὑπὸ αὐτοῦ περὶ εἰ-
ταίρησιν ἐν ἀθλήμασι. ἐντυ-
χὼν δὲ στωκράτει ἐξηγουμένῳ,
ἠρώσθη τῷ λόγον αὐτοῦ, καὶ
αἰτεῖ λύσασθαι. ὁ δὲ πείθει
ἀγκυράδην παρίσθαι αὐ-
τὸν· καὶ ὡς τὸ ἐντεῦθεν φιλόσο-
φος. ἔπειτα ἤρξε τὸ ἀπ' αὐτοῦ
κληθείσης ἡλειακῆς αἰρέσεως·
ἥτις ὕδρον ὑπὸ μνησθήκε τῆς
ῥεταίρας ῥετακῆς περὶ τὴν
ρύθμιν.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΝ τὴν
σύριον, (ἔστι δὲ μία τῶν κυκλά-
δων νήσων ἡ σύρις) φασὶν οὐ
οὐκ εἶναι διδάσκαλον, ἀλλ' ἑαυτὸν
ἀσκησάμενον, κτησάμενον τὰ φοι-
νίκων ἀπόκρυφα βιβλία. ἔπειτα
περὶ τὸν καὶ μετεμψυχώ-
σεως λόγον εἰσέλεγε. γέροντες
δὲ φθιέμενοι.

ΦΙΛΗΜΟΝ ὁ συ-
ρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέ-
λωτος ἐτελεύτησεν, ὥς ὅτι καὶ Steph.
φιλισίων ὁ νικαδός. εἰς οὗ καὶ δὴ καὶ
ἔστι τοῦτο τὸ ὀπίγραμμά.

Ὁ δὲ πολυσένακτον ἀνθρώπων
βίον
Γέλῳτι μίξας νικαδὸς φιλι-
σίων.

Οὗτος ἔγραψε τὸ φιλό-
γλων.

Φιλίσκον τ' μιλήσιον, ῥή-
τορα, πρὸς τρεῖς αὐλητικῶν ὄντα
ἐξεδόξατον, Ἰσοκράτης ὁ
ῥήτωρ αὐλοτρύπῳ ἐκδύει.

ΦΙΛΗΤΑΣ ὁ κωμικός,
ἐχθρὸς οὐκ τῷ ζῆτειν τ' κα-
λὸν ἄνθρωπον ψευδομένον λόγον,
ἀπίθανε.

ΦΙΛΩΝ ὁ Ἑβραῖος, ὁ-
σπότης πλάτωνα ὁ-
μοιότητα ἔχει, κατὰ τὴν φρά-
σιν καὶ δόξαν, ὡς καὶ εἰς πα-
ρεμίας πρὸς ἡλῆσι τὸ τοιοῦτον χω-
ρῆσαι, ἢ πλάτων φιλῶν ἵζει,
ἢ φίλων πλατῶν ἵζει.

ΦΙΛΟΪΣΤΡΑΤΟΣ
ὁ λήμνιος, ὁ τὰς εἰκόνας γρά-
ψας, υἱὸς τοῦ τῷ περὶ τοῦ
Φιλοῦ φιλοστράτου λήμνιου. ὁ-
ποῦς ὁ δεύτερος ἐσοφίσδυσον
ἐν ἡλικίᾳ, εἴτα ἐν ῥώμῃ, ἐ-
πὶ Σεβήρῳ τῷ βασιλέως.

X

ΧΟΥΡΙΛΛΟΣ σά-
μιος ποιητὴς ἔγραψε πρὸς Ἀ-
λεξάνδρον νίκην καὶ ξύμβου-
λον ἐφ' ᾧ πάντας καὶ εἰχόν-
τας τῆρα χρυσοῦ ἔλαβε καὶ οὐκ
τοῖς ὁμήρου ἀναγινώσκουσιν
ἐψηφίσθη.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΝ τ'
φιλόσοφον ἀντιόχου γενέσθαι,

PHILISCVS, Milesius,
rhetor, antea clarus artis
gloria tibicen: quem Isocra-
tes orator tibiatarum forato-
rem nuncupabat.

PHILETAS, Cocus, prae
macilentia vitam finit, dum
fallacem, quam vocant, ra-
tiocinationem exquirere
studet.

PHILON, Hebraeus,
tantam cum Platone & in-
genio & scriptis affinitatem
habuit, ut in proverbium
abierit apud Graecos, Aut
Plato Philonizat, aut Philo
Platonizat.

PHILOSTRATVS,
Lemnius, qui de imagini-
bus librum scripsit, filius fuit
primi sophistae Philostrati
Lemnii. Docuit Athenis po-
stea, Romae imperante Se-
uero.

X

CHORILLVS, Sa-
mius poeta, scripsit Athe-
nienſium victoriam de Xer-
xe: pro cuius poematis sin-
gulis versibus aureum sta-
terem dono accepit: decre-
tumque senatusconsulto ut
cum Homericis scriptis si-
mul legeretur.

CHRYSIIPPVS.
Chrysippum philosophum
criminantur nonnulli, quod

præuidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus, & qua de causa instituendus. Nam si in vitæ gratiam id fiat, vitam ait esse in mediis habendam: sin vt voluptati seruiatur, ipsam quoque eodem in numero habendam: at si propter virtutem, hanc abundè per se instructam opibus ad vitam beatè peragendam. Sunt autem (vt dicunt) ridiculi modi quæstus eiusmodi: qui si à rege proficiscatur, cedendum illi necessariò fuerit: si ab amicitia, venalis ea fuerit, accepto munere: sin à sapientia, hæc quoque mercenaria fuerit. Hunc ad philosophiã accessisse perhibent, postquam in fiscum regis tota paterna substantia diffuxisset.

θερυνοεῖν λέγοντα ὅπως πο-
 ειτέον τῷ θεῷ. φασὶ γὰρ, τί
 νουχάειν ποιεῖον αὐτῷ; εἰ
 μὴ γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκα, ἀδελφω-
 ρον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐ-
 τῇ ἀδελφωρῶν· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς,
 αὐτάρκειας αὐτῇ πρὸς ἀδαι-
 μονίαν. κατὰ γέλαστοι δὲ (φα-
 σὶ) καὶ οἱ ἔσποιο τοῦ πεισμοῦ,
 οἷον οἱ ἀπὸ βασιλείας, εἰκὼν γὰρ
 αὐτῷ δεινότης καὶ οἱ ἀπὸ φιλίας·
 λήμματος γὰρ ὡνιόχῃ φιλία
 ἔσται, καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· με-
 ταρνήσας γὰρ ἡ θεφία. πάντων
 τῶν χρύσιππων φασὶν ἡξεν Στ. ηῖς αἰ-
 ὁπὶ φιλοθεφίας, τῆς οὐσίας αὐ-
 τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλεὺς
 αἰδομένης.

quam in fiscum regis tota paterna substantia diffuxisset.

HADRIANI IVNII

ANNOTATIONES ET

Castigationes in Hesy- chium.

1 ΑΥ' τῷ κ' σῖτον, κ' εἶνον.
Hoc postremum in Laertio addendum est inserendumque suo loco: quando integram lectionem agnouerit & interpretes.

2 ἀργυρωήτα. Scribendum ἀργυρωνήτα.

3 φιλο-ικότατος (ἦ), ε' λεγξίνος. Duplici mendo liberandus est Laertij codex, in φιλο-ικότατος, & α' λεγξίνος. non enim victoriae studio fuisse indicare voluit, sed ob contentionis studium (quæ φιλονεικία dicitur) cognomen accepisse ε' λεγξίνος, hoc est hominis carpendi & reprehendendi morbo laborantis. Veræ itaque & germanæ lectionis fontes aperuit Milesius.

4 εὐείπειρος πῶς. Laertij codex legit εὐειπίρετος. Pro Α' λφείον verò scribe Α' λφῶν. id fluvij Elidis nomen est,

vbi Alexinus ludum aperuerat.

5 Γεγραράσθαι, Laertij liber ὑπογεγραράσθαι.

6 Α' γδῶν. Non dubium est quin ἀγαθῶν reponi debeat.

7 ξενικῶν. In Laertio leges εἰρωτικῶν. Ego utrumque codicem vitium habere suspicor, vñoque cataplasmate sanari posse reor, si huic auctori εἰρωτικῶν adicias, Laertio ξενικῶν. hoc pacto reparata lectione, ἦ συγγενικῶν τῶν εἰρωτικῶν τῶν ξενικῶν. Tria enim amicitiae genera esse statuit Aristoteles. vnā quæ ex propinqua cognatione & consanguinitatis iure accedat: alteram, quam amoris vis conciliet: & tertiam, sanctissimo hospitij iure celebratam.

8 εὐείκειναι, Magis placet Laertiana scriptura περιέκειναι.

9 ἀπώτατα, Plenius est apud Laertium ἀπὸ λογατά-
της.

10 κυκλοφορητικῶν. illic le-
gas κυκλοφορικῶν.

11 ὁ δὲ μὲν. Vitiose scri-
ptum est pro ὁ δὲ μὲν.

12 Leuiores erant vitia,
ἀπεδείκνυτο pro ἀπεδείκνυσε, δευ-
μῆνι, pro δεομένῳ, & αὐτάρ-
κοι, pro ὡταρκῇ.

13 Pro πλείον restitue
πλείονος.

14 Pro ἀστραγαλωτί, quod
adverbiali formula scri-
ptum hic legas ego puto re-
ctius legendum ἀστραγαλῶν,
subaudiendo μάστιγι: ut allu-
serit ad Cratetis comici di-
ctū, ex fabula cui ἰορταῖς no-
mē. sic scutica astragalus iū-
ctis innodata dicebatur, ut
ex Polluce testatur Eusta-
thius: qua flagellari solebāt
in matris deorum templis
Galli eius deæ ministri, si
quippiā deliquissent: ut ex
Plutarcho aduersus Colotē
adnotatum à me olim est in
Animaduersorū libris. Quod
haud dubiè respexit Arcesi-
laus, cohibendam esse & ca-
stigandam ad exemplū Gal-
lorum Cybeles, proteruiam
insolentius se gerentis ado-
lescētis, & quidem effœini-
nati, innuere volens. Quod
verò proximè sequitur apo-
phthegma, Laertij interpres
non intellexit, qui illud τὸν

ὡτί τὸ ἔχοντα περιέειπε, con-
uertit ita, vitiosè concludens,
quū περιέειπε sit quod Mar-
tialis præscindi dixit, nos cū
Sallustio, muliebria pati.

15 ἀποσερνωτός. Hæc scri-
ptura rectè habet, ex qua re-
purgandus est Laertij co-
dex, qui malè legit, ἢ ἀπο-
σερνωτός, ἢ ἀπλώτησεν, pro
ἀποσερνωτός ἢ ἀπλήτησεν.

16 ἑτέρας. Pro ἑτέρας
restitui ἑταίρας. Pro εἰδρι-
καίας autem restitue εἰξι-
καίας.

17 πείσσιζα. Versus ita e-
mēdandus γλαῦκα πείσσιζα.
Lego item ὅθεν ἕνεκ' ὀχλοῦ
ἀρεσκῆς, aut vna voce, ὀχλοῦ
ἀρεσκῆς. quum antea legere-
tur ὅθεν ἕνεκα ὀχλοῦ ἀρεσκῆς.

18 Pro στρατῶν reposui
στρατηγῶν.

19 ὑπ' ἐμοῦ ἐνδιζόμενον.
Vitiosa lectio & improba:
quæ ex Laertio restituenda
est ita, ὑπ' ἐμοῦ διαγωνιζό-
μενον.

20 εἴθε σκυθῆσα. Lege
εἴθε σκυθῆς αἶσα. & mox
pro ὄντες, ὄντως legit Laer-
tij codex. vtrique lectio
constat.

21 ὄνσιον. Scribendum
est ὄνιον. & paulo post θυ-
μασι pro θυήμασι, & εἰδῶσι.
pro εἰδίσι, & ἡλίτον pro ἀλίτον.
Porro ex hoc auctore emē-
dari potest Laertianus co-
dex, qui legit ὡς μερῶς, quum

legi debeat *ἐν μαρῶς. & θύρῳ*
pro quo scribe *θύρῳ* vt &
ἀπαντα μάλλον, pro ἀ μάλλον.

22 *ὁ πρὸς ἀπαντα λέμβος αἰ-
δοῖται*, Siue, vt apud Laer-
tium est, *ὅτι ὡς ἀπασὸν λέμβος
αἰδοῖται*. quod interpres ita
vertit, *quum lembus erat car-
bo totus*. Quid autem sibi
velit hoc siue adagij siue
scommatis, ad eos relegan-
dum puto qui soli exorien-
ti somnia sua narrare sunt
soliti. Verum totum hoc e-
pigramma integritati suæ
restitutum in versione no-
stra oculis subiicimus. se-
cundum quam formulam
Laertij codex repurgandus
quoque venit. Est autem
Carmen istud à Mario Plo-
tio vetusto grammatico,
Comicum tetrametrum cata-
lecticum nominatum.
cuius exempla hæc profert,

*Δίκαμος ἔστιν ὁ φθόνος. ἃ γὰρ φθό-
νου ὡς τὰ δακρυῖ.*

*Indormis cunctis omnium cu-
bilibus malignus.*

At Marius Seruius Hono-
ratus idem vocat Aristo-
phanium alterum, dicitque
constare tetrametro cata-
lectico: addens hoc exem-
plum, quod in excusis co-
dicibus desideratur, substi-
tuto altero notho, *Portum
petamus, aura cessat, vela sol-
ue malo.*

Dedita verò opera in his

prolixior fui, vt metri le-
gem reuocarem è duobus
veteribus grammaticis, al-
tero adhuc ignoto, altero
mirè lacero. Hephæstionis
scholia adducunt istud,

*Εἰ μοι γούνητο παρθεύος καλῶ
τοῦ καὶ τρεῖς.*

23 *αὐτὸς ὁ μὲν μοι*. Hemi-
stichij postrema pars est,
cum sequente pentametro.
Hoc adnotasse libuit, quòd
nec qui Laertium Græce
excudit, nec qui Latij iure
donauit, id obseruasse vi-
deantur. In iambicis verò
Græcis malè legebatur *ἐν-
νέησεν*, & *λύσας*, pro *λυτάς*.

24 *λάμπρην*. Dedita o-
pera adieci à nitore forma:
tametsi sciam scorti specio-
si fuisse nomen è Samo:
quam amasiam habuisse
Phalereum auctoritate Da-
ylli refert Athenæus: ean-
démque & *χαρὶς βλαστὰς* a-
liàs ab ipso dictam ob pal-
pebrarum decorem.

25 *ἰστοῖ*. Hic locus plu-
rimum lucis adfert Laertio,
qui solummodo cognomi-
nis rationem adducit, ab
iniuriola Iunoni facta, *διὰ
τὸ ἀδίκησθαι τι δοκεῖν αἰετῶν
ἢ ῥοῦ.*

26 *ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Δα-
μάου*. Ita noster habet Laer-
tius, *ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς*. vt Da-
malus fratris nomen fuerit,
quicum facultates ex here-
ditate relictas partitus sit.

27. δι' αὐτὴν καὶ ἀποφασίζον. Lege
πρὸς αὐτὴν.

28. Οὐ πλεὺς αὐτῶν ὁσίαν, re-
stitue ὁσίου participium.

29. ἐξεδέξαντο, Suidas &
Laertius, ἐξηγήσαντο.

30. παραπομπήν, Turbatus. at
Suidas legit τυραννίδα, hoc
est, subactus & obsessus.

31. καθέδμαι. Est à verbo
καθίζομαι. Laertij interpretes le-
gisse videtur κατέδομαι, vel κα-
τεδῶμαι. vertit enim consumptor
atque deficio.

32. διὰ χειλῶν. Athenæus, E-
picuri verba non semel citans,
constante ubique in excusis li-
bris scriptura, διὰ χειλῶν legit,
ut sit, Voluptates quæ per labra
ministrantur, aut de quibus labra
inducant: Illud verò, ἐχὼ τὴν νοή-
σιν, idē in Dipnosoph. septimo
citatur semel atque iterum, ἐδωκά-
μαι νοήσιν sententiā quā ver-
ba, uti reor magis appendens.

33. ὡς μοι. In Laertio legi-
tur μοι. Locus est insignioris mē-
dæ mihi suspectus: quem ita le-
gendum existimo, ut rei verita-
tem secutus conuerteret, ὥστε μὴ οἱ
λοιδορεῖσθαι καὶ μὴ δοποκαλεῖν δι-
δάσκαλον. nam Epicurus, quò
videretur à seipso doctus, Nau-
siphani (cuius discipulus fue-
rat) famæ derogabat, eumque
non agnoscebat præceptorem,
magnam cum eo similitudinem ge-
rens. Itaque in epistola quadam
ad Mitylenæos philosophos re-
fert eum ita scripsisse Sextus Em-
piricus in hæc verba, Arbitror
suspiciosos illos opinaturos me Pul-
monis discipulum: qui una cum temu-
lentis aliquot & crapula addictis
adolescentulis eum audierim. Pul-
monem vocat Nausiphane, ut
nullo prædictum sensu vel po-
tius tumidum & gloriosum disci-

pulum numero.

34. πόρνον, (hoc est, scortum
masculum,) non πόρνῶ, lego. I-
stud codici Laertij typis excu-
so adiciendum est: quandoqui-
dem eius interpretes ex vetusto
exemplari legisse ita videatur.

35. φαρμακοπωλῶ. Scribe
φαρμακοπωλεῖν.

36. μιμητιῶ. Imitatorem &
aliorum iimium sonat. Laertius
habet κυνητιῶ quod magis pro-
barim: & turbatorem significat
potius quàm merobibum, uti
vertit interpretes.

37. ληρόκριτον. Interpres vici-
nius ad primigenium nomen,
Lemocritum, siue Λημόκριτον, le-
git: eique lectioni fauco, ut sit
cōposita vox à λήμη, quæ gramiæ
oculorum, lippitudinis paren-
tem, sonat. Quis nō nouit lemas
philosophis probri loco à Co-
micis obiectari solitas, tum ob
lippos oculos è studio natos, tū
ob cæcutientiam in rebus: eoque
legi potest Erasmi adagium Sa-
turniæ leme. Quo lepidissime v-
sus est Gregorius Palama Thes-
salonicensis: apud quem anima
cum corpore in ius descēdens,
post enumerata quæ sibi acci-
dant mala, αὐτὴ δὲ ἐγώ, inquit,
κρονικὰς λήμας ἐπισκοτῶμαι.
hoc est, Ipsa ego Saturniis lemis,
(aut si mauis, temporariis lemis)
obtenebresco, nihilque acutius ex-
audire queo. ut κρονικὰς λήμας sint
senectutis vitia, quæ tempus &
senium secum adfert.

38. σαινίδωρον, Malim σαινί-
δωρον, ut interpretes legit: ut sit
σαινίδωρος, ὁ σαινῶνται δῶρα, (qui
canū more adulectur, & mune-
ribus inhiet) potius quàm ὁ σαι-
ῶν τοῖς δῶροις, qui donis ho-
minum beneuolentiam capter.
quod in Lexicis legas. Diversum

sonat Laertii lectio vulgata, *σαυρίδιον*, obsecunior fortassis sensu, *ἐξήλθε τὸ σαυρίδιον ἀπὸ τοῦ ἀγρίου*.

39 *ἐξήλθε*. Malè, restitue *ἐξήλθε*.

40 *καὶ τὸ ἐπιλθόν*. Malim Laertii scripturam sequi, quæ habet, *τὸ μὴ ἐπιλθεῖν*. quamvis priori lectioni astipulari magis videatur Sambucus noster in Latino Laertio, ut margini adiecta adnotatio ostendit. Hæc autem particula rationem reddit (quæ- tum ego cōiectura assequi possum) cur in scriptis suis eadem iterauerit atq; identidem inculcarit Chrysippus, nimirum quod oblitus in tanto scriptorum numero ea prodidisse, fugiēte memoria, iterum & sepius materiā eandem tractauerit. Siquis tamen alteram illam lectionem magis vrgeat, non repugno: at tum vertendum ita fuerit, *eandem scriptis prodiderit, & quicquid in mentem illi venerat*.

41 *ἴξαι*. Legas & *αἰξαι* apud Laertium, scriptura non pœnitenda, qua etiā alio loco vtitur.

42 *ὑσατος αὐτοφυτικῶν καὶ κύντατος*. In Laertio est *οὐκ αὐτοφυτικῶν*, & interpret loco *κύντατος*, restituit *ὑσατος*, illud verò emenda apud Laertium, *αἰαγαγόντατος* pro *αἰαγαγόντατος*.

43 *πρώτος*. Apud Diogenem variat lectio horum versuum nō nihil. illic enim inuenias scriptū *οἷον* pro *πρώτος* & in proximi versus initio *θερμῶν* vice *καλῶν*: nullo sententiæ detrimento, nisi quod finis eiusdem hīc claudicat mutilus & corruptus: quem ex Laertio ita persanes,

ἔς τὸ πύλον γὰρ ἐσέλυσθαι καὶ τὸ ἀκρατον

ἔσπασιν· εἴτ' αἰδῶν ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.

44 *ἀκρον ἰατρον*. Elegit istius gratia nullo verborū Latinorum

ornatu aptè exprimi potest, ob vocem *ἀκρον*, quæ celebrem & summū notat: quæ singulis verbis epitheti vicem præstat: & Acroni medico, & Acragātī (sic enim eam urbem vocat Virgilius poeta, quam ceteri Agrigentum) nomen dedit.

45 *Ἐραδιήσιδαι ὁ σοφὸς*. Passiue vercedum existimo, quod interpret agēdi formula reddidit, *ut sapiens amaret*: quum ille qui in deliciis erat catamirus, (ita καλῶν Lucianus & alii vocant) vice dīcteri in sapientiæ amatores illud distrinxit: sibi non videri quod sapiens in amorib. esset, propterea quod austeritate vitæ & grauioris disciplinæ seueritate ab amoribus auersus sit. Cui scommati appositè occurrit philosophus, respondens, formosulis illis nihil inueniri posse calamitosius, nisi sapientiā professi in amore essent, seu amarentur: eo quod docēdo iuuentutem viā virtutis grati sint, amorēque sibi omnium concilient. Desideratur autem extrema responsi pars in Laertii codice isthic mutilo, tam Latino quàm Græco, *εἰ μὴ ἱμεῖς ἐραδιήσομεθα*. quæ verba illuc adscribenda sunt ex hoc auctore qui loci integritatem nobis seruauit. Porro huius loci occasio monet ut alterū quoque locum adscribam, vbi similiter infinitiuis accipitur: is est apud Lier. in Arcefilao, de Hemone Chio, qui deformis, sua tamē opinione pulcher, semper byssinū indutus amiculum, interrogauit Arcefilai, *ἢ καὶ δὲ αὐτὸς σοφὸς ἐραδιήσιδαι*. num illi sapiens in amoribus futurus videretur: respondit, *Quid si non perinde præstante forma sit ut tu, necne ita splendido vestitu utatur? Quem*

locum non modo nō intellexit, verum etiā peruertit interpres.

46 κόσμον. Laertij codex pro κόσμον legit multitudinis numero κόσμους hoc est, mūdōs.

47 ὑδάτων. Restituendum, ut & verti, puta πείτων, ex Laertio, pro ὑδάτων, id est, aquarum.

48 ἀδιαθήσομαι. Admonet quidam legendum esse ἀδιόσομαι, apud Laertium, interpolata vetere lectione ἡδιόσομαι. quam ego genuinam loci huius scripturam iudicō, simulque obiter apud illum emaculanda est lectio hoc pacto, εἰς τοῖς οὐρανῶν, μὴ πορροποιήσομαι. venusta enim phrasi dicunt Græci, μὴ πορροποιήσομαι, quod nos dissimulare. Voluit autem innuere Zenon, philosophum haud ita debere affectionum vacuitatem & liberationem omnimodam amare, ut ab honesto discedat, ut immoto animo velut cautes quæpiam contumelias quasuis perferat, ubi nominis naufragium incurrat, utque cum Themistocle non perfundatur voluptate, si virtutem suam optimè prædicari audiret, præsertim si à laudato id viro fiat: nam qui ἀπαθείαν illam profiteri velit, tam ad virtutis suæ encomium obsurdescat oportet, quàm ad conuitia patientia & æquanimitate occallat.

49 Ἐξερῶσαι. Laertius eadem significatione dixit Ἐξερᾶσαι propriè magis: quomodo Aristophanis scholiastes ἐξερᾶσαι exponit ἐκκενώσατε.

50 βολέτοις. Laertius βολέτοις, utrunque rectè.

51 καὶ ἐν αὐτῷ καὶ τῷ, reponere δὲ ἐν loco καὶ ἐν ex Laertio.

52 πάντα ἐπὶ τῷ ἀναδυμῖα· σιν ἀνάγων. Hæc verba deside-

rantur in Laertiano codice, ac proinde illic adscribenda: hoc admonendum lectorem putavi, ut veluti in lucro deputet istam appendicem.

53 ὥρας ἀγτίως. Vitiosa scriptura pro εἰσείας hanc enim naturam loci lectionem res ipsa inculcat: pro quo verti ego, anni temporum vices.

54 In his epigrammatibus non possum tacito pede pertrāsire variam lectionem quam inuenio passim, pro τί μ' ὦ, malè legas in Laertio τί μ' ὦν. & pro αὐδῶ, melius αὐδῶ. quam scripturam sequitur & Epigrammatum Græcorum editio. pro εἴλεε, Laertius habet εἴλεο. Epigrammatum liber εἴλεε: sed εἴλεε, laudo.

55 Φαεινὸν λαμπερότερον. Versus legi conueniens scriptura ista, φαεινὸν λαμπερότερον ἢ ἑλῖος, seipsam approbat, & assentitur Laertij codex.

56 ναυθρέσαστον. Repono ναυθέσαστον à ναυθῆς, alioqui ναυθρόσαστον scribendum fuerat.

57 Hic ἄθεος dictus fuit, quòd opinionēs de diis omnes euertisset: Idem θεός audiuit, quasi deus, ob stultam suam assensionem in Stilponis verba. qua de re legendus est Laertius in Aristippo.

58 ὑπεξαγαγεῖν. Placet hæc lectio melius quàm Laertiana, quæ habet μὴ ἐξαγαγεῖν.

59 ἐφελήτω, Rectius ita scribi puto, quàm quod apud Laertium inuenias, ὠφελείτω. Porro Cratetis nomini adieci de industria, Atheniensis, ut isto discrimine à Cratete Thebano dignosceretur.

60 ἐξομοιώτω. Emenda, ἐξομοιούτω: quæ scriptura in Laertio seruata est. & mox

ἐπὶ τῷ τῷ.

61 τί δ' ἔπει. Ita perperam scribitur, reponere τί δ' οἱ μοι; versiculi sensum non recte appendit nobis interpretes Laertij. exprimit enim animum afflicti fluctuantem, ac seipsum corrigentem recordatione conditionis humanæ ad miseras natæ.

62 σκίφης. Legendum arbitror σίλφης, non σκίφης, ut ex hoc auctore citat Suidas. aut σκίφθης, sicuti in Laertiano codice est. Cur autem ita scribendum augurer cōiectura, dicam. innuere enim voluisse Crantore existimo, poetastri illius versus atatem nō laturos, sed blattarum (quæ ut vestimentis, ita & libris inimicæ sunt) dentibus breui cōficiendos. Alios, rectius aliquid & eruditius allaturos, ultro prouoco, ut doceant, gratiam etiam illis habiturus.

63 τί ἐκ τ' Ἡλέκτρας. Lego constanter, τὸ τ' Ἡλέκτρας. quā melioris codicis scripturam expressit & interpretes Laertij. sunt enim Electræ verba ex Oreste EVripidis, ne quis existimet ea extare vel in EVripidis vel in Sophoclis Electra: quo nomine vterque poeta fabulā dictauit: ea ita leguntur in vulgatis editionibus, choro Argiuarum mulierum attributa, sed perperam:

σίγα σίγα, λεπτόν ἰχθυόει δ' ὄψιν
τίθειτε. Quā Electra loquatur, & illas moneat uti suspensio gradu & silentio accedant, ne vestre pitum cieant, ut ne malè sopito Orestis fratri somnus abrumpatur. Electræ autem verba esse, non chori, perspexit incertus auctor, qui in eam tragœdiam πολλὰ λεγόμενα scripsit. hallucinatus est hac in re & Erasmus non

ster, qui ab interpretis fide discedens, locum istum ex Electra citat. Porro λευκόν (ut iste habet) agnoscit etiam scholiastes EVripidis: ut, si priori lectioni insistas, iubeat tacite & leui pede accessum moliri scæminas: at si posteriorem sequaris, moneat ut tacite candidos pedes promoueant.

64 φάρισμα. Videtur legendum potius esse φέρισμα loco φάρισμα ex Laertio.

65 τὸ πᾶν τὸν κόσμον. Apud Laertiū est, τὸ πᾶν τὸν κόσμον: quod hic est τὸ πᾶν & sententiam coniungit cum orbis terræ motu. Laertij codicis fidei subscribo.

66 διαδύεσμα. Potiorem iudico lectionem Laertij, διαδύεσμα. Quæ verò sequuntur omnia, ut è Laertio transscripta sunt, mirum quā mendosa in eo auctore legantur, adde & trunca: ut vel hoc solo nomine multum Milesio debeamus, qui integrum magna religione locum & à vitio purum posteris nobis reliquerit. Studiosus quisque hinc suum codicem emaculare poterit, quem labor ne utiquam illiberalis aut superuacuis inuabit. multa enim non leuis operæ inueniet corrigenda, ut μία pro ζυμία, pro αἰ, πίοις pro ἐπέκρουσιν, ἐπικρούσιν, aliæque à scripturæ & veri fide longissimè dissidentia.

67 ἀθροισθέντα. lege ἀθροισθέντα, hoc est, coacta. nam alterum illud sonat despecta & contempta.

68 σπιδωδες. Laertium secutus, σπιδωδες reponendum rectius iudico quā σπιδωδες.

69 λέγοντας. Quid

ἀῖρον reponas, cum quod initiū heroici versus ob pedis naturā λόγον respuat, tum quod Sillographus male dicentissimo poemate famosus, facilius ἀῖρον cū iniuria, quā cum laude λόγον attributurus philosopho fuerit? Coactus verò fui laciniosius hūc versum reddere, quod nimia breuitate Timon obscurior sit: præterea βόμβας locum nominis obrinet: quæ tamen vox interiectio est, παρεμβολαῖς, conuitiis inspergi solita, & irrisioni congrua: Eustathius aduerbium facit illusoriū, καὶ παρὰ κτικόν, quo vsum alicubi Aristophanem scio. Itaque per illud, ἀφροσι βόμβας, innuit, uti reor, eum parui pendere vulgus hominum, iisque oppedere, ac medium, quod ille dixit, digitum ostendere.

70 ἐκκλητὴς. Vox mihi incognita, neque lecta: cuius loco restituendum arbitror ἐκλυτὸς, nisi vitio codicis Laertiani hic epitomiasa deceptus fuerit, certè eadē sententia constabit.

71 ὥς ἢ εἰπών. Locus & mendo deformatus & mutilus, qui hoc modo in integrum restituendus venit. ὥς ἢ εἰπών, ἢ ὡς ἔλεγε αὐτὸς τὰ κρέα, ἢ ὡς εἰπὼν τούτων ὑπόνοια.

72 ἐπιζομφύς. Laertij interpres videtur legisse ἐπιζομφύς, vertit enim ita, quum orta esset amica contentio.

73 πλακουῦται. Si Athenæi præualebit fides & auctoritas, ut antiquioris, φοίνικας, (hoc est palmulas) legendum fuerit: Cui enim non suboleat verisimilius fieri, has è Syria genitali loco ad Cæsarem missas, quā pla-

centas, quas tam longinqui spatij & longæ moræ vitio corrumpi ac mucescere oportuerit, faci è hac ratione gratiam amissuras? Sed audiamus eius verba, Latine ita sonantis, De palmulis vulgo Nicolais dictis, quæ è Syria adferuntur, hoc habeo quod dicam, illi nomen indidisse Augustum Cæsarem impense delectata tum edulio isto, quod Nicolaus Damascenus, ipsius familiaris, peripateticus philosophus, assidue ad eum misistabat. Confirmat item Plutarchus cōuiuialium octaua decade, in hanc sententiam scribens: Augustus (inquit) qui ingenti amore prosecutus fuit Nicolaum Peripateticum philosophum, ingenio suavi hominem, corpore ob proceritatem imbecillo, facie purpureo rubore perfusa, palmulas maximas & speciosissimas Nicolais nominavit. & huc usque nomen retinent: φοινικοβαλάντων τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας Νικολάους ὀνόματιν. Astipulatur tamen huic nostro transcriptor Suidas, exponens placentas, μελιτῆταις, id est mellitas, aut melie imbutas placentas, vel offas. Et apud Theophrastum lego μελιτῆταις τρεμύδας, hoc est, trimestres offas. Nemini præiudicatum volo: credat quod velit quisque.

74 κατὰ ῥαφιδίαν. Dilucidè magis quā ad verbum ista à me versa scio, ut auctoris sententia eluceret: quam transcriptam à Suida, eius interpres non intellexit, cuius ad marginem libri annotatio ista legitur: Fortassis quicquid quoque libro prætermisit Homerus, id hi eodem ordine & numero librorum sunt executi.

75 τὸ μεταίκιον. Non possum non hoc loco versionis meae rationem reddere: praesertim quū videam toto caelo eam diffidere à Laertiani interpretis conuersione: quae ita habet, ut eo modo in exilio positus frangeretur. Et paulò post, Atheniensibus verò imposito illi viro ab urbe exili satisfecit. Itaque sciendum est μεταίκιον fuisse tributū Atheniensibus peculiare, quod annum inquilini pendebant, nimirū viri duodecim drachmas, foeminae eius summæ dimidium, ut Isæus orator ostendit: at libertini generis præter duodecim drachmas, triobolum insuper addebant, ut indicat Menander, fortassis publicano debitum: cæterum inquilini qui non soluerāt, aut soluendo non erant, capti venum ibant, uti aduersus Aristogitonē Demosthenes ait: Πύρα Harpocratiō. Suidas verò pro ἀπονομήτα pro ἀπὸ τοῦ νόμου.

76 ἡ δὲ διὰ τῆς ὁρθολογίας. Ita manuscriptus habet per ἡ distinctiue: ego reposui ἡ relatiuum.

77 ἀνακικλιμύρα. Lego ἀνακικλιμύρα. Porro in veribus sequentibus Timoni perperam scriptum est πλατίστακ pro πλατύστατος.

78 Ἐπίχαρμ. Laertius habet ὁ Ἀλκιμ, & quidem rectè. nam Alcimus ad Amyntam quatuor libros scripsit, Platonemque Epicharmi scriptis adiutum ostendit.

79 τὸ ὃ πρᾶγμα εἶδεν. Ex hoc loco emendari potest Laertius, & eius versio. τὸ ὃ πρᾶγμα εἶδεν καὶ αὐτὸ ibique interstinguendum puto. nam εἶδεν est Doricū pro εἶδεν, non autem εἶδεν quod

est siquidem, uti ille peruenit.

80 τὰς μερίδας. Scribebatur est per o, simplex, μερίδας, ut sint oliuæ de quibus etiam Comicus falsè iudic. εἰς Ἀκαδημίας καταβήξει, dicitur, quum in Academia descendens sub oleis decurret.

81 συζενε. In his verbis legendum συζενε, iduerbium, pro συζενε. & πρόμμεον, non πρόμμεον.

82 ὡς ἐπὶ τυγχάνειν repono ἡ relatiuum: & mox ante Πλάτωνα adieci articulum τῆς, ut suis numeris non claudicaret versus.

83 Σωκράτης, Τιμάς. Inferenda huc ex Laertio hæc nomina, τῆς Ἀθηνῶν ξένης, τῆς Ἑλλάδος ξένης. desiderantur enim.

84 ἀκαταλυσ. Ita lege, ex Laertio, non καταλυσ.

85 μαρτύρη. Scribo μαρτύρη, quod diuulsū μαρτὺς ἔστι extulit Laertius.

86 Ἀτρυ. Vitiola scriptura, quum ἀγορὰν legi debeat.

87 ὡς ἐν γυναικί. Compressius idem atque tenebrosius narrat, quod Aristocles ex Antigono Carystio dilucidius atque explanatius refert in hanc sententiam. Philisthæ Pyrrhonis sorori rem diuinam facturæ amicus pollicicus fuerat se suppeditaturū sacrificio sumptus: neque præstitit: quare Pyrrhō ob id iratior necessaria omnia comparauit. Itaque repræhendit eum ex amicis vnus, velut non facientem dictis suis consentanea, & affectuū vacuitate, quam profitebatur, indigna. (cui respondit ille. ἐν τῷ γυναικί ὡς εἶπες ἐπὶ δὲ εἶναι αὐτῆς πικρὴν, quasi indignior sit mulier quā ut spe-

eimen apathiz in ea edendum
fit.

88 διασοχθέντες. Malè, pro
διασοχθεῖς. ut mihi videtur. I-
dem Aristocles refert hoc illi
accidisse quum sibi à cane per-
sequente metuens, in arborem
conscendit, eo usus perfugio.

89 καρῖ. Gratia dicti est in
καρῖ, quod vnica voce nouum
significat, & καὶ νοῖ diuisis voci-
bus, quibus significatur, & men-
te: quem lepōrem Latina lingua
assequi non valet.

90 διακονίης. Legendum cen-

seo. suffragante Laertii codice,
διακονίῃ. quod & sensus re-
quirit: nam dixit Stilponē qua-
sitoris more lites agitare. itaque
comites eius & discipulos, prae-
ter rescriptum quasitoris seu
accusatoris virtutem terere: al-
ludens ad flagitiosæ actionis
notam genti philosophorum i-
nustam.

91 καθ' ἑλῆς. Legitur & καθ'
ἑλῆς τῶν πόντων.

92 διὰ τῶν. Suidas huius loci,
ut ferè aliorum, transcriptor, ad-
dit, διὰ τὸ φθόρον καὶ τῶν, &c.

HENRICVS STEPHANVS

LECTORI.

VAEDAM ex inopinato annotaturus, in Hesychium Illustrium, Milesium (ita enim potius quàm Hesychium Milesium Illustrium, vocandum eenseo) ab eius vita, quæ à Suida scripta est, initium sumam. Quum enim Hadrianum lunium, qui ipsum alioqui Illustrium Latinitate donauit, nullam ei interpretationem apposuisse viderem, ipse hanc isti scriptori operam præstare necesse habui. Sed postea in Hieronymi V Volsij interpretationem incidi: quam, non quidem totam, sed quosdam tantum eius locos, quos Græcis respondere voluit (qui eiusmodi sunt ut aliquid difficultatis aut saltem dubitationis afferant) proponere visum est. Quæ conferendi data lectori facultas, rem ei non parum gratam faciet: præsertim sicubi hæc interpretatio illi magis quàm mea satisfaciet.

V. δικηγ.] Vocem δικηγόρου vertit, sicut & ego, *causidici*. Sed non debuit pro hoc vocabulo margini adscribere δικηγόρου. Potius enim δικηγόρος quàm δικαγόρος dicitur.

V. λέως] Idem ὀνοματολόγον vertit *nominum enarrationem*: ego in margine exposui periphrastice, *catalogum in quo nominum seriem seruat*. non ineptè fortasse. Scio alioqui ὀνοματολόγον vocari & quem Latini *nomenclatorem* appellant: sed hîc *nomenclaturam* dicere, quàm *nomenclatorem*, maluissem. Alterum autem huius libri titulum, πίνακα miror cur ille *tabulam* maluerit quàm *indicem* interpretari.

V. τὸ βιβλ.] Non *annales*, sed *annalium instar confectam historiam*, vertit. Quæ mihi interpretatio non displicet.

V. ἀμφ.] Idem ἡς αὖ κατὰ καιρὸς πράξεις, reddidit, *res quolibet tempore gestæ*. Sed κατὰ καιρὸς non videtur ita posse verti: verum vel *diuersis temporibus* vel potius, *seruata temporum serie*. At ille videtur existimasse κατὰ καιρὸς dictum esse pro καθ' ἑκάστης καιρὸς.

V. πρ.] Vocem βασιλέων vertit *imperatorum*. Quam interpretationem margini apposui: & ideo probo, quod verisimile non sit de prisca illis principibus, qui propriè reges vocati fuerunt, scriptam illam historiam: præsertim quum sequatur, αὖ δυνάστες τῶν κατὰ ἑθνὴ κρατησάντων τυράνων. Hanc autem *tyrannorum* appellationem minimè cum illo censui prætermittendam.

V. μαζ.] Dicitur est, contra Græci sermonis puritatem, εἰς τὸ πίνακα pro ἐν τῷ πίνακι. Post διαλαμψάντων autem necesse habui distinguere.

V λὰ τῆς] Non secus ματαγοπονίας ille reddit quàm si pro μα-
 τας τῆς simpliciter dictum esset. vertit enim, *Græca vanitate re-*
fertur. Ego malim, Græcum illud vocabulum ματαγότῃς, aut ex-
 primere, aut saltem id conari, hoc modo, *Græca in suis laboribus va-*
nitatis. Possit alioqui & ita reddi, *vanitatis qualis est in Græcorum*
laboribus. Labores autem intellige de eorum scriptis: ut ποιήματα
 interdum vocantur aliquorum scripta. Quamvis enim propriè
 ποιημάτων appellationem mereri ea demum scripta videantur
 quæ laboriosa sunt, tamen & de quibusvis dici solet. Cæterum
 Græcam vanitatem dicens, intelligit ethnicam. Mirum est autem
 cum tanto contemptu de ethnicorum scriptis loquantur esse Sui-
 dam & quidem nulla excipientem.

Ad eius porro suspicionem quod attinet, ego meam illi oppo-
 no: & nostrum Hefychium, fuisse Christianum, potius suspicor. Ac
 primum illud de quo Suidas eum accusat, & unde coniecturam
 petit, nullius ecclesiastici scriptoris unà cum aliis mentionem fe-
 cisse, paucis verbis excuso: non placuisse illi hoc facere, ne sacra
 profanis miscuisse diceretur. Deinde, meas & ipse coniecturas af-
 ferrem, quibus contraria suspicio mea nititur: dico esse verisimile,
 illum de Sibylla loquentem, aut nullam Christi aut aliter men-
 tionem facturum fuisse. Quinetiam de nostro Philone Hebræo
 fuisse omnino taciturnum. Præterea, de Triboniano minimè ita
 fuisse loquuturum, ut eum & Ἐλλῆνα & atheum vocaret. Neque
 enim dubium est quin Ἐλλῆνα dicens, ethnicum intellexerit (pro
 quo tamen paganus Hadrianus Iunius dicere maluit) & non mi-
 nus odiosum reddere illum voluerit, vocando ethnicum, (præfer-
 tim quum adiungat, & atheum) quàm Suidas nostrum Hefy-
 chium, quum diceret ethnica ματαγοπονία fuisse refertum. Ac for-
 tasse vel hæc una ratio, non coniectura fuerit, qua meam suspicio-
 nem fulciam: sed, si suspicionem in opinionem mutare libuerit, illi
 rationi, tanquam firmo argumento, inniti fortasse videbitur.

HENRICI STEPHANI
IN HESYCHIVM MILESIVM
Illustrium Annotationes.

Initio paginae 8. (à qua ipse Hesychii liber incipit) Si Πλαγίης cognomentum huius Hesychii fuit (ut putauit Iunius quum post ILLUSTRII addat cognomēto) dixerim secundum debere locum obtinere: at Μελασία, tertium. Sepe tamen, vocabulo quod pro cognomento est, praefigunt τὰ ἐπὶ κλίμῃ, vel τὰ ἐπὶ ονομαζομένη (ut in vita huius ipsius, τὰ ἐπὶ ονομαζομένη Δικόρυ) siue τὰ ἐπὶ ονομαζομένη ἔχοντος.

V. λαμψ.) Suspicor ab ipso Hesychio adiectum non fuisse vocabulum σοφῶν, sed aliunde irrepuisse: tum quod Suidas non addat, sed his verbis contentus sit, τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων: (quum prius dixisset τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασάντων, eodem omnino sensu) tum verò quod superuacaneum illud esse videatur. Quod verò ad interpretationem attinet tituli huius, πρὸς τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων σοφῶν, ita Iunius eum reddit, (in ipsa quidem libri fronte) *De iis qui doctrina fama claruere*: & neque quidem (licet in ipsa vitæ eius interpretatione splendoris appellatione uti maluerim, ad retinendam Græcā metaphorā: & dicere, qui è doctrina splendorem nominis consequuti sunt. vel ex eruditione) verum in titulo quod vnaqueque pagina sibi superpositū habet, illud totū & tam late patens, ad philosophos re-

stringitur, quod non placet. Ac certè huic interpretationi vel istud repugnat, quod nō tantum philosophorū, sed aliorū etiam multorum mentio ab illo fiat.

V. ΚΥΝΙΚΗ) Nō animaduertit hic Hesychius Diogenem Laertium in Antisthene ita hanc appellationis istius rationem reddere, ut eam nonnullis tantum adscribat. & verò credibile est, aliunde potius secum hanc ita fuisse appellatam: quum & qui eam profitebantur, canes vocarentur: ipse autē Antisthenes, non simpliciter κύων, sed σκολοκύν: Ac certè quod credibile esse dico, omnino credidisse & persuasum habuisse Diogenem nostrum, ex eo apparet, quod in proœmio (pagina huius editionis undecima) rationem reddens diuersarum quæ diuersis tributæ sectis fuerunt appellationum, exemplum eorum qui à scommatibus (quod Ambrosius minus rectè, ab ignominia) eam habuerunt, ex Cynicis petit. Quibus addo, esse verisimile, Græcos, si ab illo gymnasio, cui nomen erat Cynosarges, denominare, minimèque ipsa eos appellatione infamare voluissent, vocaturos potius fuisse Cynosargicos.

V. & Ἀντιοχ.) Ne hoc quidem conuenit cum eo quod à Diogene nostro in eodē loco scribitur: & quidem iis verbis quæ proximè præcedunt ea quæ mox

dò de Cynicis attuli. His enim
 verbis, καὶ ἀπὸ σκαμμάτων αἷς οἱ
 Κυνικοί, praefixa sunt ista, ἀπὸ
 συμπλομάτων ὅ, αἷς οἱ Περιπατη-
 τικοί. Vbi Ambrosius, non malè,
Ab euentu nonnulli, ut Peripateti-
ci. (neque enim necesse fuit di-
 cere, *ab euentibus*) Potuit autem
 aliqui Diogenes, magis vsitato
 sermone vtens, dicere, ἀπὸ τοῦ
 συμβαίντος. Dicti sunt igitur Pe-
 ripatetici non à loco deambula-
 tionis accommodato & destinato,
 qualis erat Xystus: sed ex eo ip-
 so quòd euenisset vt illis deam-
 bulatio placeret: περιπατητικοί
 videlicet, quasi deambulatores,
 ἀπὸ τοῦ περιπατῆσαι.

V. le, *docente in Xysto*) In Græ-
 cis Hesychij verbis nullam Xy-
 sti mentionem habemus: sed tã-
 tum horti. Ipse autem Diogenes
 circa principium vitæ Aristote-
 lis, eum in Lyceo περιπατον ele-
 gisse dicit: quosdam tamen exi-
 stimasse nō hinc fuisse vocatum
 περιπατητικόν, sed ex eo quòd
 ad τὰς Alexandro, περιπατουῦτο
 (id est deambulanti) quum ex
 morbo conual-sceret, quædam
 à se-re-re solitus esset.

V ὁθεν) In marg. substitui ὑ-
 περὶ λῆθαι siue ὑποληψῆθαι: sed
 illud malo. Mirum autem si lu-
 nius ὑποληψῆθαι ferrj posse cre-
 didit. Etque ὑπερὶ λῆθαι, existi-
 matum esse: ac pēdet hoc infiniti
 modi verbū, sicut & præcedens,
 à verbo φασί, quod subauditur.

P. 9. (quæ est secunda opuscu-
 li ipsius Hesychii) ver. ut suppos.
 Ambrosius interpretes malè hanc
 locum vertit: sed & hic aliter
 eum reddere debuit. Nam dia-
 logos ὑποβόλαις θαι non est, αἷς
 ὑποβόλαις θαις οὐκ ἔστι θαι, id est, ut
 supposititios edere: sed pro suis ede-
 re quum sint suppositi. Paulo

post, ab Aristippo fuisse commen-
 datum dicere potius debuit,
 cum Ambrosio (vnde συστατικῇ
 ἐπιστολῇ, commendatitia vel com-
 mendatoria. & apud Diog. in A-
 ristot. vita, P. 312. τὸ καλὸν πα-
 τὸς ἐλεῖν ἐπιστολῇ συστατικώ-
 τερ.) quàm ab Aristippo fuisse
 confirmatum.

P. 10. V. μάλιστα) Non ad æqua-
 litatem aut equabilitatem re-
 spiciens, Aristippus hoc dixit:
 sed intellexit, Sublatis legibus,
 sibi similis erit vita nostra. Id
 est, similis ei quæ nunc est, dum
 manent leges. Perinde ac si di-
 ceret philosophos metu legum
 in officio non contineri: sicut
 ceteros homines. Quos contra
 eo esse ingenio præditos osten-
 dens Horatius, scribit,

*...tolle periculum, Iam vaga
 profiliet frenis natura remota.*

Nam periculum id intelligendum
 hic est quod imminet ex pœnis
 quæ à legibus sunt constitutæ.
 Ideoque rectè idem poeta alibi,
 & conuenienter cum hoc loco,
 postquam dixit,

*Oderunt peccare boni virtutis a-
 more* subiungit

*Tu nihil admittes in te formidine
 pœna:*

*Sit spes fallendi, miscebis sacra pro-
 fanis.*

Nā hic fallendi est τὸ λανθάνειν.
 Sic autem & Bias, μὴ διὰ φόβον,
 ἀλλὰ διὰ τὸ δέον ἀπέχεσθαι χρῆσιν
 τῶν ἀμαρτημάτων. Denique &
 in Aristotelis vita legimus, Pa-
 gina 313, illum interrogatum
 quod emolumentum ex philo-
 sophia percepisset, respondisse,
 se consequutum vt iniussus fa-
 ceret quæ nonnulli propter le-
 gum metum faciant. At verò si
 illud ὁμῶς ad æquabilitatem
 iuris refertur, iacebit hoc re-

sponsum: ac perinde etiam hoc dicitur, quasi eam philosophi, stantibus legibus, non seruant. Adde quod ἰσως dicendum potius fuisset quam ὁμοίως: ut ἰσότης Græci illam iuris æquabilitatem aliquando appellant.

V. Iiquum] Hæc, ad suos quæstiones, ex Laertio addit: non quidem ex eo ipso Laertii loco, sed ex iis quæ proximè apud eum sequuntur. Nam illis verbis, τα λοιπα ἀποπέμπειν, subiungitur, εἶχε γὰρ ταμίαν τοὺς πρώτους Ἀθλουσῶν. Dicendum autem erat, seruando eadem orationis formam, εἶχε γὰρ ταμίαν. Nisi forte suspicandum est, ipsum Diogenem scripsisse in iis quæ proximè præcedunt, Σοκράτης, & Λαμάρων, & ἀπέπεμπειν. Sed quum & Eutychidis serui mentione responso Aristippi includatur apud Laertium, Hesychius siue dedita opera, siue per imprudentiam, eam inde exclusit, & cum mentione Laidis coniunxit.

P. II. V. διὰ τὸ φιλ In præcedente etiam editione mea Diogenis rectè scriptum fuit, ut scribi vult Iunius, φιλονεικώτατος, non φιλονικώτατος. Quod verò ad nomen Ελεγχίνου attinet, quod idem substituit pro Αλεξίνου, iā & ipse de illo monueram in meis in Diogenem annotationibus.

V. nus.) Hæc verba, quasi arguator, aut altercator, sunt Iunii: ideo alio literarum genere excusa. Sed magis mihi placet altercator, quàm arguator. Nec verò minus placeret reprehensor. Ac mihi assentitur ipse in iis quæ hunc in locum scribit, in calce libri. Dicit enim nomen accepisse Ελεχίνου. i. ho-

minis carpēdi & reprehendendi morbo laborantis. Huius Alexini discipuli Αλεξίνους vocati sunt: & cuiusdam eorum mentio fit in Menedemo priore, cuiusdam, item in Arcesilao. Sed malè apud Diogenem Αλεξίνους nec omnino rectè apud Illustrium, in eiusdè Arcesilai vita, Αλεξίνου. scribendū enim Αλεξίνου, ut in margine admonui.

V. φάιν) In illa editione Illustrii Antuerpiana scriptum est μαθητὸς τῆς. Quæ lectio quamuis ferri nullomodo possit, de ea tamen Iunius non admonet.

V. ὃ καὶ ἐστ.) Iunius, viatici inopia afflictos, sed quid opus viatico illis qui iam iter conferunt, & ad quem tendebant locum peruenerunt? Ambrosius igitur, hoc considerans fortasse, nullam viatici mentionem fecit: sed vicissim nimium liberè vertit, quum rerum omnium penuria affligerentur. Videndum igitur annon dicendum sit, significationem huius nominis ἐφάδια latius esse extendendam, ita ut com meatum interpretemur.

V. amne) Iunium vel scripsisse vel scribere debuisse arbitror, punctum arundine, è vulnere mortem appetuisse.

Pag. 12. V. γέγρα) Apud Diogenem ὑπογεγραμμένον. Quod ut à Diogene scriptū hinc esse mihi persuadeam, faciunt alij loci, ubi eodem verbo utitur.

V. τὰ ὅπλ.) Miror Iunium suspectam saltem non habuisse vocem ὅπλιν. quid enim hæc commune cum iis de quibus agitur, habere potest? Ego non solum suspectā habeo, sed mendosam esse, & τοπικὰ pro ea substitui debere, mihi persuadeo.

P. 13. V. πλήρη) Hæc lectio γαθῶν pro γιθῶν, è Diogene sumpta est. Quam tamen Iunius auctoritate eius non confirmavit.

V. γαθῶν) Debit hunc locum emendare Iunius ex Diogene, non solum reponendo κακοδαμονήσαντες pro hoc κακοδαμονίσαντες, sed etiam præfigendo voculam ὥς illi futuro: quæ è vet. libris adiecta fuit. Est igitur emendanda & interpretatio, hoc modo. *quippe cum sapiens infelix futurus sit.*

V. πλὴν) Verba hæc αὐτάρ κακοδαμονίαν, ut apud hunc nostrum Illustrium, ita etiam in vetustis exemplaribus exstant: è quibus in vtranque editionem nostram reposita fuerunt.

P. 14. V. τὰς τε ἀρ.) Sicut hîc αἰτακολουθεῖν legitur, ita & in vet. exemplaribus Diogenis. Sciendum est autem Aristotelē eo ipso esse usum vocabulo quo vterentur ij qui contrarium de virtutibus sentirent, eas videlicet inter se nexas & coniugatas esse, ut Cic. loquitur. Qui etiam dicit virtutes ita copulatas cōnexasque esse, ut omnes omnium participes sint, nec alia ab alia possit separari. Neque enim dubium quin ij qui dicebāt virtutes αἰτακολουθεῖν (ut apud Diogenē dicit Zeno) hoc ipsum significare voluerint. Ad exprimendum tamen verbum αἰτακολουθεῖν cum datiuo ἀλλήλων, dicendum nō fuerit cum Ambrosio, interprete Diogenis *inter se connexas esse*, sed nec cū Iunio Illustrium interpretante, *sequi se mutuo comitatu*, (quomodo enim sequi & comitari aliquē possumus?) videndum igitur annon potius

cum Budæo dicendū sit *Vicissim sequi*. Malim tamen longiore sed elegantiore (meo quidem iudicio) periphrasi utens, dicere, *Inter se vicissim assuetarum officio fungi, vel, mutuo ass. officio*. Et hæc quidem obiter, in Latinæ linguæ gratiam, cui magnum hoc fuerit dedecusne periphrasi quidem posse id exprimere quod à Græca vno verbo exprimitur.

V. μὴ εἶ) Ignoravit Iunius quod ego è quibusdam veteribus libris didici, aliam quàm vulgatam, esse huius loci lectionem, & quidem eandē cum ea quam habet Illustrius (à qua tamē ausus est in sua interpretatione discedere) excepto tantum verborum ordine. ibi enim præcedit συζευκλῶ, (& meritò quidem, mea sententia) sequitur ξευκλῶ. Fateor alioqui esse etiam exemplaria quæ & illud ἐρωτικλῶ habeāt: quod quum ad amorem Cupidineum magis proximè referatur, ideo Aristot. tanquam vulgaris usus in hac voce metas egrediens, addidit illud *τὸ εἰς τὸ ἐρωτικόν*.

V. πολιτ.) Adscripsi margini πολιτεύσασθαι, itidēque συμβίωσθαι pro συμβιῶσθαι. At verò apud Diog. Laertium editio Basil. habet πολιτεύεσθαι & συμβιῶσθαι. Sed quis, ut ἐραδηνέσθαι præcessit, ita & illa duo in futuro legi debere negauerit?

Pag. 15. V. κυκλ.) Non debuit Iunius substituere κυκλοφορικλῶ pro κυκλοφορητικλῶ. huic enim lectioni quam habet Illustrius, assentiuntur & veteres Diogenis exemplaria.

P. 18. V. νεγκει) Locū hūc male reddit Ambrosius, Diogenis

interpretes, ostenditque se nullo sensum eius assequutum modo esse: Iunius certe quem usum habeat hic verbum *περαίνεσθαι* intellexit: sed hoc lectori non aperuit (ac ipsi quoque fortasse obscurum fuit) quænam essent illa duo quorum alterum altero maius non videretur. Sed non dubito quin ἐκ τοῦ περαίνεσθαι nobis intelligendum sit & alterum, videlicet *περαίνειν*: ut hic respondeat illud non esse maius hoc.

P.18.V. *Ἀλεξ.*) Non dubium est quin scribendum sit *Ἀλεξί-
νειον*, cum ei, ut margini, nominis possessivi forma: quum Alexini discipulum significet. Sic dicitur *Ἐπικύρειος*, *Θεοδώρειος*.

Vet. *ἡσθα*) Scribendum puto *πεισικώτατος*: quamvis alioqui sciam *πισικὸς* quoque alibi legita, talem usum habens: verum & illi loci mihi suspecti sunt.

P.19.V. *χλὺ φίλων*) Hinc repurgandos esse scribit Iunius Laertii codices: sed meam editionem si cōsulisset, illam à me iam repurgatam inuenisset.

V. *τα' κατ.*) Hic quoque Illustrius nostris vetustis exempl. Diogenis auctoritatē dat, quum & in illis *καταλαβών*, non *ἀφ' αὐ-
λαβών*, scriptum sit: ideoque non hoc, sed illud particip. in meam Diogenis editionem receperim: sed alterum illud participium ab iisdem exempl. abest. At certe non *ὁμιλουῖτα*, sed *ὁμιλουῦτας* scribendum esset, quum ibi de duobus, non de vno, ut hic, agatur.

V. *κακίας*) Iunius, quum vocem *ἀνδροκακίας* nihil significare posse existimaret, illam contrā quæ apud Diogenem exstat, *ἀν-
νέξικακίας*, & vñtatissimam esse

sciret, & conuenire loco existi-
maret, statim sibi arripiendam censuit. At ego valde fallor, aut reconditus quidam iocus sub hoc Arcelilai dicto latet. Reconditum autem iocum appello propter nouum & ab eo fictum vocabulum *ἀνδροκακίας*. Non aliud autem sonat: arbitror ὑπὸ τῇ ἀνδροκακίας, quàm si diceretur ὑπὸ τῇ ἐν ἀνδρὶ κακίας. Neque enim dubito quin hanc festiuam in fingendo hoc vocabulo licentiam sibi permisit. Ac eo maior videri festiuitas queat, quod etiam *ἀφ' αὐτοῦ* *κακίας*, dicatur, pro ὑπ' ἀνέξικα-
κίας. Quod tamen alioqui frigide (meo quidem iudicio) diceretur: ut certè frigidum est quod habet Iunii interpretatio, *patiē-
ter se discedere dixit*. Pro quibus tamen verbis, hisce potius usus fuisset, *se pro sua tolerantia tolerare hoc dixit*. Neque tamen tale *ἀνδρομοιον* (ut quidam vocāt) in Græcis est. Alioqui enim dicendum fuisset ὑπ' ἀνέξικακίας *ἀνέχεσθαι*. O quàm multas pulcherrimas voces ita iocose fictas in hac pulcherrima & felicissima lingua, ita nobis periisse credibile est. Ita inquam periisse, id est, dum eodem modo in alias, vicinas quidem quod ad scripturam, & vñtatas, sed de gratia dicti multum perdentes, mutatae fuerunt.

P.20.V. *Οἶζ*) Ita & in vet. exempl. *γλαῦκα ἀεὶ σπίζα τι-
ρατουῖτο* sed aptius *πέρ* scribetur quum dicatur *γλαῦκα πέρ* pro *ἀεὶ γλαῦκα*. Illud autem *τιρατουῖτο* intelligo de obstupescētibz tanquam ad *τέρας* aliquod, id est monstrum, seu portentum, non aliter quàm a uiculis illis ad vñluz conspo-

etum obſtupeſcunt.

V. Η' λ' μ.) Lego (inquit Iunius) εὐὸν ἐνεκ' ὀχλοαρίσκεις, aut vna voce, ὀχλοαρίσκεις. Sed illud εὐὸν quid ſibi vult? deinde quomodo ſtare verſus, ita legendo, poteſt? Neque tamen in annotationibus tantum, ſed eo etiam in loco margini hanc lectionem appoſuit. At ſcribendo εὐὸν ἀνεκεν, vt apud Laertium legitur, aut εὐὸν ἀνεκα ſtabit quidem verſus, verum quid illud εὐὸν eſſe dicemus? Videndum igitur annon rectius ſcripturi ſimus, εὐὸν ἀνεκεν, vel εὐὸν οὐνεκα: quod interrogatiue accipiat. Quod autem ad illud ὀχλοαρίσκεις attinget, vna voce ſcriptum, vix recipi poſſe crediderim: ſed tantum ὀχλοαρίσκεις poſſe ſcribi coniuncte: quod ſit nomen.

V. ΟΥ' μ.) Poſt τέλος crediderim oportere ὑποσίζεσθαι, vt iungatur cum præcedentibus.

V. σπλ.) Scribendum οἱ, quod ſit pro εἰποι: vt pag. præcedente, καὶ δε. pro καὶ εἰπεί. Eſt tamen hic vſus illi δε quàm huic plurali οἱ frequentior.

P. 21. V. Κνίαση) Pro θυηλήμασι ſubſtituendum putat Iunius θυήμασι: ſed vereor ne emēdet vocem quæ emendatione opus non habet. Quidni enim, vt dicitur θυηλή, ita etiam θυήλημα dicitur? præfertim verò quum & θυηλάσασθαι pro quo non dubito quin θυηλήσασθαι ſcribendum ſit) afferatur. Addam venò & hoc, magis ſuſpectum mihi eſſe θυήματα, quod apud lexicographos legitur, quàm ſuſpectum eſſet θυηλήματα.

P. 23. V. τεῖον) Neſcio cur Iunius pro ἐπερτελῶν in margine ſubſtituat ἐπιτελῶν. Niſi fortè hoc etiam dici aut ignorabat,

aut oblitus erat. At eſt contrà & vſitatum, & aptius huic loco quàm alterum, vt meus Theſaurus Græcæ linguæ oſtendet.

P. 26. V. ηὐδ.) Mirè hoc dictum (ſi quidem germana eſt hæc lectio) pro eo quod eſt, εὐξιώθη τοῖς δοκεῖν εἶναι εὐθεῖα. Hoc autem εὐθεῖα exponendum eſſe dixerim, Percitus æſtro quodā diuino & prophetico. Siue, quali prophetæ afflari ſolebant.

V. λήνω) Leui brachio loci huius emendationem tenuit Iunius, quum pro δι' αὐν reponēs δι' αὐν, eum ſibi viſus eſt reſtituiſſe. Immo verò aliud hulcus ſub hoc latet loco, ex eorum genere quæ ὑπὸ πάλαι vocantur. Contenderim enim ergo ſcriptum ab Illuſtrio fuiſſe δι' αὐν, non δι' αὐν: itidēque Diogenem Laertium non δι' αὐν, ſed δι' αὐν ſcripſiſſe. Magnam autem teſtium, quibus hoc probem, turbam, ex meis Schediaſmatis ad Laertii editionem adducam.

P. 27. V. ETIIM.) Scribendum crediderim, Περὶ ἐπιμελείδης.

P. 28. V. Ξερξ.) Nullam emendationem hunc in locum idem attulit: quem tamen non dubito quin mendofos inter annumeraturus fuerit, & ita corrigendum vt vides à me in margine fuiſſe correctum. Suſpicio autem hinc natam vocem hanc tam inauditam, quòd quum ſcriptum eſſet Ξέρξης & aliquis pro ſyllaba λω ſcripſiſſet ſyllabam α, aliquis utranque ſeruans ſcripſerit Ξερξλώα.

P. 29. V. διὰ χειλῶν) Ache-næus (inquit Iunius) Epicuri verba non ſemel citans, cōſtante vbique in excuſis libris ſcripta διὰ χειλῶν legit: vt ſit, Voluptates quæ per labra miniſtrantur.

tur, aut de quibus labra iudicant.
Hæc ille: sed ego contra Athe-
næi locos ex hoc emendandos
esse aio. Ac pro me apertissime
facit hic eiusdē Epicuri locus:
(quem apud Laertium habes in
vita Epicuri, p. 790. meæ editio-
nis posterioris) καὶ ὅτι τὸ μὲν φυ-
σικὸν πάνθ' ὑπὸρίσκει· εἴτι· τὸ
κενὸν· ὑπερίσκει· οἴτε· λιτοὶ χυ-
λοὶ ἴστω πολυτελεῖ διαίτη πλεὺν ἢ
δουλεύειν φερέσθαι· ὅταν ἀπαντὸ
ἀλγού· κατ' ἐνδείαν ἐξαγρεθῇ.
Vbi habet quidē Ambrosij no-
stri interpretatio, *Dapes itē sim-
plices æquam magnifico luxui ad-
ferre voluptatē, &c.* Sed quidam
mihi multo aptius videtur red-
didisse, *Sapores item simplices,*
&c. Memini autem & in alio E-
picuri loco χαλῶν voluptatem
afferentium mentionem fieri.
Quod si tamen eorum autorita-
te ad tuendam lectionem nostrā
destitueremur, alii aliorum non
deessent ad præstandum hoc
officiū loci. Vt omittam nō mi-
nus apte & aptius fortasse dictū
iri τὰς διὰ τῆς εὐμαρίας ἡδονάς.

V. σιν τοιαύτῳ) Locum hunc
insignis mendæ sibi, suspectum
esse ait Iunius, & ita legendum
videri, ut rei veritatem sequi-
tus conuerterit. Sic autem ab eo
conuersus est, *Ista enim in tantum
animi stuporem impulerunt, ut
illum verbis sugillaret, & magi-
strum non vocitaret.* Vult igitur
legi, ὥστε μὲν οἱ λοιδορεῖσθαι καὶ
μὴ ἀποκαλεῖν διδασκαλόν. Sed
nō video quid opus sit illa par-
ticula μὲν ante pronomen οἱ
(quod enim afferri exemplum
possit talis vsus illius particu-
læ? & cur non dicendum sit po-
rius verisimile esse particulam
negantem μὴ loco suo apud
Diogenem esse motam, ac in

priore parte huius membri esse
positam quæ in posteriore po-
nenda erat: hoc modo, ὥστε οἱ
λοιδορεῖσθαι καὶ μὴ ἀποκαλεῖν δι-
δασκαλόν. Scio autem pro ἀπο-
καλεῖν legi & ἐπικαλεῖν apud
Diogenem: quid si igitur præfi-
xa eadem illa particula μὴ, ex
ἐπικαλεῖν faciendum esse ἐπικα-
λεῖν dicamus? ut ita scribatur, καὶ
μὴ ἐπικαλεῖν διδασκαλόν.

V. πόρῳ) In edio. Basil. dee-
rant hæc καὶ πόρῳ: fueruntque à
me apud Diogenem adiecta ex
vet. exempl. Verum & πόρῳ
in quibusdam legi constat.

V. τινὲσθαι) Verbum hoc φαρ-
μακοπῶλεῖν apud Diogenem le-
gitur. Quod si nomen φαρμακο-
πῶλεῖν retineremus, de Prota-
gora & ipsum dici oporteret.

P. 50. v. Σανίδ.) Fortasse ἀπὸ
τῆς σάνειν τὰ δῶρα dicendum
potius esset Σανόδαρον.

V. τὰ γέγρα.) Si hac in lectio-
ne nihil mutarem, dicendum
esset (meo quidem iudicio) τὰ
ἐπελθόν dici, quidquid in buc-
cam venisset. Fortitan verò &
κατὰ τὸ ἐπελθόν scribi posset.

P. 33. V. ὃ δὲ οὐκ) Miror quid
Iunio in mentem venerit ut vo-
luerit hinc verbum ἐραδιόσθαι
ab eo vsu quem passim apud
hunc etiam scriptorem habet,
discedere. Nam & ita respon-
sum rationi consentaneum e-
rit. Perinde enim erit ac si di-
ceretur, Quid forma vobis ve-
stra prodesset si amatores deci-
sent? Deinde, quomodo moue-
retur quaestio de eo quod in
potestate sapientis non est, non
aliter quàm si in eius potestate
esset? In eo certè licetum est ut
vel amet, vel non amet. & verò
ut vel ametur, vel non ame-
tur, nequaquam. Sic in Ari-
stippo

si pro audimus, ἢ σοφὸν μὴ τε
φθονήσεν μὴ τε ἐραδίησεν αὐτῶν. Vbi
nō contra dicere ur μὴ τε φθονή-
σεν αὐτῶν, μὴ τε ἐραδίησεν αὐτῶν (ac-
cipiendo videlicet hoc sicut &
illud in pass. significatione) quis
hoc absurdè dici negaret? Sic
verò subiunguntur etiam λυπώ-
σεται μὴ τοι καὶ φονήσεται, in a-
ctiua significatione & ipsa.

P. 31. V. vet. Maluisse reddere,
aut sub arboribus, quippe quum
ager adiacens esset.

P. 32. V. 18) Verbum ἀνακρίνε-
ται pro Interrogari, minimè
nouum est apud Diogenem. Ita
enim cum alibi tum verò in
Timone Apolloniae, pag 701.
φαίνεται τοῦ ἀνακρίνοντος Ξενοφά-
νους ἡ Χολοφώνιον ἐκείνου.

P. 34. V. Et μὴ λοιδορῶ) Suspico
verbum λοιδόρειν aliquem
alium quàm qui passim occur-
rit vsum habere: nec video quo-
modo alioqui satis apta sequens
antithesis futura sit.

P. 35. V. φη) pro διζευδαῖ ad-
scripsi margini διζευδαῖ, quum
illud dici non possit, neque ta-
men Iunius admonuisset. Sed vi-
dendum annon potius διζίσα-
ται scribendum esset, vt conue-
niret cum verbo sequenti. Non
enim est μαθητεῖν, sed μαθεῖν.

Pag. 39. V. δαῖον.) Ratio quæ
subiungitur, repugnat sententiæ
Iunij de non mutanda hac le-
ctione, vel potius repugnāt am-
bæ quæ subiunguntur rationes.
Dua (inquit) sunt causæ propter
quas non debet vir bonus se vitæ
subtrahere, siue subducere. Una est,
quod æquum non sit vt ille pruden-
tiæ suæ iacturam faciat in stulto-
rum commodum, siue utilitatem:
altera, quod mundus sit patria.
Perinde ac si diceret, Altera

causa est, quod vniuersus mun-
dus hominibus sit patria: idē-
que vir bonus, amisso natali so-
lo, non sit patriam amissurus, vt-
pote manere nihilo minus mun-
do. Quod si quis pro μὴ ἐξαγα-
γεῖν scribere μὴ ὑπεξαγαγεῖν
malit, non valde repugnabo:
quamuis magis illud ἐξαγαγεῖν
mihi placeat, vt pote generalius:
quum alterum de eo potius di-
catur qui clanculum se subdu-
cit, aut subtrahit. Sed tam apud
Diogenem quàm hic deesse ali-
quod infiniti modi verbum pu-
to quod iungatur illi ὑποβάλλειν:
siue ἔ γάρ δικαίον ἐστὶ ἀποβάλλειν,
siue ἔ γάρ δεῖν ὑποβάλλειν, scri-
ptum fuisse dicamus Facile au-
tem hæc vocula δεῖν prætermi-
ti potuit. Non ignoro tamen,
posse etiā dici, hæc verba, ἔ γάρ
ὑποβάλλειν, pendere à præceden-
tibus illis verbis, ὁ λόγον ἐστὶ.
Debuit autem inter cetera con-
siderare Iunius loqui Theodo-
rum quendam Atheum, & ὁ λό-
γον esse talia ex eius ore profi-
cisci: præsertim quum sequan-
tur proximè ex eodē ista, καὶ
κλέψαι τε καὶ μοιχεύειν καὶ ἱερο-
συλήσειν ἐν καμῶν.

P. 40. V. λέμειν] Non video
cur ἐφελήτω ac non ἐφελείτω
Iunius scripserit. Sic, ἐκοινώνει-
τω. Scribendum verò & ἐξω-
μοιεύειν. Non dubito autem
quin Illustrius scriptum reli-
querit, μέχρι χειρὸν τὴν τελευτῆς
ἀπανοῆς, vel τῆς ἐσχάτης ἀπα-
νοῆς.

P. 41. V. πα] Malim αὐτὸ συ-
ναχθῆναι.

P. 42. V. 6] Intactam relique-
rat Iunius lectionem illam, δι-
νατ' αὐ, pro qua reposui διω' αὐτ
αὐ, vt legitur apud Laertium

Apud eundem est quidem *ἐπι-
τραχέσσοντα* in editione Basi-
liensi, sed in vet. exempl. legitur
τρέφοντα, ut apud hunc nostrum
Illustrium. Non minus tamen
placeret *τρέφοντο*: aut certe *τρα-
χέσσοντα*. Verum sit fortasse &
qui *τρέφοντα* non *τρέφοντα*, scri-
ptum fuisse suspicetur.

P. 44. V. *κἀνδρα*] Non dubito
quin Iunius huic meæ lectioni,
συγκατατρέχειν εἰς ἀλλήλα, assen-
surus fuerit.

Pag. 45. V. *καὶ τῶ*] Ridiculum
(meo iudicio) dici *συκωλῶ* quo-
que *γράφειν*. Quomodo autem
huic malo medendum putem
vide apud Laertium.

P. 47. V. *πιτίμ*.] Substituit Iu-
nius lectionem quā habet Laer-
tius, quamvis eam se ex eo ha-
bere taceat: simul autem sequu-
tus est eam in sua interpretatio-
ne, ut & certe debuit. Poterat
tamen ibi pro *ὑπόνοια* dicere e-
tiam *presumpta opinio*. Ea est
quam vulgo *apprehensionem* ap-
pellamus.

P. 48. V. *ριθ*.] Libenter scri-
berem *συζηήσειςιν*, licet apud
Laertium eadem quæ hîc scri-
ptura sit. Sic & verbo *συζητεῖν*
vitur Diogenes, cum alibi tum
in Socrate, p. 102. *φιλονεικότερον
συωζηῖται τοῖς ἀρεσδιαλεγόμε-
νοις*. Esse autem *φιλονεικόν* ea in
re, proximus est gradus ad illud
quod de Menedemo dicitur, esse
μάχιμον.

V. *αὐτοῖς*] Non puto linguæ
Græcæ cōsuetudinem ferre pos-
se ut hîc cum Iunio *ἐπιζομῶντες*
scribamus. Venerat quidem mi-
hi in mentem *ἐπιζομῶντες*, sed
nimis hoc esset poeticum. Im-
mo dubitari possit an ex nomine
ἐπῆς non solum *ἐπιζομῶντες* & *ἐπι-*

ριζομῶντες sed *ἐπιζομῶντες* etiam di-
cant: Quid si igitur *ἐπιζομῶντες*
scripsisse Diogenē, sed hoc ver-
bo, sicut & quibusdam aliis, no-
uē vsum esse dicamus? Tum cer-
te crediderim sonare *obfirmātes
se vter sec.* vel potius, *obfirmatis
animis contendentes*.

P. 50. V. primo] Nemo ut opi-
nor, negauerit quin *ὑπ' ἀθυρίας*
scribendum sit.

P. 51. V. *ποτα*] Pro *αἰτονομῶτα*
apud Suidam *δοπονομῶτα* legi
scribit Iunius: sed fortasse *δο-
πομῶτα* Suidas scriptum reli-
quit.

P. 55. V. *σει* Scribo *ἑς αἰά*.

V. *αὐλ*.] Eodem hæc modo in
illalunii editione leguntur, quo
hîc: sed est tamen scribendum
ut margini adscripti, *αὐλατὰς τις
εἶμυ τοῖς δοκ*. Est enim *εἶμυ* pro
ἑῖ Doricè dictum & hîc.

V. *ἑς τις δέκα*] Non animad-
uertit Iunius grauissimum men-
dum sub duabus parvis syllabis
quæ sunt in *δέκα*, latere, ut ap-
paret ex eius interpretatione
(vertit enim, qui *dena carminum
genera perdidicit*.) Detegam au-
tem hoc quoque magnum malū
apud Laertium, deo fauente.

P. 58. V. *αὐτῶς*] Hoc etiam lo-
co videri possit scribendum *συ-
ζητήσειςιν*.

P. 60. V. ΣΙΒ.] Hoc de sibyl-
la, esse vocabulum Romanum,
nisi additum & velut assutum
esse huic scriptori dicamus, ali-
quid de eius existimatione de-
tractum erit.

P. 62. V. mento] Hæc verba,
nimirum mente & *veste* malè po-
nuntur ita ut si & ipsa Cratetis
essent: quum potius adiecta sint
ad ostendendum, fuisse iocum
ex ambiguo.

ISAACI CASAVBO-
NI NOTÆ

Ad Diogenis Laertij libros de vitis,
dictis & decretis principum
philosophorum.

Editio altera, auctior & emendatior.

Qqq ij

12 A C I C A 2 A V B O

N I N O T A

A 4 Diogenis Laertii libros de vitis

dictis & de eorum principibus

philosophorum

editio altera auctoris & emendata

Opus

ARNALDO CASA V.

BONO, PARENTI PLURI-

mum observando, Isaacus filius

S. P. D.

AGNA me spes tenet, pater veneran-
de, fore ut hoc manuscriptum, quod ti-
bi à me nunc affertur, gratum tibi ac-
ceptumque sit. Nam etsi est id qui-
dem, si ipsum spectes, exiguum ac le-
vidense: tamen quia à me, hoc est, ab eo quem tu v-
nicè amas, quemque tu his literis summo studio ac
labore imbuiisti, proficiscitur: non dubito quin has
studiorum meorum primitias sis amaturus, & ala-
cri libentique animo accepturus. Quicquid mo-
dum enim bono colono nihil gratius potest vfuue-
nire, quam ut fructus ex iis percipiat arboribus
quas suis ipse manibus seuerit: sic ego existimo tibi
volupe futurum, fructus istos qualescunque, ex eo
horto decerptos videre, quem tu, pater dulcissime,
in grauiissimis occupationibus tuis, tanta cura tan-
toque studio solus solum coluisti. Vellem quidem,
observande parens, aliquid eiusmodi possem tibi
offerre, quod magnitudini tuorum in me benefi-
ciorum saltem aliqua responderet ex parte: verum
quia id ego non possum, in eo saltem quod potui
deesse mihi nolui, quin aliquod tibi grati animi te-

stimonium exhiberem. Atque hoc sanè consilio
 Notas has tibi, mi pater do, dico, nominique tuo
 confesco: quas horis, ut scis, succisiuis in Diogenis
 Laërtij libros scripsi. Erat quidem animus ipsum
 Diogenem nostro studio & opera emendatiorem
 factum, quàm fuerit hactenus, edere: sed quum
 non pauca postea rationes ab ea me sententia de-
 duxissent: interea visum est, Notas has publicare,
 quas doctis hominibus eo acceptiores fore spera-
 mus, quòd arduum nobis fuit, hac præsertim æta-
 te, grauiorâque in studia incumbentibus, eum au-
 ctorem emendare, quem doctissimi viri cum sum-
 ma laude, propè, ut videbatur, in pristinum splen-
 dorem restituisent. Verùm, nos quidem quid præ-
 stiterimus, docti homines, túque imprimis, *οὐλοσµω-
 τῆτι κεφαλῇ*, æstimabis: cui si non displicuerit hoc
 nostrorum studiorum quaecunque specimen, a-
 bundè satis operæ meæ consecutus mihi pretium
 videbor: eritque cur non omnino eam me putem
 quum hæc scripsi, lusisse. Vale, parens etiam atque
 etiam obseruande, méque filium tuum, tibi perpe-
 tuò obsequentissimum, amare, ut facis, perge. Itē-
 rum vale. Ex museo nostro, a.d.x. Kalend. Mart.
 c13. 15. LXXXIII.

DE DIOGENE LAERTIO.

IOGENIS Laertij paucissimi sunt è veteribus qui meminerint: iique non alij quàm grammatici, quorum omnium antiquissimus est Stephanus, qui τὰ ἐθνικά conscripsit. De tempore autem quo floruerit, haud ita facile est coniicere. facilius enim dixeris, quibus temporibus non vixerit, quàm quibus vixerit: nam quia Plutarchum non semel laudat, meminitque Sexti Empirici nepotis eius, & Epicteti, quem perhibent auctores rerum veterum, vitam produxisse ad Marci Antonini imperium vsque, facile intelligimus non vixisse Diogenem ante annum à Christo ducentessimum: rursus quia ita eius meminit Stephanus, quasi auctoris satis antiqui, multo ante annum à Christo quingentesimum vixisse eum dici potest: id quod ex eo etiam licet intelligere, quòd de Polemone loquēs, ait eum fuisse *δεῦρ' ο' λῖπον*. Fuisse autem hunc ait Suidas ante & post Augustum. Nec certius quicquam adhuc de hac re potui comperiri. Porro, ubi, quomodo, & quandiu vixerit, dicam quum inuenero qui me doceat: nam nunc quidem, parum aut omnino potius, non liquet. Cilicem eum fuisse, & à Laerta Ciliciæ oppido Laertium appellatum docti viri *εικονολογοῦσιν*: à quibus cur dissentiam, causam non habeo. At fuisse auctorem hunc Epicuri philosophiæ deditum, eamque sectam secutum, nisi pauci horum librorum loci indicio esse poterunt. An alia scripserit præter hoc opus, de vitis & placitis philosophorum (quod ad mulierem nescio quam

fuisse missum, ex vnico qui est in Platone loco intelligimus)
 & τὸ Πάμμ. ἔργον, cuius in his libris toties meminit: ne hoc
 quidem compertum habeo. Qui putant autem eo potissi-
 mùm nomine institutum hoc opus à Diogene fuisse, vt sua
 poemata nobis hac ratione obtruderet: nã illi haud ani-
 maduertunt, per esse verisimile τὸ Πάμμ. ἔργον multo ante
 conscriptum hoc opus, in manus hominum peruenisse. nam
 sanè Diogenes, quoties fere aliquod suum epigramma ascri-
 bit, indicat id se describere ex eo opere: & in Empedocle,
 eius verba sunt hæc, φέρεται δὲ ἡ ὕλη ἐκ αὐτῶν ἐν τῇ Πάμμ.
 ἔργῳ, σκεπτικὸν μὲν, τοῦτον δ' ἔχει τὸ ἔργον. Ecce, ait φέρεται.
 quomodo φέρεται, si is liber nondum fuerat vulgatus? Vide-
 tur autem tulisse annos ἢ Πάμμ. ἔργου. nam quòd Ioannes
 Tzetzes, scriptor vanior stolidiorque (nemo qui legerit di-
 cet secus) quàm antiquior, Diogenem Εὐρυχαρμματοποιὸν
 appellat, crediderim visam ab eo τὴν Πάμμ. ἔργον: quæ nihil
 aliud fuit, quàm volumen poematum & epigrammatum
 in viros illustres, omni carminum genere factorum. Diui-
 sum id opus fuisse in varios libros testatur ipse: vt in Tha-
 lete: Caterum, quàm sepe in hoc opere scribendo vacillans
 memoria Laertio fuerit fraudi, aut otium iudiciũm ve ad
 ea digerenda defuerit, quæ satis confuse congesserat, poteris
 beneuole Lector ex his nostris Notis cognoscere: plenius mul-
 to cogniturus, si dederit Deus Opt. Max. vt institutum &
 prope iam affectum Commentarium, quem in hunc aucto-
 rem parauimus, absolvere licent.

ISAACI CASAVBONI

AD DIOGENEM LAERTIVM

Notæ:

AD LIBRVM PRIMVM.

PAG. I. Τὸ τ' οἰοσοφίας ἔργον
ἵτοι φασὶν ὑπὸ βαρβάρων ἀρξάσθαι] Et Græcorum optimus quique
maximèque ingenuus ita sem-
per sentit, & veteres illi nostræ
religionis defensores, aduersus
gentes veritatem hac in parte i-
ta defendunt, itaque fastum &
arrogantiam cōtra sentientium
retuderunt, vt de eo dubitare
nemo queat. In promptu sunt
quæ super hoc argumento scri-
psere Tatianus, Clemens, Theo-
philus, Eusebius, alii.

Παρά μὲν Πέρσης μάγος] E-
tiam aliarum aliquot gentium
sapientes siue philosophi Magi
olim sunt appellati. Lucianus
Longruis, οἱ καλέσθην Μάγοι,
ἢ τοῦτο μαντικὸν, ἢ θεοὺς ἐν-
ακρίβητον, ἢ τὰ Πέρσης ἢ Πάρ-
θοις, ἢ Βακτρίοις ἢ Χωραστρίοις,
ἢ Ἀρείοις ἢ Σάκας, ἢ Μήδοις, ἢ
πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις. Indo-
rum quoque philosophos repe-
ries appellari magos. At sunt
qui scribant Μάγος gentile no-
men esse, idem significans ac
Persa. Cedrenus, Ἀστρολογίαν
μαγείαν ὑπὸ Μαγιστρίων, ἢ τοῖς
Περσῶν ἤρξατο οἱ γὰρ τοῖς Πέρσαι,
Μαγὸν ὑπὸ τοῦ ἐλχοντίαν ἐνομα-
ζοῦσθαι. Eadem & Suidas.

Παρά δὲ Βαβυλωνίοις ἢ Ἀσσυ-
ρίοις Χαλδαῖος] Alii, ἢ Ἀσσυρίοις,
quia eorum Chaldei Babilonii fe-
re vocantur à Græcis & Latinis;

tamen & in aliis Assyriæ Syriæ-
que partibus ea studia viguere.
Lucretius Babylonios à Chal-
dæis videtur alios facere, hisce
versiculis è libro v.

*Vt Babylonia Chaldaam doctrinam
refutans*

*Astrologorum artem contra con-
vincere tendit.*

sed certum est Babyloniorum
sapientum siue Chaldæorum
contrarias inter se sectas fuisse.
vide Strabonem li. xv. Habes ap-
ud eundem aliosq; multos &
de variis Indorum philosophis.

Τὴς καλεσθῆναι Δρυΐδας] Non
assentior Plinio cōiiciētī Druī-
das à voce Græca esse appella-
tos, libro xvi. quin potius Stra-
bonis prudentissimum cōsiliū
sequor, negantis in appellatio-
nibus gentium Barbararū Græ-
cas etymologias esse querendas.
Quare Druidas non magis voce
Græca sic fuisse vocitatos cen-
seo, quàm vel quoscūq; dem gen-
tis & ætatis sophos, Bardos di-
co, & Vates, siue Eubages. de
quibus cum alios vide tum Stra-
bonem maximè: & Iulium Cæ-
sarem. apud quem sic hunc lo-
cum leges lib. vi. c. i. li. cer-
to anni tempore in finibus Carun-
tium, quæ regio totius Gallia media
habetur, consistit in luco conse-
crato vulgo malè Ieco. Plinius,
roborem eligunt lucos. Lucanus,

—nemora alta remotis

Incolitu lucis.

Καὶ σεμνοθύς] Legunt quidam σαμνοθύς: quod commentum est eorum hominum qui à Pseudo-beroso isto sinunt se ῥιγὸς ἀγέ-
δαι. nimis sanè patienter, ne quid gravius dicā. Nos eius fari-
næ scriptores nō vnius assis faci-
mus. Sed de his aliās Stephanus hāc lectionem habet in Δρυιδαι.

Καθὰ φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ] Liber illis temporibus circumferebatur de Zoroastre & magia, hoc indice Μαγικόν eius libri auctorem putarunt qui-
dam esse Antisthenem: alij Rhodonem: plerique Aristotelem, quos hic sequitur Laertius, & Plinius lib. xxx. cap. i. Suidas de Antisthene. Ἐστὶν αὐτὸν ἔγραψε τὸν μὲν δέκα πρῶτον Μαγικόν ἀσκηγεῖται ὃ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγην δι-
ρόντος πῶς σοφία. τὸ το δὲ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ρόδωνι ἀνατι-
θέασιν.

P. 2. Νεῖλος γλυέδαι παῖδα ΗΨ-
φαιστον] Diodoro Siculo dicitur hic Νεῖλος. Ciceroni Nilus. De natura deorum lib. iii.

Ἦς τοὺς πορροῦτας ἱερείας ἢ καὶ ποροφίτας] Ideo Græci & Latini philosophos Ægyptiorum hie-
rophantas fere aut prophetas nominant. Clemens alicubi ἀρ-
πεδογάπας.

Ἀπὸ δὲ τούτου εἰς Ἀλέξανδρον ἢ Μακεδόνα ἐτὶ δὲ μυριάδας τέσ-
σaras, &c.] Putabam in nume-
rorum notis esse peccatum. Nam Diodorus longè aliter, qui ait à regno Solis qui rex primus Ægyptiorum fuisse dicitur, ad tempora expeditionis Alexan-
dri annos numerati μάλιστα πᾶς
δισμυρία καὶ τριχίλις. & refert idem ab Ὀσίριδε ad Alexandri regnum censeῖται annos πλεονεῖν

μυρίων ὡς δὲ ἔνιοι γράφουσιν. βί-
χον λείποντα τῷ δισμυρίων καὶ τρι-
χίλιον. Sed videtur Laertius alios secutus auctores, & eos qui-
dem bene sanè ac graviter im-
pudentes. De annis Ægyptio-
rum habet apud eundem Dio-
dorum, Plutarchum, Censori-
num, ut alios mittam. Vide AV-
gustinum De civitate Dei libro
xviii. cap. xl.

Ἐρμόδοσος ὁ Πλαταιεύς] Confirmant hanc lectionem alij Laertij loci: quare nihil mutan-
dum: et si Plinius ex Hermippo eadem refert: Plutarchus quo-
que eadem, sed sine auctore, li-
bro De Iside & Osiride.

Ἀσσαψύχης] Suidas, Ἀσσαψύχης.

P. 3. Ποιήσαι δὲ θεογονίαν καὶ στα-
ρα πρῶτον] Ait Musæum theo-
goniam ipharáque compo-
suille. Sed & alia quædam iam olim sub Musæi nomine fuisse circumlata constat. vide Suidam & scholia Aristophanis in Ra-
nas. Video etiam gravissimos huius ætatis viros esse quibus placeat eum ipsum autorem esse carminis quod de Leandro & Herone circumfertur: à quibus tamen vehementissimè dissen-
tio. Primum quod nusquam apud veteres seu poetarum inter-
pretes, seu alios, quicquam ex illo venustissimo reperitur car-
mine. Omnium enim antiquissi-
mus qui eius meminit, est Tzet-
zes. atqui, si ætate Homerum is poeta quicumque sit, præcessisset, an tacuissent obsecro tot do-
ctissimi grammatici qui Homerum sunt interpretati, quàm multos locos ex eo poemate videri pos-
set acceperisse Homerus? Verùm age grammaticos mitto: At illi certe qui ex professo vetustissi-

morum scriptorum furta sunt persecuta, tam manifesta ut illi vocarent plagia, ut nos *πλάγιοι*, nunquā siluissent. quod tamen factum esse ex Clemente & Eusebio tam mihi certum quā hunc Solem lucere. Deinde mouet me quod in Pausania legimus, cuius hæc sunt verba, καὶ ἐστὶν καὶ ἐν Νυσαίᾳ βιβλίως ὅτι μὴ μόνον εἰς Δημήτρα ὕμνον Λυκομίδης. Postremo, vel ipse stylus me in eam impellit sententiam, ut putem verissimam esse inscriptionem quam Michael Sophianus in scriptis codicibus reperit. Μυσάη τε Τραυμαλικός. Nam si quis conferat (quod nos fecimus aliquando diligenter) id poema cum aliorum recentiorū poetarum Græcorum, maximè Nōni, qui Dionysiaca conscripsit, carminibus: non dubitabit hanc sententiam esse verissimam.

Μυσάηον φθιόνον] Distingue. Μυσάηον φθιόνον σ.δ.μ.υ.τ.τ.

Pag. 4. Ἦς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα πλωβάδχαρον ἀπέστραψεν παρασηγορίαν] En pugionem verè plumbeum. Philosophia Græca vox est non Barbara: ergo philosophia à Græcis inuenta est non à Barbaris. pari iure Romanis dicere liceat medicinam à se inuentam, quia medicinæ appellatio sit Romana non Barbara.

Ἐγὼ δὲ εἰ τὸ] Scribo Ἐγὼ δὲ εἰ τὸ καὶ θεῶν ἐξ ἀγορεύσαντα τοιαύτα, καὶ φιλόσοφον καλεῖν, καὶ οἶδα. τίνα γὰρ δεῖ παρασηγορῆσαι.

Δύο κατ' αὐτοὺς ἐν ἀρχαῖς] Plutarchus eadem docet, Περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχολογίας, & libro de Iside & Osiride.

Καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικληθεῖσι διακρίνειν] αὐτῶν pro αὐτῶν, vel αὐτῶν. omnia suas appellationes

retentura.

Τὸς δὲ μάλιστα καὶ θεραπεύει θεῶν] Apuleius, Apologia pro se ipso prima, Si quidem magia id est quod Plato interpretatur θεῶν θεραπεύειν, quæ commemorat quibusnam disciplinis puerum regium Persæ imbuant. Locus Platonis est in Alcibiade priore.

P. 6. Καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῆς ἱστορίας] Notat doctissimus vir Henr. Stephanus legi etiam Δίων. ut videatur idem esse cum eo Dione, cuius Περσικά citantur in Protagora. nisi tamen ille locus est mendosus. Athenæo auctor τῆς Περσικῶν, Δίωνος dicitur: Plutarcho Δείνων.

Ἐνιοὶ δὲ καὶ τοὺς Ἰνδοὺς ἐκ τούτων ἐστὶν] Clearchus Solensis. Καὶ κεῖνθ' τοίνυν, τὸ μὲν γὰρ καὶ Ἰνδοὺς, ἐκ τῆς κοίτης Συρίας ὅτι δὲ εἰσιν ἀπὸ τῶν ἐν Ἰνδοῖς φιλοσόφων. καλοῦνται δὲ ὡς φαίνεται οἱ φιλόσοφοι καὶ μὲν Ἰνδοὺς. Καλλιστοὶ καὶ δὲ Σύροις, Γουδαῖοι, τὰ νομα λαβόντες ἀπὸ τοῦ τόπου. Vide Iosephum.

P. 7. Μὴ γὰρ αὖ εἰς τὴν ἡλίον βέλη ἐξέρξω ἀκοντίσαι] De Dario hoc narrat Herodotus. locus est in Terpsichore.

Κατασκευάζειν δὲ ἀγάλματα] Locus defectus: ἰ. γο. καὶ κατασκευάζειν δὲ αὐτοῖς: animalibus videlicet iis quæ colebant: de quibus modò dixit. Certum est in ple-risque Ægyptiorum templis pro deorum imaginibus fuisse simulacra bestiarum consecrata. Vide Clementem Pedagogi libro tertio, capite secundo.

Pag. 8. Εἰς Ἐρμίου αὐτῶν ἔγκαν] Ælianus Var. lib. xiiii. cap. xxxiiii. Diodorus tamen Siculus in albo Ægyptiorum νομοθετῶν hunc omisit libro primo sub finem.

Ηρακλείδης ὁ Ποντικός] Eundem Heraclidem in eiusdem rei commemoratione laudat & Cicero, Tuscul. V.

Εν τῇ αὐτῇ ἀπὸ] Fuit hic liber apud Græcos celeberrimus, vel teste Plinio. cuius verba ex lib. v. i. quo loco de his disserit qui elati reuixerunt, apposui. Huc pertinet nobile illud apud Græcos volumen Heraclidis, septem diebus scæmina exanimis ad vitam reuocata. Galenus αὐτὸ πεπονθότων τῶν πᾶν l. vi. Ἡ μὲν οὖν πρώτη αἰδέμενη διαφράττει τὸ ποντικὸν Ηρακλείδην γεγραμμένον βιβλίον ὑπορίαν ἔχει πολλὴν ὅπως γίνεσθαι. λέγειται γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἐκείνη ἡ αἰθρα πρὸ γεγονέναι, τῇ νεκρῶν ἐνι μόνῳ διαλλάττωσα, τῷ βραχεῖαν ἔχειν συνομιλίαν, καὶ τὰ μὲν σαμάρη τοῦ σώματος ἐπιγέγραπται οὖν τὸ βιβλίον Ἀπὸ Ηρακλείδου καὶ Ζήνωνος ἔστι γεγονέναι τοῖς παρῶσιν ἰατροῖς ἐκ μέρους τῶν θνητῶν. Notandum verò, aut Heraclidem Ponticum duobus in libris de eadem scæmina scripsisse, aut eundem librum duas habuisse ἐπιγραφάς. Περὶ ἀπὸ, vel Περὶ νόσων. id quod ex Diogenis Empedocle discere est. qua quidem in vita dubitari nō potest, quin perperam scriptum sit τῷ γουῷ ἀπὸ οὗ ὁ Ηρακλείδης. legendumque Ηρακλείδης. Heraclides enim, non Heraclitus vel Democritus (ut scripsisse nuper virum doctissimum animaduerti, haud scio quid sequutum) eius operis auctor fuit.

Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ σοφιστὰς ἐκάλουν το] Notat hoc Plutarchus, in libello De EI Delphico. Prior appellatio sapientiæ habitum inhaerentem notat: posterior, munus docendi, quod olim fun-

cti plerique sapientium. Ceterum quàm variis modis vox sophista, pro variis ætatibus, fuerit usurpata, & notatum iam à doctis viris, & nos alio loco nonnihil annotabimus.

Pag. 10. Οὗ Κράντος καὶ Κράτης] Galenus Historia philosophorum. καὶ Κράτης γέγονε παθητικὸς εἰς ὃν κατέληξεν ἡ ἀρχαία Ἀκαδημία. τῷ δὲ Κράτῳ ἔκτισεν ὡς Ἀρκεσίλαος καὶ τῷ μέσῳ Ἀκαδημίαν ἐπινενήκεν. Igo quisnam sit hic Crantes Galeni planè ignoro. quis verò non miretur omissum à Galeno Crantorem?

Οὗ Λακίδης ὁ τῷ νῦν ἀκαδημίαν φιλοσοφῆσας] Carneadem, ait Galenus, non Lacydem: à Galeno stat Lucianus. Cicero autem, Carneadem quartum ab Arcesila appellat. cum vide Academicarum questionum primo.

Καὶ Ναυκύδης] Alibi Ναυσικύδης.

P. 11. Οἱ φιλαλήθεις καὶ ἐκλεκτοὶ] Talis est quam probarunt illi sanctissimi & eruditissimi patres. Clemens. φιλοσοφίαν δὲ οὗ τῷ Στωϊκῷ λέγει. καὶ τῷ Πλάτωνικῷ ἢ τῷ Ἐπικυρεῖον τε καὶ Ἀριστοτελικῷ ἀλλ' ὅσα εἰρησάται παρ' ἐκάστῃ τῇ ἀρίστην τοῦ τῶν καλῶς.

P. 12. Δευτέραν Ἐρετριαν] Suidas, Ἐρετριακῶν. utrumque rectè. Vide Stephanum, aut Hermolaum potius: Nam Epitomen nos tantum habere Stephani, non Stephanum, etiam Eustathius docere poterit his verbis: τῷ δὲ γράψαντι τῷ τῷ θνητῶν ἐπιτομῶν δυοῶν ὁμοῦς ἀποστέλλει. & alibi legas apud eundem, ὅτι Ἐθνακὰς ἐπιτομῶν quod autem negat vir doctiss. Xyalander, Ste-

phani nomen esse in Eustathio, vellem huius loci meminisset, I'εόν οτι διαφόρως γραφαί δοπο-
φέρεται τὸ φαινόν. Α'δοαμύτειον.
καθὰ καὶ Στ' φησὶ πρὸς δίδωσιν ἐν
τοῖς ἔθνεσιν. Sed hæc sit veluti
quædam, ut loquitur Thucydi-
des, λόγος ἐνβολή.

Τὴν λόγον τινὶ καὶ τὸ φαινόν (ἀπο-
δοκίμασαν) Adde vocem ἀγνο-
γνῶ quam desiderari indicant
verba Pyrrhoneorum apud Sex-
tum: qui hanc questionem tra-
ctat Hypotyposæon libro pri-
mo. Nos eius locum integrum,
qui erit pro interprete isti Læ-
tiano, ex scripto nostro codice,
arropemus. Ο'μοίως δ' φερύμεθα
καὶ ἐν τῷ ἑρμηνεύσει εἰς αἴρεσιν
ὁ σκεπτικὸς εἰ μὴ τις αἴρεσιν
λέγει πρὸς κλισίαν δόγματι πολ-
λοῖς ἀκολουθεῖν ἔχουσι πρὸς ἀλλη-
λά τε καὶ φαινόμενα. καὶ λέγει δό-
γματι ἀδύνατον συγκατάθεσιν φέ-
ρουσιν μὴ ἔχειν αἴρεσιν. εἰ δέ τις αἴ-
ρεσιν τῇ φάσκει, τὴν λόγον τινὶ
καὶ τὸ φαινόμενον ἀκολουθεῖσαν ἀ-
γνογνῶ. ἐπεὶ τὸ λόγος οἷς ἔστιν
ὁρθῶς δοκεῖν ζῆν ὑποδεικνύοντι.
(τοῦ ὁρθῶς μὴ μόνον κατ' ἀρετὴν
λαμβάνοντες, ἀλλ' ἀφελέστερον καὶ
ἐπὶ τὸ ἐπ' ἔχειν διωκόμεθα διαλεί-
ποντι) αἴρεσιν φανερὸν ἔχειν ἀκο-
λουθεῖσθαι γὰρ τινὶ λόγῳ καὶ τὸ φαι-
νόμενον. ὑποδεικνύοντι ἡμῖν τὸ
ζῆν πρὸς τὰ πάτρια ἔθνη καὶ τοὺς
νόμους καὶ πατρὸς ἀγωγὰς, καὶ τὰ οἰκεία
πάθη.

Εἰ δ' αἴρεσιν νομῶν πρὸς κλισίαν
ἐν δόγμασιν. Malim sine, ἐν ut
apud Sextum. Interpres qui
vertit appellationem, legit πρὸς κ-
λισίαν: quo modo & in Suida
mendosè. Idem ferè error apud
Galenum, qui αἴρεσιν definit
πρὸς κλισίαν δόγματων πολλῶν
πρὸς ἀλλήλα συμφώνων. Clemens
Alexandrinus Stromat. li. viii.

αἴρεσις ἐστὶ πρὸς κλισίαν δόγμα-
των ἢ αἷς τινος πρὸς κλισίαν δό-
γμασι πολλοῖς ἀκολουθεῖσαν πρὸς
ἀλλήλα καὶ τὰ φαινόμενα ἀφελέχ-
σα, πρὸς τὸ δὲ ζῆν συντείνεσθαι.

Pag. 4. τὴν τε ὕλην καὶ τὸ
ποιόν] Scribe καὶ τὸ ποιοῦν. cau-
sam efficientem intelligit. At il-
la subobscura, ποίησέν τε καὶ τὸ-
ποιον. quibus respondent mox καὶ
ποιῶν καὶ ἐν α'. vel, ut Suidas legit, καὶ
ποιῶν καὶ ἐν α'.

Θ Α Λ Η' Σ.

Pag. 15. Ως μὲν Ἡρόδοτος] He-
rodotus Κλειοῖ hoc tantum ait,
αὕτη γνῶμη Θαλίῳ ἀνδρὶ Με-
λησίῳ ἐχρήματο, καὶ ἐκείνου γνῶμη
ἐόντι Φοινίκῳ.

Εκπεσόντι Φοινίκῳ] Scribe,
ἐκπεσόντι Φοινίκῳ. Nam falsum
est Nileum condidisse Miletum
ἐκπεσόντα Φοινίκῳ. vide Strabo-
nem lib. xiiii.

Τῆς φυσικῆς ἐχρήματο θεωρίας] Eleganter, hoc est, πρὸς τὴν φυ-
σικὴν θ. Eustathius in ῥαφ. α
I'να δ' τῶν ὀρνίθων ἀφ' ἑμῶν, καὶ ὑ-
ποκαταβάντες γνῶμεθα καὶ τῶ
πρὸς γνῶμην dicitur & τῇ πρὸς τινὶ
pro eodem. Similis loquendi
modus apud Heliod. in i. ὅπως
ἄρα ὁλῶ τῶν φροντισμάτων ἡ.
paulo aliter idem in primo, μὴ
γίνασθαι ὁρῶν ὁλῶ. Et ita Græci
sæpe.

P. 16. Τὰ ἄλλα καταληπτά τῇ
δοκιμασίᾳ] Fortasse legendū, τὰ
ἄλλα ἀκαταληπτά τῇ δοκ. contra-
rio sensu: qui simplici illi & ru-
di sæculo magis convenit. nihil
tamen mutandum censeo.

Πρῶτον εἰπεῖν φασὶν ἀθανά-
τους τὰς ψυχὰς] Aliter Pausan.
Messen. Εἰ γὰρ δ' ἔστι δαίμων καὶ γν-
δῶν τοὺς μάρτυρας πρῶτος οἶδα
εἰπόντας ὡς ἀθανάτος ἐστὶν ἄν-
θρώπου ψυχὴ καὶ σοφίῃ καὶ ἑλλενισμῶν,
ἄλλοι τε ἐπείσθησαν καὶ ἔχουσιν.

Πλάτων ὁ Ἀρίστων. Cicero Quælt. Tusc. i. ab utroque dissentit. Sed quod literis extet (ait) Pherecydes Syrius primus dixit animos hominum esse sempiternos: regnante gentili. Rectè autem ait antiquus sanè fuit enim meo re- Cicero, quod literis extet, poterant enim alij dixisse, sed quorū non extaret quicquam. Ammianus de Druidibus, Quæstionibus occultarum rerum altariumque erecti sunt, & despectantes humana, pronuntiaverunt animas immortales.

Καὶ πρῶτον τὸ τοῦ ἡλίου] Absurda lectio. Bene codd. interpretis, πρῶτον τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος τὸ τοῦ σελήνης.

Ὡς φησιν Εὐδοκίμῳ ἐν τῇ ἀστρολογικῇ ἱστορίᾳ] Sic Proclus in i. i. i. primi EVclidis, Εὐδοκίμῳ ἐν ταῖς γεωμετρικαῖς ἱστορίαις εἰς Θαλῆος τὸ ἀνάγει τὸ θεώρημα.

P. 17. φησι Παμφίλῳ] Sic rectè. Vide Suidam.

Καὶ αὐτὸς δὲ φησιν] Quis? apparet locum esse corruptum, & auctoris alicuius in mendo hic cubare nomen.

Καὶ λέγουσιν ὅτι τῷ μὴρὸς] Narrat Plutarchus συμποσ. γ.

Κύριον ἔχειν] Vide Plutarchum in Solone, apud quem scribitur Κύριος.

Διαφιλολογίαν εἰπεῖν] Interpret. codd. δι' ἀφιλολογίαν. Et videtur Thales iussisse in ancipiti pronuntiatione. Vide tamen Plutarchum in Solone.

P. 18. Ἐν ταῖς δαυτέρω τῶν σποράδων ὑπομνημάτων] Τῶν σποράδων, hoc est, τῶν σπεράδων γεγραμμένων. Nā Aristoteles quoque in Politicis, quum hoc idem garraret, ait esse τῶν σποράδων λιγομένων. Possis vertere, Dicta

collectanea: quo indice C. Iulij Cas. memorat libellum Suetonius.

Εὐδοκίμῳ τὰ ἱλαργεῖα] Sic Aristoteles, ἀρραβῶνας διαδοῦναι τῶν ἱλαργείων. At Cicero omnem oleam antequam florere cœpisset, in agro Milesio coemisse. Plinius, qui Democrito hoc tribuit lib. xviii. cap. xxviii. propter speciem oliuæ, coemisse in toto tractu omne oleum.

Pag. 19. Τίς σοφίη πάντων πρῶτος;] Hic versus apud Val. Max. ita legitur,

Ὁς σοφίη πάντων πρῶτος, τέταρτον τρίποδ' αἶδω.

sed illa αἶδω, perspicuè sunt corrupta ex αὐδω.

Δίδωσιν οὐκ ὀλῶ] Scribendum, διδῶσιν.

Παρα' Ἀλεάνδρου λαβῶν] Sic apud Clementem & Arnobium Leandrius: alij Leandrum vocant, ut scholiastes Apollonij, & Clementis quoque codd. ita habent interdum.

P. 20. Δαίμαχος] ὁ Πλατωνικός] Existimo legendum Δαίμαχος] ὁ Πλατῆνικός, vel Πλατῶν. Non enim dubito eundem hunc esse, cuius autoritate utitur Plutarchus, in extremo vitarum Solonis & Poplicolæ: cuiusque est apud Athenæum mentio. Hic est Daimachus cuius pleraque in suam historiam eosdem verbis Ephorus transcripserat. auctor Porphyrius libro primo φιλολογίας ἀκροάσεως.

Pag. 21. Μερόπων καὶ Γόνων] Scrib. Μερόπων Cos initia Merope dicta & Meropis. vide geographo.

P. 23. Οἱ ἐν θ' αἰῶνι] Prior editio Οἱ ἐν θ' αἰῶνι. De hoc loco proximè ad Strabonē.

Σοφὸν ἀστρονόμημα) Si hæc vera lectio est, ita dicetur Thales ἀστρονόμημα, hoc est, ἀστρογόμενος, ut pastor certamen, hoc est certator, apud Maronem.

Et certamen erat Corydon cum Thyrside magnum.

fuit tamen quum putarem legendum ἀστρονομία.

Τῶν τε ἀδούμων] Qui sequuntur versus, (versus enim sunt) videntur ex aliquo poeta desumpti: qui septem sapientū dicta egregia, carmine expresserat: quod & ex reliquorum sapientum vitis conicere est. Nam quæcunque Laertius in horum vitis profert, & ἀδούμων appellat, ea existimo fuisse olim ἄσματα, præclaras sapientiæ sententias ad vulgi institutionē continentia. Ratio autem huiusmodi ἀσμάτων fuit libera valde, & ad solutam orationem proximè accedens. Hinc est quod Demosthenes quodam loco poetarum duo genera facit, τὴν ἐμμέτρους & τὴν ἄδορμον. Si quis autem putet hæc ἄσματα ab ipsis sapientibus fuisse facta, per me licet. & sanè id suadere videntur aliquot Laertij loci.

Τὰ χεῖρον τῶν] Hinc illud apud Homerum, Hesiodum & Orpheum in hymno Evmenidum, de summa celeritate, ὥς ἐν ῥήματι. & apud Xenophontem, θάπρον τῆς μάτης.

P. 25. Μὴ διαβαλέτω σε λόγος] ὡς τὰς κρίσεις κεκοινωνικότας] Πίστιν vocat arcanum alicuius fidei commissum, vel in quo silendo fide opus. Hoc ait,

Cave sermo ullus tibi excidat unde illius odium in te concites qui tue fidei aliquid commiserat.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἴτε τ' ἑστία

κοσῆς πάραυτος Ὀλυμπ.] Phlegon apud Suidā longè aliter, & cum sequutus EVsebias in Chr. vide Lucianum.

Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν Ὀμῶν νόμοις] Huius est non infrequēs in Plutarcho, Athenæo, & Diogene mentio. Integra autem huius libri inscriptio, fuit hæc, Περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων. ut apud Laertium aliquot locis legimus. Itaque apud Plutarchum in vita Demosth. isto loco, ὃ μὲν ἔφη ταύτην, ἀλλὰ Σαμία τινὶ σωζόκησεν, ὥς ἴσoreτ' Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων: legendum censeo, ὁμωνύμων. Citant Græci & Dionysium Sinopensen in ὁμωνύμοις. item Simaristū quendam ἐν ὁμωνύμοις.

Πρῶτος Καλαβινιάς] Scribe Καλαβιανός vel Καλαβιανός. nam & Calatis & Calantis legitur. vide geographos. multis modis apud varios auctores istud ἔθνηκον corruptum reperias.

Διονύσιος ἐν Κρητικοῖς] An intelligit Dionysium Halicarnassensem qui Critica multa scripsit? an legendū Κρητικοῖς; Habes de Thaletæ quodā Cretense Gortynio multa apud Plutarchū Περὶ μυστικῆς fuit ille ποιητὴς παλαιός.

P. 26. Ἡ ὀλίγον τόδε σῆμα] In libro Græcorum epigr. ἢ ὀλίγον γὰρ τὸ σῆμα. & ὅρα quod non placeat: quin fortasse illud ὅρα in ὅρη mutandū est. Nam ὅρημα etiā alibi apud Diogenē legitur. Ut in Pitta i ad Cræsum epistola, ὅρεῖς pro ὀρεῖσας. delectantur enim Diores τοῖς in μί. vnde apud Theocritū, πολὺ ὅρημα, & νίκημα.

Τυμνηκὸν αὖ ποτ' ἀΐδονα θεάμενον ἢ ἅλιον Ζεῦ] Si recta esset hæc lectio, dici posset, Iouem Ἠέλιον vocari, quod Sol & Iupiter ii-

dem sint, & ita Orpheum in hymno Solis, $\eta\lambda\iota\sigma\ \zeta\omega\ \epsilon\iota\delta\iota\sigma$. sed legendum est literis transpositis $\eta\lambda\iota\sigma$. $\eta\lambda\iota\sigma$, idem quod $\eta\lambda\iota\sigma$, vel autore Stephano, $\eta\lambda\iota\sigma$. Rectius autem in Græcorum Epigr. volumine legitur $\eta\lambda\iota\sigma$.

P. 27. $\Omega\varsigma\ \epsilon\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota$] Alij enim Soloni, alij Chiloni, alij Stratodemo tribuunt, ut autor est Clemens. At in scholiis EVripidis & Pindari, pro Stratodemo, Sordamum reperio.

P. 28. $\Lambda\alpha\sigma\sigma\iota\ \chi\alpha\rho\mu\epsilon\upsilon\tau\iota\delta\iota\varsigma\ \eta\ \Sigma\iota\sigma\upsilon\mu\beta\rho\iota\gamma\iota\varsigma$, $\eta\ \omega\varsigma\ \Lambda\rho\iota\sigma\tau\acute{o}\zeta\epsilon\upsilon\sigma\iota$. $\chi\alpha\varsigma\rho\iota\gamma\iota\varsigma\ \epsilon\rho\mu\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota\alpha$] Deest hoc loco vox aliqua. Non enim septemdecim, sed sexdecim tantum à Diogene recensentur. Itaque dubium non est quin vno verba mutilus sit codex Diogenis. Quod autem dubitant quidam, num lapsus sit hic Laertius, alium esse credens Hermioneum à Laso, quod falsum est: ego non puto tanta supinitate eum fuisse, nec sanè ex eius verbis colligiri potest. Suspicio potius, imò planè habeo persuasum, deesse in hoc albo Mysonis nomē.

$\Sigma\ \omicron\ \Lambda\ \Omega\ \Nu$.

$\Pi\rho\acute{o}\tau\omicron\upsilon\ \mu\acute{\upsilon}\varsigma\ \sigma\epsilon\iota\sigma\alpha\chi\theta\epsilon\iota\alpha\upsilon\ \epsilon\iota\sigma\eta\gamma\acute{\eta}\sigma\alpha\iota\omicron$] Ambrosius legit $\pi\rho\acute{o}\tau\omicron$. Magnum fortasse ei visum, Solonem quantumvis nobili loco ortum, mediocris tamē fortunæ & autoritatis hominem, quum primum ad remp. accessit, rem tam arduam præstare potuisse. Sed animaduertendum est Diogenem Laertium, quum hanc vitam scriberet, pensū nihil habuisse confusissime omnia proponere: nulla prorsus ordinis, aut temporis quo quæque gesta essent, ratione habita: ut mirum non sit, inde exorsū eum

eius ab illo, quæ fecit Solon iam ætate prouectus, quum magnum iam tibi in rep. nomen peperisset: quod ex Plutarcho intelligere est. Vnde videtur hæc sumpsit Diogenes. scribit enim, de $\sigma\epsilon\iota\sigma\alpha\chi\theta\epsilon\iota\alpha$ quum loqueretur: $\tau\acute{\alpha}\tau\omicron\ \gamma\alpha\rho\ \epsilon\pi\omicron\iota\sigma\iota\sigma\alpha\iota\omicron\ \pi\rho\acute{o}\tau\omicron\upsilon\ \sigma\omicron\lambda\iota\tau\epsilon\upsilon\mu\alpha$. Sed cum tu agi. Omni no autem legendum est $\pi\rho\acute{o}\tau\omicron\upsilon$: sequitur enim $\epsilon\sigma\epsilon\iota\tau\epsilon$. Porro videtur interpres codicibus usus, in quibus nonnulla alio scripta essent ordine, ac reperimus hodie in nostris: id quod ex ipsius versione palam est. Illud verò mirari subit quid factum ut tanta licentia Ambrosius in plerisque huius vitæ locis vteretur, non enim interpretem illum Laertij, sed scriptorem historię iure dixeris.

P. 29. $\Pi\lambda\acute{o}\sigma\alpha\upsilon\tau\epsilon\varsigma\ \mu\acute{o}\rho\iota\ \epsilon\varsigma\ \kappa\omicron\eta\tau\iota\omega$] Scribo. $\epsilon\iota\ \sigma\lambda\acute{o}\sigma\alpha\upsilon\tau\epsilon\varsigma$.

P. 30. $\kappa\epsilon\iota\theta\iota\ \omicron\iota\kappa\acute{\epsilon}\iota\epsilon\upsilon$] Distingue, $\sigma\upsilon\ \eta\ \epsilon\iota\ \pi\rho\sigma\lambda\acute{\omega}\varsigma\ \rho\acute{o}\nu\ \tau\omicron\iota\ \tau\omicron\ \pi\rho\iota\lambda\acute{\omega}\varsigma\ \epsilon\upsilon\ \sigma\upsilon\ \kappa\epsilon\iota\theta\iota\ \omicron\iota\kappa\acute{\epsilon}\iota\epsilon\upsilon\ \eta\ \alpha\upsilon\tau\omicron\iota\ \sigma\eta\lambda\acute{\alpha}\tau\iota\ \omicron\iota\kappa\acute{\alpha}\sigma\iota\omicron\ \delta\upsilon$. Est autem $\omicron\iota\kappa\acute{\epsilon}\iota\epsilon\upsilon$ $\sigma\upsilon\ \omicron\iota\kappa\epsilon\iota\ \Gamma\omicron\upsilon\kappa\acute{\omega}\varsigma$.

P. 31. $\Sigma\tau\epsilon\phi\alpha\upsilon\sigma\iota\ \phi\upsilon\sigma\iota$] Plutarchus: $\pi\iota\lambda\acute{o}\varsigma\ \phi\epsilon\iota\theta\epsilon\ \delta\upsilon$.

$\Lambda\gamma\acute{\epsilon}\gamma\omega\ \delta\iota\alpha\ \tau\acute{o}\ \kappa\acute{\eta}\rho\upsilon\kappa\iota$] Plutarchus: $\alpha\gamma\acute{\alpha}\delta\alpha\varsigma\ \pi\acute{\alpha}\rho\iota\ \tau\ \tau\acute{\alpha}\ \kappa\acute{\eta}\rho\upsilon\kappa\iota\ \lambda\iota\theta\omicron\upsilon$. $\delta\iota\epsilon\lambda\theta\epsilon\ \tau\iota\omega\ \epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\alpha\upsilon$.

Pag. 32. $\Lambda\lambda\acute{\alpha}\ \eta\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\phi\omega\varsigma\ \pi\rho\acute{o}\varsigma\ \epsilon\ \beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omicron\upsilon\tau\alpha\varsigma$] Plutarchus, & Alianus, alij, in contraria omnia eunt. Et Plutarchi quidem locus notior est, quàm ut indicari opus habeat. Aliani autem verba sunt hæc: ex v. Variorum, $\Nu\mu\omicron\ \kappa\epsilon\iota\theta\iota\ \Lambda\pi\iota\kappa\acute{o}\varsigma\ \delta\epsilon\ \alpha\delta\alpha\ \sigma\acute{\iota}\omega\sigma\alpha\ \phi\epsilon\iota\tau\upsilon\ \pi\acute{\alpha}\sigma\iota\mu\alpha\tau\iota\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \pi\omicron\upsilon\ \pi\acute{\iota}\tau\upsilon\varsigma\ \epsilon\ \pi\iota\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota\tau\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \gamma\lambda\omega\ \theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\iota\upsilon\ \eta\ \pi\rho\acute{o}\varsigma\ \delta\upsilon\sigma\mu\alpha\varsigma\ \beta\lambda\acute{\epsilon}\pi\omicron\upsilon\tau\alpha$. Iterum Alianus de hoc Solonis facto, $\Lambda\rho\chi\acute{\alpha}\varsigma\ \gamma\alpha\rho\ (\mu\iota\tau)\ \theta\acute{\eta}\kappa\alpha\varsigma\ \alpha\iota\omicron\iota\zeta\alpha\varsigma\ \alpha\pi\epsilon\delta\epsilon\iota\zeta\epsilon\ \pi\acute{\alpha}\tau\epsilon\varsigma$.

καί τας Αθλιωτάς πρὸς δύσιν κει-
 μένας καὶ τὸ παλαιότερον αὐτοῖς ἰ-
 θέν. Quid ergo lapsus in histo-
 ria Plutarchus? lapsus Ælia-
 nus? lapsi item alij? minimè ge-
 tium: sed quantum equidem iu-
 dico, δύσιν θάτερον, aut alios se-
 quutus est autores Diogenes,
 aut quū Plutarchi locū haberet
 in animo, sefellit hominem me-
 moria: itaq; factum est vt, quod
 ille Megarensibus, hic Athe-
 nienſibus tribueret: huius mihi
 in mentem venit, recordāti cu-
 iusdā in Speuſippi vita loci, v-
 bi Plutarchum à Laertio falsò
 laudari obseruatum mihi est.
 Ecquis verò tam hospes in rep.
 literaria versatur, quin sciat
 primarios illos vtriusque lin-
 guæ scriptores multa id genus
 commisisse? Verumtamen (vt
 dixi) excusari fortasse ita possit
 Laertius, vt dicamus eum esse
 sequutū auctores alios: quos nō
 defuisse equidē existimo. Nā &
 scholiastes Thucydidis annotat
 morē fuisse omnibus Græcis ἐπ'
 ἀναλοῦσας ποιεῖν ὁρᾶν τὰς νεκράς.

Στῆσε δὲ ἄγων] Arbitror de-
 siderari ante hæc verba aliquid,
 & sic legēdū ἐγὼρά φημι αὐτόν εἰς
 ἡ καταλόγον τῶ Ὀμήρου μῦθον

Αἴας δὲ ἐν Σαλαμῖνι ἄλλο
 δυοκαίδεκα νῆας,

ἐξῆς τόνδε σίχον

Στῆσε δὲ ἄγων, &c.

Interpres quid sibi velit nescio.

Μετὰ θώρακα καὶ ἄσπιδος]

Adi Ælianum Var. lib. viii.
 c. xvi.

P. 34. Μή τι θεοῖς τέτων μοῖραν
 ἡ παμφέρετε] apud Plutarch.

- μὲν ἰσχυροτέρως.

Αὐτοὶ γὰρ τέρας κ' ἐξήσατε
 φύσια δ' ὄντες] Ibidem,

κ' ἐξήσατ' ἐρύματα δ' ὄντες.

Τῶν δὲ εἰς] Apud Plutar-

chum horum duorum disticho-
 rum ordo est inuersus,

Καὶ εἰς ἑπὶ ἀφ' ὅλου ἀνδρός] Plutarchus
 χαλεπὸν εἰς ἑπὶ ἀφ' ὅλου

Καὶ εἰς ἑπὶ ἀφ' ὅλου ἀνδρός] A-
 pud Plutarchum εἰς ἑπὶ ἀφ' ὅλου
 ἀνδρός.

Pag 35 Εἰς πρὸς πολλοὺς εἰς
 Scrib εἰς πρὸς πρὸς.

Τὰ ὅντα γέρα] Supplendum
 εἰς καὶ μοῖ. aut tale quid.

P. 36 Ὅρον ἀνθρώπων βίαν φη-
 σὶν ἐν τῇ ἐξδομάκοντα] Solo ipse
 apud Herodotum: εἰς ἐξδομά-
 κοντα ἑτα ἕρον ἀνθρώπων φησὶ
 θημι. Apud Clementem Alexā-
 drinum Σηρωμ. vi. & apud Phi-
 lonem περὶ κοσμοποιίας, extant
 perelegantes super hoc Solonis
 versus: qui hoc disticho clau-
 duntur.

Τῇ δεκάτῃ (sc. ἐξδομάδι) εἴ τις
 τελέσας καὶ μέτρον ἵκοιτο,
 Οὐκ αὖ ἄνωρ εἰὼν μοῖραν ἔχει
 θανάτου.

P. 37 Εἰς τις μὲν τρέφει τὰς γο-
 νίας, ἄτιμος ἔστω] Non est ve-
 rum Solonem hanc legem in-
 definite sic tulisse: erant enim
 ab illo adiectæ aliquot exceptio-
 nes. Earum vna est quam habes
 apud Plutarchum, Τὸ μὲν δὲ τοῖς
 ἐξ ἐταίρας γυναικῶν εἰς ἀνάγκας
 εἶναι τὰς πατέρας τρέφειν. ait autē
 Solon τὰς πατέρας. Nam matres
 quidem etiā iure ciuili Roma-
 norum alere coguntur liberi,
 quāuis non ex legitimis nuptiis
 suscepti. l. 5. §. 4. D. de agno-
 scendis liberis. parique ratione
 ad matris hæreditatē admittū-
 tur liberi vulgo quæſiti ex S. C.
 Orfitiano, etiā ab intestato, ex-
 tit. Vnde cognati. Cōtrariā tamē
 legē indicat Synesius, his verbis,
 que prout elegantissimè adscribā,
 Ὁ γὰρ υἱὸς ὁ πατήρ ἀφείδω φη-
 σὶν, τὴν ἀνάγκην μητέρα τρέφειν εἰ-

ταῖραν ἀπαγε τῷ νόμῳ. τοῖς γὰρ
ἔτα γεγονόσιν ὁποδ' εἰδείαι μὴ
ἢ μήτηρ, ὃ ὅ λοιπὸς τῆς γονέων
ἀμφισβητήσιμῳ. ὅσον οὖν ἀμ-
φοτέροις ὡς τῆς εὐγεγονότων ὁ-
φείλειαι τὸ παρ' αὐτῶν εἰδέναι ὡς
τῆς ἀπαλόρων εἰς τὰς μηλόρας.
Fuit & altera exceptio, ut idem
Plutarchus testatur. ἡ δὲ τρέφειν
πατέρα μὴ διδάξαι μὴδ' ἄλλο τεχνίω
ἐπ' αἰσῶν μὴ ἔῃ. vide & Gale-
num in Protreptico.

Ὁ τὰ πατέρα καλεῖσθαι ὡς ὁ-
μοίως. Vide Æschinē aduer-
sus Timarchū. Sic & apud Ro-
manos ante Augustum, decocto-
ribus equitibus, quamvis quis
fortunæ vitio non suo decoxis-
set, lege Roscia certus locus in
theatro, ignominie causa, con-
stitutus.

Καὶ ὁ ἀργὸς ὑπεύθυνος ἔστω
παύλι τοῦ βελονιδῶν. Plutarchus
de hac lege, Καὶ πάλιν ἐξ Ἀρείου
πάρι βελονὴ ἔταξεν ὀπισκοπεῖν,
ὅθεν ἔκαστος ἔχει τὰ ὀπιθήδεια,
ἢ τοὺς ἀργὰς κολλάζειν. Diodorus
Siculus libro primo Solonē ait
hanc legem ab Agyptiis didicis-
se. quod videtur esse falsum: nam
multi auctores sunt non à prin-
cipe Solone eam fuisse latam:
sed pœnam tantum hominum
ἀργῶν lenitam: quum lege Dra-
conis ἀργία ut fere omnia deli-
cta, morte puniretur. Constat
autem etiam legibus Romano-
rum dari ἀργίας γραφῶν, ut lo-
quitur Imperator Novella lxxx.
siue lenitudinis, ut appellatur le-
ge vnica Cod. De mendicanti-
bus validis.

Δράκοντες φησι γεγραφένας τὸ
νόμον. Pollux lib. i. τῆς δὲ
ἀργίας ὅπῃ μὴ Δράκοντες ἀτιμία
ἔστω τὸ τίμημα ὅπῃ δὲ Σόλωνος. εἰ
τρίς τις αἰσῶν, ἢ τιμᾶτο Plutar. hi
autem verba hæc sunt, Καὶ τὸ

ἀργίας νόμον δὲ Σόλωνος εἴθηναι
ἀλλὰ Πεισίστρατος: idque Theo-
phrastum mandasse literis ait.

Ἡ ταρκαὶ εἰσεῖν τὸ βήμα-
τος. Καὶ τῆς ἀειρήνης. vide
Æschinē in Timi.

Συνέσειε δὲ ἢ τὰς τιμὰς. Vi-
de Plutarchum in vita.

Μαδὲ ὀπισκοπεῖν εἰς ὃν ἡ ἀσία
ἔρχεται. Voluit Solon hac lege vi-
tæ pupillorum consulere. nota
enim sunt illa vota

--pupillōmve utinam quem pro-
ximus hæres

Impello, expungam.

at iuris Romani prudentissimi
autores, contrariā viam sunt se-
quuti, idque natura duce. Est e-
nim ut ait Paulus libro i. i. ad
Sabinum, secundum naturam,
commoda cuiusque rei eum se-
qui quem sequentur incommo-
da, & contrā.

Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξείνῃ
σφραγίδα φυλάττειν πάλιν παρθεῖν.
τῶ δακτυλίου. Ratio huius legis
erat, Ne posset ὁ δακτυλιογλύ-
φος alio facto simili annulo frau-
dem ei facere cui priorem ven-
didisset. Nam hæc pertinere ad
anulum signatorium quis non
videt? Notandum autem quā-
sit antiquus anuli usus, quē ne-
gat Plinius Iliacis temporibus
fuisse cognitum, quoniam inquit
conditas arcis vestes, vasaque au-
rea & argentea, & ea colligata
nodi non anuli nota Homerus in-
dicat. Itaque apud veteres Græ-
cos moris fuisse legimus in Græ-
corum commentariis, πρὶν εὐσε-
βεῖν τὰς σφραγίδας σφραγίζειν
ξύλοις ὑπὸ δριπῶν βεβραμμένοις,
διὰ τὸ αὐτὰ πολυκίνητα εἶναι.
Estque eius consuetudinis, apud
Lycophronem & Aristophanem
Thesmoph. mentio.

Καὶ ἐὰν ἐναὶ ὀφθαλμοὶ ἔχῃ. Ad

hanc legem respexit Aristot. ἐπὶ α. quum scripsit, καὶ τὸ ἀγα-
πητὸν τοῖς μὲν μόνον τοῖς δὲ μετ'
ἄλλων· διὸ καὶ ἐκ τῆς ζημίας καὶ τις
τ' ἑτεροφθαλμον τυφλώσῃ, καὶ τ'
δύο ἔχοντα. At Romani iuriscō-
sulti super hoc quid statuerint,
vide apud Harmenopulum li-
bro γι.

Α' μὴ ἔθ' μὴ ἀνίλη) Non dubi-
to Solonem accepisse hanc le-
gem à Iudæis: aut ab Ægyptiis
potius, qui ab illis prius eam
habuerant. Sanè Iosephus eam
toridem penè verbis inter leges
Iudaicas recenset. Iosephi verba
sunt. Ο' μὴ κατέθηκε τις ἐκ ἀγα-
ρησείας & quod sequitur, εἰ δὲ μὴ,
θαύατο· ἡ ζημία sic ferè Iose-
phus, καὶν δ' μὴ κατέθηκεν ἀνίλη-
ται, εἰσὶ κολάσεις ἐκ οἷα παρ' ἑ-
τέροις, ἀλλ' ὅτι τὸ μεῖζον. Est &
apud Platonem: ex quo rescri-
bendum hoc loco ἀνίλη. ἔθ' αὐ-
tem pro κατέθ' positum. Est e-
nim simplex pro composito: ut
aliquando è contrario pro ὅτι-
τίθεται & inducere accipitur.
Alceus,

καὶ με καλὴ γυνὴ φοροῖν κατὰ τοῦ
θεμῆν νόον.

Æschylus,

Ο' δ' ὅπκ' ὅπως αἰ

Θ μὲν αἰ γναμπίον νόον,

Δάμναται ἄρανιν γλῶσσιν.

Apollon. ι ι ι ι. Θεμῆν δὲ κακὸν
νόον ἐχθοδοποιῖσιν. Sic Laertius
suprà, τὰς Διδυμαίας τίθησιν Α'-
πολλωνι. hoc est, ἀνατίθησιν. Apud
Thucydidem lib. octauo θέσται
ἔπλα in eadem sententia arma
sumere & deponere significat.

Ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥα φω-
δεῖσθαι) Plato in Hipparcho, de
Pisistrati filio, οὗ ἄλλα τε πολλὰ
καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο,
καὶ τὰ Ο' μὲν αὐτῷ ἐπὶ τῷ νόμῳ

εἰς τὴν γλῶσσαν ταυτὴν, καὶ ἡ ἀγχα-
σε τοῦ ῥα φωδεῖσθαι παραθίωται
ἐξ ὑποβολῆς ἐφεξῆς αὐτὰ διεξ-
ίνα. At Ælianus locum Plato-
nis penè ad verbum describens
ἀδειν simpliciter dixit Var. lib.
viii. cap. ii.

Οἷον ὅπως ο' πρ.) Explicat τὸ
ἐξ ὑποβολῆς. Plato melius ἐξ ὑ-
ποβολῆς. nam illud quidē po-
tius significat, alio verba præ-
eunte & quasi dictante subsequi.
Hinc est, ἐξ ὑποβολῆς διείνα· ἡ
ὄρκον quod Latini dicunt cōce-
ptis verbis & præeunte alio iu-
rare. Polemo de mirabilibus Si-
cilix fluviiis· ἐστὶ μὲν δὲ αἰζῶς
καὶ μονοχίτων ἐφαπτόμενος τῆς κρῆ-
τῆς· ἐξ ὑποβολῆς διείσι τ' ὄρκον.

Διευχίδας) Scripserat hic hi-
storiam Megaricam, quam sæpe
laudat Harpocration, sed apud
eum Διευχίδας haud rarò, corru-
ptè, pro Διευχίδας.

P. 39. ΟΥΤΕ ΜΕ Τῆς ἐξ ἄσας,
&c.) Ait coorta in urbe seditio-
ne inter Hyperacrios, Pedieos
& Paralios, Solonem nullis par-
tibus se adiunxisse. Sed hoc mi-
hi quidem permirum videtur.
Lex enim à Solone lata, quam
cōmemorat Plutarchus, de pu-
niendis iis qui seditione coorta
neutri se adiunxissent parti, in
contrariam planè me rapit sen-
tentiam. Quis enim Solonem
hanc legem ferentem tulisset, si
quod ait Diogenes verum est?
Meminis eius legis Plutarchus
non semel in vita τῆς δὲ ἄλλων
αὐτῶν νόμων ἰδεῖν καὶ μάλιστα καὶ
ἐξ τῶν οὗ κελεύων ἀτιμον εἶναι,
καὶ εἰς ἄσας μηδελίους μερίδ' ἑ-
νόμῳ. βούλει δὲ, ὡς εἰσιν, μὴ
ἀπαθῶς, μηδὲ ἀναμειλίχως ἔχειν
πρὸς τὸ κοινὸν ἐν ἀσφαλεῖ θέμε-
νον τὰ οἰκεία καὶ τὰ μὴ συναναγκα-
σθῆναι τῇ πατρίδι καλῶς.

πειζόμενον. Idem ἐν ταῖς πότερά τῃς
ζώων, &c. Πάλα γὰρ ὁ Σόλων
ἐκλέλοιπε νόμῳ, ἢ ἐν σάσει
κενδρίερα μέρει πορροχνομήονε
κολάζων. Vide eundem De fera
numinis vindicta. Mouet etiam
me, quod Plutarchus, autor gra-
uissimus, & cuius apud me ma-
gna esse solet autoritas, quum
sæpe huius rei faciat mentionē,
nihil tale (nisi vehementer fal-
lor) scriptum reliquit: nō omis-
surus, opinor, si hoc apud aliquē
fide dignum scriptorē legisset.
tantum ait in Solone fuisse eum
ab Atheniensibus electum, ut i-
stos tumultus componeret, quia
videbant eum μόνον μάλιστα τῃς
ἐμαρτημάτων ἐνός ὄντα.

Οὐτε μὲν ἔξ ἄσας] Quos
vocant alij scriptores διακρίεις,
vel ἐπακρίεις, vel ὑπερακρίεις, eos
Diogenes τὰς ἔξ ἄσας appel-
lat: sicut Herodotus, quos alij
πεδιδέας vel πεδιδάεις, τὰς ἐν τῷ
πεδίῳ. Dicti autem sunt δια-
κριοί, non qui in montibus extra
urbem habitaret: sed qui in su-
perioribus Attici agri locis, hoc
est in vrbe, degerent: quæ fuit
in huiusmodi locis cōdita quam
ob causam factum est ut πόλις
vocaretur, quæ postea ἀκρόπολις
dici cœpit. autores, Thucydides
lib. II. Pausanias in Atticis, &
Pollux in IX. Nam quæ alia ra-
tio iniri possit cur τὰς διακρίεις
ab aliis dictos, Laertius τὰς ἔξ
ἄσας appellet? Etiam Romæ
qui septem illos montes incole-
bant in vrbe montani appella-
bantur, ut apud Varronem li. V.
De lingua Lat. Montanorū me-
minit & Cicero Pro domo sua.

Τὰς δὲ νόμους τοῖς ἀρχαίοις ὁ-
μοίως] Imò hoc est Anacharsidis
ad Solonem dictum, autore Plu-
tarcho.

P. 40. Τραχιδίας ἀγείν) Suspe-
cta vox ἀγείν: quam suspicor
mutandam in ἀδεῖν, aut εἰσα-
λεῖν, aut simile quid.

Οἱ δὲ ἀποκονταίνοντες κίχρη θα-
νάτῳ) Atqui tu Solon septua-
gesimum annum prædicabas es-
se vitæ humanæ terminum legi-
timum.

P. 41. Μὴ κρυπλὸν ἔγχεσθαι)
Leg. ἔχθῃ.

Τόνδε τεχνεῖ) Leg. τεχνῶ.

Καὶ ἰεφρώσαντας εἰς τὴν χάρι-
σπεν) Plutarchus, ἢ δὲ δια-
σπορά κατακαυθεῖν) αὐτῷ τῆς
τέφρας φερεῖ τὴν Σαλαμῖναι πῶ-
σον, ἐστὶ μὲν διατὴν ἀποπίας ἀ-
πίθων) παντάπασιν ἢ μυθώδεις,
αἰσέγραπτοι δὲ ὑπὸ τε ἀλλοῶν
ἐνδρόων ἀξιολόγων, ἢ Ἀριστοτέ-
λης τῷ φιλοσόφῳ.

Θῆκε νόμους αὐτοῖς) Lego, Θῆκε
νόμους ἀσείοις ἀχθεῖα κουφύτατα.

Pag. 43. Ἦν μὴ ὑποπλῆ) εἰς)
Leg. μὴ ὑπὸ εἰς.

P. 45. Ἦν μὴ τὴν ἐσπινδον) Re-
spicit legem à se latam de li-
berandis nexis, sive, de nouis
tabulis. ἢ est quod Lat. dicerent
ergo. Interpres, ut alibi passim,
hic planè cæcutit.

X ΕΙ' ΑΝΝ.

P. 46. Ἀνδρὸς ἀρετῶν) Interpres
legit κατ' ἀνδρὸς ἀρετῶν vel ἀν-
δρὸς ἀρετῶν, nihil mutandum: ne-
que is est sensus quem putauit
Ambrosius: sed hic, prudentiam
rerum futurarum, rationatione
comprehensam, esse viri virtutem.
hoc est eam esse demum virtu-
tem quæ viro conveniat, eius-
que propria sit magis quàm aut
ἀνδρεία, aut quævis alia.

Κατατὴν πενήτην) κατὰ
ὅλυν) εἰς πέμπτην.

Σάτυρος) ἢ Λυκοφύου) Hero-
dotus Κλειῶν, τὸς ἐφ' ὅσους ἢ γὰρ

ροντας ἐστὶν Λυκούργου. Vide
Plutarchum in Lycurgo.

Γ' ἀποκράτει) Patri Pnistrati.
Locus Herodoti est lib. primo.

Pag. 48. Νούς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ λέγχειν)
Hoc est, φιλεῖ δ' αὖτις. hic enim
Græci loquuntur. Homerus,
Ὅς κε θεῶν ἐπιπείθεται, μάλα τ'
ἐκλυον αὐτόν. eum solent exau-
dire. Plut. quoque ita dixit. Οἱ
τῇ γαμνησίᾳ θύοντες Ἡρα τὴν χο-
λὴν ἔσσυκαθαγίζουσι τοῖς ἀλ-
λας ἱεροῖς ἀλλ' ἐξελίγεται ἑρρίφαν
ἀπὸ τοῦ βρομόν. ἑρρίφαν, hoc est,
ρίπτειν εἰσώθασι. Lucianus. πρῶτα
μὲν φέροντες ὁλοὸν κατέσκηκαν
αὐτόν. id est, καλῶς εἰσώθασι.
Sic passim.

Φασὶ δὲ αὐτὸν ποτε) Gellius
lib. 1. Chilo ille sapiens conseruan-
di amici causa de via declinauit.
Sed video quousque progressus est.
Falsum enim pro amici salute con-
siliū dedit. Id ipsum tamen in fine
quoque vita, an iure posset repre-
hēdi culpæque dubitavit. In ver-
bis Laertij post illa, αὐτὸς μὲν
τὸ νόμον, desideratur aliquid.

P. 49. Βράγχον ὃ ἐστὶν ὅς τοι ἱερὸν
ἐκτίσει τὸ ἐν Βραγχίδαις) Puta-
bam hæc esse inficitia & adul-
terina, ac proinde tollēda. nam
& interpretes illa nō agnoscunt: &
vti nunc quidem scribuntur, nō
hic sunt aliud, quàm quod canis
ad balneum. Nunc tamen esse
illa retinēda nullus dubito. nam
qui potuit imperito librario ve-
nire in mentem, vt hæc de Bran-
cho reconditissimam historiam
hic annotaret? Sunt igitur La-
ertij hæc verba: sed, vt censeo,
defecta. quod si coniectura me
non fallit, sententia loci integri
hæc fuit: Aristagoram Milesiū
concisum & breuem stylum ap-
pellasse ἱρόπον Χειλῶνιον, quum
de Brancho loqueretur, qui tali

dicendi genere usus fuerit.
Branchum dico illum qui con-
didit, vel vt ait Strabo, præfuit
templo Didymæi Apollinis:
quod erat in eo loco agri Mile-
siaci, qui è re dictus est Branchi-
dæ. Hoc voluisse Laertium si
verum aut certum non est, ac
certè per est verisimile, Arista-
goram Milesium in historia pa-
tria fecisse mentionem Branchi
nemo dubitauerit, qui geogra-
phicarum rerum non sit planè
rudis. Imprimis vid. Strabonem
lib. xiiii. meminuit & libro ix.

Pag. 50. Εἴς τὰ πάρα δὲ αὐτὰ)
Scrib. εἴς τὰ πάρα δὲ αὐτὰ. Au-
sonius Sponde: noxia est præsto ti-
bi. Plinius miseriam vertit.

Επιτέλλεις ἐμὴν ἀστρατεῖαν)
Legō. Εἰς τὰς ἐλλείψεις ἐμὴν ἐνστρα-
τεῖαν ἐπὶ ἐνδ' αὐτῶν, καὶ ὥς αὐτὸς
ἐξέρποις. id est, Scribis ad me
de expeditione quam paras in
eos qui istinc exulāt, teque ipsū
profecturum cum exercitu. Re-
liqua plana.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ

Μεχουρῶν Ἀθλιωαίων καὶ Μιτυ-
κλιωαίων, ἐστρατήγει μὲν αὐτὸς. Ἀ-
θλιωαίων ὃ Φρυγῶν) Legō ἐστρατή-
γει μὲν αὐτὸς Μιτυκλιωαίων, Ἀθλι-
ωαίων ὃ Φρυγῶν & rectè. erat e-
nim Pittacus Mitylenæorū dux,
Phrygῶν autē Atheniensium: quod
ex Strabonis libro decimoter-
tio, & Plutarcho ἀπὸ τοῦ Ἡροδοτοῦ
κακοκλείας intelligimus.

P. 51. Ἀλλὰ καὶ Κροίσου διδόντος,
&c.) Meminit Plutarchus: cuius
ideo verba apponam, vt hinc
lucem accipiat. Deceptus enim
est Xylander quū ea trāsferret,
Οἷον ἐστὶ καὶ τὸ τῷ Πιττακῷ πρὸς
τὸ βασιλεῖα Λυδῶν. πτωχόνονον
εἰ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ διπλά-
σια εἶπεν. εἰ ἐβλάμην τοῦ ἀδελ-
φοῦ τεθνηκότος. Lege ἢ ἐβλάμην.

Καθήμενον ὅπ' κερύν) Mos Gre-
corum hic fuit ut garruli homi-
nes, quibus, ut Syracusanus poe-
ta ait, αἶψ' ἐν ὄρῳ, in tonforum of-
ficinis sederent. Aristophanes,

Καί τοι λόγ' ὅ γ' ὦ, νίτ' Ἡρα-
κλῆα πολὺς (μῦθον.

Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῷ καθη-
ad quem locū vide interpretem.

P. 52. Χαλεπὸν ἐδὸλ' ἔμμεναι)
Eandem γνώμην expressit Ari-
stoteles ηθ. β, his verbis, διὸ καὶ
ἔρδ' ὅτι σπουδαῖον ἐστὶ) Maximus
Tyrius serm. xxxi. Χαλεπὸν ἐδὸ-
λ' ἔμμεναι καὶ παλαρὸν ἄσμα.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν ἀλαβ' αὖς γλυῖσαι
χαλεπὸν, τὸ Πιπτάκειον) Ex So-
cratis bene longa disputatione
apud Platonem, intelligimus re-
prehendi à Simonide Pittacum,
quod dixisset esse χαλεπὸν, ἀν-
δρα ἔμμεναι ἀγαθόν. Est n. fateor
(dicebat Simonides) γλυῖσαι ἀν-
δρα ἀγαθόν difficile: at semel
γλυῖσθαι, ἔμμεναι, quod ait Pit-
tacus, hoc verò nequaquam est
χαλεπόν. Videamus igitur quā
fideliter hæc referat Laertius: &
nūc hic sit eius, σφάλμα μνημονε-
υόν, quod mihi quidem videtur.
Ita enim hæc refert quasi esset à
Pittaco dictum, χαλεπὸν γλυῖσαι
ἀνδρα ἀγαθόν: quæ fuit Simon-
idis, non Pittaci, sententia.

Τὸ Πιπτάκειον) Hinc corrige
Suidam in hac voce.

Ἀριστομένους) Prior editio Ἀρι-
στοδήμου.

P. 54. Βίης ὑπὲρ ἔτη ἑξομήκον-
τα) Centum ait Lucianus.

Τὸν οὖν σοφὸν λέγειν ποτα)
Æschylus in Prometheus.

Ἡ σοφὸς ἢ σοφὸς ὦ

Ὁς πρῶτον ἐν γνώμῃ τὸ δ' ἐ-
λάσσει

Καὶ γλαῦσα διemythologήσεν.
Ὡς τὰ κυδούσθαι καθ' ἑαυτὸν.
Ἀριστοτέλει μακρῶς. Vide scholia.

P. 55. Θοὰς βίμεικας ἔχοντες)
Βίμειξ ἢ σπρόμει, trochus. Æs-
chylus scholiasies, Μῆτις περὶ
τοῦ παῖδας τοῦ ἀλκίνοιο ἡμῶν
τοῖς βίμειξαι παίζοντι, ὅ δ' αἱ τῆς
σπρόμειας) καὶ ἀπ' αὐτῶν, &c.

Σαράπιδος μὲν καὶ σαρὰπιδος)
Deduci vult Diogenes à σάρῃ, &
ita quibusdam placet Saronicū
mare esse dictū, ὅτι τὸ σάρῃδιον
quia Minos Scyllam, θυγατρὸς
proditricem ἀφ' ἧς σάρῃδιον θά-
λασσαν. Melius tamē, ne eo iudi-
cio, Galen. in Glossis, à σάρῃ, νε-
δε σαρῃδος, quod significat ore a-
perio & hianti esse. Eius verba
sunt, σαρὰπιδος, ἢ διὰ τὴν ἔχοντα
τοῦς δαντύλους τῷ ποδὶ.

Γαύριον ὅς τις εἰπὴ γαυρίων-
τα) Hesychius, Γαύριος ὁ γαυ-
ριών.

P. 56. Ζοφοδ' ὀρπίδ' αἰὲς ἀλυσιν).
Suspiciatus aliquando som. Pit-
tacus ab Alcæo vocatum ζοφο-
δ' ὀρπίδ' ὡς ἱεροῦ conuiuiali: quod
ad cœnam vocatus nunquam
nisi serò veniret: unde fieret ip-
sius culpa ut de multa nocte ini-
rentur ea ad quæ ipse esset vo-
catus conuiuia. Fuit hoc sanè à
pud antiquos studio summo ob-
seruatum, ut qui ad cœnā essent
inuitati, temporī adessent, nec
conuiuīs essent in expectatione.
Theocritus,

Ἡ μὲν δ' αἶψα κλητὸς ἐπείγειται
Scholia. Οἱ γὰρ ἐπὶ ἀνδρίας κα-
κλημένοι σπύδουσιν. ὅτι ὅ τῷ
βραδύων τῶν παροιμῶν.

Ὅστις ὅτι δειπνὸν κληθεὶς οὐκ
ἔρχεται.

Ἡ χαλὰς δ' αἶψα ἢ δ' αἶψα συμβα-
λας

hinc est quod ut ait Plutarchus
Πολύχαρμος ἐν ἡθούλῃς διηγεῖται
γὰρ καὶ τὸ βίη διδόντος ὑπολογισμοῦ
ἐν ἀκλήσεια πύδα εἶπεν. Ἀνδρ' εἰ
ἀθύμαζα, πάλλα καὶ σφ' τούτους.

ἡ δ' ἐποτρὺ κληθεὶς ὅτι δεῖπνον ὕ-
 σαι αἰνέομαι. quem Plutar-
 chi locum mutilum existimo a-
 liquot vocibus, ac legendum
 aut hoc aut simili modo, Ἄνδρ'.
 Αἴθ. τεῖλλα τε μέτριοι εἰμι, καὶ πρ.
 Ita igitur olim. at Laertius ex-
 ponens ἄλυχρον, aliò refert. vult
 enim Alcæum Pittaco hac ap-
 pellatione sordes & vitæ illibe-
 rale genus obiicere. Plutarchus
 tamen Συμπεσο. lib. v. i. i. c. v. i.
 nostram interpretationem ad-
 iuvat. Ait enim τοὺς βράδιον ὅτι
 τὸ δεῖπνον εἰσθόνας, καλυσιδεί-
 πνος & ζοφοδορπίδας per iocum
 fuisse appellatos. Sed vide quæ
 ibi mox aduersus hanc interpre-
 tationem disputantur.

Τέττω γυμνάσιον, σίτον ἀλείν)
 Plutarchus in conuiuio septem
 sap. Εγὼ τ' εἴνης ἥκον ἀδούσης
 πορὶ πλὴν μύλων ἐν Λέσβῳ γυμ-
 νάσιον. Ἄλει μύλα, ἄλει. καὶ γὰρ
 Πιπτακὸς ἀλεί μεσάλας Μιτυλήνας
 βασιλεύον. Vide Alianum Var.
 v. i. i. c. i. v.

B I' A Σ.

P. 57. Διαλεχθῆναι αὐτῷ πλὴν δὲ
 δίνειαι) Lege δὲ βιωταίαν, vel δὲ βί-
 νειαν neque aliter codd. inter-
 pretis. quamquam eius versio-
 nem isto loco, vt multis aliis,
 sciolii quidam corrupere: qui
 malo exemplo, tantum iuris in
 alieno opere sibi sumunt.

Εγὼ δ' ὅ φησὶν Ἀλυσάτην κεῖ)
 Imò Cræso, si credimus Philo-
 ni: at Plutarchus Pittaco hoc
 tribuit: sed longum sit obserua-
 re quàm vehementer in rebus
 huiusmodi, antiquis scriptori-
 bus non conueniat inter ipsos.

Προσεχρήτο) Suidas ἐχρήτο.

Δημοδίκου ο' Ἀλείριου τέτο
 ἡν' ἡμεῖς λέγειν) Quæ sequuntur
 ita lege & distingue,

--ὡς τύχης

Κρίνων δικάζον πλὴν Πριωλέως δι-
 κῶν

καὶ Ἰσπώναξ. Ο' καὶ διαλέξασθαι
 βίαν & τὸ Πριωλέως κρείσσον.

Pag. 59. Τῶν δ' ἀδούσης οὐ αὐτῶν)
 Versus iuncti qui sequuntur, vt
 iam supra indicaui.

Εν πόλει ἀπειμής) Lego ἐν
 πόλει ἀπειμής. In vrbe in qua
 habitas. Error videtur ortus ex
 eo quòd; vt notat EVripidis
 scholiastes, antiqui πῶι, quòd
 nunc subscribitur, apponebant.

Εξέλαμψεν αὐτῶν) Sic legen-
 dum: Ionica dictio, qua & He-
 rodotus vitur. idem est ac ἐλα-
 βε, tulit.

Pag. 61. Οἱ πλείστοι κακοί.)
 Quæ deinceps habentur in co-
 dicibus Latinis, vnde sint profe-
 cta nescio: non enim sunt Am-
 brosii, vt arbitror, qui hoc opus
 vertit. certè in antiquioribus
 editionibus Latinis, quas hactenus
 vidi, ea non reperias. ne in
 ea quidem quam ante annos fe-
 re cxx Benedictus quidam Bro-
 gnolus recensuit.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.

Pag 62 Γενέσθαι αὐτῷ θυγα-
 τέρᾳ Κλεοβουλῆς) Quæ EVmetis
 appellabatur: auctor Plutar-
 chus.

Εν τῷ ὁμονύμῳ δράματι πλα-
 τυνικῶς ἐπιγράφας) Κλεοβουλί-
 νας Cratini laudatas apud Athe-
 næum reperies non semel. Sic
 Cratinus plerasque alias fabu-
 las πλυντικῶς inscripserat.
 cuius rei causam sciremus, si ip-
 sa haberemus dramata. talia e-
 rant illa eiusdem. Οἰδύσεως, Πυ-
 θαγορικῶν, Ταραντινῶν, & Ἀρχιλο-
 χου vt vocat Athenæus: vt Cle-
 mens Ἀρχιλόχοιοι. At Alexis
 Κλεοβουλῆν nomen fecerat cui-
 dam suo dramati.

Tò ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀκρόπολει
 διακειμένη τὸν ὄπτον Δαναΐ) Scrib. τὸ
 ὄπτον Δαναΐ, vel potius, τὸ ὄπτον
 Δαναοῦ ἰδρυθῆν, restituta voce
 quæ excidit. Vide Strabonem
 libro XIII. & Diodorum libro
 quinto.

P. 63. Παῖδες τριήκοντα) Ergo
menses illo ævo ex diebus con-
stabant decem & quinque? tot
enim efficiunt hæ triginta filia.
Logi. corruptus enim hic locus
est, & legendum Κοῦραι εἰς ἑξήκον-
τα. itaque apud Stobæum legi-
tur. At Suidas qui hunc Dioge-
nis locum descripsit, habet ipse
quoque τριήκοντα, quod, etsi fer-
ri posse videtur, propter illa,
διαίδηχα εἶδος ἔχουσα, tamen
illam lectionem magis probo;
imò verò solam probo.

Τὸ δὲ εἰκνὺς ὅτι δεῖ παρὰ δὲ
 θαλὴ καὶ ταῖς παρθένους) Qui sanè
 non videtur fuisse mos Græco-
 rum. Fuit tamen Romanorum
 apud quos virgines liberalibus
 artibus instituebantur, ut ait lu-
 lianus leg. i v. Dig. Vbi pupillus
 educari vel morari debeat Ita-
 que non minus puellæ quàm
 pueri literarum ludum frequē-
 tabant, vel Dionysio Halicar-
 nassæo teste: cuius hæc sunt ver-
 ba in ultimo libro: Ταύτην τὴν
 κόριν (de Virginia loquitur) ἐ-
 πὶ γαμον ἔσαν ἡδὲ θεασάμενοι
 Ἀππιὸν Κλαύδιον ὅτ' ἀρχαρ-
 χίας ἢ ἀμὲν ἀναγινώσκουσιν ἐν
 γραμματικῷ (ὡς ὅτι διδασκα-
 λεῖα τῶν παιδῶν τότε περὶ τὴν ἀ-
 γορὰν) ὁ δὲ τὸ &c. Liuius de
 eadem Virginia, Virgini, ait, ve-
 nienti in forum (ibi namque in ta-
 bernis literarum ludi erant) mini-
 ster decemviri, &c.

P. 65. Πολλοὶ μὲν τινες εἰπὶν ἐ-
παύροι) Leg. μὲν τιν. & quod se-
quitur. καὶ οἱ αὖ παρτί. lego

πρώτη, ut apud Suidam: vel πα-
 τῇ ὑποτίθεται Δωρικῶς. Deinde lege,
 φημι δὲ ἐγὼν ποιεῖ ἀναίσταται
 ἐσειάσαι Σόλωνι τὰ Διόνδον. nam
 illud ἀναίσταται non est nauci,
 Suidæ quoque lectio ποιεῖ ἀνα-
 σταται corrupta est. Pro δαμοκρα-
 τικῶν legi Suidas δαμοκρατεῖ
 μὲν οὐκ quod si probetur, scri-
 bendum erit, δαμοκρατεῖται μὲν
 οὐκ. Quid sit μοχλῶσθαι πελα-
 γία, ad Strabonem docuimus.

ΠΕΡΓ'ΑΝΔΡΟΣ.

Περὶ τοῦ Κυψέλλης) Scribe
Κυψέλλης est enim dictum nomen
ὑποὶ τῷ κυψέλλης. vide Herodo-
tum.

P. 66 Τὸν τε παῖδ' αἰὲν ἀποκίρ-
 ξεν εἰς Κερκύραν) Hoc est, abdicauit
 & sepeluit in Corcyram. Sole-
 bant enim tam Græci quàm
 Romani patres filios suos quos
 ob delictum aliquod abdicabāt,
 ut plurimum remouere ab ocu-
 lis & conspectu suo. Hinc illa
 verba Manlij Torquati apud
 Valerium Maximum libro v.
*Quum Silanum filium meum pecu-
 nias à socijs accepisse mihi proba-
 tum sit, & rep. eum. & domo mea
 indignum iudico, pratinusque è cō-
 spectu meo abiuro iubeo.* Et qui
 redibant cum patre in gratiam,
 dicebantur *reduces*, ut in qua-
 dam Quintiliani declam. qui &
 abdicatos, exules domus suæ pere-
 leganter in alia declam. appel-
 lat. Græci ἀπὸ πλείων τοῦ γένους
 & ἀναλαμβάνοντες εἰς τὸ γένος
 dicunt. Cæterum hoc inter
 Græcos & Rom. fuit discrimi-
 nis, quòd Romani quum habe-
 rēt ius vitæ & neccs in filios, po-
 terāt sine causâ cognitione ἡδὲ
 ὡς ἀποκίρῃν: Græci non i-
 tem. Lucianus Ἀποκίρῃν ποιοῦν

ἡ δὲ ἅπασιν, ὡς πατέρες, ὁ νομοθέτης ἔδωκε πᾶσι καὶ ἑαυτῷ ὁσάκις αὐτὸς ἐθέλωσιν, δοκῶν ἵππιν συλκεχόρηκε, καὶ ἐπὶ πᾶσι αἰγίαις. Μοχλὴ δὲ τοῦτο καὶ ἐλθὼν θέρων φησὶ γινώσκων, καὶ δὲ ἀκρίβιον τὴν τιμὴν ἀνὰ ἑαυτὸν εἰς δικαστήριον ἐκάλεισε, καὶ δοκιμασὰς ἐκείνους, τοὺς μάλιστα πρὸς ἀργύρῳ μάλιστα διαβολῶν τὸ δίκαιον κρινούσας. Quint. declamat. c c l x x x i i i. Ceteros enim quos abdicant patres sine narratione causa abdicare non possunt. Vide Suidam in Δοκῶν ἵππιν, & in ἐκποιήσας γυναικας.

Δυπείδμων ἐπὶ τῇ μητρὶ) Non erat hæc iusta abdicandi filij causa. Sed quis sanus tyrannorum facta ad legum præscripta exigat? Fuit tamen inter legitimas causas ob quas filius à patre potuit abdicari, Si filius matrem adulteram (qualem videtur existimasse uxorem suam Periander) aleret, quod ex Quintiliani declamatione ccxxx. intelligimus.

Ἐραδεδείσα ἡ μήτηρ αὐτῷ, &c.) Hanc sibi manus intulisse ob flagitium istud horrendum cōiicio ex Plutarchi conuiuio.

Πλάτων δὲ ἔφησι) Plato negat, ait Ambros. Sed est obseruandum, τὸ ΟΥ φημι aliquando idem significare quod Nego, aliquando minus. Et omnino, quæ differentia acutè notatur à Iurisconsultis inter hæc, Volo, Non volo, Nolo: eadem notari debet in istis. φημι οὐ φημι Δοκῶ φημι. Nam sanè Plato hoc φησὶς non negat, tantum enim Perian- drum prætermisit, quod supra quoque est à Diog. annotatum.

Πολλὰ χάρις, Totum huius epistolæ principium ita corruptū est à scialis quibusdam lin-

guæ Doricæ imperitis ut interpres & qui eius emendationem sunt professi imperitissimam sententiam Periandro affinxerint. Legendum autem. Πολλὰ χάρις τῷ Πυθοὶ Ἀπόλλωνι, (vel Ἀπόλλω, ut habent priores editiones) ὅτ' εἰς ἐν ἐλθόντας αὐτεῖ, ἀξουῖτι καὶ εἰς Κόρινθον ταῖς ἐμαῖς ἐπιστολαῖς. Scribit Periander ad sapientes, qui Delphis ad Apollinem conuenerant: eos inuitat domum suam: hoc est, Corinthum. Corinthi enim tyrannus Periander. αὐτεῖ Doricum est, pro αὐτῷ ut apud Theocritum τῶν, τοῦτε, id est genus alia.

Pag. 70. Περί ἀνδρῶν Προκλεί) Corrupta sunt pleraque in hac epistola: nos eam sic legimus & explicamus, Ἀμὲν μὲν ἀκούσιον τὰς δ' ἀμαρτίαις τὸ ἀγῶν. τὸ δ' ἐκὼν τῷ πατρὶ καὶ ὑπὸ θυμῷ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὅν παῖδον τὸν ἀπὸ τῆς τῷ πατρὶ καὶ ἑγὼ τοὶ ἀμυνόμεθα. καὶ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ποινὰς ἔτισα τῷ τῷ θυγατρὶ, κατὰ νόμον αὐτῶν καὶ τὰ παλαιὰ Κορινθίων εἴματα. Hoc est, Nos quidem inuiti piaculum istud in uxore commisimus: Tu verò si ultro filij animum à me alienas, iniuste facis. Aut igitur sanum hunc filij animum in me lenito: aut ego hanc iniuriam tuam ultum ibo. Nam ego filia tua satisfeci, crematis in eius honorem omnium mulierum Corinthiarum vestibus. Ignoratio historię tenebras huic epistolę densissimas offuderat. Res autem sic habet: Periander duxerat in uxorem Melissam Proclis filiam. hanc à pellicibus falsis criminibus accusatam interfecit maritus, filius, quod matris eadem grauitè ferre visus esset, abdicatus, & in Corcyram relegatus. Procles mortem filię

Melissæ iniquissimo (ut par est) animo ferens, non desit filium adversus patrem stimulare, eiusque in illum odium accendere. Quare quum Periander rei veritate tandem cognita & Melissæ manes placare conatus esset, & filium reuocare domum ad regni successionem vellet, is plenus irarum, parentis voluntatem insuper habuit. quod agerrimè ferens Periander, neque ignorans quo maximè auctore & suasore tam rigidum & inexorabilem Lycophron filius se præberet, misit ad Proctem hanc epistolam: quæ his cognitis facilius erit ad intelligendū, quàm ut de eius sententia plura necesse habeam dicere.

Ἦν δὲ θυμὸς με ποιήσας) δὲ θυμὸς vel δὲ θυμὸς με (ἢ), non solum significat excidisse animo, sed inuisum esse & odio. Homerus, ἀλλ' ὅτ' οὐ θυμὸς μάλλον ἐμοὶ ἐστίν, contrarium est. ἢ) πρὸς θυμὸν. Sic & πορεύεσθαι τινὰ δὲ θυμὸν τινὶ est quod dicere solent Græci διαβάλλειν committere & odiū alicuius in alium inflammare.

Ἀπολύειν] Sequutus sum Frobenii editionem, rectè. Τὰ γὰρ ποσὶ παραξύνοντα in eia poeta ac Dores in ia mutant, ait scholiastes EVripidis: qui canō notandus est. Non enim possunt omnia τὰ in eia mutari in ia.

Κατακαύσας αὐτὰ καὶ τὰ πατρὶν Κορινθίων εἴματα) Herodotus, Κήρυγμα ἐποίησατο ἐς τὸν Ἡράκλιν ἐξίναί τε πάσας τὰς Κορινθίων γυναικας αἱ μὲν δ' ἄρ' ἐς ὅρτυν ἡίστατο κόσμον τὸ καλλίστω χρόνῳ μετατρεψάμενος ὁ δ' ὑποστάσας τοὺς δορυφόρους ἀπέδυσσε σφας πάσας ὁμοίως πρὸς τὸν εὐθέρας καὶ τὰς ὁμφιπύλας συμφορήσας ὅς οὐ δορυγματοί. Μελέων ἐπευχόμενος κατέκτανε.

Scribimus autem κατακαύσας more Dorum, quia priores editiones habebant κατακύνσας. Nota illa Pindarico, κατακύνσας διαπλέξας.

Θρασύβουλος Περταίνδρα) Sequitur Herodotum, ut & Dionysius Halic. nam alij aliter ut Aristoteles, non vno loco. Porro fictam esse hanc epistolam neque tum scriptam quum res gereretur, clarum est.

Υ' περὶ θυμὸν) Antiqua lectio est ἀπεκρινάμεν malo ὑπεκρινάμεν. Nam ex EVstathio constat antiquos illos ὑποκρίνομαι non ἀποκρίνομαι pro respondeo usurpasse.

Α' Ν Α' Χ Α Ρ Σ Ι Σ.

P 71 Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης Γυνόρως] Suidas paulo aliter hunc locum profert. Habet enim Γυνόρως, & Καδούδα, fortasse scripserat Laetius Καδουίδα. Est autem eadem forma dictum Καδουίδα ac Σουίδα. Falluntur enim viri doctissimi & magni in literis nominis, qui toties Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim qui Suidam, sunt qui Sudam, nec desunt qui Sudinem (credo quod hoc nomen se in Plinio recordarentur legisse) appellent. Atqui verum est profectò, Suidas. EVstath. Τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίτεται ἢ Τιμαχίδα, Τιμαχίδα. Σουίδα, Σουίδα.

Ἐπὶ δεκακώσια) Codices Ambrosii εἰς ἑπτακώσια. Suidas tamen disertè ἐπὶ πεντήκοντα δεκακώσια.

Ἐφ' ἡνὶ αὐτῷ ἐν τῇ πατρὶδι ἢ)) Lege αὐτὸν. Nā hoc voluit. Anacharis dicere, Si ius hospitii & amicitiae in sua quisque

patria parare debet, Soloni id esse faciendum: qui in sua esset patria. quare noli dubitare quin illa lectio αὐτὸς sit inepta. Plutarchus autem in Solone hoc Anacharsidis dictum his verbis refert, ΟΥΚ ΟΙΩΝ (φαίνεται ἂν Ἀναχάρσις) αὐτὸς ὢν οἴκοι σὺ ποίησαι φίλον καὶ ξενίαν πορὸς ἡμᾶς.

P. 72. Εἵνιοι δὲ τελεταὶ Ἑλλήνων καὶ] Iosephus περὶ ἀρχαιοτήτων βιβλ. 6, testatur Scythas interfecisse ἂν ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζόμενον Ἀναχάρσιν, ἐπαυελθόντα πορὸς αὐτοὺς ἐπεὶ τῷ Ἑλληνικῶν θεῶν ἰδοξεν ἡκεῖν ἀτάπλευς. & fuisse quidem occisum Anacharsin à suis in Scythia, reducem è Græcia, multi testantur. At longè aliter id Clemens tradit. nam cōττὰ ipsum Anacharsin ciuem quendam suum occidisse quod vellet τελεταὶ Ἑλληνικαὶ qualia erant Cyzicena in sacris matris deūm, in religionem Scytharum innocere. Sic ille, πολλὰ καὶ ταθὰ ἤμοιτο τὰ τῷ Σκυθῶν βασιλεῖ, ὅς τις ποτὶς ἔω Ἀναχάρσις. εἴτ' ἂν πολίτῳ ἢ ἐαυτῷ τῷ περὶ Κυζικηνῶν μητρὸς τῷ θεῶν τελετῶν δοπομὴν ἔδωκεν περὶ Σκύθας τύμωσιν τε ἐπικλυπούμενα. καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα οἷα τοῦ τραχίλου τινὰ μέγα γύρτῳ ἐξηρμήνευον, κατετόξευεν. Ego verò hanc litteram facile componam: non enim hæc vnquam Clementis fuit mens: sed scriptoris qui glossam in textum loco alieno recepit. Legendum aio, τὰ τῷ Σκυθῶν βασιλεῖ ὅστις ποτὶς ἔω. inducta voce Ἀναχάρσις. quæ perperam huc intrusa est: quum prius annotata esset, non ad illa ὅστις ποτὶς ἔω vt putavit librarius: sed ad illa, ἢ πολίτῳ ἢ ἐαυτῷ. Vide Herodotum Melpomene.

Θαυμάζειν τε ἔλεγε] Vide cō-

scriptum librum à Luciano, cui index περὶ γυμνασίων.

P. 73. ἐν ταῖς καπηλείαις] Interpres legisse videtur ἐν τοῖς καπηλείοις. nam καπηλεία ipsa est artis cauponariæ exercitio, non taberna. Simile paulo post. Τῷ ἀγορῇ ὠρισμένον ἔφη τόπον εἰς τὸ ἀλλήλους ἀπατᾶν.

Ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνεσι &c.] Notissimus Græcorum mos: cuius meminit præter Alexandrum Aphrodis. περὶ 1. primo lxxx. & Athenæum, etiam Philo περὶ μ. 3ης. Notum est etiam quid sit apud Ciceronem, Græco more bibere, ac poscere maioribus oculis.

Ἀλλ' ἔτι ἀμπελοὶ] Hoc dictum à Plutarcho ita refertur in conuiuiο τῷ ἐπὶ α. ἡρώτησεν εἰ περὶ Σκύθας αὐλητρίδες εἰσὶν ὁ δὲ ἐν τοῦ ὄψευχόντ' ἔτι ἀμπελοὶ εἶπεν. Ἀριστοτελεῖ ἀναλυτὸς ὑπερ α, εἰκάσει δὲ αἰτιατῶν τῷ αἰτίων, τοῖς κατ' ὑπερβολὴν εἰρημόοις. τοῦτο δὲ ὅτι τὸ πλέον ὀπισθόσταντα, τὸ μέσον εἰπεῖν. οἷον τὸ τῷ Ἀναχάρσιδ' ὅτε ἐν Σκύθαις ἔκ εἰσιν αὐλητρίδες. καὶ γὰρ ἀμπελοὶ. Adscribam & Eustathii verba, quibus hoc ipsum ita explicat, Καὶ ὅτι πολλὰ τοιαῦτα πόρρω αἰτία περὶ τοῖς παλαίοις ὦν ἐν καὶ τὸ τὸ Ἀναχάρσιδ' ὅς ἐρωτηθεὶς διὰ τί περὶ Σκύθας ἔκ εἰσιν αὐληταί, εἶπε, διότι καὶ ἀμπελοὶ, μακρὰν γὰρ καὶ ἐκείν' ἀνέβη. τὸ μὲν γὰρ ἐγγύς ἔω, εἶπεῖν ὅτι καὶ μέθῃ περὶ Σκύθας ὅτιν. καὶ οἶν' ὅτιν. ὁ δὲ ἀνέδραμεν ὅτι τὸ πόρρωτερον αἰτίον τὰς ἀμπέλους.

Τὸν μὲν καπνὸν ἐν τοῖς ὄρεσι καταλείπουσιν] Hoc dicit propter ligna acapna, quibus multum vsi veteres.

Τοὺς αὐτὸς ἀλλήλους πᾶσι τῷ 3ης:]

Eleganter dubitat inter mor-
tuosne an inter viuos sint po-
nendi ij qui nauigant: nam vt
modò dicebat idem, tantum illi
absunt à morte, ὅσον ἐστὶ τὸ πα-
χὺ τ' νεώε. Aratus quoque de
nauigante, ὁλίγον δ' δια' ξύλον
αἰδ' εὐχεται. Mihi tamen ali-
quando venit in mentem, legi
posse πλείονας. quam lectionem
si quis probauerit, habebit sen-
sum non paulo venustiorē. Nam
quā Græcis οἱ πλείονες sint mor-
tui, quā potuit cōcinnius respo-
deri interrogāti, Vtri plures es-
sent, mortui an viui? & lapsus fa-
cilis fuit vt ex πλείονας efficeret
πλεονίας. adde quod potuit i-
gnorata hæc istius vocis signifi-
catio loco corrumpendo fuisse. Sic
autē sæpe Græci. Polybius lib.
viii. φασὶ χρῆσαι τὸ θεὸν τοῖς Τα-
ρατῖνοις, ἀμεινον καὶ λαϊόν εἶσε-
δάσθαι σφίσι τὴν οἰκισιν μὲν τῶν πλε-
όνων. vide reliqua. Crinagoras.
Τῶν ἀπὸ καὶ ζωοῖσιν ἀκιδέα, καὶ
ὅτ' αὐτὸν ἰκναί

Ες πλείονων ἐξείς θυμὸν ἐλαφρό-
Aristophanes, (Γερων.

Η' γραβὺς ἀνέστηκ' αὖ πάλιν τῶν
πλείονων.

Plautus, quā prius Me ad plures
penetravi? Hæc nos olim ex con-
iectura: postea autem incidimus
in Excerpta quædam Arsenij
Monembassi episcopi, in quibus
ita planè scriptum erat.

Εἰπεῖς εἰλεν αὐτῷ) Adde, si lubet,
in lignè illam ad Annonè episto-
lam, quæ & Græcè hodièq; extat,
& Latine apud M. Tullium, Tu-
sculanarum libro quinto. Mirū
sanè esse eam à Laertio neglectā.

Pag. 74. Κεραμικὸν ἱράχον) Re-
prehèditur à Strabone Eupho-
rus, quod dixisset τὸ κεραμικὸν
ἱράχον esse Ἀναχάρσιδος δῦρη-
μα. πῶς γὰρ; (ait) ὃν οἶδεν Οἰμα-
ς ἀρεστέτερον αὐτοῦ

ὡς δὲ ὅτε τις κεραμικὸς ἱράχος
ἀριθμὸν ἐν παλάμῃσιν καὶ ταῖς
ἐξῆς. At Posidonius longè in alia
fuisse sententia docet Seneca in
epistolis, Anacharsis (sc. Posido-
nius) inquit inuenit rotam figuli
cuius circuitu vasa formantur. De-
tum quia apud Homerum inueni-
tur figuli rota, mauult videri ver-
sus falsos esse quàm abulam.

Χλωδὺς δ' ἀπὸ καὶ μὴς ἱνὸς Οἰταμῆ-
κῆς ἢ Λακωνικῆς) Πόλιν esse τὴν Λα-
κωνικῆς. ait Stephanus, quæ vide.

P. 75. Τὴν Πυθίαν εἰπεῖν) Ma-
lim τὴν Πυθίαν ἀδειπεῖν, vt in
Thal. te, εἰπεῖν οὐ Πυθίαν. nisi
mauis utroque loco ἀδειπεῖν scri-
bere. In Socrate, τὴν Πυθίαν Χα-
ρεφῶντι ἀνελύσας κεῖνο δὴ τὸ πε-
ριφερόμενον. quod ait ὑπὲρ Χι-
λωνος, miror: nam etiam illo lo-
co hæc sortem Anacharsis fuisse
datā dixit. sed videtur Laertius
quā hæc scriberet, aut horū ibi
positorū verborū nō meminisse,
ὅς τ' ἐρωτήσας καὶ Ἀναχάρσιδος. aut
pro suis illa non agnouisse.

Πολυπραγμοσύνην δὲ ἐλ-
θεῖν εἰς τὴν κωμῶν.) Voce vnica
πολυπρ. quam interpres nō re-
dè cepit, explicat quod Maxi-
mus Tyrius sermone xv. his
verbis ἐπελῆει (ait) τὴν Ἑλλάδα
ἐν κύκλῳ, πύθων ἰδέσθαι σοφίαν, ὅτι
σεμνὸν καὶ ἐδωκέν, καὶ εἰ μὴ πᾶσι καὶ
ἄλλοις ἐξέδιδεν, εἰπεῖν καὶ ἔχον
ὅτι δὲ οὐκ ἐν Χιωνίς σμικρὸν καὶ
ἀδινεῖ πολίσματι αἰδρεῖται ἀγα-
θόν, ὃ νομα καὶ αὐτῶν Μύσων.

P. 76, Καὶ Μύσων) Distingue
—καὶ Μύσων ὃν Ἀπόλλων, (vel
ὁππολλων) αἰεῖται ἀνδρῶν σωφρο-
νέστατον πάντων.

Καὶ Ζήλοισιν τί ἐστὶν ὃ ἡ τεῖον)
Quæstionis huius obscure me-
minit & Steph. ἡ τίς, inquit,
δῆμος Λακωνικῆς, καὶ τὴν Κασίαν
πόλιν. ὅθεν καὶ Μύσων εἰς τῶν
ἐπὶ τῇ σαφῇ χρηματίζοντι ἡ τεῖον

ὁ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρω-
ταγόρᾳ. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν
δεικνύει ὅτι τὸν αὐτὸν ἑκαλεῖ.

Ἡ τεῖν γὰρ πόλιν ἐστὶ Κρήτης)
Recte Ἡ τεῖα. Nam ianè ab Ἡ-
λίᾳ nō fieret Ἡ τεῖα, sed Ἡ τία
νόε, aut Ἡ τιθός, potius quemad-
modū ab Ἡ φασίᾳ Ἡ φαστιεύς: ἀ-
δελφεύς, & id genus alia, ac for-
tasse ita scripserat etiam Steph.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ.

Πάρος μὲν οὖν Φασίᾳ) Suidas
habet Φασίᾳ & Δωσιάδᾳ, nec nō
Ἀγιάσᾳ. Strabo ipsum Phē-
stium facit Epimenidem à Phē-
sto Cretæ oppido. At Apollo-
nius, quum per omnia sequi vi-
deatur Theopompū Βόλῃ ἑλίαν
ait: nisi mēdū est in eius codice.

Κρὶς τὸ γὰρ) Ante hæc verba
adde μῆτρος δὲ Βλάσας. Primūm
sic habet Suidas: deinde, si hæc
verba sustuleris, ubi erit τὸ δὲ
quod postulat illud superius
μῆ, quum dixit πατὴρ μὲν οὖν.
Vide Plutarchum in Solone.

Καθίσαι τὴν πόλιν τὸ εἶδ' αὖ πα-
ραλάσσειν) Cretensis inquit, e-
rat: sed quod comam aleret spe-
ciem hominis eius gentis non
habebat. At interpretes fœdè legit
καθίσαι τὴν πόλιν, quanquam in
veteribus editionibus Latinis
hæc sunt omissa: ut videantur
ab iis addita qui post Benedi-
ctum Brognolum versionem hæc
interpollarūt. Bellos sanè & di-
gnos quibus credas emēdatores.

Καὶ μετασκευάζει πάντα κα-
ταλάων καὶ παρ' ἐτέρω τῷ κλῆ-
σει) Hæc ex Theopropi Admirā-
dis sūpserat Diogenes ut ex his
Apollonii verbis apparet, κα-
ταλάων δὲ ἀπὸν πεπραμμένον, καὶ
τῷ σκευὲν ἡλλαγμένον ἀπαφρὶν
εἰς τῷ πόλιν. Est igitur apud
Diogenem μετασκευάζειν, non
vasa seu supellectilem aliò trās-
ferre, sed instrumenta domus

mutare. Nec prorsus malè Am-
brosius, *Quum rerum omnium fa-
ciem immutatam cernebat*: Ναυ-
σκευός est histrionis persona, in-
δὲ μετασκευάζειν, personā mu-
tare, tamen infra μετασκευάζειν
simpliciter pro trāsferre accipit.

Τεσσαράκοντα ἔτη) Alii cod.
ἑξήκοντα. Suidas καὶ τῷ μὲν Ο-
λυμπιάδᾳ.

βωμὸς ἀνώνυμος) hoc est, θεῶν
ἀνώνυμος. Notus Pauli locus in
Actis.

Pag. 79. Ὡς φησι Φάσγων ἐν τῷ
πρὸ μακροβίων) Phasgonem alibi
laudari non memini: Φάσις igitur
melius in aliis codd. ut &
Stephanus & Sambucus testan-
tur. Idē ille est cuius fragmen-
tum edidit Xylander.

Ὡς δὲ Κρήτες λέγουσιν ἐνὸς δέοντος
τριακόσια) De hoc ita scriptū est
apud Apollonium, λέγουσι δὲ οἱ
Κρήτες (ὥς φησιν Θεόπομπος) ὅ-
τι βιώσαντα αὐτὸν ἑκατὸν πενή-
κοντα ὑποθαλεῖν. Lego ἑκατὸν πεν-
τήκοντα καὶ ἑπτά, ita enim scripsis-
se Theopompum auctores sunt
Plinius & Valerius Max. alio-
quin scimus quanta sit in nume-
ris apud veteres discrepantia:
cuiusmodi est quod modo dice-
bat Laertius dormisse in antro
Epimenidem annos LVII, quum
alii L. tantum dicant. Suidas, vi-
xisse annos C. dormisse VI.

Ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκ παλῆσαι
ἀχολάϊον ἀπὸ ριζοτομίας. Mi-
rum Suidam legisse χρόνον εἶνα
δεικνύειν quod voluit intel-
ligi annum unum, ego affirmare
ausim nūquam ita Laertiū fuisse
locutū, nā ut χρόνος pro anno ac-
cipiatur recētoris idiomatis est.

P. 80. Ἀλγέοντι παῖδα ἀχινῶς.
Turpe mēdū. Lege πέδα καὶ τὴν
μῆ. Dorica cōsuetudine. Sapph.
Ὅτ' γὰρ πεδέχεις ῥέδων
οἷον ἐκ Πιρίας.

Sic apud Pindarum non semel.

ΑΙ' δ' ἐπὶ πηλαλείῳ] Puto legendum πηλατείης & πηλαλείῳ continentem ita dictam puto ut ἡπειρον. nec abhorret hinc nisi fallor quod Pollux docet, πηλατείῳ vocari πόντον quæ sit magna. Possit & πηλαλείης positum videri pro πηλασίας subaudi γῆς.

Pag. 81. Ἐδ' ἐσμ' ἄτι] Ἄλινον intelligit de quo mentio est apud Plutarchum, Tzetzen & alios. vide Græcos interpretes Hesiodi.

Φασὶ γὰρ ἡ γνῶσις κώτατον γεγονέναι] Miratus sum non semel dictum Aristotelis de vaticinationibus Epimenidis: quem ille negat πρὸ τῆς ἐσομένης solitum μανθάνειν: sed tantum πρὸ τῆς γεγονότων μὴ ἀδύνατον δ'. Atqui quæ hodie extant cum apud Platonem tum apud alios eius divinationes pleræque omnes sunt de rebus futuris.

Ὡς ἡ πρώτη αὐτὸν Ἀττικὸν λέγοι] Malim πρῶτον. prius. locus mihi suspectus.

P. 82. Μυρωνιανὸς ἐν ὁμοίαις] Titulus huius libri erat, Μυρωνιανῶν ἱστορικῶν ὁμοίων κεφάλαια. Laudant etiam Græci persæpe Spreulippum in ὁμοίαις, & Aristonem Ceum in ὁμοίαις ἐρωτητοῖς.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ.

Φερεκύδης Βάδυσ] Suidas & Strabo lib. 10 Βάδισ.

Παρά τ' ἀγνιστὸν τ' ἴαμεν πρὸς ἀπομύητα] Scribe Σάμα ex Porphyrio apud Eusebiū. Nam Theopompū in harum divinationum narratione sequitur hic auctor. omnino adi Porphyriū.

Πυθαγόρας πρὸς ἀπλῶσι ταῦτα]

Andron in Tripode.

Pag. 83. Ἀνιόντα πρὸς Ὀλύμπιον ἀνὲς Μεσσηνίαν] Scrib. ἀπ' Ὀλύμπιας. vel ἐξ Ὀλύμπου.

P. 84. Οἱ δ' ἐθεριάσαντα] Accedunt huic sententiæ Plutarchus in Sylla, Pausanias in Atticis Aristoteles lib. v. extremo De hist. animalium & Alianus, quem vide lib. i. c. xvi. & lib. v. c. ii.

Οἱ δ' οὖν πρὸς τράπεζαν θυσίαν καλεῖσιν] θυσιὰς est anclabris, siue mensa ministris ministeriis apta, diuersa ab escariis mensis, aliisve quæ sunt vñibus humanis aptæ. Origo perspicua, πρὸς τὰ θύη ὥρεϊν. De deorum lingua siue διαλέκτῳ multa veteres, Homerus, Plato, Clemens, alii.

Τὸν δ' θεολόγον] Plutarchus quoque hunc qui ἐθεριάσας, periit, appellat θεολόγον. Ille verò Atheniensis Pherecydes Ἐρεσίης locis innumeris laudatur à veteribus Græcorum poetarum interpretibus, aliisque auctoribus. Strabo quoque eius meminit libro x.

Ζεὺς μὲν ἡ κοῖνὴ εἰς αἶθ' ἡ κρυπτή] For(n ita legendum, Ζεὺς μὲν ἡ κοῖνὴ εἰσαὶ ἡ κρυπτή, (vel κρυπτή) μὲν. Cthoniam nominat Empedocles illo versu, Ἐνδ' ἦσαν κρυπτή τε ἡ Ἥλιος ὅση ταναῶσι.

P. 86. Ἄσα δ' αὖ ἐπὶ λέγει θεολογέων, τὰ ἄλλα χρὴ νοεῖν] Hec ego non capio: capiam si sic scribantur, Ἄσα δ' αὖ ἐπὶ λέγει θεολογέοντα ἄλλα χρὴ νοεῖν. ἅπαντα γὰρ ἀνίσταται. Quæcumque ait leges ad deos pertinentia, allegoricè sunt intelligenda: omnia enim scripta sunt enigmaticè.

AD LIBRUM SECUNDUM.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ.

P. 88. Τὴν τε σελήνην ψευδο-
φῶς] Parmenides.Αἱ παλαιά γε αὐτὰς
ἡλίους.Νυκτιφάες αὖ γὰρ αἰώμε-
τον ἀλλότριον φῶς.

Pugnāt cum his quæ apud Plu-
tarchum & Stobæum legimus,
Anaximandrum pronuntiasse
αὐτὴν φασισμοῦ σελήνης, ἰδίον
αὐτῇ ἔχειν φῶς. Quomodo enim
ἰδίον φῶς ἔχει, si est ψευδοφῶς;
καὶ τὸ ἥλιον δὲ ἐλάττωνα τῇ γῆς]
Plutarchus testatur Anaximan-
dram dixisse Solem esse ἴσον τῇ
γῇ. At Theodoretus scribit eum
dixisse τὸ ἥλιον τῇ γῆς ἰσολαχεύ-
ουσαν αἰσίου ἐξ. Verum, ex Plu-
tarcho intelligimus, hæc non de
sole, sed de eius circulo, sensisse
Anaximandrum.

P. 89. Ἡ περὶ αἰὶν] Interpres
distinguit post hæc verba, & se-
quentia tanquam αὐτὸς ἀλλης ἀρ-
χῆς accipit: sed fallitur.

Αἰὶν Αἰὶν] Huius
vitam habes apud Suidam.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ.

Αρχὴν αἶρα εἶπε καὶ τὸ ἀπειρον]
Duo ergo videtur Anaximenes
agnovisse principia, Aerem, &
Infinitem naturæ: quam so-
lam Anaximander esse dixit è
qua omnia gignerentur. Atqui
ex Aristotelis interpretibus in-
primum τῇ φυσικῆς ἀκροάσεως,
intelligimus, Anaximenes in-
ter eos fuisse qui vnicum pone-
rent rerum omnium principiū:
quin Cicero quoque & Plutar-
chus idem scribunt, licet inter
eos non planè conveniat. Cic.
Lucullo, Anaximenes infinitum
aera, sed ea quæ ex eo oriuntur de-

finita: gigni autem terram, aquam,
ignem, tum ex his omnia. Plutar-
chus, Αἰὶν ἀρχὴν τῆς οὐ-
ρανῆς ἀπειρον, non αἶρα
ἀπειρον. quam sententiam tri-
buit idem Archelao. A Plutar-
cho stant Aristotelis interpre-
tes, quos sequitur Theodoretus.
Galenus sic, Αἰὶν ἀρχὴν τῆς αἰ-
θέρας. Αἰὶν ἀρχὴν τῆς διαφανῆς αἰ-
θέρας. Αἰὶν ἀρχὴν τῆς αἰθέρας.

P. 90. Λαμπάκων ῥήτωρ καὶ ἱ-
στορικός] Mirum, Strabonē, qui
inter claros viros Lampſaco or-
tos Anaximenes oratorem po-
nit, istum historicum prætermi-
sisse. eius tamē apud Athenæum
mentio, & Stephanum, atque al-
ios. Diodorus argumentum e-
ius historię his verbis explicat,
Αἰὶν ἀρχὴν τῆς ἐλληνικῆς αἰῆτος
πρώτῃ τῇ ἐλληνικῇ αἰῆτι καὶ
ἀπὸ τῆς πρώτης γένεως τῆς ἀνθρώ-
πων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἐν Μαν-
τινείᾳ μάχῃ, καὶ τὴν ἐν Σαμινῶν-
δα τελευτῇ. ἀπὸ τῆς πρώτης
γενέσεως τῆς ἐλληνικῆς καὶ βαρ-
βάρων ἀρχῆς, ἐν βίβλῃ δώδε-
κα libro x v.

Ὁς ἀδελφεὸς ἦν τῷ ῥήτο-
ρ] τοῦ τῆς Αἰῆτος ἀρχῆς
γενέσεως] Hic igitur siue
rhetor, siue orator, etiam histo-
riam scripsit. At Ambrosius sic
legit hunc locum, Ὁς ἀδελφεὸς
ἦν τῷ ῥήτορ] τῆς τοῦ Αἰῆτος
ἀρχῆς γενέσεως γενέσθαι. Nihil
mutaverim: vide Suidam.

Μιλησίῳσι μὲν νῦν] Scrib. μὲν
νῦν, pro οὖν.

Ἐπεὶ δεξιόθεν δὲ ἐστὶ τοῖς ἐκεί-
νῃ λόγῳ] Lego ἐπεὶ δεξιόθεν
γὰρ ἐστὶ τοῖς ἐκείνου λόγῳ ἀρχὴ
μὲντοι, &c. Non dubium senten-

tiam hanc esse, colenda
Thaletis memoriam
αἱ θεολόγοι: quippe
fonte aliquo manarint
rum istarum: etsi forte
aliquid eius scriptis
enim consummatam
eam esse scientiam, sed
uentam. Illud δεξιόμνη-
tur corruptum. Hesychius
ponit δεξιόμνη, προσά-
quod putare queat aliquis
loco conuenire pro adiecto
addere. Sed certum est
chium respexisse illū eius
vsum quo dicimus δεξιό-
δώροις. quod vsitatus dicitur
προσάγειν. quare nihil ea
interpretatio ad hunc locum.

P.91. ΟΙ ὅ ΑΓΑΚΙΘ παῖδ
Polycrates, Sami tyrannus. S.
Herodotus. In fine lege, Σὺ ὅ
καταθύμιος μὲν Κροτωνιῆτης
καταθύμιος ὅ καὶ τοῖσι ἄλλοις
cum scriptis codd.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ.

Παρ' ὅ καὶ νῦν ἐπεκλήθη) Aliam
præter hanc causam huius, ap-
pellationis habes apud Plutar-
chum in Pericle.

P.93 Γεγλυῖσθαι αὐτὸν τῷ ἑξήκο-
σηκός ἢ Ὀλυμπιάδῃ) Probarem
vt scriberetur ἑξήκοσῃ. etsi quo-
niam ex diuersis auctoribus hæc
collegit Laertius vix quicquam
potest harum rerum affirmari.
At γεγλυῖσθαι interpretari flo-
uisse, καὶ καὶ πάλιν γελοῖον ἦν.

ΟΙ τὸς ἐλεγε τ' ἄλλιον μύδρον)
Videtur mihi Anaxagoras per
μύδρον διαΐπυρον, non tam lapi-
dem aut ferrum quàm globum
quendam igneum λιθάδι & βα-
ρυῷ, vt ait Plut. intelligere vo-
luisse. Porro apud Iosephum in
11. contra Apionem perperam
μύλον pro μύδρον legitur.

Μεῖζον τ' Πελοπον.) At lunam

hum, Herodotum, Ste-
& alios, semper scribi-
Εκοπάδα. Theocrit.

Εκοπάδασιν ἐλαυνόμε-
πακόν.

Πολύδης Αθλῶσι λοι-
αὐτὸς ἔκ ὀνόσητε) A.

Socratis temperantia,
pestilentia vastita-

ello Peloponnesiaco in
Atheniensium ciuita-

est, is parcendi mo-
tionibus dicitur &

habere cauiffe, & sa-
retinuisse, ut ne-

communi omnium

Πέλης δὲ οὗ Γωγῆ-
θα) Intelligit

is αὐτὸν δὲ γυνείας:
hus, Aristide,

Aristotelis γνή-
ntia fuisse vi-

es, Demetrius
Peripateti-

Musicus, Oic
quum lo-

ον Αἰσώτε-
το ἐν τῷ πε-

dum, non
quod mox

olieres co-
nuptas

us verum
qui, ve

αὐτὸς τῶ-
αὐτὸς

nienses
uas aut

Fuit e-
issima,

com-

δὲ

La-

πη-

tem

quæ

Aristidis Iusti esset filia quas e-
nim duas Aristides dicitur reli-
quisse superstites, eas oportuit
ætate iam fuisse prouectiores,
ante natalem Socratis diem: qui
dies fuit anno quarto Olympi-
adis LXXVII. quum videatur Ari-
stides admodum iam senex, in-
dem temporibus in exilio diem
suum obiisse. nam Themistocle
quidē anno Olympiadis septua-
gesimæ septimæ secundo cōstare
decessisse: testatur autem Amy-
lius Probus mortuum esse Ari-
stidem, fere post annū quartum
quā Themistocles Athenis e-
rat expulsus. Quare cautius, &
verius diligentiss. vir Plutar-
chus, Μυρτῶ istam, non θυγατέ-
ρα, sed θυγατρίδ' αὖ Αἰσίδ' ap-
pellat. Non defuisse tamē Læ-
tio auctores qui id scripserunt,
ex Athenæo conicio, qui hanc
opinionem lib. XIII. simul tan-
git refellitque. Eius verba non
parcam adscribere, quando ne
cum Plutarcho quidem ei con-
uenit. μέμφεται αὖ τις τοὺς αὐ-
τιθέντας Σωκράτει δὲ οὐ γαμείλας
γυναικας Ξανθίππῳ καὶ τῷ Αἰ-
σίδ' Μυρτῶ, οὐ τοῦ Δικαίου πα-
λουμένου (οἱ χρόνοι γὰρ ἔσονται
ροδοσιν) ἀλλὰ τοῦ τρίτου ἀπ' ἐ-
κείνων. Hic igitur non tam dili-
gentia, quā iudicium & κρι-
τική τις δυνάμεις Diogeni de-
fuerunt: cum quo & Suidas la-
bitur.

Σωφρονίσκον καὶ Μενέξετον) Scri-
bitur Μενέδημον: quam lectio-
num variantiam notauit etiam
Suidas.

Pag. 106 Ω' τ' μεγάλης) Locus
est in Nubibus, ubi paulo aliter
leguntur hi versus. Nam pro
δικαίως, est παρ' ἡμῶν, pro καὶ
τοῖς ἄλλοις διαζῆς est τοῖς ἑλλη-
σι γυνάσσει.

tiam hanc esse, colendam sancte
Thaletis memoriam omnibus
ἀπολόγοις: quippe à quo con-
fonte aliquo manarint studia re-
rum istarum: etsi fortasse queat
aliquid eius scriptis adici: non
enim consummatam à Thalete
eam esse scientiam, sed certe in-
uentam. Illud δεξιόμεθα vide-
tur corruptum. Hesy chius ex-
ponit δεξιόμεθα, προσάγειομαι,
quod putare queat aliquis huic
loco convenire pro adicere &
addere. Sed certum est Hesy-
chium respexisse illū eius verbi
usum quo dicimus δεξιόμεθα
δώροις. quod usitatus dicitur
προσάγειομαι. quare nihil ea in-
terpretatio ad hunc locum.

P.91. ΟΙ ὅ ΑΓΑΚΕΩΠΑΪΔΕΣ)
Polycrates, Sami tyrannus. Sic
Herodotus. In fine lege, Σὺ δὲ
καταθύμιον μὲν Κροτωνιάτῃσι.
καταθύμιον δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοις
cum scriptis codd.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ.

Παρ' οὗ καὶ νῦν ἐπεκλήθη) Aliam
præter hanc causam huius ap-
pellationis habes apud Plutar-
chum in Pericle.

P.92. Γεγλυμένη αὐτὴν τῇ ἐξέδο-
μῃ οὗ Ὀλυμπιάδῃ) Probarem
ut scriberetur ἐξηκοστῇ. etsi quo-
niam ex diuersis auctoribus hæc
collegit Laertius vix quicquam
potest harum rerum affirmari.
At γεγλυμένη interpretari flo-
uisse, καὶ καὶ γέλοιον ἦν.

ΟΙ τὸς ἐλεγε τὸ ἄλλιον μύδρον)
Videtur mihi Anaxagoras per
μύδρον διαΰρον, non tam lapi-
dem aut ferrum quàm globum
quendam igneum λιθάδι & βα-
ρυν, ut ait Plut. intelligere vo-
luisse. Porro apud Iosephum in
11. contra Apionem perperam
μύλον pro μύδρον legitur.

Μεῖζον τὸ Πελοπόννησον.) At Iunam

dicebat esse, parem Peloponne-
so, auctore Plutarcho.

ΟΙ δὲ φασὶ Τάιταλον) Scholia-
stes Pindari quū docuisset Al-
cæum, Alcmanem & Archilo-
chum cecinisse λίθον Τάιταλον
ἐπαυρεῖσθαι, sublit. ἔνι δὲ ἀ-
κρόουσι τὸ πῶτον ἐπὶ τῷ ἡλίῳ. Τὸν
γὰρ Τάιταλον φυσιολόγον χρυσά-
νον καὶ μύδρον ὀνομάζοντα τὸ ἄλλιον,
ἐπὶ τοῦτο δίκας ὑποχρεῖται. ὥστε καὶ
ἐπαυρεῖσθαι αὐτὸν τὸ ἄλλιον. ὑφ'
οὗ δειματῶσθαι καὶ καταπλήσ-
σειν.

Ἐκ τῆς ψηγμάτων λεγομένης)
Melius Suidas ἐκ τῆς ψηγμάτων
λέγουσθαι τὸ χρυσὸν συνιέναι.

Θαλοειδῶς) Hoc est, in formā
tholi, quali forma fuit Pantheū,
quod Dio Θαλοειδῆς vocat. Am-
brosius videtur legisse Θαλερῶς,
vel Θαλωειδῶς, sed male.

P.94. ΕΥΡΙΠΙΔΩ μαθητῇ ὄντι
αὐτῷ) Vitruvius lib. viii. c. i.
idem testatur, additque EVri-
pidem ab Atheniensibus philo-
sophum scenicum fuisse appel-
latum. EVsebius Προαφασκ. lib.
x. fuit, inquit, EVripides Anaxa-
goræ discipulus ut Pericles &
Archelaus: ἐπὶ δὲ ποιητικῇ με-
ταβάς, ὑπὸ τινος σκωπτικῆς φιλο-
σοφίας ἐκλήθη. Diodorus quoque
Siculus lib. i. docet in multis
eum sequutum esse suum præce-
ptorem. quin eius scholiastes
hoc locis non paucis diligenter
observat.

Χρυσέαν βάλαν εἰπεῖν τὸ ἄλλιον)
Vide, si lubet, Apollonii scholia
in illum versum libri primi
Νεῖκεον ἐξ ὀλοοῦ διεκρίθην ἀμ-
φὶς ἑκάστα. Similis est locus in
Oreste, ubi sic ait Electra.

Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον
χθονός

Τεταμένον ἀντρίμασι

Πέτραι ἀλύσει χρυσέαισι φε-
ρομέναι

ρουρίαν

Δίνασι βῶλον ἐξ Οὐλύμων.

Vbi etiam vide Scholiasten, & Pindari ad primum Olympionicarum. Idem EVripides in Phaethonte radios Solis dixit χρυσίαν φλόγα. vide Strab. li. i.

P. 95. Πρώτῳ ὃ Ἀναξαγόρας καὶ βιβλίου ἐξέδωκε συγγραφῆς.] Puzos olim ex illis Plutarchi in Nicia, ὅ γάρ πρῶτῳ σαφές τὸν γε πάντων καὶ θαρραλέωτατον ἀπὲρ σελλώης καταυγασμῶν καὶ σκιαζλόγον εἰς γραφίῳ καταθέμεν ὃ Ἀναξαγόρας: legendum esse hīc quoque βιβλίων ἐξέδωκε συγγραφὴν ἀπὲρ σελλώης nam quia mox sequitur, φησὶ ὃ Σελιώος potuisse similitudinē vocum huic loco fraudi fuisse, ut aliis μυρίοις ὁμοις. Iuvat quod Græci tradūt Pherecidem primum ἐξενέγκαι συγγραφῆν, ut ait Suidas, in Ἑκαταίῳ. verumtamen nihil mutari debet, neque vllum hīc mendum inest. Non enim id quod Plutarchus dicere voluit Laertius: sed quod Clemens quū ait Stromat. libro primo, οἱ ὃ Ἀναξαγόραν Ἡγεσίβουλα καὶ Κλαζομένιον πρῶτον διὰ γραφῆς ἐκδόσαντες βιβλίον ἰσοροδοῖ.

P. 96. Ἄλλων ὃ εἰς Ξενοφῶντα.] Vide Valerium Maximum lib. v. extremo. Ælianum, Variarū. i. i. cap. i. i. ipsamque Diogenē in Xenoph. Quæ autem verba Laertius Anaxagoræ tribuit, ea Ælianus Xenophōti, & contra. Plutarcho multis locis cum Diogene convenit.

Pag 97. Φαίει τοὺς παῖδας, &c. Vide Plutarchi πολιτικὰ παραγέλω.

P. 98. Ἐνθαδ' πλείστον ἀληθ.]

Ἐνθαδ' ὁ πολλῶν.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

Οὗτῳ πρῶτῳ ἐκ τ' Γενίας

πλὴν φυσικῶν φιλοσοφίᾳ μετήγαλιν Ἀθλίᾳζε.] Archelaus hic discipulus fuit Anaxagoræ: hūc Athenis docuisse nemo nescit. Quare non satis intelligo quod ait his verbis Diogenes. Clemēs aliter & veriūs, Anaximēni, ait, successit Anaxagoras: ἔστ' μετήγαλιν ὑπὸ τ' Γενίας Ἀθλίᾳζε πλὴν διατριβῆν τοῖσι διαδέχεται Ἀρχέλαος. Obseruare sæpe memini apud veteres scriptores, duos pluresve interdum aliquid narrare prorsus diuersè: quum tamē ex eodem fonte omnes hauriant, & eundem auctorem sequantur, sed quem alius alio diligentius legerit: aut cuius verba alius aliter acceperit. Idem puto factum isto loco. nam quod de Anaxagora vetus quidā scriptor dixerat: id Laertius de Archelao malè cepit: fortasse a. & codicibus vsus parum correctis.

Μύδων.] Suidas Μίδων.

Pag 99. ὅθεν οἱ μὲν.] Scriβ' μὲν.

ὅ τ' ἰδιοφυῆ ποιήσας.] Concisè & obscurè satis. Interpres doctè ποιήσας vertit, Carminē prodidit. illud ἰδιοφυῆ, minus feliciter. Scripserat hic Archelaus epigrammata ad Ptolemæum regem, de iis quæ admiranda & præter vulgi opinionem in rerum natura contingunt. Antigonus, καὶ τις Ἀρχέλαος Αἰγυπτίῳ τῷ ἐν ὅπ' γραμμασιν ἐξηγούμενων τὰ ἀπὸ δόξα τοῦ Πτολεμαίου. ἀπὲρ μὲν τῷ σκορπίων ὅπως εἶρηκεν &c. Idem, καὶ τις καὶ ὅπ' γραμμασίῳ ἀπὲρ τῷ ἑκατέρω Ἀρχέλαος ὅ καὶ πρῶτον ἐμνήσθημεν ἀπὲρ τῷ θαυμασίῳ καὶ τῷ καταγράφει. huius promittit & Varro de re rustica lib. iii. cap. xvi. Itaque Archelaus in Epigrammate ait eas esse.

(καὶ βοὸς φθιμένης ἀπὸ ἀλγυμῆς τῆς

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

P. 100. Καὶ πάλιν ΕΥριπίδης, Σωκρατολόμος) Si nihil delit, legendum est, ΕΥριπίδης Σωκρατολόμος. tractum à naui. At nō EVripides fortasse, sed ipsius tragœdiæ διὰ à Mnesilacho sunt Σωκρατολόμοι. Itaque fortasse aliquid desideratur.

Καλλίας πεδῆταις) Callie comici habes vitam apud Suidam. Idem meminit cuiusdam eius fabulæ, quæ vocaretur Πεδῆται: quam laudat non semel Athenæus. At in codice Ambrosij hæc videntur defuisse.

Εἶναι τε αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν ἀκροπόλει χάριτας, ἔνιοι φασίν) In his Pauanias Α'π. quem vide, & scholiasten Aristophanis ad illa verba Socratis in Nubibus, Σοφῶς γὰρ καὶ τὰς χάριτας.

P. 102. Καὶ κεῖνα ὃ φάσκεν ζητεῖν ὅπῃ τοι) Aristippo hoc tribuit EVsebius Βαλφ. παρ. li. 1. Sed & Gellius & alii constanter Socrati. Vide librum 6. in Menedemo.

P. 103. Ἐστράτευσατο γοῦν εἰς Ἀμφίπολιν) Quæcunque hic de Socratis militia dicuntur, licet à grauissimis auctoribus tradita fuerint, (vnde hausit ea Laertius) falsa tamen esse omnia, docet Athenæus libro quinto: cui difficile est hæc quidem in parte assentiri: quum hæc à Platone, Xenophonte & Aristothene, iis temporibus fuerint scripta, quibus vix ac ne vix quidem veri est simile, eos ausuros fuisse hæc fingere, ac præter omnem veritatem Socrati χαρίζεσθαι: nihil quicquam veritos, de rebus quæ sua memoria contigerāt impudentissimè apud eos qui rei veritatem nō poterant ignorare, mentiri. Vide Ælianum.

Διέσωσεν ὑπολαβὼν) Hoc est, ἀνέλαβε τοῖς ὁμοῖς αὐτῷ, καὶ ἔσωσεν ὅπῃ πολλὰς σταδίους ἕως ἑσπασατο ἢ φυγῇ. verba sunt Strabonis in eadem historia lib. ix.

Καὶ τῆρῶν ἀμυνάσθαι) Interpres, viciis cupiens. legit Diogen.

Ὅτι καὶ μέναι, &c.) Gellius longè aliter, Stare solitus dicitur Socrates pertinaci statu perdius atque pernox, à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconnuens, immobilis, iisdem in vestigiis, & ore atque oculis eundem in locum directis, cogitabundus: tãquam quodam secessu mentis atque animi à corpore.

Ὅτι καὶ ἐραδιώσθαι φησὶν αὐτὸν Ἀρίστιππος) Vide super hoc molliissimos Aspalix apud Athenæum versus, & ipsum Athenæum multa de hoc disputantem.

Ἦν δὲ καὶ ἰχυρογνώμων καὶ δημοκρατικός) Suidas in voce ἰχυρογνώμων hunc locum sic profert, ὃ δὲ ὅπῃ τοῖς ἀμαρτανόμοις ἰχυρογνώμων καὶ δημοκρατικός.

Ἐκ τῆς τῆς μὴ εἶξαι) Ex Xenop. accepit Diogenes & hæc & eorum quæ cum in hac tum in sequenti vita narrantur pleraque. comparent igitur studiosi harum rerum & contendant inter se vtrunque scriptorem. sic facile apparebunt peccata interpretis, ἃ καὶ ἰλαδόν ἐσιν ἐλέσθαι. Historia decem illorum ducum quorum damnationi non subscripsit Socrates, nota est ex aliis & Xenophonte ipso.

Γ'ν' ἐμαυτῷ ὑποδήματα ποιεῖσάμενος) Scrib' ἢ ἐμαυτῷ ὑποδήματα ποιεῖσάμενος, καὶ καταγέλας. αὐτὸν καὶ λαβὼν;

Καὶ Σκόπα τῷ Κρατιτίῳ) Scribe Σκόπα: sic enim apud Plutarchum

Plutarchum, Herodotum, Stephanum, & alios, semper scribitur. hinc Σκοπιάδα. Theocrit.

Πολλοὶ δὲ σκοπιάδῃσιν ἐλαυνόμενοι πατίσασκον.

P. 105. Πολλάκις Ἀθλῶσι λοιμῶν ὄντων, αὐτὸς ἔκ ἐνόησε) A. Gellius de Socratis temperantia, In illius etiam pestilentia vastitate, quæ in bello Peloponnesiaco imprimis ipsam Atheniensium civitatem depopulata est, is parcendi moderandique rationibus dicitur & a voluptatum labe cauissè, & salubritates corporis retinuisse, ut nequaquam fuerit communi omnium cladis obnoxius.

Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης δὺο γυναῖκας αὐτὸν ἀγαγάσθαι) Intelligit librum Aristotelis περὶ θυγατέρας: de quo Plutarchus, Aristide, dubitat, an sit Aristotelis γνήσιος: in qua sententia fuisse videntur Callisthenes, Demetrius Phalereus, Satyrus Peripateticus & Aristoxenus Musicus, Ois (ait Athenæus de hoc quum loqueretur) τὸ ἐνδόσιμον Ἀριστοτέλης ἔδωκεν, ἵστανέν τούτο ἐν τῷ περὶ θυγατέρας. sic legendum, non συγγενείας. Cæterum quod mox subditur, istas duas mulieres eodem tempore Socrati nuptas fuisse, id negat Athenæus verum esse, Panætium sequutus: qui, ut Plutarchus ait, ἰκανῶς πρὸς τὰς ἐν τοῖς περὶ Σωκράτους ἀντίρρηται. Sanè apud Athenienses moris non fuit ut idem duas aut plures haberet uxores. Fuit enim lex Cecropis antiquissima, quæ ut est in Græcorum commentariis, μὴ ἐνὶ ἑξ ἄλλῃ.

Μυρίω. πλὴν Ἀριστείδου τοῦ δικαίου θυγατέρα) Magnum hinc Laertij ὅτι τὰς χρόνους ἀμάρτημα. Falsum est enim Socratem duxisse in uxorem illam quæ

Aristidis Iusti esset filia quas enim duas Aristides dicitur reliquisse superstites, eas oportuit ætate iam fuisse prouectiores, ante natalem Socratis diem: qui dies fuit anno quarto Olympiadis LXXVII. quum videatur Aristides admodum iam senex, iisdem temporibus in exilio diem suum obiisse. nam Themistocle quidè anno Olympiadis septuagesimæ septimæ secundo cōstat decessisse: testatur autem Æmylius Probus mortuum esse Aristidem, fere post annū quartum quàm Themistocles Athenis erat expulsus. Quare cautius, & verius diligentiss. vir Plutarchus, Μυρίω istam, non θυγατέρα, sed θυγατρίδ' αὖ Ἀριστείδου appellat. Non defuisse tamè Laertio auctores qui id scripserint, ex Athenæo conicio, qui hanc opinionem lib. XIII. simul tangit refellitque. Eius verba non parcā adscribere, quando necum Plutarcho quidem ei convenit. μέμνηται αὖ τις τοῦ περὶ τῆς Σωκράτους δὺο γαμείας γυναῖκας Ξανθίππῃ καὶ τῇ Ἀριστείδου Μυρίω, οὐ τοῦ δικαίου καλουμένου (οἱ χρόνοι γὰρ ἔσυχωροῦσιν) ἀλλὰ τοῦ τρίτου ἀπ' ἐκείνων. Hic igitur non tam diligentia, quàm iudicium & καριτική τις δυνάμις Diogeni defuerunt: cum quo & Suidas labitur.

Σωφρονίσκον καὶ Μενέξετον) Scribitur Μενέδημον: quam lectionum variantiam notauit etiam Suidas.

Pag. 106 Ω' τ' μεγάλης) Locus est in Nubibus, ubi paulo aliter leguntur hi versus. Nam pro δικαίως, est παρ' ἡμῶν, pro καὶ τοῖς ἄλλοις διαζῆς est τοῖς ἑλλησι γυνίσει.

Εἴτα Μνήμων καὶ φροντιστής.]
 Lege ex ipso Aristophane,

Εἴ μνήμων εἴ καὶ φρ
 omnino τὸ εἶπε εἰ inducendum.

Εν τῇ γνώμῃ] Totus locus sic
 legitur apud Aristoph.

Εν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ κἀμνεις, μήθ'
 ἴσως μήτε βαδίζων.

Μήτε βιγῶν ἀχθεὶ λίαν, μήτε γ'
 ἀριστῶν ὀπιθυμεις.

Οἶνε τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων, καὶ
 τῶν ἄλλων αἰσώτων.

Ἀμειψίας δ' ἐν τρίβωνι ποιεῖ-
 γων] Amiphsiam poetam comi-
 cum contra Socratem drama
 scripsisse, docet Aristophanis
 scholiastes. Ex ea igitur fabula
 sumpti sunt hi tres versus. To-
 tum verò locum ita lege & di-
 stingue, Ἀμειψίας δ' ἐν τρίβωνι
 παρυσάγων αὐτὸν φησὶν εἶπας,
 Σάκρατες αἰδρῶν βέλτις' οἰσίων,
 πολλῶν δ' ματαιότατ' ἦκει
 Καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς καρτερικός τ' εἰ
 πόθεν αὖ σοι χλαῖνα γυνοίτο,
 Τυτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων
 κατ' ἐπήρειαν γεγυῖται
 versus sunt Anapaestici Aristo-
 phanei.

P. 107. Οὔτι βρενθύη τ'] Scri-
 be, λέγων ὅτι Οὔτι βρενθύη τ'
 ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ ὄφθαλμῶ πα-
 ραβάλλει Κένυ πόδην τὸ κακὸν
 πόλλ' αἰέχει, καὶ ἡμῖν σεμνοπρε-
 στωεῖς. Athenæus tamen vide-
 tur legisse παραβάλλει. Sic enim
 hunc locum imitatur μόνον Σω-
 κράτης βρενθυόμαρος καὶ τὸ ὄφθαλ-
 μῶ παραβάλλαν, εἰσήκει. ἀσείλ-
 λον τὸ Βοιωτῶν καὶ Λοκρῶν ἰππευ-
 κόν.

Εὐθύφρονα δ' τὸ πατρὶ γραψά-
 μονον ξενίας δίκην] Falsum hoc.
 non enim erat ξενίας δίκη, sed
 φόνε γραφή. Quamobrem assen-
 tior Antonio Mureto qui pro
 ξενίας legit ξενολογίας. Locus
 Platonis notissimus est, in co-

gnomine dialogo: ait ibi Socra-
 tes, Εἴ δ' ἔστι δὴ τι τὸ ἔγκλημα καὶ ἴ-
 σος ἡ δίκη; respondet Euthy-
 phron, φόνε.

Τὴν ποιεῖ ταῦτα ἀφρολογίαν)
 Scribendum vel μικρολογίαν, ut
 emendat Muretus: vel γλιχρολο-
 γίαν.

Pag. 109. Ἀλλὰ καὶ λυρίζειν] Vi-
 de Valerium Maximum: no-
 tus est & Cic. in Catone lo-
 cus.

Ὁρχεῖτο σωμαχὲς] Idem &
 Lucianus ait: sed vide Xeno-
 phontem in Symposio: ubi caus-
 sas reddit Socrates suæ salta-
 tionis.

Πάλιν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι] Fere-
 ri potest: tamen inter res le-
 git πάλιν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι

Τοῦς τε τὰ ἄρια πολλὰς ἐσσημέ-
 νας] Ambrosius qui praeconiā ver-
 tit, legit in suo codice τὰ ἄρια.
 quod ille putavit idem esse ac si
 scriptum esset τὰ πρῶτα vel
 πρῶτα.

Pag. 110. Ἡξία γὰρ νῦν σωμαχὲς
 κατωπρίζεται] Bianti hoc tri-
 buitur, apud Stobæum Sermon.
 xxviii. Apuleius apologetico
 primo, Annon Socrates philoso-
 phus ultro etiam suasse fertur dis-
 cipulis suis, crebrò ut semet in spe-
 culo contemplarentur? &c.

Παιδεία πλὴν δὲ εἰδεῖαν ὅτι κα-
 λῶς λείπειν] Ad verbum vertit
 eloquentissimus Apuleius, Vir-
 tutu laude turpitudinem tege-
 rent.

P. 111. Γράστιον εἰδέναι καλόν] Antiquitus enim non solum
 mortui dum efferrentur, pul-
 cherrimis vestibus erant orna-
 ti, quod Lucianus eleganter no-
 tat πρὸς αἰσῶν: sed etiam quibus
 moriendum erat, pretiosissimam
 vestem inducebant. Sic apud

Plutarchum Philocles ἀσάμε-
ν & λαβὼν χαλμύδα λαμπράν,
πρῶτον δὲ πῶ σφαιλῶ ἠγάτο.
& exempla passim obui.

P. 114. Περὶ τοῦ δημιουργοῦ ὁ-
μιζομένου] Scribo ὑπὲρ τοῦ
δημ.

Ἀνάκειλαι γὰρ ἔτι καὶ νῦν (ὥς
φησι Φαβρίν) ἐν τῷ Μητρόει]
Peisimè hæc ita accipiuntur,
quasi sit Μητρόειν inscriptio li-
bri. Erat enim quod vel pueri
sciunt, nomen templi Athenis,
quo vocabantur Athenienses ἀρ-
χείω καὶ νομοφυλακείω. Vide Sui-
dam Μητραγύρτης Ibi custodie-
bantur τὰ δημόσια γράμματα.
Lege igitur (ὥς φησι Φαβρίν) ἐν M.

P. 115 Φησὶν Ἰβάνης ὁ Τιβεριδύς]
De hoc scriptore Stephanus in
Τιβεριδῇ ἐν ταύτης ὡς Γούδας
ὁ τὸ Γουδαϊκὸν πόλεμον τὸ καὶ
Οὔρεσσιανος ἰστορήσας nam
quod Xylander putabat legen-
dum ibi esse Ρωσσησπός, erra-
bat. vide Suidam.

Τὴν δικαστὴν ἐμβοῖται κατὰ
ζώων, ταῖς κατὰ ζῷον] Quia
dixerat Plato ἀναβάτων, iudi-
ces malè feriat iudentes in re-
tam graui exclamarunt κατὰ-
ζώων quod voluerunt intelli-
gi κατὰ ζῷον. hoc est κατὰ ζῷον, ut
exponit Laertius. Sic autem so-
lebant iudices, quum vel clara
res videbatur, vel dicenti alicui
aures commodare nollent, cla-
mare κατὰ ζῷον, κατὰ ζῷον. Aristo-
phanes Vespis hunc morem le-
pidissimis versiculis expressit.

P. 116. Ἀλλὰ καὶ παλαιά] Plato
vocat παροίμιον εἰς τὸ Ἀπόλλων in
Phædone. Themistius EV phra-
da oratione XIII. καὶ ἔστι Σωκρά-
της παροίμιον πεποιημένον ἐν τῷ
ἐξ ἀμείνων πρὸς τὸ θεόν.

Σωκράτης ὁ χαλκῆς εἰκὼν] ἰ-
μιμήσαντο] Apud Tertullianum
Aduersus gentes leges, Quum
pœnitentia sententia Athenienses,
eriminatores Socratis postea affli-
xerint, et imaginem eius æream in
templo collocarint. Vulgò legi-
tur auream

Πομπείω] Πομπείων locus pu-
blicus Athenarum fuit, ut Pol-
lux adnotat ex Demosthene cō-
tra Phormionē. ex ea oratione
liquet in Pompeo sicut & in
Odeo, frumentum solitum di-
uendi ac diuidi. ait enim mer-
cator διαμετροῦντο τὰ ἀλφίται ἐν
τῷ Ωδεῷ & μοχ καὶ ταῖς παύ-
λαις ἔσε ἐν τῷ Πομπείῳ διαμετρί-
μην. vel potius διαμετρίδου, ut
legit Pollux. Meminit iterum
Laertius, in Diogene Cynico.
Puto autem sic vocatum illum
locum quod ibi afferuarentur
τὰ πομπεία. hoc est pomparum
choragia.

Ἐξέκρουξεν Ἡρακλεῶτα] Imὸ
κατέλυσεν διὰ Σωκράτην ait
Themistius oratione I.

P. 117. Καὶ Ἀστυδάμαντα πρῶ-
τον τὸ κατὰ Αἰχύλον] Proffus mu-
tilus iste locus sic ut sententiam
nullam ex his verbis eliciam.
Fortasse dixerat aliquid Laer-
tius de eo Astydamante poeta
tragico cui dederunt Athenien-
ses ius ponendæ statuæ in thea-
tro. Vide apud Suidam expo-
nentem prouerbiū, Σαυτῶν ἰ-
παγεῖς ὡς παρ' Ἀστυδάμαντος πόλιν.

Ἐκείνη ἐκείνη] Ex Nauplio
EVripidis citatum reperio:
Tzetzes ad illum versiculum
Lycophronis,

Ὅταν κερήλαροι ἔσεν μέθης
ἀγών, &c. ex EVripidis Palame-
de & verba hæc & fabulam to-
tam refert.

Επὶ ἈΐφειωνⓄ) Scribitur Ἀΐφειωνος. At Diodorus archonta eius anni habet Φαίδωνα seu Φαίωνα.

ΘαργηλιῶνⓄ) Plut. idem notat Sympos. lib. viii. probl. i. Τῇ ἑκτῇ (ait) τοῖς ΘαργηλιῶνⓄ) ἱσταμένῃ πλὴν Σωκράτης ἀγαγόντες ἄνθρωπον τῷ ἑδρόμῃ πλὴν τοῦ ΠλάτωνⓄ) ἡγομένῳ. Apuleius de Platone, *Mense etiam qui apud Atticos Thargelion dicitur, natus est, die qua apud Delum Latona fertur Apollinem Dianamque peperisse. Prædie Socratem genitum acceperimus.* Est autem in quo non conveniat inter Apuleium & Laertium: Ille enim uno & eodem die utrumque numen in lucem editum ait: hic Latonam τῇ ἑκτῇ: Apollinem τῇ ἑδρόμῃ. vide in Platone.

Ἀμφοτέροις ἤκυσαν ἈναξαγόρῃⓄ) Falsum igitur quod ex Apollodori Chronicis relatum supra, obisse diem suum Anaxagoram anno primo Olympiadis LXXVIII.

Pag. 118. ἈντιόχοιⓄ) ΛήμνιⓄ) In Pythagoræ vita legitur ἈντιόχοιⓄ).

Pag. 119 Περιήγησιν Ἀργυρῆς γεγραφέαςⓄ) Hunc semel & iterum laudat Plutarchus in Quaestionibus Romanis.

Καὶ ὁ ΚῖνⓄ) ὀπικλήσεις θεῶν γεγραφέαςⓄ) Sophocles in illud Apollonii lib. primo, ἐνθ' οἷον ἐκασίῳ βαμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι. sic notat, Σωκράτης ἐν ταῖς ὀπικλήσεσι Κυζικηνῶν ἈπόλλωνⓄ) φησὶ καλεῖσθαι. Mirum verò nullam fieri à Laertio mentionem Socratis iunioris, cuius meminit etiam Aristoteles in Metaphysicis.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Pag. 120. Τυφλὸς ὃ τῷ ἄλλῳ

παύτων). Placet quibusdam ut legatur τῷ ἄλλῳ πᾶσιν παύτων: vel mox ἢ Κλεινίς ἐνός παρώντος. Sed hanc lectionem confirmant codices Xenophontis unde hausit Laertius. ibi sic legitur, Τυφλὸν ὃ τῷ ἄλλῳ ἀπαύτων μᾶλλον αὐτὸν δεξιᾶ μὲν τῇ ἢ κείνῃ ἐνός ὄντος. Pat venustas illius elegii libro septimo epigrammatum Græcanicorum, Ἦν ἐσὶ δὴν Θήρωνα. τὰ παῖδ' ὀρῶν λῶν ὃ τὰ παῖτα

Βλέψω, τὸ δὲ γὰρ μὴ, τεύμπαλιν ἄδ' ἐν ὀρῶ.

P. 121. Εὐχθρὸς ὃ διέκειτο πρὸς ΜένωναⓄ) Menonem graphicè admodum describit Xenophon lib. secundo extremo: addit ad extremum Xenophon. Ἀὖ ὃ πάντες ἴσασιν τὰ δ' ὅτι πρὸς Ἀρισίππῳ μὲν ἐτι ἀραῖⓄ) ὦν. στρατηγὸν διεπράξατο τῷ ξένῳ. Ἀρισίππῳ βραβάρῳ ὄντι ὅτι πειρασίοις πολλοῖς ἠδ' ἐλοῖς οἰκειότατος ἐτι ἀραῖⓄ) ὦν ἐχρῆστο. αὐτὸς ὃ παιδικὰ εἶχε. Θαρύπαι ἀγλῆειⓄ) ὦν γενειῶντα.

P. 122. Ἀλλὰ καὶ Ἀπολλωνίδης τῷ ἀντιδίδει τειρήσας τὰ ὦτα) Legitur quidem hoc apud Xenophontem, convitium tamen istud non est Xenophontis, sed Agasie Symphaliæ: cuius verba hæc sunt, Ἀλλὰ τί τὰ γε ἔτε τ' Βοιωτίας προσήκει ἔδον, ὅτε τῆς Εὐλάδ' ὃ παρτάπασιν. ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ἀμφοτέρεα τὰ ὦτα λεγυρηνήμον.

Μεγαβύζω δίδωσι τὰ τ' Ἀγέμιδ' ὃ ἱερὸν φυλάττει) Sic vocabantur Ephesia Dianæ sacerdotes, ut observavit doctissimus Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari coniicio ex hoc Luciani loco in Timone, Εὐκῆντ' ὃ μὲν, ὅς τις αὐτὸν ποιεῖ (loquitur de seruo quæ herus instituit he-

redem) ἀρπασάμενος μὲν αὐτῇ
 δέλτα, θέει φέρων, ἀπὲ τοῦ τέως
 Πυρρίου ἢ Δρόμωνος ἢ Τιβίου, Με-
 Γακλῆς, ἢ Μεγάβουζος ἢ Πρωτέρ-
 χος μετονομασθεῖς. Porro, notis-
 simum est, antiquis fuisse moris,
 securitatis causā pecunias in
 templis obsignare & deponere
 apud sacerdotes. Cicero de le-
 gibus libro 11. Sacrilego pœna
 est, neque ei soli qui sacrum abstule-
 rit, sed etiam ei qui sacro commen-
 datum, quod & nunc multis fit in
 fanis. Alexander in Cilicia depo-
 sisse apud Solos in delubro pecu-
 niam dicitur: & Atheniensis Cli-
 sthenes, Iunoni Samiæ, cuius egre-
 gius, quum rebus timeret suis, filia-
 rum dotes credidit. Vide Plautum
 in Bacch. Sic & testamenta iis-
 dem committebantur seruan-
 da, ut in lege 77 §. 26. Dig. De
 legat. sec. Hinc etiam institu-
 tum fuisse videtur ut qui æs a-
 lienum haberent penes se, quo
 se vellent liberare, si deficeret
 cui rectè solui tradique posset,
 id in æde aliqua sacra depone-
 rent. cuius consuetudinis, infi-
 nitis propemodum locis apud
 Iurisperitos sit mentio. Sci-
 mus etiam æraria veterum fere
 in tēplis fuisse, ut Romanorum
 in æde Saturni. Scholiastes Thu-
 cydidis libro v 1. Ἐθὺ τοῖς πα-
 λαῖοις τὰ κοινὰ χρήματα ἐν τοῖς
 ἱεροῖς ταμιεύειν.

P. 123. Ὡς φησι Δειναρχος ἐν τῷ
 πρὸς Ξενοφῶντα λόγῳ (Dina-
 rarchus orationem scripserat
 Æschylo Xenophontis olim ser-
 uo: qui ab eo manumissus alium
 postea patronum sibi asciverat.
 auctor Dionysius Halicarnas in
 Dinarchi vita. de actione Ὑπο-
 στασίς cōsule Harpocratem.
 Σελῖωνος) Strabo Σελινούδος, &
 cur ita sit scribendum ratio non

est obscura.

P. 125. Οἱ δὲ Ξενοφῶν ἢ τ' Αἰσχί-
 νας & ὁπιπεθῆς τοῦ ἀφ' αὐτοῦ) Illud
 ἢ τ' Αἰσχίνας mendo non caret.
 quid si ἴς τ' Αἰσχίνα, ut Æschinis
 hoc est, Æschines. Notum lo-
 quendi genus vel pueris. Sic ta-
 men etiam in sequenti vita scri-
 bitur.

Ἐπὶ ἀρχιεὺς Καλλιδημίδου)
 Callimedem vocat Diodorus
 libro xv 1.

Pag. 126. Σιωγραφὴ ὅ βί-
 βλία πρὸς τὰ τετράκοντα) Sui-
 das, Ἐγραφε ὅ βιβλία πλείονα
 τῷ μ'.

Α' Σ Χ Ι' Ν Η Σ.

P. 129. Οἱ δὲ οὐκ ἔστι Αἰσχίνου
 τὸ Σωκρατικὸν ἔθ' &c.) De i-
 stius Æschinis dialogis, vide
 quæ scribit Athenæus, bonus
 cum primis autor li. v. discas in-
 de quàm patienter iis carere de-
 beamus.

Ἐλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύ-
 σιον] More philosophorum eius
 æui, quos eo nomine sugillat a-
 pud Suidam scriptor nescio quis
 in Αἰσχίνῃ.

Καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος παρο-
 ρησάμενος ὑπὸ τῷ Ἀριστίππῳ συστα-
 θῆναι) Repetuntur hæc, & qui-
 dem iisdem verbis, in Platone.
 Cæterum vndeunde hæc exscri-
 pserit Laertius, pugnant ea mi-
 nino cum iis quæ scripsit Plu-
 tarchus grauis autor, in libello
 De discrimine amici & adul. v-
 bi facit Platonē pluribus com-
 mendatē Æschinē Dionysio.

P. 130. Πόθεν σοι ληστὰ ταῦτα)
 Potest intelligi &, Unde hæc po-
 tuisti consequi? quæ est admiran-
 tis oratio: & Unde hæc habes pla-
 giarie? Sumtum, ni fallor ex ali-
 quo poeta.

Καὶ δὲ τὸν μάλιστα μιμεῖται Γοργίαν ἢ Λεοντῖνον] *Adi si lubet Phlostrati epistolam ad Iuliam Augustam: ubi ait Aschinem Socrati-um Γοργιάζειν ἐν τῷ πρὸς τὸν Ῥηγίλίας λόγῳ. deinde locum profert.*

Pag. 131. Εὐδομοῦ, Μιλήσιου] *Hic est quem sibi fuisse notum testatur Cicero in Bruto.*

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ξενοφῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμῶδες] *Suidas, Ξενοφῶντι ὃ εἶχε δυσμῶδες. quo modo an sit ab eo scriptum nescio: certè mendosum videtur.*

P. 132. Ἦν ὃ ἱκανῶς ἀρμόσασθαι ἢ τόπῳ ἢ χρόνῳ ἢ περὶ τῶν] *Horatius,*

*Omnia Aristippum decuit color, et
statu, et res,
Tentantem maiora fere presenti-
bus æquum.*

Ὁ ὃ Τίμων παρέφαλτο ὡς θρυ-
πώδην] *Sic usurpat Terentius
verbum Comedere, in extrema
Eunucho,*

*At ego pro isthoc Phædria, et
tu Chærea,
Hunc comedendum et deridendum
vobis præbeo.*

*notavit hoc iam pridem vir eru-
ditissimus Petrus Victorius,
Vlr. xv. cap. x.*

P. 132. Οἱ ὃ Πλάτωνος πρὸς αὐ-
τὸν εἰπεῖν σοι μόνον, &c.) *Pertinet
huc quod apud Horatium scri-
bit Acro, Plato (ait) quum inue-
nisset Aristippum naufragum, vi-
lique indutum vestimento, laudavit
eum dicens, ea scientia præditum
ut æquè sciret uti magnis ac par-
vis.*

Εἴτα Οἱ μὲν ἄλλοις εἶπεν] *Di-
stingue, εἴτα οἱ μὲν ἄλ.*

Ἐρωτῆσαι τί αὐτὸ πρὸς γέγονεν
ἐκ φιλοσοφίας] *A quodam tyran-
no ait Apuleius: quod sanè non*

erat Diogeni omittendum.

Τὸ δυνάσθαι πᾶσι θαρροῦ-
τως ὁμιλεῖν] *Apuleius, Ut cum o-
mnibus inquit hominibus securè et
intrepidè fabularer.*

P. 134. Οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐπὶ τὰς
τῶν πλεσίων θύρας ἔρχοντο] *So-
lebant olim diuites & beati ho-
mines ante ædes habere locum
sub dio amplum, qui locus αὐ-
λαῖ vocabatur, ut docet Athe-
næas libro quinto. Apuleius de
Cratete Thebano. Lectum genus,
frequens famulitium, domus amplo
ornata vestibulo, ipse bene vestitus,
bene prædatus. Inde adeo factum
est, ut αὐλαῖ pro regia & amplis-
sima domo usurpari cœperit:
vnde illa manarunt loquendi
genera, φοιτᾶν ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς
αὐλαῖς & τεραπύσειν τὰς αὐλας.
& quia illi locus erat iuxta fo-
res, propterea etiam τὰς θύρας
pro τῇ αὐλῇ usurpabant eodem
sensu. Idem enim valent hæc
duo. τεραπύσειν τὰς αὐλας τινός,
& ἐπὶ τὰς θύρας τινός ἔρχεσθαι.
Plutarchus in Lyandro, κολα-
κεῖν καὶ φοιτᾶν ἐπὶ θύρας αἰ-
θροῦ πρὸς βασιλέων. & mox de Ly-
andro, ἐφοίτων ἐπὶ θύρας καὶ πα-
ρηκολούθουσι. i. colebant eius egres-
sus, ut loquitur Corn. Tacitus. &
ἵνα ἐπὶ τὰς θύρας, etiam de re-
gis ædibus sæpe apud Xeno-
phontem. Iam verò quod de
philosophis ait Dionysius ty-
rannus, eos ventitare solitos ad
fores diuitum, idem queruntur
alii. A Gellius, At nunc, inquit,
videre est philosophos ultro currere
ad fores iuuenum diuitum: eosque
ibi sedere, atque operiri propè ad
meridiem, donec discipuli noctur-
num omne vinum edormiant. huc
pertinet liber elegantissimus Lu-
ciani, de iis qui mercede doce-
rent, siue πρὸς τῶν μισθῶν το-*

νόντων Verumtamen etiam phi-
 losophorum fores interdum à
 magnis viris cultæ. sic narra-
 ius libro VII. c. XXI. Cæsarē
 solitum φοιτᾶν ἐπὶ τὰς Ἀρίστων
 θύρας. & Marcus Imperator ad-
 εὖ ἐσπεύδαζε (verba sunt Philo-
 strati) πρὸς Σέξτον τὸν ἐκ Βουλωνίας
 φιλόσοφον ὡς θαμίζειν αὐτὸν καὶ
 φοιτᾶν ἐπὶ θύρας. Iūctque nō nul-
 la id genus exempla cum apud
 eum ipsum tum apud alios, quæ
 missa facio. Porro quia, ut modò
 dicebamus, beatorum tantū n e-
 rat tales αὐτὰς habere, inde na-
 tum videtur apud antiquos pro-
 uerbiū, In aula degere, de eo
 qui haberetur rebus omnibus
 cōmodissimè: quò allusit Theo-
 critus in lepidissimis versiculis
 quos hætenus desideratos ad fi-
 nem eius Παίδικῶν necdū, quod
 sciam, à quoquam in lucem edi-
 tos, libet hoc loco cum studiosis
 harum rerum communicare.
 Hos ego nactus sum ex V. Cl.
 Francisci Porti Cretensis bi-
 bliotheca: idque beneficio iu-
 uenis eruditissimi, Petri Peril-
 lei, quicum mihi à teneris annis
 arctissimæ & sanctissimæ amici-
 tiæ vinculum intercessit. Versus
 sic habent,
 Ἀλλὰ πρὸς μὲν ἀμνάδιον, ὅτι πέρ-
 ρυσιν ἡ θία νεώτερος,
 ἥ ὥτι γηραλέοι πέλομεν πρὶν ἀ-
 ποπύσαι.
 Καὶ οὐλοῖ τὸ πᾶν δὲ ἔχειν πα-
 λινέγρετον
 Οὐκ ἔστι πλέρυγας γὰρ ἐπωμυ-
 δίας φορεῖ.
 Καὶ μὲν βραδύτεροι τὰ πολήμια
 συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλlein ποτι-
 μώτερον,
 Καὶ μοι τὰ παραμένοντα σιωπεῖν ἀδό-
 λως σέθεν.

Οὐτως ἀνίκα τὰ γένη αὐδρεῖαν
 ἔχει.

Ἀλλὰ τοῖσι πελώμεθ' Ἀχιλλεύου
 φίλοι

Αἱ δὲ ταῦτα γε φέρειν ἀνέμοισιν
 ὅτι πρὸς πειρᾶ.

Εὐθυμὸς δὲ λέγει, τί με δαίμονι
 ἐνοχλεῖς;

Νυνὶ μὲν δὲ καὶ ἡ περὶ τὰ χρύσια
 μάλα ἐνεκεν σέθεν

Βαβυλῶν, καὶ φύλακον νεκρῶν πᾶσα
 Κέρβερον

Τίκα δὲ καὶ καλεῖται ἐπ' αὐ-
 λείας θύρας

Προμολοιμὶ καὶ παυσάμεθα χα-
 λεπῶ πρὸς θεόν.

Hæc fuit graphè eius schedæ vn-
 de ista descripsi. sunt autem in
 ea mende aliquot quas alibi co-
 nabimur abstergere. primū ver-
 sum ita melius leg. καὶ μιν ἀμνάδιον
 ὅτι πέρρυσιν ἡ θία νεώτερος: nā illa
 ἀλλὰ πέρρυσιν pertinent ad proxi-
 me præcedentem versum qui sic
 vulgo legitur ἀλλὰ πέρρυσιν ἀπα-
 λᾶς σώματος σε πειδέρχομαι. men-
 dose: legendum enim ἀλλὰ ἀπὸ πέρρ-
 υς ἀπαλᾶς σώματος σε πειδέρχομαι.
 Sed hæc ad ipsum Theocritum
 aliàs σωτὴρ θεὸς pluribus. Nunc
 autem redeamus ad Diogenem
 vel Dionysium potius: quæ nescio
 quare Plato falsò hoc esse com-
 mentum libro sexto De repu-
 blica scriptum reliquerit. Eius
 verba placet apponere, Οἱ γὰρ,
 inquit ἔχει φύσιν κυβερνήταιν ναυ-
 τῶν δεῖσθαι ἀρχεσθαι ὑπὸ αὐτοῦ,
 καὶ τοὺς σοφοὺς ὅτι τὰς τῶν πλο-
 σίων θύρας ἰέναι. ἀλλ' οὐ τοῦτο κομ-
 ψευσάμεθα ἐψεύσατο. τὸ δὲ ἀλη-
 θές πέφυκεν, εἰ αὖτε πλοῖσι θεῶν
 ταπένης καὶ μνησθῆναι αὐτὰς ὅτι
 ἰατρῶν θύρας ἰέναι. Hæc ille. Vide-
 tur autem Plato non tam Dio-
 nysium, qui huius dicti aucto-
 perhibetur, notare voluisse: (qui

profecit non quid faciendum esset philosophis statuit: sed quid vulgo fieret eo dicto indicavit: quàm Aristippum aliosque philosophos, quibus hæc consuetudo adeo non improbatur, ut illam etiam ultro defenderent. Simile est quod mox refertur *εἰς πῦλον τινός τις αἰ τῶς φιλοσόφους βλέπει πρὸς τῆς τῶς πλασίαν θύρας*. Καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ, φησὶ, πρὸς τῆς τῶς ῥοσσιωνίων. quod dictum Platoni dubio procul occasionem illa scribendi præbuit.

P. 135. ΟΥ γὰρ πρὸς ομοίας ψυχῆς ἀγαθὰ ἔστιν) A. Gellius libro x. cap. primo.

Pag. 136. Ἦτις πενταχώρας δραχμαὶ) Χιλίας ait Plutarchus.

Πρὸς τὴν ἀντιθέσιν) Hic fuit Diogenes Cynicus, autor Athenæus, l. 13. ubi reperias pene eadem verba.

Pag. 137. Ἀρὰ γὰρ (εἶπεν) μή τι διενέχεται) Legebam, ἀρὰ γὰρ εἶπεν, οἷον τι διενέχεται. Sed ex Athenæo libro xiii. nihil mutandum didici.

Εγὼ δὲ ΕΥτυχίδην ἀργυρώνητον) Hæc aliter leguntur apud Hesychium Milesium: prorsus malè & ineptè. ut mirer admodum non esse eum locum à doctissimo Iunio emendatum. Et quoniam de illò scriptore sermo incidit, lectorem monitum volo, peccare grauter & Iuniū & alios doctos viros qui Illustrium eum indigitant, voce barbarà nec fando vnquam Latinis auribus audita. Sed falsi sunt eruditissimi viri quòd putare ne esse id hominis cognomen aliquòd: quum sit totum aliud. non enim magis ille titulus ei pro-

prius quàm Dorotheo illi qui in Institutionibus Theophili vocatur *Ἰλαρίος*: aut aliis quibus eadem appellatio tribuitur. nimirum hic est titulus dignitatis, non certè ullius hominis cognomen. vide libros Iurisconsultorum. At *Ἰλαρίος* planè formatio Græcanica est pro illustri, ut pro perenni dicant *παρηνύς*, & ita semper.

Εχὼ Λαίῳ δὲ ἄλλ' ἢ ἔχομαι) Εχὼν & ἔχεται significant interdum *ἔχων* & *ἔχεται*. EVrip. in Oreste, ἔχεις ἐμὲ, id est *δύνησας ἐμὲ*, ait scholiastes. Hoc igitur dicit Aristippus, ipsius pecunia superatam Laidem, ad quam scimus fuisse aditum difficillimum (vnde illud *ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐς Κόρινθον ὅτιν οἱ πλοῖς*) sui corporis ipsi fecisse copiam: se verò à voluptatibus non esse superatum: quòd accidere solet τοῖς ἀκρατεῖσι. Sic enim hoc dictum accipio & interpretor. Redè autem existimavit M. Tullius Latine hoc minus commodè dici posse: nam sanè *Habeo* non est *ἔχων*, imò, habere pro *ἔχεται* & *ἔχεται*, seu *ἔχεται*, sumpto loquendi genere à gladiatoribus, vsurparunt veteres. Terentius,

Continuò egomet mecum, certè captus est, habet.

at si *ἔχων* pro *ἔχεται* accipiamus, possumus non minus eleganter *ἔχων* *Habere* vertere, quòd ita accipi ex Donato notissimum est: sed *ἔχεται* quid erit? quare placet prior interpretatio. Seneca De vita beata, Græcorum imitatione dixit, *Non ipsi voluptatē, sed ipsos voluptas habet.* hoc est, *ἔχεται ἔχεται* ἔχεται

Πρὸς τὸν ὀνειδιστὰν αὐτὸς πο-

λυσιππῶν] Hic fuit Plato, ait Athenæus, cuius hæc sunt, Ἀρίστιππος, Πλάτων, ὁππιδί-
σας αὐτὸς διότι πολλοὺς ἰχθῦς ἡγόρασε. δυνεὶν ὁλοοῖν ἔρυσεν ἰω-
νίδην τοῦ Πλάτωνος εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὸς αἰ ἡγόρασα τοσοῦτα. ἱρᾶς οὖν, εἶπεν, ὦ Πλάτων, ὅτι καὶ ἐγὼ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ σὺ φυλάργυρον.

P.138. Οἱ τινες καλὸν ἡμῶν ἀ-
λειμμα διαβάλλουσιν] Legō ἡμῖν:
& διαβάλλουσι positum pro δια-
βάλλειν vel διαβάλλεσθαι ποιοῦ-
σι, infamant. Clemens Alexan-
drinus, Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μυρα-
λορεῖν τοῦ μύρου χρίεσθαι τὸ μὲν
ἰατρικῶς, τὸ δὲ χρίεσθαι
τοῦ μύρου καὶ λυσιππεύειν ὅτε. Ἀ-
ρίστιππος γοῦν ὁ φιλόσοφος,
χρίσας μύρον, κακοὺς παπῶς
δοσολογῶν χρίσας τοὺς κινῆδας
ἰσάσκειν, τοῦ μύρου πλὴν ἀφέλειαν
εἰς λοιδορίαν διαβεβλήκεται. Se-
neca De beneficiis, Aristippus a-
liquando delectatus unguento,
Malè, inquit, istis effœminatis cue-
niat, qui rem tam bellam infama-
uerunt.

P.139. Δυνάσασθαι καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν
σήμερον γλυέσθαι] Sic dicebant
qui inuitabant ad cœnam: Ari-
stophanes Avibus,

— πρὸς τῷ Διὶ τῷ λυμπίῳ
Ὅπως παρίσαι μοι καὶ σὺ καὶ τὰ
παιδιά Δυσάδρια πρὸς Latini (ut
docti multi iam adnotarunt) sic,
Unà erimus hodie. Terentius,
Dionysia hic sunt, hodie apud me sis
volo. Iuuenalis,
Tertia ne vacuo cessaret culcita le-
cto Unà sumus ait.

Qui autem volebant ire inuita-
ti, dicebant, κάλλιστα ἐπαγνῶ &
παῦν καλῶς. Plutarchus, αὐτὸς δὲ
τῷ ἐπαγνῶν ἀντὶ τῷ παραγνῶσθαι,
νικῶν κέχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συ-
νηθείᾳ καλῶς φαρμὰ ἔχειν, καὶ χαί-

ρειν καὶ δούλῳ ὅταν μὴ δεινῶμεθα.
μηδὲ λαμβάνωμεν. Aristoph.

Βαλράχοις, — ἀλλ' εἰσιθι.

Ξαν. κάλλιστα ἐπαγνῶ. Paulo pòt,
Ἀλλ' εἰσιθ' ἀμ' ἐμοί. Ξαν. παῦν
καλῶς θι. ληραῖς ἔχων.

Latini Benignè & Gratia est, vel
Facio gratiam, ut est apud Plau-
tum, Terentium, & Horatium.

Τὸ θειράπειν] ἐν ὅδ' ὁ βασι-
ζοῖν] ἀργύριον, &c.) Horatius
de Aristippo,

— seruos proiicere aurum

In media iussit Libya, quia tardius
irent

Propter onus seque.

P.140. ΟΥΚ ἂν δυνάμειω θῆ-
λειω ἐνδοιῶν σολῶ] Adde alte-
rum versum qui etiam apud
Suidam legitur. Ἀρῶν πεφυκῶς
καὶ γλῶσσε ἐξ ἁρῶν.

ΟΥΚ ἂν ἡγεσάμεθα] Apud Sui-
dam legitur ὁ γὰρ ὁ σ' ὁ φρῶν. Sed
apud Athenæum scribitur ut hic.
neque aliter apud ipsum Euri-
pidem Locus est in Bacchis.

Ὅ ἐν τοῖς ποσὶ τὰς ἀκροὰς ἔχων]
Satis acerbè: alludit enim ad
proverbium quod est in ea ᾧ
Ἀλονήσω, ἔχειν τὸ ἐκπέφαλον ἐν
ταῖς πτερνοῖς. Suidas habet ἐν
τοῖς γόνασι.

Τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδ.] Plu-
tarchus hoc Bioni tribuit.

Οἱ δὲ αἰδρεῖς γλυφῶν χοήσαν-
ται] Petronius Arbiter Et ideo
ego adolescentulos existimo in scho-
lis stultissimos fieri: quia nihil ex iis
quæ in usu habemus, aut audiunt
aut vident.

Εἰ δὲ ὁλόχοινων ἰοῦσα ἔφα-
σκες ὑπὸ τοῦδε κεκεντῶσθαι] Per-
spicue ὁλόχοινων ἀντὶ τῷ ὀξύχοι-
νῳ accipit: & Hesychius, ὁλόχοι-
νῳ, ὀξύχοινος interpretatur. quæ
qui reprehendunt, non tam i-
psam, grammaticum diligentis-
simum, quàm eos auctores qui ita

vsurpauerant, culpant.

καὶ τὸ φλέγμα (φροσι) καὶ τοὺς
φθεῖρας ἐξ ἡμῶν Ἰσίδωρον γλυνωμένους,
Adi, si lubet, Aristotelem Pro-
bl. sect. i i i i. probl. xii i i.

Ὅς τις γὰρ ὡς Ἰύραπτεν) Sopho-
clis sunt hi versus, si Plutarcho
credimus in Pompeio: alii EV-
ripidi tribuunt.

P. 143. Ὅς τὰ πρὸς Ἀρχαδίας γε-
γραφέας) Scholiastes Theocriti
eis τὸ α. laudat Aristippum ἐν τῷ
Ἀρχαδιακῷ. Meminit & Cle-
mens Stromat. lib. primo.

Εἰν ὧ διαλόγοι πέντε καὶ εἴκοσιν
αἶδε) Suspectus numerus: non e-
nim sequuntur indices dialogo-
rum x x v. sed x x i i i tantum.

P. 144. Ὡς τοὺς κορυφαριώτατους
Ἑρετρικὰς ἔχειν ἥτας) Scribe, ὧς
τοὺς κορυφαριώτατους Ἑρετρικὰς.
... ἔχει ὧ ἥτας. Deest vocula
vna, vel ὠνόμαζον vel alia.

P. 145. Ἀρήτης ὧ Ἀρίστειππῷ
ὧ Μητροδιδάκτῳ) Alianus lib.
iii. πρὸς Ζώων cap. x l. in huius
rei mentione ita est corruptus,
ut docti viri pro interpretatione
verborum Aliani translata
Diogenis verba coacti fuerint
assuere. Ego sic lego mutatione
facta minima, & sententia aptis-
sima. Μητροδιδάκτορ μὲν τῷ Ἀ-
ρίστειππῳ (vel ut Diogenes alii que
habent Ἀρήτης) ὡς ὅν τῷ ἀδελφῷ
τῷ Ἀρίστειππῳ ὡς ὅν οἱ πολ-
λοί. Notandum est autem, Are-
tam hanc sororem Aristippi di-
ci ab Aliano, quæ à Diogene, &
Suida ac plerisque omnibus e-
ius filia fuisse dicatur: non enim
obscurum est istius feminae in
veterum scriptis nomen.

ΟΥ* Ἡ γησιῆς ὧ Πεισιθαῖα
καὶ Ἀννίκερις) Suidas, ΟΥ* Ἡ γ. ὧ
Πεισιθαῖα τοῦδ' Ἀννίκερις.
Sed quum hic Anniceris fuerit
Platonis æqualis, magis probo

Laetij lectionem. Hegesiam
ante a istum Pisithanatum fuisse
appellatum credibile est ob
librum quem scripserat Ἀπο-
καρίερων de quo vide apud Ci-
ceronem in Tusculanis.

Μὲν δὲ ἰδίον τι εἶ) Scribe, ἰδίον.
Ἡ δὲ ὄντως μὲν τοῖς πῶς τῷ σώμα-
τι, ὡς καὶ τέλει εἶ) EVicbius
lib x i v. ἀποκαρίερων, notat
Aristi, pu n non dixisse ipsum
quidem πῶς ἰδίον εἶναι, τέλει,
sed ex eo id colligere ipsius se-
ctatores, quod αἰεὶ λόγους πρὸς ἰ-
δίον ποιήσιν, ὡς.

P. 147. Ἐκλύεται γὰρ τῷ χρ.)
Scribe, ἐκλύεται γὰρ τῷ χρόνῳ τῷ
τῷ ψυχῆς κίνημα.

P. 149. Τὸν πρὸς ἀγαθῶν καὶ κα-
κῶν λόγον ἐκμεμαθηκότα.
Scribe, Τὸν πρὸς ἀγαθῶν καὶ κα-
κῶν λόγον ἐκμεμαθηκότα.

Εἰναι ὧ τῷ σοφῷ ἀποκοπῶν τε
ἀπολείπειν) Non dubito corru-
ptum esse hunc locum. nā quem
sensum hinc elicias? sed primum
distinguendum sic: εἶ) ὧ τῷ σοφῷ
ἀποκοπῶν τε ἀπολείπειν καὶ ἐν
φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. dein-
de sciendum prima illa verba,
εἶ) ὧ τῷ σοφῷ ad superiora per-
tinere, ut sit sensus τῷ σοφῷ, non
alium esse à sapiente. po-
steriora autem referenda esse
ad quaestionem vexatam olim
in scholis philosophorum. ἀπο-
κοπῆ quid esset, imò an esset, &
quomodo fieret. Vide pulcher-
rimum Plutarchi librum Πῶς ὧ
τις ἀποκοπῆ εἰ αὐτῷ ἀποκοπῆ
εἰσὶν ἀρεταί. An igitur Laetius
Aristippum non tollere ἀποκο-
πεῖν, sed ἀπολείπειν. quod ipsum
loquendi genus apud Plutar-
chum notauimus.

P. 151. Τὰ ἀμαρτήματα συζη-
τικῆς συζητεῖν) For san, συζητῶν
συζητεῖν εἶναι.

P. 152. Ὡς ὡς ἀλλοτρίων μὲν εἶναι.

ερίφειδαι] Interpres δ' οὐκ εἰς
δαι vulgata lectio perspicue re-
cta & plana Mox lego ὁμοῦ μὲν
duobus locis.

Βιβλίῳ ὀπτιμαφουμὴν πῶς
θεῶν δὲ δὲ καταπροήτω) Mirum
non debet videri Laertii hoc
iudicium de isto libro. Nā quid
aliud pronūtiaturum putes ho-
minem Epicureum de eo libro
qui fuit velut fons vnde scatu-
rit quicquid Epicurus de diis
blateravit? quod & Diogenes i-
pse hīc fatetur, & Cicero & EV-
sibius aliique nos docent. pro-
pterea etiam quum alii Theo-
dorum hunc αἰθερον perpetuò ap-
pellent, Laertius in Scilpone
θεῶν eum vocat: cuius appella-
tionis causam in hac vita ape-
rit idem. Sed & Christianos
quosdam scriptores de iis quos
veteres appellarunt atheos sen-
sisse melius, quasi illi propius à
dei cognitione quàm ceteri ab-
fuerunt, ex Alexandrini Clemē-
tis Protreptico alibi, nisi fallor,
annotauimus. Ideo dicebat Stra-
bo scriptor verè magnus, se-
ctam Theodoream res graui-
ores tractare quàm vt vellet ipse
de iis vllam in partem pronun-
tiare.

Pag. 155. Α'μοικράτης ὃ & c.]
Consentit cum Amphicrate A-
thenæus lib. xiv.

Pag. 156. Α'νθρακας ὑπολειψάμεν
τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ε'φέσῳ νεώ.)
In libris De limitibus agrorum
passim fit mentio carbonum sub
terminis positorum. Lege AV-
gustinum De ciuitate Dei lib.
xxi. cap. i v.

Φ ΑΓ' Δ Ω Ν.

P. 157. Α'λλὰ τὸ θύριον προστι-
θεῖς) Mendosus locus haud du-
biè: rursus legi posse τὸ θύριον
προσθεῖς vt intelligamus fuisse
Phædonē ianua τραπεζῆς &

Iupanaris oltiarium. Hesychi-
us Milesius & Suidas horū verbo-
rum loco habent προστιθεῖς
αὐτῷ. Gellius li. ii. Is Phædon ser-
uus fuit forma atq; ingenio libera-
li, vt quidā scripserunt à lenone
domino puer ad merendū coactus.

Τὰς δὲ Α'λκίβιαδ' ἢ Κρίτω-
να) Imo Ceberem, vt scribunt a-
lii. vide A. Gellium & Macrobiū.

ΕΥ' Κ Α ΕΙ' Δ Η Σ.

P. 160. ΟΥ' εἰσικὸς ΕΥ' βελί-
δης) Lego.

ΟΥ' εἰσικὸς δὲ ΕΥ' βελίδης περ-
τὶ νῆας ἐρωτῶ

Καὶ τοῦ δαλαζόσιν λόγοις τοὺς ῥή-
τορας κυλίαν,

Α'πὸ λθ' ἔχων Δημοθένης πλὴν ῥω-
σοσμουλήθραν.

vel vt habet Suidas, quem con-
sule. ῥωσοσμουλήθραν.

Εἰσὶν γὰρ αὐτῷ καὶ Δημοθένης
ἀκηκοέναι] Apuleius de Demo-
sthenes, Ita ille summus orator quū
à Platone philosopho facundiam
hausisset, ab EVbulide Dialectico
argumentationes edidicisset, & c.

Διο' καὶ Ε'λεγεῖν ἐπεκλήθη]
Hesychi-
us Milesius, Α'λεγεῖν ὁ
Η'λεῖν διὰ τὸ φιλονεικῶτατος εἶ-
ναι. Ε'λεγεῖν ἐπεκλήθη.

P. 161. Ο' δὲ ΕΥ' βελίδης καὶ πρὸς
Α'ριστοτέλῳ διεφέρετο, καὶ πολλὰ
αὐτὸν διαλέλκε] Intelligit lib.
EVbulidæ aduersus Aristotelē:
quorū meminit Athen. lib. viii.

ΕΥ' βελίδης ὃ καὶ ΕΥ' φαντὸς γέ-
γονεν Ο' λωθί] Suspiciari quis
possit deesse hīc aliquid, videri-
que locus aut hoc aut simili mo-
do interpolādus, ΕΥ' β. ὃ καὶ ΕΥ' φ.
γέγονε γινώσκω. vel ἀπ' ΕΥ' βε-
λίδης ὃ, vt in Diodoro mox Τῶν
δὲ ἀπ' ΕΥ' κλειδῶ, & alibi sæpe.
Sed & vulgata lectio ferri po-
test. Quod autem ait Laertius
EVphantum scripsisse historiam
suorum temporum, confirma-
tur hoc loco Athenæi,

ΕΥΦΑΙΛΟΣ Δ' ἐν τέλει τῆς ἱστορίας
Πολυμαΐα φησὶ τὰ ἱερὰ βασι-
λεύσαντι. Αἱ γὰρ πόλεις πόλιν καὶ γε-
νέσθαι Καλλιμαΐαν.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ.

P. 162. Διόδωρος. Αἰμεινίᾳ Γα-
σδύς, καὶ αὐτὸς Κρόν. ὅτι πικρὸν
Seri. Γασδύς: aliud enim Γασδύς,
aliud Γασ. vide Stephanum.
Huc pertinet locus Strabonis li-
bro decimoquarto, de Iosso lo-
quentis, ἐν τελευτῇ (ait) ὡς ὁ δια-
λεκτικὸς Θεόδωρος, ὁ Κρόνος περὶ
αἰσθηθείς, κατ' ἀρχὰς μὲν ψευ-
δοῦς. Αὐτοὶ γὰρ ἐπαλεῖτο
ὁ Κρόν. ὅτι πικρὸν καὶ κείνου με-
τὰ τὴν ἐκείνου ἐπ' αὐτὸν δια-
δοξίαν τοῦ κατ' ἀλήθειαν Κρόνου.
At M. Tullius huncce Cronum
appellat valentem dialecticum.
Αὐτὸς ὁ Μωμ.

-- αὐτὸς ὁ Μωμ.

Εἴγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόν. ὅτι
σοφός.

apparet esse ex quodam Calli-
machi epigrammate, quo Dio-
dorum aut verè laudauerat, aut
per figuras vituperauerat. Am-
brosius verò hīc planè ineptit.
Mos parietes elogiis inscriben-
di vel honoris causa vel con-
tumeliæ, notus est ex poetis Gre-
cis & eorum interpretibus.

P. 163. Εἴθε τὸν τῶν καὶ πα-
τε] Lege Εἴθε γὰρ τῶν.

ΣΤΙΛΠΩΝ.

Στίλπων, Μαγαρεύς. τ' Εἰλά-
δες] Cur addit τ' Εἰλάδες ex
Stephano intelliges.

Μεγαρίσας] Ὡς λακωνίζειν est,
τὰ τῶν Λακωνῶν φρονεῖν, φιλιππί-
ζειν, τὰ τῶν Φιλίππων, & sexcenta
id genus: ita μεγαρίζειν est τὰ
τῶν Μεγαρέων Στίλπων φρονεῖν.
Fallitur hīc quoque Ambrosius.

P. 164. Μύρμηκα τ' Εἰζαρέτου]
Stephanus, qui Περὶ πόλεων scri-
psit, codicibus est usus in qui-
bus erat hīc scriptum τ' ἐξ Εἰζα-
ρέτου. Scribit enim, ἐστὶ καὶ πόλις
Εἰζαρέτος, ἀφ' ἧς ὡς Μύρμηκα ὁ δια-
λεκτικὸς φιλόσοφος. ὡς Διογένης
ἐν δεινέῳ φιλοσόφῳ ἱστορίας. Ego
nostrorum codicum lectionem
veram puto, quæ & apud Hesy-
chium Milesium extat. nam E-
xænetus nomen est Græcis usi-
tatum, at urbem illam Εἰζαρέτον
quis veterum nominat? & om-
nino falli convincit librum Ste-
phani Laertius ipse qui in EV-
clide hunc EVphantum Olyn-
thium fuisse testatur. quare er-
ror est hic docti viri quem pra-
va lectio decipit.

Καὶ φυσικὸν ἐμπειροῦ ὄντα]
Scr. φυσικῶν.

Εἴπε τις περὶ τῆς Στίλπωνα ὡς
καταρχαῖοι αὐτὸν] Vide Plutar-
chi Commentarium De tran-
quillitate animi, ubi pulchrè
defendit se Stilpo adversus Me-
troclem, qui dicebat ἀμάρτημα
quidem esse filia, ceterum ἀτύ-
χημα Stilponis.

Pag. 165. Εἴθε μὴ δὲν τῶν οἰκείων
δοπολαλέων] Lege, δοπολαλέων.
Seneca, Megara Demetrius cepe-
rat, cui cognomen Poliorcetes fuit.
ab hoc Stilpon philosophus interro-
gatus, Nunquid perdidisset: Nihil,
inquit. Omnia namque mea mecum
sunt. At qui τὸ πατρίδιον eius
in prædam cesserat, τὸν filios rapue-
rat hostis τὴν patriam.

P. 166. Αὐτὸς τῆς καὶ πον ἐθεάσα-
το:] Hesy chius. Κῆπ. τὸ ἐφ' ἡ-
ραρον τῶν γυναικῶν. EVstathius,
ἐκ τοιαύτης ὁ μαρίας πείπαιται
καὶ ἡ μαρίος καὶ γυνή. ἡ γυνὴ ἡ
καὶ μίξις μεμνῆσα. καὶ πον γὰρ
νῦν τὸ ἐπαισιον.

Pag. 167. Τὴν δὲ ἀετὴν ὡς
 γράμμα διώκουσιν καλεῖσθαι] Placeret eruditissimo Iunio ut legamus διώκουσιν. cui non assentior: neque eius interpretationem huius loci possum non improbare. nam profecto ὡς γράμμα ἀετὴν διώκουσιν καλεῖσθαι, nihil aliud est quam de virtute verbis tenuis disputare, rem ipsam negligentes. sic dixit Lucianus De arte parasitica καλεῖσθαι τὸ τ' ἀρετῆς ὄνομα. At apud Aristotelem, ut notare nos meminimus ad Strabonem, ὡς γράμμα aliter accipitur, ut & apud scholiastem Aristophanis: qui ad illa ē Vespis, Οὐ γὰρ ὁ Δάδης ἀρετῆς ὁ κύων ὡς γράμμα, &c. sic notat, ἀξιοῦσι τινὲς ὅς ὡς γράμμα καλεῖσθαι τ' ἀρετῆς. Hanc figuram Cicero vocat similitudinem verbi ad litteram immutati: Greci ὡς γράμματισμόν. sed hic, ut dixi, aliter accipitur.

Ἐλεγε τ' λέγοντα ἀνθρώπον εἶ
 μηδέν. Sic legitur hic locus etiam apud Hesychium: Sed quis sensus ex his verbis elici queat, nec vidit Ambrosius, nec ego video. Distingue, Ἐλεγε τ' λέγοντα ἀνθρώπον εἶ μηδέν. οὐτὰ γὰρ τὸν δὲ λέγειν, ἄτε τὸν δὲ. vel sic, Ἐλεγε τ' λέγοντα ἀνθρώπον εἶ, εἶπεν μηδέν. ἄτε γ. Hoc sibi voluit Stilpo, Eum qui diceret hominem esse, similem esse ei qui nullum esse hominem diceret. idque per ἐπαγωγὴν ita probabat, Si aliquem esse diceret, aut hunc diceret esse, aut illum, aut omnino certum alium quempiam, quod non ita est, Ergo neminem esse dicit. At non ita Peripateticorum schola, non iuris auctores: apud quos hæc oratio, Hominem do, lego, si Stil-

ponem audiremus, prorsus esset ἀσήμενον.

P. 169. ὑπο' Σοφίλῃ] Scrib. Σοφίλῃ. vide Suidam. Lego etiam ἐν δράματι Γάμοι. & Στίλπωνα ὅς ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρὶνυ λόγος. Ridet Charinum cuius oratio scholam Stilponis nimis redoleret, eiusque doctrina scateret.

ΚΡΙΤΗΡΙΑ.

Τί το' ὀπίσθια] Puto scribendum, ἢ Τί τὸ ὀπίσθια. vel, Περὶ ὀπίσθιας, τί τὸ ὀπίσθια. ut in sequenti vita lego: Περὶ τῶ καλῶ. τί τὸ καλόν. alioquin erunt indices xviij librorum: at xviij tantum scripsisse dixit. Sic vetus interpres priusquam corrumperetur ab istis correctoribus.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ.

Pag. 172. Οἱ δὲ καὶ σκλινοὶ ῥῶσιν αὐτὸν εἶ
 φασί] Lectio manu exaratorum codicum est σκλινογράφος, ut testatur Ioannes Sambucus. quam lectionem tueri non mediocriter quod statim sequitur.

P. 174. Κακείνων ὀπίμιμιν] Ἐπιμελοῦ.

Πρὸς δὲ τ' εἰσόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ. Hæc eo pertinent quod Menedemus unam virtutem, unum bonum esse volebat. Reprehendit igitur eos qui plura esse bona dicerent.

P. 175. Δεικνὺς ὅτι τ' θυσίας, ὡς χρὴ πάντα χαρὸν φιλοσόφων ἀκρίειν. hoc est, probans per illa quæ de sacrificio dixerat, omni tempore esse philosophiæ vacandum. Fortasse legendum δεικνὺς ὡς ὅτι τ' θυσίας. sic perspicitur magis erit sententia.

Ἦν δὲ φασί. καὶ ὀκλήτης. Mirum hæc vocem ita scribi etiam

apud Hesychium Milesium, qui hæc descripsit ut multa alia. Assentior autem Hadriano Iunio legenti ἐκλυτθ, ἐκλυτθ & ἐφέτης idem sunt, ut docet Eustathius.

Pag 176. Ε'κείλυσέ τιτιν ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν) Apparet Menedemum tunc aliquo magistratu functū, cui ius fuerit cōiiciendi in carcerē. nam fuisse ei obtemperatum, & aliquandiu hæsisse Craterem in mala mansiones, ex sequentibus patet.

Εν πανδοκείῳ πόλιν κρεάτων ῥιπιδιμένων φαγών] Intelligit carnē morticulā & quæ Græcis κενέβρια dicuntur. Fuit autem hæc veterum superstitio, ut omnia sua morte extincta funesta existimarent: quod adeo religiosè ab iis seruatum ut Romæ calceos aut soleas fieri Flaminicis mortuæ pecudis corio nefas haberetur. Festus.

P. 177. Καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τ' Ε'ρετρίας πλεῖστα σιμῶν συμποσία] At Menedemum frequentia conuiuia agitare solitum: & causā adiicit: Quia, inquit, Eretrie aer morbosus. Ergo, ut video te auctore Laerti epulæ lautiores & inuitatio liberior contra aerem insalubrem & pestilentem saluti sunt. O hominem capitale & verè subtilem! Miror autem Hadriani Iunii stomachum qui hæc potuerit concoquere. nam totidē literis habetur iste locus apud Hesychiū illum Laertii compilatorem. quod non mirabitur qui obseruauerit plerasque mendas Laertianorum codicum apud eum (non enim dicam ab eo) esse retentas. Ego tamen non dubito insignē hic aliquod ab exscriptore esse admissum flagitiū. suspicamur autem deesse aliquid.

Itaque totum locum vnius voculæ adiectione, transpositis quibusdam, restituiimus. ὡς δ' ἐκ φιλέκδημο διὰ τὸ νοσῶδες τ' Ε'ρετρίας καὶ φιλυπόδοχος καὶ πλείστα σιμῶν συμποσία sententia plana, esset modò certa.

Ταῦτα (φασί) περὶ σιμῶν] Lego περὶ σιμῶν, ut alibi, in Zenone, σιμῶν τε περὶ σιμῶν τοῦ σίχου. Sic sæpe.

P. 179. Λέγων δ' σιμῶν καὶ συμπεπλεῖμένα] Priorius legendum, λέγων δ' σιμῶν.

Νεκρὸς αὐτὸν ὅτι σφάπεν ἐλεγε] Vtitur hoc prouerbio Sophocles in Philocteta,

Κ' ἐκ οἰδ' ἐνέριαν νεκρὸν ἢ καπνὸς σκιῶ.

& in Antigone,

Τίς ἄλλη τ' θανόντ' ὀπκτανεῖν.

P. 181. Ὅστι καὶ μὲν χρόνον ἐλθόντ' ὅτι καὶ] Lego ὅτι καὶ. Sic sæpe loqui solet Laertius. In Spenippo, ἐλέγοντο δ' αὐτὰ καὶ αἱ Πλάτων & ἀκρίν μαθήτρια. Δαδάνεια τε ἡ Μαντική καὶ ἡ Ἀξιοθία ἡ Φιλοσοφία. ὅτι καὶ Διονύσιος περὶ αὐτὸν γράφων ταθαστικῶς, φησὶ, &c.

Τὰ συμποσία τοῦτον ἐποιεῖτο ἢ τρόπον. Totus hic locus penè ad verbum sumptus est ex Antigono Carystio: quod miror Diogenem præter suum morē, nos celasse: quia autem Athenæi beneficio extant hodièque verba Antigoni, spero me facturum studiosis hominibus gratiam, si totum Antigoni locum apposuero, quò facilius conferri hæc possint.

Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος (ἢ Athenæus in x.) ἐκ τῶν Μενεδήμων βίῳ. πῶς διὰ ταῦτα διαγοῖ μὲν τὰ περὶ τῶν φιλοσοφῶν συμποσίων

πρὸς αὐτὸν φησὶν ὅτι ἴρις αὐτῷ δὲ τε-
ρτῷ ἢ τρίτος καθ' ἑαυτὸν καὶ ἰδεῖ
τὰς λοιπὰς παρῆναι δευτε-
ρότας. ὡς γὰρ τὸ τῷ Μενεδήμῳ
τοιοῦτον ἄριστον. μὴ δὲ πάντα εἰσε-
κάλουσι τοὺς ἀφ' αὐτοῦ ἰδιώτας, ὡς
αἰετοὶ οἱ ὅτι ἀφ' αὐτοῦ εἰσὶν οἱ τῷ
ἄρῳ, ἀνακρίνοντες ἀφ' αὐτοῦ
θύρας ἀνέπνευσαν τῷ ἐξ ἰδιώτων
πρόδῳ. τί τὸ ἀφ' αὐτοῦ εἶναι, καὶ
πῶς ἔχοι τὸ τῷ χορῷ συμμετρίας
τὸ ἄριστον; ὅτι μὴ οὐκ ἀκρίβειαν
λάχοντες ἢ τὰριχῶς, ἀνεχώρουσι
ὅτι δὲ ὅτι κρεῖσσον, εἰσέρισαν εἰς
τὸ ὅτι τὰτο παρεσκδυσμένον οἴ-
κον. Ἦν δὲ τῷ μὴ θήρας ἡτοιμασ-
μένη ψίαθῶ ἐφ' ἑκάστης κλίνης.
τῷ δὲ χειμῶνι, καὶ οἱ ὅτι θεοσκε-
φάλαγον δὲ αὐτῷ φέρειν ἑκάστον ἑ-

δει. τὸ δὲ ἀφ' αὐτοῦ ἰδιώτην οὐ
μεῖζον ὡς κοτυλιῆς. τράχημα μὴ
θήρας ἢ κύαμῶς συνεχῶς, ποτὲ
δὲ καὶ τῷ ἄρῳ εἰσεφέρετο τι. τῷ
μὴ θήρας ἢ ῥοιὰ τῷ δὲ ἄρῳ ὡς χορῷ.
καὶ δὲ πῶς χειμῶνι ὡς ἰχθῦ-
δας. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τοῦτου Λυ-
κόφρων ὁ Χαλκιδεύς. vide reli-
qua.

Pag. 182. Ὡς ἐν βραχείας δα-
τός) Vide Gulielmū Canteri
Lect. lib. 6. c. x vii, vbi hos Ly-
cophronis versus declarat.

Pag. 183. Λόγῳ δὲ διαβλέπειν
αὐτὸν) L-go, διαβάλλειν, hac sen-
tentia, fama est Æschylum
quendam, qui Menedemo in reip.
administratione erat cōtrarius,
solitum esse eum calumniari.

AD LIBRUM TERTIVM.

ΠΛΑΤΩΝ.

Pag. 186. Πλάτων Ἀρίστων) L. Apuleius in Commentario De
Platonis dogmate, multa de eo
habet quæ si quis conferret cum
iis quæ à Diogene Laertio scri-
pta sunt, fateri cogetur, aut illū
ab isto pleraque trāstulisse, aut
(quod potius crediderim) v-
trumque ex eodem hauisse fon-
te. Nos eorum aliqua notare cō-
tenti studiosos utriusque lingue
etiam atque etiam hortamur ut
vtrumque auctorem inter se di-
ligenter contendant. neque e-
nim id sine fructu magno eos es-
se fact. nos spondere ausim.

ὉΥ Κριτίας ὁ τῷ τριάκοντα)
Ipse Plato fateretur τινὰς τῷ τριά-
κοντα fuisse sibi οἰκείας καὶ γνωρί-
μους.

Καὶ Γλαύκων) Apuleius Glau-
cum appellat, nisi fallunt nos
libri, quod puto. idem enim
Glaucōnem fratrem Platonis

appellat: qui, ut puto, fuit huic
auct. suo cognominis.

P. 187. Πανόρμον τε τῷ βίῳ,
ἰδεῖν πῶς τῷ Ἀπόλλωνι οὐ ψιν)
Platarchus Symp. problem. ο-
κταυο, narrat, Aristoni vocē in
somnia fuisse oblatam, quæ ip-
sum iuberet per decem menses
abstinere ab uxore: & Apuleius,
Sunt qui Platonem augustiore con-
ceptu profatum dicunt: quum qui-
dem Apollinis figuratio Perictione
se miscuisset.

Θαργηλιῶν) ἑξ ὁμοῦ. Vide
suprà in Socrate. Pertinet huic
maximè locus hic Athenæi,
Πλάτων δὲ γυνῆσαι ἐπὶ Ἀπολλο-
δώρῳ τοῦ μετ' Εὐθύδημον ἀρ-
ξάν) δὲ οὐδὲ καὶ ὁ δὲ οὐκ οὐκ βιω-
σας ἐτη μετ' ἡλῆλαξεν ἐπὶ Θεοφίλου
τοῦ μὴ Καλλίμαχον, ὅς ὅτι ὁ δὲ οὐκ
κοσός καὶ δὲ ἄλλοι. ὁ δὲ δὲ Ἀπολλο-
δώρου καὶ τῷ Πλάτωνι γυνῆσαι
τις ἀρεσκυδέκα) ὅτι ἄρχων
Εὐφρη) Quem archonta

T c c

Athenæus Apollodorum, cum Diodorus Stratoctem appellat: & de Euphemo quod ait, valde est à Diodori factis diuersum: qui eum scribit fuisse archonta anno quarto nonagesimæ Olympiadis. Ac ne inter Diogenem quidem & Diodorum conuenit: ait Laertius, natum esse Platonem archonte Amynia, Diodorus autem scribit eum fuisse archonta anno 11. Olymp. LXXIX.

Ἡμεῖς δὲ ἐν τοῖς τοῖς ὕδασι καὶ αἰσθητοῖς) Censorinus, Ceteras, qui leuiiores sunt climacteras tibi extimesco: præfero quum in te animi potius quàm corporis naturam sciam dominari: eo que viros qui tales fuerunt, non prius vita excessisse, quàm ad annum illum octogesimum & unum peruenerint, in quo Plato finem vita & legitimum esse existimauit, & habuit legitimum. Seneca, epistola LIX. Nam hoc scis, puto, Platoni diligentia sua beneficio contigisse, quod natali suo decessit, & annum unum atque octogesimum impleuit sine ulla deductione.

Ἀμυνίας) Apud Diodorum Ἀμυνίας per u, non per ei. Quod autem ait Periclē Amynia prætorē abiisse ad plures, id aliter alii tradunt, nam Athenæus lib. v. mortuum ait Periclem ἀρχοντὶ Ἐπαμεινονῷ: siue quod ille in fastos incidit parum emendatos: siue quod eius codex parum est emendatus.

Pag. 188. Ἀλλὰ καὶ ἐχορήγησεν Ἀθλῆσιν Δίων (ἀναλίσκωντος) Huius rei sic meminit Plutarchus. Ἀτὰρ ὁ Πλάτωνι χορηγῶντι παίδων χορὴν τὸν το χορὸν ἡσπῆσιν ὁ Δίων καὶ τὸ δαπάνημα παρ' ἐτέλεσεν παρ' ἑαυτῷ συλχαροῦντῷ τῷ Πλάτωνι τὴν πε-

αὐτῶν φιλοτιμίαν τοῖς τοῖς Ἀθῆναις. ὡς ἐκείνῳ μάλλον ὄνομα, ἢ δόξαν αὐτῷ φέρουσαν. In vita Dionis. Porro hæc isto potissimum loco referuntur à Diogene, quia pertinent ad splendorem generis illius quo de loquitur. quod facillè intelliget qui norit quæ fuerit in ea Republica λειτουργία ratio. Erat enim hoc ditiorum, & eorum tantum qui viderentur ὑπεύροχοι ἑμῶν ἄλλων.

Ἐπεὶ δὲ ἀγῆλας Ἀδελμαῖον καὶ Γλαύκωνα) Apuleius: Ex isdem genitoribus Glaucō & Adimantus ei fratres fuerunt. Doctorem habuit in prima literatura Dionysium: at in palastra, Aristonem Argi oriundum. Notandum verò apud Suidam Glaucum vocari qui hic & apud Xenophontem Glaucō.

Ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων διὰ τὴν δειξιὰν μετωνομάσθη) Hoc sequutus est Apuleius: Platoni (inquit) habitude corporis cognomen dedit.

Ἡ οὖν πλάγιος καὶ τὸ μέγεθος) Διὰ τὴν πλάγιον καὶ τὸ σῆμα, ait Suidas. ac fortasse ita restituendum in Diogene. Seneca, epistola LIX. Plato ipse ad senectutem se diligentia pertulit. Erat quidem corpus validum ac forte fortitius, & illi nomen latitudo pectoris fecerat. Sed præstat hic legere eum Hesychio Milesio, qui lectionem utranque agnoscit: πλάγιος, αὐτὸ σῆμα ἢ τὸ μέγεθος, Πλάτων προσωποποιεῖται

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ παλαιῶν καὶ αὐτὸν Γ' ἔδμοι) Apuleius, Tantoque progressu exercitatio contulit ei, ut Pythia & Ithia de luctu certauerit.

Pag. 189. Καὶ γραμμῆς ὁμοιωμένη καὶ ποιήματα γράφει

πρῶτον μὲν διθυράμβους, &c.) Apuleius, *Pictura non aspernatus artem, tragædia & dithyrambis se utilem finxit. Iamque carminum confidentia elatus, certatorem se profiteri cupiebat. Imò professus videtur.* *Ælianus* πῶς ἔμελλεν ἀποκρίσθαι, ἡ δὲ ἡδὴ τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα.

Πρῶτον μὲν διθυράμβους) Ταῖς πρώταις ὑποκριταῖς μέτρας, ait *Ælianus*.

Λέγειται δὲ ὅτι Σωκράτης, &c.) Mirè concisus hīc est *Laertius*: vno quippe aut altero verbo, & quasi per indicem, ut aiunt, rem tangit, de qua sic *Apuleius*, *Somnium etiam Socratis circumse- runt: Nam vidisse sibi visum esse cygni pullum ex altari, quod in Academia Cupidini consecratum est, volasse, & in eius gremio resedisse: & postea olorem illam pennis cæ- lum petisse, canore musico auditus hominum deorumque mulcentem. Quum hoc ergo Socrates in conven- tu hominum referret, Aristō Plato- nem puerum oblaturus Socrati ma- gistro commodum prosequeretur. Quem ubi aspexit ille, ingenium- que intimum de exteriori conspic- tus est facie, Hic ille erat, amice, in- quit, de Academia Cupidinis cy- gnus. Vide & *Pausaniam* in At- ticis.*

Εὐφροσύνη δὲ πῶς ἀρχὴν ὅν Ακαδημία) En lector miram au- ctoris nostri ἀταξίαν. nam hæc certè non erant huius loci.

Μέλλων ἀποκρίσθαι τραγῶδισι καὶ τῷ Δ. Vide *Ælianum* libro 11. c. xxx.

Γαγοναὶς εἰκοσὶν ἔτη διήκουσιν Σωκράτης) *Apuleius* ait, *Plato- nem* antè *Heracliti* secta fuisse imbutum, quàm ad *Socratem* accederet: in quo longè disen-

tit à *Diogene*, qui post mortem *Socratis*, cum scribit dedisse o- peram *Cratylo* *Heraclitio*. Et fallitur profectò *Apuleius*.

Εἰνε δὲ ἀπελθόντων, πρὸς εἶχε Κρατύλῳ) *Apul.* Sed postea- quam *Socrates* homines reliquit, quasiuit unde disceret, & ad *Pythagora* disciplinam se contulit. ἀπελθόντων, ait *Laertius*, hoc est, ἀπελθόντων ἐκ τοῦ βίου. vel ἐξ ἀνθρώπων, ut ipse loquitur ali- bi. *Strabo* alicubi, ἀπελθόντων ἐκ τοῦ ζῆν. Sic abire apud vete- res & abire mortem significa- bant ἀφηνειοῦσθαι χάριν, ut ex *Fe- sto* aliisque pridem docti viri docuerunt. *Bævi* quoque pro eodem ponunt. *Sophocles* *Phi- loct.*

Ὅν δὲ παλαμὸν ἐξότῃ δέδοικ' ἐ- γὼ μή μοι βεβήκει.

hoc est, τεθνηκώς ἤ. sic & alibi.

Pag. 190. Εἰς Κυρῶνι αὐτῇ ληθε- πρὸς Θεόδωρον & μαθηματικόν) *Apuleius*, *Ad Theodorum*, *Cyrene- nas*, ut *Geometriam* disceret, est profectus: Et ad *Italiam* iterum ve- nit, & *Pythagoreos* *Eurytum* *Ta- rentinum* & seniore *Archytam* sectatus. Vide *Ciceronem*, v. de fin.

Θάλασσα κλύζει) Lege *Eusta- thium* in illud. Οἱ δὲ ἀπελυμα- νοῦντο ὅτε εἰς ἀλάλματα ἔβαιον. Extat in *Iphigenia Taurica*. Porro autem notissimum est, antiquos aqua marina ad pur- gationes & expiationes uti so- litos.

Ἀλλὰ καὶ καθ' ὅμπρον φαίνεται &c.) Locus poetæ ad quem re- spicit est *Odyss.* δὲ vbi de *Egy- pro* sic canit poeta omnium pœ- tarum pater,

τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρον ποῦμα

Tit. ij

Φάρμακα ποῦ ἀ μὲν ἐὰν ἀ μεμι-
γμένα πολλὰ ὅ λυγρὰ.
Γηρός ὅ ἕκαστος ὅτις αὐτὸν πε-
ρὶ πνεύτων
Ἀνθρώπων ἃ γὰρ Παθήνορος εἰσι γε-
νέθλης. vide etiam Hierodo-
tum.

Διόγυνος δὲ ὁ Πλάτων καὶ τοῖς
μάγοις συμμίζων διαὶ ὅ, &c.)
Apuleius, *Aique ad Indos &*
magos intendisset animum, nisi cum
bella tunc vetuissent Asiatica.

Πρότερον γὰρ διαὶ τοῦ ε. Ἐκα-
δημία ἐκαλεῖτο) Vide præter
Pausaniam, Stephanum in Ἀ-
καδημία & Ἐκαδημία & Plu-
tarchum in Theseo, itémque
Porphyrium Περὶ ὁποχῆς.

Μίξιν γε ἰποισάτο, &c.) Hoc
est quod sepe Proclus ait in Ti-
morem, Platonem ξυκράσασθαι
πάντα Πυθαγόρειον καὶ Σωκρατι-
κὴν ιδιότητα. Ἔστι γὰρ ἐν αὐτῷ
inquit, de Timæo loquens, ὅτι
μὲν Πυθαγορικῆς σωτηρίας, τὸ ὑ-
ψηλόν νοῦν, τὸ νοερόν, τὸ ἐνθεόν, τὸ
δοτὸν τῆς νοητικῆς πύλας ἐξάπλιν, τὸ
ἐν ἀριθμοῖς πάντα ὅλα ἀφορίζόμενον,
τὸ μουσικῶς πάντα πράγματα καὶ
συμβολικῶς ἐνδεικνύμενον, τὸ ἀ-
ναγωγόν, καὶ ὑπεράρτον πᾶς μερι-
κᾶς ἐπιστολᾶς, τὸ ὁποδαμνικόν.
Ἐξ δὲ τῆς Σωκρατικῆς φιλοανθρω-
πίας, τὸ δὲ σωφιστίας τὸ ἡμέτερον,
τὸ ὁποδεικτικόν, τὸ δὲ εἰκόνων
πάντα θεωρεῖν, τὸ ἠθικόν, πάν-
τα πάντα τοιαῦτα.

Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ, καὶ Ἡ-
ράκλειτον, &c.) Apuleius, *Quam-*
vis de diversis officinis hac ei essent
philosophie membra suscepta, na-
*turalis ab Heracliteis, intellectu-
alis à Pythagoreis, rationalis at-*
que moralis, ab ipso Socrate fon-
te: unum tamen ex omnibus, &
quasi propriū partus corpus ef-
fecit.

P. 192. Τρία βιβλία Πυθαγόρι-

καὶ ἄλλῃ φιλολαΐα) Vide Gellium
lib. 11. cap. xvii. Versus ex
Timonis Sillis hac de re apud
Gellium leguntur, non inveni-
si, quos ascripti, ut ab eruditis-
simo Scaligero sunt emen-
dati,

Καὶ συ Πλάτων. καὶ γὰρ σε μαθη-
τὸς ὁ ποῦ εἶχεν,

Πολλῶν δὲ ἀργυρίων ὀλίγην ἡλ-
λάξας βίβλον.

Ἐνθεν ἀπαρχομένη τοιαῦτα γρά-
φειν ἐδιδάχθη.

Gellius autem multimodis in
hac narratione differt à Laer-
tio. Lege etiam Laertium libro
viii. in Philolao.

Ἐν τῷ ὁποδομνίῳ Εἰ χρημα-
τιεῖται ὁ σοφός) Magna fuit a-
pud antiquos philosophos qua-
estio super hoc, An is qui verè
fuerit sapiens, χρηματιεῖται. id
est, pecunia comparanda operam
dabit. Chryippus cū tota Stoi-
corum cohorte agebat: tresque
χρηματισμοῦ modos constitue-
bat, ἢ δὸν βασιλέως, ἢ δὸν φί-
λων, ἢ δὸν σοφιστίας. Hæc igitur
questionem hoc commentario
tractauerat Oneror.

Καθὰ φησιν Ἀλκιμῶς ἐν τοῖς
πρὸς Ἀμυνίαν) An hic est is Al-
cimus, quem in Stilpone dice-
bat Diogenes πρῶτον τῆς ἐν τῇ
Ἑλλάδι φιλοσοφίας;

P. 193. Ἀλλὰ αἰετοὶ τοῖς θεοῖς) Pri-
mus hos versus Epicharmi in
sua spatia digessit vir summus
& omnium eruditorum princeps
Josephus Scaliger. sunt enim is-
tici tetrametri sanè elegantis-
simi. Ac quoniam visa sunt que-
dam nobis, quum ante aliquot
annos publicè Laertium expo-
neremus, non satis emendatè le-
gi, ut sunt à Scaligero edita: pla-
cet ita locum integrum hinc atte-
xere, uti tū emendatus est à nobis.

Ἀλλ' αἰ τοὶ θεοὶ παρῆσαν, ὑπὸ λαι-
πον δ' ἔπαυσα.

Τὰ δ' εἰς αἰ παρῆσαν ὁμοία ἔδιδαν
τῷ τῷ αἰ τῷ αἰ.

Ἀλλὰ λέγειται μὲν καὶ χάρις πρὸς
τον γλυπτικὴν τῷ θεῷ.

Πῶς δέ; καὶ ἀμάχατον γ' ὁπότε μὴ
δενός ὡς τε πρῶτον μὲν.

Οὐκ ἄρ' ἐμοὶ γὰρ πρῶτον ἔδεν,
ἔδεν μὰ Δία δεύτερον.

* τῷ δ' εἰς αἰ ἀμμεν νῦν ὡς δ' εἰς
γὰρ μέλλει τὰ δ' εἰς ἐμμεν.

Αἱ γὰρ ποτ' ἀνιμῶν τ' ἀνιμῶν,
(αἱ δ' εἰς αἰ τ' ἀνιμῶν)

Ποιθὶ μὲν αἱ δ' εἰς ἀνιμῶν ἢ καὶ πέν ὑ-
πάρχουσιν λαβεῖν.

Ἡ δ' εἰς δοκεῖ καὶ τοὶ καὶ οὐ αὐτὸς ἢ
μὲν καὶ ἐμὲν τὰ καὶ.

Οὐ δ' εἰς μὲν καὶ δ' εἰς αἱ ποτὶ μέτρον
παχυαῖον κατατίμει.

Ἀλλ' εἰς ἕτερον μὲν αἱ δ' εἰς τοῦ πρῶτου
εἰς αἱ δ' εἰς ὁπότε μὲν.

Ἔτι καὶ ὑπάρχοντες τῷ μέτρον. καὶ
γὰρ ὡς δ' εἰς νῦν ὁπ.

Καὶ τὰς αὐτῶν πρὸς οὐ μὲν γὰρ αὐ-
ξίαν, οὐ δ' εἰς γὰρ μὲν φθίνει.

Ἐν μεταλλαγῇ δ' εἰς πάντες ἐντὶ
πάντα τ' χρόνον.

Οὐ δ' εἰς μεταλλάσσει καὶ φύσιν, καὶ οὐ
ποτ' ἐνταυτῷ μὲν.

Ἀλλὰ δ' εἰς ἕτερον εἰς καὶ αὐτὸ τοῦ
παρεξέστατόν.

Καὶ τὸ δ' εἰς καὶ γὰρ ἐχθρὸς αἱ δ' εἰς, καὶ νῦν
αἱ δ' εἰς γὰρ ἐχθρὸς.

Καὶ οὐθὶς αἱ δ' εἰς, καὶ ὡς αὐτοὶ κατ-
τὸν λόγον.

Quos deos intellexerit primo
versu Epicharmus ex his Me-
nandri licet intelligere.

Οὐ μὲν Εὔπυχαρμος τὰς θεοὺς τῷ
λέγει.

Ἀνέμεν, ἡλίων, γλυπτικῶν, ὡς δ' εἰς αἱ
εἰς.

cum illis è versu decimo tertio
conferre potes elegantissimum
eiusdem poetæ locum alterum,
non dissimilis sententiæ, apud
Plutarchum in consolatione ad

Apollonium. Καλῶς, inquit ille,
ὁ Εὔπυχαρμος συνειρήνη φησὶ καὶ
δισκρίβη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ὡς
πάλιν, γὰρ ὡς εἰς γὰρ, πνεῦμα δ' εἰς
αἱ. τί τῷ δ' εἰς χαλεπὸν; ὡς δ' εἰς.
quem locum pene ad verbum
in Supplices suas transtulit sce-
nicus philosophus, Platonem
hac quoque in parte, uti vide-
tur, imitatus. Verba Euripidis
sunt.

(καὶ οὐ,
ὅθεν δ' εἰς ἕκαστον εἰς τὸ σῶμα ἀφί-
Ενταυτῷ ἀπῆλθεν πνεῦμα μὲν πρὸς
αἱ εἰς.

Τὸ σῶμα δ' εἰς γλυπτικῶν. ἔτι γὰρ κα-
κίσταται.

Ἡμέτερον αὐτὸ πνεῦμα ἐνοικῆσαι
μόνον.

Habes & alia in eodē pulcher-
rimo libello eiusdem cum istis
sententiæ: cuiusmodi hæc sunt
sanè dulcissima.

Κύκλῳ γὰρ αὐτὸς καρπίμας τε
γῆς φύσις.

Θνητῶν τε γλυπτικῶν μὲν αὐξίαν
βίῳ.

Τῶν δ' εἰς φθίνει τε καὶ ἀνιμῶν πάλ-
λιν.

versum decimum sextum fortas-
se sic melius legas,

Ἀλλὰ δ' εἰς καὶ ἕτερον εἰς αὐτὸ τοῦ
παρεξέστατόν.

Malim etiam λαβεῖν & ὁπότε μὲν
ex idiomate Dorico quàm ut
scriptum est.

P. 194. Αἱ δ' εἰς ὁπότε καὶ νῶμα) Scr.
αἱ δ' εἰς τὸ νῶμα et interpretes καὶ
quod sequitur, deleuit.

P. 195. Ἀρ' εἰς αὐλῆσις τί πρ.)
Distingue & lege cū Scaligero,
Ἀρ' εἰς αὐλῆσις τί πρῆμα, πάλ-
λιν μὲν οὐ.

Ἀνθρώπων οὐ αὐλῆσις εἰς καὶ αἱ
μὲν.

(τοὶ δ' εἰς αἱ
φίρ' ἰδῶ. τί δ' εἰς αὐλῆσις τίς εἰς αἱ
Ἀνθρώπων; ἢ καὶ γὰρ πάλιν μὲν αἱ
εἰς καὶ δοκεῖς)

Οἱ τὰς εἰς καὶ πρὸς τῷ αἱ δ' εἰς αἱ
Τεττ ii)

Ἀγαθὸν τὸδε, πρᾶτ' εἰδὼ καὶ
αὐτό. ὅστις δέ κα

Εἰδὼ μαθάνειν ἀγαθὸς ἦδη γί-
νεται.

Ὡς περ γὰρ τὰ ἀλλήσιν ἀλλήτας
μαθάν.

Ὁρχήσιν ὀρχησάσθαι, ἢ πλοκάδ' ὡς
πλοκαῖ.

ἢ παρ' ὁμοίως τῶ τοιούτων ὅ, τα
τύλῃς.

Ὅτ' αὐτὸς εἴη χ' ἀ τέχνα, τεχνι-
κὸς γαμαθ.

P. 196. Ενδεικνύμεθα διότι πᾶ-
σι] Distingue τελεία σιγμῇ ἀπ-
ενοεem ἐνδ. & lege ἐνδεικνύ-
μεθα. quod & ratio docet, & in-
terpres confirmat.

Εἴμαρ, τὸ τοφόν ὅτιν) Distin-
gue,

Εἴμαρ, τὸ σοφόν ὅτιν ἔκαθ' ἐν
μόνον.

Ἀλλ' ὅσα περ ζῇ πάτα καὶ γνῶ-
μαν ἔχει.

Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶ ἀλεκτορίδων
γνῶ.

Ἀλλ' ὡς καταμαθεῖν αἰτεῖται, ἔ-
κτει τέχνα

Ζῶντ' ἀλλ' ἐπώζει καὶ ποιεῖ ψυχὰν
ἔχειν.

Τὸ ὅ σοφόν ἀφύσις τὸ δ' οἶδεν ὥς
ἔχει

Μόνον πεπαίδευται γὰρ αὐτὰς
ὑπὸ.

Ennius in Epicharmo illa καὶ
γὰρ τὸ θῆλυ τῶ ἀλεκτορίδων γ-
νῆ alia plurima, expresserat his
verbis,

Qua parive solet genus penneis con-
decoratum,

Non animas.

Inde venit dicitur pulleis infi-
nuans se

Ipsa anima.

Pag 197. Α' καὶ δὲ βλαβὴν ὑπὸ τῇ
μεγαλ' αὐτῇ] Valerius Max, de

Platone, Altero etiam ὅ οὐδ' ὀρ-
simo anno decedens suō capite So-
phronis mimos habuisse fertur: sic ne
extrema quidem eius hora agita-
tione studij vacua fuit. Nam ut
ex Duride refert Athenæus li-
bro xi. Plato τὸν τοῦς μίμους
πεπαιηκότα αἰεὶ διὰ χειρὸς εἴ-
χεν.

Θαυμαστὸν ὅτι. Distingue,

Θαυμαστὸν ὅτι ὅτιν μετὰ θ' οὐ-
τὼ λέγειν.

Καὶ αὐτὸ εἶναι αὐτοῖσιν αὐτοῖς, καὶ
δοκίαν

Καλῶς πεφυκέναι. καὶ γὰρ ἀκούων
κινῶ

Κάλλιστον εἶδ' ὅτιν φαίνεται καὶ βοῦς
βοῖ.

Ὅτι δ' ὅτιν κάλλιστον ὅτιν ὅτι δ'
ἵ.

Ὡς δ' ἐγὼ δοκίω) Lege sic &
distingue,

Ὡς δ' ἐγὼ δοκίω. δοκίω γὰρ σα-
φὲς ἄμμι τῶ ὅτι

Τὸν ἐμὸν μνῆμα ποικ' ἰσσεύεται
λόγον τέτατον ἔτι

Καὶ λαβὼν τις αὐτὰ, ἀειδύσας τὸ
μέτρον ὅτιν ἔχει.

Εἴμαρ δούς καὶ πορφύρας, λόγους
ποικίλους καλοῖς.

Δυστάλεις δ' αὖ τοῦς ἄλλους ὅ-
ταλάς τις ἀποφατεῖ.

versus sunt trochaici tetrame-
tri, catalectici. postremus tri-
brachyn habet in fine pro tro-
chæo: ut ille quem profert He-
phæstio,

Τῶν πολιτῶν ἑδράς ἡμῖν δ' ἡμετε-
ροῦς ἀποφατεῖ.

Τρις δ' ἐπὶ πέντε λέγουσιν εἰς Σικε-
λίαν] Vide Platonis episto-
lam quæ est ad Dionis οἰκετοῦς
& φίλους. item Plutarchum in
Dione.

Ἱστοῖον μὲν καὶ θίασος ἱστορία καὶ ἱστορία
 ἀπαλήκτων] Apuleius, *Tres eius ad*
Siciliam aduentus mali quidā car-
punt diuersis opinionibus differen-
tes. Sed ille primò historiae gratia,
ut naturam Aetnae & naturam
concaui montis intelligeret, profe-
ctus est. Quod Lærtius dicit μὲν
θίασος ἱστορία, id Apuleius, historiae
gratia. Erat nimirum in eo scri-
ptore quem sequuntur uterque
ἱστορίας χάριν. quod idem est at-
que καὶ ἱστορία, vel καὶ θίασος. Sed
quis obsecro Latinorum ita lo-
quutus est? Sed Apuleius ita di-
xit hīc historiae gratia, ut alibi
discipline gratia. vocem autem
historiae accipit, non ut vulgo
solet, ἀπὲρ λόγων ἱστοριῶν: sed
pro cognitione, ut Græcè accipi-
tur. est enim propriè ἱστορία co-
gnitio rei alicuius quæ sensibus
percipitur, puta ἀποψία. sic Ci-
cero ipse usurpat aliquando. Ad
Atticum libro secundo: Nunc, si
quid in ea epistola, quam ante diem
xvi. Kal. Mai. de Isti. fuit historia
dignum, scribe quamprimum, ne i-
gnorem. Nec malè Salisberienſis,
qui locum Apuleii sic expressit:
Sed primò ut historiam Naturæ
cerneret in Aetna, & incendiorum
intelligeret rationem. Quare non
est dubium Græcorum imitatio-
ne ita loquutum Apuleium ut
sæpe alibi. Legimus apud eun-
dem paulo antè, Ita omnibus quæ
admirationi sunt singulae, suos li-
bros expleuit, ut primus triparti-
tam philosophiam copularit, sibi quæ
inuicem necessarias partes, neque
pugnare inter se tantummodo, sed
etiam mutuis adiuuare auxilium o-
stenderit. Græcissat hīc quoque:
deest enim negatio Græco mo-
re, & puto fuisse in Græco scri-
ptore, vnde hæc transtulit, οὐχ
ὅτι μάχεσθαι ποιεῖ, ἀλλήλας, ἀλλὰ

hoc est ὁ ἄνθρωπος ὁ μὲν μὲν. Sic
in infinita propere reperias in eo au-
ctore ad Græcorum imitatio-
nem nouè dicta: quæ quia non
intellegerunt nuper quidam,
turpissimè multis locis lapsi
sunt. Et aui sunt tamen illi no-
stram hanc obseruatiunculam
reprehendere. Sed absit vt docti
hominis manibus iuueniliter
insultet. cuius acerbo funeri nu-
per etiam & etiam indolui. Sanè
ita est, qui in Apuleium paratus
sit scribere, eum bene & gnau-
ter Græcos auctores versasse ne-
cesse est.

Παρέδωκε δ' αὐτὸν Πόλις.]
Πόλις, apud Plutarchum & alios, apud Tzetzem est Πῶλις.

Ραγ 199. Ἀρχύτας Διονυσίου
 γράφει] Hanc epi totam habe-
 bat in animo Plutarchus, quom-
 hes scriberet, Εν τοιαύτῳ κινδύνῳ
 γλωσσοῦ τῶ Πλάτωνος τοί ποτε
 Ἀρχύτας πυθόμην, ταχὺ πέμ-
 πυσσι πρόσθειαι καὶ τρίακόντοισιν,
 ἀπαμειβόμενοι δὲ ἄρ' αὖτις Διο-
 νυσίῳ καὶ λέγοντες ὡς αὐτοὺς λα-
 βὼν ἀναδόχους τῆ ἀσφαλείας πηλοῦ-
 σθαι εἰς Συρακούσας

A' αρεσάλλα δὲ πῶς οἱ Πλά-
τωνος φίλοι Ἰgitur non Archy-
tas solus, sed & reliqui Pythago-
rei Archytæ socii mittebant i-
stos ad Dionysium legatos. Quare
falluntur Plutarchi interpre-
tes, dum in superiori loco οἱ αὐτοὶ
Ἀρχύταν vertunt Archytas, &
aliquanto ante, συνώψιστε, ait
Plutarchus, τοὺς αὐτοὺς Ἀρχύτην
Πυθαγορικός. ubi etiam Archy-
tam Pythagoreum vertunt: non
rectè. Fefellit eos quod no-
tant Grammatici, Græcos, quum
dicunt οἱ αὐτοὶ Πλάτωνα, Plato-
nem intelligere, nihil amplius.
Sed ego hominibus etiam aliàs
fallacibus didici non esse per-

vetuò credendum: Est enim ubi
longè differant. Πλάτων & οἱ πε-
ρι Πλάτωνα quod quum inini-
tis exemplis probare possem, v-
num apponam. Diogenes in E-
piscuro, Τίς γὰρ εἶ Πλάτων,
Διονυσιοκόλακας, καὶ αὐτὸν Πλά-
τωνα χρυσοῦν.

P. 100. Καὶ τοὶ πολιτικοὶ αὖν ἐξ
αὐτοῦ γέγραφε) Locus Platonis
quem intelligit, est hic, ex ea e-
pistola cuius paulo antè memi-
ni: Νέμεω' ἐγὼ ποτὲ αὖν πολλοῖς δὴ
ταυτοῦν ἐπαθὼν ὡς ἠθέλω ὡς θάτ-
τον ἐμαυτοῦ γλυκύμηνον κύριον, ὅπῃ
ταῖς κοινὰς τῶν ὁλοῦς δυνάμεις ἰόναι. I-
bidem. Εἴλας δὲ με ὅμως ἡ περὶ
τὸ πράττειν ταῖς κοινὰς καὶ πολιτικὰς
δυνάμεις.

Ἀρκάδες καὶ Θηβαῖοι μεγάλα
πόλιν οἰκίζοντες) Aelianus libro
secundo Variæ historiæ c. xlii.
pluribus hanc historiam narrat:
quem tamen miror prætermis-
se occasionem huius facti, καί τιν
inquam Megalopoleos, quæ post
cladem Leuæricam fuit condi-
ta ab Arcadibus, ut ait Steph. ut
Diogenes, ab Arcadibus & The-
banis: qua de re lege Pausaniā.

Ὁ δὲ μαθὼν ἴσον ἔχειν ἡ θέλοντας
ἢ ἐπορεύθην) Aelianus, καὶ αὖν ἐ-
μελλον ἀτυχῆσαι τῷ αὐτοῦ. καὶ
τὰ ἡρώδη οὐ τὴν Ἀρίστων. καὶ κλη-
σεὶ καὶ δὴ καὶ ἐμελλον ὑπακῆσαι τοῖς
ἡρώδης αὐτοῖς τοῖς ἡκοντας πᾶς ἡ
χουσι περὶ τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαν-
τες, &c.

P. 201. Πρῶτος δὲ καὶ πλεονάζον-
των τῶν ζητήσεων τρόπον εἰσηγή-
σατο Λεωδάμαντι τῷ Θασίῳ.)
Proclus in primum Eucclidis li-
bro tertio, Μέθοδος ἡ περὶ τὸ εἶδον
ταῦτα καλίστην καὶ ἡ διατὰ ἀνά-
στασις ἐπὶ ἀρχῇ, ὁ μολογῶν καὶ
ἀνάστασις τῶν ζητήσεων. καὶ ὁ
Πλάτων, ὅς φασι, Λεωδάμαντι
παρέδωκεν. ἀφ' ἧς καὶ ἐκείνος πολ-

λαῖν τῶν γεωμετρικῶν ἀριθμῶν ἰσότη-
τα γινώσκων.

Ἀντίποδ' αὐτὸν ὀνομάσκει) Ambrosii
codex αὐτὸν ὀνομάσκει, melius.

Τὴν δὲ περὶ τὸν ὅπρ' αὐτοῦ) Vide
quæ notat Proclus libro secun-
do in primum Eucclidis, in il-
lum locum, Εἰς τὴν δὲ ὅπρ' αὐ-
τοῦ αὐτοῦ, &c.

Pag. 202. Μύσας εἰκόνας ἀνέ-
θηκε Πλάτων.) apud antiquos
qui statuam alicui erigebat, so-
lebant eam certis diis consecra-
re. Itaque Mithridates statuam
quam erigebat Platoni, Musis
dedicavit. Sic Gorgias ille Leō-
tinus, statuam sibi positurus, A-
pollini Delphico eam consecra-
uit, ut refert Athenæus. Et apud
Theocritum amator quidam
sic canit,

Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα
φύλι πεπαισθαι
Χρῦστοι ἀμφοτέρω καὶ ἀσκήμα-
θα γὰρ Ἀφροδίτῃ.

Hanc morem etiam apud Ro-
manos fuisse servatum rectè an-
notat vir harum rerum peritissi-
mus Iustus Lipsius, quem ho-
noris & amicitie causa nomi-
no. Ceterum non est dubium hoc in
est finē fieri solitum, ut statuæ sic
consecratæ manerent intactæ. Cic.
in Verrē, de statuīs loquens: A-
pud omnes Græcos hic mos est, ut ho-
norē hominibus habitum in monu-
mentis huiusmodi, nonnulla religio-
ne deorum consecrari atque contineri.

Νέμεω' αὖν ἄνθρωπος καὶ ἀνδρῶν)
Speusippus apud Apuleium lau-
dat diuinę verecundię Platonis
iuuenis indolem.

Θεόπομπος δὲ ὁ Ἀγ. τοχάρι)
Teñatur doctissimi viri Stepha-
nus & Sambucus scribi in qui-
busdā libris Θεόπομπος: quæ est
sine dubio vera lectio. Lege Θεό-
πομπος ἐν Ἡδονοχάρει. Sic citat

ab Athenæo reperies, & Harpocratiōne. Καταχύσματα.

Εἴναι δὲ αὖτε) Videtur Theopompus Platonem irridere, quod negaret πλὴν μονάδα esse numerum: quanquam hoc non Platonis placitū magis est quàm aliorum philosophorum.

P.204. Καὶ Πλωσίῃς) Apud Athenæum citatur aliquoties Anaxilas in Πλωσίῃς.

Αἵματις εἰσαθρεῖς αἵματι ἐμὸς) De his Platonis versibus vide Athenæum & Apuleiū, qui plerosque conuertit, in Apologia pro seipso prima.

P.206. Μῆλον εἶω· βάλλει με) Qui non videt distinguendum hoc distichum à superioribus?

Εἰς τοὺς Ἑρμῆας τοὺς σαγλυοὺς θέντας) Historia est apud Herodotum, & Platonem ipsum libro tertio De legibus.

Pag.207. Εἴποις ὅτι καὶ Ξενοφῶν πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἐκ διδραχμῶν) Cōstat hoc quoque ex fragmento epistolæ cuiusdā Xenophōtis ad Æschinē Socraticum: in qua de Platone sic scribit, Τοῦ ὅτι καλὸν ἄρα, Αἰγυπία καὶ Ἰνδοὶ καὶ τὸ Πυθαγόρα ἱερὰ ἰσχυρὰ σοφίας ὧν τὸ σκεπτικὸν καὶ μὴ μόνιμον ὅτι Σωκράτης ἠλεῖξεν ἔρωι τυραννίδος, καὶ αὐτὸ διὰ τῆς λήτης Σικελιώτις γαστροῦς ἀμέτρως ἱράπεζα. quibus verbis Platonem innui & cuius per se est manifestum, & Eusebii ac Theodoretus monent. Ταῦτα ait Theodoretus, πρὸς τοὺς Πλάτωνος ὁ Ξενοφῶν ἔγραψεν, ὅτι τὸ Σωκράτης διδασκαλίας ὑπεριδὼν πλὴν τῆς ἱερᾶς σοφίας. Πυθαγόρα διδασκαλίαν ἐξήλωσε καὶ Διονυσίῳ τῷ Σικελίας τυραννὶ σιωπῶν Συρακυσίας ὑπολαβὼν χλιδῆς.

Εἰς τοὺς Νόμοις ὁ Πλάτων) Locust est libro tertio ubi ait Cytum fuisse regem bonum & patriæ amantem: sed παλαιῶν αὐ-

παλαιῶν αὐτῶν.

P.209. Πολλὰ καὶ ἐστραμμένῳ διῶνθαι πλὴν ἀρχῇ τῆς Πολιτείας) Dionysius Halicarnasi. De collocatione verborū. Οὗ ὅτι Πλάτων τὰς ἐαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοσροχίζων καὶ πάντα τρώπον ἀναπλέκων, καὶ διέλιπεν ὁ δὲ οὐκ οὐκ ἔστιν ἔτη. πᾶσι γὰρ δὴ πᾶσι τῷ φιλολόγοις ἡνῶριμα τὰ πρὸς τὸ φιλοπονίας τὰνδρὸς ἰσορροπία, τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ πρὸς πλὴν δέλτον. καὶ τελευτήσαντες αὐτὰ λέγουσιν διβεβλῶσαι ποικίλως μετακειμένῳ πλὴν ἀρχῇ τῆς Πολιτείας ἔχκσαν πλὴν δὲ. Κατέβλεψεν γὰρ εἰς Πειραιᾶ μὲν Γλαύκωνος τῷ Ἀρίστωνος. Meminit & Quintil. lib.8. extremo.

Ἡν πολιτείαν Ἀριστόξενος φησὶ παῖσαν σχεδὸν ἐν τοῖς, &c. Infra idem reperiet, sed aliis autoribus res ibi agitur, καὶ ὁ δὲ ἰσχυρὰ σχεδὸν ὅλῳ πρὸς Προπαγόρα ἐν τοῖς ἀντιλοισκοῖς φησὶ Φαβωρῖν &c. & hoc fere tacit Laertius.

Εἰς τὸν νόμον ποιεῖ Ξενοκράτης) Notissimū & testatissimū hoc Platonis factū. Simile est qd de Archyta Tarentino narrat alii.

P.210. Κοιμώμενος ὅτι αἵματις εἶναι αἵματι) Locust est septimo de legibus: ubi καθύδων scribitur non κοιμώμενος.

Εἰς τοὺς Νόμοις φησὶν αὐτὸς) libro secundo.

P.211. Ταῦτα κατέλιπε Πλάτων καὶ διέθετο) Priorius aut falsæ sunt & cōfictæ, ut alia multa, hæc testamenti Platonici tabulæ: aut hæc Apuleii falsa sunt. Patrimonium in hortulo qui Academia iunctus fuit, & in duobus ministris, & in patera qua diis supplicabat, reliquit. Aurum tantum quantum puer nobilitatis insignis in auricula gestavit.

Ἀρχὴς παλαιῶς Φρεῖαρι) Scrib. Φρεῖαριος. Stephanus. Φίλιπ. &c.

Φιλίππου & Χολιδεύς] Lege, Χολιδεύς, ut est apud Stephanum, qui hunc locum citat, Χολιδεύς (ait) δῆμος τῆς Λαονίης & Φυλῆς ὁ δῆμος τῆς Χολιδεύς. Διομήδης δὲ ὁ Λαερτιάδης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας Χολιδεύς φησὶ. Sed pro δευτέρῳ legendum est τρίτῳ, nisi hic sit Hermolai, aut ipsius etiam Stephani ἀμάρτημα μαθηματικόν.

Εἰς τὸ δυνάμει] Scio hæc verba quibusdam de mēdo esse suspecta: & olim arrisit viri cuiusdam doctissimi sententia, legentis eis τὸ δυνάμει. Sed & ille vanus sunt coniectores: & ego non recte ei sum assensus. Nam est formula in testamentis usitata. Sic in testamento Epicuri ὁ πῶς αὐτὸν διασώσασιν Ἀμυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης καὶ τὸ δυνάμει πῶς ἐν τῷ κήρῳ διαβίβω, & iterum paulo post. Respondet formulæ usitatæ in Latinis testamentis quacunque ratione ut in lege xli. §. 9. Dig. de legatis i i i.

Καὶ τὸ ἐν Ἐριστιάδων] Lege, ἐν Ἐριστιάδων. Stephanus Ἐριστιάδων δῆμος τῆς Ἰπποβοσκίης & Φυλῆς. ὁ δῆμος τῆς Ἐριστιάδης πρὸ ταπεινῶν, ἐξ Ἐριστιάδων, εἰς Ἐριστιάδων, ἐν Ἐριστιάδων.

Εἰς τὸν πρῶτον δὲ] Intelligit quos alibi vocat ὁπρὸς μελῆας τῶν ἐν τῷ διαθήκῃ γεγραμμένων: in Theophrasti testamento. vel τῶν καὶ πῶς διαθήκῃ, in testamento Stratonis. Sunt quos dispensatores legatorum siue exequutores testamentorum vocant Jurisconsulti, Græci ὑποργαί, ὁπρὸς μελῆας, & quæ ὁπρὸς πρῶτος: voce ambigua. unde nata illa quæstio de clericis in Nouella Leonis l. x v i i. Vide Iacobum Cuiacium ad librum secundum Questionum Africani.

Δημοῦ κράτος ἐντελέρων] Lege, ἐντελέρων. Vide Hermolaum dictione ἐντελέρων qui fuit δῆμος τῆς Κερκεσίδος & Φυλῆς.

P. 113. Ἦν ποτε αὐτῶν] Melius in quibusdam libris αὐτῶν.

Μαθητὰς δὲ αὐτῶν] Adde ad eos quos recitet Laertius. Chionem & Leonidem, Heraclenses. Iustinus libro xvi. Hæc illum facere duo nobilissimi iuvenes Cheon & Leonides indignantes, patriam liberaturi, in necem tyranni conspirant. Erant hi discipuli Platonis philosophi, &c.] & Georgium Corinthiū, de quo Themistius: & Aristidem Locrum, de quo Plutarchus in Timoleone. Fuit & Hermodorus ille nota famæ, Platonis auditor, de quo dictum est λόγῳ Ἐρμόδω & ἐμπορεύεσθαι. Cæterum de discipulis Platonis, imò de Platone ipso per multa scitu digna, vide apud Athenæum lib. x i. extremo.

Ἀμυκλῶς Ἡρακλεώτης] Amyclæ Aliano dictæ.

P. 114. Ἐτ' αὖτ' Ἀμύκλῳ] An Ἐτ' αὖτ' potius scribendum, ut est apud Athenæum?

Πύθων καὶ Ἡρακλείδης] Scribitur apud Demosthenem & Plutarchum, apud Aristotelem v. Polit. Πάθων. vide infra in Heraclidē.

Λαδία Ματρίαι] Malim Ματρίαις. licet etiam alibi Ματρίαις. Vide Stephanum. Fuisse autem Latheniam scortum Arcadianam haud ignobile. Platonis discipulam, nec Athenæus omittit. Virilibus solitam se induere etiam apud Themistium legere memini.

Καὶ Ἀξιοθέα Φλιασίη] &c. Themistius, Ἀξιοθέα καὶ τὰς ὁπρὸς λαδία καὶ τὴν ἐν τῷ ἐν γράμματι, & Πλάτωνι πεπονημένη ὑπὸ πολλῶν, ὅχι ποτὶ ἀπὸ αὐτῶν Ἀδίαζε ἰξ

Ἀρχιδίαν, καὶ Πλάτωνος ἡκροῦ
το λαθάνειν αὐτοῦ πορρω ὅτι
γυνὴ εἴη, ὡς περὶ ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ
Λυκομήδους.

Καὶ Δημοσθένει] Vide Demo-
sthenis epistolas.

Σαβίνος λέγει καὶ Μνησίστρατον
Θάσιον Θεοτιθέμενον καὶ δ' μελε-
τηλικῆς ὕλης] Sic lege hunc lo-
cum, ὁ καὶ Σαβίνος λέγει Μνησί-
στρατον Θάσιον Θεοτιθέμενον ἐν
δ' Μελετηλικῆς ὕλης. hoc est,
quod et Sabinus ait libro quarto
De materia declamationum, testi-
monio utens Mnesistrati Thasii.
ita legendum, itaque exponen-
dum esse hunc locum, nemo ne-
gabit qui cor habebit, & horum
Suide meminerit. Σαβίνος πο-
ρεῖς ὅτι Ἀδριανὸς Καίσαρ. ἔ-
γραψεν εἰσαγωγὴν καὶ ὑποθέσιν
μελετηλικῆς ὕλης εἰς βιβλίον δ'.

Addit Suidas edidisse hunc Sa-
binum commentarios in Thu-
cydidem. Neque dubito, scho-
lia quæ hodie extant, è Sabini,
Antylli & Phæbamonis com-
mentariis esse decerpta.

Φιλοπλάτωνι δέ σοι δικαίως ὑ-
παρχέσθ] Ergo suum opus mu-
lieri προσφονεῖ Laertius.
Καὶ τὴν ἐφοδὸν τ' ἐπαγωγῆς]
Intelligit eam partem sequentis
tractatus, quæ Platonis continet
placita. quam partem cur appel-
let ἐπαγωγὴν viderint alii. Ego
lego ἀγωγῆς. & ἐφοδὸν τ' ἀγω-
γῆς explico, seriē doctrinæ Pla-
tonicæ: siue summā paucis ver-
bis certo ordine comprehensam.
Ἐφοδὸν appellant Græci in ra-
tione disputandi argumentorum
seriem siue dispositionem: nam
& διατάξιν pro eodem dicunt.

P. 215. Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ
πρὸς Ποινητὴν Ἀλεξάνδρον] Verba
Aristotelis extant apud Athe-
næum, Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ πρῶτῳ

ποινητῷ (ait ille libro xi.) οὕτως
γράφει, Οὐκοῦν καὶ ἐμμέτρους
τοὺς καλεσμένους Σωφρονισμῶν
μὴ φῶμεν εἶναι λόγους καὶ μιμήσεις ἢ
τοὺς Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Τηέως τοὺς
πρώτους γραφέντας τῷ Σωκράτι-
κῶν διαλόγων. καὶ τικὸς φάσκων
ὁ πολυμαθὴς αἰσθάνει. Ἀριστοτέλης
πρὸς Πλάτωνος διαλόγους γεγρα-
φέντας ἢ Ἀλεξάνδρον.

Ὡς περὶ τῶ καλῶ] Legendum
τῶ καλῶ.

Δύο εἰσιν ἀνωτάτω χαρακτῆρες]
Deceperit Ambrosium vel falsa
lectio (legit enim ἀνώτατοι. ine-
ptē) vel Laertij concisa oratio.
nam ille quidem hoc vult ἢ ἀ-
νωτάτω διαίρεσις τῶ Πλάτωνος
λόγου εἰς δύο εἶσι χαρακτῆρας.
Quid sit: τὸ ἀνωτάτω γὰρ e-
tiam pueri norunt.

P. 218. Ἐστὶ μὲν γὰρ ἐπαγωγὴ]
De his consule Platonicos: Al-
cinoum imprimis qui & plenius
& planius ista exponit.

P. 220. Ἐκαλεῖτο τετραλογίαν]
Sic & apud Aristoph. schol. sit
mentio cuiusdam τετραλογίης
Πανδίου δ' Philoclis poetæ, in
commentariis Avium. Meminit
idem alibi Æschyli τετραλο-
γίης, ad hunc è Ranis locum,
πρῶτον δέ μοι τ' ἐξ Ὀρεσίης λέ-
γει, sic scribens: Τετραλογίαν φέ-
ρουσιν τὴν Ὀρεσίην καὶ διδασκα-
λίαν Ἀτταμένονα, Χρησφόρου. Ἐτ'-
μυμίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρί-
σταρχος δ' (πρὸς Ἀρίχ.) καὶ Ἀπολ-
λωνίου τριλογίαν λέγουσι χωρὶς
τῷ Σατυρικῶν. Ait Aristar-
chum & Apollonium separasse
satyricam fabulam à reliquis, ut
esset τριλογία, non τετραλογία.
sed hoc non obtinuit Alianus
de Platone, Ἐπέθετο οὖν τραγω-
δίαν, καὶ δὲ καὶ τετραλογίαν εἰργά-
σατο. Idem libro ii. cap. vii.
καὶ πρῶτα γε γὰρ Σατυρικῆς, ὅστις

ποτ' ὄντ' ὄν, Οἰδίποδι ἢ Λυκάονι, ἢ Βακχῆς, ἢ Ἀδελφῆ Σατυρικῇ. τοῦτου δ' ὅτι τὸ ΕΥριπίδης ἡ. Ἀλέξανδρον, ἢ Παλαμήδη, ἢ Τρωσὶ, καὶ Σισύφῳ σατυρικῇ.

Pag. 224. Κοινῶς ὃ λέγεται παρ' αὐτῶν σοφία ἢ πᾶσα ἡμπαρία) Imò etiam alii scriptores ita hanc vocem usurpant: testanturque Homeri scholia hanc esse primam ipsius vocis notionem. neque aliena sunt ab ea sententia, quæ docet Clemens Stromatum libro primo. At notatio nominis eum suadet propriè appellari σοφόν, qui deum colit. est enim σοφός πρὸς τὸ σέβειν. vide in Etymologico. Porro EVripides, Platonis amicus & familiaris, ita frequenter hac voce usus est, ut etiam reprehendatur eo nomine à scholiaste: qui sic ait ad eum ex Medea locum, ubi σοφόν appellat poeta Pandionem. Δι' ἐπιφορὸς ὄν, ὃ ΕΥριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφός ἢ σοφὴ. πρὸς μηδ' ἐν χρήσιμον ὥρα λαμβάνων τὸ ὄνομα. καὶ τί γὰρ σοφός ὁ Πανδίων γίνεσθαι; ἔ γὰρ δὴ σφόδρα τοιοῦτον αὐτῷ τὸ ἔργον, ἀλλ' οὐδ' ἐπανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥς περ ὥρα πληρώματι χρῆται τῇ λέξει.

P. 225. Φαῦλον ἀκομψόν) EVstath. in librum ultimum Iliad. quum docuisset vocem φαῦλον significare non solum τὸ κακόν, sed etiam τὸ ἀγαθόν, subdit, ὡς ΕΥριπίδης. φαῦλον, κομψόν, τάχισον. Lege. φαῦλον, ἀκομψόν, ταίμεγισ' ἀγαθόν.

Λέχης ἀτρίβων) Λέχη vox manifestò Syriaca) est φλυαρία ἢ πολυλογία. ἀτρίβων autem est, ὃ μὴ ἐκ τριβῆς ὢν, ἀλλὰ ἀπειρῶ. & contra apud eundem in Me-

dea, τρίβων pro ἐπιτριβῆς & versatus in aliqua re accipitur. Herodotus M. Ipromene ἔδλ' αἰ ὅστις μὴ καρτατρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοῖα λῖνα ἢ καννάει. ὅτι τριβανδύοι μὲν ποιεῖται dictione homines in rebus forētibz magnum usum habentes Antiphon appellavit, ut notat Harpocration & Moschopulus. hi sunt quos Plautus lingua factio, ot, inertes opera, & Sophocles, κακὰς πρὸς ἀρχμῶν ἐν ὃ τοῖς λόγοις, θράσεις, dicunt. hunc locum explicone quis posthac sermones hīc palliatos cum interprete somniet.

Χρῆται ὃ ὁ Πλάτων ἐνίοτε αὐτῶν καὶ ὅτι τὸ καλόν. Mirum sanè: sed puto scribendum κακόν. aut si καλόν retinere liceat, sensus erit, Platonem etiam ea quæ sunt honesta & καλὰ. vocare φαῦλα: non quidem ἢ καλὰ, sed propter vilitatem ipsorum aut similem causam.

Pag. 226. Σημεῖα τιτὰ τοῖς βιβλίοις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους) Si non inuidisset nobis rerum omnium consumptrix vetustas, libros Diogenis Cyziceni & Suetonii Tranquilli, quos scripserant Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων minus esset hodie obscurū antiquorum in hac re studium: quod fuisse maximum docet satis Epiphanius ἐν τῷ πρὸς μέτρων. Nunc quod ille nos docuisset cogimur aut ab hoc scriptore, aut ab Isidoro reperitare. Eum vide lib. 4. cap. 11.

Χ λαμβάνεται πρὸς τὰς λέξεις καὶ τὰ γήματα) Ait τὸ χ assumi πρὸς τὰς λέξεις. Quas? nempe eas quæ vel novæ essent, (nam Plato non paucos primus usurpavit) vel elegantius aut paulo audentius translata; aut alia ratione notatione dignæ in di-

tionem Platonis. quare λέξεις posuisse videtur pro λέξεις πεποιημένας aut ἐχηματισμένας. & χήματα fortasse vocat τὰς τῆς διανοίας figuras: κατ' ἐξοχὴν. Porro autem sæpe inter legendum occurrunt apud Græcos interpretes hæc verba, διὸ τὸ χ. quibus ferè vtuntur, quum aliquid reprehendunt, aut cuiusdam vocis seu locutionis nouitate & insolentia offenduntur. vt ecce apud Sophoclem, hoc versu, Σφωὶν τὸ μὴ ποιτεῖν κακῶς. κακῶς ait scholiastes ἢ ἀτυχεῖν, διὸ τὸ χ. & in scholis manuscriptis Euripidis, quæ mihi communicauit doctissimus Galeus, ad hunc versum ex Medeo, μετ' ἀδρόεος σφὲς νδν ἀτιμάσας ἔχει τὸ χ. ait scholiastes, ὅτι κακῶς τὴν σφὲς ἐχρήσατο. ἴδει γὰρ αὐτὴν εἰπεῖν. quin pro eodem interdum dicunt, χιάζετα ὅτι οὐ σίχθη. Itaque τὸ χ. est apud eos χιασμὸς, & deculpationis loci (vt loquitur Gellius) nota. hic tamen diuersum vsum eius docet Laertius: quod mirum videri non debet: neque enim omnes eodem modo vtebantur eadem nota: vt de asterisco apud Eustath. & veterem Homeri scholiasten itémque alios scriptores obseruauimus: ideóque citant grammatici Græci librum de Notis Hesiodicis ab Aristonico grammatico conscriptum.

Διπλῆ] Diples figura nota est. Diple autem ἀπεισιγμένη, ita notabatur.

Χ ἀπεισιγμένην πρὸς τοὺς ἐνλογαὺς καλλιγραφίας] Satis prudenter fecit hoc loco Ambrosius quum vocem Græcam retinuit, quam non intelligebat. Ita vocabant χ. cum duobus pun-

ctis, + hoc modo: vt de diple ἀπεισιγμένη iam diximus. Græci etiam hac nota vtebantur, quæ significat χρήσιμον vel χρηστόν. & laudabilia quum excerpserant, χρηστομαθίας (Seneca in epistolis Excerpta) appellabant. quales hodiéque extant ex Strabone, & quales penes me sunt ἐν τῇ Φωλίᾳ βιβλιοθήκῃ: χρηστομαθείαι, haud sanè aspernandæ: quæ, vt puto, lucem adhuc non viderunt. In antiquis editionibus Pindari sæpe occurrit χ. ἀπεισιγμένην, haud scio quàm rectè. Scholiastes enim simplex tantum χ. appositum dicit.

Ὁ βελός ἀπεισιγμένη] In prioribus editionibus scriptum erat ὁ βολός: & ita scriptum reperi etiam apud alios. vocabantur & ὁ βόλοι exdem notæ. Hesychius, Ρ' ἄβδοι ὁ βολοὶ οἱ ἀπεισιγμένοι τοῖς Ὀμήρῳ σείχοις. Epiphanius de obelo, ἀπὸ ἀπλήστως γράφεται τῇ καλουμένῃ γραμμῇ ὁ βελός ὃ κ' κληταὶ καὶ Ἀπικλὴν χροῖσιν, ἄλλοις ὃ καλεῖται δορυ ἢ δορυ λότην. Quid est autem ὁ βελός ἀπεισιγμένη? Puto fuisse obelum cum geminis punctis, quem alii Græci ac Latini critici limniscum appellabant: + & ita notabatur. Epiphanius enim de limnisco, (vel potius lemniisco,) sic scribit, λίμνισκος σημεῖον ὅτι γραμμὴ μία, μεσολαμβάνη ὑπὸ πεντημέτων δύο μιᾶς μὲν ἐπ' αὐτῇ ὥστε, τ' ὃ ἄλλης ὑποκάτω.

Ἀντίσιγμα ἀπεισιγμένη] Fuit & ἀντίσιγμα ἐσιγμένη, de quo Isidorus: & ἀντίσιγμα ἀπεισιγμένην, quod ita notabant.

Κεραύνιον] Lege, Κεραύνιον. Erat enim nota ad instar cuspidis fulminis + hoc modo. Cerauium Isidoro,

+ Has notas depictas habebis in calce harum annotationum.

Α' στίχον Θ.] De hac nota vide Eustathium in v. Iliad. & Epiphanium.

Νεωστὶ ἐκδοθέντα εἴ τις ἠθέλει διαγνῶναι] Fortasse, ἠθέλει ἀναγνῶναι.

Pag. 227. Περιέχειν ὃ ἐκ τοῦ μέσου] Hæc pertinent ad illam ψυχρονομίαν in Timæo descriptam.

P. 229. Εἴνα τε αὐτὸν καὶ ἐκ ἀπειρον κατασκευάσθαι] Scribe καὶ ἐκ ἀπείρους ex Platone.

Σφαρρείδῃ ὃ διὰ τοῦ καὶ τὸ γυνήσαντα τοιοῦτον ἔχειν χῆμα] Plato, διὰ καὶ σφαρρείδες ἐκ μέσου πάτη πρὸς τὰς τελευτάς ἴσον ἀπείχον καὶ κυκλοτέρους αὐτὸ ἐπορνύσασατο πλείων τελευτάτων ὁμοιότατον ἢ αὐτὸ ἐαυτῶ χημάτων. Postrema verba Platonis ambigua sunt. Laertius accipit ita quasi dicat Plato mundi fabricatorem formam sphericam mundo à se condito tribuisse, ut esset sibi eius auctori similis. & ita Proclus quoque interpretatur. τὸ γὰρ πρέπον, αἰτ. καὶ τὸ λαμβάνοντι πρέπον ὅτι καὶ τὸ διδόντι, καὶ τὸ πρὸς δειγμάτι. τὸ λαμβάνοντι μὲν, ὅτι τέλειον ὄν καὶ τὸ τελειοτάτω τῶν χημάτων φίλον ὅτι, καὶ πάντα ἀεικλήφοις. τὸ πάντων ἀεικλήπικον. τὸ διδόντι ὃ, ὅτι νοῦς ὢν, καὶ εἰς ἐαυτὸν ἐστραμμένος, ὁμοιότατον αὐτῶ καὶ πρέπον χῆμα ἀπεργάσῃ. ὁ γὰρ νοῦς ἐν τῷ σφαίρας κινήσει πρὸς ὁμοίον ἔχει νόησιν ὡς εἶρηκεν ἐν Νόμοις. καὶ ταυτὰ καὶ ἰσοκύττες, καὶ ἐν τῶ αὐτῶ, καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἰσταμένους. Sic igitur Proclus & Diogenes qui vocem αὐτὸν ἀπὸ ἐαυτοῦ, ut videtur, non agnoverunt: neque est apud Proclum. Cicero aliter verba illa accipit: sic enim vertit, ut omnes partes simillimæ omnia essent. Apuleius quoque,

Ideirco autem perfectissimo & pulcherrimo mundo instar pulchra & perfecta sphaera à fabricatore deo quasitum est, ut sit nihil indigens: sed operiens omnia, coercensque contineat pulcher & admirabilis, sui-que similis, sibi-que respondens. Alcinous in Institutione sua hæc verba consulto fortasse contilio non attigit: Ait, χῆμα δὲ αὐτῶ ἀεικέλιον τὸ σφαρρείδες, ὁμοιότατον χημάτων καὶ πολυχρότατον καὶ δεικνυτότατον.

Καὶ ἀφθαρτον διαμείβειν τὸ κόσμον] Lege διαμείβειν.

Διὰ τοῦ μὴ διαλύεσθαι εἰς τὸ θεόν] Ambrosii codices, διὰ τοῦ μὴ εἰς τὸ μὴ ὄν. At Plutarchus aliam causam affert, Statuit Plato, ait ille, mundum ἀφθαρτὸν μὲν ὅτι τῇ φύσει, οὐ μὲν οὐδ' ἀρρησώμενον γὰρ θεοί καὶ σωοχῆ. Θεός. Alcinous, πρὸς τὸ τέλει αἰῶνος καὶ ἀγῆρων, ἅτε μηδενὸς αὐτῶ πρὸς ἰούσης τῆς κινήσεως περικύττου quæ desumpta sunt à Timæo.

P. 230. Ἄμα γὰρ ὑπάρχειν αὐτῶ] Scrib. αὐτὸν

Pag. 231. Θεὸς μὲν οὐκ ἔχει τὸ πολὺ πυρὶναι] Interpres, εἰ τὸ πολὺ πυρ.

Γενέσθαι ὃ δημιουργῆμα] Plato apertius γινώ δημιουργὸν τυκτόν τε καὶ ἡμέρας μηχανήσασθαι.

Οἱ σὰν δὲ ὅτι τοῦ μέσου κινέσθαι πρὸς τὸ μέσον] Plato γινώ ὃ τροχὸν μὲν ἡμετέραις, εἰλευμένῳ ὃ πρὸς τὸν διὰ πλείονος πόλον ἰεταμένον. Diogenes εἰλέσθαι cum Aristotele accepit pro κινεῖν: Cicero verit, *sustinetur*. Sed vide Proclum: nam de illo Platonis ῥητὴς magna est inter Platonicos & Aristotelicos contentio.

Εἰπε δὲ ἀτίμω εἰσεῖς δύναιτο μὲν διαμολῶν εἶναι, τὰ δὲ εἰς ἀνάγκας

αἰτίας (φρσι) λεχθέν. De duabus causis habes apud Timæum Locrum initio, & Platonem in Timæo. Ex sunt θεός siue γῆς, & αἰθήρη. Vocem διαμαρτυρῆσαι esse mendosam facile videbit qui animum attendet: etsi interpretes quoque ita legit. Mihi nondum reperta vera lectio.

P. 237. Εἰ μὴ τὸ τέλος ὑπομαρτυρεῖται ὅτι τὰ πράγματα ἐν ὑπερβαλλούσῃ διαφορᾷ δύνανται Duplici mendo contaminata est hæc periorus. Nam & ἀπαρτήματα vel δυσπαράστηλα (mutatis inuicem in & δι', vt sæpe) legendum omnino est: & διαφθορᾷ non διαφορᾷ.

Πρῶτον αὐτὸν διασυστῆσαι] Nō damno penitus istam lectionem: tamen suspicatus sum aliquan-

do scribi debere πρῶτον αὐτὸν δοκεῖν συστήσαι.

P. 240. Η' ὅτι ἀνδρεία τοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ φροῦροις μὴ ἐξίστασθαι ποιεῖν, ἀλλὰ μῆνιν) Nihil cenfeo mutandum, etsi duriusculè dictum. Est autem ἐξίστασθαι ποιεῖν, refugere ne aliquid facias. sic ἐξίστασθαι ἀναλοματίων κ' δὲ ἐν dicimus pro sumptibus nullis parcere. Alcinous sic definit, Η' ἀνδρεία ἐστὶ δόγματι ἐν νόμῳ σωτηρία δεινῶ τε καὶ μὴ δεινῶν τετέστι διασωσεῖ καὶ δυνάμει δόγματι ἐν νόμῳ. quæ definitio latius fortitudinem extendit quàm vulgo soleant philosophi alii.

Pag. 241. Εἰς χρημάτων λόγον ὑπομαρτυρεῖται] Potest & ὑπομαρτυρεῖται legi.

AD LIBRVM QVARTVM.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ.

P. 252. Τὰ μὲν δὴ μὲν Μυρρίτουσι] Scribo, τὰ μὲν δὴ μὲν Μυρρίτουσι] ὦν.

P. 253. Ο' τε καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφων, &c.] Huius epistolæ meminit Athenæus libro viii. Διονύσιος γοῦν ὁ πόρταρος ἐπὶ ταῖς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαῖς, καὶ τὰ τ' φιλοπονοῦσας αὐτῷ διεξέρχεται. ἔτι τε τ' φιλοπονοῦσας ἐραυίζουσας τε πρὸς πολλῶν αὐτὸν διελίγχεων ο'νειδίζει καὶ τ' Λαοδυνείας τ' Ἀρκαδικῆς (sic legendū) ἱταίρας ἐρωτα. Quæ verba repuntur in xi.

Σὺ ὅτι διασπορεύεις, &c. Huc pertinent hæc ex eadem Dionysii epistola quæ apud Athenæum extat, Σὺ τισὶν φιλοπονοῦσας ο'νειδίζεις αὐτὸς μὲν ἐκλελοιπὼς ἀχρόκερδεις, τί γὰρ αὐτὸς ποιεῖ καὶ ἔχ' ὑπὲρ ὧν ἑρμείας ὠφελεῖν

αὐτὸς ἐκλελοιπὼς ἐραυτὸν θυμῶν ὅτι χειρεῖς;

Πρῶτος ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐθέσαστο τὸ κοινόν] Nihil aliud est θεάσασθαι τὸ κοινόν ἐν τοῖς μαθήμασιν, quàm θεάσασθαι τὴν κοινωνίαν τὴν ἐν τοῖς μαθήμασιν ὄσαν. At hoc quid potest verum esse, quum primus Plato, ait Apuleius, tripartitam philosophiam copularit, sibi que inuicem necessarias partes, neque pugnare inter se tantummodo, sed etiam mutuis adiuvare auxiliis ostenderit? Sed de scientiis mathematicis sic propriè dictis sensit Laertius.

Pag. 254. Πλάταρχος δὲ φησιν ἐν τῷ Λυσάνδρῳ βίῳ καὶ Σύλλῃ] Plutarchus in vita Syllæ quosdam recensens, qui morbo pediculari fuissent extincti, Acastum Pelicæ filium, Alcmanem lyricum, Pherecydem theolo-

gum, & Callisthenem Olynthiū memorat, & hoc amplius Mucium Iuriconsultum, Enniūque primum belli seruili iautorem. de Speusippo. ne γρὺ quidem, ut aiunt. Aut igitur memoria labitur Diogenes, aut codex Plutarchi hodie mutilus circumfertur. Equidem, quum ij qui Plutarchi manuscriptis codicibus vsi sunt, nihil tale obseruauerint, labor ut credam hūc quoque μνημονικὸν ἀμείρτημα commississe Laertium.

P.255. Εἰς ἱστορίαις πρὸς Δίωνα] Harum meminit Plutarchus in commentario De discernendo amico ab adulatore.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ.

P.256. Ξενοκράτης Ἀγαθλιώ-
ροϋ Καρχηδόνιοϋ] Repone prio-
rem lectionem, quæ est verissi-
ma, Χαλκηδόνιοϋ. Fuit enim
Xenocrates Chalcedonius (non
Carchedonius) vel Strabone re-
ste, & rectè Χαλκηδόνιοϋ apud
Suidam & Ælianum. quāquam
meminimus etiam apud hunc
mendum simile aliquando ob-
seruare in ista voce.

Θύε τὰς χάρισι] Ita dicebant
de hominibus mœstis. ut contra
urbanos & eos qui χαρίεντες
Græcis appellantur, dicebant li-
tasse Gratiis. Eὐνapius Ἄνδρες
ἀξιοὶ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματι
πᾶσι ὅσα γε ὁ Βερωνικιστὴς τὰς
χάρισις ἐθύσε. καὶ ἰκανὸς ἀνθρώποις
ὀμιλεῖν ὅτι καὶ εἶν. Vide eundem
in Iamblichō. Extat & apud
Plutarchum, in vita Caii Ma-
rii, & præceptis connubiali-
bus.

Εὐνὴ ὁ Λαίδα] Vide Acronem
Horatii interpretem, in satyram
111. lib. 11.

P.257. Ὄστε μὴ ἐξὸν αἰσχυρῶν
Vide Cic. ad Atticum, & pro
Balbo: necnon Valerium Ma-
ximum, libro secundo, capite
De maiestate.

Ἀλεξάνδρου γουὶ συχρὸν ἀφύ-
ριον] Quinquaginta talenta ut
apud Ciceronem, Plutarchū, &
Stobæum legimus: triginta, ut
apud Hesychium Milesium &
Suidam. aliquot talenta, ait
Val. Max. quem vide.

Καὶ χρυσὸν σφαῖρα τιμηθῆντα] Sumtum videtur ex Timeo: cu-
ius verba hæc sunt. Τίμηθ' δὲ
φησι, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος,
τῇ τῆς Χίων ἐορτῇ τὴν πρώτην ἐκ-
πιόντι χρὸν. ἄθλον ἐθηκε σφαῖραν
χρυσωὴν. καὶ ὅτι σφαῖρα ἐξέπτε
Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος. καὶ λα-
βὼν τὴν χρυσωὴν σφαῖραν ἀνάλυσεν
τῷ Ἑρμῇ τὴν ἰδρυμένην ἐπὶ τῇ αὐ-
λῇ ἐπέθηκεν. ὥστε εἰσάγει καὶ τὴν
ἀνθινὰς ἐπέσθλην ἐπὶ τῇ θύρᾳ σφαῖ-
ρας ἐσπύρας ἀπαλλασσούσης
πρὸς αὐτόν. Vide Athenæum.

Οἱ δὲ τὸ πο φασὶν εἰσεῖν. Παρ'
ἐμοὶ γὰρ σφαῖρα ἐκνήπιετα] Subaudiendum est ἀλλὰ συναφέν-
ται τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἱμάτια. hoc est,
lana apud me non carminatur:
sed posteaquam est carminata,
& vestis ex illa facta, tum mihi
polianda traditur. Non est ob-
scurum quid sibi voluerit Xe-
nocrates. Quod autem vir eru-
ditissimus Hieronymus Mercu-
rialis, putat legendum γναφίε-
ται, propter istud Arcefilai di-
ctum, quod apud Galenum in
secundo De differentiis pulsuum
extat, ὡς ἔδειξεν πόρον εἰς συναφίαν
φέρει, mihi (quod cum bona e-
ius venia liceat) non ita vide-
tur. Nam, ut nihil mutemus, ea-
dem erit sententia.

Pag. 261. Ἀθρυῖοι δὲ ὅμοι
τοιοῦτον ὄντα ὅτι πρᾶσιν ὅτι
τοῦ με-

τὸ μέλοιαιον δὸποναιῶτα θείναι] Lege, ἀτοναιῶτα, ut in editione vetere recte est. Significat Laertius Xenocratem venisse ab Atheniensibus, quod non posset τὸ μέλοιαιον pendere. Fuit hoc apud Athenienses tributi genus quod soluebant quotannis inquilini: de eo sic est apud Harpocratiōnem, Οἱ μὲν τοὶ μὲν τιθέντες τὸ μέλοιαιον μέτοικοι, ἀπὸ γονίῳ πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ εἰ ἐάλωσαν, ὅτι πρῶτον οἶκοι. Vide plura apud illum grammaticum, ac Suidam, necnon Pollucem. Meminit & Synesius Παρὶ ἐνυπνίων. At quod Diodorus narrat libro undecimo Themistocle auctore & impulsore Athenis fuisse inquilinos hac pensitatione liberatos: apparet id non fuisse diuturnum.

P. 263. Τοῦτό φησι Μυρωνιανός) Diuersissima sunt quæ super hoc memorat Plutarchus. apud quæ dicitur Lycurgus Xenocratem publicanis abstulisse, quū eum traherent in iudicium τῷ μέλοιαιον nomine. Locus est in vita Quinti Flamini.

Ἐπὶ Λυσιμάχῃ ἀρξάμεν] Alii Lysimachidem vocant.

ΠΟΛΕΜΩΝ.

Pag. 263. Πολέμων Φιλοστράτης] Addit Suidas ἡ Φιλοκράτης.

Ὁ δὲ δὲν διαπραπείσῃρε τὸ λόγον ὁμοίως] Aliter Valerius Maximus, Xenocrates vultum, inquit, in eodē habitu continuit, omisissque de quibus differebat, de modestia ac temperantia loqui cæpit.

κατ' ὀλίγον ἐθιγὰθη] Recte

κατ' ὀλίγον: quod ex his Valerii verbis potest intelligi: nā Laertius ut verborum compendium faceret, id nobis coniiciendum reliquit. *Primum, inquit, coronā capite detractam proiecit: paulo post brachium intra pallium reduxit: procedente tempore, oris conuiuiali hilaritatem deposuit: ad ultimum, totam luxuriam exuit, vniūque orationis saluberrima medicina sanatus, ex infami ganeone maximus philosophus euasit.* habes eandem historiam fusè expositam apud Lucianum Bis accusato. Notandum verò quod ait Valerius, Reduxisse eum brachium intra pallium. Nam hoc apud antiquos Athenienses fuit pudoris & modestiæ signum. *Æschines, ὥς τις ὁ νυνὶ πάντες ἐν ἔθει πρῶτον, τὸ τὰς χεῖρας ἐξω ἔχοντες λέγειν, τότε τοῦτο θρασυτί ἐδόκει εἶναι.* Quintilianus libro XII. *Quapropter mihi falli multum videntur qui solos esse Atticos credunt, tenues & lucidos & significantes, sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra pallium continentes.* Ideoque apud Romanos olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga constitutus, ut ex Cicerone obseruat doctissimus Turnebus.

Pag. 264. Πρώτον γε εἶναι πωλεῖν, καὶ ἀρματολογοφῆσαι] Quod fuit diuitū & beatorum hominum, non quorum virtutibus obstat *Res angusta domi.* Vnde eleganter Simonides dixerat, τὸ ἱππολογοφῆσαι καὶ λακύνθοις ὑπαθεῖν, ἀλλὰ ἀρούρης πυροφόροις.

Καλαπυγ.] Versus est Aristophanis.

V u u

Pag. 266. Ην δὲ καὶ φιλοσοφικῆς &c.] Totus hic locus ita legi & distingui debet, ὡς δὲ καὶ φιλοσοφικῆς καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅπως μὲν τὸν κομικὸν τὰ ποιήματα αὐτῶ.

Κύων τις ἰδὲ κεῖ συμποιεῖν Μολοπικὸς καὶ ἐνθα ὡς τὴν Φρυγίαν.

Οὐδὲ γλυκὺς, ὡς δὲ ὑπόχυτος, ἀλλὰ πράμνι.

Notum est illud Aristophanis apud Athenæum, ἃ Ἀθηνῶν δῆμον ἔτε ποιητῆς ἠδ' ἐδάσκηλοι καὶ ἀσέμφοροι, ἔτε πρᾶμνις σκληροῖσιν οἶνοις. quæ hunc locum non parum illustrent. Nam illas voces, γλυκὺς, ὑπόχυτος & πράμνι, certas esse vini appellationes, is demum ignorat, qui Athenæi libri primi fragmenta nō vidit. Neque est quod pluribus hanc emendationem confirmatum eamus. quum præsertim apud Suidam quoque ita legatur: qui habet hunc locum, dictione ὑπόχυτος: cum vide: simul observa quàm parum fideliter soleant grammatici auctorum quos citant locos referre: quibus persæpe abundè satis est, modò eam vocem, qua de agitur, retineant. tale est quod apud eundem in voce φλοιὸς observari potest.

Οὐ μᾶλλον πολέμονα] Traiectis, in qua creber Laertius. pro, μᾶλλον δὲ οὐ Π. Sic suprâ, μόνον μὴ ἀχρίασαι, pro μὴ ἀχρίασαι μόνον, ne colorem quidem mutasse.

K P A' T H Σ.

Pag 267 Ὡς ἀπο μὲθ' Ἰστροῦ ἦεισεν] In quibusdam editionibus ἦϊσεν. quæ lectio propius abesse à vera videtur. Nam ea, nisi fallor, est ἦϊξεν.

Λείψανα τῶ χρυσοῦ γυῖες] Ita

vocabant proverbiale loquendi genere viros pios, probosque & n. inimè malos. & ita apud Plutarchum in vitis, & Platonem V. de repub. Sic etiam dixerunt homines aureos. Theocritus, Ἀμύλως δὲ ἐφίλασαν ἴσθ' ἑυγῆ. ἢ ῥα τὸ τ' ἦσαν χρύσειοι πάλα ἀϊδρεῖς, ὅκ' αἴτε φίλας ὁ φιλαθείς. Julianus in epigrammate Τίλιαν χρύσει.

K P A' N T Ω P.

Pag. 270. Καὶ γήρως ἡλυθεν ἄτε πρὸς αὐτῷ] Iuxta illud Menandri, ὅν οἱ θεοὶ φιλεῖσιν ἀποθνήσκει νέος. & Plautus, Quem dij diligunt, moritur iuuenis. Plutarchus in consolatione ad Apollon.

Γῆ. συ' δὲ τεθ. Legendum puto ὑπεδέξω. ὑπεδέξῃ tamen ferri potest.

Εἰ γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν] Videtur παραφθῆναι ex isto EVripidis apud Stobæum, Εἰ γῆς φίλης ἔχθοισι κρυφθῆναι καὶ τίφῃ] Vbi legendum fortasse μυχοῖσι: hic verò φίλης non φίλοις.

Οἱ μοι. τί δὲ οἱ μοι θνητὰ τοῖς πεπρόθυμοις] Est & apud Plutarchum in Commentario περὶ δούλειας.

Λέγειται δὲ καὶ Ἀνταγόραν ἃ ποιητὴν ὡς Κρ. τοῖς οἷς ἱεράτα ποιημῆα φέρεται ταυτὶ] Lege, Λέγειται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τοῖς ποιητῆς ὡς Κρ. &c.

P. 271. Θαυμάζειται δὲ αὐτὸ μάλιστα τὸ περὶ πένθους] Consolabatur Crantor hoc Commentario Hippoclem, lugentem filiorum morte. Huius varii meminere, ut Plutarchus in Cōsol. ad Apoll. & Cicero Legimus omnes (inquit in Lucullo) Crantorē veterē Academicū De Iulius

est enim non magnus, verum aureo-
lus, & ut Tuberoni Panatius pra-
cipit, ad verbum ediscendus libel-
lus. Eum libellum, ut ipse ait, au-
reolum, dubium non est quin in
suo de consolatione magnam
partem expressisset: quod & Hie-
ronymus his verbis testatur, Le-
gitimus, inquit, Crantorem, cuius
volumen ad consouendum dolorem
suum, sequutus est Cicero.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

P. 272. Ε'πιχών τὰς δ' ὁποῖα σεις)
Α'πόφασις hoc loco est quam
δ' ὁποῖα σεις dicunt οἱ ἐν τῷ ἀε-
πάτῃ, ex summi præceptoris
doctrina: hoc est, oratio aliquid
affirmans vel negans. Lapsus est
igitur Ambrosius, qui δ' ὁποῖα σεις
accipit pro negatione, ut ab A-
ristocle fieri amat. quum hoc lo-
co, nō magis negationem quàm
affirmationem significet. & hoc
est quod ait infra, Arcesilaum
καὶ πάντων ἐπέχειν.

Καὶ πρῶτον ἐκίνησε τὸ λόγον
ἐν τῷ Πλάτωνος ᾧ περὶ δ' ὁμοῦ)
M. Tullius 11. de Finibus, lo-
quens de Socrate, Is enim per con-
tando atque interrogando dicere so-
lebat eorum opiniones, quibuscūq; dis-
ferebat, ut ad ea quæ ἢ respondis-
sent, si quid videretur diceret, qui
mos quā a posterioribus nō esset re-
tentus, Arcesilas eum reuocauit.

P. 273. Τὰ ἐξ Α'νδρομέδης ΕΥ-
ριπίδης προσενεκάμην) An
προσενεκάμην, ut supra προ-
φίρετο? Sic tamen infra, προ-
φίρετο τὰς Α'ριστίππου χρείας.
versus autem quem ponit Dio-
gen. pronuntiabatur à Perseo,
Andromedam alloquente, quod
si quis plura cupit eius fabulæ
fragmenta legere, adeat Aristo-
phanem in Thesmophor. nec-

non Theocriti scholia in φαρ-
μακευ.

Ὡς παρθέν' εἰ' σῶσάμι σ', εἴση
μοι χάριν) Ex hoc loco facile e-
rit dare lucem scholiastæ EV-
ripidis, qui habet EVbuli Co-
mici versum ex isto παραδ' ἠθείγ-
τα. quam enim ansam traducen-
di EVripidis sumpsit Plato co-
micus ex hoc versiculo qui est
in Medea,

Ἔσσω σ' ὡς ἴσασιν Ε'κλυῖαν
ὁ σοί

eandem EVbulus ex superiori
sumpsit. Vide scholia in il-
lum ex Medea versiculum.

Α'γε με ὦ ξένε) Lege,
Α'γε μ' ὦ ξέν' εἴτε δ' μοι δ' ἰθέ-
λεις εἴτ' ἄλογον.

Verba sunt Andromedæ peten-
tis à Perseo ut se liberet.

P. 274. Τήλῃ μὲν Φρυγίῃ τήλῃ
δ' ἰερῇ Θυάτειρᾳ) Si sequimur
geographos, legendum erit Λυ-
δίῃ non Φρυγίῃ. In Lydia enim
non in Phrygia collocant illi
Thyatiram urbem. Verum pro-
pter locorum vicinitatem, nihil
est mutandum. Nam hæc nomi-
na sæpe confundi, vetus est geo-
graphorum querela. vide Stra-
bonem libro XIIII.

Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν) Lege,
(Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν) πάντοθεν
μετ' ὀδυρῆα.

Deest verbum ἔφη, vel ἀπεφώνη-
το. ut passim in citandis auctori-
bus fieri solet. Videtur autem
Anaxagoras primus huius dicti
auctor, ut quidem placet Cice-
roni & Laertio: vel Aristippus,
ut est apud Stobæum, quem vi-
de καὶ ξένος. Extat in hanc sen-
tentiam incerti poetæ non ille-
pidum hoc epigramma,

Εἰς Α'ἰδύου ἰθὺς ἀκατήλυσιν· εἴτ'
ἀπ' Α'θηνῶν

Στείχεις, εἴτε νέπυς νεῖσαι ἐκ
Μερσῆς,
Μὴ σέγ' αἰάτω πάτρης ἀποτῆ-
λε θανόντα.

Παύτοθεν εἰς ὁ φέρων εἰς αἰδῶ
αἴμα.

Οὐδὲ βιβλίον φασὶ τί σιωπῶ-
γραφε] assentitur Plutarchus
De fortuna Alexandri.

Πρόθε Πλάτων ὁπιθε ὅ Πύρ-
ρων] Lege,

Πρόθε Πλάτων, ὁπιθε Πύρρων,
μεσθὲς Διόδωρ.

Nam & Homerus vnde hoc ἐ-
παρθεῖν ἦν, ὁπιθεν non ὁπιθε,

Πρόθε λέων, ὁπιθεν ὅ δρακων,
μέσθῃ ὅ χίμαρα. est & in He-
siodo.

Τῷ γὰρ ἔχων Μενέδημῳ ὑπὸ
τέρνοισι μόλυβδον.) Si hæc

lectio vera esset, non video quo-
modo hæc facerent ad hunc lo-
cum, quæ de Menedemo non de
Arcesilao essent accipienda. Le-
ge ut est apud EVsebiū,

Τῷ γὰρ ἔχων Μενέδημῳ ὑπὸ τέρ-
νοισι μόλυβδον.

Θύσειαι ἢ Πύρρωνα.) Locus est
haud dubiè corruptus. apud
EVsebiū θύσειαι, vnde putat
quidam legendum esse ψύσει-
ται. quibus non assentior. nam
θύσομαι est Currat. & est simi-
le quod sequitur, Νήξομαι. lege
autem ἐς Πύρρωνα non ἢ.

Νήξομαι εἰς Πύρ.] Lege,

σκολέον Διόδωρον.

P. 276. Καὶ νέον ἢ λήσης] Fortas-
se νόον.

Οὐτ' λήψεται τις τοῦτον ἀσρα-
γάτω] Notum est illud Lysan-
dri, τοὺς μὲν παῖδας ἀσραγὰς
δεῖ ἐξασπάζειν τοὺς δ' ἀνδρας ἑρ-
κοῖς.

Pag. 277. Πρός Ἀλεξίνον τινὰ
διαλεκτικόν] Scribe Ἀλεξίνεον.

Pag. 278. Εἰσελθὼν οὐκ ὅποτε
πρὸς Κλησίβιον νοσοῦντα.) Dis-

sentia Plutarchus. Eius verba
hæc sunt. Τοιοῦτος Ἀρκισίλαος
πείτε τὰ ἄλλα καὶ νοσοῦντα. Ἀ-
πέλλω τὴν χίρην πρὸς κατὰ-
μαθῶν. &c. nam longum sit to-
tum locum adscribere, qui est
in Commentario de discernen-
do amico ab adulatore.

Εἰς τὰς ἀργυρικὰς δεῖξεις αἰ-
πύωται] Tangit morem eius qui,
de quo nec ipse quicquam aliud
observavi, nec ab aliis legi ob-
servatum. Memini quidem le-
gere me scripsisse in Grecis scri-
ptoribus δεῖξεις siue ὁπιδείξεις
ἀργυρωμάτων & χρυσωμάτων,
quæ fiebant in pompis ducen-
dis: sed ne is quidem satis hunc
locum explicat.

P. 282. Οἱ δὲ μιν ἔτε γλαῦκα
πείσσεια τιρατῶντο Lege, Οἱ
δὲ μιν ἔτε γλαῦκα πείσσεια
ζαίτερα τῶντο. hoc sensu. Turba
ita circumstabat & stupebat Ar-
cesilam, ut nocturnam solent reli-
quæ aves. σπίζω hic pro qua-
vis ave. Aristoteles Historiæ a-
nimalium libro ix. cap. primo,
τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἄλλα ὀρνίθια
τῶν γλαῦκα πείσσεια. ὁ κα-
λεῖται θαυμάζειν. Lucianus Ἀρ-
μονίδης, Ἀλλ' ἐνθα αἱ καὶ νύκτα
νῆς σιωθεῖσιν ὅτι σε πάντες ὁρ-
πῶν ὅτι τῶν γλαῦκα τὰ ὀρνίθια.
Multa hac de re DioChrysosto-
mus elegantissimè initio oratio-
nis, si bene meminimus. duodecimè.

B I Ω N

P. 284. Ἀντιγόνη διασσεῖ] Videt
hæc aliter apud Stobæum
πείσσεια

P. 285. Τὸ δὲ καὶ ὁπρὸς μυσόμα-
ρον] Quod & de Horatio patet
d. cum olim fuit qui & ipse fuit
salsamentarius. Vide Sueto-
nium in eius vita.

Ταύτης τοι γλυκὴς τὴν ὁμαλὴν
ὁχομαίην] EVstathius in Com-

mentariis ad hunc poetæ ver-
sum Iliadis ζ, hanc historiam
tangens, Antisthenem pro Bio-
ne posuit in moriæ culpa.

Ἐχων δ' αὖτ' ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ συγ-
γραφῶν] Eleganter sanè. Sic di-
xit etiam Apuleius, in ix. Fron-
tes literati, & capillum semirasi,
& pedes annulati. quum innue-
ret stigmatias. Sic & frontem in-
scriptam multi è veteribus dixe-
runt.

Μήτηρ δ' αὖτ' οὗ τοιοῦτο γῆμα
ἀπ' οἰκῆμαχος] Bionis mater fuit
Olympia Lacæna meretrix. A-
thenæus, Καὶ Βίων δ' οὗ Βορυνθί-
νης φιλόσοφος ἐταίρας ἡν ἡ
Ὀλυμπίας Λακωνικῆς φησι Νι-
κίας ὁ Νικαεύς ἐν ταῖς τῆς φιλο-
σοφίας διαδοχαῖς.

Τοῖς βαλοῦντοῖς καθισπάζε-
ται φιλοσοφίας] In qui volunt
stylum acutere in philosophiam. siue
inēquitare philosophia. nam & La-
tinos sic loqui constat.

P. 186. Ἀναφέρει γὰρ καὶ τὸ
εἰς αὐτὸν] Hoc addit Diog. quia
Antistheni postea idem dictum
tribuet. at A. Gellius Biantis
hominis sapientis & nobilis ef-
se dicit: ut interdum mihi in
mentem venerit, verendum esse
ne A. Gellio hac in re memoria
imposuerit, in tanta præsertim
nominum similitudine, Biantis
& Bionis. Contrarium mendum
apud Plutarchum quodam loco
obseruavi, quem hic indicabo.
Is igitur in Commentario περὶ
δυσωπίας. sic scribit. ὥς περ Ἀν-
τίγονος ὁ γέρων ὑπὸ Βίωνος
ἐτοχληθεὶς πολλάκις. δότι εἶπε
Βίωνι τάλαντον καὶ ἀδάκην. vbi le-
gendum esse Βίωνος & Βίωνι af-
fensuros mihi spero viros om-
nes doctos temporis. Nam & ra-
tio temporis congruit, & Dioge-
nes quoque in huius vita Anti-

goni mentionem facit.

Ἐξείς ποινῶν] Habebis Pœnā,
hoc est, Furiam sic Scaliger ali-
cubi hunc locum rectè exponit.

P. 287. Ἐπὶ καλὸν ἔφασκε τίω εἰς
ἄδ' οὐδὲν] Lacerius de Lycone,
qui podagra laborans obierat.

-θαυμάζω τὸ το μάλιστα δ'
ἐγώ

Τὰ ἄτ' αὖτ' αἰδῶ μακρὺν οὐδὲν,
ἀντὶ πρὶν οὐ προσῖν

Ἀλλοτρίοις βαδίσας, ἔδραμε
νυχτὶ μὴ.

Καταμύοντες τοῦ ἀπείναι] Ita-
que etiam καταμύειν. δυσφημισ-
μοῦ χάριν. pro mori vsurabant.
Lucianus. Καὶ μεγάλως ἐλπιδας
ἔχοντες παρ' αὐτοῦ, ὡς ὁ Γερων μό-
νον καταμύσῃ. id quod etiam
vernaculus noster sermo ele-
ganter retinuit. Interdum vo-
cem hanc subaudiendam relin-
quebant: ut ibidem Lucianus,
Καὶ πολὺ τὸ Εἰ οὐ παλὴρ.

P. 288. Τίω δ' οἴσιν] Id est. ἴσ'
οἷσιν αὐτὸν ἡλίνα. vel τὸ μέ-
γα φρονεῖν ἐφ' ἐκείνῳ, ut elegan-
tiss. Græci loquuntur. Inde οἰ-
μαλίας καὶ τῆς φρονιμαλίας

Μὴ δέινοντα δίδραν τὸ γῆρας ἐφ'
ὅτι πότες θυρόμεθ' ἐλθεῖν] Anci-
phanes apud Stobæum de sene-
ctute,

Ὅτι πάντες ὁπθυμέμεθ', ἀντὶ
ἐλθῆναι.

Ἀκτιώμεθ' ἄτ' αὖτ' ἐσθλὸν ἀχάριστοι
φύσει. Notus est & Ciceronis
in Catone maiore locus.

Pag. 289. Ὡς πρῶτος Βίων τίω
φιλοσοφίας ἀνθινὰ ἐπέδυσεν] Idē
Eratosthenis de Bione dictum
refert & Strabo libro primo: cu-
ius verba eo afferam libentius,
quod, nisi vehementissimè fal-
lor, locus ille corruptus est, &
nondum à quoquam correctus.
ait igitur Strabo de Eratosthe-
ne, Ἀπελλᾶς τὸ αὐτὸς ποιεῖν

καὶ Βίων, ὃν φησι πρῶτον θείαν τινὰ
 περιβαλεῖν σοφίαν. atque hanc le-
 ctionem retinet Xylander: quod
 miror, quum præsertim Dioge-
 nem laudet, ex quo facile erat
 intelligere legendum esse apud
 Strabonem, ὃν φησι πρῶτον ἀνθι-
 νὰ περιβαλεῖν σοφίαν. Dicebat e-
 nim Eratosthenes, Bionem pri-
 mum fuisse qui philosophiam
 picta ac florida veste induisset:
 causam huius dicti affert Laer-
 tius, διὰ τὸ πάντῃ οἶδε λόγῳ κε-
 κρῆσθαι ἀνθινὰ appellant πλὴν ἀν-
 θινὴν ἐδιδῆται. & ita etiam Cice-
 ro loquitur. Sed quid si lega-
 mus in utroque scriptore ἰανθι-
 νὰ; nam ianthina quorum in Ii-
 ris libris fit mentio, sunt αἱ ἰαν-
 θινὰ ἐδιδῆται. Sanè minus reces-
 serimus à vulgata lectione.

Ὡς πάλιν Ἀρχύτα φαλλήγους,
 ὀλβιότυπος) Ex illo Homeri,
 II. γ.

Ὡς μέγαρ Ἀτρεΐδῃ μοιρηγυῖες ὀλ-
 βιόδαμον

Τῆς ὑπὸ τῆς ἑριδῆς πάντων ἐμ-
 πειρότατ' ἀνδρῶν) Homerus,
 Ηἴ σὺ Πυλείδῃ, πάντων ἐκπεί-
 γλοτατ' ἀνδρῶν.

Pag. 291. Καὶ γὰρ δῶκεν ὁ
 μαρτῶς) Existimo Bionem quo-
 dam suorum scriptorum loco
 quæ omnia interierunt, eos ri-
 disse qui existimarent ista περι-
 βαλεῖν aliquam habere vim. Sanè
 apud Plutarch. Bionis locus ex-
 tat, unde hoc videtur posse col-
 ligi. Sic ille in Commentario de
 superstitione, αἱ δὲ γράεις καθά-
 περ παπῶνα φησὶν ὁ Βίων, ὅτι
 αὐτὸς ἔχουσιν αὐτὸς περιβάλλειν φέ-
 ρουσι καὶ περιβαλλῶσι. Eleganter i-
 gitur Diogenes ad Bionis ver-
 ba respiciens, eum ridet, & in-
 constantiæ acerbè accusat, atq;
 hoc absque Plutarcho fuisset,
 nunquam in mentem venire po-

tuisset. Lege autem hic περι-
 βαλλῶς non περιεσφύει. quod
 est ineptum.

Pag. 292. Καὶ μαθηματικὸς Ἀ-
 ἑδρηίτης) Bionem quendam a-
 strologum laudat Strabo. & de
 eodem, ut opinor, sic Hesychius:
 Βίων ἄλλος Ἀἑδρηίτης ὁ γράψας
 εἰνὰ τινὰς οἰκήσεις ἐνθα γίνεσθαι
 ἐξ ὁμῶν πλὴν νόκτα, καὶ ἐξ πλὴν ἡ-
 μέρας.

Περὶ τοῦ Σολῶντος Αἰθιόπικα
 γεγραμμένον) Hic & ab Athenæo
 laudatur, & videtur à Varrone
 inter rei rusticæ scriptores re-
 censeri.

ΛΑΚΥΔΗΣ.

Pag. 293. Τῶν τῶν φασὶ καὶ περὶ οἰ-
 κονομίας γλυκύτατα ἐχέμεναι) Atqui omisit sanè Laertius quod
 erat γλυκύτατον. Nam quis à ri-
 su temperet, quum audiet La-
 cydem hunc, fraude ista servu-
 lorum suorum fuisse impulsū
 ut se eorum sectæ addiceret, qui
 πλὴν ἀκαταληψίας defendebant
 Dicebat enim homo facetissi-
 mus, Cur ego putem sensu ali-
 quid certo posse percipi, quum
 toties sensus meos falli sciam?
 siquidē quoties domo discedo,
 videor mihi oculis meis videre
 quæ in cellā penariā condo: At
 ego idem reuersus domū nihil
 reipsa vnquā reperio quod pro-
 nam: quod nō fieret nisi verum
 esset falli sensus nostros, nec vl-
 lam in iis esse certitudinē pos-
 se. Sed enim ne longior sim, to-
 tam hanc lepidā historiam le-
 ctori videndam relinquo apud
 Numeniū. cuius hoc fragmen-
 tum extat hodièque apud EV-
 sebiū ET. αγ. περὶ lib. xi. i. i.

Pag. 294. Οὗτος δὲ αὐτὸς γινώσκων
 τοιοῦτον λέγει τις, εἴτα νῦν χαρὸς
 εἴτα μὲν νῦν) Lege, μετὰ πε-

riculo λέγει τις, εἶτα νῦν χαρὸς εἰ
ὁ ὅς εἶτα μὴδ' ἐν νῦν; Nam illa ver-
ba, εἶτα μὴδ' ἐν νῦν; sunt Lacydis
respondentis, & quidem acutè,
quod tamen ita esse non potest,
nisi inferatur ὁ δέ.

ΚΑΡΝΕΑ΄ ΔΗΣ.

Pag. 295. Εἰς περικῶς αὐτοῖς ἀ-
τίλγος) Tamen Cicero, Carneades libenter in Stoicos inueheba-
tur.

Εἰ μὴ γὰρ ὡς Χρῦσιππος, ἢ κ
αὐτὸς ἔγω) Simile illi,
Εἰ μὴ γὰρ ὡς Χρῦσιππος ἢ κ
ὡς σοῦ.

Αἰσχρία τῇ περὶ τούτων λόγους)
Quæ quidem fuisse tanta me-
moratur, ut quum cibi capiendi
causa recubisset cogitationi-
bus inherens, manum ad men-
sam porrigere obliuisceretur.
Adi, si fert animus, Valerium
Maximum.

Ὡς δὲ τὸ γυμνασίαρχον περὶ-
πέμψαι αὐτὸν μὴ ἔτι βοᾶν) Vide
Plutarchum in Comment. περὶ
ἐδολογίας: apud quem sic re-
spondet Gymnasiarchus, Δίδω-
μι τὸ περὶ διαλεξιμῶν τῶν ὅτι δο-
κοναμὲν μέτρον ἔστω ἢ τῶν ἐρω-
τῶντος βέλησις.

P. 296. Τούτων χολῆς τ' δὲ ἐκκε-
κρυχθῆναι λέγει) Videtur ex isto
Sophoclis in Antigone.

Τούτων πόλει τῇ δὲ ἐκκεκρυ-
χθῆναι τὰ φῶς μήτε κτερίζειν. & vi-
de, his elegantem parodiam.

Οἱ μὲν ἐκέρυατον, τοὶ δὲ ἡ γεί-
ροντο μάλ' ὡκα) Venustè l. sic in
Homeri verbis. Nam poeta ἡ γεί-
ροντο δὸν τοῦ ἀγείρεσθαι, hic δὸν
τῶν ἀγείρεσθαι deducit. Locus est
Il. β. De Mētoie autem, sic scri-
ptum est apud Numeniū, Κάρ-
νεάδ' ἐν γένει γινώσκουσιν, Μέντωρ
μὲν οὐκ ἀπὸ τῶν ἀμὲν δὲ ἀπὸ τῶν
ἀλλ' ἔτι ζῶν Καρνεάδης ὅτι παλ-

λακῇ μοιχὸν δὴρῶν, ἔχ' ὑπὸ πει-
θῆς φαντασίας, ἔδ' ὡς μὴ κα-
τεληφώς, ὡς ὅτι μάλιστα πισθῶν
τῇ ὁφείλει, κατελαβὼν παρηήσατο
τὸ διατρίβειν. ὁ δὲ δόσας ἀντιστο-
φίσεις, καὶ ἀντίτεχνον ὡς ἐλέγχων
αὐτὸν τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀκατα-
ληψίαν.

Τὰ δὲ λοιπὰ αὐτῶν οἱ μαθηταὶ
συνέγραψαν) Nam Carneades i-
pse nihil scripsit: ut est apud
Plutarchum.

Τὸ λογαδικῶ) Lege, λογαρι-
δικῶ, & vide Hephæstionem.

Βιωσάμεθα ἔτη πάντεσσι τοῖς
ὀσδοήκοντα) Annos nonaginta
ait Cicero Carneadem vixisse,
in Lucullo. Luciano cum Laer-
tio conuenit: Valerio Maximo
cum Cicerone.

ΚΛΕΙΤΟ΄ ΜΑΧΟΣ.

Pag. 298. Κλειτόμαχος, Καρ-
χηδόνιος) Filius fuit Diogneti.
Stephanus.

Εἰθ' ἂν δὲ εἰς Αἰθιώας ἦδ' ἡ τετ-
ταράκοντα ἔτη γεγονώς) Mendo-
sus est, ut existimo, in hac histo-
ria Stephani codex, ubi sic scri-
bitur ὅς κ' ἔτι εἰθ' ἂν Αἰθιώα-
ζε, ἀμοιρῶν ὡς τῶν πρώτων στοι-
χείων.

Οἱ τ' ἐκαλεῖτο μὲν Αἰσδρά-
δας, &c.) Plutarchus, De fortu-
na Alexandri primo, θαυμάζο-
μεν τῶν Καρνεάδ' ἀνδράων, εἰ
Κλειτόμαχον Αἰσδράδαν καλέμε-
νον πρότερον, καὶ Καρχηδόνιον τὸ
νῦν ἐκλεῖναι ἐποίησε.

Εἰς τοσούτον ἔλασεν ὁ πρὸς
λείας, ὥστε ὑπὲρ τὰ τετρακό-
σια βιβλία συνέγραψε) Cicero
in Lucullo, de iis qui Carne-
adem audierant, loquēs, E quibus,
inquit, industria plurimum in Cli-
tomacho fuit (declarat multitudo
librorum) ingenij non minus in

hoc quàm in Carneade eloquentia:
in Melanthio Rhodio suauitatis. I-
bidem, Nec verò quicquam ita di-
cam, ut quisquam id fingi suspice-
tur: à Clitomacho sumam, qui us-
que ad senectutem cum Carneade
fuit, homo & acutus ut Pœnus, &
valde studiosus, & diligēs: & qua-
tuor eius libri sunt de sustinendis
assentionibus. Idem Cicero libro
IIII. Academicarum quæstio-
num, multa ex Clitomachi li-

bris profert, & inquit, Explicauit
paullo antè Clitomacho auctore,
quemodo ista Carneades diceret: ac-
cipe quemadmodum ea dicuntur à
Clitomacho in eo libro quem ad Ca-
ium Lucilium scripsit poetam, quum
scripsisset iisdem de rebus ad L.
Censorinum, eum qui consul
cum M. Manilio fuit. Ex his
M. Tullii plura discimus de
Clitomacho quàm ex auctore
nostro.

AD LIBRVM QVINTVM.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

P. 300 Αριστοτέλης Νικομάχου
ἢ Φασιάδου] Vel, ut alii scri-
bunt Φασιίδου.

Τραυλός τιν' φωνῶν. Aristote-
licæ τραυλότητι & Platonice
κρυπτότητι meminit Plutarchus
in libro de uita in diis poetis.

P. 301 Εἰδήσι' ὁπισθ' αὖτε χρώμα-
ν] Alianus Variæ hist. libro
III. cap. IX.

Καὶ κυρὰ] Solitos antiquitus
homines delicatos κυρὰ χρᾶ-
δα, notissimum est. De eo mo-
re locus elegans Misonii apud
Stobæum Καρὶ οὐ μόνος ἔνεκα τ'
ἀφαιρέσεως τῆς περὶ τὴν καὶ γὰρ κο-
σμεύειν ὡς οἶοντα δαίνεσθαι τὰ
μὴ ἡμέτερα λεγόντων ἀλλ' ὡς μεμῆμε-
νοι τοῦ ἀλλοτρίου ἢ τῆς διὰ τοῦ
ἀλλοτρίου ἀσπονδίας τινὲς κεφαλὴν
ἐχόμενοι κερύδαλοι διαφόρως
τὰ πρὸς τὸν ὁπίσθιον. Sed de
his plura alibi.

Ελθόντα δ' αὖτ' ὅν καὶ θαυμάζε-
ον &c.] Hæc ita variè narran-
tur à veteribus, ut quid potissi-
mum pro vero amplecti debeas,
meriò dubites. Veruntamen si
quis iudicio sit saltem medio-
cri, & mentem adhibuerit sa-

nam, spondeo ei non difficile
fore veritatem à falso secerne-
re, & calumnias ignoscere, qui-
bus & olim multi, & nuper qui-
dam Aristotelis laudem minue-
re sunt conati. Verum hæc nos
aliàs, si quando deus Opt. Max.
nobis otia fecerit, accuratè tra-
ctabimus, & istorum, non magis
Aristotelis quàm verè philoso-
phiæ osorum, calumnias ex fa-
cili detegemus & refellemus.

Συμπαρόν διελέγετο ἅπαντα]
Molim συμπαρατίθεσθαι.

Ὅθεν Περιπατητικὸν ἀποκατα-
ρεθῆναι. Alij aliter tradunt:
fuisse duas Peripateticorū scho-
las à morte Platonis, Xenocra-
tis & Aristotelis, huius sectato-
res fuisse appellatos τοὺς ἐκ Λυ-
κείας ἀκαδημαϊκούς, illos τοὺς ἐκ
Ἀκαδημίας ἀκαδημαϊκούς. Po-
stea factū ut Aristoteles appel-
lationem τινὲς δὲ τ' ἐπεργείας
propriam sibi facerent: τινὲς ἐκ
τῆς τούτου ἀμίσθου. & Peripa-
tетици dicerentur. Xenocratei
contra τινὲς ἐκ τῆς τούτου retine-
runt: τινὲς ἐκ τῆς ἐπεργείας ἀμίσ-
θου: & dicti Academici. Auctor
Ammonius, Idē auctor ait Pla-
tonem ipsum philosophandi

hūc morem vsurpassei & omniū
primum Peripateticum fuisse.

P. 302. ΟΙ' ὃ καὶ κηδεύσας αὐτῆς,
&c.] Extarent utinam Apelli-
conis libri, in quibus accuratissi-
mè iis respoḃderat qui hoc no-
mine ausi sunt Aristotelē βλασ-
φημεῖν. nam inter omnia quæ
ipsi obiecta vnquam fuerunt, i-
stud semper fuit vel maximum,
quòd κολακεύων Ἑρμείαν, eius
sororem (val vt alii tradunt, fi-
liam aut nepotem) in vxorē du-
xerit: de quo sic scriptum est a-
pud Aristoclem, Τεῖ μὲν οὐκ ἄλ-
λα παρδὴλως θέσφατα. δὲ οὐ ὅ
ταύτα δοκεῖ πιστεύεσθαι δι' αὐ-
ψέγασιν ἱνὲς αὐτόν· ἐν μὲν, ὅτι πῶς
Ἑρμεία γήμεται, φύσει μὲν ἀδελ-
φὴν θετῶν ὃ θυγατέρα Πυθιάδα,
κολακεύων αὐτόν. Θεόκριτος
γὰρ οὐκ ἔστιν ἐποίησεν ἐπιγράμ-
μα τοιοῦτον,

Ἑρμεία θυγάτηρ, &c.

Ἔτερον ὃ, ὅτι ἠχαιοῖσιν Πλά-
τωνι. πρὸ μὲν οὐκ Ἑρμεία καὶ τῆ
Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας,
ἄλλοι τε πολλοὶ συνεγράψασιν, καὶ
δὲ καὶ Ἀπελλικῶν. Ἐτοῖς βιβλίοις
ὁ ἐντυχὼν περὶ αὐτῆς βλασφη-
μῶν αὐτούς. πρὸ ὃ τοῦ γάμου τοῦ
Πυθιάδου, δοποχρώντως αὐτὸς ἐν-
ταῖς πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολαῖς
δοπολελόγηται τεθνεώτῃ. Γὰρ Ἑρ-
μεία, δια' πῶς πρὸς ἐκείνον ὄ-
νομα, ἔγνω αὐτῶν, ἄλλως μὲν
σάφρωνα καὶ ἀγαθὴν οὐσαν αὐ-
χούσαν μὲν τοῖς δια' ταῖς καταλα-
βούσας συμφορὰς πρὸς τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτῆς. Protuli autem totum
hunc locum, vt intelligeret le-
ctor quàm sit credendum iis qui
& Hermiæ amorem Aristoteli
obiiciunt: & quòd Pithyadem
hanc in vxorem duxerit, calum-
niantur. Nam is quidem qui
nuper huius philosophi vitam,

vel potius criminationem puti-
dam, conscripsit, hoc ita narrat,
quasi certissimum τῆ λαγνείας
Aristotelis indicium. In quo sa-
nè negari non potest quin κα-
κοήθειαν suam manifestissimè
prodiderit. Eiusdem farinæ sunt
& cætera pene omnia quæ sunt
in eo scripto diligentissimè, &
vt dixi, κακοήθεια congesta,
vt tandem efficeret, Aristotelem
non hominem, sed scdā quan-
dam vitiorum fuisse sentinam.
Atqui δεῖ τοὺς ἀφρονιστάς, (ait
Aristocles verissimè & sapien-
tissimè) μὴ εἰς τοὺς διαβάλλοντας
δοπολέπειν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἱνὲς
ἐπαφροσύνας καὶ ζηλοσύνας αὐτόν.
οὐ μικρὸν γὰρ πλείους καὶ βελ-
τίους εὐρεθεῖεν ἢ οὗτοί γε. Et
sanè ita est: quicumque de tan-
to viro, tamque admirabili
naturæ interprete detrahere
studuerunt, ii, si quis diligen-
tius rem spectet, reperientur
fuisse πάντες, vt ait idem Ari-
stocles, σοφιστὰ καὶ ἐριστικοὶ, καὶ ῥή-
τορες.

Καὶ ἔθενεν ὑπερχαίροντα τὸ γυ-
ναῖον, ὡς Ἀθλιώται τῇ Ἐλευσινίῃ
Δημητρί) Primus hoc finxit ad-
uersus Aristotelem Lyco: de
quo audiamus, si placet, iudi-
cium Aristoclis, πάντα δὲ ὑπερ-
παλαίει μαρία τὰ ὑπὸ Λύκων
εἰρημνία, τὰ λέγοντι ἐπὶ Πυθα-
γορικὸν ἐαυτόν. φησὶ γὰρ θύειν Ἀ-
ριστοτέλη θυσίαν τελευτητικῆς
γυναικὶ τοιαύτῃ οὐκ ἔστιν Ἀθ-
λιώται τῇ Δημητρί.

Τὰς τε Ἑρμεία παλαιὰ ἔγραφε)
Athenæus pænan esse negat, hac
ratione, quòd illam acclama-
tionem quæ pæanibus addi so-
let, ἢ ἢ Παιάν, non habeat: quæ
ratio nescio quanti fieri debeat.
Nam quum constet non in A-

pollinem tantum, sed & in alios quoque solitos concini hymnos, qui pæanes appellarentur, an in omnibus essent hæc verba dubitari potest. Eum vide lib. x v.

Ὅς ἐνδὸν γέγραπται) Ἐνδὸν, hoc est, ἐν τῇδε συγγραμμῇ. Sic dixit Cicero, *interiorem epistolam*, ad Quintil. fratrem lib. iiii.

Pag. 303. Τὸν συγγενὴ Καλλιθέην τὸν Ὀλυμπίον) Callisthenes ex Herone Aristotelis consobrina natus erat. auctor Plutarchus.

Ἐν σιδυρᾷ περὶ γέλο γαλεῖρα) Varia fuit de huius morte veterum opinio, ut est apud Plutarchum in Alexandro quem vide: & Arrianum libro iiii. Iustinus lib. x v. Quippe quum Alexander Magnus Callisthenem philosophum, propter salutationis Persicæ interpellatum morem, infidiarum, quæ sibi parata fuerant, consilium fuisse ratus esset, eumque truncatus crudeliter membris, abscissisque auribus, ac naso labiisque deforme ac miserandum spectaculum reddidisset, insuper eum cane in cauea clausum ad metum ceterorum circumferret: tunc Lysimachus audire Callisthenem, & præcepta ab eo recipere virtutis solitus, miseratus tanti viri, non culpa, sed libertatis poenas pendenti, venenum ei in remedium calamitatum dedit. Simili supplicio Lysimachus quoque ab Alexandro fuit affectus. vide Athenæum & Senecam.

Εὐρυμέδοντι) αὐτὸν τῷ ἱεροφ. &c.) Vide Athenæum.

P. 304 Εὐμολ) Εὐμολ).

Πλάτωνι) ἢ ἐπὶ ταυτὶ δεκάτη σελήνη) Lege ἐπὶ ταυτὶ δεκάτης. Vide Ammonium.

Ὅς ἢ μὲν) ἔχει τὰ τὸν ἢ τὸν) Vide, si lubet, editam nu-

per à nobis huius vitæ versionē.

Pag. 306. Ἐπὶ πυθοδότην) Pythodorum appellat Diodorus.

P. 307. Ἐρμείῳ θυγάτηρ) Scommæ Theocriti est in sequenti maxime disticho. quod extat apud Eusebium & Plutarchum, & miror à Laertio non esse descriptum. Plutarchus περὶ φυγῆς Ἀριστοτέλει) ἢ, inquit, καὶ λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χίος, ὅτι πῶς ὦρθε Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ διαύταν ἀγαπήσας,

— εἰλετο νέειν

Ἀντ' Ἀκαδημίας Βορβορέν) ἐν προχοῇ. ὅτι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλῳ, ὃν Μακεδόνες Βορβορέν καλοῦσι Prior versus ita legitur apud Eusebium.

Ὅς διὰ πῶς ἀκραίῳ γαστρός φῶσιν εἰλετο νέειν, &c.

Ἐως δ' ἢ Νικάνωρ καταλάβει) ὁπρὸς μελεῖσθαι Ἀριστοτέλην) Illud quidem perspicuum, esse ita distinguendum. Ἐως δ' ἢ Ν. καταλάβει, ὁπρὸς μελεῖσθαι, &c. nam constituantur manifestò istis verbis curatores cum Antipatro, etiam non pari potestate Aristomenes & qui cum eo nominatur. at quid illa verba significant Ἐως δ' ἢ Νικάνωρ καταλάβει, quibus terminatur istorum cura & administratio, id verò non æquè claret. Videtur sanè καταλαμβάνειν esse adire hæreditatem. idque nos secuti sumus: nam hic Nicanor Proxeni, de Aristotele olim bene meriti viri, filius, dicitur ab Aristotele adoptatus. itaque iure filii partem bonorum à morte patris potuit sibi vindicare. hoc ergo est καταλαμβάνειν: & hæc ratio quæ nos mouit ut sic acciperemus ista verba. Metamen mouent non pauca ut hunc locum aliter patem exponendū.

Nam factum esse vlla ex parte heredem istum Nicanorem, ex hoc testamento non colliges. Duo enim sunt quæ hîc tribuuntur Nicanori ab Aristotele. Alterū est, filia Pythais, quā ei pater uxorem destinat, & cum illa bonorum partem quæ illi velut in dotem cellura erat: alterum cura viduæ & liberorum & bonorū administratio. Quare illa verba εως αὖ Νικάνωρ καταλάβῃ non videntur ita posse accipi. Ex testamenti autem sine apparet Nicanorē, quū hoc testamētum cōderet Aristoteles, vel domo abfuisse, suscepta aliqua ut videtur periculosa peregrinatione: vel aliquo morbo laborasse, aut nescio quid eiusmodi fuisse quod Aristotelem de ipsius salute redderet adeo sollicitum, ut pro ea votum fecerit quod ibi cōmemoratur. Videamus ergo num hinc potius sint illa superiora verba exponenda, ut sit sensus, Aristomenem & reliquos tātis per curatores esse, εως καταλάβῃ Nicanor: hoc est, tātis per dū redux esset ex itinere in quo tunc erat: vel dū ex eo morbo cōvaluisset quo tūc laborabat. tū illū voluit καταλαμβάνειν: id est simul Pythaidē uxorem ducere, & rerum curam atque administrationē suscipere.

Καὶ ὅταν ὦρα ἢ τῇ παρδὶ ἐκδοῖται αὐτῷ Νικάνωρι) Τῇ παρδὶ, hoc est, Πυθαίδει. ut docet Ammonius, Μετὰ δὲ πῶς τελευτῶν, inquit, τοῦ Νικομάχου καὶ τῆ Φαστιάδου ἀγάγεται ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸν Προξένου Ἀταρνεῖ, οὗ καὶ τῆ τροφῆς διαμεμνημένος ὁ Ἀριστοτέλης, ὃ μόνον τῆ γούτου ἡδὺν Νικάνωρα ἀνέθρεψε καὶ πᾶσαν παιδείαν ἐπαγίδευσεν, ἀλλὰ καὶ ἡδὺν αὐτὸν ἀκαιοποιήσατο, καὶ τελευτῶν

ἐν ταῖς οἰκείαις διαθήκαις ἐπέτρεψε πῶς αὐτοῖς θυγατέρα Πυθαίδα δοῦναι γαμπτῶν τοῦ Νικάνωρι.

P. 308. Εἰσιμελείδων δὲ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ Νικάνωρα, μνησθῆντας ἐμοῦ, καὶ Ἐρρυλλίδου] Athenæus libro xii. Ἀριστοτέλης δὲ ὁ Σταγειρίτης ἐξ Ἐρρυλλίδου τῆς ἐταῖρας ἐπαγίδευσεν Νικόμαχον καὶ σιωπῶντα αὐτὴν μέχρι θανάτου, ὡς φησιν Ἐρμιππὺς ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοτέλους πρῶτῳ. ὅππῃ μείας φάσκων τῆ δούσης τετυχηκέναι ἐν ταῖς τοῦ φιλοσόφου διαθήκαις.

P. 310. Καὶ τῆ μητρὸς τῆς μητέρας πῶς Δήμητρα ἀναθεῖναι εἰς Νεμεῖον) Lego, καὶ πῶς τῆ μητρὸς τῆς μητέρας τῇ Δημητρὶ ἀναθεῖναι εἰς Ν. Loquitur Aristoteles de variis imaginibus, & quid illis fieri velit declarat. καὶ πῶς igitur quum dicit, reprehensum ex superioribus vocem εἰκόνα. sicut dictum est, καὶ πῶς Ἀριμνήστου, paulo antè. Hæc est illa ut verisimile est, matris Aristotelis imago, cuius meminit Plinius, Fecit (ait de Protogene) & Cydippem, Theopolemum Philisum traœœdiarum scriptorem meditantem & athletam, & Antigonom regem, & imaginem matris Aristotelis philosophi. Sic infra Theophrastus in suo testamento mandat, πῶς εἰκόνα Ἀριστοτέλους γελῶναι, εἰς τὸ ἱερόν. Nam ut iam antè notauimus, statuas quæ hominibus ponebantur, alicui numini dedicabantur.

Λέγειται δὲ καὶ λοπάδας αὐτῆς πλάσας δὴρῆσθαι) Plinius libro xxxv. In Aristotelis heredium auctione LX. patinas venisse traditur.

Καὶ Λύκωνα λέγειν ὡς ἐπ. Etiam Aristocles testatur hoc fuisse confectum à Lycone

Pythagorico: cuius verba (quæ cum superius allatis coherent) hæc profert, καὶ ἐν ἐλάφῳ θερμὸν λαὸν ἄνθρωπον τὸ τοιοῦτον δὴ περιγράφειν. ἡ νῦν αὖθις εἰς χαλκίδα ἀπῆλθει τοὺς τελώνας ὀρεῖν ἐν τοῖς πλοῖσι λοιστάδων χαλκᾶ πέντε καὶ ἑξομήκοντα. Hæc Lyco: quæ quidem Aristocles ait πάντα ὑπερπαραλαβεῖν μωρίᾳ, omnia superare stultitia. Falsum est igitur quod ait quidam κακοήθης, qui ausus est scribere duos celeberrimos peripateticos Aristotelem avaritiæ accusasse, Lyconem & Aristoclem. In quo multipliciter fallitur, fallitque. quod enim à duobus peripateticis factum esse dicit, id ne de vno quidem verum est. Siquidem solus Lyco hoc obiecit, qui fuit (voluit quidem certè videri) Pythagoricus. Aristocles autem tantum ab eo abfuit ut id obiceret, ut ne crederet quidem: imò (quod ex eius verbis quæ hodièque supersunt intelligere cuius licet) eos insanire extrema linea putavit Aristocles, qui hæc adversus Aristotelem confinxissent. Sed, ut intelligat lector quàm parum cādide fecit qui se duorum peripateticorum, ut ait, celeberrimorū autoritate adversus Aristotelem armare voluit, primum eius verba apponam, deinde Theodoretī locum proferam, cuius ille autoritate non utitur, sed improbiſſimè abutitur. Avaritia quoque (inquit) videntur eum duo celeberrimi peripatetici notasse, Lyco scilicet & Aristocles, ille in schola tertius successor, hic Aphrodisiæ Alexandri præceptor: siquidem ambo, referente Theodoro, passionum Geocarum libro duodecimo, memoria prodiderunt, post interitum ipsius inventas

εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐν τῇ, ὡς καὶ αὐτὴ
 74. Plinius ait 60. oleo plenus quo
 sese luere solebat, ac postea diuende-
 re. Hec ille. Videamus nunc
 quid dicat Theodoretus: Ἀριστο-
 κλῆς γὰρ πρὸς τὸν ἀπὸ Παλῆτικὸς Λύ-
 κωνα ἔφη ὅτι Πυθιοὶ ἄνθρωποι ἄν-
 ριστοτέλους φάσιν ὅτι ἐν ἐλαίῳ θιρ-
 μεῖ λκὸν ὡρῶν τοῦτο ὕψιστον ἀπὸ
 δίδωτο. καὶ ἡνίκα ᾗ ἐκ Χαλκίδας
 ἀπέρει, τοῦς τελευτῶνας ἔφη διανο-
 νωμένους τὸ πλοῖον, εὐρεῖν αὐτοὺς
 λοπαῖρια τέσσαρα καὶ ἐξδομήκον-
 τα. ἄλλους δὲ τινὰς εἰρηκέναι τρια-
 κοτίας ἐχνηκέναι λοπαῖδας. hęc
 Theodoretus. quę omnia sum-
 ta sunt ex illis Aristoclis quę
 habentur apud Eusebium, lib.
 xv. τοῦ ὁμοῦ ἀποστολέως.

Ενίοι δὲ καὶ θερμὴν ἑλκίου
 ὀπλιδέναν αὐτὸν τῷ σωματικῷ φα-
 σί] Cornelius Celsus libro 11.
 cap. xv 11 in enumeratione fo-
 mentorum calidorum, Quine-
 tiam calido oleo replentur utriculi,
 & in vasa fictilia (ad similitudi-
 nem lenticulas vocant) aqua conii-
 citur, & sal sicco linteo excipitur,
 demittiturque in aquam bene cali-
 dam: tum super id membrum quod
 fovendum est, collocatur. Libro
 tertio, capite ultimo. Utriculi
 quoque rectè componuntur aqua
 calida repleti.

Καὶ ὁ πότε κοιμηθεὶς, σφύρα
χαλκίῳ βάλλεσθαι αὐτῷ) Am-
mianus de Alexandro Magno
hoc narrat. Verba eius sunt, Ille
namque anea cōcha supposita, bra-
chio extra cubile protento, pilam
tenebat argenteam, ut quum ner-
uorum vigorem sopor laxasset infu-
sus, gestamini lapsi tinnitus abrum-
peret somnium.

ΟΤ' ἂν πρόπον εἴπῃ, ἀλλὰ ἂν ἀν-
θρώπον ἡλίσσῃ.] Cicero pro Quin-
tio, Obsecrauit ut aliquando si non

propinquitatibus, at avaris suis: si non hominis, at humanitati, rationem haberet. Seneca De beneficiis libro quarto, Non tanquam dignis illa tribuimus, sed negligenter tanquam parva: et non homini damus, sed humanitati. Eleganter etiam Herodes apud A. Gellium etiam diuersè, Demus, inquit, huic aliquid aris, cuiusmodi est, tanquam homines non tanquam homini.

Pag. 311. Διογένης ἰχάδα αὐτῷ δίδόνῃ. Ita enim solitum fieri inter illos misellos philosophos, qui maxima ex parte mera erant hominum mendicabula, gulæ mancipia. Laertius in Stilpone, Κράτῃ τοῦ Κωικοῦ ἰχάδα προσείνατος αὐτῷ ποιεῖν καὶ ἐρώτημα δεξάμενον καταφαγεῖν. τῷ δὲ ὦρ' ἀκλεις εἰπόνῃ. Δοτολάλεκα τὴν ἰχάδα. Οὐ μόνον, ἴφθι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐρώτημα, ἔγωγε ἀρ' ἔραβον ἢ ἰχάδα. Aristoteles verò hoc totum elegantissimè irridet tanquam puerile, & viris indignum. suum autem hoc iudiciū non verbis exponit, sed facto. μελεώσας ait Laertius, Diogenem, ut pueros solemus μελεώσας. quod Persius dicit manibus quatere. hic est sensus huius loci: quem non intelligentes quidam, corruptum esse eum putarunt: & longè aliter sunt interpretati: sed nā illi frustra fuerunt.

P. 312. Καρνεάδην ἀδορυφόρητον βασιλέα. Non est hic Carneades ille nobilis philosophus, de quo superiore libro: sed alius quispiam parum mihi notus. Simile dictum Plutarchi de Aristide, illum sibi ἀδορυφόρητον μοναρχίαν κατασκιδνάσασθαι.

P. 313. Ἐρωτῆθεις τί δὲ φίλον ἴφθι· μία ψυχὴ &c. In vetere editione Babilensi legebatur φιλόσοφος pro φίλον. sed id nec Ambrosius sequutus est, & rectè postea à doctis viris mutatum fuit. Quis ergo non miretur inueniri nuper potuisse, qui βαλανεραγεῖν quàm inuentis frugibus vti maluerint? Siquidem φιλόσοφον legit is, quem ego κακὴν verissimè appellare soleo.

Τῶν ἀνθρώπων ἔλεγε τὰς μὲν οὕτω φείδεσθαι ὡς αἰεὶ ζῆσθαι. Hinc illud non illepidum Luciani epigramma,

Ὡς τεθνηξόμενον τῷ σῶν ἀθανάτων
δοτολάνα.

Ὡς δὲ βιωσόμενον, φείδεο σῶν
κλειάνων.

Μήτι σε κατεφλυάρησα; Suidas legit κατηδολέχνησα. Nam huc fine dubio pertinent hæc illius. Κατηδολέχνησά σε αὐτὶ τοῦ μὲν σοῦ ἐμακρολόγησα, ἐφλυάρησα.

Pag. 314. Ὡς ἐκάστοτε λέγουσι. Ὡς φίλοι οὐδεὶς φίλον. Lego ὡς φίλοι. Nam quod nonnulli legunt, ὡς πολλοὶ φίλοι, ut est in vii. Eudemiorum, me non mouet. potuit enim Aristoteles aliter scribere quàm in quotidiano sermone viurparet: ut taceam, videri venustius multo & multo rotundius hoc dictum, ommissa voce πολλοί, quæ satis inclusa est in voce φίλοι. Eadem autem repetitur sententiæ & Νικομαχείων θ. Οἱ δὲ πολὺοί τινες inquit philosophus) καὶ πάντες οἰκείως ἐντυλχαίνοντες ἑδενὶ δοκῶσιν εἶναι φίλοι πολλῷ πολιτικῶς.

Ἐρωτικὸς α). Atqui Athenæus secundum Ἐρωτικῶν laudat. An

igitur scribendum est Ερωτικῶν α.β. Sunt & alia non pauca in hoc Diogeniscatalogo animaduvertenda, quæ alibi fusè & diligenter à nobis tractantur, & illustrantur.

P.317. Δικαιώματα α.β) Vt putem titulum integrum huius operis fuisse Δικαιώματα πόλεων, faciunt hæc diligentissimi Eustathij in Iliadem verba, Ἀριστοτέλης δὲ φασιν ἰσχυρῶς ἐν δικαιώμασι πόλεων ἕως. Non clam me est apud Ammonium legi Δικαιώματα πολέμων non πόλεων: sed placet magis Eustathiana lectio.

Πυθιονικῶν ἑλεῖχοι) Puto legendum ἑλεῖχοι. Errat Ambrosius, dum vertit, Pythionicarum argumenta: quum ἑλεῖχοι hîc sit aliud nihil quàm ἀναγραφή. Plutarchus in Solone, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῆς Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ. Hoc paruum quidem est: quod tamen eum fugerit qui in recensendis Aristotel. libris nuper operam posuit. Vertit enim Redargutiones. En cor Zenodoti iecur Cratetis.

P.318. Πολιτεῖα πόλεων δυοῖν δεύσαν ἐξήκοντα καὶ ἑκατόν) Liber fuit verè aureus, qui utinam extaret hodie. Vix enim dici potest quàm multa eo opere continerentur omnibus antiquitatis studiosis scitu iucundissima & dignissima, quæ nunc obruta densissimis tenebris planèque sepulta iacent. Apparet è fragmentis, quæ studiosissime sunt à nobis conquisita, nec sine magna voluptate collecta. Eorū nos veluti γόμα quoddam nuper exhibuimus: omnia autem aliquando simul τῷ θεῷ edemus.

Pag.319. Πρὸς μὲν οὖν τὴν δὲ-

ρεσιν, τὰ τελοπικὰ καὶ μεθοδικὰ) Sic rectè legi nemo potest dubitare. In antiquis tamen libris scriptum fuisse ὁπικὰ ex interpretis versione apparet. Estque is error adeo antiquus ut extet etiam hodie apud Hesychium Milesium. quod demiror nō observasse Hadrianum Junium.

P.320. Τῶν ὃν ἠθικῶν τῆς αἰσχύνης, καὶ αἰσχύνης καὶ αἰσχύνης νόμους, καὶ νόμους] Hæc paullo aliter apud Hesychium scribuntur. Apparet verò Laertium nostrum in canonibus Epicuri magis quam in doctrina Aristotelica fuisse versatum. Ne ille pudenter fecisset & prudenter si hanc partem quæ est de dogmate Aristotelico, omnino non attigisset.

Pag.321. Οὐκ ὀλίγα βιβλία συνέγραψε φυσικῶν δογματικῶν (νόμμάτων) An potius legendum δογματικῶν; nam φυσικῶν longius recedit.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

P.324. Θεόφραστος Εὐρίστιος Μεγαλὴται κναφέας υἱὸς] Vel, ut aliis placet, inquit Suidas, Leonis.

P.325. Σοφοκλῆς τῷ Ἀμφικλείδῃ νόμον εἰσενεγκόν) Huius rei sic meminit Athenæus in xii. Καὶ Σοφοκλῆς ὅστις ψευδίσμῳ ἐξέλασε πάντα φιλοσόφους τῷ Ἀπικλῆς πατρὶ λόγον ἔγραψε Φίλων Ἀριστοτέλης γυνάμι, ὑπολογίαν ὑπὲρ τῷ Σοφοκλέους Δημοχάρους πεποιηκός τῷ Δημοθένης ἀνέφισ.

P.326. Τοῦτον Τύρταμον λεγόμενον. Θεόφραστον διὰ τὸ τ. &c.) Suidas, εἰς ἀκαλεῖτο Τύρταμον. διὰ ὃ τὸ θεῖος φράζειν ὑπὸ Ἀριστοτέλης ἐκλήθη Εὐφράστος, εἴπα Θεόφραστος.

Pag. 327. Ε'τελθόντα δ' ἡ γῆρας, βίως ἔτη πέντε καὶ ὀκτώσκοντα) Traſtaanimus ſuper hūc locum pluribus in Commentariis ad Theophrasti Characteres.

Ε'πειδ' ἡ περ ὀλίγον ἀνῆκε τῷ πό- των) Cauſam huius ceſſationis, ait fuiſſe Suidas τοὺς μαθητὰς Γά- μας. quod eg, miror cur nos ce- lauerit Laertius.

Ἡμεῖς γὰρ ὅπου ἡρχόμεθα ζῆν τὸ τε δόποθ' ἡσκαίω) Ad hęc ver- ba reſpexit Cicero, quum ſcrip- ſit Tuſc. libro 11. Theophrastus autem moriens, accuſaſſe naturam dicitur, quod ceruis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil intereſſet hominibus, quorum ma- ximè interſuiſſet, tam exiguam vi- tam dedideſſet: quorum ſi atas eſſe po- tuiſſet longinquior, futurum fuiſſe ut omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum vita erudire- tur.

P. 329. α. λ. ο. Περὶ ἔρωτος) Strabo laudat libro x.

Περὶ εὐδαιμονίας α.) Cicero de finibus lib. 1 1 1. Sed quum bea- ta vita quaeratur: idque ſit unum quod philoſophia ſpectare & ſequi debeat: ſitne ea tota ſita in poteſta- te ſapientis, an poſſit aut lal. eſa- ſari aut eripi rebus aduerſis, in eo nonnunquam variari inter eos & dubitari videtur quod maximè ef- ficat Theophrasti de beata vita li- ber: in quo multum admodum for- tuna datur.

Περὶ ἐπιλήφειας α.) Apuleius Apologia, Longum eſt ſi velim Theophrasti quoque ſententiam de eodem morbo recensere. eſt enim etiam eius egregius liber de cadu- ciis.

Περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν α.) Apuleius. Legiſſe me Theophrasti quoque Περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν, & Nicandri Ὀνριακά. Ita ſupplen-

dit ille locus Apuleij.

P. 330. Περὶ καπιφάσεως καὶ δόπο- φάσεως) Multa huius libri & a- liorum Theophrasteorum ope- rum legere memini in Græcis interpretibus Ariſtotelis. vide Alexandrum Aphrodiſ. in Me- taph. lib. 111. cap. 111. & in A- nalytica priora.

Καλλιθένης) M. Tullius in Tuſculanis, Vexatur Theophra- ſtus & libris & ſcholis omniū phi- loſophorum, quod in Calliſthene ſuo laudavit illam ſententiam:

Vitam regit fortuna non ſapien- tia.

Pag. 331. Περὶ φυſικῶν ἱſοριῶν) Scrib. φυλικάων. & ſtatim, Φυλικάων αἰτιῶν.

Pag. 332. Περὶ δὴρμμάτων α. β.) Laudatur à multis hic liber. e- tiam à ſcholiaſte vetere Home- ri: ubi illa exponit Iliad. α. εἰλό- χυτα πρὸς δάλοιο.

Πρὸς Κάσανδρον πρὸς βασιλείας α. Athenæus libro 111. Θεόφρα- ſτος ἐν τοῖς πρὸς Κάσανδρον πρὸς βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμ- μα. πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φαſιν εἶναι Σωſιγέως.

Περὶ πλάτης α.) Cicero De of- ficiis. Itaque miror quid in mē- tem venerit Theophrasto in o- libro quem De diuitiis ſcripſit: in quo multa præclarè: illud ab- ſurdè. Eſt enim multus in lau- danda magnificentia & appara- tione popularium munerum: ta- liumque ſumtum facultatem, fructum diuitiarum putat.

P. 333. Χαρακτῆρες ἠθικοί] Aut hęc verba inducēda ſunt, aut il- la certè quę paulo ſuperi' extāt, ἠθικοὶ χαρακτῆρες. Nēpe aliquis illa huc intruſit qui oculis pro- peranter cōieciſ in Laert. cata- logū, ſuperiora nō vidit quę ſunt illius μελέωρια καὶ ἀλεφία. Sic

igitur scribendum est Ερωτικῶν α.β. Sunt & alia non pauca in hoc Diogeniscatalogo animadvertenda, quæ alibi fusè & diligenter à nobis tractantur, & illustrantur.

P.317. Δικαιώματα α.β) Vt putem titulum integrum huius operis fuisse Δικαιώματα πόλεων, faciunt hæc diligentissimi Eustathij in Iliadem verba, Ἀριστοτέλης δὲ φασιν ἰσχυρῶς ἐν δικαιώμασι πόλεων ἕτῳς. Non clam me est apud Ammonium legi Δικαιώματα πολέμων non πόλεων: sed placet magis Eustathiana lectio.

Πυθιονικῶν ἑλεῖχοι) Puto legendum ἑλεῖχοι. Errat Ambrosius, dum vertit, Pythionicarum argumenta: quum ἑλεῖχοι hic sit aliud nihil quàm ἀναγραφή. Plutarchus in Solone, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῆς Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ. Hoc paruum quidem est: quod tamen eum fugerit qui in recensendis Aristotel. libris nuper operam posuit. Vertit enim Redargutiones. En cor Zenodoti iecur Cratetis.

P.318. Πολιτεῖα πόλεων δυοῖν δειύσων ἐξήκοντα καὶ ἑκατόν) Liber fuit verè aureus, qui utinam extaret hodie. Vix enim dici potest quàm multa eo opere continerentur omnibus antiquitatis studiosis scitu iucundissima & dignissima, quæ nunc obruta densissimis tenebris planèque sepulta iacent. Apparet è fragmentis, quæ studiosissime sunt à nobis conquisita, nec sine magna voluptate collecta. Eorū nos veluti γόμα quoddam nuper exhibuimus: omnia autem aliquando σιωτῶν θεῶν edemus.

Pag.319. Πρὸς μὲν οὖν τῶν δὲ

ρεσιν, ταῖς τε λογικαῖς καὶ μεθοδικαῖς) Sic rectè legi nemo potest dubitare. In antiquis tamen libris scriptum fuisse ὀπλικά ex interpretis versione apparet. Estque is error adeo antiquus ut extet etiam hodie apud Hesychium Milesium. quod demiror nō observasse Hadrianum Junium.

P.320. Τῶν δὲ ἠθικῶν τῆς αἰσχύνης, καὶ αἰσχύνης καὶ αἰσχύνης νόμους, καὶ νόμους] Hæc paullo aliter apud Hesychium scribuntur. Apparet verò Laertium nostrum in canonibus Epicuri magis quam in doctrina Aristotelica fuisse versatum. Ne ille pudenter fecisset & prudenter si hanc partem quæ est de dogmate Aristotelico, omnino non attigisset.

Pag.321. Οὐκ ὀλίγα βιβλία συνέγραψε φυσικῶν δόγματων νομμάτων) An potius legendum δόγματων; nam ἀποβλήματων longius recedit.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

P.324. Θεόφραστος Εὐρίστος Μαλαίτα κναφέας ὡς) Vel, ut aliis placet, inquit Suidas, Leonis.

P.325. Σοφοκλῆς τῆς Ἀμφικλείδου νόμον εἰσενεγκόν) Huius rei sic meminit Athenæus in xii. Καὶ Σοφοκλῆς ὅστις ψηφίσματι ἐξέλασε πάντας φιλοσόφους τῆς Ἀπικῆς παρὰ τὸν λόγον ἔγραψε Φίλων Ἀριστοτέλης γινώσκων, ἔπλοον γὰρ ὑπὲρ τῆς Σοφοκλέους Δημοχάρους πεποιηκότος τῆς Δημοθέους ἀνέψιψεν.

P.326. Τοῦτον Τύρταμον λεγόμενον, Θεόφραστον διὰ τοῦ τ. & c.) Suidas, ἔστι ἐναλεῖτο Τύρταμος διὰ τὸ τοῦ θεῶν φράζειν ὑπὸ Ἀριστοτέλης ἐκλήθη Εὐφράστου, εἰς Θεόφραστον.

Pag. 327. Εἰτε λούτα δὴ γηραιός, βιώσῃ τῇ πέντε καὶ ὀλίγῃ οὐκ ὄντων) Traſtaimus nuper hūc locum pluribus in Commentariis ad Theophrasti Characteres.

Επειδὴ περ ὀλίγον ἀνέκε τῷ πό- των) Causam huius cessationis, ait fuisse Suidas τοὺς μαθητὰς Γά- μας. quod eg. miror cur nos ce- lauerit Laertius.

Ἡμεῖς γὰρ ὅπου κ' ἀρχόμεθα ζῆν τὸ τε δόξασκεν) Ad hec ver- ba respexit Cicero, quum scri- psit Tusc. libro 11. Theophrastus autem moriens, accusasse naturam dicitur, quod ceruis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interesset hominibus, quorum ma- ximè interfuisset, tam exiguam vi- tam dedisset: quorum si etas esse po- tuisset longinquior, futurum fuisse ut omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum vita erudire- tur.

P. 329. α. λ. ο. Περὶ ἔρωτος) Strabo laudat libro x.

Περὶ εὐδαιμονίας α.) Cicero de finibus lib. 1 1 1. Sed quum bea- ta vita queratur: idque sit unum quod philosophia spectare & sequi debeat: sit ne ea tota sita in potesta- te sapientis, an possit aut laesa- ri aut eripi rebus aduersis, in eo nonnunquam variari inter eos & dubitari videtur quod maximè ef- ficat Theophrasti de beata vita li- ber: in quo multum admodum for- tuna datur.

Περὶ ἐπιλήψεως α.) Apuleius Apologia, Longum est si velim Theophrasti quoque sententiam de eodem morbo recensere. est enim etiam eius egregius liber de cadu- ci.

Περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν α.) Apuleius. Legisse me Theophrasti quoque Περὶ δακετῶν καὶ βλητικῶν, & Nicandri Ὀνριακά. Ita supplem-

us ille locus Apuleij.

P. 330. Περὶ κατεφάσεως καὶ δόξα- σεως) Multa huius libri & a- liorum Theophrasteorum ope- rum legere memini in Græcis interpretibus Aristotelis. vide Alexandrum Aphrodis. in Me- taph. lib. 1111. cap. 1111. & in A- nalytica priora.

Καλλιθένης) M. Tullius in Tusculanis, Vexatur Theophra- stus & libris & scholis omniū phi- losophorum, quod in Callisthene suo laudavit illam sententiam:

Vitam regit fortuna non sapien- tia.

Pag. 331. Περὶ φυσικῶν ἱστοριῶν) Scrib. φυσικῶν. & statim, Φυσικῶν αἰτιῶν.

Pag. 332. Περὶ δόρημάτων α. β.) Laudatur à multis hic liber. e- tiam à scholiaste vetere Home- ri: ubi illa exponit Iliad. α. εὐλό- χυτα προβάλλοντο.

Πρὸς Κάστωδρον περὶ βασιλείας α. Athenæus libro 1111. Θεόφρα- στὸν τὸν πρὸς Κάστωδρον περὶ βασιλείας, εἰ γνήστιον τὸ σύγγραμ- μα. πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασὶν εἶναι Σωσιγένη.

Περὶ πλάτῃ α.) Cicero De of- ficiis. Itaque miror quid in mē- tem venerit Theophrasto in o- libro quem De diuitiis scripsit: in quo multa præclare: illud ab- surdè. Est enim multus in lau- danda magnificentia & appara- tione popularium munerum: ta- liumque sumtuum facultatem, fructum diuitiarum putat.

P. 333. Χαρακτῆρες ἠθικοί] Aut hec verba inducenda sunt, aut il- la certè quæ paulo superi⁹ extāt, ἠθικοὶ χαρακτῆρες. Népe aliquis illa huc intrusit qui oculis pro- peranter cōiectis in Laert. cata- logū, superiora nō vidit quæ fuic illius μελέτωρ καὶ ἀελοφία. Sic

autem multa irrepsisse in hos libros habeo persuasissimum. Quare qui Diogeni aut ipsius potius libris tantum hac in parte tribuunt: viderint quam prudenter id faciant. Sed hec aliis.

Περὶ φιλίας] Extat apud A. Gellium libro 1. cap. 111. locus Theophrasti ex primo περὶ Φιλίας.

Pag. 334. Επιστολὰς αἱ ὅπῃ τῷ Αἰσχυρίῳ] Suspecta verba de mendo.

Φανία] In scholiis Apollonii huius epistolæ fieri mentionem reperi. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὅνῃ φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι. loquitur de millepeda.

Τῷ Αἰσχυρίῳ εἰκόνα τεθῆναι εἰς τὸ ἱερόν] Αὐτὸ τοῦ ἀναγεθῆναι ἐν τῷ ἱερῷ: sic Latini veteres, In potestatem, pro In potestate, & id genus sexcenta quæ pueros haud latent.

P. 335. Δίδωμι τῷ γεγραμμένῳ φίλων αἰεὶ τοῖς βουλευμένοις συχολάζειν καὶ συμφιλισοφεῖν ἐν αὐτῷ] Athenæus libro quinto meminit huius partis testamenti Theophrastei.

ΣΤΡΑΤΩΝ.

Pag. 339. Στράτων Ἀρκεσίλαος] Ἀρκεσίλαος ἢ Ἀρκεσίλου, inquit Suidas.

P. 340. Περὶ τῷ πρὸς Ἰέρω καὶ ὑτέρου] Meminit Simplicius in Categorias.

P. 341. Εἰ μὲν τι πάχων] Si quid mihi humanitas contigerit, Τὸ πάχων. mori. Sic accipio apud Homerum II. φ.

Ζεὺ πάτερ, ὡς οὐ τις με θεῶν ἐλευγόν ὑπέστη

Εἰς ποταμοῖο παῖσιν ἔπειτα δὲ

καὶ τι πάθοιμι. hoc est, postea vel moriar. Idem Od. δ.

Τὸ δὲ ἀμφεπρόκειτο καὶ δεῖναι, μή τι πάθῃσιν hoc est, ne interficiatur. quod ipse exponens, addit,

Δυσιδνέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται
Γένοντι κτεῖναι, πρὶν παρὶδ' αἰεῖν
ἰκέσθαι

P. 342. Χαλῶς δὲ αἱ ποιοῦν καὶ οἱ λοιποὶ συσκαλίζοντες τούτῳ] Sic in Lyconis testamento. συγκατασκευάζεσθαι δὲ οἱ λοιποὶ γάρριμοι, καὶ μοῦ καὶ τῷ τούτου χάριν.

P. 343. Καθὰ περ σιωπήγαγε καὶ Ἀρίστων ὁ οἰκεῖ] Quis ita loquitur? Non abest quin scripserit Diogenes, Ἀρίστων ὁ Χεῖρ. de duobus Aristonibus Chio & Ceo, alibi annotamus.

ΛΥΚΩΝ.

P. 344. Τὸ δὲ ἐκφρασεῖν αὐτοῦ καὶ πειραγεῖν ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ] Reponere me auctore elegantem vocem πειραγεῖν. sic vocat stylum elatum, ac, ut sic dicam, nimis vocalem.

Παρ' οὗ καὶ τινες τὸ γράμμα αὐτῷ γὰρ ὀνόματι προσεβίβησαν] Quis ergo scitnum, ver sit apud Plutarchum lectio. Γλύκων; ubi tamen Δύκων contra scriptorum codicum auctoritatem Xylander censet reponendum. locus est ἐν τῷ περὶ φυγῆς.

P. 345. Τὸς τε βουλευμένους ὀρθῶς] L. go β. καὶ ὀρθῶς. i. a quo legendum esse neminem dubitaturum puto.

Pag. 345. Οἱ γὰρ σπεύδοντες καὶ βασιλίζοντες βούτῃ φῶσιν] Similiter

Similiter EV Statius in *ῥαψ. ε.*
Γλιάδ. Καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ κανὼν τις
ὅτι διεστραμμένον, ἅπας ἄφρον
πρὸς αὐτὴν μετ' αἰνὴν καὶ σρεβλὴν
ἐθέλων καὶ τὰ ὀρθὰ καὶ μηδ' ἐν αὐτοῖς
ἀπεικέναι κρίνων καὶ τοὺς δὲ ἔχον-
τας λόγους καὶ φρονήσεως;

Ωτὸ θλαδίας καὶ ἐμπινής ὦν]
Suidas, ἐμποινής. melius ἐμ-
πινής.

Παλάσαι τε λέγειται καὶ σφαρί-
σαι] Ἡ γὰρ ὁ Δύκων (ait Athenæus
in *xi.*) καὶ σφαρίσῃς ἀγαθὸς καὶ
πειθεῖς.]

Pag. 348. Καταχωρησάτω τοῖς
νεανίσκοις εἰς ἐλαμοχρησίαν. Notus
olei usus in gymnasiis veterum:
propterea παιδοτρόφον ἐλάαν
appellat Sophocles in *OEd. Col.*
Ὁ τὰ δὲ θάλλει μεγίστη χάρις.
Γλαυκάς παιδοτρόφου φύλλον ἐ-
λάας.

Δίδωμι γὰρ τὰς Καλλίνου παιδείαν]
Legebatur apud Ambrosium
Callino. apud Suidam, est Καλι-
νίκω. non recte.

P. 349. Ροιάκων ζεύγος. Ita &
Suidas habet. Ροίτκων quod ali-
quando placuit, nunc displicet.
puto fuisse speciem poculorum
qualia erant illa quæ ῥυτὰ &
ῥέοντα vocarunt.

Ἐλευθέρω πάλας ὄντι ἀφίημι τὰ
λύτρεα] Hoc est, libertatis causa
impositorum gratiam facio, ut lo-
quitur Modestinus Iurisconsultus
l. vi. De agnoscendis liberis.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

P. 351. Δημήτριος Φαροστράτης]
Vide Suidam, qui Demetrium
prius Phanum fuisse appella-
tum scribit.

P. 352. Δίδυμος δὲ ἐν συμπο-
σιακοῖς, &c.] Athenæus hoc i-
dem narrans, laudat Διδύμον non
Δίδυμον. Verba eius adscribam

ut quidem ea puto esse legēda.
Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, Λαμ-
πιτῆς τῆς Σαμίας ἐταίρας ἐραστὴς,
ἠδ' ἑὸς καὶ ἑαυτὸν Λαμπιτῶν προ-
σηγορεύσας, ὡς φησι Διδύμος. ἐ-
καλεῖτο γὰρ καὶ χαριτοβλέφαρος. Ita-
que merito videri possit, aut hic
esse legendum Διδύμος, aut apud
Athenæum Δίδυμος. Ego ta-
men (quod tutissimum erit) ἐ-
πέχω. nam & Didymi συμπο-
σιακῶν creberrima apud Græ-
cos scriptores mētio est: & Didy-
li nomen non est inauditum. Si-
quidem Plutarchi verba hæc
sunt ex Commentario Πότερον,
Ἀθλιώται καὶ πόλεμον ἢ καὶ σοφίαν
ἐνδοξότεροι. Οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες
ἱστορικοὶ, inquit, Κλεινόνημοι Διδύ-
λοι (sic recte Xylander) φιλόχο-
ροι, φίλαρχοι, ἀλλοτρίων γεγονό-
σιν ἐρώτων, ὡς περ δραμάτων
ὑποκριταί. Diodorus Siculus lib.
xv i. Διδύμος δὲ ὁ Ἀθλιώτης ἥρ-
κταί τῆς ἱστορίας ὑπὸ τῆς ἱεροσυλῆ-
σεως, καὶ γέγραφε βιβλίους εἴκοσι
καὶ ἑπτὰ, συμπειλασθὲν πάσας
ταῖς ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γηνο-
μενῆς πράξεις πρὸς τε τῶν Ἑλ-
λάδων καὶ τῶν Σικελίων. Idem,
Διδύμος γὰρ ὁ Ἀθλιώτης τῆς δευτέ-
ρας σινοτάξεως ἀρχὴν πεποίηται
τῆς ἐφεροῦς ἱστορίας τῶν τελευτῶν,
καὶ τὰς ἐξῆς πράξεις σινοεῖται τὰς
τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων,
μέχρι τῆς Φιλίππου τελευ-
τῆς.

Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπιτῶν
καλεῖσθαι] Ita etiam Suidas. A-
thenæus Λαμπιτῶν per i. vtrun-
que alibi legas.

Κομίσασθαι αὐτὸς πρὸς τοῦ Σα-
ράπιδος] Notum est cæcos &
debiles à Sarapide curari sana-
rique solitos. vide Aristidis Sa-
cros sermones, & Cornelium
Tac. Annalium lib. iiii.

Τὰς δὲ κατακρούσαντες εἰς ἀμίδας. Nō audet Strabo hoc fuisse factum affirmare, tantum ait, καὶ κατακρούσαντες ἐνίοι δὲ ποροτιθίσιν ὅτι καὶ εἰς ἀμίδας. At Plutarchus aperte dissentit, quum inquit, τῷ δὲ Δημητρίῳ τῷ Φαληρείῳ τριακοσίων ἀνδριάντων ἑδ εἰς ἔχεν ἰόν· ἑδὲ πῖνον, ἀλλὰ πάντες ἔτι ζῶντες ἀποθανεῖν οὐκ ἔδυναντο. τοῦ δὲ Δημάδου κατακρούσαντες εἰς ἀμίδας.

P. 353. Παρὰ Πτολεμαῖον ἐλθεῖν ἃ Σωτῆρα. Et Iosephus & omnes scriptores ecclesiastici qui de translatione τῷ i. x. x. literis aliquid mandarūt, Demetrium quoque Phalereum venisse in Ægyptum, & Alexandrinæ bibliothecæ fuisse præfectum referunt. vide etiam Ælianum libro iii. cap. xvii. & Ciceronem ipsum lib. v. De finibus.

Καὶ πῶς ὑπὸ νῶπιον ὑπὲρ ἀσπίδος πῶς χεῖρα δηχθεὶς, τὸν βίον μετέθηκε. Cicero pro C. Rabirio Postumo, Video Demetrium & ex republ. Athen. quam optimè digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, qui Phalereus vocitatus est, in eodem isto Ægypti regno assidue ad corpus admotus, vita esse priuatum.

P. 556. Τετράγωνος Ἑρμῆος. Vide Suidam.

Pag. 357. Ὁ δὲ πικρὸς Ἰξίων. Causam huius appellationis vide apud Suidam.

ΗΡΑΚΛΕΪΔΗΣ.

P. 358. Ἡρακλείδης Ἑρμῆος. Suidas habet Ἑρμῆος.

P. 360. Ἐστὶ δὲ αὐτό. Omnino legendum est αὐτῶς.

Δοκεῖ δὲ πῶς πατρίδα τυραννομήνῳ ἐλάβετο. Plutarchus quoque in Commentario aduer-

sus Colotem, testatur Thraciam fuisse liberatam, διὰ Πύθωνος καὶ Ἡρακλείδου Κότυν αἰελοῦτων.

Ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν Ὀμῶν μοις. Cur de his egerat Demetrius in Æquiocis? Puto, quod non conveniret inter scriptores, sitne hic Heraclides Ἡρακλεΐδης Ponticus, qui tyrannum interfecerit: an alius quispiam Ænius. Sanè quum cōstet socios huius facinoris fuisse Pythone & Heraclidem, videri possit Diogenes Laertius in Platonis vita Heraclidi Ænio hoc tribuisse, dum inter Platonis discipulos hos duos ita recēset, ut & socios, & Ænios fuisse ambos significet. An igitur duos fuisse Heraclidas, qui ambo patrias suas tyrannide liberassent, alterum Æνιον, alterum Heracleensem, docuerat in Æquiocis Demetrius? An potius hunc ipsum fuisse Heracleensem, qui id patrasset, tradiderat? Ita hercle opinor, verum verum nescio, ut ait ille apud Plautum.

P. 361. Κελεύσας τινὶ τῷ πεισῶν αὐτῷ τὸ σῶμα κατακρύψαι. Nam huc videntur pertinere Varronis illa ἐ σατυρά. Περὶ ταφῆς. Quare Heraclides Ponticus plus sapit, qui præcepit ut comburerent: quàm Democritus qui ut in melle servarent. quem si vulgus secutus esset, peream, si centum denariis calicem melle emere possimus.

P. 362. Ἐστὶ καὶ ὁ Διονυσῖος ὁ Μεταθέμενος. Hic fuit Heracleensis. Cur autem appellatus sit Metathemenus, licet ex Athenæi verbis intelligere, quæ sūt hæc. Περὶ δὲ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεΐδου τί δὲ καὶ λέγειν; ὅς αὐτὸν κρύψας ὑπὸ τῷ ἀρετῇ χιτῶνι αὐτὸν μεταμφιάσας,

καὶ μεταθέμεν καλῶς, ἔχα-
ρε. καὶ τοὶ γεγάσας δὲ τῶν τ'
Στοῦ λόγων, καὶ ὅτι τ' Εὐαίουρον
μεταπληθύνσας. Περὶ δ' αὖ ἀχαρί-
ταις ὁ Τίμων ἔφη.

Ἡνὶκ' ἐχρῆν δυνάειν, νυνὶ ἀρχεται
ἡ δυνάειν.

Ἄρην ἔρῃν ἄρην δ' γαμῆν, ἄρην δ' πε-
παλῆσαι. Vide eundem lib.
x. & Diogenem in Zenone.

Pag. 363. Καὶ εἶχε παγκάλως)
Scribe Πάγκαλ. est enim no-
men proprium, ut rectè explicat
Muretus in suis Lectionibus.

Δύτερον πολίτης αὐτοῦ πυρ-
ρίχας καὶ φλυαρίας συνίστασθαι)
An intelligit illud opus quod
λέχας inscripserat? de quo Sui-
das in λέχαι; (nam λέχη inter-
dum φλυαρία) An potius quem
Plutarchus Ἀῤαριν vocat, & fuisse
φλυαρίας καὶ μυθολογίας μετ' ὃν
significat? ἔ γάρ μόνον (inquit)
τῶν Αἰσώπειων μυθάρια, καὶ τὰς
ποιητικὰς ὑποθέσεις, καὶ τ' Ἀῤαριν
τ' Ἡρακλείδην, καὶ τ' Λύκωνα τ' Ἀ-
ρίωνος διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰς
ἐν τῷ φυχῶν δόγματα μεμι-
γμένα μυθολογία, μετ' ἡδονῆς ὀν-
θισιῶσι. Non videtur. Nam
quid Πυρρίχας cum Abari? de
quo multa hodièque apud vete-
res autores μυθολογούμενα legun-

tur. quæ, ut puto, quia college-
rat Heraclides, libro nomen in-
diderat Ἀῤαρις.

Καλλίστος ἢ Ἀλέξ. ἐν δ' αὖ γέ-
γραφε τὴν δ' αὖ δοχὴν) Scriben-
dam Καλλίστος. Puto hunc esse
qui scripserat Successionum So-
tionis epitomen. Laertius in De-
metrio, Ἡρακλείδης δ' ἐν τῇ ὀπ-
τομῇ τῶν Σωλίων Διαδοχῶν. Et
in Pythagora, Ἡρακλείδης δ' ὁ
τοῦ Σαραπίωνος ἐν τῇ Σωλίων
ὀπτομῇ. quare quod ait hoc lo-
co Diogen. eum scripsisse τὴν
Διαδοχὴν, de illa Epitome puto
accipiendum. Citat etiam Laer-
tius in Zenone Eleata, Satyri E-
pitomen ab Heraclide conscri-
ptam, ubi tamen fortasse verius
legeremus Sotionis quàm Saty-
ri nomen.

Καὶ Λεμβευτικὸν λόγον, ὅθεν καὶ
Λέμβος ὁκαλεῖτο] Citat Festus
Pompeius Heraclidē Lembum
in voce Roma. Athenæus libro
iii. laudat historiæ istius li-
brum trigésimum septimum: ut
appareat opus fuisse longum &
plurimorum librorum. neque
puto Laertium eius historias in-
telligere quum dicit eum scri-
psisse λόγον λεμβευτικόν. sed di-
versa ea fuisse opera.

AD LIBRUM SEXTUM.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ.

P. 365. Ὅθεν πρὸς τ' ὀνειδίζον-
τα. &c.] Meminit Plutarchus,
ἐν φυχῇ. Seneca de Iphicrate
id narrat.

Pag. 366. Πρῶτος γὰρ ὁρίσασθαι
λόγον εἰπόν, Λόγος ὅστις ὁ τὸ τί
ἢ ὅτι δηλοῦν] Λόγος apud phi-
losophos, tam orationem quàm
definitionem significat: si hoc

loco intelligas definiri λόγον, id
est, definitionem: dubio procul
legendum erit, λόγος ὅστις ὁ τὸ τί
ἢ ὅτι δηλοῦν. Sin hæc de λόγῳ,
id est, sermonis definitione, ca-
piatur: nihil mutandum.

P. 367. Ὅτι ἀργυρία αὐτῆς ἐκ-
βάλλω ῥαβδῶ] Acutè Galenus
monuit, negationem hîc de-
esse, & legendum, ὅτι ἀργυρία

αὐτοὺς ἔκ ἐκβάλλω ῥάβδῳ. nam cynici arti suæ, seu verius ματαγολεχνία, pretiū nullus posuere. inde vilitas magna & cōtemtus eius seclæ: ferè enim res omnes tanti fiunt quanti veneunt.

Γδών ποίε μοιχὸν φεύγοντα, ὦ δυστυχὴς εἶπε &c.] Tale est illud EVbuli comici apud Athenæum libro xiii.

Ὅστις λέχη γὰρ σκύτια νυμφύει λάθρα,

Πῶς ἔχῃ πάντων ὅσιν ἀφελιάταται;

Εξὸν θεωρήσαντι πρὸς τὸ ἥλιον, Μικροῦ πρίαδιαι κέρματι πῶς ἠδονώ.

Παντὸς ἐφ᾽ τείχους ἰχυροτέρων. Videtur proverbiū, τείχους ἰχυρότερον. sic infra, τεῖχος ἀσφαλίσαιον φρόνησιν. & apud Stobæum, Ἰχὺς καὶ τεῖχος καὶ ὁπλον σοφοῦ ἢ φρόνησις. & Horatius,

hic murus æneus esto

Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa.

P. 369. συνεχὴς ὁ Πλάτων τὸν ἱππὸν ἐπώνει] Notatu dignum quod in Platonis vita legimus: Eum aliquando equo conscenso descendisse, μὴ ἱππολύφια ληφθῆ, ne fieret fastuosus & sibi placens: quæ natura est equorum, præsertim quando ut Homerus ait, ἠκόσνησαν ὅπῃ φάτνῃ. tum enim est id animal maxime γάδρον & τύφῃ plenum.

P. 370. Πρὸς τὸ ὀρθογνημαλίζον αὐτὸ τῷ πλάσῃ μεράκιον. Nihil hic mutandum: nisi fortasse malit aliquis scribere εἰαυτὸ pro αὐτοῦ: intelligit quendam qui se fingendum à statuario curabat, sed pulchriore quàm esset forma: id enim est ὀρθογνημαλίζειν εἰαυτοῦ τὸ πλάσῃ, falsam sui imaginē statuario exhibere. hoc

olim fieri solitum constat. id-que ex iis facile potest intelligi quæ notamus ad caput Theophrasti nostri De adulatione.

Επὶ τίνι αὖ σεμνωθῆναι? Lego, σεμνωθῆσθαι; vel ὅπῃ τίνι οἷα αὖ σεμνωθῆναι.

P. 372. Καὶ πρῶτος ἐδίπλωσε τὸ ἵδνα, Imò primus Diogenes Cynicus, ut quibusdam placet. Vide in Diogene. Sic alia quædam sunt quæ pars scriptorum Antistheni, pars Diogeni tribuant.

Pag 373 Βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν] Hæc fuere Cynicæ familiæ insignia: de quibus multa Diogenes canit in epistola quadam ad patrem, cuius initium Μὴ αἰτῶ ὦ πατήρ. Eleganter etiam Apuleius. Diogeni & Antistheni pera & baculus, quod regibus diadema, quod Imperatoribus paludamentum, quod Pontificibus galerum, quod lituus Auguribus. Dicebant autem Cynici se Herculem imitari. Lucianus, βίαν πρῶσει. Αἴγιο. Ζηλοῖς ὅτινα διού. Τὸν Ἡρακλέα. Αἴγιο. Τί οὐκ οὐχὶ καὶ λεοντῶν ἀμπεύχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. Διού. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβάνιον. στραβύομαι ὅς περ ἐκείνῳ ὅπῃ τὸς ἠδονὰς ἔκελευσός, ἀλλ' ἐκείνῳ, ἐκκαθαίρει τὸ βίον ποταμοῦ ὅπῃ. Apuleius, Quod Herculem olim poeta memoravit, monstra illa immania hominum & ferarum, virtute subegisse, orbemque terra purgasse: similiter adversum iracundiam & invidiam, atque avaritiam atque libidinem, ceteraque animi humani monstra & flagitia philosophus iste (de Cratete Cynico loquitur) Hercules fuit: eas omnes pestes mentibus exegit, familias purgavit, malitiam perdomuit, seminudus & ipse, & clava

in finis. AVlonius de Antisthene Cynico,

Inuentor primus Cynices ego, Quæ ratio isthac?

Alcides multo dicitur esse prior.

Alcida quondam fueram doctore secundus: (ille deus.

Nunc ego sum Cynices primus: Ipse verò Diogenes in epistola quadam ad Anaxilaum Agamemnoni se comparat. Sic ille: placet enim apponere totam epistolam, quæ & elegantissima est, & non cuius obuia. Πυθαγόρας ἐαυτὸν ἔλεγε ΕΥφορβὸν γεγενημένον τοῦ Πανόου. ἐγὼ δὲ νέον ἐμαυτὸν ἐπέγνων Ἀγαμέμνονα. Σκηπτρόν τε γὰρ ἐμοὶ ὄντι τὸ βᾶκτρον, καὶ χλαμύς οὐ διπλοῦς τριβώνη δὲ πήρα καὶ δέριον ἀλλαγῇ ἀσπίς. εἰ δὲ μὴ κερκομαῶν, νέω μὲν Ἀγαμέμνον. γέρον δὲ εὐχρόματον ἐφίλοκόρησε τοιαῦτα γὰρ ἄξιον φρονεῖν καὶ λέγειν παρὰ τὸ ΑΥτὸς ἐφαφίσκοντα.

P. 374. Οὐδὲ ξενόφων ἡδιστὸν μὲν) Laudes Antisthenis vide in Symposio.

Οὐδυσσεύς, ἢ παρὰ Οὐδυσσεύς) Nimis certum est legendum esse ὑπὲρ Οὐδυσσεύς. aut certe λόγῳ Οὐδυσσεύς: ut modo dixit Αἴας ἢ Αἴαντος λόγῳ. malo ὑπὲρ. & mecum (scio) sentiet qui orationem ipsam legerit.

Τόμος δ. ἐν τῷ Κόρος. Τόμος ε. ἐν τῷ Κόρος. ἢ παρὰ βασιλείας] Athenæus, Ἀντιθένης ἐν θαλίῳ καὶ Κόρον κακολογῶν Ἀλκιβιάδην, καὶ παρὰ νομόν (ἢ) λέγων, καὶ εἰς γυναικας καὶ εἰς πᾶσι ἀλλήλοις διαίταν, σιναῖαν καὶ μητρί καὶ ἀδελφῇ ὡς Πέρσας.

P. 375. Τόμος δ. ἐν τῷ ἀλήθεια] Scribe. Ἀλήθεια. Suprà καὶ μάστιγα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τοῖς παρὰ τρεπλεκοῖς.

Ἀσπασία] Athenæus de hoc

libro, Ἡ δὲ Ἀσπασία τῆς Περικλέους καὶ τῶν Ξανθίππου καὶ Παράλλε διαβολῇ. τούτων γὰρ τὸ μὲν Ἀρχεστράτη φησὶν (ἢ) συμβαίνει, τὸ δὲ παρὰ πλείους ταῖς ὅπῃ τῆς μιανῶν οἰκημάτων ἐργαζομένου. τὸν δὲ ΕΥφρόνου σιωπῇ, τὸ φορτικὰ σκώπῳ καὶ ψυχρὰ τοὺς σιωπῶντας.

Σάθων. παρὰ τῇ ἐπιλέγειν] Athenæus, καὶ Πλάτωνα δὲ μετονομάσας Σάθωνα ἀκύρως καὶ φορτικῶς. τὸ παρὰ πᾶσι ἔχοντα πᾶσι ὅτι γραφῇ διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ. De hoc libro vide Lactium in Platone.

P. 376. Ἀρχεστράτη ἢ παρὰ βασιλείας] Athenæus de hoc libro Οὐδὲ Ἀρχεστράτη Γοργίᾳ τῇ ῥήτορῃ. repetere ex superioribus. περιέχει καταδρομῇ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

P. 377. Διογένης Περσέως] in epistolis Diogenis legitur Περσέως. Suidas ait Diogenem prius fuisse appellatum Cleonem.

Καὶ ἐθόντα εἰς Δελφούς] Vide Suidam.

Εὐτὶς παρὰ τῇ Ἀπολλωνος πυνθύνειται εἰ ταῦτα πράξει] Traiectio verborum quam non observant vulgo. Nam hoc dicit interrogasse eum Apollinem an in patria esset facturum quod suadebatur.

Τὸ πολιτικὸν νόμισμα εὐσιweis] Si de Apolline hæc verba capias σιωπῇ legendum. Sed neque id probo, neque quid his verbis faciamus isto loco positus satis video. Lego autem Ἀπολλωνος πυνθύνειται εἰ ταῦτα πράξει ἅπαρ ἀναπείθειται. (τὸ πολιτικὸν νόμισμα σιωπῇ) τὸ δὲ συγχωρήσαι τὸ κέρμα, &c.

Pag. 378. Τῷ δὲ διαθηκόμενῳ δια-
τὸ μηδὲν αὐτοῖς ἐπιταγήν ἐξ ἐξιστάζον-
τος προσεδρεύει. Vide ad hunc lo-
cum Æliani Variarum libr. x.
cap. xvi.

P. 379. Εὐφασκε (δείκνυς τίμω τῷ
Διὶ ἐστὶν) καὶ πομπεῖον] Leg. (δει-
κνύς τίμω τοῦ Διὸς ἐστὶν καὶ πομ-
πεῖον) αὐτῶν. &c.

Εὐπειθείας δὲ τινι οἰκίδιον αὐ-
τῷ προνοήσασθαι) Hic fuit A-
pollinis: ad quem extat hæc
Diogenis epistola. Εὐντυχὸν σοι
παρὶ οἰκίσεως καὶ χάρις ὑποχρεώ-
ναι κοχλίαν δὲ θεασάμενος ἔσθρον
οἰκῆσιν ἀλγεινὴν. Σπολέλυσο οὐκ
ἔστι ὑπηρεσίας καὶ σύγχαιρε ἡμῖν τίμω
φύσιν δὲ ἰσχυρίσιν.

P. 380. Νομίζεν ἐλεγεῖν εἰς τὸν
βίον ὡς προσκευάζεσθαι δεινὸν λόγον,
ἢ βρόχον) Quidam Antistheni
hoc tribuunt: ut Plutarchus,
παρὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 381. Τῷ τοῦ αὐτοῦ εἰ-
πεῖν δὲ Πλάτωνα δὲ Κριτία.) hoc
est Canem Diogenem ipsi Pla-
toni hæc dixisse, quæ videlicet
sequuntur. At interpretem am-
biguitas orationis coegit Pla-
tonem aliquem cynicum com-
minisci.

Εἰπὼν τοὺς μέλλοντας γαμεῖν
καὶ μὴ γαμεῖν] hostilissimus Tur-
nebus sic putabat totum hunc
locum esse legendum, Εἰπὼν
τοὺς μέλλοντας γαμεῖν καὶ μὴ γα-
μουῦντας καὶ τοὺς μέλλοντας κα-
ταπνέειν καὶ μὴ καταπνέοντας καὶ
τὸς μέλλοντας ποιεῖν δούλους καὶ μὴ
πολιτεῖν καὶ τοὺς παιδοτρο-
φεῖν καὶ μὴ παιδοτροφεῖν. Mi-
hi prior eius horum dictorum
interpretatio magis probatur.
Eum vide advers. lib. xxvi cap.
xxxi v.

Pag. 383. Κωλυθεὶς καθίζεισθαι
αὐτὸν ἔκω διασέρεται καὶ γὰρ τοῖς ἰ-
χθύσις ὅπως αὐτὸν κτείναντο πεσπράσκα-

σθαι] Cur non permittitur Dio-
geni ut sedeat? quia antiquitus
moris fuit, ut dum præco vena-
les prædicaret, interea saltarent
ipsi in circuitum per coronam,
ut cognosceretur quales essent.
Menander, Εὐφροῖον, apud Har-
pocrationem.

Εἰ γὰρ μὲν ἡδὴ μοι δοκᾷ, νῦν τοὺς
θεοὺς.

Εν τοῖς κύκλοις ἑμαυτὸν ἀδεδυ-
κότα

Ὅρᾷ κύκλῳ τρέχοντα καὶ παλού-
μωρον.

Propertius,

At quorum titulus per barbara
colla pendit

Calati medio quum saliere foro.
ad quem locum vide quæ scri-
psit illud verè ἐμφυχον μαρτυρῶν,
Iosephus Scaliger: qui hunc mo-
rem princeps ē tenebris eruit.
Porro meminit huius rei & Plu-
tarchus παρὶ Εὐθυμίας.

P. 385. Πληγὰς ἔλαβε] Dioge-
nes in epistola ad Mel-sippum.
Ἡ κόνις σε λευκώσασθαι ὅτι τὰ Ἀ-
θηνάων τέκνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέ-
τεινε μεθύοντα καὶ δεινὰ πάσχειν ἐ-
σοφία πεπερωμένη δὲ ἡ ἰδέσθαι ὅ-
τι τοῦ Διογένης μὲν ἐπὶ πλεονεξίας
ὑπὸ τῷ μεθύοντι ἀρετὴν καὶ ἀ-
σχυρίσθαι. ἐπεὶ μὴτε κοσμεῖσθαι ἀ-
φύκτον ὑπὸ φαύλων μὴτε ἀσχυρί-
σθαι. &c.

P. 386. Καὶ ὡς δὲ πρὸς ἐπεχει-
ρησε φαγεῖν ἀλλ' οὐ διαίκεσαι] Id
est, seæ non concocit. sic sæpe acci-
pi hanc vocem iis notum qui
saltem Athenarum legerunt.

Τὸν μέσον δ' ἀκτύλον ἐκτείναν)
Ἀντὶ τῆς σκιμαρίας αὐτοῦ. Nam
σκιμαλίζαν id dicebant.

P. 388. Τὸ Ἀσκληπιδεὲς ἀνέθιθη
καὶ πρὸς ἡκτίω. Fortasse scrib. πύ-
κτω. ὅτι πρὸς ἡκτίω ferri potest.
Hic autem dicit, quia singule
artes olim habuerunt proprium

sibi numen, quod colerent qui eam artem exercerent. Moris autem fuit ut diis certe personæ consecraretur, ut quæstus quem illæ facerent, cederet diis illis eorumque sacerdotibus. Sic fuerunt ἱεροδῶλοι γυνῶνες in templis Veneris: quarum capturas ἐκαρπώσατο οἱ ἱερεῖς, ut Strabo loquitur. Iam ergo apparet cur Æsculapio consecrandum putet Diogenes hominem? percussorem: quippe cuius opera multum quæstus essent facturi sacerdotes eius dei.

Εν τῷ Κρατεῖ ἡλικιῷ αὐτοῦ ὅπιστας Ἀλέξανδρου.] Multa de hoc Dio Chrysostomus in oratione De regno.

P. 390. Εἰ γὰρ ἐπαυήλθεν ὅπτι τοὺς πεπρακότες.] Quod faciunt canes, & fecit Plato. Nam is à Dionysio tyranno venditus, ut quidam tradunt, tamen ad eundem postea est reuersus. Vide in eius vita.

P. 391. Οἱ δὲ Θεόδωρον εἰπεῖν τοῦτο.] Suprà in Aristippo.

P. 393. Ἀποκεκρύφθαι δὲ αὐτόν.] Alibi est, αὐτὸς ζητούμενος μελ. Θάρρειτε, ἔφη, παῖδες.] Narrat ipse Diogenes in ea epistola quæ incipit, Ἀνέβαινον εἰς ἄστυ φη Πειραιῶς.

Pag. 397. Ἀξί.] ἔφη, ἐκ τοῦ οὐνόματος κρέμασθαι.] Id est, ἐκ τῆς διδύμων.

Pag. 402. Θαυμάζοντες τινες.] ἐν Σαμοθράκη ἀνάθημα.] Quæ ibi fuerat posita ab iis qui certa nauigationis aliæve pericula euaserant. nam ut Suidas ait Εἰν Σαμοθράκη ἦσαν τελεταί τινες, αἳ ἐδόκειν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδυνῶν τινῶν. M. Tullius De natura deorum libro iii. Diagoræ non Diogeni hoc tribuit. sic ille, Diagoras

quum Samothraciam venisset, atheos ille qui dicitur, atque ei quidam amicus, Tu, qui deos putas humana negligere, nonne animaduertis ex tot tabellis pictis, quàm multis votis vim tempestatis effugerint, in portumque salui effugerint? Ita fit, inquit, illi enim nusquam pacti sunt, qui naufragium feecerunt, in marique perierunt.

P. 403. Φρυγῆς Ἀφροδίτῃ χρυσῶ ἀσθείσης.] Athenæus libro 13. hoc Crateti Cynico attribuit. eum vide.

Γδὼν Ὀλυμπιονίκῳ εἰς ἑταῖραν ἀτενίζοντα.] Hic fuit Dioxippus, ait Plut. quem vide ἐν τῷ περὶ ἀδολοχίας. & Ælianum lib. xi. cap. l. viii.

P. 413. Λέγει γὰρ Ὁνήσις κριτόν τινα. &c.] Paulò aliter hæc narrat. Suid. φιλίση.

Οἱ μὲν γὰρ βοὸς πόδα φάγοντα.] Imò φαγόντα, ὡς μὲν πολὺ πρὸς αὐτὸν, ait Athenæus. ἡ σιγή, addit Lucianus.

Χολερικῶς ληφθῆναι.] An potius χολερικῶς ἡδουδι πάθει. & ita alibi loquitur. Censorinus pro eo dixit in eadem re, in choleram solutus est.

P. 415. Εἰς αἰδῶ ἔλαβε.] Lege, Εἰς αἰδῶ ἔλαβε με, &c.

Εἰς εἰλαδὴ ἀταφον ρίψαι.] Huc pertinet Diogenis epistola ad Hippionem, qui incipit, Παρακαλεῖς με ὅπως εἰλαί σοι ὅ, τι ποτὲ ἔγνωκα περὶ θανάτου καὶ ταφῆς. &c. ea epistola sic clauditur, ἔσθ' γοῦν ἔγνωκα ὅποπνός εἰμι τί μοι ἀφ' ἐλευθέρου τοῦ βέλτερον. ἵνα τὰ δοξαζόμενα ἡμαρτάνω ζῶν ἀπελάνοίμι.

Pag. 416. Τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλώνι, Διογένην δὲ ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι.] Plutarchus, Εὐνήθησαν.

καὶ τ' Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως
Τελευτῆς καὶ τ' Διογένης τοῦ κωῶς
ἡμέρα μιᾷ γυμνασίᾳ.

Σωκράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ τ'
διαδοχῆς] Lego Σωσικράτης, cu-
ius libri τῷ διαδοχῶν passim ab
hoc autore laudantur. itémque
ab aliis. Error natus est ex com-
pendio scripturæ, tales sunt in
bonis autoribus infiniti. Sic in
Dinarchi vita à Dionysio scri-
pta, quâ superioribus annis pu-
blicavit de literis optimè meri-
tus Victorius, Δῆμος δ' Μάγνης,
scriptum est, quum sit legen-
dum Δημήτριος δ' Μάγνης.

P. 417. Τέταρτος, Σταῖκος, γέ-
νιος Σελευκίδης] Huius sæpe me-
minit Cicero: potestque ex libro
de Senectute intelligi quibus
temporibus vixerit. de quo vi-
dendus A. Gellius lib. xvii. cap.
xxi. Idem Cicero autor est, e-
didisse hunc, librum vnum de
Divinatione. Citatur etiam à
Laertio in Zenone liber eiusdē
hoc indice, Τέχνη πειραστική.
Quod ait Laertius Seleucensem
fuisse, & tamen appellatum Ba-
byloniam, causam eius rei do-
cet Strabo lib. xvi. Idē Tarsensis
Diogenis meminit lib. x v.

ΜΟΝΙΜΟΣ.

Καθά φησι Σωκράτης] Lego
Σωσικράτης. Tres sunt, nisi me
fugit ratio, in hoc autore loci,
vbi idem hic error est commis-
sus. vnus in superiore vita, alter
hic, tertius in Pythagora.

P. 418. Ἐν τινι γουῷ τῷ δρα-
μάτων, ἐν τῷ Ἰπποκόμῳ] Mihi
videntur illa ἐν τῷ Ἰπποκόμῳ,
ex ora libri in contextum irre-
psisse.

Πήρας μὲν οὖν τρεῖς ἀλλὰ καὶ εἰ-
κόνος ῥήματι] Versus hic men-

da affectus est, quam sine codi-
cis manuscripti ope, indicare
possum, tollere non item. An
scribendum?

Πήρας μὲν οὖν τρεῖς -- ἀλλὰ καὶ εἰ-
κόνος ῥήματι.

videntur enim duo testimonia
confusa: & non absurdè pro εἰ-
κόνος ῥήματι, reponi posse, εἰ-
κόνος ῥήματι. quod scimus fuisse no-
men vnus ex Menandri fabu-
lis: quæ & ab Achenæo lauda-
tur. Mihi de hoc loco aliter non
constat.

ΚΡΑΤΗΣ.

P. 420. Πήρ τις πόλις ὄν] vt
apud Hom. In eo eruditissimo
libello multa de Cynica dicēdi
docendiq; ratione continentur.

Εἰς ὧν ἔτε τις εἰς πλεῖς ἀνὴρ
μαρὸς ὄντι] Clemens Ale-
xandrinus Prologi libro ii.
Πόρρονθεν οὖν ἀπερύκειν χρὴ τὴν
πολίω τῷ ὀπίσθῳ κακουργίαν.
οὐ γὰρ εἰς τὴν Κράτητος πόλιν
μόνιμον, ἀλλ' ἔδω εἰς τὴν ἡμετέραν
πόλιν εἰσπλεῖ ὁ μαρὸς ὄντι-
τος, καὶ λίχνος πόρρης πηγῆς
ἀγαλλώμενος οὐδ' ὀλερὰ πόρρη-
αὐτῷ, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἡδονῆς
θηρίον.

Τίθει μαγεῖρα] Distinguendi
sunt hi tres versus, hoc modo,
Τίθει μαγεῖρα μναῖς δέκα, ἱατρὰς
δραχμῶν

Κόλακι τέλαντα πέντε, συμβούλων
καπνόν.

Πόρρη τέλαντον, φιλεσόφου τριᾶ-
ςολον.

Ἐκαλεῖτο δ' Θυρεωτοίκτης] Plutarchus Sympot. viii. cap. i.
sic scriptum reliquit, Κράτητος δ'
τ' φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰ-
σιόντα μὴ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης
δεχομένων, θυρεωτοίκτην ἐκεί-
λουν. Apuleias verò perelegan-
ter Florid. i i i i. Crates ille, in-

quit, Diogenis sectator, qui ut lar familiaris apud homines atatis suæ Athenis cultus est: nulla domus ei unquam clausa erat: nec erat patrifamilias tam abditum secretum, quin eò tempestivè Crates interueniret, litium omnium & iurgiorum inter propinquos disceptator atque arbiter. In Glossario sic memini legere, *Apertularius*, θυρεπανοίκτης.

P. 421. Εἰν τινὶ τραγῳδίᾳ Τηλεφὸν σπυρίδιον ἔχοντα] Hec fuit, opinor, illa Euripidis tragædia Telephus, quæ tot locis tam falsè ridetur à Græco comico. Multa de ea fabula, tum Aristophanis & Lycophronis scholiastæ, cum alii grammatici.

Καὶ Κράτητος μὲν φησὶν] οὐ οἶκός] Ego, φησὶν, ὡς οὐκ ὕπὸ Ἀλεξάνδρου. Hoc autem intellige de temporibus post prælium Cheronensē. tum occupata sunt & iure belli, & ut caduca, bona Cratetis Thebani, à Philippo, & Alexandro concessa: bona autem Hipparchiæ fiscum Philippi inuasisse, non mirum: erant enim in Thracia: cuius maximam partem scimus illo tempore imperio Philippi fuisse obnoxiam.

Καὶ τὰλλα λυπεῖν] Interpr. λιποῦν vel λαμπεῖν legisse videtur: ineptè.

Καὶ γὰρ ὡς τῷ ὀπιδανῶν] Apuleius ibidem, Igitur priusquam planè Crates factus, inter procures Thebanos numeratus est, lectum genus, frequens famulitium, domus amplo ornata vestibulo, ipse bene vestitus, bene prædiatus. vide eundem Apolog. i.

P. 423. Προδίδας οὐὲν πικρίον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε Νικοδρόμος ἐπαίειν] Πικρίον est λεύκαμα. Suprà in Diog. Cynico, ubi rem simillimam narrauit.

μὲν ὃ ἐγράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκαμα τῷ πληξέστων, ὡς αἰεὶ ἐξημύθη. Rectè autem ait ἐπαίει, non ἐπαίνει. Nam ita solebant antiqui pictores suis tabulis inscribere, ut, Apelles faciebat, aut Polycletus. vide Plinium.

Δημήτριον τὸ Φαληρέα πέμψαντα αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον, ὡς εἰδέναι] Ἰμὸ ἀπερράπισεν, si Athenæo credimus, hoc idem narranti lib. x.

Εἴπωρεως ὡς καὶ εἰδοῦμαι χρησιμεύειν Ἀσκληπιάδῃ] Hoc est, εἰδὲν Ἀσκληπιάδῃ παρδικά. non vidit interpretes honesto verbo rerum honestam efferri. Sic de mulieribus honestè dicebāt eas χαρίζεσθαι unde Sapphoni virgo non matura viro dicta eleganti voce λιποῦχαρις nam ineptissimè hodie in scholiis Pindaricis legitur λιθοῦχαρις. quod neque Fulvius Ursinus neque alii observarunt. atqui scholiastes explicat ἡ μήπω διωαμμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίζεσθαι. est autem λιποῦχαρις ut λιποῦριχης & λιποῦδερμης & similia multa.

P. 424. Βαίνεις εἰς αἰδοῦς δόμους κυφὸς ὄρλω διὰ γῆρας] Scrib. Βαίνεις τ' εἰς αἰδοῦς δόμους κυφὸς διὰ γῆρας. nam ita postulat ratio syllabæ prioris in κυφὸς. Homerus, Ὅς δὲ γῆραι κύφῳ ἔλω. potes etiam legere, Βαίνεις τ' εἰς αἰδοῦς ἐὼν κυφὸς διὰ γῆρας.

P. 425. ἔχειν ὃ πατρίδα] Elegantissima est parodia. quod vulgus nō animaduertit. Scrib. ἔχειν ὃ πατρίδα.

Ἀδοξίαν τε καὶ πένιν ἀνάλωται τῇ τύχῃ.

Καὶ διεχέρας

Εἶναι πολίτης ἀπεπικυλῶτος φθόνου.

Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνοισ)
 Vox κείνοισ' hīc est inepta, & vel
 omnino tollenda, vel eius loco
 alia substituenda: puto fuisse e-
 ius nomen cui nupsit Cratetis
 filia.

Γ Π Π Α Ρ Χ Ι Α.

P. 427. Ἀλλὰ πάντα ὡς Κρα-
 τὴς αὐτῆς] Prouerbialis loquendi
 modus. Lucianus, καὶ σωτήρ καὶ δι-
 οργεῖνης, καὶ πάντα ὡς ἐγώ.

Ἀποθέμενός τινι ἐαυτὸ σκευὴν
 ἀντικρὺς αὐτῆς, Ὁ μὲν, &c.) Apu-
 leius Floridorū libro III. Quā-
 que inter scapulum Crates retexis-
 set, quod erat aucto gibbere, per am-
 que cum baculo & pallium humi
 posuisset, eamque suppellectilem sibi
 esse puella profiteretur, eamque for-
 mam quam viderat: proinde sedulo
 consuleret, ne post querela eam ca-
 peret.

P. 428. Ἀνίσυρε δὲ αὐτῆς Δοι-
 μάτιον] Ἀνασύρειν ita accipe, ut
 suprā in Stilp. ἢ ἀνασύρας αὐτῆς
 ἢ κῆπον ἐθεάσαιο. & in Diogene
 Cyn. εἰ μὴ ἀνασυράμενός δειξείεν
 πολερόν γεωμήδην ἢ ἀνδρῶν.

Ἀλλὰ καὶ εἰπὸντος αὐτῆς αὐτῆς τίς
 παρ' ἑαυτοῦ] Lege, ἀλλὰ καὶ εἰπὸντος αὐτῆς,
 αὐτὴ δὲ.

Ἡ παρ' ἑαυτοῦ ἐκλιπῶσα κε-
 κίδα. Vide Suidam in voce
 Θεόδωρος, & eruditissimi viri
 Theodori Canteri Var.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ.

P. 429. Φέρει μὲν οὖν σπινθῆρα
 οὐδ' ἐν] Strabo tamen libro x v i.

vbi docet Menippum fuisse Ga-
 darensem, eum vocat σπινθῆρα
 λέγον : ac quanquam huius scri-
 pta omnia vixerunt. fieri tamen
 de iis coniectura potest, vel ex
 M. Varronis reliquis. Nam a-
 pud Cic. testatur ipse Varro, se
 in suis scriptis, Menippum esse
 imitatum: qua de causa ait A-
 thenæus ipsum fuisse Menip-
 peum appellatum.

Καὶ τὸ ἴσον τῷ Μελεάγρῳ] Me-
 leagrum Gadarensem intellige
 ciuem Menippi. Strabo.

Pag 430. Τρίτῳ, Στρατόνικῳ
 σοφιστῆς] Lege Στρατωνικῆς. De
 Menippo Stratonicensi multa
 Strabo.

Καὶ γονὰς Ἐπικύρου, καὶ τὰς θρη-
 σκευομῶνας ὑπ' αὐτῶν εἰκάδας)
 Interpres videtur legisse εἰκα-
 νας, quod est ineptum. Respicit
 ad Epicureorum morem, qui le-
 to lautόque conuiuio, celebra-
 bant τὰς εἰκάδας vniuscuiusque
 mensis. Epicurus in testam. αἰσῶ
 καὶ εἰς τινὶ γενομένην συνόδον ε-
 κὰς μὲν τὰς εἰκάσι τῶν συμ-
 φιλοσοφούντων ἡμῶν, &c. propte-
 rea vocabantur Epicurei εἰκα-
 δισαί, ut apud Athenzum. Ab
 hoc more Plutarcho danda lux,
 qui, ἐν τῷ ὅτι ἡ δὲ ζῆν δὲ ἡ δὲ
 κατ' Ἐπικουρον, sic scribit, Ὅτι
 ἐξ ἐφημερίδων ἀναλέγεσθαι. πο-
 σάκις ἡ δὲ εἰς καὶ Λεοντίου συνήλ-
 θον ἡ ποῦ θάσιον ἐπιον ποίας εἰ-
 κάδας ἐδείκνυσαν πολυτέλειαν.
 Vbi Xylander εἰκάδας ver-
 tit idus: quàm recte iam satis
 patet.

NOTÆ AD DIOG.
AD LIBRVM SEPTIMVM.

89

Ζ Η Ν Ω Ν.

P. 434. Ζωών, Μνησέω. ἢ Δημέω, Κίτιος.] Plutarchus & alii Κίτιος. Ex Κίτιον apud quosdam, non Κίτιον interpr. Citticus, (nisi scripsit Citticus) A. Gellius Cittienfis.

Φοίνικας ἐπαίχους ἐχυκότῳ.) Suidas de hoc Zenone, Φρίνιξ δ' ἐπεκλήθη, ὅτι Φοίνικες ἐπαίχοι τὰ πολυχνία ἐχύοντο.

Pag. 435. Ἀλλὰ καὶ Πολέμων.) Docet hoc etiam M. Tullius. De finibus 1 v. Ut non esset causa, Zenoni quum Polemonem audisset, cur & ab eo ipso, & à superioribus disideret.

P. 436. Ἄλλως μὲν δ' ὁ νόμος πρὸς φιλοσοφίαν, αἰδ' ἡμῶν.] Lege δ' ὅτι.

Τὴν πολυλείαν αὐτῶν γὰρ φαίλος τινὲς ἔλεγον.] Erant enim Zenonis libri de rep. parum verecundè scripti, ut & Cicero indicat.

P. 437. Ἐγὼ ποιεῖν τὴν τύχην πρὸς ἐλαύνεσθαι ἡμᾶς φιλοσοφία.) Plutarchus hoc ita narrat, Ζωὼνι τὸ Κίτιον μία ναὺς πλεῖν φορηγὸς αὐτοῦ μόνον.] ταύτῃ αὐτοῖς φορηγὸν δ' ἀπολωλέναι συγκαλυφθεῖσαν, Ἐγὼ γὰρ (εἶπεν) ὅτι τὴν τύχην ποιεῖς, εἰς τὴν τρίβωνα καὶ τὴν σὺν σιωπῇ αὐτῶν ἡμᾶς. Seneca, Nunciato naufragio, Zeno postea quum audiret sua omnia esse submersa: Iubet, inquit, me fortuna expeditius philosophari.

Πρὸς τοὺς χιλίους τετρακοσίους.] Lege sic hunc locum, Ἐπὶ γὰρ τῷ τριάκοντα, πρὸς τοῖς χιλίοις τετρακοσίοι ἀνέβησαν αὐτῶν. & ita librum apud Suidam legere meminimus. Iam priores mercedis eum fuit adeo hospes in historia

Attica, ut x x x. tyrannorum nesciret.

Pag. 438. Ἀπεδέχθη αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος.] Suidas Ἡκμαζεν ἐπὶ τῷ Ἀντιγόνῳ τοῦ Τονάτα, ὅτι τ' καὶ ῥ' Οὐλυμπιάδῳ.

P. 441. Ἰστωπῶν Κρατιστολέλης, Συμπέλεκον καὶ οἱ συμπεδεδροι.) Ex Græci & Latini codices hoc loco corrupti. nam in antiquis editionibus Latinæ versionis ita legitur, Hippo Cratisto telis Xypaleo. scribe igitur Ἰστωπῶν Κρατιστολέλης Συμπέλεκον.

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ δεδόχθαι τὸ δῆμον.] Notat Plutarchus πρὸς Σταϊκῶν ἐναλλομαμάτων, solenne apud Græcos fuisse hæc verba in psephismatis adiscere. Καθ' ἑσπερινὰ οἱ τὰ φηρίσματα ταῖς πόλεσιν εἰσφέροντες προγράφουσιν ἀγαθῶν ἰσχυρίων. Romani eodem modo Quod salix faustūque sit, dicebant, ut docet Cicero.

Τὸν ὅτι τ' διοικήσεως.] Sc. ταμίαν. sic enim vocabant Athenienses eum qui (ut ait Pollux) ὡς ἐφεσηκώς ὅτι τ' διοικήσεως τῷ προσιόντων καὶ ἀναλισκομένων.

Pag. 442. Μίκυθος Συπαλλήτης.] Lege, Συπαλλήτης. Stephanus, Συπαλλήτης δῆμος τ' Κροπιδῶν φυλῆς, ὁ δημότης Συπαλλήτης.

Pag. 443. Καὶ ταῦτα δ' αἰετίζειν ναυτικῶς.] Fœnoris nautici frequens apud Laertium mentio. Id erat, ut est apud Iurisperitos, gravius terreno, quia pecunia creditæ periculum ad creditorem spectabat. Cetera quibus hæc separantur, vide apud eos.

Pag. 444. Δημοχάρους δ' ἐπὶ τῷ

Δάχνηθ' ἀσπαζ] Demochares
hic fuit Demosthenis ἀνέψιος,
vt eum appellat Athenæus, vel
ἀδελφιδῆς, vt Suidas. Ciceroni
quoque dicitur Demosthenis soro-
ris filius. vide Plutarchum in
Demosthene & Decretis.

Νουῦ δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκιν-
δαφόιο] Elegans prouerbium.
Σκινδαφόον esse instrumenti mu-
sici genus, notum est. hoc ergo
voluit Timon, Zenonem homi-
nē esse loquacem, & cuius ver-
ba darent sine mēte sonum. Ta-
le est etiam quod ait D. Paulus,
γέγονα χαλκὸς ἢ χῶνῃ κύμβαλον
ἀλαλάζον. Sic etiam solebat
Cleanthes dicere de Peripateti-
cis, eo ὅ μοι ὄν τι πράχειν τάς
λύρας αἱ καλῶς φθεῖζ' ἀμβραυ-
τῆς ἢ ἀκύνει. Suidas explicat i-
sto loco ἀφασία, vel potius ἀφάν-
νας. id est, affanias.

P. 446. Δυοῖν δ' ὑπεραναικέ-
νοιν ἐν πότῳ] Lego ὑπεραναικέ-
μῆρου. sc. Ζωῶνθ. Apud Suidam
in Σκιμαλίῳ, legitur quidem
ὑπεραναικέμῆριν. sed facile est
tamen videre scripsisse eum ὑ-
περαναικέμῆρα.

P. 447. Πρὸς ᾧ πόν ο' φοφάγον,
μηνδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλε-
πόντες &c.] Totus hic locus pe-
nē ad verbum ex Antigono Ca-
rystio est desumptus. Athenæus
in octavo, Ζωῶν δ' ο' Κίλιος ὁ
τ' εὐσεβὴς κλέσσης πρὸς τ' ο' φοφάγον,
ᾧ συνίζη ὅπῃ πλείονα χρόνον,
(καθά φησιν Ἀντίγονθ' ο' Κα-
ρύσιθ' ἐν τῇ Ζωῶνθ' βίῳ) με-
γάλου ἱεροῦ καὶ τύχῃ ἰχθύος πα-
ραβένθ' , ἀλλ' οὐδ' ἐνός πα-
ρεσκευασμένῃ, λαβὼν ὅλον ο' Ζή-
νων δ' ἀπὸ τοῦ πίνακθ', οἷθ' ἦν κα-
τεδίειν τῷ δ' ἐμβλέψαντος αὐτῷ.
Τί οὖν ἐφη τοῖς συζῶντες σοὶ οἷε
πράχειν. εἰ σὺ μίαν ἡμέραν μὴ δύ-
νασαι ἐνέκειν ο' φοφαγίαις

Αἴρας οἷετ' ὡς κατεδίειν)
Scribe. οἷθ' ὡς κατ. vt est apud
Athenæum. Οἷθ' ἡς αἰτί τοῦ
ἑτοιμθ'.

P. 448. Προφέρετο πᾶ τοῦ κα-
φισία. ὅς ὅπῃ αλλομῆν τινός τῃ
μαθῇ τῷ μεγάλῃ φουσῇ πατά-
ξας &c.] Idem refert Athenæus
lib. x i i i. Καφισίας ὁ αὐλητής,
ὅπῃ αλλομῆν τινός τῃ μαθῇ τῷ
αὐλεῖν μέγα καὶ τοῦτο μελεῖσθ' ὅς,
πατάξας εἶπεν, οἷθ' ἐν τῷ μεγάλῳ
τῷ δ' κείμῃον εἶθ', ἀλλ' ἐν τῷ ἐν τῷ
μέγα.

P. 449. Συνεχές τε προσφέρετο
τοῖς ὅπῃ τοῦ Καπυάως τοῦ Εὐρι-
πίδου εἶχας, ὅτι βίθ' ἰδὲ ὡς αὐ-
τῷ, &c.) Ita lego totum hunc lo-
cum, συνεχές τε πρ. τοῖς ὅπῃ τοῦ
Κ τοῦ Εὐρ. εἶχας ὅτι

- βίθ' ἰδὲ ὡς αὐτῷ πολλὸς,
Ἡκιστα δ' ὅλβῳ γάρρος ὡς, φρο-
νημα ᾧ

Οὐδ' ἐν τι μείζον εἶχεν ἢ πίνης
αὐτῷ.

qui versus valde hactenus con-
fusè editi sunt. ita autem legun-
tur apud Euripidem, Supplici-
bus: nisi quod vox αὐτῷ poetæ
non est.

P. 452. Τῆς τε Ἡσίοδου εἶχους
μεταγράφειν ὅτῳ) Dixerat He-
liodorus,

Κεῖνθ' ἰδὲ πανάριςθ' ὅς αὐτὸς
παίτα νοήσῃ

Εὐδοκὸς δ' αὐτῷ κακῶνθ' ὅς δ' εἰ-
πόγῃ πείθηται.

cui assentior potius. Ac meritò
quidem. nam & Aristoteli & a-
liis magnis viris placet hæc sen-
tentia: quorum potior apud me
quàm multorum Zenonum au-
ctoritas. Legitur alibi ὅς αὐτῷ
πάντα νοήσῃ.

Εὐδοκὸς δ' αὐτῷ κακῶνθ' ὅς δ' εἰ-
πόγῃ πείθηται, &c. Athe-
næus lib. ii. διὸ καὶ Ζωῶν ο' Κι-
τιεύς σκληρὸς ὢν, καὶ πάλιν θυμω-

Τικὸς, ὡς τοὺς γνωρίμους. ὅτι
πλείον τῶ οἴνῳ σπάσας ἡδύς ἐγί-
νετο καὶ μέλιτι. πρὸς τοὺς πτω-
χολογίους οὕτως τῶ ἰσχύϊ τὴν δια-
φορὰν, ἔλεγε τὸ αὐτὸ τοῖς θέρμοις
πάχειν. καὶ γὰρ ἐκείνους πρὶν δια-
βραχυῖναι πικροτάτους εἶναι. ποτι-
δίντας δὲ, γλυκεῖς καὶ περσιμει-
τάτους. Lupinos autem mace-
randos esse, etiam Varro alique
rei rusticæ auctores docent.

P. 453. Εἰς ἄρτον ὅψον ἰχθῆς)
Hi versus alio ordine leguntur
apud Clementem libro secundo
Strom. Ζωῶνι τῶ Σταϊκῶ τὴν
διδασκαλίαν μαρτυροῦσι καὶ τοὶ
διασφύροντες, οἱ κωμικοὶ ὡς δὲ πῶς.
Φιλοσοφίαν κενὴν γὰρ οὐκ φιλο-
σοφεῖ.

Πεινῶν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμ-
βάνει.

Εἰς ἄρτον, ὅψον ἰχθῆς, ὅπως εἶναι
ὑδωρ.

qui postremus versus in Laer-
tio nostro corruptè legitur.

Ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππῳ μεταφε-
ρομένοις, ὡς τ' ἐν ἡμέραις δέκα)
Scribe, Ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππῳ
Μεταφερομένοις,

ὡς τ' ἐν ἡμέραις δέκα
Εἴναί, δοκεῖν Ζωῶνι ἐγκρατέ-
στερον.

Δύο καὶ ἑξομῆκοντα ἐτῶς τελευ-
τήσας αὐτόν] Falsa ergo superior
epistola Zenonis ad Antigonium;
nam ibi dicebat se annum age-
re octuagesimum. Lucianus
mortuum scribit anno vitæ no-
nagesimo octavo.

Pag. 454. Τὴν δὲ Ζωῶν
Κιτῖον φίλον) Lege Κίτιον. Κίτιον
enim non Κίτιον dicunt permul-
ti, ut suprâ monui.

Ἀτραπὸν μεῖναι) Lego ἀτρα-
πὸν, ὅς.

P. 455. Τὸν Κιτῖα Ζωῶνα) Le-
ge ἃ Κιτῖα.

P. 456. Ὡς μὲν δὲ φασὶ, καὶ καὶ πᾶ-

παριν, καθάπερ Σωκράτης ἃ κύ-
να) Athenæus libro 1 x. καὶ ἃ πα-
ράδοξον εἰ καὶ τῇ κράμβῃς τινὲς ὠ-
μυρον, ὅποτε καὶ Ζωῶν ὁ Κιτῖεύς,
ὁ τῇ σφαῖ κλίσωρ, μιμνήσκου τοὺς
καὶ τῇ κινῶς ὄρκους Σωκράτους καὶ
αὐτὸς ὥμνυε τὴν καὶ ππαριν, ὡς
Ἐμπεδοκλῆς φησιν ἐν δότομνημονό-
μασι.

Pag. 457. Ὅτι δὲ αὐτοῦ ὄζειν ἢ
Πολιτεία, καὶ Χρῦσι ππός φησι.)
Accedat grauis autor Plutar-
chus, ὡς ἔγωγε, αἰτ. νη ἃ κινῶ, καὶ
τοὺς Ζωῶνι ἃ ἐβουλόμην δια-
μνησκῶς ἐν συμποσίῳ τινὶ καὶ
παρῖα, μᾶλλον ἢ σπαρδῆς τοσαύ-
της ἐχουμένη συγγραμμάτι, τῇ Πο-
λιτεία καταλειπῆσθαι.

Pag. 458. Ἰστορίαν ἐνιαίαν) Ἀν
ἐνιαίαν, id est μοναδικῶς, seu sin-
gularem, hoc est, singulari vo-
lumine contētam? Suidas, ἐνιαία,
ἢ μοναδική.

Τὴν Πύρρον γεγραπὴν ἱστορίαν εἰς
Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν) Durè di-
ctum pro τῇ ἐν Ἰταλία καὶ Σικε-
λία, sed puto aliter scripsisse.

Ἐξομῶ, γραμματικὸς) Hic
est Zeno Mindius grammaticus;
cuius meminere Clemens, Ar-
nobius, & Stephanus Μινώδ.

Ὁ γὰρ, Σιδώνι, τὸ γνῶναι,
φιλόσοφος Ἐπικύρει) Contra
quæ scripserat Posidonius Pro-
clus 111. in EVclidis 1. τοῦτον γὰρ
τὴν τρόπον τῇ ἀπειρήσεως με-
τῇ λθεν Ζωῶν ὁ Σιδώνι, μὴ, τῇ
δὲ Ἐπικύρου μελέχων ἀίρεσεως
πρὸς ὃν καὶ ὁ Ποσειδώνι, ὅλον ἑ-
γραφε βιβλίον. δεικνύς σαθρὰν αὐ-
τῷ πᾶσαν τὴν ὀπίνοισιν. Cicero de
hoc Zenone, primo de Finibus,
Hic (nisi mihi Phadrum mentitum
aut Zenonem putas, quorum utrum-
que audiri quum mihi nihil sanè
prator sedulitatem probarent) om-
nes mihi Epicuri sententia satis no-
ta sunt.

Pag. 459. Ἀρίστων, Μιλτιάδης
 Χῖος ὁ πῶς ἀδιαφορίαν εἰσηγήσατο
 (μὲν) Omnino aut induci vox
 Μιλτιάδης, aut mutari in Μιλ-
 τιάδης debet. Primum, non fuit
 is vir Aristo Chius, quem sit ve-
 risimile à Diogene ita in transi-
 tu esse nominatum, ut ne patriā
 quidem ascriberet. Deinde, non
 Miltiades, sed Aristo Chius
 fuit, qui πῶς ἀδιαφορίαν εἰσηγή-
 σατο. Cicero Lucullo, Huius (Ari-
 stoni) summū bonū est in his rebus,
 neutram in partem moveri: quae
 ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Laer-
 tius infra, Ἀρίστων ὁ Χῖος γέλ-
 λουσεν εἰς τὸ ἀδιαφόρως ἔχοντα
 ζῆν. At Miltiades Aristonis se-
 cator fuit, & ut ait Laertius, Ἀ-
 ριστόνεις ποροσηγορεύετο. Legendū
 igitur potius Μιλτιάδης, ut sit
 nomen patris Aristonis Chii.

Χλεπίθης Φανίας. Ἀσιος. Emen-
 da Ἀσιος. Differunt longē
 Ἀσιος & Ἀσιος, ut sciūt rerum
 geographicarum periti.

P. 461. Ἡ ἀγρὸς παμφοροῦ τὸν
 μὲν περὶ ἐκλεμνόν φραγμὸν τὸ
 λογικόν. Hinc Marcus Tullius,
 primo de legibus, de philoso-
 phia loquens, Atque hac omnia
 quasi sapimento aliquo vallabit
 differendi ratione.

Ὡς δὲ Ζωίων ἐν τῷ περὶ λόγ-
 οῦ Χρύσιππος. Ait Chrysippum
 existimasse, in tradendis disci-
 plinis hūc esse ordinem seruan-
 dum, ut à logicis ducto initio,
 secundo loco physica disceren-
 tur, tertio demum ethica. Ego
 verò nescio quā verē hac ita
 tradat Laertius. Nā sanē Chry-
 sippum alia in sententia fuisse,
 hac verba, ex illius libro i v.
 περὶ βίων testantur. Πρῶτον μὲν
 οὐκ δοκεῖ μοι, καὶ τὰ ὀρθῶς ὑπο-
 τῆς ἀρχαίων εἰρημνία. Τρία γὰρ τῆς
 τοῦ φιλοσόφου θεωρημάτων εἰς τὰ

μὲν λογικά· τὰ δὲ ἠθικά· τὰ δὲ φυσ-
 σικά. Deinde, Τάταν δὲ πορ-
 τάς εἶναι πρῶτα μὲν λογικά· δεύ-
 τερα δὲ τὰ ἠθικά· τρίτα δὲ τὰ φυσ-
 κά. καὶ τῶς φυσικῶν ἵσταται εἰς τὸ
 περὶ τῆς θεῶν λόγος διὸς τελείας
 ἡ γόρουσας τὰς τάτων ἀναδόσεις.
 Haecenus Chrysippus: quē quia
 scimus pugnantiā saepe scripsis-
 se, possemus culpa Diogenem
 liberare, nisi obstaret, quod non
 videtur Plutarchus, si ita esset,
 initio Commentarij περὶ Στοι-
 κῶν ἐναλιωμάτων, ubi hac Chry-
 sippi sententiam examinat, hoc
 fuisse omittendus.

Pag. 264. Τῶς δὲ ἀποδείξει λό-
 γον διὰ τῆς μάλλον καταλαμβα-
 νομένης τὸ ἴσον καταλαμβάνομε-
 νον περὶ πάντων. Deest aliquid,
 vel πρὸς ἄλλοις vel simile. Sic ἀ-
 πόδειξιν definit Clemens, λόγον
 εἰς ἑτέρας ἑτερόν τι πρὸς ἄλλοις in
 qua definitione non extant illa
 verba περὶ πάντων. quē ne Cice-
 ro quid magnoscit: quo aucto-
 re ἀπόδειξις definita est à Stoi-
 cis, Ratio quae ex rebus perceptis, ad
 id quod non percipiebatur, adducit.
 Clemens etiam aliter: ἀπόδει-
 ξις ὅτι αὐτὸ τῶς πρῶτων τὸ
 ζητούμενον ἀφικνῆται διὰ τῶς
 τῶς ἐν μέσῳ. Interpretes legisse
 videtur, περὶ πάντων συλλά-
 γοντα.

Τὸ ὄνομα δὲ οἰκίως μετα-
 γόμενον. Paulo post ex Chrysip-
 πο, φασίσι τύπασαι ἐν ψυχῇ.
 τουτέστιν ἀλλοίωσις· ὅτι τὰ δὲ δεκτικόν
 πῶς τύπασιν, οἷον τὸν σφρα-
 γισμὸν ἐπὶ ἀένδεκτόν ὅτι πολλ-
 λούς τύπας καὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι.
 vel ut legit ibi Suidas, ἀλλοίω-
 σιν.

Μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον,
 πῶς μήτρας ἢ μηδὲ ἐκτυπον.]
 Scribe, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρ-
 χον πῶς μήτρας, &c.

deest aliquid ad sententiam perficiendam. Legō κὶ τὴν μὲν καλῶσι μήτραν, τὴν δὲ ἐκτυπον. videtur μήτραν appellare τὴν ψυχὴν in qua sunt αἱ τυπώσεις. phantasia vero, ἐκτυπον. An potius μήτρα sunt ipsa τὰ ὑπάρχοντα. quorum formas ἡ φαντασία ἐν αὐτῇ ἀναπαλάττει· ἐκτυπῶ autem, ἡ φαντασία?

P. 470. Κριτήρια φησὶν εἶναι αἱ ἀδῆσιν κὶ ἀσέληφιν) Suidas. Οἱ δὲ Χρύσιππος ἐν τῇ β. τῇ φυσικῶν λόγων· τρία φησὶν εἶναι κριτήρια· αἱ ἀδῆσιν, γινώσιν καὶ ἀσέληφιν.

Παῖ γὰρ τὸ ποιουῦ σώμα ὅτι.) Hac quaestione nihil tritius in scholis philosophorum. Sed & Eustathius paucis verbis multa complexus est, quæ non possum quin hîc adscribam. Σημείωσα δὲ ὅτι τὸ φωνὴ δὲ ἀρρυθμὸς εἶναι, δίδωκεν ἀφορμὴν τοῖς σοῖκοις, τοῦ σώμα λέγειν τὴν φωνήν. σωμάτων γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήτυναι. εἰ γὰρ κὶ ὁ Πλάτων εἰ σώμα λέγει αὐτὴν εἶναι, αἷς ἐν τῷ γίνεσθαι τὴν ὑπαρξίν ἐχουσιν, μὴ δὲ τὴν μὴ ὑφιστάμεν. ἀλλ' οἱ τ' εἰσὶν σώμα ἔλεγον τὴν φωνήν, διὰ τὸ δρακόνιον αὐτῆς κὶ παθητικόν. δρᾶ μὲν γὰρ (φασὶν) ἀκκομήν πάχει δὲ ἀνιμώμην, κὶ ὀπλινωμένην. Εἴ τι δὲ φασὶν σώμα εἶναι ἢ φωνήν· κὶ δὲ ὅτι πίπλει ὑπὸ ἀδῆσιν, τὴν ἀκούω δὲ λαδῆ. Εἴ τι δὲ κὶ διὰ τὴν ἀντιτυπώαν ἀντίτυποι γὰρ ἀποσπίπτουσαι τὰς ἀκοάς. Hac Eustathius Γλιαδ β.

Pag. 471. Λέξεις δὲ εἶναι καὶ τοὺς Στωϊκοὺς] Locum hunc sic puto legendum· λέξεις δὲ εἶναι καὶ τοὺς Στωϊκοὺς (ὡς φησὶ Διογένης) φωνὴν ἡγεμόνιος, ὅτι ἡμέρα λόγος δὲ εἶναι φωνὴ σημαυλική, ὅπο δὲ διατοίας ἐκπεμπομένη, ὅτι ἡμέρα εἶναι.

Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα,

ὅτε χαρακτὴρ τῆς σοιχείας, καὶ τὸ ὄνομα] Legebam διχῶς: sed admonuit me doctissimus Petrus Galesius legendum potius esse, ὅτε χαρακτὴρ τῆς σοιχείας, τὸ, τε σοιχείον κὶ τὸ ὄνομα. cui assentior.

Ὡς ἡ βλίτρι] Scribitur βλήτρυς & βλίτρυς. Non ignoro quid sentiant viri doctissimi de origine vocis nostræ Gallorum *Belitre*: mihi tamen non displiceret deduci eam ab hac voce, ut significaretur homo nullius rei: nā βλήτρυς vel βλίτρι nihil est.

Pag. 474. Ὡς θ' ἅμα τὰ πλεονα ἐκλέξαται καὶ ταύτῃ τὴν λέξιν] Emenda ex Suida ἐκδέξαται.

P. 475. Φασὶ δὲ τὸ λεκλόν] Rectè λεκλόν, non λεκλικόν. Vide Suidam in Κατηγόρημα.

Pag. 476. Τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μὲν εἰσὶ συμβάματα, οἷον τὸ διὰ πέτρας πλεῖν.) Multa hîc desiderantur verba: Stoici κατηγορήματα diuidebant in συμβάματα (quæ & κατηγορήματα dicebant) & ἀσυμβάματα. quorum duorum membrorum alterum hîc desideratur. Imò duo membra desiderari non temere coniicimus ex Apollonij libro 111. & Prisciano. non enim duo solum membra faciunt, ut Suidas, sed tria, συμβάματα, ἀσυμβάματα, ἀσσυμβάματα. Prisciani verba sunt: Sciendum quòd hæc quidem constructiones quæ per nominatiuum absoluntur, Stoici ἀξιώματα vel συμβάματα, id est dignitates vel cōgruitates vocabant, ut ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat, Cato philosophatur. Illas verò quibus transitiones ab alia ad aliam sunt personam, in quibus necesse est cum nominatiuo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμ-

ἑκάστα dicebant: hoc est, minus quam congruitates, ut Cicero patriam servat. Quando vero ex duobus obliquis constructio fit, ἀσυμῆκαστα, idest, incongruitates, dicebant, ut, placet mihi venire ad te, siue nominibus ipsis tantum, seu verbis hoc exigentibus.

Ἡ πρόγμα αὐτοτελές ἄποφαντόν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ) Ex Suida, in voce ἀξίωμα, existimo hunc locum sic potius esse legendum, ἢ πρόγμα αὐτοτελές ἄποφαντόν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, ἢ κατεφαπτόν· ὡς ὁ Χρύσιππος φησιν ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ὅροις. ὅς, ἡμέρα, &c.

Pag. 477 Διαφέρει δ' ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα περὶ ἀκλίκον, &c.) Apud Suidam, καὶ πύσμα· ἔστι γὰρ περὶ ἀκλίκον.

P. 478. Ἀρ' ἔστι συνῆλκός τι λυσιπῆ καὶ βίβλ;) Senarius est ex Menandri Citharistria, qui & apud Stobaeum extat, sermone xcv. & apud Plutarchum περὶ ἀθυρίας.

Pag. 479. Ὁ περὶ ἀποφανλικόν δέ ἐστιν) Legendum, ut doctissime coniecit Galeus meus, ὁ περὶ ἀποφανλικόν δέ ἐστιν ἀποφανλικόν, ὅς, ἔχῃ ἡμέρα ἢ κ' ἐστὶ; alioquin falsum erit quod sequitur, τίθῃσι δ' τοὶ ἡμέρα ἐστὶν.

P. 484. Λογὸς τροφῶν δέ ἐστι) Apud Suidam corruptè non semel λογὸς τροφῶν. & alibi λογὸς τροφῶν hinc corrige.

P. 487. Ἐστὶ δ' ἐγκεκαλυμμένος, ὅς ὁ ποιεῖ τὸ, ὅτ' ἔχῃ τὰ μὲν δύο ὀλίγα, &c.) Quis dubitat hoc exemplum esse sortitæ, non ἐγκεκαλυμμένον? Itaque assenti or prestantissimo viro, Iacobo Cuicacio, iurisperitorum longè principi, qui pronuntiat Laetium mutilum esse exemplo ἐγκεκαλυμμένον & διαλελυθότος.

Vide omnino quæ de hoc genere toto, doctissime ab illo disputantur Tractatu V. ad Africanum. Nos quoque de his omnibus Stoicorum nugis plura, Deo fauente, aliàs differemus.

P. 490. Τέλει εἶπε τὸ ὁμολογημένον τῇ φύσει ζῆν) Ait Laetius, primum Zenonem τὸ τέλει ita definiuisse. A quo longè dissentit Stobæus, qui docet eum definisse, τὸ ὁμολογημένον ζῆν tantum τοῦτο δέ ἐστιν, αἰετὶ κατὰ ἵνα λόγον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχημένων ζώων κακοδαμμονόντων. verum Zenonis sectatores, quum putarent ἑλαττον εἶναι κατὰ ὁρμήματα τὸ ὑπὸ Ζηνὸν ῥηθὲν, addidisse vocem φύσει, idque à Cleanthe primo factum, vide locum.

P. 491. Διὰ τί κατήχησιν τῶν σωόντων) Suidas κατήχουσιν, non rectè.

P. 492. Τεκμήριον δ' τοῦ ὑπαρκτὸς εἶναι) Suidas τῶν ὑπαρκτικῶν εἶναι.

Τὸ γινώσκαι ἐν περὶ φύσεως τοῦ περὶ Σωκράτους) Suidas, γινώσκαι ἐν περὶ φύσεως.

P. 501. Ἐν γινώσκαι καὶ τὰ ὅμοια, ὅτι δ' τῶν φυσικῶν) Qui diligenter hunc locum attendit, nec videt tamen eum claudere, ut veteres loquebantur, eum ego censeo iratis Musis hæc studia tractare: paret hoc ex ipso verborum contextu, paret ex Ambrosii interpretatione. Lege igitur διγινώσκαι καὶ τὰ ὅμοια ὑποφωτισμένον δ' ὅτι μὲν τῶν φυσικῶν ἀφ' ἑνὸς, ἔτεχνον καὶ τὰ ὅμοια, ὅτι δ' τῶν σοφιστικῶν, &c. Sic & restitui debet hic locus ex Suida.

P. 502. Ἐστὶ δ' καθῆκον φασὶν εἶναι) Nos quidem Suidas per sepe adiuvat: ut verò gratiam referamus, ac pariter eum iuvemus, lectorem

lectorem moneo ut quæ apud eum scripta sunt corruptissimè in voce καθήκον, ex hoc loco emendet. Nihil facilius fuerit, quàm eum auctorem infinitis quibus scatet mendis liberare: quod tamè miror nequiuissè videre virum eruditum eius interpretè, cui, quum Suidas sepius integras Laertii paginas describat, nunquam potuit hoc subolere: quod sanè miror. Nam de Sophocleis quidem aliisque versibus, qui in illo opere sparsim corruptissimè leguntur, quod non animaduertit, facilius condono. Sed ad rem.

P. 503. Στλεγγίδα καὶ τὰ ὅμοια) Στλεγγίδα vertit Ambrosius *urceum*. Frigilem, oportuit. Apud Latinos ita coniunguntur sepius ampulla & strigilis, ut apud Græcos λήκυθος καὶ στλεγγίς. vtrumque ita describitur ab Apuleio, *Magno in cœtu predicauit, fabricatum semet sibi ampullam quoque oleariam, quam gestabat, lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotunditate: iuxtaque honestam strigileculam recta fastigatione clausula, flexa subulatione ligula, ut & ipsa in manu capulo moraretur, & sudor ex ea rinulo laberetur.*

P. 504. Φασὶ δὲ πῶς ψυχὴν εἶναι οὐκταμερῆ) Nemefius De natura hominis, Ζηλών δὲ Στωϊκός ἐκλαμψεῖ φησὶν εἶναι πῶς ψυχὴν διαρρῶν αὐτῶν εἰς τὸ ἡγεμονικόν, καὶ εἰς τὰς πέντε αἰσθήσεις, καὶ εἰς τὸ φωνητικόν, καὶ τὸ σπέρματικόν.

Δοκεῖ δὲ αὐτοῖς τὰ πάθη κρίσεις εἶναι] Non autem κινήσεις solummodo. quod tamen neque Zeno probasse videtur: cuius definitio extat apud multos, & ex-

preste negatur ab aliis. Andronicus De perturbationibus animæ, hanc inter alias definitionem profert: Πάθος εἶναι ἀλογον ψυχῆς κίνησιν χωρὶς λογισμῶν τε καὶ κρίσεων ὁππότελκεται.

P. 505. Ζῆλον δὲ λέγουσι ὅτι τὸ ἄλλο παρῆναι ὡς αὐτὸς ὁπθυμεῖ.) Similis definitio apud Andronicum nostrum: Ζῆλος εἶναι λύπην ὅτι τὸ ἑτέροις τυγχάνειν ὡς αὐτὸς ὁπθυμεῖ. Sed non dubium deesse in his definitionibus aliquid, quod in aliis necessariò exprimitur. Nam sic idem Andronicus definit, λύπην ὅτι τὸ ἄλλοις ὑπάρχειν, ἡμῖν δὲ μή. Stobæus itidem, λύπην ὅτι τὸ ἑτέρον ὁππὶ τυγχάνειν ὡς αὐτὸς ὁπθυμεῖ, αὐτὸν δὲ μή. Confirmat M. Tulli versio, *Amulatio est agritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat.*

P. 507. Ἡ δὲ οὐκ εἶναι ὡς τῶν κατακλῶσα) Ambrosius, *delinens, κατακνηλοῦσα.*

Pag. 511. Πολιτὴς εἶναι φασὶ ἄσοφόν τὸ μήτι καλῶν) Melius πολιτὴς εἶναι. Seneca, *Zeno ait, Accedet ad rem publicam sapiens, nisi si quid impedierit.*

P. 512. Εἴπερ τὸ γὰρ εἶναι, καὶ οὐκ εἶναι, &c. Obscurus locus. Puto sententiam hanc esse: Sapien-tem non esse misericordem, nec remittere pœnas à lege constitutas. Ratio: quia sapientis animo nō inest τὸ εἶναι, nec οὐκ εἶναι, neque ipsa etiā ὁπτεῖναι, (quæ summo iuri opponitur) quæ aliquam ipsi afferat χρηστότητα, hoc est, benignitatem seu molitiam, πρὸς τὰς κολάσεις, id est, in exigendis pœnis: faciâtque videri pœnas duriores. Itaque sic hunc locum lego, εἴπερ τὸ γὰρ

εἶπεν καὶ ὁ ἴλιος, αὐτὴ τε ἡ
ὀπείκεια καὶ μία ὅτι ψυχῇ ποῦς
κολάσεις πορρωμενὴν χρηστέ-
τητα, μηδὲ οἴεσθαι σκληροτέρας
αὐτὰς εἶναι. In editione Basilienli
est πορρωμενὴν. Illud μηδὲ οἴε-
σθαι accipio quasi esset μηδὲ τὸ
οἴεσθαι. Sic enim malo quàm ut
aliquando faciebam, hæc verba
accipere ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. vi-
de verò Senecam de clement. li-
bro 11. extremo.

P. 516. Εἰ γὰρ ἢ ἔρωτα, ὀπλοῦν
φιλευποιίας διὰ καλῶς ἐμφαν-
νόμῳ. Legendum φιλοποιίας
ut suprā & apud Stobæum: eam-
que lectionē confirmat M. Tul-
lius Tuscul. libro 1 v. Stoici sa-
pientem amaturum esse dicunt: ὁ
amorem ipsum, conatum amicitie
faciunda ex pulchritudinis specie
definiunt.

Διὰ τὸ μισεῖσθαι, ἀπὲρ χεῖρ
αὐτῆς] Mihi hic locus non vide-
tur integer.

P. 519. ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι τὰς
ἀρχάς, &c.] Lege sic: totum i-
stum locum ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι.
(nempe τὰ στοιχεῖα) τὰς δὲ ἀρ-
χάς καὶ ἀσωμάτους καὶ ἀμόρφους.
desiderari vocem ἀσωμάτους &
per se clarum, & ex Suida etiam
probari potest.

Pag. 521. Τὸν ἐκ τ' ἀπάσης οὐ-
σίας ποιόν. Lege ut inueni in
Suida, τὸν ἀπάσης ὕσίας ἰδιο-
ποιόν.

P. 522. Καὶ ἐστὶ κόσμος ὁ ἰδίως
ποιὸς τ' τῆς ὅλων ὕσίας] In Suida
legitur, ὁ ἰδιοποιὸς τ' τῆς ὅλων
ὕσίας. At Ambrosius ποιότης le-
git, prorsus malè.

Ἡ σύστημα ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώ-
πων] Sic rectè itaque apud Sto-
bæum quoque legitur. malè in
Suida. ἐκ στοιχείων καὶ ἀνθρ.

Pag. 529. Ταύτῃ καὶ τῷ συμ-
φέροντος σοχάζεσθαι ἡδονῆς ὡς]

Locus aut corruptus aut mutil-
lus. Apud Suidam sic legitur,
ταύτῃ καὶ τοῦ συμφέροντος σοχά-
ζεσθαι, ὡς δὴλον ἐν τῇ τῷ ἡρώδου
δημιουργίας.

P. 530. καὶ ἀπαθὴν δὲ ὅτι] Imo
contrà, παθὴν ἢ. & ita lege.

P. 531. Παρὰ τοὺς τόπους ἀφ'
αὐτῶν ῥέουσι τ' ἢ χυμῶδες αὐτῶν ἀγ-
γίον ἵνεσθαι τ' ἴλιον] Non diu, sed
acriter me torfit mutilus hic
locus. Legendum verò cenſeo,
suppletis iis quæ desiderantur
hoc modo, πνέματα καὶ αἶρ εἶναι
ῥύσιν τὰς ἵππων καὶ ἀλάττειν
αὐτὰ τοὺς τόπους ἀφ' αὐτῶν ῥέουσι.
Nam de ventis quidem non du-
bitabit agi hoc loco, qui vel
mediocriter in naturæ cogni-
tione fuerit versatus. ῥεῖν autem
ἀνέμους seu πνέματα quis igno-
rat dici? Quod autem hæc fuerit
Stoicorum opinio dubitare nō
finit Plutarchus, cuius hæc sunt
verba, Οἱ Στωικοὶ πάντα πνεῦμα
αἶρ εἶναι ῥύσιν, τὰς τῶν ἰσίων καὶ
ἀλάττειν τὰς ἵππων καὶ ἀλάττειν
αὐτὰ τοὺς τόπους ἀφ' αὐτῶν ῥέουσι.
Placet etiam summi
philosophi verba apponere,
quæ hunc locum non parum il-
lustrabunt, Εἰσὶ δὲ τινες (ait A-
ριστοτελες μέτερον λαοὶ οἱ δὲ φασὶ καὶ
καλὸν ἀνέμους αἶρα κινέμενοι καὶ καὶ
ῥέοντα ἀνέμον εἶναι), σιωπῶντες αὐτῶν καὶ
τῶν αὐτῶν τοῦτον πάλιν τίθεται καὶ
ὁ δὲ αὐτῶν τ' αὐτῶν ῥέουσι καὶ ὁ
δὲ αἶρ καὶ πνέματα καὶ τ' ἀνέ-
μον εἶναι κίνησιν αἶρ. διὸ καὶ τῶν
σοφῶν βουλομένων λέγειν ἵνα
φασὶν ἀνέμον εἶναι πάντα τοὺς
ἀνέμους. ὅτι συμπέπλωκε καὶ τὸν
αἶρα κινέμενον ἵνα καὶ τ' αὐτὸν εἶναι.
πάντα δοκεῖν δοκεῖ ἢ διαφέρειν,
ἐθὲν διαφέροντα, διὰ τοὺς τό-
πους ὅθεν αὐτὸν τυγχάνει ῥέον ἐκ
στοίχων.

Εμφασίς ἄλλος] Scribe ἐμφασιν
ἡλίαν: id quod verborum contex-

tus docet.

P. 537. Ταύτῃ τὸν σοφὸν δοξαστὸν
[i] Lege δοξαστὸν καὶ [ii]. Nam
deesse negationem tam est cer-
tum quàm quod certissimum.
vide in Sphæri Stoici vita.

P. 538. Εἰρωλικῆς διατριβῆς] Vi-
detur hunc librum intellexisse
Athenæus lib. x. scribens, Ἀρί-
στον ὃ φιλόσοφος ἐν εἰρωλικῶν ὁ-
μοίων δούλειον Πολέμωνος φησὶ ἔ-
χει Ἀκαδημαϊκόν. Idem in frag-
mento Canteri, Ἀριστοτέλης δὲ ἐν
δουλείῳ εἰρωλικῶν, καὶ Ἀρίστον ὃ
περιπατητικὸς, καὶ τὸ γένος,
ἐν δουλείῳ εἰρωλικῶν ὁμοίων, φα-
σιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, &c. Quod au-
tem ascribit Athenæus hunc li-
brum Aristoni Peripatetico
Ceo, non Aristoni Chio, Stoico,
videtur consentire cum Panæ-
tio & Soficrate.

P. 393. Γέγονε ὃ καὶ ἄλλοι Ἀρί-
στον Γαλιήτης] Lege Γαλιήτης. Ste-
phanus aut Stephani mutilator
Hermolaus Byzantius, Γούλις,
inquit, πόλις ἐν Κέφ τῇ νήσῳ δὸς
Γαλιῆς καὶ νῆς. ἀφ' ἧς Σιμωνί-
δης ὅτιν οὐ μελοποιὸς, καὶ Βακχυ-
λίδης ὃ ἀδελφὸς ἐκείνου καὶ Ἐρασί-
στρατος ἰατρός, μετ' αὐτῶν καὶ Ἀρί-
στον ὃ περιπατητικὸς, οἱ τοὶ Γαλιῆ-
ται. Idem etiam Strabo libro de-
cimo docet, vbi vocat hunc τῶν
Βορυθηνίτην Βίωνος καὶ Ζηλωτῶν. In
antiquis editionibus Latini in-
terpretis scriptū reperies Iulie-
tes, sed postea aliter visū indo-
ctis & audaculis istis corrupto-
ribus.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Pag. 542. Φασὶ ὃ αὐτὸν καὶ εἰς
δικαστήριον κληθῆναι, &c.) Argo-
pagitarum, & quidem lege ἀρ-
γίας, de qua supra in Solone.

Pag. 544. Τὸ ἐκ τῆς ἑλέκτρας
ἰση, Σίγα, &c.) Lege τὸ τῆς Ἡ-

λέκτρας. Sunt enim verba Ele-
ctæ apud Euripidem initio
chori primi eius fabulæ, quæ
Orestes appellatur: quanquam,
ut hætenus quidem est editum,
non Electæ sed chori verba
sunt. in quo falluntur, ut alibi
docemas.

Pag. 546. Περὶ τέχνης] An in-
telligit artem Rhetoricam à
Cleanthe conscriptam? de ea sic
Cicero de Finibus, *Scriptit artem
Rhetoricam Cleanthes, Chrysippus e-
tiam, sed sic, ut si quis obmutescere
concupierit, nihil aliud legere de-
beat.*

P. 547. Ταῦτα αὐτὸς τὰ βιβλία)
Non tamen omnia, vel ipso La-
ertio teste, qui in superiore vita
librum Cleanthis laudavit πε-
ρὶ χαλκοῦ: nisi quis illum in-
dicem putet mendosum, ac le-
gendum καὶ χάρις. Sed & A-
thenæus quædam laudat quæ in
hoc albo non reperias.

Καὶ τελευτᾷ τὸν δὲ τὸ πρόπεν]
Vide Lucianum in Longæuis.

ΣΦΑΓΡΟΣ

Pag. 548. Κυρίως ῥόας ἐπέλευσεν
καὶ ἐθελῶς.] Athenæus libro
v i i i. non ῥόας sed ὄρνεις fuisse
appositas scribit. Sic ille, ὅτι καὶ
ἀχαρίτως δὲ καὶ Σφαγρὸν τὸ συ-
χολάσσεντα μὲν Χρυσίππῳ καὶ
Κλεάνθει μετὰ πρῶτον ὃ γένος με-
τὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τῆς βα-
σιλέως Πτολεμαίης κηρίων ποτὲ ἐν
τῷ δείπνῳ καὶ τῷ δειπνῶν ὄρνι-
θων, ἐκτείναντα τὰς χεῖρας ὅπως
ἐθελῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ὡς φέ-
ρε συγκατατιθίμενον, &c. ut
Laertius Neumesius videtur se-
qui eosdem cum Laertio aucto-
res: nam ad hanc historiam allu-
sisse eum puto quum ista scribe-
ret capite De visu ὅτι τὸν ἐν κηρί-
ων μῆλον νομίσαντα ἀληθινὸν εἶναι

μῆλον ἢ χῆν ὅψις δὲ ἢ ἡ ἐξαπαλῶ
μὲν ἢ αἰ : ἢ δὲ αἰοῖα ἢ γὰρ ὅψις ἐν
τοῖς ἰδίοις ἀφ' ὧν αἰεὶ δὲ σφαλῇ.
τό, τε γὰρ χρῶμα καὶ τὸ χῆμα
σιωεῖδεν.

P. 549. ΟΥ' κ' εἴ) ἐφ' ἡ τοιοῦτον
ἔ) οὐτ' αὖ Πτολεμαῖον, καὶ βασιλέα
εἴ)] Locus est mutilus aliquot
verbis dubio procul: etsi cum
interpres pro sano habuit. Non
displicet coniectura Galestij
mei, legentis, καὶ εἴ) ἐφ' ἡ μὴ σο-
φόν. τοιοῦτον ἔ), & c. plana sen-
tentia. Notissimum illud Stoi-
corum placitum, solum sapien-
tem beatum: solum, regem.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

P. 549. Χρύσιππος (A' πολλωνί) Suidas A' πολλωνίδης.

Σολῶς ἢ Ταρσῶς) Ipse Solensis fuit: pater eius Tarsensis. Strabo.

P. 550. ΟΥ' τω δὲ ἐπὶ δόξος ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, & c.) Non possumus de Chrysippi peritia disputandi ullam hodie ferre sententiam, quum ad nos nullū ipsius scriptum pervenerit: quantum tamen ex iis reliquiis quæ hodièque in bonis autoribus sparsæ leguntur, licet intelligere. non dubito equidem quin Seneca sit potius audiendus, qui & Chrysippum in ordinem cogit, & quibus rationibus adductus id faciat, eleganter in libris De beneficiis explicat. Vide verò Plutarchi commentaria, περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμαίων, & περὶ τῶν κοινῶν ἐνοσιῶν.

Pag. 551. Παρ' τὸ ὑπόπτερον Γρά-
φον) Plutarchus περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμαίων ait Chrysippum ea scribere quæ sint hominis ὅ, τι αὐτὸς ἐπὶ ἑλθὼν λέγει.

P. 552. Εἰς τὴν ἀνδριάντην τῆς ἐν Κεραμεικῇ) Cicero huius statuae sic meminit De finibus 1. At e-
tiam Athenis, ut à patre audie-

bam, facete quod urbanè Stoicos in-
cidente, statua est in Ceramico
Chrysippi sedentis: porrecta manu:
quæ manus significet illum hac esse
rogatiunculam delectatum. Quod ait
Cicero hanc statuam fuisse por-
recta manu, eo notandū est, quia
in gymnasiis solitus olim pingi
Chrysippus non porrecta manu:
sed contrà, digitis constrictis,
propter numerorum indicia. au-
ctor Sidonius Apollinaris.

Οἱ μοι κασίγνη) Emendandi
sunt hi versus ex Oreste EVri-
pidis, ubi sic legitur,

Οἱ μοι κασίγνητ' ὄμμα σὸν πα-
ράσσεια

Ταχὺ δὲ μέλει δὲ λύσασαι ἀρὶ σα-
φρονῶν.

P. 553. Τοῦτον ἐν τῷ αἰδεῖα χα-
λαζοντα) Sic rectè, non ἴσως ὡ-
δαῖς ut viderur legisse Ambro-
sius. Ὁ δὲ αἶον, locus publicus A-
thenis. Vide Suidam.

Pag. 554. Ἀριστοκρίετα καὶ φιλο-
κράτῳ σιωκρότησε) Hoc est,
instituit & erudiuit. sic in Ze-
none, ὅθεν καὶ ἐν τῇ παλαιοῖ συγ-
κακροῖσθαι. συγκαροῖσθαι propriè
de chorodidascalo, ut apud De-
mosthenem, συγκαροῖσθαι καὶ διδά-
σκειν ἢ χορόν.

P. 555. Εἰσὶ δὲ οἱ κατὰ τὸν Χρυσίππον) An Plutarchum
intelligit? Lege eius librum περὶ
Στωϊκῶν ἐναντιωμαίων.

Εἰ καὶ ἐπαγνέσθαι φουσιχῶ)
Scribo, ἢ ἐπαγνέσθαι.

P. 556. Ἐτι τὰ ὅσα τῷ περὶ
πινάκων γράφασιν καὶ ἀπεχωρισ-
μῶν] Mendum quod hic est,
etsi per se clarum, nemo tamen
animadvertet, qui non observa-
verit eum usum verbi κατὰ χα-
ρίζειν quem ad primum Strabo-
nis primi exponere meminimus.
Lege ergo, ἔτι δὲ καὶ ὅσα τῷ
περὶ πινάκων γράφασιν καὶ ἀπεχω-

κίχρησμένω. Ait illam Chrysippum historiam ne ab iis quidem fuisse commemoratam qui laborarunt in colligendis librorum omnium indicibus.

Εν τῷ περὶ πολιτείας· κὶ μὴ ἱράσι, &c. Plutarchus κὶ μὲν ἐν τῷ περὶ πολιτείας· εἰπὼν ὅτι κὶ τὸ μηράσιν ἢ θυγατράσιν ἢ ἀδελφαῖς συγγενέσιν· κὶ τὸ φάσιν τι κὶ παρελθεῖν ὁπὸ λήχης ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβέβηται ὅτι τὰ θηρία φησὶ δεῖν δοῦναι.

Pag. 557. Καταγέλαστοι τῷ κὶ οἱ ἱράστοι τῷ πορισμῷ] Πορισμὸν vocat quem Plutarchus quum de eodem ageret χρηματισμὸν.

Λογικὸς τόπος) Τόπον accipio pro eo quod Aristoteles solet dicere πρᾶγμα, hoc est, tractatus, argumentum. Ita enim solebat uti hac voce Chrysippus. Quare quod apud Plutarchum Xylander existimat hæc verba esse mendosa· ὅπερ ἄγνων μονέστερον εἶναι φησὶν (Chrysippus sc.) ἀσφαλέστερον τῷ παρελαμβεῖν· αἷς ἀδικήματα τῷ τόπῳ γὰρ ὅτι δεχομένη, fallitur. Nam,

ut dixi, λόπος est, id quo de agitur & disputatur, & ut Iuriscōsultorū voce utar, λόπος est thema, visio, vel inspectio. Cicero τὸ πολιτικὸν λόπον dicit locū civilem. & alibi sæpe ita loquitur. Et ita debet hæc vox etiā sequētibus aliquot locis accipi. Fuit hæc dictio frequēs apud Stoicos, ut etiā docuit Diogenes in Zenone.

Pag. 566. Περί τῆς καλῆς κὶ ἡδονῆς) Extat hodie huius sanè quàm elegans fragmentum in Gellio lib. xiiii. cap. iiii. Miror autem omissum à Diogene eius libri indicem, quem ediderat Chrysippus περὶ νόμου. Vnde Marcianus lege secunda D. de legibus hæc affert, quæ propter elegantiam teneri non potui quin huc transferrem, Ο νόμος πάντων δὲ βασιλεὺς δείκνυσι κὶ ἀνθρώπινον πράγματα· δεῖ δὲ αὐτὸν προσάττειν τε εἶναι τῷ καλῷ κὶ τῷ ἀγαθῷ κὶ ἀρχόντα κὶ ἡγεμόνα· κὶ τῷ τῷ κατὰ τὴν φύσιν δεικνύοντι κὶ ἀδίκων κὶ τῷ φύσει πολιτικῶν ζώων· προσάττειν μὲν ὧν ποιητὴς· ἀπαγορεύειν δὲ ὧν οὐ ποιητὴς.

AD LIBRUM OCTAVVM.

ΠΡΩΤΟΨΑΞ.

Pag. 567. Πυθαγόρας Μνησάρχου δακτυλιογράφου) Apuleius Floridorum 11. Profugit ex insula clanculo Pythagoras, patre Mnesarcho nuper amissio : quem comparior inter sellularios artifices gemmifaberrimè sculpendis, laudem magis quàm pretium quæsit.

Ὁ φησὶν Εὐριπίδης] Hunc ait Iosephus in primo cōtra Appionem, omnium qui de Pythagora scripserunt (scripsisse autem multos) ὁπισθημότατον fuisse : viz. κὶ περὶ πάσαις ἱστορίαις ὁπισθημῆς

Τὴν μὲν εἶναι Μαρμάκην] Lego Μαρμέκην, coniectura ducta ex eo quod alius Pythagoræ sic vocabatur. Festus.

P. 568. Καὶ δὲ λὸν Ζάμολξιν ὃν γένεθ' ἐν θύουσι) Zamolxin Getam Pythagoræ δουλεύσασα ait & Strabo lib. vii. At Herodotus lib. iii. δουλεύσασα καὶ ὁμιλήσασα scribit, ἢ κλέων ἢ τῷ ἀδελφῷ ἑαυτῇ σοφίῃ Πυθαγόρῃ. De eius cultu apud Getas religiosissimo est apud utrūq; pluribus expositū. Meminit Zamolxis iterū Strabo libro x. eos recensens qui apud

antiquos vaticinandi peritia fuerunt celeberrimi. Τοῖσ' αὖτε ὁ Ἀμφιάρεος καὶ ὁ Τροάωνις, καὶ ὁ Ὀρφύς, καὶ ὁ Μυσῆος, καὶ ὁ ᾠδὴ τοῖς Γέταις θεός, τὸ μὲν παλαιὸν Ζάμολξις Πυθαγόρειός τις καὶ ἡμᾶς ὁ τῷ Βυρεβίσσῃ θεσπίζων Δεκίνοσ. Vbi, miror Xylandro non visam legitimam vocem θεός, id quod adeo tibi persuasit, ut ne trāserendam quidem putaverit. quin ad hunc locum sic notauit, *Additur in Græco θεός: ego hos deos putatos vix credam.* Atquin meminisse ille debuerat superiorum horum Strabonis (nam Platonem taceo) verborum. Τελευτῶντα δὲ πείσαι τὴ βασιλεία κοινανόν τ' ἀρχῆς λαβεῖν αὐτόν (de Zamolxide loquitur) ὡς τὰ ᾠδὴ πῶν θεὸν ἐξ ἀγγέλων ἱκανόν. κατὰρχαδ' ὡς οὐκ ἔστιν ῥῆα καταθεῖναι τοῦ μὲν ἱσαλίμου μὲν παρ' αὐτοῖς θεῶν, καὶ τὰ τὰ δὲ καὶ θεὸν προσαγορευθῆναι. Ratio post, Τὸ το δὲ τὸ ἐστὶν διότεινεν ἄχρι καὶ εἰς ἡμᾶς, αἰετινὸν δὲ ῥισκομὲν τοῖσ' αὖτε τοῖς ἱσῶς ὅς τῳ μὲν βασιλεὶ σύμβουλος ὑπῆρξεν, ᾠδὴ δὲ τοῖς Γέταις ὀνομάζετο θεός. Fit & de Decineo ibidem mentio: & sic puto scribendum in superioribus quoque verbis, non Decineus. vide locum.

Κρόνον νομίζοντες ὥς φησιν Ἡρόδοτος) Emendandus hic locus ex Herodoto: apud quem sic legitur, ἰέναι τε τὸν ἀπολλυμένον ᾠδὴ Ζάμολξιν. οἱ δὲ οὐτίων τῶν νομίζουσι Γεβελίζιν. haud scio quā rem recte.

Καὶ ἦκυσεν Ἑρμοδάμαντος τῷ ἀπολόγῳ Κρεοφύλῃ] legendum fortasse, Λεωδάμαντι. Apuleius Floridorum libro 1. Necnon & Cretensem Epimenidem inclytum fatiloquum, & Platonem disciplina

gratia sectatus: itēque Leodamantem Creophyli discipulum: qui Creophylus memoratur poeta Homeri hospes & amulator canendi fuisse. Verum tamen etiam Suidas habet Ἑρμοδάμαντος. Mirum verò, quod ait Apuleius Pythagoram sectatum esse Platonem, quum tanto sit Plato Pythagora posterior. Sed legendum profectò est Solonem. Solon enim, non Plato, fuit Epimenidi coætanus.

Τῷ ἀπολόγῳ Κρεοφύλῃ] Scribe Κρεοφύλῃ. Callimachus, ὁ μῆρετον δὲ καλεῖται Γράμμα Κρεοφύλῃ, Ζεὸς φίλος τοῦτο μέγα. ita tamen scriptum est apud scholiasten Sophoclis in Trach.

P. 569 Εἰδὼς ἄδην σὺν τοῖς μαθηταῖς, οἱ αὖτε τοῖς τριακοσίσι ὄντας] Propter hanc rationem facit Lucianus in auditione vitarum emi Pythagoram à trecentis hominibus Italis, τῷ ἀμφὶ Κρότωνα καὶ Τάραντα καὶ πῶν ταύτην Ελλάδα.

Ὡς εἰν ποῖε γεγονὼς Αἰθαλίδης, &c.) Vid., si placet, scholiasten Apollonii in illum locum, καὶ ἔτι νῦν παρ' ἀπολλυμένου Ἀχέροντι. Δίνας ἀποφάσας ψυχῶν ὅτι δὲ δρομαλήθη.

P. 570. Ἐπαμῆλθεν εἰς Βραγχίδας καὶ εἰσελθόν, &c.] Dissentit Ovidius, Cognoui clypeum laue gestamina nostra, Nuper Abantais templo Iunoni in Argis.

Ἦν Μενέλαος ἀνέθηκεν ἀσπίδα] Vido Pausaniam in Corinthiacis.

Γενέσθαι Πύρρον τὸν Ἀλίου] Scribitur Πύρρῳ in scholiis Sophoclis ad Electram. Sed Πύρ-

etiam alij.

Πυθαγόρας μὲν ἐν καταλιπεῖν
εὐχράμματα φασί, διαπαύζοντες)
διαπαύζει ἰgitur Plutarchus qui
id non dubitanter affirmat li-
bro De fortuna Alexandri, δια-
παύζει etiam Lucianus, qui sic
scribit. Οὐ μὲν γὰρ θεσπίσι Πυ-
θαγόρας, εἰ καὶ μὴ δὲν αὐτοῦς ἡμῖν
ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτῶν ἡξίω-
σεν, ὅσων Οὐκέλλω τὸ Δευκαλῶν,
&c. Iosephus autem ait, Pytha-
gora, καὶ δὲν ὁμολογεῖσθαι εὐχράμα-
τα. At Plinius idem cum Laer-
tio videtur sensisse libro xxiv.
cap. xvii.

Ἰσορίῳ ἡσκησεν ἀνθρώπων μά-
λιστα πάντων.] Ἀσκεῖν ἰσορίῳ
valet, ἴσιν πολυῖσιν. Sic loquu-
tus est etiam Laertius in Zeno-
ne, τοσοῦτον ἡσκεῖ φιλομαθῆναι.
hoc est, τοσοῦτον ὡς φιλομαθής.
Malè mox, καποτεχνίῳ, pro κα-
λοτεχνίῳ.

Pag. 572. Ἰων ὁ Χίθ (ἐν τοῖς
τριαγμίσι) Lego ἐν τοῖς τρια-
γμοῖς. Triagmos scripsisse Ionem
Chium, opus philosophicum,
abundè testatur Harpocration:
ex quo etiam causa huius no-
minis potest intelligi. Emenda-
bo obiter locum Clementis in
hac ipsa re, Ἰων ὁ Χίθ ἐν τοῖς
τριγράμμοις καὶ Πυθαγόρας εἰς
Οἰφία ἀνεβλέπειν τινὰ ἰσορεῖ.
Scribe, ἐν τοῖς τριαγμοῖς.

Μὴ ἀνείδου μὴ δὲν) Folium si-
byllæ mihi quidem hæc verba
sunt.

Ἐρατηθέντα ὑπὸ Λέοντι τοῖ
Φλιασίων τυράνκ, &c.) Quod
nunc auctore Socrate ait Laer-
tius, id supra de Heraclide Pō-
tico referebatur. Habes autem
totius huius rei elegantissimam
Ciceronis narrationem, in Tusc.
v. Pythagoram (ait) Phliuntem fe-
runt venisse, eūque cum Leonte

principis Phliasiarum doctæ & co-
pioῦ differuisse quædam: cuius inge-
minus & eloquentiam quam ad-
miratus esset Leon, quasiuisse ex eo
qua maxime arte consileret, at il-
lum, artem quidem se scire nullam,
sed esse philosophum.

Καὶ τὸ βίον ἐοικέναι πανγύριον,
&c.) Marc. Tullius, Admiratum
Leontem novitatem nominis, quæ-
sisse quinam essent philosophi, &
quid inter eos & reliquos interes-
set: Pythagoram autem respondisse,
similem sibi videri vitam hominum
& mercatum eum qui haberetur
maxima ludorum apparatu totius
Græcia celebritate. Nam ut illic alij
corporibus exercitatus, gloriam
& nobilitatem corona peterent: alij
emendi aut vendendi quæstus du-
cerentur: esset autem quoddam ge-
nus eorum, idque vel maxime inge-
nuum, qui nec plausum nec lucrum
quererent, sed visendi causa veni-
rent, studiosèque perspicerent quid
ageretur, & quomodo: item nos
quasi in mercatus quandam cele-
britatem ex urbe aliqua, sic in hæc
vitam ex alia vita & natura
profectos, alios gloria servire, alios
pecunia, raros esse quosdam, qui, ca-
teris omnibus pro nihilo habitus, re-
rum naturam, studiosè intueren-
tur: hos se appellare sapientiæ stu-
diosos. id est enim philosophos.

Pag. 573. Μῆτε τῶν πόρων μᾶτε
τῶν σίλων) Scribe, πόρων.

ΑΥΤΑ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΤΕΛΙΘΟΝΤΟ
ΤΕΙΣ ὁσίαις, εἰς τὴν ποιεῖν) Gel-
lius libro i. Omnes simul qui à
Pythagora in cohortem illam dis-
ciplinæ (malim discipulorum)
recepti erant, quod quisque fami-
lia pecunieque habebant, in me-
dium dabant: & coibatur societas
Yyy iiij

inseparabili. Vide eundem de silentio Pythagorico, & Lucianum βίαν πράσει.

P. 574. Ως εἰν Α'πόλλων ἐξ Ἰ'περβόρειον ἀφαιμένῳ. [Aelianus lib. i. cap. xxv. Α'ριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῆς Κροτωνιατῆς ἡ Πυθαγόρας Α'πόλλωνα Ἰ'περβόρειον περσαγορεύει δια.]

ΑΥτὸς ποτὶ ἀφαιμένῳ, τὸν μικρὸν ὀφθαλμὸν χρυσοῦν. Aelianus. ἐνθα καὶ τῆς μικρῆς ὁ Πυθαγόρας παρίφησε τὸ ἑτερον χρυσοῦν. vide & Lucianum βίαν πράσει. & Apollonii θαυμάσια.

Καὶ ὅτι Νέστωρ ὁ ποταμοῦ διαβαίνοντα αὐτὸν περσαγορεύσαι πολλὸς ἡν ὁ φάσκων. Apollonius de Pythagora καὶ ὑπὸ τῆς Σάμου ποταμοῦ διαβαίνοντι αὐτὸν ἄλλοις ἡκαστος φωνῇ μεγάλῃ ὑπὲρ ἀνθρώπων, Πυθαγόρα χαῖρε. Et hoc narrat Apollonius, autorem laudans Aristotelem. Itaque emenda ex hoc loco Aelianum, sic scribentem libro i. capite xxv. λέγει ὅτι καὶ αὐτὸς (sc. Aristoteles) ὅτι ὑπὸ τῆς Κασσίου ποταμοῦ διαβαίνοντα περσαγορεύει καὶ πολλὰ φησὶν ἀκροάσασθαι τὴν πόσιν ταύτην. L. 1. ὑπὸ τῆς Σάμου ποταμοῦ διαβαίνον.

P. 575. Φησὶ δὲ Α'πολλοῦ δῶρ ὁ λογιστικὸς ἐκατόμβην θύσαι αὐτὸν. [Eadem Apollodori verba referuntur ab Athenæo lib. decimo Α'πολλοῦ δῶρ ὁ ἀριθμητικὸς καὶ θύσαι φησὶν αὐτὸν ἐκατόμβην καὶ τὰς δὲ ῥηκέναι ὅτι τριγόνῳ ὀρθογώνῳ ἢ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑπολείψας ἴσον διώματα τὰς πλευρὰς. Pylarchus vero dubitavit utrum sacrificaverit Pythagoras ob inuentum problemata. καὶ τὴν ὑπολείπουσαν ὡς ἴσον διώματα τὰς πλευρὰς πλὴν ὀρθῶν, an inuento problemate,

καὶ τοῦ χωρίου τῆς ἀφαιμένης. Vtrumque sanè hoc fuisse Pythagoræ vel Pythagoreorum inuentum, discere est, ex Proclo lib. iv. ad primum EVclidis: qui EVdemum nobilem, peripateticum, huius sententiæ auctorem laudat.

Ἡνίκα Πυθαγόρας. [Scripserunt de hoc Epigrammate permulti eruditi viri: qui omnes in ea sunt sententia, ut putent Apollodorum Arithmeticum eius esse auctorem: quod non puto. Sanè ex Plut. & Athenæi verbis id non sequitur necessariò: & manifestò meam sententiam comprobant Diogenis verba: neque puto in veterum monumentis quicquam legi unde possit colligi Apollodorum esse huius epigrammatis auctorem. Sed quia Apollodorus id ascripserat, inde id descripserunt, Plutarchus, Athenæus, Laertius.

Ὅς ὅτι ὁ πειδίεν τῆς Κερατίνης. Intelligit aram corneam Apollinis quæ erat in insula Delo: de qua Callimachus in hymno, Δείματο μὲν κερατίνῃ ἐδέδισα,

πῆξεν ὁ βοῦν

Ἐκ κερατῶν κεράως ὁ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.

Vide Hadriani Iunij Animaduersa. Ac quem vno ore omnes corneam hanc aram Apollinis in Delo insula fuisse scribant, quid EVstathio facias qui eam Ephesi collocat? Eius verba sunt hæc ex octavo commentario in Iliad. ἀδελφὰ γούμ καὶ Περσέας βοῦν ὅτι μὲν ἔδει, καὶ Ε'φείας ὁ κερατίνος. An dicemus plures fuisse huiusmodi aras? an verum est notius lapsum esse memoria EVstathium? An denique tētarī potest locū esse corruptum? In-

dicent docti. Nam EVitathium quidem, tanta diligentia virum, ignorasse corneam illam aram Delii Apollinis, nec sic verisimile: neque id quisquam crederet qui legerit quæ sunt ab ea scripta in istum versum Γλιάδ δ.

Τὴ κέρα ἐν κεφαλῇ ἐκκαίδεκά-
δορα πεφυκέι.

Πρῶτόν τε Εὔσπαρον καὶ Θυσφό-
ρον τὸ αὐτὸν εἰπεῖν, ὥς φησι Παρ-
μενίδης) Mendosus locus. Nam si hæc lectio vera esset, non est verisimile tanta væcordia futurum fuisse quenquam, ut hoc ipsum inuentum Parmenidi tribueret. atquin diligentissimum virum Phavorinum ita sensitse discimus ex ipso Laertio. Sic ille in Parmenide, Καὶ δοκεῖ πρῶ-
τον πεφωρακέναι τὸ αὐτὸν εἶναι
Εὔσπαρον καὶ Θυσφόρον, ὥς φησι
Φαβωρίνῳ ἐν τῷ ὑπομνημονευ-
μάτων. οἱ δὲ Πυθαγόραν. Le-
ge igitur, οἱ δὲ φασὶ Παρμενί-
δω.

Ὡς τε ἔλεγον τοῦς γνωρίμους
αὐτῷ παλαιοῖς Θεῶ φωνῆς) (Deest
hic aliquid: quod dissimulauit
Ambrosius.

Καὶ Ρωμαῖοι] Vide Liuium
lib. 1.

P. 557. Μεταποντίνοι γε μὲν
πρὸ οἰκίαν αὐτῷ Δημητρίῳ ἐστὶν ἐ-
κάλουσι) Huc referendum cen-
seo quod Iustinus scribit et si
paullo aliter, Pythagoras quatuor
annis x x. Crotona egisset, Meta-
pontum migravit, ibique decessit:
cuius tanta admiratio fuit, ut ex
domo eius templum facerent, eam-
que pro deo colerent.

Μὴ εἶναι πρὸς πάντα πάσαις ἡ-
τάς] maxime ea quæ ad deos
pertinet: quos fuisse λόγους Σπώ-
ρητος Pythagoreis ait Proclus

in Platone,

Pag. 573. Ἦν δὲ αὐτῷ τὰ σύμ-
βολα τάδε.) Malum τοιαῦτα. non
enim omnia refert Pythagorica
symbola: sed pauca tantum ex il-
lis ὅσον γεύματος χάριν. De iis
multa multi scripsere: ad quos
lectorem reuicimus: imprimis ad
Lilium Gyraldum virum solide
doctum, & in scribendo accura-
tum.

Pag. 579. Ἀριστοτέλης δὲ φησι, καὶ
μήτρας καὶ τρίβλης.] Plutarchus
libro primo De Homero, Ἀρι-
στοτέλης μήτρας καὶ καρδίας καὶ ἀ-
καλύφης, καὶ τοιούτων ἄλλων ἀ-
πέχεσθαι φησι τοῦς Πυθαγορικούς.
χρηθῆναι δὲ τοῖς ἄλλοις. apud A.
Gellium.

Ἀρεῖσθαι μέλιτι μόνω) Athe-
næus libro secundo, Καὶ τῷ Πυ-
θαγορικοῦ δὲ τροφή μὲν ἀρεῖς καὶ
μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. τὰς
θεοσφομενίας αὐτὰ ἀεὶ ἐπὶ ἀρί-
στῳ, λέγων ἀνόσως διατελεῖν. Est
& alibi apud Athenæum, τὸ τῷ
Πυθαγορικοῦ διαίτας mentio:
eum vide.

Σιωπὴ δὲ αὐτῷ λευκὴ &c. Ae-
lianus Πυθαγόρας δὲ Σάμιος λυ-
κὸν ἐσθῆτα ἠδὲ σιῶ, καὶ ἐφόρει σέ-
φαρον χρυσοῦν, καὶ ἀνὰ ξυρί-
δας.

Σιρόματα λευκὰ ἐξ ἐρίων τὰ
γὰρ λινὰ ἤσαν εἰς ἐκείνας ἀφίκε-
το τὰς ἰστίδας) Cur addit illa de
veste linea? puto obiter repre-
hendi à Laertio eos qui scribe-
rent Pythagoram veste usum
linea. Nam ita quosdam credi-
disse, docet nos Apuleius, qui in
Apologia pro se ipso primo sic
scribit, quippe lana signissimi cor-
poris excrementum, pecori detracta,
iam inde Cybele & Pythagora sci-
tis, profanus vestitus est.

Pag. 580. Οἱ δὲ φασιν ὅτι ἀ-
λέκτορες μόνον καὶ ἐρίφοις καὶ γαλα-
θίνοις] Gellius, Porculus quoque
minusculis et hædus tenuioribus
victitasse, idem Aristoxenus re-
fert

Τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις) Lege
ἀπαλίοις. Hesychius, ἀπαλίον,
θύμα δελφάκιον.

Καὶ τὰ δόγματα λαβεῖν αὐτὸν
ᾧ τ' ἐστὶ Δελφοῖς Θεμιστοκλείας]
Mira hîc Ambrosii incogitan-
tia, qui hanc lectionem sequu-
tus sit. Nam sanè ipse Laetius
vulnus hîc se accepisse clamat:
ait enim, ὡς περὶ ῥήγματος. Repona-
mus igitur, ὡς περὶ ῥήγματος. ᾧ τ' ἐστὶ
ἀδελφῆς Θεμιστοκλείας. præfer-
tim quum ita habeat etiam Sui-
das. Nam alioqui dubitet me-
ritò aliquis num potius sit su-
perior locus ex isto emendan-
dus: ut intelligeremus Pythago-
ram à Delphica sacerdote sa-
pientiae præcepta hausisse, ut
Numa rex Rom. ab Egeria
nymphæ habuit.

Αὐτὸν δὲ εἶπε περὶ θεῶν] Legen-
dum cenſeo εἶπαι, ut ad utrum-
que referatur. Cur enim potius
ad Homerum quàm Hesiodum?
Quum hæc scripſiſſem animad-
verti in Suida quoque esse ei-
πον.

Pag. 581. Εἰν βίῳ δὲ ἀρχὴν τε
λευτὴν] Olim putant hæc esse
corrupta. videbatur enim ab-
surda oratio. Senes propterea
honorandos quia ἐν βίῳ τιμω-
τέρῃ ἀρχὴν τελευτὴν. Verum aliud
voluit Pythagoras, ut postea a-
nimaduerti. Non enim senes
sunt quos hîc vocat πρεσβυτέ-
ρας sed quos Latini maiores.

Αἱ δὲ καὶ δὴ λέγουσιν εἶναι] Puto le-
gendum ἀσκήν. sic μοχ, μνήμιον
ἀσκήν. quanquam εἶναι etiam a-
pud Suidam.

Pag. 582. Μαρτυρῶν τὰ παλαιὰ τι-
μῶν, ἡνὸς δὲ πᾶσαι. Laetius rau-
lo ante, μαρτυρῶν τε ἐχρήματο
διὰ τὸ κληδόνων τε καὶ ἐκόντων κα-
σα ὅτι τὴν δὲ τὰ ἐμπύρων non er-
go πᾶσαι ἐτίμα. Sed Laetius
quocunque rapit tempestas, cò
defertur hospes, secutus eorum
quæ antè scripserit. Nemescius
de vaticinatione per insomnia
loquens, ὡς περὶ μόνον ἀληθῆς μαρ-
τύρου οἱ Πυθαγόρειοι λόγους εἶναι
τοῖς ἑσπέροις ἀκολουθήσαντες.

Τὰς καθύπνου φαντασίας] Sui-
das, τὰς καθύπνου φαντασίας.
melius: nam καθύπνου aliud est
ut sciunt qui Græcè norunt.

Εἰς τὰ τῶν τὰ σπέρματ' αὐτῶν
Mutilus locus, ut ex Suida didi-
cimus. Lege, ἐν τῷ ὅππῃ δὲ τῶν
τὰ σπέρματ' αὐτῶν, ἐν τῷ τῶν τὰ
αὐτῶν τὰ σπέρματ'. Sic infra χρημά-
των σπέρματ' καὶ ὅππῃ δὲ τῶν memi-
nit. Sic & in Ambrosii codici-
bus fuit.

P. 583. Ἡλίων τε καὶ σελήνης καὶ
τοῦ ἀλλοῦ ἀστέρων εἶναι θεοῦς] Oc-
curret hæc Suidæ: sed non re-
ferre.

P. 584. Εἰ μαρτυρῶν τε τῷ ὁ-
λῶν εἶναι καὶ τὰ κατὰ μέρος αἰτίαι τῆς
διοικήσεως] Suidas sic habet
hunc locum, εἰ μαρτυρῶν τε τῷ
ὁλῶν, καὶ κατὰ μέρος αἰτίαι εἶναι τῆς
διοικήσεως.

Κατὰ τὸν τοῦ ἀρμοτίας λόγους ἐν
ἐπὶ δὲ &c.] Notissimum est par-
tus septimo mense editos, esse
vitales, quum οἱ οὐκ ἀνέμωσι sint
immaturi: eius rei causam ad
numerorum rationem referebant
Pythagorei: quæ omnia qui cu-
pit intelligere, adeat veterem
Homeri scholiasten ad x i x. li-
br. i i.

Ἡλίου πύλας καλεῖ τοὺς ὀ-
φθαλμούς] Hesychius, Ἡλίου
πύλας τοὺς κύκλους δι' οὓς τὰς

πορείας ποιεῖ ὁ ἥλιος· οἱ δὲ ἀλλήλο-
ρικῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Exponit
Hesychius hunc Homeri locum
Od. α,

Ἦ δὲ παρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον
ὄνειρων.

Nimis miror virum quendam
adprimè eruditum, scripsisse,
Lucretium simili loquendi ge-
nere *foris* pro oculis dixisse:
quum canit libro quinto

nec denique totum

*Corporum in pedibus pondus sentimus
inesse.*

*At quacunque foris veniunt impro-
staque nobis*

*Pondera sunt, laedunt permulto saepe
minora: quasi esset obscurum
quæ sint pondera, quæ poeta foris
venientia vocat, magis quàm
quid sit tergum foris querere, a-
pud Plautum Sic Græci. Sopho-
cles Trach. λαθίπονον δὲ ὁδὸν ἔχον
καὶ ἐνδοθεν ἄτε θύραζε. Ἐς ἵ μοι
ἐξ αὐτῆς βιότα.*

Pag. 586. Σταγόνας δὲ εἰδέναι
ὑπὸ τῶν] Puto legendum, στα-
γόνας δὲ ἔῃ vel potius, εἶπεν ἔῃ).

Pag. 588. Καὶ ἀγιδύοντας] Le-
go ἀγιδύοντας. Mox πῶν δὲ ἀ-
γνείω ἔῃ).

Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ
τῶν κυάμων] Existimo locum
hunc ab aliquo imperito fuisse
interpollatum: quum scripsisset
Diog. φησὶ δὲ Ἀρ. περὶ τῶν κυάμων.
hoc est, *Quantum ad fabas ait Ar.*

Ὅτι ἀφ' οἷοις εἰσὶν ὁμοιοι.] Lu-
cianus causas cur Pythagoras
fabis abstinuerit, sic explicat,
Μύσ' ἀπὴ τοὺς κυάμους; Πυθ. καὶ
ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν
ἡ φύσις. πρῶτον μὲν τὰς τῶν πᾶν
γονή εἰσι καὶ ἡ δὲ δόξ' οὖσης κυάμων,
ἔτι χλωρόν ἔόντα, ὃ φασὶ τοῖσιν αὖ
ἑρπύλλοις μορίοις ἐμφορεῖται πῶν
φύλει.

Ἀγόναν γὰρ μόνον.] Porphy-

rius De antro Homericō. Τοὺς
κυάμους ἐλάμβανον εἰς σύμβολον
τῆς κατ' ἀσπίδα γλυπτείας, καὶ ἀ-
καμπῆς διὰ τὸ μόνον χεῖρ' ἔχειν
σπερματικῶν δὲ ὅλα τετρήδια
μὴ ἐγκοπιόμενον ἵψ' μεταξὺ τῶν
γονάτων ἐμφ' ἄξει.

Τὰ δὲ πεισύντα μὴ ἀναρεῖσθαι]
Suidas, τὰ δὲ πεισύντα δὲ τῶν τρα-
πέζης.

Ἦ ὅτι ὅπ' τελευτῇ τινός. Sui-
das τελευτῇ malè.

Τῶν Ἡρώων φησὶν ἔῃ τὰ πί-
πλοντα] Athenæus libro x. Τοῖς
δὲ τελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπέ-
νεμον τὰ πίπλοντα τῆς τροφῆς δὲ
τῶν τραπέζης. Quæ sequuntur a-
pud Athenæum mutila sunt in
vulgatis codicibus. quare placet
illa adtexere vti leguntur in ma-
nu exaratis libris. δὲ δὲ καὶ Ἐγρί-
πίδης δὲ τῶν Σθενεβοίης φησὶν, ἐ-
πειδὴ νομίζει τὸ Βελλεροφόντιον
τεθνηῖα. Πεισὺν δὲ νιν λέληθεν καὶ
δὲν ἐκ χειρός. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτῶν τὰ
Κορινθίω ξένω. Οὐκ ἐμίσθον δὲ
οἱ πάλας ἀλλὰ καὶ Πιπλὸς Περ-
ικῆδρος τὰ Κορινθίω παρήνει,
&c.

Pag. 589 Τῆς τραπέζης ἐντός]
Suidas, ἐκτός.

Ἀλεκτρυόντα μὴ ἀπὸ τῆς λαδ-
κῆς ὅτι ἱερός τῶν Μιωῶν καὶ ἱκέτης.
τὸ δὲ ἡνὶ τῶν ἀγαθῶν. τὰς τῶν Μιωῶν
ἱερός. σημαίνει τὰς τῶν ὥρας.] Lo-
cum hunc corruptum esse ne-
mo non videt. nec multum iu-
uare potest quod est apud Sui-
dā, qui pro his habet, μήτε λευ-
κὸν ἀλεκτρυόντα ἐθίειν. αἱς ἱερὸν
τοῦ ἡλίου, καὶ τὰς ὥρας μίμνοντα.
Magis iuvant manuscripta quæ-
dam Laertii excerpta Latina,
quæ mihi cōmunicavit doctis-
simus & charissimus Galeus: in
his sic expressum reperi hūc lo-
cum, Gallo piumis albis abstinen-
dum, quod Iouis sacer sit atque

supplex famulus: *ἐν Νουμῷ* facta-
tus est, nam *horas* significat. Vnde
discimus, *triscam* huius loci le-
ctionem hanc fuisse: *ἀν' ἐκ τρυόνοσ
καὶ ἀπ' ἐπιδιαι λευκοῦ. ὅτι ἱερός τῷ
Διός (vel Ζηνός) καὶ ἱκέτης. τῷ τῷ
Μίλων ἱερός σημ. &c.* quia *m* e-
ctionem ego vulgatę longe pre-
fero, quia tamen in Suida est *ή-
λιν*, fortasse retinenda est ea le-
ctio, legendumque in Excerptis
Solis non Iouis. quamquam *sup-
plices* sanè sunt Ioui non Apol-
lini sacri: quod autem sequitur
supplex famulus indicium est va-
riantis & ambiguae lectionis *οἱ
ἱκέτης* vel *ἱκέτης*. Hæc nos olim:
postea autem nacti exemplar
Latinū ante annos centum vi-
ginti cūsum, reperimus ita pla-
nè ibi scriptū vt in illis Excer-
ptis: nisi quod vox *famulus* in eo
libro non extat. Quantum vero
flagitium isti belli emendatores
admisserunt, qui tot locis eū au-
ctorem nobis corruperunt, cuius
emendationem erant professi?

Πυθαγόριον τε γένους) *Τέλης*.
& lege *ὅπ' δόξω*, aut *δόξας*, vt
apud Plutarchum in Numā: ex
quo sensum huius versus intel-
liges.

Κρατὶν) *ἐν Πυθαγορικοῖς*) Sui-
das, *ἐν Πυθαγοριζέσθι*. quo titulo
fabulam constat edidisse Alexin
veterem comicum.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις] Fortaf-
se legendum, *ἀλλὰ καὶ Ἀλεξίς ἐν
Ταραντίνοις*. Apud Athen. lib. iv.
Ἀλεξίς ἐν Ταραντίνοις.

*Οἱ πυθαγορίζοντες γὰρ, ὡς ἀ-
κρόμυ,*

*Οὐτ' ὅψον ἐδίδασιν, οὐτ' ἀλλ' οὐ
δ' ἐν*

*Εμφυχον· εἰνόν τ' ἔχει πίνουσιν
μόνοι.*

nū quis putet ita scripsisse La-

ertium, vel quod ita sentiret, vel
quod memoria sit lapsus.

Εἴθ' ὅζιν αὐτοῖς) *Δις* lingue,
Εἴθ' ὅζιν αὐτοῖς, καὶ τιν' ἰδιότητι
ποδῶν

*Λάβωσιν, εἰσελθόντα, διασπρά-
μνον*

*Τῆς τῷ λόγον ῥώμης, παρὰ πειν καὶ
κυκλῶν*

*Τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς ἀίρασι, τοῖς
παρισώμασιν,*

*Τοῖς ἀποπλάστοις, τοῖς μεγέθεισι,
πεδισικῶς.*

Vocem *πεδισικῶς* affero legiti-
mam: vel auctore Suida, qui ha-
bet hos versus,

P. 591. *Εἰδίδασί τε λάχαια*) *Di-
stingue,*

... ἐδίδασιν]
*Λάχαια, καὶ πίνουσιν ὅπ' τούτοις
ὑδωρ.*

Φθεῖρας] καὶ *τρίβωνα, πῶ τ' ἀλ-
σίαν*

*Οὐτ' εἰς αὐτὸ πομύνει τῷ καλέ-
ρων.*

sic omnino debent hi senarii di-
stingui.

Εἰ τῇ Μύλων) *εἰκία*) Suidas
Μήλων) scribe *Μίλων*) vt est
apud Strabonem, qui huius rei
meminit: & Tzetzem, qui penè
ad verbum totum hunc locum
describit.

P. 592. *Τετράκοντα ἡμέρας ἀ-
σίστησαντα*) Hoc est, *δοποκαρ-
ρήσαντα*. sic malo quàm vt Tzet-
zes.

P. 593. *Λέγει γὰρ ὡς γῆρύμω
ἐν Γ' πελῖα, &c.*) Sophocles huc
respexit, quum dixit,

*Ἦδ' ἡ γὰρ εἶδον ἀπολάκεις καὶ τοὺς
σοφούς*

*Λόγῳ μάττω θνήσκοντας, εἴθ' ὅταν
δέμης*

*Ἐλθωσιν αὖθις, ἐν τετίμνωται
σάρον.*

nā quod hæc Orestes loquitur,

quis non videt esse poetis familiarem ἀναχρονισμόν? neque assentior iis qui de Ulyssē hęc accipiunt. nec temerē dixit poeta τὸν σοφόν.

P. 594. Λέγοντι ὅτι πολλοὶ τοὶ καὶ Δαμασκία φιλοσοφεῖν. ὅπερ ἀπαξίω Πυθ. Ineptissima lectio, quam nec Ambrosius est sequutus. Corrige ex ipso auctore, unde hęc sunt descripta, λέγοντι ὅτι πολλοὶ τῶν καὶ δημοσίων φιλοσοφεῖν. ὅπερ ἀπαξίω Πυθαγόρας.

Τιμιώλεας ἔδ.) Lege τιμιωτέρας ἔμμεν.

Καὶ παλαιὰ γυνὰ] Desunt hęc apud Ly sin: quæ hinc addantur. Desunt enim, ut puto, non recte.

P. 595. Ἐπὶ τῆς βίης ἐννεήκοντα) Legendum fortasse ἐννεήκοντα ἐνία. Sic enim est apud Tzetzem, qui, ni fallor, hunc auctorem sequebatur.

Γὰρ τὸν ἄλλον, τὰ περὶ κήλης γεγραφέτα) Lege, ut emendat Muretus, περὶ σκυλλῆς. Plinius libro xix. cap. v. de Scylla loquens, unum de iis volumen condidit Pythagoras philosophus, colligens medicas vires, quas proximo reddemus libro.

Pag. 598. Τὸν ἔρακτον πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον. Galenus, Πυθαγόρας πρῶτος ὠνόμασε τὴν τῆς ὅλων πελοχίαν κόσμον, ἐν τῆς ἐν αὐτῇ τάξεως.

Pag. 599. Εἴ ὅτι ὑμεῖς οἱ ὀνητοὶ) Lege ὀνητοὶ, ut in Heraclito. Phoenix poeta, Θαλῆς γὰρ ὁ εἰς ἀσέων ὀνήτης.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ.

P. 600. Μάρτυρι χρώμεθα. Ἀρεστέλες] Aristoteles enim scripserat ἀναγραφὴν τῆς Ὀλυμπιονικῶν. vide supra.

P. 601. Ἦν δὲ μὲν ἡ ἐξ ἀνίτη) Suidas, Ξένων mendosē.

Ὅτι καὶ βοιωτὶς εἶδεν τοῖς θεωροῖς) Non omnes fortasse intelligunt quid sibi velit Laertius. Athenæi verò verba in istar commentarii erunt. Εμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγυντῖνός, αἰτ. ἥτοι οἱ Ὀλυμπιονικῆσας, Πυθαγόριον δὲ ὦν, καὶ ἐμφύχων ἀπεχόμενος, ἐν σμύρνης καὶ λιβαυτῆ καὶ τῆς πολυελαστάτων ἀρσμάτων βοῦν ἀναπλάσας, διέπειρθε τοῖς εἰς τὴν σπλήνυριν ἀπαλήθασιν.

Pag. 603. Καὶ θεωροῖμιον εἰς Ἀπόλλωνα) Προοίμιον ὕμνων. Thucyd. lib. iii. δηλοῖ ὅτι μάλιστα ὁ μὴρ ὅτι τοιαῦτα ἡν, ἐν τοῖς ἔπασσι τοῖς δὲ ἀδῶν ἐκ θεωροῖμιον Ἀπόλλωνος.

Pag. 604. Παλίν τιτα πινόμενα ἰσχυροῖς] Etiam alibi παλίν τιτα scriptum est. Suidas tamen παλίν τινα.

P. 605. Καὶ γὰρ ἐτησίαν σφόδρα πινόμεναίτων. &c.] Longè aliter Plutarchus contra Coloten, Εμπεδοκλῆς δὲ τοὺς ἑπτὰ πρῶτους τῆς πολιτείας ὕψιζοντας καὶ διαφοροῦσθας τὴν κοινὰ ἐξελέγξας, ἀπήλλαξεν ἀκαρπίας καὶ λοιμοῦ, διασώσας ὅρους δόποτι χίσας. δι' ὃν ὁ νότος εἰς τὸ πεδῖον ὑπερέβαλε. vide eiusdem librum De curiositate. Meminit huius rei etiam Clemens Stromatum libro sexto.

P. 606. Τὴν γοῦν ἀπνοῦν ὁ Ἡράκλειος) Legendum Ἡράκλειδης. ut supra monui.

Συνίπρεῖν ἀπνοῦν καὶ ἀσπύλον τὸ σῶμα) Hieronymus Mercurialis, vir doctissimus, existimat legendum esse hoc loco ἀσφυκτεν non ἀσπύλον. Et nos sanè cum illo sentimus: quanquam non displicet ἀσπύλον, quod est in Suida.

P. 608. Ἐκέλευσε γὰρ ἢ πίνειν, ἢ καταχεῖσθαι] *Vetus hoc fuit παλαιᾶς genus apud Græcos, vocabántque ἐωλοκρασίαν. consule grammaticos.*

Ἀκρον ἐν τρὶν Ἀκρονά] *Hoc epigramma habebat in animo Plinius lib. xxi. cap. i. quum ita scripserit, Alia factio ab experientia se cognominans Empiricen, cepit in Sicilia, ab Acronē Agrigentino Empedocli physici auctoritate commendata. Meminit Acronis & Plutarchus in iis, quæ scripsit de Iside & Osiride.*

P. 611. Χαλκαῖς γὰρ εἴθιστο ὑποδεῖσθαι] *Aliphus, Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαγῖν ὁ ἀλουργεὶ ἐχρήσατο καὶ ὑποδήμασι χαλκαῖς. ideo Luciano χαλκοῦτες dicitur. Ἀμύκλαι autem vocabantur istæ Empedoclis æneæ crepidæ. Suidas, ἀμύκλαι, κόσμιόν τι ὅπερ ἐν ποσσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς.*

Τραγικὸν ἀσκῶν τύφον] *Empedocles quidem quo fastu & arrogantia fuerit testatur & scripta: de quibus placet ascribere quod apud Proclum in Timæi Comm. lib. i. i. legere memini: Πλάτῳ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ χρησάμην ὅτι τοῖς λόγοις ἀσφαλεία οἱ ἄλλοι ἔχουσιν. ἀλλ' Ἡράκλειδῳ μὲν ἑαυτὸν πάντα εἰδέναι λέγων, πῶς τις ἄλλος ἀνέπιστήμονας ποιεῖ. Ἐμπεδοκλῆς δὲ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται δάσκειν πῶς ἀλήθειαν καὶ ταῖς τῆς σοφίας ἐπ' ἀκροῖσι θεάζει.*

P. 616. Καὶ πῶς ψυχῶν παντοῖα εἶδη ζώων καὶ φυτῶν ἐνδύεσθαι] *Vide Aliphan περὶ ζώων lib. xxi. cap. vii.*

Ε ΠΙΧΑΡΜΟΣ.

Pag. 617. Καὶ ὁρασιχίδι γὰρ τοῖς ἀλείστοις τῷ ὑπομνημάτων

ἀποποίη] *Laertio ὁρασιχίς est quæ Ciceroni aliisque ἀποσιχίς. Suprà in Heraclide, ἴδ' ἄρνε μὲν καὶ ἀπιστεῖν. ἴδ' ἴσεν λεν ἴδ' εἶν πῶς ὁρασιχίς. Sit hoc loco.*

Α Ρ Χ Υ Τ Α Σ.

Ἐπὶ ῥά τις τῷ πολιτῷ ἐστράφη] *Tangit hoc Serabo lib. vi.*

P. 618. Τὰ μὲν ὅρα' ὅς' ἐλθόντα] *Est apud Platonem, inde petes aliquot locorū emendationem.*

Φ Ι Λ Ο Ξ Α Ο Σ.

Pag. 622. Οἱ δὲ Γέταν Συνακτίσιον φασίν] *Cicero Lucullo, Nicetas Syracusius, ut ait Theophrastus, calum, solem, lunam, stellas, supra denique omnia stare censeret. neque prater terrā, rem ullam moueri: quæ quum circum axem se summa celeritate cōuertat, & torqueat, eadem effici omnia, quasi stante terra, calum moueretur.*

Γέγραφε δὲ βίβλιον ἐν] *Proclus in Euclidem, Διο' δὲ καὶ ὁ Ἰπλάτων πολλά καὶ θαυμαστά δόγματα περὶ θεῶν δια' τῷ μαθηματικῶν εἰδῶν ἡμᾶς ἀναδιδάσκει. καὶ ἡ τῷ Πυθαγορείῳ φιλοσοφία ὁραπέτασμασι τέτοις χρωμένη, πῶς μυσανωγίαν κατακρύπτει τῷ θεῶν δόγματι. Τοῦτο γὰρ καὶ ὁ ἱερός συμπας λόγος καὶ ὁ Φιλόλαος ἐν ταῖς Βάκχαις, καὶ ὁ ἄλλος ὁ τρόπος τῷ Πυθαγόρῳ περὶ θεῶν ὑφηγήσεως.*

Ε Υ Ξ Α Ο Ξ Ο Σ.

Νομοθέτης] *Plutarchus, ΕΥ ΞΟΞΟ Κνιδίους, καὶ Ἀριστοτέλους Σπαργερίτας, Πλάτωνος ὄντας σωήθεις, νόμους ἔγραψαν.*

Pag. 623. Συρόμενόν τε ἡβῶν καὶ ὄφρυς] *Ambrosius, ὑπὸ ἡβῶν καὶ ὄφρυς.*

P. 614. *Θησι δ' αὐτὸν Νικόμαχον ὁ Ἀριστοτέλης*) Putat quidam colligi ex hoc loco posse, Diogenem Laertium idem scripsisse de libris ethicis Nicomachi, quod sentit Cicero, qui eos Nicomacho tribuit: sed hoc ar-

gumentum satis est infirmum. Nam scripsit quidem Nicomachus de moribus, sed sex tantum libros, ut ait Suidas.

Κινῶν διαλόγους] Interpres, Cynicorum. Locus est, meo iudicio, corruptus.

AD LIBRUM NONVM.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

Pag. 67. *Βλύσων* & *ἢ Ἡρακλίωντος*] Suidas. *Βλόσων* & *ἢ Βλόττων* & *οἱ ἢ Ὡρακίους*.

Pag. 68. *Ἀξίον Ἐφεσίους ἢ Ἐνδὸν Διοδοτέωσαι πᾶσιν*] Cicero, *Est apud Heraclitum physicum de principe Ephesiorum Hermodoro, Uniuersos, ait, Ephesios esse morte multandos, quod quum ciuitate expellerent Hermodorum, ita loquuti sunt, Nemo de nobis unus excellat, sed si quis extiterit alio in loco, & apud alios sit. Vide Strabonem & Pomponium lege secunda De origine iuris: & ipsius Heracliti epistolas.*

Μισανθρωπήσας, & ἐκπαλήσας] *Ἐκπαλεῖν* Laertio non semel, est quod Homerus dixit de Bellephonte,

-πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

P. 630. *ἈΥτὸν ἔφη, διζήσεσθαι.* Scribe *διζήσεσθαι*. Sunt autem Heracliti verba longè aliter accipienda quàm ab interprete, imò fortasse etiam ab ipso Diogene sint accepta. siquidem dicebat Heraclitus se *ἑαυτὸν διζήσεσθαι*, hoc est, se operam dedisse ut se ipsum nosceret: quo nihil est difficilius. Plutarch *πρὸς Κολώτιον*. *Ὁ ἢ Ἡράκλειτος, αἷς μέγα τι & σεμνὴν διαπεποασμένον*. *Ἐδίζησάμενος* (φησὶν) *ἑμεαυτὸν & τῷ ἐν Δελφοῖς γραμμύτων θεότατον ἰδὲκε τό. Γνώθι σαυ-*

τόν. At Diogenes, quum addit, *& μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτῷ*, satis indicat, se hæc verba aliter accepisse.

Pag. 611. *Λέγειται ἢ & ψυχῆς περιλήιον ὅτι καὶ αὐτῷ*] Mendosus locus. fortasse tale aliquid scripserat Laertius, *λέγειται ἢ & ψυχῆς περίειπεν*, ὡς καὶ αὐτῷ ἐξέδροι ὅτι. ut sit sensus, *De anima dixisse fertur, non posse vlla via aut ratione inueniri* (sc. quid sit) *adeo est obscura eius ratio.* Sed hæc iuris sunt arbitrarij.

Pag. 615. *Ἀκριβὲς διάκισμα*] Est iambicus senarius.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

P. 619. *Ξενοφάνης Δεξιῖν*] Lucianus, *Δεξιῖν*.

Ξενοφάνη θ' ὑπὸ τυφόν] Lege, *Ξενοφάνη θ' ὑπὸ ἀτυφόν*, *Ὁμηραπάτης ὀπισκοπέω*.

Sextus Empiricus, *ὑπὸ ἀτυφόν* γὰρ εἶπε τὸ κατὰ τι ἀτυφόν ὀμηραπάτης ἢ ὀπισκοπέω. ἐπεὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἀπάτιω δίδουρε. malim tamen *ὀπισκοπέω*. nam *ὀπισκοπέω*, ut ἐν δαλεῖσθαι pro διασύνρειν. & ita sæpe apud Timonem in Syllis, & Laertium ipsum.

Ἡ δὲ ἑποία τ' ἔασι] Parum verè igitur dixit Lucianus Xenophanem vixisse annos vnum & nonaginta. ait enim Xenophanes ipse se vixisse annos 67. ac 25. hoc est, 92.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

P. 642. Η' μὲν ἀληθείης) Apud Proclum in Platonis Tim. libro secundo.

Η' μὲν ἀληθείης ἀφελγέσθαι τρε-
μὲς ἦτορ.

Η' δὲ βροτῶν δόξας ταῖς ἐκ ἐνι πί-
στει ἀληθείης.

Plura de hac Parmenidis di-
stinctione vide apud Plut. ad-
uersus Coloten, & Aristotelis
interpretes φυσικῆς ἀκροάσεως
primo. Eὐ allusit Sophocles
quum dixit,

— ταυτο' δὲ ἄχ' ἵ γίνεσθαι,

Δόκησιν εἰπεῖν, καὶ ἀκριβοῦσθαι
λόγον.

Fortasse an & Aeschylus in A-
gamemnone,

Σάφ' εἰδότες χρὴ τῆς δὲ μυθῶδ' ἀγ-
πέρη,

Τὸ γὰρ το παύζειν τῶ δ' ἵχ' εἰδέναι
δίχα.

Pag. 643 Λέγειται δὲ καὶ νόμους
θεῖναι τοῖς πολίταις) Plutarchus
contra Coloten, Παρμενίδης δὲ
τῷ ἑαυτῷ πατρίδα διακόσμησε
νόμοις ἀρίστοις· ὅστε τὰς ἀρχὰς
καθ' ἑκάστον ἐπ' αὐτὸν ἐξορκῶσαι
τοὺς πολίτας ἐμμεύειν τοῖς Παρ-
μενίδαι νόμοις.

ΜΕΛΙΣΣΟΣ.

P. 641. Μελισσὸς Ἰθαζεύς, Σά-
μιος) Legitur tamen in Thera-
peutice Theodoretī, Μελισσὸς
Ἰθαζεύς Μελήσιος.

Ναύαρχος αἰρεθείς ἐστὶ καὶ μάλ-
λον ἐθαυμάσθη) Plutarchus πρὸς
Κολώτιον. Μελισσὸς δὲ τῷ πατρί-
δι Σραλητῶν Ἀθηνάων κατε-
νανεμάχθη. vide eundem in The-
mistocle

ΖΗΝΩΝ ΕΛΕΑΤΗΣ.

Pag. 644. Θέσει δὲ Παρμενίδης)
Lego, θέσει δὲ αὐτῷ ῥηθῆναι, vel πύρ-

ρηθῆναι, ex superioribus, & Suida.

Ζωώντος Πλάτωνος ἀπὸ ῥηθῆναι)
Ineptalectio. Scribe ut apud
Plutarchum, Ζωώντος παύεται
ἐπὶ πᾶσι ῥηθῆναι.

Καὶ δὲ μήνης ἡ', καθά φησι
Πλάτων) Apuleius Apolog. i.
Zenonem illum antiquum Velia o-
rindum, qui primis omnium di-
ctationem solertissimo artificio ambi-
fariam dissoluerat, eum quoque
Zenonem longè decorissimum fuis-
se, ut Plato autumat.

Pag. 645 Νέαρχον τῷ τυράνον
οἱ δὲ Διομέδοντες) Plutarchus
πρὸς Στωϊκῶν ἐναντιωματῶν Δι-
μυλον hunc vocat.

Καὶ πρὸς τῷ ὅτι πᾶσι ὡς ἡλυσίς
Λισάρεον) An potius ὁ παλιτῆρ,
nisi ἄγειν pro φέρειν est posi-
tum. Interpres ὁ γὰρ, εν.

P. 646. Τῷ πρῶτον μὲν ἴδω)
Scribe ἴδω. vide Strabo-
nem.

P. 647. Οὔτ' ἐστὶ καὶ Ἀχιλλεὺς
λόγον πρῶτον ἡρώτησι) Vide
Aristotelem & eius interpretes
φυσικῆς ἀκροάσεως sexto.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ.

P. 651. Τρίτον τε ὄντα ἀδελφὸν
νεῖμασθαι τῷ Ἀσίαν) Democrito
fratres fuerunt Herodotus &
Damastes: huius autem rei
mentio est apud Alianum Var.
lib. iv. cap. x x.

Γὰρ φυσικὰ) Supple ex Suida,
ἡσκηλὸς γὰρ πρὸς φυσ. Locus est in
voce πένταθ. &.

P. 653. Πάντα δὲ δοκεῖν) Lego
δοκεῖ.

Ἐρμηνεύων εἰσὶ καὶ τῶν τῶ-
φοις ἐνδιαλοῦσθαι) Causam hu-
iusce rei cognoscere licet ex his
Luciani verbis, quæ adscriptæ.
quia mirè faciunt huic loco in-
telligendo, sic ille in Philopseu-
de, Na

de, Nū Δ' ἰωσι . . .
μασον ἀνδρα τ' Ἀ'δ' ἡρ' ἔθεν κεί-
νον Δημόκριτον· ὅς μ' τὸς ἀρα εἰπὶ
παιδο μὴδ' ἂν οἶντε εἶ) συσλῶσθαι
ποιοῦτον· ὅς γε ἐπειδὴ καθεύδ' αὖ ἐ-
αυτὸν εἰς μνήμα, ἔξ' οὐ πυλῶν ἐν-
ταρθεα διετέλει γράφον καὶ στυ-
τάππων καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας.
Vide necessarium quæ sequun-
tur.

Pag 654. Ἀναγνῶναι αὐτοῖς ἃ
μέγαν Διάκοσμον. Athenæus lib.
III Καὶ Δημόκριτον δ' Ἀ'δ' ἡρ' ἔθεν
δημοσίᾳ κρίνοντες· οἷς κατέφθαρε
τὰ παλῶσα· ἐπειτ' ἀναγνῶντες αὐ-
τοῖς ἃ μέγαν Διάκοσμον· καὶ τὰ
πρὸ τῆς ἐν ἀδ' αὖ, εἰπὼν εἰς ταῦτα
ἐκλήσκοντο ἀφείθην

Pag. 655 Δῆλον εἰδὼς ὡς πρὸς
ἃ ἄριστον, ἔτω τῆς φιλοσόφων ἔ-
σσι] Locus mendosus. Ambro-
sius verò videtur lectionem in-
tegriores sequutus, nec satis
assequutus tamen. Sic igitur
fortasse legi potest, ut post ἔσοι-
το addamus ὁ ἀγῶν. Certè quin
desit in hac sententia vox ἀγῶν
negari nequit.

Τῶτον ἐπαγνέσας ἃ ἱρόπον ἔχει)
Elegans atticismus ἐπαγνέσας ἔ-
χει, pro eo quod est, ἐπαγνέσει. Ita
millies poetæ, præsertim comici
& tragici: sed & ceterorum scri-
ptorum elegantissimus quisque
non rarò. Latini quoque sunt i-
mitati. Vitruvius lib. I x. c. I v.
quemadmodum de ea re supra scri-
ptum habemus.

Pag. 656. Μένονται ἃ καὶ πρὸς
τῆς τῶ ἐνὸς δόξης) Legendum
censeo, καὶ τῆς πρὸς τῶ ἐνὸς δό-
ξης. vide primum φυσικῆς ἀκρο-
άσεως.

Καὶ Θεοσάμειον π' γὰρ λα εἰ-
σὶν καὶ ἀγῶν) Lege εἶ) ἀγ-
ῶν non καὶ. & ita habet Sui-
das.

P. 657. Καὶ κελύσσαι αὐτὰς πρὸς-
φέρειν ἄριστος Θεσμοφους) Aliter A-
thenæus libro I I. Δημόκριτον ἃ
ἃ Ἀτ' ἡρ' ἔθεν λόγῳ ἔχει. δια-
γῆρας ἐξ' ἀξίᾳ αὐτὸν διεγνώσκοντα
τῶ ζῆν, καὶ ὑφαρκεῖται τ' τροφῆς
καθ' ἡμέραν ἡμέραν, ἐπειδὴ τῆς
Θεσμοφορίων ἡμέρας ἐπέστησεν. δεη-
θεισὼν τῆς οἰκείων γυναικῶν μὴ
δοποθνήσκον καὶ τῶ πρὸς ἀνὴγυριν, ὅ-
πως ἐορτάσῃσι παιδολῶσιν, κελύ-
σσαι μέλιτ' ἀγῶν πρὸς τεθῆ-
ναι καὶ διαζῆσαι ἡμέρας ἑκάστας
ἀνδρα, τῆς δὲ τῶ μέλιτ' ἀγῶν
μόνη χρόνον καὶ μὴ τὰς ἡμέ-
ρας βαρυνθῆναι τοῦ μέλιτ' ἀγῶν
δοποθνήσκον

Ἐπειδὴ παρῆλθεν αἱ ἡμέραι, τρεῖς
δ' ἦσαν] Videntur ergo per tres
dies celebrata Thesmophoria
illo loco. Athenis aliter. Vide
Hesychium in vocibus τρίτη θε-
σμοφορίων, ubi quæ ait ille græ-
maticus, pertinent ad hunc ver-
sum Aristophanis Θεσμοφορίας.

Ἐκκλησίαν ποιεῖν ἔωθεν τῆς μίση
τῶν Θεσμοφορίων.

Ἐννία πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἑτη-
βίος) Centum & quatuor ait
Lucianus.

Ὅσον ὁ παντοδαπὸς μῶν) M-
μῶν εἰν ἔργον pro τελεῖν ἔργον
nouè à Laertio sic dictum, ut
δοποθεῖται αὐτὰς ἔργον quod protri-
tum est loquendi genus.

P. 658. Τέλει ἃ πρὸς δ' ἡρ' ἔθεν
μῶν) Videndus Cicero.

Τ' πρὸς μὴδ' ἐνὸς παραπρόμην) Sui-
das τυραννικῆν.

P. 659. Περὶ τῆς ἐν ἀδ' ἡρ' ἔθεν
ἀδ' αὖ, ut est apud Athenæum &
Suidam.

Pag. 661. Χερνικὰ ἢ πρὸς ἑλῆμα-
τα) Videtur Plinius de hoc o-
pore intellexisse, quum scripsit

I. xlii. cap. xvii. Democriti certe Chirocincta esse constat. At in huius post Pythagoram magorum studiosissimus, quanto portentosiora tradit? vide & Vitruvium, libro nono, capite tertio. Itaque emendandus fortasse hic locus ex Plinio.

Τὰ δὲ ἄλλα ὅσα πνὲς ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν) Qualia fuerūt. Olli cuiusdam Mendesij, ὑπομνήματα, teste Columella libro septimo.

Τίτατος, πρὸ τῶ ἱεροῦ τῶ ἐν Εφίῳ γεγραφώς) Hic fuit Ephesus, ut ait Athenæus. Illa autem verba; καὶ τὴ πόλεως τὴ Σαμοθράκης veteres editiones Latinæ non habent.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

P. 662. Εἰ καλεῖτο ὁ σοφία) Democritus, ait Alianus, vocabatur ab Abderitis φιλοσοφία. Protagoras autē, λόγος, vel λόγος ἑμμιᾷ, ut est apud Suidam.

Pag. 663. Εἰ ἐβλήθη πρὸς Ἀθηναίων) Imo, εἰ μὴ θάπρον ἐφυγε, ait Iosephus, συλληφθεὶς αὐτὸς ἐπὶ θνήκει.

Καὶ λόγων ἀγῶνας ἐθεάσατο.) Leg. ἐθετο Suidas, καὶ πρῶτον ἀγῶνα λόγον ἐποίησατο.

Τὴν χαλκιδόνικον τύλιν, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασάζουσιν ὄρε) Τύλιν exponunt grammatici σπράμνιν: ut videatur accipiendum pro eo quem Latini cesticillum seu arculum vocant, σπείραν Apollodorus bibliothecæ libro i. Verum Suidas legisse videtur κοτύλιν. hic enim habet in ea voce, καὶ ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασάζουσιν, ὡς πρῶτον ἐφ' ὧς Προταγόρας φορτοφόρος (hic habet non φορμοφόρος) γὰρ ἔστω.

P. 664. Ὡς καὶ Εὐπίκροτος περὶ φη-

σὶ Athenæus libro viii. Εὐν ὁ αὐτὸς ὁπιοσολῆς Εὐπίκροτος καὶ Πρωταγόραν φησὶ τὸ Σοφιστὴν ἐν φορμοφόρος καὶ ξυλοφόρος πρῶτον μὲν ἡμέτερα γραφεία Δημοκρίτου. Ταυμασθέντα δὲ ὑπὸ ἐκείνου ὅτι ξυλον πνὶ ἰδία σιωθεῖται. Διὰ ταύτης τὴ ἀρχῆς ἀναληφθῆναι ὡς αὐτῶ.

Ἡ ῥῆθι πρὸς Δημοκρίτου, ξύλα δεδωκώς ὁφθεῖς) Censeo lectionem hanc esse corruptam, affirmatissimèq; lego, δεδωκώς: quàm rectè, discas licet ex Gellio lib. v. cap. iii. & præterea ex superioribus Athenæi verbis.

Διεῖλε τε τὸ λόγον πρῶτον εἰς τέσσαρα ὀχθαλμῶν, &c.) Quintilianus Instit. Orat. lib. iii. Protagoram transeo, qui interrogandi, respondendi, mandandi, precandi, quod ὀχθαλμῶν dixit partes solas putat.

P. 665. Λέγεται δὲ ποτὶ αὐτὸν ἀπαγορεύειν) Absque Gellio & Apuleio esset, qui id quod hic tangit Laertius, pluribus exposuerunt, difficile esset hanc historiam ex verbis Laertij percipere. nam hic sanè dum ex aliis scriptoribus suam adornat historiam, ita pleiàque præcidit multis locis, quasi Oedipi læturi sint non Daui. Vide igitur Gellium & Apuleium in Floridis.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ.

P. 667. Μηρίδωρος ὁ Νεαστὴς Χίος, Eusebii, Νεαστὴς. Ξανθοφάνης ὁ ἀκαστὸς γέγονε Παρμενίδης τῆς Μελίσσης οὗ Ζωῶντος ὁ Ἀδύκων πρῶτος ὁ Δημοκρίτης, ὁ Πρωταγόρας καὶ Νεαστὴς ὁ Διοχάρης, οὗ Ἀναξάρχου. Διοχάρης hic est is quem modò Laertius Διομήδης appellauit.

P. 668.

Pag. 668. Πύθαγ & Ἀναξάρχου
θύλακον. Πύθαγ. Philo Iudæus,
ὁ ὅς περ κτικώτατα εἶπε, Πύθαγ &
Ἀναξάρχου ἀσκόν. Ἀναξάρχον γὰρ
καὶ αὐτὸν δυνάμει.

Ἐρρε μὴ αὐθρὲ κακὴ) Alibi, ἔρρε
μὴ αὐθρὲ κακὴ.

Ἐτ' δαμονικὸς ἐκαλεῖτο) Ælia-
nus. Ἀναξάρχου ὁ ὅς περ κτικὸς δὴ
δαμονικὸς κατεγέλα Ἀλεξάνδρου.
Vide Galenum.

P. 669. Πλάταρχος) Plutar-
chus in vita Alexandri.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε περ πίνοντα) I-
πιδό βαλλάνου) μήλοισι hoc dixit
Anaxarchus. Ipius Plutarchi
verba vide Sympos. nono, pro-
bl. 1. Versus, autem qui sequi-
tur, ex Euripidis ex Oreste.

ΠΥΡΡΩΝ.

Εἴτα Ἀναξάρχου ξυνολοκισθῶν)
Galenus, ὅς περ (Φαίδων) Ἀνα-
ξάρχου. ὁ ἄτ' δυνάμει, τῷ λόγῳ
εἰς μέμνησιν ἀρικό, τῷ Πύρ-
ρῳ καὶ θηρίσας, σκεπτικῆς, ὡν
φιλοσοφίας. Lege Ἀναξάρχου.

Pag. 670. Ἀντίγονος) δὲ φησιν ὁ
Καρύσιος) ὅν τῷ περ Πύρρῳ)
Fuit Antigonus. Carystius Pyr-
rhoni æqualis, ut auctor est A-
ristocles. cuius verba vide apud
Eusebium) Διαγελ. περ παρ' ἰδ.

Ἀδοξός τε καὶ πένης καὶ ζωγράφος)
Aristocles, ὁ μὲν οὖν Πύρ-
ρῳ Ἀναξάρχου πρὸς ἐχθρότητα μα-
θητὴς) ὅς τῷ μὲν πρώτῳ καὶ ζωγράφος
& ἄτ' ὡς θύτης.

Pag. 672. Ἐλάδῃ ἐχοισι) Lege,
Ἐλάδῃ ἐχοισι, πόθεν τε καὶ εἰς ὅ
ἐνταῦθα ἐκαστα.

Ἐπὶ τῷ Κότιω) ὅς περ καὶ δια-
χρήσασθαι). Mirum, in modum
suspecta est mihi hoc loco, &
Lactij & Dioclis fides. quod e-
nim hi aiunt à Pyrrhone inter-

fectum fuisse Cotyn Thraciæ re-
gem : id longè, ut ego existimo,
verius, Pythoni Platonis disci-
pulo, à Plutarcho tribuitur. O-
mnino vereor ne affinitas nomi-
num Πύθων & Πύρρων, tenebras
huic historiæ offuderit. Vide
que notauimus ad Heraclidem.

Pag. 673. Καὶ χολήσας τὸ περ τῷ
ἀδελφῆς. Sumptum ex Antigono
Carystio. Vide apud Aristoc-
lem.

Καὶ κωδὸς ποτε ἐπενεχθέντ)
Et hoc ex Antigono. Aristocles,
Ἀντίγονος φησὶ τῷ Πύρρῳ) διακό-
μῳ καὶ κωδὸς. ἀναφυγεῖν ὅτι τε
δένδρον) σκεπτικῶν) ὅς τῷ περ
παρ' ὧν, εἰ πᾶν αἰς χαλαρὸν εἶναι
τὸν ἀνθρώπον ἐκδυνάμει.

Pag. 675. Ἡ τὸν αἰὲν ἀνθρώπων)
Leges, ἡ τῷ ἀπαιθροπῶν καὶ δυνά-
μει).

Ἀπὸ τῷ δὲ δόγματι) περ σιγη-
ρῶν) Eleganter δὲ δόγμα di-
xit de Pyrrhonis dogmate:
quod multi negabant esse dog-
ma: nec ita potest nisi improprie
vocari. Talia sunt in libris Iuris
infinita.

Πυρρώνειος) δὲ δὲ Πύρρῳ)
Abundante omnino verba hæc:
dixit enim paullo antè, Πυρρών-
ειος) μὲν δὲ τῷ διδακτικῷ).

P. 676. Λέγειτο δὲ αὐτὸν Πυρρώνειος
ὁμοτρόπως) ταύτης, &c.) Suidas,
λέγειτο δὲ αὐτὸν Πυρρώνειος) ὁμοτρό-
πος) τῆς δὲ τῷ αἰρέσεως. κατεγέλα
μὲν οὖν πρώτῳ τῷ σκεπτικῆς ὁ-
μῆρος.

Καὶ οὐδὲν ὀρίκως δογματίζει)
Suidas, ὀρίκως. Sed etiam in
Zenone ὀρίκων non semel, & apud
Stobæum sæpissimè.

Τί δ' ἔστι τούτους τούς τελε)
Lege,
--Τί δ' ἔστι τούτους τούς τελε-
μαίους βερίους,

Φρενείν λέγασιν; σου γὰρ ἐξηρτή-
μεθα.

Δρῶ μὲν τε τοιαύτ' αὖν σὺ τυγχά-
νης δέλων.

vel ut est in Suida, αὖ δὴ τυγχ.
Versus sunt ex EVripidis Sup-
plicibus.

P. 677. Καὶ τὸ μὲν οὐκ σαφές)
Apud Plutarchum, Καὶ τὸ μὲν ἔν
σαφές ἔστις ἀνὰ γλῶσσ' ἔτε τις ἑ-
σσι Εἰδώς.

Αἰτὶν δ' αὖτομα καὶ κενόν) Lege,
ut recte est ab eruditissimis viris
emendatum, ἐτέη, & hic & paul-
lo post. Sic apud Sextum Empi-
ricum.

Αλλὰ καὶ Εμπεδοκλέα ἔτιως,
-- ἐπεὶ ἔδ' ἐρεκτά] Mendosus
locus, quem sic restitue, Οὐτὼς
ἔτ' ἐπεδερκτά τέδ' αἰδράσιν ἔτ'
ἐπακυσά. Vox ἔτιως, etiam apud
Plutarchum malè separatur ab
Empedoclis verbis, quorum ip-
sa quoque est. Locus est ἐν τῷ
ᾧ παύσαν ἀλῶγης. eum vide &
corrige. Pertinet autem ad hæc
Empedoclis verba, quod apud
Cic. legimus, in Lucullo, Et ta-
men isti physici raro admodum
quum hærent aliquo loco exclamāt,
quasi mente concitati: Empedocles
quidem, ut interdum mihi furere
videatur, abstracta esse omnia, nihil
nos sentire, nihil cernere: nihil om-
nino quale sit posse reperiri. Pro-
fus hæc verba interpretatur M.
Tullius, ἔτ' ἐπεδερκτά τέδ' αἰ-
δράσιν ἔτ' ἐπακυσά, Οὐτὼς νόω
ᾧ ἐλπίσιν.

Αἰτὸ μόνον πεισθέν τῷ πρῶ-
σεκυρσεν ἑκαστῷ) Lege ut alibi
extat,

Αἰτὸ μόνον πεισθέντες ὅτῳ πρῶ-
σεκυρσεν ἑκαστῷ.

P. 681. Ἔστιν ὁ Πυρρῶναιος λό-
γος μνήμη τις τῆς φαινομένης)
Placet Gelasii lectio μινύσσις.

Τέτις δ', τοὺς δέκα πρόπας

καθ' ὥς τίθησιν ἐν πρῶτον) Locus
hic, meo iudicio, est corruptus:
& verba illa καθ' ὥς ex superio-
ri versu ineptè repetita. Sed nec
iis sublati, reliqua satis bene
habebunt. Legi fortasse potest,
τέτις δ' ὅτ' ἑκατὶ πρόπας, ὥς τί-
θησιν, εἰς πρῶτον δ', &c. Sanè
Ambrosii lectio nō multum fuit
ab ista diuersa.

Pag. 682. Κίρκοι μὲν ὀξύτατοι)
Οξύτατοι accipe προκύτατοι.
Sunt enim reuera circi pernicio-
simi Homerus,

ἔδ' ἐκεν ἱρήξ

Κίρκος ὁ μαρλήσειεν ἐλαφρότα-
τος πετελιώων. Ambrosius au-
tem videtur κίρκας existimasse
esse aquilæ gentis. (quod falsum
est) & legisse ὀξύδερκίς αἰτοί.

ΤΙΜΩΝ.

Pag. 700. Νέον δ' κατεληθέντος
χορδύειν] Aristocles, Ἐλῶντο δ'
μαθητῆς αὐτῶ Τιμόν Φλιάσιος,
ὅς τὸ μὲν πρῶτον ἐχόρευεν ἐν τοῖς
θεάτροις.

P. 701. Ὁ δ' εὖ δὴ αὐτῶ τινες]
Αἰτὸ.

P. 703. Εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπι-
γράφοις ἐν ὑλχαίοι) Si verum est
quod Iosephus ait, Homerum
sua poemata scripta non reli-
quisse, sed διαμνημονευόμενα
multò post scripta fuisse, nō vi-
deo quomodo satis emendata
possint ea haberi, vel si antiquis-
simos habeamus codices: si qui-
dem verisimile est non paullo
aliter ea fuisse scripta, ac essent
ab ipso composita.

P. 704. Αἰνεσίδημος Κνωστικός]
Floruit hic Alexandria: Ari-
stocles, ἐχθὲς καὶ πρῶτος ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ τῆ κατ' Αἰγυπτίον Αἰ-
νησίδημος τις αἰαζωπυρεῖν ἤρξα-
το τὸν ὕμνον τῶτον.

ΕΠΙ ΚΟΥΡΟΣ.

P.706. Κληρονομήτων Α'θην-
ων πτω' Σάμον.] Strabo libro
XI I I I. de Samo, γ' σέρον ἔχει
κληρονομήτων Α'θηνων δις
χίλις ἐξ αὐτῶν, ὅντων καὶ Νεοκλῆς
ὁ Ἐπικύρεως τῷ φιλοσόφῳ, πατὴρ
γραμματοδιδάσκαλος, ὡς φασι.
καὶ τραφέντων φασι ἐνθάδε, καὶ ἐν
Τίω, καὶ ἐφ' ἡμετέρας Α'θηνῶνσι. Cice-
ro, Pamphilum quendam Platonis
auditorum ait à se Sami auditum.
ibi enim adolescens habitabat cum
patre & fratribus: quod in eam
pater eius Neocles agripeta vene-
rat, Sed quum agellus eum non sa-
tis aleret, ut opinor, ludimagister
fuit.

P.707. Ε'πὶ Ἀναξικράτους. ἀν-
νο secundo Olymp. c x v i i i.
Diodorus.

Ε'πὶ γεγενησὶ τέτταρα καὶ δέκα]
Vel, secundum alios, duodecim.
infra & Suidas.

Ε'πειδὴ μὴ ἐδυνήθησαν ἐρμη-
νεύσαι αὐτὰ τὰ πρὸ τοῦ παρ' Ἡ-
σιόδου χάρις] Sextus Empiricus
contra mathematicos libro no-
no Hesiodi loco prolato, loquēs
de grammaticis. Ε'ρομύς γάρ τι-
ς ἐκ τίνων γέγονε τὸ χάρις ἔχ-
ει λέγειν. Καὶ τοῦτο φατὶν ἐν τῇ
αἰτίῳ γεγενῆσθαι Ἐπικύρεως τῷ πρὸ
τῷ φιλοσοφῆν ὁρμῆς, κομῆδ' γὰρ
μειρακίσκος ὢν, εἶρετο τὸ ἐπανα-
γιγνώσκοντα αὐτῷ γραμματι-
στῷ. ἦτοι μὲν πρῶτιστά χάρις γέ-
νετο, ἐκ τίνων τὸ χάρις ἐμνήσθη οἱ
πρῶτον ἐμνήσθη. τῆς ἢ εἰπὼν-
τος μὴ αὐτῷ ἔργον εἶναι τὰ τοιαῦτα
διδάσκειν, ἀλλὰ τῷ καλῶς μὲν
φιλοσόφῳ. Τοίνυν, ἐφ' ἡσεν ὁ Ἐ-
πικύρεως, ἐπὶ ἐκείνους μοι βαδι-
στὸν ὅτιν, εἴπερ αὐτοὶ πτω' τῶν ὅν-
των ἀλῆθειαν ἴσασιν.

Τῶν Δημοκρίτου βιβλίων.] Cice-

ro ait alicubi Epicurum in phy-
sics totum esse alienum. & mul-
tis locis indicat eundem ex De-
mocrito omnia hausisse. quod &
alii veteres notant.

P.708. Λεοντία τε σιωπῆσαι τῇ
ἐταίρῳ] Scribe Λεοντία. & ita sem-
per scribendū. vide Athenæum.
Extat epistola Leontij, ad La-
miam, libro secundo Alciphro-
nis: cuius initium est. Οὐδ' ἐνδύ-
σασθ' ὁπότερον, ὡς εἰκὲν ὅτι, πάλιν,
μειρακίον μὲν πρεσβύτη. εἰά με
Ἐπικύρεως εἶπε διοικεῖ πάντα
λοιδοροῦν, πάντα ὑποπιδύων, ὅτι-
σολὰς ἀφ' ἑαυτοῦ μοι γράφον. ἐκ-
διδόσκον ἐκ τοῦ κήτους μὰ πτω' Α'-
φροδίτῳ εἰ Ἀδωνίς ὡς ἦδη ὁ γ-
δοῦντα γεγενῆσθαι. ἔκ αὐτῶν
τῶν καὶ ἐχόμενων, φθιρῶντος καὶ φι-
λοσοφοῦτος καὶ καταπεπλη-
μνίου, ὅς μάλιστα πόκοις ἀντὶ πεί-
λων, &c.

P.709. Ἀλλὰ καὶ Ἰδομένη] A-
thenæus libro septimo, ἐκολά-
κους καὶ Ἰδομένη καὶ Μητρά-
δωρον.

Παλαιὰ ἀναξ, φίλοις Ἀσπυρίων]
Ex veterum lectione observa-
uimus Epicurum mirificè soli-
tum delectari inter scribendum
exclamationibus istiusmodi.
Hæc sunt quæ ὑπὸ ἀσπυρίων
ματὰ vocat Cleomedes, illi ve-
hementer inequitans, & eius di-
ctionem notans ut vitiosam &
corruptā. Eum locum visum ar-
ponero Ε'πείπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις,
καὶ τὰς τῶν ἐρμηνεύων αὐτῷ διε-
φθορότα ὅτι, Σαρκοῦς ὅς αὐτῷ κατα-
στήματα λέγοντι καὶ τὰ πρὸ τῶν
τῆς σαρκοῦς ἐλπίσματα καὶ λίπασμα
ὀφθαλμῶν τοῦ σαρκῶς ὀνομάζοντι
καὶ. Γεραὶ ἀσπυρίων ματὰ, καὶ
ἀσπυρίων, καὶ ἄλλας τοιαύτας κα-
κὰς ἀτάς. ὧν τὰ μὲν ἐκ χαματι-

πεισάν αἱ τις τῶν θήσεαι. τὰ δ' ὅμοια
τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις
ὑπὸ τῆς θεσμοφοριαζουσῶν γυναι-
κῶν. τὰ δ' ὑπὸ μέσης τῆς περσοδύχης
ἢ τῆς ἐπ' αὐτῆς περσοαιτωῶν
Γυδαίκα, τίνα καὶ ὡς κεχαρ-
σμένα. καὶ κατὰ πολλὴν τῆς ἐρπετῆς πα-
πεινότητος. Paullo pòst, ΟΥ καὶ σὺ
οὐκ ἂν θρασυτάτη ἢ ἀναγκωλιότη-
τι κεφαλῇ δὲ φιλοσοφίας δοποθα-
ρεῖς οἰχίση. ὅππ' Αἰόντιον καὶ Φιλανί-
δα καὶ τὰς ἄλλας ἐταίρας καὶ τὰ ἱε-
ραῖα ἀκραιβάσματα μὲν Σμιν-
δυρίδου καὶ Σαρδαναπάλου καὶ τῆς
συντῆς θύκωτος; Hæc Cleome-
des: qui ut vides exclamations
istas Epicuri, quas ipse vocabat
ἀκραιβάσματα ἱερά, ridet. Ta-
le omnino est istud Παλαιὰ αἶαξ,
φίλον λεοντάριον. Athenæus quo-
que tale quid notare voluit,
scribens eum solitum βοᾶν. Ait
ille, Εὐκταρὸς ὡς ὁ τέτων διδά-
σκειν, ὅς καὶ βοᾶν ἔλεγε, Ἀρχὴ καὶ
ῥίζα πάντος ἀγαθοῦ ἢ τῆς γαστροῦ ἢ
δοντῆ, καὶ τὰ σέφα καὶ τὰ πειπνὰ εἰς
ταύτῃ ἔχει τὴν ἀναφορὰν. Ergo
iam intelligimus quid sit cur
auctor dialogi De causis corruptæ
eloquentiæ ita scribat: Peri-
patetici aptos ὅς in omnem dispu-
tationem paratos iam locos dabunt,
Academici pugnacitatem, Plato
altitudinem, Xenophon iucundita-
tem: ne Epicuri quidem ὅς Metro-
dori honestas quasdam exclama-
tiones assumere, hisque prout res
poscit, uti, alienum erit oratori.
Apparet ex his non solum Epi-
curum in suis scriptis crebris v-
sum exclamationibus: sed &
Metrodorum eius discipulum:
cuius contentionem in sectæ de-
fensione testatur vel illa apud
Athenæum: Περὶ γαστρίων γὰρ ὡς
φιτολόγος Τιμόκλεος. πρὸς γασ-
τρίων καὶ φύσιν βυδίζων λέγεις τὴν

ἀπασαν ἔχει σπεδῶ. Sed de hi,
nimis multa.

Πρὸς δ' Θεμιστῶν τὴν Λέοντι
γυναικα. Cleme. n. καὶ μὴ καὶ
Θεμιστῶν ἢ Ζαίλῃς ἢ Λαμψακίου,
ἢ Λεοντέως γυνὴ τῆς Λαμψακίου
τὰ Εὐσικύρεια ἐφιλοσόφει. Memi-
nit & M. Tullius.

Πολλὰς ἐτέρως.) Scribe ἐταί-
ρας.

Pag 710. ΟΥ γὰρ ἔγωγε ἔχω π-
νοήσω &c.) Nihil celebrius hac
Epicuri sententia: quam tamen
paullo aliter scriptam alibi re-
perias.

Παιδείαν δ' πᾶσαν μακάριοι
φύετε.) Athenæus ait Epicu-
rum omnis ἐγκυκλίου παιδείας
expertem, & ἀμύνητον, solitum
μακαρίζειν τοὺς ὁμῶς αὐτῷ ἐπὶ
φιλοσοφίᾳ παρρηχομένους. Sed
non solus Epicurus in hac hæ-
resi fuit. Constat enim multos
alios philosophos ausos dicere,
artes liberales, & humaniores
quas vocant literas, nihil ad stu-
dia philosophiæ conferre, quam
sententiam hodie multi tuentur
mordicus de eorum grege qui
philosophi appellantur. Rideo
nec miror. Πολλοὶ ἐν Ἀρχαῖς
βαλανηφάγοι: & olim & nunc ὁ-
ραculum verissimum. De Epi-
curi hoc scito multa Sextus
initio librorum πρὸς Μαθημα-
τικούς.

Εὐταίρας καὶ ἄλλας μαρμαρίων)
Scrib. ἐταίρας τε ἄλλας καὶ μαρ-
μαρίων.

Ὡς τε μὴ λοιδορεῖσθαι) Sic & in-
terpres. Sed vide in Hesychio,
& quæ ibi doctissimus Iunius
annotavit. Nos locum Sexti,
quem auctorem Iunius Græcè
non habuit, ascribemus, qui huc
imprimis facit. ΟΥ καὶ ἀπὸ τοῦ
καὶ διὰ τὴν πρὸς Ναυσικράτους τὴν

Πύρρον & ἀκυστὴν ἔχθραν. πολλοὺς γὰρ τῶν νέων σιωπεῖν, καὶ τῶν μαθημάτων σπουδαίως ἐπεμύγειν. τὸ μάλιστα δὲ ῥητορικῆς χυρὸν μαθητὴν τῆς μαθητῆς οὐκ ἐπὶ κερδοῦ, ὑπὲρ τῆς δοκεῖν αὐτοδίδακτον εἶναι καὶ αὐτοφύης φιλόσοφον, ἠρνεῖτο ἐν παντὶ τρέφειν. πῶς τε περὶ αὐτῶν φημὶν ἐξαλείφειν τὰς διὰ πολλοὺς τε ἐχθροὺς τῶν μαθημάτων κατηγορίας, ἐν οἷς ἐκείνους ἐσεμνύνετο. Φησὶ γοῦν περὶ τοὺς ἐν Μιτυληνῇ φιλοσόφους ὅτις οὐκ ἔστιν, οἱ μὲν δὲ ἐγώ γε τοὺς βαρυμένους, καὶ μαθητὴν μὲν δόξαν τῶν πνεύμονος εἶναι μὴ μειρακίων τινῶν κραυγαλέωντων ἀκούσαντα νῦν (puto αὐτῶν) πνεύμονα καλῶν τὸ Ναυσίφειον ὡς ἀναφθιόν. Mox ex eadem epistola, καὶ γὰρ πονηρὸς ἀνθρώπος ὢν, καὶ ὀπτηδευκὲς τοιαῦτα ἐξ ὧν οὐ δυνατὸν εἰς σοφίαν ἐλθεῖν.

P. 712. Οἱ τε φίλοι τοσούτοι τὸ πλεονάζειν ὡς μηδὲν αὐτὸν πόλεσιν ὅλας μετρεῖσθαι δυνάμεσθαι Cicero de finibus, Tria vix amicorum patia reperiuntur, ut ad Orestem periculis profectus à Theseo. At vero Epicurus, una in domo, & ea quidem angusta, quam magnos quantaque amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges? quod sit etiam nunc ab Epicureis.

Ἀριστοτέλει ἀσώτον καταφρονεῖν πῶς οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φάρμακοπώλειν. Hæc sumpta sunt ex epistola Epicuri Περὶ ὀπτηδευμάτων, ex quo locum istum integrum habes apud Athenæum libro viii. At Aristoteles ista quoque propinat omnibus videnda, ut inepta, insulsa, & falsa: quæque nemo omnium præter unum Epicurum,

(testem scilicet pergrauem & cui credas etiam iniurato) ausus sit literis mandare: quod & Athenæus fatetur. Sunt tamē non dissimilia his illa Timæi quæ proferunt nuperi isti sycophantæ ἐκ Collectaneis Suidæ, qui tamen debuerāt meminisse illum quoque Timæi locum ab Aristotele esse irrisum, & illa de plaustro conuitia quæ isti præκακοθεΐα, auidissimè amplectuntur, pridem esse explosa. Næ illi si scirent qualem testem producant, etsi duræ frontis sunt, pudore tamen suffunderentur. Hic enim est ille Timæus qui ob scriptorum suorum & futilitatem & vanitatem, γρασοσυλλέκτρια est à veteribus appellatus. Hic ille qui ob linguæ virus & maledicentiam quam in omnes exercuit, non Timæus, sed ὀπτημαῖος est appellatus. Hic denique ille est cuius fidem grauissimus quisque scriptorum veterum desiderauit, in dubium vocauit, accusauit. Sed hæc non sunt huius loci.

Pag. 713. Καὶ χαλπωτάτων δὲ καὶ. Lego καὶ τὸ χαλ. hiantes alioqui sententia.

Pag. 715. Αὐτὸς δὲ ὅς φησιν ἄλλ' ἐαυτῶν] Duas postremas dictiones non agnoscit Ambrosius. vide modò allatum Sexti locum.

Κέχρηται δὲ λέξει κυρία.] De dictione Epicuri aliter iudicant qui eam sectā nō sunt secuti, paret ex superiore loco Cleomedis. Sextus quoque ἐκ πολλοῖς γὰρ ἀμαθῆς ἐπὶ κερδοῦ ἐλέγχετο, καὶ ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ καθαρύων. M. Tullius auctor grauissimus, quisque esse debeat ἐκ τῶν τὶ κυρίων Διογηνῶν, negat Epicurum iis fuisse artibus politum,

quas qui tenent eruditi appellan-
tantur.

Pag 116. Τῆς ἐξέδομης καὶ ἐκα-
τοσῆς Οὐλυμπιάδῃ.) Leg. v. a-
libi probamus τὴν ἐκδομὴν ἐξέδο-
μης καὶ ἐκατοσῆς Οὐλυμπιά-
δῃ.

Εἰπὶ Πυθαγόρῃ.] Cicero De
fato, Ita & semper verum fuit,
Moriatur Epicurus quum duos &
septuaginta annos vixerit, Ar-
chonte Pytharar.

P. 718. Εἰ καὶ τῶν γινουμένων παρ-
εσόντων τῶν δεδουμένων ἀφ' ἡμῶν Α'-
μυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης, &c.]
Cicero de finibus libro secun-
do. Quæro autem quid sit quod quæ
reliqui nihil sit omnino quod perti-
neat ad nos: tam accuratè tamque
diligenter caueat, & sanciat, ut
Amynomachus & Timocrates he-
redes sui, de Hermachi sententia
dent quod satis sit ad diem agendum
natalem suum quotannis mense
Samelione: itémque omnibus men-
sibus vicesimo die Luna, dent ad co-
rum epulas, qui una secum philoso-
phati sint, ut & sui & Metrodori
memoria colatur. Ex istis intelli-
gitur eum Epicurei dicti olim le-
xassisse: qua de re suprâ quoque
monuimus. Sed vide amplius il-
lustrem locum Plinij lib. xxxv,
cap. 11.

Ὡς τε καὶ εἰς τὴν γινουμένην σύ-
νοδον.] Leg. ἔτι καὶ Cicero,
itémque om. Sunt enim hæc à su-
perioribus separanda. Nam Plinij
locum, qui videtur aliter ac-
cepisse, alibi expendimus.

P. 721. Μητρόδωρον Αἰθιωνάδην.]
Atqui Metrodorum cōstat fuisse
domo Lampiacenum. Sed pu-
to legendum, Μητρόδωρον Αἰθι-
ωνάδην Αἰθιωνάδην.

Πεντηκῆδον τρίτον ἔτῳ αἰρον-
70.] Legit Ambrosius αἰροντα.

Pag. 722. Περὶ τῆς μαθητῆς τοῦ
Πλάτωνα.) Scribe τῆς μαθη-
μάτων.

P. 724. Εἰ γὰρ πλάττας ἐστίν.)
Scrib. γράφας ἐπικύρους. φιλο-
νέκει τοσ. γ. ο. χ.

P. 725. Μίαν δ' αὐτῆς εἰ δακτύ-
λον θέσθαι πειράσομαι.] Locus ma-
nifestò corruptus: P. u. o scrip-
se Laertium, Εἰπιπλάττας δ' αὐτῆς
ut ipse Epicurus loquitur ini-
tio proximæ epistolæ.

Pag. 727. Καὶ κατ' ὅταν ἀληθῆς.)
Scrib. καὶ κατ' ὅταν ἀλ. Possem
totum hunc de philosophia E-
picuri locum è Lucretio, Cice-
rone, Seneca, Sexto nostro, & a-
liis illustrare. sed hæc non sunt
huius operis.

P. 730. Καὶ τὴν παρὰ τὸν ἀληθῆς
δ' ἀληθῆς.) Scribe, παρὰ τὸν ἀληθῆς.
etiā vulgatam lectionem sequi-
tur interpres.

P. 733. ὅταν ἐκ ἡχοῦ.) Placet
Galesii mei conjectura ὅταν ἐκ
ἐκ ἡχοῦ.

P. 736. Ὅτι τε ὁπτιοδωότης τῶν
κατὰ τὴν ἀσπίδα τῶν κα.) Lege, ὅτι ὁπ-
τιοδωότης ἐς τὰς κα.

P. 737. Ἡ ὁδὸς καὶ τὰς κα.) Hæc
non videntur esse integra: nec
neque alia multa in his Epicuri
placitis. in quibus videntur li-
brarii, quod illa non intelli-
gent, multis locis cæspasse. nec
mirum: sunt enim pleraque ho-
rum, ut ille ait, difficiles nugæ,
præterea nihil.

P. 742. Αἰσὶν ἀπὸ τοῦ νομίζεσθαι.)
Scrib. μὴ δὲ νομίζεσθαι. ut mox
νομίζεσθαι. & sæpe αὖ δὲ νομί-
ζεσθαι.

Pag. 744. Τῆς διαλόγου θεω-
ρίαν.) Scribe. διαλόγου. Supra,
Τὰς διαλόγου θεωρητὰς χρο-
νους.

Pag. 749. Φίλοι δὲ καὶ φίλοι.

κατανοεῖν] Petrus Galeſius ita legebat hunc locum, Δεῖ δ' ὅτι καὶ κατανοεῖν ὅτι ἀσώματον λέγει καὶ τὴν ἀσώματον ὁμιλίαν τῷ ὀνόματι νοθεύειν αὐτὸν. καὶ αὐτὸ δὲ, &c. minus malè

P. 750. Ως αὖ εἰς αὐτὰ βεβηκότα] Acutè idem, ὡς αὖ εἰς συμβεβηκότα.

Κατὰ τὴν ἀθροῦσαν δύνουσαν τῷ σώματι] Ambrosius, ὁπίνουσαν. Idem paullo pòst pro illis καὶ ἐπὶ ἀσώματα, legit, ὡς ἐν τοῖς σώματι ἔχουσιν.

Pag. 758. Εἴτε καὶ ταύτῃ τὴν ἀσώματιαν, &c.) Suspicor legendum, τὴν καὶ αὐτὴν τὴν ἀσώματιαν φοβεμένης τὴν ἐν τῷ τεθνήσκειν. ὡς περὶ ἑσάν καὶ αὐτὰς. nihil malis habet αὐτὰς. sed illud erit ut figura Attica pro, ὡς τ' ἐν ἀσώματιαν καὶ αὐτὴν ὕπαρ ὄντων. vide infra in epistola ad Menæceum. Malè mox Ambrosius, ἀλλὰ λόγῳ τε καὶ τινὶ παρ. probior lectio nostrorum librorum.

P. 759. Καὶ αὐτὴ ταῦτα ἐν μνήματι θεῶν συνιχθὲς βοηθήσει] Legè ἐν μνήματι πθειμένων, vel πθειμένων.

P. 760. Συνιχθὲς αὐτὰ βασάζειν] Lego βασάζει. Sic enim ma' o quàm ut Ambrosius, καὶ εἰς πεισιν συνιχθὲς αὐτὰ βασάζει.

P. 763. Καθὰ περ πινά φασιν] Lege πινές.

P. 764. Οὐδὲ δινόν] Rectè Ambrosius, καὶ δινόν qua voce etiam infra utitur.

P. 769. Καὶ παρ' ἑτέροις ὡσεὶ αἵρεσι καὶ μεταβολῇ] Fortasse καὶ παρ' ἑτέρων ὡσεὶ αἵρεσι μεταβολῇ. sed puto verius deesse hīc aliquid. Lucretium lege libro quinto.

P. 773. Οὐτὸν κραδίον τῇ γῆτι σκευάζει] Scrib. κραδασμόν.

P. 774. Τῶν ἀκρων ὀπακομένων] Ἀποκοκομένων vel ὀπακομένων. Ambrosius, ut videtur, ἀποκομένων.

P. 775. Καὶ ὑπομνήματι σφοδρᾶς] Lego, καὶ ὑποπνύματι σφοδρᾶς.

P. 781. Μηδὲ πλάττειν ἐκόντας πάθεισι μάλλον συχθήσεσθαι] Legè μηδὲ πλάττειν εἰπόντας πάθεισι ἀλοκότοις συχθήσεσθαι. nec multo aliter Ambrosius.

Μύξει καὶ οἰμώξει] Lego ἰούξει καὶ οἰμῶ.

Οὐτὸν κολάσειν οἰκίτας] Puto verius, τὰς τε οἰκίτας κολάσειν.

Καὶ μὴ καὶ γαμήσειν καὶ τεκνοποιήσειν] Non hæc fuit Epicureorum vulgo sententia. Arrianus de Epicuro libro iii. c. vii. ὁπίνουσι ἑπὶ καρείων πόλιν. ἐγὼ καὶ γαμῶ. καὶ ἑγὼ. καὶ γὰρ γαμήσειν καὶ παρθενίαν. ideo vocat Epicurus hæc scita Epicuri ἀνὰ τρεῖς καὶ πόλεως, λυμαντικὰ οἰκῶν. Vide eiusdem lib. ii. cap. x. Lege igitur, καὶ μηδὲ γαμήσειν. quod & Galeſius meus viderat.

Pag. 783. Φίλον τε οὐδένα κλήσεσθαι] Putabam falsam esse lectionem: fuit namque πολυφιλία propria Epicureorum laus, ut antè notauimus. Præterea hic infra scriptum memineram Πολὺ μέγιστον εἶναι τὴν φιλίαν καὶ τῆς. Sed ex epistola Senecæ nona didici nihil esse mutandum.

P. 787. Οὐτὸν δὲ ὡς ἀνάπαυσιν ἡδονῆς τῆς ζῆν] Legè ὡς αὐτὴν. ἡδονῆς τῆς ζῆν κακῶν ποθοῦσιν. nam excidisse has voces, certum est ex ipsa sententia quæ sine his nulla est: deinde etiam ex interprete, qui eas legit. At contrà in superiore periodo lege apud

Ambros. ut malorum maximus
fugiant.

Pag. 795. Βοή δ' αὖ κεν αὖ ζων]
Lego, κατὰ τὸ τῆ χιτῶν
βασί Δακρυῶν αὖ ζων. Locus est ex
Sophoclis trachiniis. sed Diog-
genes quum cum hīc vsurpabat,
codicem non inspexit.

Οἷον βρωτῆ.] Ambrosius
βρωτῆ.

P. 799. Ως ἀποδρίσαν ὅτι τὸ αλ-
γοῦν κατ' ἐνδοίαν ἐξαγορεύ. Scri-
be, τὸ τὸ αλγοῦν κατ' ἐνδοίαν ἐξ-

αρεῖν. ut κιοκ καθίς. En. vel lege
ἐξαγορεύ & καθίς.

P. 800. Πρὸς τι ποιεῖσθαι πλὴν
ἀναγωγῆς κρίνεις] Scribe, πρὸς
αὐτὸ τε ποιεῖμ.

P. 803. Ἐνθα μὴ κενὸν γλῶσσιν.]
Scribe, ἐνθα μὴ κ.

Pag. 804. Οὐκ αὖ δ' ὄρντα
ὡς ἔλεον] Lego, καὶ αὖ δ' ὄρντα,
ὡς ἔλεον πλὴν τῆ τελευταίας
αὖ πρὸς κατὰς ὀφθαλμοῖς. Atque hīc
cum Deo finem scribendi facie-
mus.

INDEX AVCTORVM QVI

in his Isaaci Casauboni Notis citantur,
illustrantur, emendantur.

A

A c r o, 38, a
Ælianus 34, b 17, a 39, a 54, a 57, b 102, a 103, b 108, a 112, b e-
mendatur 42, a 62, a 102, a
Æmilius Probus 33, b
Æschines, 63, b
Æschylus 17, a 20, a 110, a
eius scholiastes 20, b
Alceus 17, a
Alcinous 60, b 61, b
Alciphron 115, b
Alexander Aphrod. 25, b
Ammianus 12, a 74, b
Ammonius 70, b 73, a 76, a
Andronicus 95, b
Antigonus 31, b
Antiphanes 67, b
Apollonius grammaticus 93, b
Apollonius poeta 17, a
eius scholiastes 30, b 36, a 78, a
100, b
Apollonius histor. 27, a, b 102, a
Apuleius 9, b 34, b 56, a 38, b 43, b
47, b 48, b 49, a, b 50, a 55, b
61, b 67, a 77, a 82, b 86, b 87, a
88, a 95, a 99, a 100, a 103, b
illustratur 53, a emendatur
77, a 100, b
Aratus 26, a
Aristocles 71, a, b 73, b 113, a, b
117, a
Aristophanes 20, a 35, a 41, a, b
111, b eius scholiastes, 34, a 45, a
57, b
Aristoteles 8, a 12, a, b 17, a 20, a
25, a 28, a 66, b 75, b 96, b
Arrianus histor. 72, a
Arrianus philos. 119, b
Athenæus 33, a, b 54, a 41, a 43, b
46, b 47, b 57, a 61, a 62, b 64,

a 67, a 71, b 73, b 76, b 77, b
79, a 80, b 83, a, b 88, b 90, a
b 97, a, b 102, a 104, a 105, b
106, a 107, a 110, b 111, a, b 112, b
116, a, b

emendatur 33, a 79, b 105, b

AVgustinus 8, b 43, a

AVlus Gellius 19, a 32, b 33, a 38, b
43, b 50, b 101, b 104, a

AVsonius 19, b 83, a

B

Berosus, 8, a

C

Callimachus 100, b

Censorinus, 48, a

Cedrenus 7, a

Chrysippus, 99, b

Cicero 8, a 12, a, b 18, a 29, a 37, a
45, a 54, b 60, a 64, b 65, a 69, b
70, b 72, a 74, b 77, a, b 80, a
85, a 91, b 92, a, b 96, a 97, b
98, a 101, a, b 108, b 109, a 114, a
115, a 117, b

Clearchus Solensis 9, b

Clemens Alex. 8, a 10, b 11, a 31, a
b 41, a 86, b 91, a 92, b 116, b
emendatur, 25, a 101, a

Cleomedes, 116, a

Cornelius Celsus, 74, b

Cornelius Tacitus, 79, b
illustratur, 116, b

Columella 112, a

Cratinus, 21, b

Crinagoras poeta, 26, a

D

Demosthenes, 35, b 41, b 98, b

Dio Chrysostomus, 66, b 85, a

Diodorus Siculus 8, a 29, b 79, b

Diogenes Cynicus, 83, a 84, a, b
85, a, b

Dionysius Halic. 22, a 37, a 55, b

I N D E X.

emendatur,	86,a	Iurisconsulti	15,b 16,a 37,a 40, b 56,a 79,a 99,b
Empedocles	28,b	Iuuenalis,	41,a
Epigrammata Græca,	65,a	L	
Epiphanius	58,b 59,b	Liuius	22,a
EVbulus	82,a	Lucretius	7,b 105,a
EVnapius,	62,a	Lucanus	8,a
EVripides, 30,b 31,a 40,b 51,a		Lucianus	7,a 19,a 23,a 36,b 45, a 66,b 75,b 82,a 101,a 105,a 111,a
eius scholiastes 14,a 21, b 24, a 40,b 58,a 59,a 65,b		Lycophron	16,a
EVscbius 30,b 42,b 72,b 112,b		eius scholiastes	35,b
EVstathius, 10,b, 11,b 24,b 25,b 44,b 76,a 79,a 63,a 103,a		M	
F		Maximus Tyrus	20,a 26,b
Festus	46,a 81,b	Menander	84,b
G		Musæus	8,b
Galenus 10,a,b, 20, b 29,b 62,b 107,a		Musonius	70,a
emendatur	11,a 111,a	N	
Glossarium,	87,a	Nemesius	95,a 97,a 104,a
H		Numenius	69,a
Harmenopulus,	17,a	O	
Harpocratio,	63,a	Orpheus	14,a
emendatur,	17,b	Ouidius	100,b
Heliodorus	11,b	P	
Hephæstio,	52,b	Parmenides	29,a
Herodotus 11,b 15,b 18, b 24,a 30,a 58,b 100,a		Paulus Apostolus	90,a
Hesiodus,	90,b	Paulus Iurisc.	16,b
Hesychius grām. 30,b 30,a 44, b 59,b 104,a, b, 105,a 111,b		Pausanias	9,a 11,b
Hesychius Milesius, 46,a 48,b 68,a		Philo Iudæus	113,a
malè Illustrium dici,	40,a	Philostratus,	38,a 39,a
emendatur,	46,a 76,b	Phœnix,	107,a
Homerus 19,a 24,a 78,a,b, 105, a 114,b		Pindarus	24,b
eius scholiastes,	104,b	eius scholiastes	14,a 30,b
Horatius	38, a 41,b 82,a	emendatur	87,b
I		Plato	17,a 39,b 54,a 60,a,b
Ioannes Salisberiensis,	53,a	illustratur	
Iosephus, 17,a 25,a 112,a 114,b		Plautus	26,a 105,a
emendatur,	30,a	Plinius	7,b 10,a 12,b 16,b 19,b 73,b 107, a 108,a 112,a
Isidorus,	59,a,b	Plutarchus	9,a 13,b 15, b 16,a, b 17,b 18,a,b, 19,a 20,b 21,a 25,a,b, 29,b 31,a 33,a,b, 34,b 35,a 36,a 38,b 41,a 48,a 51,a 53,b 60,b 63,a 66,b 68,a 69, a,b 72,b 75,a 76,a 78,b 79,a, b, 80,a 81,a 85,b 86,b 89,a,b, 91,b 92,a,b 96, b 99,a 101, a 103, b 107,b 108,b 109,a
Iulianus,	22,b		
Iulianus poeta	64,a		
Iulius Cæsar emend.	7,b		
Iustinus,	56,b 72,a 103,a		

I N D E X.

a 110, a, b		emendatur	68, a
emendatur	13, b 19, b 21, a	Stobæus	22, a 29, a 64, b 82, a
67, a		Suetonius	12, b
illustratur,	88, b 69, a 114, a	Suidas	8, a 57, a 76, b, 85, a 89, a
Polemo	17, a	90, a 93, a 108, a 113, b	
Pollux,	16, a 28, a 89, b	malè dici Sudas	24, b
Polybius,	26, a	emendatur	94, b
Porphyrius,	12, b 105, a	Syneſius	15, b
Priscianus,	93, b		
Proclus, 12, a 50, a 54, a, b, 60, a		T	
91, b 108, a, b, 110, a		Terentius	38, a 40, b 41, a
Propertius,	84, b	Tertullianus emend.	35, b
		Themistius	35, a 56, b
Q		Theocritus	20, b 33, a 54, b
Quintilianus	22, b 23, a 55, b 63, b 112, b	64, b	
		emendatur	39, b
S		eius scholiaſtes	20, b 42, a
Sappho	27, b 87, b	Theodoretus	29, a 55, a 74, b
Seneca	26, b 40, b 41, a 44, b 48, a, b, 75, a 89, a 95, b	Thucydides	17, a 107, b
Sextus Empiricus	11, a 109, b 115, a, b 117, b	eius scholiaſtes	15, a 37, a
Simonides	20, a 63, b	Timæus	117, a
Sophocles	46, b 49, b 79, a 105, a 106, b 108, a	Ttetzes	106, b
Stephanus	10, b 13, b 26, b 35, 197, a		
notatur	44, b	V	
emendatur	56, a	Valerius Max.	12, b 22, b 63, a, b, 69, a
Strabo	26, a 44, a 80, a 99, a 100, a 115, a	Varro	31, b 80, b
		Vitruuius	30, b 111, a
		Virgilius	23, b
		X	
		Xenophon	36, a 55, a

[The text in this block is extremely faint and illegible, appearing to be a list or index of names and terms.]

NOTAE QVAVM FA

Et a mentio pag. 59. ita no-
tabantur.

Diple Περιεστραμένη

Σ

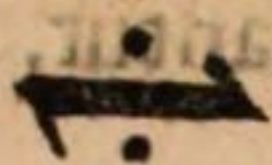
X περιεστραμένη.

X

Χρησима. διωγ. nota.

Ⲫ

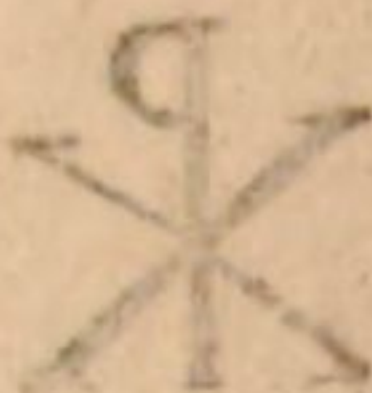
● *Σελός* *αεσιγμένον* ●

Antifigma *αεσιγμένον*

Ceraunium.

FRATRIS AMBROSII IN
DIOGENIS LAERTII OPVS A SE
interpretatum ad Cosmum Medi-
cem Epistola.

BENEDICTI BROGNOLI
*Epistola ad duos Patricios Venetos, praefixa
editioni interpretationis Ambrosii à se
recognita.*

Huius recognitionis exempla: cum HENRICI
STEPHANI de iis iudicio.

OLVENTI mihi quaedam Græca volumi-
na, venit ad manus Laertii Diogenis de
philosophis prolixum opus. Id etsi auctori
plus in legendo studii quàm in scribendo
diligentia fuisse, ex ipsa lectione deprehende-
ram: quia tamen varia erat, & plurima
cognitu necessaria continere videbatur: Latinum facere; a-
micis maximè id fieri orantibus, statui. Quanquam enim
sacris transferendis iampridem studium omne tempusque de-
uoueram, atque id religionis instituto magis consentaneum:
ab hoc tamen veluti curriculo modicè deflectere, ut studio-
sis morem gererem, haudquaquam reprehensibile existimaui:
imò hoc ipso labore meo fore ut Christianæ pietatis & gratiæ
dignitas magis patefceret, ac per id fides in deum promptior
ac ardentior surgeret, ratio verissima suadebat. Quando e-
nim inter illos qui sapientiæ sæcularis fuere principes, tan-
ta de deo rebûsque & diuinis & humanis opinionum concer-
tatio est, ut se inuicem destruant, neque ubi consistas reperire
possis: maiore profectò alacritate animus diuinæ dignitatis

4

amplectitur gratiam, atque ad fontem veritatis accurrens, veteris squallorem miseratur erroris. Etsi enim apud illos sparsim probabilia quaedam & veritati consona inuenire est mens tamen tanta opinionum varietate fatigata, libentius & gratius intra cubicula veritatis se recipit, & diuinis libris ac litteris hauriendis maiori deinceps desiderio inhiat: & ipsa tamen quae apud nobiliores quosque philosophos de deo, de calo corporibusque caelestibus, de natura rerum subtiliter ac verè disputata sunt, veritati Christiana maxime astipulantur. Merebatur enim profectò tam egregia indaganda veritatis intentio, opera illa tam acris, adeo celebre studium, sudoris sui fructu non usque quaque destitui: deo id permitte, ut illorum quoque testimonio fides vera firmamentum ac robur acciperet. Multa in his & dicta grauiter & facta constanter inuenias: ut non modò ex illorum libris fidem inuolabilis veritas capiat, verum exemplis quoque religioni nostra incitamentum virtutis accedat. Quàm fadum enim quàmque plenum dedecoris est si Christianum hominem, & de deo suo pendentem, & cui aeterna vita spes certa sit, virtuti & continentiae dare operam pigeat: quum gentiles viros, & à veri cultu dei ac religione longè alienos, probitati, modestiae, frugalitati, ceterisque id genus animi humani ornamentis, impensius studuisse comperit? Pleraque exempla huiusmodi penè dixerim euangelica perfectioni proxima sunt: ut pudendum vehementer & erubescendum sit, si id minus exhibeat Christi quàm mundi philosophus: plúsque in gentili pectore possit amor gloria inanis, quàm in animo Christiano religiosa pietatis affectus. His atque huiusmodi rationibus facile mihi persuasum est ut hoc traducendi munus, non modò ut inutile, non aspernarer, seu ut noxium fugerem: sed contrà penitus, ut commodum ac necessarium, constanter aggrederer. Nempe si quem fortè plus æquo eiusmodi hominū admiratio rapiat, earumque gesta nostratis philosophia praeferre seu conferre exemplis velit (id quòd solum fermè timeamus) is leuiter admonendus erit, ut solidam potius virtutem quàm adumbratam virtutis imaginem admiretur. Etenim ipsi quos stupeo, quàm miserabili interdum lapsu corruerint, ex ipsa lectione docebitur. Tibi itaque Cosme, vir humanissime, & Christiana nobilitatis decus, hoc opus dedicatum fuit: qui & auctoritate tua imprimis nos ad illud impulisti.

& gen

& gentilis ac nostra philosophia peritissimus quanta sit utri-
 usque differentia & dignoscere facile & diiudicare consue-
 uisti. Neque id modo, verum & de labore ipse nostro iudica-
 bis. Eo enim libentius de ingeniolo nostro ferendam tibi sen-
 tentiam permitto, quo maturitati grauitatque iudicii con-
 iuncta beneuolentia singularis errata nostra faciliore donabit
 uenia, uerecundiaeque consulet nostrae, quae seueriorem cen-
 suram reformidans, eundem & censorem & patronum ha-
 bere cupit. Sanè quoniam uersus plurimos, & diuersos, tum
 alienos, tum suos, auctor interserit (quod abhorrere uidetur à
 grauitate historiae) illos traducere consultò omisi: ita tamen ut
 nihil deesse ex sensu necessario sim passus. Simul & rauca uox
 prolixam contionem, ad quam nequaquam suffecisset, decli-
 nauit: ne risum moueret audientibus. Plura quidem inserta
 sunt parum pudicè tum dicta, tum facta, & quae pudorem
 exagitent: sed illa quoque non omitti, & lex interpretandi &
 uera suasisit ratio. Sed satis ista superius. Tu, si qua superflua
 aestimaueris, iure tuo resecabis. Vale.

AAaa z

B E N E D I C T V S B R O G N O -

lus generosis patriciis Venetis, Laurentio
Georgio Iacoboque Baduario,
Sal. plurimam D.

I M O N E M ferunt, optimi iuvenes, quā
ex eo Aratus quæsiuisset quonam pacto
opera Homeri, quæ sine menda essent, cō-
parare posset: respondisse, si in aliqua an-
tiqua exemplaria incidisset, non autem
in ea quæ iam ab aliquo fuissent emenda-
ta: quod videlicet aggressus castigare ea volumina, volens
ipsa corrigere, deprauasset. Hoc nescio an factū sit ut pos-
sit dici super Diogene Laertio quem, ut iussistis, suscepi:
recognoscendum. nam pro viribus quidem dedi operam
ut ad eam integritatem ipsum reducerem qua traductus
fuit. Sed ad huiusmodi rem, quæ proculdubio est utilissi-
ma, opus est etiam tum iudicio quodam non mediocri
(quod ex tenuitate doctrinæ meæ sentio quā in me sit
exiguum) tum etiam animo aliis curis vacuo: ac aliquan-
to ipacio temporis quæ ex lectionibus meis & publicis
& priuatis, aliisque occupationibus, quā parcè mihi tri-
buantur, ut ipse taceam, vos mihi testes estis: qui optimè
nostis quam rarò ac difficulter mihi vnquam detur ocio-
so esse. Sed utcunque sit, quod ad me attinuit, pro susce-
pti muneris officio illud arbitror me consecutum esse, ut
non aliter à fratre Ambrosio, qui è Græco in Latinū eum
vertit (hoc. n. maximè quæsitum est,) traductus fuerit.
quā magistro Nicolao à me traditus fuit imprimendus.
exceptis tantummodo epigrammatibus & versibus qui-
busdam, quos ab illo prætermisos, componendos cura-
uimus, eique addendos. Neque verò facile videre potui
quonāmodo honestè possem aut munus hoc, quod ut sus-
ciperem rogabatis, recusare: aut susceptum, quā acura-
tissimè liceret non obire: vel ex communi officio, quo te-
nemur omnes, si possumus: aliquid utilitatis in medium
afferre: quum præsertim ad studia litterarum pertineret.
Quarum laudes plures sunt ac maiores quā ut verbis
eas quispiam, quam tumuis disertus sit atque eloquēs, sa-
tis pro

tis pro dignitate cōplecti possit: si modò is sim qui ea in
 re quicquā conferre valeam. Sed quum his rationibus fa-
 cile auctus sim vt morem vobis gererē, illud tamen non
 dissimulabo, tantē iucūditati mihi esse, videre quæ fuerit
 vita vniuscuiusque philosophi (quod Diogenes dilucidis-
 simē tradit) vt vel hac re sola facile potuerim persuade-
 ri vt hunc librum recognoscerem: nedum cum hac in re
 eadē opera & meæ possem & vestræ satisfacere voluntati:
 quos pro vestris meritis tanti facio quanti quos plurimi.
 Nisi fortē vacantes medicinæ quum legunt aliquod opus
 Hippocratis, qui primus medēdi præcepta clarissimē fer-
 tur cōdidisse: aut Dioclis Carystii, qui fama ætatēque se-
 cundus extitit: aut alicuius alius eius artis ac sciētiæ ma-
 gistri: flagrent cupiditate interdum vt sciant quæ fuerit
 patria eorum, qui maiores, & reliqua quæ ad ipsorum vi-
 tã pertineant: dediti studiis philosophiæ, nihil moueātur
 scire aliquid tale de Platone aut Aristotele, aliisve philo-
 sophis, quorum aliquod opus legant: quū illi corporibus,
 hi autem animis, qui longē nobiliores sunt, & curandis
 & excolendis incubuerint. Quid quòd in hoc libro con-
 tinetur etiā origo philosophiæ? vt aucta fuerit, vt ad sum-
 mum perducta: quot partes habeat, & quas: cum sentētiis
 vniuscuiusque philosophi, & factis egregiis: atque adeo
 ita vt hæc omnia tanquam in pictura proposita tibi liceat
 intueri. Ergo, si à Diogenē vnū horum tantūmodo
 traditū esset, non inuitus perlegerem; cum hæc omnia sit
 complexus, non libenter legam? Ego verò ipsum etiam li-
 bentissimē & legi & lego: ex quo non modò cognitionem
 multarum rerum consequor, quæ mihi summopere pla-
 cent, verū etiam copiam exemplorū qualia ex summis
 viris in omni genere scientiæ præstantibus haberi decet.
 Quòd si non omnia probanda sunt quæcunque tradide-
 rint omnes hi philosophi, mihi tamen iucundum est vi-
 dere qui fuerint Academici, qui Elienses, qui Italici phi-
 losophi, & alii: item quid vnusquisque senserit, & cur. &
 ex erroribus aliorum videndis sit vt veritatem melius
 percipiam, & in ea validius etiam animus confirmetur.
 Quæ omnia etiam aliis, quicunque hunc librum accura-
 tē perlegerint, non dubito cum summa iucunditate eue-
 nura: quū presertim mendæ sublatae fuerint, & corruptio-

nes, quibus plerunque lectores adeo grauitè offenduntur,
 vt vel eis solis à legendo prorsus deterreantur: & omnia
 ita sint distincta: vt ad ea intelligenda lecturis nulla diffi-
 cultas sit futura. Vnum tamen velim nemini occultū esse,
 etiam in Græco quædam esse loca vbi aliquid desit: quib⁹
 exceptis nihil esse arbitror quod non rectè sese habeat.
 Accipietis ergo recognitionem nostram ea mente qua
 vobis datur: & ita accipietis vt si non omnibus partibus
 fuerit absoluta, non voluntatem sed facultatem de fuisse
 existimetis. Valete. Venetiis. Pridie idus AVgusti.
 M. CCCC. LXXV.

H E N R, S T E P H A N V S
 L E C T O R I.

*A M B R O S I I epistola, qua in suam interpreta-
 tionem Diogenis Laertij, præfatur, hanc Benedicti Brognoli
 subiungere visum est, quoniam aliquid operæ & ipse inter-
 pretationi huius scriptoris impendit: quippe qui Ambrosia-
 nam (vt ipse ait) recognouerit: & quidem ita (si quidem
 verum est quod scribit) vt non aliter ab ipso Ambrosio e-
 ditam fuisse existimandum sit. Sed libuit huius quo-
 que quam præstitit operæ specimen aliquod, vel
 potius specimina aliquot, proferre: vt in-
 dices an eius recognitionem sequi o-
 peræpretium fuerit. Qua de re
 meum nec ipse iudicium
 te celabo.*

Ad ipsum igitur libri titulum quod attinet (hinc e-
 nim, tanquam à Vesta, initium sumendum est) ille
 pro his,

D I O G E N I S L A E R T I I D E V I -
*ta & sententiis eorum qui in philoso-
 phia claruerunt,*

habet ista,

L A E R T I I D I O G E N I S V I T A
*& sententia eorum qui in philosophia
 probati fuerunt,*

Vide

Vt de cognomine, quod ipsi nomini præfixum hîc est, taceam, (nam & in veterem librum incidi qui habet *Λαοτιου Διογηνου* : & observaui apud alios etiam scriptores interdum ita præponi cognomen, præsertim quum ex iis est quæ à patria sumpta sunt) non video cur ab ea quam sequuti sumus editione discedentes, pro his verbis, *qui in philosophia claruerunt*, substituere ista debeamus, *qui in philosophia probati fuerunt*. Nam *ὁ δόκιμος ἀνὴρ* verti eorum qui claruerunt, vel Cicero ipse contenderet: qui hoc ipsum vocabulum interpretans, *splendorem esse assequutum*, dixit Quòd si demus posse alicubi hanc vocem illam quoque interpretationem quam ei tribuit Brognolus, admittere, respiciendo ad vsum nominis *Doctimos*, (vnde factum est hoc verbum) etiam quum de homine dicitur ; & quum *ἀρετῶν* vel *νομίσμα* dicitur *δοκίμος*, vel *ἀδύναμις* : vt (inquam) hoc demus, tamen videndum erit quàm verè de omnibus dicturi, *qui probati fuerunt*, & quomodo lectori illud *probatum* probaturi simus.

Veniamus ad ipsum operis (vel potius præfationis operi præfixæ) principium. In prima periodo nihil discrepans habet illa Brognoli interpretatio, vel potius illa Ambrosii à Brognolo recognita, nisi quòd *vi* hic vertit *plerique*, quum ille reddidisset *nonnulli*. Atqui tam vsitatum est hoc modo, quàm nouum illo interpretari: & fortasse tam doctimos hæc, quàm adimos illa interpretatio.

Periodus secunda, quum talis sit in editione nostra, sicut & in aliis (quæ quidem Brognoli recognitionem effugere potuerunt) Nam *Persis magos, Babylonis & Assyriis Chaldaeos, Indis Gymnosophistas, Celtis seu Gallis Druidas. & qui Semnotheoi appellabantur*, eius rei fuisse autores, ait *Aristot.* &c. in illa Brognoli editione pro illis verbis, *eius rei fuisse autores*, ponitur prius verbum *claruisse*, posterius verò ponuntur ista, *eius rei principes fuisse*. Deinde illius tituli, *Semnotheoi*, quo Druidæ honorati fuisse dicuntur, ratio redditur: quæ nusquam apud Diogenem nostrum comparet. Ita enim apud ipsum totus locus legitur, *Namque apud Persas claruisse Magos, Babylonis sue Assyriis eius rei principes fuisse Chaldaeos, Gymno-*

sophistas Indis Celtis seu Gallis Druidas, & qui Semnotheoi appellabantur: qui (ut ait Aristoteles in Magico, & Sotion in XXIII. Successionis libro) quod diuini humanique iuris peritissimi, ac propterea religioni maxime dediti fuerunt, Semnotheoi quoque appellati sunt. Vnde ista de huius appellationis ratione? Ex Aristotele (respondebit aliquis) & Sotione. Atqui omnino hac de re apud Laetium in vetustis etiam exemplaribus, quotquot vidi & consului (ea autem, vel octo vel nouem fuerunt) nulla mentio.

Scio alioqui & quosdam alios hoc nomen illis à deorum cultu datum putauisse: eorumque in numero Ioannem Sambucum fuisse: quippe qui in interpretationis editione, cuius margini quædam adscripsit (præsertimque diuersas lectiones Græcorum exemplarium) huic loco ista apponit, *Semnotheoi à deorum cultu & religione vates illi appellati sunt.* Verum ego quamuis assentiar, illos fuisse egregios deorum cultores, hoc tamen & illi & aliis omnibus nego ac pernego, potuisse *σεμνοθέους* ab eo cultu appellari: fuisse enim dicendum *σεβεθέους*, vel *σεβασθέους*. Quid igitur sonare illud *σεμνοθέοι* dicendum erit? Suspicio ita dictos quod *θεός* semper haberent in ore, & quidem *εὐσεμνοί* *θεοί* dicentes: (aut alio modo *σεμνοί* *θεοί* illis *προσάπλυντες*, siue *προσάπλιν* docentes) vel quod ipsemet velut quidam *σεμνοί* *θεοί* inter homines haberentur. Verum hoc minus quam illud mihi sit verisimile.

Affertur porro & alia lectio *Σεμνοθέους*: sed & hæc in nullo nostrorum vet. exemplarium reperta fuit.

Sed, ut à Brognoli editione, (quæ recognitionem pollicetur) ad nostram veniam, quum *Druidas* & *Semnotheos* pro iisdem Diogenes habeat, in ea cōtrā pro diuersis haberi videmus. Ita enim scriptū hunc locū habemus, *Celtis, seu Gallis, Druidas, & qui Semnotheoi appellabantur.* Atque hac in re editio Brognoli nostræ assentitur. Sed suspicio scribendum esse, inuerso ordine *Druidas qui & Semn.* Ac profectò, nisi ita Ambrosius scripsit, non animaduertit participium *καλουμένους* ad *Σεμνοθέους* extendi. Apud Stephanum quidam certè, in Aldina editione, ita

Druidas

Druidarum fit mentio (& quidem ex hoc ipso Diogenis loco) vt nulla Semnotheorum fiat.

Quum hunc ad locum venissem, & varia quæ excerpenda ex eadem præfatione restarent, superesse vidiſſem, quicquid ex illa reliqui est, tibi legendum proponere satius esse existimaui.

Phœnicem insuper fuisse Ochū, & Thraca Zamolxin, Libycūque Atlantem. Ad hæc Ægyptii, Nili filiū fuisse Vulcanum, eūque ipsum philosophiæ aperuisse principia. Porro ipsius rei antistites, sacerdotes ac prophetas appellari solitos. Ab hoc autem ad Alexandrum, Macedonum regem, fluxisse annos quadraginta, & octo millia, octingentos, sexaginta tres. Quo toto tempore solis defectus contigisse trecentos septuaginta tres, Lunæ autem octingentos triginta duos. Enimuero à Magis, quorum principem fuisse Zoroastrem Persen memoriæ proditum est, Hermodorus quidem Platonius in libro de disciplinis, vsque ad excidiū Troiæ annos quinque millia computat: Xanthus verò Lydius à Zoroastre vsque ad Xerxis trāsitum sexcentos enumerat annos. Post eum autem Magos plurimos sibi inuicem successisse, Hostanas, Astropsychoſ, Gobryas atque Pazatas; donec ab Alexandro euerſum est Persarum regnum. Sed hi profecto dum nesciunt, Græcorum rectè facta inuentaque Barbaris applicant. Ab iis nempe non solum philosophia, verum id ipsum quoque hominum genus initio manauit. Denique Musæo Athenæ, Thebæ Lino inclytæ sunt. Horum alterum EVmolpi filium, asserunt primum deorum generationem tradidisse: sphæramque inuenisse: & ex vno fieri atque in id ipsum resolui omnia dixisse. Hunc Phaleris obisse diem, ibique sepultū esse: inscriptūque ipsius tumulo epigramma, & genus illius, & locum in quo sepultus fuerit, testari:

*EVmolpi exanimem Musæum terra Phalerum
Continet hoc tumulo, pignora chara patris.*

Porro Musæi pater EVmolpidis apud Athenienses cognomen dedit. Linum verò Mercurio musaque Vrania

genitum affirmant. scripsisse autem mundi generationē, solis item & Lunę cursus: animaliumque ac fructuum generationes notauisse. Denique in primo statim versu operis sui initia rerum altius repetens, cuncta simul nata memorauit. Quę secutus Anaxagoras, & ipse simul facta omnia asseruit, eaque mente accedente composita. Linum autem in EVbœa occubuisse, sagitta ab Apolline transfixum: Thebisque ex Vrania musa progenitum. Ipsumque itidem eius tumulo incisum elogium indicio est,

Candida purpureis redimite tempora fertis

Thebanum Vrania continet urna Linum.

Ita philosophia non à barbaris sed à Græcis initium habuit: cuius & ipsum nomen barbaram omnino refugit appellationem. Qui autem illius inuentionem barbaris assignant, Orpheum quoque Thraca in medium adducunt, philosophum fuisse, & esse antiquissimum asseuerantes. Equidem is qui de diis talia cōmentatus est, an philosophus appellandus sit nescio. Videant certē qui ita volunt quo sit cēsendus nomine quī diis cuncta hominum vitia, & quæ rarò à turpibus quibūsq; flagitiosisque hominibus geruntur, impingit. Hunc autem à mulieribus discerptum periisse fama est. Cæterum ex eo epigrammate quod in Dio Macedonia insculptum est, fulmine interiisse cognoscitur: & illic sepultus à Musis asseritur,

Orpheo candenti transfixum fulmine Thracem,

Cum curua Aonides hic posuere lyra.

Exponunt etiam mores & instituta singulorum, qui barbaros aiunt philosophiæ principes fuisse: Gymnosophistas ac Druidas obscure ac per sententias philosophari, colendos deos, nihil mali faciendum: & exercendam fortitudinem. Priores illos mortis quoque esse contemptores Clitarchus asserit in duodecimo libro: Chaldaeos circa Astronomiæ rationes prædictionesque occupari. Magos deorum insistere cultui: & preces illis ac vota & sacrificia, quasi soli ab iis exaudiantur, offerre. De deorum substantia & generatione differere: quos item ignem, terram & aquam esse: signa statuāsque reprehendere: & eorum imprimis qui mares esse deos ac fœminas dicunt, errores improbare: de iustitiā verba facere: iniquūque arbitrari atque impium igni sepelire. Iustū, matri ac filiae

misericordiam

misceri: ut in vigesimo tertio libro ait Sotion. Diuinationem præterea prædictionemque exercere: sibi deos apparere asserentes. Plenum esse dæmonibus aëra, qui tenuiter ac veluti ex euaporatione acutius cernentium luminibus influant. exteriorem cultum & auri usum interdiceret. His autem vestis, candida: lectus, humus: esca, olus, caseus, panisque cibarius est. Arundine pro baculo vutuntur: cuius item in summitate præfixum caseum ori applicantes mandunt. Magicæ illos diuinationis ignaros Aristoteles ait in libro quem inscripsit Magicum, & Dion in quinto historiarum libro: qui Zoroastrem quoque, ex interpretatione nominis sui astrorum asserit fuisse cultorem. Hoc ipsum & Hermodorus tradit. Ægyptiis verò antiquiores esse Magos Aristoteles auctor est in primo de philosophia libro: duoque iuxta illos esse principia, bonum dæmonem & malum dæmonem. Alterum ex his, Iouem & Horosmadem: alterum, Plutonium & Arimanium dici. quod Hermippus quoque in primo de magis ait Eudoxus quoque in periodo, & Theopompus octauo Philippicorum libro. Qui & reuicturos homines, iuxta magorum sententiam, dicit, immortalisque futuros: & quæ sunt omnia, illorum precationibus durare. Ista Eudemus quoque Rhodius tradit. Porro Hecataeus deos quoque secundum illum esse genitos ait. Clearchus verò Solensis in libro de disciplina Gymnosophistas à Magis fluxisse asseuerat. Plerique & Iudæos horum esse nepotes tradunt: Herodotum præterea in ius vocant, mædaciique arguunt, qui Magorum historiam scripsere. Neque enim iacula in solem intorsisse Xerxem, ut ille ait nec compedes mari immisisse: quod hi à Magis dii sunt traditi. Signa tamen & statuas ex disciplina auita hunc meritò delesse. Ægyptiorum autem huiusmodi philosophiā de diis ac pro iustitia dixere. Materiam principium fuisse rerum: ex ea deinceps quatuor elementa discreta, perfectasque complures animantes. Solem ac Lunam, deos esse: alterumque, Osirim, alteram, Isim, appellatos. Figuratè illos loqui per cantharum, & draconem, accipitrem, aliisque animalia, Manethus auctor est in Naturalium epitoma, & Hecataeus in primo de Ægyptiorum philosophia libro, Statuas insuper & phana fabricari, quod ignorent effigiem

dei. Mundum genitum mortalémque, & ad sphaerae similitudinem rotundum. Stellae ignem esse, quarum temperata commixtione cuncta super terram nasci. Lunam deficere quum in terrae incidit umbram. Animam & perdurare & immigrare. Pluuias ex aeris conuersionibus fieri. Ista & huiusmodi illos de rerum natura disserere, Heraclaeus & Aristagoras tradunt. De iusticia quoque leges constituere: quas ad Mercurium referunt. Vtiles quaeque & vsui hominum accommodatas animantes diuino honore prosecuti sunt. Afferunt & ipsi geometriam, astrologiam, & arithmeticam se primos inuenisse. De inuentione tantae rei haecenus. Philosophiam verò Pythagoras primum appellauit, seque philosophum, quum Sicyone alloqueretur Leontem, Sicyoniorum tyrannum, siue Phliasiorum, ut ait Heraclides Ponticus in libro quem inscripserat *περὶ τῆς ἀπείρου*. Nullum enim hominum sed solum deum esse sapientem. Antea ergo sophia id est sapientia, dicta, quae nunc philosophia dicitur: & qui hanc profitebantur sophoi, id est sapientes, appellati. Quicumque ad summam animi virtutem excreuerant, hos nunc honestiore vocabulo, auctore Pythagora, philosophos, hoc est sapientiae studiosos, appellamus. Ipsi tamen sapientes, sophistae itidem sunt dicti. Neque hi solum, verum poetae quoque sophistarum appellatione honorantur. Denique Cratinus in Archilocho, Homerum & Hesiodum admirans, ita illos vocat. Sapientes autem illi habiti sunt, Thales, Solon, Periander, Cleobulus, Chilon, Bias, Pittacus. His annumerant plerique Anacharsim Scytham, Mysonem Chineum, Pherecydem Syrum, Epimenidemque Cretensem. Addunt alij Pisistratum tyrannum: Et hi quidem sapientes dicti. Enimvero philosophiae duo fuere principia: vnum quod ab Anaximandro: alterum, quod à Pythagora fluxit. Anaximandri Thales praceptor fuit: Pythagorae verò Pherecydes. Appellatumque est id philosophiae genus Ionicum, quod Thales ex Ionia fuerit (Milesius quippe Anaximandrum instituit) Hoc autem, Italicum, quod illius auctor Pythagoras in Italia ut plurimum philosophatus sit. Definit autem Ionica quidem in Clitomachum, Chrysippum & Theophrastum: Italica, in Epicurum. Quippe Thales

pe Thaleti successit Anaximander, Anaximandro Anaximenes, Anaximeni Anaxagoras, Anaxagoræ Archelaus: ei verò Socrates, qui prior ethicen inuenit. Huic verò tum Socratici reliqui, tum in primis Plato: qui veterem Academiam instituit. Platoni Speusippus & Xenocrates. ei Polemon: Polemoni Crantor & Crates: cui Arcesilaus, qui mediam induxit Academiam: ei Lacydes quæ nouam Academiam inuenit: Lacydi Carneades: eique Clitomachus: atque in hunc modum in Clitomachū desit. Sic autem in Chrysippum: Socrati successit Antisthenes: Antistheni Diogenes Cynicus: ei verò Crates Thebanus: Crati Zeno Cittieus: Zenoni Cleanthes: cui Chrysippus. In Theophrastum verò sic desit. Platoni succedit Aristoteles: Aristoteli verò Theophrastus. & hūc quidem in modum Ionica philosophia definit. Porro Italicæ hæc series fuit. Pherecydi Pythagoras: Pythagoræ Telauges filius successit. ei Xenophanes: cui Parmenides huic Zeno Eleates: Leucippus Zenoni, Democritusque Leucippo: Democrito complures. Sed inter reliquos Nausiphanes Naucydæque celebrantur. Eis verò suo ordine successit Epicurus. Philosophi autem generaliter in duo genera distribuuntur: alteri ex his dogmatici sunt dicti: quicunque de rebus veluti comprehensibilibus differunt. alteri ephectici, qui assensum continent & de rebus ita disputant, quasi comprehendi non possint. Ex his plerique ingenij sui monumenta reliquerunt, alij nih il penitus scripsere. His (vt quidam volunt) Socrates an numeratur, Stilpon item: Philippus Menedemus, Pyrrho, Theodorus, Carneades, Bryso, Pythagoras: etiam secundum quosdam Aristo Chius, præter epistolas paucas. Alij sunt qui singula tantum opuscula scripserunt, Melissus, Parmenides & Anaxagoras. Multa scripsit Zeno, plura Xenophanes, plura Democritus, Aristoteles plura, Epicurus plura, Chrysippus plura. Philosophorum alij à ciuitatibus sunt appellati: vt Elienses, Megarenses, Eretrici, & Cyrenaici. Quidam à locis: vt Academici, Stoici. Ab euentibus alij: vt Peripatetici. Nonnulli à probris: vt Cynici. Alij

ab affectibus, ut EV dæmonici. Quidam ab elationis fastu ut qui se Philalethes, id est veritatis studiosos: siue Elencticos & Analogeticos, vocant. Sunt item qui à præceptoribus sunt dicti, ut Socratici & Epicurei. Atque alij quidem quòd de natura rerum scripsere, Physici: alij, quia circa mores potius se occuparunt, Ethici: Cæteri à disserendo, dialectici vocati sunt: hi scilicet qui verborum ac rationum acumine impugnant. Diuiditur autem philosophia in partes tres, Physicam, Ethicam & Dialecticam: Physicæ proprium est de mûdo, & de his quæ sunt in eo, differere: Ethicæ verò, de vita moribûsque tractare: Porro Dialecticæ, ambarum partium afferre rationes. Sola usque ad Archilaum Physica viguit: à Socrate, ut dictum est, Ethica initium sumpsit: & à Zenone Eleate Dialectica. Ethicæ verò pars in sectas decem scinditur: Academicam, Cyrenaicam, Eliacam, Megaricam, Cynicam, Eretricam, Dialecticam, Peripateticam, Stoicam, & Epicuream. Veteris Academiae princeps fuit Plato: mediæ, Arcesilaus: nouæ, Lacydes: Cyrenaicæ, Aristippus Cyrenensis: Eliacæ, Phædon Eliensis: Megaricæ, E Velides Megarensis: Cynicæ, Antisthenes Atheniësis: Eretricæ, Menedemus Eretriësis: Dialecticæ, Clitomachus Chalcedonësis: Peripateticæ, Aristoteles Stagiritis: Stoicæ, Zeno Citieus. Porro Epicurea ab auctore ipso appellata est. Cæterum Hippobotus in libro de sectis, nouem ait fuisse sectas atque instituta: ex his Megaricam primo loco constituit: secundo, Eretricam: tertio, Cyrenaicam, quarto, Epicuream: quinto, Anniceriam: sexto, Theodoriam: septimo, Zenoniam eandemque Stoicam, octauo, Academicam veterem: nono, Peripateticam: Cynicæ autem & Eliacæ atque Dialecticæ nullam mentionem facit. Ea verò quæ Pyrrhonia dicitur propter obscuritatem à plurimis repudiatur. Hanc ipsam tamen plerique secundum aliquid sectam esse dicunt: secundum aliquid, negant. Eam denique sectam dici aiunt, quæ rationem aliquam iuxta id quod apparet & in promptu est sequitur aut sequi videtur. Secundum quod, & Scepticem non incògruè sectam appellabimus. Verum si sectam intelligimus appellationem ex his dogmatibus constantem quæ sibi ipsis consentiant, non iam appellabitur secta. neque enim dogmata siue decreta habet. Ista de philosophiæ incunabulis:

incunabulis, prouectibus, partibus sectisque, breuiter diximus. Quanquam & an è paululum Eclectica quædam secta à Potamone Alexandrino inuenta est, Qui de singulis sectis, quæque sibi placuere, selegit. Visum autem illi est, vt in institutione sua fatetur, multiplex esse veritatis examen: alterum scilicet, à quo iudicium fiat, hoc est principale: alterum, per quod id est, solertissimam intimamque imaginem. Initiâque rerum omnium materiâque & qualitatem effectiônemque ac locum, ex quo scilicet, & à quo, & vbi, & in quo. Finem verò ad quem cuncta referâtur, vitam esse ait omni virtute perfectam: non absque corporis naturalibus externisque bonis. Sed iâ de viris, ipsis, cuiusmodi fuerint, dicendum; ac primum de Thalete.

Habes iam totius præfationis interpretationem à Benedicto Brognolo recognitam: atque ita tibi amplum illius recognitionis specimen à me exhibetur: cui tamen & alia adiungentur. Tuum nunc erit, interpretationem Ambrosij puram putam (si versus excipiantur) à me & ante me à multis editam, cum illa conferre. Continere tamen me haud possum quin eum verba illa *per imprudentiam* (quæ habes circa finem pag. xi, valde imprudenter in alia mutauisse dicam. Illud quidem certè loquendi genus, *Iudeos horum esse nepotes*, (pro hoc Ambrosij, *Iudeos ab his duxisse originem*) poeticum potius quàm oratorium est. Paulo post pro *τις ὁτι* quod sonare scimus Iure, vel Meritò, Ambrosius dixerat, Ex disciplinæ instituto. (perinde ac si diceret, Iure, vtpote ex disciplinæ instituto) at ille, Ex disciplina auita: subiuncto deinde & aduerbio Meritò. Quàm rectè autem & propriè loquutus erat Ambr. dicens, E medio sustulisse, tam malè ille verbo Delesse vsus est. Aliquanto post, pro his Ambrosij, Exprimere illos per scarabeum & drac. dicere maluit ille; Figuratè illos loqui per cantharum & drac. Vbi non placuisse illi verbum Exprimere pro *ἀνιτίναι* haud miror: sed maluissem, voce quæ ex illa Græca facta est, vtens, dicere *Ænigmaticè* loqui per scar. nisi potius dicendum, *Ænigmaticè* quædam significare per scar. Ac debuit hoc aduerbio & in præcedentibus vti, vbi Diog. dicit *ἀνιγνῶσθαι τὰς διδασκαλίας*: aut certè dicere Per ænigmata. Verum vt ad illud

Ambrosianum Expressere reuertar, miror Brognolum magis potuisse illam interpretationis insolentiam ferre in his quæ paruo intervallo præcedunt, *Herodotum præterea in ius vocant.*

Venio ad finē pag. x. & principium xi, vbi Ambrosius habet, Qui nihil definiūt, & de rebus ita disputant vt cōprehēdi non possint. Hic certē non possum Brognoli interpretationē huic non præferre. Est autem illa huiusmodi, Qui assensum continent, & de rebus ita disputant quasi comprehendendi non possint. Primum enim, verbum ἐπέχουσιν à quo ἐπεκτικὸι philosophi illi fuerunt appellati) ita debuit Ambr. reddere (nisi quis dicere malit Assensum retinere) deinde, considerare illum oportuit, ex his verbis, De rebus ita disputant vt cōprehendi non possint, alium quàm Diogenis esse sensum. Ac satius certē fuisset, Brognolum quoque, eadem illa verbis Diogenis non addere, sed his contentum esse, Qui assensum retinent de rebus, quasi comprehendendi non possint.

Vbi de Cynicis agitur, ita Ambrosius, Nonnulli ab ignominia, vt Cynici. Alter, Nonnulli à probris. Cur non potius Græcum vocabulum, quod ille retinere debuerat, hic retinuit, & Nonnulli à scommatibus, dixit? Paucissimis autem verbis interiectis, Ambrosius, Quidam à fastu: Brognolus, Quidam ab elationis fastu. Atqui vel Ab elatione & fastu, dicere potius debebat: vel hac fastus appellatione contentus esse.

In iis quæ paruo sequuntur intervallo, vbi legimus, Alij ab affectibus, pro his, Alij ab effectu, eam inuenio emendationem, quæ parum abfuit quin à me iam in priorē editione proficisceretur, vocem διαδοσικὸν considerāte. Sed effectu in affectu mutari poterat, minimēque Græcæ linguæ numerum retinere necesse erat. Nec absimile vero est ipsummet Ambrosiū istud, non illud, scriptum reliquisse.

Paulo post vocem Elencticos libenter apud hunc Brognolum legi: quippe qui eam legens, mihi de meæ coniecturæ confirmatione gratulor. Semper enim suspicatus sum non ἐλεγκτικόν, sed ἐλεγκτικόν scribi debere. Illud enim quid ad fastum? Miror autem, in restituta à Sambuco editione interpretationis, pro voce ἐλεγκτικόν aliquid significante, sed quod hic locum minime habet: haberi aliam
eius

cuius nulla significatio est. Ibi enim scriptum est *ἐλεγκτικὸς*. Sed, quum binæ de binis vocibus cōiecturæ fuerint, de vna tantum gratulari mihi possum: donec & in aliquem alium librum incidam, qui pro *ἀναλογητικούς* mecū scribat *ἀναλογιστικούς*.

Pro his, Ista de philosophiæ initiis, auctibus, &c. habet editio illa, Ista de philosophiæ incunabulis, prouectib⁹, &c. Sed quid necesse erat vocem illam *initiis* in aliam synonymam, sed metaphoricam, commutare? Ad vocem autē *prouectibus* quod attinet, nescio cur illa *auctibus* in hanc, vel in *progressibus*, aut *incrementis* (quæ synonymæ sunt) mutanda fuerit: potiúsque, ad exprimendam Diogenis vocem, *successionibus* dicendum fuisse aio. Continuo post habemus apud illum quoque *eclectica quædam secta*. Quo vt magis mirer, in illa à Sambuco emendata interpretationis editione, quæ Antuerpia prodiit, legi hic quoque vocem illam *ἐλεγκτική*, qua nihil significari potest: præsertim quum ea quæ subiunguntur à Diogene, rationē huius appellationis reddat, ne dubitationē quidā vllam relinquant quin *ἐλεγκτική* sit vera lectio. Admirationē verò auger diuersa lectio margini apposita *ἐκλεκτική*. Tamne difficile erat, ex duabus malis lectionibus bonā hanc, *ἐκλεκτική*, facere? præsertim Diogene eam illis quæ dixi verbis, tanquam digito, ostendente?

Nunc ad versuū interpretationem venio, quæ versus Græcos Latinis redditos habet. Eā minimè Ambrosio deberi indicat Brognolus, dicēs in sua epistola illū epigrammata & quosdā versus prætermisisse: sed se eos cōponēdos curauisse. eiq. addidisse. Nec verò ipse Ambros. illud dissimulauit. scribit enim in illa sua ad Cosmū Medicē epistola, quū versus plurimos & diuersos tū alienos tū suos autor interseruisset (quod abhorreere à grauitate historiæ videbatur, cōsultò omisisse illos traducere: ita tamē vt nihil deesse ex sēsu necessario passus esset. Intelligit igitur se illos quidē reddidisse, verū oratione soluta. Sed quū altera illa interpretatio, quæ versus versus exprimit, allata esset, ei cessit Ambrosiana, quæ soluta oratione (vt dictū modò fuit) eos reddiderat: vel potius vtrūq. reddiderat, præsertim ad plurimā quod attinet. Brognol⁹ tamē vtrāque dare maluit: vnde fit vt apud eum præfixa versibus

nōnulla habeamus, quæ in editionibus aliis non exstant. Exēpli gratia, in proœmio, ante epigramma de Musæo, nostra editio, sicut & aliæ passim editæ, habet, Hunc Phaleris obiisse diem, ibique sepultū esse, inscriptūque ipsius tumulo hoc epigramma, *EV molpi exan.* At verò in illa legitur, Inscrip̃tūque ipsius tumulo epigramma, & genus illius & locū in quo fuerit sepultus, testari. Quibus subiungitur, epigramma Latinum, *EV molpi exan.* Non dubium est autem quin malè Brognolus hoc in epigrammate Phalera in Phalerum mutauerit: si quidem scriptum Phalera inuenerit. At illorum verborum, Claudit in hoc tumulo, mutatio in hæc Continet hoc tumulo, parui est momenti.

Proximè sequens versus magis insignis eius quāmodo dixi interpretationis exemplum, habet apud Brognolum. Nam de Lino hæc ibi scribuntur, Denique in primo statim versu operis sui initia rerum altius repetens, eundem simul nata memorauit. His enim exprimitur ille Græcus versus, cuius initium est, *Ἦν ποτὲ τοι χρ.* Interpretatio autem alia, quæ versum de Latinum Græco respondentem ibi non adiungitur.

Utranque alioqui interpretationem ibi habet illud etiam epigramma quod hoc versum excipit. Nam ibi epigrammati Latino præfixa sunt hæc verba, Linum autē in *EVboæ* occubuisse, sagitta ab Apolline transfixum ipsum itidem eius tumulo incisum elogiū, nisi forte elegium pro elogiū scribendum est, indicio est: quum ceteræ editiones hæc tantū verba illi præponant, Linum autem in *EVboæ* occubuisse, sagitta ab Apolline percussū: in quem hoc extat epitaphium. At ante epigramma in Orpheum, nostra editio, sicut & ceteræ, habet ea ipsa quæ apud Brognolum exstant: In Thalete in fine pag. 18. post hæc verba, Responsūque à deo est, oraculum soluta oratione ita interpretatur, Illius esse debere qui omnes sapientia excelleret. At pag. 20. oraculi posterior versus, qui ibi prior est, ita legitur, *Te magis esse canocuris illustribus aptum.* In fine eiusdem paginæ versus Græcus ita redditur, non seruatis numeris, Pecuniæ vir: pauper verò nemo bonus est.

Pag. 22. post illa verba, Cois itaque responsum, addi-

rum, Non antè quieturam conventionem quàm aureum
tripoda, Vulcani opus, in mare iactatum ex vibre edu-
cerent, & ad eius viri domum ferrent, qui præsencia &
præterita & futura nosset. Quibus verbis comprehendit-
ur ipsum oraculum. Ex ipsis autem versibus secundus,
tertius, quartus, ita ibi leguntur,

Quàm tripas auratus, pelagus quem iecit in altum

Mulciber, ex urbe emissus concedat ad edes

Mox hominis cui sit præsencia noscere promptum.

Sed satius est scripturam alteram sequi, præsertim quan-
to in versu, quum vox *præsencia* in quinto repetatur. In
illa autem Ambrosii interpretatione quod dicitur tripus
hic esse Vulcani opus, ex ea quam habes scriptura eliciri
nullo modo potest. Suspicio igitur illum vel legisse, vel
legendum putavisse, ὃν Ἡρακλῆς καὶ μετὰ πάντας sequentibus
iungeretur, & pro δια πάντας acciperetur.

Pag. 26. in illa Brognoli editione pro his Græcis, ἥ ἀπὸ
Ἀγγέλου πρὸς τὸ μνηματί, scriptum est, In cuius laudes extant
epigrammata. Atque ita ibi quoque epigrammatum fit
mentio quum unus tantum fieri debeat. nam alterum il-
lud, cuius initium Τυμνικὸν αὖ πότ' ἄγ. quod malè hic præ-
ponitur alteri, est ipsius Diogenis. Debentque interpo-
ni illa verba, ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν. &c. quorū interpretatio &
apud Brognolum prætermissa est. Sonant autem, *Est autē
et à nobis in ipsum, in primo epigrammatum, siue in Pam-
metro, nisi pro παμμέτρῳ scribendum est παμμέτρῳ. ut in-
telligamus primum epigrammatum siue Pammetri li-
brum, hoc epigramma.*

Pag. 30. In principio vitæ Solonis, melius apud Bro-
gnolū, Primum quidē, quàm Primus. nam, præterquam
quod non πρῶτος sed πρῶτον nostra exempl. habent, vide-
mus sequi ἐπειτα quod illi respondet, multis tamē inter-
iectis. At verò paulo post, pro his, Ea primò remisit, scri-
bendum est, Ea primus remisit: non prior, ut apud illū:
qui & indulget, maluit, quàm remisit, dicere.

Pag. 31. Apud Brognolum longè alia est interpretatio
Græcorum versuum: sed quam minimè probo. Ita enim
apud eum legitur,

Mutata patria Pholegandrius, aut Sicinies

82
*Tunc ego dicebar: Ausus antè fui.
 Certè hominum rumor subito volitaret ad aures,
 Ausus hic, hominum queis fugitur Salamis.
 Ad Salamina graue expulsuri dedecus imus,
 Et conferturi sumimus arma manus.*

In Græco autem versu quarto (vt de hoc obiter moneam) pro ἀφ' ἑνὸς legitur quidem & ἀφ' ἑτῶν. sed quod nō video quomodo ferri possit. In quadam editione earum quæ Græcos versus interpretationi insertos habent, scriptum est ἀφ' ἑτῶν, quod vt locum habere posset, dicendum foret esse per syncopem factum ex ἀφ' ἑμῶν. Sed nimium insolens videri possit hæc syncope. Olim suspicatus sum scribendum esse, τὴν Σαλαμῖνα φύγων. nec video quid obstat quominus quis huic lectioni assentiatur. Inueni certè eam ultimæ illi editioni Antuerpianæ adscriptam. Sed de hoc quoque monere volo, apud Brognolum, verba ista, Insolitis sibi versibus per præconem suadere populo cæpit, ita separari, vt hæc quidē, Insolitis sibi versibus, præponantur versibus quos attulimus: his autē subiungantur illa, per præconem suadere populo cæpit.

Pag. 34. Versuum Græcorū interpretatio Latina, sed oratione soluta [quam Ambrosii esse verisimile est, illi suo promisso stantis] ita se habet [post illa verba, Atheniensibus scripsit] Si quidem per vestram væcordiam diu toleratis, nihil in hac parte diis acceptum referatis. Ipsi enim vobis horum causa estis, qui pignora, vt durā seruitutem pateremini, dedistis. Vestrum verò vnusquisque vulpis vestigiis incedit: omnibus autem vna levis & stolidus mens est. Quippe viri linguam sermonemque variū & plenum astucia & fallacia attenditis, rerum exitū cōsiderare nescitis. Eadem tamen versibus comprehensa subiunguntur, sed qui à nostris sunt diuersi. Sunt enim hi,

Tristia commissæ luitis si premia noxa

Non vos in superos concuet ira deos.

Namque viros auxilii vestri custodia quondam,

Subditi qui nobis sub iuga colla premunt.

Nam qui vis vestrum sequitur vestigia vulpis,

Mens stulta est vobis omnibus atque levis.

Linguam etenim aspiciitis hominum diuersaque verba,

Quod faciunt sed non cernere vulvis opus.

Non

Non dubium est autem quia *versutaque verba* potius dicendum fuerit quam *dinersaque verba*.

Pag. 35. Hæc omnia, quæ verba Græca sibi respondentia non habent, ab hoc loco. Inter alias hæc clar. &c. vsque ad illa verba. Hæc ille. Pisistr. &c. in editione illa Brognoli non leguntur.

Pag. 40. Mimnermi versus ita redditi sunt apud eundem.
Sexdenos possint annos deprendere fata,

Et morbi, curæ sint procul atque graues.

Sed ibi malè *possunt* scriptum est pro *possint*. Pro illo autem verbo *deprendere* potius dicendum fuisset *auingere*. His autem malè adnectuntur ibi quæ sunt Solonis, quasi cum illis cohærentia: sed ita mendosa ut nullus elici sensus possit.

Pag. 41. Versus quos legis initio huius paginae, ita ibi scripti sunt,

Ne fortè qui tegant quod intus habebunt,

Dum voce te loquuntur ac tenent blanda,

Odium, memento singulos probè serues,

Ne lingua duplex ex atra sonet mente.

Vbi huc versum *Dum voce te loq.* per parentheses poni oportebit, ut verba illa, *quod intus habebunt*, tendat ad vocem *odium*. Sed & *loquuntur* mutandum fuerit in *alloquuntur*. Ibidem verò & hæc interpretatio, numeris non inclusa, subiungitur, Cautè singulos observa: ne fortè odium in corde tegant, dum blanda & arridenti voce te alloquuntur: duplexque illis lingua ex atra mente sonet.

Pag. 61. Latina quæ hic vides esse in fine vitæ Bianthis, ultra Græca, ne in illa quidem Brognoli editione leguntur. Quod meritò suspicionem non meam tantum, sed aliorum etiam, auget, illa esse assuta.

P. 134. At hic vice versa habes in Græco Diogenis sermone quorū nullā afferri vides interpretationem: sed ea nec apud Brognolū exstat hoc loco, verū p. 138, ut ibi docebo. In fine autē huius paginae, ubi legis, Quoniā [inquit] maledicendi tu potestatem habes, audiendi ego non itē: apud Brognolum legitur, Quoniā [inquit] mal. tu p. habes, ego audiendi. Ex quibus duabus lectionibus vnā

faciendam puto, ut ita respondeatur, Ego non audiendi.
Nam hic quidem suo loco posita, non est negans particu-
la: apud Brognolum verò suum locum omnino amisit.

Pag. 138. Lacuna quam hic vides in Latina interpreta-
tione, quod in ea omittatur Platonis ad Aristippum ob-
iectio, & Aristippi ad eum responsio, sumenda est è pagi-
na 134. circa principium: ubi legis, Quum illi vitio vertis-
set Plato quòd tam lautè viueret, &c. Verum apud Bro-
gnolum paulo diuersa est interpretatio [& ipsa hunc in
locum reservata] hæc enim sunt eius verba. Platone ma-
gnifici illum apparatus & pretiosæ supellectilis infimu-
lante, Num [ait] bonus tibi Dionysius videtur? Fatente
illo, Atqui vixit [inquit] ille quàm ego magnificentius.
Nullo [vel potius nulli] igitur impedimento est ad bene
vivendum lautior victus. Sed nostram interpretationem
huic præfero, quod πολυτελὲς ζῆν videatur potius esse Lau-
tè vivere, quàm Magnifico apparatu & pretiosa supelle-
ctile uti. [etiã si hæc illud plerunque comitentur] & qui-
cunque ista sic interpretatus est, sibi haud constans, lau-
torem victum, in fine dicat.

Pag. 140. Ipse Ambrosius non *effæminatam vestem* di-
xit sed *fæmineam*. Nam in altera illa editione legitur, id
Plato renuit, dicens non posse induere femineam vestem.
Pro his autem - *neque in sacris Liberi patris pud.* ibi ha-
bemus, Et inter Bacchanalia pudicus non corrumpitur.
Verum pudica potius quàm pudicus dicendū erat, quū
de muliere agatur: etiã si is cuius est altera interpreta-
tio, dixerit *pudica mens*.

Pag. 166. Pro his, *Tūne senex turb.* &c. in editione illa
legitur, Ne turbam à me auertas execrabilis senex. Sed
hic quoque peccatum est, illa enim Græca loquendi for-
ma, eius est non qui nolit sed qui velit turbam à se repel-
li. Ac velle Bionem remota turba & absque arbitris re-
sponsum ea de re dare de qua interrogatus fuerat, cōue-
nit cum eo quod à Diogene dictum fuit. Potius igitur i-
ta reddi debuerat ille versus,

Quin vetule à nobis turbam propellere curas?

Posset & aliter verti, utendo particula Nonne vel An-
non, pro Græca &c.

Pag. 167. Pro ista interpretatione *Atquæ ego Stilp. &c.* habes in altera illa editione istam, oratione partim soluta, partim numeris adstricta: Atqui ego Stilponem Megaris vidi grauius angere, ubi Typhœi veteres dixerunt cubile.

*Ille hic se iuuenum magna glomerante corona,
Litibus intentus, virtutis tradidit umbram.*

Pag. 178. Itidem pro his, *Depreh. &c.* in eadem illa editione sunt ista, Capitur ergo & ab infirmis celer: aquilamque breui testudo vincit.

Pag. 191. Hæc verba Timonis vel potius horum Timonis versuum summam expressit utcumque Ambrosius (eius enim esse interpretationem credibile est) hisce verbis, in Brognoli editione, Sed & Timon in Platonem loquens, principem illum fuisse asserit & suauitate orationis & copia, omnium qui Academia incolerent florea rura.

Pag. 193. Hæc ipsa, quæ ex Epicharmo sumpsit Plato, in recognita à Brognolo interpretatione sunt prætermissa.

Pag. 202. Ambrosius ita hunc locum Theopompi vertit apud Brognolum, Vnum enim est nullum: duo autem vix vnum est, ut ait Plato. Sed in proximè sequenti Anaxandridis loco mirum si Ambrosii itidem est hæc interpretatio, Quando stultitias, vorabat sicut Plato. Quasi, *μωρίας* scriptum esset, non *μωρίας*. Sequitur, Sed Timon ita illum agit, Quoad effinxit Plato fucata miracula callens.

Pag. 203. In hac interpretatione loci Alexidis, qui occurrit initio huius paginae, omittuntur hæc verba quæ præcipua sunt, *σοφὸν ἔστιν ἔμμελον*, quæ possunt referri ad ista præcedentia, *ὡς περ Πλάτων*: etiam si hæc videantur potius spectare ad illa, *ὡς κατὰ τὴν ἀρετὴν παύσασθαι*. At verò apud Brognolum locus hic ita interpretatus exstat, ut omissa illa non sint. Nam hæc ibi leguntur, Tempestiua venis ut ego ambigens, suprâ infrâque deambulans, velut Plato, sapiens nihil inueni: crurâque defatigor.

Sequitur proximè, Et in Ancyliône (omisso aduerbio Rursum, quod nec in Græcis habetur) Dicis de quibus

nescis, æquè ac Plato currens, noscēsque litium atque cepe.

Proxima sunt hæc,

Amphis Amphicrate, Atqui bonum quodcunque tandem est quo tu fruiturus es, huius causa minus novi equidem, mi domine, quàm illud Platonis bonum. attende ergo.

Locum illum excipiunt ista,

Endeximide (ita enim scriptum est pro In Deximide) Quàm sanè Plato nihil nosti nisi mœrere tantum velut cochlea, elato seuerè supercilio. Sed pro nosti ibi scriptum est Nostri.

Cratinus in Pseudypobolimæo,

Homo es, constat: & habes animam, iuxta Platonem. Ignoro equidem, habere tamen arbitror.

Alexis Olympiodoro,

Corpus quidem meum mortale, siccum est: immortale verò, ad aerem extulit. Hæc non Platonis schola?

Idem id Parasito,

Et cum Platone seorsum delirat.

Epigrammatis proximè sequentis primus versus ibi est idem, (nisi quòd habet particulam Dum huic loco paulo aptiorem quàm Quum) at secundus est hic

Stella mea, ut multo lumine te aspicerem,

Vt autem scriptum habemus, vis stare potest: vel potius, nullo modo potest, si ita scribatur,

Mi Stella, ut multis in te oculis tuerer.

Multo alioqui conuenientior est huic loco, dicere *multis oculis*, vel *multis luminibus* quàm *multo lumine*. Sed quid obstabat quo minus interpres illius editionis *multis oculis* diceret, & tamen versus staret? Ita enim scribere poterat,

Mi Stella, ut multis aspicerem te oculis. Vel, *Conspicerem te oculis.* Poterat autem & *fiam pro fierem* dicere: & tunc sequi debuisset *aspiciam* seu *conspiciam*.

Cæterum malè hic, sicut & in aliis editionibus, continuantur duo posteriores versus cum prioribus: quum aliud epigramma efficiant: ideòque post illa vltima verba, *aspiciam te oculis*, scribendum sit,

Item aliud

Item aliud,

Iamdudum vinis lucebas lucifer. &c.

Admonemur autem huius rei & ab his Græcis, quæ inseruntur, verbis *ἄλλο*. In Brognoli editione verba hæc, *Iamdudum sydus lucebas viuentibus matutinum*, tanquam tertium versum efficientia, ineptissimè adnectuntur duobus illis prioribus versibus: ac ea sequuntur hæc,

Item aliud,

Nunc hesperus fulges vita functus mortuis.

quum deberent hæc verba, Item aliud, præfigi illis, *Iamdudum sydus luc. &c.* deinde ista, *Nunc hesp. &c.* continuari cum illis. Cæterum hanc numeris minimè adstrictam interpretationem, pro Ambrosiana fortasse habere debemus. In eadem editione additur alioqui & ea quæ versus habet: (sed ineptissimè ibi quoque præfixis his verbis, Item aliud) & pro *lucebas* ibi legitur *fulgebas*: at secundus versus ita scriptus est,

Defunctus lucet hesperus exanimis.

Vbi quamvis *exanimis* reiiciendum videri prima fronte possit, tamen optimè Græco *ἀνίμῳ* respondet: quum sit ab exanimus.

Sequitur interpretatio prosaica epigrammatis in Dionem, Lacrymas quidem Hecubæ atque Iliadibus mulieribus fata iamdudum genitis debere: at tibi Dion post gestas præclaras res dæmones effusas sustulere spes. Iaces ecce in patria speciosa charissimus ciuibus: ô meum in te animum qui excitasti Dion. Quæ interpretatio si Ambrosii est, parum illi digna esse videtur. Interim monebo, non dubitare me quin pro verbo Debere, scribendum sit Neuêre, ante illa verba, At tibi Dion.

Epigramma quo illud excipitur, ita omnino scriptum est in altera illa editione ad prius distichon quod attinet: at posterius ita,

Spiritus, os canibus quid monstras fletūque cogis?

Posterius Phædrum non ita perdidimus.

Sed interrogationis nota quæ est post *cogis*, potius signanda est post *Posterius*. Sed & post *perdidimus* ponenda est interrogationis nota: quum sit *non* pro *nonne*. Ac melius certè hoc redditur, quàm ut legitur in nostra editi-

ne, & cæteris, *Phadrum siccine perdidimus?* At in cæteris præfero nostræ editionis lectionem. Vt tamen ingenuè fatear quod sentio, alia interpretatione opus habet totū epigramma. Prius enim hoc distichum,

Nunc quoniam nihil est quoquo se verterit omnis,

Solum quòd pulcher visus Alexis ait.

tale est vt multos in eruendo ex eo sensu idoneo frustra laboraturos existimem. Quod dum apud me cogitarem, in mentem venit eius interpretationem itidem tentare. Et quidem ita tentavi, vt statim hæc prodiret,

Nunc quoniam tantum hoc, Est visus pulcher Alexis,

Dixi, conuertit lumina quisque sua.

Quid mi animo os canibus monstras? res ista dolorem

Afferet. ab Phadrum nōne ita perdidimus?

Hæc mea interpretatio si non aliud, saltem tantum perspicuitatis (nisi fallor) quantum altera obscuritatis, habet. Vt taceam, nec verum sensum sub illa obscuritate videri latere: quem me assequutum esse arbitror. Lego autem *ἀνὴρ*, ex coniectura. Quod autem attinet ad illam diuersam scripturam *ἄνθρωπος*, pro *ἄνθρωπος*, nullum ei posse locum dari existimo. Est autem prouerbialiter dictum illud, *τί πρὸς τὸν κύνά σου;* vt me alibi ostendisse puto. Cæterum *πρὸς τὸν κύνά σου* propriè esse *indicas*, minimè sum nblitus, sed puto licuisse & *monstras*, siue *ostendis*, interpretari.

Ab hoc autem loco circa diuersam illam interpretationem versuum qui hac in vita Platonis leguntur, definam versari: ne opera mea lectori in alia re magis necessaria, & quidem hac in ipsa vita, desit. Nam quum in hac potissimum occurrant paginae in quibus interpretationem, vel contra ipsa verba Græca (& quidem multo frequentius) suos dimidia pagellæ (quæ hoc modo duas in partes lecta, typographico vocabulo columna appellatur) fines egredi videmus: non in meritò quis, vbi quidem Græca verba terminum suum prætergrediuntur, deesse aliquid interpretationi, at vbi Latina, ei aliquid superesse, (si tamen superesse vocandum hoc est) suspicabitur. Incipiam igitur à pagina 216. vbi Latina suos excedere fines cernimus: & tam in hac quàm in cæteris, ex collatio-

ex collatione cum illa Brognoli editione, aliquid adiumenti (quod vereor tamen ne parum sit) afferre conabor.

In illa igitur pag. 216. observandum est, id quod dixi, inde contingere, quod vocabula illa, quibus nominantur characteres orationis Platonis, (nō malè autem pro characteribus quis formas dixerit) haud nuda ponuntur, sed expositio quædam illis adiungitur. Nam (vt à pagina 215. initium sumam) *ἐπὶ γυμναστικῷ* character exponitur, *Qui instituit atque imbuit.* (in illa autem Brognoli editione, post *ἐπὶ γυμναστικῷ* additur etiam *Id est introductus*) at *ἐν γυμναστικῷ*, *Qui in inquirendo versatur.* Quinetiam huic voci aliqua alia expositio in illa editione adiicitur, videlicet *Indagatiuus.* (neque enim ausus sum quod ibi scriptum est proferre, nisi prius paciescerer, te ad eius auditū minimè esse indignaturum. Qua de re quoniam tibi mecum puto convenire, en tibi illud, *indignatiuus*) sed non minus aptè *inquisitiuus* quàm *indagatiuus* dixisset, vt præcessit, *Qui in inquirendo versatur.*

In illa autem proximè sequente pagina habes itidem expositiones characterum qui ex subdiuisionibus nascuntur. Sed pro characteribus ibi species appellari vides: idèoque dici Gymnasticam & Agonisticam. ac Gymnasticam subdiuidi & in Mæuticam ac Pirasticam. Vbi observari à te velim Ambrosio (id est felici quibusdam saltem in locis interprete) dignā cum aliorum vocabulorum tum verò Mæuticæ interpretationem. Sed vicissim valde hæc displicent in iis quæ statim sequuntur, Alia exhortatur, & Anatreptica dicitur. Quomodo enim Anatreptica vocari possit quæ exhortatur? In editione Brognoli legitur, Alia vertit orationem, & Anatreptica dicitur. Sed suspicor scriptum ibi esse Vertit pro Evertit. At verò sequendo illam interpretationem, Quæ exhortatur, neminem inficiaturum puto, fuisse scribendum, Ambrosio, & verisimile esse ab eo scriptum fuisse, Protreptica.

Diutius autem immorandum huic paginæ non est, ne aliis iniuriam faciam, quæ, vt antea docui, meam & ipsæ operam requirunt. Incipiam igitur ab ea quæ est 237. In ea alterum illud, quod est contrarium, contigisse vides,

nimirum ut Græca verba suos limites egrederentur. Hoc autem ex eo factum est, quod quædam Ambrosius interpretatus non sit. Ea autem claudunt paginam, & ab his incipiunt, τῆς αἰσῆς ἰατρικῆς ἢ μὴ ὅτι φαρμακευτικῆς, ἢ ὅτι χειρ. &c. Hæc autem vocare possumus resumptionem: cuiusmodi sunt in sequentibus, & quæ eodem ab eo interprete omittuntur modo. Sonant autem verba illa, Itaque ex medicæ artis speciebus, alia est pharmaceutice: alia, chirurgice: alia, dietetice: alia, boëthetice, alia, nesognomonice. Horum autem vocabulorum expositionem in præcedentibus habemus. Sed in Brognoli editione quædam paulo aliter scripta sunt. Nam initio huius sermonis legimus ibi, Aliam quippe dici medicabilem: quæ morbis medicamento potione subueniat. Vbi quum pro pharmaceuticè *medicabilem* dicat, non dubium est quin *medicatricem* dicere potius debuerit. Obserua autem *medicamento potione*. In eadem editione post hæc verba: *Quartam, quæ ex celeri discretionem* (magis mihi *dignotionem* placuisset) *morborum, succurat agris: vocarique* νοσῶν νοσηρικὴν: adduntur hæc voces, *morborum rationem mentem*. Quarum duæ posteriores (ut vides) OEdipum requirunt. Nihil autem mihi in mentem venit, quod ad hæc *rationem mentem*, propius accedat, quàm *ratiocinamentum*. Sed tale est tamen hoc vocabulum ut eum illo usum vix suspicari audeam. Idemque de voce *ratiocinationem*, alioqui non ita insolente, dixerim.

Venio ad pag. 238. Habes in ea hæc verba, quæ itidem resumptio sunt paulo antè dictorum, τὸ αἶμα τοῦ μου ὅτι ὁ ἀπὸ γενναίων ὅτι ὁ ἄνθρωπος. Possumus autem eiusmodi locis numerum singularem in pluralem mutare: hoc modo, Legum igitur duo sunt genera: vnum earum quæ scriptæ: alterum, earum quæ non scriptæ sunt. Alioqui dici possit, Lex igitur in scriptam & in non scriptam diuiditur. Sed obiter monebo & de hoc: apud Brognolum paulo antè non legi verba illa *non debere*: (sicut & illis nihil opus esse videmus) quin etiam | *pergere non ambulare* apud eum scriptum esse.

Pagina autem 239, tres huiusmodi resumptiones, seu epanalepses, omissæ sunt. Prima est hæc, τὸ λόγου ἄρα τὸ μὲν ὅτι πολιτικόν. &c. Secunda, τὸ ἄρα μουσικῆς ὅτι τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ σώματος μόνον, &c. Tertia, τὸ ἄρα δι' ἡμετέρας τὸ μὲν, ἀπὸ προγ. &c. Potes autem, accommodans principio vniuscuiusque harum resumptionum illam interpretationis formam quam paulò antè vni accommodaui, & in verbis quæ præcedentibus repetuntur interpretandis, Ambrosium sequens, ipsemet tibi interpretis officio fungi. Quòd si alicubi est aliquid in aliqua resumptione discriminis, ad vocabula quod attinet, est id eiusmodi vt nihil sensus immutetur. Atque hoc dici potest de ea quæ inter propositas à me secunda est. Nam in ea habes ἀπὸ τῆς σώματος & ἀπὸ τῆς χειρῶν, pro eo quod διὰ τοῦ σώματος, & διὰ τῆς χειρῶν dixerat.

Pag. item 240. sunt duæ resumptiones: prior, τὸ ἄρα καὶ ἄλλαι, &c. posterior, τὸ ἄρα ψυχ. &c. Pag. 241. duæ itidem: prior, τὸ ἀριτ. ἄρα τὸ μὲν ὅτι φρ. &c. posterior, τὸ ἀρχῆς ἄρα ὅτι τὸ μὲν ἔστιν. &c. Pagin. 242. vna, τῆς ἀοα ρητ. Sciendum est autem eodem prætermittas esse modo in illa Brognoli editione illas resumptiones, siue epanalepses, quum alioqui quædam apud eum hac etiam in parte partim diuersam partim pleniorē interpretationem habeant. Exempli gratia, pag. 239. vbi dicitur à Platone, δεύτερον δὲ διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς χειρῶν, pro his Ambrosii verbis, *Aliam voce simul & manu*, habemus illic, *Aliam voce simul & manu: vt quum neruorum pulsibus, oris modulatione, concinimus*. At verò inter illa quæ de nobilitate dicuntur, quum postremo legamus loco apud Ambrosium, *quum quis per se animi magnitudine excellit*: in altera illa editione scriptum est, *quisquis per se animi ingenuitate & magnitudine excellit*. Vbi itidem non tam diuersam quàm pleniorē esse interpretationem aliquis non immeritò dixerit. Sed an vocem hanc adicere necesse fuerit, de eo certè controuersia existere possit. Obiiciet enim aliquis fortasse nō posse magnitudinem animi (de hac enim intelligendus est locus) esse, vbi non sit ingenuitas. Cæterum illis suis verbis, *Quartum esse nobilitatis genus, idque præstantissimum, quum quis per se animi ingenuitate & magnitu-*

*dine excellit, subnectit hæc, Hunc enim profecto veraciter
 appellari nobilem, cui non aliena sed sua virtus ad nobilita-
 tem opituletur. De qua adiectione (hec enim Platonis ver-
 bis adiiciuntur) alius fuerit disputandi locus. Illa porro
 magnitudinis animi mentio reuocat mihi in memoriam
 aliquam itidem interpretationis diuersitatem in iis quæ
 de fortitudine in fine paginae sequentis dicuntur. Nam
 quum apud Ambrosium legamus, *Fortitudinem autem
 ne inter pericula & terrores à fortiter coeptis deficiamus: a-
 pud alterum illum habemus, Fortit. autem ne inter peric.
 & terrores à iustitia tenore deuiemus efficere.* Pagina item
 proximè sequente quum ἀρχὴν interpretetur Ambrosius
magistratum, apud illum legimus *principatū*. Sed neutrius
 interpretatio mihi placet, quòd non possit omnibus e-
 xemplis sequentibus accommodari. Nam primò quidem
 fit mentio eorum qui sunt ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντες, qui rectè
 ac propriè magistratum obtinere vel magistratus esse di-
 cuntur) sed de sequentibus id minimè dici queat. At si
 quis *imperium* dicat, ea cū omnibus conueniet. Brogno-
 li verba sunt, *Principatus item quinarium esse distributio-
 nem. Alium quippe esse legitimum, naturalem alium, alium
 secundum consuetudinem.* Minimè autem dubium est quin
 his in verbis, *alium, secundum consuetudinem*, sequi cum
 debeamus: non Ambrosium, dicentem *aquum ac rectum*.
 Audimus enim Platonem dicentem, εἰς τὴν πόλιν. Multa
 autem secundum consuetudinem fieri scimus, quæ ne-
 quaquam æqua & recta dici possint. In proximè sequen-
 tibus legimus, *Quartum, secundum genus: quintum, vio-
 lentum.* quum Ambrosius dixerit, *per veneris successionem:*
 Quam interpretationem non minus probo; quum simul
 interpretetur & exponat Platonis verba. Dixissem tamen
 potius, Per successionem generi conuenientem, vel,
 quam genus postulat. Ad vltimum autem illud quod
violentum & tyrannicum Ambr. reddit, ille *violentum* tā-
 tummodo vocat Qua etiam de re illi assentior: quum
violentum magis sit generale quàm *tyrannicum*. Cæte-
 rum ad illud vt redeam, quod de interpretatione nomi-
 nis ἀρχὴν dixi, nimirum debere reddi *imperium* hoc in loco
 non *magistratum*, pro me facit quod apud nostrum in-
 terpretem*

terpretem sequitur, *Nam magistratus civitatem si elegan-*
tur à civibus, secundum legem imperant. ubi à Platone dici-
 tur *ἀρχαὶ τῶν πόλεων.* Sed apud Brognolum, (pro more suo utendi
 vocabulis etiam quæ nova videri possunt, & quæ à pu-
 ritate Latini sermonis desciscunt] habemus; *secundum le-*
gem principantur. Sed paulo post utitur verbo *presunt* &
 ipse: dicitque, sicut & noster Ambrosius, *magistris discipulis*
imperant. Ac sequitur apud eum, *Per genus autem Lace-*
dæmoniorum reges dominantur. *fluit enim à gente aliqua a-*
puđ eos regnum. Neque enim dubium est quin pro *fluxit*
substituendum ibi sit fluit. Sequitur autem, *Porro qui sum-*
nam coactis ac per vim impulsis civibus inuitis regnant
huiusmodi per vim dominantur. Vbi aliis etiam diuinan-
 dum relinquo quid vox illa *summam* sibi velit, vel potius
 in cuius locum irrepserit. Immo meam iam nunc diuina-
 tionem proponam: postquam alia fortasse minimè opus
 erit. Pro *summam* igitur [nam ita ibi scriptum est *camā*] *scri-*
bendum esse, & quidem scriptum fuisse, summam ar-
bitror: & à summano deo sumptam esse hanc appellatio-
nem, maiore certè multo audacia quàm sit illa qua paulo
antè dicentem audiuius qui principantur, de iis qui prin-
cipatum obtinent seu imperium in aliquos. Sed Brogno-
 lo, potius quàm mentem in quærendo tam magnifico si-
 mul & insolente vocabulo occuparet, videndum erat ut
 vocem quæreret qua Græcam ab Ambrosio prætermis-
 sam redderet. Loquor autem de voce *ἀντιλογισάμενοι*, quæ
 sequi vides hoc in loco, post *βιάσάμενοι*. Sed non diu quæ-
 renda erat, poterat enim ita dici, *At si qui vi aut fraude usi*
civibus inuitis imperant, eorum imperium violentum esse di-
citur. Neque enim *violentum ac tyrannicum* dicere neces-
 se est, ut Ambrosius hoc ipso in loco *violenti ac tyranni*
copulat: quum sufficere possit violenti, sicut & illic violent-
um: quod magis generale est, sicut antea dixi.

Venio ad paginam 242. circa finem cuius habemus re-
 sumptionem illis similem quarum exempla in superiori-
 bus attuli, *τὸ ἀναπνεύειν* &c. Idem porro hîc faciendum
 quod antea in aliis factum esse opus ostendi. Cæterum in
 principio pag. sequentis, quæ est 243. pro his, *Quæ dicere*
conueniant, apud Brognolum legitur, Modum etiam ser-
uare in dicendo conuenit: ut neque nim. &c. Apud nostrum

antem Ambros. *conueniant*, mutandum in *conueniat*, aut *conuenit*.

Proximè sequens periodus apud Brognolum est hæc, *Adhibenda & personarum ratio: ut siquidem ad pecc.* quum Ambrosius verbis quæ habentur hic, se astringens, dicat tantum, *Quibus autem dici oportebat, ut siquidem ad pecc.* Sed Brognolus dicere potius debuit, *Habenda & pers. ratio.* Cæterum eandem orationis formam & in tertia parte seruans, dicit idem (si tamen eius præcedentia verba sunt) *Tempus item dicendi obseruandum: ut neque prius neque post: aliquanto post, quum habemus tantum qui disciplinis erudiunt, apud eundem illud recognitorem legimus, disciplinis liberalibus: item imbuunt pro erudiunt.*

Paginæ autem 246. principio, ὅτι ἀνθρώποις apud Brognolum est *Integritate membrorum qua sensuum instrumenta sunt, vigere.* Sed contentus esse debuit verbo *valere.* Valere enim sensibus posse dici plurimos scimus, quos vigere nequaquam dicere queamus. Resumptiones autem omissæ hic sunt, prior quidem, τὰ ἄρα ὅτι δαίμ. posterior autem, τὰ ἔγχεα ἄρα τρία ὅτι ν εἶδν.

Pag. 247. circa principium, post vocabulum *histrionicā* omissum puto & *poeticā* à nostro interprete, per imprudentiam. Paulo post pro voce ἀκραια legimus apud illum recognitorem, *iudicij rationisque priuationem.* quam interpretationem miror quibus defendere argumentis potuerit. Sunt autem resumptiones & hac in pagina tres: prima, ἡ γὰρ τοῦ ἄρα τέτταρα εἶδν ὅτι, &c. secunda, τὸ ἄρα ὄντων τὰ ἔγχεα ἄγ. &c. tertia, τὰ ὅτι τρία ἄρα ἐν μέρει ὅτι. &c. Est porro obseruandum contigisse quod non in præcedentibus contigerit, ut videlicet Ambros. eam sit interpretatus. Huiusmodi autem repetitiones, appello resumptiones, seu analepses: etiam si epanalepsin alia de re dici non ignorem, & aliquid cum anacephalosis communem habere dici possint.

Pag. 248. non procul à principio, quum legatur εἰ ὁ ἄλλος μὴ δὲ ἴσῃ νόμος, nullo veteri exemplari (ex iis quidem quæ videre mihi contigit) reclamante, miror Ambrosium vertisse, *si bona omnino nulla sit lex:* perinde ac si scriptum esset, εἰ ὁ ἄλλος μὴ δὲ ἴσῃ νόμος ἡ νόμος. Apud Brognolum certe consenta-

consentanea nostre lectioni est interpretatio, si nulla omni-
 no sit lex. Confirmatur autem illa Græci contextus lectio
 & ab his quæ in resumptione dicuntur. Paulo post legi-
 mus apud Brognolum, *Contraria trifariã ita diuiduntur:*
Pura bona malis contraria dicimus, ut ius iniustitia, sap. &c.
 Sed vocem illam *pura*, cui nullam Græcam quæ respon-
 deat, hîc habemus, sibi ponenda erat, ponere & cum con-
 trario oportebat: & dicere, *Pura bona puris malis.* Apud
 eundem *prodigalitas auaritia*: sed melius Ambrosius *prodig.*
illiberalitati. Apud utrumque autem sunt ista, & *iniusta*
pœna iniusta impunitati: quum tamen stare hæc lectio nul-
 lo modo possit: sed & Græca & rationem ipsam sequen-
 do, dicendum sit, & *iniusta pœna iusta punitiõni.* Græca
 autem sonant, si verbum verbo reddatur, & *iniuste tor-*
mentis affici, ac iuste affici eisdem, contraria sunt. Sed apud
 Brognolum periodum hanc ista excipit, *Porro leuia graui-*
bus, tardis velocia, & nigra candidis, ut alteris neutra. Huic
 contigua est ista, *Contrariorum igitur partem ut bona ma-*
lis contr. &c. Atque ita videmus omitti periodum illam
 cuius principium, τὰ ὅς αὐδ' ἐτέροις αὐδ' ἐτέροις, οἷον τὸ πέν.
 quæ certè & in Basiliensi editione omissa fuit: verum à
 me non solum in hac editione, sed in priori etiam, (sicut
 & aliæ vix numerabiles, quæ illi Basiliensi deerant) repo-
 sita. Ut tamen consultò præteriisse Brognolum hanc pe-
 riodum minimè verisimile est: ita vicissim editionem
 Ambrosianam, quæ illi eam suppeditaret, defuisse, non
 magis credibile est. Suspicio igitur eam inter exscriben-
 dum excidisse. Cæterum non *leuia grauioribus* sed *leuia*
grauiibus, apud Ambrosium, sicut apud illum, scribendum
 esse, nemo negauerit. In fine porro huius paginae, iterum
 præter morem suum resumptionem in suam interpreta-
 tionem admisit idem Ambrosius: ubi dicit, *Contrariorum*
igitur par. &c.

Pag. 249 non procul à principio, pro ὑπαρκτα apud Bro-
 gnolum est *substantialia*, non *subsistentia*, ut apud Ambro-
 sium. Rectius tamen hic, quem & ille in proximè præce-
 dentibus sequutus erat. Sed quis non miretur, illud *suf-*
ficere, quod continuo post apud Ambrosium habemus,
 quod nemo non contendat in *subsistere*, mutari debere,

apud Brognolum quoque legi? Nam & apud eum hæc
 verba exstant, *Sed sufficere ut probum esse, & iustum esse.*
 Mihi quidem certè venit in mentem suspicari scriptum
 initio fuisse, *sed sufficere ut subsistat probum esse, & iustum.*
 Interim tamen inuita vtriusque editione illud *sufficere* in
subsistere mutandum esse aio: simul verò particulam *ut*
 esse expungendam: sicut & inter Græca verba non com-
 paret: & minimè est illa opus. Ac non immeritò certè di-
 xerit quis hæc particulam suspicionē illam meam debe-
 re multum augere illam inquam suspicionem de hac le-
 ctione, *sed sufficere ut subsistant.* Enimvero & de alio er-
 rore monebo, quem non itidem apud vtrumque, sed tã-
 tum apud Ambrosium habemus. Nam quum apud hunc
 scriptum sit, *ut probum esse, & iustum esse & bonum,* scri-
 bendum esse dico, *ut probum esse & iustum esse, est bo-
 num.*

In iis quæ proximè sequuntur habemus apud Bro-
 gnolum resumptionem (ut vocare solitus sum) sed bre-
 uiorem quàm apud Platonem. ita enim ille, *Et hæc bono-
 rum est distributio.* Immo verò vix hoc vocari eo nomine
 potest. Ambrosius autem Platonis resumptionem more
 no prætermittit.

Quoniam verò ad finem vitæ Platonis perueni, (ut
 pro fine habeatur quod parum a fine abest) etiam huic,
 lectori alioqui fructuosæ meæ *πραγματίας*, & aliis fructi-
 bus, [sed in aliud tempus reseruandis] fortæ, finem im-
 ponere decreui. Quod tamen facere mihi fas esse non
 putavi, nisi prius meam de cuiusdam loci interpretatio-
 ne sententiam proposuero, qui hanc ipsam paginam
 claudit. Spero certè me attentos habiturū esse auditores,
 quòd eo in loco consultatio quædam de quouis bello
 proponatur: bellica autem consilia his bellicis tempori-
 bus valde sint accommodata. Sed ad rem venio. Ibi di-
 citur, *consilium* tripartitum esse [ego tamen, non *consi-
 lium* sed *consultationem* interpretatus fuisset] & in eo
 præteriti temporis, præsentis, futuri rationem haberi: at-
 que hæc de præsentis sunt verba, *τὰ δ' ἐν τῷ παρόντι, οἷον
 ἀποφαίνεαι τεῖχην ἀσθενῆ, δεῖν δ' εὐθρόπικας, τῆτον δ' λίγον.* Vbi non
 dubium est quin cum his verbis, *τὰ δ' ἐν τῷ παρόντι*, re-
 peteret

petere ἀπὸ κοινῆς ὀρροεατ ἀπὸ δὲ γράμματα. quod neque Ambrosius neque Brognolus animaduertisse videntur. Ac ne de hoc quidem dubitandum est, quin res sit non solum paradoxa, sed verè cognitioni Græcæ linguæ proflus antidoxa, verbum ἀποφαίνειν accipialiquando pro *considerare*. quum sit contrà valde receptus ille eius vsus quo pro *efficere* (quod & verbo *reddere* significamus) ponitur. Hinc fit vt persuasum habeam locum illum esse ita interpretandum; *At qua è presentibus* (vel, *è presenti tempore*) *sumuntur exempla, talia esse, quale istud, Muros inualidos, annonæ caritatem, homines timidos efficere.* In qua interpretatione non aliud mihi permitto quàm ordinem illorum verborum, δειλὲς αἱ θρώπαι, σῖτον ὀλίγον, inuvertere. Fateor alioqui apertiozem futurum fuisse sensum si verba ita collocauisset, τεῖχῃ ἀδυνῇ, σῖτον ὀλίγον, ἀποφαίνειν δειλὲς αἱ θρώπαι... Apud vtrumque tamen, Ambrosium inquam & Brognolum, alteram interpretationem habemus: sed fore spero vt mihi potius vni quàm duobus illis, in Græca lingua vel mediocriter versati lectores, assentiantur: præsertim quum Brognolum ab Ambrosio, quem superare debebat [vt interpretationis eius recognitor esse posset] superari Græcæ linguæ peritia [vt alia taceam] videamus. Qua de re alius erit dicendi locus.

QUVM ea qua proximè præcedunt, scripsissem, animaduer-
ti me nimium citò tibi simulque huic meà προμαρτία vale-
dixisse. Recordatus enim sum aliorum quorundam locorum
qui eandem sibi operam à me præstari requirerent. Religioni
autem mihi fuit aliquem ex iis qui in mentem mihi ve-
nirent, prætermittere, quòd non dubitarem quin
multos : quos non itidem memoria mihi
suggessisset, prætermis-
sus essem.

Pag. 253. V. scip.) Malè vatem appellavit Ambrosius
hanc Lastheniam, siue μάντιν siue potius μαντικήν scriben-
dum esse existimans: (neque enim putasse vocem μαντι-
κήν id significare posse credibile est) Eodem enim modo
quendam alium interpretem, Diotimam illam valde ce-
lebrem, vatem appellavisse comperi, quum μαντικήν vo-
cari audiret. In altera illa editione error idem, quod ad
Lastheniam attinet, servatus non fuit: malè tamen Man-
tiniacam ibi scriptum habemus pro mantinica. Ne au-
tem de hac lectione Μαντικήν dubitemus, facit & quod
paulo pòst audimus illam dici Arcadem. Nam Mantinea
vrbs est Arcadiæ.

V. scire poss.) Ne apud Brognolm quidem interro-
gationis hìc nota ponitur: (placuit enim editionem illius
mendis alioqui supra quàm credi potest scatētē, etiā hìc
consultere) hęc tamen interrogatiue, vel potius per inter-
rogationem indignationi mixtam, dici, persuasum mihi
est: quum præcesserit, hęc τωδε σικῶς ab eo fuisse scripta.
Perinde igitur fuerit ac si diceretur, Itane ex illa etiam
tua discipula Arcadica philosophiā percipere possumus?

Pag. 256. V. ris filius) Quod Xenocrati, idem & Erillo,
contigit. vt Κερχηςόνιος pro Χαλκηδόνιος vocaretur: sed a-
pud Grillum interpres quoque illam lectionem sequutus
est: quod hìc videmus non contigisse.

Pag. 257. V. natum] Apud Brogn. Premio scilicet immo-
dice potationis. Dicta autem hęc erunt per appositionē.

Pag. 258. V. illum metro] Scripserat Ambrosius, Hisce
ad illū verbis vsus est, quum versus oratione soluta more
suo interpretaretur: postea autē quā versus versibus red-
derentur, scriptum fuit. Hoc ad illū metro. Per incuriam
autem

autē factū est vt vtraq; lectio remanserit. Ceterū illa ad
verbū interpretatio versibus subiūgitur, Quibus (sub. ver-
bis) docet, non se prius cōuiuio exurrecturū q̃ quod pet.
Ita enim apud Brognolū legitur: apud quē & hi sunt vers.

Quis prius, o Circe, premerent si corda pudores,

Inter vina piger posset recubare & pēsque

Quām socios ex omni ereptos clade videret:

Pag. 264. v. à cane rab.] Apud Brogn. Denique à cane
laccessitus. Miror autē non addere & illum *rabioso*: ac vocē
laccessitus haud probo: sicut nec *impeditus* in nostra edi-
tione: nec dubito quin Ambros. *impetitus* scripserit.

P. 266. v. mē] Non dubito quin scribendū sit Iuxta co-
micum, vt apud Brogn itidēque *τὸν κομικόν*.

Pag. 267. v. Hoc Pol.] Interpretatio soluta oratione ibi
hec legitur, Hoc tumulo Cratem ac Polemonem cōditos
fatere qui transis o hospes, viros consensu animorū prae-
cipuos. Quorum diuino ex ore doctrina manauit sacra,
vitæque mundities, sapientiæ adiuncta, veris certisque
persuadens dogmatibus, ornavit sæculum.

V. pulsib.] Apud illum quoque scriptum est neque in
trieris. Scripserat autem fortasse Ambrosius *trieri*, tan-
quam dici posset pro *triremi*.

P. 270. v. Gratus] Pro his *Gratus erat sup. &c.* legimus
in editione illa recognita,

Tarda senecta tulit haud ultra viuere Crantor.

Complacuit musis, complacuitque viris.

Exanimem sed terra virum tu suscipe sacrum.

Sic placidūque illic vt quoque viuus erat.

Observandum autem & Ambrosio, sed prosa, redditos
esse hos versus, in nostra etiam editione: vbi legimus,
Theætetus quoque poeta illum laudans, & viris & musis
fuisse in pr. &c. Et paruo interuallo præcedit (sed in altera
editione) Arcesilai responsum ad eos qui interrogauerāt
vbi vellet sepeliri, vno versu iambico comprehensum,
sed soluta oratione redditum, Terræ in charis visceribus
abscondi placet. Vbi mirum cur pro *καλόν* dixerit Placet.

P. 274. v. aud.] In illa editione ita, In quē, quū esset alias
hebes & obtusus & hiscēs, artis tamē intelligētia valeret,
iocatus est, dicēs, hianti sibi germ. P. 276. v. Obsc. Ibi le-

gitur, Improbè & impudicè loqui seruorū filij cōsueuerūt.

Pagina 534.

V. Hoc enim sp.) Suspicio Ambrosium scripsisse, Per hoc enim spirare nos. Apud Brognolum tamen eadem quæ hic est lectio.

V. rare) in Brognoli editione pro his, Donec calore destituantur, leguntur ista, Quas hic spiritus candor attigerit. Sed suspicor candor pro calor scriptum esse. In eadem sequitur, Chrysippus verò solas sapientium perpetuat animas. Quibus subiungitur, Partes autem an. &c. In nostra tamen editione quæ habet tantum, Chrysippus verò solas sapientium, nihil deest: sed ex præcedentibus subaudiendum, perdurare ait.

V. nales) In editione illa pro his Vocem præterea & sermonem, scriptum est, Vocalémque & rationalē partem. Quæ interpretatio non ita discedit à voce Græca λογιστικόν. Pro qua tamen fortasse Ambrosius legit λογικόν, verum & admittendo hanc lectionem, haud scio an admitti possit illa eius interpretatio.

Pagina 535.

V. cernitur) Vt cohæreant hæc cum præcedentibus, adiicienda est aliqua particula post quemadmodum: siue ea sit igitur, siue ergo, siue itaque. Apud Brognolum legitur, Quasi igitur per virgam. Verum & quædam hac in periodo sunt aliter ibi interpretata. Ita enim ea ibi scripta est, Quasi igitur per virgam, intento aere quod videatur renuntiari. In qua interpretatione magis insisti verbis Græcis videmus.

V. quum) Lege, vt ibidem scriptum est, Quum is qui medius.

V. mnum) Non facile quivis coniectura fuisset assumptus quomodo Ambrosius locum hunc scriptum reliquerit. Ego ex collatione cum altera illa editione non dubito quin si is in vis mutemur, eius scripturam finis habitori. Sed in eadem illa editione vis sensibilis habetur non vis sensus, & additur nostrum in fine periodi: hoc modo, Somnum verò fieri quum vis sensibilis circa principale soluitur nostrum.

V. quæ quum) Ex eadem illa editione antiqua mutandum censeo in antiquata. Hoc enim respondet Græco

παλαιά

παλαιά *Σέντα*, ut illud nomini *παλαιά*. Maluisssem tamen *in-*
ueterata hoc quidem loco quàm *antiquata* dicere.

Pagina 537.

V. tutes) Apud Brognolum *plurimas non multas* : per-
inde ac si *πλείους*, non *πολλας*, scriptum esset.

V. ge. diff.) Ibidem, non obtinuit, sed *fermè obtinuit*,
tanquam aliam sequendo lectionem.

V. *Quidam*) Hæc est ibi huius versus interpretatio, ora-
tione soluta (quã propterea esse Ambrosii verisimile est)
Et si quis Aristonis de stirpe populum attrahens.

Pagina 538.

V. inquit) Miratus sum aliquando vnde irrepsisset vo-
cabulum *diuitem*, quum nihil in exempl. Græcis ad signi-
ficationem huius vocis accedens compareat. Ac tandem
ab editione illa id vocabulum abesse comperi: sed contrà
in ea esse voculam *non*, quæ huic desit. Ita enim ibi, Ergó-
ne (inquit) hunc iuxta te sedentem non vides? Magis ta-
men expressè ita hæc redderentur, Ergóne (inquit) ne
hunc quidem qui tibi assidet vides?

V. quid cæc.) Ibidem est hæc versus istius interpreta-
tio. Quis ergo te excæcauit? quis ipsa lumina abstulit?

Pagina 539.

V. Erillus) Non *Carthaginensis*, sed *Chalcedoniensis*,
eadem illa editio habet: quæ scriptura consentit cum vo-
ce vet. exempl. *χαλκηδόνις*. Cæterum post *viuere* non pu-
to esse interpungendum: quòd *semper* videatur tendere
non ad illud *Viuere* sed ad illa, Cuncta referendo ad vi-
nendum cum scientia.

V. & eam) Quamuis utrobique de fine agatur, quo-
niam tamen vno quidem in loco genus fœmineum, in
altero autem masculinum habemus, possit hoc quempiã
in errorem inducere. Ideòque satius fuerit ipsam vocem
Græcam *ὑπερτελείδω* inserere, ut in illa editione factum fuit:
hoc modo, Differre autem finem, & eam quam dicit *ὑπερ-*
τελείδω, id est fini subiectam. Sed ego dicere maluisssem, Et
eam quam dicit *ὑπερτελείδω*. id est, finem fini subiectum.
Deinde, Hunc enim & eos qui sap. &c.

Pagina 542.

V. mercen.) In editione illa non Mercenariam faceret,

sed, Se mercenarium faceret.

V. diturus) Rectius ibidem, Redditurus rationem unde.

V. stibus) In eadem, Testibus victus sui usum, absolutum esse.

V. beres) In eadem, Venti flatu penè denu datum esse. Quasi παραγυμνωθῆναι, minus esset quàm γυμνωθῆναι. sed quæ sequuntur, repugnant. Nisi respondeamus, non planè denudatum dici posse cui tunica super sit.

V. then.) Ibidem, Ab Atheniensibus fuisse honoratum. Vbi vocabulum honoratum respondet quidem Græco τιμηθῆναι sed non debuit omitti ablatius veste aut certe crocoto, quodam vestis genere.

Pagina 543.

V. Quúmque) Scribe *condiscipulis*, ut in eadem illa edit. legitur, atque ut Græca vox sonat. Est autem ibidem *ob- iurgaretur* : sed præferenda est ea quam habemus interpretatio.

Pagina 555.

V. non hab.) In editione illa amplius membrum est vnum quàm hîc. Nam ante hanc conclusionē, Non habes igitur caput, præcedit, Est autem caput aliquod. Et in primo membro scribitur, Est quoddam caput. In Græcis quoque quatuor sunt membra, quorum vnum hîc omis- sum fuit. Nam ita legitur in veteribus libris, Εἴ τις κεφα- λή· ἐκεῖνός ἐστι ἔχεις· εἴ τις δ' ἐστὶ τις κεφαλὴ· ἐκεῖνός ἐστι κεφαλὴ. Sed non dubium est quin hæc quoque scriptura deprava- ta sit. sub tertio autem membro latere quicquid est mēdi, existimo.

Pagina 578.

V. Erant) Manifestum est mendosam esse hanc scriptu- ram, nec ita scriptum locum hunc reliquisse Ambrosium: sed an mutandum *hic* in *ha*, ut conueniat cum *sententia*: an contrà ex *hic* faciendum *hi* ut sequatur *sensus*, meritò dubitetur. In editione illa Brognoli scriptum est, *Erat autē hic sensus eius*. sed malim *Erant autem hi sensus eius*, ut re- feratur non ad vnius symboli sensum, sed ad singulorum. sicut illud ἡ δὲ λαλῶν, reperendū in singulis. Estque aptius *sen- tentia* quàm *sensus*, quòd ipsa symbola vocari etiam sen-
tentia

rentiæ possint.

V. ult.) In illa Brognoli editione non minus quam hîc omiſſa eſt interpretatio nominis $\tau\eta\sigma\iota\varsigma\alpha\iota\tau\omicron$. De qua tamẽ omiſſione tacere nolui. Scribes igitur Ex æquo præſentis habendam curam & futuri. Ineptè apud Brognolum, Æ- què & futuri faciendam curam: prætermiſſa etiam (vti dixi) illius nominis interpretatione.

Pagina 595.

V. nuo.) In illa etiam Brognoli editione legitur vt in iſta, *ipsis*, quum tamen nullo ferri modo hæc lectio poſſit: ſed vel *ipsis* mutandum ſit in *ipsa*, vt referatur ad veſtem: vel *veſte* mutandum in *veſtimentis*. Error enim contigit ex eo quòd non animaduerſum eſſet quæ interpretatio vocis $\epsilon\iota\delta\upsilon\mu\alpha$ data eſſet. Quinetiam hypſtigme quæ eſt poſt denuo, ponenda fuerit poſt exurgensque.

Paginæ 642.

V. mniū op.) In editione illa poſt hæc verba, Quum fere omnium opiniones exponeret, hæc leguntur, Philoſophiam quoque eſſe duplicem, aliam ſecundum veri- ratem, aliam iuxta opinionem. Quibus ſubiungitur, Philoſophiam & ipſe carmine expreſſit. &c. Sunt au- tem illa quæ de duplici philoſophia dicuntur, inter- pretatio verſuum Parmenidis, ſed breuior & libe- rior.

V. cles] Sperabam me in illa editione altera inuenturũ hæc lectionem, Iudicium rationem eſſe dixit, ſed me ſpes mea frustrata eſt. Quid igitur? an putabimus aliam eum in Græcis ſcripturam eſſe ſequutum? videlicet, $\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\rho\iota\omicron\nu\delta\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\delta\omicron\gamma\omicron\upsilon\epsilon\iota\pi\epsilon$. Immo quo hîc modo dicitur, $\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\rho\iota\omicron\nu\tau\omicron\nu\lambda\omicron\gamma\omicron\nu$, alibi $\kappa\rho\iota\tau\acute{\eta}\rho\iota\omicron\nu\tau\omicron\delta\omicron\rho\theta\omicron\nu\lambda\omicron\gamma\omicron\nu$ legimus, Potius igitur credi- derim illum ita in ſua interpretatione mutauiſſe accuſa- tiuum in genitiuum, quòd ſignificare vellet, iudicium eſ- ſe ex iis quæ ad rationem, & velut ad rationis officium, ſpectant.

Pag. 644.

V. primo] poſt claiſis rectè additur in illa editione particip. electus: quod reſpondet Græco $\epsilon\upsilon\rho\epsilon\theta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$.

Pagina 646.

V. primo] Non *ignauiam* sed *vecordiam* ibidem legimus. Sed quum reddere voluerit Ambrosius vocabulum Græcum *σείω*, non displicet eius interpretatio.

Pagina 652.

V. nomine] In altera illa editione scriptum est, Qui de OEnopidis & Anaxagoræ esset familia: quum alter in collocatione Socratem de philosophia alloqueretur: cui & dixit philosophum quinque certaminum victori esse similem.

Pagina 730.

V. contempl.) Editionem illam consulens hoc in loco, ut viderem numquid esset quod meam de mutando participio *προβεβληκότας* in *πρεβεβηκότας* coniecturam adiunxeretur, nihil aliud aliter scriptum inueni quam hoc, Qui iam in contemplatione. Quam particulam ab Ambrosio minimè verisimile est fuisse prætermissam.

V. nimo) Eodem hæc ibi quoque modo leguntur: scribo tamen *versabuntur & tenebuntur*: ut per futurum antea loquutus est.

Pagina 732.

V. est. Corp.) Non dubito quin ante vel post verbum *est* defuit nomen *corpus*. Vidimus enim legi, *τὸ πρὸ ὅς' σῶμα*. In illa tamen altera editione fateor vocem illam non exstare. Nec ignoro Græcam *σῶμα*, quæ illi respondet, in Basiliensi editione non exstare, sed à me ex veterum exemplariū autoritate adiectam fuisse. Absorptum autem fuerat hoc *σῶμα* à contiguo *σώματα*: ut sæpe talia vsu venire videmus.

Pagina 762.

V. seruandum) In altera illa edit. scriptum est, Atque in ea quæ illi adiunguntur diuidendum. Quippe non contenditur plurimis modis perfici ut ea quæ sunt apud nos. In altera certè lectione nulla iniri ratio structuræ orationis potest.

Pagina 763.

V. mundus] Pro *intermundo* & hîc & paulo pòst legitur *intermundo*. De qua lectione non dubitabit quisquis Ciceronis de finibus & De natura deor. libros legerit.

V. plurib.) In eadem illa editione post *sensim* scriptum est, Abiectionesque & compositiones atque migrationes facientibus in locum alium. Vbi non dubium est quin errore typographico (cuiusmodi sunt ea in editione infiniti) scriptum sit Abiectiones pro Adiectiones: quod respondet Græco *προσθήσεις*: sicut vox Migrationes (quæ additur ad eas quas in nostra editione habemus) exprimit *μεταστάσεις*. Sed vox Compositiones pro *διαρθρώσεις* suspecta est: etiam si & in altera illa editione legatur. Eadem certè & Irrogationes habet pro nostro Irrorationes. verum minimè dubium est quin & hæc lectio typographico errori imputanda sit: quum *ἐπαρδύσεις* Epicurus dixerit.

V. quoad conf.] Ita quidem in eadem illa edit. sed puto pro Consummantur accipiuntque constantiam. quum Consummari, non Consumi, dici possit pro *τελεσιωδῶς*. Scio tamen alibi etiam Consumari scriptum esse.

V. piantque) In illa Brœgnoli editione, post Accipiantque constantiam, legitur, in quo etiam subiecta fundamenta susceptiones huiusmodi efficere possint. Quo in loco susceptionum appellatione *τῶν προσδεχλῶν* non malè exprimi videmus. Neque enim dubiū est quin vox *προσδεχλῶν*, quæ est in editione Basiliensi, mutanda in hanc fuerit: sicut & feci. At *subiectionis* appellatio si quem hîc locū haberet (quod fieri non potest) *subiectiones* pro illo *subiectionis* substitui deberet.

V. sint) Non *coacervationem* sed *conuentum* legimus ibidem. Illam tamen lectionem longè præfero.

Pagina 764.

V. & quæ præter.) Ibidem pro his, Et quæ præterea servantur, scriptum est, Et quæ præterea seruāt constantiā. Legimus tamen *καὶ ὅσα γὰρ διασωζέται*, sine adiectione ullius nominis (ne in veteribus quidē libris) quod illi constantiæ appellationi respondeat. Scio autem *διαμονῶν* paulo antè Ambrosium ita esse interpretatum.

V. vertig.) Quæ post genitivum *partium* est interpunctio, locum hunc corrumpit: nec certè est in illa editione. Sunt autem hi genitiui perinde intelligendi ac si dictum esset, Quarundam naturarum quæ tenuitate partium constant, siue spirituales sunt.

V. magnit.] In illa Brognoli editione, pro his, Quantum ipsi iudicamus, scriptum est, Quantum ipsi sapimus, Er verò Græca quæ quidem habemus verba interpretationem vtranque admittunt: quæ tamen omnino adiectione aliqua adiuuari necesse est: vt nimirū scribamus, *καὶ μὴ πρὸς τὸ πρὸς ἡμᾶς*. Est autem hic locus ille ob quem multi (inter quos Cleomedes) Epicurum acerrimè exagitarunt.

V. ult.] Vocabulo *simul* præfixa est ibidem negans particula *non*: atque hanc lectionē Græca verba confirmant.

Pagina 765.

V. nem] Ibidem pro his, Iuxta eam quæ ab initio in generatione mundi genita est in ortu necessitatem: scriptum est, Iuxta eam quæ ab initio in generatione mundi genita sunt in eorum necessitatem. Sed stare hæc lectio non potest, nisi aliqua emendatione quis ei opituletur. Nec video, etiamsi adiuuetur, quomodo alteram potius sequi non oporteat.

V. semper ad] In illa edit. scriptum est *ad anteriora*: idēque verbum eodem habes interpretatum modo & pag. 772. non in illa solum sed in hac etiam editione.

Pag. 766. v. itidem] In illa Br. ed. Perfigurationes: idque recte.

Pag. 767. v. caus.) Lege, Causas simul aspiciat, vt ibidē legitur. V. disque omn.) Inter vocem *omnibus* & vocem *meteoris* inserta sunt ibidem hæc, quæ periodo addunt quæ deerant, Quotquot cernuntur, cum iis qui apparent concordiam habere. Nanque in omnibus m. &c.

Pag. 768. v. nisterio] In eadem ed. legitur, In omni sua plenissima beatitate. Vox tamen hæc nullam Græcam in nostris exemplis sibi respondentem habet.

Pag. 770. v. corusc.) Muto & ipse *statum* in *flatum*.

Pag. 774. v. nem] Pro tribus quæ habemus hic, quatuor in illa editione ponuntur. Ita enim locus iste ibi legitur, Undique autem vêtosorum circumstantiam quorundam ac partitionem & concretionem & moderationem quorundam pariter atque præf. &c. Sed vnica vox *πᾶς*, duabus hic vocibus Latinis redditur, quarum vnā admittere nequaquam potest.

Pag.

Pag. 780. v. veluti) Scribendum, vt illic, Venti in condensationibus. Alioqui & in cæteris edit. quæ hanc recognitionem non habent, legitur vt in hac: etiam in Antuerpiana, cui Sambucus diuersas lectiones apposuit. V. animal. In eadem illa editione recognita, post hæc, Quæ in plerisque animalibus fiunt, scriptum est, Per autoritatem temporis fiunt: quum alioqui deesset interpretatio horum verborum, καὶ συγπύρηνσιν γίνονται τοῦ καιροῦ. Sed non dubium est quin vox illa *autoritatem* pro alia irrepperit.

Pag. 788. v. turales) Eadem hîc quoque est lectio in cæteris editionibus, etiam in illa quam Sambuco debemus; non dubium tamen quin scribendum sit vt apud Brognolum Partim esse naturales, partim inanes. Naturalium alias quidem necess.

Pag. 790. v. posse) Malo, vt apud eundem, Sapoies item simplices æquam magnifico l.

Pag. 791. v. tia ant.] Ibidem legitur, Æstimatione antecellit.

Pag. 792. v. uire] Non dubito quin Ambr. *spem* scripserit, habemus tamen *speciem* in illa quoque editione.

Pag. 796. v. καίως) Post δικάως scribendum, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικάως, αὐτὸν τὴν δέως.

Pag. 799. v. tos, inf.] Scribendum, Ipsam efficit tempus.

V. vitæ) Malo, vt in illa editione, Quasi aliquid beatæ vitæ deficiat. Alioqui scribendum esset, Quasi aliquid beata vita defideret.

Pag. 801. v. parit) Ibidem, Quod durum nihil sit æternum. Ver. molest.) In eadem edit. Et ea quæ in ipsis definitis est amicitiae securitas. Vbi videmus vocem *securitas* respondere Græcæ ἀσφάλεια.

Pag. 803. v. qui inan.) Scribendum, Qui non inanibus voc.

Pag. 804. v. stit.) In eadem illa editione, Hic ea quidem quæ sunt possibilia, propinqua & familiaria efficit: quæ verò huiusmodi non sunt, non aliena sanè. Quæ autem non poterat, eis se studuit non immiscere.

V. confid.) Scribe, Ad confidendum par.

IN DIOGENIS LAERTII LIBROS INDEX.

A

<i>Αἵρεσις</i> ; & <i>Αἱρετικὸς</i> , <i>vide in</i> Hæresis & Hæretistes.	Achæus poeta 177
ACADEMIA, locus quidam Athenis, in suburbano, nemorosus, qui gymnasia- tion erat 190. <i>Vide</i> Aca- demus. antea Ecademia [<i>sive</i> Hecademia] di- ctus fuit hic locus 191. in academia plurimum solitus philosophari Plato: vnde Academica vocata est quæ ab eo fluxit secta 211. academi- cæ veteris [<i>ita enim scri- bendum est potius quàm</i> academiæ] princeps fuit Plato, mediæ Arcesilaus, novæ Lacydes 9. & 12. academici philosophi, à loco denominati sunt, sicut & Stoici 11. eorum dogmata, <i>vide in</i> Plato- ne & Platoniceis.	Acron medicus 608
Academus heros [<i>ita enim</i> <i>scribendum est, non</i> Aca- demijs] vnde nomen accepit Academia 190	¶ Adimantus Platonis fra- ter 188
<i>Ἀδιαφορία</i> & <i>ἁδιαφορία</i> , <i>vide</i> <i>in</i> Indifferentia.	¶ Agogæ <i>vide in</i> Hæreses
<i>Ἀκρόασις διαλογῶν</i> 128	¶ Ægrotatio in animo 507
	Ægyptii omnes medici 190. ægyptiorum philo- sophia 7. Sepeliendimos 684. ægyptius palmes, <i>vide</i> Zeno Citticus, qui sic dictus
	Ænesidemi in Pyrrhonia introductio 681
	Ænigma Cleobuli 63
	Æqualitatem sectari no- lunt Arcades ac Thebani 100.
	Æschines, philosophus, Socratis discipulus 128. eius dialogi 128. octo
	Æschines 130
	Æsopus 46. & 48
	Æschylus 177
	Æstas quid 531. quando 583
	Ætates anni temporibus accommodatæ 573
	Æthalides, <i>require</i> Pytha- goras.
	Ætna, vbi crateres ignis 611. Æthet

I N D E X.

611.
 Æther quid 523.584.
 Agalyrtus, *vide* Pittacus.
 Agesilaus, imperator exercitus 124.
 Agetor Lamieus 181.
 Agrigentum cur dictum sit amplum 607.
 Agrigentinorum deliciae *ib.*
 Agrippa scepticus quid primus inuenerit 687.
 Ajax 32.
 Aidonens pro aere 615.
 Alcæus 20.
 Alcibiades 103.287.
 Alcimus, oratorum Græciæ eminentissimus 164.
 eius libri 196.
 Alcmaeon Crotoniata, philosophus Pythagoricus 620.
 Alcyoneus Antigonifilius 281.459.
 Alexander Maced. rex 2.
 eius dictum mirabile 85.
 eius magnificentia 388.
 iactantia 197. deum se esse arbitrans 668.
 Alexinus Eliensis, Evbulidis discipulus 160. eius mors 161. alter Hercules, 543. *vide* Cleanthes
 Alyattes rex 57. 58. 66.
 Alyattis filius 56.
 Ἀμειψιότης quid 465.
 Amici seruandi 152.
 Amicitia, quid sit Aristoteli 320, quid Stoicis 513.
 eius tres species 321.
 Amicorum cuncta communia 290.573.713.
 Amicorum par 180.
 Amicus, quid sit Aristoteli 313.
 Amicus amplectendus 148. & 152.
 Amor quid Diogeni 397.
 Amphiarei fanum 183.
 Amphibolia quid Stoicis 474.
 Amyntas Maced. rex 300.
 Ἀναλογητικοὶ 10.
 Anacharsis Scytha philosophus 71. Ei quid mirabile visum sit apud Græcos 73. Eius epistola 74. Eius apophteg. 72.
 Analytica Aristotelis ad quid scripta 319.
 Anaxagoras philosophus 11. *νοῦς* dictus 92.
 Eius sol 92. luna 93. philosophia *ibid.* cælum 95. damnatio 96. obitus 97.
 Anaxagoræ, præter hunc philosophum, tres 99.
 Anaxarchus philosophus Abderites 667. Eius in moræ mira constantia 668. apud Alexandrum regem autoritas 668.
 Vaticinium 669.
 Anaximander philosophus, Thaletis discipulus 9.
 Milesius 89. Gnomonem primus inuenit 88. Horoscopia fabricatus est 89. Sphæram

I N D E X.

- xit *ib.* eius obitus 89
 Anaximander alius *ibid.*
 Anaximenes philosophus
 89. eius natalis obitus-
 que 90. epistolæ *ibid.*
 Anaximenes, pingui a-
 qualiculo rhetor 411. A-
 naximenes tres 90
 Ancora à quo inuenta 74
 Ἀνδράποδα mancipia 407
 Ἀνελυξία quid 465
 Ἀνικαρότης quid *ibid.*
 Anima qualis Aristot. 322
 animæ sensus varius
 194. animæ quot partes
 240
 Animalia Ægyptiis loco
 deorum 7. animalis vox
 quid 470. Animalium
 generatio Archelao vn-
 de sit 99
 Animantium genera 231
 Anni dies, tempora & vi-
 cissitudines, à quo in-
 uenta 18
 & deinceps
 Ἀνικέρειος philosophi 144
 Anniceris Platonis redem-
 ptor 145
 Antagoras Rhodius poëta
 177
 Anticipatio naturalis quid
 470
 Antigonus rex 279. eius ad
 Zenonem epistola 439.
 de Zenone mortuo di-
 ctum 444
 Antipater philosophus
 469. & 478.
- Antipodes & alia in philo-
 sophia quis primò no-
 minarit 201
 antipodes esse 583
 Antifigma Platonis 227
 Antisthenes philosophus
 Atheniensis 12. 365. Eius
 egregiè dicta *ibid.* & deinceps
 per tres sequentes pa-
 ginas. Ἀπλοκίων cognom-
 inatus 372
 Eius scripta 374. Obi-
 tus 376
 Antisthenes alii tres
 376
 Anus domesticæ probrum
 in Thaletem 23
 Anytus exterminatus 116
 Apertè inspicere, à quo di-
 ctum primò fuerit 84
 Apollodorus 469. Apollo-
 dorus κηποτύραντος di-
 ctus 723
 Aporetica philosophia
 675
 Appellatio quid Diogeni
 471
 Ἀπροπρωσία quid 465
 ¶ Aqua quid Thaleti 18
 ¶ Aræ sine nomine, per A-
 theniensium pagos 78
 Arcesilaus philosophus,
 mediæ academix autor
 10. Prytanæus 272. Eius
 epigrammata 273. Eius
 liberalitas 279. Alter A-
 ristippus vocatus 280.
 Eius per lepidum dictum
 282. Triâ testamenta 282
 Obitus

INDEX.

Obitus	283	Aristoteles , philosophus	
arcesilai alii tres	284	Paripateticus, Stagirites	
Archelaus philosophus	98	300. Alexandri præcep-	
archelai alii tres	99	tor 303. Quando natus	
Archepolis donatio	180	305. Præclaræ eius sen-	
Architas Tarentinus, phi-		tentiæ 311. Testamen-	
losophus Pythagoricus		tum 307. Opera seu vo-	
617. Eius epistola ad		lumina	314
Dionysium 199. Ad Pla-		Aristoteles octo	323
tonem altera 618. Eius		aristoteles quidam co-	
studium 619. Inuentum		gnomento Mythus 30.	
620.		Arius pagus	78
Archytæ quatuor	619	ἀρίστης scepticorum 678	
Arcta Aristippi filia philo-		Artaphernes satrapa	140
sophans	135. & 145	Articulus in oratione, quid	
Arimanius qui & Pluto	6	472	
Aristagoras Milesius	49	Artium genera	246.
Aristippus Cyrenaicus phi-		artium propria vocabu-	
losophus 131. Eius luxu-		la , require in Summ s	
ria 132. Patientia	133	decretorum philosophi-	
Libri	144	corum	
aristippus quidam <i>ἄριστος</i>	143	Asclepiades Menedemi a-	
aristippi alii quatuor	43	micus seu Pylades 180	
Aristo Argius palæstrita		Asdrubal, 298. <i>vide</i> Clito-	
188. aristot alius , Ilietes,		machus	
Peripateticus	539	Asteriscus Platonis	226
aristo Chius , philoso-		Astraptychi	2
phus Stoicus 433. 536.		Astydamantis imago	117
eius volumina	538	Athenas quis Physicam	
aristo Platonis pater		philosophiam inuexit	
186		98	
Aristones sex	139	atheus dictus Diodorus, &	
aristonis liber de Hera-		postea deus 145. 166	
clito	630	Atheniensium pœnitentia	
Aristonij philosophi	537	116. de Zenone decre-	
ἀριστοκράτης quid	569	tum	230
Aristogiton tyrannicida		Atlas Lybicus	1
64		Atomi infiniti 667. &	735
		Attalus rex	295
		Avaritia quid Stoicis	292

I N D E X.

Aures in pedibus quis ha-		esse omnia quæ sunt	
buit	140		499
Autumnus quid	530	Bonum quoruplex	246
Ἀξίωμα quid	477	Bonorum genera	234. &
axioma, Lat. enunciaturum			249
477. & seq.		Boron philosophus Athe-	
Axiothea Phliasia	253	nienſis	630
B		Bryſon Achiuus	419
Apud Babylonios fuerunt		Butio ſeu Betio quidam	
Chaldæi	I	ex Bionis philoſophiſa-	
A barbaris initium ſum-		miliaribus	290
piſſe philoſophiam qui-		C	
dam putant 1. non à bar-		Caduidas, Scytharum rex	
baris, ſed à Græcis initiũ			71
ſumpſit 2. barbaram ap-		Cælum, cauſa totius ge-	
pellationem abhorret		nerationis, Platoni	229.
philoſophia	4	plura de cælo require in	
barbariſmus in oratione		ſummis decretorum	
473		philoſophicorum.	
Bafilides Epicureus	723	Calliſthenes Olynthius	
Bathyclis Arcadis phiala			303
19		Canon Epicuri	726
Batis, Epicuri ſoror	721	Carneades philoſophus	
Baton Ponticus, require		Cyrenęus 204. eius mors	
Menippus			296
Beneficię genera	243	Carneades alius	298
Berenice Ptolemæi vxor		Categorema dicitur quod	
353		de aliquo enuntiat	
¶ Bias Prienęus 565. eius			476
obitus 58. opus 59. ſen-		καὶ δὴ τίς quid	452
tentię	ibid.	¶ Cebes philoſophus The-	
Bion philoſophus, Bory-		banus 172. eius dialogi	
ſthenites 284. eius		ibid.	
commentaria & ſen-		Celtę Druides	I
tentię 286. obitus eius		Cepas edere, prouerbiũ	
290			58
Biones decem	292	Cephiſodorus magiſtere-	
Boethii iudicia	470	quitum	124
Bona omnia paria Stoicis		Ceramicum	436
499		Cerannium	226
Bona, vel mala, vel neutra,		¶ Chabrias dux	200
			καὶ γὰρ

I N D E X.

Χαλδæi 1. Astronomi 223. & 715	Cogitatio quid 473
Χαριτοβλέβαρος vide Demetrius Phalereus	Colotes Epicureus 723
Charonia 512	Cometæ 531
Χειρὸς 55	Commentaria à quo primo inscripta 120
Χειρὸς πύς <i>ibid.</i>	Compositio quid 473
Chersonesus ab Atheniensibus vendicata 31	Coniunctio in oratione quid Stoicis 472
Chilon philosophus, Lacedæmonius 46. eius præcepta 47. obitus 49.	Consilium tripartitū 249
Chilonia breuitas 49	<i>Nisi potius dicendū</i> Consultatio tripartita. est enim ibi <i>συμβουλία</i> . At verò pag. 245 vbi <i>συμβουλί</i> . vertit sanam cōsultationem, malim Sanum consilium vel bonum consilium.
Χρῖα Aristippi 144	Contrariorum genera 248
Chrysippus philosophus Stoicus 549. eius volumina quinque supra septinginta 550. & 557.	Κορη & Nymphæ Pythagoricæ 174
Imago 552. <i>Κορυμππ</i> vocatus <i>ib.</i> eius obitus 554. Interrogatiunculæ 555	Corpus quid Stoicis 470
Chrysipp. alij quatuor 595	Coruscatio quid Stoicis 532
Cilicum latrocinia 684	Cotys Thracius 672
Ciuitatis species 235	Cranium , gymnasium 414
Cleanthes , philosophus Stoicus, Assius 541. <i>φαστίτης</i> vocatus 542. Hercules alter dictus 543. eius libri 546. obitus 547	Crantor philosophus Solensis 269. eius cōmentaria <i>ib.</i> poemata 270. obitus 271.
Clearchus Solensis 6	Cratæa mater Periandri 66
Cleobis & Biton 35	Crateres ignei Ætnæ 611
Cleobulina Thaletis mater 15	Crates philosophus Atheniensis 266. eius libri 268. Discipuli <i>ib.</i> Crates philosophus Thebanus 419. eius de vera patria memorabile responsum 425
Cleobulina Cleobuli filia 62	Epist. liber 428
Cleobulus sapiens 61	
Clitomachus philosophus 298. eius volumina <i>ib.</i>	

I N D E X.

<p>Crateres decem 268</p> <p>Criterion <i>vide</i> Iudicium</p> <p>Crito, philosophus Athe-
niensis 169. eius dialogi
<i>ibid.</i></p> <p>Crobylus sycophanta 201</p> <p>¶ Cubus à quo primum
omnium inuentus 620</p> <p>¶ Κυκλῶν <i>vide</i> Heraclitus</p> <p>Cylindri Epicuri 723</p> <p>Cylonium scelus 78</p> <p>Cynici philosophi 431. Eo-
rum decreta, placita seu
opiniones <i>ibid.</i></p> <p>Cynismus dictus est esse
via brevis ad virtutem
432</p> <p>Cynicam sectam dictam
Cynismum, instituit
Aristippus 366</p> <p>Κυόσαρκες, gymnasium 372
& 537</p> <p>Cypselus 27 Periandri pa-
ter 65. Filius 65</p> <p>Cyrenai ci philosophi 11. &
145. Eorum opiniones
<i>ibi.</i></p> <p>Cyrus, rex 17
cyri παύσις 419</p> <p>Cythere, insula 48</p> | <p>epistola 635</p> <p>¶ Decorum quid Stoicis
472</p> <p>Definitio quid Stoicis 473</p> <p>Delio quodā natatore in-
digent, <i>proverbialiter di-
ctum</i> 103</p> <p>Demarati consilium 48</p> <p>Demetrius Phalereus 351
Eius imagines una ex-
cepta, deiectæ 352. Mors
353. opera 354. Deme-
trii memorabiles vigin-
ti 356</p> <p>Democritus, philosophus
Milesius 650. Πένταθλος
in philosophia 652. eius
obitus 656. opiniones,
seu placita 657. Libri
658. Democriti sex 661</p> <p>Demonstratio quid 464</p> <p>Demonsthenis volubili-
tas 160. obitus 306</p> <p>Descriptio quid Stoicis
473</p> <p>Deus cognomento dictus
Theodorus 145. 166.</p> <p>Deus Platoni qualis 230
qualis Aristoteli 321
qualis Stoicis 527
dei effigies incognita
Ægyptiis 8. deorū pro-
prium 433</p> <p>Dialecticta à quo cœpit
12. ei quid proprium <i>ib.</i>
ea quid sit 462. quorn-
plex 463. Stoicis quid
475. quo differat à rhe-
torica 462. eius artis
propria vocabula requi-
re in summis decretorū
philo-</p> |
|---|---|

- philosophicorum
 ΔΙ ΛΕΚΤΙΚΟΙ 12
 Diacosmus magnus 664
 paruas 665
 Dialogus vnde composi-
 tus 215
 dialogos quis primò in-
 troduserit 201
 Dicere ac pronūtiare quid
 differant 471
 Dictio quid Stoicis 471
 dictionis elemēta quot
ibid. dii vt plurimum i-
 gnei 231. dii verendi 79
 Dimylus princeps 95
 Diochætas Pythagoricus
 641
 Diodorus philosophus,
 Iaseus, Cronus cogno-
 minatus 162
 Diogenes Apolloniates,
 philosophus 666. eius
 opiniones *ib.*
 Diogenes philosophus Si-
 nopeus, Cynicus 377.
 eius perseuerantia 378
 pallium duplicatum *ib.*
 pera 379. baculus *ibid.*
 dolium pro domo *ib.* la-
 borum tolerātia *ib.* acre
 iudicium in despicien-
 dis aliis, *ib.* Cur in fa-
 tiem sepeliri voluit 384
 canis laudatorum per se
 385. eius vilitas 388. Ra-
 tiocinatio *ibid.* parafiti
 389. canis à Platone vo-
 catus 390. qualis canis
 400. cur canis 403. eius
 auditores 413. obitus *ib.*
 sepulcrum 415. Statuæ
ib. Volumina 416. disci-
 puli 419
 Diogenes quinque *ibid.*
 Diomedon 312. *vide* Near-
 chus 645
 Dionysius Corinthi, *pro-*
uerbium 207
 Disciplina quid quibull-
 bet esse dixerit Dioge-
 nes 408. disciplinæ
 species 256
 Discipulæ Platonis 253.
His autem addi potest ea
cui Diogenes opus hoc
suum dedicauit: quam
compellat cum alibi, tū
pag. 214. φιλοπλάτωνα ap-
pellans
 Diuidua 250
 Dogmata Academicorū,
vide Plato & Platonici.
 Epicureorum, *vide* Epi-
 curus: Peripateticorum,
vide Peripatetici. Stoi-
 corum, *vide* Stoici phi-
 losophi: *ac ita in aliis.*
 dogmata quæ vocentur
 217. dogmatici philoso-
 phi 10
 Dogmatistæ quid pro-
 prium 217
 Draco legislator 37
 Druidæ Celtæ 1. Eorum
 obscura philosophia 4
 Ducæ asinarum 424
 E
 Ebrios duplici incommo-
 do esse afficiendos 242
 Ε' γὰρ μὲν 242
 Ecademia prius dicta
 quæ postea Academia.
 Dddd iij

I N D E X.

- Scribitur & Hecademia*
 191
 Eclipsis quomodo fiat 527
 Εκλεικῆ 14
 Εκλεκτικοὶ 11
 ¶ Ελεγχος artium Speusippi 255
 Elementa vocalia quot 471
 Elementum quid 521
 Eliaci philosophi 158
 ¶ Empedocles philosophus Agrigētinus 600.
 Καλυπτανέμαρ vocatum
 legimus 605. eius ia-
 ctantia & amor sui 609.
 eius placita 615. versus
 616
 ¶ Εἴ τι καὶ νέεα 38
 Εἴ τιτέλεχαια 322
 ¶ Epaminondas Theba-
 norum dux 124
 Ephectica philosophia 675
 Εἴρετικοὶ 10
 Epicharmus Cous, philo-
 sophus Pythagoricus
 616. eius statuae inscri-
 ptum epigramma *ibid.*
 Notæ 617. Obitus *ibid.*
 Commentaria *ib.*
 Epicurus, philosophus A-
 theniensis 706. eius
 scorta 711. Natalis 716.
 Schola *ibid.* Obitus *ibid.*
 Vita, finis, testamentum
 717. Epistola 720. disci-
 puli 721. Monumenta
 722. ex eius ludo no-
 biliores 723. Optima
 & præclara volumina
 724. eius philosophiæ
 diuisio 725. eius episto-
 læ tres singulares, seu
 Summæ totius philoso-
 phiæ. Prima est pag. 729.
 secunda 750. Tertia
 784
 Epicurei philosophi 11.
 Eorum dogmata 724.
 & deinceps in finem ope-
 ris
 Epimenides philosophus
 Gnosius 77. eius opera
 79. epistola 80. Æacus
 dictus 81. Cretensibus in-
 star dei *ibid.* Curetis ap-
 pellatione honoratus
 82. epimenides alii tres
ibid.
 ¶ Εἴρετικοὶ 12
 Eretrici philosophi à quo
 ita nominati 158
 Eristhenea 65
 Εἴρετικοὶ, philosophi 158
 Eruditio quid præstet 312
 ¶ Ethice philosophia, id est
 moralis 460. vna è tribus
 partibus philosophiæ,
 12. & aliis plerisque locis
 à Socrate inuenta 9. &
 98. & 102. quid ei pro-
 prium 12. ethice decem
 habuit hereses, id est se-
 ctas 102
 Ethici philosophi 12
 ¶ EVagoras, Cleobuli pa-
 ter 61
 EVanthes Milesius 19
 EVbulides Milesius 160
 Aristotelis aduersarius
 160
 eius

I N D E X.

eius auditores 162
EVclides philosophus 158
 eius philosophia 159
 Dialogi 160
EVdæmonici philosophi
 II
EΥ δίαγιν 223
EVdoxus Gnidius philo-
 sophus Pythagoricus
 622. eius opus 624. Cō-
 mentaria 625. obitus i-
bid. **E**υδοξος appellatus
 626
EVdoxi quatuor 625
Evidentia quid Stoicis
 472. Hac appellatione
 sæpe redditur Græcum
εὐδαιμονία ut pagina 538
 Sicque apud Epicurum
 pag. 800. sed apud eun-
 dem *εὐδαιμονία* duobus
 locis. verum & *εὐδαιμονία*
ab hoc interprete redditur
illo eodem vocabulo. Qui-
 netiam *εὐδαιμονία* ita in-
 terpretatur: de quo *vide*
in Perspicuitas
EVmolpus (a quo **EV**-
 molpidæ) Musæi pater
 3
EVphorbus Phryx 17 Re-
 quire plura in Pythago-
 ra
EΥ προείλην 223
EVripidis dubitatio 677
EΥ δούρειος quid Democrito
 philosopho 658
Examius Thaletis pater
 15
Excestidas, Solonis pater
 30

Exercitatio quotuplex
 Diogeni 406
 F
Fabis cur abstinendum
 588
Facula 531
Fatum quid 529. & 584
Felicitas quotuplex 245
 qui Aristoteli 320
Figuli rota a quo inuen-
 ta 74. finis bonorum 233
Rerum quotuplex 244
F de fortuna sententia E-
 picuri 792
Frugalitas quomodo cē-
 seatur bonum Epicureis
 790
Fulmen quid 532
 G
Galli gallinacei Midæ 108
Gastro, *vide* Pittacus.
Γαστήρ 55
Genera philosophiæ 461
Genus quid Stoicis 473
Glaucon, Pædonis frater
 18. & 188
 glauconis philosophi
 Atheniensis dialogi 171
Glycon, quare in Lycon
 344
Gnomon, a quo innen-
 tus 88
Gnurus Scythæ 71
Gobryæ 2
G A Græcis non solum
 philosophia, sed ipsum
 hominum genus ma-
 nauit 2
Graci primo parvis, sub-
 D d d d iij

I N D E X.

inde maioribus pocu-
lis potantes 73
græcorum intemperan-
tia 403. continentia
684
Græcismus quid Stoicis
472
Grammaticæ vim quis
omnium primus sit spe-
culatus 261
Grando quid 532. & 774
Gratiæ in arce Atheniensi
vestitæ, eius opus 100
Gratiarum signa 252
Grylli honesta mors 124
¶ Gymnasia Atheniensia
vide, Cynosarges, & Ly-
ceum & Stoa
Gymnosophistæ . mortis
contemptores 3

H

Hæresis in philosophia vo-
catur quæ à Latinis secta
dicitur. Fueruntque enu-
merata ab Hippoboto hæ-
reses novem 13
eædem dictæ & agogæ
ibid. Hæretistes, id est
sectæ propriæ inuentor
527
Halys fluuius 25
Η γινῆταικοι philosophi 1. 4
Hegeſias πρὸς Διονύσιον 145
Η γ' ἑστὸς 176
Helena ab Alexandro ra-
pta 21
Heliotropium 84
Hellenismus *vide* in Græ-

cismus
Heraclidæ 65
heraclides Ponticus,
philosophus 8. & 65. &
358. Pompicus dictus
Atticis *ib.* eius monu-
menta *ibid.* eius draco,
seu impostura 361. obi-
tus 362
heraclidæ quatuorde-
cim 363
Heracritus philosophus
Ephesius 627. eius obi-
tus 629. liber 630 placi-
ta 631. epistola ad Da-
rium regem 636
heracliti quinque 638
heraclitij qui 631
Hercules alter, *vide* in Cle-
anthes
Herillus philosophus Car-
thaginienſis 539. eius
philosophia *ibid.* libri
540. obitus 541
Hermias eunuchus, Atar-
nensium tyrannus 301
In eum hymnus 301
¶ Hieronymus Rhodius
17
Hipparchia Metroclis so-
ror, philosophans fœ-
mina 425
Hippasus Metapontinus,
philosophus Pythagori-
cus. 621 hippasi duo *ib.*
Homerus, Epicus Sopho-
cles 266. Scepticæ sectæ
princeps 676. eius poe-
ma de virtute & iustitia
compositum esse 95

INDEX.

Hominis vox quid	470
hominum generatio	
Archelao qualis	99
honesta quæ	194
¶ Humana ætas secundum Pythagoram distincta	573
humanæ vitæ terminus Soloni quis	36
humanitas quotuplex	245
¶ Hyems	531
Hyrradius, Pittaci pater	59
I	
Iactare digitos solitus Socrates	102
¶ Idea Platonis ideæ	225 194
iερουμενους , magistratus	393
¶ Ignis elementum quale	632
Impietatis damnatus Anaxagoras à Cleone	96
Indefinitum quid	479
Indifferens quod Græcè ἀδιαφοροῦς Item ἀδιάφορα κατ' ἴδιον περιγεγραμμένα apud Stoicos	499
Indifferētia,quæ ἀδιαφορία, quam inuenisse dicitur Miltiades Chius	459.
vide & 673. Indifferētē viuere, ἀδίαφορος ἐχούσα ζήν	516
Indigentia, quid	506
Individua	250
Inductio , quid & quotuplex	218
inductio per consequēs quotuplex	219.
Per contrarium quid	218
Inquisitionis modum per resolutionem quis primus introduxerit	201
Intelligibile quid Platoni	192
¶ Ionica philosophia 9. & 10.A quo initium accepit	567
¶ Iphicrates dux iππιάρχης Xenophontis	108 126
Ipse dixit,prouerbium	597
¶ Iracundia quid Stoicis	506
Sed vox Græca sonat potius quod Latinis dicitur Simultas	
Iris	530
¶ Isis	7
¶ Italica philosophia A quo cœpit	9 567
¶ Iudæorum origo	6
Iudiciū (pro eo quod criterium à Græcis dicitur) quid sit Chrysippo Quid scepticis	470 698
Iugulare mortuos,prouerbium	179
Jupiter Eclius Jupiter Oromasdes magorum Jupiter iurator	26 587
Iusta quæ	194
Iustitiæ genera	236
Iuuenibus quid conueniat	

I N D E X.

- 449 **L**
Labor à quo habitus sit res
 bona 366
Lacydes philosophus Cy-
 renæus, nouæ institutor
 academix 10. & 293. Eius
 lepidum dictum 204
 Obitus *ib.*
Lacydium 295
Lais, scortum 257
Λακταδισα, Pyrrhonis opus
 670
Λαμπετος 352
Lamprocles 107
Lampfacus 97. & 716
Lapis de cælo lapsus 95
¶ Leander Milesius 19
Leges ciuibus suis tulit EV-
 doxus 624
Legationes duæ Xenoera-
 tis 257. & 258. legatio Ar-
 cesilai 280
Legislatoris quid proprium
 217
Lemocritus, *require* Demo-
 critus philosophus
Leon, Sicyoniorum tyran-
 nus 8
Leucippus philosophus
 647. eius *placita* *ib.* & *se-*
qu. pag.
Lex quotuplex 238
¶ Liberi qui sint Zenoni
 457
¶ Lobon Argiuis 23
Loci philosophix 641
Locus, res omnium maxi-
 ma Thalcei 23
Logica, vna è tribus philo-
 sophix partibus 12. 460
 & *aliis plerisque locis*
- Λόγος** ὁ ὅτι φιλοσοφία, (*id est*,
 Ratio philosophix, vel
 potius, Oratio philoso-
 phiæ) est tripartitus 460
Logotropos, quid Stoicis
 484
Loquutio, quid Stoicis 471
Luna Aegyptiis dea 7. e-
 ius defectus, Epicuro 767
Lupinorum vis 425. natura
 452
¶ Lyceum 301. & 306
Lycon philosophus Troa-
 densis 344. Glycon voca-
 tus 344. eius obitus 346
 testamentum 347. Lycop-
 nes quatuor 346
Lycophron, Periandri fi-
 lius 65. Lycophron alius,
 poeta tragicus 177
Lyfis, Periandri vxor 65
 M
Magistratus quotuplex 141
Magi reorum philosophia,
 vestitus, victus, vita 5
Mala *vide* in Bona
Manethus 7
Marathonix pugnx duces
 fortissimi 37
Massagetarum vxores com-
 munes 684
Mathematicus. Theodorus
 mathematicus 19
Mausoli sepulcrum 95
Medicinæ quinque species
 237
Megabyzus Dianæ sacerdos
 121
Megarenses philosophi 10
Megarici philosophi à quo
 denominati 185. megari-

I N D E X

corum sententia de vir-
tute 537	Monimus, philosophus Sy-
racusanus 416. eius o-
pera 418
Melanchrus, Lesbi tyran-
nus 50	Moralis philosophia, <i>vide</i>
<i>in Ethice</i>
Melissa, Periandri vxor 65	Mors Diogeni qualis 412
Melissus, philosophus Sa-
mius 643 eius philoso-
phia 644	Mos sepeliendi apud Athe-
nienſes 32
Melleus laqueus 397	¶ Mundus Aegyptiorum 7
Menedemus philosophus
172 eius grauitas 173	Thaletis Mileſij 118. pa-
tria, Theodoro 153. Pla-
tonis 229
Summa cum Asclepiade
coniunctio 180 supersti-
tio 431 vestis <i>ib.</i> imago
177	Mundi infiniti epicuro 735
Menedemus alter 32. Co-
tis vel Colotæ Lampſa-
ceni discipulus 431	<i>Μουνυχία</i> apud Athenienſes
81
Menelaus 71	Mus, seruus epicuri, philo-
sophiæ studiosus 708
Menippus, philosophus
Cynicus, Phœnix 429	Musæus, Athenis clarus 3
eius volumina 430	Musiæ genera 239
Menippi sex <i>ib.</i>	Mutæ quot 471
Mens, res velocissima Tha-
leti 23	¶ Myſon Cheneus philoso-
phus 20. & 74. homi-
num osor 76
Meteororum summa ex E-
picuri philosophia 761	Mythus, Lysimachi dis-
pensator 155. 709
<i>in consequent. plus</i>	N
Metrocles philosophus,
Maronites 425. eius o-
bitus 426. discipuli <i>ib.</i>	Natura 528
Metrodorus Athenienſis,
Epicureus 721. Eius libri
722	Naturalis philosophia, <i>vi-
de Physice</i>
Midæ regis epigramma 62	Nautica astrologia Phoci
Samiij 15
Midas tonsor 108	¶ Neanthes Cyzicenus 69.
& 613
Mimnermo sexagesimus
annus fatalis 40	Nearchus tyrannus 645
Minerva Phidiæ 165	Nestis, aqua 615
Mithridatis in Platonem
honor 202	Neutra <i>vide in</i> Bona. neu-
tra prædicata Stoicis quæ
sint 446
	¶ Nicocreon Cypri tyran-
nus 667

I N D E X.

Nilus Ægyptius 2. Nilus	P
quando excrescit 25	Παναῖ ἀναξ, Epicuri 709
¶ Nobilitatis species 230	¶ Pæones, qui mortuos ha- beant 684
Noctuam Athenas, <i>prover-</i> <i>bium</i> 215	Pallium quis philosopho- rum primus duplicavit 370. 378. Item quis eius simplicis vsum primus habuit 378
Nomen quid Stoicis 472	Paræbates auditor Epiti- midis Cyrenæi 145. Pa- tæbates Cyrenæus 178
Nosce teipsum 26	Parmenides, philosophus Eleates 641. eius philo- sophia <i>ib.</i>
Νοστογνομήνη medicina 237	Parmenides alius orator 643
¶ Nymphæ, <i>vide</i> Κορη.	Partitio quid Stoicis 474
O	Passionum affectuumque animi vocabula (vt an- gor, timor, & id genus a- lia) require in singularum sectarum philosophica- rum dogmatis seu decre- tis.
Obelus periestigmenus Platonis 226	Pausanias ἡρακλεῖος 637
Obliqui casus 476	Pazatæ 2
¶ Ochus Phœnix 1	¶ Peccata Stoicis paria 510
¶ Odium quid Stoicis 506	Penelopes proci 141. An- cillæ <i>ibid.</i>
¶ OEreus vicus 74	Percontatio 477
¶ Oleum vesaniæ pharma- cum Anacharsidi 73	Perdiccas 707
¶ Onesicritus philosophus Cynicus 419. opus eius <i>ib.</i>	Perdix quinquaginta dra- chmis emptæ 132
¶ Opinio quid 417	Perfecta quæ Stoicis 475
¶ Oratio quid Stoicis 471	Perfectæ virtutis species 240
rationis genera 238. par- tes, secundum Stoicos 471. virtutes orationis 472. vitia 473. orationis perspicuitas <i>vide in</i> Pers- picuitas. orationis rheto- ricæ diuisio 463	Periander Corinthius 65 eius vxor ac liberi <i>ib.</i> Mors incerta 66. Tyran- nis 67. Cenotaphium <i>ib.</i>
Oratoriæ campos qui pri- mū aperuerint 101. ora- toriæ species 241	
Ὀρεστίαν 89	
Orpheus Thrax 4	
Ὀρδογώνιος trianguli quis inuenierit 575	
¶ Osiris 7	
Ὀπίδες sermones 463	

I N D E X.

Sententiæ seu dicta 68.
 epistolæ 69. & 70. Pe-
 riantri duo 69
 Peripatetici philosophi 11.
 eorum dogmata seu de-
 creta, *require* Aristoteles
 Περὶ τῆς ἐν τῷ Λυκείῳ 301
 Persarum regnum ab A-
 lexandro eversum 2
 persarum intemperantia
 684
 Perspicuitas orationis, quid
 sit 472. Græcè *σαφής*,
quod minus aptè ab inter-
prete redditur Eviden-
 tia *ibid.* una est ex virtu-
 tibus orationis *ibid.*
 Perturbatio quid Zenoni
 504. eius genera quot sunt
 504
 Pestis quæ expiata Athenis
 78
 Phædon philosophus 157
 eius dialogi 158
 Phalanthus cognomento
 Siren 536
 Phantasia quid 467. eius
 genera *ib.* & 468
 Phantasina quid & quo-
 modo à phantasia diffe-
 rat 467
 Phanum verendorum deo-
 rum 79
 Πλάτων Platonis quid 225
 Pherecydes philosophus
 Syrius 81. eius libellus
 84. Incerta mors 83.
 pherecydes duo 84
 Phiala Bathyclis 19
 Philaidarum familia 706
 Φίλων Φίλωνος

Philippus Amyntæ F. 125
 Philista Pyrrhonis soror
 673
 Philolaus Crotoniata, phi-
 losophus Pythagoricus
 621
 Affectatæ tyrannidis sus-
 pectus *ib.* eius opinio
ib. Liber 622
 Philosophari quid Dio-
 geni 405
 Philosophia ab utris i-
 nitium sumpserit, à Græ-
 cis an à barbaris *De hoc*
per totum fere proæ-
mium.
 philosophiam Pythago-
 ras primus dixit. & se
 philosophum nomina-
 vit: quum antea sophia
 diceretur, & qui ea e-
 rant præditi, sophoi ap-
 pellarentur 8. *Vide σοφία.*
 Plato interdum philo-
 sophiam & sophiam se-
 parat, interdum coniu-
 git 224. philosophia tres
 in partes diuiditur, Phy-
 sicam, Ethicam, Logi-
 cam, 460. & 461. *atque*
alibi. At in ipso proæmio
tertiam partem vocari
dialecticam videmus: at-
que tertio loco poni 12. E-
 picurus autem diuisit in
 Canonicam, Physicam
 & ethicam 725. philoso-
 phia diuiditur in theo-
 reticam & practicam
 318. philosophiæ pro-
 prium est cuiusque rei

I N D E X.

- tempus scire 281
 Philosophi, qui antea so-
 phoi dicti fuerant 8. ex
 philosophis alij aliunde
 fuerunt cognominati 11.
 ex philosophis alij dog-
 matici, alij ephectici 11.
 philosophorum histo-
 riam primus scripsit Xe-
 nophon 120
 Phryne nobile scortum 256
 & 403
 Phrynon Atheniensium
 dux 50
 Physica philosophia, *id est*
naturalis, vna e tribus
 philosophiae partibus,
 12. & 460. *aliisque mul-*
tis locis. Socrates ethicæ
 deditus fuit, quod phy-
 sicam nihil ad officia vi-
 tæ necessariam esse ani-
 maduerteret 102. in quot
 locos diuisa fuerit à
 Stoicis physice 518. phy-
 sici philosophi dicti qui
 de natura rerum scripse-
 re 11
 Πύλαιοντιος porticus 437
 Πύστιντος tyrannus 33.
 70. & 87. eius astutia
 44
 Pittacus Mitylenæus 50.
 eius dicta 52. opera 53.
 mors 53. sententia 54. e-
 pistola 56
 pittacius ager 51
 pittacus alter legislator
 54
 Plato veteris Academiae in-
 stitutor 9. eius parentes,
 patria, peregrinatio, phi-
 losophia, vita, finis &
 huiusmodi à p. 186. in
 multam seriem, nempe
 in p. 252. leguntur. eius
 discipuli 213. dialogi
 quinquaginta sex 220.
 librorum expositio 225.
 epigrammatum amatoria
 204. & *deinceps in* 207.
 imago musis dicata 201.
 ad Archytam responsum
 618. statua cum inscri-
 ptione 202. librorum
 notæ 226. epistolæ mo-
 rales 223. mensalitas &
 cyathitas 398. homo
 390. Epitaphia 212. Te-
 stamentum 211. Plato-
 nis discipulæ *vide in* Dis-
 cipulæ
 Platones alij quatuor
 251
 Platonis & Platonico-
 rum dogmata 226. &
deinceps in conseq.
 Pluto Arimanius mago-
 rum 6
 Poema quid Stoicis 473
 Poësis *ibid.*
 Pogonia 531
 Polemon, philosophus A-
 theniensis 263. urbanus,
 adiuncta mira constan-
 tia 265. eius obitus 266
 Polycrates Sami tyrannus
 89
 Potamon Alexandrinus
 14
 Potentia quotuplex 244
 Potidæa 103

- Πραξιμαχὸς 318
 Prædicatum quid Stoicis
 476. prædicatorum divi-
 fio *ibid.*
Vide Categorema
 Praylus à Troade 704. e-
 ius constantia *ibid.*
 Priene, Thebanorum co-
 lonia 57. Biantis patria
ib.
 prienæ causa 58
 Procleus, epidaureſium ty-
 rannus 65
 Propositio quid 217
 Protagoras philosophus
 661
 sapientia vocatus *ib.* e-
 ius philosophia *ib.* in-
 ventum 663. libri 664.
 obitus 665
 Protagoræ item alij duo
 666
 Πρωτάρχης epicureorum 729
 Prudentia quantum a cæ-
 teris virtutibus differat
 288. philosophiam ante-
 cellit prudentia, ex qua
 reliquæ omnes virtutes
 oriuntur 791
 Prytaneum 115
 ¶ Ptolemæus Lagi F. 155
 Ptolemæus Leucus, epicu-
 reus 723
 Ptolemæus Melas epicu-
 reus *ibid.*
 Ptolemæus Philadelphus
 339
 Ptolemæus philopater
 548. Ptolemæus Soter
 162. & 165
 ¶ Pueris tria necessaria 312
 Pulchritudinis species 239
 pulchritudo quid Zeno-
 ni 450
 ¶ Pyladis & Orestis amici-
 tia socialis 235
 Πυρρὸς animalia 682
 Pyrrho, philosophus alien-
 ſus 669. eius commen-
 tum *ib.* philosophia 670.
 pontifex in patria 672.
 dei instar inter homines
ib. eius indifferentia 673
 discipuli 674. furor *ib.*
 dogmatis sectæ 675. ra-
 tio 681
 pyrrhonia secta repudiata
 13
 pyrrhonij philosophi 675.
 eorum sectæ *ibid.*
 In pyrrhonia introdu-
 ctio Ænesidemij 681
 Pythagoras philosophus 8.
 & 571. eius volumina *ib.*
 Sententiæ 578. Victus
 579. Vestis *ib.* dogmata
 580. obitus 595. episto-
 la 599.
 Pythagoras pugil *ibi.*
 Pythagoræ alij multi
 596. Pythagoras Hera-
 cliti discipulus 627
 Pythocles ab Epicuro ada-
 matus 709. & ad eum
 epistola 725
 Q
 Quadriloquia Platonis
 210
 Quaestiones Thaleti pro-
 positæ 24. Item in alijs
 philos.

- Quid** eximium habeant
 philosophi Aristippo 133
Quid facile quidve diffi-
 cile 24
Quis felix *ib.*
 R
Recta quæ Stoicis 476
Rectè dicere quotuplex
 240
Regnū quotuplex 235. 236
Rerum naturalium omnium
 summa 729. *require*
 Summa
Respublica recta 411
Retis iactus emptus 18. &
 21
Rhetorica quid 462. quo-
 tplex 463
 rhetoricæ vis & officiū
 219. rhetoricæ & diale-
 cticæ differentia 462
Romanorum sepeliendi
 mos 684
 S
Sacer morbus Heraclito
 quid 631
Sapientes à Græcis σοφοί
 dicti, quinā habiti fue-
 rint 9. Dicæarchi de iis
 opinio 26. qui sophoi
 prius dicebantur, id est
sapientes, postea philo-
 sophoi fuerunt appella-
 ti, id est *sapientie studiosi*:
 & primus Pythagoras
 philosophum se vocauit
 8. Sapiens quem statuūt
 Stoici, qualis, *vide* in
 Zenone Cittico, *pluri-*
mis in locis: lege & Epi-
 curum de suo sapiente,

in x libro huius operis

Σαρδηνος 55

¶ *Ξανθια* & trigona quis
 inuenerit 17

Σ αἰ εἰ quid 155

 Sceptica philosophia quæ
 675. eius (seu Pyrrho-
 niæ) cultorer 676

 sceptici philosophi quid
 contenderint 678

 Sceptica secta, quæ & Pyr-
 rhonia 1. & 675.

 Scientia dominandi homi-
 nibus, qua Diogenes
 præditum se dicebat 412.
 scientia qualis fuerit
 quam erillus philoso-
 phus tanquam finem
 proponebat 539

 Scirpalus princeps pirata-
 rum à quibus compre-
 hensus fuit Diogenes
 412

 Scotta regum Diogenes re-
 ginas esse dicebat quòd
 peterent quæcunque vel-
 lent 405

Scythia fuit Anacharsis 71

 Scythicum dicendi genus
 de quibus dictum fuerit
 prouerbialiter, Anachar-
 sidi prouerbij occasio-
 nem præbente 71

 ¶ Secta pro eo quod à
 Græcis dicitur αἵρεσις 3.
 sectæ philosophicæ à
 quibusdam enumeratæ
 nouem 13. sectam Pyr-
 rhoniam quidam ex par-
 te sectam esse dicunt, ex
 parte esse negant 13. inter
 sectam

I N D E X.

- sectam Stoicorum & Cynicorum societas quædam est 432
 Σελυδου Atheniensibus inuexit primus Solon, quæ erat corporum possessionumque redemptio. Sic autem & ipsa lex appellata fuit 30
 Seleucus grammaticus 634
 Seminis appellatio cui rei tribui possit 535
 Σελυδου & Druidæ, apud Celtas 1
 Sempiternorum natura semper similis & eadem est 192
 Sensus quomodo definatur à Stoicis 468. de iis quæ sensibus percipiuntur dicebant se inquirere Pyrrhonij 680. ex sensuum poris differentibus dubitandi occasionem sumebant Pyrrhonij 683
 Sensibile quid Platoni 192. sensibiles phantasie Stoicis quæ 467
 Sermonis seu orationis genera quinque statuebat Plato 238. Sermonis definitio quam primus Aristhenes proposuit 366. sermonem imaginem quandam operis esse dicebat Solon 39
 Serui nutrientium non sunt, leones: sed leonum illi qui ipsos nutriunt 413
 Signum (quod Græcis σημεῖον) negabant esse Pyrrhonij 692
 Silli opus Timonis sceptici, in tres libros diuisum, quibus in dogmaticos omnes philosophos conuitia & maledicta ingerit 701
 Simmias Thebanus philosophus 171. eius dialogi *ib.*
 Simon philosophus Atheniensis 70. eius dialogi *ib.* Simones alij tres 171
 Simultas *vide* in Iraeundia
 Simus Dionysij quaestor 138
 Siren cognominatus Phalantus philosophus 536
 Socrates philosophus, patre lapidario, matre obstetrice natus 100. cum sernisse & lapides sculpsisse Duris scribit 100. initio emedicabat quotidianam stipem 101. cum tyranni triginta artem dicendi docere vetuerunt, quum alioqui in ea esset acer 101. primus de vitæ ratione disseruit, 101. Socratis tolerantia, responsum ad quendam eam admirantem 101. eius daemonium vel deus 131. exercitationis corporis cura illi magna fuit 103. miliciam sequutus est *ib.* nocte tota in vno habitu permansit 103. popularis status studiosus fuit 103. primus
 Eccc j

- ethicen inuexit 102.
 frugalitas eius & conti-
 nentia 104. Socratis ad
 suam Xanthippen, vxo-
 rem valde morosam, &
 difficilem, dictum 110. de
 eadem vxore quædam
 eius dicta 112. & 113.
 fuit illi & alia vxor
 105. mortem suam præ-
 uidit & prædixit 111.
 primus philosophorum
 damnatus moritur 101.
 & 115. eius obitus 116.
 Socrates alij quatuor 119.
 Socratici philosophi 11. So-
 cratici sermones 170. so-
 cratici nobilissimi 119.
 Sol Ægyptiis deus 7. gle-
 ba aurea E Vripidi 94.
 eius defectus, Epicuro
 767. solem terræ æquare
 magnitudinem dixit A-
 naximander 88. à sole
 splendorem mutuari lu-
 nam dixit idem *ibid.*
 Solenses 34
 Solij *ibid.*
 Soli ciuitas 34
 Σολεῖς *ibid.*
 Solæcismus quid Stoicis
 473
 Solon Atheniensis 29. eius
 insigne facinus 30. Ele-
 gi in Pisistratum 33. Res-
 ponsum 34. Leges san-
 ctissimæ 37. Opera 41.
 Mors *ib.* Sententia 42.
 Apophthegma 22. Epi-
 stolæ 42. *iterum pag.* 45.
 Solon Salaminus 30
 Somnus quomodo fiat 535
 Somnus Epimenidis 77
 Σοφία, id est sapientia, dicta,
 quæ postea philosophia:
 & qui hanc profiteban-
 tur, appellati σοφοί, id est
 sapientes. 8. σοφία 27 Plato
 interdum à philosophia
 separat, interdum con-
 iungit 224
 Sophistæ dicti etiam qui
 & σοφοί. Sed & poetæ ita
 vocati 8
 Sophistæ sapientes, poetæ
 ita dicti fuerunt *ib.*
 Sophocles, Homerus tra-
 gicus 266
 Σπάρτιатарum celebre di-
 ctum 20
 Species philosophiæ 461
 Species quid Stoicis 474
 Spes quid Aristoteli 311
 Speusippus philosophus A-
 theniensis 252. eius com-
 mentaria & dialogi 254.
 Speusippus alter 255
 Sphæra Anaximandri 89
 Sphærus Bosphoranus phi-
 losophus Stoicus 548. e-
 ius libri 549
 Stilpo philosophus Mega-
 rensis 163. eius dialogi
 168. obitus *ibid.*
 Stoici philosophi 11. cur ita
 vocati 437. eorum do-
 gma 450
 Strato philosophus Lam-
 psacenus, Physicus di-
 ctus 339. Ptolemæi Phi-
 ladelphi præceptor *ib.*
 eius libri 340

I N D E X.

Mira tenuitas 341. Te-
stamenta 341. Stratones
alij octo *ib.*
Stultos insanire 513
Stylus Platonis quoruplex
21
¶ Subdiuisio quid Stoicis
474
Summa rerum omnium
naturalium iuxta Epi-
cureos 729. & *deinceps*
Summa vniuersæ philo-
sophiæ Stoicæ 460
Summa vniuersæ philoso-
phiæ Academicæ. *vide*
Plato & Platonici
Summa vniuersæ philoso-
phiæ Peripateticæ *vide*
Peripatetici & Aristote-
les
Supina quæ Stoicis 476
¶ Syllogismorum intelligē-
tia vtilissima 464
¶ Σωφιστική 463

T

Telus Atheniensis 33
Tempus 230
Terror quid 505
Teutamus Biantis pater
56. & 61
Teutamium sacellum
ibid.
¶ Thales Milesius ē septem
sapientibus vnus 15. eius
sententiæ 23. quando
natus 25. eius mors *ibid.*
epistolæ 28. & 29
Thaletes alij quinque
25
Theano Pythagoræ vxor

philosophans 594
Thelidarum familia 15
Theodorus philosophus
primò Θεόδωρος, deinde
Theos appellatus 145.
& 152. eius philosophia
152
Theodori viginti 156
Theodorij philosophi 144.
& 152
Theon Tithoreus Stoicus
683
Theophrastus, philoso-
phus Eresius 324. eius
bina auditorum millia
325. sententiæ 326. obi-
tus 327. opera 328. te-
stamentum 334
Theopropidarum familia
172
Theori corrupti 361
Θεωρητική 318
Theses Pythostrati 127
Thrasylbulus Milesiorum
tyrannus 18. & 21. & 66.
eius epistola 70
Θυρεπαικτική, *vide* Crates.
Thyrion Bathyclis filius
19
Θυρεπαικτική, mensa, 84
Timon Nicæus, philoso-
phus 699. eius opera 701
frugalitas 703. vnocu-
lus *ibid.* eius auditores
704. eius libri in do-
gmaticos philosophos.
vide Silli
Timon alius, hominum
osor 702
¶ Tragœdia consummata
220

Τριποδῆς *ibid.*
 Tripodis inuenti fabula
 seu historia 18. De eare
 variæ sententiæ 21
 Triloquia Platonis 223
 ¶ Tumultus quid 505. &
ibid.
 ¶ *Τρύλων* quis primus inue-
 nit 663
 Typhon quid 532
 Tyrannis quando dicatur
 236. 241
 tyranni qui 241

V

 Vasculorum quorundam
 in ventrem tumentium
 inuentio debetur Speu-
 sippo 253
 ¶ Venditus Diogenes cui-
 dam Xeniasi, redimi
 nolebat 412. & 413
 Venerem auream Delphis
 obtulit Phryne scortum
 403
 Ver & æstatem quomodo
 definiant Stoici 531
 Verbum quod est vna ex o-
 rationis partibus (Græ-
 cis *ῥήμα*) quid esse di-
 cant Stoici 472
 ¶ Virtus est docibilis 492.
 & 493.
 Virtus à Panætio diuisa
 in contemplatiuam &
 actiuam 493. ab aliis di-
 uisa in rationalem, na-
 turalem, & moralem
 493. Apolophanes pru-
 dentiam tantum virtu-
 tem statuebat 493. alij
 quatuor posuerunt, qua-

rum prima sit prudentia
 240. 493. *vide* in Pru-
 dentia. Sub his virtuti-
 bus quidam alias collo-
 carunt tanquam species
 493. virtutes inter se
 connexas esse 513. *Vtitur*
 tamen ibi Zeno verbo
ἀντακολουθεῖν : quo & A-
 ristoteles vsus est pag.
 320. sed negans quod
 Zeno ait. nam ibi scri-
 ptum est *ταῖς τε ἀρεταῖς μὴ*
ἀντακολουθεῖν. Ita enim
in vet. exempl. & apud
Illustrium legitur. Cæte-
 rum in eadem illa pag.
 paulo ante locum illum
 negat idem Aristot.
 quod alij affirmant Vir-
 tutem sufficere ad bea-
 titudinem. Cæterum ad
 virtute præditum refe-
 renda sunt quæ passim in
 hoc opere *ὡς* & *ὡς* *ἀπὸ*
 dicuntur : (non secus
 quàm si *ἀπὸ* vocaretur) li-
 cet interpres aliter vertat.
 Vita esse dicitur à Stoicis
 ex iis quæ sunt neutra id
 est neque profunt neque
 obsunt 499
 ¶ de Vlysse dictum quod-
 dam Aristonis 141
 ¶ Voluptas est irrationabi-
 lis eius rei appetitus quæ
 videatur expetenda 506.
 voluptas, alia est in sta-
 tu, alia in motu 793. vo-
 luptas inter res neu-
 tras ponitur à Stoi-

cis, id est, quæ neque
profunt neque obsunt
499. voluptatem asse-
ruit finem esse Epicu-
rus 714. voluptas fi-
nis ac principium bea-
tæ vitæ 789. voluptate
quando nobis opus sit,
ibid. Pythagoras quo
symbolo monuerit non
esse dandas manus vo-
luptatibus huius vitæ
579. voluptatibus dedi-
tus Speusippus philoso-
phus 253

Vox quid 99. quotuplex
250. Stoicis 470

¶ Vulcanus Nili Aegypti
F. 2

¶ Vxores communes esse
debere apud sapientes
517

X

Xanthippe Socratis vxor,
valde morosa & diffici-
lis 112. *vide in* Socrates

Xanthus Lydus, historicus
2. xanthus, Timonis fi-
lius 700

¶ Xenænctus archon Athe-
nis 125

Xenocrates philosophus
Chalcedonius 256. eius
continentia 257. eius au-
ditor Zeno Cittieus 435.
Scripta 259. & *deinceps*
sequenti pag. obitus 252

Xenocrates alij quinque
ib.

Xenophanes philosophus
Colophonius 639. eius
opera *ib.* Philosophia
ac opiniones 640. à fi-
liis sepultus 641. Xeno-
phanes alius poeta *ibi.*

Xenophon Atheniensis
philosophus 120. eius o-
bitus 125. opera seu libri
126. Musa Attica voca-
tus *ibid.* Xenophontes
septem 127

Xerxes 2

Y

Υπομνηματικοὶ διάλογοι Speu-
sippi 255

Z

Zaleucus & Charondas,
legumlatores è barbaris
577

Zamolxis Thrax, vnus ex
quibus initium sumpsit
philosophia 1

Zamolxis seruus, cui Getæ
sacrificant 568

¶ Zeno Cittieus philoso-
phus Stoicus 434. eius ad
Antigonum epistola 459
Sepultura 441. Victus
443. obitus 453. epita-
phia 454. iuramentum
456. in eo quid culpa-
tum *ib.* eius volumi-
na 459. discipuli 460.
Zenone continentior,
proverbium 453

I N D E X.

Zeno Eleates, philo- sophus 644. dialecti- cæ inuentor 645. eius obitus 646. placita 647. Zenones octo 488. & 647	Ζηντιπιδης Platonis stylus 215
Zenoni philosophi, <i>requirere</i> Stoici.	Zeuxippus Polites 704
Zetetica philosophia 675	Zeuxis <i>ἡγεμονίας</i> <i>ibid.</i>
	Ζ Zopyrus orator 703
	Z <i>Ζωροαστροπιδας</i> 56
	Zoroastres Persa, mago- rum princeps 2. astro- rum cultor 6

Diogenes

Diogenus Laertiu peri biōn, dogmatōn kai apophthegmatōn tōn en philosophia
eudokimēsantōn biblia 10

Colonia Allobrogum 1615

A.gr.b. 1291

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10170075-2